

Giới thiệu Bảo Hộ Em Suốt Đời

Truyện Bảo Hộ Em Suốt Đời của tác giả Mộng Vũ Thần là một truyện hot ra mắt gần đây, là đồng nhân Hoa Thiên Cốt ạ

Xuyên không như bao chị đồng nhân khác, được Chương môn Trường Lưu nhận làm đồ đệ, không những vậy còn là tiểu sư muội của Tôn thượng Bạch Tử Họa, bon chen toàn bộ đất diễn và ánh hào quang vốn dĩ hết sức hào nhoáng của anh ấy trong nguyên tác

Nhân vật chính: Thiều Nguyệt x Hoa Thiên Cốt

Phối hợp diễn: Bạch Tử Họa, Sênh Tiếu Mặc, Ma Nghiêm, Sát Thiên Mạch, Trúc Nhiễm, Nghê Mạn Thiên,.... etc

Tiểu thuyết hay thuộc thể loại: Tình hữu độc chung, sư đồ luyện, tiên hiệp, sủng ver sugar mama, chậm nhiệt, HE

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Tên bản QT: Xuyên qua Hoa Thiên Cốt chi hộ người suốt đời (Thình thình hỏi lại)

Một nữ sinh viên hiện đại chỉ đam mê đọc sách - Thiều Nguyệt, không hề hứng thú với thú tiêu khiển coi TV lại kiên nhẫn ngồi nghe con bạn lái nhái kể về cốt truyện Hoa Thiên Cốt, nghe xong thật sự bất bình về nhân vật Bạch Tử Họa, vô cùng phản cảm với chuyện hấn ta ngược Hoa Thiên Cốt, tuyên bố rằng nếu mình là Bạch Tử Họa thì chắc chắn sẽ bảo hộ Hoa Thiên Cốt suốt đời, không để nàng chịu bất cứ tổn thương nào. Ai dè sấm đến trước, sét kéo theo sau, cô xuyên đến thế giới của Hoa Thiên Cốt, trở thành tiểu đồ đệ của Chương môn Trường Lưu, sư muội Bạch Tử Họa. Cô nỗ lực tu hành, nghĩ cách để tìm thấy Hoa Thiên Cốt, vốn định ngăn cản nàng yêu Bạch Tử Họa, kết quả đúng là cô đã thành công, nhưng vì sao tự dưng Hoa Thiên Cốt chuyển sang ái mộ mình, cô tuyệt nhiên không lí giải nổi.

"Sư tôn, sư tôn, người xem con luyện thế nào rồi?" Hoa Thiên Cốt hươ hươ thanh kiếm, lại ngồi bên cạnh Thiều Nguyệt.

"Tiểu Cốt, luyện kiếm thì phải tập trung tinh lực, không được mất tập trung."

.....

"Sư tôn, con yêu rồi, phải làm sao bây giờ?"

"....." Ngay lúc đó Thiều Nguyệt nghĩ, chẳng lẽ không thể thay đổi nội dung truyện ư?

"Sư tôn, trong cơ thể con ẩn chứa Hồng hoang chi lực, toàn bộ thiên hạ đều là kẻ địch của con."

"Tiểu Cốt, vì sư từng nói sẽ che chở cho con, thì chắc chắn sẽ bảo hộ con suốt đời."

Sư tôn, người cứ như vậy, bảo con hạ quyết tâm ngừng yêu người thế nào bây giờ?

--- -----

Editor thân yêu sinh năm 99 của các bạn đây

Mình đạo này bạn, bạn, bạn kinh khủng Nhưng tại lúc rảnh rỗi cũng muốn edit chút, mà edit hiện đại hoài cũng ngán, mình đào hồ mới chuyển qua chuyển lại cho vui. Tất nhiên mình vui chứ các bạn chẳng vui chút nào, tốc độ ngày càng chậm đi mà =)))

Nhưng mình thích Hoa Thiên Cốt, nên mình quyết định rước em nó về:3 Bộ này rất hay, sẽ càng hay hơn nếu các bạn đã xem qua nguyên tác:3 8 a

Mình thực sự mong các bạn sẽ ủng hộ mình lâu dài x

Truyện dịch với mục đích phi thương mại, trước khi bê đi đâu hay chuyển ver (dù xác suất có vẻ thấp) xin hãy liên lạc hỏi ý mình trước, up lên web hay forum nào thì nhớ thêm link dẫn wattpad này cho mình:v

*Chú ý: Đây là Bách hợp tiểu thuyết:> Xin tránh trường hợp vô cmt hỏi "ơ sao hai chị gái xinh đẹp lại yêu nhau thế?" nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên Thư

Dạo gần đây đâu cũng bàn tán về bộ phim Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt bắt đầu đi lác đào, thăm nghĩ, bộ phim đấy thì có gì hay, thế mà một đám người suốt ngày tung hô, thậm chí còn có kẻ hâm mộ cuồng nhiệt đến phát điên phát rồ.

"Này..." Thiệu Nguyệt buông quyển sách trên tay xuống, nhìn sang bên cạnh, người bạn tốt của mình - Tiểu Vũ đang khóc lóc nức nở, cô lấy khăn đưa nó. "Nếu thương tâm như vậy thì đừng xem làm gì."

Ai ngờ Tiểu Vũ phản ứng mạnh mẽ. "Mày thì biết cái gì, chính cái thể loại ngược tâm mới khiến người ta muốn ngừng cũng không được đó!"

"Được rồi, được rồi, vậy mày coi tiếp đi." Thiệu Nguyệt quay đầu lại, tiếp tục đọc sách.

Tiểu Vũ liếc mắt nhìn Thiệu Nguyệt, đột nhiên xán đến, huych huych tay cô. "Ê, Thiệu Nguyệt, sao mày không xem thử, thật sự rất hay á."

Thiệu Nguyệt vẫn không rời mắt khỏi trang giấy. "Có gì hay, dù sao cũng chỉ là hư cấu, gạt người hết."

"Nhưng mà cũng có thể ngắm một đàn mỹ nữ mà, điểm ấy thì xem phim sinh động hơn." Tiểu Vũ bảo.

Thiệu Nguyệt dùng gậy sách gõ lên đầu Tiểu Vũ. "Thu hồi lại ngay cái biểu cảm mê gái kia đi, nếu không tao không xem cùng với mày đâu." Dứt lời, Thiệu Nguyệt uống một ngụm cà phê đặt trên bàn, hiện tại hai người đang ở trong một quán nước trước cửa trường học, bởi chỗ này cung cấp dịch vụ xem truyền hình miễn phí, thành ra con bạn chuyên gia rủ rê cô tới chung cho vui, cũng may cô khá ưa thích quán này, cho nên liều mạng bồi quân tử.

Tiểu Vũ khổ não nghiêm mặt. "Thiệu Nguyệt à, chừng nào mày mới bắt kịp xu hướng vậy, suốt ngày dúi mũi vào sách vở, có khi trang giấy sắp mọc hoa đến nơi đó." Tiểu Vũ là bạn học của Thiệu Nguyệt từ thời cấp cao trung, làm bạn thân bấy lâu nay, dạo đây Thiệu Nguyệt cũng là người im lặng ngồi yên một chỗ đọc sách, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ phủ lên người cô tựa như một vầng quang vừng, thanh thoát có cơn gió thổi qua, mái tóc đen dài khẽ bay, đẹp tựa như bước ra từ trong tranh vẽ. Giờ hai người đã là sinh viên đại học, thế mà cô vẫn như trước, nhơ nhải văn tĩnh, đôi khi lại chẳng giống người bình thường, nói chung bên ngoài điềm đạm, nội tâm lại là một người đặc biệt quán triệt tín niệm của bản thân, tuy Tiểu Vũ cũng chả rõ Thiệu Nguyệt tín niệm cái gì.

"Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung*..." Thiệu Nguyệt đóng sách vào.

*Nghĩa đen: Trong sách có người con gái dung nhan đẹp như ngọc, nhằm khuyến khích việc học của người xưa, đặc biệt là việc "dùi mài kinh sử". Vì rằng, có học đi thi đỗ đạt làm quan, thì mới mau chóng được giàu sang phú quý, kẻ hầu người hạ, xe ngựa đón... và nhất là có người vợ đẹp "như ngọc" như lòng mơ ước. Câu thơ trích từ "Lệ học thiên" của vua Tống Chân Tông - Triệu Hằng, với ý nghĩa muốn nói về tầm quan trọng của việc học và đọc sách.

"Dừng, dừng ngay, những lời mày nói tao nghe không hiểu, tao thấy mày chỉ hợp với kiểu cách sinh hoạt của dân cổ đại thôi, suốt ngày thơ văn thơ văn chẳng bao giờ chịu ngừng." Tiểu Vũ thật sự chịu không nổi cái kiểu kia của Thiệu Nguyệt, ngay lập tức ngồi kể lể nội dung Hoa Thiên Cốt nhằm thu hút sự chú ý của cô. "Này, Thiệu Nguyệt, bộ Hoa Thiên Cốt là sự đồ luyến đó nha!" Thấy Thiệu Nguyệt nhướng mày nhìn mình bèn tiếp tục. "Thời điểm Hoa Thiên Cốt sinh ra vô cùng quý dị, máu của nàng có thể khiến hoa cỏ xung quanh trăm dặm héo tàn trong nháy mắt, cơ thể còn phảng phất mùi hương kì lạ, dễ hấp dẫn bọn yêu ma, cho nên Chương môn Thanh Hư của phái Thực Sơn đặt tên cho nàng, gọi là Hoa Thiên Cốt..." Luyện thuyên một hồi, Tiểu Vũ đành phải dừng lại uống ít nước nhuận miệng.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên tri diện bất tương phùng

Hoa lạc hoa khai tự hữu ý

Lưu thủy mạn mạn tự vô tình

Sinh tử luân hồi hữu thiên mệnh

Hồng trần hảo mộng nhất trường phong

.....

Giới thiệu

Tĩnh Vệ, thực tập sinh của Công ty TNHH ở Thượng Hải, sắp sửa trở thành thành viên chính thức của nhóm nhạc nữ thần tượng SNH48, đây đối với nàng là một tin vui rất lớn, tất nhiên nàng sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn thiết đãi các bạn của mình, nhưng chưa kịp ăn mừng thì nàng đã xuyên qua bởi một

tình huống hết sức cầu huyết.

Đã xuyên qua thì thôi, cứ cố tình lão thiên gia lại cho nàng xuyên vào cơ thể của Lưu Hạ, em gái của Sát Thiên Mạch, hơn nữa còn là một người đã chết rồi mới đau chứ...cho nên nàng Tinh Vệ của chúng ta chỉ có hai con đường để lựa chọn:

Thứ 1: làm một kẻ qua đường an phận thủ thường, người không chạm ta ta không chạm người

Thứ 2: cứu vớt nữ chính Hoa Thiên Cốt, ngăn cản tình yêu giữa nàng với Thượng tiên Bạch Tử Họa

Liệu rằng nàng Tinh Vệ sẽ chọn phương án nào trong khi nàng chỉ là một kẻ bình thường không hơn không kém....

Cp: Ôn nhu tỷ tỷ thụ x ngốc mạnh mẽ công

Nhân vật chính: Tinh Vệ (Lưu Hạ), Hoa Thiên Cốt ||| Phối diễn: các nhân vật khác

P/s: Vì có nhiều người bỏ phiếu kêu Au viết đồng nhân Hoa Thiên Cốt nên bộ này au xin gửi tặng đến mama kính yêu,

Thieu Nguyệt gật đầu. "Ừ, mô típ anh hùng cứu mỹ nhân với nhất kiến chung tình, quả là không thể thiếu trong tiểu thuyết, phim ảnh. Nhưng vì sao Bạch Tử Họa lại muốn ngăn cản Hoa Thiên Cốt tiến nhập Trường Lưu?"

Tiểu Vũ thấy Thieu Nguyệt rốt cuộc cũng có chút hứng thú liền vội vã, hưng phấn đáp. "Đó là bởi Hoa Thiên Cốt là sinh tử kiếp của Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa không hạ thủ giết nàng được, chỉ đành đuổi nàng đi."

"Sinh tử kiếp? Là gì vậy?" Thieu Nguyệt thắc mắc.

"À, là một loại định mệnh, dù sao thì chỉ cần gặp một lần sẽ phải chết." Tiểu Vũ trả lời.

"Chết? Thế sao không gọi là tử kiếp mà lại gọi là sinh tử kiếp?" 2

"Này..." Tiểu Vũ bí đường. "Ê, mày quản nhiều thế làm gì, dù sao cũng chỉ là phim ảnh, hà tất phải tích cực thế."

"Mày cứ nói thẳng ra mày không biết đi." Thieu Nguyệt lạnh lùng mở miệng.

Tiểu Vũ bị Thieu Nguyệt làm què mặt vẫn lập tức khôi phục khuôn mặt nhất quán tươi cười. "Tiểu Nguyệt, cuối cùng thì mày có nghe nữa hay không."

Thieu Nguyệt nhìn Tiểu Vũ, lòng cực kỳ muốn đáp, không, tao không muốn nghe. Song ánh mắt Tiểu Vũ kỳ vọng thế kia, cô đành chịu bại trận, thôi quên đi, vì không muốn đã kích Tiểu Vũ, cô gật đầu.

Quả nhiên Tiểu Vũ tinh thần hưng phấn bắt đầu thao thao bất tuyệt. "Sau này Hoa Thiên Cốt một lòng một dạ quyết tâm bái Bạch Tử Họa làm sư phụ, đám đệ tử khác cũng cố gắng phổ diễn hết tài năng, ai cũng muốn làm cái vị trí duy chỉ có một đấy, song bằng hữu tốt nhất của nàng, Nghê Mạn Thiên lại trở mặt phản bội. Hai thầy trò sớm chiều bên nhau, dần dà Hoa Thiên Cốt nảy sinh chấp niệm ái mộ sâu sắc đối với Bạch Tử Họa. Mà đạo tiên Hạ Tử Huân vì quá yêu Bạch Tử Họa, muốn phá kiếp số của hắn nên hãm hại Hoa Thiên Cốt, bởi cứu Hoa Thiên Cốt mà Bạch Tử Họa trúng kịch độc...."

"Sao tự dưng ngưng?" Thieu Nguyệt khó hiểu nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ than thở. "Phần dưới bắt đầu màn ngược."

"Không phải mày bảo muốn ngưng cũng không ngưng được à?" Thieu Nguyệt uống một ngụm cà phê.

"Cơ mà nhắc lại làm tao đau lòng lắm á!" Tiểu Vũ che ngực giả bộ vô cùng thương tâm.

"Vậy thì thôi đừng kể nữa." Dứt lời lại cầm sách lên đọc, sao Tiểu Vũ có thể để cô tội nghiệp, nó mau chóng đoạt lấy quyển sách trên tay cô.

"Kể chứ! Sao lại không kể!" Tiểu Vũ thầm nghĩ, thực vất vả mới khiến Thieu Nguyệt hứng thú, làm sao có thể để nó dính lại đồng sách vở. "Sau đấy Hoa Thiên Cốt cứu Bạch Tử Họa, không cẩn thận giải phong ấn cho Yêu Thần, chiếm được Hồng hoang chi lực...."

Rốt cuộc Tiểu Vũ cũng kể xong, nằm bò lên bàn liên tục than vãn. "Ôi mẹ ơi, ngược quá trời...."

Thieu Nguyệt cau mày trầm tư, Tiểu Vũ nhìn thoáng qua biểu cảm của cô, nhất thời hưng phấn đứng dậy, ghé sát bên người Thieu Nguyệt, "Thế nào? Có thấy hứng thú không? Muốn coi thử chứ?"

Thieu Nguyệt lắc đầu, "Bạch Tử Họa quá mâu thuẫn, Hoa Thiên Cốt thành ra như vậy, nguyên nhân cơ bản là do hắn."

"Thế nhưng Bạch Tử Họa cũng yêu Hoa Thiên Cốt nha, hắn chỉ muốn bảo hộ Hoa Thiên Cốt mà thôi." Tiểu Vũ lại bị Thieu Nguyệt tìm cách giảng đạo.

"Vậy ư? Theo tao, Bạch Tử Họa chỉ áp đặt ý nghĩ của mình lên Hoa Thiên Cốt chứ chưa từng suy nghĩ tới việc cùng tiến cùng lùi với nàng, cái loại bảo hộ của hắn về căn bản hoàn toàn trái với nguyện ước của Hoa Thiên Cốt, hắn chỉ mượn cơ bảo hộ để tránh gây tổn thương cho nàng, cuối cùng không những hại thân, mà còn hại lòng." Thieu Nguyệt rất không thích cách xử lý của Bạch Tử Họa. 3

"Thế à? Nếu như mày mà là Bạch Từ Họa...."

"Đương nhiên tao sẽ không làm ra loại chuyện gây tổn thương cho Hoa Thiên Cốt, mà sẽ cùng nàng gánh chịu tất cả, cùng nhau đối mặt. Cho dù nàng hấp thụ Hồng hoang chi lực, trở thành Yêu Thần thì có sao, chỉ cần giúp Hoa Thiên Cốt thiện niệm, không làm hại chúng sinh là được. Hơn nữa dầu cho nàng gây họa chốn nhân gian, tao cũng sẽ đi đánh thức lương tri nàng, tuyệt không sử dụng phương thức kia của Bạch Từ Họa, vì thiên hạ mà muốn giết Hoa Thiên Cốt."

"Má... lần đầu tiên tao nghe thấy dạng thuyết pháp như thế, Tiểu Nguyệt này, lối suy nghĩ của mày thật... đặc biệt, bất quá tao lại thích, giá như Bạch Từ Họa tính được như mày, có lẽ bọn họ cũng sẽ không ngược đến thế." Tiểu Vũ cười cười.

"Nếu thế, sợ là mày chẳng còn phim xem." Tiểu Nguyệt giành lại cuốn sách trong tay Tiểu Vũ.

"A ... phải nha, há há..." Tiểu Vũ ngại ngùng bật cười.

"Thôi được rồi, mày cũng coi xong thì chúng ta về đi, không buổi chiều nay lại đến muộn." Tiểu Nguyệt đứng dậy, bước ra ngoài.

"Ê, Tiểu Nguyệt, chờ tao với." Tiểu Vũ cuống quýt thu dọn đồ đạc, đuổi theo.

Vốn dĩ Tiểu Nguyệt cũng không ngờ, bản thân chỉ vô tình nói vài câu, chúng lại trở thành hiện thực ở tương lai. Lúc tới khu vườn trường, Tiểu Vũ còn đang lải nhải không yên bên tai Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cũng không cắt đứt nó, chỉ rất bất đắc dĩ. Khi ấy, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, thái dương sau buổi trưa chậm rãi bị che khuất, chung quanh truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của đám sinh viên, "Mau nhìn kia, là nhật thực!"

Tiểu Nguyệt và Tiểu Vũ cũng ngẩng đầu lên, mặt trời dần dần bị nuốt trọn, khắp mọi nơi từ từ rơi vào màn đêm. Nhưng không đợi mọi người kịp hoảng hốt, bỗng chột tiếng sấm vang rền, một tia sét đánh xuống thân cây, khiến nó cháy đen thui trong nháy mắt, hỏa quang rực rỡ giữa nền tối đậm đặc. Đám sinh viên bắt đầu sợ hãi, chạy tới chạy lui, hầu như định trốn vào nhà, tránh chết thảm như cái cây kia.

Tiểu Vũ vội kéo Tiểu Nguyệt bỏ chạy, mà Tiểu Nguyệt lại cảm thấy sừng sốt, cô cảm giác như lỗi điện đang truy sát mình, kết quả là khi cô quay đầu kiểm tra, quả nhiên nó đánh tới ngay sát đằng sau. Tiểu Vũ ngoảnh mặt nhìn thoáng qua, nhìn không nổi mà chửi thề, "Năm chắc! Chuyện gì xảy ra thế kia, sét lại có thể đuổi theo con người ư?"

"Tiểu Vũ, cẩn thận!" Tiểu Nguyệt cả kinh hét lên, Tiểu Vũ vừa nghe thấy bèn xoay cổ lại, ai ngờ Tiểu Vũ chỉ mãi quan sát chứ không để ý phía trước đang chuẩn bị có một đạo lôi điện giáng xuống. Tiểu Nguyệt vội vã túm tay đứa bạn, ngăn Tiểu Vũ tiếp tục chạy tới, song tia sét nọ không hề buông tha bọn họ, lại ầm ầm giáng xuống thêm một lần nữa, Tiểu Nguyệt mau chóng đẩy Tiểu Vũ đi, chính bản thân lại bị lôi điện bổ trúng, cô thấy toàn thân như tê liệt xúc giác, trước lúc đánh mất ý thức, cô nghe được tiếng kêu của Tiểu Vũ, nhưng chưa kịp rõ nó là gì đã ngất lịm.

Tiểu Vũ ngã quỵ lên mặt đất, vừa ngẩng đầu đã chứng kiến cảnh Tiểu Nguyệt bị sét đánh, bèn cả kinh kêu lên: "Tiểu Nguyệt!!!" Một trận cuồng phong xuất hiện cuốn hết lôi điện đi, bầu trời dần trở nên quang đãng, giống như tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác, Tiểu Vũ đứng dậy, run rẩy đi tới chỗ Tiểu Nguyệt vừa bị sét đánh, nơi này chẳng còn một bóng người, không gì hết, chỉ có một quyển sách lành lặn nằm trên mặt đất.

Tiểu Vũ nhặt quyển sách lên, phủi bụi trên bìa, thì thảo lắm bầm: "Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt...." rồi quỳ xuống mặt đất ôm chặt nó bật khóc.

Bạn Editor: Sự thật kinh hoàng: Mình vẫn chưa có bản Raw, edit từ QT nhai sẵn vô cùng bất tiện, lại khó nữa TT.TT 1

Tiểu Cốt còn lâu mới ra đời, chương tiếp theo gặp Bạch Từ Họa nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trường Lưu

Bầu trời quang đãng, thi thoảng có mấy đám mây nhàn nhàn dạo chơi trôi tới trôi lui, bên dưới phủ một lớp cây cối màu xanh tươi tốt nối tiếp nhau trên những ngọn núi, chỉ thấy một lão giả ngự phi kiếm với mái đầu trắng, ngay cả lông mày và râu cũng bạc, toàn thân diện thanh sam lam sắc, y chang một đạo sao xẹt ngang, mang theo gió mà phá tan tầng mây, tạo nên những nét bạch ngân nhìn đến thích mắt. Lúc này, lão chợt cảm thấy phía trước cách đó không xa xuất hiện chân động khác thường bèn dừng lại, đột nhiên một ngọn núi bị bao trùm bởi tầng tầng lớp lớp mây đen, sấm sét rực sáng, lão bấm tay tính toán, lập tức nhíu mày khó hiểu, thế gian có thứ lão tính không nổi ư? Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiền phương bỗng vang lên âm thanh ầm ầm, lão quan sát kỹ, đám mây đen kia chậm rãi tiêu tán, cuối cùng tiêu thân vô tung vô ảnh, tựa như tất cả những gì xảy ra ban nãy chỉ là ảo giác. Lão giả phất ống tay áo bay về phía sơn cốc nọ, tới gần bắt đầu kiểm tra, ấy thế mà có một nữ tử trang phục quái dị đang nằm một chỗ, thân thể còn lưu lại một tia lỗi điện chợt lóe chợt tắt; song điều khiến lão giả kinh ngạc hơn cả chính là, có một thanh kiếm ở ngay bên

cạnh nàng ta, thân kiếm cũng bị lôi điện vờn quanh, y chang một con rồng bay lượn ngang dọc nó. Lão già định duỗi tay lấy kiếm, nhưng hần mới chỉ chạm đến cái chuỗi đã bị lôi điện bao bọc nó giật giật một chút, ngón tay có cảm giác tê dại, lão già ngạc nhiên thu tay lại, vuốt vuốt chòm râu, híp mắt trầm tư ngắm nghía nữ tử và thanh kiếm trên mặt đất.

Thieu Nguyệt mở mắt, ngay tức khắc thấy mình đang ở trong một gian phòng cổ kính, hơn nữa tất cả mọi thứ đều được làm bằng gỗ liền tránh không khỏi thắc mắc. "Kết cấu căn phòng này toàn làm bằng gỗ tinh chất, tốt như vậy, đây là đâu?" Thieu Nguyệt thử cựa quậy, phát giác thân thể hơi tê, lại đột nhiên nhớ ra việc mình bị sét đánh, lúc đó đã mất cảm giác, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu Vũ gọi, Thieu Nguyệt bèn cả kinh ngồi dậy. "Tiểu Vũ!" Mà khi ngồi dậy, trước mắt Thieu Nguyệt nhất thời đen đặc, suy nghĩ quay cuồng, cô xoa xoa huyết thái dương, nhắm mắt lắc đầu, cố gắng giảm bớt sự chóng mặt.

Một cô gái tiến đến, thấy Thieu Nguyệt xanh xao ngồi lắc đầu trên giường thì cho rằng cô đang khó chịu, bước lên phía trước hỏi. "Người không sao chứ?"

Thieu Nguyệt định trả lời, nhưng vừa nhìn thấy kiểu cách ăn mặc của đối phương, cô lập tức ngừng lại, nội tâm thấy ngạc nhiên không thôi, cái gì thế này? Sao cô ta lại mặc cổ trang, chẳng lẽ vừa đi quay phim về? Hay là cosplay? Cô gái kia thấy Thieu Nguyệt không hề nhúc nhích mà cứ nhìn mình chăm chăm bèn cúi đầu kiểm tra quần áo, cũng đâu có gì bất thường đâu ta, "Này, người làm sao thế?" Vừa nói vừa vẫy vẫy tay trước mặt Thieu Nguyệt.

Thieu Nguyệt thu hồi tư tự, hỏi ra vấn đề mình đang quan tâm nhất bây giờ. "Đây là nơi nào vậy, sao tôi lại ở đây? Hơn nữa tôi..." Thieu Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng mình bị sét đánh mà, sao hiện tại không có chút thương tích nào?

"Đây là Trường Lưu Sơn, Chương Môn đích thân mang người về đây." Cô gái kia đáp theo đúng sự thật.

Trường Lưu Sơn? Sao nghe quen tai thế nhỉ? Thieu Nguyệt nhíu mày tự hỏi, lại còn Chương Môn nữa? Đây không phải phong cách xưng hô trong môn phái thời cổ đại ư?

"Đây là y phục Chương Môn bảo ta cầm đến, người mau thay đi." Cô gái kia hiểu kì ngắm nghía trang phục quái đản của Thieu Nguyệt.

Thieu Nguyệt nhìn bộ cổ trang trên tay đối phương, "Mấy người... đang quay phim à?"

"Hả? Quay phim? Là sao?" Cô gái kia không hiểu nên tò mò.

Thieu Nguyệt thấy người ta thực sự không hiểu, vậy chuyện gì đang xảy ra? Lẽ nào nơi này có nền văn hóa khác biệt vô cùng với chỗ của mình sao? Thieu Nguyệt thấy đối phương còn đang gờ y phục chờ mình nhận liền vội vã tiếp đón, lại nhận ra mình chưa biết phải gọi đối phương như thế nào bèn xấu hổ mở miệng. "Cô là...."

Cô gái thấy Thieu Nguyệt chần chờ, nhanh chóng tự giới thiệu. "Ta là Tử Trúc, đệ tử mới gia nhập Trường Lưu Sơn."

"Còn tôi là Thieu Nguyệt, à.... Trường Lưu.... là đâu vậy? Hơn nữa... sao cô lại mặc cổ trang?" Tuy Thieu Nguyệt nhớ rằng đã nghe qua danh tự Trường Lưu ở rồi, song hỏi luôn thì vẫn tốt hơn.

Tử Trúc kinh ngạc, trừng mắt nhìn Thieu Nguyệt chẳng khác nào chuyện Thieu Nguyệt không biết đến Trường Lưu là một việc không thể nào chấp nhận được, Thieu Nguyệt thấy biểu cảm cô gái kia thì thắc mắc. "Sao thế, tôi nói sai à?"

Tử Trúc xua tay liên tục, "Không, không, chỉ là ta ngạc nhiên khi giờ vẫn còn người không biết tới Trường Lưu."

"Vậy là tôi nên biết sao?" Thieu Nguyệt hỏi ngược lại.

"E rằng cả thế gian này không ai không biết Trường Lưu, Trường Lưu là môn phái cường đại nhất tiên giới, các môn phái khác cũng phải theo lệnh Trường Lưu, như thiên lôi sai đâu đánh đó." Nói đến đây, Tử Trúc có chút tự hào.

"Tiên giới?" Thieu Nguyệt nhíu mày, chẳng lẽ còn có cái thế loại tu tiên, yêu quái này nọ ư, đây rốt cuộc là đâu? Thieu Nguyệt nghĩ hình như bản thân đã đi tới một thế giới tưởng tượng rồi.

"Đúng rồi, tiên giới là một trong số lục giới, lục giới thiên địa, chia làm Nhân giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới, Tiên giới, còn cả Thần giới, tức là tu luyện thành tiên, đạo lạc sẽ hóa ma, con người sau khi chết sẽ tiến nhập minh giới. Bởi vì linh khí nhật nguyệt sinh số, nhân quả thiên địa sinh yêu, động vật, thực vật, cái gì ô uế cũng có thể trở thành yêu. Nhân giới rộng lớn nhất, số lượng người đông đảo, tộc khác chỉ là một phần rất nhỏ. Ngũ giới phải sống dựa vào Nhân giới, hoặc cùng chung sống song song, hoặc tất cả chỉ là phù du bọt biển. Nhân giới chính là khởi nguyên của Lục giới, là xuất phát của vạn vật...." Tử Trúc thao thao bất tuyệt giảng giải. "Được rồi, người vừa mới nói cổ trang, ý chỉ quần áo trên người ta sao?" Tử Trúc chỉ chỉ trang phục mình, thấy Thieu Nguyệt gật đầu, nàng mới tiếp tục nói. "Chúng ta ai cũng mặc như vậy, chỉ có đồ của người mới gọi là kì quái, ta chưa từng thấy qua."

Bỗng nhiên Thieu Nguyệt cảm giác đây không giống như thế giới của mình, bằng không nếu theo lời cô gái cổ đại trước mắt này, mình mới chỉ gặp qua tiểu thuyết, cơ mà sao mình lại ở cái tiên giới này nhỉ? Giữa lúc Thieu Nguyệt ngờ ngác nghĩ mãi không lí giải nổi, một vị lão già tóc bạc râu trắng bước vào, Tử Trúc vừa thấy lập tức khom lưng hành lễ. "Chương Môn."

"Ừ." Lão già gật đầu, ý bảo Tử Trúc đứng dậy rồi đến trước mặt Thieu Nguyệt. "Cô nương còn chỗ nào thấy không khỏe không?"

Cô nương? Lần đầu tiên Thiều Nguyệt được ai đó gọi như vậy, bất quá bây giờ đang là thời cổ đại, cô liền bình tâm trở lại, nhận ra lão giả kia còn đang chờ mình đáp bèn lắc đầu biểu thị bản thân hoàn toàn không đau ốm ở đâu hết, ngay tức thì nghỉ tới hoàn cảnh hiện tại. "Tôi...."

Lão giả gơ tay ngăn Thiều Nguyệt nói tiếp. "Ta biết ngươi đang có rất nhiều thắc mắc, trước cứ thay y phục đi đã, chốc nữa ta sẽ trả lời."

Thiều Nguyệt gật đầu, sau khi lão giả rời khỏi, cô đổi lại cổ trang, nhưng cổ trang quá rườm rà, mặc vào cũng chả biết cài kiểu gì, chỉ đành hướng ánh mắt cầu sự giúp đỡ về phía Từ Trúc. Từ Trúc cảm thấy buồn cười với ánh mắt chả biết nên làm gì của Thiều Nguyệt, lần đầu tiên nàng thấy có ai không mặc nổi quần áo, rồi lại tự thấy mình cười thì hơi suông sã bèn làm bộ gơ tay lên ho khan mấy tiếng để che giấu khóe miệng không nhìn được mà nhếch lên, đi đến trước mặt Thiều Nguyệt. "Được rồi, để ta giúp ngươi mặc."

Thời điểm Thiều Nguyệt nhận ra nụ cười của Từ Trúc liền đỏ ửng mặt, giải thích. "Tôi chưa từng mặc qua y phục như thế này, cho nên không biết phải làm sao."

Từ Trúc kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, sau đó lại nhìn quần áo trên người cô, lẩm bẩm. "Ta không trách ngươi...." Thất xong thất lung, Từ Trúc lùi về phía sau một bước. "Ồn rồi."

Thiều Nguyệt một thân bạch sam, không trang điểm lại càng làm nổi bật mái tóc đen như mực cùng làn da trắng nõn, trông tựa như tiên tử, Từ Trúc dụi mắt, lập tức thờ dài bảo. "Thiều Nguyệt này, so ngươi lúc mặc bạch sam với ban nãy quả thực như hai người khác hẳn nhau, có khi sánh bằng Tôn Thượng của chúng ta đó." Nàng tưởng tượng hình ảnh Bạch Từ Họa một thân bạch y đứng bên Thiều Nguyệt một thân bạch sam, suy đi tính lại đều thấy hình ảnh kia thực quá đẹp.

"Tôn Thượng?" Thiều Nguyệt chỉnh sửa qua bộ bạch sam, cô vẫn chưa quen lắm nên phải đi thử vài bước.

"Ừ, Tôn Thượng là đệ tử tâm đắc nhất của Chương Môn của chúng ta, bây giờ Người đã trở thành Thượng tiên rồi." Từ Trúc sùng bái mà nói.

"À...." Thiều Nguyệt lạnh nhạt đáp, vị lão giả kia chắc đang đợi cô, cô phải mau chóng một chút, xong chợt quay sang quan sát cái người vẫn còn biểu lộ sự si mê - Từ Trúc, cô từng thấy qua biểu tình ấy trên mặt Tiểu Vũ, bèn bắt đầu di hướng ra bên ngoài, nhìn bầu trời xanh thẳm, không biết tình hình hiện tại của Tiểu Vũ như thế nào, mình đột nhiên biến mất, liệu nó có hoảng hốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thu Nhận

bởi LTheG99

Following

Thiều Nguyệt cùng vị lão giả đi tới một gian phòng, Thiều Nguyệt ngẩng đầu quan sát xung quanh, một chiếc vạc cao tầm bằng nửa người đặt ở chính giữa, phía sau là một cái nệm, đây hẳn là nơi vị lão giả kia tĩnh tọa tu hành, Thiều Nguyệt phỏng đoán. Bên trái là những dãy tủ sách, trên đó để không ít thư giản; bên phải có một cánh cửa, chắc nó dẫn đến nơi nghỉ ngơi.

Lão giả đến trước cái vạc, phất ống tay áo, miệng vạc xuất hiện vài hình ảnh, Thiều Nguyệt kinh ngạc nhìn chăm chăm, đợi tới khi thấy rõ người ở bên trong, cô mới trợn to cặp mắt. "Đây là... tôi ư?"

Lão giả gật đầu, hình ảnh hiện lên trong vạc chính là cảnh ban đầu lão gặp được Thiều Nguyệt. "Không sai, lúc ta gặp con, con đang trong tình cảnh thế này."

Thiều Nguyệt khó tin, nhìn bản thân lóe lên một tia sét, song lại chẳng có chút dấu vết thương tổn nào, hơn nữa đạo lôi điện kia tựa hồ quán quanh người cô, ngay sau đó cô thấy còn một thanh kiếm nằm bên cạnh, cũng có một tia sấm sét vờn vòng quanh. Thiều Nguyệt ngẩng đầu quay sang phía lão giả, hy vọng lão có thể cho mình một câu trả lời.

Lão giả khoát tay, trên tay lập tức xuất hiện thanh kiếm cô vừa trông thấy. "Thanh kiếm này tập hợp sấm sét thiên địa, lại được sinh ra cùng con."

Thiều Nguyệt thắc mắc. "Sinh ra cùng tôi?"

"Không sai, kiếm này sinh ra vì con, ta chưa từng thấy qua nó trước kia, nhưng ta có thể chắc chắn, nó vì con mà xuất hiện." Lão giả vuốt râu, đưa kiếm tới. "Huống chi nó đã nhận con làm chủ nhân, vậy con đặt tên cho nó đi."

"Cái gì? Kiếm này..... vì tôi mà xuất hiện?" Thiều Nguyệt nhìn kiếm, chẳng hiểu vì sao lại có một loại cảm giác thân quen, nghe đến câu đặt tên cho nó, cô mới nhớ lại hình ảnh cả thanh kiếm ban nãy còn được bao bọc trong một tia sấm sét, hơn nữa nó cũng giống mình, bị sét mang tới đây, có lẽ mình bình yên vô sự đều nhờ thanh kiếm này. "Vậy gọi nó là Kinh Lôi vậy."

Kính Lôi Kiếm có vẻ rất thích danh tự này, đột nhiên phát ra một ánh sáng bàng bạc, sau đó bay vòng quanh Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt nhìn thanh kiếm như có linh tính bên cao hứng muốn sờ thử. Ai ngờ Kính Lôi đoán được ý nghĩ của nàng, ngay lập tức chui vào trong tay Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt ngắm kiếm, yêu thích không muốn buông tay.

Lão giả vui mừng, gật gù. "Tuy ta không biết con từ đâu đến, cũng biết con không thuộc về nơi này, mà là từ dị thế tới."

Thiều Nguyệt cả kính nói. "Lão gia gia, sao ngài biết?"

Lão giả mỉm cười nghịch nghịch chòm râu bạc trắng, Thiều Nguyệt chợt nhớ ra Từ Trúc bảo nơi đây là tiên giới, vậy bọn họ hẳn là hiểu thuật bảm tính, không những thế còn rất chuẩn xác, huống chi vị lão giả trước mặt kia rõ ràng đạo hạnh thâm sâu, Thiều Nguyệt không tra hỏi thêm nữa, nhưng lại vô cùng bất an. "Liệu tôi có thể quay về không?"

"Ký lai chi, tắc an chi*, hơn nữa con đã đến đây, nhất định là thiên ý." Lão giả bí hiểm đáp. 1

*Ký lai nhi tắc an chi = Tương tự "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng", việc đến một lúc nào đó tự an định, giống như đi qua cầu không thể đi chéo.

~P/s:

+ Những chú thích trong truyện đều dựa theo QT, google, Wiki, Baixe....các kiểu. Nếu có trang web cụ thể khác với công cụ tìm kiếm trên thì sẽ dẫn link cho mọi người.

+ Hình ảnh, video cũng là từ GG, Youtube...đa phần không phải của mình. Riêng video, link chính có thể nhấp vô biểu tượng "Xem qua Youtube", nên mình không có dẫn link nhé.

Thiều Nguyệt cúi đầu nhìn Kính Lôi, Kính Lôi cảm nhận được sự mê mang của cô bèn phát ra một tầng ngân quang mờ lung. "Ký lai chi, tắc an chi, tôi phải làm như thế nào đây?"

"Nếu đã thế, ta muốn thu nhận con làm đồ đệ, con có bằng lòng hay không?" Lão giả cười híp mắt nhìn Thiều Nguyệt.

"Cái gì? Nhận tôi làm đồ đệ?" Thiều Nguyệt kinh ngạc nói. "Tôi... tôi không biết..." Cô hiểu nơi này là thế giới tu tiên, một người hiện đại như cô sao có thể tu tiên chứ?

"Có thể giữ Kính Lôi trong tay đã chứng minh con bất phàm, đừng tự đánh giá thấp bản thân." Lão giả khích lệ.

Thiều Nguyệt nhìn dáng vẻ hiền hòa của lão giả, nắm chặt Kính Lôi trong tay, cũng đứng, dù sao ở thế giới xa lạ này, cô cũng chả quen biết ai, huống chi vị lão giả trước mặt còn là ân nhân cứu mạng của mình. "Nếu như ngài nguyện ý thì con xin nhận lời."

"Ừ, tốt." Lão giả vui mừng gật đầu.

Thiều Nguyệt nhớ trong phim, khi bá sư là phải quỳ xuống dập đầu kính sư phụ, mà một người hiện đại như cô cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng quỳ vì ai, nhất thời có cảm thấy hơi khó khăn. Lão giả nhận ra Thiều Nguyệt lúng túng, "Con mới tới đây, cũng không cần câu nệ quy củ nơi này, cứ như trước là được rồi." Huống chi quy tắc thiên địa nơi đây cũng chưa chắc sẽ hữu dụng với con, lão giả thâm nhủ, đạo nọ lão hoàn toàn tính không ra số mạng của Thiều Nguyệt, từ đó suy ra nàng không phải người của thế giới này, đây có lẽ là thiên ý. 2

Thiều Nguyệt nghe xong cực kì cảm kích. "Cám ơn ông... Cảm ơn sư phụ!" Dứt lời bèn khom người một cái.

Lão giả mỉm cười tiếp nhận. "Con tên Thiều Nguyệt ư?"

"Vâng, sao sư phụ biết?" Thiều Nguyệt chắc chắn mình chưa từng giới thiệu bản thân với lão giả, chỉ mới nói cho Từ Trúc hay.

"Vi sư cảm giác con tinh thì đến ngay."

"Quả không hổ là giới tu tiên!" Thiều Nguyệt cảm thán.

"Đây là chuyện nhỏ nhặt thôi, sau này con sẽ hiểu, bây giờ ta dẫn con đi gặp các sư huynh của con đã." Lão giả phát ống tay áo đi ra cửa phòng. Thiều Nguyệt cung kính theo sau lão, tuy lão đã nói cô không cần câu nệ quy củ nơi đây, nhưng vẫn nên quan tâm tôn kính và lễ nghi, dù sao thì sư phụ cũng là trưởng bối.

Chương môn Trường Lưu dẫn Thiều Nguyệt tới đại sảnh, nơi đó có hai nam tử đang đứng chính giữa trò chuyện, một người cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy, mi mắt cùng khóe miệng luôn mang theo ý cười, vẻ ngoài tao nhã lịch thiệp; mà người kia lúc nào cũng tỏ ra nghiêm trang, biểu cảm nhất mực khắt khe, trên mặt còn có một vết sẹo khiến cho y nhìn qua vô cùng khó ưa. Lúc nhìn thấy Chương môn Trường Lưu bước vào, bọn họ nhanh chóng dừng hàn huyên, xoay người cung kính hành lễ với Chương môn Trường Lưu, cùng lên tiếng. "Sư phụ!"

"Ừ." Chương môn Trường Lưu gật đầu, Sinh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm đứng dậy, đồng thời chú ý đến Thiều Nguyệt đứng sau lưng Chương môn Trường Lưu, lòng Ma Nghiêm đầy thắc mắc, sao sư phụ lại dẫn theo một cô nương tới đây? Chẳng lẽ đó chính là người ngày trước sư phụ đem về? Mà Sinh Tiêu Mặc mở quạt xếp, cười híp mắt lại gần. "Sư phụ, cô nương này là ai vậy? Sẽ không phải là tiểu sư muội của con chứ, ha ha...."

"Không sai, nó là học trò vi sư mới thu nhận, cũng chính là sư muội các ngươi, Thiều Nguyệt." Chương môn Trường Lưu bình tĩnh nói.

"Cái gì!" Sanh Tiêu Mặc ngừng quạt, kinh ngạc nhìn Chương môn Trường Lưu. "Sư phụ, mới vừa rồi là con nói đùa thôi..."

Ma Nghiêm cũng ngạc nhiên không nguôi. "Sư phụ, đã lâu Người chưa thu nhận đệ tử, sao hôm nay đột nhiên lại..."

Chương môn Trường Lưu vuốt chòm râu bạc trắng, nhìn về phía Thiệu Nguyệt, cao thâm khó lường đáp. "Đây là thiên ý!" Sanh Tiêu Mặc với Ma Nghiêm càng hoảng sợ, hình như sư phụ đối với đồ đệ mới thu nhận tựa hồ không đơn giản. "Nguyệt Nhi, đây là Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc."

Thiệu Nguyệt tiến lên cúi người chào. "Thiệu Nguyệt xin ra mắt Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh."

Sênh Tiêu Mặc vội vàng đến đỡ Thiệu Nguyệt dậy, cười híp mắt đáp. "Tiểu sư muội không cần đa lễ."

Thiệu Nguyệt nhìn nụ cười âm áp của Sênh Tiêu Mặc, bất giác trả lời. "Vâng!" Mà Ma Nghiêm đứng đối diện tuy rằng thoát trông rất ác, song cũng gạt đầu với Thiệu Nguyệt, lúc này Thiệu Nguyệt mới bình tĩnh lại.

"Tứ Họa đâu?" Chương môn Trường Lưu thấy Thiệu Nguyệt đã chào hỏi xong với hai vị sư huynh bèn hỏi tung tích Bạch Tứ Họa.

"Sư huynh..." Sanh Tiêu Mặc cũng không biết nên nói sao, khóe mắt chợt liếc thấy một bộ bạch ý xuất hiện ở cửa, mãi một giờ quạt lên chỉ chỉ. "Sư phụ, sư huynh trở về rồi!"

Bạch Tứ Họa một thân đồ trắng, cười gió đi tới, tóc đen như tơ, quần áo tung bay, vẻ ngoài lạnh lùng, chân mày nhất mực nhíu chặt, giống như một vị tiên nhân không hề nhiễm chút khói lửa nhân gian. Thiệu Nguyệt tránh không khỏi vô tình sợ run người ngầy ngẩn, đây chính là thượng tiên ư? Chẳng biết tại sao cô lại hồi tưởng lại lời Tứ Trúc lúc nàng nói qua về Thượng tiên. Bạch Tứ Họa chậm rãi bước tới, khom người hành lễ. "Sư phụ."

Chương môn Trường Lưu gật đầu. "Nếu Tứ Họa đã ở đây, Nguyệt Nhi..."

Thiệu Nguyệt lấy lại tinh thần, lập tức đến trước mặt Chương môn Trường Lưu, thăm mắng bản thân một tiếng, Tiểu Vũ mà biết cô ngăn người nhìn một gã đàn ông thì thế nào chẳng cười nhạo, tuy thế cô vẫn giữ sắc mặt hết sức bình thường. "Sư phụ."

Chương môn Trường Lưu lấy ra một miếng cung thạch, Thiệu Nguyệt đưa tay nhận lấy, mắt lộ rõ vẻ tò mò, Chương môn Trường Lưu liền giải thích. "Đây là Cung thạch, biểu tượng cho địa vị của con trong môn phái."

"Tiểu sư muội, muội xem, chúng ta cũng có một miếng Cung thạch như vậy." Sênh Tiêu Mặc lắc lư miếng cung thạch đeo bên hông, vẫn thấy bộ dạng khó hiểu của Thiệu Nguyệt bèn nói tiếp. "Chương môn sẽ đeo Cung vũ, từ phượng hoa đến chim sẻ, màu sắc luôn bất đồng. Tiếp theo đó là Cung thạch, là thủy tinh, mã não, hổ phách. Sau đấy nữa là Cung mộc, có gỗ liễu, gỗ đàn, gỗ hoàng dương, gỗ đào, tùy theo địa vị của chủ sở hữu. Dưới còn Cung ngọc, Cung hoa, Cung mang và Cung chuông."

"Thì ra là như vậy." Thiệu Nguyệt gật đầu, nhìn Cung thạch trên tay.

"Tứ Họa, sau này Nguyệt Nhi sẽ ở lại Tuyệt Tình điện của con, con hãy dạy dỗ nó nhiều hơn." Chương môn Trường Lưu vừa dứt lời đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

"Sư phụ..." Bạch Tứ Họa không hiểu.

Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc cũng khó hiểu mà nhìn Chương môn Trường Lưu, còn Thiệu Nguyệt chỉ ngạc nhiên một chút, cô cũng không rõ lý do sư phụ an bài như vậy, song không lên tiếng.

Chương môn Trường Lưu chỉ vuốt râu, cao thâm khó lường đáp. "Đương nhiên vì sư có dụng ý."

Bạch Tứ Họa nghe xong cũng tuân lệnh, gật nhẹ đầu. "Dạ, sư phụ, Tứ Họa hiểu."

Thiệu Nguyệt bám sau lưng Bạch Tứ Họa, cô luôn cảm thấy tên hắc rất quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra, cho đến khi vào Tuyệt Tình điện, Bạch Tứ Họa mới quay người, lạnh nhạt giới thiệu. "Đây chính là Tuyệt Tình điện."

"Sư huynh?" Bỗng dưng Thiệu Nguyệt hỏi. "Tên đầy đủ của huynh là gì?"

Bạch Tứ Họa hơi cau mày, Thiệu Nguyệt rung mình, cảm giác được cái lạnh thấu xương, song không hề lùi bước mà tròn mắt nhìn Bạch Tứ Họa, chờ đợi câu trả lời. Bạch Tứ Họa thấy Thiệu Nguyệt không bị ảnh hưởng gì, không giống như những kẻ khác luôn sợ hãi hắc, thẳng tắp lưng đứng đối diện, nội tâm Bạch Tứ Họa liền xuất hiện chút thay đổi, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, hắn không tự chủ thu hồi lãnh ý trên người, khôi phục vẻ ngoài trước sau như một.

"Bạch Tứ Họa!"

Lời tác giả: Bỏn văn chậm nhiệt, nhân vật chính chuyển kiếp đến trước khi Hoa Thiên Cốt ra đời, xin các vị độc giả kiên nhẫn đọc.

Lời Editor: Chuyện kể về Lưu Hạ với Trúc Nhiễm xong mới đến phân đoạn của Hoa Thiên Cốt nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tuyệt Tình Điện

"Cái gì?" Con người Thiều Nguyệt khẽ chuyển, khó tin nhìn người về ngoài lạnh lùng trước mặt, nhớ trước khi cô chuyển kiếp từng thảo luận cốt truyện Hoa Thiên Cốt cùng Tiểu Vũ, những lời mình từng bảo còn sờ sờ ở đó. "Tất nhiên tao sẽ không làm tổn thương Hoa Thiên Cốt, mà là cùng nàng gánh vác, cùng nàng đối mặt. Cho dù nàng có hấp thụ Hồng hoang chi lực...." Chẳng lẽ nàng thực sự đã xuyên đến thế giới trong Hoa Thiên Cốt?

Bạch Tử Họa thấy Thiều Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc bèn gọi. "Thiều Nguyệt?"

Thiều Nguyệt vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ, cô thắc mắc tại sao mình lại tới thế giới của Hoa Thiên Cốt, mà mình tới đây vì cái gì?

Bạch Tử Họa thấy vậy, chân mày hơi nhíu. "Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt, Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt nghe được tiếng gọi thân thuộc thì thoáng cái tỉnh táo lại, thấy tuy Bạch Tử Họa chẳng biểu lộ cảm xúc gì, nhưng lại nhíu chặt mày nhìn mình, Thiều Nguyệt dè dặt hỏi. "Mới vừa rồi... là huynh gọi ta sao?"

Bạch Tử Họa nhẹ giọng. "Sao vậy?"

Thiều Nguyệt lắc đầu "Không sao hết, sư huynh, chẳng qua đã lâu chưa có ai gọi ta như vậy, nhất thời có hơi..."

"Ừ." Bạch Tử Họa thấy Thiều Nguyệt tỉnh táo lại bèn xoay người đi vào Tuyệt Tình điện. "Sau này đây sẽ là chỗ ở của muội, cứ đi lại thoải mái."

"Vậy ta..." Thiều Nguyệt vừa nhắc chân đã thấy Bạch Tử Họa một thân bạch y biến mất, cô nhìn phía trước không một bóng người, đành thầm nhủ. "Vậy ta ở đâu?"

Thiều Nguyệt một mình vòng tới vòng lui quanh Tuyệt Tình điện, phong cảnh nơi này u mỹ, cách bố trí cũng hết sức tinh tế, không hổ danh là môn phái đệ nhất thiên hạ. Thiều Nguyệt đi tới bên bờ Tuyệt Tình điện, quan sát toàn bộ Trường Lưu Sơn, sương mờ bao phủ toàn bộ chân núi, thác nước nghiêng đổ xuống, tựa như mình đang đứng trên mây, ngắm nghía toàn bộ thế gian. Thiều Nguyệt dang rộng hai tay, hít một hơi thật sâu, thở dài nói. "Quả nhiên không khí cổ đại mát mẻ, thế giới hiện đại hoàn toàn không thể so bì nổi." Nhớ về thế giới của mình, Thiều Nguyệt chậm rãi mở mắt, nhìn phương xa. "Trong họa có phúc, trong phúc, ắt có họa, có lẽ đến đây cũng không hẳn đã là việc xui xẻo."

Bạch Tử Họa đứng không xa đằng sau Thiều Nguyệt, nghe được những lời của cô, chợt thấy cái người gọi là tiểu sư muội này cũng có những nhận định thâm thúy như vậy, chắc chắn là một người rộng lượng, trong lòng cũng từ từ buông bỏ sự hồi hộp. Hắn đến sau lưng Thiều Nguyệt, thấy cô mở rộng vòng tay hưởng thụ tự nhiên cũng không quấy rầy, chỉ lặng lẽ đứng yên, cùng nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh. Bạch Tử Họa vẫn luôn ở trong Tuyệt Tình điện, hắn chưa từng thấy nơi đây có gì đặc biệt, nhưng thấy hai tay Thiều Nguyệt dang rộng, hơi ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm chặt, môi nở nụ cười, đáng vẻ rất hưởng thụ, đột nhiên cảm thấy quang cảnh nơi đây có lẽ cũng không tệ.

Thiều Nguyệt vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Tử Họa ngay phía sau, cô cả

"Thất Tuyệt phổ là chí bảo của Trường Lưu, muội phải tu luyện thật tốt, nếu gặp phải rắc rối, hãy đến tìm ta." Dứt lời, Bạch Tử Họa xoay người bỏ đi.

Thiều Nguyệt gật đầu, thấy Bạch Tử Họa sắp đi bèn vội nói. "Cảm tạ sư huynh!"

Bạch Tử Họa hơi dừng lại, chốc lát liền biến mất, Thiều Nguyệt cảm thán. "Thật lợi hại quá, nếu đây là ở hiện đại, thực đúng là một phương tiện giao thông tiết kiệm."

Sau đây Thiều Nguyệt tùy tiện chọn một gian phòng, bên trong tuy bố trí đơn giản nhưng không mất đi vẻ thanh nhã. Thiều Nguyệt vô cùng vui vẻ, tiện tay cầm Thất Tuyệt phổ để lên bàn, bắt đầu đánh giá xung quanh, còn vừa đi vừa gật đầu. "Phòng thời cổ đại không tệ chút nào, còn chẳng ô nhiễm như ở hiện đại." Nói xong còn nhẹ ngửi một hơi. "Trong phòng còn có mùi thơm thoang thoảng."

Ngắm chán bốn phía, Thiều Nguyệt đến ngồi trước bàn, hai tay nâng cầm. "Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt, xem ra mình thật sự đã chuyển kiếp, ai dè..." Nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của sư phụ và sư huynh, Bạch Tử Họa còn chưa kể nhiệm chức vị Chương môn, xem ra còn chưa gặp Hoa Thiên Cốt. Nghĩ tới đây, Thiều Nguyệt thoáng thở phào nhẹ nhõm, Thiều Nguyệt thấy rất tiếc cho kết cục của Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt rõ ràng là một cô gái tâm tư đơn giản, chỉ bởi yêu sư phụ mình mà chịu bao khổ nạn, nghĩ thôi cũng đau lòng. "Nếu như có thể thay đổi thì thật tốt."

Thiều Nguyệt buông hai tay đang nâng cầm, chạm vào Thất Tuyệt phổ, nhớ lời dặn của Bạch Tử Họa, bèn mở Thất Tuyệt phổ ra, nhất thời trước mắt hiện lên kim quang, chữ viết và hình ảnh cũng xuất hiện. Hóa ra Thất Tuyệt phổ bao hàm nhạc phổ, thơ phổ, kỳ phổ, họa phổ, kiếm phổ, dược phổ, thực phổ, mỗi loại phổ còn kèm theo giải thích cặn kẽ, có hết mọi loại nhạc điệu trong thiên hạ. Thiều Nguyệt nhìn hoa cả mắt, nhưng cũng thấy mừng rỡ, nhất là khi trông thấy kiếm phổ, Kinh Lôi Kiếm bắt đầu rực rạch, thật giống như muốn diễn luyện một màn.

Vì vậy, Thiều Nguyệt phát tay, Kinh Lôi Kiếm chợt lóe ngân quang bay loạn khắp phòng, nàng cười cười, "Kinh Lôi, mày gấp cái gì, bây giờ chúng ta đi luyện kiếm ngay thôi." Dứt lời, Kinh Lôi Kiếm vèo một tiếng, im lặng nằm trong tay Thiều Nguyệt, chỉ là thân kiếm vẫn phát ra ánh sách bàng bạc, cho thấy Kinh Lôi thực sự rất háo hức.

Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa tu hành, chợt cảm giác có linh khí chập chòn trong Tuyệt Tình điện, hần chập rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn nơi linh khí động, ngay lập tức thấy một người múa kiếm dưới tán cây, thân kiếm còn mang theo tia sét, cứ mỗi lần múa xong hai ba chiêu, nàng lại dừng, đến khom người nhìn cái gì đó trên bàn đá, gật đầu một cái xong lại tiếp tục múa kiếm, lặp đi lặp lại liên tục. Bạch Tử Họa khẽ lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Thân là người hiện đại, Thiều Nguyệt không có kiến thức gì đối với võ công, tất nhiên hoàn toàn mù mờ trước đồng kiếm phổ thời cổ đại, cho nên cô chỉ có thể luyện vài đường rồi nhìn vài đường, cũng may Kinh Lôi Kiếm có linh tính, thi thoảng dẫn dắt cô, nếu không sẽ rất khó luyện tiếp.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, Thiều Nguyệt đi tới ngồi xuống cạnh bàn đá, cầm Thất Tuyệt phổ đọc kỹ, tay phải thỉnh thoảng múa vài cái, thoát nhìn vô cùng tập trung. Bạch Tử Họa thấy đáng về ấy, chân mày thoáng giãn, thanh âm khẽ gọi. "Tiểu Nguyệt..."

Thiều Nguyệt cả kinh, quay đầu lại nói: "Sur huynh? Sao huynh đến đây?"

Bạch Tử Họa nhìn Thất Tuyệt phổ trong tay Thiều Nguyệt, "Muội đang luyện kiếm?"

"Vâng." Thiều Nguyệt gật đầu, quay đầu ngó Thất Tuyệt phổ, tay vẫn không ngừng múa kiếm. "Đây là lần đầu tiên muội luyện kiếm, có hơi không quen, nếu không có Kinh Lôi dẫn dắt, muội nghĩ sẽ chẳng luyện được đâu."

Bạch Tử Họa quan sát Kinh Lôi Kiếm, toàn thân nó tản ra ánh sáng màu bạc, nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy trong ngân quang có trộn lẫn tia sét, đây là lần đầu tiên Bạch Tử Họa thấy thanh kiếm này, theo lời sư phụ, quả nhiên là Thần Kiếm hiếm có trên thế gian, "Sư phụ nói, Kinh Lôi Kiếm sống vì muội, sinh vì muội, nhưng bây giờ muội còn chưa dùng được nó." Bạch Tử Họa phát tay, một thanh kiếm bình thường xuất hiện, "Dùng kiếm thường trước, học tốt cái căn bản đã."

Thiều Nguyệt nhận kiếm, "Dạ, sư huynh." Kinh Lôi ở bên phát ra tiếng rền rọt để bày tỏ sự bất mãn, Thiều Nguyệt cười nói: "Thôi nào, Kinh Lôi, mày và tao ngày nào đó cũng có thể cùng luyện mà."

Thiều Nguyệt vừa dứt lời, Kinh Lôi liền an tĩnh lại, Bạch Tử Họa ngạc nhiên chuyện Kinh Lôi Kiếm sở hữu linh tính, "Kiếm này bất phàm, Tiểu Nguyệt, muội phải thật quý trọng nó, không được để nó rơi vào tay kẻ xấu."

"Vâng." Thiều Nguyệt gật đầu. "Tất nhiên, muội đã coi Kinh Lôi là bạn, sẽ không giao nó cho bất kỳ ai." Nói xong bèn cầm chuỗi Kinh Lôi Kiếm, Kinh Lôi cũng phản ứng với cô, phát ra ngân quang cùng tiếng rền rọt.

"Bạn ư?" Lần đầu Bạch Tử Họa thấy có người kết bạn với kiếm, nhưng nhìn Thiều Nguyệt gắn bó cùng Kinh Lôi, hần vui mừng gật đầu, cũng có chút mình bạch lí do sư phụ thu nhận cô làm đồ đệ. Quả thật cô bất đồng so với những kẻ khác, tâm cảnh cũng không phải người thường có thể so bì, hần cả phương thức tu đạo sẽ khác so với người ta.

Mấy ngày kế tiếp, Thiều Nguyệt nhất mực khắc khổ luyện tập kiếm pháp, Kinh Lôi ở bên bay tới bay lui, phụng bồi cô. Mỗi lần luyện xong một bộ kiếm pháp, Thiều Nguyệt sẽ cho phép Kinh Lôi tấn công bất ngờ, khảo nghiệm độ thuần thực của mình đối với kiếm pháp và năng lực ứng biến, lần nào cũng chỉ có thể cầm cự nửa giờ, sau đó bị Kinh Lôi đánh rơi kiếm trong tay. Nhưng Thiều Nguyệt không tức tối, vẫn tiếp tục luyện, Bạch Tử Họa thỉnh thoảng tới kiểm tra, thấy Thiều Nguyệt không hiểu chỗ nào thì hướng dẫn cô.

Ngày lại một ngày, khi Thiều Nguyệt luyện xong mỗi chương Thất Tuyệt phổ sẽ đi tìm Bạch Tử Họa khảo hạch thành quả tu hành. Luyện xong kỳ phổ, Thiều Nguyệt chơi cò với Bạch Tử Họa, nhưng chưa từng thắng hần; luyện xong thực phổ, Thiều Nguyệt nấu mấy món, mang cho Bạch Tử Họa thưởng thức, cô có chút tự tin với chuyện nấu nướng, dù sao ở hiện đại cũng thường xuyên làm, đầu Bạch Tử Họa mỗi lần ăn xong cũng chẳng nói năng gì, song Thiều Nguyệt dần phát hiện Bạch Tử Họa luôn ăn hết những gì mình nấu, vậy đã chứng minh mùi vị cũng không tệ; học xong thơ phổ, Bạch Tử Họa ngâm thơ cùng cô; học xong dược phổ, đôi khi Thiều Nguyệt tìm không đúng huyệt vị, liền đề nghị Bạch Tử Họa làm đối tượng thí nghiệm cho mình, ấy thế mà Bạch Tử Họa cũng đáp ứng... Cứ vậy, từ khi Thiều Nguyệt bước chân vào Tuyệt Tình điện, cũng chưa từng đi ra, một lòng tu hành.

Bốn mùa lưu chuyển, một năm trôi qua, Thiều Nguyệt vẫn như cũ, một mình luyện kiếm dưới tán cây trước điện, bạch ý phiêu theo gió, kiếm pháp lần lần liệt, nhưng lại lộ ra sự thoải mái, tựa như không phải đang múa kiếm, mà là đang khiêu vũ. Lúc này, một đạo bóng trắng xông đến, hai kiếm chạm nhau, hai đạo bóng trắng trong nháy mắt dây dưa, một hồi trên trời, một hồi lại dưới đất, thắng bại khó phân. Dần dần, Thiều Nguyệt rơi vào thế hạ phong, bị bóng trắng kia chế trụ, đối phương một kiếm bô tới, Thiều Nguyệt nâng kiếm đỡ, không chịu nổi lực của đối phương, rơi xuống đất từ giữa không trung, mắt thấy không ổn, Thiều Nguyệt động linh cơ, tay phải trở sang nắm chuỗi kiếm, sau đó nâng kiếm chia về một hướng, lướt qua người đối phương. Đối phương phản ứng mau lẹ, lập tức né người trở về, tăng nhanh tốc độ, hai kiếm lại va chạm, tay phải Thiều Nguyệt duỗi thẳng, phản tay cầm kiếm, đẩy bóng trắng kia ra ngoài.

Thiều Nguyệt buông tay, xoay người lại nói: "Sur huynh, kiếm pháp ta sao rồi?"

Bạch Tử Họa thu kiếm, xoay người, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, "Tiến bộ không ít." Thiều Nguyệt tiến bộ rất kinh hồn, nếu cô dùng Kinh Lôi Kiếm, Bạch Tử Họa còn phải hao phí một lượng lớn tinh lực, hơn nữa chiêu cuối thật sự ngoài dự liệu của hần.

"Thật ư?" Thiều Nguyệt cao hứng tiến lên một bước, "Có thể được sư huynh khen ngợi thực chẳng dễ."

Bạch Tử Họa nhớ tới một chiêu vừa rồi, "Tiểu Nguyệt, muội mới sử dụng một chiêu cuối cùng..."

"À, khi đó trí não ta đột nhiên thoáng nghĩ ra một chiêu, thân thể ngay lập tức hành động." Thiều Nguyệt nghiêng đầu hồi tưởng.

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, ước chừng tu tập một năm đã có thể đạt đến cảnh giới linh ngộ vô chiêu từ kiếm phổ, xem ra Tiểu Nguyệt rất có năng khiếu kiếm thuật.

"Sư huynh, sư huynh, sao vậy?" Thiều Nguyệt thấy Bạch Tử Họa nãy giờ không nói gì, bèn hỏi.

Bạch Tử Họa thu hồi suy nghĩ, "Tiểu Nguyệt, đọc Thất Tuyệt phổ tới đâu rồi?"

"Đã xong hết, sư huynh."

"Được," Bạch Tử Họa phát tay, một chiếc đàn cổ xuất hiện, hắn đặt đàn cổ lên bàn đá, quay sang nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt tự hiểu, Bạch Tử Họa đang muốn khảo hạch cô, cô đi tới khẽ vuốt dây đàn, sau đó ngồi xuống bắt đầu gảy, một chuỗi âm điệu chảy ra từ giữa ngón tay, tạo thành một đoạn nhạc uy mỹ. Bạch Tử Họa đứng bên cạnh Thiều Nguyệt, lắng lắng nghe.

Lời Editor: Nếu đây không phải bách thi thực mong Tôn Thượng đến với Tiểu Nguyệt."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trúc Nhiễm

Khúc cuối, Bạch Tử Họa ngồi xuống bên cạnh Thiều Nguyệt, "Đoạn giữa có vài âm đàn sai, cũng có mấy âm chưa chuẩn." Dứt lời, thấy Thiều Nguyệt im lìm chẳng nói chẳng rằng, biểu cảm còn có chút do dự, Bạch Tử Họa bèn khó hiểu gọi. "Tiểu Nguyệt...."

"Sư huynh, muội muốn học tiêu!" Thiều Nguyệt ngẩng đầu, nghiêm túc đề nghị.

"Tại sao, cầm mới là nhạc khí đứng đầu..."

"Muội biết, chỉ là muội khá thích tiêu, hơn nữa nếu học tiêu, có thể hợp tấu cùng cầm của sư huynh rồi, như vậy thật tốt!" Thiều Nguyệt nói, cô rất mê những tiết mục hợp tấu một cầm một tiêu của cô nhân, nếu so với cảm giác một thân một mình gảy đàn, cô thích cảm giác hợp tấu cùng ai đó hơn.

Bạch Tử Họa ngừng lại một lát, chợt nhớ về quãng thời gian khi Ngũ Thượng tiên còn ở bên nhau, cũng là mình hắn gảy đàn, Tử Huân khiêu vũ, Đông Hoa múa kiếm, Đàn Phàm vừa cầm bát rượu vừa loạn vũ theo Tử Huân, còn Vô Cấu chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, thật tốt biết bao, Ngũ Thượng tiên bọn họ đã một năm rồi chưa tụ họp một lần.

"Tử Họa," Chương môn Trường Lưu thấy Bạch Tử Họa bước vào, lên tiếng.

"Sư phụ," Bạch Tử Họa hành lễ xong, đến ngồi trước mặt Chương môn Trường Lưu, Sênh Tiêu Mặc ở bên trái lập tức mỉm cười híp mắt. "Sư huynh, tiểu sư muội đã tu hành một năm ở Tuyệt Tình điện rồi, sao còn chưa cho nàng xuống đây chơi cùng ta?"

"Sư đệ, Tiểu Nguyệt vừa mới tu hành, phải nắm thực chắc phần cơ bản, không thể bị ngoại giới quấy nhiễu." Sắc mặt Bạch Tử Họa trước sau như một đáp.

"Nhưng mà tiểu sư muội đã tu hành một năm rồi, huynh còn không cho ta đi tìm tiểu sư muội..." Sênh Tiêu Mặc oán trách.

"Thôi được rồi, sư đệ, Tử Họa hẳn có dụng ý của nó." Ma Nghiêm ngồi bên phải khuyên nhủ, Sênh Tiêu Mặc chẳng thể làm gì khác ngoài mở quạt ra, buồn bực phật.

Chương môn Trường Lưu khẽ vuốt râu. "Tử Họa, chuyện tu hành của Nguyệt Nhi thế nào rồi?"

"Tiểu Nguyệt đã đọc xong Thất Tuyệt phổ, khả năng nắm bắt của muội ấy với kiếm thuật cũng rất cao, nếu tiếp tục luyện tập, e rằng sẽ không ai có thể sánh được Tiểu Nguyệt về kiếm pháp." Bạch Tử Họa đáp theo đúng sự thật.

"Cái gì?" Sênh Tiêu Mặc khép quạt lại, kinh ngạc nói. "Tiểu sư muội lợi hại như vậy ư, có thể so bì với sư huynh chứ?"

Bạch Tử Họa suy nghĩ. "Nếu Tiểu Nguyệt sử dụng Kinh Lôi, có khả năng sẽ đánh với ta một trận ra trò."

"Xem ra sư muội thiên phú rất khá, chà trách sư phụ muốn thu nhận nàng làm đồ đệ." Ma Nghiêm nói.

"Vi sư thu nhận nó, cũng không phải vì chuyện đó." Chương môn Trường Lưu trầm ngâm lên tiếng.

"Vậy vì sao sư phụ nhận nàng làm đồ đệ?" Ma Nghiêm thắc mắc.

"Bởi vì Nguyệt Nhi là biến số của thế giới này."

"Biến số? Sư phụ, đồ nhi không hiểu." Sênh Tiêu Mặc hỏi.

Chương môn Trường Lưu hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Thiệu Nguyệt, sau đấy kể lại chi tiết, Bạch Tử Họa nghe xong cũng kinh ngạc không thôi. "Ý sư phụ là, Tiểu Nguyệt được Kinh Lôi dẫn đến đây?"

"Ừ," Chương môn Trường Lưu vuốt chòm râu dài, gật đầu nói. "Chúng ta chưa bao giờ nghe qua về Kinh Lôi kiếm, trước đây cũng chưa từng thấy, có thể nó có mối quan hệ với thiên lôi, uy lực bất phàm, thậm chí có thể so sánh như một Thần Khí khác sánh ngang tầm Thập Đại Thần Khí."

"Cho nên sư phụ mới muốn thu nhận sư muội làm đồ đệ." Ma Nghiêm hiểu rõ vấn đề.

"Không sai, Kinh Lôi kiếm đã nhận Nguyệt Nhi là chủ nhân, tuyệt đối không thể để nó bị người ta lợi dụng, vì sư thu nhận nó làm đồ đệ, cũng là để phòng ngừa Nguyệt Nhi rơi vào con đường lầm lỗi." Chương môn Trường Lưu nhìn Bạch Tử Họa, "Huống hồ..."

Bạch Tử Họa khó hiểu. "Sư phụ?"

"Tử Họa, mạng con có một kiếp, có lẽ chỉ mình Nguyệt Nhi mới có khả năng giúp con hóa giải." Chương môn Trường Lưu lo lắng nói. 1

Bạch Tử Họa rời khỏi phòng Chương môn Trường Lưu, nhớ lại lời sư phụ, Người bảo mạng hắn có một kiếp, hắn hỏi đó là kiếp gì, sư phụ trả lời, kiếp số còn chưa xuất hiện, vẫn chưa thể nào phán đoán. Bạch Tử Họa dừng bước chân, tại sao Tiểu Nguyệt có thể hóa giải kiếp số cho mình, chẳng lẽ đây chính là biến số mà sư phụ đã nói? Cho nên mới giao Tiểu Nguyệt cho mình dạy dỗ ư?

Sênh Tiêu Mặc vừa đến cửa điện liền thấy Bạch Tử Họa đứng cách đấy không xa, hắn bước nhanh tới. "Sư huynh, còn đang suy nghĩ lời sư phụ sao?"

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn Sênh Tiêu Mặc, khẽ gật đầu một cái, Sênh Tiêu Mặc chịu không nổi sự im lặng của Bạch Tử Họa, "Được rồi, sư huynh, tiểu sư muội là tiểu sư muội, bất kể sư phụ có nói gì, bây giờ nó cũng đã là đệ tử Trường Lưu chúng ta, hãy để hết thảy thuận theo tự nhiên, cần gì phải suy nghĩ nhiều chứ?"

Bạch Tử Họa nghe xong, cảm thấy thư thái không ít, cái gì đến ắt sẽ đến, tới lúc đó mới hiểu những lời căn dặn của sư phụ, hiện tại, dù muốn cũng vô dụng. Sau khi Bạch Tử Họa buông bỏ gánh nặng, hắn bước chân chậm rãi, đột nhiên mở miệng nói. "Sư đệ, không phải đệ muốn ghé thăm Tiểu Nguyệt một lát sao?"

Sênh Tiêu Mặc nhìn bóng lưng Bạch Tử Họa, còn cho rằng mình đã nghe nhầm, vội vã đuổi theo. "Sư huynh, mới vừa rồi huynh nói gì cơ?"

Bạch Tử Họa liếc hắn, không lên tiếng tiếp tục đi về phía trước, Sênh Tiêu Mặc vui vẻ bảo. "Sư huynh, rốt cuộc huynh cũng trả tự do cho tiểu sư muội!"

Mặt Bạch Tử Họa bất biến nhìn hắn, Sênh Tiêu Mặc tự biết mình nói sai, bèn lúng túng. "Sư huynh, ta... ta đi thăm tiểu sư muội đây." Dứt lời liền chuẩn thẳng.

"Này, Tử Họa, sư đệ chỉ nói mồm vậy thôi, người đừng để bụng." Ma Nghiêm tiến đến, trong lòng thầm oán giận. Sênh Tiêu Mặc đi thăm tiểu sư muội mà chạy rõ nhanh, y còn chưa được thấy qua tiểu sư muội bấy lâu nay mà.

Thiệu Nguyệt đang tĩnh tọa tu hành dưới tán cây, chợt nghe thấy có tiếng ai kêu là từ phía xa. "Tiểu sư muội, tiểu sư muội..." Thiệu Nguyệt khẽ cau mày, mở mắt, trước mặt hiện lên một đạo bạch quang, một nam tử ăn mặc nho nhã phe phẩy quạt xếp trên tay, cười híp mắt nhìn cô, Thiệu Nguyệt ở trong Tuyệt Tĩnh điện một năm, ngoại trừ Bạch Tử Họa và Lý Mông thì thoảng tới giúp Bạch Tử Họa sửa sang nơi chốn thì chưa từng thấy người khác ra vào, cho nên cô nhất thời không phản ứng kịp.

Rốt cuộc Sênh Tiêu Mặc cũng được thấy tiểu sư muội, còn đang cao hứng, ai ngờ con người Thiệu Nguyệt lộ rõ vẻ nghi ngờ, hắn đóng lại quạt xếp, một tay che ngực, thương tâm trách móc. "Tiểu sư muội, chẳng lẽ muội không nhận ra sư huynh sao, mặc dù mới gặp nhau có một lần, nhưng ta vẫn nói đôi ba câu với muội rồi mà, tiểu sư muội..."

Thiệu Nguyệt nổi hết cả da gà bởi giọng điệu ai oán của Sênh Tiêu Mặc, mãi một đứng lên khom người hành lễ. "Thiệu Nguyệt bái kiến Sênh sư huynh."

Sênh Tiêu Mặc thấy Thiều Nguyệt vẫn nhớ hấn thì lập tức cao hứng mở quạt xếp phát phát. "Tiểu sư muội còn nhớ ta, sư huynh vô cùng vui về!"

Thiều Nguyệt nhìn vị sư huynh trở mặt còn nhanh hơn lật sách lại có chút bối rối không biết nên làm gì. "Sênh sư huynh, huynh tới Tuyệt Tình điện tìm sư huynh sao?"

"Ta vừa mới từ chỗ sư huynh về, hôm nay là đặc biệt muốn ghé thăm tìm tiểu sư muội."

"Tìm muội? Làm gì?" Thiều Nguyệt hơi không bắt kịp tiết tấu của Sênh Tiêu Mặc.

"Đương nhiên đến tìm muội để rủ đi chơi, muội xem, Ma Nghiêm sư huynh nghiêm nghị như vậy, lúc nào cũng xụ cái mặt chê bai ta cái này không hợp quy củ, cái kia cũng không hợp quy củ; còn sư huynh lúc nào mặt cũng lạnh ngắt, khiến cho kẻ khác chẳng dám tiếp cận, đi chơi cùng huynh ấy cực kì không thú vị; may thay sư phụ thu nhận tiểu sư muội, rốt cuộc cũng có một người có thể đi chơi cùng với ta." Sênh Tiêu Mặc thao thao bất tuyệt.

Trong nháy mắt Thiều Nguyệt cứng người, cô vốn vẫn cho rằng Sênh Tiêu Mặc là một anh chàng nhanh nhẹn, hóa ra cuối cùng lại lộ bản chất trẻ con tinh nghịch, quả nhiên nhìn người không thể xem bề ngoài.

Sênh Tiêu Mặc lôi kéo Thiều Nguyệt, vừa đi vừa nói. "Tiểu sư muội, chúng ta đi thôi!"

"A... Sênh sư huynh, sư huynh bảo muội phải tu hành ở Tuyệt Tình điện." Thiều Nguyệt muốn né, nhưng không tránh nổi.

"Không sao, ta đã xin phép sư huynh rồi, huynh ấy đồng ý cho muội đi chơi với ta." Sênh Tiêu Mặc quay đầu lại. "Tiểu sư muội, muội vẫn còn chưa đi ngắm kĩ cảnh Trường Lưu Sơn phải không, bây giờ ta dẫn muội đi một vòng."

".... Thôi được rồi." Đáng lẽ Thiều Nguyệt tính cự tuyệt, nhưng suy đi tính lại, mình trước giờ chỉ nhất mực tu luyện, quả thực chưa đi thăm thú Trường Lưu, thân là đệ tử Trường Lưu mà ngay cả hình dạng Trường Lưu thế nào cũng không biết thật chẳng hay ho, huống chi sư huynh cũng đã đồng ý, Thiều Nguyệt ngừng giãy dụa, ngoan ngoãn đi theo lưng Sênh Tiêu Mặc.

Sênh Tiêu Mặc dẫn Thiều Nguyệt đi dạo quanh cả Trường Lưu, thỉnh thoảng còn giới thiệu cái này cái nọ. Thiều Nguyệt cảm thán. "Không hổ danh nơi cư ngụ của môn phái tu tiên đứng đầu, quả nhiên cảnh sắc Trường Lưu di nhân, đông đảo đệ tử, khắp nơi đâu đâu cũng thấy đệ tử một thân trang phục bạch sắc."

Đệ tử đi ngược lại hướng đi của hai người, vừa thấy Sênh Tiêu Mặc bèn vội rít hành lễ. "Nho Tôn!"

Sênh Tiêu Mặc gật đầu một cái, Thiều Nguyệt khó hiểu hỏi. "Nho Tôn ư?"

"Ừ, tiểu sư muội, ở Trường Lưu ta được gọi là Nho Tôn, chủ chương Tiểu Hồn điện; sư huynh là Tôn Thượng, chủ chương Tuyệt Tình điện; còn Ma Nghiêm sư huynh là Thế Tôn, chủ chương Tham Lam điện, ba người chúng ta ở Trường Lưu được gọi là Tam Tôn."

Hai đệ tử vừa đi tới nghe thấy xưng hô của Sênh Tiêu Mặc với Thiều Nguyệt thì kinh ngạc ngoảnh mặt lại nhìn theo hướng đi của Thiều Nguyệt, một đệ tử trong số đó nhỏ giọng nói. "Á, người có nghe thấy không, mới vừa rồi Nho Tôn kêu nàng là tiểu sư muội."

"Tất nhiên là ta nghe thấy, ta cũng đâu có điếc đâu." Một người khác bất mãn đáp.

"Nếu như thế, nàng chính là đệ tử Chương Môn mới thu nhận đầu năm nay ư?"

"Còn cần phải suy đoán sao, người không thấy thái độ Nho Tôn đối đãi với nàng ra rất bất bình thường à?"

Hai người thảo luận người một câu, ta một câu, chẳng bao lâu sau, toàn bộ Trường Lưu từ trên xuống dưới ai ai cũng biết tiểu đồ đệ của Chương môn đã ra khỏi Tuyệt Tình điện, còn đang tản bộ cùng Nho Tôn, mọi người rồi rít tò mò sư muội của Tam Tôn rốt cuộc là người như thế nào, không kẻ nào không muốn được trông thấy bộ dạng nàng.

Thiều Nguyệt không hay biết gì về việc bản thân đã trở thành nhân vật được đàm luận nóng hổi của đệ tử Trường Lưu, cô vẫn còn đang lăm bằm thăm nhủ. "Thì ra là thế, chẳng trách ban đầu Từ Trúc cứ Tôn Thượng cái gì đó." Thiều Nguyệt nhớ tới Từ Trúc, hình như trước giờ vẫn chưa gặp lại nàng, cũng không biết nàng ra sao rồi?

"Đệ tử bái kiến Nho Tôn!" Một chất giọng đôn hậu nhưng thận trọng vang lên, cắt đứt mạch hồi tưởng của Thiều Nguyệt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một anh chàng trẻ tuổi mặc đạo bào màu trắng đang khom người hành lễ.

Sênh Tiêu Mặc giờ tay, ý bảo hấn không cần đa lễ, sau đấy hỏi. "Trúc Nhiễm, con đang đi tìm Ma Nghiêm sư huynh sao?"

"Vâng, đệ tử đang muốn tìm sư phụ." Trúc Nhiễm ngẩng đầu trả lời, Thiều Nguyệt nhìn hấn, luôn cảm thấy hấn không bình thường, ánh mắt lại vô cùng phức tạp.

"Ừ, hấn bây giờ Ma Nghiêm sư huynh đang ở Tham Lam điện."

"Đa tạ Nho Tôn, đệ tử cáo lui."

Trúc Nhiễm? Cái tên này rất quen tai, nhất định là trong dàn nhân vật của "Hoa Thiên Cốt", Thiều Nguyệt dõi theo bóng lưng Trúc Nhiễm, cố nhớ lại

diễn biến câu chuyện Tiểu Vũ đã thuật lại cho mình.

"Đi thôi, tiểu sư muội." Sênh Tiều Mặc thấy Thiều Nguyệt bất động, nhìn theo hướng cô đang quan sát. "Tiểu sư muội quen Trúc Nhiễm sao?"

"Hử?" Thiều Nguyệt lấy lại tinh thần, lắc đầu một cái. "Không quen, hẳn là?"

"Nó là đại đệ tử của Ma Nghiêm sư huynh, Trúc Nhiễm." Sênh Tiều Mặc tiếp tục nói. "Trúc Nhiễm từ nhỏ đã được Ma Nghiêm sư huynh mang lên núi, sau đó thu nhận làm đại đệ tử, mà Trúc Nhiễm cũng không phụ sự kỳ vọng của sư huynh, chăm chỉ hiếu học, thiên tư thông minh, là đệ tử Ma Nghiêm sư huynh coi trọng nhất."

"Ma Nghiêm sư huynh... Trúc Nhiễm, Trúc Nhiễm..." Thiều Nguyệt cố gắng hồi tưởng lại tình huống bộ truyện, "A... Chẳng lẽ là ân nhân cứu mạng Hoa Thiên Cốt tại Man Hoang, lại hạ thủ khi nàng biến thành Yêu Thần ư, mình còn nhớ hẳn là con trai Nghiêm sư huynh, yêu Lưu Hạ, em gái Sát Thiên Mạch. Bây giờ Trúc Nhiễm vẫn còn ở Trường Lưu, như vậy vở kịch chưa chính thức bắt đầu." Thiều Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn thấy kết cục bi thảm của Hoa Thiên Cốt, nếu như có thể ngăn chặn bi kịch phát sinh, cô sẽ dốc hết toàn lực để ngăn cản.

"Tiểu sư muội, muội sao thế?" Sênh Tiều Mặc thấy Thiều Nguyệt lảo lảo bả bả bả bả lo lắng hỏi.

"Muội không sao, Sênh sư huynh, chúng ta đi dạo tiếp thôi." Thiều Nguyệt thu hồi tính toán, Hoa Thiên Cốt, tôi nhất định sẽ gặp em trước sư huynh, tìm được em rồi, sẽ không để cho tình yêu ngược tâm kia được nảy nòi.

"Được, vậy chúng ta đến chỗ đệ tử luyện kiếm đi." Sênh Tiều Mặc đề nghị.

Trúc Nhiễm (Khi ở Man Hoang) nè:>

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngũ Thượng Tiên

Đệ tử Trường Lưu đang luyện kiếm, chỗ luyện ngự phi kiếm, có người thành công, bay được trên không trung, lại có đệ tử vừa mới đặt chân lên, kiếm đã rơi xuống đất còn thân mình thì ngã dúm dui, chỗ luyện kiếm pháp, tốp năm tốp ba đang đánh nhau. Đúng lúc chúng đệ tử chăm chú nghiêm túc tập luyện, một người vội vàng vàng chạy tới, lớn tiếng hô hào. "Nho Tôn tới, Nho Tôn tới!"

Một đệ tử đang luyện kiếm thu hồi chiêu thức, đi đến, "Có gì đáng ngạc nhiên đâu, Nho Tôn tới cũng đâu đến mức khiến người hốt hoảng như vậy?"

Vị đệ tử kia thở hổn hển đáp. "Đây là người không biết thôi, bây giờ Nho Tôn dẫn theo tiểu đồ đệ của Chương môn tới chỗ chúng ta đó."

Đám đệ tử rối rít buông kiếm trên tay, vây quanh tay đệ tử kia, thay phiên nhau hỏi dồn dập. "Cái gì? Người đang nói đến cái vị Tiểu sư thúc không rõ lý lịch Chương môn mang về Trường Lưu hồi đầu năm, không những vậy còn được ngài thu nhận làm đệ tử nhập thất, được cả Tôn Thượng đích thân dạy dỗ sao?"

"Đúng, đúng, chính là nàng!" Trong nháy mắt, đám đệ tử hào hứng bàn luận như đàn kiến vỡ tổ.

Bỗng một vị nữ đệ tử ngự phi kiếm tiếp đất, thấy mọi người chẳng luyện tập nữa mà đang hàn huyên cái gì đó thì nàng định tiến lên hóng hớt. Đám thảo luận sôi nổi kia vừa liếc thấy nữ đệ tử thì lập tức xôn xáo. "Từ Trúc, không phải người từng chăm sóc Tiểu sư thúc à? Tí nữa nàng sẽ đến đây, người mau đi chào hỏi, để cho Tiểu sư thúc dừng lại ở đây lâu một chút, cho chúng ta được ngắm Tiểu sư thúc."

"Hả?" Từ Trúc đang tính đi tới, đã thấy có người chạy về phía mình, lại còn bảo nàng phải giữ Tiểu sư thúc ở lại một lúc.

"Đúng nha, đúng nha, Từ Trúc, người thích hợp nhất đó, không biết chừng Tiểu sư thúc vẫn còn nhớ người." Vốn là vây quanh đệ tử báo tin kia, nay mọi người đã bám riết lấy Từ Trúc, ép nàng đi chào hỏi Tiểu sư thúc một tiếng. Từ Trúc lập tức nhức đầu, đã là chuyện của một năm trước rồi, ai có thể ngờ Chương môn sẽ thu nhận người Ngài dẫn về làm đệ tử đâu, huống chi Tiểu sư thúc bề quan tu hành trong Tuyệt Tình điện một năm trời, sao có thể nhớ về người mới có duyên gặp mặt đúng một lần? Từ Trúc không hy vọng nhiều, nhưng đối diện với lời năn nỉ của đám đệ tử, nàng đành nhắm mắt đáp ứng.

Sênh Tiều Mặc đưa Thiều Nguyệt đến chỗ đệ tử Trường Lưu luyện tập, vào sáng sớm trước khi bọn họ tới, đám đệ tử đã sớm khôi phục nguyên dạng, hiện tại cái Thiều Nguyệt chứng kiến chính là hình ảnh các đệ tử đang dốc sức tu luyện, cô tránh không khỏi xúc động, quả nhiên Trường Lưu là đệ nhất tiên phái, dù không có người đốc thúc hay giám sát, các đệ tử vẫn tự giác cố gắng luyện tập.

Lúc này, các đệ tử thấy Nho Tôn và Thiều Nguyệt đi đến bèn rối rít dừng mọi hành động, hành lễ hô lớn. "Bái kiến Nho Tôn, Tiểu sư thúc."

"Hả? Tiểu sư thúc?" Thiều Nguyệt nhấp nháy mắt, nhìn Nho Tôn, xong lại dùng tay chỉ chỉ mình, dò hỏi. "Tiểu sư thúc.... Chẳng lẽ gọi muội?"

Nho Tôn cười cười, mở quạt xếp. "Xét theo bói phận thì đúng là như vậy."

"Được rồi, đây là lần đầu tiên có ai đó gọi muội như thế." Thiều Nguyệt bắt đầu nói, không nghĩ bói phận của mình lại cao đến vậy.

Các đệ tử phía dưới nhao nhao liếc mắt với Từ Trúc, đệ tử đứng cạnh lại đẩy nàng một cái, Thiều Nguyệt vừa xuất hiện, Từ Trúc nhận ra cô ngay, cô chẳng thay đổi gì so với hồi đầu năm hết, biến đổi duy nhất chính là tiên khí trên người đã tăng thêm, dồi dào tới mức người khác không thể đuổi kịp.

Thiều Nguyệt thấy các đệ tử dị động bèn nghiêng đầu nhìn sang, thấy một bóng hình quen thuộc đang do dự lại gần, cô mở miệng trước. "Từ Trúc?"

Từ Trúc ngừng giây lát, giật mình nhìn Thiều Nguyệt, không ngờ cô còn nhớ mình, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Thiều Nguyệt đi xuống, cao hứng bảo. "Thật sự là cô, Từ Trúc, cô chưa có quên ta chứ?"

"Không không không, sao có thể quên được, con vẫn luôn nhớ." Từ Trúc khoát tay lia lịa, phù nhận.

Đám đệ tử thấy Tiểu sư thúc bình dị gần gũi bèn cũng muốn tiếp cận, lại chỗ cô trao đổi mấy câu, Nho Tôn nhìn Thiều Nguyệt bị đám đệ tử vây kín cũng không mất kiên nhẫn, yên lòng đứng một bên quan sát.

"Từ Họa!" Bạch Từ Họa xoay người nhìn một nam tử thân bạch y thần thái thanh nhã ngự phi kiếm bay đến, ánh mắt bình thản liệng ra vẻ mừng rỡ, song thanh âm vẫn lạnh nhạt như thường lệ, "Đồng Hoa."

Đồng Hoa chẳng thèm để ý, thu hồi kiếm rồi vỗ bả vai Bạch Từ Họa. "Từ Họa, đã lâu không gặp, Ngũ Thượng tiên chúng ta mỗi năm phải tụ tập một lần chứ?"

Bạch Từ Họa gật đầu. "Sư phụ để ta dạy dỗ Tiểu Nguyệt, còn ngươi, Đồng Hoa, mới du lịch bên ngoài trở về?"

"Ừ, trở lại là muốn cùng các ngươi tiếp tục cùng đi trừ gian diệt ác, bảo vệ chính nghĩa. Đúng rồi, ngươi vừa mới nói Tiểu Nguyệt à? Phải Tiểu sư muội kia không?" Đồng Hoa hứng thú hỏi.

"Không sai, Tiểu Nguyệt là đồ đệ sư phụ thu nhận." Bạch Từ Họa thắc mắt nhìn Đồng Hoa, không hiểu vì sao hắn hỏi vậy.

Đồng Hoa đi vào trong nhà, tự nhiên ngồi xuống, ngắm nghía xung quanh một vòng. "Từ Họa, Tuyệt Tình điện của ngươi vẫn lạnh tanh như thế."

Bạch Từ Họa đến ngồi đối diện Đồng Hoa, "Người tu hành phải thanh tâm quả dục..."

Đồng Hoa vội vàng giơ tay ngăn lại, "Được rồi, Từ Họa, ta không tới đây để nghe ngươi luận đạo."

Bạch Tiểu Họa châm cho Đồng Hoa một tách trà, chờ hắn nói tiếp. Đồng Hoa nâng tách trà lên, ngửi một hơi, khen ngợi. "Trà ngon!" Sau đó chậm rãi thưởng thức. "Từ Họa, lần này ta trở về là muốn Ngũ Thượng tiên chúng ta tụ họp một lần, thăm thú núi sông một hồi, hơn nữa Từ Huân, Đan Phàm và Vô Cầu rất nhớ ngươi."

"Được!" Bạch Từ Họa đáp.

"À... Kể ta nghe chút chuyện của Tiểu sư muội đi." Đồng Hoa nghiêng người hỏi, "Nghe nói sư phụ thu nhận nàng đầu năm nay, hơn nữa còn để ngươi đích thân dạy dỗ, rốt cuộc Tiểu sư muội này là người thế nào thế?"

"Sư phụ chỉ nói Tiểu Nguyệt là biến số của thế giới này." Bạch Từ Họa đặt tách trà xuống.

"Biến số?" Đồng Hoa cau mày suy nghĩ. "Biến số của thế giới này ư? Sư phụ nói vậy là có ý gì?"

Bạch Từ Họa nhướng mày hồi tưởng. "Ta cũng không rõ, sư phụ bảo đây là thiên ý."

"Thiên ý? Biến số? Há chẳng phải bảo Tiểu sư muội kia là thứ chẳng thể dự liệu nổi trên cõi đời này sao, cũng là người không thể bị bất kỳ quy tắc nào của thế gian ép buộc?" Đồng Hoa khó có thể tưởng tượng được, nếu như vậy, Tiểu sư muội kia thật không đơn giản.

Đúng như lời Đồng Hoa, Bạch Từ Họa gật đầu. "Không sai, sư phụ cũng bảo Tiểu Nguyệt không cần câu nệ môn quy Trường Lưu, cứ tùy theo ý thích của nó, hơn nữa..." Bạch Từ Họa nhớ sư phụ từng nói Tiểu Nguyệt có thể giúp hắn hóa giải kiếp số, Tiểu Nguyệt thực sự có thể ư?

"Ừ, xem ra Tiểu sư muội thật không đơn giản, có lẽ con đường tu tiên của nàng khác biệt so với chúng ta, à không, là so với tất cả mọi người trên thế gian này, bây giờ ta lại càng muốn gặp nàng một lần." Đồng Hoa nhếch môi cười, trong ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Thiều Nguyệt rời khỏi Tiêu Hồn điện, Sinh Tiêu Mặc tự tin nói. "Thế nào, tiểu sư muội, Tiêu Hồn điện của ta không tệ chứ, có muốn tới đây ở với sư huynh mấy ngày không?"

"Vâng, phong nhã hơn nhiều so với Tuyệt Tình điện, nhưng muội đã ở Tuyệt Tình điện rồi, còn sư huynh ở đó..." Thiều Nguyệt khó xử đáp.

Sênh Tiêu Mặc thấy Thiều Nguyệt vậy cũng không miễn cưỡng. "Được rồi, chỉ cần muội thường xuyên ghé thăm Tiêu Hồn điện của ta là được."

"Vâng, nhất định muội sẽ tới thăm huynh, Sênh sư huynh." Thiều Nguyệt gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Sênh sư huynh, muội có thể để cho Từ Trúc thi thoảng đến Tuyệt Tình điện không? Huynh xem, muội không rảnh mấy nghi thức thời cổ đại cho lắm, sư huynh không phải cũng có người đặc biệt chiều cổ huynh ấy sao?"

Sênh Tiêu Mặc dùng quạt xếp gỗ gõ lên trán. "Muội đang nói Lý Mông à? Hẳn cũng chẳng thành vấn đề, có điều muội cũng nên hỏi qua sư huynh trước, nếu huynh ấy đồng ý, ta lập tức sẽ an bài giúp muội."

"Vâng, tốt quá, cảm ơn Sênh sư huynh." Thiều Nguyệt cũng muốn có người quen bên mình, hơn nữa vừa nhìn thấy Từ Trúc, cô sẽ nhớ tới đứa bạn tốt của mình ở hiện đại - Tiểu Vũ.

Thiều Nguyệt trở về Tuyệt Tình điện bèn đến ngay phòng Bạch Từ Họa, định xin phép hán chuyện Từ Trúc, cô vừa bước qua cửa, "Sư huynh, muội..." Bạch Từ Họa đang ngồi đối diện một người xa lạ, Thiều Nguyệt chắc chắn mình chưa từng thấy người này ở Trường Lưu.

Đông Hoa xoay người lại. "Đây hẳn là tiểu sư muội nhỉ!"

Thiều Nguyệt hơi ngần ngại, đối phương sở hữu khí chất phong thần anh tuấn, có thể cảm giác được tiên khí trên người hẳn, chẳng lẽ hẳn là Thượng tiên? Thiều Nguyệt hành lễ. "Sư huynh, muội không biết huynh đang tiếp khách, ta đi tu luyện vậy."

"Chờ chút," Đông Hoa ngăn Thiều Nguyệt, quay đầu nói với Bạch Từ Họa. "Từ Họa, ta vừa mới bảo muốn gặp mặt tiểu sư muội một lần, ngươi sẽ không để cho nàng cứ thế mà đi chứ?"

Bạch Từ Họa chẳng biết phải làm sao, đành nhìn về phía Thiều Nguyệt. "Tiểu Nguyệt, lại đây ngồi đi."

"Dạ?" Thiều Nguyệt không hiểu gì, lại không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn tuân lệnh. "Vâng, sư huynh." Thiều Nguyệt ngồi xuống.

Sau khi Thiều Nguyệt an tọa, không khí rơi vào tình trạng yên lặng, sư huynh chẳng nói chẳng rằng, chỉ lo uống trà, còn vị bên cạnh cứ nhìn cô, cũng không mở miệng, Thiều Nguyệt dần dần chịu không nổi cái loại không khí này, còn đang chuẩn bị lên tiếng cáo từ thì Đông Hoa nhất mực im ắng này giờ bắt đầu nói.

"Ta là Đông Hoa, còn muội?"

"Thiều Nguyệt..." Chờ một lát, cái tên Đông Hoa rất quen tai, hơn nữa hẳn cũng có tiên khí trên người giống sư huynh, chả lẽ....

"A... Thiều Nguyệt, ừ, tên rất hay, ta cũng là đệ tử Trường Lưu, gọi muội là tiểu sư muội có được không?"

Thiều Nguyệt vô ý thức gật đầu, căn bản cô đang không tập trung nghe Đông Hoa nói, một lòng một dạ hồi tưởng lại cốt truyện, Đông Hoa hẳn là một trong Ngũ Thượng tiên năm xưa cùng sư huynh, hơn nữa còn là đệ tử đứng đầu Trường Lưu, nhưng năm vừa qua cô không nghe bất cứ tin tức gì về Đông Hoa Thượng tiên, còn tưởng rằng... Bây giờ Đông Hoa Thượng tiên vẫn còn ngồi đó, nếu vậy Ngũ Thượng tiên chưa giải tán, chắc cách rất xa thời điểm Hoa Thiên Cốt ra đời, nhưng tại sao bọn họ lại mỗi người một ngả?

"Tiểu Nguyệt, muội đang suy nghĩ gì?"

Câu hỏi của Đông Hoa kéo Thiều Nguyệt quay lại hiện thực, cô khẽ lắc đầu. "Huynh là Đông Hoa Thượng tiên sao?"

"Ha ha, hóa ra Tiểu Nguyệt cũng biết ta."

"Tất nhiên, không ai là chưa từng nghe qua về Ngũ Thượng tiên, huống hồ Đông Hoa Thượng tiên cũng là đệ tử Trường Lưu, bây giờ muội được thấy hai người, không biết ba vị tiên nhân còn lại trông như thế nào."

"Thế thì không được rồi, để hôm nay huynh dẫn muội đi gặp họ đi." Đông Hoa sáng khoái nói.

"Thật ư? Nhưng..." Thiều Nguyệt nhớ ra mình còn phải tu luyện, bèn quay đầu nhìn về phía Bạch Từ Họa, Bạch Từ Họa mặt vô biểu cảm, cũng chẳng nói gì.

"Từ Họa, vốn hôm nay chúng ta định đi gặp đám Đàn Phàm mà, chỉ bằng mang theo tiểu sư muội, cũng đâu có gì đáng ngại." Đông Hoa đề nghị.

Bạch Từ Họa nghe xong đặt tách trà xuống. "Tiểu Nguyệt, có muốn đi không?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Bạch Từ Họa bình thản nói. "Vậy thì đi." Thiều Nguyệt và Đông Hoa nhìn nhau bật cười.

Từ Huân đi đi lại lại trong điện, không ngừng hỏi. "Từ Họa có đến không?"

"Sẽ đến, Đông Hoa đích thân đi mời, Tử Họa còn có thể không đến sao." Đàn Phàm rót một ly, nói.

"Nhưng một năm vừa qua Tử Họa chưa từng tới." Tử Huân bắt an.

"Đó là bởi vì không có Đông Hoa, Ngũ Thượng tiên không tụ đủ, nàng yên tâm đi, Đông Hoa đã trở lại, Tử Họa nhất định sẽ tới, người cũng nói có đi, Vô Cầu." Đàn Phàm buông ly rượu, hỏi người ngồi an tĩnh một bên - Vô Cầu.

Vô Cầu gật đầu. "Ừ."

"Tốt lắm, Tử Huân, nàng mau bình tĩnh ngồi xuống chờ đi." Đàn Phàm an ủi.

Tử Huân hết cách, đành ngồi xuống, đúng lúc này, ngoài điện bỗng vọng lại thanh âm của Đông Hoa. "Đàn Phàm, Tử Huân, Vô Cầu, chúng ta đến rồi!"

Tử Huân lập tức đứng dậy, đi ra bên ngoài, nhìn về phương xa, bóng người Đông Hoa dần xuất hiện, theo sau đó là bóng người Bạch Tử Họa, Tử Huân cao hứng nói. "Tử Họa, rốt cuộc chàng cũng tới!"

Đàn Phàm cười một tiếng, "Ta đã nói Đông Hoa có cách mà."

Vô Cầu gật đầu, hai người kia càng ngày càng đến gần, Tử Họa phát hiện có một nữ tử theo sau lưng Bạch Tử Họa, nàng ta một thân bạch y, ngự kiếm phi hành, mà Bạch Tử Họa thì thoảng còn quay đầu nhìn nàng ta. Tử Huân không khỏi thầm suy đoán, nữ tử kia là ai? Tại sao lại ở bên cạnh Tử Họa?

Đông Hoa bay đến trước, thấy Tử Huân đứng ở ngoài. "Tử Huân, ta tới với Tử Họa."

Bạch Tử Họa cùng Thiệu Nguyệt lần lượt tiếp đất, Tử Huân lại gần Bạch Tử Họa, vui vẻ gọi, "Tử Họa!"

Bạch Tử Họa nhàn nhạt gật đầu một cái, đi vào ngồi bên cạnh Đàn Phàm, Tử Huân không ngăn ngại chút nào mà theo sau lưng Bạch Tử Họa, ngồi bên cạnh hắn. Thiệu Nguyệt kinh ngạc chết lặng, Ngũ Thượng tiên quả thật không hổ danh Ngũ Thượng tiên, ai cũng mang dáng dấp tiên nhân. Đàn Phàm lười biếng ngồi đằng kia uống rượu, Vô Cầu trầm mặc, vừa thấy Bạch Tử Họa đến, khóe miệng lộ ra nụ cười, mà Tử Huân cao quý ưu nhã, toàn thân thoang thoảng hương thơm, ngọt thấm lòng người, thế nhưng sao cô lại có cảm giác trong mắt Tử Huân ẩn chứa tia bất thiện nhỉ? Là ảo giác của cô sao?

Lời Editor: Nguyên tác Tử Huân ăn đủ nôi dấm của Hoa Thiên Cốt, sang bản này là bê nguyên vạc dấm của Thiệu Nguyệt mà uống =))))

Lại bonus ảnh giả cho khí thế nè =)))

Vô Cầu Thượng tiên:>

Tử Huân Thượng tiên (Bình Dấm thành tinh):>

Tử Huân Thượng tiên

(Bình Dấm thành tinh):>

Tử Huân Thượng tiên (Bình Dấm thành tinh):> 2

Đàn Phàm

(Tôi lười đi tìm tập cap ông này lúc chưa nát nên thông cảm nha =))) Đệ Nhất si tình siêu cao thượng đây:"()

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hợp Tấu Cầm Tiêu

Bạch Tử Họa thấy Thiệu Nguyệt đứng ở đằng kia, "Tiểu Nguyệt, lại đây."

"Vâng." Thiệu Nguyệt đến bên người Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa giới thiệu từng người một. "Tử Huân, Đàn Phàm, Vô Cầu."

"Thiệu Nguyệt xin bái kiến các vị Thượng tiên." Thiệu Nguyệt hành lễ.

Đông Hoa đột nhiên chen miệng nói. "Một năm nay Tử Họa không tới cũng là vì bận dạy dỗ tiểu sư muội của chúng ta đây."

"Cái gì? Tử Họa, chàng..." Tử Huân giật mình, đồng thời nổi bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Bạch Tử Họa lạnh nhạt trả lời. "Là sứ mệnh phải làm."

"Thế sao chàng còn dẫn nàng đến đây?" Tử Huân không hiểu nổi, cho tới tận bây giờ, Bạch Tử Họa luôn độc lai độc vãng, đâu có dễ cho ai tiếp cận.

"Là ta năn nỉ Tử Họa dẫn muội ấy theo, đồ đệ sư phụ mới thu nhận, lại còn do đích thân Tử Họa dạy dỗ, các người không cảm thấy tò mò ư? Hẳn là cũng muốn gặp gỡ vị tiểu sư muội trong truyền thuyết này một lần chứ?" Đông Hoa nói.

Đàn Phàm và Vô Cấu gật đầu một cái thể hiện sự đồng tình, Tử Huân nhìn Thiệu Nguyệt, nội tâm ẩn chút không thoải mái.

"Tiểu Nguyệt thiên tư trời ban, hiện tại đã có thể tự tu hành mà không cần ta dạy dỗ." Bạch Tử Họa nói theo đúng sự thật.

"..." Bất mãn trong lòng Tử Huân càng sâu hơn, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy lời khen ngợi người khác từ miệng Bạch Tử Họa, hơn nữa không phải chỉ mỗi mình nàng nghĩ vậy, mấy Thượng tiên ngồi kia cũng cùng chung ý nghĩ.

Ngay sau đó, một tiếng cười sang sảng vang lên, mọi người nhìn về phía Đông Hoa, không rõ vì sao hân như vậy, Đông Hoa ngừng cười. "Tử Họa, nếu đã thế, chắc ngươi cũng không để ý ta tỷ thí một lát với tiểu sư muội đâu nhỉ."

Bạch Tử Họa hơi ngập ngừng, "Không thành vấn đề."

"Được, sư muội, chúng ta luận bàn một chút, được không?" Đông Hoa hỏi Thiệu Nguyệt.

"Vâng, có thể tỷ thí với Đông Hoa Thượng tiên, quả là một trải nghiệm hiếm gặp." Dứt lời, Thiệu Nguyệt đưa tay phải ra, chuẩn bị triệu hồi Kinh Lôi kiếm, chợt nhớ Bạch Tử Họa bảo bây giờ cô vẫn chưa thể phát huy sức mạnh của nó, song cô lại không mang theo kiếm tập. Vì vậy, Thiệu Nguyệt do dự nhìn Bạch Tử Họa. "Sư huynh, muội..."

"Có thể, giờ muội có thể sử dụng." Bạch Tử Họa biết Thiệu Nguyệt định hỏi gì.

"Vâng ạ!" Thiệu Nguyệt cao hứng gật đầu một cái, rốt cuộc mình đã có thể dùng Kinh Lôi rồi, ngay sau đấy một ánh ngân quang lóe lên, Kinh Lôi bất chợt xuất hiện trên tay cô.

Đàn Phàm với Vô Cấu vừa thấy đã khen ngợi. "Kiếm tốt!" Tuy Tử Huân cũng kinh thán kiếm của Thiệu Nguyệt, song nàng ta vẫn đang mãi bận tâm không ngớt về sự ẩn ý mới ban này giữa Bạch Tử Họa và Thiệu Nguyệt.

Bên kia Đông Hoa cùng Thiệu Nguyệt đánh đến say sưa thích thú; bên này Bạch Tử Họa, Đàn Phàm, Tử Huân với Vô Cấu ngồi chung một chỗ, Đàn Phàm rót rượu cho Bạch Tử Họa, "Tử Họa, tới đây, đã lâu lắm rồi chúng ta không cùng uống một chén."

ment "Ồ, sao hai chị gái xinh đẹp lại yêu nhau thế ạ?" nhé)

Bạch Tử Họa nâng ly rượu lên, cộng ly với Đàn Phàm, sau đấy một hơi cạn sạch. "Được, tốt!" Đàn Phàm cũng sáng khoái cạn chén.

Bạch Tử Họa nghĩ đến một chuyện, bèn buông ly rượu xuống, nhìn về phía Vô Cấu. "Vô Cấu, Liên Thành của ngươi có cây tiêu tốt nào không?"

"Tiêu? Tử Họa, ngươi muốn thổi tiêu sao?" Vô Cấu thắc mắc.

"Tử Họa, chẳng phải chàng vẫn luôn thích đánh đàn ư?" Tử Huân cũng không hiểu.

"Là cho Tiểu Nguyệt, nó muốn thổi tiêu, nhưng ta không có." Bạch Tử Họa bình thản đáp.

"Được, để ta về xem." Vô Cấu thoải mái đáp ứng, Tử Huân thì một lòng bất an quá mức, cách Tử Họa quan tâm tới sư muội mình rất không bình thường, có lẽ chính chàng cũng không hay biết, nhưng quả thực khác biệt so với những người khác.

Thiệu Nguyệt và Đông Hoa xuyên tới xuyên lui trên không trung, âm thanh kiếm chạm kiếm vang lên, dù sao Đông Hoa cũng là Thượng tiên, không cần xuất toàn lực cũng đã chiếm thế thượng phong, song Thiệu Nguyệt không cam tâm tụt về đằng sau, dứt khoát phòng vệ trước những đợt tấn công của Đông Hoa. Cuối cùng Đông Hoa vung tay lên, kiếm trong tay hân tự động bay đến nhắm Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt cũng sử dụng chiêu thức tương tự, hai tay dùng sức đẩy một cái, Kinh Lôi kiếm thuận thế bay ra, hai kiếm va chạm, tạo thành thế kéo cưa. Tay phải Đông Hoa dùng chút lực, kiếm của hân tiến lên phía trước, cho dù Thiệu Nguyệt giờ hai tay ngăn cản nhưng cũng thua trận bởi linh lực chưa đủ, nhưng Kinh Lôi kiếm chợt lóe lên một tia sét, bắn vào tay phải Đông Hoa khiến tay hân tê dại trong chớp mắt.

"Đông Hoa Thượng tiên, ta thua." Thiệu Nguyệt thua tâm phục khẩu phục.

Đông Hoa kiểm tra tay phải của mình, nó đã khôi phục như thường. "Ta cũng là đệ tử Trường Lưu, muội cứ gọi là sư huynh đi, không cần cứ Thượng tiên này nọ."

"Vâng, Đông Hoa sư huynh." Thiều Nguyệt thu hồi Kinh Lôi, tới trước mặt Đông Hoa, hành lễ. "Đông Hoa sư huynh, đa tạ huynh đã chỉ dẫn."

"Tiểu sư muội không cần đa lễ, chỉ mới tu luyện một năm đã gạt hái được thành quả như vậy thật không tệ, chỉ cần cố gắng tu hành, cơ hội phi thăng thành tiên sẽ nằm trong tầm tay." Đông Hoa khẳng định chắc nịch.

"Thành tiên?" Thiều Nguyệt cả kinh. "Có thể lợi hại như sư huynh ư?"

"Không sai, tu tiên chia làm mấy giai đoạn theo thứ tự sau: Sơ Thước, Linh Âm, Phá Vọng, Tri Vi, Khảm Tâm, Đẳng Đường, Xá Quy, Tạo Hóa và Phi Thăng. Sau khi Phi Thăng thành tiên, cấp bậc tiên nhân xét y theo pháp lực, có thể chia làm cửu phẩm: Đệ Nhất Thượng Tiên, Đệ Nhị Thử Tiên, Đệ Tam Thái Thượng Chân Nhân, Đệ Tứ Phi Thiên Chân Nhân, Đệ Ngũ Linh Tiên, Đệ Lục Chân Nhân, Đệ Thất Linh Nhân, Đệ Bát Phi Tiên, Đệ Cửu Tiên Nhân. Cho nên để trở thành Thượng tiên cũng không dễ" 1

"Xem chừng muội phải tu luyện thật tốt rồi, nếu không bao giờ mới có thể đuổi kịp sư huynh đây?" Thiều Nguyệt trầm hạ quyết tâm, chỉ khi có thể sánh vai cùng sư huynh, cô mới có thể tìm được Hoa Thiên Cốt, bảo vệ nàng thực tốt.

"Tử Họa? Sao tiểu sư muội lại phải đuổi kịp Tử Họa?" Đông Hoa hỏi.

"Đó là bởi..." Thiều Nguyệt suy nghĩ, cô cũng chẳng thể bảo đó là vì Hoa Thiên Cốt nhỉ, "Bởi vì.... sư huynh là mục tiêu của muội!"

"Vậy à? Chí hướng của tiểu sư muội thật xa, vậy ta sẽ chờ xem ngày muội trở thành Thượng tiên." Đông Hoa xoay người. "Đi thôi, chúng ta mau xuống chỗ Tử Họa."

"Vâng!" Thiều Nguyệt theo sau lưng Đông Hoa, chưa xuống đến nơi đã nghe được tiếng đàn của Bạch Tử Họa, du viễn mà ngênh ngang, cô vừa tiếp đất thì thấy Bạch Tử Họa ngồi trước cô cầm gảy đàn, Tử Huân bắt đầu khiêu vũ trước mặt Bạch Tử Họa, Đàn Phàm lắc lắc đầu, vừa uống rượu vừa thưởng thức dáng múa của Tử Huân, mà Vô Cầu chỉ lẳng lặng ngồi một bên, Đông Hoa thấy thế, kiểm trong tay cũng theo đó chuyển động. Thiều Nguyệt đứng cảm thán, cảm tình giữa Ngũ Thượng tiên thật tốt!

Trở lại Tuyệt Tình điện, Thiều Nguyệt lại tiếp tục cuộc sống tu luyện, sau trận đấu với Đông Hoa, nội tâm Thiều Nguyệt càng thêm kiên định, trước khi tìm được Hoa Thiên Cốt, nhất định cô phải Phi Thăng thành tiên.

Bạch Tử Họa đến trước cửa phòng Thiều Nguyệt, thấy cô lại đang tĩnh tọa tu luyện dưới tán cây. "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt mở mắt. "Sư huynh?"

Bạch Tử Họa lại gần, đưa chiếc tiêu trên tay ra, Thiều Nguyệt nhìn ngọc tiêu bích lục, giật mình nói. "Sư huynh, đây là cho muội ư?"

Bạch Tử Họa gật đầu, "Không phải muội muốn học tiêu sao?"

"Vâng, nhưng muội không nghĩ sư huynh sẽ đưa muội một ngọc tiêu tốt như vậy." Thiều Nguyệt mừng rỡ đáp.

"Vô luận nhạc khí có tốt tới đâu, nếu không có người sử dụng, nó cũng đánh mất đi ý nghĩa vốn có." Bạch Tử Họa duỗi tay về phía trước. "Tiểu Nguyệt, muội sẽ dùng tốt cái ngọc tiêu này thôi."

Thiều Nguyệt giờ hai tay nhận lấy ngọc tiêu, gật đầu nói. "Vâng, muội sẽ thực quý trọng cái ngọc tiêu này, sư huynh yên tâm!" Dứt lời, Thiều Nguyệt chò không nói mà đưa nó lên khoe miệng bắt đầu thổi, có điều mặc cho nàng có cố thế nào cũng chẳng thể phát ra tiếng.

"Dùng tiêu làm nhạc khí, âm sắc mượt mà êm ái, u tình tao nhã, không phải nhất thời có thể thổi được, muội phải chăm chỉ tập luyện mới có thể thổi ra âm thanh muội muốn."

"Vâng, muội sẽ luyện tập nhiều hơn, cảm tạ sư huynh!" Nói xong, Thiều Nguyệt lại ngồi xuống dưới tán cây nghiên cứu ngọc tiêu trong tay.

Bạch Tử Họa xoay lưng quay về Tuyệt Tình điện, Đông Hoa đang ngồi nhàn nhã thưởng trà, thấy Bạch Tử Họa bước vào bèn đặt tách trà xuống. "Đưa ngọc tiêu cho tiểu sư muội rồi à?"

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu. "Mới về từ chỗ sư phụ sao?"

"Ừ, hành tẩu một năm trời, sư phụ vừa kiểm tra ta, mà không phải chúng ta chuẩn bị hạ sơn du ngoại ư? Ta phải nói trước với sư phụ một tiếng."

"Bây giờ vẫn chưa được." Bạch Tử Họa quả quyết.

"Tử Họa, ban đầu khi Ngũ Thượng tiên chúng ta kết nghĩa, cùng nhau trừ gian diệt ác, bảo hộ chính nghĩa, nếu không phải nửa đường người bị sư phụ gọi về, Ngũ Thượng tiên khuyết thiếu, ta cũng sẽ không phải đi du lịch một mình, giờ ta trở lại, chính là muốn Ngũ Thượng tiên chúng ta lại giống như trước kia, sáng khoái thường giang hồ." Đông Hoa nói.

"Chờ ta dạy xong Tiểu Nguyệt đã." Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài nhà.

"Tiểu sư muội đã có thể tự thân vận động rồi, lần trước so tài với nàng, ta cũng biết dù không có người đích thân hướng dẫn, tiểu sư muội cũng có thể tự tu luyện, người còn gì không yên lòng chứ?" Đông Hoa khó hiểu hỏi.

"Tiêu, Thiệu Nguyệt vẫn chưa luyện thói tiêu giới." Bạch Tử Họa nhớ Thiệu Nguyệt từng bảo muốn hợp tấu cầm tiêu, trước khi hấn đi, nhất định phải hợp tấu một khúc cùng Tiểu Nguyệt, như vậy hấn mới có thể an lòng.

"Thì ra là vậy, bất quá tiểu sư muội học rất mau, nói không chừng sẽ thuần thục rất chóng, đã vậy, ta ở Trường Lưu chờ thêm, ta cũng muốn nghe tiếng tiêu của tiểu sư muội nha."

Mấy tháng tiếp đây, Thiệu Nguyệt đã có thể thổi ra nhịp âm ưu mỹ, nhìn ngọc tiêu trên tay, cô yêu thích không muốn buông. Bạch Tử Họa mang cổ cầm tới, ngồi xuống bàn đá bên cây, nhìn về phía Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt hiểu ý sư huynh, bản thân cũng đứng dựa vào thân cây. Tiếng cầm vang lên, dư âm xa xôi, sau đó tiếng tiêu ứng đáp cũng vang lên, cầm tiêu hợp tấu, phối hợp hoàn mỹ không chút sai lệch, ngay cả Đông Hoa cũng cảm nhận được, hấn phi thân đến, vừa đáp đất liền rút kiếm ra, chìm đắm trong đó. Trên cây hoa đào nở, gió nhẹ thổi phát tới, từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, rơi lên dây cầm của Bạch Tử Họa, rơi lên tóc Thiệu Nguyệt, rơi lên thân kiếm Đông Hoa, ba người hợp tấu kiếm vũ, cực kỳ tuyệt diệu!

Ngày hôm sau, Bạch Tử Họa và Đông Hoa chào từ biệt Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt có chút không nỡ. "Sư huynh, Đông Hoa sư huynh, các người phải bảo trọng!"

"Tiểu Nguyệt, khi ta không có ở đây, vẫn phải chăm chỉ tu luyện!" Bạch Tử Họa dặn dò.

"Tiểu sư muội, mong rằng lúc ta trở về, đã có thể thấy muội Phi Thăng thành tiên."

"Vâng, muội sẽ!" Thiệu Nguyệt trịnh trọng gật đầu một cái.

Bạch Tử Họa cùng Đông Hoa lần lượt bay đi, Thiệu Nguyệt nhìn theo hướng bọn họ, cảm ngọc tiêu lên, thổi khúc nhạc hôm qua ba người hợp tấu, vì kỉ niệm biệt. Bạch Tử Họa và Đông Hoa từ phương xa nghe được âm thanh vượt ngàn dặm truyền đến, nhìn nhau cười một tiếng, Đông Hoa thở dài, nói. "Xem ra tu vi của tiểu sư muội lại tăng thêm một tầng rồi!" Bạch Tử Họa vui mừng quay đầu lại nhìn, sau đó cùng Đông Hoa biến thành một đạo quang rời đi. Còn tiếng tiêu của Thiệu Nguyệt, kết hợp với linh lực của cô được thổi đi ngàn dặm xa, toàn bộ Trường Lưu chìm đắm trong tiếng tiêu ưu mỹ này.

Các đệ tử Trường Lưu Sơn nghe xong thì ngừng bàn tán, thay vào đó im lặng lắng nghe, Tử Trúc cười bảo, "Là Tiểu sư thúc!" Sênh Tiêu Mặc đang nằm ườn ở Tiêu Hồn điện, nghe được tiếng tiêu bèn mỉm cười, tiếp tục phe phẩy quạt xệp; trong Tham Lam điện, Ma Nghiêm đang thương lượng với Trúc Nhiễm, nghe được tiếng tiêu, Ma Nghiêm đi tới trước cửa, nhìn về phía Tuyệt Tinh điện, Trúc Nhiễm thắc mắc. "Sư phụ, đây là...."

"Là sư muội." Ma Nghiêm đáp.

Chương môn Trường Lưu đang tĩnh tọa, nghe thấy tiếng tiêu bèn neho mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười mà vuốt râu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thu Nhận Tân Đệ Tử

Tử Trúc vừa vào trong phòng đã thấy Thiệu Nguyệt đang tĩnh tọa tu hành trên giường, nàng đặt đồ ăn lên bàn, bắt đầu đi nói. "Tiểu sư thúc, tối hôm qua người lại quên nghỉ ngơi sao? Cứ tu luyện xuyên ngày đêm như thế, thân thể người sẽ chịu không nổi đâu."

"Được rồi, Tử Trúc, ta biết, ta sẽ chú ý hơn." Thiệu Nguyệt xuống giường, đi đến bên bàn, người thấy mùi cơm mới nhận ra mình đói bụng. "Tử Trúc, cô tới thật đúng lúc, ta đang rất đói."

"Tiểu sư thúc chăm chỉ tu luyện là việc tốt, nhưng vẫn nên chú ý đến thân thể mình, nếu không phải ta mang cơm ngay ba bữa, sợ rằng tiểu sư thúc sẽ quên cả ăn." Tử Trúc vừa trách móc vừa đặt thức ăn lên bàn.

"Tử Trúc, lúc không có ai thì đừng cứ một câu tiểu sư thúc, hai câu tiểu sư thúc nữa, cứ gọi ta là Thiệu Nguyệt đi, huống chi sư huynh hiện cũng không ở Tuyệt Tinh điện, cô ngại cái gì?" Thiệu Nguyệt ngồi xuống, giúp Tử Trúc bày bát đĩa.

"Tiểu sư thúc chính là tiểu sư thúc, đây là quy tắc, không thể làm loạn bối phận." Tử Trúc nhấn mạnh.

Thiệu Nguyệt chẳng biết phải làm sao. "Sư phụ đã bảo cứ để cho ta hành động theo ý thích rồi."

"Chương môn nói tiểu sư thúc có thể, còn ta chỉ là đệ tử bình thường, sao có thể so sánh ngang bằng."

"Ai..." Thiệu Nguyệt thật hết cách với Từ Trúc. "Nếu đã vậy, ta lấy tư cách tiểu sư thúc ra lệnh cho cô, lúc không có ai phải gọi thẳng tên của ta." Từ Trúc vừa định phản đối, Thiệu Nguyệt đã vội vàng cắt đứt. "Còn bây giờ phải ăn cơm cùng ta!"

"Hà?" Từ Trúc do dự bất quyết, Thiệu Nguyệt ngồi thẳng lưng, nghiêm khắc học tập giọng điệu Ma Nghiêm. "Sao? Còn không mau ngồi xuống!"

"Ha..." Từ Trúc cố nhịn cười, ngồi xuống, thấy dáng vẻ Thiệu Nguyệt vẫn vô cùng nghiêm nghị. "Được rồi, ta nghe người, tiểu sư..." Mắt Thiệu Nguyệt nhìn nàng chăm chăm, Từ Trúc mãi một nuốt lại chữ cuối cùng, nhanh chóng đổi thành. "Thiệu... Thiệu Nguyệt!"

Bây giờ Thiệu Nguyệt mới hài lòng, khôi phục sắc mặt như trước. "Thấy sao? Thấy ban nãy ta học tập Nghiêm sư huynh có giống không?"

"Phi... Ha ha ha... Y hệt, thật sự rất giống." Từ Trúc nghĩ đến dáng vẻ của Thiệu Nguyệt vừa rồi lại thấy muốn cười.

"Ăn thôi, cười gì mà cười." Thiệu Nguyệt cầm bát đưa lên, Từ Trúc ngừng cười, cũng chỉ có những lúc ở bên Thiệu Nguyệt, nàng mới có thể tận hưởng chút yên bình, chẳng hề có chuyện phiền lòng, cũng không cần đặt nặng về vấn đề khác biệt thân phận, không cần cố gắng nịnh nọt, chỉ cần làm chính mình, thật mong có thể cứ tiếp tục như thế. 3

Ăn xong, Thiệu Nguyệt đi ra cửa phòng, ngắm nghía hoa đào đã héo tàn, lá dưới đất rụng đầy sân, cô tới ngồi bên cây, lấy ngọc tiêu treo cạnh hông, thổi một khúc, Từ Trúc xách hộp cơm, dừng chân phía đằng xa lắng nghe.

Cứ cách năm năm, Trường Lưu lại thu nhận đệ tử mới một lần, trên dưới Trường Lưu đều bận rộn, ngoại trừ Thiệu Nguyệt một lòng tu luyện, cả ngày cô ở trong Tuyệt Tình điện, căn bản cũng không bước ra. Hiện tại cô vẫn như thường lệ, tĩnh tọa tu hành dưới tán cây, cô cảm giác mình sắp đột phá, nhưng từ đầu chí cuối lại vương phải bình cảnh, mãi chưa đột phá nổi, bó tay, Thiệu Nguyệt chẳng thể làm gì khác ngoài đi thỉnh giáo sư phụ.

Chương môn Trường Lưu gật đầu. "Nguyệt Nhi, con không cần vội vàng, mới có mấy thập niên ngắn ngủi mà đã đạt được kết quả thế này đúng là không dễ, đột phá Phi Thăng, trở thành Tiên nhân cũng phải xem cả cơ duyên, mà con nhất mực bế quan tu luyện ở Tuyệt Tình điện thì không thể nào đột phá, đây là thời điểm lịch luyện."

"Lịch luyện à?" Thiệu Nguyệt thắc mắc. "Sư phụ, hạ sơn lịch luyện giống sư huynh và Đông Hoa sư huynh ư?"

"Bây giờ còn chưa đến lúc, thế này đi, Nguyệt Nhi, việc thu nhận môn đồ của Trường Lưu sẽ do con quản, thấy sao?" Chương môn Trường Lưu vẫn chưa yên tâm để cho Thiệu Nguyệt hạ sơn lịch luyện một mình, vạn nhất không chịu được cám dỗ trần thế thì phải làm thế nào đây?

"Việc thu nhận đệ tử mới à?" Thiệu Nguyệt đang nhất mực tu luyện cho nên bây giờ mới biết, mấy đạo trước khi cô bế quan có đôi lần hỏi Từ Trúc, cũng không thấy tên Hoa Thiên Cốt, tuy biết sẽ không có, cô vẫn muốn xác nhận mới chịu an tâm, dù sao cô cũng là biến số, để xem cốt truyện này có thể thay đổi được hướng đi vốn dĩ của nó hay không. Đột thu nhận đệ tử mới do đích thân mình cai quản, hẳn có thể cho cô quan sát kỹ một chút, Thiệu Nguyệt khom người hành lễ. "Vâng, sư phụ!"

Rời khỏi phòng Chương môn, Thiệu Nguyệt bay thẳng tới Tiêu Hồn điện, Sênh Tiêu Mặc vừa mới từ trong bước ra đã thấy Thiệu Nguyệt đứng trong điện của hắn, vui vẻ nói. "Tiểu sư muội, sao muội lại đến thế, không phải đang nhất mực bế quan tu luyện ư?"

"Muội vừa xuất quan, mới ở chỗ sư phụ về, nhớ ra đã lâu chưa gặp Sênh sư huynh nên ghé thăm đây một lát." Thiệu Nguyệt mỉm cười.

"Ai, cuối cùng thì tiểu sư muội cũng nhớ tới ta, từ sau khi sư huynh đi, muội toàn bế quan, hại ta có muốn tìm muội rủ đi chơi cũng chả dám, chỉ sợ quấy rầy chuyện tu luyện của muội." Sênh Tiêu Mặc khẽ oán trách.

"Được rồi, Sênh sư huynh, sư phụ giao muội nhiệm vụ quản thúc việc thu nhận tân đệ tử của Trường Lưu, muội muốn nhờ huynh giúp."

"Không phải vẫn luôn là Ma Nghiêm sư huynh quản sao? Sao lần này lại chuyển sang cho muội?" Sênh Tiêu Mặc thắc mắc.

"Sư phụ bảo muốn muội học hỏi thêm kinh nghiệm." Thiệu Nguyệt nhớ lại lời sư phụ, chắc ý của người là như vậy.

"Được, vậy chúng ta đến Tham Lam điện tìm Ma Nghiêm sư huynh đi, để huynh ấy chỉ dẫn muội chi tiết xem nên làm những gì."

"Vẫn là Sênh sư huynh chu đáo, chúng ta đi ngay bây giờ đi." Mặc dù mặt Ma Nghiêm vô cùng hung bạo khiến cho cô ngán ngại, nhưng có Sênh Tiêu Mặc giúp đỡ, Thiệu Nguyệt an tâm hơn không ít.

Ma Nghiêm buông phù truyền âm trên tay xuống, xoay người nói với Trúc Nhiễm. "Sư phụ muốn giao việc thu nhận đệ tử mới cho sư muội."

"Tiểu sư thúc ư? Không phải người đang bế quan sao?" Trúc Nhiễm khó hiểu.

Ma Nghiêm lắc đầu, cũng chẳng rõ sư phụ đang tính cá gì, còn đang suy nghĩ thì đã nghe thấy thanh âm Sênh Tiêu Mặc. "Sư huynh!"

Sênh Tiêu Mặc đi tới, lập tức nói. "Sư huynh, ta và tiểu sư muội đến đây nhờ huynh thỉnh giáo chuyện thu nhận tân đệ tử của Trường Lưu."

Thiều Nguyệt theo sau Sinh Tiểu Mặc, khom người hành lễ. "Nghiêm sư huynh!" Ở trước mặt Ma Nghiêm, cô không phạm phải bất cứ quy củ nào.

Ma Nghiêm gật đầu một cái, tỏ ý rằng Thiều Nguyệt không cần đa lễ, lúc này Trúc Nhiễm tiến lên phía trước. "Đệ tử bái kiến Nho Tôn, tiểu sư thúc!"

"Vị này là?" Năm năm trước Thiều Nguyệt đã thấy Trúc Nhiễm, nhưng chẳng qua là vội vã lướt qua, cho nên không nhớ rõ tướng mạo hẳn.

"Đệ tử Trúc Nhiễm, là đại đệ tử của sư phụ Thế Tôn." Trúc Nhiễm khom người, giọng điệu chuẩn mực.

"Trúc Nhiễm? À..." Thiều Nguyệt nhìn thanh niên tuấn tú trước mặt, rất khó tưởng tượng sau này hẳn sẽ trở thành nhân vật đại phản diện.

"Sư muội, chúng ta đi bàn bạc việc thu nhận tân đệ tử thôi." Ma Nghiêm thấy Trúc Nhiễm chào hỏi xong xuôi bèn quay lại vấn đề chính, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiều Nguyệt, cô lên tiếng đáp rồi ngồi xuống, bắt đầu thảo luận.

Tại khách điểm dưới chân núi Trường Lưu, bao kẻ đến từ khắp các nẻo thiên hạ tụ tập lại đây vì hy vọng có thể trở thành đệ tử Trường Lưu, vô cùng nhộn nhịp, đủ mọi loại người, còn có đám đang tí thí, cực kì náo nhiệt. Lúc này, ở tầng hai khách điểm xuất hiện một nhóm người mặc bạch y - trang phục đệ tử Trường Lưu, những kẻ đứng phía dưới mãi một đứng xếp hàng, chờ đợi chỉ thị.

Người đứng ở chính giữa tiến lên phía trước. "Cảm ơn chư vị lặn lội đường xá xa xôi, tại hạ là Trúc Nhiễm, lần khảo hạch này là do ta chủ trì, bây giờ ta xin nói đơn giản qua nội dung khảo hạch, khảo hạch tổng cộng chia làm ba ải. ải đầu tiên, chỉ cần trụ vững ở khu rừng ngoài kia đến buổi trưa, thuận lợi thoát khỏi phạm vi kết giới thì coi như qua, nhưng phải chú ý, trong rừng có rất nhiều hoa ăn thịt người. Ai này có thể gây nguy hiểm tính mạng, ai thực lực yếu kém hãy tranh thủ rời đi đi."

Người phía dưới lao nhao, có kẻ không muốn mạo hiểm, có kẻ ý chí kiên cường, rất bất đồng. Trúc Nhiễm xoay người nâng một chiếc khay từ trong tay một đệ tử khác, cầm một viên thủy tinh tròn lên. "Đến lúc đó, chúng ta sẽ phát cho mỗi người một viên Ngân Thủy Châu, khi các người gặp nguy hiểm, nảy sinh ý định bỏ cuộc thì đập vỡ nó, các người sẽ được đưa ra khỏi khu rừng, về lại đây. Để công bằng, pháp khí và bảo vật sẽ bị thu hồi toàn bộ, bốn phái thống nhất phát vũ khí cơ bản, buổi tối kết thúc tranh giải, các người sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào, có thể nghỉ ngơi cho khỏe, toàn bộ kết thúc ải thứ nhất, đã nghe rõ ràng hay chưa?"

"Đã rõ!"

"Tốt," Trúc Nhiễm gật đầu. "Một lát sau sẽ bắt đầu, các người đi chuẩn bị một chút đi."

"Dạ!" Mọi người đồng thanh kêu lên, rồi rít đi chuẩn bị, chỉ có một người vẫn đứng yên tại chỗ, đánh mắt một cái rồi mỉm cười ra ngoài.

Trúc Nhiễm trở lại phòng trên lầu hai, Thiều Nguyệt đang ngồi uống trà, sau đó cầm danh sách đặt trên bàn lên, mở ra nhìn, vốn định xem có tên Hoa Thiên Cốt để phòng ngừa vạn nhất, ai ngờ thấy ngay cái tên Lưu Hạ, Thiều Nguyệt cả kinh, xem chừng chuyện gì phải tới rồi cũng sẽ tới.

"Tiểu sư thúc!" Trúc Nhiễm khom người hành lễ, nhưng mãi không thấy Thiều Nguyệt trả lời, hẳn bèn ngẩng đầu, xong lại lập tức cúi xuống, trấn định nói. "Không biết đệ tử đã làm sai ở chỗ nào, sao tiểu sư thúc lại nhìn đệ tử như vậy?"

Chỉ là lúc Thiều Nguyệt trông thấy cái tên Lưu Hạ, Trúc Nhiễm bỗng bước vào, cô nhìn chằm chằm Trúc Nhiễm, nghĩ đến kết cục của hai người liền thấy có chút tiếc nuối, giọng của Trúc Nhiễm chợt kéo Thiều Nguyệt trở lại. "Không có gì, Trúc Nhiễm, ngại khổ cực rồi."

"Đa tạ tiểu sư thúc đã thông cảm, đây là bổn phận của đệ tử, sư phụ phái đệ tử tới đây cũng là để san sẻ cùng tiểu sư thúc." Trúc Nhiễm nghiêm túc đáp.

Đầu ra đầy gổn Nghiêm sư huynh, quả nhiên là cha con, Thiều Nguyệt suy nghĩ, bất giác thời gian đã hết. "Đi xem bọn họ chuẩn bị xong hết chưa đi, rồi lập tức bắt đầu."

"Vâng!" Trúc Nhiễm hành lễ, lui đi. +

Thiều Nguyệt [sháo yuè] 韶玥: Viên ngọc trai tuyệt mỹ nhé>

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Khảo Hạch

Một lúc lâu sau, Trúc Nhiễm đứng trước một cái gương lớn, hồ. "Toàn bộ thí sinh, tập hợp!"

Mọi người rối rít tụ chung một chỗ, Trúc Nhiễm gọi từng cái tên một, đến ai thì bước qua cái gương tiến vào khu rừng, tới Lư Hạ, Thiều Nguyệt ra trước đài ở tầng hai, muốn ngắm thử dung nhan em gái Sát Thiên Mạch.

"Vâng!" Lư Hạ mừng rỡ đáp, Trúc Nhiễm nhìn không được mà nhìn nàng thêm một chút, kẻ khác bị gọi đến tên thường hơi do dự, cũng xen cả sợ hãi, vậy mà nàng lại thật vui vẻ, tự đắc. Lư Hạ nhận Thủy Châu và mộc kiếm, tới trước gương, nhận thấy Trúc Nhiễm đang quan sát mình, nàng bèn bật cười, Trúc Nhiễm dời tầm mắt ngay lập tức, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn hẳn.

Thiều Nguyệt chứng kiến cảnh ấy, mỉm cười bảo. "Xem chừng giống nhất kiến chung tình thật."

"Nhất kiến chung tình gì cơ? Tiểu sư muội, đừng nói là muội vừa gặp ai đã thấy yêu thương đấy chứ?" Đột nhiên Sênh Tiêu Mặc xuất hiện, ngạc nhiên hỏi.

"Sênh sư huynh, sao huynh tới đây," Thiều Nguyệt kinh ngạc thắc mắc, Sênh Tiêu Mặc vẫn một bộ dạng khó có thể tưởng tượng nổi mà nhìn, cô vội vàng giải thích. "Không phải muội, muội đang nói Trúc Nhiễm."

"Ha ha, hóa ra không phải tiểu sư muội, thực dọa ta suýt chết." Sênh Tiêu Mặc vỗ vỗ ngực, nếu tiểu sư muội thích ai đấy, vậy thì sẽ không có ai chơi cùng hẳn, vô cùng không thú vị.

"Sênh sư huynh, huynh nghĩ bậy gì thế?" Thiều Nguyệt có chút bất mãn.

"Ta có nghĩ gì đâu, nhưng mà Trúc Nhiễm không thể, Ma Nghiêm sư huynh kỳ vọng rất nhiều về nó, nói không chừng nó sẽ trở thành Chương môn Trưởng Lư trong tương lai, đoạn tuyệt toàn bộ tình ái." Sênh Tiêu Mặc quả quyết nói.

"Là vậy sao!" Thiều Nguyệt hiểu rồi, chà trách cuối cùng Ma Nghiêm đuổi Trúc Nhiễm đến Man Hoang, xem ra y vô cùng thất vọng, thế nhưng bởi chút nhân từ, gần như trở thành ân huệ của Ma Nghiêm, là chúa trời ban phước lành.

Tại khu rừng, Lư Hạ tự do tự tại, thường thức cảnh quan tự nhiên tươi đẹp, nàng theo Sát Thiên Mạch từ nhỏ, cũng đã thấy rất nhiều hoa trái rồi, thường sẽ không dễ chú ý vào trong mắt. Đang đi bỗng thấy trước mặt nở một đóa hồng cực kì diễm lệ, nàng nhớ Sát Thiên Mạch thích cái đẹp nhất, nếu mang đóa hoa kia về, nhất định ca sẽ cực kỳ cao hứng. Vậy nên Lư Hạ hết sức phấn khích chạy tới, chỉ cách một bước chợt thấy dị động, Lư Hạ vội lùi về đằng sau, tránh xa đóa hoa đỏ thắm kia. Đóa hoa đỏ thắm lộ bộ mặt thật, gương cánh hoa lên, đầy ắp răng nhọn, hóa ra đây chính là Thực Nhân hoa (Hoa ăn thịt người), Lư Hạ nghĩ. Thực Nhân hoa không cam tâm thức ăn đến trước miệng rồi còn chạy, nó nhanh chóng quất dây leo, quấn lấy Lư Hạ định đưa nàng vào mồm.

Lư Hạ bị kẹt cũng không hề hốt hoảng, nàng thử giãy dụa, thế nhưng ngày càng chặt, vì vậy nàng buông mộc kiếm, mộc kiếm bay trên không trung, chém đứt đám dây leo của Thực Nhân hoa. Lư Hạ rơi xuống đất, duỗi tay thu hồi mộc kiếm, nhắc cổ tay công về phía Thực Nhân hoa, đánh nó thoi thóp té nhào.

Trong khách điểm, Thiều Nguyệt theo dõi biểu hiện của Lư Hạ qua gương, khen ngợi không ngớt. "Lư Hạ này thực có bản lĩnh, Sênh sư huynh, xem ra đệ tử mới kia tư chất không tệ."

Sênh Tiêu Mặc gật đầu. "Ừ, có lẽ nó sẽ qua ải thử nhất thôi."

Quả nhiên, ngày thứ hai, Lư Hạ rời khỏi khu rừng đầu tiên, Trúc Nhiễm thấy thế cũng cảm giác nàng tư chất không tệ, vẽ một vòng tròn trên danh sách, biểu tượng đã đỗ.

Thấy đám thí sinh quay trở về, đỗ - mừng rỡ không thôi; trượt - ủ rũ cúi đầu bỏ đi, Trúc Nhiễm đứng lên đài giữa bãi đất trống của khách điểm, kêu gọi mọi người tụ tập. "Chư vị, những thí sinh thông qua ải thử nhất, bây giờ lập tức đi theo ta."

Cả đám không hiểu lắm, đưa mắt ghé tai nhìn nhau, oán trách vừa mới thi xong đã tiến hành ải thử hai rồi, chẳng cho người ta được nghỉ ngơi, song oán trách hay than phiền gì thì bọn họ vẫn phải đi.

Trúc Nhiễm dẫn thí sinh đến một đỉnh núi, ở đó có một cây cầu treo nối giữa hai đỉnh núi, Trúc Nhiễm thấy đã đông đủ bèn xoay người nói. "Đây là cầu treo, khảo nghiệm sự can đảm của các người, băng qua cái cầu treo kia, đi đến đầu bên kia thì coi như đạt."

Các thí sinh nhao nhao cả kinh. "Cao như vậy, té xuống thì làm sao toàn mạng", "Đi kiểu gì trời?", "Đảm bảo không thể qua." Chẳng ai có lòng tin, bắt đầu chùn bước, chưa kẻ nào xung phong đi đầu.

Trúc Nhiễm cau mày. "Yên lặng, trong quá trình qua cầu sẽ có rất nhiều trở ngại, sẽ có phi tiêu công kích mọi người, nếu bị đánh trúng, cực kỳ đau, hơn nữa không ai được sử dụng pháp thuật."

"Hả? Không được sử dụng pháp thuật ư?" Thí sinh ca thán.

Trúc Nhiễm xem thường bọn họ, quay người cầm lấy phi tiêu từ một đệ tử đứng cạnh, thuận thế ném nó đi, phi tiêu bay một vòng trên cầu treo, rồi lại trở lại tay Trúc Nhiễm. Các thí sinh thấy độ khó tăng thêm càng không dám tiến đến. Lư Hạ tiên phong, đi lên cầu treo, mặc dù hơi lắc lư, nhưng Lư Hạ vẫn khá giữ vững thăng bằng. Trúc Nhiễm đợi Lư Hạ tới giữa cầu bèn quăng phi tiêu, Lư Hạ cảm giác sau lưng có tiếng xé gió, biết phi tiêu đến, nàng

dùng sức giật mình, tránh sang một bên, phi tiêu lượn một vòng lại quay về, nằng khom người, phi tiêu xẹt qua mặt nàng. Lư Hạ thờ phào nhẹ nhõm đứng dậy, chột đứng không vững, lao đảo nghiêng sang phải, đám thí sinh trên bờ đổ đầy mồ hôi lạnh, Lư Hạ mãi một túm lấy sợi xích hai bên, cuối cùng cũng trụ được, tới bờ bên kia dễ như trở bàn tay. Trúc Nhiễm hài lòng gật đầu một cái, lại về một vòng tròn trên danh sách, mới ban này lúc Lư Hạ đứng lung lay, chẳng biết tại sao lòng hắn cũng lạnh toát.

Ài thứ hai lại đào thải vài thí sinh, Trúc Nhiễm để những người đã qua nghỉ ngơi một đêm ở khách điểm, ngày mai tiếp tục ải thứ ba. Hôm sau, Trúc Nhiễm dẫn bọn họ ngự phi kiểng bay lên Trường Lư Sơn, các thí sinh rồi rít thán phục về tuyệt mỹ nơi đây, chẳng khác nào tiên cảnh, khi tiếp đất, Trúc Nhiễm nói. "Bây giờ là ải cuối cùng, nếu vượt qua, các người sẽ trở thành đệ tử Trường Lư."

Đám thí sinh mừng rỡ không thôi, rốt cuộc cũng tới ải cuối, Trúc Nhiễm bảo. "Được lắm, mọi người chuẩn bị xong thì theo ta đi thay quần áo."

Thay trang phục rồi, Trúc Nhiễm đưa thí sinh tới ao Tam Sinh, "Đây là ao Tam Sinh của Trường Lư, tất cả xuống đây rửa chân đi, tắm xong nước ao Tam Sinh, sẽ chính thức nhập môn, trở thành ngoại môn đệ tử Trường Lư." Có vài người không hiểu, vì sao mọi người phải cùng xuống kia tắm.

Trúc Nhiễm giải thích. "Các người chỉ cần để chân trần, đi một vòng dọc theo rìa ao Tam Sinh là coi như vượt qua kiểm tra." Mọi người nghe vậy bèn thờ phào nhẹ nhõm, còn tưởng khó thế nào, hóa ra chỉ đơn giản thế, song lời kẻ tiếp của Trúc Nhiễm như tạt gáo nước lạnh vào bọn họ. "Các người nhớ kỹ, nước Tham Lam điện rửa lòng tham, nước Tiêu Hồn điện rửa dục vọng, nước Tuyệt Tình điện rửa tình si, đây chính là Tam Sinh thủy. Nếu không thể buông bỏ ba thứ này, các người bước vào ao sẽ thống khổ vô cùng, thậm chí nguy hiểm tính mạng, chỉ cần lòng không tạp niệm thì sẽ thích hợp ở lại Trường Lư tu tiên."

Đám thí sinh nghe xong có hơi do dự, nhưng Trúc Nhiễm không cho họ thời gian. "Mọi người xếp thành hàng đi, từng người một bước xuống."

Thí sinh xếp hàng, từng người một đi xuống, lập tức kêu rên khắp nơi, ai cũng phát ra âm thanh đau đớn, xem ra chẳng người nào xóa bỏ nổi tạp niệm. Thiệu Nguyệt đứng bên trên quan sát, bỗng dung hỏi Sênh Tiêu Mặc. "Sênh sư huynh, ban đầu huynh có phải đi qua ao Tam Sinh hay không?"

"Tất nhiên là phải, tuy lúc ấy chưa hoàn toàn dẹp bỏ tạp niệm, nhưng ta cũng không sao hết." Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp đáp.

"Vậy muội cũng phải thử một lần, lúc sư phụ mới thu nhận muội làm đồ đệ, người chưa từng đề cập đến mấy chuyện này." Thiệu Nguyệt cũng muốn thử nước Tam Sinh, không biết mình đi vào có giống kẻ khác hay không.

"Sư phụ hẳn có dụng ý của sư phụ, huống chi bây giờ cũng chẳng cần, thiên tư tu luyện của tiểu sư muội quá rõ ràng, có mấy ai có thể đạt cảnh giới Phi Thăng trong vài thập niên ngắn ngủi chứ, hơn nữa còn sắp đột phá thành tiên? Thế đã đủ để chứng minh muội rất hợp để ở lại Trường Lư tu luyện rồi." Sênh Tiêu Mặc cực kì tự hào, tuy tiểu sư muội thường bề quan, rất ít khi chơi với hắn, song có sư muội lợi hại như vậy, hắn vẫn vô cùng cao hứng, hơn nữa tiểu sư muội vừa xuất quan đã đến tìm hắn, hắn hết sức thỏa mãn.

"Thì ra là vậy!" Thiệu Nguyệt hiểu. "Sênh sư huynh, thực ra muội muốn thử một chút, chỉ bằng khi bọn họ kiểm tra xong, mình cũng vào được không?"

"Hả? Tiểu sư muội, muội muốn tắm nước Tam Sinh ư?" Sênh Tiêu Mặc kinh ngạc hỏi.

Thiệu Nguyệt gật đầu đáp. "Vâng, muội muốn biết mình có tạp niệm hay không." Thiệu Nguyệt một lòng muốn ngăn cản bi kịch của Hoa Thiên Cốt, không biết cái đó có tính là chấp niệm không, cô muốn kiểm chứng thử.

"Tiểu sư muội..." Sênh Tiêu Mặc không biết nên làm gì, người khác ai cũng sợ tắm nước Tam Sinh, sao tiểu sư muội cứ thích ngược đời hết lần này tới lần khác nhỉ. "Được, vậy ta đứng cạnh nhìn, phòng ngừa vạn nhất."

"Cảm ơn Sênh sư huynh!" Thiệu Nguyệt mỉm cười. Sênh Tiêu Mặc bắt đầu đi lắt đầu, tiếp tục theo dõi cuộc khảo hạch dưới kia.

Rốt cuộc cũng đến lượt Lư Hạ, thật ra trong lòng nàng rất khẩn trương, nàng tới Trường Lư là vì muốn được gầy Lư Quang cầm, không biết cái này có tính là tạp niệm không, nàng cũng không dám chắc. Trúc Nhiễm thấy Lư Hạ chậm chạp mãi chưa xuống, bèn kêu thêm lần nữa, "Lư Hạ, đến cô."

"À, được..." Lư Hạ hít một hơi thật sâu, nhấc chân bước vào, kết quả không hề thấy đau như trong tưởng tượng, Lư Hạ nhoen miệng cười, dễ dàng đi qua nước Tham Lam điện, sau đó nước Tiêu Hồn điện cũng không xuất hiện bất kỳ dị thường nào, cuối cùng ung dung thông qua nước Tuyệt Tình, Lư Hạ cao hứng đi lên bờ, thở dài nói: "Nước ao Tam Sinh thật thoải mái quá!"

Những thí sinh khác im lặng nhìn Lư Hạ, nhao nhào thán kêu la, cô không sao, bọn ta lại có sao đó!

Nao lửa Hoa Thiên Cốt cũng khảo hạch kiểu vậy =)))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lưu Hạ

Lưu Hạ thuận lợi thông qua khảo hạch, trở thành ngoại môn đệ tử của Trường Lưu, lộ ra vẻ mừng rỡ, cũng bởi vì biểu hiện xuất sắc của nàng mà Trúc Nhiễm lưu lại ấn tượng sâu sắc, dẫn đến những vướng mắc kéo dài hết quãng đời hai người bọn họ.

Thiều Nguyệt thấy các thí sinh đã đi hết bèn nhẹ nhàng nhảy từ tảng đá xuống, Sinh Tiểu Mặc đóng quạt lại, cũng bám theo. Thiều Nguyệt đến bên ao Tam Sinh, cởi bỏ giày ống, khẽ chạm vào nước Tam Sinh, chỉ cảm thấy hơi lạnh lạnh, sau đó cho cả hai chân xuống, không có bất kì cảm giác khó chịu nào, cô khum hai tay vốc nước ao lên, quay đầu nói với Sinh Tiểu Mặc. "Sinh sư huynh, nước này mát quá!"

"Tiểu sư muội, có lẽ chỉ có mình muội thấy thế thôi." Sinh Tiểu Mặc xúc động, quả nhiên tiểu sư muội vô cùng hợp với tu tiên.

Những ngày kế tiếp, Thiều Nguyệt không bẻ quan, thi thoảng xuống quan sát các đệ tử tập luyện, đôi lúc sẽ chỉ dẫn bọn họ một chút, các đệ tử mới luôn cảm thấy rất thân thiết với vị tiểu sư thúc miệng lúc nào cũng mỉm cười. Mà đám ma cũ thấy tiểu sư thúc ít khi lộ diện, nay lại đi dạy dỗ đệ tử mới, cũng thêm được tiểu sư thúc hướng dẫn, Thiều Nguyệt cực kỳ kiên nhẫn giải đáp từng cái cho bọn họ.

Ma Nghiêm cùng Trúc Nhiễm đứng trên sân tập, thấy các đệ tử đang vây quanh một chỗ, không luyện gì, lập tức đen mặt hết lên. "Các người đang làm gì thế, còn không mau tập luyện đi!"

Đám đệ tử nghe thấy thanh âm của Ma Nghiêm liền vội vàng hành lễ. "Đệ tử bái kiến Thế Tôn!"

Thiều Nguyệt xoay người, hành lễ. "Nghiêm sư huynh!"

"Sư muội? Sao muội lại ở đây?" Ma Nghiêm nghĩ đến việc đám đệ tử vây quanh Thiều Nguyệt, không hề có chút dáng vẻ tôn sư trọng đạo, tránh không khỏi giận dữ. "Các người vây quanh tiểu sư thúc của các người làm gì? Không biết tôn ti là gì sao? Không biết phải tôn trọng trưởng bối sao? Ngày thường dạy các người phải biết lễ phép, các người vút đầu hết rồi?"

Đám đệ tử cúi đầu, chẳng ai dám lên tiếng, Thiều Nguyệt không nỡ để Ma Nghiêm mắng mỏ đệ tử, vội giải thích. "Nghiêm sư huynh, là ta bảo đệ tử không cần câu nệ, lễ phép, huynh đừng trách bọn họ."

"Sư muội!" Ma Nghiêm tức hận không thể rèn sắt thành thép. "Muội là tiểu sư thúc của chúng, phải có sự uy nghiêm của bậc trưởng bối, sao có thể đánh đồng bản thân với chúng, để chúng không biết phân biệt tôn ti!"

"Nghiêm sư huynh, mọi người cùng là đệ tử Trường Lưu, cần gì phải phân biệt tôn ti?"

"Đây là quy củ Trường Lưu, người người đều phải tuân thủ, nếu không còn ai nghe theo lệnh của Chương môn nữa?"

"Nghiêm sư huynh, sư phụ bảo, muội có thể không cần tuân theo quy củ..." Thiều Nguyệt còn định phản bác, song lại bị Ma Nghiêm cắt ngang.

"Sư muội! Muội sắp đột phá Phi Thăng, trở thành tiên nhân, không cần lãng phí thời gian vào những thứ này, nên chăm chỉ đi tu luyện thì hơn!" Ma Nghiêm nghiêm túc nói.

"Sao có thể coi đây là chuyện lãng phí thời gian được? Dạy dỗ đệ tử Trường Lưu, chỉ họ những lỗi sai, khích lệ họ tiếp tục tiến lên, chẳng phải đó là những điều bậc trưởng bối chúng ta nên làm hay sao?" Thiều Nguyệt không chút sợ hãi, chống đối lại Ma Nghiêm, thấy các đệ tử phía dưới vì Tiểu sư thúc của bọn họ mà đỏ mặt hơi lạnh, Thế Tôn nói danh nghiêm khắc, tiểu sư thúc thế nào cũng thua thiệt, đám đệ tử lo Thế Tôn sẽ phạt Tiểu sư thúc.

Còn xuyên xuyên thành một vai phụ thích tìm đường chết, thích cùng nữ chủ cướp đoạt nam nhân.

Vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

Đồng Dao lập tức chân chó ôm lấy đùi nữ chủ, "Nữ chủ đại nhân, ta sai rồi."

Đào cái hố mới, mình sẽ đăng bên Bách Gia Trang nhiều hơn 5 chương nhé! Nếu mọi người thích có thể vào xem ủng hộ mình, sẽ rất vui nếu có người vào xem

"Sư muội! Muội..." Ma Nghiêm bắt đầu dĩ, thật ra y cũng không muốn nghiêm khắc với sư muội, nhưng thói quen đã có từ lâu, nhất thời không thay đổi được, cuối cùng chỉ đành lắc đầu, thỏa hiệp. "Sư muội, chuyện dạy dỗ đệ tử, ta giao cho Trúc Nhiễm là được rồi, muội cứ an tâm tu luyện đi, việc ở Trường Lưu không cần muội phải bận tâm, vạn sẽ đã có ta... và sư đệ rồi."

"Vâng." Đột nhiên Ma Nghiêm nói nhỏ nhẹ hơn khiến Thiều Nguyệt kinh ngạc, còn tưởng Nghiêm sư huynh tính phạt mình, nhưng nghe y nói vậy, hình như y cũng rất quan tâm đến cô, Thiều Nguyệt không tiếp tục ương ngạnh nữa. "Dạ, Nghiêm sư huynh, muội nghe lời huynh."

Ma Nghiêm vui mừng gật đầu một cái, dặn dò. "Sư muội, muốn Phi Thăng thành tiên, nhất định phải trải qua lôi kiếp, muội phải chuẩn bị thật chu toàn."

"Hả? Lôi kiếp?" Thiều Nguyệt thấy biểu tình trọng của Ma Nghiêm, bèn nghiêm túc đáp. "Yên tâm, Nghiêm sư huynh, muội có Kinh Lôi kiếm trong tay, huống chi nếu muội phải trải qua lôi kiếp, nhất định các huynh sẽ bảo hộ cho ta, không phải ư?"

Ma Nghiêm hơi đơ một lát, cổ tỏ vẻ nghi ngờ nói. "Tất nhiên rồi!" Thiều Nguyệt cười cười, hóa ra Nghiêm sư huynh chỉ có bề ngoài hung dữ mà thôi,

thực chất vẫn rất quan tâm tới người khác, cô xoay người phát tay với đám đệ tử. "Các người phải tu luyện thật tốt, ta hy vọng lần sau quay trở lại, có thể thấy các người ai cũng tiến bộ."

Lúc này đám đệ tử mới biết Tiểu sư thúc sắp thành tiên, hơn nữa còn hy sinh thời gian quý báu của nàng để đến đây dạy dỗ bọn họ, ai cũng cảm động, thấy Thế Tôn không gây khó dễ cho Tiểu sư thúc, bọn họ thở phào nhẹ nhõm, đồng thanh hô. "Dạ vâng, Tiểu sư thúc! Chúc Tiểu sư thúc Phi thăng thành tiên!"

Thiều Nguyệt mỉm cười gật đầu, sau đấy một ánh sáng chợt lóe lên, cô biến mất ngay trước mắt đám đệ tử. Lư Hạ tiếc nuối nhìn theo hướng Thiều Nguyệt rời đi, nàng chưa kịp nói chuyện với Tiểu sư thúc mà, thấy Thế Tôn cũng đã đi, nàng mãi một chạy tới bên Trúc Nhiễm. "Đại sư huynh, huynh là đại đệ tử của Thế Tôn, nhất định cũng quan hệ tốt với Tiểu sư thúc nhỉ, có thể đề ta được nói chuyện với Tiểu sư thúc được không?"

Trúc Nhiễm im lặng nhìn nàng, sau đấy quay người bỏ đi, Lư Hạ thấy vậy bèn vội vã đuổi theo. "Ai, đại sư huynh, sao huynh chẳng nói năng gì thế...."

Cuộc sống sau đó, thường xuyên có thể thấy một cái đuôi nhỏ thường xuyên quần quanh người Trúc Nhiễm - Lư Hạ, nàng nhất mực năn nỉ hấn dẫn nàng đến Tuyệt Tình điện, ban đầu Trúc Nhiễm không đáp ứng, song lại dần mềm lòng, không nỡ cự tuyệt yêu cầu của Lư Hạ nữa.

Rốt cuộc, Lư Hạ cũng được vào Tuyệt Tình điện như nguyện ước, tất nhiên là nhờ Trúc Nhiễm dẫn đi. Bây giờ Thiều Nguyệt đang luyện kiếm dưới tán cây, Trúc Nhiễm thấy vậy thì không dám quấy rầy, Lư Hạ đứng bên cạnh Trúc Nhiễm, hiếm khi an tĩnh như vậy, ngắm bóng người thanh thoát dưới tán cây kia, từng chiều lạnh tới thấu xương khiến cho nàng không thể dời tầm mắt. Thiều Nguyệt đã sớm nhận ra sự tồn tại của bọn họ, chỉ là một khi đã luyện kiếm, cô không thể nào ngừng lại được, đành đợi đến khi luyện xong, Thiều Nguyệt thu hồi Kinh Lôi, xoay người lại hỏi. "Trúc Nhiễm, sao các người tới đây?"

Trúc Nhiễm khom người hành lễ, có chút úp úp mở mở. "Vâng... Tiểu sư thúc.... ta...."

"Tiểu sư thúc, là ta xin đại sư huynh dẫn ta đến đây, người đừng trách hửn." Lư Hạ rất sợ Thiều Nguyệt trách tội Trúc Nhiễm, vội giải thích, thật ra nàng vô cùng thích đại sư huynh.

"À..." Thiều Nguyệt thoáng nở ra một nụ cười, xem ra hai người này tình cảm song phương, cô cũng không muốn truy cứu. "Được rồi, ta cũng không phải Nghiêm sư huynh, động tí là mắng mỏ, các người ở chỗ của ta thì không cần phải câu nệ."

"Vâng, thưa tiểu sư thúc!" Trúc Nhiễm vẫn rất nghiêm đạo, Lư Hạ lại hoàn toàn buông bỏ, chợt nhìn thấy ngọc tiêu treo bên hông Thiều Nguyệt, nàng thờ dãi nói. "Tiểu sư thúc, ngọc tiêu của người thật đẹp quá!"

"Thật không?" Thiều Nguyệt gỡ ngọc tiêu xuống. "Đây là sư huynh tặng ta." Dứt lời đưa nó cho Lư Hạ. Lư Hạ tiến lên, cẩn thận nhận lấy. "Bề ngoài ngọc tiêu bóng loáng, màu sắc mượt mà, âm thanh nhất định thanh thúy dễ nghe, tiểu sư thúc, ta có thể nghe thử không?"

"Xem ra cô rất am hiểu nhạc khí." Thiều Nguyệt nhận lại ngọc tiêu.

"Vâng, ta thích âm nhạc, trước kia ta thường đánh các loại nhạc khí cho ca ta nghe, nguyện vọng của ta chính là một ngày nào đó có thể thử qua tất cả các loại nhạc khí trên thiên hạ này." Lư Hạ hào khí đầy mình.

"A, chí hướng thật cao xa." Thiều Nguyệt cười bảo, nói xong bèn đưa ngọc tiêu lên khoe miệng, Lư Hạ nhanh chóng ngừng thở, nàng sợ mình sẽ phá hủy âm điệu ưu mỹ kia.

Tiếng tiêu của Thiều Nguyệt xa xăm, êm đềm, Lư Hạ tránh không khỏi ngửa tay muốn được hợp tấu một lần, khoe mắt nàng trông thấy có một cây cỏ cắm trên bàn đá, liền đi tới, nhắm mắt lại chậm rãi gảy theo nhịp điệu. Thiều Nguyệt nhìn về phía nàng, khẽ gật đầu, tiếp tục thổi, Lư Hạ nhận được sự khẳng định của Thiều Nguyệt, càng thêm tự tin, hết sức phối hợp với tiếng tiêu. Gió nhẹ phát đến, hoa đào rơi đầy trời, Trúc Nhiễm lặng lẽ đứng im, ngắm dáng vẻ Lư Hạ gảy đàn, mắt đắm đắm.

Sau đấy, Lư Hạ thường xuyên tới Tuyệt Tình điện, lần nào cũng là Trúc Nhiễm đưa nàng đi, không phải do nàng không dám đi một mình, mà là mỗi lần thấy bộ dạng Trúc Nhiễm muốn cự tuyệt song vẫn dung túng cho mình, nàng vô cùng vui vẻ. Cứ thế, cứ thế, Lư Hạ trở thành khách quen của Tuyệt Tình điện, ngay cả Từ Trúc, lần nào thấy nàng cũng phải dạn dò dăm ba câu, đừng làm phiền Tiểu sư thúc quá nhiều. Lư Hạ lại chỉ lè lưỡi, núp sau lưng Trúc Nhiễm, "Chúng ta chỉ bàn luận về âm nhạc thôi mà, tiểu sư thúc sẽ không thấy phiền toái đâu." Từ Trúc lắc đầu thờ dãi, thật sự hết cách với nàng.

Vào một đêm, Thiều Nguyệt đang tĩnh tọa nhập định trong phòng, chợt cảm thấy kết giới có động, cô mở mắt ra, lập tức đi tới nội đình Tuyệt Tình điện, phát hiện dị động kia xuất phát từ phòng của Bạch Từ Họa, mà ở đó đang có một bóng người lúi húi tìm kiếm cái gì đó, tìm xong lại lắc đầu liên tục, lăm bầm. "Không thể nào, hửn chỉ có thể ở đây thôi, chỉ có chỗ này là mình chưa từng đến, hơn nữa Thần Khí này có tiên lực, mình không thể cảm giác sai được."

"Người là ai? Lại dám xông vào Tuyệt Tình điện!" Thiều Nguyệt bước vào, thấy bóng người khả nghi, trong tay phóng ra tiên lực, một thanh kiếm xuất hiện, Lư Hạ khó khăn lắm mới tránh được, nhưng vẫn bị dư âm tiên lực đánh trúng, té xuống đất.

Thiều Nguyệt lại gần, vung tay lên, trong phòng nhất thời sáng trưng, khi nhìn rõ gương mặt đối phương, cô mới kinh ngạc thốt. "Lư Hạ?"

Phải nói luôn, truyện này viết dựa theo Phim nhé, bạn nào đọc Nguyên tác mà chưa coi Phim thấy khang khác thì đừng nên thấy lạ =))) Dẫn trước thôi, cũng sắp kết thúc phần tiền truyện rồi

Chương 12: Lưu Quang Cầm

Lưu Hạ đứng dậy, phúi phúi ống tay áo, oan ức nói. "Tiểu sư thúc, ta chỉ muốn...." Nàng phải nói thế nào đây, chẳng lẽ bảo muốn mượn Lưu Quang cầm ư? Nàng đã bị người ta bắt tại trận rồi, rõ ràng nàng mượn xong sẽ trả, nhưng nhất định người ta còn lâu mới tin.

"Cô muốn trộm Lưu Quang cầm sao?" Thiều Nguyệt chắc như đinh đóng cột, mục đích Lưu Hạ đến Trường Lưu chính là nó, hóa ra nàng ta vẫn chưa từng bỏ cuộc.

"Tiểu sư thúc, sao người biết?" Lưu Hạ khó tin nhìn Thiều Nguyệt, nàng nhớ rõ mình chưa từng kể cho bất cứ ai.

"Ngay từ hôm cô tới Tuyệt Tình điện, ta đã biết rồi."

"Ta sẽ trả lại, thật đấy!" Lưu Hạ hứa.

"Ta tin cô sẽ trả lại, song nếu là người khác thì nhất định sẽ không chịu hoàn trả. Lưu Hạ, sau khi sư huynh rời đi, Tuyệt Tình điện do ta cai quản, ta sao có thể tùy tiện giao Thần Khí cho cô đây? Nếu xảy ra bất kì sơ suất nào, cô bảo ta phải đối mặt với sư huynh sao đây?" Thiều Nguyệt nghiêm túc.

"Ta... ta chỉ muốn đàn cho ca ta nghe." Lưu Hạ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Vậy thì rất đơn giản, cô đàn ở chỗ ta, ta dùng ngọc thạch lưu giữ lại, cô có thể đưa ngọc thạch cho ca cô, thế thì hẳn có thể nghe được." Thiều Nguyệt duỗi tay, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một ngọc thạch hình tròn.

Lưu Hạ khó tin. "Tiểu sư thúc? Người cho phép ta đàn Lưu Quang cầm ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu. "Nhạc cụ cũng cần có người sử dụng, nếu cứ để nó phủ đầy bụi trong hộp, thế chẳng phải rất thương tâm sao?"

Lưu Hạ nhoen miệng cười. "Quả nhiên tiểu sư thúc chính là tiểu sư thúc, không phải người mà kẻ bình thường có thể so sánh được."

Thiều Nguyệt mở phong ấn Lưu Quang cầm, lấy nó ra, đưa cho Lưu Hạ. Lưu Hạ nhẹ nhàng vuốt ve thân đàn, thờ dài nói. "Không hổ danh một trong Thập Đại Thần Khí!"

Thiều Nguyệt vận pháp lực lên ngọc thạch, treo nó lơ lửng giữa không trung, sau đó ngọc thạch phát quang ánh sáng màu lục nhàn nhạt, Thiều Nguyệt quay đầu nhìn Lưu Hạ. "Giờ cô có thể đàn Lưu Quang cầm được rồi."

"Cảm ơn người, tiểu sư thúc!" Lưu Hạ cao hứng, đầu ngón tay gảy trên dây đàn, thanh âm của Lưu Quang cầm thực khiến người ta say đắm, làm Thiều Nguyệt nhìn không nổi mà nhắc ngọc tiêu thổi theo. Lưu Hạ vui vẻ đàn cùng, đã lâu rồi nàng chưa quên mình ngập chìm trong âm nhạc như thế, cho dù giờ có phải chết, nàng cũng không còn bất kì hối tiếc nào, Lưu Hạ trầm nghĩ.

Sau đó, Lưu Hạ từ bỏ ý định trộm Lưu Quang cầm, ngày ngày ở bên Trúc Nhiễm, nàng vô cùng hạnh phúc, thi thoảng còn tới Tuyệt Tình điện, hợp tấu một khúc cùng Thiều Nguyệt, hiện tại nàng cực kỳ thỏa mãn, nhất mực hy vọng cuộc sống vẫn sẽ mãi mãi như bây giờ. Cho đến một ngày, Ma Nghiêm phát hiện ra chuyện tình của bọn họ, hết thảy đều thay đổi.

Ma Nghiêm nhốt Trúc Nhiễm vào tiên lao, phạt hấn bé môn để suy ngẫm lại, không cho phép bất cứ ai được qua thăm, Lưu Hạ đau khổ cầu xin nhưng không có kết quả, chẳng thể làm gì khác ngoài tới Tuyệt Tình điện tìm Thiều Nguyệt van cầu sự giúp đỡ. "Ta chỉ muốn được trông thấy mặt Trúc Nhiễm thôi, biết hẳn không bị làm sao, ta sẽ rời đi ngay."

"Hóa ra Nghiêm sư huynh đã phát hiện..." Thiều Nguyệt hiểu sau khi Ma Nghiêm biết, nhất định sẽ chia rẽ hai người bọn họ, song không ngờ lại nhanh như vậy. Từ Trúc thấy Thiều Nguyệt đang suy tính điều gì đấy bèn nói với Lưu Hạ. "Lưu Hạ, đây là chuyện của Tham Lam điện, tiểu sư thúc không thể xen vào, cô đừng làm khó tiểu sư thúc nữa."

"Nhưng ta hết cách rồi, chỉ đành nhờ tiểu sư thúc giúp ta thôi." Lưu Hạ buồn rầu.

"Cơ mà..." Cũng chớ gây phiền toái cho Thiều Nguyệt, Từ Trúc còn chưa kịp nói thì đã bị Thiều Nguyệt ngăn cản.

"Từ Trúc," Thiều Nguyệt lên tiếng, Từ Trúc chẳng thể làm gì khác ngoài im lặng, trong lòng thầm oán trách, cô đúng là chỉ thích xen vào chuyện của người khác. Thiều Nguyệt nói tiếp. "Lưu Hạ, cô giả trang thành Từ Trúc đi, ta với cô cùng vào tiên lao."

".... Cảm ơn tiểu sư thúc!" Lưu Hạ cao hứng, nàng biết nhất định tiểu sư thúc sẽ giúp mình mà.

Không phải người nào cũng có thể vào được tiên lao, song với thân phận của Thiều Nguyệt, cô dễ dàng được thông qua, chủ yếu cũng bởi Chương môn từng nói, Thiều Nguyệt không cần cầu nệ môn quy, cho nên đám đệ tử chẳng ai dám ngăn cản. Hai người tới trước tiên lao, "Tử Trúc" vừa thấy Trúc Nghiễm bèn chạy đến, mới định phải song tù bỗng bị bắn ngược trở về. Thiều Nguyệt vội vàng đi đỡ "Tử Trúc", "Xung quanh tiên lao có pháp thuật, cô sẽ bị nó cắn trả đấy."

"Ừ." "Tử Trúc" gật đầu, cặp mắt ngẩn lẹ, mông lung nhìn tiên lao. "Trúc Nhiễm.."

Trúc Nhiễm nghe thấy thanh âm của Lưu Hạ, ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi thất kinh. "Tử Trúc, cô.... cô.... giọng cô...."

"À," Lúc này Lưu Hạ mới nhớ ra mình đang ở bên trong hình dạng Tử Trúc, mãi một hồi lại. "Là ta...."

"Lưu Hạ!" Trúc Nhiễm kích động.

Thiều Nguyệt khẽ thở dài, rời khỏi tiên lao, để cho hai người riêng tư một lát. Từ khi Thiều Nguyệt đến thế giới này, cô vẫn chuyên tâm tu luyện, cho nên có chút chưa hiểu vị ngọt pha lẫn thống khổ của tình yêu, nhưng cô có thể nhận ra bây giờ Trúc Nhiễm và Lưu Hạ yêu nhau, song kết cục của bọn họ trong truyện rõ ràng ngược lại mà, đó là vì sao chứ?

"Trúc Nhiễm, huynh yên tâm, ta sẽ nghĩ ra biện pháp để cứu huynh, ta sẽ đi tìm ca ta, ca rất lợi hại, nhất định ca có cách cứu huynh."

"Lưu Hạ, muội đừng mạo hiểm vì ta, đây là Trường Lưu, cho dù ca muội có lợi hại thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng im hơi lặng tiếng lên vào."

"Huynh an tâm, ca ta là Sát Thiên Mạch, ngay cả Tôn Thượng cũng chỉ có thể đánh ngang với ca, huống chi bây giờ Tôn Thượng cũng không có mặt tại Trường Lưu, nhất định ca sẽ cứu được huynh ra."

"Cái gì? Sát Thiên Mạch?" Trúc Nhiễm không thể tưởng tượng nổi, nhìn Lưu Hạ. "Nàng là em gái Ma Quân?"

"Đúng là người khác vẫn hay gọi ca ta như thế." Lưu Hạ nhận thấy Trúc Nhiễm hơi khàng khác, lo lắng gọi. "Trúc Nhiễm? Trúc Nhiễm?"

"À, không có gì, Lưu Hạ là em gái Ma Quân, vậy sao nàng phải tới Trường Lưu tu tiên?" Trúc Nhiễm khó hiểu, chẳng lẽ Lưu Hạ đến đây là có mục đích ư? Hắn không dám nghĩ tiếp.

"Ta nghe nói Trường Lưu có Lưu Quang cảm...." Lưu Hạ còn chưa nói hết đã bị Trúc Nhiễm cắt đứt.

"Nàng muốn lấy trộm Lưu Quang cảm sao?" Trúc Nhiễm hoài nghi nhìn Lưu Hạ.

"Không phải, không phải," Lưu Hạ lắc tay lia lịa. "Trúc Nhiễm, huynh phải tin ta, ta chỉ muốn được đàn nó một lần, sau đấy tiểu sư thúc đã thỏa mãn tâm nguyện của ta, ta sẽ không đánh cắp Lưu Quang cảm đâu."

"Tiểu sư thúc? Người thỏa mãn tâm nguyện của nàng?" Trúc Nhiễm cả kinh. "Tiểu sư thúc, người cho phép nàng đàn Lưu Quang cảm sao?"

"Ừ," Lưu Hạ gật đầu một cái. "Tiểu sư thúc chỉ cho ta gảy một lần trong Tuyệt Tình điện, thế nhưng ta đã hài lòng rồi."

"Lưu Hạ, nàng giúp ta...." Trúc Nhiễm hơi do dự, rốt cuộc có nên lợi dụng Lưu Hạ giúp hắn lấy trộm Lưu Quang cảm hay không, suy cho cùng, hắn không muốn Lưu Hạ tổn thương.

"Huynh yên tâm, ta sẽ tìm ca ta, nhờ ca tới giúp huynh." Lưu Hạ chưa nghe Trúc Nhiễm nói hết.

Thiều Nguyệt thấy đã hết thời gian, định gọi Lưu Hạ ra, thì đã nghe được thanh âm của nàng.

"Tiểu sư thúc, ta đi thôi!" Lưu Hạ trở về hình dạng "Tử Trúc", Thiều Nguyệt chỉ thấy hốc mắt nàng đỏ bừng, biết nhất định hai người vừa mới tâm sự, cô cũng không nói gì nhiều, gật đầu một cái xong dẫn "Tử Trúc" rời đi.

Thiều Nguyệt vừa đi được không lâu thì Ma Nghiễm đến, y bước vào tiên lao, chất vấn Trúc Nhiễm. "Người đã biết sai chưa?"

"Con chỉ yêu Lưu Hạ, không biết đã sai chỗ nào?" Trúc Nhiễm giương mắt nhìn Ma Nghiễm, mặc dù bây giờ chưa quyết xem có nên lợi dụng Lưu Hạ hay không, song hắn biết, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay nàng.

"Được! Được lắm! Ta xem người có thể kiên trì được bao lâu?" Ma Nghiễm chỉ tay vào Trúc Nhiễm từ bên ngoài tiên lao, hận không thể rèn sắt thành thép. "Đến khi ta tổng cổ Lưu Hạ ra khỏi Trường Lưu, để coi các người còn có thể gặp nhau hay không!"

"Sư phụ, cầu xin người, xin người đừng tách con khỏi Lưu Hạ, cầu xin người!" Trúc Nhiễm vừa dập đầu vừa cầu khẩn.

"Người...." Ma Nghiễm tức giận. "Nếu người cứ u mê mãi không tỉnh như vậy thì chó trách sư phụ nhẫn tâm!"

"Sư phụ! Người định làm gì? Sư phụ..." Đột nhiên Trúc Nhiễm có dự cảm xấu.

"Ta giết Lư Hạ, xem ngươi có biết hối cải không!" Dứt lời, Ma Nghiễm xoay người tính rời đi.

"Sư phụ..." Trúc Nhiễm cả kinh, hắn chưa từng muốn Lư Hạ chết, hắn muốn ngăn cản Ma Nghiễm, nhưng vừa đụng phải tiên lao đã bị bắn ngược trở lại, lui về đằng sau vài bước, Trúc Nhiễm không cam lòng, tiếp tục tiến lên, hắn muốn phá vỡ pháp lực của tiên lao, cứ thế, sau khi bị phản mìn mấy lần liên tục, Trúc Nhiễm gào rống, "A.....", dốc sức đánh về phía tiên lao, pháp lực quanh tiên lao chợt bị giãn ra bởi lực của hắn, Ma Nghiễm thấy thế, càng ra sức công kích, cuối cùng hắn lao ra khỏi tiên lao, Ma Nghiễm lại vận một chương đẩy hắn quay lại chỗ cũ, miệng phun máu tươi.

"Nghịch đồ, ngươi ở yên đây đi!" Ma Nghiễm vung tay, tiên lao lại khôi phục như lúc ban đầu. "Hừ!" Ma Nghiễm phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Trúc Nhiễm tiêu hao quá nhiều pháp lực, pháp lực tiên lao lại cản trở hắn, trên thân thể còn trúng một chương kia, hơn nữa quá mức ưu tư khiến đầu hắn nhức sắp nứt, hắn ôm đầu, lăn lộn dưới đất, thậm chí còn đập đầu lên mặt đất, cuối cùng chịu không nổi, Trúc Nhiễm ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, ngã xuống.

Trong mộng, Trúc Nhiễm thấy mình khi còn nhỏ, cũng thấy mẹ mình, là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, đối xử với hắn cực kì tốt. Có một hôm, mẹ hỏi hắn. "Nhiễm Nhi có muốn đi gặp cha không?"

"Muốn ạ!" Trúc Nhiễm chưa từng gặp cha mình, cho nên chẳng chút do dự mà gật đầu.

"Tốt lắm, vậy mẹ dẫn con đi tìm cha con, được không?" Mẹ ôn nhu hỏi.

"Được ạ!" Lúc ấy Trúc Nhiễm đã vui mất mấy ngày liền, rốt cuộc cũng có thể thấy cha. Nhưng vào giây phút thấy cha kia, máu tươi của mẹ nhuộm đỏ mắt y, người cha hắn tâm tâm niệm niệm tự tay giết chết mẹ hắn, chỉ vì mẹ hắn là yêu. Tiểu Trúc Nhiễm thấy cha hắn đi về phía hắn, hắn phần uất giờ nắm đấm lên, định trả thù cho mẹ, nhưng cha, không phải, là kẻ xấu xa đã giết mẹ, phong ấn kí ức của hắn, mang hắn đến Trường Lư, còn thu làm đại đệ tử.

Khóe mắt Trúc Nhiễm lưu lệ, thời khắc này hắn bị cừu hận che phủ, h hận Ma Nghiễm, hắn muốn Ma Nghiễm sống không bằng chết, hắn phải cướp được Thập Đại Thần Khí, trở thành người mạnh nhất thế giới, Lư Hạ ư? Sát Thiên Mạch sao? Chính hay tà thì thế nào? Có Ma Quân tương trợ, lấy được Thập Đại Thần Khí chẳng phải quá dễ dàng sao? Thừa dịp Tôn Thượng không có ở đây, tiểu sư thúc lại hoàn toàn chẳng có chút phòng vệ với Lư Hạ, trộm Lư Quang cầm thực đơn giản, "A... ha ha ha..." Tiếng cười như quỷ thần của Trúc Nhiễm vang khắp tiên lao, "Ma Nghiễm! Ta sẽ khiến Trường Lư ngươi một lòng khổ sở bảo vệ phải trả giá đắt!"

Bạn Editor tâm sự: Thật sự không ưa Ma Nghiễm bản nguyên tác lắm, Lư Hạ rất đáng thương TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sát Thiên Mạch

Lư Hạ về Tuyệt Tình điện rời từ biệt Thiều Nguyệt. "Tiểu sư thúc, ta định đi nhờ ca ta giúp đỡ, cho nên tạm thời ta phải rời khỏi Trường Lư."

"Lư Hạ, không được Chương môn chấp thuận mà đã tự ý hạ sơn là phạm phải môn quy." Thiều Nguyệt nhắc nhở.

"Ha ha..." Lư Hạ cười bảo. "Hiếm khi thấy tiểu sư thúc thuyết môn quy."

"Hả?" Thiều Nguyệt tỏ vẻ lạnh nhạt. "Còn không phải là bởi cô sao!"

"Ta biết, tiểu sư thúc lo lắng cho ta," Lư Hạ nói không ngừng. "Có lẽ sau này ta sẽ không quay lại đây nữa, ngoài Trúc Nhiễm ra, tiểu sư thúc là người ta yêu quý nhất tại Trường Lư, tiểu sư thúc, người phải bảo trọng!"

"Lư Hạ, cô tính rời khỏi Trường Lư ư?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Ca ta mà biết ta tới Trường Lư, thế nào cũng sẽ lôi ta quay về, dù sao cũng là ta lên lút đến đây." Lư Hạ nhỏ giọng giải thích.

"Cô thật đúng là một cô em gái bướng bỉnh." Thiều Nguyệt bật cười, "Nếu chúng ta hữu duyên thì nhất định sẽ có ngày tái ngộ, Lư Hạ, cô cũng phải thật bảo trọng." Thiều Nguyệt không ngăn cản Lư Hạ bỏ đi, bởi vì cô biết trong nguyên tác, nàng chết vì Trúc Nhiễm, thế nên Thiều Nguyệt hy vọng Lư Hạ có thể rời khỏi Trường Lư, ít nhất cũng phải ở bên cạnh Sát Thiên Mạch, anh ta sẽ bảo hộ nàng.

Lư Hạ vừa mới xuống chân núi Trường Lư thì một thanh âm quen thuộc gọi tên nàng, khiến cho nàng không dám tin mà quay người lại, lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, Lư Hạ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, quả nhiên là huynh ấy!

"Luru Hạ!" Trúc Nhiễm đi ra từ đằng sau chiếc cây, tới trước mặt Luru Hạ, thấy nàng nhìn hẩn một cách hoảng hốt, Trúc Nhiễm cười bảo. "Sao thế? Không nhận ra ta ư?"

"Không... không phải, huynh ra rồi sao? Thế Tôn cho phép huynh đi ra?" Luru Hạ vui không kể xiết, tiến đến ôm lấy Trúc Nhiễm.

"Ừ..." Trúc Nhiễm cũng ôm lấy nàng, rũ mi đầy ưu tư. "Ta cam kết với sư phụ, chỉ cần thu đủ Thập Phương Thần Khí, người sẽ đáp ứng cho chúng ta."

"Thập Phương Thần Khí?" Luru Hạ buông Trúc Nhiễm, lo lắng. "Nhưng việc thu thập Thần Khí đâu có dễ dàng."

"Cho nên ta muốn nàng giúp ta." Trúc Nhiễm nhìn chăm chăm Luru Hạ.

"Được! Chỉ cần là những việc ta có thể làm thì nhất định sẽ giúp huynh!" Luru Hạ nói chắc như đinh đóng cột, không hề để ý thấy Trúc Nhiễm có chút dị thường.

Khóe miệng Trúc Nhiễm khẽ nhếch, lại gần nói ý định của mình bên tai Luru Hạ, Luru Hạ nghe xong, giật mình. "Cái gì? Lấy trộm Luru Quang cầm sao?"

"Nàng không muốn?" Sắc mặt Trúc Nhiễm trầm xuống, bất mãn hỏi.

"Không phải, chẳng qua ta hơi khó hiểu, vốn dĩ Luru Quang cầm vẫn ở Trường Lư mà, sao còn phải lấy trộm nó?" Luru Hạ chưa từng thấy thái độ kia của Trúc Nhiễm đối với mình, tim tự dưng đập nhanh hơn hẳn.

"Không có Luru Quang cầm, sao ta có thể đi thu thập các Thần Khí khác, nàng cũng biết Thập Phương Thần Khí chia đều cho các phái chịu trách nhiệm bảo quản, bằng sức của mình ta thì còn lâu mới địch được bọn họ, chỉ còn cách mượn Luru Quang cầm mới có khả năng thu thập Thập Phương Thần Khí thôi." Hai tay Trúc Nhiễm dùng sức đè lên bả vai Luru Hạ, ánh mắt vô cùng nghiêm túc. "Đây cũng là vì chúng ta, Luru Hạ!"

Luru Hạ do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng, thực xin lỗi, tiểu sư thúc, nàng thầm nói như vậy với Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt đang tu hành trong Tuyệt Tình điện, nhưng không hiểu sao lòng vẫn luôn thấy bất an, cũng không biết Luru Hạ đã rời Trường Lư hay chưa? Thiệu Nguyệt không yên tâm, đứng dậy bay xuống núi. Kết quả là không tìm thấy Luru Hạ, song lại phát hiện ra một chút ma khí dưới đó, xung quanh Trường Lư sơn sao lại có ma khí? Thiệu Nguyệt không hiểu, xoay người ngự phi kiếm bám theo hướng ma khí mà bay đi.

Từ phía xa xăm, Thiệu Nguyệt thấy một cái bóng đỏ rực bay tới, dần dà, Thiệu Nguyệt nhìn thấy rõ người kia, đối phương toàn thân điện trường bao hắc sắc, mái tóc đen như mực mặc gió tung bay, đôi mắt mị hoặc, da thịt trắng nõn, môi màu đỏ thắm, mà dưới chân hẳn là một con phượng hoàng, quả là một đại mỹ nữ khắp người tỏa đầy tà khí! Thiệu Nguyệt không khỏi thở dài ngậm than.

Sát Thiên Mạch thấy phía trước bị ngăn cản bèn dừng lại, bất mãn nói. "Kẻ nào dám cản đường của ta!"

Thiệu Nguyệt bật cười. "Người thật nóng tính quá, chẳng qua ta muốn xem xem ma khí dưới chân núi Trường Lư từ đâu ra mà thôi?"

"Ồ?" Sát Thiên Mạch vuốt ve mái tóc dài. "Vậy giờ thấy rồi, sao còn chưa chịu tránh ra." Không ngờ nhanh như vậy đã có người phát giác ma khí, vốn định lúc tới Trường Lư sẽ thu lại khí tức, xem chừng Trường Lư vẫn còn có nhân tài.

"Chỉ là ta không rõ vì sao người lại đến Trường Lư, nếu có việc gì, có thể nói cho ta, ta sẽ thay mặt chuyển lời." Thiệu Nguyệt hiểu môn quy Trường Lư, không thể qua lại cùng người trong ma đạo, nhưng nàng cũng không muốn trở thành một người không rõ phân biệt đúng sai, cứ thấy một người lại giết một người, nếu có thể kết bạn với nhau, chẳng phải vẫn tốt hơn ư? Huống chi Nghiêm sư huynh mà biết, nhất định sẽ làm to chuyện lên, phát động toàn phái tới bắt cổ người trong ma đạo, vẫn nên khuyên nhủ đối phương thì hơn.

"Ta tới tìm người, không cần người nhiều chuyện, tránh ra!" Sát Thiên Mạch bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Tìm người? Người muốn tìm ai?" Thiệu Nguyệt thắc mắc.

"Rốt cuộc người có tránh ra không?" Sát Thiên Mạch tức giận, tay hóa thành hắc vuốt, phóng nó về phía Thiệu Nguyệt. Thiệu Nguyệt cả kinh, cầm Kinh Lôi kiếm chém một cái, bóng đen nhất thời hóa thành hư vô.

"A?" Sát Thiên Mạch hứng thú nhìn thanh kiếm trong tay Thiệu Nguyệt, từng tia sấm sét đang quấn quanh thân kiếm màu bạc. "Kiếm của người thật không tệ, có thể cho ta mượn nghịch chút không?"

Thiệu Nguyệt cau mày. "Kinh Lôi không phải đồ chơi!"

"Hừ! Ta thấy người là chủ nhân của thanh kiếm này, chỉ mới là một tiểu Phi Thăng, còn lâu mới xứng đáng là đối thủ của ta, ta còn phải hỏi ý của người sao." Sát Thiên Mạch đầy tự tin.

"Ta và Kinh Lôi tuy hai mà một, muốn lấy nó, trước tiên phải giết ta đã." Thiệu Nguyệt biết mình không phải đối thủ của mỹ nữ kia, nhưng cô không thể bỏ rơi Kinh Lôi kiếm, mặc cho kẻ khác chiếm đoạt.

"Được! Để xem bản lĩnh ngươi được đến đâu?" Sát Thiên Mạch nói xong bèn xông tới, Thiều Nguyệt nâng kiếm công kích, một đen một trắng giao chiến trên không trung trong nháy mắt.

Sát Thiên Mạch không ngừng đánh úp về phía Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt hóa giải từng chiêu một, khiến cho Sát Thiên Mạch nhất thời khó hạ thủ, "A, kiếm pháp tiểu Phi Thăng nhà ngươi cũng không tệ."

"Đa tạ đã khen ngợi!" Dứt lời, Thiều Nguyệt rút tiên lực vào Kinh Lôi, sau đó dùng lực đẩy một cái, Kinh Lôi bất ngờ bắn về phía Sát Thiên Mạch, loạn vũ xung quanh hắn, Sát Thiên Mạch nhất thời hoa mắt, nó lập tức cắt nát ống tay áo của hắn. Sát Thiên Mạch giật mình, hai tay vận sức vùng lên, ma lực quanh người hắn tăng vọt, đánh bay Kinh Lôi đi, Thiều Nguyệt niệm thu hồi Kinh Lôi, đối mặt với kẻ thù sở hữu nội lực mạnh mẽ, cô chỉ đành kiên cường chống đỡ.

Sát Thiên Mạch và Thiều Nguyệt cùng giơ hai tay về phía trước, tạo thành tư thế hồ đẩy, chỉ là khi Sát Thiên Mạch dồn thêm nội lực, ngân quang của Kinh Lôi bỗng phát sáng. Kinh Lôi kiếm chống lại ma lực, dần dần giao động, Thiều Nguyệt cũng chịu không nổi nữa, cuối cùng cô rơi xuống đất, miệng phun máu tươi.

Sát Thiên Mạch chậm rãi đi về phía Thiều Nguyệt, nhìn Kinh Lôi kiếm ở bên cạnh cô, càng ngắm càng thích. "Xem ra thanh kiếm này chuẩn bị đối chủ."

Thiều Nguyệt một tay chống đất, một tay cầm Kinh Lôi. "Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi được như ý!" Sau đó hai tay cầm kiếm xuống đất, sấm sét từ thân kiếm truyền xuống, toàn bộ mặt đất bị bao trùm bởi sấm sét đến từ Kinh Lôi.

Vốn dĩ Sát Thiên Mạch không thèm để ý, song sấm sét kia lại làm hắn bị thương, hắn thất kinh, vội vàng phi thân lên giữa không trung. "A a, nhìn vậy mà cũng có thể giết ta."

Mà lúc này, bầu trời giăng đầy mây đen, tụ tập ở phía trên Thiều Nguyệt, Sát Thiên Mạch nhìn trời đất biến hóa, bỗng có loại dự cảm xấu. Sấm sét giữa mây đen bắn xuống người Thiều Nguyệt, không đứng, nói chính xác hơn thì là rơi vào thân Kinh Lôi kiếm, tiên lực trong cơ thể Thiều Nguyệt tăng lên nhiều, cô cảm giác mình sắp không thể chống đỡ được nữa, nhưng vẫn cố chịu đựng. Thiều Nguyệt rút Kinh Lôi, chỉ kiếm lên trời, từng tia sét giáng xuống đều bị Kinh Lôi hút lấy, sau đấy Thiều Nguyệt hô to. "Thiên Lôi Địa Thiểm!" rồi bỏ Kinh Lôi về phía Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch vận khí, dùng hai tay đỡ lại bị lôi điện phá tan lớp phòng ngự che chở mình, hai tay tê dại, Sát Thiên Mạch bị đánh lùi về đằng sau mấy bước.

Thiều Nguyệt đã dồn toàn bộ khí lực vào chiêu này, bây giờ cô chẳng còn sức phản kích. Sát Thiên Mạch nhìn Thiều Nguyệt, khâm phục nghị lực của cô. "Tốt lắm, ta không cướp của ngươi, một người tu tiên mới Phi Thăng mà đã có công lực như vậy, thật không tệ."

Thiều Nguyệt thấy Sát Thiên Mạch nói sẽ không cướp Kinh Lôi của mình bèn thở phào nhẹ nhõm, Sát Thiên Mạch lại bảo. "Ta không đánh với ngươi nữa, ngươi còn không mau đuổi đám mây đen đấy trời kia đi."

"Hả?" Thiều Nguyệt khó hiểu, nhìn lên trời, cô đã hết tiên lực rồi, vì sao mây đen vẫn chưa rời đi? Còn đang nghĩ thế, đột nhiên có một tiếng vang lớn, một tia chớp bổ trúng người Thiều Nguyệt.

Sênh Tiều Mặc ở Trường Lưu chợt cảm thấy bầu trời bất thường, lập tức đi đến Tuyệt Tình điện, song Thiều Nguyệt hiện không có đó, hắn liền tới trước phòng chứa Đá Nghiệm Sinh, Ma Nghiệm cũng đang ở đấy, "Sư huynh, huynh cũng tới."

"Ừ, vừa mới nghe thấy trên trời có tiếng động lạ, ta lo cho sư muội." Ma Nghiệm cau mày.

"Chúng ta vào xem xem." Sênh Tiều Mặc và Ma Nghiệm bước vào, tìm Đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt, quả nhiên nó đang lóe lên ánh sáng.

"Xem ra sư muội phải chịu lời kiếp, sư đệ, chúng ta mau đi thôi!" Ma Nghiệm cuống cuồng.

"Được!" Sênh Tiều Mặc cùng Ma Nghiệm hóa thành hai đạo quang bay về phía đám mây đen.

"A!" Thiều Nguyệt bị đánh trúng, đau ngã quỵ xuống đất, Sát Thiên Mạch lúc bấy giờ mới nhận ra có gì đó sai sai, hắn quan sát kỹ bầu trời, phát hiện đạo lôi kiếp cuối cùng, chẳng lẽ nàng ta chuẩn bị đột phá Phi Thăng?

Khi ấy, lại một đạo thiên lôi đánh xuống, Kinh Lôi kêu rè rè tác hưởng, bay lên trời, thay Thiều Nguyệt cản lại đạo thiên lôi kia. "Hóa ra đây chính là lôi kiếp mà Nghiệm sư huynh đã nói, quả nhiên không thể khinh thường, nhưng sao có thể để cho Kinh Lôi một mình chịu đựng, đây vốn là thứ ta nên trải qua." Nói xong, Thiều Nguyệt phi thân cầm lấy Kinh Lôi, cùng vọt vào bên trong đám mây đen, thiên lôi nhất thời cuộn cuộn, từng tia từng tia dốc toàn bộ ra, bắt ép Thiều Nguyệt phải hứng chịu.

Mây đen tản đi, Thiều Nguyệt toàn thân thương tích rơi xuống từ giữa không trung, Sát Thiên Mạch phi thân đỡ lấy cô. "Ngươi thật tình, sao có thể lao vào bầy bọ như thế, lại còn cố gắng đi hứng đạo thiên lôi cuối cùng?"

Thiều Nguyệt mỉm cười yếu ớt. "Kết thúc sớm một chút không phải tốt hơn sao, thay vì chờ nó xuống, chi bằng chủ động đi đánh trước."

"Này, thật hết cách với ngươi, ta là Sát Thiên Mạch, còn ngươi?" Đây là lần đầu tiên Sát Thiên Mạch gặp ai có chấp như vậy.

"Thieu.... Nguyệt....." Dứt lời, Thieu Nguyệt hôn mê bất tỉnh.

"Ngươi...." Sát Thiên Mạch bó tay, xem ra chuyện tìm Lưu Hạ bị trễ rồi, trước cứ lo thu xếp ổn thỏa cho nàng ta đã, đúng lúc Sát Thiên Mạch chuẩn bị bế Thieu Nguyệt rời đi, sau lưng chợt xuất hiện một tia tiên lực, hần lập tức lắc mình né tránh tập kích, lạnh lùng xoay đầu nhìn hai người kia.

"Sát Thiên Mạch! Hóa ra là ngươi, mau thả sư muội ra!" Ma Nghiêm vừa thấy Sát Thiên Mạch ôm Thieu Nguyệt, bèn cho rằng Sát Thiên Mạch có ý định làm hại cô, không nói hai lời đã xông đến.

"Hóa ra nàng là sư muội của các ngươi, cũng may, ta còn chưa biết phải mang nàng đi đâu, các người mau dẫn nàng về đi." Sát Thiên Mạch có nghe nói qua việc Chương môn Trưởng Lưu thu nhận tiểu đồ đệ, lại còn do đích thân Bạch Tử Họa dạy dỗ, hóa ra chính là người này, quả thực không hề đơn giản. Hần nhẹ nhàng làm phép nâng Thieu Nguyệt lên, đưa nàng về phía đối diện, Sinh Tiểu Mặc vội vàng đỡ lấy cô, sau đây kiểm tra thân thể trên người Thieu Nguyệt.

Sát Thiên Mạch thấy Thieu Nguyệt đã an toàn bèn xoay người rời đi, Ma Nghiêm cả giận, "Sát Thiên Mạch, ngươi không được phép đi, dám dẫm thương sư muội, ngươi chính là kẻ địch của toàn bộ Trường Lưu."

Sát Thiên Mạch ngồi lên Phượng Hoàng Lửa, bay vượt qua khỏi ngàn dặm mới thoải mái nói một câu. "Thương tích của nàng đúng là do ta gây ra, có bản lĩnh thì tới đây đi!"

"Ngươi...." Ma Nghiêm chỉ tay về phía Sát Thiên Mạch rồi đi, tức giận không thôi.

"Được rồi, sư huynh, chúng ta mau mang tiểu sư muội trở về thôi." Sinh Tiểu Mặc khuyên nhủ.

"Được!" Ma Nghiêm cũng lo cho thương thế của Thieu Nguyệt, mãi mới đưa cô rời đi cùng Sinh Tiểu Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lưu Hạ Chết

Bắt đầu từ đầu

"Không thấy Lưu Quang cầm." Thieu Nguyệt nhìn ám các, bất an nói.

"Cái gì?! Không thấy Lưu Quang cầm sao?" Ma Nghiêm và Sinh Tiểu Mặc đồng thời thốt lên, Sinh Tiểu Mặc suy nghĩ một lát. "Vị trí giấu Lưu Quang cầm trong Tuyệt Tình điện chỉ có muội với sư huynh biết, sao lại bị đánh cắp?"

"Chẳng lẽ là Sát Thiên Mạch? Chỉ có hắn mới có thể im hơi lặng tiếng lên vào Trường Lưu." Ma Nghiêm khẳng định.

Thieu Nguyệt lắc đầu, cô không cho là Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch rõ ràng ban nãy còn chuẩn bị lên núi, cũng chưa có đi vào, hơn nữa cô đoán được kẻ trộm, có điều vẫn chưa dám tin, rõ ràng nàng ta đã đồng ý với mình. Thieu Nguyệt nghĩ không ra, cô xoay người bỏ đi nhưng lại đá phải một vật cứng, nhặt lên xem, đó chính là ngọc thạch cô cho Lưu Hạ, dùng để lưu lại tiếng Lưu Quang cầm. Thieu Nguyệt nắm chặt ngọc thạch trong tay, lẩm bẩm. "Lưu Hạ, Trúc Nhiễm, Sát Thiên Mạch.... Chẳng lẽ..."

Thieu Nguyệt cả kinh, sao cô có thể quên nguyên nhân cái chết của Lưu Hạ chứ, bây giờ ba người bọn họ đều đang ở Trường Lưu, tất cả đều báo trước bị kịch sắp xảy ra.

Sinh Tiểu Mặc thấy Thieu Nguyệt ngồi chồm hổm dưới đất bèn cho rằng cô đã phát hiện ra cái gì, đi tới hỏi. "Tiểu sư muội, muội thấy cái gì thế?"

Thieu Nguyệt không trả lời hắn, trực tiếp triệu hồi Kinh Lôi, biến mất ngay trước mắt hai người Sinh Tiểu Mặc. Sinh Tiểu Mặc và Ma Nghiêm nhận ra có hơi sai sai liền nhìn nhau rồi mãi một đuổi theo.

Thieu Nguyệt ngự phi kiếm trên không trung, suốt dọc đường nhiều lần lão đảo lắc lư, may mà Kinh Lôi giảm tốc độ nên Thieu Nguyệt mới đứng vững, cô che ngực, nói với Kinh Lôi. "Kinh Lôi, xin mày, mau lên đi, nếu không sẽ không kịp mất." Kinh Lôi phát ra tiếng rè rè, nghe lời đầy nhanh tốc độ.

Chờ đến lúc Thieu Nguyệt xuống chân núi Trường Lưu, còn đang nghĩ xem nên tìm từ đâu thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu tê tâm phế liệt. "Lưu Hạ!"

"Nguy rồi," Lòng Thieu Nguyệt trầm xuống, vội vàng chạy lại chỗ phát ra âm thanh, khi nhìn cảnh tượng trước mắt, cô bi thương nói. "Vẫn là... tới trễ...."

Lưu Hạ nằm trong ngực Sát Thiên Mạch, trên cổ nàng có một vết máu, Sát Thiên Mạch ôm Lưu Hạ, liên tục gọi tên nàng, lệ đã sớm thấm ướt hốc mắt. Trúc Nhiễm đứng nhìn thanh kiếm trên tay mình, trên nó toàn là máu của Lưu Hạ, hắn đã giết Lưu Hạ ư? Hắn vốn đâu có tính toán như thế, hắn chỉ

muốn uy hiếp Sát Thiên Mạch giao Lư Quang cầm thôi, hắn không muốn gây thương tổn cho Lư Hạ, không hề muốn!

"Trúc Nhiễm! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Tuyệt đối không!" Sát Thiên Mạch hung ác nhìn Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm nghe xong, vội vã trốn khỏi hiện trường, ném kiếm trong tay đi. Thiệu Nguyệt hạ xuống, không rảnh để quan tâm tới Trúc Nhiễm, dù sao Ma Nghiễm cũng sẽ nghiêm trị hắn. Thiệu Nguyệt đến ngồi bên Sát Thiên Mạch, xoa gò má Lư Hạ, cô gái thường xuyên ghé thăm Tuyệt Tình điện, cười hi hi cùng nàng thảo luận về âm nhạc nay đã không còn.

Đôi mắt Sát Thiên Mạch vô hồn hỏi. "Ngươi quen biết Lư Hạ?"

Thiệu Nguyệt đưa ngọc thạch cho hắn. "Đây là của Lư Hạ, nàng một lòng muốn được đàn Lư Quang cầm cho người nghe."

Bây giờ Sát Thiên Mạch mới nhìn Thiệu Nguyệt, rồi lại nhìn ngọc thạch trên tay cô, chậm rãi nhận lấy nó, chỉ chốc lát sau ngọc thạch phát ra ánh sáng màu xanh lá cây, từ đó truyền tới âm thanh của Lư Hạ cùng hình ảnh của nàng. "Cảm ơn, tiểu sư thúc." Nhìn nụ cười cùng nét mặt cao hứng của Lư Hạ, Sát Thiên Mạch không nhịn nổi mà cười khò, tiếp tục ngẩn ngơ và không lo âu, không buồn tủi của Lư Hạ, tiếng đàn của Lư Hạ và tiếng tiêu của Thiệu Nguyệt cùng vang lên, giúp nội tâm Sát Thiên Mạch thoáng bình tĩnh hơn.

"Thiệu Nguyệt, ngươi nói xem có phải ta đã làm sai rồi hay không? Ta luôn muốn đoạt lấy Thần Khí, xưng bá thiên hạ, lại không ở bên chăm sóc Lư Hạ thật tốt, mới ban nãy ta không nên do dự, lúc Trúc Nhiễm giữ Lư Hạ để uy hiếp ta, đáng lẽ ta phải đưa Lư Quang cầm cho hắn, ta không nên do dự, không nên!" Sát Thiên Mạch hối hận vô cùng.

Thiệu Nguyệt không biết nên an ủi Sát Thiên Mạch thế nào, chỉ đành lảng lạng phụng bồi hắn, để hắn phát tiết hết thống khổ trong lòng. Con người ta thường phải mất đi mới biết quý trọng, Sát Thiên Mạch như vậy, Bạch Tử Họa cũng vậy, ở đoạn kết câu chuyện, nếu không phải Hoa Thiên Cốt đã chết đi, hắn sẽ không thống khổ tìm lại hồn phách cho nàng, để rồi giúp Hoa Thiên Cốt sống lại, giữ nàng mãi mãi ở bên cạnh mình.

A, cứ nhắc đến cái kết Hoa Thiên Cốt là nước mắt lại tuôn trào TT A TT Thật sự thích bộ đồng nhân này hơn rất nhiều á, mọi người ai cũng hạnh phúc TT A TT

... và còn sống 丿 △ ㄣ

+

Sát tỷ và Lư Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tìm Kiếm

Thiệu Nguyệt ngồi gầy Lư Quang cầm trong Tuyệt Tình điện, Từ Trúc bước vào, thấy vậy bèn thờ dài. "Thiệu Nguyệt, cái chết của Lư Hạ không phải lỗi của người, sao người lại phải tự trách chứ?"

Thiệu Nguyệt dừng lại, cất Lư Quang cầm vào trong đỉnh giữ bên mình, phòng ngừa sự cố lại phát sinh, cô lắc đầu, nói. "Ta biết, vốn ta vẫn cho rằng Trúc Nhiễm thật lòng với Lư Hạ, thế nên mới yên tâm, không ngờ hắn lại có dã tâm lớn đến vậy."

"Thiệu Nguyệt...." Từ Trúc không biết nên an ủi như thế nào.

"Thần Khí thực sự quan trọng vậy sao? Ai cũng vọng tưởng chiếm đoạt được nó, từ đó thống nhất thiên hạ." Thiệu Nguyệt không thể hiểu nổi, vốn dĩ cô tới từ thế giới hiện đại cho nên không thể hiểu nổi dã tâm của người cổ đại.

"Đây là bởi người khác biệt, chẳng lẽ Thiệu Nguyệt cho rằng Thần Khí không quan trọng đến vậy sao?" Từ Trúc hỏi.

"Đó là bởi vì ta...." Suýt chút nữa Thiệu Nguyệt bật thốt, thôi từ hiện đại đến đây.

Từ Trúc nhìn cô. "Bất kể Thiệu Nguyệt có nghĩ thế nào, nhất định trên cõi đời này cũng có người nghĩ giống Người, cũng không cho rằng Thần Khí quan trọng, cho nên, Thiệu Nguyệt, lấy lại tinh thần đi, bây giờ Người là Kiếm Tôn của Trường Lư rồi." Không sai, từ sau khi Thiệu Nguyệt thành tiên, chương môn Trường Lư dựa theo kiếm pháp ưu việt của cô, phong làm Kiếm Tôn, Tam Tôn cũng đổi danh xưng thành Tứ Tôn Trường Lư.

"Từ Trúc, cảm ơn cô!" Thiệu Nguyệt mỉm cười.

"Chăm sóc cho Kiếm Tôn là trách nhiệm của ta." Từ Trúc hiểu ý cười một tiếng.

"Trúc Nhiễm đâu, bây giờ hấn ở nơi nào?" Thiều Nguyệt có một chuyện muốn hỏi Trúc Nhiễm.

"Bị Thế Tôn nhốt vào tiên lao, Thiều Nguyệt, Người muốn gặp hấn ư?" Từ Trúc thắc mắc.

Thiều Nguyệt đến tiên lao, thấy dáng vẻ Trúc Nhiễm suy sụp, chẳng còn một chút khí lực, "Trúc Nhiễm, rốt cuộc ngươi có thật lòng với Lưu Hạ hay không?"

Trúc Nhiễm ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, gấu cọt. "Thật lòng? Trên đời này có thể có bao nhiêu cái thật lòng, ta đối xử tốt với Lưu Hạ, chẳng qua là muốn lợi dụng năng ta, bởi vì tiểu sư thúc vô cùng tín nhiệm năng, ta muốn năng giúp ta trốn Lưu Quang cầm, chỉ như vậy mà thôi."

"Nhưng Lưu Hạ thật lòng với ngươi!" Thiều Nguyệt nhấn mạnh, cô không ngờ căn nguyên rắc rối lại từ mình mà ra.

"A a, thế thì sao chứ, ta chỉ lợi dụng năng, lợi dụng năng!" Trúc Nhiễm lớn tiếng quát.

"Được, vậy ta sẽ giúp ngươi thấy rõ lòng mình." Dứt lời, Thiều Nguyệt mở tiên lao, mang Trúc Nhiễm bay đến bên Tam Sinh trì, cô vung tay lên, ném Trúc Nhiễm vào ao Tuyệt Tình, quả nhiên Trúc Nhiễm thống khổ hét lên, "Còn bảo ngươi không thật tâm sao, ngươi đã rung động trước Lưu Hạ, nước ao Tuyệt Tình chính là bằng chứng rõ ràng nhất."

"Không thể nào, không thể nào, ta chỉ lợi dụng năng, chỉ là lợi dụng thôi!" Trúc Nhiễm nhìn vết thương da thịt mình bởi nước ao Tuyệt Tình, không thể tin mình đã thật lòng, lại càng không thể tin mình đã giết hại người mà mình yêu nhất, hấn xoay người nhảy vào ao Tham Lam, nước ao cũng ăn mòn hấn, che giấu đi những dấu hiệu nước ao Tuyệt Tình mang lại, Trúc Nhiễm thấy thế bỗng bật cười.

Bạch Cửu Vĩ Hồ x Đại Ngốc Tử

Thiều Nguyệt nhìn Trúc Nhiễm, không hiểu sao hấn làm vậy, nếu thế thì có thể che giấu tình cảm dành cho Lưu Hạ ư? Lúc này, đột nhiên Trúc Nhiễm bị một người dùng pháp thuật trấn giữ, Thiều Nguyệt nhìn về phía Ma Nghiêm, "Nghiêm sư huynh...."

Ma Nghiêm giơ tay lên chặn lại lời Thiều Nguyệt. "Sư muội, đề nghị đồ này lại cho ta xử trí đi, muội chớ nhúng tay vào."

Thiều Nguyệt liếc Trúc Nhiễm trên mặt đất. "Được, Nghiêm sư huynh." Cô vốn vẫn chưa tin chuyện Trúc Nhiễm hại chết Lưu Hạ, sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn, mặc dù biết hình phạt Ma Nghiêm dành cho hấn, hấn sẽ bị đuổi khỏi Trường Lưu, đẩy đến Man Hoang, nhưng cô không muốn ngăn cản, bởi vì đây là cái giá Trúc Nhiễm phải trả.

Trong những ngày kế tiếp, Thiều Nguyệt lại quay trở lại bế quan, bây giờ lỗi tại cô không còn nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ, một lòng tu luyện, cô phải tăng nhanh pháp lực, tu luyện tới Thượng tiên, sau đó xuống núi tìm Hoa Thiên Cốt, cô tuyệt đối sẽ không để bị kịch của Lưu Hạ được tái diễn, nhất là trên người Hoa Thiên Cốt.

Cuộc sống cứ thế trôi mau, Thiều Nguyệt bế quan tu luyện ở Tuyệt Tình điện, Sát Thiên Mạch có ghé thăm vài lần, lần nào cũng chỉ để lắng nghe tiếng Lưu Quang cầm, Thiều Nguyệt cũng làm theo mong muốn của hấn, lần nào cũng gây cho hấn nghe. Thiều Nguyệt không chút ngần ngại mà lấy Lưu Quang cầm ra đàn, đối với một người từng có ý định chiếm đoạt Thần Khí mà nói, thật sự không thể hiểu nổi cô.

Có lần, Sát Thiên Mạch nhìn không nổi, hỏi. "Thiều Nguyệt, ngươi cứ tùy tiện lấy Lưu Quang cầm ra vậy, không sợ bị ta đánh cắp sao?"

"Ngươi sẽ không." Thiều Nguyệt đáp chắc nịch.

"A? Ta muốn nghe nguyên nhân." Sát Thiên Mạch vuốt ve mái tóc mình.

Thiều Nguyệt nhìn Sát Thiên Mạch, "Bởi vì Lưu Hạ, không phải sao?"

Sát Thiên Mạch ngừng chốc lát, lẳng lặng không nói câu gì, Thiều Nguyệt lại tiếp tục. "Lần nào ngươi tới đây nghe Lưu Quang cầm, chẳng phải đây là chiếc đàn Lưu Hạ khi còn sống vẫn gảy trong nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc sao."

"Lưu Hạ..." Sát Thiên Mạch nắm chặt hai tay, "Ta nhất định sẽ báo thù cho muội, Trúc Nhiễm! Ta sẽ không bỏ qua cho người!"

"Sát Thiên Mạch, Lưu Hạ không hy vọng thấy ngươi như vậy, mục đích ban đầu năng đến Trường Lưu không phải vì ngươi sao, người cần gì phải...."

"Được rồi, Thiều Nguyệt, ngươi đừng nên nói gì nữa, hiếm khi tâm trạng đang vui thì bị phá hư." Sát Thiên Mạch bắt mẫn.

Thiều Nguyệt cười. "Rõ ràng ngươi nói trước, giờ lại trách ta?"

"Hừ," Sát Thiên Mạch nghiêng đầu không được tự nhiên, sau đó nhìn Lưu Quang cầm. "Thiều Nguyệt, ta muốn được gảy Lưu Quang cầm."

"Được, đưa ngươi!" Thiều Nguyệt nhường Lưu Quang cầm cho hấn.

"Tầm lòng ngươi thật bao la," Sát Thiên Mạch mỉa mai hoặc cười một tiếng, "Bạch Từ Họa mà biết ngươi thoải mái cho ta mượn Lưu Quang cầm, không biết

sẽ gấp như thế nào đây, thật muốn nhìn về mặt của hán lúc ấy."

"Nếu là sư huynh," Thiều Nguyệt ngồi tưởng tượng lại tác phong bình thường của Bạch Tử Họa. "Cùng lắm là hơi nhũn mảy, sau đó lạnh lùng nói một câu, mau đi đòi Lưu Quang cầm về."

"A a, đúng là tác phong của Bạch Tử Họa, ban đầu ta cũng mượn hán Lưu Quang cầm, làm thế nào hán cũng không chịu, bây giờ ta mượn được rồi, hán là ta nên mang Lưu Quang cầm tới trước mặt hán, cho hán tức chết." Sát Thiên Mạch quả trách Bạch Tử Họa.

Thiều Nguyệt bật cười lắc đầu, Sát Thiên Mạch lấy được Lưu Quang cầm, bắt đầu gảy khúc nhạc của Lưu Hạ, Thiều Nguyệt lỏ ngọc tiêu ra, hợp tấu cùng hán. Kết thúc, Sát Thiên Mạch trả Lưu Quang cầm cho Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, người không hợp ở lại Trường Lưu đâu, chỉ bằng đi với ta ngao du khắp thiên hạ, thấy sao? Mặc dù chẳng nơi nào đẹp bằng ta." 3

Thiều Nguyệt suy ngẫm, từ lúc đến đây, quả thực chưa từng đi tham quan bất cứ nơi nào, nhưng.. "Chờ ta tu luyện thành Thượng tiên, ta sẽ hạ sơn nhìn một chút."

"Thượng tiên? Sao phải đợi đến lúc làm Thượng tiên?" Sát Thiên Mạch thắc mắc.

"Bởi vì ta muốn tìm một người, không mạnh mẽ, không thể bảo hộ nàng cả đời." Thiều Nguyệt nhìn bầu trời phương xa xăm, hướng chỉ bây giờ Hoa Thiên Cốt vẫn chưa xuất thế.

"Hóa ra Thiều Nguyệt cũng có người trong lòng, ta còn tưởng cả người lẫn Bạch Tử Họa đều thanh tâm quả dục cơ." Sát Thiên Mạch nói.

Thiều Nguyệt cười cười, không suy nghĩ nhiều về lời của hán, Sát Thiên Mạch ngồi chơi một lúc rồi đi, còn không quên đề nghị Thiều Nguyệt rời khỏi Trường Lưu, khiến Thiều Nguyệt chẳng biết phải làm sao, chỉ đành đi tu luyện.

Thiều Nguyệt vẫn tĩnh tọa tu hành dưới tán cây như mọi khi, Từ Trúc chạy tới, "Kiếm Tôn, Kiếm Tôn..." Thấy Thiều Nguyệt không để ý tới mình, nàng vội sửa lại lời. "Thiều Nguyệt, Tôn Thượng trở lại rồi!"

Thiều Nguyệt mở mắt. "Sư huynh trở lại sao?"

Từ Trúc gật đầu một cái. "Bây giờ người đang ở chỗ Chương môn."

*

Trong phòng Chương môn, Bạch Tử Họa khom người hành lễ. "Sư phụ, Tử Họa đã về."

Chương môn Trường Lưu mỉm cười gật gù, thấy Bạch Tử Họa như có ưu sầu bèn hỏi. "Tử Họa, con có gì phiền muộn ư?"

"Sư phụ, Đông Hoa mất tích, Vô Cấu ở ẩn." Bạch Tử Họa nhũn mảy.

"Vậy sao, Ngũ Thượng tiên các con bây giờ chỉ còn ba, Tử Họa sau này có tính toán gì không?"

Bạch Tử Họa nhẹ lắc đầu, Chương môn Trường Lưu nói tiếp. "Ta có ý định rời khỏi chức vị Chương môn, để cho con tiếp quản, Tử Họa, con có nguyện ý tiếp nhận hay không?"

"Sư phụ," Bạch Tử Họa nhìn Chương môn, cuối cùng cũng đáp ứng. "Vâng!"

Thiều Nguyệt đứng ngoài cửa lắng nghe, như vậy Đông Hoa đã mất tích, lý do vì sao, Thiều Nguyệt lúc ấy lại không nghe kỹ Tiểu Vũ kể, chỉ biết có liên quan tới Đông Phương Úc Khanh. Nhớ lúc bọn họ mới đi, Đông Hoa sư huynh còn nói sẽ trở về xem mình thành tiên, nay cô đã tu luyện thành tiên, cách Thượng tiên chỉ một tầng nữa thôi nhưng Đông Hoa sư huynh đã mất tích.

Bạch Tử Họa đi ra nhìn thấy Thiều Nguyệt buồn bã đứng ở cửa, "Thiều Nguyệt."

"Sư huynh, Đông Hoa sư huynh..." Thiều Nguyệt ngẩng đầu.

"Ừ." Bạch Tử Họa không muốn nói nhiều, trực tiếp đi về phía Tuyệt Tình điện, Thiều Nguyệt bám theo, đưa Lưu Quang cầm cho Bạch Tử Họa. "Sư huynh."

Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, sư huynh đã kể với ta, ban đầu Trúc Nhiễm..."

"Sư huynh, chuyện đã qua rồi." Thiều Nguyệt cắt đứt lời Bạch Tử Họa, "Sư huynh nên giữ nó."

Bạch Tử Họa thấy Thiều Nguyệt kiên quyết bèn thu lại Lưu Quang cầm, Thiều Nguyệt ngồi xuống đối diện hán, trình trọng tuyên bố. "Sư huynh, ta phải xuống núi lịch luyện." Vốn dĩ Thiều Nguyệt muốn tu thành Thượng tiên mới hạ sơn, nhưng diễn biến câu chuyện sẽ không đợi ai hết, Ngũ Thượng tiên giải tán, sư huynh chuẩn bị kế thừa chức vị Chương môn, Hoa Thiên Cốt kia hán sắp xuất thế, vở kịch đã bắt đầu, bây giờ cô phải mau chóng xuống núi, tìm được nàng.

"Tiểu Nguyệt, muội có thể cùng ta hạ sơn, trước khi kế thừa chức vị Chương môn, chúng ta cùng lịch luyện." Bạch Tử Họa hơi không an tâm

"Sư huynh, ta đã tu thành tiên, có thể đi một mình mà, với lại nếu lịch luyện với sư huynh, thế nào sư huynh cũng chiếu cố ta, đâu còn coi là lịch luyện nữa." Thiều Nguyệt vội vàng ngăn cản Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa cũng cảm thấy có lý, "Tiểu Nguyệt, muội phải cẩn thận, xảy ra chuyện thì lập tức quay về Trường Lưu."

"Sư huynh, huynh lúc nào cũng thích cảm ràm." Thiều Nguyệt cười bảo.

Bạch Tử Họa ngừng một lát, chuyện Ngũ Thương tiên khiến hắn lo âu, lui nhai với Thiều Nguyệt, hắn cũng tự biết mình lo lắng thái quá. "Vậy bao giờ muội hạ sơn?"

"Sư huynh, ngay bây giờ."

"Nhanh vậy sao?" Tuy Bạch Tử Họa không hiểu sao Thiều Nguyệt vội như thế, nhưng thấy đáng vẻ cô chắc như đinh đóng cột, hắn cũng không hỏi nhiều. "Ta sẽ đi báo sư phụ, trước khi đi kiểm tra việc tu hành của muội chút được chứ?"

Thiều Nguyệt thấy Bạch Tử Họa đồng ý bèn cao hứng. "Được! Sư huynh, đến đây đi." Sau đó hai người tỉ thí trước Tuyệt Tình điện, hai cái bóng trắng lướt qua lướt lại, thỉnh thoảng tiếng kiếm va chạm vang lên, Bạch Tử Họa hài lòng nhếch nhếch môi, kiếm pháp của Tiểu Nguyệt ngày càng xuất thần, khó trách sư phụ ban nàng danh hiệu Kiếm Tôn, quả thực danh bất hư truyền, như vậy thì hắn cũng yên tâm

Sau khi Thiều Nguyệt xuống núi, cô không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ nhớ lúc Hoa Thiên Cốt ra đời, thời tiết khác thường, kinh động đến Chương môn phái Thực Sơn - Thanh Hư Đạo Trường, vậy cứ tới Thực Sơn trước đi, Thiều Nguyệt nghĩ xong lập tức hành động. "Đi thôi Kinh Lôi, tới Thực Sơn!"

Dù sao Thực Sơn cũng là một đại tiên phái, chỉ cần nghe ngóng một chút, Thiều Nguyệt đã biết vị trí Thực Sơn, cô lập tức lên núi bái kiến Chương môn Thực Sơn, đệ tử Thực Sơn khiêm tốn lễ độ, thông báo trước rồi dẫn Thiều Nguyệt vào đại điện.

Thiều Nguyệt nhìn lão giả ngồi chính giữa, trông rất giống sư phụ của mình, râu tóc bạc phơ, một thân đạo bào màu xanh, khiến cô cảm thấy thân thiết. Thiều Nguyệt khom người hành lễ. "Đệ tử Trường Lưu - Thiều Nguyệt xin bái kiến Thanh Hư Đạo Trường!"

Thanh Hư Đạo Trường mở hai mắt ra, quan sát cô gái trước mặt, toàn thân bạch y, thanh nhã thoát tục, hóa ra nàng chính là Kiếm Tôn của Trường Lưu, trăm năm ngắn ngủi đã tu luyện được cảnh giới tiên nhân, quả nhiên hậu sinh khả úy*.

*kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh

Thanh Hư mỉm cười. "Không cần đa lễ, không biết sư chất đến đây vì chuyện gì?"

"Đạo Trường, Thiều Nguyệt muốn thỉnh giáo với ngài một chuyện." Thiều Nguyệt cung kính nói.

"A?" Thanh Hư hứng thú nhìn Thiều Nguyệt. "Nói đi."

"Đạo Trường, nếu có một người ra đời lúc trời sinh dị tượng, vậy phải làm sao để biết ả?"

Thanh Hư Đạo Trường nhìn Thiều Nguyệt, "Sư chất có Thần Kiếm hộ thể, Kiếm này không phải tiên khí nào cũng sánh bằng, tập thiên lôi lực, nếu bầu trời xuất hiện dị tượng, thanh kiếm kia hẳn sẽ rõ ràng nhất."

"Đạo Trường đang nói tới Kinh Lôi ư?" Thiều Nguyệt gọi Kinh Lôi kiếm ra, Thanh Hư Đạo Trường thở dài. "Quả là kiếm tốt!"

Sau đó Thiều Nguyệt lại thỉnh giáo chuyện tu tiên với Thanh Hư Đạo Trường, thu được rất nhiều thứ bổ ích, trước lúc bái biệt, Thiều Nguyệt nói lời cảm tạ. "Đa tạ Đạo Trường đã giải thích cho Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thu được rất nhiều điều có lợi."

Thanh Hư Đạo Trường khẽ vuốt râu, nhìn bóng lưng Thiều Nguyệt rời đi. "Tương lai cô gái này nhất định sẽ đại thành công!"

Sẵn sàng gặp Tiểu Cốt chưa =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thiên Sát Cô Tinh

Thiều Nguyệt đi du ngoạn khắp giang sơn, qua những ngọn núi nối tiếp núi liền miền chập chùng, qua những vùng biển khơi sóng lớn rập rờn, chỉ cần gặp phải dị tượng, Kinh Lô sẽ phát báo động, Thiều Nguyệt vội vàng bám theo chỉ dẫn, nhưng tất cả đều không phải bởi Hoa Thiên Cốt ra đời, mà chỉ là đám yêu ma quấy phá. Thiều Nguyệt chạy đến, đúng lúc thấy yêu ma đang hại người bèn tiến lên ngăn cản, gặp phải thập ác* tuyệt không tha, yêu mà không muốn hối cải, Thiều Nguyệt đành chém chết; yêu mà nguyện ý hối cải, Thiều Nguyệt cho bọn chúng một con đường sống, đôi khi dẫn chúng theo mình một đoạn thời gian để cảm hóa, cho tới tận khi chúng không còn định hại người nữa mà đã có thể dung nhập vào xã hội, Thiều Nguyệt mới thả đi.

*mười tội nặng nhất

Cũng bởi vậy, danh tiếng Thiều Nguyệt vang xa giữa nhân gian và yêu giới, người người ai cũng biết Kiếm Tôn của Trường Lưu Sơn chỉ phân thiện - ác không phân nhân - yêu. Trong lúc nhất thời, số lượng yêu ma làm loạn nhân gian ngày càng ít, vô luận là người hay yêu, chỉ cần nói danh Kiếm Tôn đều tránh không khỏi kính nể, cũng không quên được kiếm khí lạnh thấu xương cùng dáng vẻ tiên nhân trác tuyệt của nàng.

Một hôm, Thiều Nguyệt đang đào dược thảo trên núi, cũng cố chút kiến thức cô học được trong Thất Tuyệt phổ, bỗng một tiếng thét kinh hãi vang lên, Thiều Nguyệt vứt thảo dược, phóng nhanh về phía nguồn phát. Sau một bụi cây có một người đàn ông trung niên đang nằm, thanh âm thống khổ, Thiều Nguyệt thấy thế bèn vội vàng nhảy xuống dốc đứng, đỡ ông ta dậy, đồng thời kiểm tra thương thế, cũng may chỉ bị trặc chân, những thứ khác không đáng ngại.

"Đại thúc, thúc bị trặc chân rồi, đừng nên lộn xộn." Thiều Nguyệt thấy đối phương gãy dựa, mãi mốt chặn lại nhắc nhở.

"Ta phải đi tìm bà đỡ, vợ ta sắp sinh!" Dứt lời, người đàn ông bật đứng dậy, đẩy Thiều Nguyệt ra định đi một mình, nhưng ông ta mới bước hai bước đã té nhào.

Thiều Nguyệt nhanh chóng tới đỡ lão. "Đại thúc, nhà thúc ở đâu? Ta giúp thúc đi tìm bà đỡ, ta biết khinh công, đi sẽ nhanh hơn thúc."

"Nhưng người chỉ là một cô nương..." Người đàn ông hỏi do dự, dù sao đối phương mới gặp lần đầu, ông ta không an tâm.

"Được rồi, vậy ta đưa thúc về nhà trước, sau đó đi tìm bà đỡ giúp thúc." Thiều Nguyệt hiểu nỗi băn khoăn của ông ta.

"Trước hay là..." Người đàn ông còn chưa nói xong, Thiều Nguyệt đã nhắc chân lên một chút, mang ông ta ra khỏi khu rừng. "Nhà thúc ở đâu, mau chỉ đường!"

Người đàn ông kinh ngạc thét lên, nghe được câu hỏi của Thiều Nguyệt, ông ta vội vã dẫn hướng, chẳng bao lâu sau, hai người về nhà ông ta, Thiều Nguyệt nhẹ nhàng thả người đàn ông xuống. "Ta giúp thúc đi tìm bà đỡ."

Người đàn ông ngậy ngốc gật đầu, thấy bóng dáng Thiều Nguyệt biệt tích, ông ta mới tỉnh hồn, mãi mốt cảm tạ. "Cảm ơn nữ hiệp, cảm ơn nữ hiệp!"

Người đàn ông đi đi lại lại trước căn nhà gỗ, bên trong vọng tới tiếng phụ nữ thống khổ, nhưng mãi vẫn chưa thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh, lúc này, bà đỡ mở cửa bước ra, nói với ông ta. "Hoa tú tài, vợ ông khó sinh, sợ là chỉ có thể giữ một người thôi."

"Cái gì? Sao lại vậy?" Hoa tú tài giật mình.

Thiều Nguyệt đứng ngoài nhà chờ, cô cảm giác Kinh Lô đang rục rịch, chẳng lẽ trời sinh dị tượng, cô ngẩng đầu quan sát, bầu trời quả nhiên đầy mây đen, không hề có ánh trăng, không là yêu ma sao? Bởi vì mấy lần trước đều là yêu cho nên Thiều Nguyệt nhất thời không nghĩ tới thứ khác, nhưng Kinh Lô lại đang chỉ vào ngôi nhà? Thiều Nguyệt tiến lên. "Đại thúc, ta hiểu đôi chút về y thuật, có thể đề ta vào xem không?"

Vốn Hoa tú tài đang do dự không ngớt vì vợ con khó giữ, lúc này nghe Thiều Nguyệt nói vậy, ông ta liên tục khấn cầu. "Nữ hiệp, van người, nhất định phải cứu được vợ con ta!"

Thiều Nguyệt trình trọng đáp. "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Thiều Nguyệt vừa vào trong nhà, Kinh Lô đã chỉ chỉ về hướng bụng người đàn bà nằm trên giường, Thiều Nguyệt cả kinh, sao đứa trẻ còn chưa ra đời kia lại là yêu ma? Chẳng lẽ.... Thiều Nguyệt vội vã tới bên giường, bắt mạch cho bà ta, quả thật đúng như lời bà đỡ, chỉ có thể giữ lại một trong hai mẹ con, nhưng nếu đứa trẻ này thật sự là Hoa Thiên Cốt, cô sao nhẫn tâm để nàng vừa sinh đã mất mẹ. Vì thế Thiều Nguyệt rót linh lực của mình vào người bà mẹ, giúp bà thuận lợi sinh đứa trẻ.

Lúc này, một tia sáng xẹt ngang trời, trực tiếp giáng xuống ngôi nhà, ngay sau đó tiếng trẻ con khóc vang lên, bà đỡ vội vàng ôm con nhóc ra ngoài, báo tin vui cho Hoa tú tài. "Chúc mừng ông, mẹ tròn con vuông rồi, là một cô bé."

"Thật ư?" Hoa tú tài mừng rỡ không kìm được, mãi mốt ôm lấy đứa bé vào nhà, đại lễ với Thiều Nguyệt. "Đội ơn nữ hiệp rất nhiều."

Thiều Nguyệt lắc đầu một cái, nhanh chóng đỡ ông ta dậy, ở ngoài nhà xuất hiện một vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt, lão phát hiện ra tia chớp trắng giáng vào ngôi nhà chỉ ngay sau khi bé gái ra đời bèn trầm kêu không ổn, đứa trẻ mang trong mình dị tượng, chẳng lẽ.... Chỉ chốc lát sau, từ cơ thể cô bé kia tỏa một loại hương thơm khác thường, quái đản đến mức khiến cây cỏ quanh đây trăm dặm đều khô héo, ngay cả yêu mà vùng phụ cận cũng bị hấp dẫn mờ tối. Thanh Hư Đạo Trưởng thấy vậy, vội bày kết giới bảo vệ ngôi nhà, lúc ấy yêu mà mới chậm chạp tản đi, lão không khỏi thắc mắc. "Dị hương có thể làm hoa cỏ khô héo, rốt cuộc đứa bé kia là ai?"

Sáng sớm hôm sau, Thanh Hư Đạo Trưởng mới nói với Hoa tú tài. "Đứa trẻ này ra đời cùng dị hương, dễ dàng thu hút tai họa, ta ban cho nó Ngự Ma Cầm, mặc dù có thể che giấu mùi hương, nhưng chỉ có thể giúp nó mười sáu năm an bình. Mười sáu năm sau, ông nhất định phải dẫn nó lên Thục Sơn bái sư học nghệ, nhớ lấy!" Dứt lời bèn xoay người chuẩn bị rời đi.

Hoa tú tài mãi gọi Thanh Hư Đạo Trưởng lại, "Thanh Hư Đạo Trưởng, đứa nhỏ vẫn chưa có tên, chỉ bằng Đạo Trưởng đặt cho nó đi."

Thanh Hư Đạo Trưởng quan sát hoa cỏ khô héo xung quanh, nàng vừa ra đời, cây cỏ điêu linh, vì vậy quyết định. "Vậy gọi đứa nhỏ là Hoa Thiên Cốt."

"Hoa Thiên Cốt?" Hoa tú tài lẩm bẩm. "Đứa bé đã có tên, phải mau kể cho nương tử."

Thanh Hư Đạo Trưởng ngừng một lát, mẹ đẻ của Hoa Thiên Cốt đáng lẽ phải bị nàng khắc tử chữ, sao vẫn còn sống? Bấy giờ Thiệu Nguyệt bước ra, hành lễ với Thanh Hư Đạo Trưởng. "Thiệu Nguyệt bái kiến Đạo Trưởng."

"Là cô?" Thanh Hư Đạo Trưởng nhìn về phía Thiệu Nguyệt, cuối cùng cũng hiểu lý do lần trước cô gái này tới Thục Sơn, "Hóa ra cô hỏi là vì Hoa Thiên Cốt."

"Đạo Trưởng thực sáng suốt." Thiệu Nguyệt không phủ nhận.

"Nhưng cô nghịch thiên cải mệnh, đáng lẽ mẹ đẻ của nó phải chết."

"Đạo Trưởng, ta biết nếu nghịch thiên cải mệnh thì sẽ phải trả giá đắt, nhưng ta lại sợ cái giá ấy rơi xuống người Hoa Thiên Cốt, cho nên ta chỉ truyền cho mẹ nàng ít tiên khí, giúp bà cầm cự mà thôi." Thiệu Nguyệt giải thích.

"Nhưng cô ta cuối cùng rồi cũng sẽ rời xa nhân thế, cô không thể nhất mực truyền tiên khí cho cô ta được." Thanh Hư Đạo Trưởng khuyên giải.

Thiệu Nguyệt nghiêng đầu nhìn cảnh Hoa tú tài bế Hoa Thiên Cốt nói chuyện cùng nương tử qua khung cửa sổ, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, "Ta biết, ta chỉ muốn Hoa Thiên Cốt cảm nhận được chút ấm áp của tình thương, cho dù cuối cùng cũng sẽ mất đi, nhưng nàng ít ra còn được hưởng tình mẫu tử, vậy là đủ."

"Thiệu Nguyệt...."

"Đạo Trưởng, ta sẽ chăm sóc nàng, ta có nguyên nhân của ta, mong Đạo Trưởng hiểu cho."

"Haizz," Thanh Hư Đạo Trưởng thở dài, phát tay một cái xoay người rời đi. "Đừng quên mười sáu năm sau vào đúng ngày này."

Thiệu Nguyệt dõi theo bóng lưng Thanh Hư Đạo Trưởng, cười nói. "Đạo Trưởng an tâm, nhất định nàng sẽ tới."

Sau đấy, Thiệu Nguyệt đến ở nhà Hoa tú tài, bởi vì cô thông hiểu chút y thuật nên thường xuyên ghé vào thôn Hoa Liên xem bệnh, dân làng cũng chiếu cố Thiệu Nguyệt và cả nhà Hoa tú tài khá lịch sự, không có ruộng rẫy nhà ông ta, đôi lúc còn có người mang trứng gia cầm đến Hoa gia, bảo Hoa tú tài chiêu đãi Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt tìm được Hoa Thiên Cốt, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, cho nên ban đêm khi cô tĩnh tọa nhập định không còn mau mãi muốn thăng cấp như xưa, lần hạ sơn tìm Hoa Thiên Cốt này, cô thuận lợi đột phá, tiến vào cảnh giới Thượng tiên. Thiệu Nguyệt cao hứng gọi Kinh Lôi ra, cùng mình chia sẻ niềm vui, Kinh Lôi cảm nhận được tâm tình chủ nhân bèn bay tới bay lui trong phòng, cuối cùng bay lên tay Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt nâng kiếm khiêu vũ ngay tại chỗ. Vốn dĩ cô bé đang ngủ ở phòng bên bỗng mở mắt nhìn kiếm quang bên ngoài, tỏa sáng lấp lánh, nở nụ cười đầu tiên trên đời.

Tại Trường Lưu sơn, Chương môn Trường Lưu nhìn ba đệ tử của mình, "Từ Họa, gần đây Nguyệt Nhi sao rồi?"

"Sư phụ, mấy ngày trước con mới nhận được truyền âm phù của Tiểu Nguyệt, nó đã tu thành Thượng tiên." Bạch Từ Họa đáp đúng sự thực.

"Cái gì? Quả nhiên tiểu sư muội lợi hại, vừa hạ sơn lịch luyện đã thành Thượng tiên." Sênh Tiêu Mặc cao hứng lẫn bội phục nói.

"Sư muội thiên tư thông minh, vốn vẫn có thiên phú tu tiên." Trong lòng Ma Nghiêm cũng vui vẻ, song nét mặt nghiêm túc như mọi khi.

"Ừ," Chương môn gật đầu một cái, "Sau khi Nguyệt Nhi đến Trường Lưu, cơ bản chỉ bế quan tu luyện, vì sư còn lo nó một mình hạ sơn lịch luyện sẽ có chút khó khăn, không ngờ..."

"Đương nhiên rồi, sư phụ, người không nghe khắp nơi bàn tán về Kiếm Tôn của Trường Lưu ư, người ta truyền tụng tiểu sư muội trừ bạo giúp kẻ yếu, là hóa thân của chính nghĩa, ngay cả yêu ma cũng phải kính nể tiểu sư muội." Sênh Tiêu Mặc tự hào kể, cứ như thể đang nói về hấn vậy.

"Chuyện Nguyệt Nhi phân thiện - ác, không phân yêu - nhân, các con thấy sao?" Chương môn hỏi.

"Tuy con không biết vì sao tiểu sư muội lại có tín niệm như vậy, nhưng con không cảm thấy tiểu sư muội làm sai, vốn dĩ nàng bất đồng với chúng ta, không phải sư phụ cùng đã bảo tu đạo của tiểu sư muội khác của chúng ta sao?" Sênh Tiêu Mặc đáp.

"Nhưng dù sao chúng ta cũng là tu tiên giả, trăm yêu trừ ma là chức trách của chúng ta, sư muội làm thế há chẳng phải cho bọn yêu ma kia có đường lui ư." Ma Nghiêm có chút không đồng tình với cách hành xử của Thiệu Nguyệt.

"Tử Họa, còn con, đích thân con đã dạy dỗ Nguyệt Nhi mà." Chương môn thấy Bạch Tử Họa nhất mực trầm mặc bèn hỏi.

"Sư phụ, mặc dù Tiểu Nguyệt chỉ luôn tu luyện ở Tuyệt Tình điện, song nó cũng có chủ kiến cùng tín niệm của bản thân, huống chi tư chất nó cực cao, có rất nhiều điều nó có thể tự học mà thành, con dạy nó rất ít, việc Tiểu Nguyệt hạ sơn lịch luyện, con cho rằng kết quả là quan trọng nhất, yêu ma làm loạn nhân gian càng ngày càng giảm rồi mà, không phải sao?" Bạch Tử Họa suy nghĩ một lát mới trả lời.

"Nhưng, những thứ yêu ma còn sót lại kia sẽ để lại tai họa về sau, vạn nhất...." Ma Nghiêm lo lắng.

"Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Nguyệt xuống núi, nếu thật sự có chuyện đó thì thân sư huynh chúng ta phải thay nó giải quyết gọn gàng." Bạch Tử Họa nhàn nhạt nói.

"Tử Họa..." Ma Nghiêm hơi kinh ngạc. "Cũng đúng, chuyện của sư muội sẽ cần thân sư huynh chúng ta bận tâm nhiều."

Chương môn vui mừng, "Thấy huynh muội các con hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau, vì sư rất yên tâm, dẫu sao Nguyệt Nhi cũng đến từ dị giới, nó có nhiều suy nghĩ bất đồng với giới tu tiên chúng ta, song vậy mới trở thành biến số lớn nhất, là phúc hay họa, các con phải tự quyết."

"Vâng, sư phụ!" Ba người đồng thanh.

+

Tiểu Cốt ra đời, còn Thiệu Nguyệt thăng cấp làm Sugar mama =))))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thấm Thoát

Bé Hoa Thiên Cốt đã biết đi, nàng cứ mãi bám dính Thiệu Nguyệt, bắt cô phải ôm mình, làm cho Hoa tú tài có chút ngượng ngùng. "Thượng tiên, Tiểu Cốt quý Người, mong rằng Người không phiền lòng." Về sau ông ta mới biết Thiệu Nguyệt là tu tiên giả, càng chẳng dám ngược đãi cô, luôn vô cùng cung kính, sợ Tiểu Cốt đắc tội với tiên nhân.

"Hoa đại thúc, ta đã nói thúc bao nhiêu lần rồi, thúc gọi ta là Thiệu Nguyệt đi, huống chi thúc đã cung cấp chỗ ở cho ta, tất nhiên ta phải thay thúc chăm sóc Tiểu Cốt." Thiệu Nguyệt khó hiểu, ngay khi Hoa tú tài biết mình là Thượng tiên, ông ta nhất mực khách khí, cô bắt đầu có chút bất đắc dĩ.

"Ôm... ôm..." Bé Hoa Thiên Cốt duỗi hai tay muốn Thiệu Nguyệt ôm, Thiệu Nguyệt cười cười, Tiểu Thiên Cốt cao hứng hơn một phát kêu rõ to lên mặt Thiệu Nguyệt, Hoa tú tài lập tức kinh hoàng, ông ta sợ Thiệu Nguyệt tức giận. Thế nhưng Thiệu Nguyệt chỉ xoa đầu Tiểu Cốt, ôn nhu bảo. "Tiểu Cốt, tỷ tỷ có việc phải đi, muội phải ngoan ngoãn ở nhà cùng cha mẹ, hiểu không?"

Tiểu Cốt không hiểu, chỉ ngây ngô hơn hờ nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt đặt Tiểu Cốt xuống, đưa nàng về bên mẫu thân. Mẹ Tiểu Cốt chỉ có thể nằm giường quanh năm suốt tháng, mỗi ngày Thiệu Nguyệt đều đi hái dược thảo điều dưỡng thân thể bà, cô biết đây không phải kế hoạch dài lâu, song ít ra chờ được đến khi Tiểu Cốt lớn cũng giúp nàng không quên mình từng nhận tình yêu thương của mẹ.

*

Thời gian trôi rất nhanh, trong nháy mắt Tiểu Cốt đã năm tuổi, thân hình nho nhỏ chạy loạn trong nhà, Hoa tú tài ra ngoài làm việc, mẹ nàng nằm mãi không thể động dậy, dĩ nhiên nhiệm vụ trông coi Tiểu Cốt rơi lên đầu Thiệu Nguyệt. Cô đứng nhìn chăm chăm Tiểu Cốt, vô cùng sợ Tiểu Cốt không cẩn thận bị té ngã, đúng như dự đoán, chỉ nghe cái bộp, Tiểu Cốt vấp phải hòn đá. Thiệu Nguyệt vội vàng đỡ nàng dậy, phui đi đất cát trên người, mắt thấy bé con sắp khóc, Thiệu Nguyệt ít khi an ủi người ta, lại càng không biết dỗ con nít, chỉ đành lắp bắp nói. "Tiểu Cốt, đừng khóc, muội phải làm một đứa trẻ kiên cường chứ, như vậy mới được nhiều người thích."

Tiểu Cốt cắn môi, gắng sức nín lệ, nước mắt nhìn Thiệu Nguyệt. "Vậy... Nguyệt tỷ tỷ.... cũng sẽ thích muội sao?"

Thiệu Nguyệt mỉm cười gật đầu một cái, Tiểu Cốt lấy tay dụi mắt, chắc như đinh đóng cột. "Thế thì... Tiểu Cốt phải làm một đứa trẻ kiên cường!" 1

"Được, Tiểu Cốt thật ngoan." Thiệu Nguyệt xoa đầu Tiểu Cốt, Tiểu Cốt rất hưởng thụ, Thiệu Nguyệt lại cảm giác mình đang vuốt ve thú cưng, lòng bàn tay mềm mại, hình như hơi giống mèo, Thiệu Nguyệt bật cười.

Tiểu Cốt ngoan ngoãn ngồi trong vòng tay của Thiệu Nguyệt, vừa nghịch tóc của cô, vừa ngẩng đầu nói. "Nguyệt tỷ tỷ, muội muốn xem sáng, chói lấp

lánh."

Thiều Nguyệt hết cách, Tiểu Cốt thích xem cô luyện kiếm, mỗi lần sử dụng Kinh Lôi phát quang, Tiểu Cốt sẽ đứng bên vỗ tay khen ngợi, còn hét lớn. "Sáng lấp lấp, chói lánh lánh...."

Thực khiến cho Thiều Nguyệt cảm thấy mình là một diễn viên rạp xiếc, nhưng cô lại không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt đành chịu thiệt, triệu hồi Kinh Lôi múa kiếm trong sân. Song lần này, Tiểu Cốt ngồi rất im lặng, chăm chú ngắm nghía dáng vẻ Nguyệt tỷ tỷ múa kiếm. Luyện xong, Thiều Nguyệt còn đang thắc mắc sao tự dưng Tiểu Cốt không giống mấy bận trước, thì Tiểu Cốt đứng dậy, chạy tới ôm chân Thiều Nguyệt. "Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ, muội cũng phải luyện kiếm, vậy thì muội mới sáng lấp lánh như Nguyệt tỷ tỷ."

Thiều Nguyệt ngồi xồm, nhìn thẳng Tiểu Cốt. "Tiểu Cốt, luyện kiếm rất khổ, một khi đã bắt đầu thì không được bỏ giữa chừng, Tiểu Cốt có đủ kiên trì không?"

Tiểu Cốt ngoe đầu suy nghĩ, sau đó đáp. "Nguyệt tỷ tỷ vẫn còn luyện kiếm sao?"

Thiều Nguyệt trả lời. "Dĩ nhiên, tỷ sẽ tiếp tục luyện kiếm, từ giờ cho tới vĩnh viễn."

"Vậy muội cũng luyện kiếm, luyện cùng Nguyệt tỷ tỷ, từ giờ cho tới vĩnh viễn." Tiểu Cốt giờ nắm đấm nho nhỏ, lời thề son sắt.

"Được, thế thì tỷ tỷ dạy muội." Thiều Nguyệt mỉm cười.

"Cảm ơn Nguyệt tỷ tỷ!" Tiểu Cốt mừng rỡ ôm cổ Thiều Nguyệt, hôn một cái lên mặt cô, Thiều Nguyệt cũng quen rồi, lau chút nước miếng trên khoe miệng Tiểu Cốt, "Đề tỷ tỷ đi làm cho Tiểu Cốt một thanh kiếm gỗ, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ luyện tập kiếm pháp."

"Vâng!" Tiểu Cốt gật đầu lia lịa.

Đêm hôm đó, Thiều Nguyệt không tỉnh tóa tu luyện như ngày thường mà cảm đoán kiếm đeo gọt một khúc gỗ, cuối cùng cũng làm xong một thanh mộc kiếm, rất phù hợp với Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt nghĩ.

Ngày tiếp theo, Tiểu Cốt thức dậy từ sớm, chạy ra ngoài sân, Thiều Nguyệt đang đứng đó chờ nàng, Tiểu Cốt vừa thấy Thiều Nguyệt thì ngay lập tức tới ôm chân cô, sau đấy ngẩng đầu, ý muốn một cái ôm, tất nhiên mỗi lần như vậy, Thiều Nguyệt sẽ ôm lấy Tiểu Cốt, xoay vòng nàng giữa không trung, lúc đó tiếng cười của Tiểu Cốt vang khắp nơi, ngay cả mẹ Tiểu Cốt nằm trong nhà cũng bật cười. Nhưng lần này Thiều Nguyệt chỉ cười cười, không ôm Tiểu Cốt, Tiểu Cốt mất hứng, bĩu môi. Thiều Nguyệt thấy vậy, dùng tay chọt chọt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó lấy ra một thanh mộc kiếm be bé, ánh mắt Tiểu Cốt sáng lên, vứt hết ba cái bất mãn lảng nhảng ban nãy lên tận chín tầng mây, nhận mộc kiếm giờ loạn xạ.

Thiều Nguyệt ngăn Tiểu Cốt lại. "Tiểu Cốt, luyện kiếm phải từ tốn, lại đây, ta dạy muội." Dứt lời, Thiều Nguyệt nhắc một khúc gỗ đứng bên biểu diễn từng chiêu thức một, Tiểu Cốt loay hoay bắt chước dựa theo động tác của cô, chiêu thức nào không đạt tiêu chuẩn, Thiều Nguyệt sẽ nắm tay hướng dẫn nàng.

Cứ thế, Hoa Thiên Cốt bắt đầu con đường luyện kiếm pháp, cho tới một năm sau, rốt cuộc mẫu thân Tiểu Cốt cũng chịu không nổi, bà nằm trên giường nhìn Tiểu Cốt, quyến luyến không thôi. "Tiểu Cốt, sau này phải nghe lời cha, cũng phải nghe lời Nguyệt tỷ tỷ, biết chưa?"

Tiểu Cốt gật đầu một cái, nắm lấy tay bà, nức nở nói. "Mẹ, Tiểu Cốt sẽ nghe lời, cho nên mẹ phải mau khỏe, có được không?"

Bà chỉ cười cười, không trả lời Tiểu Cốt, nhìn về phía Hoa tú tài. "Ba đứa trẻ, nhờ ông chăm sóc Tiểu Cốt."

"Nương tử, nàng yên tâm, ta sẽ chiều cô Tiểu Cốt thực tốt." Hoa tú tài nước mắt lã chã.

Sau đấy, mẫu thân Tiểu Cốt gật đầu một cái với Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt hiểu ý bà, chẳng phải bà muốn mình chăm sóc Tiểu Cốt sao, thật ra thì không cần bà nói, Thiều Nguyệt cũng sẽ chăm sóc Tiểu Cốt, cho nên Thiều Nguyệt gật đầu lại, mẫu thân Tiểu Cốt an tâm, hai mắt nhắm lại.

Tiểu Cốt quỳ gối trước mộ mẫu thân, khóc thút thít, Thiều Nguyệt đứng từ xa nhìn bóng lưng nhỏ gầy, trong lòng đau nhức không nguôi. Lúc này Hoa tú tài đi đến, Thiều Nguyệt á náy nói. "Hoa đại thúc, thật xin lỗi, ta...."

Hoa tú tài vội cắt lời. "Thượng tiên giúp vợ ta sống lâu thêm sáu năm, ta đã rất cảm kích, xin Thượng tiên đừng tự trách bản thân."

"Có thể Tiểu Cốt..." Thiều Nguyệt nhìn bóng người nho nhỏ kia.

"Tiểu Cốt phải trải qua hết thảy những điều này mới có thể trưởng thành, ít nhất nương tử cũng đã ở bên nó sáu năm, cho nó một tuổi thơ hoàn chỉnh, hơn nữa còn có một tỷ tỷ yêu thương nó, Tiểu Cốt vô cùng hạnh phúc rồi." Hoa tú tài cũng nhìn bóng lưng Tiểu Cốt.

"Tiểu Cốt hạnh phúc ư?" Thiều Nguyệt hỏi, cô không biết mình có làm đúng hay không, cô chỉ mong Tiểu Cốt có thể cảm thụ một chút ấm áp nhân gian, chớ tuyệt vọng với thế giới, vạn nhất tương lai cô không thể ngăn cản mối tình ngược tâm của Tiểu Cốt và Bạch Tử Họa, thì ít nhất cũng không kết thúc như trong "Hoa Thiên Cốt", cùng đường tới mức lấy tính mạng để kết thúc tất cả.

*

Đêm đấy, Tiểu Cốt chạy sang phòng Thiều Nguyệt, muốn ngủ chung với cô, Thiều Nguyệt thấy cặp mắt Tiểu Cốt đỏ ngầu, không đành lòng cự tuyệt bèn

thay Tiểu Cốt đắp chăn, còn mình cùng nằm xuống nghỉ ngơi.

Bấy giờ, Tiểu Cốt đột nhiên hỏi. "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ cũng sẽ rời xa muội như mẹ sao?"

"Sẽ không đâu, Nguyệt tỷ tỷ sẽ mãi mãi ở bên Tiểu Cốt, chăm sóc cho muội." Thiều Nguyệt khẽ vuốt trán Tiểu Cốt.

"Thật không?" Tiểu Cốt mở to mắt nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt gật đầu một cái. "Thật, đã bao giờ ta lừa Tiểu Cốt chưa?"

"Ha ha..." Tiểu Cốt yên tâm, chui vào lòng Thiều Nguyệt cười vang. Thiều Nguyệt chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể ôm nàng đi ngủ.

*

Cuộc sống tiếp theo đó, dù cho Thiều Nguyệt có đi đâu chẳng nữa, Tiểu Cốt cũng sẽ lẻo đẻo bám theo. Khi Thiều Nguyệt vào trong thôn xem bệnh, Tiểu Cốt thay cô xách hòm thuốc, theo sau; khi Thiều Nguyệt phải lên núi hái thuốc, Tiểu Cốt xách thay cô túi đựng, theo sau; vốn dĩ ban đầu Thiều Nguyệt lo Tiểu Cốt gặp nguy hiểm, không cho nàng đi theo, thế nhưng quả thực cảm không nổi, Thiều Nguyệt đành dành ra một phần tâm lực trông nom Tiểu Cốt. Dần dà, Tiểu Cốt ở bên cạnh Thiều Nguyệt cũng có chút kiến thức về thuốc thang, mỗi ngày nàng đều kiên trì dậy sớm luyện kiếm, Thiều Nguyệt thấy nàng chuyên cần như vậy, bản thân ngồi một chỗ lấy ngọc tiêu ra thổi, Tiểu Cốt nghe bên mình cười tiếp tục tập.

Đến năm Tiểu Cốt mười tuổi, Thiều Nguyệt giống như bao ngày, dẫn Tiểu Cốt lên núi hái thuốc, bởi vì Tiểu Cốt phát hiện ra một bông hoa tím vô cùng đẹp nên muốn hái, song không chú ý dưới chân nên giẫm hụt bước ngã xuống vách đá. Thiều Nguyệt nghe thấy tiếng kinh hô của Tiểu Cốt, quay đầu lại đã thấy bóng lưng Tiểu Cốt trượt chân ngã, cô sợ hãi vội càng phi thân tới, nhảy xuống vách đá, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để bay về phía Tiểu Cốt. Tiểu Cốt rơi giữa không trung, thấy Thiều Nguyệt không chút do dự nhảy khỏi vách đá, đưa hai tay cho mình, Thiều Nguyệt hai mày nhíu chặt, thần sắc sốt ruột, chẳng biết tại sao Tiểu Cốt lại chẳng thấy sợ chút nào.

Rốt cuộc cũng bắt được Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt ôm nàng thật chặt, gọi Kinh Lôi ra, đập lên trên, ngự phi kiếm trở về mặt đất, lúc ấy Thiều Nguyệt nghiêm khắc nói. "Tiểu Cốt, mới vừa rồi nguy hiểm thế nào, muội có biết hay không, sau này không cho phép theo ta lên núi."

Tiểu Cốt biết mình sai, cúi đầu lấy bông hoa màu tím kia ra, đóa hoa có chút héo rũ, hiển nhiên là do nàng giữ quá chặt, "Tại muội thấy bông hoa tím này, cảm thấy nó rất đẹp, cho nên muốn hái tặng Nguyệt tỷ tỷ."

"Muội..." Thiều Nguyệt không biết nói sao cho phải, nhìn dáng vẻ ủy khuất của Tiểu Cốt, cô cũng chẳng nổi mắng nàng, đành nhận lấy bông hoa kia. "Tỷ tỷ rất thích, cảm ơn Tiểu Cốt."

Lúc này Tiểu Cốt mới ngẩng đầu mỉm cười, Thiều Nguyệt lau nước mắt cho nàng. "Chúng ta về nhà thôi."

"Vâng." Tiểu Cốt gật đầu, kéo tay Thiều Nguyệt, cùng nhau xuống núi.

Thiều Nguyệt về phòng, lấy chai đựng nước, đặt bông hoa Tiểu Cốt tặng vào trong rồi bày lên bệ cửa sổ. Nhớ lại một màn nguy hiểm hôm nay, Thiều Nguyệt hải không nguôi, vậy nên cô tự cắt một lọn tóc, cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên lọn tóc nọ, sau đó hóa phép truyền lực sấm sét vẫn luôn bảo vệ mình của Kinh Lôi Kiếm cho lọn tóc ấy, cuối cùng nhét vào một túi gấm.

Buổi tối, Tiểu Cốt tới phòng ngủ của Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt đeo túi gấm lên cổ nàng, Tiểu Cốt hiểu kỳ hỏi. "Nguyệt tỷ tỷ, đây à gì vậy? Cho muội sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu đáp. "Đây là bùa hộ mệnh ta làm cho muội, sau này mỗi khi muội gặp nguy hiểm, ta sẽ cảm giác được, lập tức chạy đến cứu muội, hơn nữa sấm sét trong túi gấm cũng sẽ bảo hộ muội, không để cho muội chịu thương tổn."

Tiểu Cốt ôm túi gấm trước ngực, vui vẻ nói. "Đây là đồ Nguyệt tỷ tỷ làm cho muội, muội sẽ giữ nó cả đời."

"Được rồi, ngủ đi." Thiều Nguyệt cười nheo mắt nhìn Tiểu Cốt, đốc thúc nàng mau ngủ.

"Muội muốn ngủ cùng Nguyệt tỷ tỷ!" Tiểu Cốt dang rộng cánh tay, Thiều Nguyệt bất đắc dĩ ôm Tiểu Cốt lên giường, đắp chăn cho nàng, còn mình cũng từ từ tiến vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sinh Nhật

Hôm nay là sinh nhật Hoa Thiên Cốt tròn mười lăm tuổi, như bao ngày, nàng lên núi, luyện kiếm dưới tán cây, chiều nào cũng lăm lăm cắt gió, bắt đầu có phong thái của Thiều Nguyệt. Luyện xong, Hoa Thiên Cốt thu hồi mộc kiếm, ngắm nghía phong cảnh bên dưới, toàn bộ thôn Hoa Liên được bao bọc

bởi tầng tầng lớp lớp núi cây xanh rậm, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh ngăn cách hoàn toàn với thế giới trần tục. Hoa Thiên Cốt nghĩ vậy, thoải mái hết to một tiếng trên đỉnh núi rồi lượn lơ trong sơn cốc thêm một lát, cảm giác vui sướng mãi chưa tiêu tan.

Hoa Thiên Cốt thấy trời ngả về trưa, mãi một hạ sơn về nhà, vừa đi vừa ai oán. "Nguyệt tỷ tỷ cũng thật tình, hôm nay là sinh nhật mình, nàng lại nói là bận việc, để mình phải lên núi luyện kiếm một mình, còn chẳng thèm lên ngó xem nữa chứ," Nghĩ đến đây, Hoa Thiên Cốt dừng lại, "Có khi nào Nguyệt tỷ tỷ quên bém mắt sinh nhật mình rồi không?! Không được, mình phải mau chóng trở về, kiểm tra xem Nguyệt tỷ tỷ đã quay lại chưa." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt chạy xuống núi.

Trên đường hạ sơn, đột nhiên có mấy viên đá bay về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nhận ra, uốn người rút mộc kiếm, bộp bộp, toàn bộ đá bị đánh rơi. Hoa Thiên Cốt quan sát rừng cây xung quanh, bất mãn nói. "Trốn trốn nấp nấp làm gì, có bản lĩnh thì tới đây."

Bấy giờ, bốn năm chàng trai tuổi tác xấp xỉ Hoa Thiên Cốt đi ra, bọn họ đều là người sống trong thôn Hoa Liên, thấy Hoa Thiên Cốt xuống định đùa dai một phen, ai ngờ Hoa Thiên Cốt có thể ngăn chặn hết đồng đá kia. Cả đám nhìn Hoa Thiên Cốt đầy khinh thường. "Hừ, đồ quái vật, vừa rồi nhất định ngươi đã dùng yêu pháp để chặn đá của bọn ta." Mấy kẻ đứng bên hẳn rồi rít phụ họa. "Đúng vậy, nhất định là yêu pháp." "Hoa Thiên Cốt chính là yêu quái!"

Tay Hoa Thiên Cốt nắm chặt mộc kiếm, nàng trời sinh dị hương, dễ dàng thu hút yêu ma, vốn rất ổn, cũng không rõ lắm. Nhưng mấy năm gần đây, hình như ngày càng nhiều yêu ma bị nàng hấp dẫn, cho nên các thôn dân cho rằng nàng là yêu quái. Nhớ tới lời dạy bảo của Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt không đếm xỉa gì bọn họ, ngang nhiên đi về phía trước, hiện tại nàng chỉ muốn mau mau về nhà, muốn được nhìn thấy Thiệu Nguyệt.

Những thôn dân kia thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau xong lời lưỡi cá đã chuẩn bị sẵn ra, giăng lên người Hoa Thiên Cốt, bởi vì Hoa Thiên Cốt rất dễ ý chuyện người khác nói nàng là yêu quái cho nên chỉ mau mau mãi mãi rời khỏi nơi này, không hề phòng vệ, bị bọn họ dễ dàng bắt được.

Các thôn dân bắt được Hoa Thiên Cốt thì nhao nhao vây quanh nàng, cao hứng mắng chửi, Hoa Thiên Cốt mím môi thật chặt, nhìn mộc kiếm trong tay, lại nhớ về Thiệu Nguyệt.

"Tiểu Cốt, muội phải nhớ kỹ, ta dạy kiếm pháp cho muội, không phải để muội tranh cường hiếu thắng, mà là để muội tự bảo vệ bản thân và người quan trọng với muội, có hiểu không?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, "Ta nghe lời Nguyệt tỷ tỷ," nàng giơ mộc kiếm trên tay lên. "Ta sẽ dùng nó để bảo vệ cha và Nguyệt tỷ tỷ!"

Thiệu Nguyệt cười bảo. "Trước hết phải biết tự bảo vệ mình, hiểu không?"

"Được!" Hoa Thiên Cốt lanh lợi đáp.

Lúc này đây, khi phải đối diện với hành động gây khó dễ của các thôn dân, mặc dù Hoa Thiên Cốt vô cùng tức giận xen lẫn khổ sở, song nàng không đành lòng gây tổn hại cho bọn họ, dù sao cũng cùng sống trong một thôn. Cho nên Hoa Thiên Cốt chỉ đành nhẫn nhịn, chờ bọn họ rời đi, nàng có thể về nhà. Nhưng các thôn dân lại hạ nhục Nguyệt tỷ tỷ của nàng, nàng không thể tha thứ, mộc kiếm vừa buông thả nay lại nhắc lên.

Các thôn dân thấy Hoa Thiên Cốt không phản ứng gì bèn dừng lại, tên cầm đầu thấy nàng chỉ nhìn chăm chăm mộc kiếm trong tay, nghĩ đến đó là đồ Thiệu Nguyệt làm cho nàng, vì vậy cuồng ngôn nói. "Hoa Thiên Cốt, ngươi rõ ràng là yêu quái, vậy chắc hẳn Nguyệt y sư sống bên cạnh ngươi cũng là yêu quái phải không? Ngươi nói xem, khi chúng ta còn nhỏ, nàng ta vẫn là đáng yêu kia, bây giờ cũng phải mười năm trôi qua rồi, nàng ta chưa từng thay đổi một chút nào, ngươi nói xem, nàng ta có phải cũng là yêu quái hay không?"

Rốt cuộc Hoa Thiên Cốt nhịn không nổi nữa, "Không cho phép mấy người nói xấu Nguyệt tỷ tỷ!"

Tên cầm đầu thấy Hoa Thiên Cốt bị chọc giận thì càng thêm hăng say. "Chúng ta cứ nói đấy, Nguyệt y sư là yêu quái, còn là một con yêu quái không bao giờ già đi...."

"Nguyệt tỷ tỷ là tiên nhân, là Thượng tiên, nàng không phải yêu quái!" Hoa Thiên Cốt lớn tiếng phản bác.

"Nếu như nàng ta là Thượng tiên, vậy sao cứ nhất mực sống ở trong cái thôn những mười mấy năm lận, mãi không chịu đi chứ? Thượng tiên phải đi trăm yêu trừ ma, rất bận rộn mà, sao lại cứ cố thủ trong cái nhà của yêu quái ngươi, ta lại thấy nàng cùng một giuộc với ngươi, cùng là yêu quái!"

"Ta sẽ không bỏ qua cho các người!" Hoa Thiên Cốt lửa giận bùng bùng, tay cầm kiếm có hơi run rẩy, nàng nâng kiếm lên, chém rách buồm cái lưới đánh cá.

Tên cầm đầu thấy vậy, thu hết can đảm mà đe dọa. "Hoa Thiên Cốt, cha ta là trưởng thôn, nếu ngươi dám động vào ta, ta sẽ méc cha ta, cha ta sẽ đuổi hết các ngươi ra khỏi thôn Hoa Liên!"

Hoa Thiên Cốt giả bộ như không nghe thấy, cầm kiếm gõ lại gần tay cầm đầu, đám còn lại thấy Hoa Thiên Cốt hung hãn đi tới thì rồi rít chạy tứ tung, nhưng Hoa Thiên Cốt không cho bọn họ cơ hội trốn thoát, nàng lách người đến trước mặt một tên, giơ kiếm chém một phát, đối phương ngã xuống đất, kêu đau, mấy kẻ còn lại không mấy ai may mắn tránh được. Hoa Thiên Cốt xoay người, dùng kiếm chỉ chỉ đám thôn dân nằm trên mặt đất, "Nếu các người còn dám nói xấu Nguyệt tỷ tỷ, Hoa Thiên Cốt ta sẽ không tha cho bất kì ai!"

Tại Hoa gia, Hoa tú tài nhìn Thiệu Nguyệt bận rộn trong phòng Tiểu Cốt, khuyên nhủ. "Thượng tiên, đây cũng không phải sinh nhật đầu tiên của Tiểu

Cốt, người không cần giúp nó dọn phòng đâu."

"Hoa đại thúc, thúc không hiểu rồi, không phải ta đang thu dọn, mà ta đang bố trí lại căn phòng." Thiều Nguyệt sửa lại.

Hoa tú tài thắc mắc. "Khác nhau chỗ nào ư?"

"Đến đúng thời điểm thì thúc sẽ biết, mau lên, mang hộ ta mấy bông hoa ta vừa hái trên núi tới đây." Thiều Nguyệt chỉ cái giỏ trên bàn.

Tuy Hoa tú tài không biết Thiều Nguyệt tính toán gì, nhưng đó là vì sinh nhật của Tiểu Cốt, cho nên ông ta vui lòng hỗ trợ. Chỉ chốc lát sau, căn phòng của Tiểu Cốt đã được bố trí xong, nóc phòng được thay bằng cây mây xanh biếc, bốn góc cũng rủ xuống một giàn dây leo, mỗi cây đều treo một chậu hoa nho nhỏ, còn có vài bông hoa nở trên thân cây, thoạt trông cực kì dồi dào sức sống, khiến cho người ta tâm tình thoải mái, mà nơi trung tâm của tất cả những nhánh cây mây và dây leo là giữa ngôi nhà, trong đó treo một quả cầu, bên trong chính là cánh hoa Thiều Nguyệt vừa đi hái về. Thiều Nguyệt hài lòng gật đầu một cái, "Hoa đại thúc, đi thôi, đi xem xem đồ trong bếp làm xong chưa?"

Đến nhà bếp, Thiều Nguyệt mở lồng hấp, Hoa tú tài tò mò hỏi. "Thượng tiên, đây là gì vậy? Điểm tâm sao? Hình như có hơi nhiều?"

"Nơi này không có bơ, chỉ có thể làm thế, Hoa đại thúc, chúng ta bung thức ăn vào phòng Tiểu Cốt đi." Hai người bận rộn một khắc đồng hồ, rốt cuộc cũng xong xuôi.

Thiều Nguyệt nhìn sắc trời bên ngoài, "Giờ này Tiểu Cốt đáng lẽ phải luyện kiếm xong rồi chứ nhỉ."

"Phải nha, thường Tiểu Cốt về rất sớm, sao nay lại trễ thế?" Hoa tú tài cũng thắc mắc.

Bấy giờ ngoài cửa vang lên tiếng động, Hoa tú tài nói, "Nhất định là Tiểu Cốt trở về, để ta đi xem xem." Dứt lời bèn đi ra, khi nhìn thấy khắp người Hoa Thiên Cốt toàn bùn đất, ông cả kinh. "Tiểu Cốt, con sao thế, sao lại thành ra như vậy?"

Thiều Nguyệt nghe có chút sai sai, lập tức đi ra, thấy quần áo trên người Hoa Thiên Cốt hơi dơ, nàng còn cúi đầu, Thiều Nguyệt không nhìn được biểu cảm khuôn mặt nàng. "Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thanh âm của Thiều Nguyệt, ngẩng đầu lên, nhìn cô gái một thân bạch y không nhiễm bụi trần, thế mà chỉ vì nàng mà bị thôn dân chửi là yêu quái, nàng rất không cam tâm, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Tiểu Cốt, muội sao thế?" Thiều Nguyệt nhận ra Hoa Thiên Cốt có vấn đề, tiến đến bên cạnh phất bụi đất trên áo nàng, ôn nhu nói. "Có phải bị ai bắt nạt không?"

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt quan tâm tới mình thì nhịn không nổi mà chôn trong ngực Thiều Nguyệt bật khóc, Thiều Nguyệt không hỏi nữa, chỉ không ngừng nhẹ nhàng xoa lưng nàng, giúp nàng dễ chịu hơn chút. Hoa tú tài thầm chắc chắn do thôn dân nói nàng linh tinh, song ông ta không biết nên an ủi Tiểu Cốt thế nào, chỉ đành lẳng lặng phụng bồi nàng.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt không khóc nữa, "Tiểu Cốt, hôm nay là sinh nhật muội mà, đừng khóc."

Hoa Thiên Cốt ngừng đầu, Thiều Nguyệt thấy mắt nàng hồng hồng bèn đưa tay lau lệ vương trên khóe mắt, Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt, nói. "Nguyệt tỷ tỷ, ta là quái vật ư?"

Tay Thiều Nguyệt còn đang lau bỗng dừng lại một lát, nhìn Hoa Thiên Cốt, bảo. "Sao lại thế, Tiểu Cốt không phải quái vật."

"Nhưng mà...." Hoa Thiên Cốt thấp giọng nói.

Thiều Nguyệt ngắt lời. "Tiểu Cốt, người nói muội điều ấy có phải bạn muội không?"

"Không phải...."

"Có phải người muội thích không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa. "Tất nhiên là không!"

"Thế đó có phải người muội quan tâm không?"

"Càng không, sao Nguyệt tỷ tỷ lại hỏi vậy?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Thế thì Tiểu Cốt không cần để ý đến lời bọn họ nói." Thiều Nguyệt đáp.

"Nhưng bọn họ nói Nguyệt tỷ tỷ...." Hoa Thiên Cốt nhớ lại thôi cũng thấy tức giận, song nàng không hy vọng Nguyệt tỷ tỷ biết, nàng sợ Nguyệt tỷ tỷ thương tâm.

"Nếu vậy thì càng không cần để tâm làm gì, bởi vì ta chỉ để ý ánh mắt của những người ta quan tâm." Thiều Nguyệt nghiêm túc trả lời.

"Người tỷ quan tâm, thế.... Nguyệt tỷ tỷ.... Người tỷ quan tâm...." Hoa Thiên Cốt rất muốn hỏi, nhưng lại không dám, nàng sợ những gì nàng nhận được

không như những gì nàng mong đợi.

Thiều Nguyệt hiểu ý, xoa đầu nàng, nói. "Đương nhiên là Tiểu Cốt rồi, Tiểu Cốt là người ta quan tâm."

"Thật ư?" Hoa Thiên Cốt cao hứng. "Nguyệt tỷ tỷ cũng là người ta quan tâm nhất!"

Thiều Nguyệt bật cười, nhìn về phía Hoa tú tài đang đứng bên cạnh. "Nói thế sẽ làm Hoa đại thúc đau lòng đấy."

Hoa Thiên Cốt vội vàng nói với Hoa tú tài. "Cha cũng là người ta quan tâm nhất!"

"Ha ha.... Tiểu Cốt, cha biết, cha biết mà." Hoa tú tài cười.

Rốt cuộc Hoa Thiên Cốt cũng cười, Thiều Nguyệt yên tâm, "Được rồi, Tiểu Cốt, chúng ta vào ăn cơm thôi."

Lúc bấy giờ Hoa tú tài mới nhớ ra Thiều Nguyệt đã vì sinh nhật con gái mình mà bận rộn nguyên một ngày, vội nói. "Tiểu Cốt, Thượng tiên bận rộn cả ngày vì con đấy, còn đích thân tự mình xuống bếp, nếu con không vào thì thức ăn sẽ lạnh hết."

Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhìn Thiều Nguyệt, hóa ra Nguyệt tỷ tỷ không quên sinh nhật nàng, Thiều Nguyệt bị Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chăm sinh chút quần bách, xoay người bước vào trong. Hoa Thiên Cốt cười ha ha, kéo tay Thiều Nguyệt cùng đi, Thiều Nguyệt kệ nàng, khoe miệng không khỏi khẽ nâng lên.

Nhìn một bàn đầy thức ăn, Hoa Thiên Cốt thờ dãi. "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại quá, thức ăn ngửi thôi cũng thấy thèm, cả cái vòng tròn to to ở giữa nữa, nó là gì vậy? Sao mặt trên còn có tên của ta?"

"Đây là bánh ngọt, ở quê hương của ta, nó dùng để chúc mừng sinh nhật, còn có thể nguyện cầu nữa nha." Thiều Nguyệt giới thiệu.

"Cầu nguyện ư, thế còn linh không?"

"Tất nhiên có linh, muội phải chấp hai tay vào nhau," Thiều Nguyệt làm mẫu, "Ước xong thì thổi nến, nhớ là phải một hơi thổi tắt."

Hoa Thiên Cốt bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Thiều Nguyệt, cầu nguyện. "Hy vọng ta có thể mãi mãi ở bên Nguyệt tỷ tỷ và cha." Dứt lời bèn một hơi thổi tắt cây nến, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu hỏi. "Nguyệt tỷ tỷ, những năm trước, sinh nhật ta cũng đâu long trọng như thế này, sao năm nay lại...."

Thiều Nguyệt cười cười, không trả lời mà chỉ ngón tay lên trên, quả cầu treo giữa trần nhà mờ tung, những cánh hoa ở bên trong rơi xuống, Thiều Nguyệt vận tiên lực rải hoa khắp nhà, Hoa Thiên Cốt đưa tay hứng lấy, "Thật đẹp, cảm ơn Nguyệt tỷ tỷ, ha ha....."

Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt vui sướng tận hưởng giữa một cơn mưa cánh hoa, lại trầm nghĩ, đây là sinh nhật cuối cùng tôi ở bên em, những sinh nhật trước tôi không chuẩn bị sẵn, là bởi vì muốn em có thể ở bên gia đình, mà nay nếu như tôi không thể thay đổi nội dung cuốn truyện, vậy thì sang năm em sẽ gặp sư huynh, đến lúc đó, em sẽ có người ở bên trái qua ngày sinh nhật, mặc dù đây không phải điều tôi hy vọng, nhưng từ sau chuyện của Lưu Hạ, tất thấy vẫn luôn dựa theo kịch bản cho trước, những gì tôi có thể làm bây giờ chỉ là ở bên cạnh em, mang đến nhiều niềm vui cho em hơn nữa.

2

Lại sắp xa nhau:-0 Mà thôi, kệ đi, Bạch Tử Hoa - nam chính xịt lớp chuẩn bị quay lại sân diễn =)))

Y chang Phim nhé, Bạch Tử Họa và Mặc Băng là một:-0

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rời Xa

Hôm nay Hoa Thiên Cốt rất hạnh phúc, tuy có phát sinh một số vấn đề nho nhỏ, nhưng chẳng thể so nó với sự ngạc nhiên mừng rỡ Thiều Nguyệt mang đến cho nàng, nhà nàng vẫn giữ nguyên bố trí Thiều Nguyệt sắp đặt, ngay cả những cánh hoa dưới đất nàng cũng không nỡ quét dọn, chỉ muốn tất cả cứ y nguyên như thế cùng mình tiến vào mộng đẹp. Lúc Thiều Nguyệt về phòng, từ khi Hoa Thiên Cốt mười hai tuổi, cô đã bắt đầu không cho nàng ngủ chung nữa, nàng phải trưởng thành, mà hôm nay làm mọi thứ vì nàng, căn bản cũng bởi vì bản thân lo lắng sinh nhật tròn mười sáu của nàng sẽ không còn cô ở bên cạnh. Quả nhiên lo cái gì thì nó sẽ tới, một đạo truyền âm phù từ cửa sổ bay vô, Thiều Nguyệt nhận ra đó là truyền âm phù của Trường Lưu, cô mở ra, bên trong truyền đến thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tử Họa.

"Tiểu Nguyệt, sư phụ muốn ăn tích, muội hạ sơn lịch luyện đã lâu, nên quay về."

"Haizzz...." Thiều Nguyệt thu hồi truyền âm phù, tới phòng Hoa Thiên Cốt, bên trong vẫn chẳng khác gì lúc sáng, khắp nơi đậm mùi hoa, cô tới bên giường Hoa Thiên Cốt, nhìn đáng vẻ khi ngủ của Tiểu Cốt, thật không đành lòng rời đi, nhưng thân là đệ tử Trường Lưu, sự phụ ân tích, sự huynh chuẩn bị kể nhiệm chức vị Chương môn, cô phải trở về. Thiều Nguyệt cúi đầu xoa đầu Hoa Thiên Cốt, dặn dò. "Tiểu Cốt, dù tôi không còn ở đây, em cũng vẫn phải thực hạnh phúc vui vẻ." Dứt lời, cô nhét cánh tay đang thả ra ngoài cửa nàng vào trong chăn, chỉnh sửa tốt xong đứng dậy đi.

"Nguyệt tỷ tỷ..." Hoa Thiên Cốt nói mơ.

Thiều Nguyệt ngừng một lát, cho rằng Hoa Thiên Cốt đã tỉnh, quay đầu kiểm tra, hóa ra nàng nói mơ, Thiều Nguyệt lắc đầu bắt đắc dĩ, xoay người rời khỏi phòng. Khi đi ngang qua phòng mình, Thiều Nguyệt dừng bước, nhìn bông hoa tím trên bệ cửa sổ, đây là thứ Tiểu Cốt năm mười tuổi vì muốn hái mà không cẩn thận té xuống vách đá, sau đó bởi không nở để nó khô héo, cô nhất mực tưới qua ngày bằng tiên khí, việc này không tiêu hao bao nhiêu với Thượng tiên, cho nên đến tận bây giờ bông hoa vẫn y như thuở ban đầu, thậm chí còn tràn đầy sức sống hơn. Thiều Nguyệt đưa tay, bông hoa trên bệ cửa sổ bay tới, hạ lên lòng bàn tay cô, Thiều Nguyệt nhìn hoa trong chai, "Cùng ta trở về Trường Lưu đi, coi như là kỷ niệm." Sau đó cô hóa thành một vệt sáng rời khỏi Hoa gia, rời khỏi thôn Hoa Liên, mà thứ Thiều Nguyệt đã không phát hiện, đó là khi cô nói xong, bông hoa tím kia lại nhẹ lay động nhụy tựa hồ đồng ý. 2

Hôm sau, Hoa Thiên Cốt thức dậy giữa hương hoa, tối qua nàng nằm mơ, mơ thấy cha, thấy mẹ và Nguyệt tỷ tỷ đều ở nhà, ăn cơm cùng nàng, nhưng đột nhiên Nguyệt tỷ tỷ biến mất, nàng tìm khắp nơi, nhưng mãi không thấy, ngay khi nàng gấp đến nỗi không biết nên làm gì, thanh âm Nguyệt tỷ tỷ bỗng vang lên, bảo là muốn nàng hạnh phúc vui vẻ, nàng vội vàng gọi Nguyệt tỷ tỷ, song hình như Nguyệt tỷ tỷ không nghe thấy, càng đi càng xa, cuối cùng tan biến. Hoa Thiên Cốt kinh hồn phủ định, mùi hoa còn vương khắp phòng, hôm qua Nguyệt tỷ tỷ còn chúc mừng sinh nhật nàng, sao nay tự dưng lại không thấy chứ?

Hoa Thiên Cốt đến trước cửa phòng Thiều Nguyệt, "Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ...." Không có ai trả lời, nàng mở cửa đi vào, phát hiện Thiều Nguyệt không có ở đây, hơn nữa giường chiến chỉnh tề, thiếu đi hơi ấm, hiển nhiên là do Thiều Nguyệt không ngủ lại tối qua. Hoa Thiên Cốt có dự cảm xấu, nàng mãi một chạy ra sân, hỏi Hoa tú tài. "Cha, cha có trông thấy Nguyệt tỷ tỷ không? Tỷ không có ở trong phòng?"

"Có lẽ Thượng tiên lên núi hái thuốc, sao thế, Tiểu Cốt, sao con khẩn trương vậy, tìm Thượng tiên có việc à?" Hoa tú tài thắc mắc, ông ta không suy đoán quá sâu xa vì trước giờ Thiều Nguyệt cũng thường xuyên dậy sớm lên núi hái thuốc hoặc tu hành cái gì đấy.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu. "Không sao ạ, con lên núi tìm nàng!" Dứt lời bèn chạy đi. Hoa Thiên Cốt tìm tất cả những nơi Thiều Nguyệt thường đến hái thuốc, ngay cả chỗ cô hay luyện kiếm tu hành cũng kiểm tra qua, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô. Hoa Thiên Cốt ngày càng cảm giác giấc mộng tối qua đã thành sự thật, Nguyệt tỷ tỷ thực sự đã rời đi, vậy chẳng lẽ thanh âm nàng nghe thấy trong mộng không phải mơ mà là lời từ biệt của Nguyệt tỷ tỷ sao?

Mặt trời lặn đằng tây, Hoa Thiên Cốt tìm kiếm nguyên ngày cũng không thấy, nàng ủ rũ cúi đầu về nhà, Hoa tú tài vội nói. "Tiểu Cốt, con đi đâu vậy, đi suốt ngày không thấy quay lại?"

"Cha, có phải Nguyệt tỷ tỷ đã đi rồi hay không?"

"Hả... Có lẽ Thượng tiên có việc bận đột xuất, qua mấy ngày sẽ trở lại." Hoa tú tài an ủi.

Hoa Thiên Cốt buồn bã gật đầu, sau đó ngồi ở trước nhà, Hoa tú tài thắc mắc. "Tiểu Cốt, con làm gì thế?"

"Con phải đợi Nguyệt tỷ tỷ trở lại." Hoa Thiên Cốt chụm hai tay nâng cằm, nhìn ra bên ngoài, hy vọng bóng người màu trắng sẽ đột nhiên xuất hiện.

Nhưng mấy ngày tiếp theo, Thiều Nguyệt vẫn chưa trở về, Hoa Thiên Cốt ngồi ở trước nhà, ngóng mong ngoài cửa. Hoa tú tài cũng nhận ra, Thượng tiên đã thực sự rời đi rồi, ông tới bên Hoa Thiên Cốt, vỗ vỗ vai nàng. "Tiểu Cốt, Thượng tiên bận rất nhiều việc, nàng là Thượng tiên, trách nhiệm cao cả, khắp chúng sinh thiên hạ ai cũng cần nàng, Thượng tiên không thể mãi ở lại đây."

Hoa Thiên Cốt nhớ tới những lời thôn dân nói hôm sinh nhật, vì vậy hỏi. "Cha, tại sao Nguyệt tỷ tỷ nhất mực ở lại thôn Hoa Liên, hơn nữa còn ở nhà của chúng ta chứ?"

Hoa tú tài nhớ lại về ngày Hoa Thiên ra đời, suy nghĩ một lát mới đáp. "Hả là vì con, Tiểu Cốt."

"Vì con ư?" Hoa Thiên Cốt giật mình.

"Ừ, ban đầu mẹ con khó sinh, thời điểm ta xuống núi tìm bà đỡ, ta bị trật chân, trùng hợp gặp được Thượng tiên, nàng mang ta về, cũng giúp ta dẫn bà đỡ tới, sau đấy bà đỡ bảo giữa mẹ con và con chỉ có thể chọn một người, Thượng tiên liền nói nàng biết y thuật, ta khẩn cầu nàng nhất định phải bảo hộ cho hai mẹ con con, cuối cùng giữ được cả hai, nhưng sức khỏe mẹ con không còn được như xưa, thậm chí không xuống được giường, Thượng tiên vì muốn chăm sóc cho mẹ con nên đã ở lại." Hoa tú tài hồi tưởng.

"Thì ra là vậy, Nguyệt tỷ tỷ là ân nhân cứu mạng của nhà ta, song sau khi mẹ qua đời, không phải Nguyệt tỷ tỷ vẫn còn ở lại nhà mình sao?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Đó là vì Thượng tiên không an tâm về con."

"Không an tâm về con ư?"

"Ừ, Thượng tiên lo lắng cho Tiểu Cốt, nên nhất mực ở lại, một lần, cha từng hỏi nàng, nhất định Thượng tiên có chuyện nàng phải làm, sao luôn ở lại nhà

của ta?"

"Nguyệt tỷ tỷ trả lời thế nào?" Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu vội vàng nói.

"Nàng đáp, nàng không yên lòng Tiểu Cốt, phải đợi Tiểu Cốt lớn lên, không cần nàng nữa, nàng sẽ rời đi." Hoa tú tài nói đúng sự thật.

"Dù con có trưởng thành cũng vẫn cần Nguyệt tỷ tỷ mà." Hoa Thiên Cốt nước mắt lã chã.

"Tiểu Cốt, nàng là Thượng tiên, có nghĩa vụ của mình, có thể ở lại nhà mình mười lăm năm đã vô cùng hiếm thấy rồi, chúng ta không nên quá tham lam, sẽ khiến Thượng tiên chịu thêm gánh nặng." Hoa tú tài rất cảm ơn Thiệu Nguyệt luôn bầu bạn với Tiểu Cốt, cho nàng một tuổi thơ đầy ắp tiếng cười.

"Vậy sao nàng không chào tạm biệt, nếu sớm biết Thiệu Nguyệt tỷ tỷ sẽ phải rời xa, con đã quý trọng những lúc còn ở bên nàng rồi." Hoa Thiên Cốt lệ rơi đầy mặt.

Hoa tú tài lau nước mắt cho Hoa Thiên Cốt, "Có lẽ Thượng tiên không nỡ thấy con khóc, nàng sợ mình sẽ không nhận được mà ở lại, con quên rằng Thượng tiên lúc nào cũng chịu thua trước nước mắt của con ư?"

"Ha ha..." Hoa Thiên Cốt nhớ lại hồi bé lần nào nàng khóc, Thiệu Nguyệt cũng tay chân luống cuống, không khỏi mỉm cười.

"Tiểu Cốt, đừng trách nàng."

"Vâng," Hoa Thiên Cốt gật đầu. "Con không trách Nguyệt tỷ tỷ, chỉ là thấy thương tâm vì Nguyệt tỷ tỷ đã rời đi thôi, con chưa từng nghĩ Nguyệt tỷ tỷ sẽ rời xa con." Hoa Thiên Cốt dựa đầu lên vai Hoa tú tài.

"Ừ, Tiểu Cốt trưởng thành rồi." Hoa tú tài cảm thán, Thượng tiên, người cũng nên an tâm.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt ngồi thẳng lưng, kiên định tuyên bố. "Cha, con muốn tu tiên!"

"Tiểu Cốt? Con muốn tu tiên sao?" Hoa tú tài hỏi lại.

Hoa Thiên Cốt gật đầu. "Vâng, con muốn tu tiên, nếu Nguyệt tỷ tỷ đã rời đi, con sẽ đi tìm nàng, bây giờ đến lượt con chăm sóc cho Nguyệt tỷ tỷ!"

Hoa tú tài không phản đối. "Đúng rồi, Tiểu Cốt, ban đầu khi con ra đời, có một vị Đạo Trưởng đã tới, hình như là Chương môn Thực Sơn - Thanh Hư Đạo Trưởng, người bảo chờ con mười sáu tuổi hãy đến Thực Sơn bái sư học nghệ."

"Thực Sơn? Con muốn gia nhập tiên phái của Nguyệt tỷ tỷ cơ." Hoa Thiên Cốt do dự.

"Thế con có biết tiên phái của Thượng tiên là đâu không?" Hoa tú tài hỏi.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu. "Con sẽ đi tìm, cho dù có là chân trời góc biển, con cũng phải tìm ra."

"Con cứ mù quáng như thế là không được, cha nhớ hình như Thanh Hư Đạo Trưởng biết Thượng tiên, dạo xưa ta thấy hai người bọn họ có đứng nói chuyện với nhau." Hoa tú tài hỏi ngược.

"Thật ư? Tốt quá, vậy con lên Thực Sơn trước, hỏi Thanh Hư Đạo Trưởng về tung tích của Nguyệt tỷ tỷ." Hoa Thiên Cốt quyết định, nàng muốn đuổi kịp nhịp bước của Nguyệt tỷ tỷ.

"Tiểu Cốt, Đạo trưởng bảo phải chờ đến khi con mười sáu tuổi." Hoa tú tài nhắc nhở.

"Vâng, trong vòng một năm con sẽ luyện tập thật thuần thục kiếm pháp Nguyệt tỷ tỷ dạy con, chờ qua sinh nhật mười sáu tuổi, con sẽ lên Thực Sơn!"

Thiệu Nguyệt ngự kiếm phi hành, trở về Trường Lưu, có một bóng người đứng bên ngoài Tuyệt Tình điện, cô dừng lại, gọi. "Tử Huân Thượng tiên."

Tử Huân quay đầu nhìn Thiệu Nguyệt, suy nghĩ một lát mới hỏi. "Cô là... sư muội Tử Họa?"

"Phải." Thiệu Nguyệt gật đầu đáp, "Cô đến tìm sư huynh sao?"

"Không." Tử Huân lập tức phủ nhận, "Ta chỉ đi ngang qua đây thôi." Dứt lời bèn bỏ đi.

Thiệu Nguyệt nghi ngờ dõi theo bóng lưng nàng, sau đó bước vào Tuyệt Tình điện, thẳng đến phòng Bạch Tử Họa, "Sư huynh, ta đã về."

Bạch Tử Họa nhìn Thiệu Nguyệt, gật đầu. "Tu vi đã tới Thượng tiên Ngũ Trọng Thiên, xem ra không hề lơ là."

Thiệu Nguyệt bật cười. "Có sư huynh đốc thúc, vừa trở lại sẽ kiểm tra, chẳng lẽ ta lại dám lười biếng ư? Sư huynh có thể tỷ thí một hiệp nếu muốn?"

"Tiểu Nguyệt, sư phụ gọi, nao rảnh thì đấu sau." Bạch Tử Họa nói nhàn nhạt.

"Vâng, được." Thiều Nguyệt bám theo Bạch Tử Họa, ra ngoài điện, bấy giờ mới nhớ đến chuyện của Tử Huân Thượng tiên, "Sur huynh, lúc ta mới về, ta nhìn thấy Tử Huân Thượng tiên ở bên ngoài."

Bạch Tử Họa dừng lại, hỏi. "Nàng ta có nói gì không?"

"Ta hỏi nàng, có phải nàng tìm sư huynh không, nàng bảo nàng chỉ vô tình đi ngang qua." Thiều Nguyệt cũng không hiểu rõ ý Tử Huân.

"Ừ, chúng ta đi thôi." Bạch Tử Họa không hỏi nữa, tiếp tục bước về phía trước, Thiều Nguyệt im lặng đi theo.

Đến điện Chương môn, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm đã có mặt, Sênh Tiêu Mặc nhìn thoáng thời cũng đã nhận ra Thiều Nguyệt, hân hào hứng chạy tới, "Tiểu sư muội, muội không thể tưởng tượng nổi đâu, thời gian muội không có ở đây, ta chán muốn chết."

"Sênh sư huynh, dù muội có về cũng chưa chắc huynh đã thấy thú vị." Thiều Nguyệt cười nói, thấy Ma Nghiêm đứng bên đang nhìn cô, Thiều Nguyệt vội vàng hành lễ, "Nghiêm sư huynh!"

"Ừ," Ma Nghiêm gật đầu, "Sư muội, hạ sơn lịch luyện trở về, tu vi cũng tăng cao, thật đúng là phúc đức của Trường Lưu chúng ta."

"Tất nhiên rồi, bây giờ Trường Lưu chúng ta đã có hai vị Thượng tiên." Sênh Tiêu Mặc tự hào.

"Sư đệ, đệ phải mau chăm chỉ tu luyện đi, ngay cả sư muội cũng đuổi kịp đệ rồi." Ma Nghiêm nghiêm khắc bảo.

"Sư huynh, tiểu sư muội thiên phú cao, sao ta có thể so bì, hơn nữa, không phải tu vi cũng sư huynh cũng không bằng tiểu sư muội à?" Phần sau Sênh Tiêu Mặc nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Sư đệ, đệ nói gì cơ?" Dĩ nhiên Ma Nghiêm nghe thấy, y hỏi ngược lại.

"Sư phụ tới." Thanh âm Bạch Tử Họa vang lên, trong nháy mắt, hai người quay lại cung kính hành lễ, Thiều Nguyệt không tránh khỏi có hơi buồn cười, cũng hành lễ cùng. "Bái kiến sư phụ!"

"Được rồi, tất cả ngồi xuống đi." Chương môn thấy bốn đồ đệ của mình đã tụ họp đông đủ bèn nói.

Thiều Nguyệt, Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc ngồi xuống theo thứ tự từ trái sang phải, Chương môn Trường Lưu nhẹ nhàng vuốt râu, "Hắn mấy đứa đều biết mục đích ta gọi mấy đứa đến đây rồi." Lão quay đầu nhìn về phía Thiều Nguyệt, "Nguyệt Nhi, ta nhượng lại chức vị Chương môn cho Bạch Tử Họa, con có dị nghị gì không?"

Thiều Nguyệt thắc mắc. "Sư phụ, đồ nhi không hiểu, sao người lại hỏi con?"

"Vi sư muốn nghe ý kiến của con."

"Con không có ý kiến gì hết, sư huynh vô cùng thích hợp với chức vị Chương môn, sư phụ cũng từng nói, sư huynh có thể bảo vệ Trường Lưu ngàn năm cơ nghiệp, có thể bảo hộ tiên giới trăm năm bình an." Thiều Nguyệt thật tâm trả lời.

"Vây... Nếu Nguyệt Nhi làm Chương môn, thì sẽ như thế nào?" Chương môn Trường Lưu cao thâm khó lường hỏi.

"Cái gì? Con làm Chương môn ư?" Thiều Nguyệt chưa từng nghĩ mình sẽ là Chương môn, cô một lòng một dạ chỉ muốn ngăn chặn cái kết bi kịch của Hoa Thiên Cốt, sao có thời gian nghĩ đến chức vị Chương môn chứ? Ba người Bạch Tử Họa cũng giật mình với câu hỏi của sư phụ, không biết sư phụ thuận miệng hỏi, hay là thực sự có ý đó đây.

Mối bên nhau có mấy chương đã chia ly:"< Mọi người đừng vội hốt hoảng, sẽ gặp lại sớm thôi, có điều phải lấp thêm bóng đèn công suất lớn cháy bóng thương hiệu Bạch Tử Họa =)))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp Gỡ

Thiều Nguyệt cẩn thận suy xét, nếu cô làm Chương môn, có lẽ sẽ phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ chúng sinh thiên hạ, đến lúc đối mặt với chuyện của Hoa Thiên Cốt, cô chỉ còn nước bó tay bó chân, thậm chí chẳng thể ngăn cản nỗi bi kịch, đây là chuyện cô không muốn vướng phải nhất, cô tuyệt đối không muốn trở thành Bạch Tử Họa thứ hai. Hơn nữa thân phận Chương môn mang theo rất nhiều hạn chế, cô không thích bị trói buộc, chỉ hy vọng được tự do tự tại làm điều mình muốn, vì vậy Thiều Nguyệt nói rõ ràng. "Sư phụ, nếu con làm Chương môn, tuy sẽ tận tâm tận lực, nhưng đây không

phải nguyện ước của con, con có tín niệm, và sẽ vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình. Cho nên, sư phụ, con không hợp với vị trí Chương môn, sư huynh mới là sự lựa chọn hoàn hảo nhất."

"Nguyệt Nhi lên làm Chương môn sẽ vẫn giữ vững nguyên tắc chỉ phân thiện - ác, không phân nhân - yêu sao?" Chương môn Trường Lưu hỏi.

"Vâng," Thiệu Nguyệt gật đầu, "Về điểm này, con sẽ không thay đổi, vô luận có chuyện gì phát sinh đi chăng nữa."

Chương môn Trường Lưu nhìn ánh mắt kiên định của Thiệu Nguyệt, thở dài. "Nguyệt Nhi quả nhiên không hợp làm Chương môn, Trường Lưu là đệ nhất môn phái ở Tiên giới, nếu Chương môn mà hạ thủ lưu tình với yêu ma thì chắc chắn sẽ bị các tiên phái khác lên án."

Thiệu Nguyệt có chút buồn bã đáp. "Sư phụ, người cũng không đồng ý chuyện con cho yêu ma một con đường sống ư? Cho dù bọn họ có không làm chuyện gì xấu."

"Vi sư nói không, Nguyệt Nhi sẽ vâng lời à?"

"...." Thiệu Nguyệt khổ não, "Chỉ cần yêu ma một lòng hướng thiện, con sẽ không đuổi tận giết tuyệt bọn họ."

Chương môn Trường Lưu mỉm cười vuốt râu, "Nguyệt Nhi giữ vững bản thân khiến vi sư rất hài lòng."

"Sư phụ? Người không trách con sao?" Thiệu Nguyệt thắc mắc nhìn Chương môn.

"Vi sư đã thu con làm đồ đệ, sao có thể trách con, tu đạo của Nguyệt Nhi khác với người thường, chỉ cần con giữ vững thiện niệm, vi sư sẽ không trách con gì hết, huống chi tín niệm kiên trì của con trong tương lai có thể sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên giới, Nhân giới, thậm chí là Yêu giới, vi sư vô cùng mong đợi ngày đó tới."

"Sư phụ...." Thiệu Nguyệt cảm động nói, "Nguyệt Nhi là đệ tử Trường Lưu, đây là chuyện vĩnh viễn sẽ không thay đổi, Nguyệt Nhi sẽ nhất mực nhớ trong lòng."

Chương môn Trường Lưu vui mừng bảo, "Được," sau đó nhìn về phía Bạch Tử Họa, "Tử Họa, đã sẵn sàng tiếp nhận chức vị Chương môn chưa?"

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, "Sư phụ, con đã chuẩn bị xong."

"Được, vậy chức Chương môn truyền cho Bạch Tử Họa, nhưng trước khi kế nhiệm chức vị thì phải hạ sơn lịch luyện, trong lúc ấy, Trường Lưu cứ để Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc, Thiệu Nguyệt ba người trông nom, chờ Tử Họa về thì chính thức nhận chức."

"Vâng, sư phụ!" Bốn người đồng thanh.

Chương môn Trường Lưu nhìn về phía Thiệu Nguyệt, "Nguyệt Nhi, vi sư có chuyện muốn dặn dò các sư huynh của con...."

"Vậy Nguyệt Nhi xin được cáo lui trước." Thiệu Nguyệt hiểu ý sư phụ, đứng dậy rời khỏi điện.

*

Trên đường, Thiệu Nguyệt hồi tưởng lại những năm tháng cô dừng lại ở nơi đây, khi đó cô một lòng một dạ chỉ muốn tu luyện để tìm được Hoa Thiên Cốt, giờ đã tìm thấy rồi, nhưng lại chẳng biết phải làm sao thì mới ngăn ngừa gặp sư huynh, thật đúng là một vấn đề khó khăn, cũng đâu thể ngăn sư huynh xuống núi lịch luyện chứ? Haizzz... Thiệu Nguyệt khổ não suy nghĩ, cũng chẳng để ý thái độ lạ thường của người xung quanh.

Đệ tử đi ngang qua phần lớn đều là môn đồ mới thu nhận lúc Thiệu Nguyệt lịch luyện, cho nên không ai biết cô, mọi người nhón nhào tò mò quan sát Thiệu Nguyệt, suy đoán đủ kiểu về thân phận của cô. Thiệu Nguyệt vô tình đến chỗ tu luyện của các đệ tử, trước kia cô thường xuyên tới đây dạy dỗ các đệ tử tu hành, "Thật lâu chưa tới." Thiệu Nguyệt thở dài.

Các đệ tử đang tu luyện cũng chú ý đến Thiệu Nguyệt, bọn họ chụm đầu ghé tai suy đoán. "Ai, mấy người nói xem, nàng ta là ai?"

"Chả biết, có thể tùy ý đi lại ở Trường Lưu thì hẳn không phải người tầm thường."

"Ta nghĩ nàng ta không phải đệ tử Trường Lưu đâu, chúng ta chưa từng trông thấy nàng."

"Có lẽ là người phái khác ghé thăm Trường Lưu của chúng ta."

"Sao có thể như thế được, người phái khác tới thì Thập Nhất sư huynh sẽ phải phụng bồi chứ, với lại cũng có nghe ai bảo có người phái khác đến Trường Lưu đâu."

"À quên, chẳng phải gần đây Kiếm Tôn đã trở về sao?"

"Cái gì?" Mọi người cả kinh, "Chính là Kiếm Tôn chỉ mất trăm năm đã tu luyện thành tiên, cuối cùng phi thăng thành Thượng tiên ư?"

"Đúng nha, các người nói coi nàng ta rốt cuộc có giống Kiếm Tôn hay không?"

"Chúng ta chưa từng thấy nàng, ai mà biết, cơ mà nghe nói Kiếm Tôn một thân bạch y, thanh nhả thoát tục, nhìn rất giống nàng."

Mọi người gật đầu một cái, rồi rít đồng ý, lúc này bỗng có một tiếng quát vang lên. "Các ngươi còn không tu luyện, đứng tụ tập ở đây làm gì?"

"Thập Nhất sư huynh!" Đám đệ tử thấy Lạc Thập Nhất bèn lập tức bắt đầu tu luyện, không dám thờ ơ một chút nào.

Lạc Thập Nhất cũng thấy Thiệu Nguyệt, nhưng hắn chưa từng gặp cô, cũng không biết chức vị của cô, song dựa vào tiên khí trên người cô cũng đoán được người này tu vi từ tiên nhân trở lên, Lạc Thập Nhất cho rằng Thiệu Nguyệt là khách tới Trường Lưu, đang bị lạc đường nên mới ở đây, cho nên Lạc Thập Nhất tiến đến hành lễ. "Không biết các hạ là ai, tại hạ là Lạc Thập Nhất, đại đệ tử của Thế Tôn, nếu cần người dẫn đường, ta nguyện ý giúp đỡ."

"Lạc Thập Nhất ư?" Thiệu Nguyệt quan sát Thập Nhất, quả nhiên là một chàng trai nho nhã, nhìn qua thành thực đáng tin, tình yêu của anh ta và Đường Bảo khiến cho nhiều người tiếc nuối. Vì muốn cứu Hoa Thiên Cốt mà Đường Bảo bị Nghê Mạn Thiên sát hại, Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng quá nên phá phong ấn trên người, trở thành Yêu Thần, nâng giết Lạc Thập Nhất vì sợ Đường Bảo cô đơn dưới kia. Thế nhưng Lạc Thập Nhất chỉ nhắm mắt lại, mỉm cười vui vẻ tiếp nhận, vì vậy Thiệu Nguyệt lưu giữ ấn tượng không tệ đối với Lạc Thập Nhất, hy vọng lần này bọn họ sẽ có một cái kết khác.

Lạc Thập Nhất hơi bối rối, Thiệu Nguyệt cứ nhìn hắn, lại chẳng nói gì làm hắn không biết nên làm sao cho phải, đúng lúc ấy Từ Trúc đi ngang qua, thấy Thiệu Nguyệt bèn kêu lên, "Thiệu.... Kiếm Tôn!" Không thể gọi tên cô trước mặt đám đệ tử, nàng suy nghĩ thì quên mất, vội vã thay đổi.

"Từ Trúc?" Thiệu Nguyệt nhìn nàng, "Sao thế?"

Từ Trúc bắt đầu đi, đáp. "Kiếm Tôn, Tam Tôn đang tìm người, sao người lại chạy đến đây?"

"Ta tới xem các đệ tử tu luyện, các sư huynh tìm ta có chuyện gì?" Thiệu Nguyệt thắc mắc, không phải bọn họ đang bàn bạc với sư phụ ư?

"Đi thì biết, Kiếm Tôn, đi mau đi." Từ Trúc thúc giục.

"Được, ta đi ngay." sau đó xoay người nói với Lạc Thập Nhất. "Lạc Thập Nhất, hẹn gặp lại!"

Lạc Thập Nhất ngây ngốc gật đầu một cái, cho tới khi Thiệu Nguyệt đi mất dạng, hắn mới hoàn hồn, người vừa rồi là Kiếm Tôn sao? Là niềm tự hào của Trường Lưu, chỉ mất trăm năm tu luyện đã thành Thượng tiên ư? Lạc Thập Nhất hồi hận không thôi, hắn không nên lỗ mãng như vậy, cũng không biết Kiếm Tôn nhận xét thế nào về hắn, liệu sư phụ có mắng mỏ hắn không biết phân biệt tôn ti hay không, Lạc Thập Nhất quán quít vô cùng.

*

Thiệu Nguyệt trở về Tuyệt Tình điện, thấy Bạch Từ Họa, Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc đang ở đây, không khỏi thắc mắc. "A? Sư huynh, sao các huynh ở hết đây vậy?"

Ma Nghiêm xụ mặt, nghiêm túc nói. "Sư muội, muội chạy đi đâu thế, sư phụ bảo chúng ta hợp lực trông nom Trường Lưu, chuẩn bị cho lễ kế nhiệm của Từ Họa, thế mà muội lại đi đâu mất tiêu."

"Được rồi mà sư huynh, tiểu sư muội vừa mới quay lại, huynh đã trách nàng, cũng không để tiểu sư muội được nghỉ ngơi một chút nào." Sênh Tiêu Mặc khuyên lơn.

"Sư đệ, đệ quá nuông chiều sư muội." Ma Nghiêm bắt đầu đi đáp.

Bạch Từ Họa mở miệng. "Tiểu Nguyệt, muội đi đâu vậy?"

"Sư huynh, ta chỉ đi lòng vòng ở Trường Lưu thôi, đi xa đã lâu, ta muốn ngắm Trường Lưu một chút." Thiệu Nguyệt trả lời theo đúng sự thật.

Ma Nghiêm nghe xong cũng không tiện nói thêm, Sênh Tiêu Mặc lại cười cười. "Tiểu sư muội, lát ta lại cùng muội đi ngắm tiếp."

Thiệu Nguyệt gật đầu, đi tới ngồi xuống. "Sư huynh, bao giờ huynh hạ sơn?"

"Hôm nay hạ sơn." Bạch Từ Họa đáp.

Thiệu Nguyệt thấp thòm hỏi. "Vậy.... ta có thể đi cùng sư huynh không?"

"Vớ vẩn! Sư muội, Từ Họa hạ sơn lịch luyện trước khi nhận chức vị Chương môn, muội theo làm gì? Hơn nữa muội còn phải quản một số việc ở Trường Lưu, sắp tới sẽ vô cùng bận rộn." Ma Nghiêm lập tức từ chối.

"Không phải đã có Nghiêm sư huynh trông nom Trường Lưu ư? Ta chỉ cần dành thời gian đi dạy dỗ các đệ tử là được." Thiệu Nguyệt cố gắng xin.

"Tiểu sư muội, muội mới lịch luyện trở về, sao đã muốn hạ sơn rồi? Hay là ở lại Trường Lưu đi, nếu không ta sẽ chết vì chả có ai trò chuyện cùng mất." Sênh Tiêu Mặc cũng không nỡ thấy Thiệu Nguyệt vừa về đã rời đi.

Thiệu Nguyệt hết cách, đành nghe lời hai vị sư huynh, xem ra không thể đi cùng sư huynh để ngăn cản hắn chạm mặt Tiểu Cốt rồi, mà Bạch Từ Họa thấy Thiệu Nguyệt như có điều suy nghĩ. Sau khi Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đi, Bạch Từ Họa hỏi. "Tiểu Nguyệt, trong lúc hạ sơn lịch luyện đã gặp phải

chuyện gì sao?"

"Dạ? Không ạ, sao sư huynh hỏi vậy?" Thiều Nguyệt không hiểu ý của hắn, nhưng cũng không định kể hắn nghe chuyện về Hoa Thiên Cốt.

"Tiều Nguyệt thân ở Trường Lưu, nhưng tâm lại không ở nơi này." Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt cả kinh, sư huynh nhận ra điều gì ư? "Sư huynh? Ta...."

"Tiều Nguyệt, cho dù muội đã gặp chuyện gì khi lịch luyện thì cũng chớ quên mục đích ban đầu khi muội tu tiên." Bạch Tử Họa nói. 1

"Vâng, ta sẽ không quên." Thiều Nguyệt sao có thể quên mục đích cô phấn đấu tu luyện thành Thượng tiên, hết thấy đều vì Hoa Thiên Cốt, cô chưa từng bỏ cuộc.

Bạch Tử Họa rời khỏi Trường Lưu, dùng tên giả là Mặc Băng xuống núi lịch luyện, mặc dầu Thiều Nguyệt rất lo âu song nhất thời chưa thể bám theo, chỉ đành nghe lời Ma Nghiêm, xử lý chút chuyện ở Trường Lưu.

Trong quãng thời gian Bạch Tử Họa lịch luyện trên nhân gian, một ngày hắn đang đi qua một thôn trang nằm giữa lòng quần núi, nhìn thật giống chốn bồng lai tiên cảnh bí mật. Sau khi đi vào, hắn mới biết đây là thôn Hoa Liên, hắn chợt nhớ ra truyền âm phù của Thiều Nguyệt cũng truyền tới từ nơi đây, Bạch Tử Họa có chút ngờ vực, Tiều Nguyệt lưu luyện nơi này, rốt cuộc bởi thứ gì? Bạch Tử Họa bước về phía thôn.

Ban đêm, Hoa Thiên Cốt một mình đốt đèn lồng, xuyên qua khu rừng yêu ma hoành hành, chạy đến tiệm thuốc trong thôn, nàng đập cửa kêu lên. "Trương đại phu, Trương đại phu, ông mau mở cửa đi." Nhưng không ai đáp lại, Hoa Thiên Cốt chẳng thể làm gì khác ngoài dùng sức đẩy một cái, mở cửa đi vào, phát hiện Trương đại phu đang ngồi cạnh bàn, nàng vừa đi vừa nói. "Trương đại phu, cha ta bị bệnh rồi, nhờ ngài mau bốc thuốc giúp ta đi."

Song Trương đại phu không hề nhúc nhích, cũng chẳng có bất cứ phản ứng gì, Hoa Thiên Cốt tiến đến vỗ bả vai lão, lão chợt ngã về phía sau, khoe miệng lưu một vệt máu. Hoa Thiên Cốt cả kinh, Trương đại phu đã chết sao? Sau đó nàng ngẩng đầu, nóc nhà hướng thiên lại có một con quái thú khổng lồ, nó mở to cặp mắt đỏ ngầu nhìn vào bên trong. Hoa Thiên Cốt sợ quá hét lên, ném luôn đèn lồng trên tay xuống đất. Bấy giờ móng vuốt của quái thú đưa qua song vừa, tính bất Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt chạy quanh nhà tránh né, cuối cùng bị ảnh hưởng bởi dư chấn của móng vuốt đập vào nền nhà, bay ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt ngã xuống đất, thấy quái thú toàn thân đen sì ngày càng lại gần nàng, lòng rất sợ, trong miệng không ngừng lầm bầm. "Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ...." Chợt nàng nhớ tới cây mộc kiếm Thiều Nguyệt làm cho nàng, nàng lúc nào cũng mang theo người, bèn rút ra, nắm chặt bùa hộ mệnh trước ngực, nhìn quái thú mà lớn tiếng nói. "Yêu ma, ta không sợ ngươi, vì ta đã có Nguyệt tỷ tỷ bảo vệ, aaaaa...." Dứt lời liền xách mộc kiếm xông đến.

Quái thú rất khỏe, mộc kiếm của Hoa Thiên Cốt căn bản không có hiệu quả, cuối cùng quái thú vẩy đuôi một phát, Hoa Thiên Cốt nâng kiếm đỡ, mộc kiếm nhất thời vỡ làm đôi, mà nàng cũng bị đánh trúng, nhưng lúc này bùa hộ mệnh trên người nàng phát ngân quang, lóe lên một tia sấm sét, chống lại cái đuôi quái thú, song phương cùng bị đánh bật đi mấy thước. Khi ấy, Bạch Tử Họa bay tới đỡ lấy Hoa Thiên Cốt đang rơi từ không trung xuống, Hoa Thiên Cốt nhìn gò má Bạch Tử Họa, trong lòng thầm mát mát, tại sao không phải Nguyệt tỷ tỷ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Lại Gặp Lại

Thiều Nguyệt đang xem thư giản trong Tuyệt Tình điện, đây là nhiệm vụ mà Ma Nghiêm giao cho cô, bảo cô hôm nay phải đọc hết toàn bộ. Thiều Nguyệt thờ dài, nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, lòng thầm nghĩ, không biết Tiểu Cốt bây giờ ra sao, sư huynh có gặp nàng hay không, thật mong là không! Đúng lúc ấy, Thiều Nguyệt bỗng cảm thấy Kinh Lôi khẽ chấn động, cô dự cảm không ổn, đặt thư giản xuống, vội vã đứng dậy, "Tiều Cốt nguy cấp rồi!" Dứt lời bèn hóa thành một vệt sáng bay đi.

Thôn Hoa Liên, yêu thú bị lôi điện tấn công, tạm thời tê dại nằm yên không nhúc nhích, Bạch Tử Họa tranh thủ nâng kiếm lên, chém vào người nó, nhưng da yêu thú vô cùng cứng, một nhát của Bạch Tử Họa hoàn toàn vô dụng. Mắt thấy yêu thú sắp sửa tỉnh lại, Bạch Tử Họa nhanh chóng đâm kiếm vào gáy nó. Yêu thú kêu gào, di chuyển điên cuồng tại chỗ, Bạch Tử Họa vội kéo Hoa Thiên Cốt trốn vào trong nhà, Hoa Thiên Cốt nhìn thanh mộc kiếm đã vỡ làm đôi trên tay, thương tâm nói, "Đây là vật Nguyệt tỷ tỷ tự tay làm cho ta, bây giờ lại thành ra như vậy."

Bạch Tử Họa thấy nàng như thế cũng không biết phải an ủi thế nào, đành bảo. "Chúng ta mau đi thôi."

"Đúng rồi, ta phải bốc thuốc cho cha ta!" Hoa Thiên Cốt mau mải đến chỗ cái tủ thuốc tìm những dược liệu cần thiết, ngày xưa nàng bám theo Thiều Nguyệt nên cũng biết cách lựa những loại thuốc này.

Bạch Tử Họa nghe thấy âm thanh của yêu thú ngày càng gần, quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt vẫn còn đang bốc thuốc, "Được rồi, chúng ta mau đi!" Dứt lời bèn nắm tay Hoa Thiên Cốt nhảy ra ngoài qua cửa sổ, rời khỏi nơi đây.

*

Tới Hoa gia, Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy vào trong nhà, "Cha, cha, cha thế nào rồi? Con đã bốc thuốc xong." Bạch Tử Họa đứng ngoài kiểm tra, con yêu thú không bám theo, nhưng kết giới được bố trí quanh Hoa gia khiến hấn ngỡ vực, "Kết giới Thực Sơn ư?"

Hoa Thiên Cốt không ngừng gọi Hoa tú tài, mà Hoa tú tài lại chỉ nằm im trên giường, không hề phản ứng, Hoa Thiên Cốt bắt khóc, "Cha..."

Tuy Bạch Tử Họa không hiểu vì sao nơi này lại có kết giới Thực Sơn, song cũng biết bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, hấn nghe thấy tiếng khóc của Hoa Thiên Cốt, xoay người bước vào.

"Cha, cha, cha tỉnh lại đi, cha..." Hoa Thiên Cốt lay người Hoa tú tài, vừa khóc vừa nói.

Bạch Tử Họa đi thẳng tới bên giường, bắt mạch cho Hoa tú tài, sau đó hấn bấm huyệt nhân trung, Hoa tú tài ho khan hai tiếng, tỉnh lại.

Hoa Thiên Cốt mừng rỡ thốt lên, "Cha, cha tỉnh rồi." Nàng xoa nhẹ ngực Hoa tú tài, giúp ông ta thoải mái hơn chút, sau đó ngoảnh mặt lại nói với Bạch Tử Họa, "Cảm ơn huynh nha!"

Hoa tú tài mới nhìn thấy Bạch Tử Họa đã hỏi Hoa Thiên Cốt, "Con gái, con gái, vị đây là?"

Hoa Thiên Cốt do dự đáp, "Huynh ấy... con gặp trên đường trở về, ban nãy bị kẻ xấu đuổi giết, thật may có thiếu hiệp giúp đỡ." Nàng không muốn Hoa tú tài lo lắng, cho nên chưa dám kể chuyện yêu thú.

Bạch Tử Họa tự giới thiệu bản thân, "Tại hạ Mặc Băng, đang hành tẩu giang hồ, vô tình đi ngang qua chỗ này."

Hoa tú tài cảm kích vô cùng, "Là Mặc công tử sao, cảm ơn..." Dứt lời định ngồi dậy, nhưng trong người khó chịu, Hoa Thiên Cốt mãi mốt đỡ Hoa tú tài, "Cha..."

Bạch Tử Họa cũng vội đưa tay ngăn cản. "Không cần."

Hoa tú tài nằm lại trên giường, ho khan liên tục, Bạch Tử Họa nói với Hoa Thiên Cốt, "Đưa thuốc cho ta, ta đi sắc."

Hoa Thiên Cốt đưa thuốc cho hấn, quay người ngồi bên mép giường, Hoa tú tài nhìn nàng, "Tiểu Cốt, cha không khỏi được đâu, sau này khi cha chết rồi, con phải tự chăm sóc mình thật tốt, khụ khụ..."

"Cha, cha đừng nói những lời như vậy, cha sẽ không có việc gì, cha..." Hoa Thiên Cốt đau khổ, Bạch Tử Họa ở một bên lặng lẽ sắc thuốc.

Bấy giờ, bên ngoài nhà đột nhiên xuất hiện một đám thôn dân, bọn họ cầm đuốc xông tới, "Các hương dân, hôm nay chúng ta phải trả thù cho Trương đại phu, thay trời hành đạo!" Đám thôn dân tụ tập trước cửa nhà Hoa Thiên Cốt, không ngừng hô hoán, "Đốt chết ả ta, đốt chết con yêu nữ!" Sau đây ném đuốc về phía căn nhà gỗ.

Hoa Thiên Cốt đi ra cùng Bạch Tử Họa, bị lửa bao vây, Hoa Thiên Cốt vừa phát tay, vừa hét, "Mau dừng lại đi, đừng đốt, đừng đốt, mau dừng lại!"

Nhưng các thôn dân không nghe nàng, vẫn không ngừng ném đuốc về phía căn nhà gỗ, dẫn đầu chính là thôn trưởng, con trai lão từng bị Hoa Thiên Cốt đánh, vậy nên càng kêu gọi lại càng hăng say, "Đốt chết ả ta, đốt chết ả ta!" Lão thấy Hoa Thiên Cốt đi ra bèn tiến lên một bước, "Hừ! Hoa Thiên Cốt, bây giờ ngay cả Nguyệt y sư cũng không có ở đây, ta xem còn có ai bao che cho ngươi không!"

Hoa Thiên Cốt không thể đáp trả, chỉ ngây ngẩn đứng yên, mắt thấy đuốc của thôn dân ném về phía nàng, nàng cũng không tránh né, Bạch Tử Họa thấy thế vội tiến đến tính kéo Hoa Thiên Cốt trở lại, song ngay lúc này, một vệt sáng xoẹt qua, bao phủ Hoa gia, trong nháy mắt lửa bị dập tắt, thôn dân thấy vậy, kinh sợ nói, "Yêu quái? Là yêu quái!"

"Hả? Yêu quái?" Thiều Nguyệt ngự phi kiếm dừng lại giữa không trung, nhìn thôn dân bên dưới, cô hơi tức giận, thời điểm cô không có ở đây, bọn họ dám bắt nạt Tiểu Cốt, cô sẽ không tha thứ.

Các thôn dân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiều Nguyệt một thân bạch y đứng giữa trời, chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm, con trai thôn trưởng mau chóng giải thích, "Nguyệt y sư, là Hoa Thiên Cốt, ả ta, ả ta, ả ta sát hại Trương đại phu!"

Thiều Nguyệt vung tay một cái, lập tức con trai thôn trưởng cảm nín không thể động đậy, thôn trưởng lập đi lập lại câu xin lỗi, "Thiều y sư, không, Thượng tiên ả, người hãy bỏ qua cho con trai ta đi, nó còn nhỏ tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện."

"Ta chỉ điểm chút thuật định thân lên người hấn, qua mấy giờ sẽ bình thường trở lại, thôn trưởng, ông nên dạy dỗ con ông thật tốt đi, tránh sau này rước họa vào thân." Thiều Nguyệt thật tâm khuyên bảo.

"Dạ, vâng ạ, đa tạ Thượng tiên, đa tạ Thượng tiên!" Thôn trưởng cúi người gập đầu, dù sao Thiều Nguyệt đã cứu rất nhiều người trong thôn, bọn họ không dám đắc tội.

"Còn không mau rời khỏi đây!" Thiều Nguyệt uy nghiêm bảo.

"Vâng, vâng!" Thôn trưởng vội vàng dẫn các thôn dân ảo não rời đi.

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng người thanh khiết của Thiều Nguyệt, nước mắt bỗng trào ra, nàng không dám gọi tên Thiều Nguyệt, sợ đây chỉ là huyền tưởng của nàng, nàng mà lên tiếng, ảo ảnh sẽ lập tức tan biến. Thiều Nguyệt hạ xuống đất, xoay người nhìn Hoa Thiên Cốt, thấy nàng sững sờ đứng ở đằng kia, cô mở miệng trước, "Tiểu Cốt!"

Hoa Thiên Cốt nghe rất rõ thanh âm của Thiều Nguyệt, nước mắt đọng lại trong ánh mắt, nàng chạy đến ôm lấy Thiều Nguyệt, vừa khóc vừa nói, "Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ, thật sự là tỷ sao?"

Thiều Nguyệt ôm lại nàng, an ủi, "Là ta, Tiểu Cốt." Sau đó ngẩng đầu đối mặt với Bạch Tử Họa, thăm nghĩ, quả nhiên bọn họ vẫn gặp nhau.

Bạch Tử Họa kinh ngạc trước tình cảm của Thiều Nguyệt dành cho Hoa Thiên Cốt, hẳn chưa từng thấy Thiều Nguyệt thân mật như vậy cùng ai ở Trường Lưu, chẳng lẽ người Thiều Nguyệt gặp được lúc hạ sơn lịch luyện chính là Hoa Thiên Cốt sao?

Hoa Thiên Cốt nhớ ra Hoa tú tài còn nằm trên giường, ngẩng đầu nói, "Nguyệt tỷ tỷ, cha ta, cha ta, ông ấy.... sắp không được rồi.."

Căn nhà gỗ của Hoa gia đã bị lửa đốt cháy một phần lớn, Thiều Nguyệt chuyển Hoa tú tài sang chỗ khác ngoài sân, bắt mạch cho ông ta, quả thực đèn đã sắp cạn dầu, Hoa tú tài suy yếu mờ mắt, nhìn thấy Thiều Nguyệt thì vui vẻ nói, "Thượng tiên, rốt cuộc người cũng trở về, Tiểu Cốt ngày nào cũng nhớ nhung người, còn bảo nếu như người không quay lại, nó sẽ đi tìm người ngay tức khắc."

"Hoa đại thúc, ta..." Thiều Nguyệt muốn giải thích, nhưng cảm thấy ngôn từ bây giờ chợt trở nên vô dụng.

"Ta biết, Thượng tiên có sứ mệnh của mình, ta chỉ hy vọng sau khi ta chết đi, người có thể thay ta chăm sóc cho Tiểu Cốt thật tốt." Hoa tú tài đặt tay lên tay Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt trình trọng gật đầu, "Hoa đại thúc, thúc yên tâm, thúc không nói, ta cũng sẽ chiếu cố cho nàng."

"Thế thì ta cũng an tâm rồi." Hoa tú tài chậm rãi nhắm mắt lại, Thiều Nguyệt vội gơ tay, muốn truyền chút tiên lực cho ông ta, giống như hồi cứu sống mẹ Tiểu Cốt vậy.

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa bỗng quát, Thiều Nguyệt quay đầu nhìn về phía Bạch Tử Họa, sau đó lại quay đầu trở lại, tiếp tục truyền tiên lực, Bạch Tử Họa thấy thế bèn tiến đến ngăn cản, kéo cô sang một bên, "Tiểu Nguyệt, muội có biết muội đang làm gì hay không?"

"Dĩ nhiên ta biết, ta đang cứu người!" Thiều Nguyệt nói xong định vùng đi.

"Thời kì lịch luyện không thể sử dụng pháp lực, đây là môn quy của Trường Lưu, muội không biết sao?"

"Ta hiện không lịch luyện, ta tới để cứu người, sư huynh!" Thiều Nguyệt nghe thấy tiếng khóc của Hoa Thiên Cốt, vội vàng chạy tới, song Bạch Tử Họa ngăn trước mặt Thiều Nguyệt, mới vừa rồi hẳn cũng có ý nghĩ như Thiều Nguyệt, cũng muốn cứu Hoa tú tài, nhưng lời sư phụ văng vẳng bên tai, hẳn không thể không tuân thủ môn quy.

Lúc này Tử Huân bước ra, Bạch Tử Họa nghi ngờ hỏi, "Tử Huân?"

Tử Huân nhìn về một phía, "Chàng đừng hiểu nhầm, ta chỉ đi vô tình đi ngang qua đây thôi." Sau đó nhìn Bạch Tử Họa, "Tử Họa, ta thực muốn nhìn xem một Bạch Tử Họa luôn coi chúng sinh thiên hạ như nghĩa vụ của mình, nếu bị đặt giữa chức vị Chương môn Trường Lưu và nhân mạng, rốt cuộc sẽ chọn lựa như thế nào?" 1

Bạch Tử Họa do dự một chút, Thiều Nguyệt kịp mặc bọn họ, lập tức xoay người, bấy giờ, tiếng khóc của Hoa Thiên Cốt truyền đến, "Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ," Hoa Thiên Cốt nhất mực quan sát tình hình của Hoa tú tài, cũng không chú ý tình huống bên kia của Thiều Nguyệt, nàng thấy Hoa tú tài ngoẹo đầu bên nói, "Nguyệt tỷ tỷ, cha ta, ông ấy..."

Thiều Nguyệt mãi mốt đi tới, đặt tay kiểm tra hơi thở của Hoa tú tài, phát hiện lúc này mạch đã tắt, cô không đành lòng bảo, "Tiểu Cốt, Hoa đại thúc..."

"Cha, cha..." Hoa Thiên Cốt ôm Hoa tú tài, thống khổ kêu lên.

Hôm sau, Hoa Thiên Cốt an táng Hoa tú tài, Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa đứng một bên, tế bái xong, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ sẽ còn rời đi nữa ư?" Nàng vừa mất cha, càng không muốn lại mất thêm Nguyệt tỷ tỷ.

"Ta..." Thiều Nguyệt không thể cho nàng câu khẳng định, cô đặt tay lên bả vai Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, bất luận ta có rời đi bao lâu, ta cũng sẽ trở lại."

"Nguyệt tỷ tỷ vẫn sẽ đi, phải không?" Hoa Thiên Cốt rầu rĩ nói, Thiều Nguyệt nhất thời chưa biết nên trả lời sao cho phải, bây giờ Tiểu Cốt cần một người bầu bạn, mà cô lại chẳng thể ở bên Tiểu Cốt được bao lâu.

"Người quen biết Tiểu Nguyệt?" Bạch Tử Họa nghe hiểu Hoa Thiên Cốt đã sớm quen biết Thiều Nguyệt, hơn nữa mối quan hệ còn không hề bình thường.

"Vâng," Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Từ lúc nhỏ, Nguyệt tỷ tỷ đã luôn chăm sóc cho ta, là người quan trọng nhất của ta, Mặc đại ca cũng biết Nguyệt tỷ tỷ sao?" Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa gọi Nguyệt tỷ tỷ rất thân mật bèn ngờ vực hỏi, cho tới tận bây giờ nàng vẫn chưa từng nghe Nguyệt tỷ tỷ kể về một người bạn như thế.

"Ừ, Tiểu Nguyệt có thể coi như là...." Bạch Tử Họa không thể để lộ chuyện mình là Thượng tiên của Trường Lưu, vậy nên hắn đánh sang chuyện khác, "Tại sao những thôn dân kia lại coi ngươi như kẻ thù?"

"Bởi vì khi ta vừa mới sinh ra, đã mang trên người một thứ dị hương, dễ dàng thu hút yêu ma, máu của ta còn có thể khiến cho cây cỏ khô héo, bọn họ gọi ta là quái vật," Hoa Thiên Cốt tới bên Thiệu Nguyệt, ôm lấy tay cô, "Nhưng chỉ có mình Nguyệt tỷ tỷ khác biệt, nàng đối xử với ta rất tốt, coi ta như thân nhân, còn dạy ta kiếm pháp. Trước kia lúc Nguyệt tỷ tỷ còn ở đây, các thôn dân sẽ không bắt nạt ta rõ rệt như thế kia, từ khi Nguyệt tỷ tỷ rời đi, các thôn dân mới đối đãi với ta như kẻ thù." Hoa Thiên Cốt buồn rầu kể.

"Không ngờ thời điểm ta không có ở đây, các thôn dân lại làm loại hành động như vậy với Tiểu Cốt, thật khiến cho người khác thịnh nộ." Thiệu Nguyệt cả giận, song Hoa Thiên Cốt lại thấy là lạ, thấy Nguyệt tỷ tỷ tức giận thay cho nàng, chẳng biết tại sao nàng lại thấy cực kì vui sướng, không hề có cảm giác gì đối với thái độ của những thôn dân kia.

"Thì ra là thế, vậy ngươi có hận bọn họ không?" Bạch Tử Họa hỏi.

"Nguyệt tỷ tỷ từng bảo, ta không cần để ý đến cái nhìn của người khác, hãy vì chính bản thân, chỉ cần người mình quan tâm hiểu mình, chấp nhận mình, ta cũng thỏa mãn, hơn nữa cha ta cũng nói... chẳng qua các thôn dân cảm thấy sợ hãi mà thôi." Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Thiệu Nguyệt vui mừng, "Tiểu Cốt hiểu chuyện rồi, cũng đã trưởng thành, ta hy vọng muội không đeo oán hận trên lưng để sống, chỉ mong muội sẽ mãi thanh thản."

"Chỉ cần Nguyệt tỷ tỷ ở bên cạnh ta, ta sẽ rất hạnh phúc." Hoa Thiên Cốt mong mỏi nhìn Thiệu Nguyệt, hy vọng cô có thể đừng rời đi, Thiệu Nguyệt thực không đành lòng, còn đang định mở miệng đáp ứng thì thanh âm Bạch Tử Họa vang lên.

"Vậy ngươi tính làm gì tiếp theo?" Bạch Tử Họa nói, Thiệu Nguyệt nhìn hắn một cái, chẳng thể làm gì khác ngoài nuốt xuống lời cam kết đã sắp sửa thốt ra.

"Ta muốn tu tiên, muốn ở bên cạnh chăm sóc cho Nguyệt tỷ tỷ."

"Nàng là Thượng tiên, người không thể chăm sóc cho nàng."

"Cho nên ta mới muốn tu tiên, như vậy mới có thể nhất mực chăm sóc cho Nguyệt tỷ tỷ." Hoa Thiên Cốt kiên định đáp.

Bạch Tử Họa khẽ cau mày, nhìn về phía Thiệu Nguyệt, sau đó móc ra một túi ngân lượng từ trong áo, đưa nàng, "Đây là ít ngân lượng, ngươi cầm lấy đi, phải bảo trọng."

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, nhìn bóng lưng Bạch Tử Họa, "Cảm ơn huynh, Mặc đại ca!"

Bạch Tử Họa hơi ngừng một lát mới xoay người bảo Thiệu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt!"

Thiệu Nguyệt hiểu Bạch Tử Họa đang nhắc cô mau quay lại Trường Lưu, nhưng cô quả thực không yên lòng về Hoa Thiên Cốt, mà Hoa Thiên Cốt đứng bên nhận ra được Mặc đại ca đang ra lệnh cho Nguyệt tỷ tỷ của nàng rời đi, nàng bèn vội vã mở miệng nói, "Nguyệt tỷ tỷ, Mặc đại ca, ba ngày sau là sinh nhật tròn mười sáu tuổi của ta, mọi năm còn có cha ta với cả..." Nàng nhìn về phía Thiệu Nguyệt, rơm rớm mắt xuống, "Năm nay không còn ai hết."

Thiệu Nguyệt nhìn Bạch Tử Họa, hy vọng hắn đáp ứng, Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày, song không còn thúc giục Thiệu Nguyệt nữa, cũng chẳng có ý định rời đi, Thiệu Nguyệt biết sư huynh đồng ý, mỉm cười bảo, "Tiểu Cốt, vậy sinh nhật năm nay ba người chúng ta cùng bên nhau, được không?"

"Thật ư?" Hoa Thiên Cốt cao hứng ôm lấy Thiệu Nguyệt, sau đó cảm tạ Bạch Tử Họa, "Cảm ơn huynh, Mặc đại ca!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Quên Đi

Ba người đảm Thiệu Nguyệt quay trở lại căn nhà gỗ của Hoa gia, nơi đó đã bị hỏa thiêu hơn nửa, vì vậy bọn họ quyết định dọn dẹp nó, Bạch Tử Họa đảm nhiệm đóng đinh lại đóng cửa gỗ, Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt hỗ trợ bên cạnh. Bọn họ sửa sang lại căn nhà gỗ trong vòng ba ngày, đến khi những dấu vết lửa bén hoàn toàn biến mất, cả ba mới đứng trước căn nhà ngắm nhìn kiệt tác của mình, cao hứng không ngớt, nhất là Hoa Thiên Cốt, nàng cười vô cùng vui vẻ, Thiệu Nguyệt thì chỉ khẽ nâng khóe môi, còn Bạch Tử Họa vẫn gương mặt lạnh lùng, dù sao Thiệu Nguyệt cũng quen rồi.

Ngồi ở trong nhà, Thiệu Nguyệt chẳng nói chẳng rằng gì với Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt đi chuẩn bị thức ăn, vốn dĩ vào ngày sinh nhật thứ mười sáu của nàng, Thiệu Nguyệt không định để nàng xuống bếp, nhưng Hoa Thiên Cốt lại bảo, "Năm nay cho ta làm đi, sinh nhật năm ngoái là do Nguyệt tỷ tỷ làm, năm nay ta muốn phô diễn tài năng mà."

Thiệu Nguyệt hết cách, kệ mặc nàng, Bạch Tử Họa đột nhiên mở miệng, "Tiểu Nguyệt, lúc muội hạ sơn lịch luyện đã ở nơi này sao?"

Thiệu Nguyệt hơi dơ một lát mới gật đầu, cô không biết nên giải thích với sư huynh như thế nào, "Sư huynh...."

"Tiểu Nguyệt, đừng quên trở về Trường Lưu cùng ta, sư phụ thoái ẩn, muội không thể tùy hứng được nữa." Bạch Tử Họa mặt lạnh tanh nói.

Thiệu Nguyệt thờ dãi, "Ta biết, sư huynh, chờ qua sinh nhật Tiểu Cốt, ta về với huynh."

"Thức ăn tới đây!" Hoa Thiên Cốt bưng đồ ăn đến, dọn từng cái một, sau đó ngồi xuống, múc canh cho mọi người, "Nguyệt tỷ tỷ, Mặc đại ca, hai người nếm thử canh hoa đào ta nấu đi."

"Được!" Thiệu Nguyệt cười đáp, bưng bát húp một hớp, gật đầu liên tục, "Ừ, rất ngon, tay nghề Tiểu Cốt có tiến bộ."

Bạch Tử Họa thấy Thiệu Nguyệt uống thì cũng không thể từ chối, chẳng thể làm gì khác ngoài bưng bát uống theo, sau đó không thấy đặt bát xuống mà uống một lần thấy đầy. Thiệu Nguyệt cười thầm, sư huynh thật tình, khen người khác một câu cũng khó khăn đến vậy ư? Hoa Thiên Cốt thấy Nguyệt tỷ tỷ và Mặc đại ca đều thích thì cũng cao hứng bưng bát lên, thực hy vọng cuộc sống cứ tiếp tục như thế này, tốt biết bao! Song đôi khi ông Trời lại không chiều theo ý nguyện của con người.

Hôm sau, khi Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy đã phát hiện không còn bóng dáng Thiệu Nguyệt và Bạch Tử Họa trong Hoa gia nữa, nàng tìm khắp nơi, giống hệt lần Thiệu Nguyệt rời đi hồi đầu năm vậy, lần này cũng lại không từ giả, Hoa Thiên Cốt buồn bã nói, "Tại sao tỷ lại bỏ ta một mình, Nguyệt tỷ tỷ?"

Trở về Trường Lưu, Thiệu Nguyệt vẫn lo lắng chuyện Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa thấy vậy, bảo cô, "Việc gì xảy ra trong lúc Chương môn hạ sơn lịch luyện, kị ức sẽ bị xóa sạch, mà Tiểu Nguyệt, muội có tiếp xúc với ta, huống chi chúng ta còn là đệ tử Trường Lưu, thời kì lịch luyện không thể có ai cùng phái tới hỗ trợ, cho nên mọi thứ liên quan tới ta sẽ bị quên lãng, kể cả muội nữa." Bạch Tử Họa nói.

"Ý sư huynh là, bởi vì ta xuống núi giúp đỡ Tiểu Cốt, cũng coi như gián tiếp giúp đỡ sư huynh, sư huynh bị quên lãng, vậy kị ức ta và sư huynh cùng Tiểu Cốt, kị ức về cả ba người cũng sẽ biến mất sao?" Thiệu Nguyệt hỏi.

"Yêu, không phải theo đuổi trước mắt khoái hoạt ngắn ngủi, mà là sự kiên trì của cả hai, cho dù một ngày, tình cảm đã phai nhạt, không còn cảm giác mãnh liệt như ban đầu, càng giống như thân tình cùng hữu tình hỗn hợp, cũng hi vọng không cần phải lãng quên ý nguyện lúc ban đầu muốn sống cùng nhau tới thiên trường địa cửu với sự kiên trì kia."

"Đúng là như vậy." Bạch Tử Họa gật đầu.

"Thế còn kị ức giữa ta và Tiểu Cốt, sư huynh lúc đó đâu có liên quan? Cũng biến mất ư?" Thiệu Nguyệt khó có thể tưởng tượng viễn cảnh Tiểu Cốt quên cô, dù sao cô đã bầu bạn bên cạnh Hoa Thiên Cốt mười lăm năm, coi nàng như thân nhân, nhất thời không thể tiếp nhận sự thật này.

"Sẽ bị chút ảnh hưởng, nhưng điều đấy cũng phụ thuộc vào Hoa Thiên Cốt, xem tình cảm của nàng với muội sâu sắc tới chừng nào." Bạch Tử Họa cũng không dám khẳng định chắc chắn, dù nói sẽ quên, song hẳn không đành lòng nhìn Thiệu Nguyệt đau khổ, cho nên chỉ đáp vậy thôi.

"Tiểu Cốt..." Thế nhưng Thiệu Nguyệt vẫn đau khổ, cô không hy vọng Tiểu Cốt quên lãng mình.

Bạch Tử Họa thấy thời gian đã điểm, đứng dậy nhìn cô, "Đại diện kế nhiệm sắp bắt đầu rồi, Tiểu Nguyệt, đi nào." Thiệu Nguyệt gật đầu, theo sau Bạch Tử Họa đến đại điện, tham dự đại diện nhậm chức của sư huynh.

Sênh Tiêu Mặc thấy Thiệu Nguyệt đang có ưu phiền thì quan tâm hỏi han, "Tiểu sư muội, muội sao thế? Chẳng lẽ vì chưa hoàn thành nhiệm vụ Ma Nghiêm sư huynh giao cho nên sợ bị phạt sao?"

Thiệu Nguyệt lắc đầu, cười gượng, Sênh Tiêu Mặc còn định nói thêm thì thanh âm Ma Nghiêm vang lên, "Đại diện tiếp nhận tân Chương môn Trường Lưu bắt đầu, xin mời tân Chương môn!"

Bạch Tử Họa chậm rãi bước tới, quỳ một chân xuống đất, Sênh Tiêu Mặc nghiêm mặt nói, "Thỉnh đọc Chương môn huấn giới."

"Một, không tham; hai, không nộ; ba, không tình!" Ma Nghiêm nghiêm túc đọc.

"Trao cung vũ Chương môn!" Thiệu Nguyệt trang nghiêm nói.

Chương môn Trường Lưu vang phát trần, cung vũ xuất hiện bên hông Bạch Tử Họa, Chương môn mỉm cười gật đầu, hiện tại, Bạch Tử Họa đã chính thức trở thành Chương môn Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt quỳ trước mộ Hoa tú tài, "Cha, con phải lên Thục Sơn đây, con sẽ tìm Thanh Hư Đạo Trưởng, hỏi ông ấy về tung tích của Nguyệt tỷ tỷ,

mặc dù không biết vì sao Nguyệt tỷ tỷ ra đi, nhưng con tin nhất định Nguyệt tỷ tỷ cũng nhớ Tiểu Cốt giống như Tiểu Cốt nhớ nàng vậy." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt đập đầu ba lần, mang theo hành lý cùng thanh mộc kiếm vỡ làm đôi rời khỏi thôn Hoa Liên.

Trên đường tới Thục Sơn, dáng vẻ Thiệu Nguyệt và Bạch Tử Họa trong trí nhớ của Hoa Thiên Cốt ngày càng mơ hồ, nàng lắc đầu một cái, "Quái lạ, sao ta ngày càng không nhớ nổi mặt của Nguyệt tỷ tỷ với Mặc đại ca là sao." Nàng vỗ vỗ má, "Chẳng lẽ do quá mệt mỏi?" Sau đó nàng tiếp tục hành trình, khi đến dưới núi Thục Sơn, nàng bị một đạo bình phong ngăn cản, Hoa Thiên Cốt không tin ma quỷ, lùi phía sau mấy bước rồi lao đến, kết quả bị bật đi xa hơn, nằm lên một mảnh đất trống củ cải.

Hoa Thiên Cốt nhìn hoa trước mắt trong tức thì khô héo bèn vội vàng giơ tay lên, lòng bàn tay bị rách, máu trào ra, nàng vội ấn nó xuống. Bấy giờ, bụng Hoa Thiên Cốt sôi ùng ục, nàng quan sát xung quanh một vòng, đâu đâu cũng là củ cải, nàng vui vẻ nói, "Có củ cải!" Sau đấy nhổ từng cây một, toàn thân dính đầy đất cát. Hoa Thiên Cốt tìm được một con suối nhỏ, cởi quần áo ra xuống đó tắm, nàng cao hứng nghịch nước, ai ngờ vừa quay đầu lại đã thấy một chàng thư sinh đang đứng trên bờ, mắt không chớp nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt la toáng, "A....."

Thư sinh kia hoàn hồn, lập tức hoảng hốt chạy đi, về sau Hoa Thiên Cốt mới biết, anh ta tên là Đông Phương Úc Khanh, chuẩn bị thượng kinh thi cử, tiện đường tắt đến đây lấy nước, không ngờ Hoa Thiên Cốt lại tắm ở đó, anh chàng tuyên bố chờ anh ta đỗ đạt công danh, nhất định sẽ cưới Hoa Thiên Cốt làm vợ, chịu trách nhiệm với nàng. Hoa Thiên Cốt chả biết phải làm gì, nghĩ đủ mọi cách đuổi anh ta đi, nhưng mãi vẫn không được, đành buồn bực ngồi dưới đất gặm củ cải.

Đông Phương Úc Khanh nói, "Có phải cô nương tính lên Thục Sơn không?"

"Sao huynh biết?" Hoa Thiên Cốt quay đầu lại hỏi.

"Đây là lãnh thổ của Thục Sơn, xung quanh có đạo pháp phù hộ, là kết giới, không phải đạo sĩ trong môn thì không được vào, ai dè, chuyện này dân bản xứ ai cũng biết, sao cô lại không biết? Cô nương đến từ đâu thế?" Đông Phương Úc Khanh cảm cộng rơm nghi ngờ thắc mắc.

Hoa Thiên Cốt khạc ra một miếng củ cải. "Nói vậy tức là dù thế nào ta cũng không thể vào sao?"

Đông Phương Úc Khanh lấy cộng rơm gỡ đầu, đáp. "Cũng không chắc, dưới chân núi là thành Dao Ca, ở đó có Dịch Hư Các, được gọi là nơi sở hữu toàn bộ mọi chuyện trên thế gian, chỉ cần bỏ ra một cái giá xứng đáng, nhất định hắn sẽ giải đáp. Ai dè, hay ta dẫn cô nương đi nhé, được không?"

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh, sau đó nhổ một miếng đầy củ cải vào người anh chàng rồi đứng dậy chạy, Đông Phương Úc Khanh không ngừng kêu la, "Cô nương, cô nương, ta lại làm gì sai ư?" Tay phui phui củ cải dính khắp mặt.

Hoa Thiên Cốt vào thành, thấy rất nhiều người xếp hàng trước cửa Dịch Hư Các, nàng ôm củ cải ngây ngốc đứng đó. Lúc ấy, cửa bật mở, một cô gái bước ra, mọi người bên ngoài nhốn nháo, ả ta hô, "Dịch Hư các chủ, không gì không biết, vũ trụ rộng lớn, không gì không hiểu!" Hoa Thiên Cốt cũng học theo đám kia, giơ củ cải trên tay lên.

Lần này vật phẩm cống nạp Dịch Hư các là củ cải, Hoa Thiên Cốt được chọn trúng, đám người kia thất vọng bỏ về, xem chừng hôm nay không tới phiên bọn họ. Đúng lúc nàng đang định bước vào Dịch Hư các thì một chiếc xe ngựa sang trọng phóng tới, một nữ tử khí thế đàng traông đứng phía trên, nàng ta phi thân xuống, "Ta là Nghê Mạn Thiên, con gái Chương môn Bồng Lai, có chuyện muốn bái kiến Dịch Hư các chủ, nghe đâu Dịch Hư Quân cần lễ vật ra mắt, ta mang theo một xe đến, kính ý nhỏ nhỏ, xin vui lòng nhận cho."

"Hôm nay Dịch Hư các chủ chỉ lấy củ cải, mong cô nương trở về đi."

"Ta có chuyện phải làm, đầu đến phiên người lên tiếng." Dứt lời, Nghê Mạn Thiên tự tiện tiến vào Dịch Hư các, kết quả là trong chớp mắt bị một người trùm áo đen xông ra đánh. Nghê Mạn Thiên cả giận, "Dịch Hư các cái gì chứ, lén lút vụng trộm, ta trở về báo cho cha ta, cha ta sẽ cày nát cái nơi ở quý quá này của các người, hừ!" Rồi bực bội bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ôm củ cải chẳng biết phải làm gì, ả kia nhìn nàng, gọi. "Tiểu cô nương, mau vào thôi."

Hoa Thiên Cốt nghe theo, ngờ vực hỏi. "Tỷ à, chỉ bằng mấy củ cải này cũng có thể thấy Dịch Hư Quân ư?"

"Đây chính là quy tắc của Dịch Hư các, rốt cuộc cô có muốn vào hay không?" Sau khi ả kia thu hồi củ cải của nàng liền đẩy lưng Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt định xoay người đỡ, nhưng người ta công lực thâm hậu, nàng bị đẩy vào. Tiến vào xong, nàng đi đi lại lại lòng vòng một hồi, lại được một bóng đen dẫn tới trước một tòa tháp, nàng tò mò nhìn qua khe cửa, nghe thấy bên trong như có tiếng thì thầm bèn đẩy cửa vào, nhìn những quả cầu thủy tinh treo ở chính giữa phòng, tiếng nói chuyện từ đó mà ra, nàng sợ hãi lùi đằng sau vài bước.

"Sao dám xông vào cấm địa Dịch Hư các của ta?" Dịch Hư Quân đeo mặt nạ, ngồi ở bên trên.

Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, xoay người nhìn hắn, "Người là người hay quỷ vậy?"

"Hả?" Dịch Hư Quân nhìn nàng, "Người bảo sao?"

Hoa Thiên Cốt thờ phào nhẹ nhõm, "Hóa ra người không phải quỷ, thật xin lỗi, vậy ta đi trước." Quay người định chạy ra khỏi cửa, thế nhưng cánh cửa chợt đóng lại.

Dịch Hư Quân đứng dậy, bước xuống. "Thấy được bí mật lớn nhất của Dịch Hư các rồi, người cho rằng mình có thể cứ thế rời đi ư?"

Hoa Thiên Cốt thề thốt, "Ta tuyệt đối sẽ không để lộ đầu, nếu ta dám nói với ai, ta sẽ chết không được tử tế."

"Có được chết hay không, người cho rằng người được lựa chọn sao?" Dị Hù Quân ép sát nàng, sau đó rút một con dao. Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn vội vàng lôi đoạn mộc kiếm ra phòng ngự, kết quả là Dị Hù Quân chỉ điểm nhẹ một cái lên phần giữa mày của nàng, húng một giọt máu vào trong một viên đá thủy tinh.

Hoa Thiên Cốt thấy hấn rồi đi thì thở phào nhẹ nhõm, Dị Hù Quân thấy nàng không hỏi gì, "Dù sao cũng thu lễ vật ra mắt rồi, người có muốn hỏi chuyện gì không?"

"Ngài là Dị Hù Quân sao?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc.

"Sao vậy, nếu không thì sao?" Dị Hù Quân hỏi.

"Ta phải tới Thục Sơn, nhưng ta không vào được."

Dị Hù Quân tới trung tâm những quả cầu thủy tinh kia, lắng nghe một lúc, "Lần này đi Thục Sơn sẽ không cho người có chút thu hoạch nào, dù thế người vẫn sẽ đi sao?"

"Ừ, ta nhất định phải đi, nếu không sẽ không tìm được người ta muốn tìm." Hoa Thiên Cốt khẳng định.

Dị Hù Quân lấy ra một viên thủy tinh đưa cho nàng, "Đây là Thiên Thủy tích, bên trong có giọt máu tươi của người, nó có thể giúp người đột phá kết giới, tiến vào Thục Sơn."

"Thật ư? Vậy là có thể lên Thục Sơn rồi?" Hoa Thiên Cốt tò mò nhìn Thiên Thủy tích trên tay.

"Bảo bối của Dị Hù các, chỉ mỗi việc lên Thục Sơn có là gì? Người đi đi." Dị Hù Quân tiễn khách.

"A... Người bảo lần này ta lên Thục Sơn sẽ không có thu hoạch gì, vậy cũng không có nghĩa người ta muốn tìm cũng không tìm được, phải không?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

"Đây là vấn đề thứ hai của người, vốn là cần một cái giá để đổi, nhưng thôi, hôm nay ta bán cho người ít tình riêng, nhưng sau này người vẫn phải trả."

"Cám ơn, cám ơn, cám ơn..." Hoa Thiên Cốt vội vã cảm tạ.

"Người còn chưa hỏi cái giá là gì," Dị Hù Quân thấy Hoa Thiên Cốt chỉ cười cười, đưa nàng một cái túi gấm, "Tóm lại, tìm người này không khó, sau khi người tới Thục Sơn, mở cái túi gấm này là được."

"Phải đợi sau khi lên Thục Sơn ư?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Ừ." Dị Hù Các chủ gật đầu một cái, vung tay mở cửa.

Hoa Thiên Cốt thấy thế, biết là ý tiễn khách, nàng khom người cảm tạ, "Đa tạ Dị Hù Quân đã chỉ điểm."

*

Đến Thục Sơn lần nữa, đầu tiên Hoa Thiên Cốt cúi đầu dò xét thử, quả nhiên kết giới không còn ảnh hưởng với nàng, nàng cao hứng cầm lấy Thiên Thủy tích đeo ở cổ, "Thực sự không có lừa mình." Rồi tiến vào Thục Sơn.

*

Tại Tuyệt Tình điện, rốt cuộc Thiệu Nguyệt cũng hoàn thành nhiệm vụ Ma Nghiêm giao cô, cô vron tay, đã qua sinh nhật mười sáu tuổi của Tiểu Cốt được vài ngày, không biết nàng có sao không. Bấy giờ cô đột nhiên nhớ ra, Hoa Thiên Cốt muốn lên Thục Sơn, nhưng Thục Sơn bị Thất Sát điện công phá,.... cô đứng bật dậy định đến Thục Sơn, song thay đổi suy nghĩ một chút lại bay tới phòng Bạch Từ Họa.

"Sur huynh, Thục Sơn gặp nạn!" Thiệu Nguyệt hô trước cửa phòng Bạch Từ Họa.

Ở bên trong, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm cũng ở đây, Bạch Từ Họa hỏi, "Sao muội biết?"

"Tóm lại, Thục Sơn gặp nạn, ta cũng có duyên hai lần gặp gỡ Thanh Hư Đạo Trưởng, ta phải đi Thục Sơn tiếp viện." Dứt lời bèn xoay người rời đi.

"Tiểu sư muội!" Sênh Tiêu Mặc gọi, "Sur huynh, chúng ta mau xem tình hình Thục Sơn đi."

"Ừ." Bạch Từ Họa gật đầu, ba người vây quanh vạc, Bạch Từ Họa vung tay một cái, trong vạc xuất hiện tình trạng của Thục Sơn.

"Thất Sát phái dám khai sát giới ở Thục Sơn, xem ra cũng đã mấy ngày rồi." Ma Nghiêm ngưng trọng nói.

Sênh Tiêu Mặc thay đổi mấy cảnh tượng, nơi nơi Thục Sơn đều bị Thất Sát điện chiếm đóng, "Tiểu sư muội một mình đến đây, hay là ta phái người tiếp viện."

Bạch Tử Họa bình tĩnh đáp, "Sát Thiên Mạch không có đó, một mình Tiểu Nguyệt cũng chẳng sao."

"Nhưng với tính cách tiểu sư muội, chỉ sợ nàng hạ thủ lưu tình với đám người Thất Sát điện thôi." Ma Nghiêm lo lắng.

Bạch Tử Họa suy nghĩ chốc lát, cũng cho rằng như vậy, "Chúng ta cứ yên lặng quan sát diễn biến đi."

Dài quá, nhưng để thêm này, phần Dị Hủ Các, phim cắt nhiều lắm, chứ theo nguyên tác, nó là thế nè nè>

*

Nàng nhìn thấy trong căn phòng đó, đầu đầu cũng là những sợi chỉ đỏ treo đầy lưỡi người!

Hoa Thiên Cốt gặp yêu ma quỷ quái nhiều rồi, nhưng dù có đáng sợ đến mức nào, cũng không kỳ dị đáng sợ như hình ảnh trước mắt.

Hàng nghìn hàng vạn cái lưỡi được buộc tơ hồng đang rủ xuống dưới, chênh lệch không đều, phủ kín đỉnh, giống như những thi thể bị treo. Mà ở đây lưỡi kiểu gì đều có cả, có to có nhỏ, có màu thâm có màu nhạt, có cái bị khô đến biến thành màu đen tựa một đóa hoa héo rũ, có lưỡi vẫn còn đỏ, đầu lưỡi khê rung dường như không cam lòng gãy giữa, muốn thoát khỏi vận mệnh bị dây tơ hồng buộc chặt, cái đầu bị chém đứt kia thậm chí còn đầy máu tươi, giống như vừa mới được rút từ miệng người ra.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy buồn nôn, cảm giác như có trăm ngàn con kiến đang bò trên người mình.

Vội vã xoay người chạy ra, bắt ngờ lại va bộp vào một người, nàng sợ tới mức lại thét lên.

Hoa Thiên Cốt hồn bay phách lạc trợn mắt nhìn kẻ không biết là người hay là ma ở phía trước. Chiếc áo choàng đen rộng thùng thình giống như cánh dơi, phía trên có hoa văn chìm cùng một hình tam giác kỳ quái. Hắn đeo một cái mặt nạ quỷ đôi cực kì dữ tợn, ánh mắt hung hãn, còn thò ra một cái lưỡi rất dài dính đầy dính.

"A Di Đà Phật, đừng ăn ta... A Di Đà Phật, đừng ăn ta..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, hồi trước nghe cụ già kể chuyện trong thôn bảo trong mười tám tầng địa ngục có một tầng tên là "Bạt Thiệt Địa Ngục[7]", nơi đó có loài tiểu quỷ cực thích ăn lưỡi người.

[7] Bạt thiệt: Rút lưỡi.

Phật nói: Những kẻ thích uốn lưỡi gièm pha người khác, ác khẩu, nói xằng nói bậy hoặc kiêu căng phỉ báng kinh đạo, đố kỵ người tài, cậy thế khinh người, đều kéo xuống tầng đó.

Quỷ địa ngục sẽ dùng móc sắt đã đốt hồng cắt đứt lưỡi, hoặc là lấy kim kẹp đầu lưỡi, mạnh tay rút lấy, nhưng không phải là rút cho đứt, mà từ từ kéo ra. Sau đó lại dùng dao nhọn nung đỏ đâm thủng cổ họng, khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nói không nên lời, vô cùng đau khổ, kéo dài hàng ngàn, hàng vạn năm.

Oa oa oa, hay là nàng đã xuống địa ngục rồi?

"Hử? Ta ăn người làm gì?" Đột nhiên một tiếng nói sắc sảo nhưng từ tốn truyền đến, kỳ dị tới mức không hề giống tiếng người một chút nào, Hoa Thiên Cốt nổi hết cả da gà.

Lại thấy kẻ mang dáng vẻ ác quỷ kia cúi đầu đi tới, từ từ ghé sát cổ nàng, sau đó hít sâu một hơi, cổ họng phát ra tiếng làu bàu tán thưởng gì đó, giống như là người thấy mùi thức ăn ngon.

"Ta không ăn được đâu! Người ngọm vừa bắn lại vừa xấu, người đừng ăn ta mà! Ta chạy nhảy bao nhiêu ngày rồi mà đã tắm được lần nào đâu!"

Hoa Thiên Cốt nghiêng người muốn lên đi, bất đắc dĩ lại bị tên kia chặn mất.

"Người dám phá trận xông vào nơi này, bí mật lớn nhất Dị Hủ các đã bị người phát hiện, chẳng lẽ còn tưởng có thể đi như vậy sao?"

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, cái cảnh ghê tởm bao nhiêu lưỡi bị treo lủng lẳng như thế này thì ai muốn xem chứ!

*

"Ta không phải thầy tướng số, tương lai của người nằm trong chính tay người, ta không thể biết tất cả như những gì giang hồ đồn đại. Ta chỉ biết mọi chuyện của các triều đại, và vô số sự thật bị năm tháng chôn vùi, nhưng vĩnh viễn cũng không nắm chắc được lòng người."

"À... nhưng sao ông lại biết nhiều chuyện như thế?"

"Người thấy những cái lưỡi bị treo đầy căn phòng này không?" Dị Hủ Quân giơ tay lên, Hoa Thiên Cốt cúi rạp đầu xuống không dám ngẩng lên nhìn.

"Sở thích của ta, thu thập lưỡi người."

Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét.

"Lưỡi ở đây, có cái là tổ tiên ta mấy trăm năm trước mang về, cũng có cái ta mới mang về gần đây. Trong số lưỡi đó, có của nam, của nữ, của trẻ nhỏ, của vua chúa, cũng có của kẻ ăn mày... Người thích loại nào?"

Hoa Thiên Cốt mím chặt môi lắc đầu quày quảy.

"Người biết không? Thế gian này có hàng nghìn hàng vạn sinh linh, cho dù là bay trên trời hay chạy dưới đất, không có loài nào là không có lưỡi. Nhưng giá trị quan trọng nhất của lưỡi không phải là vị giác mà là ngôn ngữ."

"Ngôn ngữ?"

"Người muốn biết chuyện gì, lưỡi sẽ nói cho người biết. Thu thập càng nhiều lưỡi, người sẽ biết càng nhiều chuyện. Tại sao từ xưa đến nay Dị Hủ các là nơi giải đáp thắc mắc cũng như là mạng lưới tình báo thần bí nhất, đó là bởi vì, chúng ta có nhiều lưỡi khắp thiên hạ nhất."

"Lưỡi cũng biết nói chuyện sao?" Hoa Thiên Cốt run lên bần bật.

"Đương nhiên là biết rồi, lưỡi còn hát được đấy, người lại đây, ta bảo cái lưỡi này hát cho người nghe."

Hoa Thiên Cốt thấy cái lưỡi kia nhấp nháy hai cái, sợ hãi lùi ra xa.

"Không cần, không cần đâu!"

"Mấy cái lưỡi này rất ngoan, đôi khi cần tưới nước, đôi khi lại cần mở nóc ra để chúng phơi nắng." Dị Hủ Quân ngẩng đầu nhìn đồng lưỡi, giọng lộ vẻ cưng chiều như đang nói về con mình.

Hoa Thiên Cốt nuốt nước bọt.

"Ông hỏi chúng nó, chúng nó cũng biết sao?"

"Nếu là chuyện khi còn sống bọn nó đã gặp, đã trải qua thì đương nhiên là biết. Còn nếu như không có cái lưỡi nào biết, đôi lúc chúng nó sẽ thảo luận cùng nhau, sau đó thương lượng ra cách giải quyết tốt nhất."

Hoa Thiên Cốt thật không có cách nào tưởng tượng ra cảnh mấy vạn cái lưỡi họp bàn với nhau, thật khiến người ta rợn hết cả người.

"Làm thế nào mà ông có nhiều lưỡi thế?"

"Có cái cắt từ trên người chết, có cái là của người tới Dị Hủ các hỏi chuyện, đồng ý cái giá phải trả. Đến khi người kia sắp chết sẽ thấy người của Dị Hủ các xuất hiện trước mặt hắt hủn trước khi hắt hủn tắt thở cắt lưỡi mang đi."

"Vậy không phải rất đau? Tại sao không đợi hắt hủn chết rồi hãy lấy?"

"Lưỡi của người sống và người chết không giống nhau. Lưỡi cắt ra từ người chết, người chỉ có thể hỏi nó một chuyện, hơn nữa nó chỉ trả lời một lần, nói xong liền héo rũ. Mà lưỡi của người sống, chỉ cần người chăm tưới, nó sẽ trả lời rất nhiều chuyện. Đương nhiên một chuyện chỉ có thể nói một lần, đến khi nó nói hết tất cả những gì nó biết, nó mới có thể thực sự chết đi. Người nhìn đồng treo ở trên cao kia, cái còn tươi là cái mới cắt, màu sắc hơi thâm là cái đã dùng nhiều lần, sắp héo rồi."

"Thật, thật..." Hoa Thiên Cốt không biết là mình muốn nói thật đáng sợ hay là thật khó tin.

"Biết tại sao người trong thiên hạ đều e ngại Dị Hủ các không?"

"Tại, tại sao?"

"Là họ sợ Dị Hủ các đã cắt lưỡi của người bên cạnh hay người đã chết biết bí mật của họ. Vì vậy cho dù là hoàng cung hay là các môn phái, rất lâu rồi, vì không muốn Dị Hủ các biết bí mật riêng tư của bọn họ, trước khi hạ táng đều âm thầm cắt lưỡi kẻ đã chết, hoặc đập hết đinh vào lưỡi, làm vậy lưỡi không thể mở miệng nữa."

"Nhưng các người vẫn có thể bắt sống kẻ biết bí mật của những người khác rồi cắt lưỡi hắt hủn."

"Không phải muốn biết thì có thể biết, đối với lưỡi của người sống mà nói, nó có ý chí của mình, không dễ đối phó giống người chết. Cho nên cần kí kết khế ước, đồng ý trước khi chết hiến lưỡi mình cho Dị Hủ các."

"Thật khủng khiếp... may quá..." Nếu không Dị Hủ các đáng sợ này không cắt hết lưỡi người trong thiên hạ mới lạ.

"Ngaoan, thề lưỡi của người ra." Dị Hủ Quân đột nhiên tỏ vẻ dịu dàng nói, nhưng chính như vậy mới khiến người ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Gi hã?" Hoa Thiên Cốt thề lưỡi ra, sau đó vội rút lại giống như sợ bị cắt mất.

"Màu sắc rất tốt, có muốn lập khế ước với Dị Hù các không? Ngươi muốn biết chuyện gì, ta đều trả lời ngươi."

"Còn lâu." Hoa Thiên Cốt thẳng thừng từ chối.

+

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thuyền Thiên Liên

Thiếu Nguyệt ngự phi kiếm bay đến Thục Sơn, thấy đám người của Thất Sát điện làm loạn khắp nơi, cô bèn lấy ngọc tiêu, vận pháp lực để thổi, đồ đệ Thất Sát điện ở bên dưới cuồng quét một hồi rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh. Thiếu Nguyệt thu hồi ngọc tiêu, tiến tới đại điện Thục Sơn, trong điện, Thanh Hư Đạo Trưởng đang đứng song song với Thiện Xuân Thu, Thiếu Nguyệt không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy một kẻ mặc đạo phục Thục Sơn, đeo mặt nạ màu đen chập vọt tiếp cận Thanh Hư Đạo Trưởng, Thiếu Nguyệt cả kinh, cô nhớ rằng Thanh Hư Đạo Trưởng bị chính đồ đệ của mình phản bội, Thiếu Nguyệt đưa tay tụ tiên khí lên ngọc tiêu, sau đó phóng về phía đồ đệ từ Thục Sơn kia.

Vân Ế bước vào đại điện, Thiện Xuân Thu nở nụ cười quỷ dị, thấy Thanh Hư không hề đề phòng Vân Ế thì nụ cười lại càng sâu hơn. Vân Ế giả bộ bị thương nặng, đi đến trước mặt Thanh Hư, "Su phụ, Thiện Xuân Thu dẫn người tới tấn công, huynh đệ chúng con...." dứt lời lập tức ngã xuống đất.

Thanh Hư vội vàng tiến đến đỡ y dậy. "Vân Thư thì sao?"

"Vân Thư đã bị Thất Sát giết chết, huynh ấy vì con, huynh ấy vì con...." Sự chú ý của Thanh Hư đều tập trung vào lời của Vân Ế, còn Vân Ế lại thừa dịp này rút đoản kiếm ra, đâm về phía Thanh Hư, đúng lúc đó ngọc tiêu của Thiếu Nguyệt phi như gió tới, đánh trúng Vân Ế, y ngã lăn ra đất, đoản kiếm cũng văng đi.

Thanh Hư khó tin nhìn Vân Ế, "Vân Ế, con..." Lão không hiểu vì sao đồ đệ của mình lại câu kết với Thất Sát điện?

Thiện Xuân Thu thấy kế hoạch của gã bị phá rồi thì tức giận chửi bới, "Ai? Là kẻ nào dám phá hỏng việc của ta!"

Thiếu Nguyệt bay vào trong đại điện, ngọc tiêu tự động quay về tay cô, cô gật đầu với Thanh Hư một cái, "Thanh Hư Đạo Trưởng!" Sau đấy quay người nhìn về phía Thiện Xuân Thu, "Sát Thiên Mạch có biết chuyện ngươi đang làm hay không?"

Thiện Xuân Thu trở nên dữ tợn, "Ngươi là người phương nào, dám cả gan gọi tục danh của Thánh quân!"

"Sát Thiên Mạch không quan tâm, chả lẽ phải để ngươi quản?" Thiếu Nguyệt cười.

Thiện Xuân Thu giận dữ, duỗi tay đánh về phía Thiếu Nguyệt, Thiếu Nguyệt một tay cầm ngọc tiêu ngăn chặn, tay kia triệu hồi Kinh Lôi kiếm, trong nháy mắt Kinh Lôi phóng tới Thiện Xuân Thu, quanh người gã phủ một tầng sấm sét mông, Thiếu Nguyệt quát, "Điện!"

"A....." Thiện Xuân Thu kêu to, Thiếu Nguyệt một chiêu đánh bay gã ra ngoài điện, sau đó vội vàng tới bên Thanh Hư Đạo Trưởng, "Thanh Hư Đạo Trưởng, ngài không sao chứ?"

Thanh Hư lắc đầu, "Không sao, lần này Thất Sát điện muốn cướp đoạt Thuyền Thiên Liên, sư chất, ngươi mau mang Thuyền Thiên Liên về Trường Lưu đi, tuyệt đối không thể để Thần khí rơi vào tay Ma phái!"

"Thanh Hư Đạo Trưởng, ngài cùng ta về Trường Lưu đi!" Thiếu Nguyệt không nhận lấy Thuyền Thiên Liên.

"Ta là Chưởng môn Thục Sơn, sao có thể bỏ Thục Sơn lại được." Thanh Hư khẳng khái nói.

"Đạo Trưởng...." Thiếu Nguyệt bối rối, tuy cô đã ngăn cản Vân Ế, nhưng chỉ cần y vẫn còn ở Thục Sơn, thế thì sẽ rất khó để bảo toàn sự an nguy của Thanh Hư Đạo Trưởng, còn đang tính tiếp tục khuyên nhủ, đột nhiên trong điện tối om, Thiếu Nguyệt xâm nhập vào một không gian đen ngòm, chung quanh toàn những bức tượng lính bằng gỗ, chỉ cần động một cái, bọn chúng cũng sẽ chuyển động theo, lúc này Thiếu Nguyệt mới ý thức được mình đã tiến vào một trận pháp.

"Thanh Hư Đạo Trưởng, Thanh Hư Đạo Trưởng..." Thiếu Nguyệt phát hiện từ khi cô vào trận pháp, cô chưa trông thấy Thanh Hư, cô gọi liên tục, nhưng chẳng có ai đáp lại, cô không giỏi về trận pháp, song nếu không mau thoát khỏi đây, e rằng Thanh Hư Đạo Trưởng sẽ gặp nguy hiểm, Thiếu Nguyệt nóng nảy không biết nên làm gì mới có thể phá trận.

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt tiến nhập Thục Sơn, nhìn thi thể ở khắp mọi nơi, nàng kinh ngạc nói, "Sao những đạo sĩ này lại bị giết?" Nàng hốt hoảng tiến lên

phía trước, miệng lẩm bẩm, "Thanh Hư Đạo Trưởng chỗ nào nhỉ?"

"Vân Ế? Tại sao con lại?" Thanh Hư không hiểu nguyên nhân Vân Ế phản bội, mới vừa rồi lão cũng bị mắc kẹt trong trận pháp, nhưng lại không thấy Thiệu Nguyệt đâu, lão hiểu Thiệu Nguyệt bị giam ở một trận pháp khác. Vân Ế có kẻ thì trận tương trợ, đánh lên lão từ sau lưng, đoạt lấy Thuyền Thiên Liên.

"Hừ, lão già kia, lão sẽ mãi mãi không hiểu, Lục giới toàn thư ở đâu?" Vân Ế nắm chặt Thuyền Thiên Liên trong tay.

Khỏe miệng Thanh Hư Đạo Trưởng chảy máu, sau đó lão ngã người về phía sau, Vân Ế lại hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. Hoa Thiên Cốt chậm rãi đi tới, thấy Đạo Trưởng nằm giữa vũng máu dưới đất, nàng tiến lên đẩy đẩy lão, "Đạo Trưởng, Đạo Trưởng, ngài tỉnh lại đi."

Thanh Hư Đạo Trưởng suy yếu mờ mắt, nhìn Hoa Thiên Cốt hỏi, "Cô là?"

"Con là Hoa Thiên Cốt, nghe theo lời dặn của Thanh Hư Đạo Trưởng - Chương môn phái Thục Sơn, tròn mười sáu tuổi tới Thục Sơn, ngài là Thanh Hư Đạo Trưởng ư?"

"Bản đạo chính là Thanh Hư." Thanh Hư yếu ớt đáp.

"Thanh Hư Đạo Trưởng? Ngài chính là Thanh Hư Đạo Trưởng sao," Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống dập đầu. "Đạo Trưởng, con là Hoa Thiên Cốt, con là Tiểu Cốt đó, ngài còn nhớ con không?"

"Con..." Thanh Hư run rẩy sờ đầu Hoa Thiên Cốt, "Con là... Tiểu Cốt?"

Hoa Thiên Cốt gạt đầu lia lịa, "Được rồi, Tiểu Cốt, con phải nghe cho kỹ, bây giờ lập tức đi tới Trường Lưu, báo với Bạch Tử Họa, chuyện Thuyền Thiên Liên bị chiếm đoạt và Thiệu Nguyệt bị bắt giữ, nhất định phải để bọn họ biết!"

"Đạo Trưởng, ngài cảm cực đi, con đi tìm người đến giúp." Hoa Thiên Cốt mãi một đứng lên, lại bị Thanh Hư kéo lại, "Tiểu Cốt, không kịp đâu, Tiểu Cốt, đây là cung vũ, ai sờ hữu nó chính là Chương môn Thục Sơn!"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu liên tục, "Dạ... dạ.... không được đâu, Đạo Trưởng, sao có thể đưa con?"

"Tiểu Cốt, trên dưới Thục Sơn giờ chỉ còn mình con, chẳng lẽ con muốn bắt Đạo Trưởng ta phải cầu xin con ư?" Thanh Hư tay cầm cung vũ, giọng run rẩy.

"Không, không, Đạo Trưởng, con nhận." Hoa Thiên Cốt hết cách, đành phải đưa tay nhận lấy cung vũ.

Thanh Hư vui mừng nói, "Được, tốt lắm, chờ khi nào con tìm được đại đệ tử Vân Ẩn của ta, hãy bảo nó, người giết ta, chính là Vân Ế, nó đã phản bội Thục Sơn, gia nhập Thất Sát."

"Con biết rồi, Đạo Trưởng." Hoa Thiên Cốt lập tức đáp.

Thanh Hư lấy ra hai cuộn thư từ trong áo cách bí mật, giao cho Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, đây là Lục giới toàn thư và kiếm phổ Thục Sơn, con phải giữ gìn thật tốt, tuyệt đối không được đánh mất."

Hoa Thiên Cốt tiếp nhận, "Đạo Trưởng..."

"Tiểu Cốt, con đi đi." Dứt lời, Thanh Hư ngã xuống đất.

"Đạo Trưởng, Đạo Trưởng, Đạo Trưởng..." Hoa Thiên Cốt lay lão, Thanh Hư đã ngừng thở, nàng ngồi một góc mà không biết phải làm gì, "Con còn chưa hỏi tung tích của Nguyệt tỷ tỷ mà, Đạo Trưởng..." Tuy Thanh Hư đã đề cập đến Thiệu Nguyệt, nhưng Thiệu Nguyệt lại chưa từng nói cho Hoa Thiên Cốt biết toàn tên của mình, từ nhỏ Hoa Thiên Cốt chỉ biết gọi cô là Nguyệt tỷ tỷ, thế nên nàng không hay, Thiệu Nguyệt trong lời của Thanh Hư chính là người nàng đang tìm kiếm.

Bây giờ, Vân Ế nghe thấy có tiếng động trong điện, y phi thân trở lại, thấy Hoa Thiên Cốt ngồi bên xác Thanh Hư, trong tay còn giữ hai cuộn thư, y hướng mũi kiếm về phía nàng, "Rốt cuộc cũng tìm thấy, hóa ra Lục giới toàn thư ở đây."

Hoa Thiên Cốt nắm thật chặt vật trong tay, "Người là Vân Ế ư?"

"Ha ha ha, tiểu cô nương, ta là Vân Ế, nhưng thực sự ta phải cảm ơn cô." Vân Ế hưng phấn nói.

Hoa Thiên Cốt vội vàng bỏ Lục giới toàn thư và kiếm phổ Thục Sơn vào trong túi xách, Vân Ế thấy vậy thì trầm giọng bảo, "Đưa ta!" Hoa Thiên Cốt không có ý định tuân theo, y mất kiên nhẫn, "Chẳng lẽ cô không nghe rõ ta nói gì sao?"

Hoa Thiên Cốt ôm túi chạy ra khỏi điện, Vân Ế hừ một tiếng, "Xem cô có thể đi được bao xa." Hoa Thiên Cốt đến hành lang, vừa chạy vừa lúi mồm kiếm, Nguyệt tỷ tỷ dạy nàng kiếm pháp cũng không phải vô ích.

Vân Ế bay tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, chặn đường của nàng, Hoa Thiên Cốt cả kinh, nắm chặt mồm kiếm trong tay, "Ta không sợ người!"

Vân Ế đuổi tay, "Đưa thư cho ta!"

"Ta sẽ không đưa ngươi, trừ phi ngươi giết ta." Hoa Thiên Cốt bày thế phòng thủ.

"Hừ, chỉ bằng cây kiếm gỗ hồng của cô sao, ha ha ha, vốn dĩ ta không muốn làm bẩn thư, nhưng cô rượu mời không uống, lại đi uống rượu phạt." Dứt lời, Vân Ế cầm kiếm chém tới, Hoa Thiên Cốt đưa mộc kiếm lên đỡ, lại bị Vân Ế một chiêu chém đứt, Hoa Thiên Cốt vội vàng tránh thoát, nàng chỉ Vân Ế, tức giận nói, "Ngươi dám làm gãy kiếm của ta!"

"Hừ! Một cây kiếm gỗ hồng thì có gì đáng giá!" Vân Ế xoay người, bỗng xuất hiện bất thành linh trước mặt Hoa Thiên Cốt, một tay bóp cổ nàng, nâng nàng lên ngay trước cửa đại điện, Hoa Thiên Cốt ngày càng khó thở, lúc này, ngực nàng bỗng lóe lên một tia sáng bạc, đi đôi với một đạo lôi điện, đánh trúng Vân Ế. Vân Ế hét lên, lùi về đằng sau, nhìn tay mình run rẩy, cảm giác tê dại kia chưa biến mất, sự kiên nhẫn của y đã vượt giới hạn, y thở hổn hển, hung tợn nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó đâm kiếm về phía nàng.

Thiều Nguyệt bị bao vây trong pháp trận một hồi, sợ nếu không mau ra sẽ có biến, cô không quán nhiều nữa, dù sao cũng chẳng phá nổi trận, chỉ bằng trực tiếp đập nát nó ra thì hơn. Thế nên Thiều Nguyệt ngừng giữa không trung, triệu hồi Kinh Lôi trước mặt, sau đó vận pháp thuật gọi thiên lôi, xung quanh nhất thời cuộn cuộn tia điện, Thiều Nguyệt hô lên, "Thiên Lôi Địa Thiểm!"

Toàn bộ trận pháp bị thiên lôi bao trùm, kết giới chuẩn bị vỡ, lộ ra một khe hở, Thiều Nguyệt cầm Kinh Lôi đâm tới, tấn công một hồi, kết giới dần dần đổ bể, Thiều Nguyệt phóng lên cao, thoát khỏi trận pháp.

Khoáng Dã Thiên lùi một bước, miệng phun máu tươi, Thiều Nguyệt thấy một gã đàn ông mặt đầy hoa văn màu đen, "Hóa ra ngươi là kẻ bày trận pháp, Thanh Hư Đạo Trưởng đâu?"

"A, e rằng đã muộn rồi." Khoáng Dã Thiên cười đáp.

"Cái gì?" Thiều Nguyệt quan sát một vòng trong đại điện, quả nhiên Thanh Hư Đạo Trưởng đang nằm dưới đất, cô tức giận nói, "Các người dám giết Thanh Hư Đạo Trưởng!" Nghiêng đầu nhìn thấy Khoáng Dã Thiên chuẩn bị chạy trốn, Kinh Lôi trong tay Thiều Nguyệt bay đi, nhắm vào lưng hắn. Khoáng Dã Thiên phát hiện tiếng xé gió từ đằng sau, vội vàng lắc mình để tránh, tuy cứu được một mạng, nhưng vẫn bị Kinh Lôi kiếm đâm thủng bả vai, Khoáng Dã Thiên ôm vai phải nằm lăn ra đất.

Thiều Nguyệt thu hồi Kinh Lôi kiếm, tiến về phía Khoáng Dã Thiên, "Các người sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này!" Dứt lời, cô tính gọi kiếm đâm Khoáng Dã Thiên, Khoáng Dã Thiên nhắm chặt hai mắt, cho rằng mình tiêu đời rồi. Vậy mà đột nhiên Kinh Lôi kiếm chấn động, Thiều Nguyệt cảm giác được đây là báo hiệu Hoa Thiên Cốt đang gặp nguy hiểm, cô cả kinh, "Tiểu Cốt!" Ngay sau đấy biến mất.

Khoáng Dã Thiên thở phào nhẹ nhõm, Thiện Xuân Thu đi tới đỡ hắn dậy, "Hóa ra là Kiếm Tôn của Trường Lưu, Thiều Nguyệt!"

"Thiện hộ pháp, ta...." Khoáng Dã Thiên không vậy khốn nỗi Thiều Nguyệt, tức là không hoàn thành nhiệm vụ Thiện Xuân Thu giao phó.

Thiện Xuân Thu ngắt lời hắn, "Không sao, có thể giữ ả ta đã là không tệ, dù sao cũng nắm được Thuyền Thiên Liên trong tay, xem ra Vân Ế thật sự phản bội Thực Sơn, có Thuyền Thiên Liên, chả lẽ phải sợ ả!"

Khi Thiều Nguyệt chạy tới, chỉ thấy Vân Ế đâm kiếm về phía Hoa Thiên Cốt, xem ra muốn lấy mạng nàng, Thiều Nguyệt vận tiên lực điều khiển Kinh Lôi kiếm, tấn công Vân Ế, Vân Ế bị đánh bay, ngã xuống đất ho ra máu. Thiều Nguyệt tới trước mặt y, "Là ngươi giết Thanh Hư Đạo Trưởng sao?"

"A, a a, ha ha ha, là ta thì sao, lão già đó đáng chết!" Vân Ế điên cuồng đáp.

Hoa Thiên Cốt thấy bóng người trang phục trắng như tuyết, toàn thân phủ một tầng bạch quang, cảm giác quen thuộc bỗng ùa về, nhưng nàng suy nghĩ kỹ lại, vẫn mơ hồ không rõ, cũng chẳng nhớ gì. Vừa nghe thấy Vân Ế nhục mạ Thanh Hư Đạo Trưởng, Hoa Thiên Cốt tiến đến tức giận, "Vân Ế, ngươi phản bội Thực Sơn, còn dám nói Thanh Hư Đạo Trưởng ư."

"Ngươi là Vân Ế?" Thiều Nguyệt hỏi, kẻ này luôn khiến Hoa Thiên Cốt chịu khổ, lại tính kế với nàng, vì mối thù của Thanh Hư Đạo Trưởng, cũng vì Hoa Thiên Cốt, tuyệt đối không thể để Vân Ế được sống.

"Phải, ta là Vân Ế!" Vân Ế quát cường trả lời.

"Được, vậy ngươi mau xuống dưới kia chuộc lỗi với Thanh Hư Đạo Trưởng đi!" Thiều Nguyệt nâng kiếm về phía Vân Ế, đột nhiên một ánh sáng vàng rực bao phủ bầu trời, một sợi dây xích không ngừng xoay tròn giữa không trung, dần dần quấn quanh Thiều Nguyệt, Vân Ế thấy Thiều Nguyệt phân tâm bèn tranh thủ bỏ trốn.

Thiều Nguyệt vội vàng ôm Hoa Thiên Cốt, phi thân né tránh, Hoa Thiên Cốt tựa vào ngực Thiều Nguyệt, loại cảm giác thân thuộc lại xuất hiện, tại sao nàng lại không rõ rốt cuộc là thân thuộc ở đâu chứ?

Thiện Xuân Thu làm phép với Thuyền Thiên Liên, Thiều Nguyệt không kịp né tránh, đành bị kẹt giữa Thuyền Thiên Liên. Thiện Xuân Thu cười ha ha, "Quả nhiên Thuyền Thiên Liên là Thần khí thượng cổ, uy lực không lồ, chờ bọn ta thu thập đủ Thập phương Thần khí, toàn bộ thiên hạ sẽ phải cúi đầu." Sau đó hắn phát hiệu lệnh cho thủ hạ.

"Dạ!"

"Mau chặn các cửa lên núi, ngay cả một con ruồi cũng không được phép lọt!"

"Vâng!" Đám đệ tử phái Thất Sát đồng thanh, "Đi!" Nhao nhao phòng thủ ở các cửa ra vào.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Không Quen

Bị kẹt ở bên trong Thuyền Thiên Liên, Thiệu Nguyệt dùng Kinh Lôi kiếm đánh thủng lỗ nào, ngay lập tức Thuyền Thiên Liên khôi phục nguyên trạng chỗ đây, Thiện Xuân Thu bật cười, "Ngay cả thần tiên cũng trốn không thoát Thuyền Thiên Liên, huống chi một thượng tiên như ngươi? Thiệu Nguyệt, tốt nhất là ngươi nên tiết kiệm sức lực đi! Ha ha ha!" Văn Ế đứng cạnh Thiện Xuân Thu cũng cười ha ha.

Thiệu Nguyệt bỏ ngoài tai lời của Thiện Xuân Thu, tiếp tục thử mở Thuyền Thiên Liên, song kết quả nó lại ngày càng thu hẹp, Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi, "Sao Thuyền Thiên Liên ngày càng chặt thế?"

Thiệu Nguyệt thu hồi Kinh Lôi kiếm, "Mỗi lần ta sử dụng pháp lực, Thuyền Thiên Liên sẽ trở nên bó chặt hơn."

"Thượng tiên, có phải người tên là Thiệu Nguyệt không?" Hoa Thiên Cốt đã nghe qua danh của cô từ miệng Thanh Hư, "Vậy người có biết Bạch Tử Họa của Trường Lưu không?"

"Đó là sư huynh ta, sao thế?" Thiệu Nguyệt liếc nhìn Hoa Thiên Cốt, quả nhiên Tiểu Cốt không còn nhớ mình, mặc dù có chút thương tâm, nhưng Tiểu Cốt cũng không nhớ sư huynh, vậy cũng tốt, cũng tốt, Thiệu Nguyệt không ngừng tự an ủi bản thân.

"À, trước khi Thanh Hư Đạo Trường lâm chung, ngài có nhờ ta chuyển lời cho Bạch Tử Họa, báo chuyện Thuyền Thiên Liên bị cướp đoạt, còn cả việc Thiệu Nguyệt bị mắc kẹt, Thiệu Nguyệt đây chính là Thượng tiên ư?" Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt, người kia tên cũng có một chữ "Nguyệt" giống Nguyệt tỷ tỷ, liệu có phải bởi vậy nên mới thấy quen thuộc hay không?

"Ta chính là Thiệu Nguyệt, cô yên tâm, trước khi đi, ta đã thông báo qua với sư huynh rồi, có lẽ huynh ấy sẽ tới đây nhanh thôi." Thiệu Nguyệt tĩnh tọa tại chỗ, mới vừa rồi dốc sức đột phá trận pháp, còn bị pháp lực phản phệ, sau đó nhất mực lo lắng cho Tiểu Cốt thành ra chẳng quản nhiều, nay thấy Tiểu Cốt đã bình an vô sự, lòng cũng yên tâm, cô bắt đầu cảm thấy ngực đau vô cùng, đành ngồi tự chữa thương.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt nhắm mắt tĩnh tọa, nói, "Xin lỗi nha, Thượng tiên, cũng vì ta, hại người không thể ra ngoài được."

Thiệu Nguyệt mở mắt, tay hơi gơ lên tĩnh xoa đầu an ủi nàng, song chợt nhớ ra Tiểu Cốt đã quên mình, làm thế thì đột ngột quá, cô lại thả tay xuống, "Đây không phải lỗi của con."

Hoa Thiên Cốt thấy Thượng tiên không trách cứ gì mình nên hiếu kì hỏi, "Thượng tiên, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không, sao con luôn cảm thấy người thật quen thuộc?"

Thiệu Nguyệt đơ một lúc, không thể trả lời, Hoa Thiên Cốt tiếp tục, "Con có một tỷ tỷ, từ lúc con còn nhỏ, nàng đã ở bên con rồi, nhưng bỗng dưng một ngày, nàng rời đi, con muốn tìm nàng, không hiểu sao lại quên mất dáng vẻ của nàng, Thượng tiên, người nói xem, có phải con rất đần độn hay không, thật quá đáng nhì? Nếu Nguyệt tỷ tỷ mà biết, liệu nàng có giận con không?"

Hóa ra Tiểu Cốt chưa hoàn toàn quên cô, Thiệu Nguyệt hơi mừng rỡ, mỉm cười bảo, "Sẽ không đâu, chỉ cần con giữ vững tín niệm của mình, một ngày nào đó con sẽ gặp được nàng."

"Thật không ạ? Thật không Thượng tiên?" Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn cô.

"Ừ." Thiệu Nguyệt gật đầu khẳng định, chẳng biết vì sao bao xao động bất an trong lòng Hoa Thiên Cốt tan biến, tựa như ngày nàng có thể tìm lại được Nguyệt tỷ tỷ đã không còn quá xa xôi.

Thiệu Nguyệt nhớ lại cốt truyện khi Bạch Tử Họa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt ở Thục Sơn, nhất định hẳn sẽ tới. Nguyên nhân là do Thiệu Nguyệt đoán, lúc Bạch Tử Họa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt, chắc chắn sẽ đích thân tới đây, hẳn lo Thiệu Nguyệt sẽ vì quá quan tâm Hoa Thiên Cốt mà bị loạn, cho nên vội vàng phóng đến.

Hoa Thiên Cốt thấy không gian quanh hai người ngày càng nhỏ bèn lo lắng hỏi, "Thượng tiên, chúng ta cứ đợi sao, không có cách khác để ra ngoài ư?"

Thiệu Nguyệt mở mắt, nhìn Thuyền Thiên Liên, xem ra sư huynh không kịp rồi, đột nhiên Hoa Thiên Cốt đứng bật dậy, "Thượng Tiên, hay là mình đào một cái hố dưới lòng đất đi, liệu có thể đi ra được không?"

Thiều Nguyệt quan sát mặt đất, "Thuyền Thiên Liên có thể vậy khôn cả thần tiên, nếu có thể dễ dàng xuyên lòng đất để thoát ra ngoài, thế chẳng phải những thần tiên kia dễ xoi xẩm sao?"

"Cũng đúng..." Hoa Thiên Cốt lại ngồi xuống.

"Huống chi đây toàn đá, con muốn đào kiểu gì?" Thiều Nguyệt quay đầu thắc mắc.

Hoa Thiên Cốt ngại ngừng gãi đầu, cười bảo, "Ha ha, con không tính toán nhiều như vậy." Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt có chút ngơ ngác thì bật cười.

Hoa Thiên Cốt càng ngượng ngừng hơn, cảm giác Thượng tiên đang cười nhạo mình, nàng vô thức vẽ vôi loạn xạ xuống nền đất, dĩ nhiên Thiều Nguyệt biết cách đột phá Thuyền Thiên Liên, chỉ cần một giọt máu của Hoa Thiên Cốt là có thể mở ra một lỗ hồng nhỏ, nhưng cô không muốn Hoa Thiên Cốt bị thương, dù chỉ mất một giọt máu cũng không muốn.

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, hóa ra bị đất đá rạch rách, máu thấm xuống đất, tạo thành những bông hồng điểm lệ. Bấy giờ Thuyền Thiên Liên chạm phải vết máu thì chợt xuất hiện một lỗ hồng nhỏ, Hoa Thiên Cốt nhớ tới việc máu mình khiến cỏ cây hoa lá khô héo, chẳng lẽ cũng có tác dụng với cả Thuyền Thiên Liên?

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại nói, "Thượng tiên, con biết làm thế nào để giải Thuyền Thiên Liên rồi." Thiều Nguyệt còn đang nghi hoặc, Hoa Thiên Cốt đã cắn tay mình, nhỏ máu lên Thuyền Thiên Liên, Thiều Nguyệt không kịp ngăn, Thuyền Thiên Liên đã xuất hiện một lỗ hồng.

"Con chuẩn bị đi, ta lập tức đưa con ra ngoài." Dứt lời, Thiều Nguyệt vận tiên lực đẩy Hoa Thiên Cốt rời khỏi Thuyền Thiên Liên, Hoa Thiên Cốt vừa thoát, Thiên Xuân Thu liền hạ lệnh, "Đừng cho nó chạy!" Sau đó người phái Thất Sát đuổi theo, kẻ nào cũng đeo mặt nạ quỷ, tay cầm đại đao, Hoa Thiên Cốt sợ hãi tránh trái tránh phải liên hồi.

Lỗ hồng trên Thuyền Thiên Liên dần thu nhỏ lại, Thiều Nguyệt dùng Kinh Lôi kiểm xé nó to ra, nhưng lòng ngực đau nhức nhối khiến cô lực bất tòng tâm. Đúng lúc ấy, có một thanh kiếm phóng về phía Thuyền Thiên Liên, Thiều Nguyệt nhận ra đó là Đoạn Niệm kiếm sư phụ truyền cho sư huynh, cô ngẩng đầu lên, thấy Bạch Tử Họa ở bên trên, Đoạn Niệm kiếm không ngừng xoay tròn trên không trung cùng Kinh Lôi kiếm, cuối cùng lỗ hồng ngày càng lớn, Thiều Nguyệt vội vàng phi thân thoát khỏi.

"Sư huynh!" Thiều Nguyệt thấy Bạch Tử Họa đi tới.

Bạch Tử Họa gật đầu một cái, quan sát Thiều Nguyệt một lát mới cau mày nói, "Muội bị thương?"

"Không có gì đáng ngại, sư huynh, lấy lại Thuyền Thiên Liên quan trọng hơn." Thiều Nguyệt nhìn Thiên Xuân Thu đang đứng trên nóc nhà, tay chỉ Vân Ế, "Vân Ế đã phản bội Thục Sơn, giết chết Thanh Hư Đạo Trưởng, Thiên Xuân Thu tàn sát Thục Sơn, cướp đoạt Thuyền Thiên Liên."

"Ta biết, Tiểu Nguyệt chờ ở đây, ta đi lấy Thuyền Thiên Liên về." Bạch Tử Họa phi thân đến nóc nhà, giao thủ với Thiên Xuân Thu và Vân Ế, dĩ nhiên bọn họ không phải đối thủ của Bạch Tử Họa, chẳng được mấy chiêu đã bị hạ gục, chúng bèn chạy mất dạng, Bạch Tử Họa đuổi theo sau.

Thiều Nguyệt thấy Bạch Tử Họa đi đoạt lại Thuyền Thiên Liên, cô quay đầu tìm kiếm bóng dáng Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt đang chạy trốn giữa các cây cột trụ, cuối cùng chạy tới một mảnh đất trống, bị đám đồ đệ phái Thất Sát vây quanh. Thiều Nguyệt vận kiếm bay đi, một kiếm đâm kẻ định đánh lên Hoa Thiên Cốt, rồi bảo hộ Hoa Thiên Cốt ở sau lưng, làm phép phân thân Kinh Lôi thành mấy nghìn thanh kiếm bay lượn vòng ở trên không trung, cô quan sát kẻ địch ở xung quanh, hạ tay, "Vạn Kiếm Quy Tông!"

Trong nháy mắt mấy ngàn thanh kiếm ngừng xoay vòng, đồng loạt phóng xuống, đám đồ đệ phái Thất Sát kêu la thảm thiết, Hoa Thiên Cốt có chút sợ hãi nấp sau lưng Thiều Nguyệt. Khi Kinh Lôi kiếm quay trở lại hình dáng cũ, đám đồ đệ phái Thất Sát đã sớm biến mất, chỉ còn lại mình Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thu hồi Kinh Lôi kiếm, che ngực, lui về đằng sau một bước.

Hoa Thiên Cốt phát hiện hình như Thiều Nguyệt bị thương, nàng vội vàng đỡ cô, "Thượng tiên, có phải người bị thương hay không?"

Thiều Nguyệt phát tay, "Không sao," rồi nhìn vết rách trên tay Hoa Thiên Cốt, "Con cắn chính mình cũng thật quá ác!"

"Ha ha, tại con sợ không đủ máu." Hoa Thiên Cốt vừa nói đã muốn thu tay mình lại, song nàng bị Thiều Nguyệt nắm chặt, từ từ đưa lên miệng, đột nhiên Hoa Thiên Cốt sững sờ, Thượng tiên đang muốn làm gì thế, không phải nàng ấy định liếm vết thương cho mình đấy chứ? Sao có thể, nàng là Thượng tiên, sao lại đi liếm vết thương cho một người phạm như mình, Hoa Thiên Cốt không tự chủ mà suy nghĩ, chẳng biết vì sao mặt đỏ vô cùng, nhịp tim cũng tăng nhanh.

Thiều Nguyệt nắm tay Hoa Thiên Cốt, từ từ đưa đến bên mép, thổi ra một hơi tiên khí, trong nháy mắt vết thương lành lại. Hoa Thiên Cốt thở phào nhẹ nhõm, kiểm tra lại tay mình, "Tốt quá, chẳng còn lại dấu vết gì, Thượng tiên, cảm ơn người nha!"

Thiều Nguyệt gật đầu, thấy mặt Hoa Thiên Cốt rất đỏ, cô thắc mắc, "Tiểu... con sao thế, sao mặt lại đỏ như vậy? Có phải không khỏe đâu không?" Dứt lời còn sờ thử trán Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, lại khoát tay bảo, "Con không sao, không sao thật đấy!" Nàng vội tránh né tay Thiều Nguyệt, nếu cứ tiếp tục như thế, nàng cảm thấy có gì đó kì quái.

"Chúng ta ở đây chờ sư huynh quay lại." Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt không sao thì cũng an tâm, tĩnh tọa tự chữa thương, Hoa Thiên Cốt lặng lẽ ngồi

bên cạnh, biết Thượng tiên đang vận công chữa thương, nàng không dám quấy rầy.

*

Bạch Tử Họa đuổi theo Thiện Xuân Thu đến bên bờ sông, hần đặt chân lên một con thuyền, xoay người nói với Thiện Xuân Thu và Vân Ế, "Tự kết thúc đi, đừng ép ta động thủ."

Thiện Xuân Thu bật cười, lau vết máu ở khóe miệng, "Tự kết thúc sao? Bạch Tử Họa, người là kẻ tự phụ đệ nhất thiên hạ. Ta, Thiện Xuân Thu, không tin rằng không đánh nổi ngươi, cùng lắm, chúng ta lấy mạng đổi mạng!" Dứt lời, gã dùng tay bắn một chưởng đến.

Bạch Tử Họa ngẩng đầu, nhẹ nhấc chân khỏi chiếc thuyền, tránh thoát một đợt công kích của Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu lại đánh về phía chiếc thuyền, lại một lần nữa, chiếc thuyền bay lên cao, Thiện Xuân Thu vận công ném nó tới chỗ Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa đưa hai tay đỡ, đẩy một cái, chiếc thuyền phản lại Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu đâu không lại công lực thâm hậu của Bạch Tử Họa, rơi xuống bờ, miệng phun máu tươi, Bạch Tử Họa lại hạ mình xuống chiếc thuyền. Đúng lúc Bạch Tử Họa chuẩn bị tiếp tục xuất thủ thì một con phượng hoàng đỏ rực bỗng xuất hiện giữa không trung, Sát Thiên Mạch toàn thân điện đỏ đen, tay cầm quạt lông khổng tước đứng từ trên cao nhìn Bạch Tử Họa.

"Bạch Tử Họa, đã lâu không gặp, không ngờ cũng có ngày ngươi ra tay giết chóc." Sát Thiên Mạch ưu nhã phe phẩy quạt trong tay.

"Bọn chúng giết Thanh Hư Đạo Trưởng, tàn sát toàn bộ Thục Sơn, chết không đáng tiếc!" Bạch Tử Họa nói.

Sát Thiên Mạch ngừng chốc lát, ngưng hần động tác quạt, chỉ Thiện Xuân Thu, "Những gì hần nói là thật ư?"

Thiện Xuân Thu ngẩng đầu gọi, "Thánh quân!"

"Ngươi thật sự đã giết Thanh Hư sao!" Sát Thiên Mạch vung quạt, đánh về phía Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu ngã nhào, nằm trên mặt đất.

Thiện Xuân Thu vội vàng ngồi dậy, quỳ xuống giải thích, "Thánh quân, không phải ta giết, là Vân Ế, Thánh quân tha mạng!" Vân Ế cả kinh, mãi một chút đứng lên chạy trốn.

Sát Thiên Mạch quay sang nói với Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa, hôm nay ta trả Thuyền Thiên Liên lại cho ngươi, món nợ này, chúng ta xóa bỏ đi." Thiện Xuân Thu nghe vậy có chút không cam lòng.

"Hơn trăm tính mạng đệ tử Thục Sơn, ngươi tính như thế sao?" Bạch Tử Họa hỏi ngược lại.

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Giao Thiện Xuân Thu và cả Vân Ế cho ta."

"Vân Ế thế nào, ta không quan tâm," Sát Thiên Mạch nhìn Thiện Xuân Thu, "Nhưng mạng của Thiện Xuân Thu là của ta! Ngoài ta ra, không ai được động vào hần." Thiện Xuân Thu nghe xong lộ rõ vẻ thỏa mãn xen lẫn cao hứng. Sát Thiên Mạch duỗi hai tay ra, mấy đệ tử Thất Sát bay lên không trung, hần đánh một chưởng về phía bọn họ, trong nháy mắt, bọn họ tan thành mây khói, Bạch Tử Họa cau mày nhìn hần.

Sát Thiên Mạch bảo, "Vậy đã đủ bồi thường hay chưa?" Bạch Tử Họa không nói gì, Sát Thiên Mạch lại tự tay giết chết đệ tử môn phái của mình.

Bạch Tử Họa không đành lòng, hô. "Dừng tay! Sát Thiên Mạch, chẳng lẽ trong mắt ngươi, mạng sống thủ hạ không hề đáng giá ư?"

Sát Thiên Mạch không trả lời, nhìn Thiện Xuân Thu, "Trả Thuyền Thiên Liên cho hần." Thiện Xuân Thu hơi do dự, Sát Thiên Mạch mắt kiên nhẫn, "Cái gì? Ngươi cho rằng ta thật sự không dám giết ngươi sao?" Thiện Xuân Thu không còn cách nào khác ngoài giao Thuyền Thiên Liên cho Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nhận lấy Thuyền Thiên Liên, cảnh cáo, "Sát Thiên Mạch, quản lý cho tốt thủ hạ của ngươi, nếu không sẽ không tránh khỏi ngày chính - tà giao đấu, đến lúc đó, đừng trách ta san bằng Thất Sát điện của ngươi!"

"Được, ta chờ!" Dứt lời, Sát Thiên Mạch xoay người bay đi, đệ tử Thất Sát điện cũng bỏ đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Tạm Biệt

Bạch Tử Họa quay lại thấy Thiều Nguyệt đang tĩnh tọa chữa thương, còn Hoa Thiên Cốt thì ngồi bên cô, hần phi thân xuống, "Tiểu Nguyệt, thương thế của muội sao rồi?"

Thiều Nguyệt đứng dậy, "Sur huynh, không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là bị pháp lực phản phệ thôi mà."

"Tiểu Nguyệt, sau này không được phép hành xử nóng vội." Bạch Tử Họa dặn dò, ngoài đầu lại nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vội vàng tự giới thiệu bản thân, "À, con là Hoa Thiên Cốt, tôi Thực Sơn theo phân phó của Thanh Hư Đạo Trưởng, đúng rồi, ngài là Thượng tiên Bạch Tử Họa ư?"

Bạch Tử Họa gật đầu một cái, "Là ta."

"Thanh Hư Đạo Trưởng nhờ con nhắn lại cho ngài..."

"Tiểu Nguyệt báo ta rồi, ta đã biết." Bạch Tử Họa ngắt lời.

"Sur huynh, Thuyền Thiên Liên đâu?" Thiều Nguyệt lo lắng hỏi.

"Đã lấy về." Bạch Tử Họa xòe lòng bàn tay, Thuyền Thiên Liên phù xuất hiện phía trên, "Tiểu Nguyệt, mau quay lại Trường Lưu đi, muội phải nhanh chóng dưỡng thương."

"Vâng," Thiều Nguyệt quay đầu, đưa tay về phía Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, để ta đưa con xuống núi."

Hoa Thiên Cốt nhìn tay Thiều Nguyệt, vô cùng tự nhiên nắm lấy tay cô, Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt đứng lên phi kiếm, nhắc nhở, "Nhớ đứng cho vững!" xong bay lên không trung. Hoa Thiên Cốt vội giữ thật chặt cánh tay Thiều Nguyệt để phòng ngừa trường hợp mình bị rớt, mới vừa rồi lúc Thiều Nguyệt đưa tay, nàng không chút do dự nắm lấy, tựa như cách đây rất lâu, nàng cũng đã từng làm như vậy. Nàng không ngừng hồi tưởng, cũng có một người luôn tồn tại trong kí ức ôn nhu gọi tên nàng Tiểu Cốt, cũng đưa tay về phía nàng, nhưng mỗi lần muốn nhìn rõ dung nhan người đó thì một ánh sáng trắng lại xuất hiện, che phủ toàn bộ khiến nàng nhìn không rõ, song nàng vẫn có thể khẳng định, người đẩy chính là Nguyệt tỷ tỷ.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn gò má Thiều Nguyệt, trong lòng dâng lên sự nghi hoặc, liệu người có phải Nguyệt tỷ tỷ hay không? Ngay lập tức, ý nghĩ ấy dọa nàng sợ hãi, nàng lắc lắc đầu, ban nãy khi nàng đề cập đến Nguyệt tỷ tỷ, người không hề phản ứng gì hết mà, Hoa Thiên Cốt tránh không khỏi thờ dãi.

Thiều Nguyệt nghe thấy tiếng thờ dãi của Hoa Thiên Cốt bèn hỏi, "Sao thế, sợ độ cao à?"

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt ngẩng ngốc nhìn xuống phía dưới chân, bây giờ hai người đang ngự kiếm phi hành trên không trung. Hoa Thiên Cốt thấy phong cảnh Thực Sơn thì hưng phấn thốt lên, Thiều Nguyệt cười cười, mặc kệ nàng. Bạch Tử Họa phi hành bên cạnh tiến lại gần, thắc mắc, "Sao thế?"

Hoa Thiên Cốt cười đáp, "Quá thần kì, lần đầu tiên con được bay trên trời, oaaaaa...." Hoa Tiên Cốt cao hứng dang hai tay, Thiều Nguyệt vội nói, "Bám chắc vào, Tiểu Cốt!"

Vừa dứt lời, Hoa Thiên Cốt bắt đầu mất thăng bằng trên thân kiếm, vốn dĩ Bạch Tử Họa đang lo lắng cho thương thế của Thiều Nguyệt nên hẳn luôn ở bên chú ý tình hình hai bên này, nay thấy Hoa Thiên Cốt lao đảo lắc lư, hẳn vội vàng xuất thủ tiến tới đỡ nàng, nhưng một khắc tiếp xúc với Hoa Thiên Cốt kia, đột nhiên nội lực của hắn biến mất, Bạch Tử Họa cũng lay động theo.

Thiều Nguyệt tự nhủ ban nãy thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã quên bém mất chuyện Hoa Thiên Cốt là sinh tử kiếp của Bạch Tử Họa, chỉ cần Hoa Thiên Cốt chạm vào Bạch Tử Họa thôi là nội lực của Bạch Tử Họa sẽ tiêu thất, may mà vừa rồi nàng kịp kéo Hoa Thiên Cốt về.

*

Ở một tửu lâu trong thành, Hoa Thiên Cốt thỏa mãn ăn ngấu ăn nghiến, miệng đầy đồ ăn, trong tay còn cầm miếng bánh nướng, lòng thầm nghĩ, Thượng tiên thật tốt bụng, đãi mình ăn cơm. Thiều Nguyệt ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn nàng, chẳng khác gì khi còn bé, thật đúng là một con quỷ nhỏ ham ăn! Thiều Nguyệt cầm đĩa gấp cho nàng vài món, "Ăn từ từ thôi, thức ăn cũng đâu biết chạy trốn."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu cười nhí nhánh, "Cơm quán này ngon quá! Nhưng không có bằng đồ Nguyệt tỷ tỷ nấu, ha ha!" Tay cầm đĩa của Thiều Nguyệt hơi khựng lại, sau đó chậm rãi buông xuống.

"Đúng rồi, Thượng tiên ơi, sao người biết con thích ăn gì thế, đây toàn là những món con thích." Hoa Thiên Cốt lời mồm phồng má hỏi.

Thiều Nguyệt nhất thời khó có thể trả lời, đúng lúc Bạch Tử Họa trở lại, đặt bọc đồ ăn được đóng gói kĩ lên bàn, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, "Thượng tiên, quán này nấu rất ngon, chi bằng ngài cũng ăn chút gì đi."

Bạch Tử Họa lập tức từ chối, "Ta không đói bụng! Đây là cho con ăn trên đường."

"Dạ? Cho con sao." Hoa Thiên Cốt tò mò muốn mở ra nghĩa thử.

"Ta đã trả tiền cho số thức ăn này rồi, giờ ta còn chút việc quan trọng, phải đi trước." Bạch Tử Họa xoay người, lại ngoài đầu thấy Thiều Nguyệt vẫn ngồi đó, "Tiểu Nguyệt, chúng ta phải đi mau."

"Vâng, sư huynh." Tuy Thiều Nguyệt không nỡ xa Hoa Thiên Cốt, nhưng cô phải về Trường Lưu, "Tiểu Cốt, chúng ta đi đây, con phải bảo trọng."

Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng dậy, kêu lên. "Thượng tiên!"

Bạch Tử Họa và Thiệu Nguyệt quay lại nhìn nàng, Bạch Tử Họa hỏi. "Sao thế?"

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt quỳ xuống, "Thượng tiên, Tiểu Cốt có chuyện muốn nhờ."

Bạch Tử Họa trầm mặc nhìn nàng, Thiệu Nguyệt tiến đến đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, "Con không cần phải làm vậy, cứ nói đi."

Hoa Thiên Cốt vẫn cố chấp quỳ, không để cho Thiệu Nguyệt kéo lên, nàng nắm lấy cánh tay Thiệu Nguyệt, "Tiểu Cốt thỉnh cầu Thượng tiên thu Tiểu Cốt làm đệ tử Trường Lưu."

"Tiểu Cốt...." Thiệu Nguyệt không biết nên nói gì cho phải, cô rất muốn thu, song đảm bảo sư huynh sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Bạch Tử Họa đáp, "Tại sao lại muốn tới Trường Lưu?"

"Bởi vì...." Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt, thật ra nàng muốn biết rốt cuộc Thiệu Nguyệt có quan hệ với Nguyệt tỷ tỷ hay không, nhưng cái đó thì đâu thể trở thành lí do được?

"Trường Lưu yêu cầu cực kì cao đối với tư chất đệ tử, con không đạt tiêu chuẩn." Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, nói xong cũng xoay người rời đi.

Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng dậy, ngăn Bạch Tử Họa lại, "Thượng tiên, con van ngài, con không còn chỗ nào để đi nữa."

Mặt Bạch Tử Họa không biến sắc trả lời, "Trường Lưu có quy tắc của Trường Lưu, Trường Lưu vẫn còn những đợt thu nhận tân đệ tử, lần kế tiếp là ba năm sau, nếu như con vượt qua khảo hạch, con có thể tiến nhập Trường Lưu, chuyện của Thục Sơn, ta sẽ thông báo cho toàn bộ ngoại môn đệ tử quay về Thục Sơn, để cho Thục Sơn sống lại lần nữa, con không cần lo lắng." Dứt lời, Bạch Tử Họa đi lướt qua người Hoa Thiên Cốt.

Thiệu Nguyệt tới sau lưng nàng, "Tiểu Cốt, con đến Trường Lưu để tìm người ư?" Diễn biến trong "Hoa Thiên Cốt" chính là vì muốn kiếm Mặc Băng, cũng chính là Bạch Tử Họa của Trường Lưu.

"Người.... sao Thượng tiên biết?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Thiệu Nguyệt, sao người biết mình muốn tìm Nguyệt tỷ tỷ? Chẳng lẽ người với Nguyệt tỷ tỷ....

Thiệu Nguyệt lắc đầu thờ dãi, "Bất kể con lên Trường Lưu với mục đích gì, ta chỉ hy vọng Tiểu Cốt chớ quên tu tiên đạo không phải con đường dễ đi, bắt buộc phải chịu đựng sự cô đơn, chống lại cám dỗ, giữ vững bản thân, thanh tâm quả dục, tâm tư trong sáng, con cần phải suy nghĩ kĩ, suy nghĩ xong hãy lên Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng rời đi của Thiệu Nguyệt, kì quái nói, "Sao cảm giác như Thượng tiên biết chắc mình nhất định sẽ vào được Trường Lưu vậy nhỉ?"

*

Trở về Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa lập tức chữa thương cho Thiệu Nguyệt, sau khi thu công, Bạch Tử Họa nói, "Tiểu Nguyệt, sau này không được phép xử lí vấn đề nóng vội."

"Sư huynh, tình huống lúc đó rất khẩn cấp, ta không có nhiều thời gian để suy nghĩ." Thiệu Nguyệt vừa biết Hoa Thiên Cốt gặp nguy hiểm thì chỉ muốn mau mau tới cứu nàng.

"Là vì Hoa Thiên Cốt sao?" Bạch Tử Họa nhìn cô, Thiệu Nguyệt gật đầu một cái, Bạch Tử Họa nói tiếp, "Tiểu Nguyệt, muội mãi không đột phá nỗi Ngũ Trọng Tiên, cũng bởi ràng buộc của muội với nàng ta quá nhiều, ngăn cản muội không thể chuyên chú tu hành."

"Sư huynh..."

"Kể từ bây giờ, muội hãy cứ dưỡng thương thật tốt, sau đó bế quan tu luyện."

"Dạ, sư huynh." Thiệu Nguyệt cũng cảm thấy tu vi mình đình trệ không thăng tiến, cũng nên bế quan, dù sao Tiểu Cốt cũng đã qua phân đoạn nguy hiểm, sắp tới đợt khảo hạch của Trường Lưu, hẳn sẽ không có sự cố gì, cô cũng có thể an tâm tu luyện.

"Tạm thời muội không cần phải để ý công chuyện ở Trường Lưu, chuyên tâm tu luyện đi." Bạch Tử Họa dặn dò.

Bấy giờ, Lạc Thập Nhất tới Tuyệt Tình điện, hành lễ, "Bái kiến Tôn Thượng, Kiếm Tôn! Tôn Thượng, các môn phái chờ ở đại điện đã lâu."

"Được," Bạch Tử Họa vừa mới đi một bước đã không quên quay đầu nhắc nhở, "Thương lạnh hãy tu luyện."

"Muội biết, sư huynh, huynh mau đi đi!" Thiệu Nguyệt có chút bất đắc dĩ, sư huynh sao cứ không yên lòng về mình vậy?

Lúc này Bạch Tử Họa mới hài lòng gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, Lạc Thập Nhất chờ Bạch Tử Họa rời đi, thì lễ với Thiệu Nguyệt xong cũng cáo lui.

*

Trong đại diện, Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc ngồi ngay phía trên, Chương môn các phái tọa hai bên tả hữu, thăm hỏi lẫn nhau. Bấy giờ, Chương môn Bồng Lai - Nghe Thiên Trọng vỗ cái ghế, đứng dậy, tức giận nói, "Lại là Sát Thiên Mạch, hấn quá mức cần rồi, lại dám sát hại toàn bộ đệ tử Thục Sơn, cướp lấy Thuyền Thiên Liên!"

"Hành động này của Sát Thiên Mạch chính là muốn tiêu diệt từng môn phái." Chương môn Thiên Sơn - Duẩn Hồng Uyên lên tiếng.

"Đúng vậy, kể từ khi Sát Thiên Mạch lên làm Thánh quân Thất Sát, hấn ý pháp lực cao cường, từng bước phô trương, hôm nay xem ra Thần khí mới chính là mục tiêu cuối cùng của hấn." Chương môn Thái Bạch - Phi Nhan mở miệng.

"Nếu mục tiêu của Sát Thiên Mạch chính là Thần khí, vậy những đại môn phái đang bảo vệ Thần khí kia, nhất định sẽ không được yên ổn." Chương môn Trường Bạch sơn - Ôn Phong Dư lo lắng.

"Lúc vạn bất đắc dĩ, chúng ta chỉ còn cách đánh đòn phủ đầu." Chương môn Thiệu Bạch - Nhạ Đình Sa nói, ý muốn quyết chiến với phái Thất Sát.

Bạch Tử Họa giơ tay ngăn bọn họ, "Không thể đại chiến, đây cũng không phải sách lược vẹn toàn, hôm nay ta triệu tập các phái, cũng là muốn bàn một chút về việc phân chia Thần khí."

"Tất cả nghe theo Tôn Thượng an bài." Chương môn phái Thiên Sơn nói.

"Vậy không biết Tôn Thượng định sắp xếp lại Thần khí như thế nào?" Chương môn Trường Bạch đứng dậy.

"Việc này vô cùng hệ trọng, chờ sau khi ta quyết định sẽ báo riêng cho từng môn phái, vô luận có hay không phụ trách bảo hộ Thần khí, xin các Chương môn giữ bí mật." Bạch Tử Họa trình trọng đáp.

Chương môn Bồng Lai phụ họa, "Đúng vậy, chúng ta đã bảo vệ Thần khí hơn ngàn năm, đã sớm coi chúng như bảo vật trấn phái, nếu thật như vậy...."

Ma Nghiêm đứng dậy ngắt lời, "Nghe Chương môn, Chương môn sư đệ cũng vừa mới nói rồi, đây là chuyện hệ trọng, chờ sau khi chúng ta thương nghị sẽ ra tiếp quyết định, các vị Chương môn thấy thế nào?"

Chương môn các phái bàn luận sôi nổi, phần lớn đều không muốn giao Thần khí ra, Bạch Tử Họa thấy các môn phái đoàn kết như thế thì chỉ đành dặt tan ý định. Lúc chỉ còn Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc, Ma Nghiêm bắt đầu chuyện Bạch Tử Họa một mình đi Thục Sơn đoạt lại Thuyền Thiên Liên, "Sư đệ, sao đệ lại có thể vô tình như vậy, cả sư muội nữa, đột nhiên chạy đến Thục Sơn, bây giờ lại vác cả người đầy thương tích quay về."

"Ta tự có chừng mực." Bạch Tử Họa nhàn nhạt đáp.

"Cơ mà sư huynh cũng đã đoạt lại được Thuyền Thiên Liên, hơn nữa còn mang tiểu sư muội về, cũng không quá mất thể diện." Sênh Tiêu Mặc nói.

"Đệ...." Ma Nghiêm tức giận nhìn Sênh Tiêu Mặc, sau đó quay sang phía Bạch Tử Họa, "Vậy đệ định bố trí Thuyền Thiên Liên thế nào đây?"

"Chờ đệ phong ấn Thuyền Thiên Liên lại, đệ sẽ giao nó cho môn phái thích hợp bảo vệ."

"Huynh nhất định phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Thần khí lên vai mình sao?" Sênh Tiêu Mặc hỏi.

"Đúng vậy, Tử Họa, nếu chỉ có mình đệ biết rõ tung tích Thần khí, sợ sau này người Thất Sát điện cũng sẽ chỉ nhắm vào mình đệ." Ma Nghiêm lo lắng.

"Tình thế hôm nay đủ để thấy khó có thể liên thủ cùng các môn phái khác bảo hộ Thần khí." Bạch Tử Họa nhớ buổi hội nghị hỗn loạn vừa rồi tránh không khỏi có chút thất vọng.

"Công lực Sát Thiên Mạch ngang ngửa với sư huynh, một khi Thất Sát tiến công, đệ chỉ sợ... chúng ta không nắm chắc phần thắng trong tay." Sênh Tiêu Mặc cũng cảm thấy tình thế không mấy lạc quan.

"Ta phải mau đột phá Thập Trọng Thiên, vậy mới có thể chống lại Sát Thiên Mạch." Bạch Tử Họa quyết định.

"Nhưng đệ cũng biết việc tu luyện chú trọng thiên địa nhân hòa, bây giờ mà đột phá Thập Trọng Thiên sẽ vô cùng nguy hiểm, quá mạo hiểm." Ma Nghiêm không đồng tình.

"Sư huynh, không cần thảo luận chuyện này nữa."

"Chờ chút, sư huynh, không phải tiểu sư muội cũng là Thượng tiên sao, chỉ cần hai người liên hiệp, Sát Thiên Mạch cũng chưa chắc đã là đối thủ." Chợt Sênh Tiêu Mặc nhớ ra.

"Đúng thế, Tử Họa, đột phá Thập Trọng Thiên quá hung hiểm, nhưng sư muội lại dễ dàng đột phá Ngũ Trọng Thiên, chỉ cần sư muội cố gắng đột phá đến Cửu Trọng Thiên, cho dù Thất Sát có xâm phạm, chúng ta cũng đủ năng lực đánh lui bọn chúng." Ma Nghiêm đồng ý.

"Nhưng bây giờ Tiểu Nguyệt đang bị thương, hơn nữa..." Bạch Tử Họa nghĩ về Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt quá dễ tâm tới nàng, chỉ sợ nhất thời không tập trung tu luyện.

"Ai da, sư huynh, thiên phú tu luyện của tiểu sư muội quá rõ rệt mà, huynh cứ yên tâm, đệ đi thăm bệnh tiểu sư muội đây." Sênh Tiêu Mặc nói xong chạy như một làn khói.

"Sư đệ!" Ma Nghiêm bắt đầu đi thờ dài, song cũng đi theo đến Tuyệt Tình điện để kiểm tra thương thế Thiệu Nguyệt, Bạch Tử Họa lại không an lòng, vẫn phải chuẩn bị tốt vạn phần thì hơn, hẳn muốn thử đột phá Thập Trọng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Sinh Tử Kiếp

Chương này thử nghiệm đổi Bạch Tử Họa thành chàng, lúc edit có hơi rợn, nhưng lâu dần sẽ quen =))) Nếu thấy ổn thì cả những chương về sau cũng thế nhé XD

Hoa Thiên Cốt rời khỏi Thục Sơn, thăm nghĩ quả nhiên không thu hoạch được gì, nàng chợt nhớ tới túi gấm Hủ Dị Quân đưa, vội vàng lấy ra quan sát, trên đó viết hai chữ "Trường Lưu". Hoa Thiên Cốt vừa đi vừa suy nghĩ, Trường Lưu ư? Chẳng lẽ người ta muốn tìm hiện đang ở Trường Lưu? Đầu tiên nàng nghĩ đến Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt giờ tay vổ ót, "Rốt cuộc Thượng tiên có quan hệ thế nào với Nguyệt tỷ tỷ, tại sao ta luôn cảm thấy hai người có liên hệ nhỉ?"

Đông Phương Úc Khanh đang ngồi đọc sách trên đá, thấy Hoa Thiên Cốt xuống bên mãi một tiến lại gần, "Cô nương, cuối cùng cô cũng xuất hiện."

Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, chỉ hấn nghi hoặc hỏi, "Sao ngươi lại ở đây?"

"Chẳng phải cô nương lên Thục Sơn sao, cho nên ta đứng đây đợi cô, chờ cô cũng hai ngày hai đêm rồi."

Hoa Thiên Cốt không biết nói gì cho phải, Đông Phương Úc Khanh tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Cô nương, cô họ gì tên gì, nhà ở đâu, còn người thân không để ta còn đi thăm."

"Ta đã không còn nhà để về." Hoa Thiên Cốt rầu rĩ đáp.

"A? Hóa ra cô nương là cô nhi, cảnh đời cũng thật nhấp nhô." Đông Phương Úc Khanh thấy Hoa Thiên Cốt buồn bã thì vội chuyển đề tài, "Hiện tại cô nương định đi đâu vậy?"

Hoa Thiên Cốt nhìn mẩu giấy trong tay, hỏi Đông Phương Úc Khanh, "Ai da, ngươi nói xem, ta đang nhất mực tìm một người, nhưng ta lại không nhớ nổi dáng vẻ người đó, song gần đây ta lại gặp một người rất giống nàng, lại sợ nhận sai, phải làm sao giờ?"

Đông Phương Úc Khanh suy nghĩ một lát, "Vậy cũng đâu khó, chỉ cần dính chặt bên người hấn, chờ cho đến khi xác nhận hấn có phải người cô nương muốn tìm không là được."

Cái này đâu đâu cũng chú thích rồi nhưng thừa còn hơn thiếu:v

Hắn, anh ta [tā] 他

Nàng, cô ta [tā] 她

Hoa Thiên Cốt ý Thiệu Nguyệt nhưng Đông Phương Úc Khanh hiểu sang Bạch Tử Họa =)))

"Ừ, nói cũng phải." Hoa Thiên Cốt cảm thấy rất đúng, vừa quay đầu lại đã thấy Đông Phương Úc Khanh cười hi hi đi theo nàng, nàng chỉ tay bảo anh chàng "Không được đi theo ta!"

Đông Phương Úc Khanh giả bộ điếc, "Cô nương, ta đã hủy sự trong trắng của cô nương, thế nên ta phải chịu trách nhiệm với cô!" Hoa Thiên Cốt bật lổ tai, mau chóng đi về phía trước, Đông Phương Úc Khanh theo sát đằng sau, miệng còn không ngừng hỏi cái này, hỏi cái nọ.

Tại Tuyệt Tình điện, Thiều Nguyệt tiếp hai vị sư huynh, Sênh Tiêu Mặc luôn ân cần hỏi tới hỏi lui, còn Ma Nghiêm chỉ nghiêm nghị nửa dạy dỗ, nửa quan tâm, đầu cô sắp tách làm đôi rồi. Cuối cùng, Thiều Nguyệt hứa với bọn họ sẽ đường thương thật tốt, chăm chỉ tu luyện, cố gắng đột phá Cửu Trọng Thiên, khi ấy hai người mới yên tâm rời đi.

"Ta biết, nhưng Sênh sư huynh và Nghiêm sư huynh quá cảm rơm, sắp thành ông già đến nơi rồi." Thiều Nguyệt đặt ly trà xuống.

Từ Trúc bật cười, "Sợ rằng toàn bộ trên dưới Trường Lưu cũng chỉ có mình Thiều Nguyệt chê bọn họ như vậy,"

"Haizzz, xem ra ta phải tu luyện thật tốt, các sư huynh đang lo lắng điều gì, ta biết, Thất Sát muốn cướp đoạt Thần khí, các môn phái lại không đoàn kết nhất trí, sư huynh chỉ có thể đặt hết trách nhiệm bảo vệ Thần khí lên đầu mình, cho nên bọn họ muốn ta nỗ lực đột phá, vậy mới có thể giúp sư huynh gánh vác." Thiều Nguyệt nhìn ra ngoài cửa.

"Cô biết thì tốt." Từ Trúc lại rót cho cô một ly trà, Thiều Nguyệt chỉ ôm ly trà ấm trong tay, ngắm bông hoa tím cô mang về từ Hoa gia đặt trên bệ cửa sổ, yên lặng không đáp.

*

Trong lúc Bạch Tử Họa tĩnh tọa nhập định trong phòng mình, định đột phá Thập Trọng Thiên thì bỗng nhiên lời sư phụ ngày trước vang vọng bên tai, "Tầng thứ mười rất gian nan, khó có thể vu thượng thanh thiên."

Bạch Tử Họa thỉnh giáo, "Xin sư phụ dạy bảo."

"Nếu muốn đột phá Thập Trọng Thiên, phải nhớ bốn chữ tinh yếu, tĩnh, đốc, quy, tâm!"

Khi Bạch Tử Họa nhập định, chàng lại rơi vào trong mê mộng, ở bên trong toàn băng và lửa, Bạch Tử Họa khó chịu, một chương đập đất, lập tức tỉnh hồn. Sênh Tiêu mặc ở trong phòng chứa Đá Nghiệm sinh, phát hiện Đá Nghiệm sinh của Bạch Tử Họa phát sáng, hần thắm kêu không ổn, "Chương môn sư huynh gặp nguy hiểm!" rồi cầm đá Nghiệm Sinh chạy tới phòng Bạch Tử Họa, thấy Bạch Tử Họa không có ở đây, hần nóng lòng gọi to, "Sư huynh, sư huynh!" 1

Thiều Nguyệt nghe thấy động tĩnh thì chạy lại, thấy Sênh Tiêu Mặc đang cầm đá Nghiệm sinh trong tay, lộ rõ vẻ nóng nảy. Cô tiến đến hỏi, "Sênh sư huynh, sao vậy?"

Sênh Tiêu Mặc giọng đá Nghiệm sinh lên, "Chương môn sư huynh đang gặp nguy hiểm!"

"Cái gì?" Thiều Nguyệt cả kinh, khi bọn họ chuẩn bị đi tìm sư huynh, Bạch Tử Họa xuất hiện ngay đằng sau hai người, "Ta ở đây."

"Sư huynh, huynh không sao chứ?" Sênh Tiêu Mặc vội vàng đến gần, Thiều Nguyệt cũng lo âu nhìn chàng.

"Ta không sao," Bạch Tử Họa xoay người, Sênh Tiêu Mặc đỡ chàng đi, "Mới vừa rồi ta nhập định, có bị rơi vào mê mộng, cũng may, giờ không sao nữa." Bạch Tử Họa ngồi xuống.

Sênh Tiêu Mặc đưa đá Nghiệm sinh cho Bạch Tử Họa, "Sư huynh, huynh nhìn này! Đá Nghiệm sinh phát sinh dị tượng."

"Mới vừa rồi ở trong mộng, ta cũng nằm mơ thấy băng và lửa, chẳng lẽ.... sinh tử kiếp của ta xuất hiện?" Bạch Tử Họa ngẩng đầu nói.

Lúc ấy Thiều Nguyệt mới lịch luyện về, sư phụ gọi tứ huynh muội tới, truyền lại chức Chương môn cho chàng, sau khi Thiều Nguyệt rời đi, sư phụ nghiêm mặt dặn, "Tử Họa, ta từng nói qua, mạng con có một kiếp, ban đầu bởi vì kiếp số vẫn chưa xuất hiện, cho nên ta không thể kết luận, nhưng bây giờ ta có thể khẳng định, kiếp này của con cực kì thâm hiểm, nếu không thể bình yên vượt kiếp, sẽ vạn kiếp bất phục."

"Thỉnh sư phụ minh khai!" Bạch Tử Họa cúi đầu.

"Kiếp này được đặt tên là sinh tử kiếp, một khi đã gặp, ắt sẽ dây dưa nguy khốn."

"Sư phụ, liệu kiếp này có cách hóa giải hay không?"

"Sinh tử kiếp không phải điềm rủi, cũng không phải hoàn cảnh khó khăn, mà là một người." Ba người Bạch Tử Họa lộ vẻ mặt không hiểu, "Có thể hóa giải tai ương này hay không, còn phụ thuộc vào sự lựa chọn của con." Sau đấy Chương môn Trường Lưu phát tay, một thanh kiếm xuất hiện trước mắt Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa nhận lấy, Chương môn Trường Lưu nói tiếp, "Đoạn Niệm kiếm có thể giúp con một tay."

"Ý sư phụ là?"

"Giết không tha!" Chương môn Trường Lưu kiên quyết trả lời.

Bạch Tử Họa hơi do dự, "Nhưng thưa sư phụ, không phải sư phụ đã nói Tiểu Nguyệt có thể hóa giải kiếp này giúp con sao?"

"Đó là bởi khi ấy ta vẫn chưa biết kia là sinh tử kiếp, mặc dù Nguyệt Nhi là biến số lớn, ở bên người con có thể giúp con hóa giải, nhưng dù sao đây cũng là ẩn số, chưa chắc chắn trăm phần trăm, cho nên không thể mạo hiểm."

Bạch Tử Họa chẳng thể làm gì khác ngoài đáp, "Đồ nhi xin nghe theo sự an bài của sư phụ."

"Sư phụ, sinh tử kiếp có điềm báo gì hay không?" Sênh Tiêu Mặc hỏi.

"Tính chất đá Nghiệm sinh của Tử Họa là công bằng, đến lúc đó nó sẽ phát báo động, hai người các con phải đặc biệt để ý."

Ma Nghiệm và Sênh Tiêu Mặc gật đầu một cái, "Vâng!"

Sênh Tiêu Mặc hồi tưởng lại lời sư phụ dặn, "Sư huynh, việc huynh nhất mực không thể đột phá Thập Trọng Thiên, có phải có liên quan đến chuyện sinh tử kiếp của huynh xuất thế không?"

Bạch Tử Họa gật đầu, cảm thấy đó hẳn là nguyên nhân, Sênh Tiêu Mặc lại hỏi, "Sư huynh, huynh tính thế nào?"

"Cẩn thận tuân theo giao phó của sư phụ, lập tức hạ sơn!" Dứt lời, Bạch Tử Họa đứng dậy, Thiệu Nguyệt đứng bên nghe thấy sinh tử kiếp của sư huynh xuất hiện bèn vội gọi Bạch Tử Họa lại, "Sư huynh!"

Bạch Tử Họa quay đầu nhìn cô, Thiệu Nguyệt hỏi, "Sư huynh sẽ giết không tha ư?"

"Tiểu Nguyệt...." Bạch Tử Họa cũng có chút do dự trong lòng, nhưng không thể làm trái mệnh.

"Sư huynh, nếu sinh tử kiếp thật sự là một người, tại sao không thể không giết người đó?"

"Tiểu sư muội, muội không biết sinh tử kiếp đáng sợ thế nào đâu, một khi gặp phải, hậu quả khó lường." Sênh Tiêu Mặc biết Thiệu Nguyệt yếu dạ, nhưng sinh tử kiếp không phải chuyện đơn giản.

"Sư huynh, Sênh sư huynh," Thiệu Nguyệt nhìn về phía hai người, "Nếu kiếp này được đặt tên là sinh tử kiếp, như vậy thì có thể nói, kiếp này có thể sinh, cũng có thể tử, tại sao các huynh chỉ thấy tử, mà không nghĩ làm thế nào để sinh?"

Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc im lặng chốc lát, bọn họ quả thật chưa có nghĩ qua, Sênh Tiêu Mặc vẫn không an lòng, "Nhưng tự cổ chí kim, chưa từng thấy ai gặp phải sinh tử kiếp mà bình yên vô sự, chỉ còn duy nhất biện pháp giết đối phương."

"Đó là bởi vì bọn họ không ai tìm ra giải pháp khác, nếu kiếp này có thể giải, chẳng lẽ sư huynh vẫn muốn giết đối phương sao?"

"Tiểu sư muội!" Sênh Tiêu Mặc khuyên nhủ, "Sinh tử kiếp quá nguy hiểm, không nên mạo hiểm."

"Chính là bởi ý nghĩ này mà từ xưa tới nay chẳng ai có ý nghĩ thử giải khai kiếp số, sư huynh, ta đi cùng với huynh!" Thiệu Nguyệt sợ Bạch Tử Họa sẽ thật sự giết Hoa Thiên Cốt, mặc dù cốt truyện không không có, nhưng cô vẫn thấy lo.

Bạch Tử Họa cũng cảm thấy kinh ngạc trước những lời của Thiệu Nguyệt, không trách ban đầu sư phụ bảo Tiểu Nguyệt sẽ trở thành mấu chốt côi bỏ kiếp số của ta, song sư phụ không để ta mạo hiểm với sinh tử kiếp, rốt cuộc ta nên làm gì đây?

"Tiểu Nguyệt, thương thế muội còn chưa tốt, ta đi một mình là ổn." Dứt lời, Bạch Tử Họa rời khỏi Tuyệt Tình điện.

Thiệu Nguyệt nhìn bóng lưng rời đi của Bạch Tử Họa, thật sự loạn tâm, Sênh Tiêu Mặc nói, "Tiểu sư muội, chớ trách sư phụ luôn nói muội là biến số, ý tưởng của muội chưa từng giống người thường."

"Sênh sư huynh cũng cảm thấy nên giết đối phương ư?" Thiệu Nguyệt hỏi.

Sênh Tiêu Mặc thở dài, "Có thể không giết thì đương nhiên không giết mới tốt, nhưng... cái này phải chờ xem sư huynh lựa chọn thế nào."

*

Đêm đến, Hoa Thiên Cốt vào một ngôi miếu đồ nát, lăm la lăm lét quan sát xung quanh, thấy Đông Phương Úc Khanh không theo tới, nàng mới yên tâm. Bên ngoài lộng gió, lại có âm thanh kì lạ, Hoa Thiên Cốt còn để ý thấy trong miếu có đám lửa, ở bên còn có miếng lót kê để ngủ, nàng nảy sinh loại dự cảm không lành, "Không thể nào?" Bỗng nhiên một làn gió đánh ập đến, Hoa Thiên Cốt vội vàng trốn dưới gầm bàn đặt trước tượng Phật. Bạch Tử Họa nương theo chỉ dẫn của đá Nghiệm sinh, tới ngôi miếu đồ nát, phát hiện dưới bàn có động tĩnh, chàng tụ khí ở tay, chỉ về phía chiếc bàn.

Hoa Thiên Cốt lén nhìn ra bên ngoài, giọt Thiên Thủy trên tay nàng đột nhiên phát sáng, nóng bức nàng nhảy ra khỏi gầm bàn, vỗ ngực một cái. Bạch Tử Họa khiếp sợ nhìn Hoa Thiên Cốt, sao lại là con bé? Sao con bé lại là sinh tử kiếp của ta, khó trách lần trước lúc ta chạm vào con bé, nội lực tự động tan biến.

Hoa Thiên Cốt vô giác hỏi, "Thượng tiên, ngài đến đây bắt yêu ư?" Hoa Thiên Cốt sợ hãi nhìn ngang ngó dọc, "Nơi này có yêu quái sao?" Dứt lời liền chạy trốn sau lưng Bạch Tử Họa, kiểm tra ngôi miếu đồ nát, "Nơi này có yêu quái!"

Kiểm trong tay Bạch Tử Họa còn chưa thu hồi, thấy Hoa Thiên Cốt đứng đằng sau mình, chàng do dự bất quyết, đối với chàng, Tiểu Nguyệt như thân nhân, chàng sao có thể hạ thủ. Bấy giờ, Đông Phương Úc Khanh xuất hiện, kêu to, "Ta trở lại đây!"

Bạch Tử Họa vội thả tay xuống, thu hồi pháp lực, Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ bảo, "Sao người lại tới đây."

"Trong vòng vài trăm dặm quanh đây chỉ có mình ngôi miếu này có thể che gió che mưa, cho nên ta ở đây chờ nàng." Đông Phương Úc Khanh đưa đồ ăn trong tay cho nàng, "Lại nào, ăn một chút đi, nàng không thấy củi lửa với chân à, ta chuẩn bị xong xuôi rồi đây."

Bạch Tử Họa thấy hai người trò chuyện vui vẻ bên xoay người rời đi, Đông Phương Úc Khanh thắc mắc, "Ai da, nương tử à, người vừa rồi là ai vậy?"

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại đã không thấy Bạch Tử Họa đâu nữa, nàng còn muốn hỏi chút chuyện liên quan đến Thiều Nguyệt mà, "Ngài là Thượng tiên Bạch Tử Họa."

"Thượng tiên Bạch Tử Họa? Nương tử, nàng thật lợi hại, còn quen biết cả Thượng tiên." Đông Phương Úc Khanh bội phục.

"Chúng ta chỉ mới gặp nhau vài lần thôi." Hoa Thiên Cốt đột nhiên chỉ vào mặt Đông Phương Úc Khanh, "Không được gọi ta là nương tử."

"Nàng không cho ta biết tên nàng, ta chẳng còn cách nào khác."

"Nghe cho kĩ, ta tên là Hoa, Thiên, Cốt."

"Hoa Thiên Cốt? Ủ, vậy ta gọi nàng là Tiểu Thiên, Tiểu Cốt, Cốt... Cốt Đầu, ai da, ta gọi nàng là Cốt Đầu nhé, thấy sao?" Cuối cùng Đông Phương Úc Khanh cũng quyết định.

"Tùy ngươi." Hoa Thiên Cốt thờ ơ phát tay, đi ra chỗ ngủ để ngủ, Đông Phương Úc Khanh vội vàng đưa trái cây cho nàng, rồi lại đi chăm lửa.

*

Bạch Tử Họa đứng trên vách đá, nhìn đá Nghiệm sinh trong tay, "Sư phụ, rốt cuộc con nên làm gì?" Nhớ sư phụ đã nói phải giết không tha, Bạch Tử Họa vẫn quyết định quay trở lại ngôi miếu đó nát.

Đêm khuya, Hoa Thiên Cốt nằm ngủ, bên cạnh nàng có một đống lửa, còn Đông Phương Úc Khanh canh gác, ngủ dựa ở bên ngoài, Bạch Tử Họa đi qua Đông Phương Úc Khanh, nhìn anh chàng một cái rồi tiến vào ngôi miếu, vận khí gọi Đoạn Niệm kiếm, nhắm thẳng Hoa Thiên Cốt, bỗng nhiên nó dừng lại khi chỉ còn cách Hoa Thiên Cốt một đoạn, Hoa Thiên Cốt khi ngủ còn nói mơ, "Nguyệt tỷ tỷ...." sau đó nghiêng người, túi gấm đeo trước ngực lộ ra, bên trong thoáng xuất hiện một tia sét ngăn cản Đoạn Niệm kiếm.

Bạch Tử Họa nhận ra đó là lôi lực của Kinh Lô, Tiểu Nguyệt vì con bé mà làm bùa hộ mạng sao? Nội tâm chàng không ngừng mâu thuẫn, lời Thiều Nguyệt nói vang vọng bên tai. Kiếp này là của ta, con bé đâu có làm gì sai, ta tu hành để cứu người, sao có thể gây tổn thương cho người vô tội, Tiểu Nguyệt nói đúng, lựa chọn ở người, thiên hạ rộng lớn, sao lại không thể tìm ra biện pháp, Bạch Tử Họa thu hồi Đoạn Niệm kiếm, rời khỏi ngôi miếu đó nát.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đường Bảo Ra Đời

Editor: daimocqua24

Thiều Nguyệt ngồi ở ngoài cửa Tuyệt Tình điện, nhìn thấy giữa bầu trời đêm xuất hiện một tia sáng trắng bay đến, nàng biết Bạch Tử Họa đã trở lại. Thiều Nguyệt vội vàng đứng dậy, cất tiếng kêu: "Sư huynh!"

Bạch Tử Họa hạ xuống liền nhìn thấy Thiều Nguyệt đang đứng trước cửa phòng hắn, nghi hoặc: "Tiểu Nguyệt?"

"Sư huynh, ta muốn biết quyết định của huynh." Thiều Nguyệt có chút lo lắng mà nhìn hắn.

Bạch Tử Họa đi vào trong nhà, "Tiểu Nguyệt, muội cũng biết sinh tử kiếp của ta là ai à?"

Đương nhiên là Thiều Nguyệt biết, nhưng nàng không thể nói, bằng không thì làm sao mà giải thích đây. Nàng lắc đầu một cái: "Không biết, theo lời của sư huynh, chẳng lẽ là người ta quen biết sao?"

Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu: "Hoa Thiên Cốt!"

"Cái gì?" Thiều Nguyệt nhìn hắn, giả vờ kinh ngạc: "Là Tiểu Cốt? Đây... Sư huynh... huynh..."

Bạch Tử Họa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, tỏ ý muốn nàng cũng ngồi xuống. Thiều Nguyệt nghe lời, ngồi đối diện với Bạch Tử Họa:

"Huynh sẽ không giết nàng ta. Nếu vì nàng ta là sinh tử kiếp của huynh mà giết nàng, thế chẳng phải đã làm trái với ước nguyện từ trước của huynh khi mới tu luyện?!"

Thiều Nguyệt hài lòng, nở nụ cười: "Sur huynh lòng mang chúng sinh trong thiên hạ, vì cứu giúp muôn dân mà tu luyện, chúng ta thực sự không bì kịp."

"Tiểu Nguyệt, năng lực lớn bao nhiêu, trách nhiệm liền lớn bấy nhiêu. Muội đã tu luyện đến thượng tiên chí cao vô thượng, tất nhiên trách nhiệm trên vai so với người bình thường càng nặng nề." Bạch Tử Họa trịnh trọng nói.

"Sur huynh, ta không nghĩ nhiều như vậy." Thiều Nguyệt cười khổ nói, cũng chính vì thiên hạ chúng sinh của người mới gây tổn thương sâu nhất cho Tiểu Cốt. "Bản thân ta thấy đó là thiện, thì ta sẽ cứu giúp, nếu ta gặp cái ác, thì ta sẽ ngăn cản. Chỉ cần phát sinh ở trước mắt ta, thì ta sẽ không bỏ mặc."

"Tiểu Nguyệt, lúc đó tại sao muội lại muốn tu luyện?", Bạch Tử Họa đột nhiên rất muốn biết rốt cuộc Thiều Nguyệt suy nghĩ như thế nào.

"Ta là vì..." Thiều Nguyệt nuốt chút nữa đã buột miệng nói ra hai chữ Tiểu Cốt. Nàng toàn tâm toàn ý tu luyện chỉ vì muốn thay đổi nội dung của quyển sách, nhưng lúc mới bắt đầu cũng không phải như thế.

"Ta nhớ lúc đầu Tiểu Nguyệt được sư phụ mang về, khi đó muội căn bản đối với tu tiên cái gì cũng không biết, nhưng lại rất chịu khó tu luyện."

Thiều Nguyệt chống cằm, nghĩ lại chuyện xưa: "Đúng vậy! Khi đó ta mới đến, cảm thấy thế giới này rất mới mẻ. Thêm vào đó, sư huynh còn đưa Thất Tuyệt phổ cho ta, khiến cho ta mở mang tầm mắt, chứng kiến được rất nhiều thứ mà trước đây ta chưa từng nhìn thấy, càng làm cho ta hiểu rõ về tu tiên, ta dần dần đắm chìm trong đó, vì thế mà bắt đầu yêu thích tu tiên." Sau đó nghĩ đến Hoa Thiên Cốt, nàng liền bắt đầu chăm chỉ tu luyện.

"Tiểu Nguyệt sống thật là tiêu sái, tự tại, không bị trói buộc, gò bó, chẳng trách sư phụ muốn muội không cần câu nệ môn quy của Trường Lưu Sơn."

"Chương môn sư huynh, muội còn có thể không cần câu nệ với môn quy nữa à?" Thiều Nguyệt giả vờ đứng đắn, nhắc tay hành lễ, cười nói.

Bạch Tử Họa ngừng trong chốc lát, lắc đầu, bắt đầu nói: "Lệnh của sư phụ không thể làm trái, Tiểu Nguyệt, muội cứ dựa theo bản tính của mình là được."

"Ha ha, đa tạ sư huynh," Thiều Nguyệt cười nói, sau đó nhớ tới vấn đề chính: "Vậy về...sinh tử kiếp?"

"Muội yên tâm, huynh có chừng mực." Bạch Tử Họa đã quyết định không giết Hoa Thiên Cốt, dĩ nhiên hẳn sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm phương pháp có thể giải trừ tai kiếp đó.

"Sư huynh, đừng bỏ cuộc. Ta sẽ giúp huynh một tay." Thiều Nguyệt chân thành nói, mặc dù nàng là vì Tiểu Cốt, nhưng cũng không hy vọng Bạch Tử Họa chịu tổn thương. Dù sao ở chung cũng lâu như vậy, nàng từ lâu đã xem hắn như người thân của chính mình mà đối đãi.

"Ừm." Bạch Tử Họa vui mừng gật đầu.

Trong ngôi miếu đồ nát, chốc lát sau khi Bạch Tử Họa rời đi thì trời bắt đầu đổ mưa to. Đông Phương Úc Khanh ngủ ở ngoài cửa, bỗng cảm thấy trên mặt mát lạnh, vừa mở mắt thì thấy mưa to gió lớn. Hắn một bên vội vàng lau mặt, một bên nhanh chóng đứng dậy, chạy đến bên cửa sổ để trú mưa, đồng thời liếc mắt nhìn Hoa Thiên Cốt ở bên trong. Lúc này, một giọt nước đọng trên cỏ Hoa Thiên Cốt đột nhiên phát ra quang sáng đỏ, Đông Phương Úc Khanh nhất thời kinh động, gấp gáp chạy vào, đẩy Hoa Thiên Cốt: "Thiên Cốt, nhanh nhanh tỉnh lại, Thiên Cốt..."

Hoa Thiên Cốt nhập nhèm mở mắt ra, Đông Phương Úc Khanh nâng nàng dậy, thúc giục: "Nào, mau đứng lên!"

Hoa Thiên Cốt không hiểu, hỏi: "Đề làm chi?". Vừa mới nói xong, nàng liền cảm thấy nhiệt độ ở trên cổ, vội vàng đưa tay lấy xuống, đặt ở trước mắt.

Hoa Thiên Cốt cùng Đông Phương Úc Khanh mở to mắt thấy bên trong giọt nước đó có một dòng máu đỏ, sáng loá. Hai người kinh ngạc không thôi, Hoa Thiên Cốt đem lại để nhìn rõ hơn, đột nhiên hất tay ném đi: "Oa...Sâu!"

Hồng quang của giọt nước rơi trên mặt đất phát ra càn đật, bỗng nhiên nứt ra, một con sâu toàn thân xanh mượt nằm trên đất, nó ngoe nguẩy đầu nhỏ của mình, hai cái râu trên đỉnh đầu cũng khẽ chuyển động theo, rồi nó mở ra cặp mắt to tròn ngó nghiêng nhìn chung quanh. Hoa Thiên Cốt hơi sợ sệt, còn Đông Phương Úc Khanh thì cười hi hi cùng nhìn nó, trông thấy tinh thoàng nó còn phát ra tiếng cười.

Con sâu trên đất chậm rãi xoay người, ngáp một cái. Hoa Thiên Cốt kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì nhỉ?"

Đông Phương Úc Khanh đứng dậy đi tới: "Nàng không biết đây là cái gì sao?", đi đến bên cạnh con sâu ấy, cầm nó lên đặt trong lòng bàn tay. "Đây chính là linh trùng do nàng nuôi mà thành đó."

"Linh trùng?" Hoa Thiên Cốt tò mò nhìn nó.

Đông Phương Úc Khanh nâng lòng bàn tay đi đến bên cạnh Hoa Thiên Cốt: "Còn động đấy. Nàng nhìn kia, linh trùng chuyển động nè."

"Cái gì là linh trùng vậy?" Hoa Thiên Cốt vẫn còn hơi sợ, lúc Đông Phương Úc Khanh đến gần, thân thể hơi lui về sau, nhưng lại không bỏ được hiếu kỳ mà liếc qua liếc lại nhìn nó.

"Nhóc con này là linh trùng do nàng nuôi nha, chính xác là một dạng thú nuôi, nhờ tinh khí trong máu của nàng mà dưỡng thành, vừa biết nói, vừa có

phép thuật, lại rất trung thành. Chẳng mấy ai có được nhiều vận may đến thế, có thể nuôi ra linh trùng a!". Đông Phương Úc Khanh vừa nói, vừa đùa với linh trùng, linh trùng bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay mà uốn éo tới lui.

Hoa Thiên Cốt nghi ngờ hỏi: "Làm sao huynh có thể biết tường tận như vậy?"

Đông Phương Úc Khanh dừng lại động tác: "Có người nuôi thành, tự nhiên có người ghi lại, nếu ta là người đọc sách, đương nhiên là nhìn thấy ở trên sách.", sau đó chỉ vào linh trùng, "Nàng xem nó vẫn luôn nhìn nàng, nhất định là nó tới tìm nàng. Nhìn đi."

Hoa Thiên Cốt sợ hãi hơi rụt người lại, lúc này linh trùng gọi nàng một tiếng, "Mẫu thân!". Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn nó: "Tại sao lại gọi ta là mẫu thân, ngươi cũng không phải do ta sinh, ta cũng không phải là sâu nha.". Linh trùng nghe xong có chút đau lòng mà ghen ngào.

Đông Phương Úc Khanh vội vàng giải thích: "Nó là do nàng dưỡng, lại là sinh ra từ cốt nhục của nàng đó."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt trong một lúc khó mà tiếp thu được, Đông Phương Úc Khanh đưa tay tới trước mặt nàng, "Mau cầm lấy. Mau!"

Hoa Thiên Cốt vẫn còn do dự mà tiếp nhận linh trùng, linh trùng rất vui mừng nhảy nhót trong lòng bàn tay của nàng, cao hứng kêu la. Hoa Thiên Cốt khó có thể tin nổi, nói: "Ta trở thành mẫu thân rồi a!"

"Mẫu thân, con đói bụng." Linh trùng ở trong lòng bàn tay của Hoa Thiên Cốt nhảy nhót liên hồi rồi nói.

Đông Phương Úc Khanh vội vàng đi ra ngoài tìm thức ăn cho linh trùng, còn không quên dặn dò: "Nàng thành thật coi chừng, ta đi kiếm đồ ăn cho nó."

"Ồi.....này....này...." Hoa Thiên Cốt không biết làm sao cho phải nhìn nó. Linh trùng cười hi hi với nàng, bí bô gọi: "Mẫu thân~~"

Hoa Thiên Cốt chỉ có thể lúng túng nở nụ cười. Đông Phương Úc Khanh từ bên ngoài trở về, cầm trong tay một ít lá cây, dứt cho linh trùng. Linh trùng ngửi một cái, sau đó bắt đầu ăn. Hoa Thiên Cốt nhìn bộ dạng của nó, nở một nụ cười từ đáy lòng, "Đáng yêu quá đi!"

Đông Phương Úc Khanh vừa ngồi bên cạnh dứt nó ăn, vừa nói: "Sau này nó sẽ luôn ở bên cạnh nàng."

"Ồ cùng ta?" Hoa Thiên Cốt nhìn linh trùng chỉ là một nắm nho nhỏ, lo lắng hỏi: "Vậy nó có thể bị ta đè chết hay không?"

"Ày, nó là một linh trùng nha, sao có thể đè một cái là chết được?!", Đông Phương Úc Khanh đảo mắt một vòng, "Đúng rồi, nàng đặt tên cho nó đi."

"Tên?", Hoa Thiên Cốt gãi gãi sau đầu. "Gọi ngươi bằng cái gì cho hay đây?", nàng đưa tay sờ mó linh trùng, "Hay kêu ngươi là Đường Bảo, ngọt ngào chữ Đường, bảo bồi chữ Bảo, có được không?"

Đường Bảo nhảy thân thể nói: "Hoan hô! Con tên Đường Bảo. Cha, mẫu thân!"

Đông Phương Úc Khanh lập tức đáp: "Ngoan!"

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng sửa lại: "Ta là mẫu thân của ngươi, nhưng huynh ấy không phải là cha ngươi."

"Ặc..." Đông Phương Úc Khanh nhìn Đường Bảo, Đường Bảo vẫn tiếp tục kêu: "Cha, cha!"

Về mặt Đông Phương Úc Khanh đương nhiên, nói: "Ta là cha của nó nha. Đợi sau khi ta ghi tên trên bảng vàng, ta chắc chắn sẽ cưới nàng làm vợ."

Hoa Thiên Cốt không thèm đếm xỉa tới hắn, quay sáng nói với Đường Bảo: "Hắn không phải cha của ngươi."

"Ta là cha ngươi."

"Không phải!"

"Phải!"

"Huynh...."

"Lại đây. Cha cho ngươi ăn.", Đông Phương Úc Khanh cầm lá cây đặt ở bên mép của Đường Bảo.

Đường Bảo nhìn hai người tranh luận, liếc sang Hoa Thiên Cốt, rồi liếc qua Đông Phương Úc Khanh, không biết phải làm thế nào. Đến cuối, nó thấy hai người không cãi nữa, cười hi hi, tiếp tục ăn lá cây của mình.

Ngày hôm sau, Ma Nghiêm hỏi Bạch Tử Họa: "Tử Họa, chuyến đi vừa rồi có thu hoạch gì không?"

Bạch Tử Họa khẽ lắc đầu, Ma Nghiêm thở dài nói: "Chuyện này quan hệ trọng đại, một ngày chưa trừ sẽ để lại hậu họa. Để ta gọi Thập Nhất đem vài đệ tử cùng đi tìm."

Sanh Tiêu Mặc bước tới, bất đắc dĩ nói: "Sur huynh, chỉ có Nghiêm Sinh thạch mới hiện rõ Sinh Tử kiếp, mà Nghiêm Sinh thạch lại chỉ có một khối, huynh có gọi thêm người nữa cũng vô dụng thôi."

"Chẳng lẽ chúng ta ngồi ở đây chờ chết sao?" Ma Nghiễm hỏi ngược lại, Sênh Tiêu Mặc không nói gì, tay mở ra quạt giấy mà phẩy phẩy.

Bạch Tử Họa quay đầu nói: "Sur huynh, sư phụ nói không sai, Sinh Từ kiếp của ta chỉ nên để bản thân ta đi đối mặt, tạm thời cứ để Nghiễm Sinh thạch ở chỗ của ta, ta sẽ xử lý thích đáng."

Sênh Tiêu Mặc gật gù, Ma Nghiễm vẫn không yên lòng, nói: "Từ Họa, đệ phải nhớ kỹ di ngôn của sư phụ. Chừng nào tìm thấy Sinh Từ kiếp, nhất định phải giết không tha!"

Bạch Tử Họa trầm mặc, lúc này Sênh Tiêu Mặc bỗng lên tiếng: "Không phải từng nói là tiểu sư muội có thể trợ giúp Chương môn sư huynh vượt qua kiếp nạn này sao? Để tiểu sư muội đến giúp sư huynh đi."

"Sư đệ, sư phụ cũng đã nói, đây là ẩn số, không thể mạo hiểm", Ma Nghiễm nghiêm túc nói: "Huống hồ hiện giờ, sư muội muốn tập trung tu luyện, thuận lợi đột phá Cửu Trùng Thiên."

Sênh Tiêu Mặc phẩy quạt giấy, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vậy chi bằng cũng đem Nghiễm Sinh thạch của tiểu sư muội đưa cho Chương môn sư huynh giữ luôn đi, không chừng Nghiễm Sinh thạch của tiểu sư muội sẽ xuất hiện mạnh mẽ gì đó."

Bạch Tử Họa cảm thấy biện pháp này cũng tốt: "Được. Vậy Nghiễm Sinh thạch của Tiểu Nguyệt cũng tạm thời đưa ta bảo quản đi."

"Các người... thôi, bỏ đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc tu luyện của sư muội là được." Ma Nghiễm bên này lo lắng cho Bạch Tử Họa, bên kia lại lo lắng cho Thiệu Nguyệt, chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Bạch Tử Họa lật tung cả Tầng Kinh các của Trường Lưu mà cũng không có tìm thấy phương pháp để hóa giải Sinh Từ kiếp, đành phải tìm Đào ông dò hỏi: "Ông đã nghe đến trong bản phái có một đệ tử, chưa từng sát sinh thể nhưng tránh được Sinh Từ kiếp?!"

Đào ông nhớ đến, hành lễ nói: "Hồi Thượng Tôn, tên đệ tử kia vẫn chưa tránh được Sinh Từ kiếp, mà là dọa tiên trở thành ma, lúc đó đã bị Chương môn bí mật xử tử. Bởi vì hấn phạm vào tội rất lớn, nên chết vô cùng thảm, sợ liên lụy đến danh dự của Trường Lưu, cho nên vẫn luôn được bảo mật không để lộ ra ngoài."

"Nói như vậy thì Sinh Từ kiếp là không cách nào tránh khỏi rồi."

"Đúng, chưa từng có người nào tránh được sinh tử kiếp, thế nhưng nếu tập hợp đủ Thập phương Thần khí, đoạt được Hồng Hoang Lục, tự nhiên là có thể bình an vượt qua Sinh Từ kiếp."

"Tập hợp đủ Thập phương Thần khí....."

"Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, từ trước tới nay sách sử cũng đã ghi lại, muốn tránh thoát kiếp nạn này, chỉ có thể lựa chọn con đường sát sinh." Đào Ông thành thực nói.

Trong lòng Bạch Tử Họa tự nhủ, không thể giết Hoa Thiên Cốt, Thập phương Thần khí lại càng không thu thập được, xem ra Sinh Từ kiếp này là không còn cách nào hoá giải, nhưng.... hấn nhớ tới lời nói của Thiệu Nguyệt tối qua, không được bỏ cuộc, đúng vậy, không nên dễ dàng từ bỏ, không tìm được không có nghĩa là không có biện pháp.

Hoa Thiên Cốt cùng Đông Phương Úc Khanh đi vào thành, bước trên đường phố nhộn nhịp, Đông Phương Úc Khanh vừa đi vừa hỏi: "Thiên Cốt này, cô có đói bụng hay không, hay là chúng ta đi kiếm gì đó để ăn đi?!"

Hoa Thiên Cốt đang rầu rĩ, không thêm để ý đến hấn, chợt nhanh trí nảy ra một ý, liền liên tục gật đầu: "Được, được", chỉ về một quán rượu ở đằng trước, "Vậy chúng ta đến quán rượu này đi."

"Hay lắm!", Đông Phương Úc Khanh đáp, đi về phía quán rượu ở bên đó. Hoa Thiên Cốt đứng tại chỗ ở phía sau của hấn, giả vờ giậm giậm chân, nói: "Đi thôi, đi thôi~". Xác định Đông Phương Úc Khanh không có chú ý đến phía này, nàng nhanh chóng xoay người, chạy về phía ngược lại, đột nhiên có một chiếc xe ngựa đang chạy tới, Hoa Thiên Cốt mới vừa đứng vững, liền nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu lại đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang lao về, lập tức sẽ đụng vào nàng, nàng trong một lúc không biết phản ứng thế nào.

Đông Phương Úc Khanh xuất hiện kịp thời, đẩy Hoa Thiên Cốt ra, ngay giây phút Hoa Thiên Cốt bị đẩy ra liền có động tác, vội vã rút ra một thanh kiếm gỗ từ trong bao, vận lực đâm về phía con ngựa đang chạy tới. Con ngựa bị thương, đá móng trước, đau điếng mà kêu ré lên. Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội này mà đi đến bên cạnh Đông Phương Úc Khanh, sử dụng khinh công đem hấn thoát khỏi nơi đó.

Sau khi hạ xuống, Hoa Thiên Cốt vỗ ngực một cái, "Vừa nãy thật là nguy hiểm. Đông Phương, huynh cũng thiệt là, làm gì không báo một tiếng đã chạy tới rồi."

"Ta thấy nàng gặp nguy hiểm, nhất thời nóng lòng thì xông lên rồi.", Đông Phương Úc Khanh nhỏ giọng nói, sau đó lại nghiêng đầu cảm thán: "Ày, Thiên Cốt, hoá ra nàng cũng có chút bản lĩnh nha."

Hoa Thiên Cốt kiêu ngạo mà hất cằm, "Còn phải nói, chính Nguyệt Tỷ Tỷ dạy cho ta mà."

"Nguyệt Tỷ Tỷ? Là ai thế?", Đông Phương Úc Khanh hỏi.

"Là người vô cùng quan trọng với ta, có nói huynh cũng không biết đâu. Dù sao cũng cảm ơn huynh vừa rồi đã cứu ta.", Hoa Thiên Cốt tiếp tục đi về phía trước.

"À~~~~", Đông Phương Úc Khanh đi theo ở phía sau nàng, khi nghe nàng nói cảm ơn thì cười hi hi. Hoa Thiên Cốt ở phía trước đột ngột dừng bước, Đông Phương Úc Khanh bất ngờ không phòng bị mà đâm vào người Hoa Thiên Cốt, cảm đập vào đỉnh đầu của nàng. Đông Phương Úc Khanh xoa xoa cằm, hỏi: "Thiên Cốt, sao nàng đột nhiên dừng lại thế?"

"Đông Phương, huynh nhìn kia.", Hoa Thiên Cốt lôi Đông Phương Úc Khanh, chỉ vào văn tự được ghi trên bảng ở trước mặt, trên đó dán tin tức muốn thu đệ tử của Trường Lưu Sơn: "Trường Lưu muốn thu nhận đệ tử!"

"Ừm", Đông Phương Úc Khanh không mấy hứng thú, "Thiên Cốt, nàng định đến Trường Lưu?"

"Tất nhiên rồi. Ta muốn đến Trường Lưu để học nghệ nha.". Mục tiêu của Hoa Thiên Cốt là sẽ có một ngày mình có thể không kiêng dè bất kỳ cái gì mà đứng bên cạnh Nguyệt Tỷ Tỷ, đi chu du khắp thiên hạ cùng nàng.

Đông Phương Úc Khanh cũng vui mừng cho Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, nàng có thể đến Trường Lưu Sơn rồi."

"Ừ, nhưng mà...", Hoa Thiên Cốt hơi chần chừ, "Ta còn chưa hoàn thành di mệnh của Thanh Hư Đạo Trưởng, chưa tìm được sư huynh Vân Ân, sao có thể đến Trường Lưu Sơn trước được?"

"Vậy nàng không đi Trường Lưu Sơn sao?"

"Đi chứ! Nhưng ta sao có thể không giữ lời với người ta đây?! Thế nên trước hết, ta sẽ ở nơi này chờ Sư huynh Vân Ân, rồi mới đi Trường Lưu Sơn."

"Vậy nàng không muốn đi Trường Lưu Sơn sao? Ta có thể ở lân cận Thục Sơn, thay nàng đợi Vân Ân."

"Ta sao có thể làm vậy?!", Hoa Thiên Cốt không muốn lại gây phiền toái cho Đông Phương Úc Khanh.

"Ta sớm đã nói với nàng, đây là cơ hội duy nhất đi đến Trường Lưu Sơn, nếu như bỏ lỡ, sau này nàng sẽ không còn cơ hội nào nữa. Ta hứa với nàng sẽ ở chỗ này đợi Vân Ân. Chờ hần đến rồi ta nói hần đi tìm nàng, được không?", Đông Phương Úc Khanh khuyên.

Hoa Thiên Cốt tuy còn do dự, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Nàng muốn sớm ngày đi tới Trường Lưu Sơn, không cần đợi đến tận ba năm lâu như vậy, thật hy vọng sớm một chút tìm tới Nguyệt tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tại Trường Lưu Sơn

Editor: daimocqua24

Trong đại điện ở Trường Lưu, Lạc Thập Nhất cầm danh sách đi vào, hành lễ với ba vị kia rồi nói: "Bẩm Tôn Thượng, đây là bản danh sách người tham gia cuộc sát hạch dành cho đệ tử mới, mời ngài xem qua."

Bạch Tử Họa nhận lấy danh sách rồi lật xem, Sênh Tiêu Mặc phẩy quạt giấy đứng ở một bên, nói: "Lần sát hạch này ta muốn nhận hai đồ đệ để chơi đùa một phen."

"Sư đệ, lần này muốn thu đệ tử sớm hơn là vì chống lại thế lực đang mở rộng của Điện Thất Sát, tăng cường thực lực cho Trường Lưu chúng ta, không phải chuyện đùa." Ma Nghiêm nghiêm túc nói.

"Ày sư huynh, huynh coi tiêu sự muội lại bề quan, không ai thêm chơi với ta, ta không tìm thêm vài đồ đệ để tiêu khiển thì ta sẽ buồn tẻ đến chết mất."

"Mấy lần trước sư muội bề quan cũng đâu thấy đệ đi thu đệ tử."

"Ta cũng vừa mới nảy ra ý định này thôi mà."

"Đệ...." Ma Nghiêm đối với Sênh Tiêu Mặc cũng bó tay chịu trận, quay đầu hỏi Bạch Tử Họa, "Tử Họa, đệ nói xem..." Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa mãi lo nhìn chăm chăm danh sách trên tay, không nhúc nhích, cũng không tiếp tục lật trang, hần nghi ngờ hỏi: "Tử Họa, danh sách có vấn đề gì sao?"

Bạch Tử Họa hoàn hồn, lắc đầu một cái, đưa danh sách cho Ma Nghiêm. Ma Nghiêm quan sát một lúc cũng không nhìn ra vấn đề, liền quay sang nói với Lạc Thập Nhất: "Thập Nhất, lần sát hạch này cần phải được chặt chẽ, tiến hành cho cẩn thận. Bất kỳ người nào làm trái với quy định của cuộc thi đều không được thông qua."

"Dạ, đệ tử đã rồi!" Lạc Thập Nhất khom mình hành lễ nói.

Bạch Tử Hoà thì đầm chiêu, tên của Hoa Thiên Cốt bỗng dưng xuất hiện trong danh sách khiến hắn nhớ tới lúc gặp Hoa Thiên Cốt, lẽ nào.....không tránh khỏi tai hoạ này sao? Sau khi trở về Tuyệt Tình Điện, Bạch Tử Hoà lấy hộp gấm ra, bên trong chứa đá Nghiệm Sinh của hắn cùng Thiều Nguyệt, đá Nghiệm Sinh của hắn vẫn phát ra ánh sáng vàng kỳ lạ, trong khi đó đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt không khác với người khác là bao, cũng được bao bọc bởi luồng ánh sáng tím, không có biến hoá gì. Coi bộ muốn tìm tới phương pháp để hoá giải không phải dễ dàng như thế.

Hoa Thiên Cốt đi tới trạm nghỉ của Trường Lưu, nhìn thấy bên trong biết bao nhiêu người, ai ai cũng đều mài mê tập luyện, chỉ có trận tranh đấu ở trung tâm là nổi bật hơn hẳn, bởi vì có một người luôn ở thế áp đảo đối phương. Người nam nhân nọ nhìn qua rất hung dữ, mặt mày lạnh tanh không cảm xúc, kiếm cũng chưa rút mà đã dễ dàng đánh hai người kia nằm la liệt trên đất.

Hoa Thiên Cốt thần phục không thôi: "Thật lợi hại!" Nàng vừa cảm thán xong, hai người vừa ngã trên mặt đất cũng lập tức đứng lên, đánh lén sau lưng nam nhân kia. Hoa Thiên Cốt chỉ về phía sau lưng hắn mà hô: "Coi chừng phía sau!"

Sóc Phong kịp thời rút kiếm, trong tức khắc liền đỡ lấy chiêu kiếm của hai kẻ kia, sau đó dùng thân kiếm đánh vào lồng ngực của bọn họ, hai kẻ đó lập tức ngã ra phía sau. Sóc Phong chiến thắng, liền vang lên một tràng tiếng khen hay ở chung quanh, sôi nổi suy đoán người này là ai, mà Sóc Phong lại nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, muốn đi lại chỗ của nàng. Giữa đường bị Nghê Mạn Thiên chặn lại, Sóc Phong cũng chẳng thêm ngó ngang mà tiếp tục đi tới hỏi Hoa Thiên Cốt: "Cô là ai?"

"À? Ta tên Hoa Thiên Cốt." Hoa Thiên Cốt mờ mịt đáp.

"Sao lại giúp ta?" Sóc Phong hỏi, Hoa Thiên Cốt càng khó hiểu, nàng giúp hắn hỏi nào vậy?

Cùng lúc đó, Nghê Mạn Thiên tức giận vì chưa bao giờ bị người khác đối đãi như vậy, nàng ta xoay người lại đánh ra một chưởng về phía Sóc Phong. Hoa Thiên Cốt thấy thế liền khẩn cấp hô: "Cẩn thận!"

Chưởng lực của Nghê Mạn Thiên đánh vào phía sau của Sóc Phong, nhưng hắn lại không hề hấn gì cả, mà còn quay sang tiếp tục hỏi Hoa Thiên Cốt: "Vì sao giúp ta?"

"Cái này?" Hoa Thiên Cốt trả lời ra sao, mà Nghê Mạn Thiên thì không khỏi hoảng sợ. Sóc Phong quan sát Hoa Thiên Cốt một lát rồi trong nháy mắt quay người đánh với Nghê Mạn Thiên. Hai người khó phân thắng thua, tuy nhiên, Sóc Phong rõ ràng ở thế thượng phong. Đang trong lúc quyết định thắng bại thì tiếng chuông tập hợp vang lên, hai người liền dừng cuộc tranh đấu, theo mọi người đi đến địa điểm tập hợp.

Lúc Nghê Mạn Thiên đi ngang qua Hoa Thiên Cốt, giọng điệu khó chịu bảo nàng không cần nhiều chuyện, Khinh Thủy tưởng Hoa Thiên Cốt là tỷ nữ của Nghê Mạn Thiên thì đánh vai của nàng một cái hỏi: "Nha đầu, chủ nhân của cô sao hung dữ quá vậy?"

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt ngờ vực mà nhìn nàng.

"Cô không phải tỷ nữ của nàng ta hả?" Khinh Thủy kinh ngạc.

"Ta không quen nàng ấy." Hoa Thiên Cốt đáp, Khinh Thủy biết là bản thân hiểu lầm, liền nhanh chóng khai ra tên họ: "Ta tên Khinh Thủy, nếu cô không ngại thì sau đó chúng ta trở thành bạn bè nhé."

Hoa Thiên Cốt lần đầu nghe thấy có người muốn làm bạn với nàng, nàng mừng như điên, liền tục gật đầu "Hay lắm!" Vui thích đi với Khinh Thủy đến địa điểm tập hợp.

Lạc Thập Nhất tuyên bố quy tắc và nội dung của cuộc thi. Thứ nhất là Khu rừng ma quái, khi nghe đến có Hoa ăn thịt người, Đường Bảo liền thò đầu ra bảo: "Mẫu thân, có Hoa ăn thịt người kia, nguy hiểm quá đi, người ta không muốn mất mẫu thân đâu."

Hoa Thiên Cốt an ủi: "Yên tâm, từ nhỏ ta đã cùng Nguyệt tỷ tỷ vào tận sâu trong núi để hái thảo dược để làm thuốc đông y, cái gì chưa từng thấy, hơn nữa có kiếm pháp do đích thân Nguyệt tỷ tỷ dạy, con không cần lo lắng." Đường Bảo đành phải rút đầu trở vào bên trong, không nói thêm gì nữa.

Giờ thi đã đến, Lạc Thập Nhất đọc tên Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt bước lên lấy Ngân Thủy Châu và thanh kiếm gỗ, chuẩn bị tiến qua lối vào thì bị Lạc Thập Nhất cản lại. Hắn nhìn qua nhìn lại, quan sát Hoa Thiên Cốt, sau đó đưa tay ra thi triển pháp thuật ở bên tai nàng, Đường Bảo vèo một cái liền rơi vào trong tay của hắn.

"Đây là cái gì?" Lạc Thập Nhất hỏi.

"Nó là linh trùng do ta nuôi." Tay Hoa Thiên Cốt đưa ra, muốn cầm lại Đường Bảo nhưng lại bị ngăn trở bởi vì Lạc Thập Nhất vẫn cầm mãi chẳng chịu buông nó ra.

"Vật này cũng không được mang theo." Lạc Thập Nhất nói rằng.

"Cái gì?"

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt cùng Đường Bảo đồng thời nói.

"Nó còn biết nói? Nó có phép thuật, có thể trợ giúp cho người, cho nên không thể mang nó theo vào trong." Lạc Thập Nhất nói xong, Đường Bảo liền phát sinh âm thanh bất mãn.

"Hà?" Hoa Thiên Cốt vội vàng an ủi Đường Bảo, "Ngoan, ngày mai ta sẽ đến đón con."

Đường Bảo hừ một tiếng thay cho câu trả lời, Hoa Thiên Cốt cũng đành chịu, Lạc Thập Nhất nói: "Người yên tâm, ta sẽ giúp người chăm sóc nó thật tốt. Nếu như chịu đựng không nổi thì nhớ bóp nát Thủy Ngọc, lập tức sẽ bảo vệ người được bình an, đồng thời cũng biểu hiện là người đã bỏ cuộc."

Hoa Thiên Cốt kinh hoàng, rồi gật đầu nói: "Cảm ơn thượng tiên." Nàng nhìn Đường Bảo một lát rồi tiến vào Khu rừng ma quái.

Đường Bảo mắt mắt rừ đầu, Lạc Thập Nhất nhìn nó, hiểu kỳ hỏi: "Nè, người tên gì?"

"Hừ, người là kẻ xấu, ta mới không thèm quan tâm người đâu." Đường Bảo tức giận nói, Lạc Thập Nhất cười, dùng ngón tay đâm đâm thân thể nó, Đường Bảo lập tức kêu lên: "Người đừng đụng đến ta!" Lạc Thập Nhất cười ha hả, cảm thấy rất thú vị. 2

Hoa Thiên Cốt tiến vào Khu rừng ma quái, đồng thời gặp Hoa ăn thịt người cùng với Nghê Mạn Thiên. Hai người đồng tâm hiệp lực, ra tay quyết liệt nhưng lại chưa từng đánh trúng chỗ yếu của nó. Lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhớ ra máu của mình có thể khiến hoa cỏ khô héo, nàng liền cắt lòng bàn tay đem giọt máu rưới trên thân kiếm, rồi nói với Nghê Mạn Thiên: "Mạn Thiên, cô ở trước mặt nó đánh lạc hướng, ta sẽ tập kích từ phía sau."

"Được!" Nghê Mạn Thiên đứng dậy bay về phía Thực Nhân Hoa, Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội một chiêu kiếm đâm vào Thực Nhân Hoa cành khô trên, quả nhiên trong chớp lát, Thực Nhân Hoa liền ngã xuống đất chết héo rồi.

Nghê Mạn Thiên cắt kiếm rồi tiến lên hỏi: "Này, cô tên gì?"

"Ta tên Hoa Thiên Cốt."

"À" Nghê Mạn Thiên gật gù. "Ta thấy tính tình cô trung thực, không giống như những người kia cứ hay nịnh bợ ta, mặc dù không có phép thuật, nhưng kiếm pháp không tồi. Được lắm, ta muốn cùng người kết giao làm bạn."

"Hà?" Hoa Thiên Cốt không thể ngờ là trong hôm nay mà nàng đã thu nhận được hai người bạn.

"Thế nào? Được sủng ái như vậy thì thấy lo sợ rồi?" Nghê Mạn Thiên hất mặt lên nói.

"Ha hả, từ nhỏ ta đã không có ai bầu bạn, hôm nay một lúc có thể được kết giao với nhiều người như vậy, ta có chút không quen." Hoa Thiên Cốt gãi gãi mặt của mình nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, Hoa ăn thịt người cũng đã bị tiêu diệt, tốt hơn hết là mau chóng rời khỏi đây." Nghê Mạn Thiên nói.

Hoa Thiên Cốt gật đầu nghe theo, cùng đi với Nghê Mạn Thiên tiến sâu vào trong khu rừng. Khi đó, tại trạm nghỉ, Bạch Tử Họa nhìn thấy thành tự của Hoa Thiên Cốt vừa rời từ trong gương, hẳn không khỏi thấy lạ, máu của nàng? Rốt cuộc nàng là ai?

Đến buổi tối, các thí sinh ngủ lại trong rừng, Bạch Tử Họa lệnh cho Lạc Thập Nhất thả khói Mê Dật, chốc lát sau tất cả các thí sinh đều rơi vào trong ảo cảnh, giấy giũa mũi cũng không thoát ra được. Bạch Tử Họa ở trước gương, quan sát từng ảo cảnh của các thí sinh, lúc nhìn đến của Hoa Thiên Cốt thì dừng lại, người rơi vào ảo cảnh, sẽ đạt được tâm nguyện lớn nhất của mình. Hoa Thiên Cốt, rốt cuộc trong lòng người mong muốn nhất là điều gì?

Hoa Thiên Cốt chìm vào ảo giác, thấy bản thân trở về căn nhà gỗ của Hoa gia, nơi đó Hoa tú tài còn sống, nhìn thấy nàng tâm trạng liền mừng rỡ nói: "Tiểu Cốt con à!."

Hoa Thiên Cốt chạy tới, "Cha, cha, ta rất nhớ người, sau này Tiểu Cốt sẽ ngoan ngoãn nghe lời cha, cha đừng rời xa Tiểu Cốt nữa được không?"

Hoa tú tài ôm Hoa Thiên Cốt: "Ngoan, ngoan, cha sẽ luôn ở bên Tiểu Cốt mà."

Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ tới Thiệu Nguyệt, ngẩng đầu hỏi: "Nguyệt Tỷ Tỷ đâu? Tỷ ấy đã đi hay còn ở lại?"

"Tiểu Cốt!" Một giọng nói quen thuộc từ trong nhà vọng ra, Hoa Thiên Cốt quay sang thì nhìn thấy Nguyệt tỷ tỷ của nàng vẫn như xưa, toàn thân áo trắng hơn tuyết từ trong nhà bước ra, mỉm cười kêu tên của nàng. Hoa Thiên Cốt khẽ lau nước mắt, chạy tới ôm lấy Thiệu Nguyệt, nghẹn ngào nói: "Ta cứ nghĩ Nguyệt tỷ tỷ không cần Tiểu Cốt nữa, muốn bỏ rơi Tiểu Cốt rồi."

Thiệu Nguyệt khẽ vuốt lưng nàng: "Ta sao đành lòng?! Nguyệt Tỷ Tỷ không bao giờ bỏ rơi Tiểu Cốt đâu, vĩnh viễn sẽ không."

"Thật sao?" Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu hỏi, thấy Thiệu Nguyệt trịnh trọng gật đầu nàng mới chịu nín khóc, mỉm cười, kéo tay Thiệu Nguyệt đi vào trong nhà. Tới bên trong thì thấy mẫu thân Tiểu Cốt nằm ở trên giường, Hoa Thiên Cốt đi tới cạnh giường, gọi: "Mẹ..."

Bạch Tử Họa đứng lên, bước tới trước gương mà thầm nói: "Hoa Thiên Cốt, hoá ra tâm nguyện của người chẳng qua chỉ là những chuyện bình thường nhất của cuộc sống thế gian thôi sao, mà Tiểu Nguyệt....nàng ở trong lòng người, thật sự quan trọng đến vậy?"

Thấy trời sắp sáng, Lạc Thập Nhất đợi thí sinh ở lối ra vào, mà Hoa Thiên Cốt vẫn còn đắm chìm trong ảo cảnh của mình. Lúc này, Đông Phương Úc Khanh đột nhiên nhào lại, thấy nàng vẫn chưa chịu tỉnh, liền dùng sức lay Hoa Thiên Cốt.

Nghê Mạn Thiên từ trong ảo cảnh của bản thân bước ra, vỗ ngực nói: "Làm ta sợ muốn chết, suýt nữa là không thoát ra được rồi, may là ý chí bản tiểu thư kiên định, không tồi, không tồi..."

"Thiên Cốt, Thiên Cốt, nàng tỉnh lại đi." Đông Phương Úc Khanh làm thế nào gọi cũng không khiến nàng tỉnh lại, Nghê Mạn Thiên nghe thấy tiếng kêu thì nhìn hẩn hỏi: "Người là ai? Làm gì ở bên cạnh Thiên Cốt?"

"Thiên Cốt bị nhốt trong ảo cảnh, bây giờ còn chưa thoát ra được, ta là....một người bạn của nàng." Đông Phương Úc Khanh lo lắng nói.

"Thiên Cốt vẫn chưa đi ra? Vậy làm sao giờ, nhanh tới trưa rồi, sắp không còn kịp rồi." Nghê Mạn Thiên gấp gáp.

"Muốn thoát ra ảo cảnh cần phải nhờ ý chí của bản thân, còn không thì phải nhờ đến máu và nước mắt. Vậy đi, cô đi trước, ta ở lại đây chờ Thiên Cốt."

"Ta không thể..." Nghê Mạn Thiên do dự nói.

"Cô mau đi đi, không thì sẽ thua ả này, trái lại ta cũng chẳng muốn gia nhập Trường Lưu, đi nhanh lên!" Đông Phương Úc Khanh thúc giục.

Nghê Mạn Thiên đấu tranh một lúc, cuối cùng quyết định đi trước. Đông Phương Úc Khanh thấy Hoa Thiên Cốt còn chưa tỉnh, nhìn tảng đá ở bên cạnh, rồi hít một hơi thật sâu, sau đó cả người lao tới, liền ngất xỉu.

Bên trong ảo cảnh, Hoa Thiên Cốt ở nhà nấu cơm, Thiệu Nguyệt ở bên cùng làm với nàng, Hoa tú tài thì trò chuyện với nương tử của hắn, chốc lát sau thì cơm nước xong xuôi, người một nhà quây quần cùng nhau ăn cơm, ấm áp vui vẻ. Đông Phương Úc Khanh nhìn thấy thì không đành lòng quấy nhiễu bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm tàn nhẫn lôi kéo Hoa Thiên Cốt đi ra, Đông Phương Úc Khanh mới lớn tiếng la lên: "Thiên Cốt, nàng đã quên mục đích lên Trường Lưu Sơn rồi sao, nàng không phải muốn tìm người hay sao? Lễ nào cứ như vậy mà bỏ dở nửa chừng hả? Trong này đều là ảo giác, không phải thật, toàn là giả mạo a!"

"Cái gì? Làm sao có thể, Nguyệt Tỷ Tỷ, cha và mẫu thân đều ở đây mà." Hoa Thiên Cốt không tin được nói, Đông Phương Úc Khanh không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là móc một cây chủy thủ trong túi của mình ra, rạch cánh tay của mình một đường, trong nháy mắt Hoa Thiên Cốt liền tỉnh lại.

Bạch Tử Họa nhìn sau khi Đông Phương Úc Khanh đưa Hoa Thiên Cốt ra khỏi ảo cảnh, hai người liền đi về phía lối ra vào, càng nhìn càng nghi ngờ Đông Phương Úc Khanh, hẩn nhìn Đông Phương Úc Khanh nói: "Tâm tư người này sâu không lường được!"

Hoa Thiên Cốt vừa đi vừa nghĩ, ta rõ ràng mơ thấy Nguyệt tỷ tỷ, tại sao lúc tỉnh lại vẫn không nhớ được hình dáng của nàng vậy? Nghê Mạn Thiên lo lắng chờ tại lối vào của khu rừng, Đường Bảo và Lạc Thập cũng rất lo lắng, không ngừng ngoi về phía lối vào. Buổi trưa sắp trôi qua, Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh cuối cùng cũng bước ra, Nghê Mạn Thiên mừng rỡ bước lên ôm lấy hai người: "Thiên Cốt, rốt cuộc các người cũng đi ra." Nàng phát hiện bản thân ôm luôn cả Đông Phương Úc Khanh, vội đẩy hắn ra, Đông Phương Úc Khanh đành bất đắc dĩ đứng ở một bên.

Hoa Thiên Cốt cẩn thận băng vết thương cho Đông Phương Úc Khanh: "Đông Phương, huynh không có việc gì chứ?"

"Thiên Cốt, ta không sao, chỉ là ta sẽ không được giữ lại sau cuộc thi." Đông Phương Úc Khanh bóp trán nói.

"Xin lỗi. Điều tại ta." Hoa Thiên Cốt áy náy nói.

"Không sao mà Thiên Cốt, trái lại ta cũng không muốn ở lại Trường Lưu. Việc Vân Ân ta đã truyền tin khắp nơi, sau khi huynh ấy biết sẽ đến Trường Lưu tìm nàng, nàng cứ yên tâm thi đi." Đông Phương Úc Khanh nói.

Hoa Thiên Cốt gật gù, "Huynh yên tâm, Đông Phương, nhất định ta sẽ thông qua sát hạch."

Ải thứ hai là vượt qua một cầu treo bằng bằng xích trên vách núi, trên đường đi qua cầu còn phóng ra phi tiêu để gây trở ngại, Hoa Thiên Cốt hơi sợ, phần lớn thí sinh đều đã vượt qua mà nàng còn do dự ngồi xổm tại nơi đó. Cuối cùng nhờ vào sự cổ vũ của Nghê Mạn Thiên và Khinh Thủy ở phía bên kia, Hoa Thiên Cốt cũng bước lên cây cầu. Đi được một nửa chặng đường thì ở trong bóng tối, Bạch Tử Họa thi triển pháp thuật chặt đứt dây treo cầu, Hoa Thiên Cốt hốt hoảng giữ được xích sắt mà lao xuống. Nghê Mạn Thiên cùng với Khinh Thủy, thậm chí cả Lạc Thập Nhất đều cho rằng Hoa Thiên Cốt sẽ bị loại, nhưng ngoài ý muốn, Hoa Thiên Cốt vẫn chưa có ngã xuống, như cũ nắm chặt xích sắt, từng bước từng bước trèo lên. Các thí sinh đứng trên vách núi cũng sôi nổi, cùng hô nàng cố lên. Đến lúc bò lên tới, thì Hoa Thiên Cốt liền ngất xỉu.

Buổi tối, Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, phát hiện mình ở trên giường, nàng lo lắng kết quả cuộc sát hạch, bật dậy muốn đi ra ngoài. Nghê Mạn Thiên cùng Khinh Thủy vẫn luôn chờ ở trong phòng của nàng, nhìn thấy nàng muốn xuống giường thì vội dè nàng lại. Khinh Thủy nói: "Cô mệt tới ngất xỉu, phải cố gắng nghỉ ngơi."

"Nhưng mà...."

"Ta biết cô lo lắng chuyện gì nhưng cô yên tâm, chúng ta đều được thông qua, ngày mai đã có thể ở lại Trường Lưu." Nghê Mạn Thiên vui mừng nói.

"Không phải chúng ta còn chưa thông qua ải thứ ba sao? Làm sao có thể được lưu lại?" Hoa Thiên Cốt nghi ngờ nói.

"Ta cũng không rõ nhưng mặc kệ, có thể ở lại Trường Lưu là tốt rồi." Nghê Mạn Thiên không nghĩ ra, cũng chẳng muốn suy nghĩ tới.

Nghê Mạn Thiên đi khỏi thì bồi bàn bước vào cùng một phong thư trên tay, nói là của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt liền vội vã mở ra xem. Thì ra Đông Phương Úc Khanh đã đi rồi, nàng để thư ở một bên, nằm trên giường, nhớ tới sự việc xảy ra bên trong ảo cảnh. Xem ra nàng quả thật phải cố gắng cảm tạ Đông Phương rồi.

Bạch Tử Họa đứng trước Tuyệt Tình Điện, hắn không kể sự việc của Hoa Thiên Cốt cho Thiều Nguyệt biết là vì không muốn khiến nàng phân tâm, tập trung vào việc tu luyện. Hắn nhìn bầu trời đêm mênh mông mà nghĩ, nếu kiếp nạn này dùng chính đạo giải không được, chạy không thoát, giết không xong, ta chỉ còn cách đối mặt với nó. Bạch Tử Họa ta chết thì có gì đáng tiếc, chỉ có nhân sinh của thiên hạ thì phải tính sao? Vì một người mà coi nhẹ thiên hạ, như vậy có đúng không? Sinh Tử kiếp tự nhiên được định bởi trời, việc gì đến thì cứ để nó đến đi. Coi bộ ngày mai nàng cũng khó lòng mà qua ải thứ ba, mùi hương quái lạ trên người nàng giống như thuốc yêu tặc, muốn thông qua ải thứ ba, e là rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gia Nhập Trường Lưu

Editor: daimocqua24

Ngày hôm sau, Lạc Thập Nhất mang theo đệ tử ngự kiếm phi hành, dùng kiếm của mình đưa các thí sinh đi. Các thí sinh được bay trên không trung mà tỏ ra hưng phấn, hết nhìn đông lại nhìn tây, có nhóm lại xôn xao không ngớt.

Hoa Thiên Cốt, Kinh Thủy và Nghê Mạn Thiên đi cùng nhau, Kinh Thủy đứng trước chỉ về cảnh sắc trước mắt, nói với Hoa Thiên Cốt đang ở phía sau: "Thiên Cốt, cô nhìn kia!"

Hoa Thiên Cốt rung động, than thở một tiếng: "Đẹp quá đi!"

Nghê Mạn Thiên đứng phía sau Hoa Thiên Cốt cũng vô cùng phấn khích, so với phong cảnh càng để nàng để tâm chính là Trường Lưu Sơn: "Rốt cuộc chúng ta đã đến được Trường Lưu rồi."

Từ phía xa nhìn tới, Trường Lưu Tiên sơn là hòn đảo chủ chốt của ngàn dặm xung quanh, có hình dạng của một bát quái rất kỳ lạ, không theo một quy tắc nào cả, toàn bộ hòn đảo lơ lửng trôi nổi giữa không trung, nghiêng nghiêng bên trên có ba hòn đảo nhỏ, giống như tinh tú nhật nguyệt lấy hòn đảo chính làm trung tâm mà quay xung quanh. Đồng thời ở trên ba hòn đảo nhỏ, có thác nước hùng vĩ như dải ruy-băng buông thõng, như dải Ngân Hà tạt chín tầng mây mà chảy xiết như đang lao xuống, chảy đến bên trên của đảo chủ, sau đó sẽ từ đảo chủ mà tỏa thành từng luồng nước ra bốn phương tám hướng, rồi nghiêng đổ vào biển, dựng lên một màn che bằng nước đồ sộ giữa không trung, bị bao trùm dưới ánh tà dương, đẹp đến tưởng như không phải thật. Mà ở xa xa trong không trung, còn rải rác to nhỏ lẻ tẻ tiền đảo cùng tiên sơn, có tròn có méo, có uốn uốn cong cong, cùng chìm trong sắc trời đặc biệt làm nổi lên vẻ linh động.

Lạc Thập Nhất phụ trách giới thiệu với các thí sinh: "Bây giờ mọi người đang nhìn thấy chính là Trường Lưu Tiên sơn, ba hòn đảo nhỏ lơ lửng ở bên trên là Tham Lam Điện, Tiêu Hồn Điện và Tuyệt Tình Điện, là chỗ ở của bốn vị Tứ Tôn."

Hoa Thiên Cốt khoát vai Kinh Thủy, hỏi: "Thập Nhất sư huynh, vị thượng tiên kia....Thiều Nguyệt thượng tiên ở nơi nào vậy?" Nàng hỏi xong thì xung quanh lộ lên tiếng cười.

Lạc Thập Nhất chỉnh lại lời của nàng: "Thiên Cốt, tước danh của Kiếm Tôn không phải ai cũng có thể gọi ra, nếu sau đó trở thành đệ tử của Trường Lưu, lại càng không thể gọi thẳng như vậy."

"Ừm, ta biết rồi....nhưng vì ta không biết phải gọi nàng như thế nào mà." Hoa Thiên Cốt có chút mất mát nói. Lúc trước, Thiều Nguyệt chỉ nói cho nàng biết tên của người thôi.

Lạc Thập Nhất an ủi: "Ngươi yên tâm, Thiên Cốt, Kiếm Tôn rất bình dị gần gũi, nàng một trong số ít đồ đệ của Chương môn tiền nhiệm của Trường Lưu, lúc mới bắt đầu, từ một người không hiểu biết một chút nào về tu tiên mà vẹn vẹn chỉ dùng thời gian một trăm năm liền tu luyện thành thượng tiên, là niềm kiêu hãnh của Trường Lưu!" Nói đến đây, Lạc Thập Nhất cũng rất tự hào.

Các thí sinh đều kinh ngạc thốt lên hỏi: "Là thật hay giả?" Đám đông sôi nổi toàn là vì khám phục thiên phú của Thiều Nguyệt.

Hoa Thiên Cốt cũng rất kinh ngạc, hoá ra nàng lợi hại như vậy, rồi hướng về Lạc Thập Nhất hỏi tiếp: "Thập Nhất sư huynh, ngươi còn chưa nói cho ta biết Kiếm Tôn ở nơi nào đó?"

"À, Kiếm Tôn ở Tuyệt Tình điện, cùng một chỗ với chương quản của Tuyệt Tình điện là Tôn Thượng." Lạc Thập Nhất nói xong, liền chỉ vào một hòn đảo nhỏ nổi lơ lửng rồi nói tiếp: "Chính là chỗ đó!"

Hoa Thiên Cốt nhìn Tuyệt Tình điện, thầm nghĩ, thật hy vọng có một ngày vào được nơi đó để nhìn xem, nhưng vì sao Kiếm Tôn lại ở một chỗ cùng với

Tôn Thượng? Nàng nghi hoặc mà hỏi Lạc Thập Nhất.

"Lúc ấy ta còn chưa vào Trường Lưu, ta cũng không rõ tình hình cụ thể ra sao, chỉ là nghe sư phụ kể lại là do lúc đó Chương môn muốn Tôn Thượng chỉ dạy Kiếm Tôn, nên để Kiếm Tôn ở Tuyệt Tình điện."

Hoa Thiên Cốt sáng tỏ nhẹ gật đầu, Lạc Thập Nhất cùng mọi người hạ xuống trên mặt đất ở Trường Lưu, thỉnh thoảng có đệ tử đi ngang qua sẽ khom mình hành lễ với Lạc Thập Nhất, chào một tiếng: "Chào Thập Nhất sư huynh."

Lạc Thập Nhất gật đầu đáp lại, rồi đưa các thí sinh đã đổi xong quần áo đi đến bên cạnh ao nước Tam Sinh: "Đây là ao Tam Sinh của Trường Lưu Sơn, chính là nội dung thi của ái thứ ba, chỉ cần các người xuống ngâm mình một lát là được. Người tắm qua nước Ao Tam Sinh thì có thể chính thức nhập môn, trở thành đệ tử ngoại môn của Trường Lưu."

Lạc Thập Nhất vừa nói xong, Hóa Tịch liền hỏi: "Này.. sư huynh, chúng ta chỉ mới nhập môn, liền để mọi người cởi quần áo cùng nhau tắm sao?" Hắn vừa nói xong, Vũ Kinh La lập tức dùng nắm tay gỡ đầu hắn.

"Không cần phải tắm cùng nhau, các người để chân trần men theo rìa ao Tam Sinh mà đi một vòng thì coi như qua ái." Lạc Thập Nhất chỉ vào Ao Tam Sinh nói.

Nghê Mạn Thiên nghe xong thờ phào nhẹ nhõm, nàng còn tưởng cửa ái này sẽ rất khó đây. Kinh Thủy cảm thấy kỳ quái nói với Hoa Thiên Cốt: "Không thể nào? Chỉ đơn giản có vậy?"

"Đơn giản lắm à?" Hoa Thiên Cốt còn chưa hiểu rõ lắm hỏi lại, Kinh Thủy khẽ gật đầu.

Lạc Thập Nhất lên tiếng lần nữa: "Các người phải nhớ kỹ, nước của Tham Lam điện tẩy trừ tính tham, nước của Tiêu Hồn điện rửa sạch ham muốn, mà nước của Tuyệt Tình điện cắt đứt si mê, nếu không vứt bỏ chấp niệm với ba loại dục vọng này, khi các người tiến vào sẽ đau đớn không kể xiết, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng." Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc. "Chỉ cần tâm tư ngay thẳng, không có suy nghĩ bất chính hay chứa chấp tà niệm, các người sẽ thích hợp ở lại tu luyện tại Trường Lưu. Các người xếp hàng đi rồi từng người một bước xuống."

Bạch Tử Họa từ phía xa ở trên mỏm núi nhìn xuống dưới. Người dẫn đầu bước xuống là Hoá Tịch, tức thì cảm thấy đau đớn không thôi, nhưng hắn vẫn kiên trì đi về phía trước, dần dần cảm giác tốt hơn rất nhiều. Tiếp theo là Vũ Kinh La, nàng vừa xuống gào một tiếng đau đớn, đợi sau đó cũng không thấy đau đớn quá nhiều, liền tiếp tục đi về phía trước. Sau đó là Sóc Phong, mặt hắn không biểu lộ cảm xúc, không thấy có chỗ nào không thoải mái, mà cô gái ở đằng sau hắn, lúc tiến vào trong nước của Tham Lam Điện thì lập tức đau đến không bước nổi, ngã tại bên bờ.

Lạc Thập Nhất dặn dò đệ tử: "Đưa nàng đi đi, tham niệm của người này quá nhiều, không thích hợp để tu luyện."

Mấy người Hoa Thiên Cốt đứng ở trên bờ nhìn đến cảnh tượng ấy thì kinh sợ không ngớt. Hoa Thiên Cốt có chút sợ hãi, sao lại thế này? Ta tới Trường Lưu là để tìm Nguyệt tỷ tỷ, có phải cũng... đột nhiên có một nam tử chạy từ trong ao Tiêu Hồn lên bên bờ, chân của hắn đều bị ăn mòn, Lạc Thập Nhất lắc đầu một cái: "Đưa hắn đi, người này dục vọng quá sâu nặng, đối với hắn thì ao Tiêu Hồn chính là độc dược, sẽ ăn mòn thân thể của hắn. Ở bên trong ao Tam Sinh, bất kỳ ý nghĩ tư lợi cùng tạp niệm của các người đều sẽ bị bóc trần không chứa một ai."

Mấy người đã lên bờ trước đó cũng bị thương không ít thì nhiều, thế mà Sóc Phong lại bình yên vô sự đi đến trên mặt đất, Lạc Thập Nhất quan sát tới lui trên người của hắn rồi tán thưởng: "Rất ít người ở dưới nước ao Tam Sinh mà lại không có một chút cảm giác gì, ngay cả khi đã thành tiên cũng rất khó mà vượt qua, tư chất Sóc Phong không tệ. Thông qua!"

Hoa Thiên Cốt ở bên bờ không ngừng lo lắng, Kinh Thủy kinh ngạc nói: "Ồi chao, rốt cuộc hắn là người của môn phái nào vậy mà lợi hại đến vậy nha!"

"Hừ! Chẳng phải là ngâm nước thôi sao, có gì mà đặc biệt." Nghê Mạn Thiên không chịu thua nói, sau đó vén tay áo lên bước xuống ao Tam Sinh, Kinh Thủy không ưa dáng vẻ kiêu căng của nàng, làm một mặt quỷ ở sau lưng nàng, sau đó cũng xuống theo, Hoa Thiên Cốt do dự chần chờ mãi cũng đành đi theo.

Xuống tới trong nước Hoa Thiên Cốt cũng không cảm giác được cái gì liền hiếu kỳ bước tiếp, vừa đi vừa nhìn nước trong ao, chùng lúc tới giữa ao thì nàng hét lên, âm thanh kinh ngạc: "Ái chà!"

Lạc Thập Nhất đang lúc ghi chép thì nghe được tiếng kêu, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía của nàng, cho rằng Hoa Thiên Cốt xảy ra chuyện, sự chú ý Bạch Tử Họa cũng bị hấp dẫn. Chỉ thấy Hoa Thiên Cốt hai tay nâng lên một ngụm nước ao, hưng phấn nói: "Nước này thật mát lạnh, thật là dễ chịu!" Nói xong liền tung nước ao trong tay lên không trung, vừa đi vừa chơi đùa nước ở bên cạnh suốt đường đi ở trong ao Tam Sinh.

Lạc Thập Nhất hài lòng nở nụ cười: "Chỉ là một phàm thai trần tục mà trong thâm tâm lại không có tạp niệm, vô dục vô cầu." Kinh Thủy thấy mừng cho Hoa Thiên Cốt, còn Nghê Mạn Thiên tuy có chút đau đớn, nhưng xem Hoa Thiên Cốt không thua gì với người nam tử kia, nàng không khỏi thấy kỳ quái, trong lòng càng là đố kỵ không thôi.

Bạch Tử Họa cũng rất kinh ngạc, làm sao mà nàng có thể đi qua Ao Tam Sinh mà một chút lông tóc cũng không bị hư hại. Nhưng vào thời điểm Hoa Thiên Cốt đi vào Ao Tuyệt Tình thì nàng bỗng cảm thấy một hồi như kim đâm, nhói nhói ở gan bàn chân, thoáng chốc chân trái đứng không vững liền ngã ngửa ở trong ao nước.

"Thiên Cốt!" Kinh Thủy kêu lên, Nghê Mạn Thiên cũng quay đầu nhìn nàng.

"Thiên Cốt, người không sao chứ?" Lạc Thập Nhất lo lắng nói.

Bây giờ lại không thấy đau, Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ kỳ quái, nàng cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, không lẽ là ảo giác? Hoa Thiên Cốt đứng lên, lắc lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, chỉ là một lúc đứng không vững liền trượt té thôi."

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt bình yên mà đi lên bờ, nhìn lại Nghê Mạn Thiên hơi đau đầu, khổ cực đi ở phía sau, liền đưa tay về phía nàng: "Mạn Thiên, có sao không?"

Nghê Mạn Thiên có chút tức giận kéo tay của Hoa Thiên Cốt, nhờ sức lực của nàng mà lên bờ, tức giận nói: "Người nói thử xem!"

Lạc Thập Nhất nói với các thí sinh đã lên bờ thành công: "Chúc mừng các người đã chính thức trở thành đệ tử của Trường Lưu."

"Oa....." Tất cả mọi người không ngừng hoan hô, Hoa Thiên Cốt cũng phấn chấn, tự thốt lên: "Rốt cuộc ta đã trở thành đệ tử của Trường Lưu!"

Lạc Thập Nhất dẫn theo một loạt các đệ tử mới tiến vào đại điện, đối diện với ba vị đang ngồi ở trên kia, quý xuống hành lễ, nói: "Bái kiến Tôn Thượng!"

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt một hồi rồi nói với các đệ tử ở phía dưới: "Đều đứng lên đi." Chúng đệ tử sau khi đứng lên, Bạch Tử Họa hỏi: "Thân thể đều đã điều tra xong?"

"Bẩm Tôn Thượng, đều đã kiểm tra xong, tổng cộng có mười một người." Lạc Thập Nhất bẩm báo lại.

"Là 12 mới đúng." Ma Nghiêm đột nhiên mở miệng nói: "Có thêm một người. Vào đây đi!"

Mọi người quay đầu lại, một nam tử khôi ngô tuấn tú từ cửa lớn của đại điện đi vào, lúc tới nơi thì hất đưa ra hai tay, hành lễ nói: "Đệ tử Mạnh Huyền Lăng bái kiến ba vị!"

"Đây là đệ tử được Trường Lưu đặc biệt chiêu mộ, là đệ tử thứ mười hai của năm nay. Thập Nhất, an bài cho hắn đi."

"Vâng!" Lạc Thập Nhất đưa tay ra nói với hắn "Người đứng bên kia đi!"

"Vâng!" Mạnh Huyền Lăng đi về chỗ rồi đứng đó, tất cả mọi người sôi nổi bàn tán về thân phận của hắn, Kinh Thủy nhìn hắn mà lộ ra vẻ mặt si mê, kêu gọi Hoa Thiên Cốt đề bản luận về hắn, mà Hoa Thiên Cốt thì lại mất tập trung. Nàng đang nhìn ở trên kia chỉ có ba vị, chỉ duy nhất Kiếm Tôn là không ở đây, trong lòng có chút mất mát. Xem ra dù có trở thành đệ tử của Trường Lưu, bản thân muốn gặp người cũng là việc không dễ.

Lạc Thập Nhất gọi các đệ tử tiến lên để nhận một bài của từng điện do Chương môn ban phát. Bạch Tử Họa đưa tay thi triển pháp thuật, lập tức ở bên hông của các đệ tử đều mang theo một mộc bài. Sau đó, Lạc Thập Nhất kêu bọn họ nhỏ giọt máu lên đá Nghiêm Sinh, các đệ tử thấy vậy liền khó hiểu, mất lộ ra vẻ nghi hoặc.

Sênh Tiêu Mặc đứng dậy giải thích: "Mỗi một đệ tử của Trường Lưu lúc nhập môn đều phải nhỏ máu của bản thân lên đá Nghiêm sinh, như vậy thì đá Nghiêm Sinh sẽ ghi nhớ thân phận cùng lai lịch của các người, để tránh có gian tế lẫn vào các phái. Thứ hai là nếu các người có gặp bất trắc, đá Nghiêm Sinh sẽ loé lên tín hiệu cảnh báo, như vậy sư môn cũng kịp thời phái người đến cứu giúp. Nếu như ánh sáng từ đá Nghiêm Sinh của các người mà tắt, thì..." Sênh Tiêu Mặc trong tay cầm quạt giấy chỉ vào bọn họ: "Cái này ta không phải nhiều lời rồi." Nói xong thì cầm chiếc quạt giấy để ở trên cổ của mình mà làm động tác cắt ngang một cái.

Các đệ tử ngơ ngác nhìn nhau rồi từng người từng người bước lên nhỏ máu, Hoa Thiên Cốt là người sau cùng, khi một giọt máu của nàng rơi vào đá Nghiêm Sinh thì phát ra ánh sáng vàng kim giống với của Bạch Tử Họa, khác xa với ánh sáng tím mà đá Nghiêm sinh của các đệ tử còn lại phát ra. Bạch Tử Họa hơi nhướng mày, làm bộ đưa tay ra, dùng ống tay áo để ngăn trở tầm mắt từ đằng sau của Ma Nghiêm, sử dụng phép thuật trên đá Nghiêm sinh của Hoa Thiên Cốt, biến nó trở về ánh sáng tím.

Làm xong việc nhận đá Nghiêm Sinh, Bạch Tử Họa nghiêm túc nói với các đệ tử: "Giờ đây các người là đệ tử của Trường Lưu, phải tuân thủ giới quy ở Trường Lưu, nếu mắc phải sai lầm tất nhiên nghiêm trị không tha."

"Đệ tử đã rõ!"

Ma Nghiêm đứng dậy đi tới: "Ta còn có một chuyện tuyên bố, năm nay Tôn Thượng muốn thu nhận một đệ tử nhập thất, trong các người ai muốn trở thành đệ tử của Chương Môn Trường Lưu son thì phải càng cố gắng gấp bội để có thể đoạt giải nhất trong đại hội Tiên Kiếm, các người nghe rõ chưa?" Bạch Tử Họa cau mày nhìn Ma Nghiêm, không rõ hắn vì sao làm như vậy, Ma Nghiêm chỉ cười đáp lại.

"Đã rõ!"

Bên trong Tuyệt Tình điện, lúc Thiệu Nguyệt đang bế quan tu luyện, vừa rồi nàng mới thuận lợi đột phát Lục Trọng Thiên, tâm tình cảm thấy thư thái, nghiêng đầu nhìn về đóa hoa màu tím ở trên bệ cửa sổ liền nhớ tới mình vẫn chưa tưới nước cho nó. Thiệu Nguyệt đi tới, đưa tay truyền một luồng tiên khí của bản thân vào bên trong đóa hoa, trong nháy mắt đóa hoa tím ấy liền toả ra bùng bùng sức sống, nàng mỉm cười khẽ vuốt cánh hoa, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời ở bên ngoài. Không biết hiện tại Tiểu Cốt ra sao rồi, có thuận lợi tiến vào Trường Lưu? Mà đóa hoa đang bị nàng xoa xoa trong tay giống như đang rất hưởng thụ, tựa vào trong lòng bàn tay của nàng mà đảo qua đảo lại, nhưng vì Thiệu Nguyệt đang nghĩ đến Tiểu Cốt nên cũng không có nhận thấy điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tu Luyện

Trong đại điện, Bạch Tử Họa hỏi Ma Nghiêm, "Sur huynh, chuyện thu nhận đồ đệ, tự ta đã có dự tính, vì sao huynh lại tự ý quyết định thay ta?"

"Tử Họa, quy tắc dành cho Chương môn Trường Lưu, cũng không phải là đệ không biết, trước kia dù đệ có tự do phóng khoáng như thế nào, huynh cũng không quản, nhưng bây giờ đệ là Chương môn của Trường Lưu, đệ phải đảm đương và chịu trách nhiệm cho toàn bộ trên dưới của Trường Lưu." Ma Nghiêm nghiêm túc nói.

Sênh Tiêu Mặc vội vàng khuyên nhủ: "Ai nha, Chương môn sư huynh, mọi chuyện chỉ dành phần huynh thôi, chuyện thu nhận đồ đệ cũng không cần nóng lòng mà, chậm một chút, chậm một chút."

"Không được!" Ma Nghiêm lập tức phản đối, "Chuyện này vạn lần không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa, việc Chương môn thu nhận đồ đệ phải mau sớm quyết định, mọi công sự lớn nhỏ của Trường Lưu sớm cũng cần phải có một người để giúp đệ san sẻ chứ." Ma Nghiêm bước tới, đề cử, "Cô con gái Nghê Thiên Trọng, Nghê Mạn Thiên tiên tư không tệ, Tử Họa"

"Có Tiểu Nguyệt giúp ta là đủ rồi." Bạch Tử Họa nói xong bèn đứng dậy rời đi.

Ma Nghiêm lắc đầu than thở, Sênh Tiêu Mặc tiến lên phía trước bảo, "Sur huynh, huynh cũng đừng ép buộc Chương môn sư huynh, đệ thấy huynh ấy căn bản cũng không muốn thu nhận đồ đệ, tiểu sư muội là do đích thân Chương môn sư huynh dạy dỗ, nói không chừng sư huynh định đào tạo tiểu sư muội để nâng đảm nhiệm chức vụ Chương môn cũng nên."

"Cái gì? Đệ bảo sư muội ư?" Ma Nghiêm kinh ngạc.

"Chỉ là đệ cảm thấy rất có khả năng." Sênh Tiêu Mặc vội vàng sửa lại, "Huynh xem, trước kia sư phụ cũng kỳ vọng rất nhiều vào tiểu sư muội, còn cho phép nàng không cần phải câu nệ với môn quy Trường Lưu, việc này chắc chắn có một không hai ở Trường Lưu của chúng ta. Hơn nữa khi truyền lại chức vị Chương môn cho sư huynh, người còn cố ý hỏi tiểu sư muội, hỏi nàng có làm Chương môn được hay không, cho nên, đệ cảm thấy Chương môn sư huynh hơn phân nửa là đang muốn đào tạo để nhường lại tiểu sư muội chức vị Chương môn này."

"Ừ, thật ra thì sư muội thiên tư thông minh, thiên phú tu luyện cao, làm Chương môn cũng không tệ, có điều nàng quá tự do không câu chấp, không hề tuân theo lễ thường." Ma Nghiêm lo lắng.

"Sợ cái gì, không phải còn chúng ta ư, chúng ta có thể ở bên tiểu sư muội để phụ tá nàng, Chương môn sư huynh ban đầu không phải cũng đã nói như vậy sao." Sênh Tiêu Mặc quật quật.

"Ừ, nhưng nếu Tử Họa có thể thu nhận đồ đệ thì nên cố gắng thu nhận, không thì để sư muội thu nhận, dù sao sư muội cũng ở Tuyệt Tình điện, đến lúc sư muội thu nhận đồ đệ, Tử Họa cũng chẳng phản đối." Ma Nghiêm gật đầu.

"Ha ha, sư huynh tính toán thật chu đáo, đệ cũng phải thu vài đứa đồ đệ để đùa vui một chút." Sênh Tiêu Mặc cười, Ma Nghiêm nhìn hẩn, lắc đầu.

Bạch Tử Họa đi đến phòng chứa đá Nghiệm Sinh, tìm thấy đá Nghiệm Sinh của Hoa Thiên Cốt từ vô số đá Nghiệm Sinh của đám đệ tử, hẩn giữ trong tay mang về Tuyệt Tình điện, lấy ra hộp gấm, bên trong đựng đá Nghiệm Sinh của bản thân và Tiểu Nguyệt, một vàng một tím, hẩn cầm đá Nghiệm Sinh của mình, lại nhìn đá Nghiệm Sinh của Hoa Thiên Cốt, nhớ lại lời sư phụ, có thể hóa giải kiếp này hay không, hoàn toàn dựa vào sự lựa chọn của hẩn; lại nghĩ Tiểu Nguyệt khuyên hẩn không nên từ bỏ việc tìm kiếm biện pháp hóa giải, cuối cùng Bạch Tử Họa lại đặt tất cả đá Nghiệm Sinh vào trong hộp gấm, sau đó giấu đi. Bạch Tử Họa không nhận ra, thời điểm đá Nghiệm Sinh của Thiệu Nguyệt tiếp xúc với đá Nghiệm Sinh của Hoa Thiên Cốt, đá Nghiệm Sinh của Thiệu Nguyệt lại bùng lên thứ ánh sáng màu tím, chậm rãi bao trùm lên ánh sáng vàng phát ra từ đá Nghiệm Sinh của Bạch Tử Họa, song chỉ trong một thoáng chớp mắt nó lại trở lại như thuở ban đầu, đá Nghiệm Sinh của Bạch Tử Họa cùng Hoa Thiên Cốt vẫn nhàn nhạt sắc vàng, còn đá Nghiệm Sinh của Thiệu Nguyệt nằm trung gian, lặng lẽ hiển hiện sắc tím, nếu quan sát kỹ hơn một chút, chắc chắn có thể nhận ra hòn đá Nghiệm Sinh màu tím kia đang hấp thụ lại ánh sáng vàng từ đá Nghiệm Sinh của Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt ở trong phòng ngủ tại Trường Lưu, giúp Nghê Mạn Thiên thoa thuốc, Nghê Mạn Thiên nín thở. "Loại thuốc này đau muốn chết, đổi cái khác đi, chỗ ngăn kéo của ta còn nhiều linh đan diệu dược chôn Bồng Lai lắm."

"Được rồi, Mạn Thiên, Thập Nhất sư huynh có bảo nước từ ao Tam Sinh tương đối đặc biệt, sẽ để lại sẹo, thuốc này mặc dù hơi đau, cơ mà một lát là hết, hơn nữa cũng tránh để lại sẹo." Hoa Thiên Cốt vừa thoa vừa bảo.

"Người nói xem, sao người lại chẳng có chút phản ứng nào với nước từ ao Tam Sinh nhỉ." Nghê Mạn Thiên cúi đầu nhìn nàng, thất sắc.

Hoa Thiên Cốt cũng tò mò, nàng suy nghĩ một lát. "Ta không biết, chỉ có nước ở ao Tuyệt Tình hơi khác thường thôi, còn lại thì rất thư thái."

"Ồi, thật không biết là do người vô cầu, hay là tại đầu óc quá đơn giản đây." Nghê Mạn Thiên đáp, sau đấy thúc giục Hoa Thiên Cốt. "Ài, ta khát nước, mau đi rót cho ta đi."

"Ừ, được." Hoa Thiên Cốt đứng dậy rót nước cho nàng, xong Nghê Mạn Thiên lại nhắc nhở, dặn phải cẩn thận kẻo kẻ khác ghen tị hãm hại cái gì đó, Hoa Thiên Cốt không đặt vào trong lòng, đáp mọi người đều là đồng môn của nhau, đâu đến nỗi thế, Nghê Mạn Thiên lắc đầu than thở, thật không biết nên nói người tốt, hay chính là do đầu óc quá đơn giản đây.

Đêm khuya, Hoa Thiên Cốt không ngủ được, nàng ngồi dậy lôi ra Lục giới toàn thư mà Thanh Hư đạo trưởng đưa, kèm theo cả kiếm pháp Thục Sơn. Nàng mở Lục giới toàn thư đầu tiên, lập tức trước mặt hiện lên một mảnh kim quang, từng chữ cái xuất hiện giữa không trung, Hoa Thiên Cốt hiểu kì đọc, "Yêu Thần thượng cổ xuất thế, gieo họa chúng sinh, chúng thần hợp lực lập phong ấn, phong ấn Yêu hồn với Thập Phương Thần Khí, khiến cho Yêu Thần không còn đường thoát kẻ cả trên trời hay dưới đất, mở thập phương thế giới, hình thần câu diệt. Để ngăn cản Thần Khí hội tụ giúp Yêu Thần tái thế, các môn phái lớn ra lệnh tập trung toàn lực bảo vệ Thần Khí, mười triệu năm qua chưa từng dám lơ là."

Hoa Thiên Cốt thu hồi Lục Giới toàn thư, "Hóa ra Thập Phương Thần Khí quan trọng nhường ấy, vì vậy nên Thục Sơn mới gặp phải họa diệt môn, cũng vì vậy nên Thanh Hư đạo trưởng mới qua đời." Sau đó nàng lại cầm kiếm pháp Thục Sơn lên, mở ra xem, phía bên trên xuất hiện mấy hình người nho nhỏ đang thi triển kiếm pháp, nàng hằng say quan sát, nhớ hồi bé khi Nguyệt tỷ tỷ dạy cho nàng, nàng sẽ luôn được Nguyệt tỷ tỷ làm mẫu trước mấy lần, một mặt là bởi nàng quả thật không nhớ nổi, mặt khác cũng là do nàng thích ngắm Nguyệt tỷ tỷ múa kiếm, tư thái kiếm lạnh lạnh thấu xương kia luôn khiến nàng nhìn thôi mà ngây ngẩn.

"Haizz, lại nhớ tới Nguyệt tỷ tỷ." Hoa Thiên Cốt thở dài, "Đến bao giờ mới có thể tìm lại được Nguyệt tỷ tỷ đây?" Sau đó nàng nhìn về phía bóng người nho nhỏ trên kiếm phổ, "Tuy ta không rành về pháp thuật, nhưng ít ra còn chút tự tin đối với kiếm pháp, nhất định ta có thể học được kiếm pháp Thục Sơn, ta muốn khi gặp lại, Nguyệt tỷ tỷ có thể khen ta thật giỏi." Hoa Thiên Cốt vừa cao hứng suy nghĩ, vừa quan sát kiếm phổ.

Ngày hôm sau, Lạc Thập Nhất tính dạy tân đệ tử thuật ngự kiếm, Hoa Thiên Cốt thầm đọc Khẩu quyết trong lòng, thế nhưng cây kiếm gỗ từ đầu chỉ cuối không thể bay lên nổi, Mạnh Huyền Lăng y chang nàng, nhưng có vẻ còn nghiêm trọng hơn, ngay cả việc cầm kiếm đối với hắn cũng khó khăn, mặc dù ban đầu Hoa Thiên Cốt hơi mất sức, song bây giờ nàng đã thích ứng được, có thể dễ dàng cầm kiếm gỗ lên. Thập Nhất sư huynh nói đây là gỗ Hải Hiên, nặng hơn cả sắt thép, chả trách tốn sức như thế, nhưng ít nhiều đảm bảo từ đã có thể ngự kiếm phi hành, chỉ riêng nàng và Mạnh Huyền Lăng chưa thể.

Nghê Mạn Thiên đi tới bên Mạnh Huyền Lăng, giễu cợt. "Ồi, mỗi cái kiếm gỗ thôi mà người cũng chẳng khống chế nổi, ta còn tưởng người có điểm nào hơn người, thật chả hiểu sao người có thể vào được Trường Lưu." Nàng vốn vẫn nghi ngờ chuyện Mạnh Huyền Lăng không cần qua khảo hạch cũng có thể gia nhập Trường Lưu, còn suy đoán về thân phận của hắn, bây giờ lại thấy hắn vô dụng thế này, nàng cũng không cần phải lo lắng.

"Ta nói này, Thiên cái gì gì đó, tuy là trước đây ta chưa từng nói ta có chỗ nào hơn người, song cái thanh kiếm gỗ bé tẹo này, căn bản không thể làm khó được ta." Mạnh Huyền Lăng phản bác.

"Hừ, vậy để ta coi người sẽ xấu mặt tới nhường nào." Nghê Mạn Thiên xem thường.

Bên kia, Hỏa Tịch cùng Vũ Khinh La đến bên người Hoa Thiên Cốt, Hỏa Tịch nhìn nàng, hỏi. "Người nói xem, một mình người là người phạm, tư chất lại kém như vậy, người còn đến đây tu tiên làm gì hả? Tiểu Vũ, ta dám đánh cược, trước khi đại hội Tiên Kiếm tổ chức, đảm bảo nàng ta mới có thể phi thiên nổi."

"Ta nghĩ không đâu, ta cảm thấy nàng ta phải tận sau khi đại hội Tiên Kiếm kết thúc mới có thể nâng được kiếm gỗ."

"Đây là người nói đấy nhé, vậy hai ta đánh cược, nếu như người thua, người phải giặt quần áo dơ cho ta một tháng." Hỏa Tịch nhìn về phía Vũ Khinh La.

"Nếu ta thắng, người nấu cơm cho ta một tháng." Vũ Khinh La chỉ tay hướng Hỏa Tịch.

"Được!" Hai người vỗ tay đánh cược, Hoa Thiên Cốt bị hai người một trái một phải dúi dòng phiền muộn chết, không thấy nàng đang niệm Khẩu quyết, cố gắng khiến kiếm gỗ bay lên hay sao?

Nghê Mạn Thiên khó chịu, lại gần chỉ vào hai người, nói. "Các người không chăm chỉ đi luyện tập đi, còn đứng đây nói năng linh tinh, cẩn thận bị phạt." Hoa Thiên Cốt che đầu, nhức nhối.

"Ai ôi," Hỏa Tịch che ngực, cười bảo, "Hừ chết ta, từ lúc nào Nghê đại tiểu thư lại đi lo nghĩ cho kẻ khác thế, hửn ngày mai mặt trời sẽ mọc ở đằng Tây."

"Người im miệng cho ta!" Nghê Mạn Thiên gắt lên, "Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, tự lúc nào đến phiên các người đi bắt nạt Hoa Thiên Cốt."

"Ồ..." Vũ Khinh La bừng hiểu, "Hóa ra Hoa Thiên Cốt là con chó người nuôi sao." Nàng nhìn Hoa Thiên Cốt, lại xoay đầu nhìn Nghê Mạn Thiên, "Nghê đại tiểu thư!" Hỏa Tịch cũng phụ họa, đi theo Vũ Khinh La.

"Người..." Nghê Mạn Thiên tức giận, nàng đâu có ý đó, lại phải đối diện với Hoa Thiên Cốt, không biết nói gì cho phải; Hoa Thiên Cốt còn đang mãi rầu rĩ tìm cách làm cho thanh kiếm bay lên, nào đâu để ý đến đám bọn họ.

Vì vậy đêm hôm ấy, Hoa Thiên Cốt xách kiếm gỗ đi tới sân luyện một mình. Mạnh Huyền Lăng đang ở trong bụi rậm bắt dế, nghe thấy tiếng bèn tiến lại gần nghĩa thư, "A, người là Hoa Thiên Cốt mà!"

Hoa Thiên Cốt thả ta xuống, quay đầu nhìn hắn. "Là người à, người ở đây làm gì thế, cũng đi luyện kiếm ư?"

Mạnh Huyền Lăng đi tới, "Ta ra đây bắt dế, ai dè, nếu rảnh thì người chơi với ta đi."

"Ai chơi với ngươi, không thấy ta đang luyện kiếm sao." Hoa Thiên Cốt hất tay của hắn.

"Hai đứa mình coi như ngồi chung một thuyền, ngươi đừng quá nghiêm túc thế, chẳng lẽ ngươi muốn được làm đồ đệ của Chương môn vậy ư?"

"Ta..." Hoa Thiên Cốt suy ngẫm một lát, "Bất kể thế nào thì một khi ta đã bá sư học nghệ tại Trường Lư, ta cũng phải luyện tập thật tốt, cố gắng tu tiên." Để có thể đường đường chính chính đứng bên Nguyệt tỷ tỷ, nàng thầm tự nhủ.

"Hừ, dù sao thì ta cũng không phải tự giác tự nguyện đến Trường Lư son tu luyện." Mạnh Huyền Lăng thản nhiên nói.

"Vậy sao ngươi còn tới?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Chẳng phải lại do phụ..." Mạnh Huyền Lăng lập tức dừng lại, thiếu chút nữa đã lỡ miệng, hắn vội vàng chuyển lời, "Là cha ta, cha ta ép ta đến, hơn nữa ta cũng cảm thấy thích Trường Lư son, miễn là có thể rời xa cái nơi đáng ghét đó, còn ngươi? Tối Trường Lư Sơn học nghệ để làm gì?" Mạnh Huyền Lăng ngồi lên bậc thang, hỏi.

Trùng hợp lúc bấy giờ Bạch Tử Họa cũng đang bay qua, trông thấy Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt lại gần, cũng ngồi xuống, "Ta à, ta... thật ra là vì một người." Bạch Tử Họa nghe xong bèn dừng lại quan sát.

"Người này rất quan trọng đối với ngươi sao?"

"Ừ." Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, "Khi ta còn nhỏ, nàng vẫn luôn chăm sóc ta, dạy ta kiếm pháp, chỉ ta biết cách nhận biết được thảo, vô luận ta làm sai điều gì, nàng cũng sẽ an ủi ta, bao dung ta, chưa từng tức giận với ta, là người đối xử tốt nhất với ta trên đời này."

"Vậy sao hai người lại chia tách nhau ra?"

"Nàng chẳng nói gì mà đi." Hoa Thiên Cốt có chút mất mát. "Sau đó ta nghe tin nàng đang ở Trường Lư, ta bèn chạy đến đây tìm nàng, nhưng dù có thế nào, ta cũng không tìm được, ngươi nói xem, có phải ta rất ngốc hay không?"

"Ngốc cái nỗi gì, ta nói nè, có thể người bạn của ngươi cũng có nỗi khổ của mình, chả lẽ ngươi thà sống trong quá khứ thay vì tìm một mục tiêu mới ư, ngươi nói xem."

"Ừ, bây giờ ta chỉ hy vọng có thể tu luyện thật tốt, có thể tự bảo vệ bản thân, không cần phải liên lụy kẻ khác."

"Ngươi quả thực chẳng có một chút dã tâm nào mà."

"Bởi vì với ta, đơn giản là tốt rồi, như vậy ta có thể vui vẻ, mà người ở bên ta cũng có thể vui vẻ."

"Nói rất có đạo lý." Mạnh Huyền Lăng đứng dậy, "Bây giờ ta luyện kiếm cùng ngươi, ngày mai phải khiến cho đám đệ tử mở mắt, nào, mau lên!" Dứt lời bèn kéo Hoa Thiên Cốt đi luyện kiếm.

Bạch Tử Họa quay về Tuyệt Tình điện, hắn đến trước cửa phòng Thiệu Nguyệt, suy nghĩ xem có nên kể cho nàng nghe chuyện Hoa Thiên Cốt hay không, song trong lúc bề quan tu luyện sợ nhất là phân tâm, vẫn nên chờ Tiểu Nguyệt xuất quan rồi hẵng nói, Bạch Tử Họa thở dài xong rồi đi.

Hoa Thiên Cốt hỏi Lạc Thập Nhất, liệu Trường Lư có ai tên Nguyệt hay không, nhưng Lạc Thập Nhất trả lời, "Không có, Thiên Cốt, muội có họ nàng không? Chẳng lẽ tên chỉ một chữ Nguyệt sao?"

"Muội cũng không rõ, nàng chỉ nói với muội nàng tên Nguyệt, muội vẫn hay gọi nàng là Nguyệt tỷ tỷ." Hoa Thiên Cốt lắc đầu, sau đó lại ngửa mặt lên, "Vậy còn Mặc Băng, có người này hay không?" Cả Nguyệt tỷ tỷ và Mặc đại ca cùng biến mất, nàng có thể nhận ra hai người quen nhau, không chừng sẽ có liên quan đến huynh ấy.

Lạc Thập Nhất lắc đầu, "Thiên Cốt, ta đi Thư Hương các điều tra rồi, tám ngàn đệ tử ở Trường Lư, không ai có tên Mặc Băng hay Nguyệt, ngay cả những đệ tử đã qua đời, ta cũng điều tra, thật sự là không có hai người đó."

"Ồi?" Hoa Thiên Cốt buồn bã, "Sao lại vậy chứ?"

"Thiên Cốt, muội tả cho ta nghe hình dáng của bọn họ đi, có lẽ ta sẽ có chút ấn tượng."

"Nàng..." Hoa Thiên Cốt ôm đầu, "Nàng... muội không nhớ dáng vẻ nàng."

"Không nhớ, thế sao mà biết." Lạc Thập Nhất khó hiểu, "À, phải rồi, nếu là có chữ Nguyệt, thì chỉ có trong tên Kiếm Tôn của chúng ta thôi, không biết liệu người có phải người muội muốn tìm không?"

"Á..." Hoa Thiên Cốt không chắc chắn, "Muội cũng không biết nữa, nhưng muội không thấy Kiếm Tôn, sao có thể biết?"

"Vậy cũng hết cách, bây giờ Kiếm Tôn đang bế quan tu luyện, không ai có thể gặp."

"Vậy sao, chẳng trách không trông thấy bóng dáng nàng đâu." Hoa Thiên Cốt sáng tỏ.

"À, Đường Bảo đâu?"

"Đường Bảo? Nó ở trong phòng chơi với Kinh Thủy chứ đâu."

"Ừ, vậy hôm khác ta tới tìm nó vậy, muội nghỉ ngơi cho khỏe." Lạc Thập Nhất nói.

"Đa tạ Thập Nhất sư huynh." Hoa Thiên Cốt khom người hành lễ, Lạc Thập Nhất gật đầu rồi rời đi, Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, "Xem ra vẫn phải đi tìm Kiếm Tôn mới có thể biết rõ, song vấn đề hiện tại là căn bản không thể gặp được Kiếm Tôn, haizzz..."

Bấy giờ, tiếng tiêu vang lên, nhịp điệu lan truyền khắp toàn bộ Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt nhắm mắt, lắng lắng lắng nghe, bỗng nhiên nàng cảm thấy khúc ca này rất quen thuộc, nàng mở mắt ra, "Nguyệt tỷ tỷ! Đúng rồi, khi còn bé Nguyệt tỷ tỷ từng thổi cho mình nghe."

Hoa Thiên Cốt cao hứng chạy theo tiếng tiêu, ở khúc quanh xa xa, nàng trông thấy một cái bóng trắng, không khỏi vui mừng, lao về phía ấy, vừa mới chuyển qua khúc quanh, nàng vui vẻ kêu lên, "Nguyệt tỷ tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chịu Phạt

"Nguyệt tỷ tỷ!"

Bạch Tử Họa nghe được tiếng gọi, ngưng một chút mới xoay người nhìn sau lưng, lúc Hoa Thiên Cốt nhận ra nàng nhận nhầm Tôn Thượng thì vội vàng quỳ xuống hành lễ, "Bái kiến Tôn Thượng!"

"Ừ, con gọi à?" Bạch Tử Họa hỏi.

"A? À, đệ tử vừa rồi hiểu lầm, thật xin lỗi ngài, Tôn Thượng." Hoa Thiên Cốt tránh không trả lời.

"Con đến Trường Lưu để tìm nàng ư?"

"Con..." Hoa Thiên Cốt do dự một lát xong gật đầu thừa nhận.

"Sao con biết nàng ở đây?"

"Là nhờ Dị Hủ Quân." Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên đáp.

Bạch Tử Họa suy ngẫm một chút, "Nhưng nếu người bạn này của con không có ở Trường Lưu, thì có phải con sẽ rời khỏi đây hay không?"

"Con... không." Hoa Thiên Cốt lắc đầu, đứng dậy, "Con tin nàng ở đây, con đã nghe thấy tiếng tiêu của nàng." Hoa Thiên Cốt chỉ hướng tiếng tiêu phát ra.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn về phía Tuyệt Tình điện, "Trên đời này có rất nhiều tiếng tiêu na ná nhau, chắc gì đó đã là người con muốn tìm."

"Nàng từng thổi khúc ca ấy cho con."

"Có rất nhiều người cũng sẽ thổi khúc ca đó, chẳng lẽ tất cả đều là người con muốn tìm?" 1

"Con..." Hoa Thiên Cốt nhất thời không thể phản bác, bây giờ ngay cả nàng ta còn không nhớ nổi, "Dù cho nàng không có ở đây, con cũng đã trở thành đệ tử Trường Lưu, may mắn được ở lại đây học nghệ, tuyệt đối sẽ không bỏ dở giữa chừng, hơn nữa con cũng kết được rất nhiều bạn, con vô cùng thích Trường Lưu."

Bạch Tử Họa thờ dãi, đành nghiêm nghị nói, "Bất kể con đến Trường Lưu là vì mục đích gì, một khi đã trở thành đệ tử Trường Lưu, nhất định phải tuân thủ môn quy của Trường Lưu, sai một lần, tất sẽ nghiêm trị."

"... Vâng, Tôn Thượng." Hoa Thiên Cốt không hiểu vì sao Tôn Thượng nói như thế, chỉ dạ một tiếng.

Thời điểm Bạch Tử Họa xoay người rời đi, tiếng tiêu đột nhiên dừng lại, hần thắc mắt nhìn về hướng Tuyệt Tình điện, cho tới tận bây giờ, Tiểu Nguyệt vẫn chưa từng ngắt lại giữa chừng, luôn phải thổi đến khúc cuối cùng mới chịu thả ngọc tiêu, hôm nay nàng xảy ra chuyện gì vậy? Bạch Tử Họa bật hỏi, "Tiểu Nguyệt?"

Hoa Thiên Cốt thấy tiếng tiêu dừng lại bèn cảm thấy buồn bã, xem chừng đầu mối lại đứt đoạn. Thế nhưng nàng chợt nghe thấy tiếng "Tiểu Nguyệt" phát ra từ Bạch Tử Họa, giọng nói này như thật giống giọng nói của người mình đã từng quen biết, nàng nhẹ lấy tay gõ đầu gối hồi tưởng, rốt cuộc là ở đâu chứ? Bỗng dưng một cảnh tượng thoáng xuất hiện, đó là khi Mặc đại ca nói chuyện với Nguyệt tỷ tỷ, không sai, lúc ấy Mặc đại ca dùng loại giọng điệu này để gọi Nguyệt tỷ tỷ, khi đó nàng còn vô cùng hiếu kì chuyện Nguyệt tỷ tỷ thân thiết với Mặc đại ca mà?

Hoa Thiên Cốt nhớ ra, vội vàng ngừng đầu hỏi, "Tôn Thượng..." Nhưng bóng dáng Bạch Tử Họa đã sớm biến mất tiêu, Hoa Thiên Cốt nhìn trái xong quay sang nhìn phải, quả thật Tôn Thượng đã đi rồi, "Haizzz... Mình lại suy nghĩ bậy bạ gì thế, Tôn Thượng sao có thể là Mặc đại ca, không thể nào, không thể nào." Hoa Thiên Cốt rầu rĩ trở về phòng ngủ.

Bạch Tử Họa đi tới đình viện của Thiệu Nguyệt, còn định tiến vào hỏi thăm thì trong phòng lại phát ra tiếng tiêu của nàng, lại khang khác so với những lần trước, là khúc ca hẳn chưa từng được nghe qua. Vốn dĩ Thiệu Nguyệt đang tu luyện, song cô phát hiện mình khó có thể tập trung tinh lực nên lấy ngọc tiêu thổi một hồi nhằm thay đổi tâm tình. Thế nhưng cứ thổi, thổi rồi lại nhớ Tiểu Cốt, khúc ca này cô từng thổi cho Tiểu Khúc nghe, bây giờ bé gái nhỏ nhỏ nằm trên đùi cô, gương mặt to lấp lánh để nhìn cô. Nghĩ đến đây, Thiệu Nguyệt buông ngọc tiêu xuống, Tiểu Cốt, cô đã chăm sóc nàng mười lăm năm, cũng đã sớm coi như người một nhà, cô còn không biết hiện tại thân nhân của mình ra sao, hai thế giới lại cách trở, cô muốn về, cũng không thể về, Thiệu Nguyệt tránh không khỏi ngán ngẩm hao tổn tinh thần, vì thế lại thổi lên một khúc ca thuộc thế giới cũ.

Bạch Tử Họa lẳng lẳng nghe một lát, hẳn ngồi bên bàn đá đặt trong đình viện, lấy cổ cầm đặt lên, phối hợp cùng tiếng tiêu, hai tay bắt đầu gảy theo điệu nhạc. Thiệu Nguyệt nghe thấy âm thanh tiếng đàn từ ngay bên ngoài cửa phòng mình thì dừng lại một chút, lắc đầu bật cười, "Xem chừng lại để cho sư huynh lo lắng." Sau đây cô lại thổi tiếp. Đã lâu chưa hợp tấu với sư huynh, chuyện gì đã xảy đến, vẫn nên an phận thuận theo thôi, Thiệu Nguyệt nghĩ vậy, bây giờ chỉ cần gắng hết sức làm những chuyện mình đủ sức, cho dù người nhà thực sự của cô không có ở đây, song tại nơi này, cô sớm đã có những người tự mình coi như thân nhân bao bọc xung quanh, các sư huynh Trường Lưu, Tử Trúc, còn có đệ tử Trường Lưu, cuối cùng là Tiểu Cốt.

Khúc âm của hợp tấu cầm tiêu truyền từ Tuyệt Tình điện ra ngoài, Hoa Thiên Cốt vừa mới đặt lưng nằm xuống thì nghe thấy, nàng vội vàng ngồi dậy, "Đây là ai diễn tấu vậy, còn có cả tiếng cầm? Hợp tấu ư?"

Khinh Thủy lại gần đáp, "Không biết, nhưng cảm giác vô cùng thoải mái, cậu không thấy vậy sao?"

"Ừ," Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, "Quả thật rất dễ nghe, không biết là ai nhỉ?"

Đường Bảo nằm cạnh giường nhảy lên vai Hoa Thiên Cốt, "Hẳn là Tôn Thượng, âm thanh phát ra từ hướng Tuyệt Tình điện mà."

"Tôn Thượng?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Mới vừa rồi ta còn trông thấy Tôn Thượng, chẳng lẽ ngài đột nhiên biến mất là do quay về Tuyệt Tình điện ư? Nhưng còn một người nữa, có thể là ai?"

"Chuyện đó cần phải hỏi nữa sao, đương nhiên là Kiếm Tôn rồi, chỉ có nàng với Tôn Thượng sống trên Tuyệt Tình điện thôi, mẹ." Đường Bảo đáp.

"Hả? Không phải Kiếm Tôn đang bế quan sao?" Hoa Thiên Cốt nhỏ giọng, cho nên nàng mới không nghĩ đây sẽ là Kiếm Tôn.

"Thiên Cốt, Kiếm Tôn đang bế quan tại Tuyệt Tình điện, dĩ nhiên Tôn Thượng có thể đi gặp nàng." Khinh Thủy nói.

"À," Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, "Vậy có phải chỉ cần ta đến Tuyệt Tình điện là có thể gặp Kiếm Tôn hay không?"

"Nào có dễ dàng như vậy chứ, Tuyệt Tình điện há có phải nơi ngoại môn đệ tử chúng ta có thể ra vào, Thiên Cốt, cậu đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa, chúng mình mau đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm tu luyện đó." Dứt lời, Khinh Thủy ngáp một cái xong quay về giường.

"Đúng vậy, mẹ ơi, mau ngủ nào." Đường Bảo thúc giục Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, cho đến khi âm thanh kia ngưng hẳn, nàng mới nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai, Hoa Thiên Cốt hỏi Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất trả lời, "À, đó chính là hợp tấu của Tôn Thượng và Kiếm Tôn, tiếng tiêu là của Kiếm Tôn, tiếng cầm là của Tôn Thượng. Trước kia bọn họ thường xuyên hợp tấu, nhịp điệu ưu mỹ, dư âm tồn đọng, khiến cho toàn bộ Trường Lưu son phấn an tĩnh, không thể nghe thấy âm thanh nào ngoài khúc ca hai người hợp tấu."

"Là như vậy sao." Hoa Thiên Cốt nói, xem chừng nhất định phải gặp được Kiếm Tôn, hỏi nàng rốt cuộc nàng có quen biết Nguyệt tỷ tỷ hay không.

Lạc Thập Nhất thấy các đệ tử đã tụ tập đông đủ bèn lớn tiếng kêu gọi tập hợp, "Ta đã truyền thụ lại Khẩu quyết ngự kiếm phi hành cho mọi người, phần lớn cũng đã học được cách làm chủ kiếm gỗ, tiếp theo, chúng ta thực sự sẽ ngự kiếm phi hành."

Các đệ tử nghe vậy thì cao hứng hoan hô, "Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có thể bay."

"Hả? Nhưng ta luyện đã lâu mới chỉ có thể khiến kiếm gỗ bay lên, thế nhưng vẫn chưa đứng trên nó được đâu." Hoa Thiên Cốt không vui vẻ than.

Khinh Thủy vỗ bả vai nàng, "Luyện cho tốt." Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái.

Lạc Thập Nhất đột nhiên gọi, "Hoa Thiên Cốt, Mạnh Huyền Lăng! Hai người nhớ luyện cho thực vững kiến thức cơ bản của thuật ngự kiếm đấy."

Hoa Thiên Cốt cùng Mạnh Huyền Lăng trở mắt nhìn nhau, chẳng thể làm gì khác ngoài đi tránh sang một bên, Khinh Thủy lo âu quan sát Mạnh Huyền Lăng. Hai người ra một chỗ đất trống, Mạnh Huyền Lăng bảo, "Thiên Cốt, cô tới trước đi."

"Ừ." Hoa Thiên Cốt đọc Khẩu quyết, tập trung tinh lực, từ từ điều khiển kiếm gỗ, dần dà cũng nâng nó lên một chút, lại một chút.

Mạnh Huyền Lăng hô, "Gắng lên, gắng lên, Thiên Cốt, bay lên, bay lên."

Rốt cuộc kiếm gỗ cũng có thể bay đến nửa thân hình nàng, Mạnh Huyền Lăng vội vàng nói, "Thiên Cốt, mau, mau đứng lên thử xem, mau lên đi!"

"À, được rồi." Hoa Thiên Cốt vội vàng làm theo, có điều nàng đứng chưa vững, thành ra té lộn nhào một cái theo cây kiếm gỗ.

Mạnh Huyền Lăng tiến tới đỡ nàng, "Thiên Cốt, cô không sao chứ."

"Không sao, không sao." Hoa Thiên Cốt phát tay, đứng dậy, "Nếu luyện kiếm pháp, ta còn có lòng tin, chứ động đến pháp thuật, một chữ ta cũng chẳng biết."

"Thiên Cốt, cô biết kiếm pháp à?" Mạnh Huyền Lăng không ngờ nàng có chút hiểu biết về kiếm thuật.

"Ừ, không tin thì ta luyện cho huynh xem."

Mạnh Huyền Lăng gật gù, "Được nha!"

Hoa Thiên Cốt cầm kiếm gỗ lên, bấy giờ Bạch Tử Họa đến, vừa vận công thấy dáng người Hoa Thiên Cốt múa kiếm, từng chiêu từng thức đều phảng phất bóng hình của Tiểu Nguyệt, ban đầu Tiểu Nguyệt cũng dùng kiếm gỗ tu luyện khổ cực, khác một chỗ ấy chính là Hoa Thiên Cốt không sở hữu pháp lực, không thể pháp huy uy lực của chiêu thức.

"Thiên Cốt, cô thật lợi hại quá, chỉ là không có pháp lực nên cảm giác uy lực không lớn." Mạnh Huyền Lăng há hốc mồm khen.

Hoa Thiên Cốt buông kiếm, thở dài, "Ta cũng không biết tại sao nữa, pháp lực của ta chậm chạp mãi không chịu tăng, còn luôn trì trệ, có phải ta không có thiên phú tu tiên hay không?"

"Ai da, loại chuyện này cứ phải từ từ, tu luyện không gấp được đâu." Mạnh Huyền Lăng an ủi, Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, bật cười, "Đúng vậy, ha ha..."

Lạc Thập Nhất trông thấy Bạch Tử Họa bèn mãi một tiến tới khom người hành lễ, "Bái kiến Tôn Thượng!"

Các đệ tử nghe được thanh âm của Lạc Thập Nhất thì ríu rít xoay người quỳ xuống, "Bái kiến Tôn Thượng!"

"Tất cả đứng dậy đi." Bạch Tử Họa nhàn nhạt nói.

"Đa tạ Tôn Thượng!" Các đệ tử đứng lên, Lạc Thập Nhất hỏi, "Tôn Thượng, không biết ngài tới đây có chuyện gì?"

"Ta muốn đến kiểm tra việc tu luyện của các đệ tử."

"Kiến thức cơ bản của các đệ tử rất tốt, bây giờ con đang dạy bọn họ ngự kiếm phi hành, phần cơ bản có thể học được rồi." Lạc Thập Nhất xoay người nói với Hòa Tịch, "Hòa Tịch, đi bay thử một lượt cho Tôn Thượng xem đi."

Hòa Tịch cao hứng đáp, "Dạ!"

Bấy giờ Nghê Mạn Thiên tiến lên một bước, "Tôn Thượng, hay là để con đi." Nàng muốn biểu trình diễn trước mặt Tôn Thượng một phen, Hòa Tịch và Vũ Khánh La trợn mắt nhìn nàng, thế nhưng nàng nhắm mắt làm ngơ.

Bạch Tử Họa quan sát xung quanh một vòng, thấy Hoa Thiên Cốt thò mặt ra bên bảo, "Con!"

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc chỉ bản thân, "Con?"

"Con thử ngự kiếm phi hành đi."

Hoa Thiên Cốt chậm rãi tiến lên phía trước, "Thưa Tôn Thượng, con chưa có nắm vững lắm."

Bạch Tử Họa nhìn nàng, không nói gì, Hoa Thiên Cốt chẳng thể làm gì khác ngoài nhắm mắt, thử ngự kiếm phi hành thêm một lần, quả nhiên lại té xuống đất, đệ tử chung quanh nhìn nàng cười cợt; lúc nàng định tiếp tục thử lại, Bạch Tử Họa mở miệng.

"Đủ rồi, một tháng mà học không xong ngự kiếm phi hành thì rời khỏi Trường Lưu đi." Dứt lời ben xoay người muốn đi.

Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống, "Tôn Thượng, nhất định con sẽ học được."

Bạch Tử Họa không ngoảnh mặt lại, tiếp tục dùng thuật triệu ra một đồng thanh gỗ tròn, "Dùng tay bỏ toàn bộ đồng gỗ này, không cho phép bắt kị ai giúp đỡ." 2

Sau khi Bạch Tử Họa đi, một mình Hoa Thiên Cốt lấy tay chặt củi, bỏ đến tay cũng phải chảy máu, nàng vẫn kiên trì, đến khi vết thương ngày càng đau, Hoa Thiên Cốt mới nâng tay lên xem, chợt nhớ khi còn nhỏ, nàng chỉ cần bị thương một xiu xiu, Nguyệt tỷ tỷ cũng vội vã đến xử lý, vừa thoa thuốc vừa trách móc, "Tiểu Cốt, muội phải cẩn thận chứ, nếu sau này còn chảy máu nữa, ta sẽ không thêm đề ý muội nữa." Lúc nhỏ, nàng sợ nhất chuyện Nguyệt tỷ tỷ không thêm quan tâm tới nàng, cho nên nàng vô cùng nghe lời, cố gắng không để bị thương, nhưng bây giờ... Nguyệt tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ đang ở nơi nào?

Hoa Thiên Cốt hơi giận dữ, nàng đột nhiên muốn phát tiết lên đồng gỗ trước mặt, bèn quát to một tiếng, một chương đánh xuống kết quả là miếng gỗ bị chia năm xẻ bảy, Hoa Thiên Cốt cao hứng nhìn, hình như nàng đã tìm thấy cảm giác, vì vậy cứ tiếp tục đánh xuống.

Bạch Tử Họa đứng phía trên theo dõi, chỉ khẽ gật đầu, hẳn cũng chẳng biết vì sao bản thân lại đi giúp Hoa Thiên Cốt, song từ dáng điệu luyện kiếm mới vừa rồi, hẳn có thể nhận ra Tiểu Nguyệt đã tận tâm tận lực dạy dỗ nàng, chỉ là không dạy nàng pháp thuật thôi, bởi vì trong thời gian lịch luyện không được dùng phép, Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt phía dưới thêm một lát rồi rời đi.

Buổi tối, Hoa Thiên Cốt nằm nghỉ ngơi trên giường của mình, Kinh Thủy giúp nàng băng bó vết thương trên tay, Đường Bảo nhảy xuống, xốt xa nói, "Mẹ Cốt Đầu, mẹ thật quá đáng thương, mẹ có đau hay không, Đường Bảo giúp mẹ thôi nhé." Dứt lời bèn thổi thổi vết thương trên tay Hoa Thiên Cốt.

"Xuyt," Kinh Thủy ngăn cản Đường Bảo, "Đường Bảo, để cho mẹ Cốt Đầu của người ngủ đi." Nói xong lấy hai tay nâng Đường Bảo lên, đặt nó trở lại chiếc giường nhỏ đặc chế.

Đường Bảo quay về chiếc giường của mình, bất mãn thét, "Hừ, Tôn Thượng là tên hư đốn, ngược đãi mẹ!"

"Đây là Tôn Thượng muốn huấn luyện cho Thiên Cốt, giúp nàng tập trung tinh lực ngưng khí mà." Kinh Thủy giải thích, "Nếu không thì một tháng sau, Thiên Cốt sẽ bị đuổi khỏi Trường Lưu mất." Kinh Thủy tiến đến đắp chăn kín hộ Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo nghe xong vẫn cho chút thương tâm là hết.

Sau đó, đám Hoa Thiên Cốt ngoài chương trình luyện kiếm còn phải ngồi trong học đường lắng nghe Đào Ông giảng sử, hôm nay các đệ tử cũng ngồi ngay ngắn nghe, chỉ riêng mình Hoa Thiên Cốt đầu như con gà con mổ thóc, không ngừng gật gù.

"Hãy nhớ, người phạm tục cũng có thể tu tiên, nhưng tu tiên phải trải qua mấy giai đoạn sau, Sơ Thức, Linh Âm, Phá Vọng, Tri Vi..." Đào Ông ngồi ở trên cao nói, lúc lão thấy Hoa Thiên Cốt thì không khỏi nhướng mày, đi tới, lấy gậy gõ gõ bàn, đánh thức nàng dậy, "Con ngủ thật ngon, tên gì?"

Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng dậy, "Thật xin lỗi, Đào Ông Thượng tiên, đệ... đệ tử là Hoa Thiên Cốt."

"Hoa Thiên Cốt, xem ra cái gì con cũng biết, không cần phải nghe lão già này giảng cho nữa rồi." Đào Ông cá giận, "Đã thế thì ta hỏi con, các cung vật chứng minh thân phận của các phái, con thử giới thiệu cho mọi người biết xem."

Những đệ tử khác không hiểu cung vật là gì nên cho rằng Hoa Thiên Cốt không thể trả lời, Hoa Thiên Cốt cúi đầu trầm mặc, Đào Ông cười ha ha, "Không nói được phải không, không nói được thì cầm sách lên đọc ba mươi lần."

Hoa Thiên Cốt thầm vui mừng, may mà mình đã xem qua Lục giới toàn thư, nàng nói, "Thừa Thượng tiên, theo thứ tự là cung vũ, cung ngọc, cung thạch, cung hoa, cung linh, cung mộc."

Đào Ông nhìn nàng, "Xem ra con cũng không biết ít đâu," Hoa Thiên Cốt cúi đầu không lên tiếng, "Vốn dĩ hôm nay lão phu định kể cho mọi người nghe một chút về lịch sử, xem ra cũng không cần." Đào Ông nhìn Hoa Thiên Cốt, "Con kể cho mọi người nghe đi."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt thấy Đào Ông trở về chỗ ngồi bèn mải mốt bảo, "Thừa Thượng tiên, đệ tử thật sự không biết gì, xin Thượng tiên dạy bảo cho." Nói xong còn khom người thi lễ.

Đào Ông quay đầu nhìn nàng, "Biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu."

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, do dự chốc lát, "Trường Lưu lập phái đã được hai nghìn hai trăm tám mươi ba năm, là đệ nhất môn phái giới tu tiên, Trường Lưu son được dựng nơi cực Tây, nhằm chống đỡ thế lực của phái Thất Sát, hồng dơi non lập biển, ở trên biển Đông, vốn Thất Sát cùng chung một mạch với Trường Lưu của chúng ta, thủy tổ thời kỳ khai phái cùng liên thủ với các phái khác phong ấn Hồng Hoang chi lực. Chương môn đòi hai sở hữu pháp lực cao thâm, tự phong Thánh Quân, thương nghị với các phái thu thập Thập Phương Thần Khí, thả Hồng Hoang chi lực." Đào Ông càng nghe càng cảm thấy không đúng, lão từ từ đi về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt tiếp tục nói, "Thủ lĩnh các phái cho rằng Hồng Hoang chi lực quá mạnh mẽ, nếu như bị ai đó nắm giữ thì sẽ không thể chế ngự.... có điều...."

Hoa Thiên Cốt do do dự dự, Đào Ông lấy tay đặt bên tai, làm tư thế rửa tai lắng nghe, Hoa Thiên Cốt chẳng thể làm gì khác ngoài tiếp tục, "Có điều...."

"Có điều cái gì?" Đào Ông mắt kiên nhẫn.

"Thánh Quân phái Thất Sát tự mình mở ra phong ấn." Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi trên trán, "Những phái khác tức giận, giết chết Thánh Quân phái Thất Sát, cũng hợp lực tàn sát, cuối cùng... Thất Sát và các phái trở thành kẻ thù truyền kiếp, chiến đấu với nhau."

Các đệ tử nghe xong kinh ngạc không thôi, Đào Ông chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, nghiêm nghị nói, "Im miệng, đừng có phát ngôn bừa bãi!"

Mạnh Huyền Lăng thảo luận với Kinh Thủy, "Không ngờ giữa chúng ta và phái Thất Sát còn có một đoạn chuyện như vậy?"

Khinh Thủy lắc đầu, "Ta cũng không biết."

Đào Ông tức giận nhìn Hoa Thiên Cốt, "Con, lại dám làm giả sự thật, vậy bản sự trong sách của Trường Lưu, ta nhất định phải giao con cho Tam Tôn xử lý, con mau đi cùng ta." Đào Ông nắm tay Hoa Thiên Cốt lôi đi.

"Thượng tiên..." Hoa Thiên Cốt không tránh thoát, Mạnh Huyền Lăng đứng dậy, lo âu kêu lên, "Thiên Cốt, Thiên Cốt..."

Khinh Thủy vội kéo hắt lại, "Mạnh đại ca, huynh chớ xung động, chúng ta xem xét tình hình rồi hẵng tính."

Trong đại điện, Hoa Thiên Cốt quỳ ở chính giữa, phía trên là Tam Tôn đang ngồi, Ma Nghiêm nhìn nàng, nói, "Hoa Thiên Cốt to gan, dám thuận miệng nói bậy, làm hỏng danh dự của Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu thối má, "Xin hỏi Thế Tôn, đệ tử đã nói sai chỗ nào ư?"

"Ngươi..." Thế Tôn cả giận, không trả lời thẳng vấn đề của nàng. "Đừng cãi, mau khai, ngươi biết được chuyện này từ đâu?"

"A?" Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh ngộ. "Hóa ra không phải ai cũng biết những chuyện này."

Ma Nghiêm vỗ lên tay vịn, hô, "Mau nói!"

"Thưa Thế Tôn, đệ tử.... đệ tử biết được qua một quyển sách." Hoa Thiên Cốt vừa dứt lời, Sênh Tiêu Mặc bèn hỏi, "Sách? Sách gì?"

"Là... là.... là Lục giới toàn thư!" Hoa Thiên Cốt ấp a ấp úng đáp, Đào Ông kinh ngạc ngẩng đầu, Ma Nghiêm quay sang nhìn Bạch Tử Họa.

"Quyển sách kia từ đâu mà ra?" Sênh Tiêu Mặc hỏi.

"Quyển sách này do Thanh Hư đạo trưởng viết, sau đó tặng cho con." Hoa Thiên Cốt nói theo đúng sự thật.

"Nói bừa! Thanh Hư đạo trưởng sao có thể giao thứ quan trọng như vậy cho kẻ khác?" Ma Nghiêm vốn không tin, "Được, vậy ngươi mau trình sách đây lên cho ta." Hoa Thiên Cốt không cử động, Ma Nghiêm lại nói, "Bồn tôn bảo ngươi mau trình lên, sao còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Mong Thế Tôn thứ tội, Lục Giới toàn thư là vật của Thục Sơn, bên trong còn ghi lại kiếm pháp Thục Sơn cùng một số chuyện cơ mật khác, quả thực không thể để cho người ngoài xem." Hoa Thiên Cốt nói xong bèn cúi đầu xin tạ tội.

"Lô bịch! Ngươi cho rằng bồn tôn sẽ muốn nhìn bí tịch đạo pháp của lão ư? Có mười Thục Sơn của lão gộp lại cũng không bằng một phần của Trường Lưu! Miệng người đầy lời dối trá, nhất định là gian tế phái Thất Sát gửi vào Trường Lưu." Ma Nghiêm nổi cơn thịnh nộ.

Hoa Thiên Cốt vội vàng giải thích, "Thế Tôn, đệ tử không phải gian tế, quyển sách ấy thật sự là do Thanh Hư đạo trưởng đưa con."

"Ngươi còn nói láo, người đâu! Mau dẫn Hoa Thiên Cốt đi nhận trọng hình, xem nàng còn nói nữa hay không?"

Bạch Tử Họa vội ngăn cản, "Sư huynh, chuyện còn chưa rõ, không thể kết luận bừa, bây giờ đúng là Hoa Thiên Cốt có ở Thục Sơn."

"Vậy thì sao chứ, việc này liên quan đến danh dự của Trường Lưu, tiểu nha đầu này lại tùy tiện nói bừa ngay trước mặt nhiều đệ tử đến thế, dựa theo luật pháp Trường Lưu, nhất định phải phạt năm mươi trọng." Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa không nói gì nữa bèn hạ lệnh, "Đánh cho ta!"

Vậy nên hai đệ tử Trường Lưu kéo Hoa Thiên Cốt từ phía sau, Hoa Thiên Cốt lập tức giải thích, "Đệ tử không phải gian tế Trường Lưu, đệ tử thật sự không phải gian tế!" Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt mà không thể giúp đỡ, luật pháp Trường Lưu, hãn thân là Chương môn bắt buộc phải tuân thủ.

"Chờ một chút!" Âm thanh từ ngoài điện vang lên, sau đó ánh sáng trắng vọt tới, một cô gái toàn thân bạch y chậm rãi hạ xuống đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương Môn Phái Thục Sơn

Thiều Nguyệt thu công xong bèn nâng tay phải, ngưng tụ tiên khí, lòng bàn tay phải xuất hiện một thứ ánh sáng màu bạc, toàn thân cô được lôi điện bọc quanh, khoe miệng Thiều Nguyệt khẽ nhếch, "Đã thuận lợi đột phá Bát Trọng Thiên!" Cô gạt đi tiên khí, ánh sáng chớp nhoáng trong tay cũng tan biến theo, sau đó vươn người. Chợt nhớ tới hôm qua vì lo lắng cho cô mà Bạch Tử Họa gây cảm cả một đêm, Thiều Nguyệt đứng dậy đi ra mở cửa, "Hỏi thăm các sư huynh một chút, thật lâu chưa gặp mặt bọn họ."

Thiều Nguyệt tới phòng Bạch Tử Họa, phát hiện chẳng có ai, thăm nghĩ hẳn sư huynh đang ở đại điện xử lí đại sự của Trường Lưu, vậy mình đi xem các đệ tử của Trường Lưu trước, không biết đã có tân đệ tử hay chưa. Thiều Nguyệt mang theo chút lạ lẫm rời khỏi Tuyệt Tình điện, vốn dĩ tính đi đến chỗ các đệ tử tu luyện, song thời điểm cô đi ngang qua học đường, trông thấy một đám đệ tử cũng đang tụ tập đứng đó, không biết làm cái gì, cô bèn tò mò tiến lại gần.

Sau khi Hoa Thiên Cốt bị dẫn đi, những đệ tử khác đứng bên ngoài học đường nhón nháo suy đoán, xem chừng Hoa Thiên Cốt gặp phải đại họa rồi, không biết Tam Tôn sẽ xử phạt nàng thế nào. Mạnh Huyền Lăng lo lắng đi tới đi lui, Kinh Thủy ở bên cạnh hắn, biểu cảm cũng cực kì nghiêm trọng, Nghe Mạn Thiên đứng ở đằng kia, thoạt trông vô cùng tức giận.

Hỏa Tịch đánh cược với Vũ Kinh La, dám chắc Hoa Thiên Cốt sẽ không phải chịu phạt, vốn dĩ Nghe Mạn Thiên tâm tình không vui, nghe bọn họ thì thà thì thầm bên quay đầu hết lên, "Hai người các ngươi có thể im miệng được hay không!" Khiến Hỏa Tịch và Vũ Kinh La sợ hết hồn, hai người tròn mắt nhìn Nghe Mạn Thiên xong tránh xa nàng.

"Thiên Cốt đi đã lâu lắm rồi, liệu có sao không?" Mạnh Huyền Lăng lo âu, "Không được, ta phải đi xem xem!"

"Mạnh đại ca, chúng ta..." Kinh Thủy còn chưa nói dứt lời thì đã bị kẻ khác chen ngang, đám đệ tử đều trông về phía người xa lạ này.

Thiều Nguyệt vừa đến, nghe thấy một chàng trai nhắc tới Hoa Thiên Cốt thì lập tức hỏi, "Tiểu Cốt bị làm sao?"

Câu hỏi của Thiều Nguyệt làm cả đám đệ tử im lặng trong nháy mắt, sau đó bọn họ ghé đầu rỉ tai nhau, "Nàng ta là ai vậy?"

"Không biết, chưa từng thấy."

"Thật đẹp quá, cứ như tiên nhân ấy."

.....

Kinh Thủy bị cắt lời, nàng trông thấy một cô gái bạch y tung bay theo gió hướng đến, không biết phải xưng hô với đối phương thế nào cho phải, "Người là..."

Thiều Nguyệt trực tiếp nhìn về phía Mạnh Huyền Lăng, "Con vừa mới nói đến Tiểu Cốt ư, nàng bị làm sao?"

Mạnh Huyền Lăng phục hồi lại tinh thần, "À, Thiên Cốt, nàng..."

"Này, người là ai thế, chuyện của Thiên Cốt thì có liên quan gì tới người?" Nghe Mạn Thiên bực bội lên tiếng.

Thiều Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng một cái xong kệ mặc, tiếp tục hỏi Mạnh Huyền Lăng, "Rốt cuộc Tiểu Cốt bị làm sao?"

"Người..." Nghe Mạn Thiên đang khó chịu, Thiều Nguyệt lại không coi nàng ra gì khiến cho nàng càng thêm thịnh nộ, không nói hai lời mà lập tức đánh một chưởng về phía Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt không hề động đậy, chờ đến khi một chưởng của Nghe Mạn Thiên sắp chạm người Thiều Nguyệt, Nghe Mạn Thiên đột nhiên bị một lực bí ẩn phản lại, mạnh tới nỗi ép nàng lùi về đằng sau chừng mười bước, các đệ tử kinh ngạc tròn to mắt, Nghe Mạn Thiên là người lợi hại nhất nhì trong đám bọn họ, không ngờ có một người xuất thủ còn đánh Nghe Mạn Thiên lùi xa như vậy, ngay cả Sóc Phong cũng cảm thấy tò mò về thân phận của Thiều Nguyệt.

Nghe Mạn Thiên khó tin nhìn Thiều Nguyệt, giơ tay chỉ cô, "Người là ai?"

Thiều Nguyệt cười một tiếng, "Nói cho ta nghe Tiểu Cốt bị làm sao trước đã, rồi ta sẽ trả lời."

Mạnh Huyền Lăng vội đáp, "Người lợi hại như thế, nhất định có thể nói thay cho nàng trước mặt Tam Tôn, vậy xin người mau đi cứu Thiên Cốt đi, nàng bị Đào Ông Thượng tiên dẫn đi gặp Tam Tôn rồi, lại còn bảo phải trừng phạt nàng nữa."

"Trừng phạt Tiểu Cốt? Tại sao?" Thiều Nguyệt biết Tiểu Cốt là một đứa trẻ khôn khéo hiểu chuyện, hẳn nàng sẽ không dễ phạm phải sai lầm đâu.

Sau đấy Kinh Thủy kể hết một lượt chuyện xảy ra trong học đường, "Thì ra là thế, vậy ta đến đại điện ngay bây giờ đây." Thiều Nguyệt nói xong bèn xoay người rời đi.

"Ai, đợi một lát, người vẫn chưa nói người là ai mà?" Nghe Mạn Thiên mãi mãi gọi với lại Thiều Nguyệt.

"Nghe Mạn Thiên, hiện tại việc cứu Thiên Cốt quan trọng hơn, cô không thể đợi sau này hỏi lại ư?" Mạnh Huyền Lăng có chút nổi giận trước sự khiêu khích năm lần bảy lượt của Nghe Mạn Thiên.

"Mạnh Huyền Lăng, chuyện này cần người quản lí sao! Này, người..." Nghe Mạn Thiên còn định tiếp tục la lối, thế nhưng bấy giờ Lạc Thập Nhất đi tới, thấy bọn họ đứng ở ngoài học đường mà không chịu đi tu luyện thì hỏi, "Các người tụ tập ở đây làm gì, sao không đi tu luyện đi?"

"Thập Nhất sư huynh!" Đám đệ tử hành lễ.

Lúc này Lạc Thập Nhất mới trông thấy Thiều Nguyệt, vội vàng tiến đến khom người hành lễ, "Bái kiến Kiếm Tôn, không biết Kiếm Tôn đến đây là có chuyện gì muốn phân phó?"

"A, nàng chính là Kiếm Tôn sao?" Các đệ tử ríu rít kinh ngạc, Nghê Mạn Thiên hồi hận không thời, nàng vừa mới chống đối lại Kiếm Tôn ư, nên làm gì bây giờ?

"Thập Nhất, đây chính là tân đệ tử năm nay à?" Thiều Nguyệt hỏi.

Lạc Thập Nhất không biết vì sao Thiều Nguyệt lại hỏi như vậy, chỉ đành trả lời theo đúng sự thật, "Bẩm Kiếm Tôn, đúng vậy, năm nay tiến hành chỉ thu nhận đúng mười hai người."

"Ừ, Thập Nhất, sau này đừng nên quá tập trung dạy bọn họ nên tu luyện như thế nào, mà hãy dạy bọn họ phải tu tâm như thế nào nhé." Thiều Nguyệt dứt lời bèn hóa thành một luồng ánh sáng trắng rồi biến mất.

"Đạ?" Lạc Thập Nhất không hiểu, nhìn theo phương hướng Thiều Nguyệt rời đi, hỏi đệ tử đứng bên, "Mới ban nãy xảy ra chuyện gì thế, sao Kiếm Tôn lại nói vậy?"

Các đệ tử đều nhìn Nghê Mạn Thiên, tuy Nghê Mạn Thiên tự biết mình sai, thế nhưng nàng không muốn thừa nhận, hét lên, "Nhìn cái gì, có cái gì mà nhìn!"

Lạc Thập Nhất hiểu nguyên nhân nằm ở nàng, đến chỗ Nghê Mạn Thiên, "Nghê Mạn Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta..." Nghê Mạn Thiên không muốn kể, song đáng về Lạc Thập Nhất rõ ràng là sẽ không bỏ qua chuyện này, nàng đành phải nói hết ra.

Thiều Nguyệt bay lại gần đại điện thì nghe thấy âm thanh tức giận của Ma Nghiêm, sau đó là giọng giải bày khổ sở của Tiểu Cốt, cô vội vàng mở miệng ngăn cản, "Chờ một chút!"

Lúc Thiều Nguyệt đứng trong đại điện, cô hành lễ hướng về phía Tam Tôn, "Bái kiến sư huynh, Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh!"

"Sư muội? Sao muội lại tới đây, không phải muội đang tu luyện sao?" Ma Nghiêm thắc mắc.

"Nghiêm sư huynh, ta vừa mới đột phá Bát Trọng Thiên nên muốn ta ngoài hóng mát một lát." Thiều Nguyệt mỉm cười đáp.

"Bát Trọng Thiên? Tiểu sư muội đúng là tiểu sư muội, quả nhiên về phương diện tu luyện thì không ai sánh bằng." Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xệp, tán thưởng.

"Ừ, nhưng tiểu sư muội tuyệt đối không thể lơ là, phải cố gắng đột phá Cửu Trọng Thiên." Ma Nghiêm gật đầu nghiêm nghị nói.

"Ai da, sư huynh, tiểu sư muội nhất mực bề quan tu luyện, huynh để cho muội ấy nghỉ ngơi một chút đi chứ, không gấp." Sênh Tiêu Mặc mãi một khuyên can Ma Nghiêm.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt vẫn còn quỳ ở đằng sau, "Sư huynh, đã phát sinh chuyện gì vậy? Mới vừa vào đã nghe thấy các huynh đang muốn xử phạt đệ tử."

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng lưng Thiều Nguyệt thì tránh không khỏi ngây dại, nàng vẫn luôn tìm cách để có thể gặp Kiếm Tôn, bây giờ Thiều Nguyệt bỗng dưng xuất hiện ngay trước mắt, nàng lại không thể hình dung cảm xúc của mình trong thời khắc này, thậm chí còn quên mất tình cảnh hiện tại của bản thân.

Ma Nghiêm chỉ Hoa Thiên Cốt, giận dữ. "Nó nói nó có Lục Giới toàn thư, là do Thanh Hư đạo trưởng tặng cho nó, ta bảo nó lấy ra, nó lại không lấy ra được, muội nói xem có phải rất khả nghi hay không, ta tin nó chính là gian tế phái Thất Sát gửi đến!"

Thiều Nguyệt quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt một cái, khẽ mỉm cười với nàng, lòng Hoa Thiên Cốt lập tức an tĩnh, tựa như Thiều Nguyệt chắc chắn sẽ bảo hộ cho nàng vậy, khiến cho nàng tin tưởng không cần nguyên do. Thiều Nguyệt nhìn về phía Bạch Tử Họa. "Sư huynh, ban đầu lúc đi Thục Sơn, ta đi sớm hơn huynh, cho nên có một số chuyện, ta rõ ràng hơn."

"Hà? Ý tiểu sư muội là, Lục Giới toàn thư đúng là của Thanh Hư đạo trưởng đưa cho Hoa Thiên Cốt?" Sênh Tiêu Mặc đóng quạt xệp lại, hỏi.

Bạch Tử Họa cũng đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt gật đầu, Ma Nghiêm khó tin bảo, "Sao có thể chứ? Thanh Hư đạo trưởng sao có thể giao thứ quan trọng như vậy cho một con nhóc ranh?"

"Nghiêm sư huynh, Tiểu... Hoa Thiên Cốt không phải là một con nhóc ranh, nàng là Chương môn phái Thục Sơn." Thiều Nguyệt nói ra sự thật kinh người.

"Cái gì? Nó..." Ma Nghiêm chỉ Hoa Thiên Cốt, "Nó là Chương môn phái Thục Sơn?"

Bạch Tử Họa cau mày, "Tiểu Nguyệt, muội chắc Hoa Thiên Cốt là Chương môn phái Thục Sơn không?"

"Không sai, vào giờ phút lâm chung, Thanh Hư đạo trưởng đã nhờ cậy Hoa Thiên Cốt giữ Lục Giới toàn thư và Kiếm pháp Thục Sơn, đồng thời truyền lại vị trí Chương môn cho nàng." Dứt lời, Thiều Nguyệt xoay người đến bên Hoa Thiên Cốt làm phép, vạt áo bên hông của nàng bị lật lên, lộ ra cung vũ Chương môn ở bên trong, Hoa Thiên Cốt vội vàng lấy tay che, nhưng đã quá muộn, Bạch Tử Họa phát tay một cái, cung vũ bay tới, hắt nhìn cung vũ

trên tay, khẳng định đây chính là hàng thật.

"Cung vũ Chương môn?" Sênh Tiêu Mặc lẩm bẩm, "Nói như vậy, nàng ta chính là Chương môn phái Thục Sơn?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Ma Nghiêm tức bực mà không biết phải làm sao, thấy Hoa Thiên Cốt còn quỳ dưới đất, y phân phó, "Người đâu, mau nâng Chương môn Thục Sơn dậy!"

Hoa Thiên Cốt vừa ngồi lên ghế thì nom nớp lo sợ, trong đầu trầm nghĩ, thôi xong rồi, lần này nhất định sẽ bị tổng khứ ra khỏi Trường Lư, phải làm sao đây? Nàng vừa mới được gặp Kiếm Tôn, còn chưa kịp hỏi cô tin tức liên quan đến Nguyệt tỷ tỷ mà.

Ma Nghiêm đứng dậy đi về phía trước, chỉ tay hướng nàng, "Hoa Thiên Cốt, ngươi... thật quá càn quấy! Thân là Chương môn Thục Sơn, lại còn là đệ tử Trường Lư, còn ra cái thể thống gì nữa hả?"

"Con..." Hoa Thiên Cốt không biết phải giãy bày như thế nào.

"Hoa Thiên Cốt, ngươi không thể tiếp tục ở lại Trường Lư, mau xuống núi đi." Ma Nghiêm nói.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nhìn về phía Thiều Nguyệt, "Kiếm Tôn, con..."

Thiều Nguyệt đang định khuyên nhủ Ma Nghiêm thì Sênh Tiêu mặc đứng dậy tới bên người y, "Ai da, sư huynh à, sư huynh, Thanh Hư đạo trưởng chỉ sợ lâm nguy nên ủy thác tạm thời, dù sao cũng là quan hệ giữa các phái với nhau, chúng ta cũng phải đưa tay hỗ trợ, đệ cảm thấy Trường Lư nên có trách nhiệm trong việc này."

Ma Nghiêm rõ ràng có chút dao động, "Nhưng mà, nếu để người ngoài biết Chương môn phái Thục Sơn là ngoại môn đệ tử của Trường Lư thì không phải sẽ bị rối loạn bối phận hay sao?"

Sênh Tiêu Mặc tiếp tục khuyên, "Thục Sơn và Trường Lư chính là đồng khí liên chi mà, bây giờ Thục Sơn vì bảo vệ Thuyền Thiên Liên mà tai họa ngập đầu, Hoa Thiên Cốt cũng là bị dính lúu thôi mà, chẳng lẽ nàng phải gánh vác trách nhiệm này sao? Cho nên là, chúng ta hãy cứ tạm thời thu nhận Hoa Thiên Cốt đi." Ma nghiêm vẫn hơi do dự, Sênh Tiêu Mặc nói tiếp, "Huynh yên tâm, ta sẽ thông báo cho phía Thục Sơn, hẳn sẽ không mất quá hai ngày đâu."

Ma Nghiêm nhất thời mất chủ ý, y quay đầu nhìn về phía Bạch Tử Họa, "Tử Họa, đệ nói đi!"

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt sốt ruột nhìn lại hắn, "Chương môn phái Thục Sơn, hay đệ tử Trường Lư, con chỉ có thể chọn một, ngoài ra, ta hy vọng con nên mau chóng quay về Thục Sơn."

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc đứng dậy, xong lại buồn bã ngồi xuống, nàng van xin nhìn Thiều Nguyệt, mong cô có thể giúp mình.

Thiều Nguyệt biết điều Bạch Tử Họa đang băn khoăn, hắn muốn để Hoa Thiên Cốt cách xa cô, càng xa càng tốt, tránh xa khỏi sinh tử kiếp, "Sư huynh, càng tránh thì càng hồng, nếu cứ tránh mãi thì cũng phải không cách hữu hiệu."

"Càng tránh càng hồng? Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt, hóa ra Tiểu Nguyệt hiểu ý của hắn, nàng vẫn chưa từ bỏ mong muốn đi tìm phương pháp hóa giải ư?

"Tiểu sư muội, muội đang bí bí hiểm hiểm gì với Chương môn sư huynh thế?" Sênh Tiêu Mặc khó hiểu nhìn hai người.

Ma Nghiêm cũng chả hiểu gì, "Tử Họa, sư muội, rốt cuộc các ngươi đang nói gì?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Không sao, đang nói về vấn đề của Hoa Thiên Cốt thôi, từ xưa tới nay, đâu có ai quy định Chương môn một phái không thể là đệ tử của phái khác đâu?"

"Ừ, quả thực không có." Sênh Tiêu Mặc lắc đầu.

"Thục Sơn diệt môn, Thất Sát bùng nổ, chúng ta hẳn là nên cùng gắn kết quan điểm, đoàn kết nhất trí, chung tay bảo vệ Thần khí, chống đỡ Thất Sát, nếu đệ tử phái Thục Sơn để ý chuyện Chương môn của bọn họ là đệ tử Trường Lư, vậy đến lúc đó cho Hoa Thiên Cốt trở về Thục Sơn cũng không muộn." Thiều Nguyệt nói.

Sênh Tiêu Mặc đồng ý, "Đúng, tiểu sư muội nói chí lý, cần gì phải gấp gáp chứ?"

Ma Nghiêm thờ dãi, "Tử Họa!"

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của Thiều Nguyệt, "Tạm thời để Hoa Thiên Cốt ở lại Trường Lư, chờ đệ tử Thục Sơn tới thì để nàng về."

Hoa Thiên Cốt thở phào nhẹ nhõm, cao hứng nói, "Cảm ơn Tôn Thượng!" Sau đó nàng nghiêng đầu nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt gật đầu.

Ra khỏi đại điện, Hoa Thiên Cốt vội vàng đuổi theo Thiều Nguyệt, cảm ơn, "Đa tạ Kiếm Tôn!"

"Không cần khách khí," Thiều Nguyệt xoay người nhìn nàng, mỉm cười, "Tiểu Cốt, đã quen với Trường Lư chưa?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, con rất thích Trường Lư, ở đây con đã kết thật nhiều bạn."

"Vậ à? Thế phương diện tu luyện vẫn thuận lợi chứ?" Thiều Nguyệt tỉnh cò hỏi.

"À..." Hoa Thiên Cốt ngưng ngừng, "Đến bây giờ thì ngà cả ngự kiểm phi hành con vẫn chưa làm nổi."

"Thế chất của con đặc thù, phải cố gắng gấp hai, thậm chí là ba lần so với người khác mới có thể gặt hái được kết quả, đừng nản chí." Thiều Nguyệt khích lệ.

"Dạ, Kiểm Tôn, con cũng không biết tại sao con chẳng thể học tốt pháp thuật." Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Thiều Nguyệt cười một tiếng, "Chờ nao con có sư tôn, bảo hấn giúp con đả thông gân mạch, như vậy còn có thể tu luyện nhanh hơn so với người thường."

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt không hiểu, "Sẽ có người thu nhận con làm đồ đệ ư?"

Thiều Nguyệt dừng bước, "Vì sao lại không? Tiểu Cốt, con phải có lòng tin vào bản thân."

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt, kỳ vọng, "Vậy Kiểm Tôn... liệu người..."

"Tiểu sư muội!" Sênh Tiêu Mặc chạy tới từ đằng sau, "Tiểu sư muội, muội đợi ta một lát."

"Sênh sư huynh," Thiều Nguyệt quay đầu nhìn hấn, "Huynh gấp vậy làm gì?"

"Tiểu sư muội, đừng bảo giờ muội lại quay về bế quan tu luyện nhé?"

"À..." Thiều Nguyệt suy tính, "Trước xem hết một lượt Trườn Lư rồi hẵng nói."

"Được lắm, cuối cùng cũng có người chơi với ta, muội không biết đâu, ta sắp chết ngạt rồi." Bấy giờ Sênh Tiêu Mặc mới để ý đến Hoa Thiên Cốt, "Hoa Thiên Cốt?"

"Dạ, Nho Tôn, Kiểm Tôn, đệ tử cáo lui!" Hoa Thiên Cốt không dám quấy rầy bọn họ.

"Ừ, đi đi!" Sênh Tiêu Mặc vẫy tay, Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt, gật đầu một cái xong bỏ đi cùng Sênh Tiêu Mặc.

Mãi tới tận khi không còn trông thấy bóng dáng Thiều Nguyệt nữa, Hoa Thiên Cốt mới hoàn hồn, mới vừa rồi nàng còn định hỏi xem Thiều Nguyệt có muốn nhận nàng làm đệ tử hay không, nhưng lại bị Sênh Tiêu Mặc xen ngang. "Haizzz..." Hoa Thiên Cốt thở dài, "Kiểm Tôn sao có thể nhận mình làm đồ đệ chứ, mình ngốc nghếch như vậy, Kiểm Tôn lại là thiên tài tu luyện, hấn sẽ chẳng vừa ý mình đâu." Sau đó nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, "Á? Quên bég mắt chưa hỏi Kiểm Tôn chuyện liên quan tới Nguyệt tỷ tỷ, ai da, sao ta lại ngu ngốc đến thế chứ!" Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ gõ đầu, ảo não vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tạm Lư

Thiều Nguyệt cùng Sênh Tiêu Mặc đi dạo khắp Trường Lư, dọc đường, Sênh Tiêu Mặc có kể lại một số chuyện kì thú xảy ra gần đây, Thiều Nguyệt nghe xong thì thoáng sẽ bật cười. Thời điểm Sênh Tiêu Mặc đề cập đến đại hội Tiên Kiếm thì chợt nhớ ra việc Chương môn thu nhận học trò trước kia từng thảo luận với Ma Nghiêm, bèn hỏi. "Ai da, tiểu sư muội, sau đại hội Tiên Kiếm, muội có muốn thu thêm một đồ đệ không?"

"Thu đồ đệ?" Thiều Nguyệt dừng bước, cô chưa từng nghĩ tới chuyện thu nhận đồ đệ, nhắm lại kịch bản thì hình như Hoa Thiên Cốt chính là đồ đệ của Bạch Tử Họa, "Sênh sư huynh, có phải sư huynh sắp thu nhận đồ đệ hay không?"

Sênh Tiêu Mặc gật đầu, "Ừ, Ma Nghiêm sư huynh đã tuyên bố với đám tân đệ tử mới gia nhập, bảo Chương môn sư huynh sẽ thu nhận đồ đệ trong đại hội Tiên Kiếm, nhưng sư huynh không đồng ý."

"Vì sao?"

"Sư huynh nói có tiểu sư muội giúp huynh ấy là đủ rồi, huynh ấy không muốn lại đi dạy dỗ kẻ khác, muội cũng biết tính tình sư huynh trong trẻo, lạnh lùng

mà." Sênh Tiêu Mặc thở dài.

"Muội ư?" Thiều Nguyệt thắc mắc, nhớ khi cô mới vào Tuyệt Tình điện, quả thật rất khó để có thể gặp Bạch Tử Họa, hần chỉ đưa cô quyền Thất Tuyệt phổ rồi sau đó chẳng thèm quan tâm nữa, tự bản thân mình đã phải nghiên cứu những gì cơ bản, sau đó lúc dần thân quen với sư huynh, hần mới bắt đầu thường xuyên ghé qua kiểm tra chuyện tu hành, thậm chí còn chỉ điểm, truyền thụ kinh nghiệm.

"Quả thực, muốn thân quen với sư huynh cũng thật tốn thời gian." Thiều Nguyệt sáng tỏ.

"Cho nên nha, chúng ta nghĩ nếu như sư huynh không chịu thu nhận đồ đệ, thì hay là để cho tiểu sư muội thu nhận đồ đệ đi." Sênh Tiêu Mặc nhìn nàng.

"Ta?" Thiều Nguyệt chỉ bản thân, "Ta thu học trò?"

"Ừ," Sênh Tiêu Mặc gật đầu, "Tiểu sư muội, muội yên tâm, đến lúc đó ta cũng sẽ thu hai đứa đệ tử mà, không cướp của muội đâu."

Thiều Nguyệt suy nghĩ, nếu như cô nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ, như vậy có khi nào sẽ ngăn cản được tình yêu ngược tâm của Tiểu Cốt và sư huynh không? Nhưng khi Tiểu Cốt trở thành đệ tử của cô, thì chắc chắn nàng sẽ sống cùng cô tại Tuyệt Tình điện, thế chẳng phải lại cùng tồn tại với sư huynh dưới một mái hiên hay sao? Đến khi đó bọn họ tất nhiên tiếp xúc không ít, lâu ngày sinh tình cũng không phải là điều không thể, không được! Tiểu Cốt không thể ở lại Tuyệt Tình điện, cô không thể nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ.

Sênh Tiêu Mặc thấy vẻ mặt Thiều Nguyệt nghiêm trọng bèn hỏi, "Tiểu sư muội, muội làm sao vậy, có phải khó chịu ở đâu không?"

Thiều Nguyệt phục hồi tinh thần, lắc đầu đáp, "Không sao đâu, Sênh sư huynh, liên quan tới việc thu nhận học trò, ta không có hứng thú, hay là nhường Sênh sư huynh thu đi." Đến lúc đó cô chỉ muốn ngăn cản sư huynh nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ.

Hoa Thiên Cốt trở về, các đệ tử vây quanh người nàng, Mạnh Huyền Lăng lên kiểm tra đầu tiên, phát hiện nàng không sao thì thở phào nhẹ nhõm, "Thiên Cốt, muội không có sao chứ, chúng ta lo lắng gần chết."

"Đúng đấy, Thiên Cốt, thế nào, không phải chịu phạt chứ?" Khinh Thủy hỏi.

Hoa Thiên Cốt thấy bạn bè quan tâm đến nàng thì tỏ ra thật cao hứng, lắc đầu, "Mọi người yên tâm, ta không sao, vẫn rất khỏe mà, nhìn xem!" Nói xong nàng tự vỗ mình hai cái, chứng minh bản thân thực sự không hề hấn gì.

"Vậy thì tốt, thật may là có Kiếm Tôn kịp thời xuất hiện, bằng không thì chẳng biết Thiên Cốt sẽ bị phạt cái gì nữa." Khinh Thủy vui mừng nói.

Ngay cả Mạnh Huyền Lăng cũng mãi một phụ họa, "Đúng thế, Kiếm Tôn vừa mới tới đã hỏi tình huống của Thiên Cốt, ai da, Thiên Cốt, có phải muội quen biết Kiếm Tôn hay không?"

Những đệ tử khác cũng ôm nghi vấn như vậy, tất cả cùng chờ nàng trả lời, Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt mọi người xung quanh, chẳng thể làm gì khác ngoài trả lời, "Ta... ta với Kiếm Tôn, chỉ mới gặp nhau đúng một lần..."

"Á? Chỉ có một lần thôi, vậy mà Kiếm Tôn còn vì ngươi mà đích thân đi cầu xin tha thứ trước mặt Tam Tôn, xem ra Kiếm Tôn thật là một người bình dị gần gũi, hòa ái dễ thân cận, ta cũng muốn được nói chuyện với Kiếm Tôn..." Đám đệ tử nhao nhao bàn luận.

Hoa Thiên Cốt cười cười bất đắc dĩ, thấy Nghê Mạn Thiên đứng một bên rầu rĩ đi tới đi lui, không xông đến ồ ạt như các đệ tử khác, nàng bèn tiến lại gần, "Mạn Thiên..."

"Ai da, Thiên Cốt, cậu ngàn vạn lần chớ tự chuốc khổ vào thân, bây giờ ả ta đang nổi điên đấy." Khinh Thủy vội vàng kéo Hoa Thiên Cốt lại, cảnh báo.

"Hả? Tại sao?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Hừ! Còn có thể tại sao chứ, chẳng phải là do tính cách nóng vội của ả ta hay sao, cuối cùng cũng phải ăn khổ, mới vừa rồi ả chống đối lại Kiếm Tôn, còn xuất thủ với Kiếm Tôn nữa." Mạnh Huyền Lăng hai tay ôm ngực, trông có chút hả hê.

"Hả? Thế Kiếm Tôn... nàng có sao không?" Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi.

"Kiếm Tôn là ai chứ, sao có thể bị ả gây thương tích? ả không bị sao đã là tốt lắm rồi." Mạnh Huyền Lăng giễu cợt.

"Phù, vậy thì tốt." Hoa Thiên Cốt yên lòng, tuy biết Kiếm Tôn sẽ không dễ dàng bị gây tổn hại, thế nhưng nàng vẫn lo lắng mà chẳng hề biết nguyên nhân.

Ban đêm, lúc đám đệ tử còn đang nghỉ ngơi, Hoa Thiên Cốt đi tới sân tu luyện, luyện tập thuật ngự kiếm, tuy bây giờ nàng đã có thể tạm thời ở lại Trường Lưu, song vẫn phải chăm chỉ hơn nữa. Hoa Thiên Cốt đặt kiếm gỗ dưới đất, đọc Khẩu quyết ngự kiếm, sau đó tập trung ngưng khí tinh lực, khi kiếm gỗ bay lên, nàng hít một hơi thật sâu, "Mỗi lần đến bước này thì đều bị té ngã, lần này nhất định phải thành công!"

Hoa Thiên Cốt kiên định tiến bước, đứng trên kiếm gỗ, kiếm gỗ không rơi xuống, nàng cao hứng hô lên, "Ừ, lần này nhất định có thể được!"

Hoa Thiên Cốt điều khiển kiếm gỗ phi hành, nàng từ từ bay lên cao, ngừng ở giữa không trung, sau đấy bắt đầu bay về phía trước, vừa mới đầu còn chậm chậm, dần dà nàng tăng tốc, Hoa Thiên Cốt hưng phấn mở rộng vòng tay, hét lớn, "A.... cuối cùng mình cũng có thể bay...."

Thiều Nguyệt vừa tới đã thấy Hoa Thiên Cốt lao đảo phi hành lác lư trên không trung, vẫn không ngừng la lớn, cô cười bảo, "Thật như đứa trẻ vậy."

Hoa Thiên Cốt vui quá quên cả tập trung tinh lực, ngã ra khỏi kiếm gỗ, Thiều Nguyệt vội vàng phi thân đến, tiếp lấy Hoa Thiên Cốt.

"A..." Hoa Thiên Cốt cảm thấy thân thể đang rơi, nằng sợ hãi kêu lên, nhưng đột nhiên lại được ôm vào một lồng ngực ấm áp, nằng ngẩng đầu, hóa ra là Kiếm Tôn!

Thiều Nguyệt ôm Hoa Thiên Cốt từ từ hạ xuống, thấy Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn nhìn mình bèn thắc mắc, "Sao thế, Tiểu Cốt, sợ quá nên ngốc luôn rồi?"

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt nghe thấy câu hỏi của Thiều Nguyệt thì vội vàng lắc đầu, "Không... không phải, con không ngốc." Hoa Thiên Cốt rất sợ Thiều Nguyệt nghĩ mình ngu dốt, nằng mãi một giải thích.

"Ha ha," Thiều Nguyệt bị chọc cười bởi dáng vẻ của Hoa Thiên Cốt, cô xoa đầu nằng, "Ta biết rồi, Tiểu Cốt không ngốc."

"Ha ha," Mới vừa rồi nằng được Kiếm Tôn xoa đầu, cảm giác rất quen thuộc, khi còn bé, Nguyệt tỷ tỷ cũng thường xuyên xoa đầu nằng, nhớ tới Nguyệt tỷ tỷ, nằng thiếu chút nữa đã quên không hỏi, "Kiếm Tôn..."

Hoa Thiên Cốt vừa mới mở miệng, Thiều Nguyệt đã ôm lấy eo Hoa Thiên Cốt, khiến nằng cả kinh quên cả nói, nằng cúi đầu nhìn bàn tay đặt ngang hông, chắc chắn không có nhìn lầm, Kiếm Tôn định làm gì vậy? Tại sao phải ôm hông mình? Tim Hoa Thiên Cốt đột nhiên đập mạnh, mặt cũng đỏ bừng.

Thiều Nguyệt không phát hiện ra sự khác lạ của nằng, cô ôm eo Hoa Thiên Cốt, triệu hồi Kinh Lôi kiếm, sau đó đặt nằng đứng lên trên, nói với Hoa Thiên Cốt, "Thuật ngự kiếm của con đã có tiến bộ rất lớn, chỉ là thiếu đi một chút lực khống chế mà thôi."

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt khẽ ngẩng đầu, len lén liếc nhìn Thiều Nguyệt một cái, phát hiện cô không nhìn mình thì nằng lại nhanh chóng cúi đầu xuống, "Là nhờ Tôn Thượng ra lệnh cho con tay không bỏ cúi, con bỏ liên tục hơn mười ngày liền, thế nên lực khống chế và lực ngưng tụ mới tốt hơn rất nhiều."

Thiều Nguyệt nhướn mày, "Sư huynh bảo con tay không bỏ cúi?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, Tôn Thượng muốn dạy con các lực ngưng tụ."

"Vậy tay con có bị thương không?" Thiều Nguyệt cúi đầu lo âu nhìn Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt ngấm ánh mắt thâm thúy của Thiều Nguyệt, lắc đầu lia lịa, lắc lư tay phải của mình trước mặt cô, "Không sao đâu ạ, vết thương đã sớm lành rồi, bây giờ con còn nắm giữ phương pháp cơ bản, sẽ không dễ bị thương nữa."

"Không sao thì tốt." Thiều Nguyệt ôm chặt Hoa Thiên Cốt, nhìn về phía trước, không chế kiếm trên không trung, tùy ý phi hành, "Tiểu Cốt, con nghe cho kỹ, muốn ngự kiếm, chỉ học cách khống chế kiếm thôi là chưa đủ, mà phải kết hợp cả tâm pháp, Khẩu quyết cùng người và kiếm lại, con phải cảm giác được kiếm là một phần của cơ thể con, muốn bay đi đâu thì hướng về nơi đó, như vậy mới không bị rơi."

Hoa Thiên Cốt ở trong lồng ngực của Thiều Nguyệt, gật đầu liên tục, Thiều Nguyệt dẫn Hoa Thiên Cốt phi hành vòng quanh Trường Lưu sơn, nửa đường thả Hoa Thiên Cốt ra, để cho nằng đích thân đứng trên kiếm cảm thụ. Hoa Thiên Cốt hơi không an tâm, Thiều Nguyệt ở đằng sau nói, "Tiểu Cốt, bình tĩnh cảm nhận kiếm, để cho kiếm trở thành cơ thể con."

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt ngoái lại gật đầu với Thiều Nguyệt một cái, thử nhắm mắt cảm thụ một chút, quả nhiên nằng cảm giác thanh kiếm cũng đồng tình, nằng cao hứng quăn mặt lại định khoe với Thiều Nguyệt, song nhất thời tình thế cấp bách, nằng đứng không vững, suýt thì té ngã, Thiều Nguyệt nhanh tay lẹ mắt giữ lấy nằng.

Hoa Thiên Cốt lại một lần nữa ngã vào trong cái ôm của Thiều Nguyệt, nằng nhớ ra vấn đề đang tính hỏi, bèn vội vàng ngửa cổ lên, "Kiếm Tôn, con muốn hỏi người một chuyện."

"Ừ? Con nói đi." Thiều Nguyệt chưa có buồn Hoa Thiên Cốt ra.

"Kiếm Tôn có biết Nguyệt tỷ tỷ không?" Hoa Thiên Cốt vừa hỏi xong liền cảm thấy thân kiếm khẽ lay động, song lập tức lại khôi phục trạng thái ban đầu, nằng khó hiểu, "Kiếm Tôn?"

Thiều Nguyệt còn tưởng Hoa Thiên Cốt đã nhớ lại, cô thờ phào, "Tiểu Cốt, vì sao con lại hỏi ta?"

"Bởi vì... Bởi vì mỗi lần trông thấy Kiếm Tôn, con... con sẽ nhớ tới Nguyệt tỷ tỷ." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, "Con cũng không biết tại sao."

"Tiểu Cốt, con có nhớ nằng trông thế nào không?"

"Không..." Hoa Thiên Cốt rầu rĩ.

"Vậy chờ tới lúc con nhớ ra, chính là lúc con có thể gặp lại nằng." Thiều Nguyệt khẳng định.

"Có thật không ạ?" Hoa Thiên Cốt mở to mắt, nghiêng đầu, "Vậy bao giờ con mới có thể nhớ lại?"

"Không nên gấp, hết thấy hãy cứ để tuân theo tự nhiên."

"Vâng, đa tạ Kiếm Tôn!" Hoa Thiên Cốt nghe lời Thiều Nguyệt, lòng an tĩnh hơn rất nhiều, cũng buông lòng hơn trước mặt Thiều Nguyệt, nàng xoay người cúi đầu nhìn thanh kiếm dưới chân, ánh sáng bạc tản ra, thờ dài, "Kiếm Tôn, thanh kiếm này thật đẹp quá, mạnh hơn nhiều so với thanh kiếm gỗ đáng ghét kia."

"Nó tên là Kinh Lôi!" Thiều Nguyệt giới thiệu.

"Kinh Lôi?" Hoa Thiên Cốt khom người quan sát kĩ lưỡng thân kiếm, giữa màu bạc chói lọi là những tia sét li ti vờn quanh, cảm giác quen thuộc như vậy khiến nàng không khỏi muốn ngồi xuống sờ thử Kinh Lôi kiếm, Thiều Nguyệt vội vàng giữ chặt nàng từ phía sau, "Cẩn thận! Khi ngự kiếm phi hành, tuyệt đối không được phân tâm, biết chưa?"

"Vâng." Hoa Thiên Cốt gật đầu, nhin không hiểu kì nghịch ngợm nữa, Thiều Nguyệt đưa nàng phi hành thêm vài vòng quanh Trường Lưu sơn, đến tận đêm mới thôi.

Trên đường về, Thiều Nguyệt hỏi nàng, "Năm được bí quyết chưa?"

"Đa tạ Kiếm Tôn," Hoa Thiên Cốt đặt kiếm gỗ ở sau lưng, vừa đi vừa nói, "Con đã học được thêm một vài thứ rồi."

"Dạy lâu như thế mà mới nắm được một vài thôi?" Thiều Nguyệt trêu ghẹo.

"Thật xin lỗi, Kiếm Tôn, đệ tử ngu ngốc, để Kiếm Tôn khổ tâm một phen." Hoa Thiên Cốt cũng cảm giác bản thân rất dốt nát, Kiếm Tôn chu đáo dạy dỗ nàng như vậy mà nàng lại không thể học hết.

Bật cười một tiếng, Thiều Nguyệt bảo, "Thôi được rồi, ta đang đùa với con thôi, tu luyện là phải từ từ, không được gấp, Tiểu Cốt, con cứ tự dựa theo sức mình mà tu luyện, đừng để ý lời ra tiếng vào của kẻ khác."

"Ha ha, đa tạ Kiếm Tôn." Hoa Thiên Cốt ngại ngùng cúi đầu.

"Được rồi, mau về phòng ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm tu luyện mà." Thiều Nguyệt nhắc nhở nàng.

"Dạ, Kiếm Tôn!" Hoa Thiên Cốt hành lễ xong bèn cao hứng tung tăng trở về phòng ngủ, Thiều Nguyệt dõi theo bóng lưng sung sướng của nàng, bật cười, "Thật hy vọng Tiểu Cốt có thể vĩnh viễn vui vẻ như thế!"

Ngày hôm sau, Hoa Thiên Cốt ngáp lấy ngáp để trên đường, tối hôm qua nàng hưng phấn cả đêm không ngủ, đến rạng sáng nay mới chợp mắt được một chút, còn chưa ngủ đủ nữa. Mạnh Huyền Lăng từ đằng sau đuổi kịp nàng, "Ai da, Thiên Cốt, mệt lắm sao thế, ngủ không ngon à? Có phải vẫn buồn lòng vì suýt chút nữa bị Tam Tôn trừng phạt hay không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, xoa xoa mắt, Mạnh Huyền Lăng thấy vậy lại bảo, "Chuyện này sẽ sớm trôi qua thôi, Thiên Cốt, ta cảm thấy, Tam Tôn nha, ở trên núi lâu quá, đầu óc khẳng định hồ đồ mất rồi."

Vừa vặn Lạc Thập Nhất nghe thấy Mạnh Huyền Lăng mắng không tiếc lời bèn tiến lên phía trước, "Hai người đang làm gì thế, còn không mau đi luyện tập ngự kiếm đi."

"Vâng." Mạnh Huyền Lăng và Hoa Thiên Cốt mãi mốt cầm kiếm gỗ ra sân tu luyện.

Hoa Thiên Cốt ra tới sân, thấy Kinh Thủy đang ngự kiếm phi hành trên không trung như cá gặp nước, nàng không khỏi hâm mộ, thầm nghĩ hôm qua mình được Kiếm Tôn chỉ bảo, hôm nay nhất định có thể làm được, sau đó nắm chặt kiếm gỗ trong tay, không kiếm lòng muốn thử nghiệm.

Kinh Thủy bay xuống trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Thế nào, ta bay được chứ?"

"Ừ." Hoa Thiên Cốt cầm kiếm gỗ gật đầu, "Ta cũng muốn thử một chút."

Kinh Thủy nói với cả Hoa Thiên Cốt và Mạnh Huyền Lăng, "Muốn học ngự kiếm, đầu tiên phải thử cảm giác bay một lần," Nàng nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Đi, ta dẫn cậu bay một vòng."

"Ai da, Kinh Thủy!" Mạnh Huyền Lăng không an tâm, thế nhưng Kinh Thủy đã kéo Hoa Thiên Cốt bay lên trời rồi.

Lạc Thập Nhất mãi mốt hô, "Quá nguy hiểm, không thể như vậy, mau xuống đây đi!"

Song Kinh Thủy dẫn Hoa Thiên Cốt bay quá hăng say, căn bản chẳng nghe thấy bất kì âm thanh nào, Hoa Thiên Cốt hơi lơ đãng lác lác, cảm giác không giống như lúc Kiếm Tôn đưa nàng ngự kiếm phi hành tới hôm qua. Còn đang suy nghĩ, phía trước chợt có một nhánh cây, Kinh Thủy không né kịp, trực tiếp đâm vào, sau đó buông lỏng tay Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt lập tức rơi xuống.

Bấy giờ, một luồng ánh sáng bạc thoáng qua, tiếp lấy Hoa Thiên Cốt, đồng thời thanh âm của Thiều Nguyệt vang lên, "Tiểu Cốt, tĩnh tâm ngưng khí, người kiếm hợp nhất!"

Hoa Thiên Cốt thấy dưới chân mình là Kinh Lôi kiếm, lại nhớ đến lời Kiếm Tôn, nàng mãi mốt ngưng tụ pháp lực, cảm thụ Kinh lôi kiếm, dần dà nàng đã có thể khống chế được nó, Hoa Thiên Cốt cao hứng tiếp đất an toàn từ không trung, Mạnh Huyền Lăng cùng Lạc Thập Nhất đồng thời thở phào nhẹ

nhôm Hoa Thiên Cốt vừa rời khỏi Kinh Lôi kiếm, Kinh Lôi kiếm lập tức trở lại bên người Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt đưa tay thu hồi lại nó.

Đám đệ tử thấy Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa đến thì nhao nhao quỳ xuống hành lễ, "Bái kiến Tôn Thượng, bái kiến Kiếm Tôn!"

"Tất cả đứng dậy đi." Bạch Tử Họa giờ tay.

Hoa Thiên Cốt mãi nhìn Thiều Nguyệt mà quên cả hành lễ, thấy Thiều Nguyệt đi về phía mình bèn vội vàng nói, "Rất... đa tạ Kiếm Tôn!"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Cứ dựa theo cảm giác ban nãy để phi hành, rõ chưa?"

"Dạ, Tiểu Cốt rõ rồi." Hoa Thiên Cốt cười đáp, Khinh Thủy từ trên không đi xuống, thấy Hoa Thiên Cốt không bị làm sao mới dám yên tâm.

Nghê Mạn Thiên trông thấy Thiều Nguyệt, lại nhớ sự xung động lần trước của mình bèn mãi một tiến đến trước mặt Thiều Nguyệt, quỳ xuống, "Đệ tử Nghê Mạn Thiên, lần nọ mạo phạm Kiếm Tôn, xin Kiếm Tôn thứ tội!"

"Nghê Mạn Thiên?" Thiều Nguyệt cúi đầu nhìn nàng, hóa ra nàng chính là Nghê Mạn Thiên nhất mực gây tổn thương của Tiểu Cốt, "Con là đệ tử Trường Lưu, hay là thiên kim Chương môn?"

"Cái gì ạ?" Vốn dĩ Nghê Mạn Thiên tưởng Kiếm Tôn sẽ trách tội nàng, còn đang chờ đợi để chịu phạt, ai ngờ Kiếm Tôn lại đột ngột hỏi một vấn đề như vậy, nàng ngửa cổ khó hiểu nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt nhìn nàng tỏ ý đang muốn nghe câu trả lời. Nghê Mạn Thiên suy nghĩ một lát, đáp. "Thưa Kiếm Tôn, đệ tử vừa là đệ tử Trường Lưu, cũng là thiên kim... Chương môn."

"Nếu chỉ có thể chọn một trong hai, con sẽ làm gì?"

"A?" Nghê Mạn Thiên càng thắc mắc, những đệ tử khác cũng không hiểu.

"Con không muốn dứt khỏi thân phận thiên kim Chương môn, cũng chẳng nguyện vứt bỏ thân phận đệ tử đệ nhất tiên phái ư?"

"Con..." Nghê Mạn Thiên không biết phải trả lời ra sao, quả thật nàng không nỡ từ bỏ cả hai thân phận này.

"Nghê Mạn Thiên, con trời sinh tính nóng vội, thích tranh đoạt hiếu thắng, lòng hư vinh quá lớn, những thứ này không hề có lợi với chuyện tu hành của con," Thiều Nguyệt đi qua Nghê Mạn Thiên, nhìn tất cả đệ tử, "Thân phận, địa vị, danh dự, tất cả chỉ là vật ngoại thân, mọi người đều là đệ tử mới vừa Trường Lưu, ta không yêu cầu tất cả phải từ bỏ, nhưng hãy xem nhẹ những thứ đó, đừng vì vật ngoại thân mà ảnh hưởng đến việc tu hành."

"Dạ, Kiếm Tôn!" Đám đệ tử đồng thanh, Nghê Mạn Thiên quỳ dưới đất mà không biết phải làm gì cho phải.

Thiều Nguyệt xoay người, nhìn Nghê Mạn Thiên, "Nghê Mạn Thiên, nghĩ cho kĩ, hy vọng con có thể nhớ rõ lời ta."

Thấy Kiếm Tôn không tỏ ý trách phạt mình, Nghê Mạn Thiên vội hành lễ, "Cảm ơn Kiếm Tôn!" Sau đó đứng dậy quay lại với đám đệ tử.

Bây giờ, một vị đệ tử mặc trang phục phái Thực Sơn được một đệ tử Trường Lưu dẫn đường, chính thức tiến vào Trường Lưu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lên Đường

Vân Ân tới Trường Lưu để tìm Hoa Thiên Cốt, đệ tử Trường Lưu dẫn đường cho hắn thắc mắc, "Vân Ân sư huynh, Hoa Thiên Cốt chỉ là một nha đầu, sao lại phiền đến huynh mất công mất sức lặn lội ngàn dặm xa xôi đến đón nàng ta?"

"Sư đệ chớ nói bừa bãi, bây giờ nàng đường đường là Chương môn mới của phái Thực Sơn bọn ta đây." Vân Ân đáp.

"Hả? Vân Ân sư huynh, huynh không có đùa với đệ chứ? Trong hàng ngũ đệ tử Trường Lưu chúng đệ, tài nghệ của Hoa Thiên Cốt phải gọi là cực kỳ tồi tệ, ngay cả ngự kiếm phi hành cũng học không xong, sao có thể trở thành Chương môn một phái được chứ?"

"Gi cơ?" Vân Ân hơi giật mình, "Sao lại có thể kém như vậy?"

"Đâu chỉ kém không thôi, là đếm ngược từ dưới trở lên trên ở Trường Lưu đó."

Sao có thể nhỉ? Minh vừa mới biết lúc sư phụ lâm chung đã giao phó lại Thực Sơn cho nàng, hẳn nàng sẽ không phải dạng người tầm thường, Vân Ân thầm nghĩ, bây giờ đệ tử Trường Lưu đi bên cạnh hắn đưa tay chỉ trời, bảo. "Á, Chương môn của đám bọn huynh biết bay rồi kìa."

Vân Ân ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nữ đệ tử Trường Lưu đang ngự kiếm phi hành một cách lão đạo giữa không trung, nhưng nàng có vẻ rất cố gắng tập trung tinh lực, dần dà cũng vững vàng hơn một chút.

Hoa Thiên Cốt hạ xuống đất, tới bên cạnh Kinh Thủy và Mạnh Huyền Lăng, cao hứng nói. "Ta đã có thể ngự kiếm phi hành, ta đã có thể sử dụng kiếm gỗ để phi hành, ôi, quá tốt!"

"Ha ha, đúng nha, Thiên Cốt, rốt cuộc cậu cũng có thể bay rồi." Kinh Thủy vui vẻ, quay đầu nhìn Mạnh Huyền Lăng, "Mạnh đại ca, huynh cũng phải cố gắng lên, Thiên Cốt đã biết bay, huynh cũng không thể để bị rơi lại đâu."

"Thiên Cốt bay được là nhờ sự cố gắng của mọi người, còn ta, cứ thuận theo lẽ tự nhiên thôi." Mạnh Huyền Lăng chẳng hề để tâm.

Thiều Nguyệt quan sát toàn bộ, cũng vui mừng gật đầu một cái, Hoa Thiên Cốt xoay người đi đến trước mặt cô, hành lễ, "Tiểu Cốt đa tạ Kiếm Tôn đã dạy bảo."

Thiều Nguyệt đưa tay đỡ lấy nàng, lúc này Vân Ân đi tới, quỳ xuống ngay trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Đệ tử Thục Sơn - Vân Ân, xin bái kiến Chương môn!"

"?" Đám đệ tử kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, nàng ta là Chương môn Thục Sơn?

Hoa Thiên Cốt chả biết làm thế nào cho phải lễ, sao lại đến nhanh thế, nàng vẫn chưa muốn phải rời khỏi Trường Lưu đâu. Thiều Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tử Họa, chẳng lẽ là sư huynh gọi cậu ta đến?

Trong đại điện, Vân Ân xin lỗi, "Mong Chương môn tha thứ cho sự chậm trễ của đệ tử, đệ tử cũng mới chỉ vừa nhận được truyền thư của Tôn Thượng, bây giờ mới biết Chương môn đang ở Trường Lưu," Vân Ân quỳ xuống chịu tội.

Hoa Thiên Cốt vội vã đỡ hắn, "Huynh mau dậy, mau dậy đi," Sau đấy thắc mắc, "Đồng Phương đã bảo qua với ta là để lại thư cho huynh rồi mà?"

"Đệ tử quả thật có nhận được thư, trong thư báo có chuyện quan trọng, bảo đệ tử phải mau đến Trường Lưu tìm gặp một người tên Hoa Thiên Cốt, nhưng trong thư không nói rõ ràng đó là chuyện gì, trong phái lại đang đầy ắp việc cần phải xử lý gấp, thành ra, đệ tử đành gác lại chuyện đi tìm Chương môn xuống, không ngờ thiếu chút nữa đã gây họa. Nếu không nhờ Tôn Thượng cấp báo, có lẽ bây giờ Chương môn vẫn còn đang lưu lạc ở bên ngoài, xin Chương môn hãy mau trách phạt!"

"Cái này đâu thể trách huynh, có lẽ Đồng Phương thấy chuyện này quá quan trọng nên không tiện nói qua thư."

"Vậy nên đệ tử đi đầu đêm để đến đây, đặc biệt mời Chương môn quay trở lại Thục Sơn."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt không muốn trở về, "À..." nàng do dự quay đầu nhìn Thiều Nguyệt.

"Sư huynh..." Thiều Nguyệt vừa mới mở miệng, Bạch Tử Họa đã giơ tay ngăn cô lại, "Sư muội, nếu đệ tử phái Thục Sơn đã đến để đón Chương môn của bọn họ thì chúng ta cũng không nên tiếp tục giữ lại Hoa Thiên Cốt."

Thiều Nguyệt thờ dãi, cô hiểu chuyện tình hiện tại đã hết cách, chẳng thể làm gì khác ngoài, "Vâng, sư huynh."

Hoa Thiên Cốt thấy mất hết hy vọng, cũng đành khuyên nhủ Vân Ân, "Ta ở Trường Lưu rất vui, vả lại, ta cũng chỉ muốn làm một đệ tử bình thường, chuyện kia... huynh tới thật đúng lúc," Hoa Thiên Cốt lấy cung vũ từ bên hông, "Chuẩn theo lời Thanh Hư Đạo Trưởng dặn dò, ta truyền lại chức Chương môn cho huynh đây."

Vân Ân lập tức từ chối, "Không không không, đệ tử quả thật cũng muốn phục trách lại Thục Sơn, rất rất muốn, lại chẳng biết diễn tả bằng lời thế nào cho người hiểu, có nhiều chuyện hữu tâm vô lực, bây giờ tình thế ở Thục Sơn phức tạp vô cùng, lại giữ nhiều đệ tử ngoại môn, từ đầu chí cuối bắt buộc phải có một người có thể giống như Chương môn để chủ trì đại cuộc."

"Cái gì mà có thể, ta không thể làm gì đâu, ta không biết cách làm Chương môn." Hoa Thiên Cốt xua tay.

"Chương môn, tuy đệ tử biết thân phận của người khó làm, nhưng hiện tại Thục Sơn đang gặp vấn đề lục đục nội bộ đó ạ." Vân Ân nhìn Hoa Thiên Cốt đầy kỳ vọng, "Song người không giống thế, người là do đích thân gia sư ngỏ lời nhờ vả, hơn nữa người còn có đại ân đối với Thục Sơn chúng ta, bây giờ chỉ có người mới có thể phục chúng thôi. Nếu như giờ truyền chức vị Chương môn lại cho đệ tử, e rằng Thục Sơn sẽ lập tức trở nên lỏng lẻo, rồi rạc."

"Ồ..." Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Thiều Nguyệt, xong lại quay sang nhìn Bạch Tử Họa, nhớ lại lời ban nãy của Tôn Thượng, nàng hiểu bản thân giờ dù thế nào đi chăng nữa vẫn sẽ phải rời khỏi Trường Lưu, nàng sờ cung vũ Chương môn trên tay, lại hồi tưởng lại lời Thanh Hư Đạo Trưởng trước lúc lâm chung, cuối cùng đành đáp ứng Vân Ân, "Được, vậy ngày mai ta với huynh lập tức lên đường quay về Thục Sơn."

Vân Ân cao hứng đáp, "Đệ tử tạ ơn, tạ ơn Chương môn!"

Đêm hôm đó, Hoa Thiên Cốt một mình đến sân luyện tập ngự kiếm phi hành, trước khi đến Thục Sơn, nàng nhất định phải luyện cho thật giỏi. Ngự kiếm gỗ bay trên không trung lại cảm thấy có chút không yên, Thiều Nguyệt lo cho Tiểu Cốt bèn đặc biệt tới kiểm tra xem nàng thế nào rồi, thấy nàng vẫn đang cố gắng ngự kiếm phi hành thì lên tiếng, "Tiểu Cốt, con căng thẳng quá, thả lỏng một chút đi."

"A?" Hoa Thiên Cốt lái kiếm gỗ quay đầu trở lại, trông thấy Thiệu Nguyệt nhẹ nhàng đứng trên ngọn cây, toàn thân diện đồ trắng làm nổi bật dưới ánh trăng, rạng rỡ mà tràn đầy sức sống, nàng ngắm thời mà cũng ngây người. Thiệu Nguyệt thấy Tiểu Cốt lại thất thần, cô lấy ngọc tiêu ra thổi, dùng tiết tấu để hướng dẫn Hoa Thiên Cốt phi hành.

Mạnh Huyền Lăng đến tìm Hoa Thiên Cốt, thấy nàng đang ở trên không ngự kiếm phi hành, ở trên ngọn cây bên cạnh còn có một bóng người màu trắng. Mạnh Huyền Lăng nhận ra kia là Kiếm Tôn, Kiếm Tôn dùng tiếng tiêu để hướng dẫn Hoa Thiên Cốt, còn Hoa Thiên Cốt thì bay ngày một tốt hơn, nàng cũng có vẻ hạnh phúc khi ở bên Kiếm Tôn, tựa hồ như cả thế giới chỉ còn lại hai người thôi vậy.

Luyện tập xong, Thiệu Nguyệt hỏi, "Sao rồi?"

"Dạ," Hoa Thiên Cốt cao hứng gật đầu, "Đa tạ Kiếm Tôn, bây giờ Tiểu Cốt đã có thể hoàn toàn tự bay được rồi."

"Tiểu Cốt, kiếm pháp Thục Sơn học đến đâu rồi?"

"Kiếm pháp Thục Sơn à? À, con đã luyện rồi, Kiếm Tôn, để con luyện cho người xem!" Hoa Thiên Cốt cầm kiếm gỗ đứng dậy.

Thiệu Nguyệt ngắm Hoa Thiên Cốt múa kiếm, mặc dù chiêu thức không tệ, song chẳng có uy lực gì, cô bèn triệu hồi một thanh kiếm, đưa cho nàng. "Tiểu Cốt, thiếu sót lớn nhất trong kiếm pháp của con là nội lực không đủ, pháp lực cũng không đủ, đến lúc tới Thục Sơn thì sợ trường bối sẽ không phục con, thanh kiếm này con hãy nhận lấy, nó có thể giúp con một tay."

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt xua tay, "Con sao có thể lấy kiếm của Kiếm Tôn, đa tạ Kiếm Tôn đã có lòng."

"Con yên tâm, ta còn có Kinh Lôi kiếm mà, Thanh Tuyền kiếm này là ta nhờ sư huynh tìm hộ, chuẩn bị đặc biệt cho con." Thiệu Nguyệt đưa thanh kiếm tới, "Mau nhận!"

"Cảm ơn Kiếm Tôn!" Hoa Thiên Cốt hai tay nhận Thanh Tuyền kiếm, không khỏi ngắm nghía một hồi, nàng bỗng nghe thấy một tiếng tách, thân kiếm chợt phát ra âm thanh tí tách như tiếng suối chảy, "Kiếm Tôn, thanh kiếm này..."

"Thanh kiếm này khi thoát khỏi bọc sẽ tạo ra âm thanh tiếng suối, cho nên mới gọi là Thanh Tuyền, nó sẽ dựa vào pháp lực của người cầm kiếm, tức là con, con thử rót pháp lực của mình vào trong kiếm xem."

Hoa Thiên Cốt làm theo, quả nhiên pháp lực vừa đi vào, lập tức Thanh Tuyền kiếm lại phát ra âm thanh tí tách như tiếng suối reo, "Bây giờ con luyện lại một lần nữa kiếm pháp Thục Sơn đi." Thiệu Nguyệt bảo nàng.

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt nghe lời, quả nhiên cảm giác lần này khác hẳn, nàng thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, một kiếm hướng về phía thân cây, kiếm đụng cây phát ra một tiếng bịch, Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nhìn thanh kiếm trong tay.

Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt vui vẻ bèn dặn dò, "Tiểu Cốt, Thanh Tuyền kiếm sẽ phát huy khả năng của con lên gấp hai, gấp ba lần, song sử dụng Thanh Tuyền kiếm quá nhiều sẽ tiêu hao pháp lực của con, cho nên không thể tùy tiện rót pháp lực cho nó, chỉ khi lâm vào tình huống bất đắc dĩ mới có thể sử dụng, biết chưa?"

"Dạ, Kiếm Tôn." Hoa Thiên Cốt cao hứng đáp, thu hồi kiếm vô vô, ôm bằng hai tay vào trong ngực.

Thiệu Nguyệt vừa đi vừa nói, "Thiên Xuân Thu và Vân Ế trong ứng ngoại hợp phá hủy Thục Sơn, đương nhiên bọn họ sẽ không hy vọng sẽ có một vị Chương môn mới quay trở về, chắc chắn sẽ lại nghĩ kế để hãm hại con, hơn nữa quan hệ trong Thục Sơn vô cùng phức tạp, tự con phải cẩn thận mới ứng phó được."

"Con biết rồi, Kiếm Tôn, thời điểm Thanh Hư Đạo Trưởng lâm chung đã nói cho con biết, để con tìm một cơ hội thích hợp truyền lại chức vị Chương môn này cho Vân Ẩn, lần này trở về Thục Sơn, con sẽ chính thức nhượng lại nó," Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Thiệu Nguyệt, "Kiếm Tôn, chờ con từ Thục Sơn quay lại, con còn có thể trở thành đệ tử Trường Lưu hay không?"

Thiệu Nguyệt dừng bước, "Chỉ cần có chí thì chuyện gì cũng thành, con phải nhớ, chưa từng có chuyện gì mà con không làm được." Dứt lời bèn rời đi.

Hoa Thiên Cốt đứng tại chỗ, lưỡng lự, "Có chí ắt sẽ thành? Có ý gì nhỉ, con phải nhớ, con chưa từng có chuyện gì mà chưa làm nên? Ý muốn bảo mình vẫn còn thể quay lại làm đệ tử Trường Lưu sao?" Hoa Thiên Cốt hiểu rõ câu nói thì vui vẻ reo, "Tốt quá, mình lại có thể làm đệ tử Trường Lưu!"

Hoa Thiên Cốt ôm kiếm quay về phòng ngủ, Mạnh Huyền Lăng ngồi trong viện đột nhiên đi tới, "Thiên Cốt!"

"Lăng ca ca, sao huynh lại ở đây?"

"Muội vừa mới về à?"

"Vâng." Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái.

Mạnh Huyền Lăng đưa một chuỗi ngọc lên, "Cho muội cái này."

"Cho ta?" Hoa Thiên Cốt chỉ vào mình, Mạnh Huyền Lăng gật đầu, nàng thắc mắc, "Sao lại cho ta?"

"Muội phải đi Thục Sơn mà, phía trước không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đường xá thì xa xôi, có một đồ trừ tà để phòng thân thì tốt hơn." Mạnh Huyền Lăng giờ chuỗi ngọc đáp.

Hoa Thiên Cốt hơi do dự, nàng nhìn kiểng trong tay, Mạnh Huyền Lăng vội nói, "A, khối ngọc này ấy, ta mang bên mình từ nhỏ, có thể xua đuổi ma quái, rất hữu ích, muội cầm lấy đi." Dứt lời, Mạnh Huyền Lăng đưa chuỗi ngọc đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy không thể nhận lễ vật quý giá như thế, nàng khéo léo bảo, "Lăng ca ca, huynh yên tâm đi, ta còn có Đường Bảo, còn có Vân Ân bảo vệ ta, sẽ không sao đâu."

Mạnh Huyền Lăng buông chuỗi ngọc xuống, suy nghĩ một lát lại nói, "Mây cũng thế, mà mưa cũng vậy, mang theo nhiều hơn một vật phòng thân vẫn tốt, hơn nữa, muội phải tự chăm sóc bản thân, Vân cái gì mà Ân cái gì chứ, dù sao cũng chỉ tăng thêm phiền toái." Thấy Hoa Thiên Cốt vẫn còn do dự chưa quyết, Mạnh Huyền Lăng nhét chuỗi ngọc vào tay nàng, "Muội hãy nhận lấy đi!"

Hoa Thiên Cốt cầm chuỗi ngọc, nàng biết bây giờ không thể từ chối đành đáp, "Huynh nói cũng đúng, ta không thể cứ bắt Vân Ân sư huynh nhất mực bảo vệ ta, vậy ta nhận nhé, trở về sẽ trả lại huynh." Hoa Thiên Cốt mỉm cười.

Mạnh Huyền Lăng bị nụ cười của Hoa Thiên Cốt mê hoặc, hần ngay ngẩn đứng nhìn, Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn hần, vung vẩy tay, "Này, huynh đang nghĩ cái gì vậy?"

Mạnh Huyền Lăng tỉnh hồn, úp úp mở mở, "Ta... ta... ta chờ muội về lâu quá, mệt chết mất, giờ cũng không còn sớm, muội mau đi nghỉ ngơi đi, ta cũng đi ngủ đây."

"Ừ." Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vậy huynh đi nghỉ sớm đi, ta đi trước." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt quay về phòng ngủ.

Mạnh Huyền Lăng đứng phía sau nàng, bỗng dung kêu lên, "Thiên Cốt, dọc đường phải cẩn thận nha!"

Hoa Thiên Cốt quay đầu, giờ giờ chuỗi ngọc của hần. "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ trả lại chuỗi ngọc nguyên vẹn lại cho huynh."

Mạnh Huyền Lăng dõi theo bóng lưng của Hoa Thiên Cốt, vui mừng cười một tiếng. Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn chuỗi ngọc trong tay, nghe thấy phía trước của tiếng cửa mở, nàng ngẩng đầu lên thấy Nghê Mạn Thiên từ trong phòng đi ra, nàng cao hứng vẩy tay một cái, "Mạn Thiên..."

Nghê Mạn Thiên vừa trông thấy Hoa Thiên Cốt bèn tức giận đóng cửa, chặn nàng bên ngoài, Hoa Thiên Cốt không hiểu, chỉ đành trở lại phòng của mình.

Thiều Nguyệt vừa về Tuyệt Tình điện, Bạch Từ Họa lập tức gọi cô, "Tiểu Nguyệt!"

"Sư huynh? Đã trở thế này, huynh còn chưa nghỉ ngơi ư?" Thiều Nguyệt đi tới.

"Tiểu Nguyệt, đã đưa kiếm chưa?" Bạch Từ Họa bình tĩnh hỏi.

"Hả? Sư huynh, huynh biết hết rồi." Thiều Nguyệt dè dặt nói.

"Ban đầu lúc muội nhờ ta tìm kiếm hộ, ta còn thắc mắc sao muội đã có Kinh Lôi còn cần những thanh kiếm khác làm gì, cho đến khi muội bảo muốn giúp đỡ Hoa Thiên Cốt, ta mới đoán được."

"Sư huynh, tuy Tiểu Cốt là sinh tử kiếp của huynh, nhưng nàng cũng là thân nhân của ta, ta không thể không để ý nàng."

"Ta cũng không trách muội, có điều muội quá chăm sóc cho nàng, ta không muốn việc ấy ảnh hưởng đến chuyện tu hành của muội."

"Sư huynh, huynh yên tâm đi, ta đi tu luyện ngay đây, đúng rồi, bọn người Thiện Xuân Thu khẳng định sẽ vẫn làm ra loại chuyện bất lợi đối với Thục Sơn, sư huynh, huynh phải thật để tâm động thái của đám người Thất Sát đấy nhé." Thiều Nguyệt dặn dò.

"Được rồi, ta biết, còn không mau đi tu luyện đi." Bạch Từ Họa nhìn cô.

"Vâng, vậy sư huynh, ta đi tu luyện." Thiều Nguyệt gật đầu với Bạch Từ Họa rồi quay về phòng của mình.

Bạch Từ Họa ngược lên nhìn bầu trời đêm, lẩm bẫm, "Hoa Thiên Cốt..."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trở Về Thục Sơn

Sáng sớm, Hoa Thiên Cốt cùng Vân Ân trở về Thục Sơn, Kinh Thủy và Mạnh Huyền Lăng đi tiễn nàng, nàng đảo mắt nhìn xung quanh, thế nhưng không hề thấy bóng dáng Nghê Mạn Thiên đâu, nhớ lại vụ tối trước tại phòng của Nghê Mạn Thiên, nàng thất vọng bảo, "Không biết Mạn Thiên làm sao nữa, hình như nàng giận ta thì phải, tối hôm qua ta gọi nàng, nàng còn chẳng thèm trả lời ta."

Kinh Thủy thở dài, "Thiên Cốt, cậu cũng giận quá đi, tất nhiên là ả ta tức giận rồi, bây giờ ả ta biết hóa ra thân phận của cậu lại là Chương môn Thục Sơn, còn lợi hại hơn hẳn so với ả, không chừng giờ ả đang vô cùng phiền muộn đấy."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt chợt thốt, vội vàng giải thích, "Ta... ta chỉ là vắng mệnh lúc người khác lâm nguy, chỉ là thay mặt Chương môn mà thôi, ta sẽ nhanh chóng trả lời chức vị này, ta không có cố ý lừa gạt nàng đâu, ta cũng không muốn lừa gạt mọi người."

Kinh Thủy nói, "Dĩ nhiên ta biết, cơ mà liệu cậu có biết hay không? Mọi người tranh luận với nhau suốt cả buổi chiều, bây giờ tin tức đã lan truyền rộng khắp Trường Lưu sơn rồi."

"Á?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, sao lại khoa trương đến thế, nàng không biết phải xoay sở sao đây, "Thế làm gì giờ?"

"Chuyện này cũng đâu phải không tốt, bây giờ ta mà đi khoe bạn ta là Chương môn Thục Sơn thì không phải rất oai ư." Kinh Thủy giơ ngón tay cái lên, lại lấy khuỷu tay chọc Mạnh Huyền Lăng, "Đúng không, Mạnh đại ca?"

Mạnh Huyền Lăng đáp, "Đúng nha, Thiên Cốt, muội chớ gánh quá nhiều thứ trong lòng."

Hoa Thiên Cốt gật đầu một cái, Kinh Thủy hỏi, "Thiên Cốt, vậy bao giờ cậu về thế?"

"A... Ta cũng chưa biết." Hoa Thiên Cốt ngập ngừng, bấy giờ Vân Ân đi tới, "Chương môn, chúng ta phải đi rồi."

"Vâng, Kinh Thủy, Lăng ca ca, hẹn gặp lại!" Hoa Thiên Cốt liên tục xoay đầu tìm kiếm một bóng hình nào đó, thế nhưng nàng không thấy cô, Hoa Thiên Cốt lầm bầm, "Cũng không đến tiễn con ư?"

"Hả? Chương môn, người nói gì thế?" Vân Ân cho rằng Hoa Thiên Cốt đang nói chuyện với hân, Hoa Thiên Cốt vội lắc đầu, "Không có gì, không có gì."

Ngay khi Hoa Thiên Cốt và Vân Ân đứng trên kiềm chuẩn bị cất cánh, từ đằng xa truyền đến tiếng tiêu, Hoa Thiên Cốt ngoái lại nhìn về phía Tuyệt Tình điện, Thiệu Nguyệt đứng tại Tuyệt Tình Điện, nhìn theo hướng Hoa Thiên Cốt, yên lặng nói, Tiêu Cốt, thuận đường xuôi gió nhé! Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng tiêu, gương mặt buồn bã vì phải biệt ly lập tức trở nên vui vẻ, trong lòng thầm kiên định, Kiếm Tôn, con nhất định sẽ trở lại!

Dọc đường ngự kiềm phi hành, Vân Ân đi trước dẫn đường, quay đầu lại thấy Hoa Thiên Cốt phi hành rất ổn, còn có khuynh hướng đuổi kịp theo hân, hân ngạc nhiên bảo, "Chương môn, thật kì lạ, chỉ trong một đêm mà người đã nắm vững thuật ngự kiềm sao?"

"Là nhờ Kiếm Tôn chỉ dẫn cho ta một chút tối hôm qua." Hoa Thiên Cốt hồi tưởng lại, nhoen miệng cười.

"Ồ..." Vân Ân hiểu ra bèn gật đầu một cái, "Kiếm Tôn thật dụng tâm quá!"

"Đúng vậy, nàng lúc nào cũng lo lắng cho ta, sợ làm Chương môn Thục Sơn mà ngay cả ngự kiềm phi hành cũng dốt đặc thì e rằng sẽ khó phục tùng kẻ bề dưới." Hoa Thiên Cốt bất an, nàng thực sự sợ mình không thể đảm nhiệm chức vị Chương môn kia.

Bấy giờ Đường Bảo chui ra khỏi tai nàng, đứng trên vai nói, "Mẫu thân, sao nhìn mẹ lại mất hứng như thế nhỉ, đừng nói là vì Nghê Mạn Thiên chứ, vì mẹ đã gạt nàng ta chuyện Chương môn, nàng ta giận dữ không đến tiễn mẹ, hay là bởi những đệ tử khác từ khi biết mẹ là Chương môn Thục Sơn thì bắt đầu nói xấu mẹ ở sau lưng?" Vân Ân nghe xong lập tức kinh ngạc quay đầu lại, Đường Bảo tiếp tục an ủi, "Mẫu thân, mẹ hãy cố gắng vượt qua nhé, dù sao chuyến đến Thục Sơn này, chúng ta cũng sẽ chưa thể quay về ngay, Thập Nhất sư huynh với Kinh Thủy chắc chắn không rời xa con đâu." Vân Ân hiểu Hoa Thiên Cốt tiếc nuôi Trường Lưu, hân bất đắc dĩ quay đi chỗ khác.

"Con yên tâm, Đường Bảo, Kiếm Tôn có đưa ta một thanh kiềm, nó được đặt tên là Thanh Tuyền, chúng ta nhất định sẽ trở về." Hoa Thiên Cốt nắm chặt kiềm trong tay.

"Đúng vậy, mẫu thân, chúng ta nhất định sẽ trở về." Đường Bảo cười với Hoa Thiên Cốt, sau đó lại chui vào lỗ tai của nàng, Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn khi Đường Bảo đột ngột như thế.

Vân Ân thả chậm tốc độ, "Chương môn, người không sao chứ?"

"Không sao, không sao, chúng ta còn không mau tăng tốc thôi, không thì sợ trời sáng cũng chưa kịp quay về Thục Sơn mất."

"Không gấp, không gấp, hay là mình nghỉ ngơi một lát, ăn chút lương khô rồi lại lên đường, cũng đúng lúc đệ tử muốn kể người nghe chút chuyện ở Thục Sơn, giúp người hiểu thêm được một ít."

Hoa Thiên Cốt nghĩ cũng thấy đúng bèn gật đầu chấp thuận, "Được, nghe lời huynh."

"Được, vậy đi!"

Bởi lần trước không thể đoạt được Thuyền Thiên Liên về, lại còn giấu Thánh Quân tự mình hành sự nên Thiện Xuân Thu bị Thánh Quân cảnh cáo, song lần này lại biết tin Chương môn mới của Thục Sơn sắp quay trở lại, y không hề muốn bỏ qua cơ hội này, tiếp tục lừa gạt Thánh Quân, phái Khoáng Dã Thiên và Vân Ế đi sát hại Hoa Thiên Cốt, còn bản thân tới Dị Hủ các.

Thiện Xuân Thu đi tới đi lui trong phòng, đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy Dị Hủ Quân đâu, y mất kiên nhẫn nói, "Mãi sao chưa thấy Dị Hủ Quân đâu? Các người làm ăn kiểu gì thế?"

Lục Sao tiến lên phía trước đáp, "Xin ngài chờ thêm chút lát, các chủ sẽ đến ngay đây."

Bấy giờ Dị Hủ Quân bước vào, "Tới Dị Hủ các của ta thì đương nhiên phải hiểu rõ quy củ rồi đúng không?"

"Yên tâm đi, sau này ta chết đi, nhất định sẽ theo ý ngươi, ta cũng đã kí kết khế ước rồi." Thiện Xuân Thu quay đầu lại nhìn Dị Hủ Quân.

"Ngươi muốn biết chuyện gì?" Dị Hủ Quân lập tức vào vấn đề chính.

Thiện Xuân Thu tiến đến, "Ta muốn biết về toàn bộ tung tích của Thần Khí."

Dị Hủ Quân nhìn y, "Vị trí của Thập Phương Thần Khí, thật là một khoản mua bán không hề nhỏ nha."

"Ha ha ha!" Thiện Xuân Thu cười bảo, "Đương nhiên là một khoản lớn, bằng không ta chịu bỏ ra bí mật của Thiện Xuân Thu ta ư? Ngươi muốn hay không muốn, đừng lãng phí thời gian."

"Ngoài bí mật của ngươi ra, ta còn muốn thêm một thứ."

"Cái gì?"

"Thi thể của Thanh Hư!"

"Hừ, ta thấy ngươi thèm muốn bí mật của Thanh Hư lắm sao?"

"Ngươi hãy cứ dâng thi thể của Thanh Hư tới Dị Hủ các, như vậy vị trí của Thập Phương Thần Khí sẽ nằm trên tay Thiện Xuân Thu nhà ngươi." Dị Hủ Quân chỉ tay về phía y, sau đó rời đi.

Hoa Thiên Cốt và Vân Ắn nghỉ ngơi trong rừng, nàng lôi Thanh Tuyền ra vuốt ve, lúc này Vân Ắn đưa món ăn trên tay tới, "Chương môn, đây là đặc sản nơi này đây, ăn ngon lắm, người nếm thử xem"

"Cảm ơn nha." Hoa Thiên Cốt buông kiếm, Vân Ắn đưa nàng cả nước lẫn thức ăn.

"Không sao đâu, là trách nhiệm của đệ tử mà." Vân Ắn thấy Hoa Thiên Cốt ăn chút lương khô bèn hỏi, "Chương môn, không biết người đã hiểu về võ công của Thục Sơn được bao nhiêu rồi?"

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn hắn, "Cái này thì ta biết, Thục Sơn có tổng cộng ba mươi sáu chiêu thức kiếm pháp, kiếm pháp nhập môn là kiếm pháp Huyền Hoa, điểm mạnh là sự linh hoạt, còn có kiếm pháp Thanh Sương, kiếm pháp Lạc Hà, nhưng lợi hại nhất là kiếm pháp Hiên Viên, riêng cái này chỉ Chương môn mới có thể học, ta nói không sai phải không?"

Vân Ắn vui mừng đáp, "Không sai, không sai." Hắn vỗ ngực một cái, thở phào, "Giờ đệ tử an tâm hơn rồi, cơ mà, không biết Chương môn đã học được mấy bộ trong kiếm pháp Thục Sơn rồi?"

Hoa Thiên Cốt ăn lương khô, "À, ta cơ bản cũng đã luyện qua mấy kiếm pháp này, song luyện kiếm pháp Hiên Viên thì lại có chút khó khăn, ta còn chưa kịp luyện xong."

"Thật không? Chương môn à," Vân Ắn cao hứng, "Như vậy khi quay về Thục Sơn, người sẽ không sợ những đệ tử khác không phục đâu."

"Nhưng mà..." Hoa Thiên Cốt nhớ lại tối hôm qua, "Kiếm Tôn bảo kiếm pháp của ta không đủ uy lực," nàng cầm thanh kiếm bên cạnh, "Cho nên nàng đưa ta Thanh Tuyền kiếm, nói nó có thể trợ giúp ta một tay."

"Vậy thì tốt, Kiếm Tôn suy nghĩ thật chu đáo." Vân Ắn yên lòng.

"Bởi vì ta đã luyện kiếm từ nhỏ cho nên cũng có chút tự tin với kiếm pháp, song ta mới chỉ luyện kiếm pháp Thục Sơn trong một thời gian ngắn, sẽ không bị bọn họ phát hiện ra sơ hở chứ?" Hoa Thiên Cốt bặt tậm.

Vân Ắn cười bảo, "Cho đệ tử nói một lời, cái gọi là sơ hở chỉ là xuất thân từ trong lòng, nếu nhưng tự bản thân hiểu rõ thì sơ hở trong mắt người khác cũng chỉ là sự đột phá mà thôi."

"Những lời huynh nói... nghe lại chẳng có lý chút nào." Hoa Thiên Cốt vừa ăn vừa cười đáp.

Vân Ắn cười một tiếng thư thái, "Nếu không thì Chương môn, đệ tử luyện tập với người nhé, tranh thủ trước lúc quay về Thục Sơn để Chương môn

thuần thực mấy bộ kiếm pháp đi."

Hoa Thiên Cốt gật đầu đồng ý, đứng dậy luyện tập với Vân Ân, luyện xong, Vân Ân thở dài, "Chưởng môn, người luyện không tệ, dù nội lực hơi thiếu, nhưng coi như đã có thể đảm đương chức vị Chưởng môn rồi, sau này bồi đắp và trau dồi thêm cho nội lực và pháp lực, nhất định kiếm pháp của Chưởng môn sẽ càng trở nên uy lực."

"Pháp lực của ta vẫn luôn rất kém, chậm chạp mãi không thăng tiến." Hoa Thiên Cốt lấy kiếm chọc chọc mặt đất.

Vân Ân đi đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Yên tâm đi, nhất định pháp lực của Chưởng môn sẽ thăng tiến."

Hoa Thiên Cốt thấy Vân Ân an ủi mình thì yên tâm hơn bỏ tự ti, nàng ngẩng cao đầu gật một cái, bấy giờ sau lưng Vân Ân bỗng xuất hiện một người hai tay cầm hai lưỡi rìu bay tới, đáng vẻ kia rõ ràng là muốn công kích bọn họ, Hoa Thiên Cốt cả kinh, Vân Ân, sau huynh!"

Vân Ân cũng phát giác động tĩnh từ đằng sau, hắn quay đầu nhìn lại, kiếm trong tay giơ lên chém một nhát, kết quả là đối phương lại biến thành một bóng đen tan ra, Vân Ân kinh hãi, quay trước quay sau tìm kiếm bóng dáng kẻ địch.

Khoảng Dã Thiên chờ đợi thời cơ, thừa dịp Vân Ân không chú ý đến Hoa Thiên Cốt để tấn công nàng, Hoa Thiên Cốt vội vã lấy Thanh Tuyền kiếm đỡ, song công lực chưa đủ, bị liên tiếp đánh lùi lại. Vân Ân thấy vậy bèn mãi một chạy tới, kéo Hoa Thiên Cốt ra, mình tiếp tục đánh nhau với Khoảng Dã Thiên, nhưng hắn lại không phải đối thủ của Khoảng Dã Thiên, sau mười mấy chiêu, hắn đã bị đánh ngã xuống đất.

Hoa Thiên Cốt thấy Vân Ân gặp nguy bèn nâng kiếm chuẩn bị xông pha, bấy giờ lại không biết một gã đàn ông đeo mặt nạ đen chui ra, giơ kiếm đâm về phía Hoa Thiên Cốt. Khoảng Dã Thiên tới bên người Vân Ân, một rìu chém vai phải của hắn, mà đúng lúc Vân Ân sắp đâm trúng Hoa Thiên Cốt, vai phải bỗng dừng lại bị tổn thương, làm cho hắn bật ngã lăn xuống đất.

Hoa Thiên Cốt tránh không khỏi khó hiểu, đang xảy ra chuyện gì vậy? Khoảng Dã Thiên lại sắp sửa hạ thủ với Vân Ân, Vân Ân vội ngăn cản, "Không được giết hắn!" Khoảng Dã Thiên chỉ đành dậm chân Vân Ân đi, thế nhưng Vân Ân cũng tựa như bị ai đó đá mà ngã văng xuống đất.

Vân Ân nằm trên nền đất, che vai phải của mình, thế nhưng hắn phát hiện bản thân hoàn toàn vô sự còn Vân Ân lại thương tích chằng chịt thở hổn hển đằng kia. Hoa Thiên Cốt kì quái theo dõi hết thấy, Khoảng Dã Thiên nào để ý tâm tư của bọn họ, hắn xoay người tấn công Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt liên tục bị đánh lùi lại, nàng định rút pháp lực vào Thanh Tuyền kiếm đánh một trận, thế nhưng lúc vừa tụ pháp lực thì đột nhiên một bóng người áo đen bịt mặt bay đến, một cước đá tung Khoảng Dã Thiên đi.

Khoảng Dã Thiên đứng dậy, giơ rìu trong tay hô, "Ai dám cản trở chuyện của ta?"

"Cuồng đồ to gan, có chiêu gì thì mau ra hết đi."

Vân Ân nhanh chóng đứng lên, Hoa Thiên Cốt cũng đi tới, người mặc đồ đen quay đầu bảo bọn họ, "Các người đi trước đi."

Hoa Thiên Cốt vừa định tiến đến thì bị Vân Ân kéo đi, "Chưởng môn, mau đi thôi!" Sau đó hai người rời khỏi nơi này.

Người mặc đồ đen thấy bọn họ đã đi thì mới bắt đầu đánh với Khoảng Dã Thiên, kết quả chỉ sau vài chiêu, đám Khoảng Dã Thiên đã chạy mất dạng. Hoa Thiên Cốt và Vân Ân ngự kiếm phi hành giữa không trung, hai người cứ nhìn về phía đằng sau, Hoa Thiên Cốt lo lắng, "Bọn họ hẳn sẽ không đuổi kịp chứ?"

"Xem chừng vẫn chưa, nhưng mà chúng ta vẫn nên tăng tốc thêm thôi, tránh lại gặp chuyện bất ngờ."

"Ừ!" Hoa Thiên Cốt gật đầu đồng ý, sau đó mới nhớ tới vị mặc đồ đen đã ra tay giúp bọn họ, hỏi, "Đúng rồi, Vân Ân, cái người mặc đồ đen kia, huynh quen biết ư?"

Vân Ân lắc đầu, "Đệ tử chưa bao giờ trông thấy người đó."

"Là ai vậy nhỉ? Đã xuất thủ giúp đỡ mà lại không thể thấy mặt mũi người ta."

"Chưởng môn đừng suy nghĩ nhiều, ở thời khắc nguy nan xuất thủ cứu giúp, tất là do chúng ta hữu duyên, sau này ắt sẽ gặp lại."

Hoa Thiên Cốt cảm thấy có lý, nàng cũng không muốn nghĩ nữa, chợt nàng nhớ ra Vân Ân hình như đã bị thương, mãi một hồi, "Vân Ân, ban này huynh bị thương, không sao chứ?"

Vân Ân cười đáp, "Chưởng môn yên tâm chút thương tổn nhỏ này đáng là gì đâu."

"Hả? Sao lại có thể như vậy?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Đệ tử cũng không biết, nhưng từ nhỏ đến lớn luôn là như vậy, bất kể có đánh nhau thế nào thì đệ tử cũng chưa từng bị thương nặng."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, lòng thầm nhớ rõ ràng Vân Ân bị tập kích, song lại không phát hiện ra chút tổn hao nào, còn cái người tên Vân Ân kia lại tự xưng xuất hiện những vết thương giống như trên người Vân Ân, hai người thật quá kỳ quái rồi!

Vị mặc áo đen kia đánh bại đám Khoảng Dã Thiên xong thì quay về Dị Hủ các, Lục Sao thấy y thì tiến lên bảo, "Chưa đầy một giờ đã đánh lùi đệ tử

Thất Sát, chắc hẳn trên đời này chẳng còn mấy ai là đối thủ của ngài."

Vị mặc đồ đen không nói gì, xoay người bước vào, Lục Sao theo sau y, "Ta không hiểu nổi, các chủ đi một vòng lớn như vậy để báo thù, người đáng kính như ngài mà cũng chịu theo chủ nhân những năm năm sao."

Vị mặc đồ đen giận dữ tròn mắt nhìn ả, sau đó xoay người rời đi, Lục Sao thật sự khó hiểu.

Thục Sơn, đệ tử ngoại môn đều đứng chờ trong đại điện, hai vị trưởng lão đứng đầu đội, một vị gầy nhỏ tên Thanh Phong trưởng lão bảo, "Văn sư chất đi ra ngoài đã lâu, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Một vị mập hơn là Thanh Dương trưởng lão đáp, "Đúng thế, chỉ là một chuyến tới Trường Lưu thôi mà, sao lại lâu như thế?"

Hai vị trưởng lão nhìn nhau, lắc đầu không biết làm sao cho phải. Văn Ân dẫn Hoa Thiên Cốt đến phạm vị Thục Sơn, Hoa Thiên Cốt nhìn Thục Sơn ở bên dưới, hồi tưởng lại tình cảnh trước đây của mình, "Lần trước tới Thục Sơn, ta phải hao tổn công sức cùng trăm ngàn cay đắng, bò lên từng bước từng bước một, lần này quay về Thục Sơn, không ngờ ta đã có thể bay." Nàng tránh không khỏi cảm khái, "Đời người thật tình, luôn có trăm ngàn kiểu biến hóa."

"Có thể thấy rõ Chương môn tuyệt đối không phải người bình thường, tiền đồ rộng mở đó." Văn Ân cười nói.

"Đừng chê cười ta, trong lòng ta giờ vẫn chưa nghĩ vậy đâu."

"Chương môn, xin người ngàn vạn lần chớ sợ hãi, lát nữa gặp mấy vị trưởng lão cùng đệ tử, người phải ứng phó thật cẩn thận, dù sao thì vẫn còn đệ tử ở đây." Văn Ân an ủi, Hoa Thiên Cốt gật đầu, Văn Ân chỉ tay về phía trước, "Ài, Chương môn, người xem, chúng ta về, bọn họ còn ở phía dưới nghênh đón người kia."

Hoa Thiên Cốt vừa nghe xong liền có chút hốt hoảng, nàng đứng trên kiềm lại hơi không yên, các đệ tử bên dưới thấy bọn họ trở về, trưởng lão hạ lệnh, "Điểm chuông!" Ngay sau đó vang lên cứ một hồi lại một hồi chuông.

Hoa Thiên Cốt khần trương nắm chặt kiềm trong tay, chợt nhớ Kiếm Tôn đã vì nàng mà dạy dỗ hàng đêm thuật ngự kiềm cùng kiếm pháp, đúng, nàng không thể để Kiếm Tôn thất vọng, nghĩ đến đây, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, cố gắng tự trấn định, học theo dáng vẻ của Thiệu Nguyệt, chậm rãi bay từ trên không xuống. Văn Ân ở đằng sau nàng, cuối cùng hẳn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, an toàn tới Thục Sơn rồi.

Hoa Thiên Cốt đứng mà không biết làm sao cho phải, chỉ đành ngậm miệng không nhúc nhích, Văn Ân mãi một phản ứng, tiến lên quỳ lễ, "Bái kiến Chương môn, cung kính nghênh tiếp Chương môn hồi sơn!"

Đám đệ tử thấy vậy cũng rít rít quỳ xuống, đồng thanh, "Cung nghênh Chương môn hồi sơn!" Còn hai vị trưởng lão kia lại thấy Chương môn hóa ra lại là một nha đầu nít ranh, hai lão có chút không phục, còn chẳng thèm quỳ xuống hành lễ.

Hoa Thiên Cốt sợ hết cả hồn, nàng lùi về sau một bước, miễn cưỡng cố gấn trấn định, Đường Bảo lúc này chui ra từ tai nàng, nói, "Khí thế quá, xem ra lần này mẹ làm Chương môn quả thật rất đáng giá nha."

Hoa Thiên Cốt vội che lỗ tai lại, tránh để kẻ khác nghe thấy, Văn Ân nhanh chóng nhắc Hoa Thiên Cốt, "Chương môn, đứng dậy, đứng dậy."

"À," Hoa Thiên Cốt bừng hiểu, bảo, "Mọi người mau đứng dậy đi!"

"Cảm tạ Chương môn!" Đám đệ tử đứng lên thưa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Sát Tỷ Tỷ

Từ đầu chí cuối, Thanh Dương trưởng lão và Thanh Phong trưởng lão luôn cảm thấy Hoa Thiên Cốt không tài nào có thể đảm nhận chức vị Chương môn, hai người bước lên phía trước, Thanh Dương trưởng lão đẩy Văn Ân ra, còn Thanh Phong trưởng lão quan sát trên dưới Hoa Thiên Cốt một lượt rồi bảo, "Tuổi Chương môn còn nhỏ mà đã phải gánh vác trọng trách nặng nề, thật khiến kẻ khác bội phục."

Thanh Dương trưởng lão đứng một bên phụ họa, "Chương môn tên gì vậy, ta đã sớm nghe tin nên mới sáng sớm đã đến đây đón chương môn về Thục Sơn, đang không biết liệu có thể thưởng thức một chút kiếm pháp Thục Sơn của chương môn hay không?"

Hoa Thiên Cốt nhìn Văn Ân, Văn Ân gật đầu với nàng, Đường Bảo cũng ở bên tai nàng nói, "Nếu người ta đã ngó ý thì mẹ biểu diễn cho họ xem đi, đỡ để bọn họ không phục."

Hoa Thiên Cốt lộ vẻ trấn định, "Được, vậy ta xin được phép." Sau đó rút Thanh Tuyền kiếm, rút kiếm xong truyền pháp lực, chỉ nghe tách một tiếng, Hoa Thiên Cốt bắt đầu biểu diễn kiếm pháp Thục Sơn, chiêu nào cũng oai phong凛冽, vô cùng uy lực, ngay cả Vân Ân cũng giật mình. Thanh Dương trưởng lão và Thanh Phong trưởng lão cùng gật đầu hài lòng, xem ra vị Chương môn trẻ tuổi kia không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài, vẫn có ít thực lực, nếu đã vậy thì bọn họ cũng không gây khó dễ nữa.

Hoa Thiên Cốt quỳ xuống trước bài vị của Thanh Hư đạo trưởng, "Thanh Hư đạo trưởng, Tiểu Cốt quay về thăm ngài đây, Tiểu Cốt đã không phụ lòng tin của đạo trưởng, nhất mực cai quản tín vật của Chương môn, bây giờ trở lại Thục Sơn là để cho ngài một lời báo cáo." Dứt lời bèn gõ ba lần.

Vân Ân tiến đến đỡ Hoa Thiên Cốt, xoay người nói, "Các vị đồng môn, bây giờ Chương môn đã quay trở về Thục Sơn, đại diện lập vị sẽ được cử hành theo đúng kỳ hạn ba ngày sau."

Tuy sắc mặt Thanh Phong, Thanh Dương hơi khó coi, thế nhưng quả thật Hoa Thiên Cốt đến Thục Sơn chuyện này không hề xuất hiện bất kì vấn đề nào, bọn họ mà cưỡng ép phát biểu dị nghị thì e rằng đám đệ tử sẽ cảm thấy bọn họ tâm sâu khó lường, bọn họ chỉ đành chấp nhận thuận theo.

Bây giờ Vân Ế ở Thất Sát điện, Thất Thiên Mạch đã chữa hết những vết thương trên khuôn mặt hắn, khôi phục lại hình dạng ban đầu, hắn nhìn vào gương, khó tin vuốt ve mặt mình, song dung mạo này lại giống y chang Vân Ân. Thiên Xuân Thu chờ hắn bên ngoài Thất Sát điện, sau khi thấy Vân Ế đi ra, Thiên Xuân Thu nói, "Ta đã đáp ứng yêu cầu của ngươi, tiếp theo nên làm gì, không cần ta phải bảo chứ?"

Vân Ế vội vàng hành lễ, "Thiên hộ pháp xin hãy yên tâm, sau này chuyện ngài phân phó, Vân Ế nhất định sẽ dốc hết toàn lực!"

Thiên Xuân Thu chờ những lời này của hắn, y mỉm cười âm hiểm, "Được, vậy ta ra lệnh cho ngươi, lập tức quay về Thục Sơn, trộm lại thi thể Thanh Hư đạo trưởng cho ta."

Vân Ế kinh ngạc, "Cái gì, ngài muốn thi thể Thanh Hư đạo trưởng ư?"

Thiên Xuân Thu quay đầu nhìn hắn.

Vân Ế do dự một lát rồi thốt lên, "Ta... vậy thì ta đi ngay." Dứt lời bèn rời khỏi Thất Sát.

Đêm trước ngày tổ chức đại diện kế nhiệm, Vân Ế diện đạo bào của đệ tử Thục Sơn, dễ dàng đi tới linh đường của Thanh Hư, hắn tới trước linh cữu Thanh Hư đạo trưởng, vẻ mặt không cam tâm nhìn bộ quan tài chứa thi thể, sau đó bước đến định nhấc thi thể lên.

Trùng hợp bảy giờ Hoa Thiên Cốt cũng bước vào, nàng thấy Vân Ế, cho rằng đó là Vân Ân bèn bảo, "Vân Ân sư huynh, huynh cũng đang ở đây à?"

Vân Ế khản trương tới nỗi không dám nói lời nào, Hoa Thiên Cốt hỏi hắn, "Huynh tới thăm đạo trưởng ư?" Vân Ế gật đầu một cái, Hoa Thiên Cốt tiếp tục nói, "Cuối cùng Thục Sơn cũng yên ổn trở lại, sáng sớm ngày mai đạo trưởng chính thức bị đưa vào quan, ta cũng muốn ghé qua nhìn ông ấy lần cuối."

Vân Ế nhìn Hoa Thiên Cốt đến trước quan tài, hắn hơi lui về đằng sau, Hoa Thiên Cốt không nhận ra, nàng ngồi bên quan quách, nhìn thi thể Thanh Hư đạo trưởng, vẻ mặt đầy bi thương. "Khi còn bé, nếu không nhờ đạo trưởng đặt kết giới bảo vệ thì có lẽ ta sẽ không thể bình yên vô sự mà khôn lớn, sau đó người trông thôn phát hiện ra ta khác với người bình thường, rồi rít tránh né ta như sợ hãi bệnh dịch vậy, ngoại trừ người nhà, cũng chỉ có Thanh Hư đạo trưởng không hề ngăn ngại ta, còn dặn ta chờ qua tuổi cập kê thì lên Thục Sơn tìm ngài bái sư học nghệ. Đại ân đại đức của Thanh Hư đạo trưởng với Tiểu Cốt, cả đời Tiểu Cốt cũng không quên, nhất định Tiểu Cốt sẽ tận tâm tận lực hoàn thành chuyện ngài giao phó...."

Vân Ế thấy Hoa Thiên Cốt không hề có chút phòng vệ với mình thì chuẩn bị tranh thủ cơ hội, hắn lộ vẻ mặt độc ác, chậm rãi đến phía sau Hoa Thiên Cốt, tay phải giơ lên, chuẩn bị một chương bỏ về phía nàng.

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm Vân Ân, "Ai ở bên trong?" Vân Ế vội một chạy trốn, Hoa Thiên Cốt vội thốt, "Là ta!" Sau đó xoay người lại, "Vân Ân..." thế nhưng trong chớp mắt đã chẳng còn bóng dáng ai, nàng tránh không khỏi cảm thấy kì quái.

Vân Ân đi tới, nhìn thấy Hoa Thiên Cốt bèn tiến lên phía trước, "À, Chương môn!"

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn lại, Vân Ân đang từ cửa đi tới, nàng kinh ngạc, "Vân Ân à?"

"Chương môn, đã trễ thế này sao người còn ở linh đường thế?"

Hoa Thiên Cốt chỉ hắn, sau đó lại chỉ về phía đằng sau, "Huynh... huynh vừa mới, không phải huynh vừa mới đứng đây sao?"

"Hả?" Vân Ân khó hiểu, Hoa Thiên Cốt lại bảo, "Huynh vừa mới từ cửa bên kia bước vào à?"

Vân Ân đáp, "Chương môn, đệ tử ban nãy nhất mực đứng ở ngoài cửa, chưa hề vào lần nào, hẳn là người nhận nhầm người rồi."

Hoa Thiên Cốt gãi đầu, "Ta nhìn nhầm ư?" Vân Ân gật đầu một cái, "Không có?" nàng nhìn Vân Ân, trăm mối không thể lí giải.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Cốt đang chuẩn bị ở trong phòng, đại diện kế nhiệm sắp sửa bắt đầu, trong lòng nàng có chút gấp gáp. Bây giờ Vân Ế trực tiếp mở cửa phòng, Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Vân Ân, thờ phào nhẹ nhõm, "Vân Ân, sao huynh không gõ cửa thế? Làm ta giật cả mình."

Vân Ế vội vàng hành lễ, "Chường môn, đệ tử có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Chường môn, mời Chường môn theo đệ tử một lát."

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, thắc mắc, "Không phải sắp tham gia yến hội ư? Sao thế?"

Vân Ế mãi mới lấy các vị trưởng lão ra làm bia đỡ đạn, "Hai vị trưởng lão bảo có chuyện muốn cùng người thương nghị, ngài nên mau chóng đi xem một chút đi."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt hết cách, nàng cũng có thể cảm nhận được hai vị trưởng lão không hề hài lòng đối với nàng, cho nên chỉ đành đi một chuyến, gian khổ của Vân Ế được như ý, hẳn tranh thủ dẫn Hoa Thiên Cốt cách đại điện Thục Sơn càng xa càng tốt.

Ngoài cửa đại điện, Vân Ân hỏi Đông Phương Úc Khanh, "Yến hội sắp sửa bắt đầu mà sao Chường môn vẫn chưa tới vậy?"

Đông Phương Úc Khanh cũng có chút bận tâm, tối qua hẳn cố ý chạy đến đây để tham dự đại điển kế nhiệm, Vân Ân lo lắng nói, "Thanh Phong, Thanh Dương sư bá ghét nhất là người trễ giờ, làm sao đây, không được, ta phải đi kiểm tra xem."

Đông Phương Úc Khanh vội bảo, "Ta đi cùng huynh." Hẳn cũng rất lo cho Cốt Đầu, hai người cùng rời khỏi đại điện.

Vân Ế dẫn Hoa Thiên Cốt vào trong rừng, Hoa Thiên Cốt quan sát xung quanh, thắc mắc, "Vân Ân, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Vân Ế suy nghĩ một chút, vội đáp, "Các vị trưởng lão chờ chúng ta trong hang động bí mật trên núi."

"Tại sao cứ phải ở trong hang động bí mật trên núi chứ?"

"À... thì, hang động bí mật trên núi là đất bảo vật của Thục Sơn, có thể các vị trưởng lão muốn truyền lại bảo vật cho người trước lễ kế nhiệm." Vân Ế úp úp mở mở.

Trong lòng Hoa Thiên Cốt nảy sinh cảm giác dị thường, Vân Ân trước mặt không giống Vân Ân mà nàng biết, Vân Ân sẽ không nói những lời như vậy. Nàng nghi ngờ giờ tay sờ mặt Vân Ế, lộ ra hai con mắt của hắn, ánh mắt hung ác ấy, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ quên, là kẻ đã sát hại Thanh Hư đạo trưởng tại Thục Sơn, cũng định giết chết nàng - Vân Ế!

Hoa Thiên Cốt lùi lại, "Người không phải Vân Ân, người là kẻ đeo mặt nạ lần trước, người là Vân Ế!"

Vân Ế thấy nàng đoán trúng thì không tiếp tục giả bộ nữa, hẳn từng bước ép sát, "Sao người biết?"

"Chẳng lẽ người cải trang thành Vân Ân?"

"Chường môn, người chỉ nói đúng có một nửa thôi, ta không có cải trang!" Vân Ế hung dữ đáp.

"Vậy sao dáng vẻ người lại giống Vân Ân như đúc?" Hoa Thiên Cốt không thể hiểu nổi.

"Hừ! Bây giờ mới biết thì quá muộn rồi." Vân Ế tiếp tục ép sát, Hoa Thiên Cốt vội rút Thanh Tuyền, chém một nhát, Vân Ế chuyển mình tránh né, những chiêu của Hoa Thiên Cốt không làm khó được hắn, chợt nhớ Thanh Tuyền kiếm có thể dùng pháp lực, lòng nàng thầm mặc niệm, Kiếm Tôn, hình như bây giờ là tình huống đặc biệt phải không. Sau đó nàng rút pháp lực vào kiếm, Thanh Tuyền kiếm phát ra tiếng tí tách, mang theo cả gió đến, Vân Ế nheo mắt, hẳn cảm giác thanh kiếm kia không giống kiếm thường, không thể cứng đối cứng. Thời điểm hắn suy nghĩ như vậy, kiếm của Hoa Thiên Cốt đã phóng tới trước mắt, hắn mãi lật người, thế mà vẫn bị kiếm khí của Thanh Tuyền cắt một vết thương ở tay.

Vân Ế hung dữ nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó giả bộ tiến lên tấn công, Hoa Thiên Cốt nâng kiếm phòng ngự, song bấy giờ hắn bỗng bắn ra dây đỏ trong tay, quấn chặt lấy Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt tránh không thoát, hô, "Buông ta ra!"

"Buông người không khó, mau giao ra Lục giới toàn thư đi!"

Hoa Thiên Cốt ngừng cử động, Vân Ế cười gian, "Không giao phải không, vậy thì ta cho người ngũ mã phân thân!" Sau đó kéo chặt dây đỏ về phía mình, dần càng xiết, nàng càng cảm giác hít thở không thông. Đột nhiên nàng hô lên, buông kiếm trên tay, dùng ý niệm để vận kiếm chặt đứt dây đỏ trên người. Vân Ế thấy vậy, một tay dùng dây đỏ giành lấy kiếm Hoa Thiên Cốt, lần này Hoa Thiên Cốt hết cách rồi, nàng nghĩ mình sắp chết, mà chiếc túi gấm ở ngực nàng bắt đầu lóe lên ánh sáng bạc nho nhỏ, đúng lúc chuẩn bị bộc phát thì từ không trung vang vọng tiếng chim phượng hoàng, lá rơi giữa gió cắt đứt dây đỏ của Vân Ế, bị một áp lực đánh vào mặt, Vân Ế ngã xuống đất, còn dây đỏ trên người Hoa Thiên Cốt cũng đứt phụt, đồng thời nàng bị một chiếc lá cắt bên cổ, để lại vết thương, thời điểm dây đỏ bị đứt, Hoa Thiên Cốt ngã nhào.

Sát Thiên Mạch diện hoàng sam kiêu điểm hạ xuống từ không trung, Vân Ế thấy Sát Thiên Mạch bèn vội vàng hoảng hốt chạy trốn, Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, ngồi dậy, Sát Thiên Mạch nhìn nàng xong đi tới, Hoa Thiên Cốt nhanh chóng đứng dậy, nghi hoặc, "Tỷ tỷ, tỷ là ai?"

"Muội gọi ta là tỷ tỷ?" Đã lâu Sát Thiên Mạch chưa nghe được cái danh xưng này, trước khi Lưu Hạ mất, nàng vẫn luôn gọi hắn như thế, ánh mắt Sát Thiên Mạch nhìn Hoa Thiên Cốt dần trở nên dịu dàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn đầy ngờ vực, nàng có thấy mình gọi sai đâu nhỉ. Sát Thiên Mạch quan sát nàng từ trên xuống dưới, "Bé con nhà người đã đảm nhiệm được chức vị Chường môn Thục Sơn?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Sát Thiên Mạch an ủi, "Không cần lo lắng, người xấu đã bị ta đuổi rồi, hắn sẽ không trở lại."

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch, thờ dãi, "Tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp quá!" Sau đấy chỉ ngực hắn, "Chỉ tiếc ngực hơi bé chút."

Sát Thiên Mạch bật cười, dang rộng hai tay, "Ta thật sự rất đẹp ư? Đẹp như thế nào?"

Hoa Thiên Cốt gãi đầu suy nghĩ, "À... tỷ tỷ là người đẹp nhất ta từng thấy, không đúng, tỷ tỷ là người đẹp thứ nhì!"

"Đẹp nhì?" Sát Thiên Mạch không ngờ còn có người đẹp hơn hắn, còn có hơi tức giận, "Thế kẻ đẹp nhất là ai?"

Hoa Thiên Cốt nghĩ đến Thiệu Nguyệt, khuôn mặt mỉm cười, "Nàng là người đẹp không tỷ vết nhất mà ta từng thấy, vẻ đẹp của nàng thần thánh bất khả xâm phạm, căn bản không thể dùng lời lẽ để hình dung, tóm lại, nàng vẫn là người đẹp nhất trong lòng ta."

"Nàng là ai?" Sát Thiên Mạch cố nén giận.

"Nàng là Kiếm Tôn của Trường Lưu sơn, Thiệu Nguyệt!" Hoa Thiên Cốt cao hứng đáp, bấy giờ nàng mới nhận ra Sát Thiên Mạch đang giận dữ bèn bắt an ủi, "Tỷ tỷ, tỷ bức ư? Ta đâu có ý là tỷ không đẹp, chỉ là trong mắt ta, Kiếm Tôn là người đẹp nhất." Hoa Thiên Cốt xoa tay, "Không đúng, không đúng, ý ta là tỷ tỷ đẹp nhất, nhưng mà Kiếm Tôn cũng đẹp nhất."

"Không phải, không phải, ai da, ta cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa." Hoa Thiên Cốt ảo não

Sát Thiên Mạch nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hoa Thiên Cốt thì lại nhớ tới Lưu Hạ, hắn từ từ tiêu tan giận dữ, "Được rồi, ta cũng không muốn so đo với một bé con, nếu người kia là Thiệu Nguyệt thì ta cũng không muốn tức tối."

"Hả? Tỷ tỷ biết Kiếm Tôn sao?" Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu.

"Tất nhiên là biết, chúng ta còn là bằng hữu, nhắc mới nhớ, đã lâu chúng ta chưa gặp nhau, nàng xuống núi lịch luyện đã lâu, không biết quay về Trường Lưu chưa?"

"Vâng, bây giờ Kiếm Tôn đang bế quan tu luyện." Hoa Thiên Cốt đột nhiên nghĩ ra, "Đa tạ ân cứu mạng của tỷ tỷ! Không biết tôn tính đại danh của tỷ tỷ là gì?"

Sát Thiên Mạch khẽ mỉm cười, thấy vết thương trên cổ Hoa Thiên Cốt, Sát Thiên Mạch duỗi tay sờ, thương tiếc hỏi. "Đau không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Không đau!"

Sát Thiên Mạch sử dụng pháp lực, xoa một cái trên cổ Hoa Thiên Cốt, vết thương lập tức biến mất, Hoa Thiên Cốt đưa tay kiểm tra, thật thần kì.

Sát Thiên Mạch hỏi, "Trên người muội còn vết thương nào khác không?"

Hoa Thiên Cốt nhìn trên dưới một chút, "Không còn, cảm ơn tỷ tỷ nha." Sau đó nàng thấy Thanh Tuyền kiếm vẫn còn cắm đất bèn đi tới.

Sát Thiên Mạch có chút khó chịu, "Thanh Tuyền kiếm ư?"

Hoa Thiên Cốt nhìn kiếm, thắc mắc, "Tỷ tỷ, tỷ biết thanh kiếm này sao?"

"Đương nhiên là biết, thanh bảo kiếm thông linh trên thế gian, ta còn vì nó mà giao đấu với Bạch Tử Họa một trận, thế mà vẫn bị Bạch Tử Họa cầm kiếm mang đi, bé con, tại sao muội lại có thanh kiếm ấy?"

"Kiếm Tôn cho muội, nàng bảo đây là Tôn Thượng tìm giúp nàng." Hoa Thiên Cốt nhớ lại lời Thiệu Nguyệt.

"Hả? Bạch Tử Họa lại còn tìm bảo kiếm cho Thiệu Nguyệt ư? Hừ, nao phải chấp huynh muội bọn họ một trận nên người. Đúng rồi, bé con, quan hệ giữa muội và Thiệu Nguyệt là sao thế? Sao nàng phải tặng muội Thanh Tuyền kiếm?" Sát Thiên Mạch nhìn nàng.

"Muội là đệ tử Trường Lưu, lần này tới Thục Sơn, Kiếm Tôn sợ muội gặp nguy hiểm, cố ý đưa ta để phòng thân, tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ là..."

"Thì ra là thế, Thiệu Nguyệt suy nghĩ thật chu đáo, nhưng mà, Vân Ân cũng quá ngu ngốc, dễ dàng để cho Vân Ế xâm nhập."

"Việc này đâu thể trách Vân Ân, chỉ tại muội không tốt, hơn nữa đáng về Vân Ế và Vân Ế hoàn toàn giống nhau." Hoa Thiên Cốt vẫn chưa hiểu sao bọn họ lại giống nhau đến thế.

Sát Thiên Mạch cũng kinh ngạc, "Hả? Mặc dù đã chữa trị cho khuôn mặt của Vân Ế, thế nhưng chi tiết này ta cũng chưa phát hiện ra." Hắn uốn tóc mình, khinh thường, "Hừ! Tâm tư Vân Ế cũng quá thâm hiểm, nếu không phải lần này ta kịp thời nhận ra thì chỉ sợ..."

"Tỷ tỷ?" Hoa Thiên Cốt không rõ Sát Thiên Mạch đang tự lẩm bầm cái gì.

Bấy giờ tiếng Vân Ân cùng Đông Phương Úc Khanh vọng lại, "Chường môn..." "Cốt Đầu..."

Lúc Hoa Thiên Cốt định đáp lại, Sát Thiên Mạch ngăn cản nàng. "Tỷ tỷ không muốn gặp người lạ, tỷ tỷ đi trước nhé." Hoa Thiên Cốt gật đầu, Sát Thiên Mạch bước hai bước lại xoay người bảo, "Đừng rồi, bé con, lần đầu gặp mặt, tỷ tỷ tặng muội lễ vật ra mắt." Sau đó đột nhiên rút ngón út của mình ra, đưa cho nàng.

Hoa Thiên Cốt bị dọa sợ tới nỗi hét toáng lên, nàng run rẩy nhận lấy ngón út nọ, ngón út lập tức biến thành xương, nàng lo lắng hỏi, "Tỷ tỷ.... tỷ có đau không?"

Sát Thiên Mạch chỉ cười, trong chốc lát ngón út của hắn lại liền lại, hơn nữa trông cũng chẳng có vẻ xây xước gì, Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhìn một tí, lại sờ sờ ngón út của hắn một tí, hắn đáp, "Không đau, giữ nó, vô luận bé con có ở đâu, tỷ tỷ cũng sẽ biết, nếu muội gặp nguy hiểm thì nhất định phải thôi nó, tỷ tỷ sẽ mau chóng tới cứu muội, biết chưa?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng."

Sát Thiên Mạch thấy vậy bèn xoay lưng rồi đi, dọc đường cười Phụng hoàng lửa, hắn thì thầm, "Nếu Thiệu Nguyệt đã quay trở lại, ta cũng nên ghé qua Trường Lưu thăm nàng một lát." Như chợt nhớ ban nãy Hoa Thiên Cốt có nói Thiệu Nguyệt đang bế quan tu luyện, hắn khinh thường cười một tiếng, "Hừ, dám chắc đám sư huynh kia lại ép nàng bế quan, ta mặc kệ nàng bế quan hay tu luyện cái gì đó, dù sao Bạch Tử Họa cũng chẳng cần nỗi ta."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tri Kỉ

Sát Thiên Mạch thu hồi ma khí trên người, dễ dàng xâm nhập Trường Lưu, hắn nhìn theo hướng Tuyệt Tình điện, cười một tiếng rõ ràng tà mị. Thiệu Nguyệt đang ngồi tĩnh tọa tu luyện dưới tàng cây hoa đào trước cửa phòng mình, bây giờ Từ Trúc đi tới, thấy Thiệu Nguyệt bận thì ngồi vào bàn đá trong sân, nhấp bình trà rót ra hai chén xong bụng một chén gửi một hơi, tỉ mỉ thưởng thức.

Thiệu Nguyệt mở mắt đã thấy Từ Trúc ngồi đằng kia thưởng trà, cô bước đến, "Từ Trúc, sao cô lại tới đây? Hơn nữa...." Thiệu Nguyệt có chút thắc mắc khi nhìn Từ Trúc, cô cảm giác nàng ta có cái gì đó khang khác thường ngày, trước kia Từ Trúc sẽ luôn chuẩn bị trà xong chờ cô, cô phải uống trước một ngụm thì nàng mới nhấp chén, thế mà bây giờ Từ Trúc lại chẳng thèm chờ cô nói gì đã tự mình ngồi thưởng trà.

Từ Trúc vẫn cứ thưởng trà, không nói gì, Thiệu Nguyệt cũng ngồi xuống, nhấp chén trà lên thử một hớp, kỳ quái, "Từ Trúc, sao cô lại không đáp ta? Với cả... bình thường cũng không thấy cô tự giác như thế, chẳng cần ta đề nghị đã tự đi pha trà?"

Thiệu Nguyệt thấy Từ Trúc vẫn thờ ơ, cô từ từ đặt ly trà xuống, ánh mắt khẽ lạnh, dùng pháp lực đẩy chén trà qua. Từ Trúc phản ứng cực lẹ, nàng đưa tay nhận lấy chén trà, nhìn Thiệu Nguyệt, cười bảo, "Lâu không gặp, sao người lại đối xử vậy với ta nhỉ?" Vừa dứt lời, thanh âm kia rõ ràng là của một nam nhân.

"Sát Thiên Mạch?" Thiệu Nguyệt nghe ra giọng Sát Thiên Mạch, cẩn thận quan sát Từ Trúc một chút, "Sao người lại giả dạng thành Từ Trúc thế?"

"A a," Sát Thiên Mạch che miệng, cười đáp, "Sao thế? Ta cái trang có giống hay không?"

Thiệu Nguyệt bật cười, "Có, có giống, ta cũng suýt bị lừa mà."

Sát Thiên Mạch hài lòng đổi lại dáng vẻ cũ, Thiệu Nguyệt thở phào. "Cuối cùng cũng đổi lại, nhìn mặt Từ Trúc mà lại nghe giọng Sát Thiên Mạch, thật sự thì ta không cảm thấy tự nhiên." Thiệu Nguyệt rót trà cho mình và Sát Thiên Mạch, "Người nghĩ sao lại ghé qua thăm ta thế này?"

"Hừ! Người còn nói được, nếu không phải bé con kể cho ta biết người đã qua về Trường Lưu thì ta còn tưởng người vẫn đang lịch luyện kia." Sát Thiên Mạch bắt mắt.

"Ha ha, ta thấy người cả ngày lẫn đêm đều ru rú trong Thất Sát điện để cố gắng khiến bản thân ngày càng đẹp hơn, đẹp hơn cả đẹp, căn bản đâu có bao giờ đề ý đến tình hình bên ngoài đâu chứ?"

Sát Thiên Mạch vuốt ve mái tóc mình, vô cùng chấp thuận, "Ấy là điều đương nhiên, còn thứ gì có thể quan trọng hơn so với dung mạo của ta?" Nói xong còn lấy ra một cái gương nho nhỏ từ trong lồng ngực, ngắm nghía khuôn mặt của mình.

Thiệu Nguyệt cạn lời, cô là con gái mà cũng không có thích đẹp như anh ta, "Vậy người còn than phiền cái nỗi gì?"

"Được lắm, dù sao ta cũng đã tới đây, người theo ta đi!" Sát Thiên Mạch buông gương xuống, nhìn Thiệu Nguyệt.

"Lưu Quang cầm hiện đang ở trong tay sư huynh, người muốn trộm cũng đâu dễ như thế."

"Ai bảo ta muốn trộm Lưu Quang cầm, ta muốn ta với ngươi cùng nhau hạ sơn."

"Hạ sơn? Nhưng mà ta vẫn đang bế quan." Thiều Nguyệt hơi do dự.

"Hừ! Nhất định lại là do đám sư huynh kia ép ngươi." Sát Thiên Mạch khinh thường nói, "Muốn phát triển thực lực của Trường Lư thì sao tự bản thân bọn họ không cố gắng tu luyện đi, cứ gửi gắm hết hy vọng của mình lên người ngươi!"

"Sát Thiên Mạch, ngươi nói mà không biết xấu hổ." Thiều Nguyệt thật sự có chút bất đắc dĩ, "Còn không phải là vì phái Thất Sát bọn ngươi sao."

Sát Thiên Mạch im re, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Gần đây Thất Sát nhất mực mở rộng địa bàn, thậm chí còn đánh động vào Thập Phương Thần Khí, đám sư huynh bọn họ không khăn trương mới là lạ."

"Ngươi cũng biết mà, ta không quản chuyện trong điện, toàn bộ đều giao cho Thiện Xuân Thu xử lý."

"Ngươi bỏ bê chức vụ cũng quá lâu rồi, cũng phải về quản lý cho tốt đám thuộc hạ của ngươi đi chứ."

"Vậy quá phiền toái, chút thời gian kia thay vì lãng phí thì chẳng thà chăm sóc cho diện mạo của mình còn hơn." Sát Thiên Mạch lại cầm gương lên soi."

"Haizz, ta thấy ngươi thực chẳng hợp để làm Thánh Quân Thất Sát chút nào."

Sát Thiên Mạch buông gương xuống, "Ngươi cũng không thích hợp làm Thượng tiên Trường Lư," Hắn rướn người lên, nhìn Thiều Nguyệt. "Bỏ Trường Lư, tới Thất Sát của ta đi!"

Thiều Nguyệt nhìn Sát Thiên Mạch, không nói lời nào, Sát Thiên Mạch ngồi thẳng người, biết Thiều Nguyệt đang từ chối, "Được lắm, ta hiểu rồi, ngươi cũng đầu cần nhìn ta như vậy."

Thiều Nguyệt thở dài, nhìn về phía phương trời xa xăm, "Giả như có một ngày, ta thật sự rời khỏi Trường Lư, ta cũng sẽ không tới Thất Sát."

"Ồ?" Sát Thiên Mạch hiếu kỳ, "Vậy người sẽ đi đâu?"

Thiều Nguyệt nhìn hắn, cười một tiếng, "Vì sao nhất định lại cứ phải đến đó? Dù cho có là tiên phái, hay là ma phái, ta cũng sẽ chẳng đi đâu hết, ta sẽ chỉ làm bản thân ta, ngao du khắp chân trời góc biển này." Thiều Nguyệt đứng dậy, hít một hơi thực sâu, "Trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá nhảy."

"Được!" Sát Thiên Mạch cũng đứng lên, vỗ tay tán thưởng, "Hay lắm, 'trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá nhảy', Thiều Nguyệt quả nhiên vô cùng phi phàm!"

Thiều Nguyệt xoay người, "Sát Thiên Mạch, thật ra trong lòng ngươi cũng luôn khát vọng một cuộc sống như vậy mà, tại sao lại cứ phải trói buộc bản thân mình ở Thất Sát điện?"

"Thiều Nguyệt, không phải ngươi cũng như vậy ư?" Sát Thiên Mạch bước đến, đứng cạnh Thiều Nguyệt.

"Ha ha," Thiều Nguyệt lại tới bên bàn đá, cầm lên hai chén trà, đưa một chén cho Sát Thiên Mạch, "Người hiểu ta chỉ có mình Sát Thiên Mạch." 3

Sát Thiên Mạch nhận lấy chén trà, cụng chén với Thiều Nguyệt. "Người hiểu ta cũng chỉ có mình Thiều Nguyệt!" Sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn chén, Thiều Nguyệt thấy Sát Thiên Mạch sáng khoái như vậy cũng một hơi cạn sạch.

Uống xong, Sát Thiên Mạch cầm chén trà thờ dài, "Đáng tiếc đây không phải rượu."

"Ngươi cũng biết ta không uống rượu mà." Thiều Nguyệt đặt chén trà lên trên bàn đá.

"Hương rượu thơm đậm đà mê người như vậy, cũng chỉ mình Thiều Nguyệt nhà ngươi không biết thưởng thức mỹ vị." Sát Thiên Mạch lắc đầu.

"Xem ra chỉ có duy nhất điểm này là chúng ta không có chung ý nghĩ." Thiều Nguyệt chỉ không thích mùi rượu mà thôi, nếu người ta mời thật tình thì nàng còn miễn cưỡng uống chút, còn không thì hương vị kia thật sự khiến nàng không thể chịu nổi.

"Được lắm, chúng ta đi tìm bé con đi." Sát Thiên Mạch kéo Thiều Nguyệt đi.

"Bé con?" Thiều Nguyệt thắc mắc, mới ban nãy Sát Thiên Mạch cũng bảo bé con nào đó kể với hắn chuyện cô về Trường Lư, thế bé con kia là ai?

"Bé con ấy, vị Chương môn Thực Sơn, à, nàng cũng là đệ tử của Trường Lư các ngươi."

"Hóa ra là Tiểu Cốt, ngươi đã gặp nàng rồi à?" Thiều Nguyệt nhận ra Sát Thiên Mạch đối với Hoa Thiên Cốt không hề bình thường.

"Ừ, ngươi đoán xem lúc bé con mới thấy ta, nàng gọi ta là gì?" Sát Thiên Mạch khoe.

"Hả? Có thể gọi ngươi là gì?" Thiều Nguyệt không đoán được.

"Nàng gọi ta là tỷ tỷ, người không biết đâu, ngoại trừ Lư Hạ ra, chưa từng có bất kì ai gọi ta như vậy." Nhắc tới Lư Hạ, Sát Thiên Mạch lại có chút buồn rầu.

Thì ra là như vậy, Tiểu Cốt đã gặp gỡ Sát Thiên Mạch như thế, "Cho nên, người coi Tiểu Cốt như muội muội sao?"

Sát Thiên Mạch gật đầu một cái, "Cơ mà, nàng bảo ta là người xinh đẹp đứng thứ hai mà nàng từng ấp, thật sự chọc tức ta mà."

Thiều Nguyệt bật cười, thâm nhủ, Tiểu Cốt à, cũng chỉ có mình em mới dám nói như vậy thôi, cô cố nhịn cười, hỏi, "Ồ? Thế ai là người đẹp nhất thế? Ta thực hiểu kỳ, ai lại có thể đẹp hơn người nhỉ?"

Sát Thiên Mạch nghiêng đầu nhìn Thiều Nguyệt, chẳng nói chẳng rằng, Thiều Nguyệt bị nhìn thì có chút mờ mịt, "Người nhìn ta làm gì, ta cũng đâu có phải..." Đột nhiên Thiều Nguyệt im bật, khó tin nhìn hắn.

Sát Thiên Mạch không được tự nhiên quay ngoắt đầu đi, "Hừ! Trừ người ra thì có thể là ai."

"Hả?" Thiều Nguyệt thật sự không ngờ bản thân trong lòng Tiểu Cốt lại như thế, cô còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác vui sướng nhàn nhạt trong lòng kia thì thanh âm Sát Thiên Mạch lại vang lên.

"Thiều Nguyệt, giữa ta với người không có so đo, ta sẽ không để ý, nhưng nếu là kẻ khác, ta nhất định sẽ khiến cho mặt hắn nở hoa, hừ!"

"Hơ hơ?" Chẳng hiểu sao tự dưng Thiều Nguyệt nghĩ tới công chúa Bạch Tuyết, biểu hiện mới vừa rồi của Sát Thiên Mạch chẳng khác nào á hoàng hậu, suy nghĩ ấy làm cô bật cười.

"Người cười cái gì?" Sát Thiên Mạch bỏ qua, "Được rồi, giờ chúng ta đi tìm bé con đi." Nói xong cũng kéo Thiều Nguyệt đi.

Thiều Nguyệt dừng lại, nhấn mạnh thêm một lần nữa. "Hiện tại ta đang bế quan."

Sát Thiên Mạch quay đầu nhìn cô, Thiều Nguyệt cho rằng Sát Thiên Mạch không bắt ép nữa, song ai ngờ Sát Thiên Mạch lại cười một tiếng đầy tà mị. "Liên quan gì đến ta!" Trực tiếp kéo Thiều Nguyệt lên Phượng hoàng lửa, cười gió bay đi.

Trên Phượng hoàng lửa, Thiều Nguyệt hô, "Này, Sát Thiên Mạch, tự ta cũng có thể ngự kiếm phi hành mà."

"Ha ha, có thể cười lên Phượng hoàng lửa của Sát Thiên Mạch ra cũng chỉ có mình người thôi." Sát Thiên Mạch ngạo mạn.

Thiều Nguyệt bó tay, lắc đầu một cái, "Dù sao cũng phải báo với sư huynh một tiếng chứ."

"Bạch Tử Họa à? Hừ!" Đột nhiên mắt Sát Thiên Mạch lóe sáng, hắn quay đầu cười bảo, "Ừ, được, vậy chúng ta xoay lại báo Bạch Tử Họa một tiếng."

Thiều Nguyệt còn đang thấy quái lạ thì Sát Thiên Mạch đã đổi phương hướng, thẳng tiến tới đại điện Trường Lư, Thiều Nguyệt thâm nhủ, cái gì thế này? Đây không phải là muốn cứng đối cứng ư?

Trong đại điện, Bạch Tử Họa cùng Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc thương nghị chuyện quan trọng, chợt bên ngoài truyền tới tiếng phượng hoàng, Bạch Tử Họa đứng dậy, một cái bóng trắng vụt qua, hắn xuất hiện ở ngay bên ngoài điện, ngẩng đầu lên nói, "Sát Thiên Mạch, người lại dám đến Trường Lư." Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc cũng theo ra, ngửa cổ nhìn lên không trung, Sát Thiên Mạch lại có thể dễ dàng xuất nhập Trường Lư mà không bị bọn họ phát hiện, thực sự thì công lực của hắn sâu như thế nào chứ.

"Bạch Tử Họa!" Sát Thiên Mạch từ trên cao nhìn xuống, "Thiều Nguyệt, ta mang nàng đi trước!"

"Cái gì?" Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc đồng thời cả kinh hô, cũng thấy luôn Thiều Nguyệt đang ở bên trên Phượng hoàng lửa.

Bạch Tử Họa nhíu mày, "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt biết các sư huynh sẽ lo lắng, cô chuẩn bị mở miệng thì ai ngờ Sát Thiên Mạch lập tức đưa cô rời khỏi nơi này, Thiều Nguyệt vội vàng nói, "Sát Thiên Mạch, ta phải giải thích với sư huynh một chút, nếu không bọn họ sẽ hiểu nhầm người mất."

"Ha ha, cũng chỉ có mình Thiều Nguyệt là suy nghĩ cho ta, nhưng mà ta đoán, dù cho người có giải thích thế nào đi chăng nữa, bọn họ cũng sẽ không nghe, một mực cho rằng ta đã bắt cóc người đi." Sát Thiên Mạch đáp.

"Vậy mà người còn chẳng chịu kiên trì chút nào." Thiều Nguyệt không hiểu hành động lỗ mãng của hắn.

"Ha ha, Sát Thiên Mạch ta thích gì thì làm, còn ai có thể ngăn cản nổi?" Sát Thiên Mạch kiêu căng trả lời.

Trong một cái chớp mắt khi Sát Thiên Mạch đưa Thiều Nguyệt rời đi, Bạch Tử Họa lập tức ngự kiếm phi hành đuổi theo, đuổi được một đoạn thời gian, Sát Thiên Mạch vẫn thấy Bạch Tử Họa còn ở phía sau bên xoay đầu nói, "Bạch Tử Họa, Phượng hoàng lửa của ta một ngày đi ngàn dặm, người đuổi không kịp đâu."

Quả nhiên khoảng cách giữa Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch ngày càng xa hơn, Bạch Tử Họa thấy không thể đuổi kịp thì dừng lại, nhìn theo hướng bay của Sát Thiên Mạch, nghĩ ngợi, "Thục Sơn?"

Bạch Tử Hòa trở về Trường Lưu, Sênh Tiều Mặc vội vàng tiến tới, "Sư huynh, tiểu sư muội đâu?" Hắn nhìn về phía đằng sau Bạch Tử Hòa, không thấy bóng dáng Thiều Nguyệt, Ma Nghiêm cũng khẩn trương đợi Bạch Tử Hòa.

Bạch Tử Hòa bước vào đại điện, "Phượng hoàng lửa của Sát Thiên Mạch ngày bay ngàn dặm, ta... không đuổi kịp."

"Cái gì? Liệu tiểu sư muội có gặp nguy hiểm hay không?" Sênh Tiều Mặc bắt an.

"Nhất định Sát Thiên Mạch biết chúng ta định để cho Thiều Nguyệt đột phá Cửu Trọng Thiên để đối kháng Thất Sát nên mới đến đây bắt sư muội đi." Ma Nghiêm nghiêm túc nói.

"Sư huynh, tuy Sát Thiên Mạch là Thánh Quân Thất Sát, nhưng hắn làm người cũng coi như là kẻ quan mình lỗi lạc, không phải dạng không từ bất kì thủ đoạn nào đâu, ta nghĩ hắn chỉ muốn tỉ thí cùng Tiểu Nguyệt một trận mà thôi." Bạch Tử Hòa cũng lo cho Thiều Nguyệt, mà hắn cũng tạm hiểu được tính cách của Sát Thiên Mạch.

"Tử Hòa, Sát Thiên Mạch là Ma Quân, hắn làm sao có thể hành xử quang minh chứ, dù cho hắn không hại sư muội, vậy thì những thủ hạ kia của hắn cũng không hại sư muội sao?" Ma Nghiêm lo lắng.

Bạch Tử Hòa nhất thời không thể phản kháng, trong lòng cũng bộc phát bất an, đại điện lập tức rơi vào khoảng không tĩnh lặng, đúng lúc Sênh Tiều Mặc muốn phá vỡ bầu không khí thì Lạc Thập Nhất xông vào, "Khởi bẩm Tôn Thượng, hộ pháp Thiệu Xuân Thu của phái Thất Sát đang hợp quân chuẩn bị công phá Thục Sơn."

"Xảy ra lúc nào?" Ma Nghiêm mãi một quay đầu.

"Tin tức truyền đến vào giờ Thìn, hiện tại e rằng bọn họ đã tới Thục Sơn rồi." Lạc Thập Nhất đáp.

"Không biết nha đầu Hoa Thiên Cốt kia có thể xử lý được hay không, nếu như Thục Sơn chưa thiết lập kết giới, chúng ta hẳn vẫn có thể quan sát tình hình qua Thủy Kính." Mặc dù Sênh Tiều Mặc lo cho Thiều Nguyệt, song Thục Sơn cũng đang xảy ra biến lớn.

"Tử Hòa?" Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Hòa đứng dậy, khó hiểu.

Bạch Tử Hòa đi tới cửa, không ngoảnh mặt lại, "Phượng hoàng Sát Thiên Mạch đi dẫn đến Thục Sơn." Dứt lời bèn hóa thành một tia sáng trắng biến mất.

Ma Nghiêm và Sênh Tiều Mặc nhìn nhau một cái, vội vàng đến bên Thủy Kính để xem xét tình huống hiện tại ở Thục Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tc Sơn Gặp Nạn

Bắt đầu từ đầu

Hoa Thiên Cốt thấy vậy, quyết định bước lên phía trước, xoay người gọi, "Vân Ân nghe lệnh!"

Vân Ân quỳ xuống hành lễ, "Đệ tử xin nghe!"

"Từ nay trừ đi, Thục Sơn là do ngươi cai quản."

"Cái gì? Chương môn, người..."

Hoa Thiên Cốt không trả lời Vân Ân, nàng nhìn sang phía đệ tử Thục Sơn, "Đệ tử Thục Sơn nghe lệnh!"

"Dạ!" Đám đệ tử đồng loạt quỳ gối hô.

"Mọi người mau chóng rời khỏi Thục Sơn, đừng cố gắng tiếp tục chống cự để rồi tránh không khỏi hy sinh."

Đám đệ tử không thể hiểu nổi, Đông Phương Úc Khanh bắt an nói, "Cốt Đầu, muội định làm gì?"

"Ta phải đi ứng chiến, kéo dài thời gian, mọi người nhanh chóng rời đi đi."

"Mẹ à, không thể như vậy đâu!" Đường Bảo chui ra khỏi tai nàng, Hoa Thiên Cốt đuổi tay giữ chặt Đường Bảo, không cho nó nói tiếp.

"Cốt Đầu..." Đông Phương Úc Khanh còn muốn khuyên ngăn, song anh chàng lại bị Hoa Thiên Cốt làm bất tỉnh bằng pháp thuật, Vân Ân vội tiến tới đỡ lấy, "Đông Phương tiên sinh!" Hắn nhìn Hoa Thiên Cốt, "Chưong môn..."

Hoa Thiên Cốt bắt lấy Đường Bảo ở trên vai, đưa Vân Ân, dặn dò, "Vân Ân, giúp ta chăm sóc hai người bọn họ."

Ngay sau đó, Hoa Thiên Cốt dứt khoát bước ra khỏi cung Vạn Phúc, Thiện Xuân Thu thấy nàng chỉ đi một thân một mình bèn cười bảo, "Con nhãi ranh, cuối cùng mày cũng chịu hiện thân, nếu bây giờ mày ngoan ngoãn quỳ xuống, cầu ta tha thứ thì ta sẽ đại phát từ bi, không giết mày."

Hoa Thiên Cốt không hề sợ hãi, nàng lấy ra cung vũ, "Thiện Xuân Thu, cung vũ Thục Sơn ở đây, không phải ông muốn nó sao? Tôi đây dùng bản lĩnh để mà lấy đi?"

"Hoa Thiên Cốt! Chỉ mỗi mày mà cần đến Thiện hộ pháp xuất thủ ư?" Khoáng Dã Thiên gào lên.

"Sao vậy, chẳng lẽ các ông sợ? Thế thì ta nhận của các ông ba chưởng, nếu sau ba chưởng các ông đánh ngã được ta, ta sẽ dâng cung vũ và cả Thục Sơn bằng cả hai tay, ta đảm bảo, tất cả đệ tử Thục Sơn khi ấy, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không bước vào Thục Sơn nữa bước! Nhưng nếu sau ba chưởng này, ta vẫn còn có thể đứng dậy, thì các ông phải rút khỏi Thục Sơn cho ta, tuyệt đối không được bước vào Thục Sơn nữa bước!"

Thiện Xuân Thu vô cùng hứng thú nhìn Hoa Thiên Cốt, cười lớn, sau đó bất ngờ đánh một chưởng về phía nàng. Hoa Thiên Cốt đưa tay ngăn cũng không địch lại, lùi sau vài bước, Thiện Xuân Thu nói, "Chưong đầu tiên, ta mới chỉ dùng đến ba phần công lực mà thôi."

"Phải không thế, ta mới chỉ dùng một phần mà thôi." Hoa Thiên Cốt thờ ơ, giận dữ.

"Được, vậy thì tiếp chưởng thứ hai đi." Thiện Xuân Thu càng dùng sức đánh về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt cố gắng ngăn cản, xong cuối cùng cũng không địch nổi, ngã bay xuống nền đất, song nàng lại phát hiện ra bản thân không hề có chút thương tích nào. Thiện Xuân Thu giật mình nhìn Hoa Thiên Cốt, toàn thân nàng hiện đang được bao bọc trong một lớp hào quang màu bạc, gã chưa biết nó là thứ sức mạnh gì, nhưng gã sẽ chẳng thêm quan tâm nó như thế nào.

"Chưong thứ ba, chuẩn bị tiếp nhận." Thiện Xuân Thu dồn lực vào hai tay, Hoa Thiên Cốt cũng lấy hai tay để đỡ, sấm sét quanh thân nàng từ từ tụ ở hai tay, Thiện Xuân Thu thấy Hoa Thiên Cốt dựa dẫm vào thứ năng lực kỳ quái thì ánh mắt chợt lạnh, gã vận toàn bộ pháp lực đánh về phía nàng.

Một ánh sáng bạc thoáng lướt qua, Hoa Thiên Cốt bị đánh bay, máu tươi chảy qua khóe miệng, còn Thiện Xuân Thu cũng bị ánh sáng bạc kia đánh ngược trở về, trên tay còn có cảm giác tê tê rần rần, gã nhìn Hoa Thiên Cốt đầy hung ác, đánh tiếp một chưởng về phía nàng.

Bấy giờ đột nhiên xuất hiện một tia tiên lực từ trên không trung, đánh tan pháp lực của Thiện Xuân Thu, còn Hoa Thiên Cốt đang từ không trung rơi xuống cũng ngã vào một vòng tay ấm áp, nàng yếu ớt mở mắt ra, trông thấy gò má trong trẻo mà lạnh lùng của Thiệu Nguyệt, "Kiếm Tôn..."

Thiệu Nguyệt cúi đầu nhìn nàng, "Tiểu Cốt, có chị ở đây, em hãy yên tâm đi." Dứt lời bèn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ánh mắt Hoa Thiên Cốt để nàng nghỉ ngơi. Hoa Thiên Cốt cảm giác một bàn tay ấm áp đang đặt trên mắt mình, nàng không biết tại sao bỗng nhiên nàng cảm thấy thật an tâm, chậm rãi rơi vào cơn mê.

Thiện Xuân Thu hung tợn gọi, "Thiệu Nguyệt!"

Thiệu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thiện Xuân Thu, mặt không biến sắc, "Xem ra, hôm nay nơi này sẽ là chỗ chết của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sát Niệm

Thiệu Nguyệt một tay ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt, một tay triệu hồi Kinh Lôi, Khoáng Dã Thiên vừa thấy Thiệu Nguyệt đã sợ hãi lùi đằng sau mấy bước, thanh kiếm kia còn để lại vết thương trên bả vai hắn mãi chưa lành, bây giờ còn tự đứng hơi nhưng nhức, hắn vẫn chưa quên lần ở Thục Sơn suýt chút nữa đã chết dưới tay Thiệu Nguyệt. Thời điểm Thiệu Nguyệt xuất hiện, Vân Ế cũng nhanh chóng chạy trốn, chính ý cũng còn nhớ mình đã gần tử mạng trong tay cô. Thế nên khi Thiệu Nguyệt và Thiện Xuân Thu đứng đối diện nhau thì Khoáng Dã Thiên với Vân Ế đã biến mất dạng, song hiện tại Thiệu Nguyệt chỉ quan tâm mỗi Thiện Xuân Thu, những kẻ khác, cô không thêm để ý.

Vết thương trên người Tiểu Cốt, tôi sẽ không bỏ qua dù chỉ là một cái, Thiệu Nguyệt nhìn Thiện Xuân Thu, để kiếm tùy ý bay đi đâm về phía gã. Thiện Xuân Thu mãi một tránh né, song Kinh Lôi như có mắt vậy, nhất mực đuổi theo không chịu tha. Thiện Xuân Thu đột nhiên hét lớn, hai tay dùng sức ngăn cản Kinh Lôi, lực màu đe tụ lại trước gã, trở thành bình phong che chở tạm thời khiến Kinh Lôi không thể tiếp tục tiến lên. Thiệu Nguyệt thấy thế bèn thêm lực vào cánh tay đang khống chế Kinh Lôi, Kinh Lôi lập tức vận sức đâm đến còn lớn hơn ban nãy, bình phong che chở Thiện Xuân Thu tan tành trong nháy mắt, gã bị đánh bay ra đằng xa, ngã xuống đất, miệng phun máu tươi. Lúc gã còn chưa kịp hoàn hồn, Kinh Lôi đã nhắm thẳng đầu gã, Thiện Xuân Thu vội vã xoay mình, nơi gã vừa ngồi lập tức thủng một cái hố vừa to vừa sâu, Thiện Xuân Thu kinh hãi không thôi, giả như gã phản ứng không kịp vào khoảng khắc thanh kiếm cách gã một tấc thì có lẽ mũi kiếm Kinh Lôi đã khiến hắn chết ngay tại chỗ rồi.

Nhưng Kinh Lôi đã bất chợt dừng lại khi chỉ còn cách Thiện Xuân Thu một tấc, Thiện Xuân Thu nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, không phải là bởi Thiệu Nguyệt không nở xuống tay, mà là do có một nguồn ngoại lực ngăn cản. Thiệu Nguyệt nhìn người mới tới, pháp lực trong tay chưa hề thu hồi mà chỉ mặt không biến sắc nhìn theo hắn.

"Thiệu Nguyệt..." Sát Thiên Mạch ngăn cản Kinh Lôi, hắn biết thanh kiếm ấy nhất định sẽ lấy mạng Thiện Xuân Thu, mà dám đồ đệ Thất Sát đứng xung quanh nhao nhao quỳ rạp, "Tham kiếm Thánh quân!" Sát Thiên Mạch không đoái hoài đến bọn họ.

"Ông ta làm Tiểu Cốt bị thương." Thiệu Nguyệt nhìn vết máu đỏ bên khoe miệng Hoa Thiên Cốt, thật khiến mắt vô cùng nhức nhối.

"Cái gì?" Sát Thiên Mạch cúi đầu tức giận nhìn Thiện Xuân Thu, "Người khiến bé con bị thương?" Dứt lời, hắn phất ống tay áo, Thiện Xuân Thu bị một lực mạnh đánh bay, yếu ớt nằm cách đó không xa, che ngực, "Thánh quân..."

"Thiệu Nguyệt, Thiện Xuân Thu là người của ta, mạng của hắn chỉ có thể do một mình ta xử trí." Sát Thiên Mạch vừa nói xong, gương mặt Thiện Xuân Thu đã lộ rõ vẻ vui mừng, xem ra không phải là Thánh quân mặc kệ gã.

Thiệu Nguyệt lẳng lặng nhìn Sát Thiên Mạch, cuối cùng cũng thu hồi Kinh Lôi, song khi cô phát hiện ra biểu cảm trên mặt Thiện Xuân Thu thì như rụng mảy, "Ta có thể không lấy mạng ông ta, nhưng ông ta cũng phải trả giá đắt!" Dứt lời, không đợi Sát Thiên Mạch đáp, cô đã đâm Kinh Lôi về phía Thiện Xuân Thu, mặt đất nhất thời vang dậy máu.

"A..." Thiện Xuân Thu che vai phải thống khổ kêu lên, trơ mắt nhìn cánh tay đã lia khỏi thân thể, ánh mắt ngập tràn tức giận xen lẫn không cam tâm.

Thiệu Nguyệt cầm Kinh Lôi, vẩy một cái, máu dính trên kiếm để lại một vệt dài dưới mặt đất, còn thân kiếm cũng khôi phục lại màu sắc ban đầu, cô lạnh lùng nhìn Thiện Xuân Thu, "Đây là bàn tay mới vừa rồi ông đánh lên Tiểu Cốt, ta chém đôi ông cả cánh tay." Rồi chuyển hướng sang Sát Thiên Mạch, rút lại đáng về lạnh lùng ban này, "Sát Thiên Mạch, nếu như có lần sau thì bất kể người có ngăn cản thế nào, ta cũng sẽ lấy mạng gã."

Sát Thiên Mạch im lặng chốc lát, cười khổ, "Xem ra ta thật sự nên quán tất thuộc hạ của mình." Dứt lời nhìn Hoa Thiên Cốt nằm trong ngực Thiệu Nguyệt, gật đầu với cô xong đi đến bên cạnh Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu ngẩng đầu yếu ớt gọi, "Thánh quân..."

Sát Thiên Mạch giận dữ trợn mắt nhìn gã, "Đợi trở về ta sẽ trừng trị ngươi!" Rồi phất ống tay áo, Thiện Xuân Thu lập tức biến mất, hắn quay đầu nhìn Thiệu Nguyệt, thấy cô chỉ chăm chú nhìn bé con, Sát Thiên Mạch thở dài, vốn dĩ tới là để tìm bé con, lại không ngờ tình thế lại ra nông nổi này, Sát Thiên Mạch quay đầu định rời đi. Nhưng ngay trước mặt hắn, Bạch Tử Họa lại chặn đường, Sát Thiên Mạch đang tâm tình khó ở, vừa thấy khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Tử Họa thì lại càng khó chịu hơn, "Bạch Tử Họa, mau tránh ra!"

Bạch Tử Họa đứng yên bất động, ban này khi chàng trông thấy cảnh Thiệu Nguyệt chém đứt cánh tay phải của Thiện Xuân Thu, chàng thật không thể ngờ Thiệu Nguyệt cũng có thể nảy sinh sát niệm lớn mạnh dường ấy, chàng hơi bất an, vậy nên vẫn cứ nhất mực đứng chân quan sát. Bấy giờ nghe thấy tiếng Sát Thiên Mạch, chàng cũng không trả lời hắn mà chỉ đi tới, khi đi ngang qua Sát Thiên Mạch, chàng cảnh cáo, "Sát Thiên Mạch, Thuyền Thiên Liên ở trong tay ta, muốn cướp thần khí thì hãy cứ đến chỗ ta mà tìm."

"Bạch Tử Họa! Ta không hề yêu thích cái đồng thần khí ấy, trong tay ngươi có giữ Thuyền Thiên Liên hay không chẳng liên quan gì tới ta hết!"

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn hắn, "Vậy thì quản lý cho tốt Thất Sát điện của ngươi!"

"Ngươi..." Sát Thiên Mạch tức giận, lại nhớ Thiệu Nguyệt từng nói y như vậy, hắn lại nhìn con thịnh nộ xuống, phất ống tay áo, "Hừ!" Rồi ngồi lên Phượng hoàng lửa bay đi. 3

Thiệu Nguyệt lo lắng nhìn Hoa Thiên Cốt nằm trong ngực, đưa tay lau đi vết máu bên miệng nàng, Bạch Tử Họa đi tới trước mặt cô, Thiệu Nguyệt nhẹ giọng bảo, "May mà ta đưa nàng bữa hộ mạng, nó chặn lại phần lớn công lực của Thiện Xuân Thu, nếu không thì không biết Tiểu Cốt sẽ thương nặng như thế nào nữa."

"Tiểu Nguyệt, mới ban này muội đã nảy sinh sát niệm..." Bạch Tử Họa chưa nói xong đã bị Thiệu Nguyệt cắt ngang.

"Sư huynh, liệu huynh có nảy sinh sát niệm vì chúng sinh thiên hạ hay không?" Thiệu Nguyệt ngẩng đầu hỏi, cô biết Bạch Tử Họa định nói gì.

"Vì chúng sinh thiên hạ, đương nhiên là ta sẽ." Bạch Tử Họa hiểu ý Thiệu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt, muội..."

"Sư huynh, trong mắt ta, Tiểu Cốt chính là chúng sinh thiên hạ trong mắt huynh!" Thiệu Nguyệt kiên định đáp.

"Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa còn muốn tiếp, song đột nhiên một đệ tử Thục Sơn đi đến, quỳ gối thưa, "Có chuyện lớn rồi, hiện vẫn chưa tìm thấy di thể của Thanh Hư sư tôn."

Thiệu Nguyệt cùng Bạch Tử Họa khó hiểu nhìn nhau, là ai tranh thủ dịp này để đánh cắp di thể của Thanh Hư đạo trưởng vậy?

Ở trong phòng, Thiệu Nguyệt xếp bằng ngồi trên giường, rót tiên lực của mình vào thân thể Hoa Thiên Cốt, trị liệu thương tổn cho nàng, còn ở bên ngoài, Đông Phương Úc Khanh lo lắng đi qua đi lại, Bạch Tử Họa thì chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhớ lại lời Vân Ân mới nói ban này, đột nhiên chàng mở miệng, "Bằng sức của mình mình mà có thể đánh bại Thất Sát, xem ra thuật bày bố của người đứng là nhất nhĩ thiên hạ."

Đông Phương Úc Khanh khiêm tốn đáp, "Tôn thương quá lời, từ nhỏ ta đã đam mê nghệ thuật này, cũng nhờ cơ duyên mà trở thành đệ tử ngoại môn của Lạc Hà Đông, được người dạy cho những bí kíp chân truyền."

Bạch Tử Họa hoài nghi nhìn anh, "Lạc Hà Đông? Ông ta gần đây đang ở đâu vậy?"

Đông Phương Úc Khanh gãi gáy, "Nhắc thì cũng thực xấu hổ, đã lâu rồi ta chưa gặp được sư phụ, ai da, ngài cũng biết đấy, sư phụ ta trước giờ nổi danh là thần rỗng thấy đầu mà không thấy đuôi."

"Người vẫn luôn bên ba khắp nơi cùng ông ta ư?" Bạch Tử Họa hỏi tiếp.

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "Ta chỉ ở miếu đường, chuyên tâm khoa cử, sư phụ ta ngao du sơn thủy, khi nào cao hứng sẽ ghé qua thăm ta, nhiều lắm thì một năm chúng ta sẽ gặp nhau một lần."

Bạch Tử Họa không hỏi tiếp, chàng ngày càng nghi hoặc về thân phận của Đông Phương Úc Khanh, từ biểu hiện của Đông Phương Úc Khanh trong thời điểm Trường Lưu thu nhận đệ tử mới, chàng đã bắt đầu hoài nghi. Đông Phương Úc Khanh mê mẩn nhìn Bạch Tử Họa, không hiểu vì sao đối phương lại hỏi như thế, song phương nhất thời rơi vào bầu không khí trầm mặc.

Hồi lâu sau, Thiệu Nguyệt thu công, Hoa Thiên Cốt từ từ mở mắt, Đường Bảo vui vẻ ngộ ngộ thân thể, nói, "Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đã tỉnh, thật tốt quá!"

Thiệu Nguyệt ân cần bảo, "Tiểu Cốt, con cảm thấy thế nào?"

"Kiếm tôn? Kiếm tôn!" Hoa Thiên Cốt nhận ra thanh âm của Thiệu Nguyệt, nàng còn tưởng ban nãy nàng đã nằm mơ, vội vàng quay đầu về phía Thiệu Nguyệt, "Sao người tới đây?"

"Là tỷ tỷ con mới quen kéo ta tới." Thiệu Nguyệt có chút bất đắc dĩ, dù sao thì cô cũng phải cảm tạ Sát Thiên Mạch, nếu không thì cô sẽ không thể kịp thời chạy đến.

"Tỷ tỷ? Người đang nói đến Sát tỷ tỷ?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, hóa ra Sát tỷ tỷ thực sự là bạn tốt của Kiếm tôn.

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Chúng ta vừa mới tới chân núi Thục Sơn thì đã trông thấy đồ đệ Thất Sát, vậy nên ta mới vội chạy lại."

"Thế Sát tỷ tỷ đâu rồi?"

"Nàng..." Thiệu Nguyệt đứng dậy, "Nàng quay về làm chủ buồn."

"Hả? Sát tỷ tỷ là chủ buồn?" Hoa Thiên Cốt suy đoán, chẳng lẽ Sát tỷ tỷ buồn khách điểm? Chẳng lẽ lại vậy thật?

"Được rồi, Tiểu Cốt, con không sao là tốt rồi, hôm nay Thất Sát đã thoái lui, ta nghĩ bọn họ sẽ không dám tấn công lại Thục Sơn nữa đâu, nhưng di thể của Thanh Hư đạo trưởng lại bị mất."

"Cái gì? Di thể của Thanh Hư đạo trưởng bị mất?" Hoa Thiên Cốt tự trách, "Cũng tại con vô dụng, ngay cả di thể của Thanh Hư đạo trưởng cũng không thể giữ gìn, làm sao con có thể đối mặt với đệ tử Thục Sơn được đây?"

"Tiểu Cốt, con đã làm rất khá, di thể của Thanh Hư đạo trưởng mất tích hẳn là do có kẻ cố tình đánh cắp nhân lúc Thất Sát tiến công." Thiệu Nguyệt cảm thấy bên trong còn có ẩn ý khác, song nội dung kịch bản cụ thể thế nào, cô không còn nhớ rõ, vốn dĩ Tiểu Vũ cũng chỉ kể qua loa đại khái cho cô.

Đường Bảo ở một bên phụ họa theo, "Đúng nha, mẹ à, mẹ đừng nên tự trách nữa, thật may mắn thay Kiếm tôn kịp thời xuất hiện, bằng không, ngay cả tính mạng mẹ cũng khó bảo toàn, mẹ à."

"Vân Ân đã kể hết mọi chuyện cho ta, con đã xưng phong hộ phái, giữ được Thục Sơn, quả thật không tệ." Thiệu Nguyệt nói.

Hoa Thiên Cốt vẫn chưa an tâm, "Không được, con phải đi tìm di thể của Thanh Hư đạo trưởng trở về." Dứt lời bèn đứng dậy bước xuống đất, Thiệu Nguyệt vội vã giữ nàng lại, "Thương trên người con còn chưa lành, nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, chuyện còn lại cứ để ta xử lý, con yên tâm, sư huynh cũng đã đến đây."

"Tôn thượng cũng tới à?" Hoa Thiên Cốt vừa nói vừa ngồi xuống.

"Ừ, sư huynh biết Thục Sơn gặp nạn thì vội chạy tới." Thiệu Nguyệt nói xong nhìn về phía Đường Bảo, "Con chăm sóc cho nàng thật tốt nhé."

"Vâng!" Đường Bảo gật đầu kêu lên.

Thiệu Nguyệt xoay người bước ra khỏi phòng, Đông Phương Úc Khanh vội đi tới, "Ai da, Kiếm tôn, Cốt Đầu không có việc gì chứ?"

"Người yên tâm, Tiểu Cốt không hề hấn." Thiệu Nguyệt nhìn Đông Phương Úc Khanh từ trên xuống dưới, "Người là?"

"À, ta là Đông Phương Úc Khanh, là... bạn của Cốt Đầu." Đông Phương Úc Khanh dừng lại một chút.

"Hóa ra người là Đông Phương." Thiệu Nguyệt gật đầu, tuy Đông Phương Úc Khanh cất giấu tình cảm sâu đậm với Hoa Thiên Cốt, sau này còn chết vì nàng, thế nhưng ban đầu hẳn tiếp cận nàng là vì dã tâm, hơn nữa còn từng bước từng bước đưa Tiểu Cốt lại gần bên Bạch Tử Họa, dẫn đến mối tình sư

đồ ngược tâm của bọn họ, thế nên Thiều Nguyệt nảy sinh ít định kiến với Đông Phương Úc Khanh, nội tâm mâu thuẫn rất phức tạp.

"Hả? Chẳng lẽ Cốt Đầu từng kể về ta?" Đông Phương Úc Khanh thấy Thiều Nguyệt nói vậy thì cho rằng Hoa Thiên Cốt từng nhắc qua về mình trước mặt cô, nhất thời cao hứng bảo.

Thiều Nguyệt ngưng chốc lát, "Không có," rồi quay sang nhìn về phía Bạch Tử Họa, "Sur huynh, chúng ta đến linh đường của Thanh Hư đạo trưởng đi, kiểm tra xem đã có chuyện gì xảy ra ở đó."

Bạch Tử Họa gật đầu, rồi đi trước, Đông Phương Úc Khanh thấy hai người sắp đi thì mãi một hô sau lưng Thiều Nguyệt, "Kiểm tôn, ta có thể vào thăm Cốt Đầu hay không?"

"Tiểu Cốt cần nghỉ ngơi, lát nữa ngươi hãy vào xem nàng." Thiều Nguyệt không ngoảnh mặt lại, trả lời.

"À..." Đông Phương Úc Khanh có chút ừ ừ, anh chàng nhìn cửa phòng mà quyến luyến mãi chưa rời đi.

Kiểm tra linh đường một hồi, Thiều Nguyệt nghi ngờ bảo, "Kẻ có thể dễ dàng mang di thể Thanh Hư đạo trưởng đi xem ra đã biết trước Thất Sát sẽ tấn công Thục Sơn, hơn nữa còn cùng Thất Sát che mắt thiên hạ, hoặc là người này pháp lực cao thâm, hơn nữa có thể di chuyển thần không biết, quỷ không hay; hoặc là hắn ta vô cùng quen thuộc đường lối ở nơi này."

Bạch Tử Họa đồng tình, "Nhất định kẻ đó cấu kết với Thất Sát, nếu không khi hắn đưa di thể Thanh Hư xuống núi, không thể không kinh động đến Thất Sát."

Thiều Nguyệt cau mày suy nghĩ, "Sur huynh, huynh nói xem, sẽ có ai cần đến thi thể của người khác sao, chẳng lẽ trên thi thể này ẩn chứa bí mật nào đấy?"

"Bí mật?" Bạch Tử Họa đột nhiên nghĩ đến một nơi, "Dị Hủ các!"

"Cái gì, Dị Hủ các?" Thiều Nguyệt sực nhớ ra một chi tiết quan trọng trong nguyên tác, chẳng phải Đông Phương Úc Khanh mới gặp ban nãy chính là Dị Hủ Quân hay sao? Vậy thi thể Thanh Hư đạo trưởng... và cả.... cô chợt nghĩ tới một người, "Sur huynh, chuyện Đông Hoa sư huynh mất tích, liệu có phải liên quan đến Dị Hủ các không?"

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, "Tiểu Nguyệt, sao muội biết?"

"Sur huynh, huynh có thể kể cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?" Thiều Nguyệt cảm thấy muốn tìm hiểu thêm một chút về câu chuyện của người đi trước, một mặt là bởi cô quả thật cũng lo lắng cho Đông Hoa sư huynh, mặt khác cô hy vọng có thể đề phòng trước thời hạn Đông Phương Úc Khanh lại lợi dụng Tiểu Cốt thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Dị Hủ Các

Năm ấy, ngũ thượng tiên phát hiện ra các chủ của Dị Hủ các đang tìm kiếm tung tích của Thần Khí Thập Phương, bắt cóc luôn cả Thanh Hư đạo trưởng, ngũ thượng tiên bèn tới cứu giúp, trong cuộc chiến, Đông Hoa một kiếm đâm chết các chủ của Dị Hủ các. Song trước khi chết, lão đã thú nhận là phải Thất Sát giữ con trai lão để uy hiếp, nếu không tuân lệnh, chúng sẽ giết thẳng bé; lão còn nhờ ngũ thượng tiên hãy mau bảo vệ con trai lão, sau đó tắt thở. Đông Hoa biết mình đã không phân rõ đúng sai mà đã giết người thì hối hận không thôi, chàng một thân một mình tới Thất Sát để giải thoát cho con trai của các chủ Dị Hủ các, đến đoạn này, Đông Hoa bỗng nhiên mất tích.

Thiều Nguyệt nghe xong, thầm đoán, "Chẳng lẽ Đông Hoa sư huynh quá áy náy, cho nên muốn chuộc tội?" Trong Dị Hủ các có một người đàn ông mặc đồ đen, anh ta cũng từng giúp Hoa Thiên Cốt cho nên Thiều Nguyệt ghi nhớ, chắc hẳn đó là Đông Hoa sư huynh.

"Tiểu Nguyệt, muội nói gì cơ?" Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt đầy khó hiểu.

Thiều Nguyệt nhìn Bạch Tử Họa, có nên nói với sư huynh hay không, mà nếu nhà sư huynh hỏi sao mình biết, thì lại phải giải thích như thế nào, xem ra nên để bọn họ tự gặp nhau mới là biện pháp tốt nhất, "Sư huynh, xem chừng chúng ta phải tới Dị Hủ các một chuyến."

"Tiểu Nguyệt, trước tiên vẫn cứ xử lý xong chuyện của Thục Sơn đã." Bạch Tử Họa nhắc nhở, Thiều Nguyệt gật đầu đồng ý.

Trong đại điện cung Vạn Phúc tại Thục Sơn, tất cả đệ tử Thục Sơn đều đang có mặt, Bạch Tử Họa lẳng lặng đứng ở phía trước, còn Đông Phương Úc Khanh phe phẩy quạt xếp, Thiều Nguyệt đi tìm Hoa Thiên Cốt, cùng nàng tới cung Vạn Phúc.

Hoa Thiên Cốt vừa bước vào, Thanh Dương trưởng lão lớn tiếng nói, "Thanh Phong, Thanh Dương cùng các đệ tử bái kiến Chương môn!"

Các đệ tử trong đại điện đồng thời quỳ xuống, "Bái kiến Chương môn!"

"Kiếp nạn của Thực Sơn đã được hóa giải, tất cả là nhờ Chương môn đã ngăn làn sóng dữ, toàn bộ trên dưới Thực Sơn hiện đều nhất nhất mong chờ Chương môn hãy nhận một lạ!" Thanh Dương trịnh trọng bảo.

"Đệ tử tạ ơn Chương môn đã quên mình bảo vệ Thực Sơn!" Đám đệ tử đồng thanh hô.

Hoa Thiên Cốt vội vàng đáp, "Mọi người mau đứng dậy đi, tất cả đứng hết dậy."

Đám đệ tử vừa đứng dậy, Hoa Thiên Cốt thành tâm nói, "Thật ra thì đây cũng không phải công lao của mỗi mình ta, nếu như thiếu đi trận pháp của Đông Phương," Đông Phương Úc Khanh gật đầu nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, "Không có sự đồng tâm hiệp lực giữa tất cả mọi người, bằng vào mỗi sức của ta, thật sự không thể nào gánh vác nổi Thực Sơn."

Thanh Phong hành lễ, "Nếu không nhờ Chương môn thì mọi người sẽ không thể có tinh thần chống đỡ lại Thất Sát, Thực Sơn hẳn sẽ sớm đánh mất chỗ dựa."

Thanh Dương hiện tại vô cùng khâm phục Hoa Thiên Cốt, "Chương môn, trước kia ta và Thanh Phong đã không đối xử tốt với người, hy vọng Chương môn đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, xin người tha thứ cho sự hồ đồ của chúng ta." Thanh Phong và Thanh Dương cùng quỳ xuống hành lễ.

Hoa Thiên Cốt mãi một tiến đến đỡ bọn họ dậy, "Hai vị trưởng lão mau đứng lên, ta biết rồi, hai vị dù sao cũng là vì Thực Sơn, nhưng, thật ra, ta... căn bản cũng không thích hợp với vị trí Chương môn này, ta còn chẳng hiểu biết gì nữa."

Thanh Dương lập tức đáp, "Nếu như Chương môn từ chối, chúng ta sẽ quý ở đây mãi thì thôi." Dứt lời, lão vội quỳ tiếp, những đệ tử khác cũng đồng loạt quỳ gối, Thanh Dương hai tay hành lễ, bảo, "Cho đến khi Chương môn nguyện ý tiếp nhận Thực Sơn mới thôi!"

"Mong Chương môn tiếp tục cai quản Thực Sơn!" Đám đệ tử đồng thanh.

Hoa Thiên Cốt không biết phải làm sao cho phải, nàng quay đầu nhìn Thiệu Nguyệt cùng Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa nói nhẹ, "Đây là chuyện của Thực Sơn, con tự quyết lấy."

"Vậy thì con chỉ muốn được về Trường Lưu học nghệ." Hoa Thiên Cốt thấp thòm trả lời.

"Bây giờ con đã là Chương môn Thực Sơn, nếu học nghệ ở Trường Lưu, về lý thì không được." Bạch Tử Họa cự tuyệt.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt gật đầu với nàng một cái xong quay sang phía Bạch Tử Họa, "Sư huynh, nếu đệ tử Thực Sơn không ngại thì chúng ta cần gì phải phân rõ ra như thế?"

Thiệu Nguyệt nhìn ba người Vân Ân, Thanh Dương và Thanh Phong, Thanh Dương hiểu ý, vội đáp, "Tôn thượng, lời ngài nói là sai rồi, ngàn năm qua Trường Lưu cùng Thực Sơn vẫn luôn hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa Tôn Thượng với sư huynh còn là tri kỉ, bây giờ Thực Sơn suy yếu, nếu như Hoa Chương môn có thể kết lại mối giao hảo giữa hai bên thì việc xây dựng lại sẽ trở nên có hy vọng, mong Tôn thượng tán thành."

Thiệu Nguyệt mỉm cười gật đầu một cái, xem ra Tiểu Cốt đã thu được lòng người rồi. Ngay cả Thanh Phong cũng khuyên nhủ, "Tôn thượng, không phải ngài đã nói, các phái tiền bối nên cùng nhau đoàn kết ư?"

"Sư huynh..." Thiệu Nguyệt nhìn Bạch Tử Họa, cuối cùng Bạch Tử Họa cũng phải gật đầu, "Được rồi, nếu hai vị trưởng lão cũng không ngại thì con có thể tiếp tục học nghệ ở Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt vui vẻ đáp, "Cảm ơn Tôn thượng!" Rồi quay lại nháy mắt mấy cái với Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt lắc đầu bất đắc dĩ.

"Chúc mừng Chương môn!" Đệ tử Thực Sơn đều mừng thay Hoa Thiên Cốt.

"Mọi người đứng lên hết đi." Hoa Thiên Cốt thấy các đệ tử còn quỳ thì vội bảo.

Vân Ân đứng dậy cuối cùng, hắn nói với hai vị trưởng lão, "Sư thúc, bây giờ ta chính thức làm nghi thức truyền lại ngôi vị Chương môn thôi."

Hoa Thiên Cốt mãi một ngăn cản, "Vân Ân," Vân Ân thắc mắc quay đầu, "Chuyện này không gấp, bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được di thể của Thanh Hư đạo trưởng, những việc khác để sau này nói đi."

"Dạ!" Vân Ân tuân lệnh.

Bên trong Dị Hủ các, Dị Hủ Quân yểm phép lên thi thể của Thanh Hư đạo trưởng, lôi ra Kỳ Khư đỉnh, truy tìm tung tích Thần Khí Thập Phương, Dị Hủ Quân thu được những thông tin mình muốn biết thì gật đầu hài lòng, sau đó sai người cất thi thể Thanh Hư đạo trưởng vào trong vực

Dị Hủ Quân thi triển xong pháp thuật, còn hơi yếu, Lục Sao vội tiến tới đỡ Dị Hủ Quân, "Các chủ, ngài có sao không?"

Dị Hủ Quân phát tay, tới bên thi thể Thanh Hư đạo trưởng, "Lão già Thanh Hư này, lão ta chết rồi mà vẫn ngang bướng cứng đầu, dù sao ta cũng kẹ,

mặc cho lão có ngang bướng như thế nào đi chăng nữa, lão cũng phải ngoan ngoan khai thật hết cho ta."

Thiện Xuân Thu chờ đợi ở bên trong Dị Hủ các, Dị Hủ Quân đi ra, nhìn bên tay phải của gã, "Xem chừng ngươi đã trả một cái giá quá lớn."

"Bớt nói nhảm đi, tung tích Thần Khí Thập Phương đâu." Sắc mặt Thiện Xuân Thu tái nhợt, cho dù tức giận, gương mặt gã vẫn cứ không còn một giọt máu, nhìn là biết thương tích còn chưa lành, song gã vẫn đích thân tới đây.

"Đan hộ pháp quả nhiên hao phí tâm tư vì Thần Khí Thập Phương, ngay cả tay phải cũng..." Dị Hủ Quân còn chưa nói xong đã bị Thiện Xuân Thu cắt đứt.

"Rốt cuộc ngươi có biết tung tích Thần Khí Thập Phương hay không, chẳng lẽ Dị Hủ các chỉ có mỗi hư danh thôi sao?"

"Hừ," Dị Hủ Quân ném tập giấy trong tay cho gã, "Đây là thứ ngươi muốn."

Thiện Xuân Thu lấy tay trái nhận tập giấy, "Đây là tung tích của Thần Khí Thập Phương?"

"Vị trí xác định, nhưng phân tán ở nhiều môn phái, có thể thu thập được hay không còn tùy vào bản lĩnh của ngươi." Dị Hủ Quân chấp tay sau lưng, nói.

Thiện Xuân Thu nhìn hẩn, "Dị Hủ Quân nhà ngươi lợi dụng lúc ta tấn công Thục Sơn, giương đông kích tây, chính mình thì thừa cơ trộm đi thi thể Thanh Hư đạo trưởng rồi bỏ chạy, ngươi có biết ta suýt thì bị ngươi hại chết hay không!"

"Chẳng lẽ ta không truyền tin kêu ngươi rút binh hay sao? Là lỗi của ngươi, ngươi tự gánh lấy, hừ!"

"Ngươi..."

"Ngươi tự nghĩ biện pháp đánh cắp Thần khí đi." Dị Hủ Quân vừa nói vừa rời đi.

Thiện Xuân Thu dõi theo bóng lưng hẩn, đột nhiên vai phải nhói đau, gã che đi, nghĩ tới những việc Thiệu Nguyệt đã làm với gã, gã bèn hung hăng rủa, "Thiệu Nguyệt! Hừ, không phải ngươi là thượng tiên Trường Lưu sao? Đã vậy ta sẽ không cho Trường Lưu của ngươi được an ổn!"

Đông Phương Úc Khanh đi tới đi lui trong phòng Hoa Thiên Cốt, "Sao Cốt Đầu mãi chưa quay lại thế nhỉ?"

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt trở về, vừa thấy Đông Phương Úc Khanh bèn vội tiến tới, "Đông Phương!"

"Cốt Đầu, nàng về rồi."

*Chương trước để Đông Phương Úc Khanh xưng hô với Hoa Thiên Cốt huynh-muội là do mình nhầm nhé ==)) Lâu không edit quên hết cách xưng hô tự bản thân set mới đâu:("

"Ừ," Hoa Thiên Cốt gật đầu, mãi mới giới thiệu Thiệu Nguyệt và Bạch Tử Họa ở đằng sau, "Kiếm tôn, Tôn thượng, đây là..."

"Cốt Đầu, chúng ta gặp nhau rồi." Đông Phương Úc Khanh hiểu ý Hoa Thiên Cốt, vội nói.

Mặt Bạch Tử Họa không biến sắc bước tới, "Tiểu Nguyệt, Thiên Cốt, chúng ta về phòng."

"Tôn thượng, Tôn thượng?" Hoa Thiên Cốt không hiểu, nàng ngoảnh mặt lại nhìn Thiệu Nguyệt.

Bạch Tử Họa dừng chân, cũng không quay đầu lại, "Một kẻ che giấu thân phận lẫn lộn lịch của mình thì không đáng để tin nhiệm." Dứt lời, chàng đẩy cửa vào phòng.

"Hả? Tôn thượng..." Hoa Thiên Cốt hết sức khó hiểu.

Thiệu Nguyệt nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương Úc Khanh, Tiểu Cốt thật lòng coi ngươi là bạn, hy vọng ngươi cũng có thể chân thành như thế." Sau đó cũng bước vào.

"Kiếm tôn?" Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt cũng đi thì vội vàng giải thích với Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương à, huynh chớ để ý nha."

"Nàng yên tâm, ta không ngại đâu, ta chỉ quan tâm suy nghĩ của nàng thôi." Đông Phương Úc Khanh đáp.

Ta chỉ để ý suy nghĩ của người ta quan tâm, Hoa Thiên Cốt đột nhiên sực nhớ ra, Nguyệt tỷ tỷ từng nói với nàng như vậy, nàng ngẩng đầu mỉm cười cùng Đông Phương Úc Khanh, "Huynh là bạn ta, chúng ta mãi mãi là bạn tốt."

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Hoa Thiên Cốt chỉ chỉ đằng sau, "Vào ta vào trước nhé."

Ở trong phòng, Bạch Tử Họa ngồi đối diện Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt rót trà cho hai người, Thiệu Nguyệt nhắc lên nệm thờ, Hoa Thiên Cốt ngồi bên, hồi hộp quan sát, nàng rất sợ Thiệu Nguyệt sẽ không hài lòng, Thiệu Nguyệt chỉ gật đầu một cái, bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới dám thở phào.

Thiệu Nguyệt đặt tách trà xuống, "Su huynh, hẳn là chúng ta nên tới Dị Hủ các một chuyến."

"Dị Hủ các? Kiểm tôn, hai người định đi gặp Dị Hủ Quân sao?" Hoa Thiên Cốt hiếu kỳ.

"Ừ, đi hỏi về tung tích Thanh Hư đạo trưởng." Thiều Nguyệt gật đầu.

"Chẳng lẽ là do Dị Hủ các đánh cắp di thể của Thanh Hư đạo trưởng?" Hoa Thiên Cốt giật mình.

"Không sai, lần tấn công này của Thất Sát không rõ ràng gì, thần khí Thuyền Thiên liên đã không còn ở Thục Sơn, bọn họ cùng lắm là muốn gây khó khăn cho Chương môn mới nhậm chức, song tự đứng cùng lúc ấy thì thể của Thanh Hư đạo trưởng biến mất, duy chỉ có thể có một loại khả năng." Thiều Nguyệt thì thầm.

"Hắn muốn dùng thi thể của Thanh Hư đạo trưởng để thăm dò tung tích Thần khí." Hoa Thiên Cốt kịp suy luận.

"Đúng, có thể sử dụng thi thể để lần mò tin tức thì chỉ có thể là..." Thiều Nguyệt gợi ý rõ ràng.

"Dị Hủ các?" Hoa Thiên Cốt từng ghé qua Dị Hủ các, nàng biết quy củ ở trong đấy, chỉ cần trả giá lớn thì Dị Hủ Quân sẽ nói cho người điều người muốn biết.

Bạch Tử Họa uống xong trà, đứng lên, "Bây giờ chúng ta sẽ tới Dị Hủ các ngay lập tức."

"Vâng, sư huynh." Thiều Nguyệt theo sau Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt vội chạy tới, "Kiểm tôn, con con đi với!"

Ba người đến Dị Hủ các, lúc tiếp đất, Hoa Thiên Cốt nhất thời không đứng vững, nàng mãi mót bắt được tay áo của Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt xoay đầu nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng buông tay, không dám đối diện với Thiều Nguyệt. Thiều Nguyệt khẽ nhếch môi cười, Tiểu Cốt quả nhiên vô cùng khả ái.

Dị Hủ Quân và Lục Sao đi ra từ trong phòng, Dị Hủ Quân nói, "Tôn thượng đại giá tới chơi, không biết ngài có gì muốn chỉ giáo."

Lục Sao khàn trương rút kiếm, Dị Hủ Quân vội ngăn cản, "Người định làm gì?" Sau đó nhìn Bạch Tử Họa, "Thiên hạ này có ai có thể địch lại Tôn thượng đây, hướng chỉ nơi này còn có một Kiểm tôn đến cả yêu ma cũng phải tôn kính, người bảo vệ được ta ư?" Dị Hủ Quân ra lệnh cho Lục Sao, "Lui ra."

"Dạ!" Lục Sao thu hồi kiếm, lùi về đằng sau Dị Hủ Quân.

Dị Hủ Quân bước xuống, "Không biết hôm nay Tôn thượng tìm ta có việc gì?"

"Giao thi thể Thanh Hư đạo trưởng ra." Bạch Tử Họa lạnh lùng nói.

"Thi thể của Thanh Hư đạo trưởng đã bị trộm sao, đây quả là một tin tức nổi danh khắp thiên hạ." Dị Hủ Quân giả bộ kinh ngạc.

Thiều Nguyệt quan sát chàng trai đeo mặt nạ đứng trước mặt, quả thực không thể tưởng tượng hắn ta lại là Đông Phương Úc Khanh đáng vẻ thư sinh lịch lãm, cô tiến lên phía trước, "Dị Hủ Quân, dám làm thì phải dám chịu."

"À? Không biết sao Kiểm tôn lại có thể khẳng định chắc chắn Dị Hủ các của ta đã đánh cắp thi thể Thanh Hư đạo trưởng." Dị Hủ Quân hỏi ngược lại.

"Trong thiên hạ này, còn ai có thể ôm một cái xác mãi không chịu buông chứ." Bạch Tử Họa đáp như thể đó là chuyện rất đương nhiên.

Dị Hủ Quân khinh thường nói, "Môn phái của các người, bao năm vẫn đánh không lại Thất Sát, hóa ra cũng bởi tâm tư lúc nào cũng nhiễu loạn hồ đồ."

"Đừng nên ép ta xuất thủ." Bạch Tử Họa cảnh cáo.

"Tôn thượng thân làm Chương môn Trưởng Lưu, đứng đầu các phái, muốn san bằng Dị Hủ các của ta, thậm chí kết thúc cả sinh mệnh của ta, cũng dễ như trở bàn tay." Sau đó như nhớ ra điều gì, "Không được, không được, Tôn thượng chỉ động mỗi miệng lưỡi, tranh cãi vô lý, không thành vấn đề, nhưng nếu thật sự muốn giết người, lại còn chẳng dựa trên căn cứ nào, thì chẳng phải không đúng với tư cách làm người của Tôn thượng hay sao."

Thiều Nguyệt cười bảo, "Dị Hủ Quân sao biết chúng ta không có căn cứ?"

"Ồ?" Dị Hủ Quân hứng thú nhìn Thiều Nguyệt, "Không biết căn cứ của Kiểm tôn ở đâu?"

Thiều Nguyệt thần bí đáp, "Có thể thăm dò được tin tức từ người đã chết, trên thiên hạ này cũng không phải chỉ có mình Dị Hủ Quân nhà người."

"Cái gì?" Dị Hủ Quân cả kinh, Dị Hủ các biết chuyện trên thiên hạ, song cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng nghe qua còn có người như vậy.

Thiều Nguyệt từng bước tiến sát lại gần, "Mà cũng không đúng, ta cũng không phải biết được từ thi thể người, mà là tại thời điểm ta chặt tay của Thiệu Xuân Thu, ta đã thấy được ký ức của hắn."

Dị Hủ Quân nhất thời toát mồ hôi lạnh, hắn cố tỏ ra trấn tĩnh, bởi hắn cảm giác Thiều Nguyệt đang bẫy mình, "Vậy, không biết Kiểm tôn đã trông thấy gì?"

"Thấy được chuyện rất thú vị." Thiều Nguyệt tiến một bước, Dị Hủ Quân lùi một bước, "Thấy được khoảnh khắc Thiện Xuân Thu làm giao dịch với Dị Hủ Quân, thật không ngờ chuyện Thất Sát tấn công Thục Sơn lại là do Dị Hủ các các người đứng đằng sau sai khiến!" Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt giật mình, cả hai cùng nhìn về phía Dị Hủ Quân.

Dị Hủ Quân kinh hãi, chẳng có lẽ thật sự vẫn còn thứ hấn không hề hay biết, hấn khó tin nhìn Thiều Nguyệt, "Người, rốt cuộc người là người phương nào?"

"Lai lịch của ta người đừng hòng biết, thế nào, cuối cùng thì người có chịu thừa nhận hay không?"

Dị Hủ Quân nuốt nước bọt, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Có cần ta bắt Thiện Xuân Thu đến đây để cho hấn tự mình nói đôi ba lời không?"

"Thượng tiên Trường Lưu, Kiếm tôn Thiều Nguyệt, xem ra quả nhiên là do ta xem thường người." Dị Hủ Quân đột nhiên đổi đề tài, hấn chưa từng nghĩ có người có thể nhìn thấu Dị Hủ các.

"Dị Hủ các dám làm mà không dám chịu, thực sự để cho ta phải nhìn với cặp mắt khác?" Thiều Nguyệt đột nhiên xuất thủ, đánh về phía Dị Hủ Quân.

"Tiều Nguyệt!"

"Kiếm tôn!"

Bạch Tử Họa cùng Hoa Thiên Cốt vội vàng kêu lên, không hiểu sao Thiều Nguyệt lại dễ xúc động như vậy, đột nhiên xuất thủ. Dị Hủ Quân liên tục lùi về đằng sau, Lục Sao thấy Thiều Nguyệt ra tay bèn mải rút kiếm, một kiếm chém về phía Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt vung tay một cái, Lục Sao bị đánh bay, ngã xuống đất, ả lo lắng gọi, "Các chủ!"

Thiều Nguyệt đưa một tay về phía Dị Hủ Quân, tự xưng triệu hồi Kinh Lôi, mũi kiếm nhắm thẳng vào mi tâm Dị Hủ Quân, cô không tin làm đến như thế mà đối phương không chịu lộ diện. Quả nhiên, chợt một người mặc đồ đen xuất hiện, dùng pháp lực ngăn cản Kinh Lôi của Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt mỉm cười, "Cuối cùng cũng chịu ra." +

Dị Hủ Quân nghe thấy lời của Thiều Nguyệt, trong lòng thầm hoảng hốt, hóa ra mục tiêu của Thiều Nguyệt không phải là hấn, mà là.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người Đàn Ông Mặc Đồ Đen

Người đàn ông mặc đồ đen vừa xuất hiện, Hoa Thiên Cốt lập tức nhận ra đó là người đã cứu nàng lần trước lúc còn ở Thục Sơn, chẳng lẽ anh ta sống tại Dị Hủ các? Là người của Dị Hủ các ư?

Thiều Nguyệt nhìn người bận đồ đen đứng trước mặt, hấn bảo vệ Dị Hủ Quân ở đằng sau, toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt, Thiều Nguyệt khó có thể phân biệt xem liệu hấn rốt cuộc có phải Đông Hoa sư huynh hay không.

Hoa Thiên Cốt vội hô lên, "Kiếm tôn, người mặc đồ đen đó đã từng cứu con."

Thiều Nguyệt nghe xong lập tức khẳng định, người đã cứu Tiểu Cốt nhất định là Đông Hoa sư huynh, nhưng muốn anh ta để lộ sơ hở, chỉ có thể buộc anh ta sử dụng tiên pháp Trường Lưu, như vậy nhất định sư huynh sẽ nhận ra được. Nghĩ tới đây, Thiều Nguyệt bắt đầu động thủ, đánh nhau với người mặc đồ đen, song đối phương nhất mực phòng ngự tránh né, chưa từng dùng phép với thanh kiếm, bầu trời đột nhiên bao phủ bởi mây đen, những tia chớp lần lượt kéo đến, đánh lên thân mình Kinh Lôi. Thiều Nguyệt vung tay hướng lên trên, Kinh Lôi huy động tất cả sấm sét bao quanh lao về phía người đàn ông mặc đồ đen, anh ta mải một chạy trốn, song Kinh Lôi bám mãi không buông, tựa như nó cũng có mắt vậy, đồng thời còn bắn ra những tia sét bổ về phía anh. Người đàn ông mặc đồ đen tránh liên tục mấy lần thật sự đã cố gắng hết sức, không thể mãi cứ như thế, anh xoay người ngưng tụ kiếm khí, triệu hồi một thanh trường kiếm phía trước mặt, nó đụng vào Kinh Lôi, hai kiếm va chạm phát ra một nguồn linh khí khổng lồ, truyền khắp bốn phương, làm cho toàn bộ Dị Hủ các rung chuyển.

Bạch Tử Họa cảm giác thứ tiên lực kia hình như thực quen thuộc, chàng cẩn thận quan sát người đàn ông mặc đồ đen, chẳng lẽ... Thiều Nguyệt thu hồi Kinh Lôi, vui vẻ nói, "Đông Hoa sư huynh!"

Người đàn ông mặc đồ đen cả kinh, vội vàng rút lại tiên lực, quay người bay lên định chạy, Thiều Nguyệt mải một đuổi theo, bắt được bả vai anh giữa không trung, người đàn ông bận đồ đen trong tình thế cấp bách này chỉ muốn rời khỏi đây, anh quay người đánh Thiều Nguyệt một chưởng, Thiều Nguyệt không có phòng vệ, bị đánh chính giữa vai trái liền rơi xuống.

Hoa Thiên Cốt kinh hãi, "Kiếm tôn!" Nàng muốn tiến lên phía trước tiếp lấy cô, nhưng Bạch Tử Họa lại nhanh chân hơn, chàng phi thân đón Thiều Nguyệt, sau khi chạm đất, chàng khó hiểu nhìn theo người đàn ông mặc đồ đen, chàng không thể hiểu nổi sao Đông Hoa lại ở Dị Hủ các, thậm chí còn giúp đỡ Dị Hủ Quân làm những chuyện mà trước đây chắc chắn bọn họ sẽ không bao giờ làm.

Người đàn ông mặc đồ đen cúi đầu nhìn bàn tay mình, anh không hề cố tình gây tổn thương cho Thiều Nguyệt, nhìn Thiều Nguyệt bị anh đánh thương, ánh mắt anh đầy áy náy và tự trách. Hoa Thiên Cốt ở bên người Thiều Nguyệt, đỡ lấy cô, lo lắng hỏi, "Kiếm tôn, người sao rồi? Vết thương có nặng lắm không?"

Thiều Nguyệt che vai trái, thở lấy hơi rồi lắc đầu đáp, "Ta không sao, Tiểu Cốt à." Sau đấy ngẩng đầu nhìn người mặc đồ đen đang vô cùng áy náy ở trên không trung. "Đồng Hoa sư huynh, huynh đã nói khi nào ta trở thành tiên, huynh sẽ quay về thăm ta, bây giờ ta đã là thượng tiên rồi."

Người đàn ông mặc đồ đen nhìn Thiều Nguyệt ở bên dưới, hồi tưởng lại chuyện trước kia, hốc mắt anh tránh không khỏi trở nên ướt át, Bạch Tử Họa cũng gọi, "Đồng Hoa!"

Người đàn ông mặc đồ đen nhìn Bạch Tử Họa, lại nhìn Dị Hủ Quân, nhớ lý do ban đầu bản thân lựa chọn ở bên cạnh Dị Hủ Quân, anh vẫn hạ quyết tâm xoay người rời đi. Bạch Tử Họa cau mày nhìn Dị Hủ Quân, "Đồng Hoa, vì sao lại ở Dị Hủ Các?"

"Là do hấn ta tự nguyện ở lại, ta không cưỡng ép hấn." Dị Hủ Quân thấy thân phận của người mặc đồ đen đã bị bại lộ thì cũng không còn ý định che giấu nữa.

"Ta sẽ đưa Đồng Hoa quay về." Bạch Tử Họa kiên định.

"Thi thể Thanh Hư đạo trưởng đâu?" Vốn dĩ Hoa Thiên Cốt cho rằng Dị Hủ Quân là người tốt, song bọn họ lại dám khiến Kiếm tôn bị thương, nàng dần dà thấy tất cả đều xấu hết, đương nhiên giọng điệu sẽ cực kỳ tức giận.

Dị Hủ Quân đáp Hoa Thiên Cốt với vẻ lạnh lùng, "Thi thể Thanh Hư đạo trưởng thật sự không ở đây, Thiên Cốt cô nương, xin thứ lỗi cho tại hạ, tại hạ quả thực không giúp được gì."

"Hóa ra người dùng thi thể của Thanh Hư đạo trưởng rồi cho nên gửi trả lại Thục Sơn?" Thiều Nguyệt nhìn Dị Hủ Quân.

Dị Hủ Quân kinh ngạc không thôi, nhưng chiếc mặt nạ lại che giấu hết cảm xúc của hấn, hấn im lặng một lát, "Những gì cần nói, ta đều đã nói, các người cứ tự nhiên." Dứt lời, hấn cùng Lục Sao quay trở lại phòng.

Hoa Thiên Cốt ngoảnh mặt lại thắc mắc, "Kiếm tôn, thi thể Thanh Hư đạo trưởng thật sự đã quay về Thục Sơn rồi ư?"

"Hấn không sai đâu, Dị Hủ Quân cũng chỉ muốn biết tung tích của Thần Khí Thập Phương, hấn đã lấy được những gì hấn muốn, như vậy thì thi thể của Thanh Hư đạo trưởng cũng không còn cần thiết nữa." Thiều Nguyệt nói xong bèn ho khan.

Bạch Tử Họa truyền cho Thiều Nguyệt ít tiên lực, giúp cho nàng dễ chịu hơn một chút, Thiều Nguyệt trở lại bình thường, Bạch Tử Họa bảo với Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, con về Thục Sơn trước đi, ta và Tiểu Nguyệt sẽ về Trường Lưu, trị thương cho nó."

Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt xoa đầu nàng, "Yên tâm đi, ta sẽ không sao, chờ đến lúc con về Trường Lưu, ta sẽ đi thăm con."

Hoa Thiên Cốt đành gật đầu một cái, "Kiếm tôn, người nhất định phải khá lên."

Thiều Nguyệt cười cười, Bạch Tử Họa đỡ Thiều Nguyệt ngự phi kiếm bay đi, Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng người dần xa trên không trung, vỗ vỗ mặt mình, "Ta phải nhanh chóng xử lý xong chuyện ở Thục Sơn, sau đó quay trở về Trường Lưu thật sớm."

Quay về điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa chữa thương cho Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt lo lắng nói, "Sư huynh, Dị Hủ Quân nay đã biết tung tích của Thần Khí Thập Phương, nhất định hấn sẽ nói cho Thiện Xuân Thu, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng."

Bạch Tử Họa đứng dậy, "Tiểu Nguyệt, muội an tâm, ta sẽ triệu tập các môn phái để bàn bạc về vấn đề này, bây giờ muội phải nghỉ ngơi cho khỏe."

"Vâng." Thiều Nguyệt gật đầu đáp.

Trước khi Bạch Tử Họa rời đi, chàng quay đầu thắc mắc, "Tiểu Nguyệt, thực sự thì muội đã trông thấy cảnh tượng Thiện Xuân Thu giao dịch với Dị Hủ Quân từ kí ức của hấn thật sao?"

Thiều Nguyệt bật cười, "Sư huynh ơi, làm sao ta có thể làm vậy chứ, ta chỉ lừa Dị Hủ Quân thôi, hấn ta chột dạ, cho nên bị ta gạt." Cô dựa theo kịch bản của nguyên tác để mà khẳng định, dĩ nhiên đâu thể khai thật với Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nhẹ gật gù, sau đó xoay người rời đi. Ở đại điện Trường Lưu, Tam tôn triệu tập Thiều Bạch môn, Thái Bạch môn, Trường Bạch sơn, thêm cả Chương môn Bồng Lai và Thiên Sơn.

"Theo như lời Tôn thượng nói, phái Thất Sát đã nắm rõ tung tích Thần Khí Thập Phương, lập tức chúng sẽ tấn công các môn phái chúng ta?" Chương môn Trường Bạch sơn hỏi.

Ma Nghiêm nghiêm túc đáp, "Không sai, thừa chur vị, điều quan trọng nhất bây giờ là không thể để cho Thất Sát thu thập được Thần Khí Thập Phương, nếu không Hồng Hoang sẽ xuất thế, thiên hạ lại đại loạn."

Ôn Chương môn hỏi, "Vậy các người có chủ ý gì hay không?"

Ma Nghiêm nhìn về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu, Ma Nghiêm quay lại nói, "Lần này mời chư vị tới, là vì muốn mọi người giao lại Thần khí trong tay, để cho Trường Lưu một lần nữa được thống nhất phân phối an trí lại."

"Do Trường Lưu thống nhất phân phối an trí lại, thế chẳng phải lại càng dễ cho Thất Sát ư, chỉ cần dẹp bỏ Trường Lưu, ai còn có thể ngăn cản Yêu Thần xuất thế?" Ôn Chương môn hỏi ngược lại.

Chương môn Bồng Lai - Nghê Thiên Trọng liên tục phụ họa, "Đúng, đúng, đúng. Ôn Chương môn nói chí phải, Thần khí này mà giao cho Trường Lưu, lại thống nhất lần nữa để chia chác thì e rằng không ổn, huống chi đây là Thần khí chúng ta đã bảo vệ hơn ngàn năm, ta thấy hẳn vẫn còn có những biện pháp khác."

Bạch Tử Họa khuyên nhủ, "Bây giờ Thất Sát đã bắt đầu rục rịch, nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực, chỉ sợ Thất Sát chưa tiến công, chúng ta đã bại trận."

Ôn Chương môn bật dậy, giận dữ, "Không giao Thần khí cho Trường Lưu thì sẽ mất đi vị trí thượng phong, chẳng lẽ có mình Trường Lưu các người đối kháng với Thất Sát hay sao?" Ôn Chương môn liếc nhìn Bạch Tử Họa, "Tóm lại, Thần khí trong tay bọn ta, không sợ chết thì hãy đến lấy, các vị, xin cáo từ!" Ôn Chương môn rời đi trước, sau đó các Chương môn cũng lần lượt rời đi. Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm ngồi bên trên trở mắt nhìn nhau, Bạch Tử Họa nhíu mày vì các phái không đoàn kết nhất trí.

Trong điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa đứng trong phòng suy nghĩ, Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp đi tới, nhìn thấy Bạch Tử Họa cau mày trầm tư bèn tiến lên phía trước, "Sur huynh!"

"Tìm ta có chuyện gì?" Bạch Tử Họa không quay mặt lại.

"Làm sao thế, không có chuyện thì không thể tìm huynh sao?" Sênh Tiêu Mặc đến đằng sau Bạch Tử Họa, khép quạt xếp lại, "Đúng rồi, huynh đang suy nghĩ chuyện gì thế?"

"Ồ Dị Hủ các, ta đã gặp... một kẻ mặc đồ đen, thân thủ của hắn cực kỳ giống một người bạn cũ."

"Dị Hủ các? Trong giang hồ này sẽ có kẻ ngang tài ngang sức với huynh mà cam tâm sống kiếp bù nhìn ư?"

Bạch Tử Họa xoay người ngồi lên ghế, "Không thể nào, cho nên mới nghĩ mãi không ra."

"Không nghĩ ra?" Sênh Tiêu Mặc theo sau chàng, cười bảo. "Hóa ra sư huynh cũng có chuyện nghĩ mãi không thông, thật hiếm thấy." Sênh Tiêu Mặc đứng bên, lại mở quạt xếp.

"Dị Hủ Quân trước nay hành xử cao thâm khó lường, giờ bên người còn có... một vị cao thủ tương trợ, xem chừng chúng ta cần phải đề phòng hơn nữa."

"Đúng vậy, huynh yên tâm đi, ta sẽ phái thêm người lưu ý Dị Hủ các, đúng rồi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở Thục Sơn thế, tiểu sư muội sao tự dưng lại bị thương?" Sênh Tiêu Mặc thắc mắc, thiên hạ này đâu có mấy ai có thể khiến tiểu sư muội bị thương, sẽ là ai nhỉ?

Bạch Tử Họa trầm mặc chốc lát, "Sau khi rời khỏi Thục Sơn thì vẫn bình yên vô sự, nhưng Tiểu Nguyệt, nó...."

Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa, chờ chàng nói tiếp, song chàng chậm chạp mãi không chịu nói, Sênh Tiêu Mặc sốt ruột gọi, "Sur huynh!"

Bạch Tử Họa ngồi im không nhúc nhích, Sênh Tiêu Mặc bắt đắc dĩ bảo, "Huynh xem, huynh lại thế nữa rồi, thôi được, để đệ đi, đệ đi thăm tiểu sư muội, rồi bảo tiểu sư muội kể cho nghe."

Sênh Tiêu Mặc đến phòng Thiều Nguyệt, thấy cô đang ngồi, "Tiểu sư muội, muội đang bị thương, sao lại còn tu luyện?"

Thiều Nguyệt mở mắt, "Sênh sư huynh, ta đang khôi phục nguyên khí, không phải tu luyện."

"Cái này mà không phải tu luyện sao, muội còn đang bị thương mà, haizzz, chẳng trách thiên phú của muội cao như vậy, bọn sư huynh chúng ta thực sự theo không kịp." Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt giấy, thờ dãi.

Thiều Nguyệt bật cười, đứng lên, đi tới bên bàn rót hai chén trà, "Sênh sư huynh, huynh lại đây ngồi đi."

"Được nha." Sênh Tiêu Mặc ngồi xuống, nâng chén trà lên nhẹ nhàng thưởng hương. "Chỉ có mỗi chỗ tiểu sư muội là ấm áp, cái phòng của Chương môn sư huynh ấy, chỉ biết im ắng lạnh lẽo như băng, hỏi hắn cái gì, hắn cũng không muốn trả lời."

Thiều Nguyệt cười bảo, "Nhất định là do huynh hỏi vấn đề mà sư huynh không muốn trả lời rồi."

Sênh Tiêu Mặc uống trà, "Ta chỉ hỏi lí do vì sao muội lại bị thương thôi."

Thiều Nguyệt trầm mặc một lát, Sênh Tiêu Mặc kì quái, sao phản ứng của tiểu sư muội lại y chang sư huynh thế, hắn hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu sư muội!"

Thiều Nguyệt thấy đáng vẻ lo lắng gấp gáp của Sênh Tiêu Mặc thì cũng không muốn che giấu nữa, "Sênh sư huynh, ta đã gặp Đông Hoa sư huynh tại Dị Hủ các."

"Cái gì?" Sênh Tiêu Mặc kinh ngạc, chợt nhớ tới ban nãy Bạch Tử Họa cũng đề cập đến một người bạn đồ đen, "Chẳng lẽ là người mặc đồ đen sư huynh nhắc đến?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Sênh Tiêu Mặc thắc mắc, "Sao Đông Hoa sư huynh lại khuất phục ở Dị Hủ các chứ?" Hắn nhìn Thiều Nguyệt, "Chẳng lẽ là huynh ấy đánh muội bị thương?"

"À?" Thiều Nguyệt không biết phải đáp ra sao, song Sênh Tiêu Mặc nhìn phản ứng của cô là hiểu, hắn vô cùng tức giận, "Đông Hoa kia thật tình, sao có thể khiến tiểu sư muội bị thương chứ?" Hắn bực bội xắn tay áo lên, đáng vẻ như kiểu nhất định phải tìm gặp Đông Hoa mắng cho một trận.

Thiều Nguyệt vội nói, "Đông Hoa sư huynh không có ý đâu."

"Tiểu sư muội, mặc kệ huynh ấy có cố ý hay không, thì cũng không thể gây tổn thương cho đồng môn." Sênh Tiêu Mặc vẫn vô cùng giận.

"Sênh sư huynh, chuyện này trước tiên cứ phải giữ bí mật, chờ tra ra rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành hẳn nói tiếp."

"Haizzzz..." Sênh Tiêu Mặc thở dài, "Cũng chỉ còn nước ấy."

Hoa Thiên Cốt quay về Thục Sơn, trong lòng còn lo lắng cho thương thế của Thiều Nguyệt, nàng không hiểu nổi người đàn ông mặc đồ đen thật sự là người đã cứu nàng đó sao, hắn còn là sư huynh của Kiếm tôn, thượng tiên của Trường Lưu ư? Đầu nàng không đủ xài rồi, suy nghĩ lòng vòng bắt đầu trở nên mơ màng.

"Chưởng môn!" Thanh Dương gặp Hoa Thiên Cốt ở ngoài điện, hô lên, Thanh Phong cũng nói theo, "Chưởng môn, cuối cùng ngài cũng trở lại." Vân Ân theo sau hai vị trưởng lão.

Hoa Thiên Cốt bị bọn họ kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, chẳng thể làm gì khác ngoài thuật lại chuyện vừa xảy ra, "Ta đi một chuyến tới Dị Hủ các, không phát hiện được gì hết."

"Ai da, không cần tìm nữa, Chưởng môn à, thì thể sư huynh đã được mang trả lại." Thanh Dương bảo.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Tìm thấy ở đâu?"

Vân Ân đáp, "Sáng nay đồ đệ vừa thức dậy đã trông thấy thi thể sư phụ nằm lại chỗ cũ."

Hoa Thiên Cốt hồi tưởng lại lời Thiều Nguyệt, quả nhiên là thật, Dị Hủ Quân dùng xong đem trả? Nàng lo lắng thi thể Thanh Hư đạo trưởng sẽ bị hỏng hóc chỗ nào đó, bèn cấp tốc đi đến đại điện, "Chúng ta đi kiểm tra một chút."

Trong linh đường của Thanh Hư đạo trưởng, Hoa Thiên Cốt dẫn đám đệ tử đi dập đầu trước lão, nàng tự trách, "Đạo trưởng, là do Tiểu Cốt không tốt, không thể bảo vệ di thể của ngài, xin ngài chớ nên phiền lòng, ngài yên tâm, từ giờ trở đi, ta nhất định sẽ thừa hưởng lại ý chí của ngài, phục hồi lại Thục Sơn!" Đám đệ tử nghe xong đều cảm thấy lòng ngực ngập tràn hy vọng.

Đại diện kế nhiệm, Hoa Thiên Cốt mặc đạo bào Thục Sơn, đứng ở trên cùng, Vân Ân dẫn theo hai vị đệ tử, từng bước đi lên, khi đã tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, họ khom người hành lễ, sau đó một đệ tử nhắc khay lên, cầm lấy cung vũ Chưởng môn, quỳ gối dâng bằng hai tay. Hoa Thiên Cốt nhận cung vũ, giờ lên, toàn bộ đệ tử lập tức đồng loạt quỳ xuống, "Đệ tử Thục Sơn bái kiến Chưởng môn!"

Ở phía dưới, Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt chính thức trở thành Chưởng môn Thục Sơn, mừng rỡ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tạm Biệt Thục Sơn

Thiện Xuân Thu quay về điện Thất Sát, trông thấy Sát Thiên Mạch đang ngồi trên ngai nhắm mắt nghỉ ngơi, gãi trên tay còn giữ tập giấy vừa nhận từ Dị Hủ các, tính chuẩn bị lặng lẽ chuẩn qua thì bây giờ, thanh âm Sát Thiên Mạch vang lên.

"Thiện Xuân Thu, người đi đâu vậy?" Sát Thiên Mạch vẫn nhắm nghiền hai mắt, lạnh lùng hỏi.

"Thánh quân, thuộc hạ..." Thiện Xuân Thu quỳ một gối xuống đất.

"Thiện Xuân Thu, người vẫn chưa chịu rút kinh nghiệm ư? Lần này chỉ chặt đứt một cánh tay của ngươi, nhưng lần sau chưa chắc đã giữ được mạng đâu."

Thiện Xuân Thu cho rằng Sát Thiên Mạch đang lo lắng cho mình, gãi ngứa đầu vui vẻ đáp, "Vi Thánh quân, thuộc hạ chết cũng không hối tiếc!"

"Thiện Xuân Thu! Xem ra ngươi nghe cũng không hiểu ý ta, ta muốn nói, nếu ngươi dám lại cãi lệnh của ta, tự tiện hành động thì dứt khỏi Thất Sát cho ta, đến lúc đó mạng của ngươi sẽ không còn phải là của ta nữa, ta cũng chẳng cần phải can thiệp." Sát Thiên Mạch đứng dậy.

"Thánh quân! Thuộc hạ thu thập Thần Khí Thập Phương cũng là vì muốn giúp Thánh quân thống nhất thiên hạ mà." Thiện Xuân Thu vội vàng bảo.

"Im miệng! Nếu ta muốn thống nhất thiên hạ thì cũng chỉ cần khẽ động đầu ngón út, chẳng cần tới Thần khí gì hết, người mà lại dám ỷ ỷ định đánh cướp Thần khí, hậu quả ra sau, tự ngươi gánh lấy, hừ!" Sát Thiên Mạch phất ống tay áo, rời khỏi điện Thất Sát.

"Thánh quân, Thánh quân..." Thiện Xuân Thu dõi theo hướng Sát Thiên Mạch bỏ đi, đau khổ hô lên, những gì gã làm, tất cả đều bởi Thánh quân, tại sao Thánh quân không hiểu, trước đây Thánh quân đâu phải thế này, đâu phải như thế này...

Tại Trường Lưu, chuyện Hoa Thiên Cốt chính thức trở thành đệ tử Trường Lưu đã truyền tới, nhất thời kích động đám đệ tử bàn luận sôi nổi. Kinh Thủy hào hứng chạy vào phòng ăn, hét lớn, "Có tin, có tin!"

Mạnh Huyền Lăng vui vẻ tiến lên phía trước, "Sao rồi, không phải là vụ Thiên Cốt đã trở thành Chương môn Thực Sơn đấy chứ?"

Kinh Thủy hưng phấn, "Làm rồi, làm rồi! Thiên Cốt thuận lợi lên làm Chương môn Thực Sơn rồi."

Nghê Mạn Thiên ngồi ở bàn trước nghe xong, mặt đầy ghen tị và tức giận, còn Hóa Tích thì thất vọng ngồi xuống. Vũ Kinh La ở bên hắt hủi tức đứng dậy, giờ cao chén đĩa, sung sướng bảo, "Quá tốt, cuối cùng cũng có người phải rửa chân cho ta một tháng rồi!" Xong nhìn Hóa Tích đầy ý cười.

Mạnh Huyền Lăng nắm hai tay lại, cao hứng, "Thiên Cốt quả thực quá tuyệt vời, tuổi còn trẻ đã được làm Chương môn một phái." Kinh Thủy gật đầu lia lịa.

Nghê Mạn Thiên đột nhiên bật đứng lên, kinh thường, "Chương môn Thực Sơn thì có gì đặc biệt hơn người? Thực Sơn mà nằm trong tay cô ta sớm muộn gì cũng có ngày tàn lụi, hừ!" Dứt lời bèn nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng ăn.

"Ôi trời..." Mạnh Huyền Lăng chế giễu. Dẫn Thượng Phiêu ngồi một bên chỉ nhìn theo bóng lưng Nghê Mạn Thiên, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Đại diện Trường Lưu, Lạc Thập Nhất bê đá Nghiệm sinh của tân đệ tử bước vào, anh chàng bày hết chúng lên một chiếc bàn dài, báo cáo với Ma Nghiêm và Sinh Tiểu Mặc, "Bám sư phụ, sư thúc, đá Nghiệm sinh của tất cả các đệ tử mới nhập môn đã kiểm kê xong, nhưng mà..."

Ma Nghiêm chờ Lạc Thập Nhất nói tiếp, Lạc Thập Nhất thưa, "Nhưng mà đệ tử phát hiện thấy...."

"Phát hiện thấy cái gì?" Ma Nghiêm hỏi.

"Duy chỉ có đá Nghiệm sinh của Hoa Thiên Cốt là không thấy đâu."

"Cái gì?" Ma Nghiêm giật mình.

Lạc Thập Nhất mãi một quỳ xuống nhận lỗi, "Đệ tử làm hỏng chuyện, xin sư phụ trách phạt."

Bạch Tử Họa bỗng đi vào, nghe thấy lời của Lạc Thập Nhất, chàng bảo, "Đứng lên đi." Chàng bước tới, "Đá Nghiệm sinh của Hoa Thiên Cốt hiện đang ở chỗ của ta."

Ma Nghiêm đứng dậy phất tay với Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất, con lui trước đi."

"Vâng." Lạc Thập Nhất hành lễ xong rồi đi.

Ma Nghiêm nhìn Bạch Tử Họa, "Tử Họa, đệ giữ đá Nghiệm sinh của Hoa Thiên Cốt làm gì?"

"Điều tra chút chuyện thôi, tạm thời cứ để ở chỗ đệ đi." Bạch Tử Họa bình tĩnh đáp, sau đó ngẩng đầu hỏi, "Sư huynh, huynh cho Thập Nhất dâng lên đá Nghiệm sinh của tân đệ tử đến đây để làm gì?"

"Tử Họa, chẳng lẽ đệ quên sao? Sau đại hội Tiên Kiếm, trưởng bối sẽ bắt đầu thu nhận đệ tử, chọn xong thì phải nhỏ máu mình lên đá Nghiệm sinh của chúng, xác lập mối quan hệ sư đồ, hướng dẫn đồ đệ đi theo đức hạnh của sư phụ, tâm hòa ý hợp." Ma Nghiêm nhắc nhở, y vẫn hy vọng Bạch Tử Họa sẽ thu nhận học trò.

Bạch Tử Họa vòng qua để đến bên bàn đặt đá Nghiệm sinh, "Đúng rồi, còn một tháng nữa là tới đại hội Tiên Kiếm, nhưng mà sư huynh, ta đã nói ta sẽ không thu đồ đệ."

"Tử Họa à!" Ma Nghiêm xoay người nhìn chàng, thấy Bạch Tử Họa trước sau như một, y vô cùng bất đắc dĩ, "Đệ không thu thì để cho sư muội thu, tóm lại, hai người các ngươi phải thu thấy một đồ đệ cho ta!"

Bạch Tử Họa nhớ rằng mình từng hỏi qua Thiều Nguyệt, lúc ấy Thiều Nguyệt cũng đã nói nàng chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, không hề muốn thu nhận đồ đệ, vậy chẳng lẽ... chàng nhìn Ma Nghiêm trước mắt, thật sự phải thu ư?

Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa im lặng chẳng nói chẳng rằng, cho là chàng ngần ngại chấp thuận bèn bảo, "Đại hội Tiên Kiếm lần này, xét về tư chất cao nhất phải kể đến Sóc Phong và Nghê Mạ Thiên, Nghê Mạ Thiên xuất thân từ Bồng Lai, gia đình học vấn lâu đời, cơ sở vững chắc thâm hậu; còn Sóc Phong, trời sinh dị cốt, tâm không màng thế sự, cực kì có tài trên con đường tu đạo, cho nên ta đang chuẩn bị đại hội Tiên Kiếm, mà mong chiến thắng nhất, là hai người bọn họ. Đề từ của Chương môn đời trước cũng đều là thủ khoa đại hội Tiên Kiếm, ta cho đệ chọn một trong hai người ấy đây. Còn Hoa Thiên Cốt thì, bây giờ nó đã là Chương môn Thực Sơn, người người trong thiên hạ đều biết nó sẽ không quay về Trường Lưu nữa, đá Nghiêm sinh của nó vứt đi cũng được rồi, chẳng còn quan trọng."

"Nghiêm sư huynh, huynh nói sai rồi!" Thanh âm Thiều Nguyệt truyền đến từ cửa đại điện, cô bước vào đại điện, đi về phía Ma Nghiêm.

"Sư muội?" Ma Nghiêm quay đầu nhìn Thiều Nguyệt, vừa lo lắng vừa trách móc, "Sư muội, sao muội lại đến đây, không chuyên tâm dưỡng thương đi còn chạy loạn lên làm gì."

"Đúng rồi, tiểu sư muội, sao muội không chịu nghỉ ngơi cho khỏe chứ?" Sênh Tiêu Mặc này giờ chỉ ngồi một bên phe phẩy quạt xếp, vừa thấy Thiều Nguyệt đã vội vàng đứng dậy lo lắng hỏi.

Thiều Nguyệt bất đắc dĩ đáp, "Ta nào có yếu ớt như vậy đâu, chút thương tổn này không hề đáng ngại, huống chi sư huynh đã đáp ứng thỉnh cầu của Tiểu Cốt, đồng ý cho nàng tiếp tục ở lại Trường Lưu bái sư học nghệ."

"Cái gì?" Ma Nghiêm cả kinh, "Chương môn Thực Sơn lại là đệ tử Trường Lưu, thế này thì còn ra cái thể thống gì nữa!"

"Sư huynh, toàn bộ trên dưới Thực Sơn không ngại việc Chương môn của bọn họ làm đệ tử Trường Lưu thì chúng ta cần gì phải suy nghĩ nhiều?" Bạch Tử Họa bảo.

"Nhưng cái này chẳng ra thể thống gì cả." Ma Nghiêm thở dài.

"Nghiêm sư huynh, thể thống hay không thể thống đều là do người ngoài nhìn vào, Trường Lưu của chúng ta và Thực Sơn xưa nay vốn vẫn quan hệ tốt, chẳng lẽ chỉ vì ánh nhìn của người ngoài mà phải chặn Hoa Thiên Cốt ở bên ngoài cửa ư? Như thế chỉ e rằng sẽ làm trái tim đệ tử Thực Sơn nguội lạnh đấy." Thiều Nguyệt khuyên nhủ.

"Haizzz..." Ma Nghiêm biết Thiều Nguyệt nói có lý thì cũng chỉ đành thỏa hiệp, y quay lại chỗ ngồi, "Các người đã quyết thì cứ như vậy đi."

Bạch Tử Họa lại nghe ra Thiều Nguyệt đang nói bóng gió, chàng hỏi, "Tiểu Nguyệt, mới vừa rồi muội có ý gì vậy?"

Thiều Nguyệt đi lên, "Sư huynh, nếu đại hội Tiên Kiếm có người gian lận thì phải xử lý như thế nào?"

"Dĩ nhiên là hủy bỏ tư cách, mà tất cả thành tích đạt được ở đại hội cũng sẽ triệt tiêu hết." Ma Nghiêm nghiêm nghị đáp.

Thiều Nguyệt nhìn Ma Nghiêm, "Nghiêm sư huynh, thu nhận đệ tử không phải chỉ cần đánh giá qua tư chất, mà còn phải xem đức hạnh. Cho nên ta hy vọng các huynh, trong đại hội Tiên Kiếm lần này, hãy giúp đây là một cuộc tranh tài rõ ràng và nghiêm minh, bất kỳ hành vi xúc phạm quy tắc nào, mặc cho sau lưng người đó có một vị thân phận ra sao chống đỡ, thì cũng phải xử phạt."

Sênh Tiêu Mặc thắc mắc, "Tiểu muội lo sợ đại hội Tiên Kiếm lần này sẽ có người gian lận sao?"

"Bây giờ Thất Sát đang muốn thu thập Thần Khí Thập Phương, mặc dù ta cho rằng Sát Thiên Mạch sẽ không làm như thế, song vấn đề ở đây là chưa chắc đám người Thất Sát đã không làm, cho nên chúng ta cũng phải chú ý kĩ xem trong hàng ngũ đệ tử liệu có gian tế Thất Sát giao tới hay không." Thiều Nguyệt nhớ trong nguyên tác có một tên gián điệp, hần liền hiệp cùng Nghê Mạ Thiên hãm hại Tiểu Cốt, cô muốn đề phòng trước.

"Sư muội nói rất có lý, đại hội Tiên Kiếm lần này ta sẽ trông coi thật kĩ lưỡng." Ma Nghiêm gật đầu, sau đó như nhớ ra chuyện gì, "Phải rồi, sư muội, hay là tranh thủ đại hội Tiên Kiếm lần này, muội cũng thu nhận học trò đi?"

"À..." Thiều Nguyệt hơi do dự, cô chỉ muốn thu một mình Tiểu Cốt, song để Tiểu Cốt về sống ở điện Tuyệt Tình, thế chẳng phải giúp nàng với sư huynh cùng tồn tại dưới một mái nhà, vậy sao có thể ngăn bọn họ yêu nhau chứ? Cô nhìn Bạch Tử Họa, "còn sư huynh?"

"Tử Họa, đệ ấy không muốn nhận, cho nên sư muội à, hy vọng rằng muội có thể nhận lấy một người." Ma Nghiêm thở dài.

"Vì sao sư huynh không muốn thu lại bảo ta thu?" Thiều Nguyệt khó hiểu.

"Đó là bởi vì..." Ma Nghiêm đang chuẩn bị nói ra miệng thì Sênh Tiêu Mặc vội vàng xen ngang, nháy mắt mấy cái với Ma Nghiêm, Thiều Nguyệt không hề ngờ việc Bạch Tử Họa áp ủ ý định đào tạo cô trở thành Chương môn tiếp theo, "Ài da, tiểu sư muội à, muội mà thu nhận học trò thì tốt biết bao, ta cũng định nhận hai đứa, muội thêm một đứa, đến lúc ấy chúng ta có thể cho đồ đệ của mình tranh tài, muội xem có vui không?"

Thiều Nguyệt nhìn hai người bọn họ, "Sênh sư huynh, huynh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chơi, cần thận hai đứa học trò tương lai của huynh còn lần áp cả huynh."

"Ôi? Không thể nào, ta mà kém vậy sao," Sênh Tiêu Mặc mở quạt xếp, ưỡn ngực, "Ta đâu có dễ vượt qua như vậy."

Thiều Nguyệt bật cười, Ma Nghiêm không biết phải làm sao, Bạch Tử Họa chỉ im lặng ngồi, Thiều Nguyệt đi tới, "Sur huynh, huynh không muốn thu nhận học trò ư?"

Tuy Bạch Tử Họa không muốn, song chàng cũng không muốn vì mình mà cưỡng bách Tiêu Nguyệt thu nhận học trò, "Tiểu Nguyệt, muội không cần miễn cưỡng, chuyện này đến lúc đó hẵng nói tiếp." Dứt lời, Bạch Tử Họa rời khỏi đại điện.

"Chương môn sư huynh nói vậy là có ý gì?" Sênh Tiêu Mặc thắc mắc nhìn theo bóng lưng Bạch Tử Họa.

Thiều Nguyệt đáp, "Sư huynh hẳn là đang cân nhắc."

"Cái gì?" Ma Nghiêm thờ phào, "Cuối cùng thì Tử Họa cũng chịu thông suốt sao? Vậy thì thật tốt quá."

Thiều Nguyệt lại thấy lo lắng, nếu sư huynh muốn thu nhận đồ đệ, vậy nhất định đó là sẽ Tiểu Cốt, thế thì sao lại không để mình là người thu nhận Tiểu Cốt nhỉ? Như vậy ít ra còn tốt hơn so với chuyện quan hệ giữa sư huynh và Tiểu Cốt trở thành sư đồ, thông suốt vấn đề này, gánh nặng trong lòng Thiều Nguyệt cũng buông xuống, nàng lắc đầu bật cười, chính mình từng khuyên sư huynh hãy cứ thuận theo tự nhiên, thế mà bản thân lại cứ tránh né, xem chừng mình cũng có lúc đi vào ngõ cụt.

Đột nhiên Thiều Nguyệt lên tiếng, "Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh, ta cũng phải thu nhận một đồ đệ."

"Tiểu sư muội, muội cũng thông suốt rồi, quá tốt, thế thì chúng ta có thể so tài một chút, xem xem lúc đó đồ đệ của ai sẽ lợi hại hơn." Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp, vừa cười vừa nói, hẳn cho rằng là mình thuyết phục Thiều Nguyệt thành công, âm thầm cao hứng không thôi.

"Được, sư muội thu nhận đồ đệ, cũng tốt, như thế sẽ có người đỡ đần giúp muội việc ở Trường Lưu." Ma Nghiêm tán thành chuyện Thiều Nguyệt muốn thu nhận đồ đệ.

Ở Thục Sơn, Đông Phương Úc Khanh đang gói ghém hành lý, Đường Bảo ở trên giường anh, không ngừng nói, "Cha à..."

Đông Phương Úc Khanh cười cười nhìn Đường Bảo, bấy giờ Hoa Thiên Cốt bước vào, thấy anh chàng đang thu thập đồ thì vội vàng tiến đến, "Đông Phương, huynh chuẩn bị đi à?"

"Ừ." Đông Phương Úc Khanh đứng dậy xoay đầu đáp, "Ta thấy muội từ giờ hẳn sẽ ổn thôi, ta phải vào kinh thành dự thi đây."

"Lần này huynh đi, không biết bao giờ mới có thể gặp lại nhau lần nữa." Hoa Thiên Cốt thật sự không nỡ.

"Cha, con không muốn xa cha." Đường Bảo hô.

Đông Phương Úc Khanh ngồi xuống, nhìn Đường Bảo, "Cha cũng không nỡ xa Đường Bảo mà." Anh chàng nhìn Hoa Thiên Cốt qua khước mắt, "Chỉ không biết, mẹ thân yêu của con có giống con không, cũng không nỡ xa ta? Dù sao Đường Bảo con à, con hãy yên tâm, chờ ta giành được bằng vàng, lúc ấy ta sẽ lập tức cưới mẹ con về làm vợ."

Hoa Thiên Cốt vội vàng đánh liên hoàn lên lưng Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương, huynh đừng đùa cợt nữa." Đông Phương liên tục xin tha.

Đường Bảo buồn bã bật khóc, "Cha ơi, con không muốn cha đi, không cho phép cha đi đâu." Dứt lời bèn nhảy đến bên cái mũi của anh chàng, ôm thật chặt.

"Đường Bảo, con thật nghịch ngợm." Hoa Thiên Cốt lắc đầu.

Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng đặt Đường Bảo xuống, dịu dàng khuyên nhủ, "Đường Bảo ngoan nào, đừng khóc, con thật nghịch mà..."

Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo, lại nghĩ Thục Sơn nay đã yên ổn, nàng cũng nên quay trở về Trường Lưu thôi, tuy phải tạm biệt mọi người thì có chút tiếc nuối, song cảm giác vui sướng khi được quay về Trường Lưu vẫn chiếm phần hơn.

"Vân Ân sư huynh, lúc ta không có ở đây, chuyện trong môn nhờ cả vào huynh, nếu như có chuyện gì không thể quyết thì phải nhờ cậy vào hai vị trưởng lão Thanh Phong và Thanh Dương nhé." Trước khi đi, Hoa Thiên Cốt dặn Vân Ân.

Vân Ân bảo, "Chương môn, người cứ an tâm học nghệ, chuyện trong môn đã có ba người chúng ta chăm nom."

"Được." Hoa Thiên Cốt xoay người, "Chuyện trong môn cũng nhiều, mọi người đừng tiền nữa."

"Cung tiễn Chương môn, đi đường bình an!" Ba người cùng thốt lên, đồng thời khom người hành lễ.

"Cáo từ!" Hoa Thiên Cốt cảm Thanh Tuyền hành lễ, sau đó xoay người rời khỏi Thục Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Quay Về Trường Lưu

Trong điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa ngồi gầy cổ cảm, nghĩ đến sinh tử kiếp, nghĩ đến di nguyện của sư phụ, sư phụ mong chàng giết không tha, nhưng chàng lại không thể làm vậy, lại nghĩ đến những lời khuyên can của Tiểu Nguyệt dành cho chàng, trên đời nhất định có biện pháp hóa giải sinh tử kiếp, chỉ là chưa ai phát hiện ra mà thôi, tâm tư chàng cứ thế hỗn loạn theo nhịp cảm, trong đầu vẫn văng vẳng câu "giết không tha" của sư phụ. Thiều Nguyệt ở phòng mình nghe thấy tiếng cảm xong cũng cảm giác sư huynh không ổn, cô đứng dậy đi tới phòng Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa đang gầy cảm thì cửa chính bị gió đẩy, sắc mặt không vui của Đàn Phàm xuất hiện, Bạch Tử Họa dừng tay nhìn y.

Đàn Phàm bước tới, nói. "Tâm trạng ngươi hiện tại cũng thật không tệ."

"Đàn Phàm, cho dù giữa chúng ta có giao tình sâu đậm, song tự tiện xông vào điện Tuyệt Tình thì quá mức vô lễ." Mặt Bạch Tử Họa không biến sắc.

"Hôm nay ta đến đây không phải là để nghe ngươi giảng cái gì lễ phép hay không lễ phép."

"Vậy huynh đến làm gì?"

"Tử Họa, hãy đi gặp Tử Huân một lần đi." Giọng điệu Đàn Phàm đã mềm mỏng hơn.

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn y, "Muội ấy lại làm sao?" Cũng không thể trách chàng, trước kia bởi vì Tử Huân căm hận những kẻ phụ tình trên thiên hạ nên đã sát sinh, Đàn Phàm phải tới tìm, chàng mới đi ngăn cản Tử Huân, không biết lần này lại xảy ra chuyện gì.

"Nàng làm sao ư?" Đàn Phàm hỏi ngược lại, "Ngươi hỏi cũng thật nhẹ nhàng." Thấy Bạch Tử Họa không phản ứng, Đàn Phàm bắt đầu đi bảo, "Được, ta không tranh cãi với ngươi nữa, ta chuẩn bị lịch luyện, hy vọng trước khi đi, ba người chúng ta có thể gặp nhau một lần." Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn về hướng khác, Đàn Phàm tiếp tục, "Ngươi yên tâm, ta không có ý gì khác, chỉ là gặp nhau, giống ngày xưa vậy."

"Ta cho rằng việc ấy là không cần thiết." Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tử Họa vang lên.

"Ý ngươi là gì?" Đàn Phàm không hiểu, "Tử Họa, ngươi hãy nhớ lại đi, thuở xưa khi năm người chúng ta còn là Thượng tiên sơ đẳng, hành hiệp trượng nghĩa ở muôn nơi, có bao nhiêu sáng khoái, còn bây giờ thì sao? Trước tiên là Đông Hoa mất tích," Nghe thấy tên Đông Hoa, sắc mặt Bạch Tử Họa ngưng lại, chàng hồi tưởng về chuyện ở Dĩ Hù các, "Sau đó đến Vô Cấu thoát ải, năm chỉ còn lại ba, chẳng lẽ với tình cảm của chúng ta, gặp mặt thôi cũng không thể sao? Chỉ thiệt cho Tử Huân năm ấy, vì ngươi mà rời bỏ Thất Sát, thế mà ngươi cũng thật nhẫn tâm, vô tình lại vô nghĩa."

"Ta không vô tình, cũng không vô nghĩa, là nữ nhi tình trường dây dưa ràng buộc, thế nên, không gặp cũng không sao."

Đàn Phàm tức giận, "Tử Họa, khi ngươi trở thành Chương môn Tôn thượng, báo đáp lại sự trông cậy của Trường Lưu, ta không có ý kiến gì, nhưng đối với Tử Huân, ngươi không thể rũ chút lòng thương hại được hay sao? Bây giờ nàng thống khổ, ngươi không thể lạnh lùng như thế được."

"Tử Huân căn bản không cần đến lòng thương hại, đối với muội ấy mà nói, thương hại muội ấy thì muội ấy càng bị ai, ta tin rằng sẽ có một ngày, muội ấy có thể buông xuôi." Bạch Tử Họa nhìn Đàn Phàm, "Chỉ có huynh, huynh đừng nên tùy ý ra chủ trương." Chàng đứng dậy, đưa tay. "Xin quay về đi, không tiễn."

Đàn Phàm chỉ tay về phía Bạch Tử Họa, "Hay cho ngươi, Tử Họa à, hôm nay ngươi không đi phải không, không đi, thì ta trời ngươi bắt ngươi phải đi!" Dứt lời, y vung tay hướng Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa vội tránh né, sau đó đánh nhau với Đàn Phàm. Thiều Nguyệt vừa mới đi tới đình viện của Bạch Tử Họa, cô nghe thấy tiếng động bèn tiến đến xem, hóa ra hai người Bạch Tử Họa và Đàn Phàm đang giao chiến, cô mãi một xông tới can, duỗi tay ngăn giữa bọn họ, hô lớn. "Mau dừng tay!"

Bạch Tử Họa với Đàn Phàm trông thấy mục tiêu công kích bỗng dung biến thành Thiều Nguyệt thì vội vã rút tay thu hồi pháp lực, Bạch Tử Họa nhún mảy, trách móc, "Tiểu Nguyệt! Muội đang làm gì vậy, thương tích còn chưa khỏe, sao có thể hành động bừa bãi?"

"Sư huynh, ban nãy ta chỉ muốn ngăn cản hai người." Thiều Nguyệt cúi đầu xin lỗi.

Đàn Phàm thấy Thiều Nguyệt không sao cũng thở phào nhẹ nhõm, Thiều Nguyệt quay về phía y chấp hai tay hành lễ, "Thượng tiên Đàn Phàm," Đàn Phàm hơi gật đầu, Thiều Nguyệt khuyên nhủ, "Tuy ta không biết có sao huynh đánh nhau với sư huynh ta, song điện Tuyệt Tình không phải nơi để tỷ vô, huống chi hai người cũng là Ngũ Thượng Tiên, cần gì phải gây gỗ tới nông nỗi này."

Đàn Phàm chỉ Bạch Tử Họa, "Muội hãy hỏi Tử Họa đi, xem hắn ta rốt cuộc tuyệt tình như thế nào, Tử Huân thống khổ vì hắn, sao hắn lại có thể như vậy chứ?"

"A..." Thiều Nguyệt sững sờ, cảm giác của người khác, cô sao biết, hơn nữa cô cũng chưa từng trải qua chuyện tình cảm, thật sự không biết nên xử lý ra sao.

"Tiểu Nguyệt, muội mau về nghỉ ngơi đi." Bạch Tử Họa bảo Thiều Nguyệt quay lại tu dưỡng, cũng không để ý lời của Đan Phàm, những gì cần nói chàng cũng đã nói xong, chàng cảm thấy không còn thiếu gì nữa. Song Thiều Nguyệt lo bọn họ lại đánh nhau, cô lắc đầu, nhất quyết không chịu đi, Bạch Tử Họa bắt đầu đi cũng lắc đầu.

Đan Phàm trông thấy động tác phối hợp của Bạch Tử Họa và Thiều Nguyệt chợt gật đầu liên tục nói, "Thì ra là như thế, thì ra là như vậy," Y chỉ tay về phía Bạch Tử Họa, "Tử Họa, người vô tình, hóa ra vì trong tâm vốn đã sớm có tình," Y nhìn Thiều Nguyệt, "Ta thấy, Tử Huân thật sự đã nhìn lầm người." Dứt lời bèn quay đầu bước đi.

Thiều Nguyệt chẳng hiểu gì, cô nhận ra ánh mắt Đan Phàm đầy thâm ý, bèn hỏi Bạch Tử Họa, "Sur huynh, huynh ấy không có hiểu nhầm gì đấy chứ? Ta cảm thấy ánh mắt huynh ấy lúc nhìn ta như có ẩn ý."

"Không sao đâu, kệ hắn ta." Bạch Tử Họa ngẩng mặt nhìn bầu trời ở bên ngoài.

Thiều Nguyệt càng thắc mắc, "Sur huynh, có phải huynh có tâm sự gì hay không?"

Bạch Tử Họa xoay người ngồi xuống, "Tiểu Nguyệt à, muội có thật sự cho rằng trên đời này có phương pháp hóa giải sinh tử kiếp không?"

"Sur huynh, huynh không thể bỏ cuộc, nhất định sinh tử kiếp sẽ có cách giải, hơn nữa nó là sinh tử kiếp, không phải tử kiếp." Thiều Nguyệt đáp, cô quả thật không biết liệu sinh tử kiếp có thực có phương pháp hóa giải hay không, nhưng cô không muốn ngừng khuyên can sur huynh, phòng ngừa sur huynh tuân theo di nguyện của sư phụ, nẩy sinh sát niệm đối với Tiểu Cốt.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu trầm tư, chàng chỉ muốn nghe một ý kiến khác biệt mà thôi, sư phụ, sư huynh đều bảo chàng phải giết không tha, riêng mình Tiểu Nguyệt khuyên chàng buông bỏ ý định giết chóc, cho phép chàng được thuận theo mong muốn ban đầu của bản thân, chàng không hề hy vọng mình sẽ gây tổn thương cho người vô tội.

Đan Phàm đến chỗ ở của Tử Huân, trông thấy nàng ta đang thương cảm nhìn ra bên ngoài, Tử Huân nhận ra y, "Đan Phàm, huynh tới à."

"Tử Huân, ta phải đi." Lần này Đan Phàm đến là muốn từ giả nàng.

"Người hiện đã là Thượng tiên quý vị, còn muốn xuống nhân gian lịch luyện, chỉ để chứng minh huynh đã buông xuôi?"

"Không cần chứng minh, chỉ cần hành động."

Tử Huân xoay người đi tới, "Huynh đã đi gặp chàng?"

"Ta..."

"Chàng vẫn không muốn gặp ta?"

"Tử Huân, không phải hắn không muốn gặp muội, mà là không muốn phải thấy chấp niệm trong lòng muội kia."

"Nếu ta từ bỏ chấp niệm, vậy ta vẫn còn là ta ư?"

"Dĩ nhiên muội sẽ vẫn là muội, hơn nữa sẽ còn tốt hơn, Tử Huân, chấp niệm dành cho người không thêm để ý hay bận tâm mà nói, chấp nhận thì sẽ liên lụy, thả đừng dây dưa cho xong, với muội, với ta, đều là những chuyện tốt đến không thể tốt hơn. Ta biết, trong lòng muội có bao nhiêu nỗi khổ, nhiều khi sẽ không đành lòng, nhiều khi sẽ khó buông bỏ, song nếu muội quả thật quyết tâm từ bỏ hẳn, muội sẽ có một khởi đầu hoàn toàn mới." Đan Phàm đi tới, khuyên nhủ, "Tử Huân, muội cũng nên buông xuôi rồi."

"Đan Phàm, tâm ý của huynh, ta hiểu, cảm ơn huynh, nhưng nếu như có thể buông xuôi thì ta đã không đau như thế, khổ như thế."

"Muốn còi chuông thì phải nhờ người buộc chuông. Tử Huân, Tử Họa... căn bản không đáng để muội như thế này, muội cũng không biết hắn ta..." Đan Phàm không thể nói ra những gì y trông thấy.

"Tử Họa, chàng làm sao?" Tử Huân nhẹ nhàng hỏi.

"Tử Huân..." Đan Phàm tự dừng thờ dài bất lực, "Ồ vào thời điểm muội thống khổ, hắn ta... Bạch Tử Họa... tự muội đi đến điện Tuyệt Tình là sẽ hiểu."

"Đan Phàm..." Tử Huân thắc mắc.

Đan Phàm đưa tay ngăn nàng lại, "Được rồi, Tử Huân, ta phải đi đây, song muội phải nhớ kĩ, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, muội luôn có thể đi tìm ta, ta vĩnh viễn chờ bên muội." Đan Phàm lưu luyến nhìn Tử Huân rồi biến mất.

Tử Huân suy ngẫm lời Đan Phàm nói, nàng luôn cảm thấy bất an, vì vậy vội vàng bay về phía Trường Lưu.

Tin tức Hoa Thiên Cốt sắp sửa quay về Trường Lưu đã sớm được Kinh Thủy báo cho mọi người, vậy nên Hoa Thiên Cốt vừa mới trở lại, Kinh Thủy, rồi đám người Mạnh Huyền Lăng đã chạy ra đón tiếp nàng, Mạnh Huyền Lăng thấy Hoa Thiên Cốt ngự phi kiếm bay xuống bèn cảm thán, "Thiên Cốt à, thuật ngự kiếm của muội đã thuần thục lắm rồi đó."

"Hà hà..." Hoa Thiên Cốt bật cười ngượng ngùng.

"Đúng nha, Thiên Cốt, giờ đây cậu đã trở thành Chương môn một phái rồi, không còn giống như trước nữa đâu nha, ta còn tưởng rằng cậu sẽ chẳng còn có ý định quay về cơ đây." Khinh Thủy đứng cạnh thờ dài.

"Sao có thể như thế, không lúc nào ta không nhớ về mọi người." Hoa Thiên Cốt nói theo đúng sự thật.

Hỏa Tích chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, có chút phẫn uất, "Hoa Thiên Cốt, cô hại ta thua thảm bại, ta phải bỏ ra một tháng để rửa cái chân thối của Vũ Khinh La đó."

Vũ Khinh La đập một phát lên đầu Hỏa Tích, mọi người cũng cười vang, tuy Hỏa Tích không cam tâm, nhưng cậu chàng cũng cười theo, Vũ Khinh La bảo với Hoa Thiên Cốt, "Cảm tạ."

Hoa Thiên Cốt được mọi người vây quanh hỏi han khiến cho nàng cảm thấy được quay về Trường Lưu thật sự rất tốt.

"Haizz, cuối cùng cũng được giải phóng, bị bọn họ tra hỏi lâu như thế, mình cũng không biết phải trả lời như thế nào." Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm.

"Ha ha," Đường Bảo chui ra từ lỗ tai Hoa Thiên Cốt, "Mẹ ơi, mẹ bây giờ trông thật là uy phong."

"Có điều không hiểu sao ta lại không trông thấy Mạn Thiên." Hoa Thiên Cốt thất vọng.

"Hừ!" Đường Bảo nghiêng đầu bất mãn, "Nha đầu hung dữ đó còn lâu mới tới, bây giờ mẹ đã là Chương môn Thục Sơn, không biết xịn hơn bao nhiêu lần so với cái thân phận thiên kim Bồng Lai của ả, ả ghen tị còn chưa kịp, huống chi là đến thăm mẹ chứ?"

"Hả? Chẳng lẽ cô ấy còn giận ta?" Hoa Thiên Cốt nhớ lúc trước khi đi, Nghe Mạn Thiên trông đầy bức tức, đến giờ con giận vẫn chưa chịu biến mất ư?

"Mẹ à, mẹ coi con nhóc hung dữ ấy là bạn hữu, nhưng chưa chắc người ta cũng đã coi mẹ như bạn hữu đâu." Đường Bảo thật sự lo lắng cho Hoa Thiên Cốt.

"Có thể Mạn Thiên, cô ấy..." Hoa Thiên Cốt vẫn hy vọng mình và Nghê Mạn Thiên có thể quay lại như trước kia.

"Được rồi, mẹ à, không phải mẹ muốn đi thăm Kiếm tôn hay sao?" Đường Bảo mãi mốt đánh sang chuyện khác.

"Ừ nhì." Hoa Thiên Cốt vỗ đầu, "Ta cũng đang định đi đây."

Đường Bảo nhìn theo hướng đi của Hoa Thiên Cốt, "Không thể nào, mẹ ơi, mẹ định cứ thế mà trực tiếp xông tới điện Tuyệt Tình á?"

"Ừ, đúng rồi," Hoa Thiên Cốt đã ngự kiếm bay lên không trung, thắc mắc quay sang nhìn Đường Bảo đang bò trên vai mình, "Sao thế, Đường Bảo?"

"Mẹ ơi là mẹ! Mẹ không thể cứ tự nhiên như thế, điện Tuyệt Tình là nơi ở của Tôn thượng và Kiếm tôn, đệ tử bình thường không thể tùy tiện đi vào." Đường Bảo thốt lên.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo, "Ta chỉ muốn xem vết thương trên người Kiếm tôn liệu đã lành hay chưa."

Đường Bảo ngược nhìn phía trước mặt, kêu to, "Mẹ à! Mẹ ơi! Trước mặt, mau nhìn trước mặt!"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt không hiểu xoay mặt lại, chưa gì đã trông thấy bản thân ngự kiếm phi thẳng vào hòn đảo nhỏ nằm phía dưới điện Tuyệt Tình, nếu cứ bay tiếp thì chẳng mấy chốc sẽ va chạm, Hoa Thiên Cốt vội vàng không chế ngự kiếm, thời điểm sắp đụng trúng, mũi kiếm hướng lên trên không đảo đúng 90 độ, nàng bay dọc theo hòn đảo, thi thoảng lại đập một cái, Đường Bảo nắm thật chắc y phục của nàng, "Mẹ ơi, mẹ ơi..."

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng vào đảo, nàng thở phào nhẹ nhõm, lúc chuẩn bị hạ xuống thì đột nhiên một tiếng quát vang lên, "Kẻ nào, to gan dám xông vào điện Tuyệt Tình!"

Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, ngã thẳng xuống đất, Đường Bảo cũng từ bả vai nàng lộn nhào mấy vòng, Hoa Thiên Cốt xoa xoa vị trí đau nhức, "Đường Bảo, con có sao không? Có bị thương không?"

Hai mắt Đường Bảo quay cuồng, "Mẹ à... con... hồng có sao..."

Từ Trúc thấy con sấu dưới chân mình vô cùng đáng yêu, nàng nhặt Đường Bảo lên, hỏi, "Người tên là Đường Bảo ư?" Đường Bảo vẫn còn choáng váng, chỉ có thể mơ màng trả lời, "Vâng..." Từ Trúc nhìn người ngồi dưới đất, thấy nàng ta mặc đạo bào đệ tử Trường Lưu, cho rằng nàng ta đã vô tình đi ra đây, "Vậy muội là?"

Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng dậy, hành lễ, "Đệ tử Họa Thiên Cốt!"

"Hoa Thiên Cốt?" Từ Trúc đi tới, "Là vị Chương môn Thục Sơn làm Trường Lưu sôi sùng sục đó sao?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt thì thầm, "Khoa trương như thế ư?"

"Cũng không hẳn, bây giờ có thể coi muội như danh nhân Trường Lưu rồi." Từ Trúc đặt Đường Bảo trong lòng bàn tay, thấy nó lười biếng nằm ườn ra bên lấy tay chọt chọt, Đường Bảo lập tức co thân mình lên, Từ Trúc cảm thấy vô cùng thú vị, lại bắt đầu chọt chọt tiếp, cực kì quái dị.

Cuối cùng Đường Bảo cũng tỉnh lại, phát hiện có người lạ đang trêu chọc thì vội tránh né, "Ai da, cô đừng động vào ta nữa, đừng động vào đầu ta nữa."

Từ Trúc phì cười, Hoa Thiên Cốt tiến đến, không biết nên xưng hô thế nào với Từ Trúc, nàng muốn đòi Đường Bảo về, song lại cũng chẳng biết nên mở miệng như thế nào, cứ đứng lúng ta lúng túng.

Từ Trúc đề ý thấy Hoa Thiên Cốt đang khó xử thì cũng không trêu Đường Bảo nữa, giả bộ đang hắng một cái, "À, tỷ là Từ Trúc, đệ tử phụ trách chăm sóc chuyện cơm áo của Thiệu... của Kiếm tôn."

"Kiếm tôn ấy à?" Hoa Thiên Cốt vui vẻ nói, "Vậy Từ Trúc sư tỷ, muội có thể gặp Kiếm tôn một lát không?"

"Hả?" Từ Trúc nhìn Hoa Thiên Cốt, "Xem ra không phải muội vô tình tới điện Tuyệt Tình, mà là đặc biệt có ý định nhì."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng ạ, muội đến thăm Kiếm tôn."

Từ Trúc thấy vẻ mặt đơn thuần của Hoa Thiên Cốt thì bật cười, "Khắp toàn bộ Trường Lưu, hẳn chỉ có mình muội thân làm đệ tử mà dám xông vào điện Tuyệt Tình chỉ vì muốn gặp Kiếm tôn."

"À?" Hoa Thiên Cốt luống cuống, "Có phải muội lại làm sao gì rồi không?"

"Tự tiện xông vào điện Tuyệt Tình thì sẽ bị xử phạt." Từ Trúc đáp.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo trên tay Từ Trúc, "Đường Bảo, sao con không dẫn ta."

Đường Bảo lập tức nhảy lên người Hoa Thiên Cốt, "Mẹ à, là do mẹ đi quá nhanh đó chứ, con còn chưa kịp bảo."

"Vậy bây giờ phải làm sao đây?" Hoa Thiên Cốt loay hoay.

"Từ Trúc, có chuyện gì thế?" Thiệu Nguyệt nghe thấy động tĩnh bèn đi tới.

Từ Trúc thấy có đệ tử khác ở đây thì xoay người vội vàng hành lễ, "Bái kiến Kiếm tôn!"

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, cũng hành lễ theo, "Bái kiến Kiếm tôn!"

"Ừ." Thiệu Nguyệt đi đến, "Tiểu Cốt, sao con lại tới đây?"

"Con.." Hoa Thiên Cốt nhất thời chưa biết nên trả lời ra sao.

Từ Trúc thấy Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt hình như có quen biết cũng chỉ thức thời cáo lui. Hoa Thiên Cốt nhận ra bây giờ chỉ còn mỗi mình với Thiệu Nguyệt thì càng bối rối không biết nên làm gì, Đường Bảo chịu không nổi, trực tiếp nói, "Kiếm tôn ơi, mẹ lo cho thương thế của người nên mới tới đây để thăm người đây."

"Vậy à?" Thiệu Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt đành gật đầu, Thiệu Nguyệt mở rộng hai tay, "Con yên tâm đi, Tiểu Cốt, con xem, thương thế của ta đã lành rồi, chỉ có điều sư huynh, bọn họ cứ chuyện bé xé ra to, bắt ta ở trong phòng nghỉ ngơi, không cho ta đi khắp nơi làm loạn."

"Thật xin lỗi, Kiếm tôn, cũng do con mà người mới..." Hoa Thiên Cốt áy náy.

Thiệu Nguyệt gỡ đầu Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt "ai ui" một tiếng, che trán lại, Thiệu Nguyệt đáp, "Tiểu Cốt, chuyện này người sai không phải con, bởi vì ta gặp lại được Đông Hoa sư huynh, cho nên mới nhất thời lơ là, chẳng liên quan gì đến con hết, con đừng tự trách."

"Có lẽ vậy...."

"Được rồi, nếu không nhờ con, ta còn không biết chuyện Đông Hoa sư huynh hiện đang ở Dị Hủ các, cho nên coi như là con đã giúp ta." Thiệu Nguyệt an ủi.

"Có thật không ạ?" Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu mừng rỡ nhìn Thiệu Nguyệt, "Là con giúp Kiếm tôn ư?"

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Ừ, thật đấy."

Hoa Thiên Cốt nghe xong thì cao hứng bật cười, nàng luôn cảm thấy mình khiến cho Kiếm tôn bị liên lụy, mỗi lần bản thân gặp nguy hiểm, Kiếm tôn đều tới cứu nàng, nếu như nàng cũng có thể giúp đỡ Kiếm tôn, trong lòng nàng vô cùng vui sướng.

Bây giờ Bạch Tử Họa trở lại điện Tuyệt tình, chàng trông thấy Thiệu Nguyệt đang nói chuyện cùng một đệ tử Trường Lưu bèn đi tới, Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa đứng sau lưng Thiệu Nguyệt, mãi một cung kính hành lễ, "Bái kiến Tôn thượng!"

"Sur huynh, huynh về rồi." Thiều Nguyệt xoay người bảo.

Bạch Tử Họa gật đầu, khó hiểu nhìn Hoa Thiên Cốt, chàng không hiểu sao nàng lại ở đây, Hoa Thiên Cốt chịu áp lực dưới ánh mắt Bạch Tử Họa, chỉ đành cứng đờ người đứng như trời trồng.

Thiều Nguyệt cảm thấy Hoa Thiên Cốt khó xử, biết rằng nàng chịu không nổi áp lực từ sư huynh bèn nói với Bạch Tử Họa, "Sư huynh, cuộc thảo luận quy tắc đại hội Tiên Kiếm thế nào rồi."

"Ừ, đã xong, đến lúc ấy chúng ta sẽ giám sát nghiêm ngặt." Bạch Tử Họa bình tĩnh đáp.

Thiều Nguyệt bảo với Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, con về trước đi, phải cố gắng trong đại hội Tiên Kiếm đấy nhé."

"Dạ vâng." Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, sau đó hành lễ, "Đệ tử cáo lui!"

"Sao nó lại ở điện Tuyệt Tình?" Bạch Tử Họa cau mày.

"Sư huynh, đã lâu rồi chúng ta chưa cùng họp tấu một khúc." Thiều Nguyệt vội lãng sang chuyện khác.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn cô, Thiều Nguyệt chỉ cười cười, cuối cùng Bạch Tử Họa cũng đành xoay người trở về phòng, Thiều Nguyệt theo sau chàng, cô biết sư huynh không còn tra cứu nữa.

Từ Huân vừa tới điện Tuyệt Tình đã thấy Bạch Tử Họa ở trước phòng gây cảm, còn bên cạnh chàng lại là một cô gái toàn thân diện bạch y, nàng nhận ra đây là sư muội của Bạch Tử Họa, Thiều Nguyệt. Trên tay Thiều Nguyệt cầm ngọc tiêu, là ngọc tiêu mà ban đầu Bạch Tử Họa nhờ Vô Cầu tìm giúp, Từ Huân nắm chặt tay lại, nhìn cảnh tượng hai người bọn họ cầm tiêu họp tấu thật quá chói mắt, nàng lăm lăm, "Từ Họa, chàng có thể vô tình đối với ta, nhưng chàng cũng phải vô tình cả với những người khác nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Trước Đại Hội Tiên Kiếm

Hoa Thiên Cốt quay trở lại với lịch tu luyện thường ngày ở Trường Lưu, mỗi lần nàng định đi bắt chuyện với Nghê Mạn Thiên thì bị cô nàng tránh né, không hề cho nàng chút cơ hội, Hoa Thiên Cốt đành chờ đợi. Bấy giờ, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc tới, đám đệ tử tập họp hành lễ, "Bái kiến Thế tôn, Nho tôn!"

"Được rồi, mọi người đứng lên hết đi." Sênh Tiêu Mặc tay cầm quạt bảo.

Đám đệ tử đứng dậy xong, Ma Nghiêm nói, "Đại hội Tiên Kiếm sắp sửa khai mạc, đến lúc ấy, Chương môn các phái cũng sẽ tới dự lễ, các người phải tu luyện thật chăm chỉ, không được phép làm cho Trường Lưu mất mặt."

"Vâng, thưa Thế tôn!"

"Còn nữa, đại hội Tiên kiếm lần này, người xếp hạng nhất sẽ được trở thành đồ đệ nhập môn của Tôn thượng, nhưng người xếp hạng bét thì sẽ phải rời Trường Lưu." Ma Nghiêm nghiêm túc.

"Hả?" Đám đệ tử kinh ngạc.

Ma Nghiêm nhìn Hoa Thiên Cốt, tiến lên phía trước mấy bước, Hoa Thiên Cốt thấy áp lực bởi khí khái của Ma Nghiêm, cổ rút lại, hơi lùi về đằng sau, nàng sợ hãi trước lời giáo huấn của Ma Nghiêm, "Hoa Thiên Cốt, ngươi là đệ tử Trường Lưu, bắt buộc phải tuân thủ theo môn quy của Trường Lưu, mặc dù ngươi thân làm Chương môn Thực Sơn, song không hề khác biệt gì so với các đệ tử khác, nếu như trong đại hội Tiên Kiếm lần này, ngươi đứng bét, thì lập tức sẽ bị trục xuất khỏi Trường Lưu."

"Vâng, đệ tử xin tuân theo lời dạy bảo của Thế tôn." Hoa Thiên Cốt thốt lên, lòng thầm quyết tâm phải luyện tâm thật chăm chỉ, tuyệt đối không thể để bị đuổi khỏi Trường Lưu.

Ma Nghiêm đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, "Đúng rồi, đại hội Tiên Kiếm lần này, không được phép dùng ngoại lực, tỷ như mượn pháp khí hay được hoàn, bất cứ vật dụng gì giúp tăng pháp lực trong thời gian ngắn, và cả ăn gian, trò xảo trá gian lận nào đó, một khi bị phát hiện, ắt sẽ bị hủy bỏ tư cách tham dự đại hội, nghiêm trọng hơn còn phải nhận chịu phạt, tất cả đã nghe rõ chưa?"

"Dạ vâng, thưa Thế tôn!"

"Tốt lắm, tiếp tục tu luyện đi." Ma Nghiêm nói xong bèn xoay người bỏ đi, Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt giấy nhìn đám đệ tử cười cười rồi cũng bám theo.

Hoa Thiên Cốt đứng chờ trước cửa phòng Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên vừa thấy Hoa Thiên Cốt đã tức tối nghiêng đầu định đi lướt qua, Hoa Thiên Cốt vội vã chạy lại, đưa vật trong tay cho cô nàng, "Mạn Thiên, cô chớ nóng giận, cô xem, ta mang cho cô đặc sản Thục Sơn này, bên trong có rất nhiều thức ăn ngon."

Nghê Mạn Thiên cao ngạo nói, "Bồng Lai của chúng ta không thiếu thứ gì, ai thèm những cái nghèo nàn này của cô chứ."

"Mạn Thiên à, thật sự xin lỗi, ta không hề cố ý lừa gạt cô, chỉ là có chút chuyện, ta cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa." Hoa Thiên Cốt áy náy.

"Hừ! Ngươi không cần nói gì hết, ngươi cho rằng cứ thế thì ta sẽ tha thứ cho ngươi ư."

"Ta không mong cầu cô tha thứ cho ta, ta chỉ muốn cô biết, từ đầu chí cuối, ta vẫn luôn mong chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau."

"Bạn?" Nghê Mạn Thiên khinh thường nhìn nàng, "Mất ta bị mù thật rồi, ta nhìn nhầm ngươi, bây giờ ngươi đã là Chưởng môn Thục Sơn, đâu cần ta ở bên bảo vệ nữa, rồi thì Kinh Thủy, xong lại đến Mạnh Huyền Lăng, nói chung, ngươi nghe cho rõ đây, chúng ta không phải bạn bè, đừng lượn lờ trước mặt khiến ta chóng mặt nữa." Dứt lời bèn bước vào phòng, chặn Hoa Thiên Cốt ở ngoài cửa.

"Mạn Thiên, Mạn Thiên..." Hoa Thiên Cốt đập cửa phòng, cuối cùng đành thất vọng rồi đi.

Bởi vì Hoa Thiên Cốt lo mình sẽ đứng bết tại đại hội Tiên Kiếm cho nên buổi tối nàng lại cố gắng luyện tập, Bạch Tử Họa đi ngang qua thấy nàng bèn tiến tới gần, "Đã trễ thế này, con còn ở đây luyện kiếm?"

"Tôn thượng ạ?" Hoa Thiên Cốt dừng lại, xoay người, "Trong hàng ngũ đệ tử, con là người có thực lực kém nhất, con sợ con sẽ bị đuổi khỏi Trường Lưu."

Bạch Tử Họa nhận ra Thanh Tuyền trên tay nàng, "Trong đại hội, con định dùng Thanh Tuyền sao?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, đúng vậy, Tôn thượng, có gì không ổn ạ?"

"Thanh Tuyền có linh tính, nếu con rót pháp lực vào kiếm, nó sẽ giúp con tăng thêm pháp lực."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Tôn thượng ơi, con không có ý này, chỉ là con vẫn luôn dùng nó, dùng theo thói quen mà thôi."

Bạch Tử Họa nhắc nhở, "Đại hội Tiên Kiếm lần này sẽ rất khác, quy tắc tranh tài cũng vô cùng nghiêm, không thể để bị vi phạm."

"Vâng, thưa Tôn thượng!" Hoa Thiên Cốt vội vàng hành lễ.

Bạch Tử Họa gật đầu một cái, Thiệu Nguyệt biết tính tình Tiểu Cốt, lúc này nhất định nàng đang cố gắng tập luyện, cho nên cô ngự kiếm phi hành bay đến sân tập, trông thấy sư huynh cũng ở đây, bèn tránh không khỏi nhớ về nguyên tác, nhớ về tình cảm ngang trái hai người bọn họ đã nảy sinh, cô chỉ đứng im một bên quan sát.

Bạch Tử Họa thấy mình đã dặn dò Hoa Thiên Cốt đủ rồi thì chuẩn bị rời đi, Hoa Thiên Cốt chợt nhớ ra nếu như mình có thể trở thành đệ tử nhập môn của Tôn thượng, ắt sẽ có thể ra vào tùy ý điện Tuyệt Tinh, ngày ngày gặp gỡ Kiếm tôn, nàng thật sự không biết chuyện Kiếm tôn cũng định thu nhận đồ đệ.

"Tôn thượng ơi," Hoa Thiên Cốt gọi Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa quay đầu nhìn nàng thắc mắc, Hoa Thiên Cốt thấp thỏm hỏi, "Nếu có thể trở thành đệ tử của Tôn thượng, vậy là có thể ở lại điện Tuyệt Tinh cùng Tôn thượng ạ?"

Bạch Tử Họa cau mày nhìn Hoa Thiên Cốt, "Đệ tử và sư phụ ở chung một chỗ, chuyện này vừa thuận lợi cho việc dạy dỗ đệ tử, vừa giúp cho đệ tử học tập theo đức hạnh của sư phụ."

"Vậy.... con phải trở thành đệ tử của Tôn thượng!" Hoa Thiên Cốt quyết định.

Bạch Tử Họa im lặng một lúc mới nghiêng đầu bảo, "Con nên dẹp cái ý định này đi, ta không thu con làm đệ tử đâu." Dứt lời bèn rời đi, song trong lòng vẫn suy ngẫm, chẳng lẽ lại không thể tránh khỏi sinh tử kiếp ư?

Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng Bạch Tử Họa, hô lên, "Con nhất định sẽ trở thành đệ tử của Tôn thượng!"

Thiệu Nguyệt ở trên không trung trùng hợp nghe thấy câu này, cái gì cơ? Tiểu Cốt muốn làm đồ đệ của sư huynh sao? Thiệu Nguyệt thậm cả kinh, nguyên tác vẫn chưa hề thay đổi, xem ra mình nhất định phải ngăn cản bọn họ trở thành sư đồ.

Mới vừa rồi đối thoại cùng Hoa Thiên Cốt ở ngoài cửa, Nghê Mạn Thiên ngồi trong phòng cực kỳ buồn rầu, chạy ra ngoài lại đi tới đi lui, vừa đi còn vừa tức giận bứt cỏ dại bên đường. Thiệu Nguyệt trông thấy cô nàng bèn nhớ đến một tình tiết, cô nàng này là Nghê Mạn Thiên, là người luôn có ý định hãm hại Tiểu Cốt, nếu như có thể khuyên can cô ta thì có khi cô ta sẽ không chơi xấu Tiểu Cốt nữa, thế thì hẳn sẽ tốt hơn nhỉ?

Nghĩ là làm, Thiệu Nguyệt từ trên không trung hạ xuống, Nghê Mạn Thiên không thèm ngẩng đầu lên, nói, "Là ai, dám cản đường của bản tiểu thư!"

"Ồ?" Thiều Nguyệt hứng thú nhìn cô nàng, "Ta cần đường của con à?"

Nghê Mạn Thiên nghe thấy thanh âm sai sai bèn ngừng đầu, thấy đối phương là Kiếm tôn, cô nàng mãi một quỳ gối hành lễ, "Bái kiến Kiếm tôn, đệ tử không biết Kiếm tôn đang ở đây, đã xúc phạm đến người, xin người thứ tội." Cô nàng trong lòng vô cùng thấp thòm, giờ đã là lần thứ hai mình xúc phạm Kiếm tôn, lần đầu Kiếm tôn không đoái hoài, nhưng mà lần hai... càng nghĩ càng lo, tránh không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Thiều Nguyệt cười cười, không ngờ nữ phụ ác độc trong nguyên tác giờ lại sợ cô như vậy, cô vốn cũng không quan tâm mấy tới nghi lễ phiền phức kia, "Đứng lên đi, xem ra con là một người thực nóng giận nhỉ?"

Nghê Mạn Thiên ngẩng đầu dè dặt nhìn Thiều Nguyệt, phải nắm chắc rằng Thiều Nguyệt không tức giận, cô nàng mới dám đứng dậy, "Bẩm Kiếm tôn, con... chỉ là tâm tình con đang không được tốt mà thôi."

"Vậy à?" Thiều Nguyệt tiến đến gần cô nàng, "Đại hội Tiên Kiếm sắp sửa bắt đầu, con đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Đệ tử nhất định sẽ trở thành đệ tử của Tôn thượng!" Nghê Mạn Thiên chắc như đinh đóng cột.

"Con cũng muốn làm đồ đệ của sư huynh sao?" Thiều Nguyệt hiểu tính cách của Nghê Mạn Thiên, "Con là người yêu thích tranh đoạt và hiếu thắng, nhưng đệ có thể đứng nhất, con có chắc con có thể vượt qua Sóc Phong hay không?"

"Con..." Nghê Mạn Thiên do dự, quả thật cô nàng không nắm chắc mười phần về việc đánh bại Sóc Phong.

"Nghê Mạn Thiên à, quy tắc tranh tài lần này rất nghiêm khắc, đệ tử nào không tuân theo ắt sẽ bị xử phạt, dù cho có là ai đi chăng nữa, ta mong con nhớ kỹ." Thiều Nguyệt nhắc nhở.

"Kiếm tôn, lời này của người có ý gì?" Nghê Mạn Thiên thắc mắc.

"Con là người cố chấp, ta chỉ sợ con bị ganh ghét làm mờ đôi mắt, từ đó gây ra những chuyện không thể nào cứu vãn nổi." Thiều Nguyệt chăm chăm nhìn cô nàng.

"Con không có!" Nghê Mạn Thiên mãi một phản bác.

"Ta đã nghe về chuyện giữa con và Tiểu Cốt."

"Hóa ra Hoa Thiên Cốt thuyết phục được cả Kiếm tôn sao?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Ta không tới để khuyên con làm lành với Tiểu Cốt, ta chỉ muốn dặn dò con, bây giờ con xem trọng thân phận, địa vị, nhưng tất cả mọi thứ đều không quan trọng, mà những gì con ganh ghét lại hoàn toàn không nhất thiết, con cứ mãi mang theo những gánh nặng phiền toái này bên mình, không thấy mệt mỏi ư?"

"Con..." Từ nhỏ Nghê Mạn Thiên đã là thiên kim của Chương môn, cha nàng luôn dặn nàng không được phép làm Bồng Lai mất thể diện, thế nên để có thể đem lại vẻ vang cho Bồng Lai, đôi khi quả thực nàng cũng vô cùng mệt nhọc, thế nhưng không một ai biết nàng mệt mỏi, ngay cả người cha ruột thịt cũng không.

"Thật ra thì, nếu như con có thể buông xuôi hết tất cả những thứ đó đi, con sẽ thoải mái hơn rất nhiều, cũng sẽ vui vẻ hơn rất nhiều, thế không tốt ư?" Thiều Nguyệt khuyên nhủ.

"Nhưng con là con gái của chủ nhân đảo Bồng Lai..."

"Song con còn là đệ tử Trường Lưu, trên con đường tu tiên, phải từ bỏ tâm tư gian ác, dục niệm trong lòng con quá nặng, ắt sẽ ảnh hưởng đến tu hành. Hơn nữa ở đại hội Tiên Kiếm, hình ảnh con chiến thắng mà không từ bất kì thủ đoạn nào không phải điều ta muốn trông thấy."

"Con..." Nghê Mạn Thiên không thể chối cãi, quả thực cô nàng đã suy nghĩ phải thắng không từ thủ đoạn.

"Mạn Thiên à," Thiều Nguyệt nói thật nhẹ nhàng, "Muốn tranh tài thì hãy giao tranh một cách đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, con phải dùng thực lực của mình để ứng chiến, đến lúc ấy, cho dù có thua, thì cũng là thua trong vinh quang."

"Thua... mà cũng vinh quang?" Lần đầu tiên Nghê Mạn Thiên nghe thấy có người nói như vậy, thua trong vinh quang. Nghê Thiên Trọng luôn muốn Nghê Mạn Thiên giúp y về vang, thế nên y chưa từng cho phép nàng thua cuộc, nàng biết cha mình vẫn hy vọng có một đứa con trai, thế nên tính tình nàng mới cô chấp như nam tử, song lời nói của Thiều Nguyệt lập tức đâm trúng vào nơi sâu thẳm nhất trong tim nàng.

"Ừ, tuy bại nhưng vinh." Thiều Nguyệt khẳng định, cô biết Nghê Mạn Thiên không thể nhanh chóng thông suốt, cô chỉ muốn nàng tỉnh táo, muốn lòng nàng dao động.

"Kiếm tôn, con..." Nghê Mạn Thiên quả thật đã dao động.

Thiều Nguyệt vỗ bả vai nàng, "Con nghe hiểu là tốt rồi." Dứt lời bèn quay người rời đi.

Nghê Mạn Thiên dõi theo bóng lưng Thiều Nguyệt, hô lên, "Kiếm tôn, nếu như con thua cuộc một cách đường đường chính chính, thì liệu con có thể trở thành đồ đệ của người không?" Bởi vì nàng cảm thấy nếu như nàng có thua, thì cũng là bại dưới tay Sóc Phong, vậy hẳn cũng phải là hạng nhì, cũng có thể trở thành đồ đệ của Kiếm tôn.

Thiều Nguyệt quay đầu đầy kinh ngạc, "Đồ đệ của ta?" Nghê Mạn Thiên gật đầu, Thiều Nguyệt thấy nàng nghiêm túc thì mỉm cười đáp, "Nếu như con có thể bỏ được những suy nghĩ xấu thì đến lúc đó, ta sẽ suy tính."

Nghê Mạn Thiên thoải mái cười, nhất định nàng sẽ tranh tài một cách đường đường chính chính, song mọi chuyện đột nhiên chệch khỏi mong muốn của nàng, trước khi đại hội Tiên Kiếm bắt đầu, Nghê Thiên Trọng tìm nàng, khiến cho tâm tư của nàng vốn dĩ đã dao động, nay lại bị dục niệm chiếm giữ, tất nhiên, chuyện này nên đề kể sau.

Hôm kế tiếp, Tam Tôn đi xuống từ đại điện, Ma Nghiêm vừa đi vừa cảm thán, "Tư chất đồ đệ từ năm nay hơn năm trước rất nhiều đấy."

Sênh Tiêu Mặc cười bảo, "Sao thế? Sư huynh tự dung lại thêm được thu nhận thêm một đồ đệ à?"

"Ý ta không phải như vậy, ta chỉ tò mò không biết ai sẽ là quán quân của đại hội Tiên Kiếm lần này, dù sao thì đồ đệ của Tử Họa sẽ ảnh hưởng lớn tới tương lai của Trường Lưu chúng ta mà." Ma Nghiêm đáp.

"Còn cả đồ đệ của tiểu sư muội nữa, cũng liên quan đến tương lai của Trường Lưu chúng ta nha." Sênh Tiêu Mặc phụ họa.

Bạch Tử Họa dừng bước, "Tiểu Nguyệt muốn thu đồ đệ ư?"

"Đúng, Chương môn sư huynh, huynh chưa biết sao?" Sênh Tiêu Mặc kinh ngạc, tiểu sư muội vẫn luôn ở trong điện Tuyệt Tình, chẳng lẽ nàng không bàn với sư huynh?

"Đúng thế đấy, Tử Họa, hồi trước khi bàn về vấn đề thu nhận đồ đệ, sau khi đồ đệ rời đi, đột nhiên sư muội nói nó cũng muốn thu đồ đệ, ta cũng không không hiểu sao tự dung nó lại suy nghĩ thông suốt nữa." Ma Nghiêm hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm ấy, bất đắc dĩ trả lời.

Bạch Tử Họa thăm nhủ, nếu đã như vậy, thế thì mình cũng không cần thu học trò nữa, trùng hợp là chàng đang định tuyên bố một quyết định vô cùng quan trọng.

"Tử Họa à," Tử Huân đi tới, Bạch Tử Họa nhìn nàng đầy kinh ngạc, Tử Huân lại nói với Ma Nghiêm, "Thế tôn, khóa trình của ta đã an bài thỏa đáng hay chưa?"

"Tất cả đã được an bài thỏa đáng rồi, làm phiền tiên tử phí tâm." Ma Nghiêm đáp, Bạch Tử Họa thắc mắc quay sang nhìn y.

"Ta cũng không thấy phiền, vậy ta lại đi chuẩn bị đây." Tử Huân liếc Bạch Tử Họa xong rồi đi.

Tử Huân vừa đi, Bạch Tử Họa lập tức hỏi, "Nàng ta tới đây làm gì?"

"Tử Huân tiên tử chủ động xin tới Trường Lưu của chúng ta để giảng dạy cho đồ đệ, ta cũng thấy khá tốt." Ma Nghiêm giải thích.

Bạch Tử Họa thờ dãi bất đắc dĩ, Ma Nghiêm nói tiếp, "Tử Họa, có đôi lời, ta không biết có nên nói hay không."

"Huynh nói đi."

"Có một số việc, không phải đồ đệ muốn trốn tránh là có thể trốn tránh." Ma Nghiêm khuyên nhủ, Bạch Tử Họa không đáp, chỉ thờ dãi rồi rời đi.

Tử Huân đi vào lớp học, nàng là người dạy dỗ cho học trò những kiến thức về thuật luyện hương, nàng vừa đi lên chỗ ngồi, toàn bộ đồ đệ trong lớp đã bị mê mẩn bởi dáng vẻ tiên nhân của nàng, Hoa Thiên Cốt cũng không khỏi sững sốt, sau đó tự dung nhớ đến Thiều Nguyệt, nàng lên cười, vẫn là Kiếm tôn xinh đẹp nhất, nàng thăm nhủ.

Hôm nay là kỉ niệm ngày Ngũ thượng tiên kết nghĩa, Bạch Tử Họa một mình tới gây đàn ở nơi bọn họ từng uống ly rượu thề, hồi tưởng lại chuyện lúc xưa, bây giờ Tử Huân chợt bay đến, nhìn thấy Bạch Tử Họa, "Hôm nay là ngày năm người chúng ta kết nghĩa, không ngờ chàng cũng ở đây."

"Ta đến chỉ là đồ đệ già."

"Đúng vậy, chúng ta nên cùng cáo biệt, bây giờ cánh còn người mất, ngay cả Đàn Phàm cũng đã đi." Tử Huân thương cảm, "Tử Họa có thể gây một khúc đàn nữa hay không?"

Bạch Tử Họa nhìn Tử Huân, cuối cùng cũng bắt đầu gây, Tử Huân múa theo tiếng nhạc, thật sự chẳng khác gì bọn họ năm xưa.

Hoàng đế nước Thục bệnh nặng, lệnh cho một đoàn quân tiến vào Trường Lưu, Lạc Thập Nhất dẫn bọn họ tới sân tu luyện dành cho tân đồ đệ, Vũ Khinh La vừa trông thấy đã bảo Hòa Tịch, "Ai da, sao người trong hoàng cung lại tới đây?"

"Nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi." Hòa Tịch suy đoán.

Mạnh Huyền Lăng thấy quân lính, lòng lập tức thăm đoán đã đến lúc về nhà, còn những đồ đệ khác tò mò quan sát bọn họ, nhóm quân lính đi thẳng tới

trước Mạnh Huyền Lăng, quỳ xuống nói, "Thuộc hạ tham kiến nhị điện hạ!"

Những đệ tử khác kinh ngạc há hốc mồm, khó tin nhìn Mạnh Huyền Lăng, Mạnh Huyền Lăng mặt không biến sắc bảo, "Đứng lên đi."

"Dạ!"

Sau khi được Tam tôn chấp thuận, Mạnh Huyền Lăng đi theo đoàn quân rời khỏi Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt và Kinh Thủy đến tiễn hân, Mạnh Huyền Lăng cao hứng nói, "Thiên Cốt, muội tới tiễn ta sao?"

Hoa Thiên Cốt mãi một đẩy đẩy Kinh Thủy, "Kinh Thủy cũng tới nữa."

"À..." Mạnh Huyền Lăng cười cười nhìn Kinh Thủy, Kinh Thủy hỏi, "Mạnh ca ca, bao giờ huynh mới trở lại vậy?"

"Muội yên tâm đi, ta sẽ trở lại nhanh thôi, ta còn phải tham dự đại hội Tiên Kiếm chứ." Mạnh Huyền Lăng tự tin đáp, song chuyến này hân rời đi, mãi mãi cũng không quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đại Hội Tiên Kiếm (Phần 1)

Mạnh Huyền Lăng vừa trở về nước Thục đã lập tức đi thăm phụ hoàng, hoàng đế nước Thục thấy Mạnh Huyền Lăng quay lại thì mừng rỡ bật cười, trước lúc ông lâm chung đã truyền lại bảo kiếm hoàng thất tượng trưng cho ngôi vị hoàng đế cho hân, sau đó băng hà. Còn sắc mặt Mạnh Huyền Thông - con trai trưởng đứng sau lưng Mạnh Huyền Lăng lại trở nên âm trầm, tại sao y là con trai trưởng nhưng không thể có được ngôi vị hoàng đế? Y nhìn bóng lưng Mạnh Huyền Lăng đầy phẫn hận, kế hoạch trong lòng dần dà được châm ngòi.

Thời điểm Hoa Thiên Cốt kiên trì ngày đêm tu luyện, đại hội Tiên Kiếm đã sắp sửa khai mạc, vốn dĩ Thiệu Nguyệt muốn đi xem, song Ma Nghiêm lại lệnh cô phải ở điện Tuyệt Tình nghỉ ngơi dưỡng thương, chờ khi nào đại hội kết thúc sẽ cho cô tới.

"Ồi..." Thiệu Nguyệt đứng bên cửa sổ, khẽ vuốt ve đóa hoa tím, "Nghiêm sư huynh cũng thiệt tình, cứ chuyện bé xé ra to, chẳng cho phép chị đi xem đại hội Tiên Kiếm nữa, chị vẫn lo cho Tiểu Cốt mà." Cô thở dài, "Thôi được rồi, dù sao cũng đang chẳng có gì làm, vậy thì cứ đi tu luyện vậy, chỉ cần Tiểu Cốt còn đeo chiếc bùa hộ mệnh chị làm cho em ấy thì khi nào em ấy gặp nguy hiểm, chị vẫn sẽ cảm nhận được, tới lúc ấy nhé, chị bắt chấp cả mệnh lệnh của Nghiêm sư huynh luôn." Thiệu Nguyệt lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa tím, sau đấy an tâm ngồi xuống tu luyện.

Trước đại hội Tiên Kiếm, Hoa Thiên Cốt chuẩn bị ở trong phòng ngủ, lúc định ra ngoài tập hợp thì chợt nhớ lời Tôn thượng đã nói với nàng hôm nọ, tuyệt đối không thể dùng bảo vật hay pháp khí, nàng nhấc tay chạm vào ngực nơi đặt chiếc túi gấm, đây là bùa hộ mệnh Nguyệt tỷ tỷ đưa nàng khi nàng còn nhỏ, nàng vẫn luôn mang theo mình, nhiều lần cũng thoát hiểm nhờ nó, nàng suy nghĩ thêm, quy tắc tranh tài của đại hội Tiên Kiếm lần này vô cùng nghiêm khắc, hân sẽ không xuất hiện trực giê đâu nhĩ, hơn nữa đây cũng tính là bảo vật phải không. Thế là Hoa Thiên Cốt tháo túi gấm xuống, giấu kĩ dưới gối.

Nghê Mạn Thiên cũng đang tính ra ngoài, nàng vừa mở cửa đã trông thấy Nghê Thiên Trọng đứng đó, nàng vội tiếp ông đi vào, sau đó pha trà, "Cha tới đây à."

Nghê Thiên Trọng ngồi xuống, nâng chén trà lên bảo, "Cha tới là để cho con một bất ngờ mà, cũng muốn xem xem con sống ở đây có tốt không nữa?"

Nghe Mạn Thiên cũng ngồi xuống, "Con sống tốt lắm."

"Tốt thì tốt, Thiên Nhi à, chuẩn bị cho đại hội Tiên Kiếm thế nào rồi?"

"Không... không thành vấn đề ạ." Nghê Mạn Thiên đáp với vẻ không chắc chắn, nhưng nàng đã đồng ý với Kiếm tôn sẽ đường đường chính chính tranh giải, cho nên nàng sẽ dốc hết toàn lực để ứng chiến.

"Ồ? Không thành vấn đề ư?" Nghê Thiên Trọng nhìn trái rồi lại quay sang phải, lén lút lôi ra một cái bình ngọc từ ống tay áo, đặt lên trên bàn, thì thầm, "Đây là đan dược tăng nội lực của Bồng Lai chúng ta, con chỉ cần ăn nó trước đại chiến thì công lực của con có thể tăng thêm gấp đôi."

Nghê Mạn Thiên hỏi do dự, "Cha à, đại hội Tiên Kiếm lần này do Tam tôn đích thân giám sát, quy tắc tranh tài cũng quy định rõ ràng là không được phép mượn ngoại lực, cho nên..."

"Ồi giời," Nghê Thiên Trọng khuyên nhủ, "Thiên Nhi à, con cần gì phải sợ sệt như thế, con cứ yên tâm đi, đan dược này một khi đã ăn vào thì có tra cứu đằng trời, huống chi bọn họ cũng sẽ chẳng đích thân tới kiểm tra đâu."

"Cha..."

"Thiên Nhi, trận chiến này có quan hệ với danh dự của Bồng Lai chúng ta đấy, thế nên dù ra sao chăng nữa, con chỉ được phép chiến thắng, không được thất bại." Nghê Thiên Trọng nghiêm túc nói.

Trái tim Nghê Mạn Thiên tan vỡ, mỗi lần Nghê Thiên Trọng nói như vậy, tức là nàng bắt buộc phải giành chiến thắng, tuy trong lòng vẫn còn chất chứa mâu thuẫn, cuối cùng nàng cũng chỉ đành gật đầu, "Cha à, cha yên tâm, con nhất định sẽ thắng cuộc."

"Được, cha tin con." Nghê Thiên Trọng vui mừng đáp.

Đại hội Tiên Kiếm sắp sửa bắt đầu, tân đệ tử tập hợp ngoài sân, Hoa Thiên Cốt đứng từ xa nhìn thấy Từ Trúc đi ngang qua, nàng vội vàng chạy tới, "Từ Trúc sư tỷ ơi, Từ Trúc sư tỷ!"

Từ Trúc dừng bước, "Là muội à, sao thế? Tim tỷ có chuyện gì không?"

Hoa Thiên Cốt úp úp mở mở, "Thì... em muốn hỏi một chút, Kiếm tôn ấy... người... người có tới đại hội Tiên Kiếm không ạ?"

"À, chuyện này à," Từ Trúc tiếc nuối, "Kiếm tôn không đến đâu, hình như Thế tôn không cho phép người xuống, bảo mọi việc cứ để cho Tam tôn bọn họ quản là được rồi, không cần Kiếm tôn phí tâm, để Kiếm tôn nghỉ ngơi dưỡng thương cho khỏe."

"Ồi?" Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, "Sẽ không tới ư?"

Từ Trúc nhìn Hoa Thiên Cốt, cười bảo. "Muội yên tâm đi, khi đại hội kết thúc, Kiếm tôn sẽ tới."

"Thật sao?" Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu vui vẻ hỏi, Từ Trúc gật đầu khẳng định, Hoa Thiên Cốt thấy thời gian sắp hết bèn nói, "VẬY... cảm ơn sư tỷ nhé, muội đi trước."

"Ừ, đi đi!" Từ Trúc lắc đầu cười đáp.

Nghê Mạn Thiên đứng một bên nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng cô nàng thầm nhủ thật may mắn, Kiếm tôn không có ở đây, vậy là mình có thể... Mặc dù lúc trước đã đáp ứng Kiếm tôn sẽ đường đường chính chính, song Kiếm tôn không có mặt ở đây, vậy người hân sẽ không phát hiện ra cô nàng không tuân thủ quy tắc.

Đám đệ tử đã đông đủ, Chương môn đạo Bồng Lai, núi Thiên Bạch và Thiên Sơn cùng trưởng lão các phái cũng đã tới, bấy giờ mới có tiếng người vang lên, "Tam tôn tới!"

Tầm mắt mọi người cũng di động, Bạch Từ Họa, Ma Nghiêm với Sênh Tiêu Mặc đến ngồi ở vị trí trung gian, đám đệ tử hành lễ, Ma Nghiêm nói, "Đại hội Tiên Kiếm hàng năm chuẩn bị bắt đầu, đại hội Tiên Kiếm là đại hội so tài giữa các tiên phái, cũng là vì trừ ma vệ đạo, là buổi lễ đào tạo ra tân tú, Trường Lưu chúng ta hoan nghênh tiếp đón các vị Chương môn, các vị trưởng lão đến đây tham dự."

"Lạc Hà Đông đến!"

Mọi người quay sang, Lạc Hà Đông dẫn Đông Phương Úc Khanh bước tới, Hoa Thiên Cốt trông thấy, muốn gọi anh chàng song lại nghĩ tình huống hiện tại không được thích hợp, nàng đành chỉ tiến lên vài bước, tiến ra hàng đầu.

Tam tôn và Lạc Hà Đông hành lễ xong, Ma Nghiêm hỏi, "Lạc huynh, mỗi năm huynh đều bận trăm công ngàn việc, sao nay lại rảnh rỗi tìm đến Trường Lưu của ta thế?"

Đông Phương Úc Khanh nhẹ gật đầu với Bạch Từ Họa, Bạch Từ Họa nhìn anh, nghi ngờ trong lòng vẫn chưa từng giảm xuống một phần.

"Ta vừa mới xuất quan, đồ nhi của ta bảo là muốn đến Trường Lưu hóng chuyện vui," Lạc Hà Đông quay đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Ta thuận đường dẫn nó tới đây xem chút," Đông Phương Úc Khanh gật đầu tỏ ý với Tam tôn, sau đó nhìn xuống dưới, hình như đang tìm kiếm ai đó, "Cũng để coi coi mấy vị Trường Lưu các người vẫn còn sống hay không."

"Huynh..." Ma Nghiêm nổi đóa chỉ tay vào Lạc Hà Đông, Bạch Từ Họa đưa tay ngăn Ma Nghiêm lại, Lạc Hà Đông cười ha hả, Bạch Từ Họa bình tĩnh bảo Lạc Hà Đông, "Người tới là khách, mời."

"Mời!" Lạc Hà Đông bước đi trước, Đông Phương Úc Khanh nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng nhìn thấy Hoa Thiên Cốt, anh cao hứng vẫy tay với nàng, sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ mặt, ý muốn nói mình đi trước nhé, Hoa Thiên Cốt cười gật đầu.

"Chương môn!" Vân Ân tới hành lễ, "Đệ tử xin diện kiến Chương môn."

"Sao huynh lại đến đây?" Hoa Thiên Cốt quay lại nhìn hân.

"Chương môn ở Trường Lưu có khỏe không?" Vân Ân hỏi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu đáp, "Mọi chuyện đều ổn."

"À, đúng rồi." Vân Ân lấy ra một cái lọ nhỏ, "Đây là Hôi hồn đan của Thục Sơn chúng ta, có hiệu quả trị liệu rất tốt với cả nội thương và ngoại thương, vào thời khắc mấu chốt, nhất định nó sẽ có tác dụng."

Hoa Thiên Cốt nhận lấy lọ thuốc, "Cảm ơn huynh nhé."

"Chường môn à, lát nữa khi tỷ thí, ngàn vạn lần xin đường cố gắng quá sức, vạn sự tùy duyên là được rồi." Vân Ân không an tâm mà dặn dò.

Hoa Thiên Cốt chần chờ một lát mới gật gù, trong lòng thầm nghĩ nàng rất muốn vào điện Tuyệt Tình, như vậy mới có thể ngày ngày chạm mặt Kiếm tôn, cho nên đối diện trước sự quan tâm của Vân Ân, nàng cũng chỉ đành bảo, "Huynh yên tâm đi, tự ta có chừng mực mà."

Tam Tôn ở trên cao ngồi xuống xong, Bạch Tử Họa tuyên bố, "Đại hội Tiên Kiếm chính thức bắt đầu!"

Lạc Thập Nhất nghe thấy bên hành lễ với Tam tôn, sau đó đến trước mặt các đệ tử dự thí, "Hôm nay hình thức tranh giải là rút thăm lựa chọn đối thủ, tỷ thí song phương ở mặt trận Thất Tinh. Lúc tỷ võ, hai người có thể tự do di chuyển trên bảy cây cột, không được phép sử dụng ám khí, không được phép hạ thủ vào chỗ hiểm, ai là người ngã xuống đất trước thì bại, trận đấu lập tức kết thúc." Lạc Thập Nhất tới bên bàn bốc thăm, "Hiệp thứ nhất, Hoa Thiên Cốt và Vân Đoan!"

Hoa Thiên Cốt cùng Vân Đoan nhảy lên trên mặt trận Thất Tinh, đánh được vài hiệp, Hoa Thiên Cốt giành được chiến thắng, Đông Phương Úc Khanh với Vân Ân cũng an lòng, Đường Bảo nằm trên bàn dài, vỗ tay khen ngợi.

Lạc Thập Nhất gõ chuông, "Hiệp đầu tiên, Hoa Thiên Cốt thắng!" Sau đó tuyên bố, "Hiệp thứ hai, Kinh Thủy và Doãn Thượng Phiêu."

Kinh Thủy ung dung ra trận, bởi vì trước kia lúc diễn luyện, nàng có thể dễ dàng đánh bại Doãn Thượng Phiêu, cho nên chẳng có gì phải lo lắng hết. Thế nhưng, bắt đầu đánh nàng mới phát hiện ra không hề đơn giản như mình đã nghĩ, đề rồi bị Doãn Thượng Phiêu đánh bại. Hoa Thiên Cốt nghĩ ngờ suy nghĩ, không đúng, trước đây lúc anh ta đối chiến với Kinh Thủy, nhất định anh ta đã che giấu thực lực của mình. Ở trên cao, Bạch Tử Họa cũng cảm thấy nghi hoặc dâng lên trong lòng, lại nhớ về lời Thiệu Nguyệt từng nói, chẳng càng thấy ngỡ vực với thân phận của Doãn Thượng Phiêu.

Sau đó cuộc chiến trở nên vô cùng thuận lợi, Nghê Mạn Thiên thắng Vũ Kinh La, Nghê Thiên Trường bật cười rồi gật gù, biểu hiện vô cùng hài lòng đối với con gái mình, Nghê Mạn Thiên xoay đầu nhìn Nghê Thiên Trường, thấy ông vui, nàng cũng kiêu ngạo hất cằm.

Ngày tranh tài đầu tiên kết thúc, buổi tối mọi người nghỉ ngơi, Nghê Mạn Thiên lại đứng trước cửa phòng Sóc Phong chờ y, Sóc Phong vừa về đã thấy Nghê Mạn Thiên, biết nàng nhất định có ý đồ bèn đi tới, chẳng thêm quan tâm đến nàng.

"Đại hội Tiên Kiếm lần này rất quan trọng đối với ta, nói ra điều kiện của huynh đi, chỉ cần huynh bại dưới tay ta." Nghê Mạn Thiên nói.

Sóc Phong tới bên nàng, vẻ mặt không hề thay đổi, sau đó vượt qua nàng, Nghê Mạn Thiên rút kiếm, ngăn trước mặt Sóc Phong, "Lần tranh giải này thật sự vô cùng quan trọng đối với ta, các môn phái lớn đều tụ tập ở đây, ta đã không còn đường lùi rồi, ta phải thắng!"

Sóc Phong nghiêng đầu nhìn nàng, "Vây lấy thực lực của ngươi mà chiến." Hắn đẩy kiếm Nghê Mạn Thiên đi, trở lại phòng nghỉ.

Nghê Mạn Thiên bám theo, "Huynh cho rằng ta không muốn ư? Dù cho ta có tập luyện thêm năm năm nữa, ta cũng không thể là đối thủ của huynh, huynh là chường ngại lớn nhất ngăn cản ta trở thành đệ tử của Tôn thượng." "

Sóc Phong dừng bước, "Ta sẽ không hạ thủ lưu tình." Dứt lời đóng cửa lại. Nghê Mạn Thiên đứng ngoài tức giận giậm chân một cái, song lại chẳng thể làm gì.

Kinh Thủy ở trong phòng, không cam tâm đi tới đi lui, sau đó lại ngồi phịch xuống, Hoa Thiên Cốt tới bên nàng, "Kinh Thủy à, việc đã tới nước này rồi, cậu cứ thản nhiên mà đối mặt đi, bây giờ với thứ hạng của cậu, việc ở lại Trường Lưu hẳn cũng không thành vấn đề, đây không phải chuyện mà cậu muốn ư?"

"Ta biết, nhưng mà ta nghĩ mãi chưa ra, tại sao ta lại thua nhỉ, cậu xem Doãn Thượng Phiêu mọi khi cũng đâu mạnh như thế, thời điểm tranh tài trước đó hẳn còn thua ta mà." Kinh Thủy thắc mắc, "Bây giờ thì hẳn cứ như biến thành một người khác vậy, ta nghĩ mãi vẫn không ra, sao ta lại bị bại dưới tay hắn nhỉ?"

"Điểm này, ta cũng thấy vô cùng kỳ quái, trong thời gian ngắn, một người sao lại có thể tiến bộ như thế chứ?" Hoa Thiên Cốt suy đoán, "Thế thì chỉ còn một cách giải thích, ấy chính là hắn vẫn luôn nhất mực che giấu thực lực của mình."

"Tại sao lại phải che giấu thực lực của mình?" Kinh Thủy càng không hiểu.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta cũng nghĩ không thông."

"Nếu nghĩ không ra thì việc gì cứ phải gây khó dễ cho bản thân chứ?" Đông Phương Úc Khanh từ ngoài cửa bước vào.

Hoa Thiên Cốt cao hứng đứng dậy, "Đông Phương, sao huynh tới đây?"

"Cốt Đầu, đã lâu không gặp, ai da, so với hồi ở Thục Sơn, nàng tiến bộ vượt bậc đấy."

"Dĩ nhiên rồi, đến huynh còn có thể tự tin thi Trạng Nguyên thì ta cũng không thể thua kém đâu." Hoa Thiên Cốt thấy Kinh Thủy vẫn còn ở trong phòng bèn giới thiệu nàng, "Kinh Thủy, để ta giới thiệu cho cậu, đây là Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương cực kì lợi hại trong lĩnh vực thiên văn địa lý, còn tinh thông kỳ môn độn giáp, trận pháp ngũ hành, với ta thì huynh ấy không có gì là không biết đâu."

"Hóa ra trong lòng nàng, ta lợi hại như vậy." Đông Phương Úc Khanh cao hứng.

Khinh Thủy giờ tay hành lễ với Đông Phương Úc Khanh, "Chào huynh, Đông Phương, ta là Khinh Thủy, là đồng môn của Tiểu Cốt, thật ra ta đã sớm nghe qua về huynh, huynh thật giống như trong tưởng tượng của ta."

Đông Phương Úc Khanh hiểu kỳ, "Vậy muội tưởng tượng ta như thế nào vậy?"

"À..." Khinh Thủy suy nghĩ, "Thông minh nho nhã, anh tuấn tiêu sái." Sau đó nhỏ giọng bảo anh chàng, "Vô cùng xứng đôi với Tiểu Cốt."

"Nói hay lắm, rất hợp ý ta." Đông Phương Úc Khanh đáp.

Đương nhiên Hoa Thiên Cốt nghe thấy, nàng biết Khinh Thủy thích Mạnh Huyền Lăng, bèn mãi mốt ngăn cô bạn lại, "Khinh Thủy! Cậu mà còn nói những lời như thế nữa thì ta sẽ mách cho Lăng ca ca đấy." Khinh Thủy vội vàng che miệng Hoa Thiên Cốt, mấy người cùng vui vẻ trò chuyện.

Ban đêm, khi Nghe Thiên Trượng bước ra khỏi phòng ngủ của Nghe Mạn Thiên, Doãn Thượng Phiêu tới ngăn Nghe Mạn Thiên đóng cửa, Nghe Mạn Thiên nhìn y đầy khó hiểu, "Ngươi đến đây làm gì?"

"Ta tới là để giúp muội."

"Ngươi tới để giúp ta? Ta cần ngươi giúp sao?" Nghe Mạn Thiên khinh thường đáp.

Doãn Thượng Phiêu lại ngăn Nghe Mạn Thiên khép cửa, "Có cần giúp đỡ hay không, chẳng phải trong lòng muội rất rõ ràng ư?"

Cuối cùng Nghe Mạn Thiên để cho y bước vào, Doãn Thượng Phiêu nói với nàng, "Muội muốn thắng ai, thì chỉ cần ở thời khắc mấu chốt, lấy cây châm này nhắm trúng, chuyện thắng cuộc sẽ dễ như trở bàn tay."

Nghe Mạn Thiên nhìn cây châm của Doãn Thượng Phiêu, nghiêng đầu chất vấn, "Nghe ra được cái thủ đoạn thấp hèn như vậy, rốt cuộc ngươi có ý gì chứ?"

Doãn Thượng Phiêu nhìn nàng chăm chăm, "Thật ra thì... thật ra thì ta đã thăm mẩn muội từ lâu lắm rồi, ta biết muội một lòng muốn trở thành đồ đệ của Tôn thượng, cho nên biệt chế ra cây châm này, giúp muội một tay."

Nghe Mạn Thiên thoáng buông xuống phòng vệ đối với y, "Ngươi cho rằng ta giống ngươi, sử dụng thủ đoạn đê hèn này để chiến thắng sao?" Dứt lời bèn trả lại cây châm cho y.

Doãn Thượng Phiêu đẩy cây châm lại, "Tâm ý ta đã chuyển, cần dùng đến nó hay không là do muội tự quyết, dù sao, ta cũng mong sáng mai muội có thể chiến thắng."

"Ngươi..." Nghe Mạn Thiên nhìn Doãn Thượng Phiêu bỏ đi, nắm chặt cây châm trong tay, lẩm bẩm, "Sóc Phong, là do huynh không chịu nhường ta, đừng nên trách ta!" Nàng đã hoàn toàn vứt bỏ đi lời cam kết với Thiệu Nguyệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Đại Hội Tiên Kiếm (Phần Ii)

Ngày kế tiếp, vòng thứ hai của cuộc tranh tài chính thức bắt đầu, Lạc Thập Nhất đứng trước mặt các đệ tử, tuyên bố, "Hôm nay là trận tứ kết, gồm Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong, Nghe Mạn Thiên và Doãn Thượng Phiêu. Trận đầu tiên là Sóc Phong với Nghe Mạn Thiên."

Nghe Mạn Thiên đi lên trận pháp Thất Tinh cùng Sóc Phong, cô nàng hỏi nốt lần cuối, "Sóc Phong, rốt cuộc thì huynh có..."

Còn chưa dứt lời, Sóc Phong đã phi thân tới trên trận pháp Thất Tinh, Nghe Mạn Thiên nhìn y, cũng bay qua, đứng đối diện với Sóc Phong, Nghe Mạn Thiên giờ kiếm, "Hôm nay, dù cho có thế nào đi chăng nữa, ta cũng phải thắng." Rồi tấn công.

Sóc Phong đánh với Nghe Mạn Thiên khó phân cao thấp, mặt Nghe Thiên Trượng trên đài gấp gáp quan sát màn tỷ thí, lão đã cấp cho Thiên Nhi một kế rồi, chắc chắn phải được vị trí vô địch.

Dẫu Nghe Mạn Thiên có dốc toàn lực cũng không thể thắng nổi Sóc Phong, cô nàng nắm chặt ngân châm giấu trong tay áo, quyết đánh cược một lần. Thời điểm hai kiếm va chạm, Nghe Mạn Thiên nhân cơ hội bắn ngân châm đi, Sóc Phong nhìn nàng với vẻ mặt khó tin, dùng sức đẩy một cái, kéo dài khoảng cách cùng Nghe Mạn Thiên, ngã xuống bàn cờ trên mặt trận Thất Tinh.

Sóc Phong nhìn Nghê Mạn Thiên, y không tưởng tượng nàng lại dùng thủ đoạn hèn hạ đến thế, y tức giận. Nghê Mạn Thiên thấy y như vậy lại chột dạ, thầm nghĩ, rốt cuộc thì cây ngân châm này có tác dụng hay không, đáng về Sóc Phong kia, trông như kiểu chẳng hề hấn gì?

Sóc Phong chuẩn bị xông tới, đột nhiên y phát hiện bản thân không thể điều khiển được nội lực, bây giờ y mới biết công dụng âm khí của Nghê Mạn Thiên. Nghê Mạn Thiên nhận ra Sóc Phong mãi không chủ động công kích bèn đoán ngân châm đã phát huy tác dụng, lòng nàng vui mừng, tấn công tranh thủ lúc Sóc Phong mất nội lực. Sóc Phong thấy vậy vội vàng nâng kiếm đỡ, song nội lực không có, cản được mấy chiêu của Nghê Mạn Thiên, y thua trận.

Lạc Thập Nhất gõ chuông, "Trận này, Nghê Mạn Thiên thắng!"

Sóc Phong thua trận ư, đó là ý nghĩ đầu tiên của đám đệ tử vào thời điểm Sóc Phong ngã xuống đất ngay cả Tam tôn cũng phải giật mình, Nghê Thiên Trượng bật cười tự mãn, "Thế mới là con gái của Nghê Thiên Trượng chứ, đây chính là bản lĩnh của Bồng Lai chúng ta, ha ha ha..."

Sóc Phong nghiêng đầu nhìn Nghê Mạn Thiên, "Nó thật sự quan trọng đến thế đối với cô sao?"

Nghê Mạn Thiên không thể đáp, Sóc Phong dứt khoát xoay người bỏ đi. Ma Nghiêm nhìn Nghê Mạn Thiên vô cùng tán thưởng, y nghiêng đầu bảo với Bạch Tử Họa, "Giỏi lắm! Tử Họa à," Y chỉ Nghê Mạn Thiên, "Tiên tư không tệ." Ý muốn chàng cần nhắc thu nhận đệ tử, thế nhưng Bạch Tử Họa chỉ khẽ cau mày.

Tiếp theo là Hoa Thiên Cốt với Doãn Thượng Phiêu, Doãn Thượng Phiêu vừa ra tay đã toàn những chiêu âm hiểm cay độc, Hoa Thiên Cốt cố gắng vượt sức của mình, song nàng nhất định quyết tâm chịu đựng, vì nàng phải đến được điện Tuyệt Tình! Hoa Thiên Cốt vận dụng tất cả kiếm pháp, thậm chí xuất ra cả kiếm pháp Thực Sơn, nhưng Doãn Thượng Phiêu cực kì điêu luyện, y có thể hóa giải hết toàn bộ chiêu thức.

Thời điểm Hoa Thiên Cốt phi thân lùi lại, Doãn Thượng Phiêu bật cười khinh thường, hừ! Không biết tự lượng sức mình, sau đó y đâm kiếm lên, Hoa Thiên Cốt không tránh, trực tiếp nhận nguyên một kiếm, Doãn Thượng Phiêu ngạc nhiên không thôi, y cứ nghĩ Hoa Thiên Cốt sẽ né, còn đang chuẩn bị một chiêu đánh bại, không ngờ.... Hoa Thiên Cốt tranh thủ lúc y giật mình mà đâm kiếm, Doãn Thượng Phiêu ngã xuống đất.

Hoa Thiên Cốt che bả vai, quỳ xuống, miệng phun ra một dòng máu tươi, Đông Phương Úc Khanh vội vàng tiến tới, "Cốt Đầu, nàng không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta không sao đâu."

"Làm gì có chuyện không sao, Cốt Đầu à, ta lo cho trận tranh giải ngày mai của nàng lắm." Đông Phương Úc Khanh bắt an.

"Không sao mà, thân thể của ta, tự ta rõ."

Khinh Thủy cũng chạy lại, "Thiên Cốt, cậu có sao không?"

"Cốt Đầu bị tổn thương nghiêm trọng rồi." Đông Phương Úc Khanh đáp.

"Ồi? Vậy phải làm sao bây giờ, mai đã là trận chung kết rồi." Khinh Thủy cuống cuống lên, "Không được, ta phải đi tìm Tôn thượng để bẩm báo."

Hoa Thiên Cốt vừa nghe xong lập tức muốn ngăn cản Khinh Thủy, thế nhưng Đông Phương Úc Khanh ngăn nàng lại, "Cốt Đầu, cứ để vậy đi."

"Đúng đấy, mẹ à, mẹ bị thương rồi." Đường Bảo lo lắng nhảy qua nhảy lại.

Vân Ân đi đến, vội vàng nói, "Chường môn, mau, mau uống hồi hồn đan đệ tử đưa người."

Bạch Tử Họa không ngờ Hoa Thiên Cốt lại dùng cách thức này để chiến thắng, chẳng lẽ con bé thật sự muốn làm đệ tử của ta tới nhường ấy ư? Hay là....

Khinh Thủy chạy tới trước mặt Tam tôn, "Tôn thượng, Thiên Cốt bị thương rồi, có thể chờ thương tích của cậu ấy đỡ hơn một chút hẵng tiến hành trận chung kết với Nghê Mạn Thiên có được hay không?"

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó nghiêm mặt bảo, "Đại hội Tiên Kiếm có quy củ của đại hội Tiên Kiếm, ngày mai vẫn sẽ cử hành tranh giải như bình thường." Dứt lời bèn bỏ đi.

Nghê Mạn Thiên nhìn Hoa Thiên Cốt, bật cười đắc ý, ngày tranh giải thứ hai bây giờ mới kết thúc, sáng ngày mai sẽ là trận chung kết, để xem ai sẽ là người vô địch. Hoa Thiên Cốt suy yếu nằm trong phòng ngủ, Khinh Thủy và Đường Bảo cùng nhau chăm sóc nàng, Đông Phương Úc Khanh ngồi bên giường giúp đỡ.

Khinh Thủy khuyên can, "Thiên Cốt à, Tôn thượng nói trận đấu ngày mai vẫn sẽ tiến hành như bình thường, hay là cậu bỏ cuộc đi, dù bỏ cuộc thì cậu vẫn được hạng nhì mà, thế là rất khá rồi."

"Ta sẽ không bỏ cuộc, bất kể sáng mai thắng hay không thắng, chỉ ít ta cũng phải thử một lần."

"Thử thì thử, nhờ đâu cậu mất mạng thì sao." Khinh Thủy khó hiểu.

"Ta biết mọi người lo cho ta, nhưng giữa ta và Mạn Thiên đang có rất nhiều hiểu nhầm, sau trận chiến ngày mai, chỉ sợ bọn ta sẽ lập tức trở thành người dung nước lửa." Hoa Thiên Cốt buồn bã đáp.

"Cốt Đầu, bây giờ nàng đừng suy nghĩ gì nữa, mọi việc đang hết sức tốt đẹp, không gì quan trọng hơn sức khỏe hết." Đông Phương Úc Khanh cũng khuyên nhủ.

"Đúng vậy đấy, mẹ Cốt Đầu ơi, bỏ cuộc đi mà, đừng so tài nữa." Đường Bảo leo lên đầu giường Hoa Thiên Cốt, "Nghê Mạn Thiên á, cái con bé hung dữ ấy nhất định sẽ làm khó mẹ."

"Ta biết mọi người lo lắng cho ta mà, nhưng, trận so tài này vô cùng quan trọng đối với ta, ta đồng ý với mọi người rằng sẽ tự bảo vệ bản thân thật tốt, song cuộc tranh giải ngày mai, ta nhất định phải tham gia." Hoa Thiên Cốt tiếp tục kiên trì.

Bấy giờ Bạch Tử Họa bước vào, Đường Bảo thấy chàng đầu tiên, kinh ngạc thốt lên, "A, Tôn thượng kia!"

Khinh Thủy nghe xong vội vàng hành lễ, "Bái kiến Tôn thượng!" Đông Phương Úc Khanh cũng đứng dậy.

Hoa Thiên Cốt định hành lễ, Bạch Tử Họa đưa tay, "Không cần, nếu như con không bị thương, thì cũng có thể đánh không phân thắng bại cùng Nghê Mạn Thiên, hôm nay con lại bị thương, trận ngày mai, không thể nghi ngờ rằng con sẽ phải bại."

Khinh Thủy đỡ Hoa Thiên Cốt ngồi trên giường, Hoa Thiên Cốt kinh định đáp, "Dù cho có ra sao chăng nữa, con cũng sẽ vững vàng cho tới phút cuối cùng." Đông Phương Úc Khanh thở dài đầy bất đắc dĩ.

Bạch Tử Họa tiến lên phía trước, "Lỗi đánh ban nãy của con quá liều mạng, tại sao cứ phải khăng khăng như thế."

"Con muốn chiến thắng bằng năng lực của mình, để có thể lấy Tôn thượng trở thành vi sư." Hoa Thiên Cốt thành khẩn nói, mặc dù thật ra nàng cũng có một tư tâm bé tẹo.

Khinh Thủy nghe vậy bèn tiến tới quỳ xuống trước mặt Bạch Tử Họa, khẩn cầu, "Tôn thượng, cầu xin người hãy giúp Thiên Cốt đi, như thế thì cậu ta mới có thể cạnh tranh công bằng với Nghê Mạn Thiên được."

"Không cần, không cần đâu," Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng dậy, "Tôn thượng mà trị thương cho ta thì mới là bất công." Khinh Thủy và Đông Phương Úc Khanh thật sự không biết phải nói sao, Hoa Thiên Cốt chính là một cô gái như vậy đấy.

"Sao con lại phải cố gắng để trở thành đệ tử của ta?" Đột nhiên Bạch Tử Họa hỏi.

"Con..." Hoa Thiên Cốt ngắc đầu, nên trả lời Tôn thượng sao đây, nàng vì Kiếm tôn nên mới muốn làm đệ tử Tôn thượng mà, Hoa Thiên Cốt ấp úng không nói nên lời.

Bạch Tử Họa hiểu nàng, "Là vì Tiểu Nguyệt?"

"Tôn thượng, con..." Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa đoán trúng bèn chẳng thể làm gì khác ngoài gật đầu thừa nhận.

"Nếu đã vậy, con căn bản cũng không cần thiết phải trở thành đệ tử của ta." Bạch Tử Họa nói xong bỏ đi.

Chàng để lại ba người trở mắt nhìn nhau, Hoa Thiên Cốt đành nằm xuống, "Ta phải nghỉ ngơi, mọi người ra ngoài đi."

"Cốt Đầu à!"

"Thiên Cốt!"

Đông Phương Úc Khanh với Khinh Thủy bất đắc dĩ nói, nhưng cũng chỉ có thể rời đi.

Nghê Mạn Thiên tới phòng Sóc Phong, Sóc Phong mở cửa nhìn nàng, "Không phải ta đã bị bại dưới tay cô rồi sao? Cô còn tới tìm ta làm gì?"

"Ta..." Nghê Mạn Thiên có chút áy náy, "Thật ra ta cũng có nỗi khổ tâm, cha ta là chưởng môn Bồng Lai, ta là con gái cha, thế mà tới Trường Lưu làm môn hạ. Vì sĩ diện của cha ta, cho nên ta nhất định phải chiến thắng tại đại hội Tiên Kiếm, nếu không cha ta đâu còn mặt mũi trước những phái khác nữa."

"Vậy nên cô lấy châm độc để đối phó với ta sao?" Sóc Phong xoay người, không muốn nhìn nàng.

"Thật xin lỗi, ta thật sự đã hết cách, lần này ta nhất định phải thắng, hy vọng huynh tha thứ cho ta." Nghê Mạn Thiên nói, thấy Sóc Phong vẫn không thêm để ý đến nàng, "Nếu không thì chờ buổi sáng tranh tài ngày mai kết thúc, huynh đâm ta một kiếm, coi như báo thù."

"Cô cho rằng tất cả mọi người đều giống như cô ư?" Sóc Phong giận dữ, "Sáng ngày mai đừng nghĩ tới việc dùng thủ đoạn này nữa, bằng không ta cũng không dám chắc ta có đi báo cáo hết chuyện của cô hay không đâu."

Nghê Mạn Thiên nhìn Sóc Phong, "Lại thêm một người muốn bảo vệ Hoa Thiên Cốt, huynh yên tâm, ta sẽ không sử dụng chiêu trò này nữa đâu, vì với cô ta, ta căn bản cũng chẳng cần!" Dứt lời bèn tức tốc bỏ đi.

Nghê Mạn Thiên trở về phòng ngủ, nàng thấy Nghê Thiên Trượng đang ngồi bên trong, "Cha..."

Nghê Thiên Trượng trịnh trọng nói, "Thiên Nhi à, ngày mai nhất định phải giành chiến thắng nhé."

"Yên tâm đi cha à, Hoa Thiên Cốt không phải đối thủ của con, huống chi hôm nay cô ta còn bị thương nữa." Nghê Mạn Thiên tự tin đáp.

Nghê Thiên Trượng lấy ra một thanh kiếm, "Thiên Nhi à, tuyệt đối phải hết sức cẩn thận, không thể xảy ra sai sót, mai con hãy dùng thanh kiếm này để ứng chiến đi."

"Cha, thanh kiếm này là..." Nghê Mạn Thiên thắc mắc.

"Con không cần hỏi nhiều, trên thanh kiếm này yểm tầng tầng lớp lớp huyền pháp, nếu như con dùng nó để đấu với Hoa Thiên Cốt, thì nhất định sẽ chiến thắng." Nghê Thiên Trượng khẳng định.

"Cha à, không phải dè chừng Hoa Thiên Cốt như vậy đâu, vì sao con phải dùng thanh kiếm này chứ?"

"Thiên Nhi ơi, cha tin tưởng con mà, song hôm nay con cũng thấy màn so tài của Hoa Thiên Cốt rồi đấy? Cái lối đánh liều mạng đó, nhất định sẽ khiến con trở tay không kịp, chỉ khi dùng thanh kiếm này, Thiên Nhi, con mới là người mạnh nhất."

Nghê Mạn Thiên nghe Nghê Thiên Trượng khuyên nhủ, cuối cùng cũng gật đầu, "Vâng, cha yên tâm, con gái nhất định sẽ chiến thắng cô ta." Nàng nắm chặt kiếm, ôm trước ngực.

Nghê Thiên Trượng vỗ vai nàng, "Nếu con chiến thắng, trở thành đệ tử của Bạch Tử Họa, chắc chắn địa vị của Bồng Lai sẽ được củng cố giữa các phái, như vậy thì quan hệ của Bồng Lai và Trường Lưu đương nhiên cũng sẽ vững chắc không thứ gì phá nổi."

"Con gái biết, con gái nhất định sẽ trở thành người thắng cuộc của đại hội, trở thành đệ tử của Tôn thượng."

"Ừ, ngoan." Nghê Thiên Trượng vui mừng đáp.

Đêm tối, Thiêu Nguyệt tinh tọa nhập định, cô không ngừng đổ ra mồ hôi lạnh, cảm giác mình sắp đột phá, thế nhưng hết lần này tới lần khác luôn có một bức bình phong ngăn cản, dù cho cô có cố gắng đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể vượt qua, thế nên cô đành bình tâm trở lại, mặc niệm thanh tâm, trước cứ để bản thân tỉnh táo đã, không vội đột phá.

Trận đấu cuối cùng của đại hội Tiên Kiếm bắt đầu, hôm nay là ngày thứ ba, cũng là ngày quyết định người chiến thắng, Hoa Thiên Cốt mang theo thương tôn ra trận, Kinh Thủy lo lắng bảo, "Thiên Cốt à, thương của cậu đã khá hơn đâu, tối lại còn lên đi luyện kiếm, thân thể của cậu chịu nổi sao?"

Lúc Hoa Thiên Cốt còn đang định nói thì Đường Bảo nhảy qua, hô lên, "Mẹ ơi, mẹ à, mẹ còn nhớ dự tính ban đầu khi chúng ta tới Trường Lưu hay không? Đừng nên cố gắng quá sức mà."

Hoa Thiên Cốt ngồi xổm xuống, nhìn Đường Bảo, "Đường Bảo, ta chưa từng quên dự định ban đầu, cố gắng nhiều như thế, ta tới Trường Lưu cũng là vì nàng."

"Thiên Cốt, cậu đáp ứng ta đi, hôm nay là ngày tranh giải rồi, hãy cứ để mọi thứ tùy theo mệnh." Kinh Thủy giọng ướm, Hoa Thiên Cốt bật cười, móm ngoéo với nàng.

"Bây giờ cô bỏ cuộc, có khi lại có thể giữ lại chút mặt mũi." Sóc Phong tiến tới, Kinh Thủy tức giận định đứng lên phản bác thì Sóc Phong tiếp tục, "Kiếm pháp của Nghê Mạn Thiên mặc dù ác liệt, song vẫn chưa đủ thuần thực, mặc dù nội lực thâm hậu, nhưng động tác còn chưa ăn khớp, nếu có muốn thắng nàng, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng." Dứt lời bèn xoay lưng bỏ đi.

"Ồi?" Kinh Thủy chỉ tay về phía y, thắc mắc, "Gã ấy tới đây để khích lệ cậu, hay đã kích cậu vậy?"

Hoa Thiên Cốt cười đáp, "Không quan trọng, tính cách huynh ấy chính là như thế."

Nghê Thiên Trượng không yên tâm lại đi dặn dò Nghê Mạn Thiên mấy câu, trước khi lên đài, Hoa Thiên Cốt nhìn thấy nàng, tiến tới nói, "Mạn Thiên à, sau trận chiến ngày hôm nay, chúng ta còn có thể trở thành bạn bè hay không?"

"Hừ, Hoa Thiên Cốt, người đừng có mà nằm mơ, chúng ta đã sớm không còn là bạn rồi." Nghê Mạn Thiên nói xong bèn phi thân lên trên mặt trận Thất Tinh.

Hoa Thiên Cốt đã biết trước kết quả sẽ như thế này, nàng bắt đầu đi lắc đầu, bây giờ phải chuyển tâm tư, nàng phi thân, đối diện với Nghê Mạn Thiên, bắt đầu đánh, song phương mãi vẫn chưa phân thắng bại, Đường Bảo ở bên Lạc Thập Nhất, hô hào, "Cố gắng lên, mẹ ơi, cố gắng lên!"

Cuối cùng hai kiếm chạm nhau, song phương dùng nội lực so đấu, máu tươi dần dà chảy ra từ khóe miệng Hoa Thiên Cốt, thế nhưng nàng không bỏ cuộc, vận hết toàn lực đi đánh, sau đó hai người cùng rơi xuống mặt trận Thất Tinh bên ngoài hải lý.

Hoa Thiên Cốt vừa tỉnh lại, Đường Bảo bật khóc, "Mẹ ơi, cuối cùng thì mẹ cũng dậy rồi, mẹ đã hôn mê mất mấy tiếng rồi đấy."

Hoa Thiên Cốt hỏi, "Là... là ai thắng?"

Đông Phương Úc Khanh và Kinh Thủy trở mắt nhìn nhau, không biết nên đáp ra sao, Hoa Thiên Cốt nhìn cũng hiểu, "Hóa ra ta chạm mặt nước trước, ý của trời sao." Xem ra nàng không thể tới được điện Tuyệt Tình.

Đại diện báisư, toàn bộ đệ tử đều đứng trong đại điện, Đào Ông hô, "Cung thỉnh Tam tôn!"

Tam tôn đi tới, ngồi lên ngai, Hoa Thiên Cốt che ngực lấy hơi, Đào Ông nói tiếp, "Đại hội Tiên Kiếm lần này, ba người đứng đầu là Sóc Phong, Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên."

Những Chương môn của môn phái khác rồi rít chúc mừng Nghê Thiên Trọng, "Chúc mừng Nghê chương môn."

Nghê Thiên Trọng mặt nở ra hoa, "Đa tạ, đa tạ, đa tạ."

"Đại diện báisư chính thức bắt đầu." Đào Ông xoay người bảo, "Mời Chương môn thu nhận đồ đệ."

Bạch Tử Họa mãi vẫn chưa đứng lên, Ma Nghiêm thấp giọng giục, Tử Họa à, mời Nghê Mạn Thiên tiến lại đây đi, mọi người đều biết, ai vô địch đại hội Tiên Kiếm sẽ là thủ đồ Trường Lưu, đệ không thể không thu nhận đâu?"

Bạch Tử Họa đứng dậy, nhìn Nghê Mạn Thiên và Hoa Thiên Cốt trước mặt, sau đó đột nhiên tuyên bố, "Cả đời này, Bạch Tử Họa ta sẽ không thu nhận đồ đệ."

"Cái gì?" Nghê Thiên Trọng cả kinh bật dậy, những người khác cũng kinh ngạc tột độ, Nghê Thiên Trọng muốn tiến lên tranh luận, bầy giờ bắt chợt bầu trời vang lên tiếng sét đánh, mây đen giăng kín, khóe miệng Bạch Tử Họa khẽ nhếch, xem ra Tiểu Nguyệt đột phá rồi.

Những người trong điện cũng thất sắc theo dõi hiện tượng dị đản, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Ma Nghiêm với Sênh Tiêu Mặc tới bên người Bạch Tử Họa, Sênh Tiêu Mặc hỏi, "Chương môn sư huynh, chẳng lẽ tiểu sư muội...."

Bạch Tử Họa gật đầu, Ma Nghiêm cao hứng, "Quá tốt!" Nhất thời quên bém mắt không truy hỏi lý do Bạch Tử Họa không nhận đồ đệ.

Quả nhiên, trong chớp lát, bầu trời lại khôi phục lại như thuở ban đầu, một tia sáng bạc từ không trung thoáng qua, Thiệu Nguyệt bỗng xuất hiện tại đại điện, trang phục trắng toát thanh thoát như tiên, làm cho những người ở đại điện nhất thời quên cả cách phát âm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đại Diện Báisư

Thiệu Nguyệt thuận lợi đột phá Cửu Trọng Thiên, cô vừa hoàn thành thì lập tức phi thân đến đại điện, chuẩn bị sẵn tinh thần thông báo cho Bạch Tử Họa. Nhưng đại điện đầy nhúc người, có đệ tử Trường Lưu, cũng có những người của phái khác, Thiệu Nguyệt chợt nhớ ra, hôm nay là đại diện báisư, hình như đại hội Tiên Kiếm đã kết thúc.

Thiệu Nguyệt khẽ hành lễ với Bạch Tử Họa, "Sư huynh, Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh!"

"Tiểu Nguyệt, muội đã đột phá rồi." Bạch Tử Họa chắc chắn khẳng định.

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Vâng, muội vừa đột phá Cửu Trọng Thiên nên đi báo các sư huynh luôn, xem ra cũng không đúng lúc lắm." Cô nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ra Hoa Thiên Cốt đứng hàng đầu bên mỉm cười với nàng, Hoa Thiên Cốt cũng mừng rỡ nở nụ cười, vô tình làm động đến vết thương song nàng cố gắng chịu đựng, nàng không hy vọng Kiếm tôn sẽ để ý. Nhưng Thiệu Nguyệt vẫn cảm thấy hình như Tiểu Cốt đang bị thương, cô nhường mảy, đưa tay làm pháp nhẹ nhàng nâng Hoa Thiên Cốt lên, sau đó dùng tiên lực trị thương cho nàng. Hoa Thiên Cốt lơ lửng giữa không trung, ngạc nhiên nhìn thân thể mình, nàng nghĩ mình cũng không phải chịu đựng khổ gì cho can, thương tổn cũng gần khỏi rồi.

Thiệu Nguyệt thả Hoa Thiên Cốt, hỏi. "Đây là đại hội Tiên Kiếm mà, sao có thể lại có người bị thương?"

Bấy giờ, Nghê Thiên Trọng cuối cùng cũng không nén nổi giận dữ, lão lớn tiếng chất vấn, "Rốt cuộc chuyện này là sao, đường đường là đại diện báisư, sao lại có kẻ tới làm loạn vậy?"

"Cha ơi!" Nghê Mạn Thiên vội vàng tiến lên ngăn cản, bởi vì Thiệu Nguyệt chưa từng chính thức xuất đầu lộ diện, cho nên ngay cả ở Trường Lưu cũng rất ít người từng trông thấy cô, các phái khác thì càng không, bọn họ cùng lắm chỉ từng nghe qua cái danh Kiếm tôn mà thôi.

Ngay tại thời điểm Ma Nghiêm định bước lên giới thiệu thì Thiệu Nguyệt nhìn chằm chằm Nghê Thiên Trọng đang lửa thịnh nộ phừng phừng, mở miệng

bảo, "Vị này hung hăng càn quấy, dám tự ý làm bậy tại Trường Lưu, chẳng lẽ ngài là chủ nhân đảo Bồng Lai - Nghê Thiên Trường sao?"

"Hừ!" Nghê Thiên Trọng hất mặt, "Coi như con nhóc ranh nhà ngươi cũng có mắt."

Thiều Nguyệt tiến đến, quan sát lão từ trên trên xuống dưới, Nghê Thiên Trọng dựng tóc gáy, "Ngươi làm gì vậy?"

"Hóa ra đảo Bồng Lai dạy dỗ đệ tử theo cách này, thật làm cho ta được mở rộng tầm mắt."

"Ngươi có ý gì?" Nghê Thiên Trọng tức tối.

Thiều Nguyệt làm lơ lão, xoay người hỏi Bạch Tử Họa, "Đại hội Tiên Kiếm bị làm sao vậy? Sao lại để Hoa Thiên Cốt bị thương?"

"Tiểu sư muội à, chuyện là như thế này này..." Sênh Tiêu Mặc tiến lên, kể ra hết chuyện ở đại hội Tiên Kiếm, Thiều Nguyệt càng nghe càng nhủ chặt mày, xem ra cốt truyện vẫn chưa hề thay đổi, vậy thì Nghê Mạn Thiên đã không nghe theo lời cô, cô cau mày nhìn Nghê Mạn Thiên một cái, Nghê Mạn Thiên cả kinh, chợt dạ cúi đầu.

Mọi người nghe thấy danh xưng "tiểu sư muội" đều rớt rít kinh ngạc, hóa ra nàng ta chính là Thượng tiên Trường Lưu, Kiếm tôn sở hữu pháp lực chi thua kém Bạch Tử Họa - Thiều Nguyệt!"

"Thì ra là Kiếm tôn của Trường Lưu, thật thất kính rồi." Nghê Thiên Trọng mãi mới thay đổi thái độ.

"Nghê Chương môn, Nghê Mạn Thiên hiện đã là đệ tử của Trường Lưu, nên dạy nàng như thế nào, chuyện gì nên hay không nên, cũng đâu cần đến Bồng Lai các ông tham dự chứ?"

"Cô...." Nghê Thiên Trọng kìm nén, "Thiên Nhi là con gái của ta, cô dựa vào gì..."

"Vậy ông dẫn nàng trở về Bồng Lai mà dạy bảo." Thiều Nguyệt hơi giận dữ, "Đừng có giờ thủ đoạn mèo vồ ở Trường Lưu của ta nữa."

Hóa ra Kiếm tôn biết hết, Nghê Mạn Thiên hoảng hốt trong lòng, không dám ngẩng đầu, mặc dù Nghê Thiên Trọng có chút chột dạ, song lão chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, vẫn cứng miệng đáp, "Thủ đoạn gì, Thiên Nhi nhà ta đường đường chính chính giành chức vô địch."

"Thật vậy không?" Thiều Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tử Họa, cô nhớ rằng trong nguyên tác, sư huynh có thâm hoài nghi, còn mang thanh kiếm đi kiểm tra, "Sư huynh!"

Bạch Tử Họa tiến tới, phát tay, thanh kiếm Nghê Mạn Thiên sử dụng xuất hiện, Nghê Thiên Trọng nhất thời có chút bối rối, Bạch Tử Họa nói. "Đây là vũ khí Nghê Mạn Thiên dùng để tham gia đại hội, nó đã bị rơi xuống hồ." Sau đó chàng làm phép, thanh kiếm thường trong nháy mắt biến thành một thanh kiếm toàn thân nhuộm sắc xanh thăm thẳm.

"Kiếm Bích Lạc ư?" Ma Nghiêm kinh ngạc, Bạch Tử Họa giờ Bích Lạc lên phía trước để cho mọi người đều thấy rõ.

Đông Phương Úc Khanh giằng giải, "Kiếm Bích Lạc là hung khí thượng cổ, kiếm khí dọa người, trong vòng bán kính mười trượng có thể sát nhân vô hình, bên ngoài tuy không để lại vết thương, song bên trong mục tiêu vốn dĩ đã bị cắt nát, mặc dù chịu phong ấn, nhưng uy lực vẫn không thể khinh thường. Cốt Đâu không chỉ có vết thương ngoài da, mà còn có rất nhiều dấu vết nội thương." Đông Phương Úc Khanh khó tin, "Chẳng lẽ..."

Vân Ân lộ vẻ giận dữ, "'Lẽ nào lại như vậy, thế cũng chiến thắng một cách quá tiêu nhân rồi."

Nghê Thiên Trọng không còn lời nào để nói, Thiều Nguyệt hỏi, "Sư huynh, trước đại hội Tiên Kiếm, ta đã nói quy tắc tranh tài phải nghiêm khắc hơn nữa, không ngờ vẫn có đệ tử không tuân theo, hậu quả của việc không tuân theo là gì, Nghê Mạn Thiên," Nghê Mạn Thiên cả kinh, cô nâng sợ hãi ngẩng đầu lên, "Cô có biết?"

"Con... con... đệ tử đã biết sai rồi, xin Kiếm tôn hãy trách phạt." Nghê Mạn Thiên bây giờ vô cùng hối hận vì đã không nghe lời Kiếm tôn, song Nghê Thiên Trường lại không phục.

Ma Nghiêm vội vàng đi hòa giải, "Được rồi, sư muội, dẫu sao Nghê Mạn Thiên cũng là con gái của Nghê Chương môn mà, chúng ta không nên làm quá căng với Bồng Lai."

"Nghiêm sư huynh, muội vốn đã nói ngay từ ban đầu, chỉ cần đi ngược lại với quy tắc tranh tài, bất kể thân phận có là gì, địa vị có ra sao, toàn bộ thành tích ở đại hội Tiên Kiếm cũng sẽ bị hủy bỏ, hơn nữa sẽ còn có hình phạt." Thiều Nguyệt nhắc nhở.

Nghê Thiên Trọng la lên, "Cái gì?... " Lão nhìn Ma Nghiêm, hy vọng Ma Nghiêm có thể khuyên Thiều Nguyệt.

Ma Nghiêm hiểu ý, tiến lên tuyên bố, "Bởi Nghê Mạn Thiên không tuân thủ quy tắc tranh tài, hủy bỏ tư cách vô địch của đệ tử, xuống hạng nhì, Hoa Thiên Cốt trở thành thủ khoa."

"Nghiêm sư huynh, huynh..." Vốn dĩ Thiều Nguyệt muốn trực tiếp hủy bỏ tư cách của Nghê Mạn Thiên, không ngờ Ma Nghiêm lại chối bỏ trách nhiệm vì nàng, cô cũng không tiện nói nữa, dù sao cũng là sư huynh của mình, cô không thể không giữ thể diện cho y, nhưng nếu là người khác, cô không thèm quan nhiều đến thế.

"Đã vậy, hình phạt với Nghê Mạn Thiên là do ta tự xử trí." Thiều Nguyệt xoay người, nhận lấy thanh Bích Lạc từ trong tay Bạch Tử Họa, sau đó triệu hồi Kinh Lôi, đánh một chưởng sấm sét, thanh Bích Lạc trong nháy mắt gãy làm đôi, rơi xuống đất, phía trên còn sót lại một tia sấm sét, chậm rãi nghiền nát Bích Lạc cho tới khi tan thành cát bụi.

Mọi người giật mình chiêm ngưỡng một cảnh này, đây là hung khí thượng cổ, lại bị Kinh Lôi của Thiều Nguyệt dễ dàng phá hủy, xem chừng thanh kiếm trong tay cô tuyệt đối không phải vật bình thường.

"Thanh kiếm này hại người, không cần thiết phải giữ lại trên đời." Thiều Nguyệt nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, làm phép kéo nàng lại gần phía mình, hỏi, "Con có nguyện làm đệ tử của ta hay không?"

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, nàng không có nghe lầm chứ, Kiếm tôn muốn mình làm đồ đệ, chẳng lẽ nỗ lực của nàng cuối cùng cũng được đền đáp rồi sao? Còn sắc mặt Đông Phương Úc Khanh chợt có chút quái dị, tựa hồ có chút suy tính ngoài kế hoạch.

Thiều Nguyệt thấy biểu cảm hoảng hốt của Tiểu Cốt thì cười bảo, "Sao thế? Không muốn à?"

"Không, không phải, con, con, ôi, đệ tử nguyện ý mà!" Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống, mọi người ai cũng giật mình, không ngờ là Kiếm tôn cũng muốn thu nhận đồ đệ?

Đúng lúc Thiều Nguyệt chuẩn bị đưa Hoa Thiên Cốt về thì Nghê Thiên Trọng lên tiếng, "Chờ một chút, vô địch đại hội Tiên Kiếm thì không phải sẽ trở thành đồ đệ của Chương môn hay sao?"

"Vậy thì sao chứ? Ta muốn thu thì sẽ thu." Thiều Nguyệt biết sư huynh sẽ không bận tâm mấy việc này, anh ấy sẽ không trách cô.

Bạch Tử Họa cảm thấy đã đến lúc phát biểu quyết định của mình, chàng tiến lên phía trước một bước, tuyên bố, "Bạch Tử Họa cả đời này sẽ không thu nhận học trò, chức vị Chương môn đời sau sẽ để cho Tiểu Nguyệt thừa kế." Chàng nhìn Nghê Thiên Trọng, "Cho nên, Tiểu Nguyệt thu nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử, cũng chính thức là đồ đệ của Chương môn."

"Sư huynh?" Lần đầu tiên Thiều Nguyệt nghe đến chuyện này, cô không ngờ sư huynh muốn truyền lại chức vị cho mình, cô muốn từ chối, song sư huynh đã nói ngay trước mặt mọi người, cô sao có thể cự tuyệt.

Toàn bộ người trong đại điện lại một lần nữa bị kinh động, thế thì không phải Hoa Thiên Cốt trong tương lai sẽ trở thành đồ đệ Chương môn hay sao, chỉ có Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc quay sang nhìn nhau, quả nhiên là thế, Ma Nghiêm vui mừng bảo, "Cũng được, sư muội thu nhận đồ đệ rồi."

Thiều Nguyệt tiếp tục đưa cung linh cho Hoa Thiên Cốt, "Từ nay trở đi, ta là sư tôn của con, con sẽ là đồ đệ của ta - Thiều Nguyệt - Thượng tiên Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt ngẩng người nhìn Thiều Nguyệt, Đường Bảo ở bên tai nàng vội la lên, "Mẹ ơi, mẹ à, mau tiếp nhận cung linh đi."

"À ừ," Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, hai tay nâng lên nhận cung linh, trên mặt mừng rỡ không thôi, Thiều Nguyệt thầm khó hiểu, không phải Tiểu Cốt muốn bá sư sư huynh lắm à? Vì sao ta thu nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ, Tiểu Cốt nhìn qua cũng chẳng có chút thất vọng nào thế? Đây là lần đầu tiên Thiều Nguyệt không thể hiểu nổi rốt cuộc thì Tiểu Cốt đang nghĩ cái gì trong đầu.

Hoa Thiên Cốt nhìn cung linh trên tay, thậm chí, hết thảy những chuyện này đều là do mình đang nằm mơ sao? Minh thật sự đã trở thành đệ tử Kiếm tôn rồi, ha ha... nàng nhìn Thiều Nguyệt, xong lại nhìn cung linh, cao hứng đến quên cả trời đất.

Thiều Nguyệt tiến lên đỡ nàng dậy, tự tay treo cung linh bên hông Hoa Thiên Cốt, sau đó hướng về phía mọi người, hỏi, "Còn ai có thắc mắc gì nữa không?"

Nghê Thiên Trọng nhìn Nghê Mạn Thiên, đột nhiên cười vang, "Đây là chuyện môn hạ của Trường Lưu các người, chúng ta mà có dị nghị thì liệu có hiệu nghiệm hay không?"

"Dĩ nhiên là không." Thiều Nguyệt đáp với vẻ đương nhiên, bấy giờ Ma Nghiêm tiến tới bên cạnh cô, "Sư muội à, muội xem, tư chất của Sóc Phong với Nghê Mạn Thiên cũng không tệ, sao muội không nhận luôn ba người đứng đầu bảng xếp hạng luôn đi?"

Thiều Nguyệt nhìn Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên cúi thấp đầu, không dám nhìn cô, nàng biết bản thân đã không còn tư cách để trở thành đệ tử Kiếm tôn, "Thiều Nguyệt ta, cả cuộc đời này chỉ thu nhận duy chỉ một đồ đệ mà thôi!" Hoa Thiên Cốt đứng đằng sau Thiều Nguyệt, nàng thật sự bị rung động, cuồng loạn nổi dậy trong lòng mà không sao kìm nén được, hận không thể trực tiếp nhào ra khỏi lồng ngực, nàng vội vã giữ mình, tránh để cho tâm tình xao động.

"Cô..." Nghê Mạn Thiên chỉ tay về phía cô, giận dữ, sau đó phát tay áo rồi đi, kéo Nghê Mạn Thiên theo cùng, song Nghê Mạn Thiên vẫn quỳ ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích, Nghê Thiên Trọng quay đầu nhìn nàng, "Thiên Nhi, con..."

Nghê Mạn Thiên thu hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, "Kiếm tôn, con có một thắc mắc muốn hỏi người."

Thiều Nguyệt gật đầu, Nghê Mạn Thiên nói, "Đêm hôm ấy, những gì Kiếm tôn nói với con là thật lòng sao? Nếu con đường đường chính chính so tài, dù có thua, người cũng sẽ nhận con làm đồ đệ ư?"

Trong đại điện nhất thời chìm vào im lặng, chẳng ai ngờ, Kiếm tôn và Nghê Mạn Thiên lại có quan hệ sâu xa như thế, Hoa Thiên Cốt khản trương nhìn

bóng lưng Thiều Nguyệt, chẳng hiểu vì sao, nàng cảm thấy trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận dữ, lên cũng không lên được, mà xuống cũng không xuống được.

"Và con đã không tuân thủ cam kết, không những thế, còn làm tổn thương đồng môn." Thiều Nguyệt thất vọng nhìn nàng.

Nghê Mạn Thiên vừa quỳ vừa tiến về phía trước mấy bước, nhìn Thiều Nguyệt, "Con chỉ muốn biết, nếu con không làm như thế, liệu Kiếm tôn có thật sự sẽ thu nhận con làm đồ đệ hay không?"

Thiều Nguyệt thấy Nghê Mạn Thiên cố chấp truy hỏi, ý tưởng của cô lúc ấy là, nếu như Nghê Mạn Thiên thực sự không gây tổn hại cho Tiểu Cốt, lựa chọn đường đường chính chính tỷ thí, thì có lẽ cô sẽ thu nhận nàng, nếu như nữ phụ ác độc được hưởng thiện, thế thì mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều, Thiều Nguyệt gật đầu, "Ta sẽ."

Nghê Mạn Thiên buồn bã ngồi dưới đất, sớm biết vậy, nàng không nên nghe theo lời cha. Nghê Thiên Trọng thấy Nghê Mạn Thiên ưu tư bèn tiến tới muốn đỡ nàng dậy, Nghê Mạn Thiên nhỏ giọng nói, "Cha, nếu như cha không đến tìm con, thì thật tốt, không đến tìm con, con sẽ không..."

"Thiên Nhi à, con..." Lần đầu tiên Nghê Thiên Trọng thấy con gái mình như thế, chuyện này khiến cho lão có chút loay hoay không biết nên xử lý ra sao.

"Nghê Chương môn, Nghê Chương môn," Ma Nghiêm thấy vậy, y không muốn làm hỏng mối quan hệ với Bồng Lai nên tiến đến, "Ông xem, đệ tử tiên tư tốt như vậy, chỉ bằng thu về môn hạ của ta, ông thấy sao?"

Nghê Thiên Trọng quay đầu nhìn y, Ma Nghiêm xoay người chỉ Lạc Thập Nhất, "Lạc Thập Nhất là đệ tử của ta, dù còn trẻ tuổi, song ông thấy đấy, trong đại hội Tiên Kiếm của sư tổ, nó cũng từng là người đứng đầu."

Nghê Thiên Trọng quay đầu hỏi Nghê Mạn Thiên, "Thiên Nhi à,"

Nghê Mạn Thiên đứng dậy, rầu rĩ cúi thấp đầu như trước, "Không sao, ai cũng được."

Nghê Thiên Trọng thấy Nghê Mạn Thiên gật đầu thì bảo, "Được rồi, việc đã đến nước này, thế thì nghe theo Thế tôn đi."

"Thập Nhất!" Ma Nghiêm gọi Lạc Thập Nhất.

Lạc Thập Nhất cảm hương diệp trong tay, hành lễ. "Đệ tử biết rồi." Sau đó nói với Nghê Thiên Trọng, "Đệ tử nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn ý dạy dỗ Nghê Mạn Tiên, không phụ lòng sư phụ dạy bảo, xin Nghê Chương môn hãy yên tâm." Nghê Thiên Trọng gật đầu hài lòng.

"Sư phụ, còn Sóc Phong, đệ tử cũng muốn thu nhận về môn hạ."

Ma Nghiêm nhìn Sóc Phong, gật đầu. "Ừ, tư chất của Sóc Phong cũng không tệ, vậy con làm đi, hai người cùng học tập, cùng tỷ thí, cùng tiến bộ."

"Tạ ơn sư phụ." Lạc Thập Nhất cao hứng đáp, ánh mắt Sóc Phong lộ vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ, y tiến lên lạy Lạc Thập Nhất một lạy.

"Nghê Chương môn, mời ngồi." Ma Nghiêm đưa tay làm tư thế mời, bấy giờ Nghê Thiên Trọng mới mỉm cười đi lên.

Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt, "Ai da, giờ thì đến phiên ta." Hần bước xuống, đi vòng quanh đám đệ tử, sau đó giơ ra hương thảo trước mặt Vũ Khinh La, Vũ Khinh La kinh ngạc nhìn hương thảo trước mắt, có hơi không dám tin, Sênh Tiêu Mặc lại giả bộ làm động tác rút lại, "Sao thế, không muốn à?"

Vũ Khinh La vội vàng bắt lấy tay Sênh Tiêu Mặc, nhận hương thảo, gật đầu liên tục, "Muốn, con muốn." Nhận được hương thảo rồi, nàng cao hứng không thôi, còn Hóa Tịch ở bên lại buồn bã cúi đầu.

Sênh Tiêu Mặc vờ đi qua Hóa Tịch, xong lại đột nhiên đưa luôn hương thảo cho hắn, Hóa Tịch kinh ngạc, vui mừng nhận lấy, sau đó đập tay cùng Vũ Khinh, sung sướng thót lên.

Sênh Tiêu Mặc quay về chỗ ngồi, Ma Nghiêm lắc đầu, thở dài. "Sư đệ à, sao đệ lại thu nhận về hai kẻ dở hơi thế, bọn chúng chắc chỉ giỏi nhất ở khoản gây chuyện với phá rối thôi."

"Haizz, không sao hết, như vậy mới vui, sau này điện Tiêu Hồn của đệ nhất định sẽ náo nhiệt." Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp đáp, ma Nghiêm bắt đắc dĩ nghiêng đầu qua, thật sự hết cách với người sư đệ rồi.

Sau đó, Đào Ông nhận Khinh Thủy làm đệ tử, đại diện báisư coi như tiến hành thuận lợi. Tiếp theo là nghi lễ báisư chính thức, Thiều Nguyệt đứng trên đại điện, Hoa Thiên Cốt quỳ trước mặt cô, Thiều Nguyệt nghiêm túc nói. "Gửi bậc bề trên của Trường Lưu, đệ tử Thiều Nguyệt xin được nhận Hoa Thiên Cốt làm đại đệ tử thứ một trăm hai mươi tám, không cầu nàng trăm yêu trừ ma, rạng danh hậu thế, chỉ cầu nàng phân rõ thiện ác, không thẹn với lòng, nếu có phạm phải bất kỳ tội lỗi nào, cũng là do đệ tử dạy dỗ không đến nơi đến chốn, đệ tử sẽ dẫn dắt nàng hướng thiện, trở về với con đường thiện lương, nếu nàng gặp nguy hiểm, đệ tử sẽ bảo hộ nàng cả đời, xin bậc bề trên hãy làm chứng cho Thiều Nguyệt."

Lúc Hoa Thiên Cốt nghe thấy Thiều Nguyệt nói sẽ bảo hộ cho nàng cả một đời, nội tâm như dâng trào một dòng nước ấm, sưởi ấm toàn bộ bụng dạ nàng. Hoa Thiên Cốt quỳ ở đó, nghiêm mặt đáp. "Xin thưa bậc bề trên của Trường Lưu, đệ tử là Hoa Thiên Cốt, mệnh số dị đản, tai ương theo thân, sinh ra đã chịu kiếp bất hạnh, nhờ vào chí khí của Kiếm tôn, người hết lòng dạy dỗ, thu nhận con làm đồ đệ, đệ tử nhất định sẽ quang minh lỗi lạc, để không hổ thẹn với trời đất, không hổ thẹn với Trường Lưu, không hổ thẹn với Kiếm tôn, sống vì sư tôn, chết vì sư tôn, tuyệt không cãi lại nửa câu sư

mệnh, trời đất làm chứng!" Hoa Thiên Cốt dập đầu vái ba vái thật sâu, sau đó nhìn Thiều Nguyệt, mỉm cười. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sư Đồ (Phần I)

Sau khi đại diện báisư kết thúc, Thiều Nguyệt đi tới trước mặt Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên tự biết hổ thẹn, cúi đầu xuống chờ Kiếm tôn giáo huấn. Thiều Nguyệt nói, "Mạn Thiên à, con đã không tuân theo quy tắc tranh giải của đại hội Tiên Kiếm, hiện tại con sẽ bị nhốt trong tiên lao, hãy cứ tỉnh tâm, qua ba ngày, ta sẽ đích thân tới khảo nghiệm con, nếu con thật lòng hối cải, con sẽ được thả ra ngoài."

"Dạ vâng, đệ tử tuân lệnh." Nghê Mạn Thiên cung kính đáp.

Nghê Thiên Trọng nghe xong vội vàng tiến tới "Thiều Nguyệt! Ngươi dám..."

"Cha!" Nghê Mạn Thiên lên tiếng ngăn cản, "Xin ngài đừng can thiệp vào chuyện của con." Dứt lời bèn rời khỏi đại điện.

"Thiên Nhi oi..." Nghê Thiên Trọng gọi, bây giờ lão không thể hiểu nổi rốt cuộc Nghê Mạn Thiên bị làm sao.

Thiều Nguyệt dõi theo bóng lưng Nghê Mạn Thiên, "Nghê Chương môn à, hết thảy những gì ông đã làm, đối với Mạn Thiên mà nói, đều là gánh nặng, từ nay xin ông đừng cố chấp bắt ép nàng nhận lấy tham vọng của ông nữa."

"Thiên Nhi, Thiên Nhi oi..." Nghê Thiên Trọng mắt hồng hồng lắm lắm.

Thiều Nguyệt dẫn Hoa Thiên Cốt đi tới điện Tuyệt Tình, Hoa Thiên Cốt đứng bên bờ ngắm nhìn toàn bộ quan cảnh Trường Lưu, thán phục không thôi, hưng phấn hô thật lớn, "Điện Tuyệt Tình, nơi đây là điện Tuyệt Tình, cuối cùng mình cũng đã đến điện Tuyệt Tình!"

Thiều Nguyệt thấy nàng tự đắc như con nít thì buồn cười, chỉ theo sau để nàng tùy ý, thỉnh thoảng còn giới thiệu cho nàng từng ngọn cây cọng cỏ bên trong điện Tuyệt Tình. Theo Thiều Nguyệt vào viện, Hoa Thiên Cốt chạy tới dưới tán cây hoa đào, vòng mấy vòng rồi quay đầu gọi, "Sư tôn ơi,"

"Ừ." Thiều Nguyệt đáp.

"Sư tôn,"

"Hm."

"Sư tôn,"

Thiều Nguyệt không hiểu, "Tiểu Cốt, có chuyện gì vậy?"

"Ha ha," Hoa Thiên Cốt ôm thân cây, lắc đầu ngai ngùng cười, "Con chỉ muốn gọi sư tôn thôi."

"À," Thiều Nguyệt bất đắc dĩ đáp, "Được rồi, đây là phòng của ta, điện Tuyệt Tình còn rất nhiều phòng trống, Tiểu Cốt có thể tự chọn một gian mà mình thích."

Hoa Thiên Cốt đến bên cạnh Thiều Nguyệt, suy nghĩ, "Thế... con có thể ở cùng sư tôn hay không?" Dứt lời, Hoa Thiên Cốt dè dặt quan sát Thiều Nguyệt, nàng rất sợ đối phương không thích.

Thiều Nguyệt thoải mái trả lời, "Được, có thể, bên cạnh còn một phòng trống, để ta dắt con đi xem."

"Cảm ơn sư tôn!" Hoa Thiên Cốt cao hứng, cuối cùng cũng có thể ở cùng Kiếm tôn... à không, là sư tôn, nghĩ thôi mà cũng thấy lòng tràn đầy hạnh phúc.

Xem phòng xong, Thiều Nguyệt đặc biệt dặn dò Hoa Thiên Cốt, "Đứng rồi, Tiểu Cốt, con ngàn vạn lần không được tùy tiện đi sang bên viện của sư huynh nhé, sư huynh khá lạnh lùng đối với người khác, cũng ghét ồn ào."

"Dạ vâng." Hoa Thiên Cốt ngồi xuống bên bàn đá ở viện, "Sư tôn ơi, con có thể hỏi người một vấn đề này không?"

Thiều Nguyệt bật cười, "Sao hôm nay lắm người muốn hỏi ta một vấn đề thế nhỉ?"

"Sư tôn à..." Hoa Thiên Cốt bất an nghịch ngón tay, đối với chuyện xảy ra tại đại diện báisư, nàng vẫn vô cùng để tâm việc Thiều Nguyệt dự định thu nhận Nghê Mạn Thiên làm đồ đệ.

"Con cứ hỏi đi." Thiều Nguyệt không chọc Hoa Thiên Cốt nữa.

"Sur tôn ơi, có thật là người định thu nhận Mạn Thiên làm đệ tử không?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Ta đã nói ở trên đại điện rồi đó."

"Vây... người mà sư tôn muốn nhận làm đệ tử thực chất là Mạn Thiên, chứ không phải con sao?" Hoa Thiên Cốt thất vọng bảo.

Thiều Nguyệt bật cười, lấy ngón tay khẽ gõ trán nàng một cái, Hoa Thiên Kêu kêu "ai ui", che trán, Thiều Nguyệt cười đáp, "Tiểu Cốt à, bộ não quả dưa của con đang nghĩ cái gì thế? Ta thu nhận Mạn Thiên làm đồ đệ, vốn là để con bé không làm hại đến con nữa, cũng muốn nó đường đường chính chính đi tranh giải, song nó lại không thể làm được. Hơn nữa từ đầu chí cuối, người duy nhất ta muốn thu nhận làm đệ tử, vẫn luôn là..." Thiều Nguyệt kiên định nhìn Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt con đó!"

"Có thật không ạ? Sư tôn ơi?" Hoa Thiên Cốt vui vẻ hỏi.

Thiều Nguyệt gật đầu khẳng định, Hoa Thiên Cốt cười ngây ngốc, "Vây sư tôn à, nếu con không được vô địch thì phải làm sao đây?"

"Việc ta thu nhận đồ đệ không liên quan đến xếp hạng tại đại hội, ta thích thu ai thì sẽ thu, huống chi thủ khoa lại còn là đồ đệ của Chương môn."

"Sư tôn, không phải Tôn thượng đã bảo người sẽ đảm nhiệm vị trí Chương môn đời sau sao?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Thiều Nguyệt cũng có chút ảo não, sư huynh không hề thương lượng với cô mà đã tự ý quyết định, "Cái đấy ta cũng mới biết thôi, sư huynh không bàn bạc gì với ta hết."

"Ồ, hóa ra là như vậy." Hoa Thiên Cốt hiểu ra vấn đề, "Con còn sợ nếu muốn xin làm đệ tử của Kiếm tôn thì Kiếm tôn sẽ không nhận cơ."

Thiều Nguyệt thắc mắc, "Tiểu Cốt, không phải con nhất mực muốn trở thành đệ tử của sư huynh hay sao?" Rõ ràng cô nghe thấy đêm hôm ấy, chính miệng Tiểu Cốt nói vậy mà.

"Cái đấy..." Hoa Thiên Cốt úp úp mở mở, "Là bởi vì... con cho rằng Kiếm tôn không thu nhận đồ đệ, con chỉ còn nước bái Tôn thượng làm sư tôn thì mới có thể... gặp..."

Thiều Nguyệt chờ Hoa Thiên Cốt nói hết, Hoa Thiên Cốt thấy ánh mắt Thiều Nguyệt nghiêm túc thì đỏ mặt, lập tức chuyển đề tài, "Tóm lại, con vẫn luôn muốn làm đệ tử của sư tôn, sư tôn, người nhất định phải tin con!"

Thiều Nguyệt mỉm cười, "Được rồi, ta biết rồi, Tiểu Cốt, gì mà phải gấp như thế?"

"Con sợ sư tôn hiểu nhầm." Hoa Thiên Cốt không muốn để Thiều Nguyệt nghi ngờ sự thành tâm của mình, Thiều Nguyệt cười, xoa đầu nàng, cảm giác thật giống như trước đây.

Bấy giờ Đường Bảo không an phận lại chạy đến, "Mẹ ơi, mẹ à, con cũng muốn xem điện Tuyệt Tình."

"Đường Bảo, không được bướng bỉnh." Hoa Thiên Cốt vội vàng giữ lấy Đường Bảo, không để nó chạy loạn khắp nơi.

"Con là Đường Bảo sao?" Thiều Nguyệt nhìn linh trùng trong lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, cảm giác nó vô cùng đáng yêu, cô lấy tay sờ thử, Đường Bảo lập tức bật cười, "Ha ha ha, Kiếm tôn ơi, người làm con nhột."

"À, vậy à?" Thiều Nguyệt rút tay lại, "Đường Bảo, con muốn đi thăm thú thì đi ngay đi, chỉ cần không quấy rầy sư huynh là được."

"Thật sao, vẫn là Kiếm tôn tốt bụng nhất, mẹ ơi, mình đi thôi." Đường Bảo nói xong cũng bỏ đi.

"Ai da, Đường Bảo à..." Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo đầy bất đắc dĩ, "Sư tôn, xin người ngàn vạn lần đừng thấy phiền phức, tính Đường Bảo vốn vẫn như thế, quá mức bướng bỉnh."

"Nó là linh trùng của con, ta sao có thể trách cứ được." Thiều Nguyệt dịu dàng đáp, sau đó lấy ra một quyển sách, "Đúng rồi, Tiểu Cốt, đây là phổ Thất Tuyệt, bây giờ ta truyền lại cho con, sau này con hãy cứ tu luyện dựa theo trong đây."

Hoa Thiên Cốt nhận lấy phổ Thất Tuyệt, cảm giác nó nhẹ hều, "Sư tôn ơi, mỏng như thế thì mấy ngày là xem xong rồi?"

"Phổ Thất Tuyệt có cái ảo diệu của nó, chờ đến khi con bắt đầu tu luyện sẽ biết là nó không mỏng, mà đại bác tinh thâm." Thiều Nguyệt giảng giải kiểu cao siêu, ban đầu cô cũng phải hao tổn nhiều thì giờ mới có thể tu thành chính quả.

Đường Bảo bỏ vào phòng Thiều Nguyệt, nó cười lớn, hóa ra phòng Kiếm tôn là như thế này, thanh tĩnh mát mẻ. Đường Bảo như một đứa bé hiếu động, một hồi nhảy lên tủ sách, một hồi lại nằm trên bàn dài, sau đó đi tới bệ cửa sổ, lập tức phát hiện ra có một bông hoa tím tràn đầy linh khí. Đường Bảo tò mò quan sát, thấy tiên khí trên lá linh động, thật mê người... à không, mê trùng...

Nước miếng Đường Bảo cũng sắp chảy ra rồi, nó bật nhảy lên trên bình hoa tím, còn đang chuẩn bị há mồm cắn phiến lá xanh thơm lành thì đột nhiên một thanh âm vang vọng, "Con sâu kia từ đâu chui ra, dám định ăn lá cây của ta!"

Đường Bảo sợ hết cả hồn, ngã xuống từ cái bình, nó thăm dò trái phải xung quanh bệ cửa sổ một hồi, vẫn chưa thấy ai nhỉ? Chẳng lẽ nó nghe nhầm, "Quán nhiều lắm gì, bây giờ mình thật là đói quá." Dứt lời lại nhảy lên bình, kết quả là tiên khí trên bông hoa tím lay động, trực tiếp đánh về phía Đường Bảo.

"Ai ui, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Đường Bảo mấy rõ lâu mới lật lại được người.

"Ha ha, thật là một con sâu ngốc!" Thanh âm ấy lại vang lên.

"Ai! Rốt cuộc là ai, ngươi có biết mẹ ta là ai không? Mẹ ta là đệ tử Kiếm tôn mới thu nhận, ta mà mách mẹ ta, Kiếm tôn chắc chắn sẽ trừng trị ngươi." Đường Bảo vừa nói xong thì bên trong phòng lại nhất thời chìm vào yên tĩnh, chẳng còn bất kì tiếng động nào nữa, Đường Bảo kêu thêm mấy câu, vẫn không có ai đáp lại, nó rung đùi đắc ý mà nghĩ mãi không ra, cuối cùng mới rời khỏi phòng của Kiếm tôn. Còn bông hoa tím kia thì thờ phào nhẹ nhõm, nếu để cho Kiếm tôn phát hiện ra thì không biết mình có còn có thể lại tiếp tục đợi chờ ở nơi này hay không nữa.

Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt đang cùng thảo luận về phổ Thất Tuyệt thì bỗng nhiên Thiều Nguyệt cảm nhận được sự sống, song ngay sau đó cô lại an lòng, báo với Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, sao còn không mau chuyển hành lí lên đây đi, tranh thủ lúc trời chưa tối, mang hết về phòng ngủ ấy."

"Vâng, sư tôn, con đi ngay đây." Hoa Thiên Cốt vui vẻ rời khỏi điện Tuyệt Tĩnh.

"Sát Thiên Mạch, còn không mau đi ra, ngươi còn muốn trốn tới khi nào?" Thiều Nguyệt bình tĩnh nói.

Sát Thiên Mạch bất đắc dĩ bước ra, "Thiều Nguyệt à, người vừa mới đột phá Cửu Trọng Thiên có khác, nhanh nhẹn như thế, đến cả ta mà cũng cảm nhận được."

"Đó là bởi vì tâm trạng ngươi đang không yên, sao thế, sao còn không dám đi ra?" Thiều Nguyệt thắc mắc, "Chẳng lẽ là bởi sư huynh đang ở điện Tuyệt Tĩnh sao?"

"Hừ! Bạch Tử Họa ở đây thì sao chứ, ta mà phải sợ hắn à?" Sát Thiên Mạch ngạo mạn đáp, xong hắn lại thở dài ngồi xuống, "Haizzzz, còn không phải là vì bé con ư, ta sợ con bé trách ta."

"Trách ngươi?" Thiều Nguyệt không hiểu, "Trách ngươi cái gì?"

"Còn không phải vụ Thiên Xuân Thu tự ý tấn công Thực Sơn sao." Nói đến đây, Sát Thiên Mạch vô cùng tức giận, "Còn làm bé con bị thương nữa chứ."

"Thì ra là thế." Thiều Nguyệt hiểu rõ, "Sát Thiên Mạch à, lúc ấy Tiểu Cốt đã ngắt rồi, con bé vẫn chưa biết thân phận của ngươi đâu."

"Hả? Vậy sao, bé con vẫn chưa biết ta chính là Thánh quân của Thất Sát." Sát Thiên Mạch chột ngộ.

"Ngươi cứ trực tiếp nói cho Tiểu Cốt biết là được, vạn nhất sau này các người gặp lại nhau trên chiến trường, chẳng lẽ ngươi không thấy xấu hổ sao?" Thiều Nguyệt nhớ lại cốt truyện, thời điểm Tiểu Cốt phát hiện ra thân phận thực sự của Sát Thiên Mạch thì đã là trận tử chiến giữa Thất Sát và Trường Lưu.

Sát Thiên Mạch không đáp, hắn không biết rằng bé con thực sự sẽ không quan tâm tới thân phận Thánh quân của hắn, Thiều Nguyệt hiểu điều hắn đang lo, "Tiểu Cốt là đồ đệ của ta, có gì ta sẽ giải thích cho con bé, Tiểu Cốt sẽ không vì ngươi là Thánh quân của Thất Sát mà tỏ ra lạnh nhạt đâu, ngươi cứ an tâm."

"Hả?" Sát Thiên Mạch nhìn Thiều Nguyệt, vô cùng hứng thú, "Xem ra Thiều Nguyệt rất hiểu bé con nhỉ, vậy ngươi và bé con đã quen biết rất lâu rồi sao?"

Tay nâng chén trà của Thiều Nguyệt khẽ ngừng, cô từ từ vuốt ve miệng chén, ánh mắt xa xăm, "Đúng vậy, đã rất lâu rồi." Lâu đến nỗi cô đã có thể nhắm mắt nhìn Tiểu Cốt ngày ngày khôn lớn, từ một đứa trẻ sơ sinh gào khóc đòi ăn tới một thiếu nữ tươi tắn xinh đẹp như bây giờ, Tiểu Cốt thật sự đã trưởng thành.

Sát Thiên Mạch tò mò, "Rất lâu? Thế là bao lâu?" Hắn suy nghĩ, "Ngươi vẫn luôn nhất mực ở Trường Lưu mà, ta chưa từng thấy ngươi thân cận với ai, chỉ có Lưu Hạ... cũng coi như người thân thiết với con bé, nhưng...."

"Sát Thiên Mạch à..." Thiều Nguyệt biết Lưu Hạ vẫn là một nỗi đau trong lòng Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch gượng cười một tiếng, cố chấp tiếp tục, "Chỉ có đoạn thời gian lịch luyện kia, lúc đó ngươi không còn ở Trường Lưu, còn đi rất lâu, chẳng lẽ...."

Thiều Nguyệt bật cười, "Thật tình, không gạt được ngươi chuyện gì, song ngươi không được kể Tiểu Cốt nghe về việc này đâu."

Sát Thiên Mạch không hiểu, "Vì sao?"

"Bởi vì con bé đã quên ta rồi." Thiều Nguyệt bình tĩnh đáp, nhưng Sát Thiên Mạch vẫn nghe ra trong giọng cô ẩn hiện sự thất vọng.

Sát Thiên Mạch không hỏi nữa, hắn phất tay áo, một bầu rượu cùng ba cái ly xuất hiện, "Tới đây đi, hôm nay ta đến là để chúc mừng ngươi và bé con chính thức trở thành sư đồ."

"Tin tức truyền tới người nhanh thật, mà người biết đấy, ta không uống rượu." Thiều Nguyệt nhấp chén trà.

Hoa Thiên Cốt ở trong phòng dọn dẹp hành lý, Kinh Thủy vội vàng giúp nàng, còn không ngừng nói, "Thiên Cốt à, cậu nói xem, lần này chúng ta đi, không biết bao giờ mới có thể gặp lại nhau lần nữa."

"Xem cậu nói kia, cứ như sinh ly tử biệt vậy."

"Mặc dù không phải là sinh ly tử biệt, nhưng mà, cậu nhìn cậu xem, Mạnh đại ca không ở đây, các người đều rời xa ta rồi."

"Yên tâm, sau này ta sẽ thường xuyên ghé qua thăm cậu mà."

"Thiên Cốt," Kinh Thủy tiến tới ôm Hoa Thiên Cốt, "Cậu phải hứa với ta, sau này dù cho thế nào đi chăng nữa, tuyệt đối không được quên cậu có một vị tỷ muội là ta."

"Được," Hoa Thiên Cốt xoa lưng Kinh Thủy, cao hứng đáp, "Ta đã biết, cả cậu và Mạn Thiên đều là chị em tốt của ta." Nhắc đến Mạn Thiên, Hoa Thiên Cốt lại có chút ưu tư, "Mặc dù..."

Kinh Thủy bắt đầu kể, "Cậu vẫn còn nghĩ về Mạn Thiên à? Ai da, ta hỏi cậu nhé, à ta đã bao giờ coi cậu là bạn đâu, với à, cậu là nha hoàn thì có, vụ đại hội Tiên Kiếm nữa, à hạ thủ tàn độc với cậu như vậy, thủ đoạn đê hèn như vậy, khiến cho cậu bị thương nặng như vậy, bây giờ nghĩ lại ta vẫn còn thấy tức đấy."

Hoa Thiên Cốt cất từng bộ quần áo vào trong bọc, đứng dậy, "Những chuyện ấy đều đã qua, từ nay trở đi, ta sẽ vào điện Tuyệt Tình, bắt đầu một cuộc sống mới." Về mặt Hoa Thiên Cốt rạng rỡ.

"Cậu nha, lúc nào cũng dễ thỏa mãn." Kinh Thủy cười bảo, Hoa Thiên Cốt nhìn về phía điện Tuyệt Tình, bật cười ngây ngô một tiếng, cuối cùng cũng có thể bái Kiếm tôn làm sư phụ, cũng có thể ở chung một chỗ với sư tôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sư Đồ (Phần I)

Hoa Thiên Cốt cầm theo bọc đồ quay trở lại điện Tuyệt Tình, Đường Bảo đột nhiên lao đến, hô to, "Mẹ ơi, mẹ à, trong phòng Kiếm tôn có cái gì kì lắm."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo, "Trong phòng sư tôn có cái gì kỳ á? Đường Bảo, con làm gì có lỗi đấy à?"

"Không có đâu, mẹ ơi, con thật sự nghe thấy tiếng người nói, nhưng mà mẹ lúc ấy đang ở ngoài sân với Kiếm tôn mà, trong phòng Kiếm tôn đâu thể có ai được đâu? Sao lại có thanh âm chứ?" Đường Bảo chắc chắn mình không nghe nhầm.

"Vậy con nghe được tiếng gì?"

"Cái gì mà con sâu, còn mắng con là con sâu ngốc, mẹ ơi, mẹ à, mẹ theo con đi kiểm tra một chút đi." Đường Bảo làm nũng.

"Ừ, được rồi." Hoa Thiên Cốt đang định đi về phía trước thì Đường Bảo lập tức ngăn cản, "Ai da, mẹ ơi, chúng ta qua bên cửa sổ kia xem đi, tránh để bị phát hiện."

Hoa Thiên Cốt gật đầu rồi đi đến phía dưới bệ cửa sổ, lén nhìn vào bên trong, phát hiện không có ai, nàng ngồi chồm hổm bảo Đường Bảo, "Đường Bảo à, bên trong không có ai hết, con nghe nhầm rồi."

"Con không có nghe nhầm, mẹ ơi, chỗ này thực sự có người đấy, con đi vào trước để nhìn xem." Dứt lời, Đường Bảo nhảy lên bệ cửa sổ, sau đó hét lớn, "Này, này, người mà đi ra, chớ có lén lút lút, người có biết đây là phòng của Kiếm tôn hay không..." Nói một thôi một hồi vẫn không thấy bất kì phản ứng nào, Đường Bảo thở hổn hển, "Mẹ ơi, con khát nước."

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, cạ lời. "Đường Bảo à, ta nghĩ là con nghe nhầm rồi, trong phòng sư tôn sao có thể có ai khác nữa chứ?"

"Mẹ ơi, con thực sự đã nghe thấy mà, hôm nay lúc con định ngấu ngiến một chiếc lá xanh vô cùng có linh khí thì thanh âm ấy vang lên."

"Cái gì cơ? Đường Bảo, con dám ăn trộm đồ trong phòng sư tôn à?" Hoa Thiên Cốt chỉ tay về phía Đường Bảo, Đường Bảo lập tức che miệng, ai da, lỡ miệng rồi.

"Đường Bảo..." Hoa Thiên Cốt nhìn chằm chằm Đường Bảo, dần dà ép sát, Đường Bảo chịu không nổi, đầu hàng. "Được rồi, mẹ ơi, là đóa hoa tím ở trên bệ cửa sổ kia kìa."

"Hả, hoa tím?" Hoa Thiên Cốt quay đầu, lại thấy một bông hoa tím trông rất bình thường được giữ trong bình, có điều, Hoa Thiên Cốt vừa nhìn, lại càng thấy quen mắt. Đột nhiên trong đầu thoáng tua lại một thước phim, năm đó, nàng bất cẩn bị rơi xuống vách đá chính là vì muốn hái bông hoa này để tặng Nguyệt tỷ tỷ, sau đây Nguyệt tỷ tỷ đã luôn luôn giữ nó trên bệ cửa sổ trong phòng, cái bình cũng là đồ của nhà nàng. Hoa Thiên Cốt nhớ rõ lắm, bấy giờ Nguyệt tỷ tỷ đã nói, "Quà của Tiểu Cốt tặng tỷ, tất nhiên tỷ sẽ chăm sóc thật tốt." Khóe miệng Nguyệt tỷ tỷ họa nên nụ cười dịu dàng, tới tận bây giờ nàng vẫn còn ghi sâu.

Khó hiểu thay, sao nó lại ở trong phòng sư tôn? Hoa Thiên Cốt thắc mắc, chợt nhớ thời điểm sư tôn cười với nàng, thật sự trông rất giống với Nguyệt tỷ tỷ, nụ cười của hai người dần hòa làm một, trong lòng Hoa Thiên Cốt nổi lên sóng gió kinh hoàng. "Chẳng lẽ Nguyệt tỷ tỷ mà mình nhất mực kiếm tìm... lại là... sư tôn?" Hoa Thiên Cốt đi tới trước bông hoa, nhẹ nhàng cầm lên, cẩn thận ngắm nghía. "Không sai, vẫn là bông hoa này, vẫn là cái bình này, sẽ không sai, là sư tôn!"

"Mẹ ơi, mẹ bị sao thế, sững sờ một hồi xong lại cao hứng một hồi, rốt cuộc là thế nào?"

"Đường Bảo, ta đã tìm lại được Nguyệt tỷ tỷ mà ta hằng kiếm tìm rồi, con có biết không? Nguyệt tỷ tỷ chính là sư tôn!" Hoa Thiên Cốt hưng phấn đáp.

"Hả? Mẹ ơi, mẹ sẽ không nhầm chứ?" Đường Bảo hỏi. "Nếu Kiếm tôn là người mẹ muốn tìm, vậy tại sao Kiếm tôn không nhận mẹ ngay từ đầu?"

"Đó là bởi..." Hoa Thiên Cốt cũng không biết nguyên nhân, "Chẳng lẽ là vì ta không còn nhớ về ngoài cửa Nguyệt tỷ tỷ, cho nên Kiếm tôn tức giận, không muốn nhận mặt ta?"

"Mẹ ơi, mẹ à, mẹ đừng có gấp nhé, chờ chúng ta xác nhận xong hẳn nói, nhờ đâu sai thì sẽ chộc Kiếm tôn giận thật đấy, không tốt."

Hoa Thiên Cốt càng nghĩ càng cảm thấy có lý, nàng gật gù đồng ý, nàng vừa mới bái Kiếm tôn làm sư phụ, vẫn chưa muốn chộc sư tôn giận dữ. Huống chi bây giờ đã có thể ở bên cạnh sư tôn, có thời gian xác nhận, vẫn là nghe theo lời Đường Bảo, đừng nên đường đột thú thật với sư tôn.

"Tiểu Cốt, sao con lại ở đây mà không đi vào?" Thiệu Nguyệt cảm thấy Hoa Thiên Cốt đã về điện Tuyệt Tình, song mãi mà vẫn thấy nàng bất động trước phòng bèn tới xem qua tình huống.

Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, mãi một buồng cái bình xuống, xoay người lại. "Sư tôn ạ, con thấy Đường Bảo ở đây nên ghé qua một lát."

"Ừ," Thiệu Nguyệt thấy Đường Bảo gật đầu lia lịa với mình thì cười bảo. "Đường Bảo chơi đủ chưa?"

Đường Bảo lại gật đầu, "Rồi, Kiếm tôn ơi, điện Tuyệt Tình tốt hơn nhiều so với phòng ở dưới kia, chỉ là... không có đồ ăn." Đường Bảo cứ vòng vo, cuối cùng cũng chỉ là muốn ăn, thứ duy nhất ăn được thì lại không được ăn, Đường Bảo lên nhìn bông hoa tím kia.

"Đường Bảo à..." Hoa Thiên Cốt thật hận không thể lại nhét Đường Bảo vào lỗ tai.

Thiệu Nguyệt nhìn theo tầm mắt của Đường Bảo, thấy được bông hoa tím cô để trên bệ cửa, trong lòng căng thẳng, cô lại nhìn Tiểu Cốt, phát hiện Tiểu Cốt không có gì bất thường thì vừa vui lại vừa buồn, cô đưa tay tới trước mặt Đường Bảo, "Nào, Đường Bảo, lên đây." Đường Bảo nghe lời nhảy lên lòng bàn tay Thiệu Nguyệt, "Nếu Đường Bảo thích ăn gì thì ta sẽ kêu Tử Trúc lần sau mang đến, cho con ăn no thì thôi, có được hay không?"

"Quá tốt, Kiếm tôn à!" Đường Bảo vui vẻ.

Thiệu Nguyệt nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt. "Tiểu Cốt, để ta dẫn con đi gặp một người."

Hoa Thiên Cốt theo sau Thiệu Nguyệt. "Sư tôn, là ai thế ạ?"

"Đi sẽ biết." Thiệu Nguyệt không nói, Hoa Thiên Cốt tràn đầy mong đợi trong lòng, khi họ đến bên trong viện, y phục Sát Thiên Mạch một thân vàng nhạt, phía trên còn thêm một bông mẫu đơn màu đỏ, càng làm nổi bật hơn vẻ đẹp diễm dúa lộng lẫy của hân.

"Tỷ tỷ?" Hoa Thiên Cốt mừng rỡ gọi. "Sát tỷ tỷ, sao tỷ tới đây?" 1

Sát Thiên Mạch nâng bầu rượu trong tay. "Dĩ nhiên là để ăn mừng rồi, chúc mừng hai người đã trở thành sư đồ."

Thiệu Nguyệt với Hoa Thiên Cốt nhìn nhau cười một tiếng, sau đó ngồi xuống, Thiệu Nguyệt đặt Đường Bảo lên trên bàn, Đường Bảo đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, thờ dài. "Mẹ ơi, người này thật đẹp quá!"

"Ha ha," Sát Thiên Mạch hả dạ. "Ánh mắt của bé sâu này thật không tệ." Hân lại nhìn Hoa Thiên Cốt. "Bé con, bé nói xem, ngày vui thế này sao có thể thiếu mất rượu, sư tôn của bé thật là chán chết."

Thiệu Nguyệt bắt đầu đi lờ đi Sát Thiên Mạch, tiếp tục uống trà, không thèm để ý nữa, Sát Thiên Mạch tự ý rót ba chén, một chén để trước mặt Hoa Thiên Cốt. "Được rồi, sư tôn bé không uống thì bé con uống cùng ta mấy chén đi."

"Tiểu Cốt không biết uống đâu." Thiệu Nguyệt vội nói.

Sát Thiên Mạch khinh thường nhìn Thiều Nguyệt. "Bé con à, chớ nghe lời sư tôn bé nhé, nàng ta không uống được đã đành, giờ lại không cho bé uống, bé dứt khoát đừng bái nàng làm sư phụ, bé chỉ cần tỷ tỷ ta là đã có cả thế giới rồi, bái sư tôn làm gì chứ."

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt cười ngượng ngùng, sau đó chân thành đáp. "Nhưng mà muội chỉ cần sư tôn thôi."

Thiều Nguyệt và Sát Thiên Mạch ngó người trong chốc lát, sau đó Thiều Nguyệt cười vang, lời của Hoa Thiên Cốt làm cho cô ấm lòng, Hoa Thiên Cốt nhìn cô cười, càng nhìn càng cảm thấy sư tôn chính là Nguyệt tỷ tỷ.

Sát Thiên Mạch chẳng thể làm gì khác ngoài bắt đắc dĩ nói. "Thiều Nguyệt, bé con, cuối cùng thì hai người cũng chẳng ai muốn uống cùng ta, uống công ta tới đây chúc mừng cho cả hai, ta chỉ có thể ngồi chơi thêm một chút thôi, ngồi lâu nữa sẽ dẫn tới đại loạn đây."

Hoa Thiên Cốt đang bung ly rượu, ngửi ngửi mùi thì thốt lên, "Thật thơm quá!" Nghe được lời kia của Sát Thiên Mạch lại thắc mắc ngẩng đầu lên. "Đại loạn ấy à?"

Sát Thiên Mạch trực tiếp lướt qua, "Bé con à, bé cũng biết thương thức đây, đây là chai rượu ủ từ rất lâu, vô cùng hiếm có." Dứt lời lại nhìn sang Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt bất động, Hoa Thiên Cốt càng ngửi càng muốn uống, song sư tôn chưa mở miệng, nàng không dám tự tiện, thế nên đành ngẩng đầu lên, ánh nhìn khao khát hướng đến Thiều Nguyệt. Thiều Nguyệt thấy dáng vẻ tò mò của Hoa Thiên Cốt thì khẽ gật đầu.

Hoa Thiên Cốt cao hứng, "Sát tỷ tỷ ơi, mình cùng uống!"

"Được lắm, bé con à, chúng ta kệ mặc xác sư tôn của bé, hừ!" Sát Thiên Mạch và Hoa Thiên Cốt chạm ly.

Đường Bảo cũng hiếu kì leo đến bên ly rượu của Thiều Nguyệt, ngửi một hơi, mùi rượu nồng đậm ghê, Đường Bảo thấy Thiều Nguyệt không uống bèn lén lút ném thử, ánh mắt nhất thời tỏa sáng, sau đó bắt đầu uống.

Hai người một sâu thoải mái chề chén, Sát Thiên Mạch thấy cũng đã tới lúc, đứng lên cáo từ. "Thiều Nguyệt, ta đi đây, sau này nhất định ta sẽ phải khiến ngươi cùng ta uống rượu."

Thiều Nguyệt đặt ly trà xuống. "Sát Thiên Mạch, ngươi vẫn còn bỏ bê vai trò của người thủ lĩnh chứ?"

Sát Thiên Mạch nghiêng đầu nhìn cô. "Ngươi nói thử xem?"

"Xem ra ta không cần phải lo lắng nữa." Thiều Nguyệt biết Sát Thiên Mạch đã không còn để mặc cho Thất Sát tùy ý điều động, có vẻ tiên giới sẽ bình yên thêm một khoảng thời gian.

"À, Thiều Nguyệt, ta đã lãng phí thời gian ta dùng để bảo dưỡng nhan sắc để xử lý công việc trên dưới Thất Sát, bây giờ thật vất vả mới bớt được chút thì giờ mời ngươi uống rượu, ngươi còn không thêm nể mặt ta, ta nghĩ là ta nên ruồng rẫy cái chức thủ lĩnh kia luôn đi cho rồi."

Thiều Nguyệt bật cười, "Được, lần sau nhất định ta sẽ cùng ngươi uống, được chứ?"

"Thế còn nghe được, đi đây." Sát Thiên Mạch nhảy lên Phượng hoàng lửa rồi rời đi.

Bạch Tử Họa vừa bước ra cửa phòng thì thấy một tia lửa đỏ trên bầu trời, chàng khó hiểu, Sát Thiên Mạch ư? Sao hắn ta lại tới đây? Chợt nhớ, chắc là có liên quan đến Tiểu Nguyệt, Bạch Tử Họa bèn đi về phía viện của Thiều Nguyệt, chưa gì đã ngửi thấy từ xa mùi rượu nồng nặc.

Chàng khẽ cau mày đi vào bên trong, nhìn thấy Hoa Thiên Cốt nằm trên bàn đá, hẳn là say bết nhè rồi, còn Thiều Nguyệt thì vẫn nghiêm chỉnh ngồi đằng kia. Bạch Tử Họa lại gần, "Tiểu Nguyệt, Sát Thiên Mạch tới sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Vâng, sư huynh."

"Tiểu Nguyệt, dù gì thì Sát Thiên Mạch cũng là Thánh quân của Thất Sát."

"Sư huynh, ta biết mà, nhưng người của Ma giới không phải ai cũng xấu, Sát Thiên Mạch chỉ thích gì làm nấy, song bản thân hắn vẫn là người hướng thiện."

"Một khi hắn đã gây nguy hại cho chúng sinh thiên hạ, thì hắn đã không còn là người tốt."

"Sư huynh, thế nào mới là chúng sinh thiên hạ?" Thiều Nguyệt hỏi ngược lại, Bạch Tử Họa không đáp, Thiều Nguyệt nói tiếp. "Chúng sinh thiên hạ không lẽ chỉ tính mỗi loài người sao, cũng phải bao gồm cả thần tiên, con người, yêu ma cùng tất cả sinh linh trong tam giới chứ, sư huynh nói phải lấy chúng sinh thiên hạ làm sứ mệnh của mình, vậy chẳng lẽ Sát Thiên Mạch không phải một thành viên trong chúng sinh thiên hạ hay sao?"

Bạch Tử Họa im lặng, chàng quả thực chưa từng nghĩ qua, Thiều Nguyệt lại bảo. "Nếu có một ngày Sát Thiên Mạch thực sự gây tổn hại cho chúng sinh thiên hạ, như vậy thì ta cũng sẽ cứu Sát Thiên Mạch, bởi vì như thế mới thật sự là giúp đỡ chúng sinh, chứ không phải là hy sinh số ít để cứu vớt số đông."

Bạch Tử Họa ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn. "Hóa ra đây là tín niệm của Tiểu Nguyệt?" Chàng gật đầu. "Tiểu Nguyệt, quả nhiên muội là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Chương môn Trưởng Lưu."

"Sur huynh à," Thiều Nguyệt vội thốt, "Huynh còn chưa hỏi ý ta, huynh biết mà, ta không muốn làm Chương môn."

"Tiểu Nguyệt, ban đầu khi sư phụ nói muốn ta làm Chương môn, ta cũng đã từ chối, nhưng Chương môn không phải là vị trí muốn làm hay không muốn làm, mà là có thích hợp hay không." Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt.

"Sur huynh, huynh không muốn làm Chương môn sao?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Không thể tránh sứ mệnh." Bạch Tử Họa chấp tay sau lưng, lại nhìn bầu trời đêm.

"Sur tôn, sư tôn ơi..." Hoa Thiên Cốt nằm trên bàn đá, lẩm bẩm.

Thiều Nguyệt nghe thấy bên tới đỡ Hoa Thiên Cốt, vỗ vỗ mặt nàng, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt?" Song Hoa Thiên Cốt không tỉnh, Thiều Nguyệt đành nói. "Sur huynh, ta đưa Tiểu Cốt về đã."

Bạch Tử Họa gật đầu, Thiều Nguyệt thấy Đường Bảo cũng không hề nhúc nhích thì bất đắc dĩ than, "Ngay cả Đường Bảo cũng thế, quả không hổ danh là con gái Tiểu Cốt, giống nhau như đúc vậy."

Thiều Nguyệt ôm Hoa Thiên Cốt, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, đắp chăn kín, lại để Đường Bảo bên gối nàng, một người một sâu ngủ say, Thiều Nguyệt bật cười, xoay người rời đi.

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt bỗng gọi, "Sur tôn, sư tôn... Nguyệt tỷ tỷ..."

Thiều Nguyệt dừng bước, quay lại ngồi bên mép giường, thay Tiểu Cốt vén những lọn tóc rối trên trán, "Tiểu Cốt à, chị không biết phải nói với em thế nào đây, chỉ mong khi em đã nhớ lại tất cả, em đừng trách chị." Đối với việc Hoa tú tài qua đời, Thiều Nguyệt vẫn luôn vô cùng áy náy, rõ ràng cô đã có thể cứu ông.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cảm Hóa

Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt đưa Hoa Thiên Cốt đi nghỉ xong trở về phòng, chàng lấy ra chiếc hộp đựng đá Nghiệm sinh, lấy ra từ bên trong ba hòn đá, hai vàng một tím, Hoa Thiên Cốt vẫn là kiếp sinh tử của chàng, vậy rốt cuộc thì phương pháp hóa giải là gì, làm thế nào mới có thể tìm được đây? Bạch Tử Họa khẽ thở dài, chậm rãi đóng chiếc hộp lại, nhưng trong chớp mắt khép lại kia, chàng đột nhiên nhìn thấy đá Nghiệm sinh của mình lại đang truyền từng tia vàng sang đá Nghiệm sinh của Tiểu Nguyệt. Bạch Tử Họa cả kinh, vội vàng mở lại nắp hộp, song chàng lại không thấy bất kì thay đổi nào nữa, chàng không tin bản thân hoa mắt, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ba ngày sau, đúng lúc Thiều Nguyệt chuẩn bị đến tiên lao thì Hoa Thiên Cốt tới hỏi, "Sư tôn ơi, Mạn Thiên... người định xử phạt cô ấy thế nào?"

Thiều Nguyệt biết Hoa Thiên Cốt đang lo lắng chuyện gì, "Tiểu Cốt à, con vẫn coi Mạn Thiên là bạn chứ?"

"Vâng," Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Con biết Mạn Thiên bây giờ đã không muốn coi con là bạn nữa, nhưng con vẫn nghĩ cô ấy là một người bạn tốt của con."

Thiều Nguyệt vỗ vai nàng, "Con yên tâm, ta chỉ thử con bé một chút thôi, sẽ không trừng phạt ai hết."

Hoa Thiên Cốt thoải mái bật cười, "Cảm tạ sư tôn!"

Thiều Nguyệt dặn dò, "Tu luyện chăm chỉ nhé." Rồi phi thân rời khỏi điện Tuyết Tinh, Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng của Thiều Nguyệt, hô lên, "Con biết, sư tôn!"

Thiều Nguyệt đi tới tiên lao, vung tay, công tiên lao mở, Nghê Mạn Thiên thấy người vào là Kiếm tôn thì vội vàng cung kính quỳ xuống hành lễ, "Đệ tử bái kiến Kiếm tôn!"

"Mạn Thiên à, con đã hối cải chưa?"

"Đệ tử biết sai, xin Kiếm tôn trừng phạt." Nghê Mạn Thiên nhận lỗi.

"Ta sẽ không trừng phạt con." Nghe Mạn Thiên ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, lòng đầy thắc mắc, "Ta nói, ta đến đây để kiểm tra con, nếu con qua, con sẽ được ra ngoài."

"Mời Kiếm tôn."

Thiều Nguyệt đưa tay làm phép ra một ảo ảnh, Nghe Mạn Thiên ở trong đó, nhìn trái rồi lại nhìn phải, nàng hỏi, "Đây không phải khách điểm ở Trường Lưu ư? Sao mình lại ở đây?"

Theo sau đó là lần độ kiếp với Sóc Phong, Hoa Thiên Cốt lên tiếng can ngăn, những chuyện này không phải đã xảy ra khi nàng vừa mới tới Trường Lưu hay sao? Tiếp đó vẫn vậy, nàng với Hoa Thiên Cốt làm bạn, cũng thuận lợi trở thành đệ tử Trường Lưu, rồi thân phận Chương môn của Hoa Thiên Cốt bị bại lộ, nàng đã rất tức giận, cũng rất ganh ghét, nàng đoạn tuyệt quan hệ với Hoa Thiên Cốt, xong tới đại hội Tiên Kiếm, nàng và Hoa Thiên Cốt tranh giành ngôi vị quán quân, chỉ vì đề có thể trở thành đệ tử của Tôn thượng, rõ ràng nàng đã thắng, nhưng nàng lại bị Tôn thượng lật tẩy chiến thắng không hề anh hùng kia, Tôn thượng thu nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử, nàng lại càng thêm căm phẫn, càng thấy bội phận của mình lại dần nhỏ hơn của đối phương. Nàng đã liên hiệp cùng Doãn Thượng Phiêu hại Hoa Thiên Cốt, bị Sóc Phong phát hiện, nàng chỉ còn nước giết chết Doãn Thượng Phiêu. Sau đó, Hoa Thiên Cốt đã hy sinh Sóc Phong vì muốn thu thập thần khí thập phương cứu giúp Tôn thượng, hơn nữa, cha nàng còn chết, nàng thống hận Hoa Thiên Cốt, kế nhiệm chức vị Chương môn Bồng Lai, nàng không ngừng điều người sát hại Hoa Thiên Cốt. Nàng đã phá hoại dung mạo Hoa Thiên Cốt, kích động Thế tôn đuổi nàng ta ra khỏi Trường Lưu, đẩy ai Mạn Hoang. Tiếp nữa, Hoa Thiên Cốt quay về, nàng giết Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt bị phần, trở thành Yêu Thần, vì nàng đã phạm phải môn quy, Bạch Tử Họa chém đứt tay phải của nàng. Hoa Thiên Cốt trở thành Yêu Thần thì lập tức bắt nàng lại, không thể chịu nổi cảnh tù đầy hành hạ, nàng đã lựa chọn tự sát.

Nghe Mạn Thiên tỉnh dậy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy, nàng nhìn xung quanh, đây là tiên lao, phải rồi, Kiếm tôn muốn thử nàng, sau đó... "Kiếm tôn, đây là..."

"Là ảo ảnh của ta." Thiều Nguyệt đưa y nguyên nội dung nguyên tác để biểu diễn, tất nhiên tình tiết Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Tử Họa, cô đã xóa đi. "Con ở trong ảo ảnh ấy đã có tâm trạng như thế nào?"

Nghe Mạn Thiên lau mồ hôi trên trán, cổ họng khàn đặc. "Ở trong đó, con đã hết sức căm ghét Hoa Thiên Cốt, oán hận trời xanh bất công, con không hiểu sao mọi người đều vây xung quanh Hoa Thiên Cốt, rõ ràng con còn kiên cường hơn cả cậu ta."

"Mạn Thiên, trong mắt con, như thế nào mới là mạnh mẽ?"

"Đó là... lợi hại hơn tất cả mọi người, chẳng ai có thể địch lại."

"Cõi đời này không có kẻ mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn mà thôi, ai cũng có nhược điểm, khi chúng ta có thể đối diện trực tiếp với nó, khi ấy chúng ta mới trở nên thực sự mạnh mẽ." Thiều Nguyệt ngồi xổm xuống, chỉ vào trái tim Nghe Mạn Thiên. "Chỉ khi con chiến thắng bản thân, con mới có thể kiên cường!"

"Kiếm tôn, con..."

"Mạn Thiên à, cảm xúc ban nãy khi ở trong ảo ảnh, con còn nhớ không?"

Nghe Mạn Thiên gật đầu, "Không biết vì sao mà con không thể khống chế nổi oán hận trong lòng, những cảm xúc ấy như muốn nhấn chìm con vậy."

Thiều Nguyệt tĩnh tọa trước mặt nàng, Nghe Mạn Thiên thấy thế bèn ngồi yên theo, Thiều Nguyệt nói, "Ta sẽ dạy con bí quyết thanh tâm, khi con không thể khống chế nổi sự tham lam, sự giận dữ, sự hận thù, sự oán trách, thì hãy niệm theo câu thần chú này, nó sẽ giúp con bình tĩnh lại, sau đó hãy nhìn những con người, những sự vật ở trước mắt, con sẽ phát hiện ra tất cả sẽ hoàn toàn khác so với trước kia."

Nghe Mạn Thiên gật đầu, "Vâng, thưa Kiếm tôn!"

"Tâm trong như băng, không sợ trời sập..." Thiều Nguyệt lẩm bẩm, Nghe Mạn Thiên cũng bắt chước theo, khi gặp phải đoạn không hiểu, Nghe Mạn Thiên sẽ thỉnh giáo Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt kiên trì giải thích cho nàng, cho tới tận khi nàng hoàn toàn thuộc lòng bùa chú thanh tâm.

"Thế nào?" Thiều Nguyệt hỏi.

Nghe Mạn Thiên mở mắt, "Kiếm tôn, cảm giác thật khác, giống như kiêu dục vọng trong lòng đã không còn mãnh liệt như trước nữa."

Thiều Nguyệt mừng rỡ gật đầu, xem ra Nghe Mạn Thiên vẫn có thể hướng thiện, "Vậy con hãy thử hồi tưởng lại một cảnh tượng trong ảo ảnh đi."

"Có vẻ như con không còn căm ghét như thế nữa." Nghe Mạn Thiên đáp.

Thiều Nguyệt nhìn Nghe Mạn Thiên, phát tay đưa nàng quay trở lại ảo ảnh vừa rồi, khi nàng tiến vào ảo ảnh, thi thoảng nàng vẫn sẽ lún sâu vào trong những góc tối, quên đi những gì đã trải qua, những chuyện lúc trước, nàng cũng quên, quên đi rằng nàng đã ở tiên lao cùng Kiếm tôn, chỉ biết, nàng đang trở thành Nghe Mạn Thiên trong ảo ảnh.

Lần này, kết cục của Nghe Mạn Thiên vẫn như thế, cũng bởi không chịu nổi đau đớn hành hạ mà tự sát, song khác với ảo ảnh đầu tiên, lần này nàng không còn phá hủy gương mặt của Hoa Thiên Cốt. Thiều Nguyệt đứng dậy, bảo, "Con hãy cứ tập luyện thuật thanh tâm, sáng mai ta lại tới."

"Dạ vâng, thưa Kiếm tôn." Nghe Mạn Thiên cung kính hành lễ, nàng hiểu ý của Kiếm tôn, người mong nàng có thể từ bỏ tâm tư xấu xa, thế nên nàng

càng cố gắng để có thể luyện được thuật thanh tâm.

Ngày thứ hai, Thiệu Nguyệt vẫn theo cách thường để đưa Nghê Mạn Thiên vào ảo ảnh, nhìn nàng đưa ra sự lựa chọn, lần này nàng đã không còn ăn gian trong đại hội Tiên Kiếm; ngày thứ ba, nàng không liên thủ cùng Doãn Thượng Phiêu; ngày thứ tư, nàng không còn vu oan cho Hoa Thiên Cốt là hung thủ khi Nghê Thiên Trọng bị sát hại... mỗi một ngày trôi qua, Nghê Mạn Thiên lại dần thay đổi, cho đến khi Nghê Mạn Thiên không giết chết Đường Bảo, cũng không vì ganh ghét mà hại Hoa Thiên Cốt, bấy giờ Thiệu Nguyệt mới thả Nghê Mạn Thiên.

Khi Nghê Mạn Thiên trở lại, vẻ vênh váo hung hăng trên mặt đã biến mất, mặc dù vẫn còn chút ngạo mạn, thế nhưng đó là do tính cách ưu việt hiểu thấu bản sinh của nàng, nàng đã biết nàng nên làm gì, cũng không nên làm gì, Nghê Mạn Thiên vô cùng cảm kính Kiếm tôn, "Đa tạ Kiếm tôn đã hướng dẫn cho con."

"Mạn Thiên, con đường tu đạo vốn cần phải thanh tâm quả dục, đừng nên ôm giữ chấp niệm quá sâu."

"Dạ vâng, Kiếm tôn!" Nghê Mạn Thiên thấy Thiệu Nguyệt định đi bèn thu hết dũng khí gọi, "Kiếm tôn ơi..."

Thiệu Nguyệt quay đầu nhìn nàng.

"Con... nếu còn chỗ nào không hiểu, liệu con có thể đi tìm Kiếm tôn để hỏi, có được hay không?" Nghê Mạn Thiên thấp thỏm.

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Dĩ nhiên là được, ta không thể đổ trách nhiệm dạy dỗ đệ tử Trường Lưu cho người khác."

Nghê Mạn Thiên nở nụ cười thoải mái, dõi theo bóng lưng dần xa của Thiệu Nguyệt, nàng dang rộng hai tay, thật giống như bản thân vừa được sống lại, cảm giác mọi thứ thật nhẹ nhàng, không còn trầm trọng ép nặng tới nỗi thở không thông như ngày xưa.

Thời điểm Thiệu Nguyệt cảm hóa Nghê Mạn Thiên, toàn bộ Trường Lưu nghị luận âm ỉ, họ đoán xem Nghê Mạn Thiên sẽ bị xử phạt ra làm sao, Hóa Tịch và Vũ Khinh La lại đánh cược, Hóa Tịch đoán Thiệu Nguyệt sẽ nghiêm trị Nghê Mạn Thiên, Vũ Khinh La thì ngược lại, mỗi ngày hai người bọn họ đều qua rình động tĩnh từ tiên lão, các đệ tử khác cũng thế.

Một ngày, Thiệu Nguyệt vừa về điện Tuyệt Tình thì Ma Nghiêm tới, hỏi, "Sư muội, muội nhốt Nghê Mạn Thiên trong tiên lao lâu như thế, rốt cuộc là vì sao?"

"Nghiêm sư huynh à, huynh an tâm đi, ta không phạt con bé, chỉ định tiêu trừ dục niệm trong lòng nó mà thôi." Thiệu Nguyệt thật thà đáp.

"Dục niệm ư?" Ma Nghiêm nhìn Thiệu Nguyệt thắc mắc, sau đó nhớ lại tác phong của Thiệu Nguyệt, y cả kinh. "Sư muội, ý muội là, muội đang... dạy bảo Nghê Mạn Thiên?"

Thiệu Nguyệt suy nghĩ, hình như cũng không khác lắm, bèn gật đầu. "Vâng, chấp niệm của Mạn Thiên quá lớn, nếu không tiêu trừ kịp thời thì sau này sẽ bất lợi đối với việc tu hành."

"Nhưng mà muội có thể thả con bé ra mà, sao cứ phải dạy dỗ ở tiên lao thế?"

"Mặc dù tiên lao là để nhốt đệ tử phạm phải sai lầm, nhưng đó cũng là một nơi rất thanh tịnh, có thể giúp Mạn Thiên không chịu sự quấy rối từ bên ngoài, con bé quá dễ ý mọi thứ xung quanh, cho nên mới sinh ra lòng ghen tức."

Ma Nghiêm gật đầu, "Nếu sư muội đã nói vậy thì ta cũng không can thiệp nữa."

Cùng ngày, Hoa Thiên Cốt vừa mới xuống từ điện Tuyệt Tình, trùng hợp gặp phải nhóm đệ tử cùng khóa, Khinh Thủy trông thấy nàng bèn cao hứng vẫy tay, "Thiên Cốt, ở đây, ở đây này!"

Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, "Các cậu đang làm gì thế? Sao tụ tập hết ở đây vậy?"

Khinh Thủy giải thích, "Chúng ta đang thảo luận xem Kiếm tôn trừng phạt Nghê Mạn Thiên như thế nào, cơ mà đã mấy ngày trôi qua rồi, Kiếm tôn chỉ đơn giản là nhốt ả ta trong tiên lao, không hề đưa ra bất kì chỉ thị nào, ai da, cậu nói xem, Kiếm tôn có ý gì vậy?"

"Đúng đấy, đúng đấy, Thiên Cốt à, không phải cô là đệ tử Kiếm tôn sao? Chẳng lẽ cô không nghe Kiếm tôn kể qua về việc xử trí Nghê Mạn Thiên như thế nào ư?" Vũ Khinh La vội vàng đến hỏi, dù sao nó cũng liên quan tới ván cược của nàng mà.

"Đúng nha, đúng nha, Thiên Cốt, cô mau tiết lộ cho bọn ta đi." Hóa Tịch mãi một phụ họa, gần đây anh chàng rất hay thua Vũ Khinh La, thế nên lần này nhất định phải thắng.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt xoay đầu, "Ta có nghe sư tôn kể qua," Những đệ tử khác nghe thấy đều xúm lại, Hóa Tịch và Vũ Khinh La tròn to mắt nhìn nàng chờ nghe tiếp, Hoa Thiên Cốt nhìn trái rồi lại nhìn phải, tiếp tục nói. "Sư tôn bảo, người không trừng phạt Mạn Thiên, mà chỉ muốn thử cô ấy mà thôi."

"Á? Không thể nào, chẳng lẽ ta lại thua?" Hóa Tịch uể oải than, Vũ Khinh La lại bật cười, chỉ Hóa Tịch, "Hóa Tịch, huynh là giặt quần áo cho ta một tháng đi nhé, ha ha..."

Khinh Thủy thắc mắc, "Thử sao? Thiên Cốt à, Kiếm tôn muốn thử Nghê Mạn Thiên cái gì vậy?"

"Ồi..." Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta cũng không biết, Kiếm tôn không kể."

Hỏa Tịch với Vũ Khinh La là ồn ào ào ào, đám đệ tử xung quanh buồn cười nhìn bọn họ, sau đó, Hỏa Tịch đột nhiên lớn tiếng, "Vũ Khinh La, có dám đánh cược nữa hay không?"

"Dám chứ sao không dám," Vũ Khinh La vỗ đùi, "Nói đi!"

"Chúng ta đánh cược xem bao giờ Nghê Mạn Thiên mới được thả ra đi, ta đánh cược trong khoảng một tháng." Hỏa Tịch vội nói.

Vũ Khinh La vỗ bả vai Hỏa Tịch, "Được! Vậy ta cược hơn một tháng!" Hai người vỗ tay nhau, thành lập nên ván cược.

Kết quả, đúng một tháng sau Nghê Mạn Thiên mới bước ra, Hỏa Tịch vãi đất hự một tiếng, on trời, cuối cùng cũng thắng một lần, anh chàng hô lớn, "Cảm ơn Kiếm tôn ạ!" Vũ Khinh La cắn môi giậm chân, có chút không cam tâm, tại sao lại kém có một ngày thế....

Nghê Mạn Thiên vừa rời khỏi tiên lao đã trông thấy Hoa Thiên Cốt ở đằng trước, Hoa Thiên Cốt thấy cô nàng bước ra bèn tiến lại gần, "Mạn Thiên à..."

Nghê Mạn Thiên nhìn Hoa Thiên Cốt, oán hận với nàng lúc trước cứ tựa như đã cách xa cả một cuộc đời, Nghê Mạn Thiên bình tĩnh hỏi, "Sao cô tới đây?"

"Sư tôn bảo hôm nay cô ra tù, ta bèn tới xem cô chút." 3

"Kiếm tôn?" Nghê Mạn Thiên bật cười, "Thì ra là như vậy, bây giờ cô cũng xem xong rồi, vậy ta đi."

Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn theo Nghê Mạn Thiên, nàng cảm thấy như đối phương đã không còn giống như trước đây, "Mạn Thiên à, cô..."

"Hoa Thiên Cốt, mặc dù ta không hận cô nữa, nhưng chuyện cô có thể bán Kiếm tôn làm sư phụ, ta vẫn canh cánh trong lòng, tất nhiên mọi tội lỗi đều do ta gánh lấy, ta sẽ nhận hết mọi hậu quả, song từ giờ trở đi, ta phải cố gắng tu luyện, hy vọng cô cũng thế, đừng bôi đen danh tiếng của Kiếm tôn." Nghê Mạn Thiên ngao mạn nói, nàng cũng đoán được chút ít rồi, những gì Kiếm tôn làm, hẳn là bởi vì Hoa Thiên Cốt, nhưng nàng sẽ không trách bọn họ, bởi vì nếu hết thấy những chuyện này không phát sinh, bản thân nàng sẽ không được sống lại lần thứ hai, bây giờ đây, nàng chỉ một lòng muốn chuyên tâm tu đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chuyện Thường Ngày

Từ Trúc mang theo một đồng nguyên liệu nấu ăn, hỏi, "Thiên Cốt sư muội à, muội cần nhiều đồ vậy để làm gì thế?"

"Muội muốn nấu cho sư tôn ăn." Hoa Thiên Cốt nhận lấy nguyên liệu, Đường Bảo ở bên thốt lên, "Mẹ ơi, mẹ à, còn Đường Bảo nữa chứ."

"Được rồi, còn cả Đường Bảo nữa, được chưa." Hoa Thiên Cốt bắt đầu đi đáp, Đường Bảo lập tức vui vẻ khen ngợi.

"Thiên Cốt sư muội à, Kiếm tôn đã là Thượng tiên rồi, cho nên người cũng không cần ăn uống nữa." Từ Trúc nhắc nhở.

"Hả?" Bàn tay đang lựa đồ ăn của Hoa Thiên Cốt cứng lại, "Chẳng trách trong điện Tuyệt Tình chả có đồ gì nuốt được."

"Ừ đây, Kiếm tôn với Tôn thượng không cần ăn đâu, cho nên những thứ như thế thường thì bọn tỷ không mang lên, hơn nữa nếu như Kiếm tôn có muốn ăn, thì cũng sẽ bảo tỷ đi nấu, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy trường hợp nào như vậy ở điện Tuyệt Tình."

"Từ Trúc sư tỷ ơi, tỷ có thể kể muội nghe chuyện trước kia của sư tôn không?" Hoa Thiên Cốt hiểu kì.

Từ Trúc gật đầu, "Được thôi, lần đầu tỷ gặp Kiếm tôn nha, người nằm ở trên giường, lúc ấy sư phụ của Tôn thượng còn là Chưởng môn, nghe nói người là được Chưởng môn cứu sống dọc đường đi về."

"Cứu sống? Sư tôn đã xảy ra chuyện gì ư?" Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi.

Từ Trúc lắc đầu, "Tỷ không biết, chỉ biết Kiếm tôn nằm trên mặt đất, hình như vừa bị thứ gì đó gây tổn thương, đúng lúc Chưởng môn đi ngang qua, ngài trông thấy bèn đưa Kiếm tôn về, sau đó thu nhận làm đệ tử, trở thành tiểu sư thúc ở Trường Lưu." Từ Trúc vừa đi vừa nói, "Ban đầu Kiếm tôn chẳng có một chút pháp lực nào, hơn nữa về việc tu tiên thì một chữ bẻ đôi cũng không biết."

"Có thật không ạ? Hóa ra sư tôn cũng là người phàm?"

"Ha ha, tất nhiên, mặc dù tỷ không biết Kiếm tôn đến từ đâu, nhưng Chương môn có vẻ rất yêu quý vị đồ đệ bé nhỏ khi ấy, còn bảo người không phải tuân thủ quy tắc của Trường Lưu, hết thầy mọi việc hãy cứ tùy tâm mà làm, sau đó còn bảo Tôn thượng đích thân dạy dỗ Kiếm tôn nữa."

"Cho nên sư tôn mới sống tại điện Tuyệt Tình." Hoa Thiên Cốt chợt hiểu.

"Ừ, mặc dù Kiếm tôn là tân binh, thế nhưng thiên phú tu luyện của người không ai sánh bằng, chỉ với mấy chục năm ngắn ngủi người đã tu luyện lên đến tận cảnh giới Phi Thăng, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là có thể đột phá thành tiên."

"Sư tôn thật lợi hại!" Hoa Thiên Cốt sùng bái.

"Chưa hết đâu," Từ Trúc vô cùng hành diện kẻ, "Cuối cùng Kiếm tôn cũng có thể đột phá thành tiên, nhưng khắp người không đâu là không để lại thương tích, muội không biết đâu, bấy giờ lúc ta thấy Kiếm tôn không còn chút sức lực mà phải dựa vào Thế tôn và Nho tôn đưa về, ta sợ muốn chết." Mặt Từ Trúc đầy kinh hãi, Hoa Thiên Cốt cũng bị ảnh hưởng một ít, Đường Bảo miệng đang nhai trộm cũng phải dừng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Từ Trúc, "Haizzzz, sau đó hình như Thế tôn nói do Sát Thiên Mạch đã thương Kiếm tôn, thừa dịp Kiếm tôn hôn mê mà ý đồ nhân cơ hội bắt cóc người, may thay Thế tôn với Nho tôn kịp thời chạy đến mới có thể đưa Kiếm tôn về."

"Sát Thiên Mạch ư?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Hắn là ai vậy? Tại sao lại phải khiến sư tôn bị thương?"

"Mẹ ơi là mẹ," Đường Bảo bắt đầu dĩ đáp, "Sát Thiên Mạch là Thánh quân của Thất Sát đày, có thể coi là kẻ tử thù muôn kiếp của Trường Lưu."

"Đúng vậy, cho nên Thế tôn mới nói đây là mưu đồ gây rối của Sát Thiên Mạch, song khi Kiếm tôn tỉnh dậy, người lại bảo tuy đúng là người bị Sát Thiên Mạch đã thương, nhưng Sát Thiên Mạch không hề nhân lúc người khác gặp nguy mà ra tay, còn bệnh vực Sát Thiên Mạch nữa."

"Sư tôn thật là một người tốt!" Hoa Thiên Cốt cười nói, "Sau đó thì sao ạ?"

"Sau đó Kiếm tôn bắt đầu bế quan, vì một cô gái thường ghé chơi điện Tuyệt Tình để bàn luận về âm nhạc qua đời."

"Đệ tử sao?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Từ Trúc gật đầu, "Ừ, cô ấy tên là Lưu Hạ, năm xưa hình như còn là một đôi với đại đệ tử thời bấy giờ của Thế tôn - Trúc Nhiễm, song Thế tôn kiên quyết phản đối, Kiếm tôn toàn lực giúp hai người bọn họ. Lưu Hạ rất thích âm nhạc, cô ấy thường xuyên hợp tấu cùng Kiếm tôn, lúc cô ấy mất, Kiếm tôn đã rất đau lòng, cũng hay tự trách, người bảo, đáng lẽ ra người có thể chạy tới đó sớm hơn, thế là bắt đầu bế quan tu luyện."

"Còn Trúc Nhiễm thì sao? Muội ở Trường Lưu cũng lâu mà chưa từng nghe nói tới người này?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

"Cũng không biết bởi vì sao mà sau khi Lưu Hạ qua đời, Thế tôn lấy lý do Trúc Nhiễm phạm phải môn quy mà đuổi huynh ấy ra khỏi Trường Lưu." Đối với sự việc này, Từ Trúc cũng vô cùng thắc mắc.

"Ồ," Hoa Thiên Cốt gật gù, "Vậy Kiếm tôn lúc ấy vẫn nhất mực bế quan ư?"

"Ừ, Kiếm tôn nhất mực chuyên tâm tu luyện, tu luyện đến khi thành tiên mới xuất quan, ngay lập tức Chương môn cho phép người xuống núi lịch luyện."

"Lịch luyện?" Hoa Thiên Cốt trầm cá kinh, chẳng lẽ là khi ấy, "Sư tôn bắt đầu lịch luyện từ lúc nào vậy?"

"Khoảng chừng mấy chục năm trước thì phải, tóm lại là đã rất lâu rồi, ời, dù sao thì Kiếm tôn của muội phải đợi tầm một năm trước đợt tuyển tân đồ đệ mới quay về."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, lẩm bẫm, "Vậy là năm mình mười lăm tuổi, năm ấy cũng chính là năm Nguyệt tỷ tỷ rời đi mà?" Nàng càng suy nghĩ càng khẳng định.

"Mẹ ơi, con đói quá, bao giờ mới bắt đầu nấu thế?" Đường Bảo đứng bên sờ bụng.

"Đường Bảo, ban nãy con còn ăn vụng nhiều như thế, vẫn đói à?" Hoa Thiên Cốt nghiêm mặt.

"Ồi..." Đường Bảo ngại ngần cúi đầu, Từ Trúc thấy nó đáng yêu bèn đưa nó một chiếc lá, "Đường Bảo, lại đây nào, ăn cái này trước để lót dạ nhé." Đường Bảo gật đầu lia lịa, há miệng thật to.

Hoa Thiên Cốt hết cách rồi, "Từ Trúc sư tỷ à, đừng quá nuông chiều Đường Bảo thế."

"Không sao, không sao, nó còn bé mà, Thiên Cốt, Kiếm tôn chắc sắp về rồi đấy, muội nên nấu cơm nhanh lên." Từ Trúc nhắc nhở.

"Ừ nhì, muội mãi hàn huyên quá, sư tôn đến tiên lao với Mạn Thiên, hẳn là cũng sắp quay lại, muội phải mau chóng hơn một chút mới được." Hoa Thiên Cốt bắt đầu bận rộn.

Thiều Nguyệt vừa trở về đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, cô tránh không khỏi thắc mắc, nhưng khi bước vào trong nhà, nhìn một bàn đầy ắp thức ăn cùng Hoa Thiên Cốt có vẻ căng thẳng, cô lập tức hiểu ra nguyên do.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt quay lại thì tiến tới, "Sur tôn ời, con có làm ít thức ăn, chúng ta... cùng... cùng ăn đi." Trong lòng nàng thật sự khản trương, thấy Thiều Nguyệt không phản ứng, nàng bèn vội vàng giải thích, "Trước kia Tiểu Cốt cũng hay ăn cơm cùng gia đình, nhưng bây giờ chỉ còn mỗi mình con, một mình ăn cơm thật sự quá vắng lạnh, cho nên, sư tôn..."

Thiều Nguyệt bước lại gần, hít một hơi, đã thực lâu chưa được thưởng thức qua tay nghề của Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt nghĩ vậy rồi ngồi xuống, thấy Hoa Thiên Cốt còn ngây người đứng đó, cô ngoắc tay với nàng, "Tiểu Cốt, lại đây, chẳng lẽ con không muốn ăn cơm?"

"Hả? À, có chứ ạ." Hoa Thiên Cốt cao hứng chạy đến.

Thiều Nguyệt nói với Từ Trúc ở bên cạnh, "Từ Trúc, cô gọi sư huynh qua đây đi."

"Vâng." Từ Trúc khẽ gật đầu xong đi ra ngoài, vừa mới ra tới cửa, Thiều Nguyệt lên tiếng dặn, "Từ Trúc à, cô bảo sư huynh là ta có chuyện cần tìm huynh ấy, đừng nói là mời tới đây ăn cơm nhé."

Từ Trúc hiểu chuyện gật đầu, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Tại sao không thể nói là mời tới ăn cơm ạ?"

"Với tính cách của sư huynh, con mà trực tiếp đến gặp huynh ấy rồi, cùng ăn cơm đi, thì chắc chắn còn lâu huynh ấy mới chịu, cho nên chỉ còn cách này thôi, giải thích thế sau."

Hoa Thiên Cốt tưởng tượng lại khuôn mặt com nguội của Tôn thượng thì không khỏi rùng mình, nàng gật đầu, hẳn là sư tôn cũng có cách rồi.

Quả nhiên, Bạch Từ Họa vừa vào phòng, trông thấy Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang ngồi quanh bàn, trên bàn là cơ man bao nhiêu thức ăn, chàng hơi cau mày, "Tiểu Nguyệt, muội tìm ta có chuyện gì không thể?"

"Ừ, tìm huynh để rủ huynh ăn cùng." Thiều Nguyệt cười đáp.

"Muội biết rõ chúng ta là Thượng tiên, đâu cần ăn uống..." Bạch Từ Họa còn chưa dứt lời đã bị Thiều Nguyệt xen ngang.

"Sư huynh à, thời điểm ban đầu lúc ta học nấu ăn theo công thức trong phổ Thất Tuyệt, huynh vẫn ăn được mà, huống chi bây giờ Tiểu Cốt lại không có người nhà ở bên, con bé một thân một mình cô đơn, chúng ta chí ít cũng phải ăn cùng nàng bữa cơm chứ."

"..." Bạch Từ Họa nhớ về cha của Hoa Thiên Cốt - Hoa tú tài, ban đầu ông ta thật sự có thể cứu sống, song đã muộn rồi, sau đó chàng đưa Tiểu Nguyệt quay về Trường Lưu; chàng nhìn Hoa Thiên Cốt, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, ngồi xuống đối diện Thiều Nguyệt.

"Từ Trúc, cô cũng ngồi xuống đi." Thiều Nguyệt thấy Từ Trúc còn đứng bên bảo.

Từ Trúc do dự, "Cơ mà..." Trước mặt Chương môn, sao có thể vô lễ chứ?

Thiều Nguyệt biết nàng băn khoăn chuyện gì, cô nhìn về phía Bạch Từ Họa, "Sư huynh à...." Ý muốn chàng nói cái gì đó.

Bạch Từ Họa lên tiếng, "Đây là chỗ ở của Tiểu Nguyệt, không cần giữ lễ."

"Dạ vâng, thưa Chương môn." Bây giờ Từ Trúc mới ngồi xuống, nhưng phải chờ Chương môn và Kiếm tôn động đũa xong, nàng mới bắt đầu. Hoa Thiên Cốt nhìn một bàn đông đủ thì hạnh phúc mỉm cười, sau này, mình sẽ không phải ăn cơm một mình nữa.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ gấp thức ăn cho Thiều Nguyệt, "Sư tôn ời, người ném thử cái này đi, cả cái này nữa."

Thiều Nguyệt mãi mót ngăn Hoa Thiên Cốt lại, "Được rồi, Tiểu Cốt à, con cũng ăn đi." Dứt lời bèn ném thức ăn trong bát, sau đấy hơi nháu mày, đũa cũng đỡ giữa không trung.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt nhìn chằm chằm đồ ăn, mãi không chịu động đũa thì thắc mắc, "Sư tôn, sao thế ạ, thức ăn có vấn đề ư?"

"À..." Thiều Nguyệt khó mở lời, Từ Trúc nhìn món ăn kẹp trên đũa Thiều Nguyệt mới giải thích, "Thiên Cốt ời, Kiếm tôn không ăn được ớt xanh đâu."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt tròn to hai mắt, giống hệt Nguyệt tỷ vậy, cũng ghét ớt xanh.

Từ Trúc cười bảo, "Thiên Cốt à, muội không biết đâu, Kiếm tôn cực kỳ kén cá chọn canh, bao nhiêu thứ kêu không thích, lúc tỷ mới đưa cơm cho người còn chưa biết, dần dà về sau mới phát hiện."

"Khụ khụ..." Thiều Nguyệt giả vờ ho khan, liếc nhìn Từ Trúc, ý bảo nàng mau im miệng, Từ Trúc hiểu ý, che miệng cười trộm.

Hoa Thiên Cốt bình ổn lại tâm tình, "Sư tôn, không thích thì đừng ăn."

Mặt Thiều Nguyệt ửng đỏ, cô nghiêm nghị đáp, "Không sao hết, thi thoảng ăn một chút cũng không tệ." Dứt lời bèn nhét một miếng ớt xanh vào mồm, cô cau mày, nhai kỹ nuốt chậm, ăn xong còn thở phào nhẹ nhõm, Thiều Nguyệt vừa đưa mắt lên, nhận ra cả ba người trong phòng đang nhìn mình chằm chằm thì thắc mắc, "Sao thế, sao ai cũng nhìn ta?"

Bất ngờ thay Thiều Nguyệt vừa nói xong, Từ Trúc, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo cùng bật cười, Hoa Thiên Cốt cố nhịn, nàng không muốn làm khó

Thiều Nguyệt, song chẳng hiểu sao không thể ngừng lại, bây giờ nàng có thể khẳng định sư tôn chính là Nguyệt tỷ tỷ rồi, nếu sư tôn không nhận nàng, vậy thì ắt hẳn là có lý do của người, mình chỉ việc chờ đợi thôi, bởi vì Nguyệt tỷ tỷ vẫn là Nguyệt tỷ tỷ, chưa từng thay đổi. Mà khuôn mặt nghiêm khắc của Bạch Tử Họa hơi cứng lại, khóe miệng khẽ nhếch, chẳng trách Tiểu Nguyệt trước nay chưa từng làm một món ăn nào có bỏ thêm ớt xanh.

Thiều Nguyệt yên lặng nhìn bọn họ, hài hước đến vậy sao? Cô buồn bực ăn cơm.

Sau hôm đó, mỗi tối chàng vạng Hoa Thiên Cốt đều làm một bàn thức ăn, mời Thiều Nguyệt cùng Tôn thượng tới, sẽ có lúc Tôn thượng đi vắng, chỉ có riêng hai người Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, Tử Trúc thì thỉnh thoảng mới ghé qua, Hoa Thiên Cốt vui vẻ suy nghĩ, cuộc sống ở điện Tuyệt Tình thật sự là quãng thời gian vui vẻ nhất kể từ khi nàng không còn nhà để trở về.

Một hôm, ngồi trước bàn cơm, Hoa Thiên Cốt thuật lại những gì nàng nghe được ở Trường Lưu, về vụ đánh cược giữa Vũ Kinh La cùng Họa Tịch, Thiều Nguyệt hết cách, lắc đầu. "Haizzz, cũng chỉ có Sênh sư huynh mới nguyện ý thu hai đứa lông không đó làm đồ đệ."

"Sư tôn từng bảo sẽ không trừng phạt Mạn Thiên, vậy..." Hoa Thiên Cốt chưa rõ bèn hỏi.

Thiều Nguyệt đặt bát xuống, "Tất nhiên ta sẽ không xử phạt con bé, ta chỉ muốn nó từ bỏ những ý nghĩ không tốt đẹp, tránh để bên ngoài ảnh hưởng thôi."

Bạch Tử Họa lại bảo, "Tiên lao đúng là một nơi không kẻ nào có thể quấy rầy, Tiểu Nguyệt muốn giúp Nghê Mạn Thiên tu hành sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Không sai, Mạn Thiên bị những yếu tố xung quanh tác động quá nhiều, tâm trạng rối loạn, cho nên mới để cho con bé vào tiên lao."

"Sư tôn quả không hổ danh là sư tôn." Hoa Thiên Cốt thật thà thốt lên, nàng biết Thiều Nguyệt thực tâm muốn dạy dỗ Mạn Thiên cũng một phần là vì mình, nghĩ tới đây lại khiến nàng bật cười ngọt ngào.

Tử Trúc ngồi đối diện thấy thế bèn hỏi, "Ai dà, Thiên Cốt, muội cười ngây ngô kiểu gì thế?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt hoảng hốt vội đáp, "Muội đang cười vụ Họa Tịch lại thua cược thôi, cậu ta phải giặt quần áo cho Vũ Kinh La những một tháng."

"Thật sao?" Tử Trúc cũng cười.

"Sênh sư huynh thật tình, không dạy dỗ tốt đám nhỏ." Thiều Nguyệt thờ dãi.

Hoa Thiên Cốt cảm đùa đỡ cảm, nàng không hiểu lắm về cách Thiều Nguyệt gọi Nho tôn, lập tức thắc mắc, "Sư tôn ơi, sao người lại gọi Nho tôn là Sênh sư huynh, mà không phải Sênh Tiêu sư huynh?"

"Hả?" Thiều Nguyệt kỳ quái trước vấn đề đặt ra của Hoa Thiên Cốt, "Sao lại phải gọi là Sênh Tiêu sư huynh, không phải Sênh sư huynh họ Sênh sao?"

"Á..." Hoa Thiên Cốt giật mình, Tử Trúc và Bạch Tử Họa cũng đờ người, kinh ngạc nhìn về phía Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt không hiểu, nói "Sao thế, ánh mắt của mấy người là sao?"

Hoa Thiên Cốt do do dự dự, đáp. "Sư tôn à, Nho tôn ấy... thật ra thì... ngài mang họ kép là Sênh Tiêu..." Dứt lời bèn dè dặt ngược mắt nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt im lặng một lát rồi nhìn Hoa Thiên Cốt, lại nhìn Tử Trúc, Tiểu Trúc khẽ gật đầu, cô lại quay sang nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa chỉ rừ rừ, không nhìn lại cô.

Thiều Nguyệt hít một hơi thật sâu, "Sao không ai nói cho ta biết?"

Tử Trúc vội giải thích. "Đệ tử cho rằng Kiếm tôn đã biết rồi."

Thiều Nguyệt nhìn về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa bảo, "Mệnh lệnh của sư phụ là không thể làm trái." Ban đầu sư phụ đã nói phải để cho Thiều Nguyệt làm theo những gì cô ấy mong muốn, thế nên chàng cũng không sửa lại.

Cuối cùng Thiều Nguyệt đành thờ dãi, "Xem ra ta phải nói lời xin lỗi với Sênh... với sư huynh rồi."

Bạch Tử Họa an ủi, "Sư đệ không phải người sẽ để ý mấy cái này đâu."

"Nhưng trong lòng ta áy náy, thời gian qua dài như vậy, thậm chí ngay cả tên họ sư huynh, ta cũng nhầm lẫn." Thiều Nguyệt giải quyết cơm nước cho xong rồi tới điện Tiêu Hồn.

Thiều Nguyệt vội đến điện Tiêu Hồn đã thấy hai người Họa Tịch và Vũ Kinh La không biết đang nghịch cái gì ở đằng kia, Thiều Nguyệt tiến lại gần, "Họa Tịch, Vũ Kinh La, Sênh sư... Sênh Tiêu Mặc có ở đây không?"

"Bái kiến Kiếm tôn!" Bọn họ vội vàng xoay người hành lễ, Vũ Kinh La phản ứng trước, "Bẩm Kiếm tôn, sư phụ đang ở trong phòng."

Thiều Nguyệt gật đầu, sau đó biến mất, Hỏa Tịch huych Vũ Khanh La, "Ai da, nói nhỏ thôi, muội có để ý hay không, mới ban nãy Kiểm tôn gọi thẳng tên sư phụ, không có thêm "sư huynh" vào đấy."

Vũ Khanh La gật gù, "Ta còn tưởng ta nghe nhầm, hóa huynh cũng nghe thấy à."

Hỏa Tịch cũng gật đầu, hai người khó hiểu nhìn theo phương hướng Thiều Nguyệt rời đi.

Thiều Nguyệt vừa bước vào phòng đã thấy Sênh Tiêu Mặc biếng nhác nằm ườn trên ghế, còn phe phẩy quạt xếp, trông hình như có vẻ đang rất thoải mái. Thiều Nguyệt không biết phải mở lời ra sao, đành giữ lấy quạt xếp trong tay Sênh Tiêu Mặc, "Sênh... Sênh Tiêu Mặc!"

Sênh Tiêu Mặc hải hồn, bật ngồi dậy, "Tiểu sư muội? Sao muội tới đây? Chờ một lát, muội vừa mới gọi ta là cái gì cơ?"

"Sênh Tiêu Mặc, sao huynh không nói với ta huynh mang họ kép Sênh Tiêu?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Hả? Chẳng lẽ tiểu sư muội không biết?"

Thiều Nguyệt thở dài, "Thật xin lỗi, Sênh... Sênh Tiêu sư huynh à, ta vẫn cho rằng huynh họ Sênh."

Sênh Tiêu Mặc đứng lên, sáng khoái phát tay, "Tiểu sư muội ơi, chuyện này thì có nhầm nhò gì, muội hãy cứ gọi ta là Sênh sư huynh đi, không thì ta không quen."

Thiều Nguyệt gật đầu, "Sênh sư huynh..." Cô vẫn thấy áy náy.

Sênh Tiêu Mặc bèn đảo tròn mắt, "Nếu tiểu sư muội đã đến rồi thì chi bằng ở chơi với sư huynh đi, cũng đã lâu muội chưa ghé qua đây."

"Ta cho rằng Sênh sư huynh thu nhận hai đồ đệ xong sẽ rất náo nhiệt chứ." Thiều Nguyệt cười bảo.

Sênh Tiêu Mặc gật gù, "Ai da, quả thực rất náo nhiệt, điện Tiêu Hồn của ta cũng thêm được một ít hơi người."

Thiều Nguyệt trả lại quạt xếp cho Sênh Tiêu Mặc, hai người ngồi xuống hàn huyên ít chuyện vụn vặt thường ngày gần đây, sau đó Thiều Nguyệt lấy ngọc tiêu ra, trình diễn cho Sênh Tiêu Mặc, toàn bộ điện Tiêu Hồn đắm chìm trong tiếng tiêu của Thiều Nguyệt, ngay cả Hỏa Tịch và Vũ Khanh La đang dốc mình đánh cuộc cũng phải dừng lại, lắng lắng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cám Dỗ

Từ Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt mới biết ngày Nghê Mạn Thiên rời khỏi tiên lao, nàng đi thăm Nghê Mạn Thiên, lại không ngờ Nghê Mạn Thiên đã kích nàng như thế, nàng đành phải tự hỏi bản thân, "Mình sẽ bồi đen danh dự của sư tôn sao? Mình sẽ khiến cho sư tôn mất mặt ư?"

Hoa Thiên Cốt trở về điện Tuyệt Tình, gạt bỏ hết những suy nghĩ tiêu cực kia để chuyên tâm luyện kiếm, bấy giờ Thiều Nguyệt quay lại trông thấy Hoa Thiên Cốt bèn dừng chân đứng ngắm, ngắm một lát cô lại nhặt một cục đá lên ném thử, Hoa Thiên Cốt "ai ư" một tiếng, xoay đầu lại, "Là ai? Ai đánh ta vậy?" Nàng vừa thấy Thiều Nguyệt lập tức mải mốt quỳ xuống hành lễ, "Đồ nhi bái kiến sư tôn!"

"Tiểu Cốt à, luyện kiếm thì phải tập trung dồn toàn bộ trí lực, không thể ba lòng hai ý được đâu." Thiều Nguyệt giảng.

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt gật gù.

"Được rồi, đứng dậy đi, con đang tập Vân Tiêu thức thứ chín sao?"

"Dạ." Hoa Thiên Cốt đứng lên gật đầu.

Thiều Nguyệt đột nhiên mở miệng nói, "Thức thứ nhất, sông trong như lụa." Hoa Thiên Cốt nghe xong vội vã nhớ lại kiếm pháp, vừa nghĩ vừa ra chiêu, chiêu thức thuần thực, xem ra nàng đã cố gắng tập luyện.

"Thức thứ hai, biển xanh dậy sóng!"

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng quay mũi kiếm lại, một chân chống đất, một chân lại đạp cước đuổi thẳng, giữ cho thân thể được thăng bằng, có điều chẳng bao lâu sau lại đứng không vững, Thiều Nguyệt lắc đầu, "Tiểu Cốt, luyện thêm một trăm lần nữa!"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt bất an, "Sư tôn, con ngốc nghếch như thế, nếu như có một ngày con làm cho sư tôn mất thể diện, liệu sư tôn có bỏ rơi con không?"

Thiều Nguyệt thấy lạ, "Tiểu Cốt, sao tự dưng con lại nói vậy?" Hoa Thiên Cốt không đáp, chỉ cúi gằm mặt xuống. Thiều Nguyệt tiến lại gần, "Tiểu Cốt, còn nhớ hôm ở đại diện bá sư không?" Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Lúc ấy ta cũng đã nói rồi, cuộc đời này, ta chỉ thu nhận một đệ tử mà thôi, và người đó là con, Tiểu Cốt, đây là chuyện vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vì sư sao có thể bỏ rơi Tiểu Cốt chứ?"

"Nhưng mà.... con sợ con không xứng làm đồ đệ Chương môn." Hoa Thiên Cốt không có niềm tin.

"Tiểu Cốt à, ta thu nhận đồ đệ không phải vì người đó sẽ giúp ta vinh quang, con có xứng hay không, điều ấy là do ta quyết định, chẳng liên quan gì tới kẻ khác, thế nên Tiểu Cốt à, con đừng quá để ý suy nghĩ tác động từ bên ngoài, chỉ cần để ý những người mình quan tâm là được." Thiều Nguyệt xoa đầu nàng, dịu dàng nói.

Hoa Thiên Cốt chợt ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, Nguyệt tỷ tỷ cũng từng nói như thế, mặc dù nàng không còn nhớ dáng vẻ của Nguyệt tỷ tỷ, song trong thâm tâm, nàng đã coi sư tôn và Nguyệt tỷ tỷ là một người, hộc mắt nàng không khỏi đỏ bừng, gật đầu đáp, "Vâng, sư tôn, con sẽ chăm chỉ luyện tập."

Sáng sớm hôm sau, khi Hoa Thiên Cốt còn nằm trên giường thì Đường Bảo dứt khoát nhảy lên trán nàng, hô hào, "Mẹ ơi, mẹ à, mau dậy đi, mặt trời thiêu cháy cái mông rồi, chúng ta trễ giờ thỉnh an Kiếm tôn mất."

Hoa Thiên Cốt lập tức tỉnh táo, bật dậy thật mạnh khiến cho Đường Bảo bị té nhào, Hoa Thiên Cốt quan sát sắc trời bên ngoài, ảo não than, "Sao con không đánh thức ta sớm hơn chứ?" Dứt lời bên mải một xuống giường thay trang phục.

Đường Bảo nói, "Xin lỗi nhé, mẹ ơi, tất cả là tại cái giường kia, ngủ sướng ơi là sướng, ngay cả con cũng ngủ quên, hẳn là nó sẽ rất có lợi đối với tu vi của con cho mà xem."

Mà ở đầu bên kia, Doãn Thượng Phiêu đang quỳ gối trước mặt Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu nhíu mày, "Rác rưởi, đồ rác rưởi! Ngay cả một con nhãi ranh mà nhà ngươi cũng không đánh thắng, ngươi nói xem, giữ ngươi còn có tác dụng gì nữa chứ?"

Doãn Thượng Phiêu cảm nhận được nguy cơ, sợ hãi nói, "Hộ pháp bớt giận, tiểu nhân nhất thời khinh thường nên mới để cho Hoa Thiên Cốt chiếm thế thượng phong."

"Còn dám cãi!" Thiện Xuân Thu giận dữ.

"Hộ pháp tha mạng, tuy tiểu nhân không thể trở thành đồ đệ của Thiều Nguyệt, nhưng tiểu nhân đã có một kế hoạch khác, chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà hộ pháp đã giao phó, cướp đoạt cổ cầm Lưu Quang." Doãn Thượng Phiêu vội vàng đáp.

"Cổ cầm Lưu Quang? Nó ở trong điện Tuyệt Tình, chỉ với năng lực của ngươi mà đòi trộm được cầm từ tay Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa sao?" Thiện Xuân Thu khinh thường.

"Hộ pháp, chuyện trộm cổ cầm, nếu chỉ dựa vào năng lực của tiểu nhân thì nhất định sẽ thất bại, song tiểu nhân đã tìm được người trợ giúp rồi."

"Ai?"

"Nghê Mạn Thiên!"

"Con gái Chương môn Bồng Lai Nghê Thiên Trọng - Nghê Mạn Thiên?" Thiện Xuân Thu nghi hoặc.

"Đúng vậy."

"À vốn dĩ là người của Trường Lưu, tự dưng sao lại đi giúp người?"

"Bởi vì à ta đã bại dưới tay Hoa Thiên Cốt, lại không tuân thủ theo quy tắc tranh tài, thế nên đã bị Thiều Nguyệt nhốt vào tiên lao, tuy không biết Thiều Nguyệt xử phạt à ta như thế nào, song một tháng qua à vẫn luôn phải ở trong tiên lao, hẳn đã sớm hận thấu xương Hoa Thiên Cốt rồi, nếu tiểu nhân mượn tay nàng để diệt trừ Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt nhất định sẽ phải thu nhận một đồ đệ khác. Đến lúc đó, Nghê Mạn Thiên chắc chắn sẽ là sự lựa chọn số một, chúng ta bắt thóp được à, đừng nói là trộm cổ cầm Lưu Quang, mà dù cho chúng ta có bảo à giết Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa, có khi à cũng không dám không nghe theo."

Thiện Xuân Thu bật cười xảo trá, "Doãn Thượng Phiêu à, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu ngươi lại thất bại, thì đừng có quay về nhìn mặt ta!" Dứt lời bên đánh một chương về phía vách đá, vách đá trong nháy mắt xuất hiện một vết lõm thật sâu, Doãn Thượng Phiêu hoảng sợ ngã nhào xuống đất, sau đó lập tức đứng dậy, quỳ gối, "Tiểu nhân đã biết, hộ pháp yên tâm!"

Thiện Xuân Thu nhìn tay trái của mình, xem ra công lực đã phục hồi bảy, tám phần, nhưng cánh tay phải bị chém vẫn còn là một nỗi hận nhục nhả, cả đời gã sẽ không bao giờ quên, Thiện Xuân Thu hung tợn nhìn theo phương hướng Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt thu dọn xong lập tức vừa gọi vừa đi tới phòng Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, sư tôn...."

Thiều Nguyệt đang tĩnh tọa tu luyện, nghe thấy thanh âm Hoa Thiên Cốt hòa cùng tiếng cung linh bên mở mắt, Hoa Thiên Cốt chạy vào, nhìn thấy Thiều Nguyệt đang ngồi thì ngay tức khắc mải một dừng chân, quỳ xuống hành lễ, "Sư tôn, đệ tử xin bái kiến sư tôn."

Thiều Nguyệt bảo, "Tiểu Cốt, không phải đã nói nơi này chỉ có ba người là sư đồ chúng ta và sư huynh hay sao, không cần phải giữ lễ. Con cũng không

cần phải tới đây thỉnh an mỗi ngày."

Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, "Nhưng mà... con muốn mỗi ngày đều có thể tới thỉnh an sư tôn."

Thiều Nguyệt bật cười, đứng dậy đỡ Hoa Thiên Cốt, "Đã thích đến thế thì cứ làm theo ý của Tiểu Cốt đi."

Hoa Thiên Cốt vui vẻ đáp, "Cảm ơn sư tôn!"

"Tiểu Cốt, luyện phổ Thất Tuyệt tới đâu rồi?"

"Á..." Hoa Thiên Cốt xoay đầu, "Sư tôn, con vẫn chưa luyện xong..."

"Không sao, chỗ nào có thắc mắc thì đến hỏi ta." Thiều Nguyệt lại ngồi xuống.

"Vậy sư tôn ơi.... bây giờ con có cái này." Hoa Thiên Cốt lấy phổ Thất Tuyệt ra.

Thiều Nguyệt gật đầu, "Mang qua đây."

Hoa Thiên Cốt cao hứng ngồi bên cạnh Thiều Nguyệt, lắng nghe Thiều Nguyệt giảng giải từng câu hỏi của mình mà lòng ngập tràn hạnh phúc.

Bạch Tử Họa gầy đàn ở trong phòng, cảm giác có người bước vào, chàng hơi cau mày, "Sao muội lại tới đây?"

Từ Huân tiến lại gần, quan sát xung quanh, lơ đãng đáp, "Không phải ta tới tìm chàng sao, nghe nói ở đại hội Tiên Kiếm, chàng đã truyền lại chức vị Chương môn đồi sau cho Thiều Nguyệt, không những vậy còn đề nghị ta thu nhận đồ đệ nhập thất, ta tới là muốn xem mặt mũi đứa nhóc mà vị tiểu sư muội của chàng mới dẫn về."

Bạch Tử Họa vẫn gầy đàn, không ngẩng đầu lên, nói, "Con bé ở chỗ Tiểu Nguyệt, muội qua đó mà xem."

"Nghe nói... nó còn là nữ?" Từ Huân có ẩn ý.

Bạch Tử Họa ngừng gầy đàn, ngẩng lên nhìn nàng, "Việc ấy có quan trọng không?"

"Vì sao không đề nghị ta thu thêm vài đệ tử nữa, như thế thì sẽ có nhiều người chăm sóc chàng hơn, chứ như vậy... ít nhiều cũng phải có chút bất tiện nhỉ?" Từ Huân thử dò xét.

"Tiểu Nguyệt là sư muội ta, Thiên Cốt là đồ đệ của Tiểu Nguyệt, có gì mà bất tiện?" Bạch Tử Họa thắc mắc, "Tiểu Nguyệt muốn làm gì, ta cũng mặc, cứ để nó tùy tâm là được."

"A, tùy tâm sao, Tử Họa à, chàng thật sự cưng chiều vị sư muội này đấy?" Từ Huân có hơi tức giận, từ ngày Bạch Tử Họa dẫn theo Thiều Nguyệt tới buổi tụ họp của ngũ thượng tiên, nàng luôn cảm thấy Thiều Nguyệt rất chương mất, nghe xong lời của Đan Phàm, nàng lại càng không muốn ngồi chờ chết, nàng phải tới Trường Lưu để theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

Bạch Tử Họa không để ý lời của nàng, cúi đầu gầy đàn, Từ Huân hiểu tính cách của Bạch Tử Họa thì cũng không muốn nói nhiều, nàng dang tay, đưa chút hương mới điều chế vào trong hai bên đỉnh trước bàn của chàng, "Đây là hương thơm mới, có thể giúp an thần, gần đây tuy Thất Sát có biết điều hơn, nhưng công việc lớn nhỏ của Trường Lưu hẳn vẫn làm cho chàng mệt mỏi."

Bạch Tử Họa dừng tay, nhìn nàng, "Cảm ơn."

Từ Huân cười một tiếng, xoay người rời đi, tới bên viện của Thiều Nguyệt. Hoa Thiên Cốt đang cố gắng luyện kiếm pháp, riêng chiêu Biển xanh dậy sóng, nàng luôn không thể đứng vững bằng một chân, lần này cũng lại té ngã, nàng nhặt thanh kiếm trước mặt lên, song chợt thấy có một đôi chân đang tiến về phía mình, nàng ngẩng đầu thì thấy Thượng tiên Từ Huân, bên vạt vàng đứng dậy, quỳ gối hành lễ, "Bái kiến Thượng tiên Từ Huân!"

"Nhóc là Hoa Thiên Cốt?" Từ Huân nhìn xuống nàng từ trên cao.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Từ Huân có hơi không dám tin, Thiều Nguyệt sao lại thu nhận một đệ tử sở hữu tư chất bình thường như vậy chứ, Hoa Thiên Cốt vui vẻ nói, "Thượng tiên Từ Huân ơi, lần trước con có nghe qua giờ học của người, thật sự con rất thích hương thơm do người luyện chế."

Ta còn tưởng rằng con nhãi này bản lĩnh lớn như thế nào mới có thể trở thành đồ đệ của Chương môn trưởng lai, hóa ra chỉ là một nhóc ranh ngoắt nghịch, xem chừng ánh mắt Thiều Nguyệt cũng chẳng tốt là bao. Từ Huân thâm nhủ, hồ hững lướt qua Hoa Thiên Cốt rồi rời đi. Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng Từ Huân, thắc mắc ngập đầu, nàng chẳng hiểu rốt cuộc thì Từ Huân có ý gì, chẳng lẽ thần tiên ai cũng thế? Không đúng, sư tôn đâu như thế đâu, sư tôn sẽ chẳng bao giờ làm lơ Tiểu Cốt như vậy.

Nghê Mạn Thiên luyện kiếm pháp trên một mảnh đất trống, bây giờ nàng đã chín chắn hơn, chuyên tâm tu luyện, kiếm pháp cũng đột nhiên mạnh mẽ hơn nhiều. Bây giờ nàng chợt cảm thấy đằng sau có người nấp, bèn phi kiếm đi, cắm trên nền đá. Doãn Thượng Phiêu đi ra, "May mà ta mau mất, không thì bị nàng đánh cho trọng thương rồi."

Nghê Mạn Thiên đưa tay, thanh kiếm lại quay về với nàng, ban đầu chính hấn ta đầu độc mình, bây giờ nghĩ kỹ, hấn nói cái gì mà ngưỡng mộ nàng, căn bản là lừa gạt hết thôi, cũng lạ là mình lại bị hấn ám, đương nhiên bây giờ Nghê Mạn Thiên không thể không cảm thấy ngứa mắt Doãn Thượng Phiêu,

"Người tới đây làm gì?"

Doãn Thượng Phiêu tiến đến, "Chẳng trách nàng không được lọt vào mắt xanh của Kiếm tôn, tính tình quá mức nóng nảy."

Nghê Mạn Thiên giờ kiểm tới trước mặt Doãn Thượng Phiêu, "Đừng có chọc giận ta!"

Doãn Thượng Phiêu đẩy kiếm đi, "Xem ra tính cách nàng đúng thật là không tốt lắm nhì, thực ra ta lại không thể hiểu nổi, tư chất Hoa Thiên Cốt bình thường như vậy, sao à ta lại có thể trở thành đệ tử của Kiếm tôn chứ?"

Nghê Mạn Thiên cảnh giác nhìn y, "Người muốn nói gì?"

"Ta một lòng một dạ muốn bái Tôn thượng làm sư phụ, nhưng Tôn thượng không định thu nhận đệ tử, Kiếm tôn lại là người duy nhất có thể so sánh với Tôn thượng, hơn nữa Kiếm tôn còn là người bình dị gần gũi, luôn thân thiện dạy bảo đệ tử, nàng muốn thu nhận đồ đệ, chắc hẳn toàn bộ trên dưới Trường Lưu, ai cũng hy vọng có thể bái nhập môn hạ của nàng."

Nghê Mạn Thiên hất cằm, "Đây là điều đương nhiên, có điều đến tận ngày tổ chức đại điển bái sư, Kiếm tôn mới tuyên bố người muốn thu đồ."

"Không sai, có thể gia nhập môn hạ của Kiếm tôn chính là mơ ước của ta, nhưng nhìn nàng, ta lại không biết phải làm thế nào nữa."

Nghê Mạn Thiên quay đầu đi, "Ta đã nghe nhiều những lời nịnh nọt rồi, cũng không rảnh để hàn huyên nói nhảm với người." Ban đầu cũng là bởi những lời ong bướm mật ngọt này mà khiến cho nàng bước vào ngã rẽ, lần này nàng sẽ không như thế nữa, nếu không sẽ uổng phí một tháng Kiếm tôn dạy dỗ nàng.

Doãn Thượng Phiêu thấy Nghê Mạn Thiên định bỏ đi bèn vội vàng bảo, "Không phải nàng muốn bái Kiếm tôn làm sư phụ sao?"

Nghê Mạn Thiên vừa nghe xong lập tức cảm giác Doãn Thượng Phiêu đang áp ú quý kẻ, nàng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn xoay người lại, "Ý người là gì?"

"Hoa Thiên Cốt là đồ đệ duy nhất của Kiếm tôn, chỉ cần nàng lấy đi tính mạng ả ta, đến lúc đó, chẳng lẽ còn sợ Nghê Mạn Thiên nàng không bái sư được sao?" Doãn Thượng Phiêu bắt đầu giựt dây.

Nghê Mạn Thiên hơi lắc đầu, mặc niệm bùa chú thanh tâm, từ bỏ suy nghĩ bậy bạ, rốt cuộc thì Doãn Thượng Phiêu kia có ý đồ gì vậy, hẳn một lòng tính toán tìm mọi cách giúp mình có thể bái Kiếm tôn làm sư phụ, chính xác thì mục đích là gì? Có nên tìm đến Kiếm tôn để bàn bạc hay không? Doãn Thượng Phiêu thấy Nghê Mạn Thiên lắc đầu bèn cho rằng nàng đang dao động, y lên lộ ra nụ cười quái đản.

Khinh Thủy đang giặt y phục ở bên sông thì Đường Bảo chạy lại, hô lớn, "Khinh Thủy ơi!"

Khinh Thủy quay đầu cao hứng đáp, "Ai da, Đường Bảo kia, người chạy tới đây làm gì, Thiên Cốt đâu?"

"Mẹ Cốt Đầu dạo gần đây bận rộn lắm, không chơi cùng ta nữa, ta đành phải tự đi ra ngoài, Khinh Thủy à, sao cô lại ở đây giặt quần áo thế?" Đường Bảo hiếu kỳ.

Khinh Thủy thờ dãi, "Ai da, đừng có hỏi nữa," Nàng buông y phục trên tay xuống, "Có một bộ kiếm pháp mà ta mãi không luyện tốt được, thế là Đào Ông phạt ta đi giặt quần áo, còn không cho phép ta tập tiên thuật nữa."

"Hả?" Đường Bảo thắc mắc, "Luyện kiếm không tốt, lại còn chịu phạt, nhưng mà Đào ông thì không thể nghiêm hơn Kiếm tôn được đâu."

"Không thể nào, Kiếm tôn là người bình dị hiền lành nhất trong Tứ tôn của Trường Lưu, đối với đệ tử bình thường luôn hết lòng dạy dỗ, lại còn chưa từng mắng chửi ai bao giờ, cũng chưa từng tức giận, sao lại có thể nghiêm khắc hơn sư tôn của ta chứ?" Khinh Thủy không tin nổi.

"Là thật đấy," Đường Bảo vừa nhảy nhót vừa trả lời, "Ở phương diện tu luyện, Kiếm tôn cực kỳ nghiêm khắc luôn, mẹ Cốt Đầu bây giờ phải luyện kiếm cả ngày, luyện không tốt còn bị phạt phải luyện thêm một trăm lần, hơn nữa Kiếm tôn còn bắt nàng học thuộc cả phổ Thất Tuyệt nữa."

"Phổ Thất Tuyệt ư?" Khinh Thủy la lớn, "Oa, đó là một trong những bảo vật trấn phái của Trường Lưu mà, nó bao hàm cả vạn sự vạn vật đấy," Khinh Thủy hâm mộ, "Thậm chí ngay cả phổ Kiếm tôn cũng nhường cho Thiên Cốt sao?"

"Đúng thế," Đường Bảo hơi bất mãn, "Nhưng mà Tôn thượng đặc biệt dặn dò ta không được phép ngửa thử phổ Thất Tuyệt, cũng chẳng rõ vì sao nữa?"

"Đây là đương nhiên rồi, Thiên Cốt là đệ tử Kiếm tôn, lại là thủ đồ của Chương môn tương lai, tất nhiên chỉ mình cậu ấy mới được xem, người chỉ là linh trùng của Thiên Cốt, cũng chẳng phải đệ tử của Trường Lưu nữa, sao có thể xem được." Khinh Thủy giải thích.

"Hả? Ra là vậy, bây giờ mẹ Cốt Đầu cả ngày dúm mủi vào phổ Thất Tuyệt, học cực kì chăm chỉ luôn."

"Thiên Cốt thật may mắn quá, sớm biết thế thì ta đã liều mạng để có thể bái Kiếm tôn làm sư phụ rồi." Khinh Thủy thờ dãi.

"Mấu chốt ở đây là trước đại hội Tiên Kiếm, Kiếm tôn không hề nói trước là sẽ thu nhận đồ đệ mà? Chú ý này chắc là bởi cơ duyên của tạo hóa rồi."

"Hắn là như vậy." Khinh Thủy gật đầu.

Phía đằng sau hai người bọn họ, Nghê Mạn Thiên và Doãn Thượng Phiêu trùng hợp đi ngang qua, không những vậy còn nghe thấy hết tất cả, Nghê Mạn Thiên tức giận xoay người bỏ đi, Doãn Thượng Phiêu cười gian bám theo, như muốn đổ thêm dầu vào lửa, "Ngay cả phở Thất Tuyệt cũng truyền dạy cho Hoa Thiên Cốt, xem ra Hoa Thiên Cốt đã bái đúng sư phụ rồi."

Nghê Mạn Thiên trừng mắt nhìn y, Doãn Thượng Phiêu tiếp tục châm chọc, "Nàng trọn mắt với ta thì có ích gì chứ, nàng nên học theo người ta, lúc nào cũng cười." Doãn Thượng Phiêu nhắc nhở, "Đừng trách ta chưa bảo nàng, cảm giác của nàng bây giờ là đổ kị cũng được, mà hâm mộ cũng chẳng sao, song cứ chỉ chờ đợi mà không làm gì, thì cũng sẽ chẳng thay đổi được gì hết."

Nghê Mạn Thiên giận dữ, "Người bót nói nhảm cho ta nghe, Nghê Mạn Thiên ta đây còn chưa tới lượt người dạy dỗ!" Dứt lời bèn tức tối xoay người rời đi, mà trong một chớp mắt nàng quay lưng lại ấy, vẻ thịnh nộ xen lẫn ganh ghét trên khuôn mặt nàng lập tức biến mất không còn chút tăm hơi, Doãn Thượng Phiêu dõi theo bóng lưng Nghê Mạn Thiên, thích chí cười một tiếng xong lại đi sau nàng.

--- ----- --- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Châm Độc

Có một ngày, Hoa Thiên Cốt nằm dưới tàng cây hoa đào, trên tay là phở Thất Tuyệt, nàng nhắm mắt lại, đọc. "Đầu tiên hương thơm nhạt tới nỗi tưởng chừng không thể ngửi được, sau đó hương thơm lại tựa thủy triều ào ạt, dâng tràn mãnh liệt, khiến cho con người si ngốc chìm đắm, không thể tự kiềm chế bản thân." Hoa Thiên Cốt thở dài, "Hóa ra mỗi việc điều chế hương thời mà cũng là một môn học đòi hỏi học vấn cao, Thượng tiên Từ Huân thật giỏi quá."

Bấy giờ đột nhiên Đường Bảo phi tới, "Mẹ ơi, mẹ ơi..."

Hoa Thiên Cốt mãi một giây phở Thất Tuyệt lại, "Sao thế?"

"Mau đi cùng con đi thăm Kinh Thủy đi mẹ." Đường Bảo nóng vội nói.

"Kinh Thủy á?" Hoa Thiên Cốt ngồi dậy, "Kinh Thủy bị làm sao? Đường Bảo, nói nhanh cho ta nghe."

Đường Bảo lo lắng chạy tới chạy lui, "Cô ấy, cô ấy, Kinh Thủy, cô ấy..."

"Mau nói nhanh nào, rốt cuộc thì Kinh Thủy bị làm sao?" Hoa Thiên Cốt cũng trở nên gấp gáp, Đường Bảo thuật lại hết toàn bộ sự tình, sau đó cùng Hoa Thiên Cốt hạ điện tìm Kinh Thủy.

Kinh Thủy nước nở cực kỳ thương tâm bên bờ sông, Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, "Kinh Thủy à, cậu đừng khóc nữa, chuyện Lăng ca ca lên làm hoàng đế là chuyện tốt mà, chúng ta hẳn là nên vui mừng mới đúng." Nàng thay Kinh Thủy lau nước mắt.

Kinh Thủy lắc đầu, khóc nức lên, "Huynh ấy lên làm hoàng đế, rồi bỏ Trường Lưu, sau này ta sẽ không còn được gặp huynh ấy nữa."

"Thì cũng hết cách rồi, huynh ấy phải gánh vác trách nhiệm nặng nề mà, hẳn cũng muốn chúng ta ghé thăm nữa, hay là chúng ta đến ngay hoàng cung thăm huynh ấy, cậu thấy có được không?"

"Nào có dễ như lời cậu nói đâu." Kinh Thủy càng đau lòng.

Hoa Thiên Cốt nhìn trái lại nhìn phải, đột nhiên trông thấy miếng ngọc trên cổ mình, nàng bảo, "Kinh Thủy à, cậu xem này, đây là mảnh ngọc Lăng ca ca tặng cho ta, nói là để làm tín vật cái gì đó, đến lúc nào, nếu như chúng ta muốn gặp huynh ấy thì chỉ cần lòi nó ra, nhất định có thể tái kiến."

Kinh Thủy ngừng khóc, "Có thật không?"

"Thật mà!" Hoa Thiên Cốt chắc chắn.

"Vậy thì sau này nếu ta muốn xuống thì cậu phải theo ta tìm huynh ấy đấy."

"Ừ, được, một lời đã định!" Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Nhưng mà, nói qua cũng phải nói lại, không phải Lăng ca ca là nhị hoàng tử sao, sao lại lên làm hoàng đế nhỉ?" Hoa Thiên Cốt không nghĩ ra, cũng không định suy nghĩ nữa, "Thôi, chẳng quản được nhiều vậy, tóm lại thì đây quả là một chuyện làm người ta cao hứng."

Chợt Đường Bảo nhảy ra từ lỗ tai Hoa Thiên Cốt, "Bên hoàng cung không chỉ truyền đến mỗi tin tốt này đâu, mẹ ơi, cha thì đổ Trạng nguyên rồi."

"Hả, có thật không? Ôi, tốt quá." Hoa Thiên Cốt mừng rỡ, cuối cùng Kinh Thủy cũng có thể mỉm cười, Hoa Thiên Cốt nắm tay Kinh Thủy, "Kinh Thủy à, cậu đừng nên lo lắng, sau này còn có Đông Phương hỗ trợ cho Lăng ca ca mà." Kinh Thủy gật đầu, an tâm.

Nghê Mạn Thiên ngây người đứng bên một bờ sông tĩnh lặng, nàng còn đang suy ngẫm lời Kiếm tôn nói với mình thì Doãn Thượng Phiêu bước đến từ đằng sau, nàng nghiêng đầu nhìn đôi phương, thẳm nhủ, quả nhiên là thứ âm hồn mãi không chịu tiêu tan.

"Nghe nói sắp đến thọ yếu của Ôn Chương môn, sáng sớm Tôn thượng sẽ rời điện Tuyệt Tình, Kiếm tôn đã lộ mặt trong đại hội Tiên Kiếm, nhất định Ôn Chương môn sẽ mời thêm người, cho nên điện Tuyệt Tình chỉ còn lại mỗi mình Hoa Thiên Cốt thôi." Doãn Thượng Phiêu ám chỉ.

"Hình như ngươi quên mất rằng điện Tuyệt Tình là một nơi không dễ để bước vào."

"Đúng là ta với nàng thì không thể vào được, nhưng Hoa Thiên Cốt lại có thể xuống đây, này là một cơ hội ngàn năm có một." Doãn Thượng Phiêu cười bảo.

"Có ý gì?" Nghe Mạn Thiên xoay người nhìn y.

"Ta muốn để cho Hoa Thiên Cốt nhân dịp này, biến, mất, mãi, mãi." Doãn Thượng Phiêu gằn từng chữ một.

Nghê Mạn Thiên tròn mắt, giật mình, "Ngươi muốn giết Hoa Thiên Cốt sao?"

"Chẳng lẽ nàng không muốn ả ta chết?" Doãn Thượng Phiêu hỏi.

Trước kia Nghe Mạn Thiên chưa từng muốn nữa là bây giờ, nàng do dự, "Ta, ta chỉ muốn giành lại vị trí thủ đồ của Kiếm tôn mà thôi, song ta không đến mức muốn giết cô ta."

Doãn Thượng Phiêu từng bước dụ dỗ nàng, "Không ngờ sẽ có ngày Nghe đại tiểu thư cũng sẽ mềm yếu tới vậy."

"Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi ý đồ thứ gì, giết Hoa Thiên Cốt, người bị hiềm nghi nhất sẽ là ta, thế là ngươi bắn một mũi tên trúng hai con chim, vu hết mọi tội lỗi lên người ta, để rồi ngươi có thể trở thành đồ đệ của Kiếm tôn." Nghe Mạn Thiên chất vấn.

Doãn Thượng Phiêu lại gần nàng, "Nàng tội gì phải nói như vậy, ta một lòng suy nghĩ cho nàng mà, được thôi, cứ theo như ý nàng đi, thế thì không giết Hoa Thiên Cốt nữa, ta vẫn còn cách để ả ta bị trục xuất khỏi Trường Lưu, giúp cho nàng trở thành đồ đệ của Kiếm tôn."

"Cách gì?" Nghe Mạn Thiên hỏi.

Doãn Thượng Phiêu mỉm cười, "Còn giữ cây châm độc ta đưa nàng dạo nọ chứ?"

Nghê Mạn Thiên thầm thở phào trong lòng, thật may từ lúc ra khỏi tiên lao vẫn chưa vứt nó đi, Doãn Thượng Phiêu lôi ra một chai thuốc, tẩm độc vào cây châm.

Nghê Mạn Thiên cả kinh, "Đây là gì vậy?"

"Đây là bột thuốc Tẩy Trừ, kết hợp với cây châm này, nếu như Hoa Thiên Cốt trúng phải thì xác định sẽ mất hết tiên tư, vĩnh viễn biến thành người bình thường, cũng không thể tiếp tục tu luyện, đến lúc đó dù cho Kiếm tôn vẫn cố chịu thì Thế tôn cũng sẽ không cho phép một thứ rác rưởi như vậy được ở lại Trường Lưu, lại còn làm đồ đệ của Chương môn tương lai." Doãn Thượng Phiêu đưa châm độc cho nàng, Nghe Mạn Thiên nhận châm độc, chăm chú quan sát, còn Doãn Thượng Phiêu lại cười một cách thật gian tà.

Hoa Thiên Cốt vừa mới tu luyện xong thì Từ Trúc đưa một phong thư đến, "Ai da, Thiên Cốt ơi, có thư gửi muội này."

"Ồ, cảm ơn sư tỷ." Hoa Thiên Cốt nhận lấy phong thư.

"Khách khí với tỷ làm gì chứ, đưa xong rồi thì ta đi làm việc tiếp đây." Từ Trúc nói xong cũng bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ngồi lên bộ ghế đá đặt trong sân, mở phong thư ra, "Không cần đoán làm gì, nhất định là thư của Đông Phương." Nàng mở ra xem, kinh ngạc thốt, "Hả? Chữ Đông Phương sao lại xấu như vậy, chẳng lẽ do chữ mình đẹp quá chẳng, chữ thế này mà muốn thỉnh kinh dự thi, tức cười quá." Hoa Thiên Cốt nhìn thấy hình minh họa trong thư, "Còn về nữa chứ, nhất định mình phải đưa Đường Bảo xem xem huynh ấy về nó xấu như thế nào, ha ha ha..."

"Hoa Thiên Cốt!" Ma Nghiêm vừa tới thì thấy Hoa Thiên Cốt ngồi hi hi ha ha ở bên bàn đá, chẳng ra thể thống gì!

Hoa Thiên Cốt trông thấy Ma Nghiêm bèn vội vàng đứng dậy, giấu thư sau lưng, "Đệ tử bái kiến Thế tôn!"

"Ngươi thân là đệ tử của Chương môn tương lai mà lại dốt nát, lơ đãng, chẳng ra làm sao cả, sư phụ ngươi đâu?" Ma Nghiêm nghiêm mặt lại.

"Sư tôn, sư tôn, người đang ở trong phòng, à hoặc là thư phòng, không đúng không đúng, sư tôn ở kiếm các, á.... cũng có thể đang ở trong viện của Tôn thượng ấy ạ," Gần đây nàng cũng không hay bắt gặp bóng dáng của Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt lại chẳng dám bén mảng tới viện của Bạch Tử Họa, thành ra chỉ đành hô to, "Sư tôn ơi... sư tôn ơi..."

"Người.... đồ đệ kiểu gì thế," Ma Nghiêm giận dữ, "Thật là... là..."

Thiều Nguyệt đi ra từ viện của Bạch Tử Hòa, "Nghiêm sư huynh tới tìm ta sao, có gì thì vào trong nói chuyện."

Ma Nghiêm đi qua Hoa Thiên Cốt, trợn mắt tức giận nhìn nàng, Thiều Nguyệt bảo với Ma Nghiêm, "Nghiêm sư huynh à, sư huynh đang ở trong đây, huynh vào trước đi."

Ma Nghiêm đành phải lắc đầu bước vào, Thiều Nguyệt tới bên Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, sau này nhớ không được lớn tiếng, nhất là khi đang ở bên ngoài, ở trong viện của ta thì không sao, nhưng ra khỏi viện thì phải chú ý lời mình nói."

"Dạ vâng, thưa sư tôn..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, Thiều Nguyệt dặn dò nàng thêm một chút rồi quay người đi, Hoa Thiên Cốt tránh không khỏi thắc mắc, sao Thế tôn luôn hung dữ như thế nhỉ, lần nào thấy mình cũng bày bộ dạng căm phẫn, thôi kệ đi, đọc thư Đông Phương gửi cho trước đã.

Ma Nghiêm đi vào phòng Bạch Tử Hòa, Bạch Tử Hòa hỏi, "Sư huynh đến điện Tuyệt Tình là do có chuyện gì quan trọng sao?"

"À, thực ra cũng không to tát gì cho can, chỉ là ta muốn qua xem đồ đệ sư muội mới thu nhận gần đây tu luyện thế nào thôi?" Ma Nghiêm có chút nghi vấn, "Tử Hòa, ngay cả Thanh Kiếm con bé dùng trong đại hội Tiên Kiếm cũng bị ăn mòn, có thể thấy nó sở hữu một cơ thể khá bất thường, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không mấy yên tâm, đệ đưa đá Nghiệm sinh của nó cho ta, để ta mang về điều tra thử."

"Sư huynh à, con bé là đồ đệ của Thiều Nguyệt, hãy cứ để cho Thiều Nguyệt xử lý." Bạch Tử Hòa nói.

"Đúng đấy, Nghiêm sư huynh, huynh yên tâm, ta sẽ đích thân kiểm tra." Thiều Nguyệt tiến tới.

"Sư muội, muội xem đồ đệ tử của muội kia..." Ma Nghiêm chỉ tay ra ngoài, giận dữ.

Thiều Nguyệt trấn an y, "Nghiêm sư huynh à, huynh yên tâm, sau này nhất định Tiểu Cốt sẽ tiến bộ rất nhanh."

Ma Nghiêm thấy Thiều Nguyệt cam đoan như thế thì cũng không tiện nói thêm.

Ngày thứ hai, Hoa Thiên Cốt nhàm chán ngồi trên bậc thang, nàng chống cằm, "Sư tôn không có ở đây, Đường Bảo cũng không có ở đây, ai da, thật nhàm chán quá." Nàng suy nghĩ rồi đứng dậy, "Được, đi xuống tìm Kinh Thủy vậy."

Dọc đường đi kiếm Kinh Thủy, Nghê Mạn Thiên và Doãn Thượng Phiêu cản đường nàng, Hoa Thiên Cốt muốn đi vòng qua thì Nghê Mạn Thiên đến chặn trước mặt nàng, vênh vác hung hăng nói, "Làm đệ tử Kiếm tôn đã lâu như vậy rồi mà có tí ti cũng chịu không nổi, Kiếm tôn không chê cô làm người mất mặt sao."

"Rốt cuộc thì cô muốn gì? Mạn Thiên à, hôm cô ra khỏi tiên lao, rõ ràng là cô không như thế này." Hoa Thiên Cốt thắc mắc, không phải sư tôn đã đi dạy bảo Mạn Thiên rồi sao? Mình cũng đã thấy Mạn Thiên thay đổi, sao tự dưng lại thế này rồi?

Nghê Mạn Thiên mãi mồm che giấu, "Cái gì mà như thế này, như thế kia, Hoa Thiên Cốt, người bớt nói nhảm đi."

Doãn Thượng Phiêu phụ họa, "Đã là cao đồ của Kiếm tôn thì hẳn là học được không ít thứ rồi nhỉ, chúng ta muốn tỷ thí với cô thử xem công lực của chúng ta có tiến bộ hơn hay không."

"Đúng đấy, chúng ta muốn thử chút kiếm pháp với tiểu sư thúc, không biết tiểu sư thúc có muốn dạy bảo một chút hay không đây?" Nghê Mạn Thiên hỏi.

"Mạn Thiên, sao cô lại phải như vậy chứ? Chẳng lẽ chúng ta cứ phải nhất mực tôn thương lẫn nhau như vậy sao?" Hoa Thiên Cốt không tài nào hiểu nổi.

"Làm sao là làm sao, cũng đã bắt đầu rồi, cho nên phải cố gắng tiếp tục, chẳng lẽ người sợ?" Nghê Mạn Thiên nói kích.

Hoa Thiên Cốt không biết phải làm sao, nàng không muốn gây gổ, chỉ mong có thể rời đi, nhưng Nghê Mạn Thiên kéo nàng lại, đánh nàng, Hoa Thiên Cốt không thể không trả đũa, song phương giằng co, rõ ràng Hoa Thiên Cốt ở thế hạ phong, dù sao thì Nghê Mạn Thiên cũng đã tinh ngộ được trong nhiều việc, tu vi của nàng ta dĩ nhiên sẽ đột nhiên gia tăng, mà vì nguyên nhân liên quan tới thể chất mà Hoa Thiên Cốt mãi không tiến bộ là bao, cứ thế nàng bị Nghê Mạn Thiên đánh một chưởng lùi lại, ngã bên thân cây.

Doãn Thượng Phiêu tranh thủ thời cơ đứng đằng sau Nghê Mạn Thiên, vội vàng bắn cây châm độc về phía Hoa Thiên Cốt, song vào lúc bấy giờ, một tia sáng màu vàng phi đến, đánh rơi cây châm độc, Thiều Nguyệt chợt xuất hiện giữa không trung, đứng trước Hoa Thiên Cốt.

Nghê Mạn Thiên và Doãn Thượng Phiêu thấy Kiếm tôn bèn mãi mồm một quỷ gói hành lễ, "Bái kiến Kiếm tôn!" Mới vừa rồi hẳn Kiếm tôn đã dùng Kinh Lôi để phân lại châm độc.

Thiều Nguyệt không nói gì, cúi đầu nhìn xuống cây châm độc dưới đất, đưa tay dùng chút pháp lực, đưa cây châm độc nằm trong lòng bàn tay. Hoa Thiên Cốt nhìn vật trên tay Thiều Nguyệt, kinh ngạc, "Sư tôn, đây là..."

"Xem ra có người muốn hại Tiểu Cốt, muốn khiến con mất đi tiên tư." Thiều Nguyệt đáp.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt khó tin nhìn Nghê Mạn Thiên, nàng quả thực không thể tin nổi Nghê Mạn Thiên lại làm ra chuyện như vậy.

Thiều Nguyệt nhìn vật trên tay, từng bước tiến tới, Doãn Thượng Phiêu đổ mồ hôi lạnh, không ngừng chột dạ. Thiều Nguyệt phát ống tay áo, dùng lực đánh về phía Doãn Thượng Phiêu, Doãn Thượng Phiêu lập tức lộn nhào rồi nặng nề rơi xuống, miệng phun ra một bọc máu tươi, Thiều Nguyệt tới đứng trước y, "Doãn Thượng Phiêu à? Xem ra ta phải hỏi thăm ngươi thật kỹ mới được."

Hoa Thiên Cốt yên lòng, hóa ra không phải Mạn Thiên, Thiều Nguyệt đưa Doãn Thượng Phiêu đi. Bấy giờ Sóc Phong đi đến, mới vừa rồi vốn dĩ hắn muốn đứng lên ngăn cản, song ai ngờ Kiếm tôn xuất hiện, Nghe Mạn Thiên thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi âm hồn đeo bám, nàng sắp phiến tới chết vì Doãn Thượng Phiêu rồi.

Sóc Phong tới bên Nghe Mạn Thiên, nói, "Cô còn muốn dùng chiêu trò ở đại hội Tiên Kiếm để đối phó với Hoa Thiên Cốt sao?"

Nghe Mạn Thiên trầm mặc chốc lát rồi lắc đầu, "Sóc Phong, ta đã không còn như vậy nữa."

"Thế châm độc mới vừa rồi nằm trên đất không phải là thứ cô đã dùng trong đại hội Tiên Kiếm ư?"

"Ta..." Nghe Mạn Thiên tức giận, nàng hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình, "Sóc Phong à, chuyện tại đại hội Tiên Kiếm, ta thật lòng xin lỗi huynh, nhưng lần này thực sự không phải do ta."

"Doãn Thượng Phiêu cũng đã bị Kiếm tôn dẫn đi rồi, cô cảm thấy chuyện này không hề liên quan tới mình sao?" Sóc Phong chất vấn.

"Huynh..." Nghe Mạn Thiên chỉ Sóc Phong, "Huynh căn bản là chẳng hiểu cái quái gì cả, được thôi, bây giờ chúng ta tới đại điện ngay đi, ta sẽ tự mình tiếp nhận thăm vấn của Tứ tôn, cho huynh xem xem rốt cuộc thì ta có liên hệ hay không." Nghe Mạn Thiên dứt lời bèn xoay người hướng về phía đại điện.

Sóc Phong không muốn Nghe Mạn Thiên lại mắc thêm bất kì sai lầm nào, cho nên hắn mới cố gắng khuyên can nàng, hắn thấy Nghe Mạn Thiên nổi giận dùng dùng đi tới đại điện thì cũng chỉ bám theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thăm Vấn

Tại đại điện Trường Lưu, Doãn Thượng Phiêu che ngực quỳ xuống, tuy một chương ban nãy của Thiều Nguyệt không lấy đi tính mạng gã, thế nhưng lại khiến y nhận thương tổn nặng nề, hơi thở của gã dồn dập, trong lòng liên tục suy tính con đường để thoát khỏi hiểm nguy. Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc ngồi ở trên cao, mặt Bạch Tử Họa không cảm xúc, Sinh Tiêu Mặc lại phe phẩy quạt xếp, điều bộ chẳng khác gì đang xem kịch vui, còn Ma Nghiêm nhăn nhó, lớn tiếng quát, "Doãn Thượng Phiêu to gan, dám hạ độc thủ đồ của Chương môn tương lai, mau nói! Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì?"

Doãn Thượng Phiêu mãi một nhận lỗi, "Thế tôn bớt giận, hết thảy mọi việc đều là do Nghe Mạn Thiên xúi giục con."

Thiều Nguyệt vô cùng hứng thú quan sát Doãn Thượng Phiêu, ánh mắt Bạch Tử Họa chột lạnh giá, Sinh Tiêu Mặc cũng ngừng động tác, hắn khép lại quạt xếp, nghiêng người theo dõi diễn biến.

"Cái gì? Nghe Mạn Thiên ư?" Ma Nghiêm không tin, y vỗ xuống tay vịn ghế, đứng dậy, giận dữ, "Chớ nói bừa, Nghe Mạn Thiên sao có thể bày ra loại thủ đoạn này!"

Doãn Thượng Phiêu bật cười khinh thường, "Thế tôn vậy là không biết rồi, bởi vì bại dưới tay Hoa Thiên Cốt mà Nghe Mạn Thiên ghi hận trong lòng, ả ta ghen tị với Hoa Thiên Cốt, cho nên mới tính kế ép con phải diệt trừ nàng, để cho ả... Nghe Mạn Thiên có thể danh chính ngôn thuận trở thành đệ tử của Kiếm tôn."

Phía trước đại điện, Hoa Thiên Cốt lo lắng đi tới đi lui, Nghe Mạn Thiên khí thế ngời ngời hùng hăng bước đến, Sóc Phong trầm mặc bám theo sau, Hoa Thiên Cốt trông thấy bọn họ bèn tiến lại gần, "Mạn Thiên à, sao cô lại tới đây? Sư tôn đang ở bên trong thăm vấn Doãn Thượng Phiêu đấy."

Nghe Mạn Thiên dừng bước, hai mắt nhìn phía trước, không nhìn nàng, "Hoa Thiên Cốt, cô cũng cho rằng thủ phạm là ta ư?"

Hoa Thiên Cốt im lặng chốc lát rồi lắc đầu lia lịa, "Ta không nghĩ thế, Mạn Thiên à, hơn nữa Sư tôn cũng đã bắt giữ Doãn Thượng Phiêu rồi, sao có thể là cô chứ?"

"A," Nghe Mạn Thiên quay sang nhìn nàng, "Nếu Kiếm tôn không dẫn Doãn Thượng Phiêu đi thì sao?"

"Ta..." Hoa Thiên Cốt do dự, thật ra nàng đã từng cho rằng chính là Mạn Thiên bán châm độc, Nghe Mạn Thiên quan sát phản ứng của Hoa Thiên Cốt

cũng đủ hiểu đáp án, cô nàng hít một hơi thật sâu, bình ổn lại lửa giận trong lòng. "Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong, ta muốn cho các người sáng mắt, rằng ta - Nghê Mạn Thiên - vốn dĩ khinh thường những chiêu trò như vậy." Dứt lời, cô nàng tiến phong đi vào trong đại điện, Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong nhìn nhau, sau đó đi theo.

Trùng hợp thay cả ba cũng nghe thấy lời tố cáo của Doãn Thượng Phiêu, không chờ Thế tôn lên tiếng, Nghê Mạn Thiên tự ý bước đến, quỳ xuống hành lễ, "Đệ tử Nghê Mạn Thiên bái kiến Tôn thượng!"

Ma Nghiêm thấy Nghê Mạn Thiên bèn hỏi, "Nghê Mạn Thiên, những gì Doãn Thượng Phiêu vừa nói, con cũng nghe rồi đấy, con có ý kiến gì không?"

"Dạ bẩm Thế tôn, đệ tử không hề xúi giục Doãn Thượng Phiêu." Nghê Mạn Thiên nghiêm mặt đáp, nói xong cũng không thèm nhìn Doãn Thượng Phiêu.

Doãn Thượng Phiêu vội nói, "Nghê Mạn Thiên, cây châm độc này là do cô đưa ta."

Nghê Mạn Thiên liếc nhìn gã, "Doãn Thượng Phiêu à, ngươi chớ có quên, đầu tiên là ngươi đưa ta cây độc châm ấy."

"Đúng thế, trước đại hội Tiên Kiếm, là ta đưa cô, ta đã nhắc cô rằng dùng hay không là do cô quyết, cô vẫn có thể lựa chọn không dùng mà? Nhờ nó mà cô mới đánh bại Sóc Phong, không phải sao?" Doãn Thượng Phiêu mỉm cười âm hiểm, mọi người đều nghĩ Nghê Mạn Thiên chỉ dùng mỗi thanh kiếm Bích Lạc mới chiến thắng không đường hoàng, nào ngờ cô nàng còn sử dụng cả châm độc hòng ngầm ngầm hại Sóc Phong, từ đó mới tới được trận chung kết.

Nghê Mạn Thiên rừ mi mắt, đây quả thực là lỗi của nàng, nàng đã không giữ lời hứa với Thiệu Nguyệt, thế nên lần này, Nghê Mạn Thiên ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, nhận tội, "Đệ tử biết sai rồi, xin Kiếm tôn trừng phạt!"

"Cái gì?" Ma Nghiêm kinh ngạc nhìn Nghê Mạn Thiên, sau đó nổi cơn thịnh nộ, "Nghê Mạn Thiên, ngươi dám..." Y chỉ biết chỉ tay về phía Nghê Mạn Thiên, không biết nói gì cho phải lẽ.

Hoa Thiên Cốt cũng cực kỳ ngạc nhiên, nàng quay sang nhìn Sóc Phong, nhỏ giọng hỏi, "Sóc Phong à, có thật vậy không?"

Sóc Phong không trả lời, hần chỉ nhìn Nghê Mạn Thiên đang quỳ gối trước mặt, bấy giờ Thiệu Nguyệt đứng lên, đi tới chỗ Nghê Mạn Thiên, đỡ nàng dậy. "Ta đã biết rồi."

"Kiếm tôn?" Nghê Mạn Thiên kinh ngạc, nàng chưa từng thú tội qua mà, Thiệu Nguyệt chỉ gạt đầu với nàng, "Doãn Thượng Phiêu, hãy mau khai ra đi, Thiệu Xuân Thu phải ngươi tới đây là có mục đích gì?"

Doãn Thượng Phiêu cả kinh, "Đệ tử không hiểu ý của Kiếm tôn, tất cả là do Nghê Mạn Thiên xúi giục con mà."

Thiệu Nguyệt lại đi lên phía trên, xoay người nhìn gã, "Ngươi còn muốn cãi ư, Mạn Thiên không làm hại Tiểu Cốt, toàn bộ sự tức tối và ganh ghét con bé thể hiện trước mặt ngươi đều là ngụy trang, chờ đợi ngươi lộ ra chân tướng."

"Cái gì?" Doãn Thượng Phiêu khó tin ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, "Chẳng lẽ..."

"Không sai, là ta bảo Mạn Thiên làm như vậy." Thiệu Nguyệt gạt đầu.

Doãn Thượng Phiêu quay sang nhìn Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên đầy khinh thường bảo, "Hừ, ta mới ra khỏi tiên lao, ngươi đã xông tới xúi giục đủ điều, ta mãi chẳng hiểu nổi sao ngươi cứ cố chấp đi giật dây xui khiến ta hãm hại Hoa Thiên Cốt, cho nên ta đã tìm đến Kiếm tôn để bàn bạc, Kiếm tôn nói với ta, tương kế tựu kế cho ta, mà ngươi thì vẫn nghĩ ta oán hận Hoa Thiên Cốt." Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Nghê Mạn Thiên, sau đó vui vẻ thầm nhủ, Mạn Thiên à, cô không hận ta ư?

"Cô... ngươi luôn gạt ta sao?" Doãn Thượng Phiêu hỏi ngược lại, gã vẫn cho rằng gã hiểu Nghê Mạn Thiên, không ngờ chính gã lại từng bước rơi vào bẫy rập của bọn họ, nếu nhiệm vụ Đan hộ pháp giao mà thất bại, thì về cũng chỉ còn đường chết, Doãn Thượng Phiêu phẫn uất nhìn Nghê Mạn Thiên, đột nhiên gã hét to, đứng dậy tập kích nàng. Sóc Phong nhanh tay lẹ mắt, phi thân đứng chắn trước người Nghê Mạn Thiên, một kiếm chặn lại thế công của Doãn Thượng Phiêu, sau đó đâm về phía gã. Doãn Thượng Phiêu bị dón vào cây cột trong đại điện, ngã quỵ xuống đất, máu đỏ chứa chan.

Ma Nghiêm nhìn Doãn Thượng Phiêu hấp hối bèn hô, "Người đâu, Doãn Thượng Phiêu là gian tế của Thất Sát, mau đuổi hắn ra khỏi Trường Lưu, nhốt vào tiên lao!"

"Dạ!" Hai đệ tử Trường Lưu đưa Doãn Thượng Phiêu đi.

Sóc Phong thu hồi kiếm, Nghê Mạn Thiên bất mãn, "Ta không cần huynh cứu, tự ta có thể ứng phó được." Sóc Phong không để ý nàng, Nghê Mạn Thiên thấy vậy thì im re, cuối cùng quay mặt đi không nhìn Sóc Phong nữa.

"Sư muội, rốt cuộc thì chuyện này là thế nào?" Ma Nghiêm hỏi.

"Nghiêm sư huynh à, trước đại hội Tiên Kiếm, ta từng nói là Trường Lưu rất có khả năng sẽ có gian tế của Thất Sát trà trộn, cho nên chi tiết đột nhiên thực lực của Doãn Thượng Phiêu trong đại hội thăng tiến đã khiến ta hoài nghi, ta nghĩ sư huynh cũng cảm giác giống ta, phải không?" Thiệu Nguyệt nhìn về phía Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa gạt đầu, Sinh Tiểu Mặc vội vàng tiến đến, tán thưởng, "Tiểu sư muội thật là thông minh hơn người, lại còn có thể bày kế cho Nghê Mạn

Thiên, khiến cho Doãn Thượng Phiêu đề lộ sơ hở, đẹp lắm, đẹp cực kỳ!"

"Sênh sư huynh à," Thiều Nguyệt không nhìn Sênh Tiêu Mặc, Sênh Tiêu Mặc cũng chỉ cười cười, sau đó Thiều Nguyệt nói với Ma Nghiêm, "Nghiêm sư huynh, trong vụ việc lần này, công lao của Mạn Thiên là lớn nhất, cho nên phải ban thưởng chứ, chuyện con bé dùng châm độc làm Sóc Phong bị thương coi như bỏ qua đi. Ma Nghiêm gật đầu đồng ý, Thiều Nguyệt nhìn Sóc Phong, "Sóc Phong, con cảm thấy ổn không?"

"Đệ tử không có dị nghị." Sóc Phong nghiêm mặt đáp.

Rời khỏi đại điện, Sóc Phong đi đằng trước, Nghê Mạn Thiên nhìn bóng lưng của hắn, bước nhanh hơn để đuổi kịp, tới lúc hai người đi ngang hàng với nhau, nàng nhỏ giọng nói, "Cảm ơn!" Rồi mới một bộ chạy. Sóc Phong dừng bước, kinh ngạc dõi theo nàng, sau đó khẽ nhếch môi.

Hoa Thiên Cốt theo Thiều Nguyệt về điện Tuyệt Tình, trong lúc đó nàng suy nghĩ, mới vừa rồi vốn dĩ mình muốn đuổi theo Nghê Mạn Thiên, làm hòa với cô ấy, nhưng Nghê Mạn Thiên lại không cho nàng cơ hội này, vừa nhìn thấy nàng đã xoay người bỏ đi, nàng hết sức không hiểu, hơn nữa kẻ hoạch giữa sư tôn với Mạn Thiên, sư tôn cũng không thêm kẻ với mình, thật khiến cho lòng có chút tủi thân. Thiều Nguyệt nhận ra Hoa Thiên Cốt là lạ bèn quay người đột ngột, Hoa Thiên Cốt nhất thời không kịp phản ứng nên ngã vào lòng của Thiều Nguyệt, bỗng đứng lại cảm thấy cảm giác thật quen thuộc, khiến cho nàng không nỡ dời xa.

Thiều Nguyệt đỡ bà vai Hoa Thiên Cốt, kéo giãn khoảng cách, "Tiểu Cốt, con làm sao thế, dọc đường mà cứ rầu rĩ không vui?"

"Sư tôn à..." Hoa Thiên Cốt phục hồi lại tinh thần, "Gần đây người vẫn không thường xuyên ở lại điện Tuyệt Tình chính là bởi phải điều tra vụ việc về Doãn Thượng Phiêu sao?"

"Ừ, Doãn Thượng Phiêu muốn hại con, ta sao có thể không phòng bị trước được?"

Lời của Thiều Nguyệt sưởi ấm trái tim Hoa Thiên Cốt, nàng nén lại ghen ngào, "Vậy sao sư tôn không nói cho con biết?"

"Nói cho con, con sẽ đề phòng hắn, giúp Doãn Thượng Phiêu phát hiện ra đầu mối, lúc ấy, Tiểu Cốt sẽ gặp nguy hiểm, cho nên..." Thiều Nguyệt còn đang giải thích thì Hoa Thiên Cốt chợt nhào vào lòng ngực cô, Thiều Nguyệt thất sắc, "Tiểu Cốt, con làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng ôm Thiều Nguyệt thật chặt, nàng không muốn Thiều Nguyệt thấy đôi mắt đỏ ửng của mình, sư tôn lo nghĩ vì mình, che chắn cho nàng khỏi mọi tổn thương, nàng thì thầm, "Sư tôn, sư tôn, sư tôn..."

Thiều Nguyệt vẫn đang ngỡ ngàng, nghe thấy Hoa Thiên Cốt lập đi lập lại danh xưng của bản thân thì chẳng thể làm gì khác ngoài bất đắc dĩ trấn an nàng, "Tiểu Cốt à, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây."

Hoa Thiên Cốt lại trầm mặc, Nguyệt tỷ tỷ, quả nhiên là người mà, giọng nói ấy, ngôn từ ấy, cái ôm ấy, ấm áp ấy, sao muội lại có thể quên mất dáng vẻ của tỷ chứ? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì đó mà ta không hề hay biết?

Bạch Tử Họa trở về điện Tuyệt Tình thì lập tức đi tìm Thiều Nguyệt, kết quả là vừa mới bước vào viện đã trông thấy cảnh tượng Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt đang ôm nhau, đây đáng lẽ ra vốn là hình ảnh sư đồ tình thâm, chẳng hiểu sao Bạch Tử Họa cứ thấy hơi khác thường, là do chàng nghĩ nhiều quá sao?

Nghê Mạn Thiên tĩnh tọa tu hành trong phòng mình, mặc niệm bùa chú thanh tâm, đây là việc nàng phải làm mỗi ngày, bao giờ đọc xong cũng để cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều, thế là nàng xách kiếm ra sân tu luyện, chuyên tâm dồn trí luyện kiếm. Sóc Phong vừa tới đã thấy Nghê Mạn Thiên đang tập luyện, hắn dừng chân đứng ngắm nàng hồi lâu, phát hiện ra kiếm pháp của Nghê Mạn Thiên đã tiến bộ hơn rất nhiều, không biết rốt cuộc thì Kiếm tôn đã nói gì với nàng để khiến cho tu hành của nàng đột nhiên thăng tiến như vậy.

Nghê Mạn Thiên luyện xong một bộ kiếm pháp, xoay người lập tức thấy Sóc Phong, thốt lên, "Này, sao huynh lại ở đây?"

"Ta tới đây luyện kiếm, đây cũng không phải sân tập của mình cô." Sóc Phong lạnh lùng đáp.

"Huynh...." Nghê Mạn Thiên bị tức nghẹn thở bởi lời của Sóc Phong, nàng quyết tâm không để ý đến hắn nữa, tự ý rời đi.

Chợt Sóc Phong gọi Nghê Mạn Thiên lại, "Mạn Thiên..."

"Cái gì?" Nghê Mạn Thiên tức giận trả lời.

"Chuyện lần trước đã hoán nghi cô, ta muốn xin lỗi." Sóc Phong nghiêm trang nói.

Nghê Mạn Thiên tròn mắt nhìn Sóc Phong, sau đó đi mấy vòng quanh hắn, "Huynh là Sóc Phong đây à?"

Sóc Phong cau mày, ánh mắt sắc nhọn nhìn Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên thờ phào, Sóc Phong quen thuộc quay trở lại rồi kìa, "Thật đúng là huynh, tự xưng huynh lại xin lỗi ta, làm ta giật cả mình."

Sóc Phong liếc nhìn nàng, xoay bước bỏ đi, Nghê Mạn Thiên vội nói, "Được rồi, dù gì thì huynh cũng đã tới, hay là huynh luyện kiếm với ta nhé."

Sóc Phong nhắc kiếm trên tay lên, "Sẵn sàng tiếp chiêu!" Nghê Mạn Thiên bật cười, rút kiếm ra tỷ thí với Sóc Phong. Lạc Thập Nhất đi ra, thấy hai người đang so tài, cùng nhau tiến bộ thì hài lòng gật đầu một cái.

Đạo gần đây Bạch Tử Họa ủ hai chuyện mà nghĩ mãi chưa ra, thứ nhất là ánh sáng vàng từ đá Nghiệm sinh của mình đang truyền sang đá Nghiệm sinh của Tiểu Nguyệt, rốt cuộc thì đó là sự thật hay là do chàng nhìn nhầm? Hai là chàng cứ ám ảnh không dứt về cảnh tượng Tiểu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt ôm nhau, chàng luôn thấy quái dị, nhưng lại không thể chỉ ra được chỗ nào bất thường. Bạch Tử Họa lấy hộp gấm, lôi đá Nghiệm sinh ra, chúng vẫn như cũ, không hề có gì thay đổi, chàng cau mày quan sát đá Nghiệm sinh của Tiểu Nguyệt, suy ngẫm.

Có một ngày, Tiểu Nguyệt kiểm tra thành quả luyện tập của Hoa Thiên Cốt dưới tàng hoa đào, Đường Bảo thì lo chơi trên bàn đá, hồ hào, "Mẹ ơi, cổ lên nào, cổ lên!" Vừa kêu còn vừa nhòm nhòm đồng trái cây.

Hoa Thiên Cốt thể hiện từng kiếm pháp mà nàng học được từ phổ Thất Tuyệt, có vài động tác không được liền mạch lắm, nhưng chiêu thức thì đúng, tuy nhiên lại chẳng tạo uy lực, ngay cả Đường Bảo cũng nhận ra, nó không khỏi lo sợ Kiếm tôn sẽ lại phạt mẹ mình phải luyện thêm vài trăm lần nữa. Hoa Thiên Cốt xong xuôi, Tiểu Nguyệt mới hỏi nàng, "Tiểu Cốt, chính con cảm giác như thế nào?"

Hoa Thiên Cốt biết rõ thực lực của mình, nàng thấp giọng đáp, "Sư tôn, là do con luyện chưa tốt."

Tiểu Nguyệt dựa lưng vào thân cây, "Tiểu Cốt à, chiêu thức của con không thành vấn đề, chỉ là pháp lực trong cơ thể con vẫn chưa thể thuần thục vận dụng lên thân kiếm, thế nơi mới dẫn đến việc kiếm pháp con thi triển không tạo nổi uy lực lớn hơn."

"Sư tôn, là do Tiểu Cốt ngốc nghếch, Mạn Thiên đã tiến bộ rất nhanh rồi mà con vẫn còn dậm chân tại chỗ." Hoa Thiên Cốt uể oải nói.

Tiểu Nguyệt lấy ngọc tiêu ra, "Tiểu Cốt, con luyện thêm một lần nữa đi."

"Dạ vâng, sư tôn." Hoa Thiên Cốt nghe lời, lúc nàng bắt đầu luyện, Tiểu Nguyệt nhắc ngọc tiêu lên thổi, từ từ hướng dẫn nàng, về mặt Hoa Thiên Cốt rạng rỡ, cảm giác giống hệt như thuở bé vậy, khi đó mình cũng vừa luyện kiếm, vừa nghe Nguyệt tỷ tỷ thổi tiêu.

Bấy giờ, từng chiêu kiếm của Hoa Thiên Cốt mới mang theo gió lớn, tốt hơn nhiều so với trước, Hoa Thiên Cốt cao hứng chạy tới bên Tiểu Nguyệt, "Sư tôn ơi, sư tôn, người nhìn xem, kiếm pháp của con tốt hơn trước nhiều rồi."

"Đúng rồi, Tiểu Cốt thật lợi hại." Tiểu Nguyệt buông ngọc tiêu xuống, khích lệ.

Hoa Thiên Cốt ngại ngừng bật cười, sau đó nằm gối lên đùi Tiểu Nguyệt, "Sư tôn ơi, con có thể nghỉ ngơi một lát không?"

Tiểu Nguyệt cạn lời, "Con cũng đã nghỉ ngơi luôn rồi, còn hỏi ta sao?"

"Bởi vì sư tôn lúc nào cũng chiều chuộng Tiểu Cốt, cho nên Tiểu Cốt mới dám tiền trăm hậu tấu." Bởi vì Hoa Thiên Cốt nhớ lại những hình ảnh thuở thơ ấu nên đột nhiên muốn gần gũi Tiểu Nguyệt, gần gũi cô xong lại có chút hối hận, nàng rất sợ Tiểu Nguyệt sẽ tức giận, nàng sợ Tiểu Nguyệt không thích mình chạm vào người, song nằm xuống rồi, Hoa Thiên Cốt mới nhận ra Tiểu Nguyệt nhìn nàng vô cùng cưng chiều, cũng không hề có chút ý tứ trách phạt, ánh mắt thương yêu ấy của Tiểu Nguyệt, cả đời này nàng vĩnh viễn không thể quên.

Tiểu Nguyệt vừa khẽ vuốt tóc Hoa Thiên Cốt, vừa nói, "Tiểu Cốt à, có còn nhớ trước đại hội Tiên Kiếm, ta đã từng bảo với con rằng thể chất của con rất đặc thù, cần phải có một sư tôn đã thông kinh mạch cho con không."

"Nhớ, tất nhiên là con nhớ, những lời sư tôn nói, sao con có thể quên." Hoa Thiên Cốt ngược mắt lên nhìn Tiểu Nguyệt, sau đó kinh ngạc, "Sư tôn, chẳng lẽ..."

Tiểu Nguyệt gật đầu, "Không sai, trước kia chưa làm, cũng là bởi ta muốn cho con nắm thật vững chắc nền móng, bây giờ thì xem ra đã tới lúc rồi."

"Có thật không ạ? Sư tôn ơi?" Hoa Thiên Cốt vui vẻ bật dậy, suýt chút nữa nàng đã đụng trán Tiểu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt gần sát mặt đối mặt với Tiểu Nguyệt, nàng chợt thấy toàn thân nóng lên, ngay cả má cũng như lửa đốt, thậm chí còn chẳng dám nhìn cô nữa.

Tiểu Nguyệt không để ý, cô lấy tay nhẹ cốc trán Hoa Thiên Cốt, "Tất nhiên rồi, vì sư đã bao giờ lừa gạt con đâu."

Mặt Hoa Thiên Cốt càng đỏ hơn, nàng mãi mót nằm xuống lại, xoay mình nằm nghiêng, dựa lưng về phía Tiểu Nguyệt, hai tay bịt mắt, lòng không ngừng trầm nhủ, chuyện gì vừa xảy ra vậy, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra, sao mình lại không dám nhìn mặt sư tôn chứ? Và tại sao tim mình lại đập nhanh đến vậy?

Tiểu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt dựa lưng về phía mình thì cho rằng Tiểu Cốt vui vẻ quá đổi nên giờ then thừng. Cô lắc đầu bật cười, Tiểu Cốt thật tình, vẫn dễ thỏa mãn như vậy, luôn vừa lòng với những gì mình đang có, thế cũng tốt, cô mong Tiểu Cốt sẽ mãi mãi vui vẻ như thế. Sau đó, Tiểu Nguyệt nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời yên tĩnh giữa buổi trưa mát.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tử Mạch

Đường Bảo nhảy từng bước từng bước một, "Mẹ cũng thật tình, cứ lúc nào ở bên cạnh Kiếm tôn là y như rằng bỏ mặc Đường Bảo cô cút một thân một mình, đã vậy thì đi tìm Thập Nhất sư huynh thôi, huynh ấy cho ăn ngon ngon." Đường Bảo đi ngang qua bệ cửa sổ phòng Thiệu Nguyệt, chợt trông thấy bông hoa tím khiến cho nó thêm thường nọ bèn tiến tới, ngửi ngửi bên trái xong lại hít hít bên phải, "Oa, nồng đặc linh khí, lại còn có cả tiên khí nữa, sao cảm giác lại quen thuộc thế nhỉ?" Đường Bảo thắc mắc, nhảy lên bình, ghé sát lại gần bông hoa tím, sau đó bật thốt, "Ồ... là tiên khí của Kiếm tôn mà, sao lại có ở trên bông hoa này?"

"Ê, con còn trùng ngu ngốc kia, sao ngươi lại quay lại đây vậy, vẫn còn định ăn trộm lá của ta ư?"

Đường Bảo cả kinh, lăm lét quan sát xung quanh, "Ngươi là ai? Sao ngươi lại dám ở trong phòng Kiếm tôn hà, người lần trước nói với ta cũng là ngươi sao?"

"Ha ha, ngươi đoán thử xem?"

Đường Bảo giận dữ đáp, "Rốt cuộc thì ngươi là ai, hơn nữa ta cũng không phải Con Côn Trùng Ngốc, tên ta là Đường Bảo!" Đường Bảo vừa nói vừa tức giận nhảy tới nhảy lui bên rìa bình hoa.

"Này, ngươi có thể đừng nhảy nữa có được hay không, ta mà rơi xuống dưới thì ta sẽ không tha cho ngươi đâu!"

"!" Đường Bảo kinh ngạc quay đầu nhìn bông hoa tím, khó tin, "Là... ngươi đang nói sao?"

Bông hoa tím nhẹ chuyển cánh hoa, nhụy hướng thẳng về phía Đường Bảo, "Không sai, là ta."

Đường Bảo lùi về đằng sau, cuối cùng rút khỏi cái bình, thân hoa cũng lay động theo, bông hoa tím bực bội, "Này, con sâu ngốc kia, ngươi muốn hại chết ta à, mau giữ vững cái bình đi!"

"Hả? À ừ..." Đường Bảo mãi mót dán thân bên bình, dùng sức giữ lấy nó, thật vất vả mới có thể để cái bình đứng yên, Đường Bảo thở hồi hồi, rũ đầu, "Haizz, một chết mất, ta bé nhỏ thế này mà ngươi đòi ta giữ cho ngươi thứ to lớn như thế."

"Không phải vì con sâu ngốc nhà ngươi nên cái bình nó mới lung lay hay sao, ngươi còn oán trách cái nỗi gì."

"Đã bảo tên ta là Đường Bảo mà!" Đường Bảo mệt mỏi xoay người dựa vào bình, ai ngờ cái bình lập tức đổ, ngã về phía sau, cũng trực tiếp rơi xuống đất, vỡ tan tành, còn bông hoa tím kia lại im lặng nằm trên nền đất, không còn linh động.

Đường Bảo cả kinh, nó nhìn bông hoa tím dưới đất bèn mãi mót nhảy tới, "Này, này, ngươi có còn sống không vậy, ngươi mau đáp lại ta một tiếng đi, ngàn vạn lần xin đừng chết mà." Kết quả là bông hoa tím kia không có lấy nửa điểm động tĩnh, Đường Bảo thương tâm, vừa rơi nước mắt vừa than, "Này, ngươi không được giễu cợt ta như lần trước nhé, đừng bỏ lơ ta mà, ngươi mà lên tiếng đi, ngươi đừng chết chứ." Dứt lời cũng bật nước nỏ.

Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang nghỉ ngơi dưới tàng hoa đào thì chợt nghe thấy tiếng Đường Bảo than khóc, Hoa Thiên Cốt mãi mót ngồi dậy, "Là tiếng khóc của Đường Bảo, " nàng quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, "Sư tôn, là Đường Bảo!"

"Ừ." Thiệu Nguyệt đã mở mắt, nhìn về phía phòng mình, "Ồ trong phòng ta." Thiệu Nguyệt nghiêng đầu hướng Hoa Thiên Cốt, "Đi, chúng ta vào xem xem"

Hoa Thiên Cốt vừa chạm phải ánh mắt dịu dàng của Thiệu Nguyệt đã khiến cho tâm trạng thay đổi dị thường. Thiệu Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt, thắc mắc, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt lấy lại tinh thần, mới vừa rồi nàng lại ngắm sư tôn đến mất hồn, Hoa Thiên Cốt xoay người, lỡ tai đồ ừng, "À, sư tôn ời... con, con vào xem xem Đường Bảo thế nào đã." Nói xong bèn vội đứng dậy, chạy vào trong phòng.

Thiệu Nguyệt đứng lên, cô không hiểu thấu phản ứng của Hoa Thiên Cốt, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều mà vụt một cái lách người đi tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt, sau đó ôm eo nàng, bay thẳng vào phòng. Ban đầu Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, nàng quay sang nhìn thì thấy đối phương là Thiệu Nguyệt, lập tức ngừng giãy dụa, lẳng lặng rúc vào trong lòng ngực cô, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu ngắm gò má của Thiệu Nguyệt, bật cười ngây ngốc.

Thiệu Nguyệt vừa tới đã thấy Đường Bảo gào khóc trên nền đất, cô hỏi, "Đường Bảo à, con làm sao thế?"

Đường Bảo thút thít nghẹn ngào, "Kiếm... tôn ời, con... vô tình... giết chết... bông hoa của người... rồi..." Dứt lời lại khóc vang.

Hoa Thiên Cốt tỉnh hồn vì tiếng khóc của Đường Bảo, nàng vội rời khỏi cái ôm của Thiệu Nguyệt, cố gắng trấn định đi tới trước mặt Đường Bảo, dùng hai tay nâng nó lên, còn tay Đường Bảo lau nước mắt, "Đường Bảo à, sao con lại khóc thương tâm như vậy chứ?"

Đường Bảo quay sang nhìn mớ hỗn độn trên mặt đất, "Mẹ... ời, con giết chết hoa của Kiếm tôn rồi..."

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới chú ý tới bông hoa tím nằm ở đằng kia, đó không phải là bông hoa mình tặng cho Nguyệt tỷ ư? Thiệu Nguyệt bước tới, khẽ cau mày, trong lòng lại hơi tiếc nuối, món quà Tiểu Cốt tặng cho cô lại bị hủy hoại như thế này, song cô không định trách móc Đường Bảo, dù sao thì nó cũng không cố ý, huống chi Đường Bảo còn là linh trùng của Tiểu Cốt.

Hoa Thiên Cốt tính an ủi Thiệu Nguyệt, nàng muốn bảo, không sao đâu mà, sư tôn mà muốn, con lại đi hái lại một bông cho sư tôn, nhưng nàng chợt nhớ ra sư tôn chưa nhận mình, thế nên lại nuốt hết vào miệng, đành gọi một tiếng, "Sư tôn ơi..."

Lúc này tự dưng dưới đất lại lóe lên một luồng ánh sáng màu tím được phát ra từ bông hoa nọ, một bóng người dần dần ẩn hiện ở bên trong, chậm rãi tái tạo hoàn chỉnh cơ thể. Ánh sáng biến mất, thì một cô gái toàn thân diện đồ tím xuất hiện trước mặt bọn họ, mặt nàng xinh như hoa, khiến cho Đường Bảo tránh không khỏi trợn to hai mắt, mồm há hốc ngắm nhìn, Hoa Thiên Cốt lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Thiệu Nguyệt lại vẫn bình tĩnh, cô chỉ thắc mắc, "Em là bông hoa tím kia ư?"

"Đúng thế, thưa chủ nhân!" Dứt lời, nàng ta quỳ xuống, cung kính hành lễ với Thiệu Nguyệt.

"Ồi, em không phải đệ tử Trường Lưu, cũng không cần làm đại lễ với ta đâu." Thiệu Nguyệt vội nói.

Nhưng cô gái kia vẫn kiên trì đáp, "Chủ nhân vẫn luôn dưỡng dục em, tất cả mọi thứ của em đều là do một tay chủ nhân cung cấp, xin chủ nhân đừng từ chối."

"Em nói là..."

"Cứ cách một khoảng thời gian, chủ nhân sẽ luôn rót tiên khí cho em, mà chút tiên khí ấy lại vô cùng hữu ích cho việc tu hành của em, em có thể hóa thành hình người, toàn bộ là nhờ chủ nhân ban tặng."

Thiệu Nguyệt thờ dãi, người ngày xưa có mỗi cái này là chẳng hay ho chút nào, dù là thần tiên hay yêu mà, cứ động tí là quỳ xuống, cô bắt đắ dĩ nói, "Vậy em tên là gì?"

"Em không có tên, xin chủ nhân hãy ban tặng." Nàng ta quỳ xuống, cúi đầu hành lễ.

Thiệu Nguyệt nhìn nàng, nhớ lại thời điểm xa xưa khi Tiểu Cốt hái được bông hoa tím ở bên vách đá cheo leo, cô bật thốt, "Hoa nở bên bờ, thế thì gọi là Từ Mạch nhé."

"Cảm ơn chủ nhân đã ban tên, Từ Mạch mãi mãi sẽ trung thành theo sau chủ nhân." Từ Mạch nghiêm mặt nói.

"Ta không cần em nhất nhất ở bên," Thiệu Nguyệt tiến tới đỡ nàng dậy, "Nếu em muốn ở lại bên ta, thì hãy cứ ở lại; nếu em muốn rời đi, thì cũng có thể rời đi, em không phải đồ vật của ta, em cũng có ý thức của riêng mình, cũng có một nhân cách hoàn toàn độc lập, hết thấy hãy cứ tùy tâm là được rồi."

"Tuy Từ Mạch chưa hiểu rõ ý của chủ nhân, song Từ Mạch biết, điều bây giờ em muốn làm nhất, chính là ở bên cạnh người." Từ Mạch kiên định.

"Nếu thế thì em hãy cứ ở lại." Thiệu Nguyệt đồng ý, Từ Mạch thấy Thiệu Nguyệt chấp nhận bèn mỉm cười.

Đường Bảo hét lên, "Ê, Từ Mạch! Ta là Đường Bảo, sau này không được phép gọi ta là Côn Trùng Ngốc, với cả ban nãy ngươi hù ta sợ muốn chết."

Từ Mạch bước đến, đưa tay cốc đầu Đường Bảo, Đường Bảo hung hăng, "Ngươi làm gì thế, ai da, cầm động vào đầu ta."

Từ Mạch rút tay lại, cười bảo, "Ta cứ thích gọi ngươi là Côn Trùng Ngốc đấy, ngươi làm được gì ta nào?"

"Ê Ê!" Đường Bảo cá giận, nó bật nhảy hòng treo lên người Từ Mạch, nhưng thân thủ Từ Mạch nhanh nhẹn, nàng tránh được, thế là Đường Bảo không phục, cứ vờn quanh người Từ Mạch, song mãi vẫn không hoàn thành được mục đích, bởi vì hàng năm Từ Mạch được nuôi dưỡng bằng tiên khí của Thiệu Nguyệt, thế nên pháp lực của nàng đương nhiên mạnh hơn Đường Bảo nhiều.

Đường Bảo thấy mình thực sự không phải đối thủ của Từ Mạch bèn ủ rũ cúi đầu, nhảy lên vai Hoa Thiên Cốt, "Mẹ ơi, mẹ mau giúp con một tay đi, Từ Mạch bắt nạt con kia!"

"Á..." Hoa Thiên Cốt nhìn Từ Mạch xong lại nhìn Thiệu Nguyệt, chẳng thể làm gì khác ngoài an ủi, "Đường Bảo à, ngoan nào, Từ Mạch là... là... của... sư tôn..." Quả thực Hoa Thiên Cốt không nghĩ ra danh từ nào để hình dung mối quan hệ giữa Từ Mạch và sư tôn.

Từ Mạch thấy vậy bèn bảo Hoa Thiên Cốt, "Cô chủ nhỏ, quan hệ giữa ta và chủ nhân giống như quan hệ giữa cô và con côn trùng ngốc này vậy, không hề phức tạp."

"Cô chủ nhỏ?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, lần đầu nàng thấy có ai gọi mình như vậy.

"Đúng vậy, cô là..." Từ Mạch còn định nói, là cô khi còn bé đã ngất ta xuống thì cảm giác được tầm mắt của Thiệu Nguyệt, Từ Mạch vội chỉnh sửa, "Á... đúng, cô là đồ đệ của chủ nhân, tất nhiên ta phải gọi cô là cô chủ nhỏ rồi."

"Hay là cô gọi ta bằng tên đi, kêu như thế... ta hơi không quen." Hoa Thiên Cốt nói.

Từ Mạch hiểu ý, gật đầu, "Được, vậy thì Thiên Cốt."

Đường Bảo bất mãn, "Tại sao mẹ muốn ngươi gọi bằng tên, ngươi lập tức gọi luôn, mà lúc ta bảo ngươi gọi ta bằng tên, ngươi khẳng khẳng không chịu?"

"Bởi vì..." Từ Mạch hứng thú nhìn Đường Bảo, "Có con côn trùng ngốc nào đó mưu tính muốn ăn lá của ta, cho nên còn lâu ta mới gọi tên của nó."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt giữ lấy Đường Bảo đang thượng trên vai mình, giờ đến trước mặt, "Đường Bảo, sao con có thể ăn bông hoa trồng trong phòng sư tôn được chứ?"

Đường Bảo im lặng chốc lát, xấu hổ cúi đầu, "Con trông thấy bông hoa kia đầy ắp tiên khí, tự dưng thèm ăn, mẹ à..."

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ đáp, "Đường Bảo à, con thật là một con quỷ tham ăn."

Thiếu Nguyệt nhìn mọi người, bật cười nhẹ nhàng, xem ra điện Tuyệt Tình sắp tới sẽ thật nhộn nhịp, chỉ không biết sư huynh có thấy phiền hay không.

Màn đêm buông xuống, Thiếu Nguyệt đi tới phòng của Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt trông thấy Thiếu Nguyệt bèn cao hứng lại gần, "Sư tôn!"

Thiếu Nguyệt gật đầu, "Tiểu Cốt à, sáng nay vì sư đã bảo sẽ đã thông tiên mạch cho con, con còn nhớ không?"

"Dạ vâng," Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Ý sư tôn là bây giờ à?"

"Không sai, Tiểu Cốt mau ngồi lên giường, phân nửa quá trình có thể sẽ đau, nhưng Tiểu Cốt, con phải nhẫn." Thiếu Nguyệt dặn.

"Vâng, được mà, sư tôn ơi, người yên tâm đi, Tiểu Cốt sẽ chịu được." Hoa Thiên Cốt không muốn làm sư tôn mất thể diện, cũng không muốn đệ tử Trường Lưu kháo nhau rằng sư tôn thể mà lại thu nhận một đồ đệ vô dụng, nàng muốn trở thành niềm kiêu hãnh của sư tôn, để cho tất cả mọi người đều sẽ nghĩ việc sư tôn thu nhận mình là hoàn toàn chính xác.

Hoa Thiên Cốt tĩnh tọa trên giường, Thiếu Nguyệt đến ngồi đằng sau nàng, bắt đầu đã thông kinh mạch cho nàng, lúc mới bắt đầu thì chỉ hơi ần ần đau, càng về sau Hoa Thiên Cốt càng phải cắn răng kiềm chế, cứ vậy mà kéo dài suốt ba giờ đồng hồ, Thiếu Nguyệt mới thu công, thở phào nhẹ nhõm, Hoa Thiên Cốt thì đã sớm bị đau đớn khiến cho mất đi tri giác, nàng lập tức ngã xuống.

Thiếu Nguyệt vội đỡ lấy nàng, vỗ nhẹ mặt, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt à..."

"Sư tôn ơi... Tiểu Cốt... mệt quá..." Hoa Thiên Cốt nói xong thì nhắm mắt lại, bây giờ Thiếu Nguyệt mới an tâm, đưa ống tay áo lau chút mồ hôi trên trán Hoa Thiên Cốt, sau đó đặt nàng nằm lên giường, đắp chăn cho nàng rồi chuẩn bị rời đi. Song Hoa Thiên Cốt lại cau mày, đáng vẻ tựa hồ vô cùng thống khổ, Thiếu Nguyệt lại bất an, cuối cùng đành ngồi xuống mép giường, lấy ngọc tiêu ra thổi cho nàng nghe, đến lúc Hoa Thiên Cốt giãn chân mày, thoải mái chìm vào giấc ngủ, Thiếu Nguyệt mới buông ngọc tiêu trên tay xuống.

Trong cơn say mê nồng, Hoa Thiên Cốt lại mở mắt ra thêm một lần nữa, nàng thấy một bóng lưng quen thuộc ở bên cạnh, thế nên Hoa Thiên Cốt cố gắng mở mắt thật to, nàng nhận ra Kiếm tôn đang ngồi yên bên mép giường. Nàng khẽ nâng tay phải, chậm rãi nắm chặt lấy vạt áo Thiếu Nguyệt, sau đó mới an tâm nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tri Vi

Hoa Thiên Cốt nằm trên giường, Đường Bảo ở bên nàng, dần dà Hoa Thiên Cốt cũng mở mắt, Đường Bảo nhìn thấy, cao hứng nhảy tới cạnh nàng, "Mẹ ơi, mẹ à, mẹ tỉnh rồi sao?"

"Đường Bảo?" Hoa Thiên Cốt giữ trán. "Ta nhớ là sư tôn đã đã thông tiên mạch cho ta, sau đó thì... sau đó thì..." Nàng mơ mơ hồ hồ, hình như sư tôn đã tĩnh tọa bên cạnh nàng thì phải, chẳng lẽ đó là một giấc mộng ư?

"Mẹ ơi, mẹ đã hôn mê bảy ngày bảy đêm rồi."

"Cái gì cơ?" Hoa Thiên Cốt bật dậy, "Đường Bảo, không phải con đang đùa đấy chứ?"

"Mẹ ơi, con lo gần chết mà, sao có thể đùa được chứ? Huống chi tới nào Kiếm tôn cũng tới chăm sóc mẹ, người sợ mẹ cảm thấy khó chịu ở đâu đó."

"Có thật không? Hóa ra sư tôn có đến đây," Hoa Thiên Cốt thầm vui vẻ, sư tôn vẫn luôn ở cạnh bên chăm sóc cho nàng, nàng hưng phấn muốn nhảy xuống giường để đi tìm Thiếu Nguyệt.

Đường Bảo vội vàng ngăn cản, "Ai da, mẹ ơi, mẹ muốn đi đâu thế, Kiếm tôn giao cho con nhiệm vụ phải trông mẹ cho thật tốt mà."

"Đường Bảo à, con yên tâm, ta cũng đã nằm bảy ngày bảy đêm rồi, bây giờ tâm trạng ta đang cực kỳ tốt." Hoa Thiên Cốt vươn vai, nàng cảm thấy sáng khoái chưa từng thấy, "Cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, cứ như một giọt nước vậy, lòng ta bây giờ vô cùng sáng rõ, cực kỳ thông suốt, hóa ra đây chính là

cái gọi là đả thông kinh mạch sao."

Đường Bảo giải thích, "Mẹ ơi, ấy là bởi vì Kiếm tôn không tiếc hao tổn tiên lực để đả thông tiên mạch cho mẹ đấy."

"Đả thông tiên mạch ư?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Sao sư tôn lại bảo đó là đả thông kinh mạch?"

"Kiếm tôn không nỡ để mẹ lại phải chịu khổ, thế là người đả thông luôn tiên mạch cho mẹ."

Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, "Sư tôn ơi..."

Đường Bảo lại nói tiếp, "Trước kia con đã cảm thấy Kiếm tôn đối xử với mẹ đặc biệt tốt rồi, nhưng giờ nhìn lại thì nó lại sang hẳn một đẳng cấp mới."

Hoa Thiên Cốt bật cười, xuống giường chạy ra ngoài, Đường Bảo mãi một hô lên, "Mẹ ơi, mẹ à, muốn định đi đâu thế?"

"Ta đi tìm sư tôn!" Dứt lời thì biến mất dạng.

Thiều Nguyệt đang viết lách trong phòng, Từ Mạch mài mực cho cô, Hoa Thiên Cốt còn chưa tới đã nghe thấy tiếng cung linh của nàng vọng lại từ xa, "Sư tôn, sư tôn ơi..."

Thiều Nguyệt đặt bút xuống, "Tiểu Cốt, con tỉnh rồi." Từ Mạch thấy thế bèn lẳng lặng đứng dậy rời đi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Cảm tạ sư tôn đã đả thông tiên mạch cho con."

"Thân thể có thấy khó chịu gì không?" Thiều Nguyệt chu đáo hỏi.

Hoa Thiên Cốt nhìn lại bản thân mình một vòng từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu, "Không sao, sư tôn à, bây giờ con không còn đau một chút nào nữa."

"Ừ," Thiều Nguyệt đứng dậy tiến lại gần, "Chờ đến khi con luyện thành thực phẩm Thất Tuyệt, ta sẽ bắt đầu dạy pháp thuật cho con."

"Có thật không? Tốt quá, cảm ơn sư tôn." Hoa Thiên Cốt giữ lấy vạt áo Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, đả thông tiên mạch ấy, nói cách khác thì bây giờ con đã là thần tiên rồi sao?"

Thiều Nguyệt tùy nàng giữ tay áo, dừng bước nhìn nàng, "Tất nhiên là không, đạo hạnh của con vẫn chưa đủ, bây giờ con mới đạt tới cảnh giới Tri vi mà thôi."

"Tri vi ư? Tri vi," Hoa Thiên Cốt mừng rỡ, "Nói cách khác, bây giờ con có thể thấy được những sự vật, sự việc đang ở rất xa ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Hoa Thiên Cốt hưng phấn nói, "Tốt quá, sư tôn ơi..." Nói xong lập tức ôm lấy Thiều Nguyệt, nàng bám chặt lấy hông của cô, lập đi lập lại, "Sư tôn ơi, sư tôn ơi..."

Mỗi lần Hoa Thiên Cốt không ngừng gọi sư tôn như thế, Thiều Nguyệt hiểu nàng chỉ muốn gọi mình mà thôi, cô bật cười dịu dàng, tay vỗ nhẹ lưng của Hoa Thiên Cốt.

Màn đêm buông xuống, Hoa Thiên Cốt nói với Đường Bảo, "Đường Bảo ơi, bây giờ ta đã ở cảnh giới Tri vi rồi, nhưng phải cái tri vi này thì phải làm thế nào giờ nhỉ?"

Đường Bảo bật cười, "Mẹ hỏi đúng người rồi đấy, cái thứ gọi là tri vi, cũng có thể thông qua một cái gương, hoặc nước cũng được, từ đó trông thấy những con người và sự việc mà mình muốn tìm hiểu, với một số ít những người sở hữu năng lực cao thâm thì họ chỉ cần bấm ngón tay thôi cũng hiểu được chuyện cách xa mình tới vạn dặm cơ."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Vậy kể cả khi chúng ta ăn ngủ nghỉ cũng có thể có người đang nhìn chăm chăm sao?"

"Ai da, núi Trường Lưu có thiết lập kết giới mà mẹ, do thám ở bên ngoài thì căn bản không thể vào được, hơn nữa pháp thuật này vô cùng hao tổn pháp lực, cũng khó có thể kiên trì được lâu," Đường Bảo vừa ngọ nguậy vừa nói, "Hơn nữa, nó còn bị ảnh hưởng bởi khoảng cách, năng lực, địa điểm và pháp trận, yêu cầu tinh thần phải tập trung cao độ, dù cho có dùng cả bảo khí thì đây cũng không phải việc dễ dàng gì."

Hoa Thiên Cốt càng nghe càng ngớ người, nàng rướn lại gần Đường Bảo, "Ai da, thế Đường Bảo à, vậy ta có thể trông thấy người mà ta muốn thấy qua một tấm gương sao?"

"Ha ha, mẹ ơi, thực tế hơn một chút có được không ạ, lấy pháp lực của chúng ta hiện giờ, cảm giác được sự tồn tại của người ta đã là may lắm rồi chứ đừng nói là trông thấy hình ảnh của bọn họ."

"Không thử thì sao mà biết được, mau nói cho ta, giờ phải làm thế nào?" Hoa Thiên Cốt rối rít muốn thử nghiệm.

"Được rồi, thế thì đi!" Đường Bảo dẫn Hoa Thiên Cốt tới trước gương, "Nhìn chăm chú vào gương đi, đừng suy nghĩ, trong lòng chỉ tâm niệm người mà mình muốn thấy, cảm không được nghỉ bậy."

Hoa Thiên Cốt ngoan ngoãn làm theo, nhắm mắt ngưng thần, sau đó mở mắt, nhìn vào gương, bên trong vẫn chỉ phản chiếu hình ảnh của chính mình khiến nàng thắc mắc, "Tại sao không thấy được nhỉ?"

"Mẹ đang muốn thấy ai?"

"Thì muốn thấy Đông Phương mà, mấy ngày trước huynh ấy gửi tin nói đã thi đỗ Trạng nguyên, ta muốn xem xem đạo gần đây huynh ấy sống thế nào." Hoa Thiên Cốt quay đầu đáp.

"Ai ui, mẹ ơi là mẹ, cha ở xa lắm, mẹ cứ loanh quanh trong điện Tuyệt Tình trước đã, rồi sau đó tới núi Trường Lưu, sau nữa hẵng đi nghĩa cả thiên hạ."

Hoa Thiên Cốt vui mừng, "Điện Tuyệt Tình? Ý con là ta có thể nhìn cả sư tôn?"

Đường Bảo gật gù, "Tất nhiên rồi, Kiểm tôn ở gần chúng ta, chúng ta hãy cứ thử nhìn người trước đi, tìm xem người đang ở đâu đã, nếu có thể thêm cả địa điểm cụ thể thì sẽ tốt hơn."

Hoa Thiên Cốt lại một lần nữa ngưng thần, sau đó mở mắt ra, trong gương lập tức xuất hiện hình ảnh, Đường Bảo dụi mắt, giật mình nói, "Không đùa chứ, mẹ vượt qua cả con rồi, thật không công bằng."

Hoa Thiên Cốt tập trung tìm kiếm vị trí của Thiệu Nguyệt, tìm khắp cả viện cũng không thấy bóng dáng cô, "Quái lạ, sư tôn đang ở đâu thế?" Sau đó nàng chợt nhớ ra, "Chẳng lẽ ở chỗ của Tôn thượng?"

Đường Bảo thấy Hoa Thiên Cốt định làm tới bến thì vội vàng ngăn cản, "Mẹ ơi, mẹ không nên đoán mò đâu nhé, rất hao tổn nguyên khí đấy, mẹ cứ dụng tâm cảm thụ xem Kiểm tôn có ở đây hay không, mà phương hướng vị trí cụ thể của người là ở đâu, thì mới tìm được."

Hoa Thiên Cốt hiểu ý gật đầu, lại ngưng thần rồi đột nhiên thốt lên, "Tìm thấy rồi!"

Bạch Tử Họa lấy ra đá Nghiệm sinh từ trong hộp gấm, cẩn thận kiểm tra từng viên một, cũng không phát hiện ra có bất kì khác thường nào, vậy thứ mà mình thấy hôm đó rốt cuộc là gì chứ? Bạch Tử Họa càng trở nên rối rắm.

"Sư huynh ơi," Thiệu Nguyệt vừa tới đã thấy Bạch Tử Họa đang nhìn chăm chăm viên đá Nghiệm sinh. "Sư huynh, huynh vẫn còn lo lắng về kiếp sinh tử sao?"

Bạch Tử Họa gật đầu, cất lại đá Nghiệm sinh vào bên trong hộp gấm, "Tiểu Nguyệt à, muội đã đã thông tiên mạch cho Thiên Cốt, hao phí công lực, hẳn là nên nghỉ ngơi cho thật tốt để điều dưỡng đi chứ."

Thiệu Nguyệt ngồi xuống bên cạnh chàng, "Sư huynh, huynh an tâm đi, ta chỉ cần tĩnh tâm thu dưỡng một đoạn thời gian thì sẽ khôi phục thôi," Sau đó nhìn viên đá Nghiệm sinh trong hộp gấm, khuyên lơn, "Sư huynh à, huynh đừng gấp gáp, hết thấy hãy cứ thuận theo tự nhiên, vẫn sẽ luôn có biện pháp mà."

"Tiểu Nguyệt, nếu như kiếp sinh tử của muội xuất thế, muội sẽ làm gì?"

Thiệu Nguyệt bật cười, "Sư huynh, huynh quên lời sư phụ từng nói rồi sao?" Bạch Tử Họa cau mày nhìn Thiệu Nguyệt, sư phụ đã nói rất nhiều, chàng không biết Thiệu Nguyệt muốn nói tới câu nào, Thiệu Nguyệt tiếp tục, "Sư huynh biết ta đến từ thế giới khác mà."

Bạch Tử Họa gật đầu, "Sư phụ từng nói qua, ngài không thể tính nổi mệnh của muội, chỉ có thể tính ra muội không phải người của thế giới này."

"Không sai, sư phụ cũng đã nói ta sẽ không phải chịu ràng buộc bởi những quy luật vận hành của nơi này, cho nên ta là biến số lớn nhất trần gian," Thiệu Nguyệt hồi tưởng lại, Bạch Tử Họa gật đầu, quả thật sư phụ đã nói như thế, "Cho nên, ta càng hy vọng kiếp sinh tử của sư huynh sẽ đổi lại lên người ta, như vậy cái biến số này cũng có thể tìm được cách hóa giải nó."

"Tiểu Nguyệt à..." Bạch Tử Họa không biết có nên kể cho Thiệu Nguyệt nghe về dị tượng mà mình nhìn thấy hay không, loại dị tượng ấy lại không hện mà hợp với ý nghĩ của Tiểu Nguyệt, điều ấy khiến cho chàng không khỏi chắc chắn rằng cô sẽ là điểm mấu chốt để có thể hóa giải kiếp sinh tử, nhưng loại phương pháp hóa giải ấy, căn bản lại quá mơ hồ.

Thiệu Nguyệt chợt nhớ ra mục đích mình đến đây, "Đúng rồi, sư huynh ơi, bông hoa tím ta nuôi trong phòng đã hóa thành người rồi, nàng tên là Từ Mạch, ta tới là để nói với huynh."

"Là bông hoa muội mang về từ nhà họ Hoa sao?"

Thiệu Nguyệt gật đầu, Bạch Tử Họa nói, "Ta cũng thấy bông hoa đó sở hữu linh tính, nó hóa thành người cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn."

"Hóa ra sư huynh đã biết từ trước, ta lại không thể ngờ được." Thiệu Nguyệt kinh ngạc.

"Đó là bởi muội truyền tiên khí cho bông hóa đó, trên người nó có mùi của muội, muội không thể dễ dàng phát hiện đâu."

"Ra là vậy." Thiệu Nguyệt nhìn hộp gấm đựng đá Nghiệm sinh, đưa tay muốn cầm viên của mình, ai ngờ đột nhiên Bạch Tử Họa bắt lấy tay của cô, Thiệu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn chàng đầy thắc mắc.

Hoa Thiên Cốt chuyển tầm nhìn tới phòng của Bạch Tử Họa, trong gương chợt xuất hiện cảnh tượng Bạch Tử Họa đang nắm tay Thiều Nguyệt, hai người mắt đối mắt, thấy thế, chẳng hiểu vì sao trong lòng Hoa Thiên Cốt vô cùng khó chịu.

Đường Bảo há hốc mồm, "Mẹ ơi... Kiểm tôn với Tôn thượng... đang làm gì thế?"

Hoa Thiên Cốt cắn nhẹ môi dưới, lắc đầu, "Ta cũng không biết..."

Bạch Tử Họa trong gương bất thành linh quay đầu về hướng Hoa Thiên Cốt qua tấm gương, "Ai?"

Hoa Thiên Cốt vội vàng đập gương xuống, Đường Bảo cũng kinh ngạc quay sang nhìn nàng, không biết nên nói gì. Thiều Nguyệt nghe thấy lời của Bạch Tử Họa thì hỏi, "Sư huynh à, sao vậy?"

Bạch Tử Họa suy nghĩ, "Mới vừa rồi ở đây có người do thám."

"Do thám điện Tuyệt Tình ư? Ai lại sở hữu pháp lực cao thâm như vậy chứ, đột phá được cả kết giới của Trường Lưu lần điện Tuyệt Tình?" Thiều Nguyệt nghĩ không ra ai có khả năng như vậy, nếu là Sát Thiên Mạch thì hẳn cũng thừa sức, song hẳn chẳng bao giờ làm vậy, lần nào cũng trực tiếp phi tới, vậy.... thì là ai? Sau đó cô thấy Bạch Tử Họa vẫn còn nắm tay mình, "Sư huynh, sư huynh ơi..." Thiều Nguyệt dùng ánh mắt tỏ ý với chàng.

Bạch Tử Họa cúi đầu, lấy lại viên đá Nghiệm sinh trong tay Thiều Nguyệt, mới vừa rồi lại một lần nữa, đá Nghiệm sinh của Thiều Nguyệt bất chợt phát ra ánh sáng màu vàng, chàng cẩn thận quan sát, giờ nó quay trở lại màu tím, hoàn toàn không có gì bất thường, Thiều Nguyệt thấy lạ với động tác của Bạch Tử Họa, "Sư huynh à, đá Nghiệm sinh của ta có vấn đề gì không?"

Bạch Tử Họa cất lại đá Nghiệm sinh vào hộp gấm, lắc đầu, "Tiểu Nguyệt, nếu Thiên Cốt là kiếp sinh tử của muội, muội có còn thu nhận con bé làm đệ tử hay không?"

Thiều Nguyệt trầm mặc chốc lát, sau đó bật cười, "Tiểu Cốt là Tiểu Cốt, ta thu nhận con bé làm đồ đệ, cũng bởi vì con bé chính là Tiểu Cốt, chỉ cần thế mà thôi, dù cho Tiểu Cốt có là kiếp sinh tử của ta, ta cũng sẽ không vì vậy mà làm trái lương tâm mình, không vì thế mà bỏ rơi con bé."

"Suy nghĩ của Tiểu Nguyệt quả nhiên luôn khác biệt." Bạch Tử Họa thở dài, có lẽ Tiểu Nguyệt sẽ đi trên một con đường tu tiên hoàn toàn bất đồng so với chàng.

Đường Bảo rời khỏi phòng, Tử Mạch thấy nó ù rũ cúi đầu bèn tiến lại gần trêu chọc, "Sâu ngốc à, sao ngươi lại cúi đầu thế, không sợ bị đụng sao?"

Đường Bảo thở dài, không thèm để ý nàng, Tử Mạch thấy lạ, bình thường thì Đường Bảo sớm đã giậm chân giầy đành đập phản đối, sao nay lại an tĩnh như thế nhỉ, Tử Mạch ngồi xồm xuống, nghiêm mặt nói, "Đường Bảo, ngươi bị làm sao rồi?"

"Không phải là vì mẹ ta sao, từ tối hôm qua mẹ cứ rầu rĩ không vui." Đường Bảo lo lắng đáp.

"Thiên Cốt ư?" Tử Mạch thắc mắc, "Thiên Cốt bị làm sao?"

Đường Bảo thuật lại hết chuyện xảy ra tối qua, Tử Mạch nghe xong bật cười, Thiên Cốt từ nhỏ đã bám dính chủ nhân, tới bây giờ vẫn còn như vậy, "Ngươi yên tâm đi, chủ nhân với Tôn thượng đảm bảo không như trong suy nghĩ của hai người đâu, hơn nữa, Tôn thượng thân làm Chương môn của Trường Lưu, bắt buộc phải tuyệt tình gạt đi tình yêu, làm sao có thể chứ?"

"Ta cũng bảo với mẹ ta như thế, nhưng mẹ vẫn buồn bã hoài." Đường Bảo ngẩng đầu trả lời, xong nó bỗng dung thốt lên, "Ngươi vừa mới gọi tên ta à?"

Tử Mạch nghiêng đầu nhìn đi nơi khác, "Làm gì có, con sâu ngốc, là ngươi nghe nhầm." Dứt lời Tử Mạch gõ đầu Đường Bảo rồi đứng dậy bỏ đi.

Đường Bảo che đầu, hét lớn, "Tử Mạch! Rõ ràng là ngươi vừa mới gọi, hừ, chờ ta hóa thành hình người, để xem ngươi bắt nạt ta như thế nào."

"Hả?" Tử Mạch ngoảnh mặt lại nhìn nó, "Vậy ta mới mắt chờ mong."

Đường Bảo bắt mắt đi lại loạn xạ trong điện Tuyệt Tình, vừa đi vừa mắng Tử Mạch, "Hừ, dám gọi ta là sâu ngốc, sau này ta cũng gọi ngươi là hoa đàn, để xem ai sợ ai..."

Đường Bảo đang đi thì đột nhiên phát hiện ra mấy đóa sen băng ở trước mắt, bảo vật khó gặp kia, nó tiến lại gần, lén lút quan sát xung quanh không thấy có ai, há miệng nhai miếng thật lớn.

Bạch Tử Họa vừa quay về điện Tuyệt Tình thì chợt phát hiện ra có cái gì đó sai sai, chàng vào trong viện, bước theo tiếng kêu nọ, lập tức trông thấy Đường Bảo ôm bụng nằm dưới đất, đáng vẻ tựa hồ vô cùng thống khổ, chàng dùng linh pháp lực nhắc Đường Bảo lên lòng bàn tay, kiểm tra nó thật cẩn thận, sau đó cũng rút chút tiền khí cho Đường Bảo, giúp nó dễ chịu hơn.

Đường Bảo yếu ớt thì thầm, "Mẹ ơi, con không dám ăn bậy ăn bạ nữa đâu, con thật khó chịu quá."

Bạch Tử Họa trầm mặc, chàng nhìn xuống mặt đất, nơi ấy vốn dĩ trồng sen băng chàng cực khổ ghé thăm cực bắc lạnh giá mới kiếm được, nay không còn sót lại dù chỉ một đóa khiến chàng không khỏi nhũn mày, giận dữ nhìn Đường Bảo.

Đường Bảo cảm giác rùng rợn hết cả mình, suy yếu mờ mắt, chưa gì đã thấy Tôn thượng đang tức giận trừng mắt nhìn mình, Đường Bảo hoảng hốt kêu lên

một tiếng, nó thật muốn rời khỏi lòng bàn tay của Tôn thượng, thế nhưng cử động khiến bụng nó khó chịu.

Thiều Nguyệt vừa về đã nghe thấy tiếng kêu của Đường Bảo, cô mãi mót chạy lại, "Sư huynh, Đường Bảo đang ở chỗ huynh à?"

Bạch Tử Họa thấy Thiều Nguyệt đến bèn trực tiếp chuyển giao lại Đường Bảo cho cô, ra lệnh, "Sau này không cho phép nó được bén mảng tới đây!"

Thiều Nguyệt dõi theo bóng lưng của Bạch Tử Họa, thắc mắc, "Đường Bảo, con chọc cho sư huynh tức giận đấy à?"

"Ai ui, Kiểm tôn ơi, bụng con đau quá, con cũng không biết sao Tôn thượng lại tức giận nữa." Đường Bảo lặn qua lộn lại trên lòng bàn tay Thiều Nguyệt.

"Đau bụng? Con ăn gì vậy?"

"Con... con ăn mấy bụi sen băng."

"Cái gì cơ?" Thiều Nguyệt cả kinh, "Con ăn sen băng của sư huynh sao?" Đường Bảo không hiểu tròn to mắt, Thiều Nguyệt bắt đầu đi đáp, "Đây là hoa mà sư huynh ăn đắng nuốt cay, chịu khổ rất nhiều mới mang được về từ cùng cực bắc, thế mà cũng chỉ được vài đoá, con lại... lại ăn bằng sạch, haizzz..."

"Hả?" Đường Bảo sùng sốt, "Vậy phải làm sao bây giờ, Tôn thượng sẽ không phạt con, đuổi con ra khỏi điện Tuyết Tĩnh chứ?"

Thiều Nguyệt an ủi, "Chắc không đâu, nếu sư huynh muốn phạt con thì vừa nãy đã phạt rồi."

Đường Bảo ủ rũ, lại bắt đầu đau đến lặn lội, Thiều Nguyệt mãi mót quay lại viện của mình, đi tới phòng Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, con mau lại đây xem một chút, Đường Bảo bị đau bụng."

Hoa Thiên Cốt còn đang buồn bực, cảnh tượng tới qua cứ ám ảnh tâm trí nàng, nàng lắc đầu lia lịa, trong tư duy hỗn tạp mơ hồ đột nhiên nghe thấy thanh âm của sư tôn khiến nàng cả kinh, mình nhớ sư tôn đến phát điên rồi, tự dừng lại nghe thấy tiếng sư tôn gọi mình là sao. Chờ đến khi Thiều Nguyệt xuất hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt mới có phản ứng, hóa ra không phải mình nghe nhầm.

"Tiểu Cốt, Tiểu Cốt, sao con cứ ngây người ra thế, mau lại đây nhìn Đường Bảo đi." Thiều Nguyệt đưa Đường Bảo trên tay cho nàng, Hoa Thiên Cốt nhận lấy Đường Bảo, thấy nó đang ôm bụng khó chịu, lặn qua lộn lại, "Đường Bảo, con làm sao thế?"

"Đường Bảo ăn sen băng của sư huynh, bây giờ đau bụng." Thiều Nguyệt giải thích.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt nhẹ gõ đầu Đường Bảo, "Đường Bảo, sao con có thể nghịch ngợm như vậy, ngay cả đồ của Tôn thượng cũng dám ăn."

"Ồi, mẹ ơi, Đường Bảo thật khó chịu, ôi..."

"Được rồi, được rồi," Hoa Thiên Cốt đặt Đường Bảo lên giường, "Đường Bảo, con hãy cứ nghỉ ngơi cho khỏe, mai sẽ ổn thôi."

"Tiểu Cốt, để ta truyền cho Đường Bảo ít tiên lực, giúp nó bớt khó chịu." Thiều Nguyệt tiến lại gần.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, tránh ra, Thiều Nguyệt ngồi bên mép giường, chữa trị cho Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh, thấy Đường Bảo cũng đỡ đau, nàng lại quay sang ngắm Thiều Nguyệt, nhìn gò má của cô, đột nhiên nàng lại ngây ngốc si dại, trong đầu trống rỗng, thật muốn mãi mãi có thể ngắm sư tôn như thế này, Hoa Thiên Cốt hai tay chống cằm cao hứng suy nghĩ,

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Kết Nghĩa Kim Lan

Đêm khuya thanh vắng, Đường Bảo đang nằm bên cạnh Hoa Thiên Cốt thì đột nhiên phát ra ánh sáng màu lục, rồi bỗng dưng biến thành một cô gái, mà Hoa Thiên Cốt lại ngủ say, không hề phát hiện ra.

Sáng sớm hôm sau, khi Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy, nàng vừa nghiêng người đã động phải ai đó, nàng bèn cả kinh mở mắt, lập tức hét toáng lên, lùi về đằng sau, để rồi té ngã khỏi giường. Đường Bảo dụi mắt, mơ màng ngồi dậy, "Mẹ ơi, mẹ làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt chỉ tay về phía cô gái trên giường, "Đường Bảo ư?"

Đường Bảo gật đầu, "Mẹ ơi, mẹ còn mơ ngủ à, không phải con thì là ai."

Hoa Thiên Cốt vội vàng đứng lên, lấy gương đưa con bé, "Con mau nhìn xem!"

Đường Bảo nhìn bản thân mình trong gương, kinh ngạc há hốc mồm, chỉ gương, giật thót, "Mẹ ơi, đây là, đây là, là con sao?" Thấy Hoa Thiên Cốt gật gù, Đường Bảo cao hứng ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt, "Tốt quá, mẹ ơi, cuối cùng thì con cũng biến thành người rồi!"

Hoa Thiên Cốt cũng mừng rỡ đáp, "Đúng nha, Đường Bảo ơi, cuối cùng con cũng biến thành người."

Thế là ngay sau đó, Hoa Thiên Cốt dẫn Đường Bảo đi thỉnh an Thiệu Nguyệt, "Bái kiến sư tôn!"

Thiệu Nguyệt hạ sách trên tay xuống, nhìn cô gái áo xanh đứng bên Hoa Thiên Cốt, cảm giác được khí tức trên người cô ấy vô cùng quen thuộc, "Tiểu Cốt, chẳng lẽ con bé là..."

Hoa Thiên Cốt khẽ chọc cùi chỏ về phía Đường Bảo, Đường Bảo hiểu ý bèn quỳ xuống hành lễ, "Đường Bảo bái kiến Kiếm tôn!"

"Quả nhiên là Đường Bảo, không ngờ con cũng đã hóa thành người." Thiệu Nguyệt mỉm cười, thấy hai người kia vẫn còn đang quỳ, "Được rồi, mau dậy đi, không cần nhiều quý cử ở nơi của ta tới vậy."

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo nhìn nhau bật cười, cùng đứng dậy, Đường Bảo nhìn xung quanh mãi mà không thấy Từ Mạch, "Kiếm tôn ơi, Từ Mạch đâu rồi?"

"Từ Mạch hạ điện đi tìm Từ Trúc rồi, nhắc mới nhớ, mỗi lần Từ Mạch trông thấy Từ Trúc, sao lại cứ có cảm giác là lạ?" Thiệu Nguyệt nhớ lại sáng nay lúc Từ Trúc đến để buộc tóc hộ cô, hình như Từ Mạch lại còn trợn trạch Từ Trúc, cô cho rằng giữa hai người có tồn tại khúc mắc, thế là tranh thủ lấy lý do Từ Trúc quên đồ để bảo Từ Mạch trả cho Từ Trúc, hy vọng hai người bọn họ sớm có thể giảng hòa.

Đường Bảo trả lời, "À, Từ Mạch đi tìm Từ Trúc sư tỷ sao, con còn phải đi khoe năng ta việc con biến thành người cơ."

"Con khoe khoang cái nỗi gì, Từ Mạch còn hóa hình sớm hơn cả con." Hoa Thiên Cốt phồng theo sự thật.

Đường Bảo mạnh miệng đáp, "Nàng, nàng ta cũng chỉ sớm hơn con có mấy ngày thôi, ai da, mẹ à, con không nói với mẹ nữa, con đi tìm Thập Nhất sư huynh đây." Dứt lời bèn bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt buồn cười nhìn Đường Bảo, sau đó nói, "Sư tôn ơi, hôm nay người dạy con pháp thuật ư?"

Thiệu Nguyệt trông thấy ánh mắt mong đợi của Hoa Thiên Cốt, gật đầu, "Đi thôi, nếu Tiểu Cốt chăm chỉ thì hôm nay không dạy, biết hôm nào mới dạy đây?" Thiệu Nguyệt đi tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, cười nhẹ, khẽ nhéo lỗ mũi nàng, rồi đi lướt qua nàng để rời khỏi phòng. Hoa Thiên Cốt ngây người đứng như trời trồng, lúc kịp phản ứng thì mặt đã đỏ bừng, nàng đưa tay áp lên gò má, lắc lắc đầu, sau đó mới vội vàng xoay người chạy ra ngoài, "Sư tôn ơi, đợi con một lát..."

Lạc Thập Nhất đang viết lách gì đó ở bên bàn, dạo gần đây anh chàng không gặp được Đường Bảo, cũng không biết hiện tại nàng sống ra sao, nghe nói bông hoa Kiếm tôn nuôi đã hóa thành hình người, đặt tên là Từ Mạch, nhưng Từ Mạch vẫn cứ thích gọi nàng là Sâu Ngốc, Đường Bảo không phục, chắc chắn cũng nôn nóng nhanh chóng hóa thành người, Lạc Thập Nhất lo lắng suy nghĩ, cây bút trong tay ngừng lại, lẩm bầm, "Hy vọng Đường Bảo chớ ăn vớ vẩn chỉ vì muốn sớm được hóa hình."

Bấy giờ, đột nhiên một cô gái áo xanh chạy vào trong phòng, Lạc Thập Nhất nhìn nàng đầy kinh ngạc, "Cô nương, cô tới đây tìm ai?"

Đường Bảo bước thẳng đến, hỏi, "Huynh không nhận ra ta sao?"

"Tại hạ chưa bao giờ gặp cô nương, xin hỏi cô muốn tìm..." Lạc Thập Nhất còn chưa nói xong, Đường Bảo đã xông tới, nghiêng người nhìn anh chàng, "Ta có đẹp không?"

"Hả?" Lạc Thập Nhất thả bút xuống, đứng dậy nhìn Đường Bảo đầy kỳ quái.

"Hỏi huynh đấy? Ta có đẹp lắm không, có đẹp hay không?" Dứt lời, Đường Bảo vén váy, xoay một vòng.

Lạc Thập Nhất vẫn chưa hiểu, "Cô nương, mời cô rời đi."

"Huynh chỉ cần trả lời ta, ta có đẹp không, huynh có thích vẻ ngoài ta bây giờ hay không?" Đường Bảo nhìn lại mình từ trên xuống dưới, sau đó nghịch nghịch tóc.

"Không thích." Lạc Thập Nhất đáp.

"Tại sao?" Đường Bảo trầm mặc một lát, thắc mắc.

"Cô nương, cô đừng quấy rầy ta nữa, xin hãy đi đi."

"Ta không đi thì sao," Đường Bảo ngồi hằn lên bàn của Lạc Thập Nhất, "Chẳng lẽ vì ta không còn như trước đây, thế nên huynh muốn đuổi ta đi?"

Lạc Thập Nhất chỉ tay về phía Đường Bảo, tới trước mặt nàng, kinh ngạc, "Cô, cô, cô..."

Đường Bảo đứng dậy, dùng ngón tay chọc chọc vào mặt Lạc Thập Nhất, "Cuối cùng ta cũng có thể chọc huynh," sau đó lấy hai tay véo má anh chàng, hã hê nói, "Không uống công trước đây ta bị huynh dày vò."

Lạc Thập Nhất gạt nhẹ tay Đường Bảo, khó có thể tin nổi, "Cô, cô là Đường Bảo ư?"

"Huynh đoán xem!" Đường Bảo cố làm ra vẻ huyền bí.

Lạc Thập Nhất không tin, "Là vị sư huynh kia phải cô đến đây chọc ghẹo ta sao?"

"Ta hóa thành hình người bộ tướng dễ lắm sao? Huynh còn không mau lấy đao ra an ủi ta, cứ đứng đấy hoài nghi tới, hoài nghi lui." Đường Bảo bắt mẫn.

"Đường Bảo?" Lạc Thập Nhất thốt lên, sau đó cao hứng lại gần ôm chầm lấy Đường Bảo, "Nhanh như thế mà muội đã hóa thành hình người rồi sao?"

"Ai da," Đường Bảo đẩy anh chàng, "Đồ ngốc!" Sau đó lại đá chân Lạc Thập Nhất một cái, xoay người bỏ chạy, Lạc Thập Nhất mỉm cười ngây ngô dõi theo bóng lưng Đường Bảo.

Từ Mạch tới phòng Từ Trúc, thấy Từ Trúc đang thu dọn đồ đạc bèn vờ tăng hắng một cái, Từ Trúc quay đầu lại, trông thấy một cô gái áo tím đang đứng trước cửa phòng mình, thắc mắc, "Xin hỏi cô là..."

Từ Mạch nhắc cái bọc nhỏ trong tay lên, "Đây là đồ chủ nhân giao cho ta đưa cô."

"Chủ nhân?" Từ Trúc nhận lấy, mở ra xem, là cuốn sách mà nàng từ nói qua trước mặt Thiệu Nguyệt đây mà, nàng khẽ mỉm cười, "Không ngờ Thiệu Nguyệt còn nhớ." Từ Trúc giữ sách thật chặt, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Từ Mạch thấy thế, chẳng thể làm gì khác ngoài lặng lẽ rời đi, Từ Trúc từng nghe Thiệu Nguyệt kể bông hoa cô nuôi trên bệ cửa sổ đã hóa thành người, hóa ra là nàng ư, Từ Trúc ngẩn đầu, cao hứng bảo, "Thì ra cô là..." thế nhưng trước mặt đã không còn bóng dáng ai, Từ Trúc bước ra khỏi cửa phòng, quan sát xung quanh xong thở dài, "Nàng là Từ Mạch sao, không ngờ đã biến thành người rồi, trước kia ta còn thường xuyên tưới nước cho nàng, còn mang nàng đi khắp nơi trong điện Tuyệt Tình nữa, không biết nàng còn nhớ hay không."

Trên đường đi về, Từ Mạch hồi tưởng lại cuộc sống trong điện Tuyệt Tình, ngoài chủ nhân ra, người nàng thường gặp nhất chính là Từ Trúc. Từ Trúc còn hỏi Thiệu Nguyệt rằng, bông hoa này từ đâu mà ra, song Thiệu Nguyệt chỉ im lặng nhìn hoa mà không đáp, Từ Trúc nhận thấy bông hoa này vô cùng đặc biệt với Thiệu Nguyệt, thế nên nàng cũng thường xuyên tới chăm sóc nó, nhiều khi Thiệu Nguyệt không ở đây, nàng còn tâm sự với bông hoa. Thật ra lúc ấy Từ Mạch đã có linh thức, tuy nàng không hiểu những gì Từ Trúc nói, nhưng nàng vẫn muốn lắng nghe, Từ Trúc rất thích kể những chuyện liên quan tới chủ nhân, nàng cũng lẳng lặng nghe thôi, dần dần ánh mắt mắt Từ Mạch lại luôn dõi theo bóng lưng Từ Trúc. Tuy nhiên, tới khi có thể quang minh chính đại gặp mặt nàng, Từ Mạch lại chần chừ, chỉ cần vừa thấy Từ Trúc, nàng sẽ không tự chủ mà bỏ trốn, Từ Mạch cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc thì mình bị làm sao.

Đường Bảo không hẹn mà gặp Từ Mạch trên đường về điện Tuyệt Tình, Đường Bảo nghênh ngang đi tới trước mặt Từ Mạch, "Từ Mạch, ta hóa thành người rồi này."

Từ Mạch gật đầu một cái, đi một vòng quanh Đường Bảo, "Ồ, cuối cùng sâu ngốc cũng hóa thành người."

"Từ Mạch, ta đã bảo không được gọi ta là Sâu Ngốc nữa!" Đường Bảo giậm chân, "Bây giờ ta cũng đã biến thành người rồi, ta xem xem ngươi định bắt nạt ta kiểu gì!" Dứt lời bèn đánh một chuông về phía trước.

Từ Mạch cười một tiếng, dễ dàng tránh thoát, nàng hứng thú so tài với Đường Bảo, Đường Bảo tức tối, đánh mãi không được Từ Mạch, qua mấy hiệp, Từ Mạch một chiêu đẩy lui Đường Bảo, Đường Bảo không phục, đột nhiên lại ngồi chồm hổm dưới đất kêu la đau bụng. Từ Mạch cho rằng con bé lại ăn vớ ăn vẩn bèn tiến lại gần định an ủi, nào ngờ Đường Bảo thừa dịp Từ Mạch không phòng bị mà nghiêng người đánh Từ Mạch, Từ Mạch có phản ứng kịp cũng tránh không thoát, nàng nhìn thần sắc đắc ý của Đường Bảo, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cuối cùng Đường Bảo cũng ngừng chiến, "Ê, Từ Mạch, ngươi phải gọi ta bằng tên, nếu không ta sẽ gọi ngươi là Hoa Đàn!"

Từ Mạch bật cười, "Được rồi, Đường Bảo, Đường Bảo, đã được chưa."

"Thế mới tốt chứ." Đường Bảo hất cằm, đi tới bên rìa điện Tuyệt Tình, ngồi xuống quan sát toàn bộ núi Trường Lưu, "Ngắm nhìn cảnh vật từ đây, thấy núi Trường Lưu nơi nào cũng đẹp!"

Từ Mạch cũng tới ngồi, "Đúng thế, trước đây khi ta không thể thấy, thì vẫn luôn có người dẫn ta ra đây, cho ta được ngắm nhìn phong cảnh đẹp đẽ này, bây giờ ta có thể tự ngắm mà không cần giúp đỡ nữa rồi."

Đường Bảo quay đầu nhìn nàng, "Ngươi không vui sao?"

Từ Mạch lắc đầu, "Không phải không vui, chỉ là không hiểu."

Đường Bảo thắc mắc, "Ngươi xem, ta là linh trùng của mẹ ta, ngươi là bông hoa của Kiếm tôn, mà mẹ lại là đồ đệ của Kiếm tôn, vậy quan hệ giữa chúng ta là gì?"

"Cũng là sư đồ?" Từ Mạch buồn cười.

"Ừ, còn lâu." Đường Bảo ngẫm nghĩ thật cẩn thận, "Chỉ bằng chúng ta kết nghĩa kim lan đi, ta cảm giác chúng ta rất hợp duyên.... giống như, với mẹ và cha vậy, cảm giác như người một nhà."

"Ồ," Từ Mạch cười bảo, "Một con sâu ngốc thêm thường lá của ta, vậy mà cũng muốn kết nghĩa kim lan với ta sao?"

"Hả?" Đường Bảo suy nghĩ thì đã quên bém mắt chuyện xưa, "Ha ha, sao người nhớ dai thế, cũng là việc đã qua, hơn nữa nếu không có ta thì sao người có thể hóa thành người chứ."

"Người..." Từ Mạch cạn lời, "Được rồi, bởi vì người là người bạn thứ hai của ta, cho nên ta sẽ không so đo nữa."

"Người thứ hai?" Đường Bảo thắc mắc, sau đó chợt hỏi, "Người đầu tiên là Kiếm tôn ư?"

"Chủ nhân là chủ nhân, sao có thể coi như bạn bè?"

"Vậy người đầu tiên là ai?" Đường Bảo hỏi.

Từ Mạch không đáp, nàng ngược lên nhìn trời, ban đầu khi nàng hóa thành hình người, toàn thân đều điện đỏ tím, không phải bởi vốn dĩ mình là một đóa hoa tử sắc, mà bởi vì tên người đó có một chữ "Tử", nàng hy vọng chủ nhân có thể đặt cho nàng một cái tên liên quan tới người ấy, không ngờ chủ nhân thực sự đã làm theo mong muốn của nàng.

Từ Mạch và Đường Bảo quỳ xuống đất, trước mặt hai người là một cái đỉnh nhỏ, bên trong thấp ba nén nhang, hai người cùng nói, "Trời xanh làm chứng, ta - Từ Mạch/Đường Bảo nguyện cùng Đường Bảo/Từ Mạch kết nghĩa kim lan, từ đây về sau sẽ cùng chung hoạn nạn, họa phúc cùng hưởng!" Dứt lời, cả hai trịnh trọng dập đầu ba cái.

Dập đầu xong, Từ Mạch nói, "Ta lớn hơn người, vậy thì ta là tỷ tỷ."

"Sao người có thể chắc chắn người là tỷ tỷ chứ, không thể bởi vì người hóa hình sớm hơn mà trở thành tỷ tỷ được." Đường Bảo bất mãn.

"Ta ở bên mẹ người lúc nàng còn nhỏ, thời điểm ta có linh thức thì người còn chưa ra đời đâu." Từ Mạch đáp.

"Mẹ ta khi còn bé? Người trông thấy rồi sao?"

"Ta..." Từ Mạch bỗng dừng lại, vội vàng sửa chữa, "Ý ta nói là, lúc Thiên Cốt còn bé thì ta đã có ý thức, chứ ta sao có thể trông thấy Thiên Cốt khi nhỏ chứ?"

"À," Đường Bảo gật đầu, "Tỷ tỷ cũng được, vậy là ta đã có cha, có mẹ, có cả chị gái, nhiều người thương ta, tốt quá!"

"Ồ, người cũng thật dễ thỏa mãn, y chang Thiên Cốt vậy."

"Tất nhiên, ai bảo Cốt Đầu là mẹ ta chứ." Đường Bảo hãnh diện nói, "Ai da, vậy để muội kể tỷ nghe, mới ban nãy muội còn đi gặp Thập Nhất sư huynh, ha ha, đồ ngốc ấy, lại không nhận ra muội..."

Đường Bảo nói một thôi một hồi, cái gì cũng liên quan tới Lạc Thập Nhất, Từ Mạch cười, "Sâu ngốc như muội, cũng chỉ có tên hâm hấp như Lạc Thập Nhất là xứng đôi."

"Không cho phép mắng Thập Nhất sư huynh là hâm hấp." Đường Bảo uy hiếp.

"Không phải là do muội nói sao?" Từ Mạch hỏi ngược lại.

"Chỉ muội mới có thể, người khác thì không!" Đường Bảo đáp vô cùng ngang ngược.

Từ Mạch bật cười, "Được rồi, được rồi, không trêu muội nữa."

"Hừ!" Đường Bảo chống nạnh, bất mãn nhìn Từ Mạch, Từ Mạch vừa cười vừa nhìn Đường Bảo, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, xem ra có một người em gái là một chuyện vô cùng tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Xuống Núi Lịch Luyện

Trong đại điện tại Trường Lưu, Lạc Thập Nhất quỳ gối trước Từ tôn, Ma Nghiêm nói với anh chàng, "Tân đệ tử cũng đã tu hành được một thời gian rồi, tới lúc nên để bọn nó hạ sơn lịch luyện, tăng cường kinh nghiệm thực chiến, Thập Nhất, con hãy hướng dẫn đội ngũ lần này đi."

Lạc Thập Nhất khom người hành lễ, "Dạ vâng, thưa sư phụ."

"Phải nhớ kỹ, tuyệt đối tuân thủ nghiêm túc tiên quy giao thủ với người phạm, nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ thì không được khai triển pháp thuật trước mặt phạm nhân, một khi đã vượt biên thì phải thu hồi ngự kiếm, tự đi bằng đôi chân của mình, dọc đường quan sát sự đời, trau dồi kiến thức, giúp chính trừ tà."

"Ai da, thật hâm mộ các con, lúc nào ta cũng muốn được hạ sơn vui đùa một chút, tốt đẹp biết bao." Sênh Tiều Mặc phe phẩy quạt xệp, tiếc nuối than thờ.

Thiều Nguyệt lắc đầu bật cười, Ma Nghiêm bất đắc dĩ đáp, "Sư đệ à!"

Bạch Tử Họa nghiêm mặt, "Chuyến đi lần này phải thực chắc chắn rằng không một đệ tử nào có hành vi bất thường, chúng ta không thể biết được liệu có còn gian tế nào của phái Thất Sát như Doãn Thượng Phiêu hay không đâu."

"Sư huynh, huynh lo..." Thiều Nguyệt quay sang hỏi, Bạch Tử Họa gật đầu.

Ma Nghiêm cũng đồng tình, "Đúng, phải cảnh giác, Thập Nhất, dọc đường con nhớ lưu ý, không có ai đáng nghi là tốt."

"Dạ vâng, thưa sư phụ."

Trong phòng, Hoa Thiên Cốt buồn bã nằm ườn lên bàn, Đường Bảo ở bên cạnh lại đi tới đi lui, "Kiếm tôn muốn mẹ hạ sơn lịch luyện sao?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, không hồn không giận đáp, "Nói ra để ra ngoài thăm thú, tích lũy kinh nghiệm thực chiến."

"Vậy mẹ đi một mình à?"

"Còn các các sư huynh, sư tỷ, sư muội nữa."

"Á... Thế có Thập Nhất sư huynh không?" Đường Bảo thắc mắc, Hoa Thiên Cốt gật đầu, con bé lại hỏi, "Vậy, có Khinh Thủy chứ?" Hoa Thiên Cốt lại gật đầu, Đường Bảo tiếp tục nói, "Thế còn con?" Hoa Thiên Cốt không phản ứng kịp, lại gật đầu.

Đường Bảo cao hứng ngồi xuống, Hoa Thiên Cốt lại ngồi thẳng lưng, bấy giờ mới thốt lên, "Hà? Con cũng muốn đi sao?"

"Dĩ nhiên rồi, mẹ đi, Khinh Thủy đi, Thập Nhất sư huynh cũng đi, vậy mình con ở lại núi Trường Lưu sẽ rất chán." Đường Bảo cười, "Tất nhiên là nếu con đi cùng thì sẽ giúp được mọi người nhiều chuyện, lại có thể chăm sóc mọi người nữa."

"Chuyến này chúng ta phải đi là để giúp chính trừ tà chứ không phải ngoạn du sơn thủy, dọc đường không biết sẽ có bao nhiêu hiểm nguy, bây giờ năng lực của ta vẫn còn yếu kém, ta không thể bảo vệ được con, ngoan nào, con ở lại Trường Lưu chờ chúng ta quay về nhé." Hoa Thiên Cốt khuyên nhủ.

"Ai da, mẹ Cốt Đầu à, con không sợ đâu, mẹ Cốt Đầu ơi, con không phải đệ tử chính thức của Trường Lưu, cùng lắm người ta cũng coi con như nha hoàn của mẹ thôi, nhớ đầu lúc mẹ đi, Thập Nhất sư huynh cũng vắng mặt, có kẻ bắt nạt con thì sao?" Đường Bảo tui thân.

"Lại còn sợ kẻ khác bắt nạt, con còn không bắt nạt người ta thì thôi, mà chẳng phải còn sư tôn và Từ Mạch à, con cũng đã kết nghĩa kim lan với Từ Mạch, còn lo không có ai bảo vệ ư? Con cứ ngoan ngoãn đợi ta ở Trường Lưu đi, ta còn có nhiệm vụ quan trọng hơn dành cho con này." Hoa Thiên Cốt đáp.

"Nhiệm vụ gì thế?" Đường Bảo hiếu kỳ.

"Tất nhiên là chăm sóc sư tôn rồi, con xem, ta mà không ở đây, thế nào sư tôn cũng cô đơn, con giúp ta trông nom sư tôn nhé."

"Không phải là còn Từ Mạch và Từ Trúc sư tỷ sao?"

"Ai da, chỉ cần sư tôn trông thấy Đường Bảo là sư tôn sẽ nghĩ đến ta, thế không phải tốt ư," Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, Đường Bảo chọc chọc Hoa Thiên Cốt, cười gian, "Ồ... Mẹ Cốt Đầu à, hóa ra đây mới là mục đích của mẹ."

"Được rồi, đợi ta về, ta sẽ mang cho con thật nhiều thứ...." Hoa Thiên Cốt dang tay.

Đường Bảo hỏi, "Quần áo đẹp?" Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Và cả thức ăn ngon?" Hoa Thiên Cốt lại gật gù, "Tốt quá, một lời đã định!" Hoa Thiên Cốt đáp, "Ừ, một lời đã định!"

"Vậy bây giờ con đi chuẩn bị hành lý cho mẹ nha." Đường Bảo cao hứng chạy tới bên giường, sắp xếp từng thứ một.

Hoa Thiên Cốt đến phòng Thiều Nguyệt, ngó đầu vào xem xem Thiều Nguyệt đang làm gì, nàng lập tức trông thấy cô ngồi trước bàn lau chùi ngọc tiêu mà cô thường xuyên đeo bên hông, Hoa Thiên Cốt còn do dự không biết có nên vào không thì Thiều Nguyệt đầu chưa cần ngẩng đã lên tiếng, "Tiểu Cốt à, sao không vào?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, ngượng ngừng tiến lại gần, "Sư tôn..."

Thiều Nguyệt đặt ngọc tiêu trên tay xuống, ngửa lên nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt vẫn cúi đầu, "Sư tôn ơi, ngày mai Tiểu Cốt sẽ hạ sơn lịch luyện."

Thiều Nguyệt gật đầu, "Vi sư biết."

Hoa Thiên Cốt cắn môi dưới, "Nhưng mà, nhưng mà Tiểu Cốt không nỡ xa sư tôn..."

Thiều Nguyệt bật cười, "Tiểu Cốt à, mỗi đệ tử đều phải trải qua quá trình xuống núi lịch luyện, mai là con phải lên đường rồi..." Cô thấy khóe mắt đỏ ửng của Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt lại liếc nhìn ngọc tiêu trên tay, vỗ vỗ vị trí bên trái, bảo với nàng, "Tiểu Cốt, lại đây."

Vốn dĩ Hoa Thiên Cốt đang rầu rĩ, nàng sắp phải rời xa sư tôn, thế sao trông sư tôn chẳng buồn bã chút nào, nghe sư tôn gọi mình, nàng mới ngẩng đầu, cao hứng tiến đến, ngồi xuống bên cạnh sư tôn.

Thiều Nguyệt hỏi nàng, "Tiểu Cốt thích gảy cầm hay thổi tiêu?"

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, suy ngẫm, "Tiểu Cốt thích ngọc tiêu của sư tôn, nhưng Tiểu Cốt muốn gảy cầm để có thể hợp tấu với sư tôn."

Thiều Nguyệt nghe vậy bèn phát ống tay áo, một cây cổ cầm đột nhiên xuất hiện trên bàn, "Thế thì hôm nay vi sư sẽ dạy con gảy cầm."

"Có thật không, sư tôn?" Hoa Thiên Cốt giữ ống tay áo của Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt gật đầu, "Nhưng mà kỹ thuật gảy cầm của ta không tốt bằng sư huynh, liệu Tiểu Cốt có cần..."

"Không cần! Sư tôn dạy là được rồi," Hoa Thiên Cốt chợt hồi tưởng lại hình ảnh Bạch Tử Họa nắm tay Thiều Nguyệt, nàng vội vàng cắt đứt lời cô, "Con chỉ cần sư tôn dạy con thôi."

"Vậy được," Thiều Nguyệt vuốt ve dây cầm, "Tiểu Cốt, đặt hai tay lên đây."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt làm theo, còn Thiều Nguyệt ngồi đằng sau để hai tay mình lên hai tay nàng, cẩn thận dạy nàng cách gảy cầm từng bước một.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận sự ấm áp từ lồng ngực của Thiều Nguyệt, bàn tay cũng bao bọc trong sự mềm mại của cô, nàng vốn đang nghe lời giảng của Thiều Nguyệt, thế nhưng suy nghĩ dần dà lại bay đi xa. Nàng hơi xoay đầu để ngắm khuôn mặt dịu dàng của sư tôn, vẻ đẹp ấy dường như muốn nhấn chìm nàng, về cơ bản thì nàng chẳng còn biết sư tôn đang nói cái gì nữa.

Thiều Nguyệt giới thiệu qua vài thủ pháp cơ bản, cô muốn cho Hoa Thiên Cốt thử, song đợi mãi không nghe thấy tiếng đáp lại, Thiều Nguyệt đành nghiêng đầu thắc mắc nhìn Hoa Thiên Cốt, ai ngờ thấy Hoa Thiên Cốt đang nhắm người ngồi ngắm mình, cô bèn gọi, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, "Dạ, sư tôn, người mới nói gì thế?"

Thiều Nguyệt bất đắc dĩ gõ đầu Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt xoa trán, cười ngây ngô, "Tiểu Cốt, không chuyên tâm thì sẽ mất cả đêm đấy."

"Chỉ cần có thể ở cạnh bên sư tôn thì sao cũng được." Hoa Thiên Cốt cười đáp.

"Ôi," Thiều Nguyệt nghe mà cũng thấy ấm lòng, "Nhưng sáng mai con còn phải hạ sơn, vẫn nên nghỉ ngơi sớm thì hơn."

"Vậy sư tôn dạy lại đi, lần này con sẽ chăm chú lắng nghe." Hoa Thiên Cốt không muốn tạm biệt Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt nở nụ cười, "Thế thì con phải tập trung đấy." Hoa Thiên Cốt gật đầu, Thiều Nguyệt lại dạy lại cho nàng, mấy lần Thiều Nguyệt sẽ cầm tay chỉ dẫn cho Hoa Thiên Cốt thì rõ ràng là gảy rất khá, song cô vừa mới rời tay đi tí là Hoa Thiên Cốt lại gảy mãi không xong, Thiều Nguyệt nhìn nàng đầy khó hiểu. Hoa Thiên Cốt chỉ cúi đầu, lè lưỡi một cái, nàng muốn gần gũi sư tôn nên mới cố tình gảy không tốt, tất nhiên là nàng sẽ không nói cho sư tôn biết.

Tập tới khuya, Thiều Nguyệt thấy cũng dạy xong rồi, còn đang chuẩn bị bảo Hoa Thiên Cốt về nghỉ ngơi thì chợt thấy đầu vai nặng trĩu. Hóa ra là do Hoa Thiên Cốt dựa vào cổ ngủ thiếp đi, Thiều Nguyệt đành nhẹ nhàng bế nàng đặt lên giường mình, đắp chăn thay nàng rồi rời đi.

Hoa Thiên Cốt không cảm giác được Thiều Nguyệt nữa thì vội vàng duỗi tay bắt mấy ống áo cô, trong miệng lầm rầm gọi, "Sư tôn, sư tôn..."

Thiều Nguyệt chẳng thể làm gì khác ngoài ngồi xuống, mặc cho nàng níu kéo, cứ thế tĩnh tọa bên mép giường, lẳng lặng chăm sóc Hoa Thiên Cốt.

Trong điện Thất Sát, Thiên Xuân Thu uống rượu một mình, Khoáng Dã Thiên thấy vậy bèn tiến lại gần, "Sao hộ pháp lại uống rượu giải sầu một mình thế?" Khoáng Dã Thiên rót rượu cho gã, "Hộ pháp, ngài có chuyện phiền lòng gì ư?"

"Chẳng có gì làm, cả ngày ru rú trong cái điện Thất Sát." Thiện Xuân Thu đập bàn, giận dữ, "Ta sắp chết ngộp rồi!"

Khoáng Dã Thiên mãi mê nhìn bọ, "Hộ pháp bớt nóng, xem ra Thánh quân đang muốn ngăn cản hành động của chúng ta, hộ pháp à, chỉ cần chiếm giữ được Thần khí mười phương thì chúng ta sẽ vô địch thiên hạ, cũng không biết có bao nhiêu kẻ thêm thường ngoài kia nữa, dù sao thuộc hạ không tin là Thánh quân của chúng ta không động tâm. Ai da, hộ pháp ơi, sao chúng ta không nói dối ngài, bí mật ra tay, chờ đến khi thu thập được Thần khí mười phương, giải phương Hồng hoang chi lực, để hộ pháp thống nhất thiên hạ, thống nhất các phái, lúc ấy chẳng phải ván đã đóng thành thuyền rồi sao?"

Thiện Xuân Thu vuốt ve phần tay phải trống rỗng, "Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Lấy được Hồng hoang chi lực là ta có thể báo thù cho cánh tay mình, nhưng việc thu thập Thần khí thập phương đâu có dễ đến thế."

"Hộ pháp nói đúng, ban đầu thuộc hạ cũng suyết chút nữa thì bị Thiệu Nguyệt giết chết," Khoáng Dã Thiên đảo trông mắt, "Hộ pháp à, thuộc hạ có một kế, chỉ là không biết có thể hay không," Thiện Xuân Thu hứng thú nhìn hẳn, Khoáng Dã Thiên tới rì tai gã.

Mặt Thiện Xuân Thu lộ vẻ gian tà, "kế này hay đấy, nếu như thành công thì ngươi giành được công to rồi."

"Tạ ơn hộ pháp, tạ ơn hộ pháp, thuộc hạ sẽ dốc hết mình để hoàn thành nhiệm vụ." Khoáng Dã Thiên vội vàng rót thêm một chén cho Thiện Xuân Thu.

Lạc Thập Nhất lãnh đạo một nhóm đệ tử mới, tất cả bọn họ đi lên thuyền gỗ ngồi, Hoa Thiên Cốt ở bên Khinh Thủy, ngắm nghía cảnh sắc xung quanh, thần phục không thôi; Sóc Phong lại ngồi với Nghê Mạn Thiên, hai người chỉ lẳng lẳng ngồi; những đệ tử khác tụ năm tụ ba, thỉnh thoảng cười đùa thường thức phong cảnh.

Thuyền cập bến, Lạc Thập Nhất dặn dò, "Mọi người nghe cho kĩ đây, thứ nhất, ngoại trừ tình huống gặp phải quân Thất Sát, bất kì chuyện gì cũng không được phép sử dụng pháp thuật để giải quyết vấn đề; thứ hai, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đã trở thành tử đệ giang hồ, có thể dùng bội kiếm, song chuyện gì nhìn được thì phải nhìn, không được tranh chấp gây mâu thuẫn với người khác; thứ ba, không được ai hành động đơn độc, kể cả việc đi vệ sinh cũng phải theo tổ đội hai người, tất cả nghe rõ chưa?"

"Dạ!"

"Được rồi, các người đi chuẩn bị chút đi, rồi thay trang phục."

"Dạ!"

Lạc Thập Nhất dẫn toàn bộ tới cổng thành nước Thục, nơi đó có một vị diện đồ tướng quân đang nghiêm khắc kiểm tra từng người vào thành.

Khinh Thủy thắc mắc, "Đã xảy ra chuyện gì thế? Kiểm tra nghiêm ngặt như vậy à?"

"Không phải là muốn bắt chúng ta chứ?" Hoa Thiên Cốt lo lắng.

"Miệng quạ đen!" Nghê Mạn Thiên liếc xéo Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt thấy cuối cùng thì Nghê Mạn Thiên cũng chịu để ý đến mình thì cao hứng định tiến lại gần nói chuyện, song đột nhiên cả đám bị một quân đoàn vây kín.

Vị mặc quân phục kia đi tới, trông thấy Hoa Thiên Cốt xong mở bức họa trên tay, so sánh một chút, "Không sai, chính là nhà ngươi!" Hoa Thiên Cốt cũng nhìn bức họa, vô cùng khó hiểu.

Lạc Thập Nhất đưa tay hành lễ, "Tướng quân à, chúng ta là đệ tử phái Đông Hải, đang muốn đến núi Thái Bạch để tham dự đại hội võ lâm, chẳng lẽ có hiểu nhầm gì ư?"

Vị tướng quân kia đi tới, "Hiểu nhầm? Không có hiểu nhầm gì hết," Sau đó chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, "Ngươi, còn cả các ngươi, phải đi cùng ta một chuyến."

"Đi đâu?" Lạc Thập Nhất hỏi.

"Hoàng cung!" Dứt lời bèn xoay gót.

Hoa Thiên Cốt tiến lên phía trước, "Là Lãng ca ca lệnh cho mấy người tới đón bọn ta ư?"

Vị tướng quân kia quay người nhìn nàng, "Ai cơ?"

"Lãng ca ca!"

"To gan! Lại dám gọi thẳng tên của hoàng thượng." Tướng quân tức giận.

Lạc Thập Nhất nói, "Hoàng thượng là bạn của chúng ta."

"Bạn?" Tướng quân tiến tới, "Kẻ tự xưng là bạn của hoàng thượng có rất nhiều, sao ta biết các người là thật hay giả chứ?"

"Huynh cứ về nói với hoàng thượng một tiếng là thật giả sẽ rõ, lần này chúng ta có nhiệm vụ nên mới hạ sơn, quả thực vô cùng bất tiện." Lạc Thập Nhất

thành thật đáp.

"Bất tiện?" Vị tướng quân rút kiếm, "Vậy bây giờ để cho thuận tiện, các người đi theo ta."

Nghê Mạn Thiên tiến đến gần đỡ, "Không được phép vô lễ với sư phụ!"

Vị tướng quân quay đầu nhìn nàng, Lạc Thập Nhất đưa tay ngăn cản Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên đành lùi lại, Lạc Thập Nhất nhìn đôi phương, vị tướng quân không cam lòng chịu yếu thế, gã cũng trợn mắt nhìn lại anh chàng, song phương hình thành nên bầu không khí tuốt guom nã nỏ. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Nước Thục

Giữa bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Đông Phương Úc Khanh đột nhiên vội vàng chạy tới, nói với vị tướng quân kia, "Liệt tướng quân, Liệt tướng quân, đây là bạn ta."

Liệt Hành Vân ngạc nhiên nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Đại học sĩ à, những người này bạn huynh?"

"Không sai." Đông Phương Úc Khanh thốt lên.

"Đại học sĩ, để ta bảo thật với huynh, Liệt Hành Vân ta từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp ai lớn lối như vậy, lại còn tự xưng là bạn của hoàng thượng." Liệt Hành Vân chỉ tay về phía đám Lạc Thập Nhất.

Đông Phương Úc Khanh mãi một đáp, "Liệt tướng quân à, coi như huynh nể mặt ta, để cho bọn họ qua đi."

"À..." Liệt Hành Vân dần mềm giọng, Đông Phương Úc Khanh cho rằng gã đã đồng ý bèn tiến tới chỗ bọn Hoa Thiên Cốt, đột nhiên Liệt Hành Vân lại lớn tiếng quát, "Đội đã!"

Đông Phương Úc Khanh nhìn gã đầy thắc mắc, Liệt Hành Vân chỉ vào bên trong, "Đại học sĩ, huynh có thể vào trước, nhưng mà ta phải bắt bọn họ."

Đông Phương Úc Khanh nói, "Huynh đợi một lát, đợi một lát đi." Anh chàng đến bên Hoa Thiên Cốt lầm rầm, Hoa Thiên Cốt lấy mảnh ngọc đeo trên cổ mình ra, "Liệt tướng quân, huynh xem đi."

Liệt Hành Vân vừa nhìn thấy mảnh ngọc hoàng thất thì nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, "Thấy ngọc như thấy hoàng thượng." Những tay lính khác cũng quỳ theo, "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Liệt tướng quân, thế bây giờ chúng ta đã vào được chưa?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Liệt Hành Vân ngẩng đầu sừng sốt một hồi, "Hả? Có thể, có thể," gã mãi một chỉ huy, "Cho qua, cho qua!"

"Đa tạ Liệt tướng quân." Hoa Thiên Cốt cười bảo, những đệ tử khác cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Đông Phương Úc Khanh dẫn cả đám tới phủ của mình, Kinh Thủy đi loanh quanh bên ngoài một vòng xong thở dài, "Ôi chao, quá khí phách, không biết bên trong còn nguy nga lộng lẫy cỡ nào nữa."

Đông Phương Úc Khanh cười cười, lấy quạt xếp chỉ vào bên trong, "Mời vào!"

Mọi người đi theo, Nghê Mạn Thiên ngắm nghía xung quanh lại không tránh khỏi thắc mắc, "Đông Phương à, dù cho huynh có là một vị quan thanh liêm thì thế này không phải quá mức tồi tàn sao, nhà chỉ có bốn bức tường."

Ánh mắt thâm tình của Đông Phương Úc Khanh hướng về phía Hoa Thiên Cốt, "Căn phòng này là ta để dành cho nữ chủ nhân của ta." Hoa Thiên Cốt thấy Đông Phương Úc Khanh nhìn mình thì chỉ lơ ngơ chẳng hiểu gì.

Nghê Mạn Thiên thấy thế lập tức nhận ra tâm tư của Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương à, ta thấy huynh cũng nên mở mang trí tuệ cho cái người kia đi chứ."

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc chốc lát, chẳng thể làm gì khác ngoài phe phẩy quạt xếp, Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh xong lại nhìn Nghê Mạn Thiên, thắc mắc, "Mạn Thiên ơi, cô đang nói gì vậy, cái gì mà mở mang trí tuệ cơ?"

Nghê Mạn Thiên không nhịn nổi, bật cười, lại gần Đông Phương Úc Khanh, thì thầm, "Con đường này vô cùng khó đi, tương lai phía trước cực kỳ gấp ghe."

Đông Phương Úc Khanh im lặng nhìn Nghê Mạn Thiên, sau đó lại đi một vòng quanh người nàng. Nghê Mạn Thiên bất mãn, "Này, Đông Phương, huynh làm gì vậy?"

"Ta chỉ đang thấy quái lạ, đại tiểu thư Nghê Mạn Thiên sao tự dưng hôm nay lại như đã thay đổi thành một con người khác thế? Đổi tính luôn?" Đông Phương Úc Khanh lấy quạt gõ đầu.

"Huynh...." Nghê Mạn Thiên tức giận chỉ tay về phía Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt vội vàng tiến tới giảng hòa, "Được rồi, được rồi, Đông Phương, bây giờ bọn ta ở đâu thế?"

Đông Phương Úc Khanh cũng không định gây gỗ với Nghê Mạn Thiên, "À, đã bố trí xong phòng cho khách rồi, mong các vị sư huynh hãy ở lại đây mấy ngày."

Lạc Thập Nhất từ chối, "Chúng ta đi là để lịch luyện, đáng lẽ ra không nên ở đây."

"Mọi người là đồng môn của hoàng thượng, ta sao dám lạnh nhạt được, xin các vị sư huynh thông cảm cho nỗi khổ của ta." Đông Phương Úc Khanh khuyên nhủ.

Lạc Thập Nhất hết cách đành gật đầu đồng ý, Kinh Thủy muốn biết đạo gần đây Mạnh Huyền Lăng sống thế nào, bèn tiến tới hỏi Đông Phương Úc Khanh, "Đại học sĩ ơi, Mạnh đại ca ấy, huynh ấy thế nào rồi? Có thể dẫn bọn ta đi gặp huynh ấy được không?"

"Hoàng thượng vô cùng bận rộn, muốn gặp được cũng hơi khó, nói không chừng khéo phải chờ thêm mười ngày nửa tháng nữa cơ."

"Há? Lâu vậy sao, tới lúc đó sợ là chúng ta cũng đã phải quay về." Kinh Thủy lo cuống cuống, "Sớm biết thế ta đã đòi vị tướng quân kia dẫn ta vào cung."

"Cô đừng nóng vội, hay là bây giờ chúng ta tranh thủ vào cung, xem xem liệu hoàng thượng có chút thời gian gặp chúng ta hay không."

Kinh Thủy lập tức chuyển buồn thành vui, "Đa tạ đại học sĩ, huynh thật tốt!"

Đông Phương Úc Khanh nói với mọi người, "Chư vị cứ nghỉ ngơi, tại hạ cáo lui." Rồi phân phó hạ nhân, "Người đâu, nhớ chăm sóc thật chu đáo cho khách của ta."

Bên trong hoàng cung, Mạnh Huyền Lăng trách cứ Liệt Hành Vân, "Ta bảo ngươi mời bọn họ vào, chứ không phải bảo ngươi đi bắt người, may mà ngươi không làm bọn họ bị thương."

"Khởi bẩm hoàng thượng, bình thường người có bao giờ nói mời ai vào đâu, chỉ toàn là bắt giữ không, thế nên lần này ta cũng tưởng như vậy." Liệt Hành Vân ảo não xoay đầu.

Mạnh Huyền Lăng tức tối, trợn mắt nhìn gã, "Ngươi...."

Liệt Hành Vân mãi một nhận sai, "Hoàng thượng, là do ta hiểu nhầm."

"Chuyện này tính sau, may mà lần này có mảnh ngọc." Mạnh Huyền Lăng không tiếp tục truy cứu, Liệt Hành Vân cười một tiếng sáng khoái, Mạnh Huyền Lăng lại phân phó, "Bây giờ ngươi sai người chuẩn bị một chút, ta muốn tới phủ Đại học sĩ, không thể tiếp tục chờ cho tới khi gặp lại đám Hoa Thiên Cốt rồi, ngươi mau đi đi!"

"Dạ vâng!" Liệt Hành Vân hô to, lùi xuống.

Bấy giờ Đông Phương Úc Khanh bước vào, "Tham kiến hoàng thượng!"

"Miễn lễ, ai da, đại học sĩ à, Hoa Thiên Cốt... mọi người có khỏe không?" Mạnh Huyền Lăng hỏi.

"Khởi bẩm hoàng thượng, bọn họ rất khỏe, tất cả đã được an bài trong phủ của thần, xin hoàng thượng an tâm."

"Sao vậy được, ta phải đưa bọn họ vào trong cung thôi."

"Há? Hoàng thượng à, một nhóm của bọn họ rất đông, nếu đột nhiên người nói muốn đưa bọn họ vào cung, vì thần sợ rằng không có đủ thời gian để chuẩn bị."

"Ta đã sớm nhận được tin báo bọn họ sẽ tới đây lịch luyện, cho nên việc quét tước hoàng cung đã được tiến hành, bây giờ ta đi đón bọn họ ngay tức khắc." Mạnh Huyền Lăng nói xong lập tức đi ngay.

Đông Phương Úc Khanh vội ngăn cản, "Hoàng thượng, hoàng thượng ơi, lần này bọn họ lịch luyện trong thời gian rất ngắn, vì thần cảm thấy..."

Mạnh Huyền Lăng ngắt lời anh chàng, "Trẫm đã quyết rồi, bây giờ ngươi theo trẫm đi đón bọn họ." Đông Phương Úc Khanh đành bất đắc dĩ theo sau Mạnh Huyền Lăng.

Trong điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa đang bước đi trong viện thì chợt Từ Huân ghé qua, trên tay là một cái hộp nhỏ đựng cánh hoa, gọi chàng lại, "Từ Họa, chàng đứng yên đó."

Bạch Tử Họa ngừng bước, Từ Huân bốc ít cánh hoa lên, ném giữa không trung, cánh hoa lập tức biến thành hương, phiêu tán khắp nơi, thơm thấm lòng người. Bạch Tử Họa hỏi, "Hương gì thế?"

Từ Huân cao hứng đáp, "Đây là một mùi hương mà ta mới điều chế, thú vị không? Nó gọi là "Chim tàn cất cung", có tuyết tùng mà chàng thích, du tùng, bạch tùng cùng bốn mùi vị mộc hương của thông đuôi ngựa, đặt ở trong tổ chim qua hai mùa đông xuân, chờ đến khi nhựa hương trầm lan tỏa mùi hương, lại lấy tổ chim nghiền thành phấn, bọc viên với rễ cây mộc hương, chôn dưới cây tùng ba thước, sau một năm thì đào lên, đợi nước tan lập tức cho phơi nắng, thế là chế ra được loại mùi vị thâm thúy trong lành, Từ Họa, chàng có thích không?"

Căn bản Bạch Tử Họa không hy vọng Từ Huân làm gì cho chàng, đối với câu hỏi của nàng, chàng chỉ có thể giữ im lặng. Lúc này Sênh Tiêu Mặc tiến tới, "Được, được nha, Thượng tiên Từ Huân thật là tài tình." Từ Huân thấy có kẻ khác quấy rầy bèn phát tay một cái, thu hồi toàn bộ mùi hương, đây là nàng điều chế vì Từ Họa, người khác không có tư cách thưởng thức.

Sênh Tiêu Mặc mở quạt xếp, ngửi chút hương thơm còn đọng lại giữa không trung, "Mùi hương thanh thuần mát lạnh như thế, hơn nữa còn có thủ pháp điều chế không ngại phiền toái, sao lại có một cái tên chói tai như vậy, "Chim tàn cất cung" ư? Đây chẳng phải đang muốn châm chọc sư huynh của ta sao?"

Từ Huân mất kiên nhẫn, "Ngươi thì biết cái gì?"

Sênh Tiêu Mặc bật cười, "Thượng tiên à, đừng coi là thật thế, không lại sợ người ta cho rằng Sênh Tiêu Mặc ta chuyên gia ăn nói lung tung."

"Có chuyện gì?" Bạch Tử Họa hỏi.

"Điện Thất Sát đã tấn công núi Tùng Lệ, Chương môn Tùng Lệ bị thương nặng, nghiêng Bát Quy bị đánh cắp, hơn nữa Thất Sát còn gửi chiến thư với các môn phái còn lại." Sênh Tiêu Mặc nghiêm túc trả lời.

"Cái gì?" Thiệu Nguyệt vừa đến đã nghe thấy tin xấu, "Điện Thất Sát lại bắt đầu rục rịch sao?"

Sênh Tiêu Mặc gật đầu, Thiệu Nguyệt thật hận không thể rèn sắt thành thép, "Sát Thiên Mạch cũng thật tình, chỉ lo bảo dưỡng nhan sắc mà quên mất việc quản lý tốt thuộc hạ của mình!"

"Tiểu Nguyệt, muội có qua lại với Sát Thiên Mạch ư?" Bạch Tử Họa nhận ra ý tứ trong lời Thiệu Nguyệt.

Từ Huân nhân cơ hội đổ dầu vào lửa, "Đường đường là Thượng tiên Trường Lưu mà lại qua lại với Thánh quân Thất Sát, hơn nữa còn là người sẽ chịu trách nhiệm cho chức vụ Chương môn đời sau, xem ra tiên quy của Trường Lưu sắp sửa phải chỉnh lại một chút rồi."

"Ai da, Thượng tiên Từ Huân không biết rồi, ở Trường Lưu, tiểu sư muội không cần tuân thủ tiên quy, đúng không, sư huynh?" Sênh Tiêu Mặc nhanh mồm nhanh miệng.

Từ Huân kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, nàng không ngờ địa vị của Thiệu Nguyệt tại Trường Lưu lại đặc biệt tới vậy, Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu, sau đó nhìn Thiệu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt..."

"Sư huynh, từ lần Thất Sát tấn công Thục Sơn, ta đã khuyên giải Sát Thiên Mạch để hãn quân lý thật kỹ điện Thất Sát của hãn, để chúng chó có tiếp tục làm loạn, mới yên tĩnh một thời gian, không ngờ Thất Sát lại..." Thiệu Nguyệt bất đắc dĩ đáp.

"Chẳng trách bấy lâu nay Thất Sát an phận như vậy, hóa ra là vì tiểu sư muội." Sênh Tiêu Mặc đột nhiên cảm thấy chuyện Thiệu Nguyệt có thể trở thành bạn tốt với người trong ma đạo thực sự là một chuyện mà bọn họ theo không kịp.

"Sênh sư huynh à, ta chỉ khuyên Sát Thiên Mạch một câu, cũng không hẳn là bởi vì ta đâu." Thiệu Nguyệt biết vì Thiên Xuân Thủ đã thương Hoa Thiên Cốt nên Sát Thiên Mạch mới áy náy, chịu quay về quản lý toàn bộ công việc trong điện, ai ngờ Sát Thiên Mạch lại nhanh chóng mất kiên nhẫn như thế, quả nhiên không nên hy vọng quá nhiều, kịch bản của nguyên tác vẫn cứ đang tiếp diễn.

Mạnh Huyền Lăng tới phủ Đại học sĩ, quan sát xung quanh xong lắc đầu lia lịa, "Nơi này sao có thể cho người ở được chứ? Bé thế này, đến hít thở cũng chẳng thông, lại còn không ít muỗi." Sau đó hân vui vẻ tới bên Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, muội theo ta về hoàng cung đi, hoàng cung lớn lắm, cũng giàu nữa, ta còn đặc biệt bố trí cho muội một căn phòng, nhất định muội sẽ thích." Kinh Thủy đứng bên Hoa Thiên Cốt thật vất vả mới có thể gặp được Mạnh đại ca, song trong mắt hãn chỉ có Thiên Cốt, hoàn toàn không để ý tới mình, Kinh Thủy tránh không khỏi cảm thấy buồn bã.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh, nàng vẫn chưa đáp ứng Mạnh Huyền Lăng. Mạnh Huyền Lăng thấy thế bèn lùi về đằng sau, đi tới trước người Đông Phương Úc Khanh, "Đại học sĩ, ngài mau giúp ta khuyên nhủ Thiên Cốt sư muội, để nàng theo ta hồi cung."

Đông Phương Úc Khanh không muốn, nhưng ngoài miệng lại uyển chuyển bảo, "À, việc ấy, hoàng thượng nói đúng, hoàng cung tuyệt đối hơn đứt nơi này gấp vạn lần," Mạnh Huyền Lăng gật đầu hài lòng, ngay sau đó Đông Phương Úc Khanh lại chuyển biến, "Cơ mà, hoàng thượng à, Thiên Cốt có đi du ngoạn sơn thủy đâu, không thể ở lại trong hoàng cung được, lần này Thiên Cốt người ta hạ sơn lịch luyện đấy."

"Có gì không ổn? Hoàng cung lớn như vậy thì tốt mà?"

"Cũng chính vì lớn nên mới không ổn, hoàng thượng cũng từng lịch luyện thi hán phải biết, việc sống trong nhung lụa là kẻ địch lớn nhất của lịch luyện."

"Người..." Mạnh Huyền Lăng tức giận chỉ tay về phía anh chàng, Đông Phương Úc Khanh vội xoay đầu đi, Mạnh Huyền Lăng nói tiếp, "Lời ấy là sai rồi, mọi người đều biết, kẻ địch lớn nhất của lịch luyện là dục vọng trong nội tâm, hoàng cung tràn đầy gấm vóc, lụa là, biết đâu lại có thể tạo cơ hội rèn luyện ý chí của bọn họ thì sao?"

Khinh Thủy gật đầu lia lịa, "Ừ Ừ, nói quá đúng," Nàng đến gần Hoa Thiên Cốt, rỉ tai bảo, "Thiên Cốt à, cậu còn do dự nỗi gì, mau chọn hoàng cung đi." Hoa Thiên Cốt không biết phải làm sao cho phải.

Hai đệ tử đằng sau Khinh Thủy tiến đến, "Ta cũng muốn xem thử hoàng cung."

"Ừ, ta cũng vậy."

Nghê Mạn Thiên vội đứng lên phản đối, "Ai da, ta không đồng ý, quy củ trong hoàng cung nhiều như vậy, ra vào cũng bất tiện, nơi này vẫn tự tại hơn nhiều, Sóc Phong, huynh thấy ta có nói đúng không?"

Sóc Phong đứng dậy, "Ta không thành vấn đề, các người cứ tự quyết đi."

"Sao huynh lại biết là không có vấn đề, dĩ nhiên là phải chọn hoàng cung rồi." Khinh Thủy xoay người nhìn một đệ tử, "Ai da, cậu nói xem!"

Đệ tử kia vội đáp, "Dĩ nhiên là ta chọn hoàng cung."

Còn đệ tử sau lưng Sóc Phong nói, "Dọn tới dọn lui phiền toái lắm."

Cứ thế, hai nhóm bắt đầu tranh cãi, Hoa Thiên Cốt khổ não vô cùng, đột nhiên nàng nảy ra ý tưởng, tới trung gian hai nhóm, đề nghị, "Ai da, không thì mỗi ngày chúng ta ở lại một nơi?"

Nghê Mạn Thiên lập tức từ chối, "Cô muốn chúng ta mệt mà chết à?"

Hoa Thiên Cốt hết cách, Mạnh Huyền Lăng nhanh chóng đề nghị Hoa Thiên Cốt cứ ở lại hoàng cung đêm nay, mà Đông Phương Úc Khanh cũng mãi mốt ngăn cản, bảo là muộn rồi, ở lại đây; hai nhóm lại tranh cãi, Lạc Thập Nhất ngồi trên, nhìn bọn họ một lát rồi đứng dậy lớn tiếng quát, "Ồn ào cái gì, ta quyết, hôm nay cắm trại ngoài thành!"

"Hả?" Cả đám quay đầu kinh ngạc nhìn Lạc Thập Nhất.

Trong điện Tuyệt Tình, Thiệu Nguyệt đang thảo luận với Bạch Tử Họa về chuyện Thất Sát, Thiệu Nguyệt nhớ trong nguyên tác, Thiện Xuân Thu dùng nghiên Bất Quy để đánh úp môn Thái Bạch, bây giờ Tiểu Cốt cũng ở đó, cô bèn hỏi Bạch Tử Họa, "Sur huynh, tác dụng của nghiên Bất Quy là gì thế?"

"Nghiên Bất Quy có thể tái thiết lập mọi vật, trong nháy mắt dịch chuyển mọi người đến nơi mà mọi người muốn đến." Bạch Tử Họa giải thích xong vẫn chưa hiểu sao cô hỏi vậy.

Thiệu Nguyệt gật gù, chẳng trách, song bây giờ vẫn chưa thể kết luận ngay, mục đích của Thất Sát là môn Thái Bạch, trong nguyên tác, Thiện Xuân Thu nhận ra đó là vị trí có lực lượng phòng thủ yếu kém nhất, nếu muốn tấn công thì phải dành thời gian chuẩn bị, đương nhiên không loại trừ khả năng gã sẽ chọn nơi khác, Thiệu Nguyệt vẫn chưa thể nắm bắt được động tĩnh của Thiện Xuân Thu.

"Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa thấy Thiệu Nguyệt nhất mực cau mày trầm tư, "Mọi người đang nghĩ gì?"

"À," Thiệu Nguyệt hoàn hồn, chỉ đành chờ tới tình huống lúc đó mới có thể phân tích cụ thể, từ đó đi đến kết luận chắc chắn, bây giờ vẫn quá sớm, "Sur huynh, huynh nói Thiện Xuân Thu đã cướp được nghiên Bất Quy, vậy mục tiêu tiếp theo của hắn có thể sẽ ở đâu?"

Bạch Tử Họa cũng không rõ, "Động tĩnh lần này của Thất Sát lớn như vậy, xem ra chúng muốn cướp lấy Thần khí mười phương."

Đột nhiên Thiệu Nguyệt nghĩ tới một chuyện, "Sur huynh, bây giờ Tiểu Cốt đang lịch luyện ở đâu?"

"Thập Nhất dẫn bọn họ tới nước Thục." Bạch Tử Họa suy nghĩ một lát rồi trả lời.

"Nước Thục?" Thiệu Nguyệt hỏi, "Là nước Thục của Mạnh Huyền Lăng sao?"

Bạch Tử Họa gật đầu, "Không sai, bây giờ Mạnh Huyền Lăng đã lên làm hoàng đế nước Thục rồi."

"Thanh kiếm Mẫn Sinh!" Thiệu Nguyệt đột nhiên đứng bật dậy.

Bạch Tử Họa giật mình, ngẩng đầu nhìn cô, "Tiểu Nguyệt, mọi người nói gì cơ?"

"Sur huynh à, thanh kiếm Mẫn Sinh hiện đang ở nước Thục, mục tiêu tiếp theo của Thiện Xuân Thu là nó!" Thiệu Nguyệt khẳng định, cô nhớ Mạnh Huyền Lăng bị ca ca của mình tính mưu hòng đoạt vị, mà thanh kiếm Mẫn Sinh lại nằm trong tay hoàng đế nước Thục.

"Tiểu Nguyệt, sao mọi người biết?" Bạch Tử Họa thắc mắc.

Thiều Nguyệt còn đang lo cho Hoa Thiên Cốt nên không trả lời, "Sur huynh à, ta phải tới nước Thục một chuyến, sau này sẽ giải thích tường tận cho huynh nghe, huynh nhớ phải tăng cường chú ý động thái của Thiện Xuân Thu nhé."

Tuy Bạch Từ Họa chưa thấu hiểu triệt để, song chàng tin vào Tiểu Nguyệt, Thiều Nguyệt thấy chàng gật đầu bèn yên tâm rời khỏi điện Tuyệt Tình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Rắc Rối Phức Tạp

Từ Huân quay lại nhìn theo hướng Thiều Nguyệt rời đi, "Từ Họa à, Trường Lưu thật đáng ngờ cô gái Thiều Nguyệt kia quá đặc biệt, ta chưa từng nghe nói đệ tử môn phái nào lại có thể không cần thiết phải tuân thủ môn quy như thế."

Bạch Từ Họa đứng dậy, "Đây là quyết định của sư phụ, nhưng quả thật là Tiểu Nguyệt không giống những người bình thường, môn quy chỉ trói buộc con bé mà thôi."

"Vậy còn chàng thì sao, Từ Họa?" Từ Huân tiến lại gần, "Chàng thực tâm nguyện ý làm Chương môn Trường Lưu hay sao?"

Bạch Từ Họa bình thản đáp, "Đối với ta mà nói, không có nguyện ý hay không, chỉ là nên hay không nên mà thôi."

"Đúng vậy, với một người mà thậm chí bản thân muốn gì cũng không biết, ta còn hy vọng xa vời điều gì cơ chứ?" Từ Huân tự hỏi.

"Từ Huân, đừng lãng phí thời gian, ta...."

"Từ Họa, đây là chuyện của ta, chàng không có quyền can thiệp," Từ Huân vội xoay người bỏ đi, nàng không muốn nghe thấy bất cứ lời nói cự tuyệt nào từ miệng Từ Họa, Bạch Từ Họa không biết phải làm sao thì chỉ đành thờ dãi, trực tiếp phi thân để tới đại điện Trường Lưu.

Bên ngoài thành nước Thục, Lạc Thập Nhất dẫn đệ tử đi dựng trại, song xung quanh tầng tầng lớp lớp quân lính canh giữ, Nghê Mạn Thiên quan sát binh đoàn đi tới đi lui, đành bất đắc dĩ ra sông đứng bảo, "Hoa Thiên Cốt thật đúng là người có lực hấp dẫn, ấy vậy mà cô ấy lại chẳng nhận ra, cũng chẳng hiểu cách từ chối, nhìn xem, bây giờ phát sinh một đồng rắc rối như vậy."

Sóc Phong ở bên Nghê Mạn Thiên, ánh mắt nhìn nàng một cách dịu dàng, Nghê Mạn Thiên thấy hắn nhìn mình thì lại mất tự nhiên, "Này, Sóc Phong, huynh nhìn ta làm gì?"

Sóc Phong thu hồi ánh mắt, lắc đầu, "Nghê Mạn Thiên của trước kia, chỉ cần ai đó vừa nhắc đến Hoa Thiên Cốt thì sẽ lập tức tràn đầy ganh ghét và oán hận," Hắn nhìn về phía Nghê Mạn Thiên, "Còn cô của hiện tại, lại có thể bình tĩnh khi nói tới Hoa Thiên Cốt, thật khiến cho ta khâm phục khả năng lợi hại của Kiếm tôn."

Nghê Mạn Thiên rũ mi mắt, "Kiếm tôn rất lợi hại, người không chỉ là ân nhân của ta, mà còn là người mà ta kính trọng nhất, đúng, người mà cả đời này ta cảm kích xen lẫn bội phục nhất chính là Kiếm tôn."

"Ồ?" Sóc Phong hiếu kỳ, "Thế thì ta càng ngày càng muốn biết, rốt cuộc Kiếm tôn đã làm gì trong suốt một tháng cô bị giam trong tiên lao đấy?"

Nghê Mạn Thiên hồi tưởng lại khoảng thời gian kia, nàng chợt nhớ tới cảm giác không cam tâm cùng tức giận của mình trong ảo ảnh. Nghê Mạn Thiên nhắm mắt lại, mặc niệm bùa chú thanh tâm, lúc ấy nếu không có sự ủng hộ và khích lệ của Kiếm tôn, sợ rằng nàng sẽ không thể kiên trì được bao lâu, nội tâm chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị dục vọng tham lam che phủ. Đợi đến khi Nghê Mạn Thiên mở mắt ra, trí não nàng lập tức trở nên thông suốt, nàng nghiêng đầu cười đáp, "Kiếm tôn chỉ dạy ta một bùa chú thanh tâm mà thôi."

"Bùa chú thanh tâm?" Sóc Phong thắc mắc nhìn nàng, nhưng Nghê Mạn Thiên không nói gì nữa, hắn cũng hỏi tiếp.

Tại đại điện Trường Lưu, Ma Nghiêm cầm trên tay thư thách đấu của Thất Sát, y nổi cơn thịnh nộ, "Thiện Xuân Thu kia thật quá mức phách lối, dám cùng một lúc gửi chiến thư tới tứ đại môn phái Trường Lưu của chúng ta, Thiên Sơn, Thái Bạch và Ngọc Trọc, lại còn nói, nếu như không giao nộp thần khí, thì sẽ tàn sát toàn bộ."

"Các phái đã chung sống trong hòa bình nhiều năm, nay chỉ vì Thần khí mà lại làm to chuyện." Bạch Từ Họa bất an nói.

Sênh Tiêu Mặc gật gù, "Xem ra không thể tránh việc giao chiến với Thất Sát một trận rồi."

"Ngược lại, ta còn muốn xem xem Thiện Xuân Thu có mấy lá gan mà dám khiêu chiến với Trường Lưu của chúng ta! Huống chi Trường Lưu còn có Từ Họa và sư muội, dù cho Sát Thiên Mạch của bọn chúng có xuất hiện thì chúng ta cũng không sợ!" Ma Nghiêm tức giận.

"Hôm nay Tiểu Nguyệt không có ở Trường Lưu." Bạch Tử Họa khai thật.

"Cái gì?" Ma Nghiêm lo lắng, "Thế sư muội đi đâu?"

"Ai da, sư huynh à, huynh bớt giận một chút đi, tiểu sư muội đâu có tự dưng vô cớ rời khỏi Trường Lưu đâu." Sênh Tiêu Mặc nháy nháy mắt với Bạch Tử Họa.

"Tiểu Nguyệt đi tìm kiếm Mẫn Sinh, nó nói đó là mục tiêu của Thiện Xuân Thu."

"Kiếm Mẫn Sinh ư?" Ma Nghiêm thắc mắc, "Sư muội biết tung tích của thanh kiếm Mẫn Sinh sao?"

Bạch Tử Họa gật đầu, "Nếu muốn cướp đoạt Thần khí thì cứ việc tấn công là được, không nhất thiết phải hẹn sau một tháng, chắc hẳn đối phương có âm mưu, như vậy thực sự là kiếm Mẫn Sinh? Song Tiểu Nguyệt đã bảo thanh kiếm Mẫn Sinh đang ở nước Thục, thế thì không cần phải tấn công các phái, vẫn... tồn tại những âm mưu khác nữa?"

Sênh Tiêu Mặc nâng cằm bằng quạt xếp, "Chẳng lẽ... chúng muốn tạo ra tâm lý hoang mang lo sợ? Để các phái nghi ngờ lẫn nhau, rồi tranh thủ cướp đoạt Thần khí? Tuy nhiên với thực lực của Thất Sát, dồn lực tấn công một phái thì còn có khả năng, đây lại đồng thời công chiến bốn phái, cho dù Sát Thiên Mạch đích thân xuất thủ thì cũng tuyệt đối không có khả năng."

"Lòng dạ Sát Thiên Mạch ác độc, hẳn đã nói ngày mười lăm tháng tám tức một tháng sau sẽ tấn công, nhưng ta nghĩ một tháng này sẽ không yên đâu, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, thông báo cho các phái." Ma Nghiêm nghiêm túc bảo.

"Văn phái tận lực tránh né tấn công chính diện." Bạch Tử Họa không hy vọng giao phong trực tiếp để cho sinh linh đồ thân.

"Không sai, động đất ở Tây Nam chưa dứt, Bắc Bộ còn có chiến tranh, Đông Bộ hạn hán triền miên, và lại còn cả nạn lụt, sâu bệnh liên tục không ngừng nghỉ, bách tính đói khổ, hoang mạc lan tỏa diện rộng. Nếu như bây giờ Trường Lưu khai chiến với Thất Sát thì chắc chắn người khổ nhất là dân chúng." Sênh Tiêu Mặc nhíu mày.

"Những ma đầu ở Thất Sát đâu có quan tâm việc ấy, e rằng bọn chúng sẽ chỉ vì Thần khí mà khiến cho rách lưới cá chết." Ma Nghiêm lo lắng.

"Đã có ta trấn giữ Trường Lưu, khả năng Thất Sát tấn công nơi này không cao, truyền lệnh của ta, toàn bộ đệ tử Trường Lưu cùng xuất sơn kháng địch, hỗ trợ các phái khác."

"Được!" Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm cùng gật đầu đồng ý.

Dừng trại xong, Lạc Thập Nhất lắc đầu nhìn quân lính tụ tập xung quanh, sau đó tiến về phía Mạnh Huyền Lăng cùng Đông Phương Úc Khanh, "Đã không còn sớm, xin mời hai vị quay trở về."

Mạnh Huyền Lăng đang chuẩn bị nằm xuống bỗng nhiên bật dậy, "Sư huynh à, tối nay ta muốn ở lại đây."

Lạc Thập Nhất từ chối, "Hai người mà ở lại thì quá thu hút tai mắt của kẻ khác, thực sự sẽ không tiện."

"Ai da," Mạnh Huyền Lăng vội vàng đứng lên, "Nhưng mà..."

Lạc Thập Nhất giờ tay ngăn hắt lại, "Mặc dù đệ nay đã là vua một nước, song cũng là đệ tử của Trường Lưu chúng ta, chẳng lẽ lời của sư huynh, đệ không chịu nghe sao?"

Mạnh Huyền Lăng đánh đáp, "Vậy cũng được, sư huynh, sư đệ xin cáo từ." Đông Phương Úc Khanh khẽ nhếch mép, anh chàng không thể tính là đệ tử Trường Lưu, cho nên hẳn là cũng không cần đi, đúng lúc anh chàng đang mừng thầm thì Mạnh Huyền Lăng quay đầu lại bảo, "Đại học sĩ à, sao ngươi còn chưa chịu đi?"

Đông Phương Úc Khanh hành lễ, "Hoàng thượng hãy cứ đi trước, vi thần sẽ theo sau."

"Thế thì không được, bây giờ ta có đại sự quan trọng muốn bàn bạc với ngươi."

"Thần..."

Mạnh Huyền Lăng thấy Đông Phương Úc Khanh không chịu nhúc nhích bèn tiến tới kéo anh chàng cùng bỏ đi. Hoa Thiên Cốt bước ra từ lầu vãi, thờ phào nhẹ nhõm, ở điện Tuyệt Tình vẫn là tuyệt nhất, haizzz, bây giờ lại bắt đầu thấy nhớ sư tôn rồi.

Ngày hôm sau, Lạc Thập Nhất phân phó đám đệ tử, "Nhiệm vụ hôm nay là mỗi người hãy làm một việc mà bản thân mình mong muốn, tạo phúc cho nhân gian, song nhớ là tuyệt đối không được sử dụng tiên thuật, biết chưa?"

"Biết ạ!"

"Được, chia nhau hành động đi."

"Dạ!" Đám đệ tử lập tức phân tán.

Hoa Thiên Cốt dạo bước trên con đường sỏi uất, nàng gặp một người ăn mày đang ôm con trai mình, khuôn khổ cầu khẩn, "Van cầu mọi người, mau cứu con trai ta. xin hãy phân rú lòng từ bi mà cứu lấy con trai ta, nó đã đổ bệnh mấy ngày rồi..."

Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn mải mốt chạy lại, "Đại thẩm à, em bé bị làm sao vậy?"

"Nó đã đổ bệnh mấy ngày rồi." Nữ ăn mày lớn tiếng khóc than.

"Ta có hiểu sơ sơ về y thuật, đề ta bắt mạch cho thằng bé đi." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt cầm lấy tay đứa nhỏ.

Nữ ăn mày vội cảm ơn rồi rút, "Cảm ơn..."

Bắt mạch xong, Hoa Thiên Cốt lấy kim ra châm cứu cho đứa nhỏ, nhớ khi còn bé, nàng thường xuyên bám theo Nguyệt tỷ tỷ, quan sát Nguyệt tỷ tỷ xem bệnh cho người trong hôn, hơn nữa sư tôn cũng để nàng học được lý ở phổ Thất Tuyệt, bây giờ nàng đã có thể tự phụ trách rồi. Trùng hợp thay Đông Phương Úc Khanh đi ngang qua đây, trông thấy Hoa Thiên Cốt xem bệnh cho con nít thì khẽ mỉm cười.

Sau khi châm cứu, đứa bé tỉnh lại, nữ ăn mày mừng rỡ cúi đầu nhìn con trai nằm trong lòng ngực, vui vẻ nói, "Ai da, tỉnh rồi, cảm ơn nhiều, cảm ơn nhiều."

Hoa Thiên Cốt cũng nở nụ cười, hóa ra việc chữa bệnh cứu người lại là một chuyện thật hạnh phúc, nhất là thời điểm nhìn thấy bệnh nhân khỏe lại, chẳng trách sư tôn lợi hại như thế mà chỉ cam tâm làm một vị thầy thuốc ở trong thôn.

"Cốt Đầu, nàng ở đây à?" Đông Phương Úc Khanh tiến đến hỏi.

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, "Đông Phương ơi, đứa bé này cần phải uống thuốc mới có thể khỏi bệnh."

"Ừ," Đông Phương Úc Khanh ra lệnh cho người đi đằng sau, "Người đâu!"

Hoa Thiên Cốt lại gần dặn dò, "Phiền huynh đi đến dược phòng, chọn ra ít lòng cho thằng bé, càng nhanh càng tốt.

"Dạ vâng!" Gã hạ nhân tuân lệnh, nhận lấy ngân lượng từ Hoa Thiên Cốt xong xoay người chạy đi.

Hoa Thiên Cốt quay trở lại bên nữ ăn mày, an ủi, "Yên tâm đi, thằng bé sẽ sớm khỏe lại."

Nữ ăn mày mãi một quỳ xuống cảm tạ, "Bồ Tát sống, cảm ơn, cảm ơn ngài..."

Hoa Thiên Cốt vẫy tay lia lại, "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, thẩm mau chạy đi."

Đông Phương Úc Khanh thấy vậy thì nhanh trí quay người hô lớn, "Ai da, mọi người mau qua đây xem này, đại phu xem bệnh miễn phí, châm cứu cứu sống lại đứa nhỏ, mau tới đây xem đi, mau tới đây nhìn này, Thần Ý tái thế...."

Đám người xung quanh cũng vây kín lại, Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ bảo, "Đông Phương à, vốn dĩ đứa bé đó cũng đâu có nguy hiểm chết người." Song Đông Phương Úc Khanh giả bộ không nghe thấy, anh chàng tiếp tục kêu gọi, Hoa Thiên Cốt cũng tùy ý anh.

Khinh Thủy muốn chạy đi tìm Mạnh Huyền Lăng, nàng biết Mạnh Huyền Lăng đang ở một biệt viện bên ngoài cung, nhưng khi nàng tới cửa thì lại bị Liệt Hành Vân ngăn cản, nói không có thư mời thì không được bước vào, nàng năn nỉ mãi, Liệt Hành Vân vẫn cứ làm lơ, cuối cùng gã còn rút kiếm bên hông ra dọa nàng, Khinh Thủy đành bỏ đi. Nhưng nàng không muốn bỏ cuộc, nàng tìm một sợi dây, định treo tường để vào, bởi vì trong thời gian lịch luyện không thể sử dụng pháp thuật, cho nên chỉ có thể dùng đến cách ấy. Song ngay khi nàng đang treo được nửa đường thì bị lính tuần tra đi ngang qua bắt quả tang được, cứ thế, Khinh Thủy bị dẫn vào.

Hoa Thiên Cốt xem bệnh miễn phí trên chính lộ, Đông Phương Úc Khanh lấy cho nàng một bộ bàn ghế, hàng dài người xếp hàng, chờ Hoa Thiên Cốt chuẩn đoán cho, Đông Phương Úc Khanh cũng bận rộn giúp đỡ. Từ xa, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đi tới, thấy Hoa Thiên Cốt đang hành hiệp cứu người thì không khỏi thở dài, "Ồ? Thiên Cốt còn khám bệnh cho người ta kìa?"

"Kiếm tôn biết y học, khi lịch luyện hẳn cũng đã từng cứu rất nhiều mạng người." Sóc Phong nói.

Nghê Mạn Thiên gật đầu bật cười, xoay người rồi đi, Sóc Phong bám theo, "Không qua chào Thiên Cốt sao?"

"Không cần thiết, huynh không thấy cô ấy đang bận rộn ư?" Nghê Mạn Thiên dừng bước, quay đầu lại, "Phải kể thêm, bây giờ chúng ta chưa sánh bằng được với Thiên Cốt, phải mau chóng tìm chút chuyện có thể làm thôi."

Sóc Phong duỗi tay chỉ tấm bảng ở phía trước, Nghê Mạn Thiên tò mò nhìn sang, bên trên đó dán một bản thông cáo truy nã một băng cướp trên rừng dưới biển, chúng từng gây án rất nhiều lần tại nước Thục mà binh lính cũng vô phương bắt giữ. Nghê Mạn Thiên vỗ bả vai Sóc Phong, "Được, chúng ta đảm nhận lấy nhiệm vụ này đi."

Khinh Thủy bị coi như thích khách, Mạnh Huyền Lăng kinh ngạc, "Khinh Thủy đây à?"

"Mạnh đại ca..." Kinh Thủy oan uổng, "Muội chỉ muốn tới đây gặp huynh..."

Liệt Hành Vân bất an hỏi, "Hoàng thượng ơi, hai người quen biết sao?"

"Cô ấy là sư muội của ta, các người mau cỏi trối, nhanh!" Mạnh Huyền Lăng thật hận không thể rên Liệt Hành Vân từ sắt thành thép.

"Ồi, ôi, ôi, mau lên, mau đi cỏi trối!" Liệt Hành Vân phân phó thuộc hạ cỏi trối cho Kinh Thủy.

"Mạnh đại ca..." Kinh Thủy xoa cổ tay.

Mạnh Huyền Lăng ngồi ở trên, "Kinh Thủy, sao muội lại đến đây, à, đứng rồi, Thiên Cốt đâu, muội ấy có đi cùng muội không?"

Kinh Thủy cúi xuống, lắc đầu, "Hắn là Thiên Cốt đã đi tìm chuyện mà cậu ấy có thể làm rồi, Thập Nhất sư huynh yêu cầu chúng muội tạo phúc cho dân trong thời gian lịch luyện."

Mạnh Huyền Lăng gật gù, "Thì ra là thế, ta còn định lát nữa đi tìm Thiên Cốt kia."

Kinh Thủy thu hết dũng khí, ngẩng đầu thâm tình nhìn Mạnh Huyền Lăng, "Mạnh đại ca, muội có lời muốn nói với huynh!"

"Hả..." Mạnh Huyền Lăng nhìn biểu cảm nghiêm trọng của Kinh Thủy bèn phát tay, đuổi hết người trong phòng đi, "Các người lui ra."

"Dạ vâng!" Mọi người thi lễ, lùi đi.

Mạnh Huyền Lăng thấy không còn ai, "Kinh Thủy, muội muốn nói gì thế?"

Kinh Thủy chậm rãi tiến tới, "Mạnh đại ca à, muội... muội thích huynh, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, muội đã yêu huynh rồi."

"Hả?" Mạnh Huyền Lăng cả kinh, bật dậy, "Kinh... Kinh Thủy, hắn là muội biết..."

"Muội biết huynh thích Thiên Cốt, nhưng muội sẽ không bỏ cuộc." Kinh Thủy kiên định đáp.

"Kinh Thủy, hà cớ chi muội phải khổ như thế?" Mạnh Huyền Lăng bắt đầu đi.

"Khô ư?" Kinh Thủy lắc đầu, "Mạnh đại ca, không phải huynh cũng vậy sao?"

"Kinh Thủy, muội..."

"Mạnh đại ca, trong lòng huynh cũng đã sớm rõ ràng, Thiên Cốt không..."

"Kinh Thủy!" Mạnh Huyền Lăng vội cắt đứt lời nàng, "Ta sẽ làm cho Thiên Cốt thích ta."

"Quyết tâm của ta với Mạnh đại ca cũng như vậy, cho nên xin huynh đừng ngăn ta thích huynh."

"Kinh Thủy à..." Mạnh Huyền Lăng thờ dãi, đánh sang chuyện khác, "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé, không phải Thập Nhất sư huynh bảo bọn muội lịch luyện ư? Muội cứ ở chỗ của ta thì cũng không hay, chỉ bằng hai ta ra ngoài xem xem có gì làm không đi."

Cuối cùng Kinh Thủy cũng bật cười, gật đầu lia lịa, "Vâng!"

Hai người đi trên chính lộ, nhìn thấy mọi người đang vội vã chạy theo một hướng thì kì quái nhìn nhau, Kinh Thủy mãi một giờ một người lại, hỏi, "Ai da, mọi người chạy đi đâu thế?"

"À, nghe nói phía trước có một vị Thần Y đang xem bệnh hành nghĩa, ai ai cũng muốn đi chữa bệnh." Dứt lời lập tức gạt tay Kinh Thủy để chạy tiếp.

"Mạnh đại ca ơi..." Kinh Thủy ngoảnh mặt lại gọi.

Mạnh Huyền Lăng nhìn về phía trước, "Đi, chúng ta qua xem sao."

Tới nơi mọi người đang tụ tập, Mạnh Huyền Lăng và Kinh Thủy mới thấy rõ, hóa ra là Hoa Thiên Cốt đang xem bệnh cho dân chúng, Mạnh Huyền Lăng vừa muốn tiến tới gọi nàng thì đột nhiên thấy Đông Phương Úc Khanh bưng ly trà đứng bên Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt mỉm cười nhận lấy, uống một ngụm. Bách tích xung quanh vô cùng cảm kích, nói tạ ơn với Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh thay Thiên Cốt nhận lời cảm ơn, động tác bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý.

Mạnh Huyền Lăng trầm mặc, nắm chặt hai tay, hỏi, "Kinh Thủy à, muội xem có phải chính ta căn bản cũng không thể hiểu nổi Thiên Cốt không?"

Kinh Thủy nhìn dáng vẻ thương tâm của Mạnh Huyền Lăng, nàng không biết phải mở miệng thế nào, Mạnh Huyền Lăng lẩm bẩm, "Thời điểm còn ở núi Trường Lưu, ta và Thiên Cốt là hai đệ tử sở hữu tư chất kém nhất trong hàng ngũ, cho nên chúng ta thường xuyên tập luyện vào ban đêm, Thiên Cốt rất nỗ lực, chuyện gì cũng kiên trì làm tới cùng, dần dà ta cũng bị muội ấy thu hút, nhưng giờ ta mới phát hiện ra, ta thật sự không biết Thiên Cốt muốn cái gì, muốn làm gì. Ngay cả Đại học sĩ cũng có thể bỏ qua thân phận để bày biện nơi mà Thiên Cốt có thể chữa bệnh cho dân, thay Thiên Cốt lo toan hết thảy

mọi thứ, giúp muội ấy có thể làm chuyện mà muội ấy muốn làm, còn ta..."

"Mạnh đại ca, Đông Phương vẫn luôn thích Thiên Cốt, tuy ta không biết ý của Thiên Cốt thế nào, nhưng ta biết Thiên Cốt đánh giá Đông Phương rất cao, hơn nữa Đông Phương đã giúp đỡ Thiên Cốt rất nhiều." Kinh Thủy nhìn về phía hai người, vô cùng hâm mộ.

"Đúng thế, ta chưa từng làm cho Thiên Cốt được việc gì, chưa từng..."

"Bây giờ cũng chưa muộn mà." Kinh Thủy nghiêng đầu gượng cười, "Mạnh đại ca à, huynh phải giống muội chứ, đừng cảm thố lộ tâm ý của mình, nếu chưa thử mà đã bỏ cuộc, vậy thì Mạnh đại ca không cảm thấy hối tiếc, không cảm thấy bị thương sao?"

"Kinh Thủy..." Mạnh Huyền Lăng kinh ngạc nhìn Kinh Thủy, sau đó mỉm cười, "Muội thật là một cô gái vừa hiền lành lại kiên cường."

Kinh Thủy nở nụ cười ngượng ngùng, nàng biết có lẽ Mạnh đại ca sẽ không thể từ bỏ tình yêu này, song nàng sẽ nhất mực chờ đợi, nàng tin rằng, sẽ có một ngày, Mạnh đại ca thực sự sẽ tiếp nhận nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thanh Kiếm Mẫn Sinh (Phần I)

Qua mấy ngày lịch luyện, Lạc Thập Nhất bắt đầu kiểm tra thành quả của đệ tử, vì Hoa Thiên Cốt xem bệnh miễn phí cho nên bách tính người người đều tặng nàng danh hiệu Thần Y; Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong hiệp lực càn quét giới cường đạo giang hồ, giải quyết bao vấn đề khó khăn tích trữ thành đồng qua từng năm tháng ở nước Thục, ngoài ra thì những đệ tử khác cũng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao. Lạc Thập Nhất vô cùng hài lòng gật gù, lần hạ son lịch luyện này, biểu hiện của mọi người thực sự không tệ.

Một hôm, Mạnh Huyền Lăng nghe theo lời Kinh Thủy, gọi riêng Hoa Thiên Cốt đến gặp mặt, hai người đứng trên cây cầu gỗ bắc ngang hồ cảnh, Mạnh Huyền Lăng khẩn trương tới độ nắm chặt ống tay áo, Kinh Thủy ở đằng sau quan sát phía từ xa, bấy giờ Đông Phương Úc Khanh cũng xuất hiện, Kinh Thủy lập tức thắc mắc, "Ai da, Đông Phương đây à, sao huynh lại tới đây?"

"Ta nghe nói Hoàng Thượng gọi Cốt Đầu ra, lại không an tâm nên ghé qua xem thử." Đông Phương Úc Khanh đáp.

Cuối cùng Mạnh Huyền Lăng cũng thu được hết dũng khí, "Thiên Cốt, ta thích muội!"

Hoa Thiên Cốt cả kinh, sau đó thở dài, "Lăng ca ca, ta biết huynh vẫn luôn đối tốt với ta, nhưng từ trước đến nay ta chỉ coi huynh là anh trai tốt, ta kính trọng huynh, song cũng chỉ dừng lại ở đấy thôi."

Mạnh Huyền Lăng rũ mi mắt, "Là bởi vì Đại học sĩ ư?"

Đông Phương Úc Khanh đứng cách đó không xa nghe thấy những lời này thì lập tức vênh tai lên, Hoa Thiên Cốt lại lắc đầu, "Với Đông Phương, nhiều nhất là cảm kích, huynh ấy giúp ta rất nhiều việc, ta luôn coi huynh ấy như người bạn thân nhất của ta, cho đến giờ vẫn chưa từng nảy sinh suy nghĩ khác. Hiện tại đây, ta chỉ một lòng muốn chuyên tâm tu luyện, để không phụ sự kỳ vọng của sư tôn, để có thể ở bên chăm sóc sư tôn, để có thể khiến cho sư tôn kiêu hãnh vì người đã thu nhận ta về làm đệ tử." 1

"Thiên Cốt..." Mạnh Huyền Lăng buồn bã, hẳn biết mà, dù cho có thế nào đi chăng nữa, trong lòng Thiên Cốt chưa bao giờ có hắn.

Cách đó không xa, Đông Phương Úc Khanh nghe xong cũng rầu rĩ cúi đầu, lầm bầm, "Cốt Đầu à..."

"Lăng ca ca, thời gian lịch luyện đã chấm dứt, ta phải đi tìm Thập Nhất sư huynh đây."

"Ừ, được..." Mạnh Huyền Lăng chán nản đáp.

Tuy Hoa Thiên Cốt không nỡ lòng, nhưng nàng cũng chỉ đành xoay lưng bỏ đi, nàng rời đi rồi, Đông Phương Úc Khanh cũng lui lại. Mạnh Huyền Lăng đứng hồi lâu, hẳn đứng tới khi toàn thân cứng đờ mới quay người chuẩn bị bước tiếp. Song Mạnh Huyền Lăng vừa ngẩng đầu lên, hẳn đã thấy Kinh Thủy đang đứng ở đằng kia, mỉm cười với hắn, nụ cười rõ ràng vô cùng bi thương, ấy vậy mà Kinh Thủy vẫn rạng rỡ. Kinh Thủy vẫn luôn như thế, dù hắn có ở nơi đâu, chỉ cần hắn ngoảnh mặt lại, hẳn sẽ thấy nàng đứng từ xa nhòa miêng cười dõi theo mình. Trong lòng Mạnh Huyền Lăng đột nhiên lại được bao trọn bởi một dòng nước ấm.

Mạnh Huyền Lăng lại gần Kinh Thủy, nói một cách chân thành, "Cám ơn muội nhé, Kinh Thủy!"

"Mạnh đại ca?" Kinh Thủy không hiểu vì sao Mạnh Huyền Lăng lại nói thế, nàng chỉ thấy cuối cùng thì Mạnh Huyền Lăng cũng chịu cười, thế là nàng cũng cười rộ theo.

Lạc Thập Nhất dẫn toàn bộ đệ tử ra tới cổng thành, Đông Phương Úc Khanh chờ sẵn ở đấy để đưa tiễn, "Lạc sư huynh à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà phải vội vàng rời đi như vậy?"

"Ta nhận được cấp báo từ sư phụ, mười lăm tháng tám Ma giới sẽ tấn công các môn phái lớn, chúng ta phụng lệnh đi tiếp viện cho Thái Bạch."

"Nếu cần thì nước Thục luôn sẵn sàng tương trợ, có gì thì mọi người xin hãy cứ đề nghị."

"Được." Lạc Thập Nhất thoải mái đáp.

Hoa Thiên Cốt vẫn lo cho bệnh nhân trong thành, "Đông Phương ơi, những người ốm đau kia xin giao cả cho huynh."

"Nàng an tâm đi, ta sẽ xử lý thật tốt. À mà Cốt Đầu, lần xuất thành này nhất định phải cẩn thận, nắm chắc phần thắng thì hẵng đánh, thấy không lại thì chạy ngay, biết chưa?" Đông Phương Úc Khanh bắt an dặn dò.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, Khinh Thủy nhanh nhẩu tiến tới, "Đông phương đại ca à, huynh nhớ giúp ta gửi lời lại cho Mạnh ca ca nhé, bởi vì thời gian gấp rút quá cho nên ta chưa kịp giã từ." Đông Phương Úc Khanh đồng ý.

"Khinh Thủy, chúng ta mai lên đường thôi." Lạc Thập Nhất thúc giục.

"Các vị, xin cáo từ." Đông Phương Úc Khanh chấp tay hành lễ.

Mọi người cũng đáp lễ, "Xin cáo từ!"

Dọc đường tới môn Thái Bạch, đoàn Lạc Thập Nhất bỗng chợt gặp thời tiết xấu. Cả bầu trời bị mây đen bao phủ, Lạc Thập Nhất nhận ra có gì đó sai sai, anh chàng lập tức phân phó mọi người đi tìm chỗ lánh. Quả nhiên chỉ một lát sau, một đám đệ tử Thất Sát ầm ầm kéo đến, ai cũng đeo một chiếc mặt nạ trông vô cùng đáng sợ, kẻ dẫn đầu chợt dừng lại, ngó nghiêng xung quanh, đám Lạc Thập Nhất mãi một cúi đầu trốn kỹ hơn. Có lẽ do đối phương phát hiện điểm bất thường cho nên chúng chậm rãi tiến về phía Lạc Thập Nhất, bọn Hoa Thiên Cốt lo lắng không dám nhúc nhích, Nghê Mạn Thiên không chịu nổi cảm giác bị động như vậy, nhỏ giọng tức tối, "Thật ghê tởm, chúng ta ra liều mạng với chúng là xong, cùng lắm là đánh không lại."

Lạc Thập Nhất không phải là không có ý định này, anh chàng truyền đạt ý tưởng cho mọi người, thời điểm đám đệ tử Thất Sát tiến lại gần, bọn họ xông ra nghênh địch. Ai ngờ bất ngờ bầu trời tự nhiên hiện một bạch trắng xóa, vạch trắng này vừa lướt qua thì đám đệ tử Thất Sát lập tức ngã oạch xuống đất, muốn dậy cũng không dậy nổi, tan thành mây khói. Hoa Thiên Cốt thì đã thấy quen tới nỗi không thể quen hơn được nữa rồi, nàng vội vã chạy tới, Lạc Thập Nhất ngăn không kịp, chỉ gọi với thôi, "Thiên Cốt ơi..."

Hoa Thiên Cốt chạy đến bãi đất trống, hô lên, "Sư tôn! Sư tôn! Là người sao?"

Thieu Nguyệt bỗng xuất hiện trước mặt Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vui sướng xông tới ôm chầm lấy Thieu Nguyệt, "Sư tôn, thật sự là người sao! Tiểu Cốt nhớ người lắm luôn."

"Tiểu Cốt à, mới mấy ngày không gặp mà sao con ngày càng biết làm nũng." Thieu Nguyệt cười bảo.

"Ha ha..." Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng buông Thieu Nguyệt ra, lắc lư đầu.

Lạc Thập Nhất tiến tới, "Đệ tử xin bái kiến Kiếm tôn!"

"Bái kiến Kiếm tôn!" Những người khác cũng hành lễ.

Thieu Nguyệt vội nói, "Đây không phải là Trường Lưu, không cần phải lễ độ quá như thế."

"Dạ!"

Hoa Thiên Cốt quay sang thắc mắc, "Sư tôn ơi, sao người lại ở đây thế?"

"Ta lo nước Thục có biến nên tới kiểm tra trước, giữa đường lại vô tình gặp phải đám Thất Sát đang có hành vi khả nghi nên ghé lại quan sát."

"Nước Thục ấy à?" Khinh Thủy chạy tới lo lắng, "Mạnh đại ca xảy ra chuyện gì sao?"

"Bây giờ thì vẫn chưa biết nữa, cho nên mới phải đi một chuyến để kiểm tra." Thieu Nguyệt nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, con đi với ta." sau đó nhìn Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất, con dẫn những đệ tử khác đi tiếp viện cho môn Thái Bạch."

"Vâng!" Lạc Thập Nhất đáp.

Khinh Thủy cầu khẩn, "Kiếm tôn, con cũng phải tới nước Thục với hai người, con lo cho an nguy của Mạnh đại ca quá."

"Khinh Thủy!" Lạc Thập Nhất khẽ quát, ngăn nàng tiếp tục.

Thieu Nguyệt nhìn Khinh Thủy, trong nguyên tắc, nàng ta là bạn tốt của Tiểu Cốt, suốt đời chung tình với Mạnh Huyền Lăng, song bởi vì Mạnh Huyền

Lăng mãi vẫn không thể quên Tiểu Cốt, cho nên nàng đã sinh lòng ghen tị, gián tiếp hại chết Đường Bảo, khiến cho Tiểu Cốt trở thành Yêu Thần, nếu như nàng có thể kết duyên cùng Mạnh Huyền Lăng thì hẳn cũng sẽ là một chuyện tình đẹp. Kinh Thủy bất an đợi câu trả lời của Thiệu Nguyệt, thấy Thiệu Nguyệt chưa nói gì, nàng cũng cho rằng Kiếm tôn không đồng ý, đành thất vọng lùi lại. Vậy mà bây giờ, Thiệu Nguyệt lại thốt lên, "Cũng được, Kinh Thủy đi cùng đi."

Kinh Thủy kinh ngạc vui mừng, ngẩng đầu, "Có thật không ạ? Kiếm tôn, người đồng ý ư?"

Hoa Thiên Cốt buồn cười, "Kinh Thủy à, cậu nhìn lại mình xem, sư tôn đã đáp ứng cậu rồi, cậu cứ yên tâm đi."

"Tốt quá, Thiên Cốt ơi." Kinh Thủy cao hứng bắt lấy cánh tay Hoa Thiên Cốt, hai người tụm lại một chỗ xì xầm.

Thiệu Nguyệt bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, Nghê Mạn Thiên thấy thế cũng muốn xin đi cùng Kiếm tôn, Thiệu Nguyệt thấy nàng tiến lại bèn phản phác, "Mạn Thiên à, con đi theo Thập Nhất tới môn Thái Bạch trước đi."

Nghê Mạn Thiên dừng bước, "Kiếm tôn, nhưng mà con..."

Thiệu Nguyệt tiến thêm mấy bước nữa, "Mạn Thiên à, con không thể đi với bọn ta, bên Thập Nhất vẫn còn thiếu nhân lực, con nên ở lại để trợ giúp sư phụ con."

Nghê Mạn Thiên nghe xong lại vô cùng cao hứng, nàng gật đầu, "Dạ vâng, thưa Kiếm tôn!"

Cứ thế, Thiệu Nguyệt và Lạc Thập Nhất chia hai đường, một nhóm về nước Thục, một nhóm đến môn Thái Bạch. Bây giờ, tại nước Thục, Mạnh Huyền Lăng đang ngồi trên ngai vàng, hắn liếc nhìn đồng tấu chương trên mặt bàn, nhìn một lát thì cũng không chịu nổi, hắn buông hết xuống, chán nản than thở. Đông Phương Úc Khanh thấy Mạnh Huyền Lăng thả tấu chương xuống bèn cho rằng hắn đã xem xong, anh chàng vội vàng dâng phần của mình lên, "Còn nữa, việc tu sửa đập Vĩ Kị cũng cần phải nhanh chóng xem xét."

"Hả?" Mạnh Huyền Lăng không biết phải làm sao, cuối cùng đành nhận lấy tấu chương, "Sao vẫn còn thế nhỉ, đầu ta thấy rất đau rồi."

Lúc này lại có người chạy vào, "Bẩm báo Hoàng Thượng, Minh Vương cầu kiến."

"Mau cho vào!" Mạnh Huyền Lăng lập tức vui vẻ, hắn vừa lên ngôi thì tức khắc phong cho hoàng huynh mình chức danh Minh Vương, có rất nhiều chuyện trong triều cần đến ý giải quyết.

"Cho truyền Minh Vương vào điện." Minh Vương - Mạnh Huyền Thông bước tới, Mạnh Huyền Lăng vội vàng đi xuống.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Mạnh Huyền Thông khom người hành lễ.

Mạnh Huyền Lăng mãi mót đỡ lấy y, "Mau miễn lễ, huynh tới thật đúng lúc, ta sắp bị làm phiền đến chết rồi."

Mạnh Huyền Thông liếc nhìn đồng tấu chương đang sau lưng hắn, hiểu rõ vấn đề, "Hoàng Thượng thấy khó khăn vì những chuyện con con vụn vặt trong triều ư?"

"Còn có thể vì gì khác sao, đầu đệ sắp nổ tung rồi." Mạnh Huyền Lăng gõ trán mình.

"Vậy thì tốt, ta đã sai người tìm minh châu thượng đẳng từ Tây Vực mang sang, lấy danh nghĩa Hoàng Thượng để mở tiệc thưởng ngọc, một phần vì muốn đại thần thấy Hoàng Thượng là người trọng tài, vui tôi cùng vui vậy; mặt khác cũng là để cho kẻ ngoài thấy hoàng thất chúng ta hòa thuận, gia đình quốc an." Mạnh Huyền Thông mỉm cười ôn hòa, song đáy mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

Mạnh Huyền Lăng thốt lên, "Được vậy thì tốt quá."

Mạnh Huyền Thông tiến thêm một bước, nói với Đông Phương Úc Khanh, "Đại học sĩ à, đến lúc đó bôn vương hy vọng ngài sẽ nể mặt ta, mong ngài tới để thưởng thức bữa tiệc."

"Minh Vương đã mời thì chắc chắn ta phải đi."

"Được!" Trong con người Mạnh Huyền Thông lóe lên chút tính toán, sau đó y quay lưng rồi đi.

Ngay đêm hôm đó, đại yến thưởng ngọc bắt đầu, khi đoạn ca múa kết thúc, Mạnh Huyền Thông bước đến, "Thưa Hoàng Thượng và các vị đại thần, rượu qua tam tuần, thức đủ ngũ vị, tiêu vương nghĩ đã tới lúc vào chủ đề." Sau đó y vỗ tay một cái, một hàng nữ tử mỗi người bưng vào một viên dạ minh châu, Mạnh Huyền Thông cầm một viên lên, tới trước mặt Mạnh Huyền Lăng, "Hoàng Thượng, ta cảm thấy những viên dạ minh châu này vô cùng đều đặn, chẳng khác nào thứ ánh sáng của bầu trời, Hoàng Thượng cảm thấy thế nào? Nếu Hoàng Thượng thích, ta sẽ phái người mang vào cung cho ngài."

Mạnh Huyền Lăng bật cười, "Đại ca, không phải là huynh không biết, ta vốn chẳng đoái hoài gì những vật ngoại thân như thế này, đại ca à, huynh cứ giữ lấy đi."

Mạnh Huyền Thông rút lại viên dạ minh châu trên tay, "Cũng đúng, những thứ phàm thường này sao có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng kia chứ?"

Đông Phương Úc Khanh nhận ra có gì đó sai sai, anh chàng vội tiến lại gần, "Hoàng Thượng, vì thần có chuyện muốn thương nghị với ngài ngay lập tức, chúng ta mau hồi cung thôi."

"Hôm nay Hoàng Thượng không thể đi đâu!" Mạnh Huyền Thông ném viên dạ minh châu lên không trung, ngay tức thì có mấy kẻ mặc áo đen xuất hiện, giết chết hết ca kỹ cùng binh lính hiện đang có mặt ở đây, còn những đại thần ngồi kia đều bị bắt giữ, Đông Phương Úc Khanh nhìn thanh kiếm đang kề sát bên cổ mà không thể phản kháng, anh chàng trầm nghĩ, hãy cứ để hần ta trải nghiệm cảm giác này suy chuyển này đi, thế hần mới có thể hiểu được, thế nào là đất nước, và thế nào là gia đình.

"Đại ca, chẳng lẽ... huynh thật sự muốn soái vị sao?" Mạnh Huyền Lăng đưa thanh bảo kiếm hoàng thất lên phòng ngự.

"Soái vị? Ta chỉ muốn đòi thứ vốn thuộc về ta mà thôi."

"Huynh không hề quan tâm tới tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta sao?"

"Tình nghĩa huynh đệ?" Mạnh Huyền Thông khinh bỉ, "Giữa chúng ta có tình nghĩa huynh đệ ư? Từ bé tới lớn, cái gì người cũng muốn cướp khỏi tay ta, trước mặt phụ hoàng, người luôn tỏ ra là người chẳng cần thứ gì hết, thật ra người luôn thèm khát tất cả! Trách cũng phải trách ta quá đề cao tình nghĩa huynh đệ, dọc đường hồi kinh không tìm cách giết phứt người đi, giữ mạng sống cho người đến tận ngày hôm nay, thế mà người còn bảo với ta về tình nghĩa huynh đệ sao?"

"Đại ca, hóa ra bao nhiêu năm qua huynh luôn suy nghĩ về ta như vậy, nếu huynh muốn ngai vàng, thì huynh cứ việc lấy nó đi, chỉ cần huynh nói với ta một tiếng, ta sẵn sàng trả nó lại cho huynh, bởi vì vốn dĩ trong lòng ta, ta không hề quan tâm cái ngôi vị hoàng đế ấy, cái ta quan tâm, là tình cảm giữa hai chúng ta kia!"

"Hừ, nói thật dễ nghe, nếu không phải vào giờ phút này đây, khi mà Liệt Văn Hành cùng toàn đội của gã đã chết hết, người bị dồn vào tình cảnh khôn đốn thì liệu người có thốt ra những lời như vậy hay không?" 1

"Huynh nói gì cơ? Liệt tướng quân đã chết?" Mạnh Huyền Lăng không tin nổi vào tai mình.

"Ta đưa người đi gặp gã nhé, thấy có được không?" Mạnh Huyền Thông nói xong cũng vung tay lên, mấy kẻ diện đồ đen sau lưng tiến tới ám sát Mạnh Huyền Lăng, Mạnh Huyền Lăng cầm kiếm vua, đánh bại từng người bọn họ, Mạnh Huyền Thông thấy thế bèn đích thân nhập trận, đụng đầu với Mạnh Huyền Lăng. Song phương mới ban đầu còn không phân rõ thực lực, nhưng dần dà Mạnh Huyền Thông chiếm được thế thượng phong, Mạnh Huyền Lăng chung quy không địch nổi y, bị y một cước đá bay thanh kiếm trong tay, chém thương cánh tay của Mạnh Huyền Lăng, kiếm vua bị vậy máu thì lập tức hóa đỏ giữa không trung.

Từ xa, Thiều Nguyệt trông thấy hiện tượng lạ trên không trung, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Sur tôn, đó là cái gì thế?"

Thiều Nguyệt nhíu mày, "Là thanh kiếm Mẫn Sinh ư? Xem ra chúng ta tới trễ rồi, Tiểu Cốt, Kinh Thủy, mau đến hoàng cung thôi."

"Dạ vâng!" Hoa Thiên Cốt và Kinh Thủy biết chuyện đang trở nên vô cùng nghiêm trọng, hai người nhanh chóng lấy tốc độ tối đa để bám theo Thiều Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thanh Kiếm Mẫn Sinh (Phần Ii)

Thanh kiếm Mẫn Sinh rơi xuống, Mạnh Huyền Thông bắt lấy nó, sau đó đâm về phía Mạnh Huyền Lăng, Mạnh Huyền Lăng ngã dưới nền đất, thân thể bị thương nặng. Đông Phương Úc Khanh muốn chạy tới thì vũ khí kề bên cổ lại ngăn lại, Mạnh Huyền Thông từng bước tiến lại gần Mạnh Huyền Lăng, cho tới khi y đến trước mặt hần, Mạnh Huyền Thông mới giơ cao thanh kiếm vua trong tay, chém một cách dứt khoát, Mạnh Huyền Lăng thấy thanh kiếm xoẹt qua bên thềm nghĩ, thôi phen này toi chắc rồi, hần nhắm chặt mắt lại.

"Hoàng Thượng!" Đông Phương Úc Khanh hét to.

Bấy giờ, một tia sáng bạc chợt thoáng qua, thanh kiếm Kinh Lôi bất thành linh xuất hiện, cản trở Mẫn Sinh trên tay Mạnh Huyền Thông, một đốm một bạc đối đầu, ánh sáng vô cùng chói mắt giữa màn đêm, cuối cùng Mạnh Huyền Thông không chịu nổi trước uy lực của Kinh Lôi, Mẫn Sinh trên tay cũng bị chấn động. Thiều Nguyệt mãi một chạy tới, tiến lên tiếp nhận Mẫn Sinh, ai ngờ Thiện Xuân Thu không biết từ đâu chui ra đột ngột tập kích, cô vội giơ tay chống lại đối phương, rõ ràng không phải là đối thủ của Thiều Nguyệt, song Thiện Xuân Thu vẫn bật cười độc địa, Thiều Nguyệt bỗng cảm giác sai sai, cô chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Kinh Thủy từ đằng sau.

"Kinh Thủy!" Hoa Thiên Cốt thấy Kinh Thủy bị một gã diện đồ đen đánh lén, nàng ta bị thương khi đang cố gắng bảo vệ Mạnh Huyền Lăng, Hoa

Thiên Cốt bèn nhanh chóng hạ gục một tên mặc đồ đen để xông tới bên Kinh Thủy.

Thiều Nguyệt vừa phân tâm, Thiện Xuân Thu đã nhân cơ hội liên tục sử dụng đại chiêu hồng đoạt lại kiếm Mẫn Sinh từ tay cô. Kinh Lôi như cảm ứng được, một kiếm phi đến, Thiện Xuân Thu cảm nhận được nguy hiểm thì chỉ đành tiếc nuối thu tay, né tránh đợt công kích của Kinh Lôi, gã đã từng lĩnh giáo qua y lực thanh kiếm ấy rồi, thật sự không dám cứng chọi cứng như trước nữa.

Thanh Kinh Lôi và thanh Mẫn Sinh lại đan xen va chạm vào nhau, một đỏ một bạc không ngừng phát sáng trên không trung, những người hiện đang có mặt ở đây thực sự không thể chịu nổi, ai nấy đều bật tai lại, chỉ mình Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt không hề hấn, bởi vì Hoa Thiên Cốt vẫn giữ bùa hộ mạng Thiều Nguyệt tặng nàng, trong đó ẩn chứa năng lực sấm sét của Kinh Lôi cho nên nàng mới không bị ảnh hưởng.

Mặc dù Kinh Thủy thấy rất đau đớn, thế nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy Mạnh Huyền Lăng đang bị thương, hai tay che tai cho hắn, không hề quan tâm tới bản thân mình, Mạnh Huyền Lăng muốn đưa tay ngăn nàng lại, song hắn không còn đủ sức, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn Kinh Thủy thống khổ, chẳng biết sao, lòng hắn tê dại vô cùng. Hoa Thiên Cốt nhận ra mình không bị làm sao, nàng vừa quay đầu lại đã thấy tình huống chỗ Kinh Thủy, nàng vội vã chạy tới, che tai cho Kinh Thủy, bấy giờ Mạnh Huyền Lăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiện Xuân Thu cũng không chịu nổi âm thanh của kiếm, gã mãi một tinh tọa vận công ngăn chặn lại tiếng ồn xâm hại, cuối cùng hai thanh kiếm cũng dừng hẳn, từ từ hạ xuống trước mặt Thiều Nguyệt, sau đó một tiền một hậu chuyển động xung quanh cô. Tuy Thiều Nguyệt vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, song cô cảm giác giữa thanh Kinh Lôi và thanh Mẫn Sinh hình như tồn tại một mối quan hệ sâu xa nào đấy. Trong lúc cô suy tính thì kiếm Kinh Lôi đã tự động trở về bên trong cơ thể Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì kiếm Mẫn Sinh cũng đã bám theo đi vào bên trong.

"Làm... làm sao lại có thể?" Thiện Xuân Thu không thể tin vào mắt mình, thanh kiếm Mẫn Sinh là một trong Thần Khí Mười Phương, sao lại có chuyện nó tự mình chui vào thân thể của người khác, cứ như.... đang tiếp nhận chủ nhân vậy.

Thiều Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, cô thử triệu hồi Mẫn Sinh giống như triệu hồi Kinh Lôi, không ngờ kiếm Mẫn Sinh thực sự xuất hiện trên tay mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Thiều Nguyệt trầm ngâm hồi lâu rồi mà không cái nào có thể được giải đáp.

"Sư tôn ơi, vì sao thanh Mẫn Sinh lại..." Hoa Thiên Cốt quan sát thanh Mẫn Sinh trên tay Thiều Nguyệt, tò mò.

"Vi sư cũng không rõ, chúng ta nên quay về Trường Lưu để hỏi thử sư huynh." Thiều Nguyệt thu hồi Mẫn Sinh, nhìn Thiện Xuân Thu, "Lại gặp mặt, giờ hẳn là chẳng có ai ngăn cản ta giết người đâu nhỉ." Dứt lời, Thiều Nguyệt triệu hồi Kinh Lôi, phát tay để thanh kiếm đâm về phía Thiện Xuân Thu.

Thiện Xuân Thu đã cảm thấy đại sự bất thành từ sớm, gã hoàn tất việc chuẩn bị công đoạn chuẩn lẹ, thời điểm Thiều Nguyệt vừa mở miệng, gã đã biến thành một bóng đen tán tã, thanh Kinh Lôi đâm xuyên qua bóng đen, cắm xuống nền đất, Thiều Nguyệt thả tay, "Lại để hắn thoát rồi."

"Sư tôn ơi," Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh một vòng, nàng nhìn những người dưới mặt đất, họ đều hôn mê bất tỉnh sau sự kiến hai thanh kiếm ban nãy, nàng lo lắng hỏi, "Nên làm gì với những người này đây ạ?"

Thiều Nguyệt cũng quan sát tứ phía, sau đó đi tới Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương Úc Khanh, đủ rồi, không cần phải giả bộ nữa."

Đông Phương Úc Khanh thấy không còn có thể qua mặt Thiều Nguyệt, đành chẳng thể làm gì khác hơn ngoài đứng dậy chấp tay hành lễ, "Không ngờ Kiếm tôn có thể thấu rõ hết thảy."

"Kể cả khi thấu rõ, ta cũng không muốn lợi dụng những người mà ta cảm thấy có thể lợi dụng được." Ánh mắt Thiều Nguyệt trở nên sắc bén, Đông Phương Úc Khanh giật mình, ánh mắt này y chang lần ở trong Dịch Hủ các, chẳng lẽ cô ta đã phát hiện ra thân phận của mình? Anh chàng bất an thầm nghĩ.

"Chắc hẳn ngươi đã có ý định của bản thân, chuyện nội bộ nước Thục, tiền phái Trường Lưu của chúng ta cũng không tiện nhúng tay, mọi việc để lại cho ngươi, còn thanh Mẫn Sinh này, ta sẽ tự tới trình bày với Mạnh Huyền Lăng." Thiều Nguyệt biết Đông Phương Úc Khanh muốn Mạnh Huyền Lăng thực sự ý thức được tầm quan trọng của quốc gia, vậy nên cô quyết định giao hết mọi chuyện cho anh chàng.

Đông Phương Úc Khanh nhìn Thiều Nguyệt đầy khó tin, cô ta đã biết chuyện mình muốn khiến cho Mạnh Huyền Lăng tỉnh ngộ, Thiều Nguyệt... người này ngày càng trở nên thần bí, Đông Phương Úc Khanh đột nhiên cảm thấy, tuyệt đối không thể đối nghịch với cô ta, nếu không sẽ bại lộ mất, nhưng mà... mình đã bại lộ rồi mà, không phải ư? Đông Phương Úc Khanh chỉ đành gật đầu đồng ý.

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt, lại nhìn Đông Phương Úc Khanh, thắc mắc, "Sư tôn ơi, hai người đang nói gì thế?"

Thiều Nguyệt quay lại giải thích với Hoa Thiên Cốt, "Ý vi sư là, chuyện nơi này giao lại cho Đông Phương Úc Khanh, chúng ta tới môn Thái Bạch trước, Thiện Xuân Thu gặp cản trở ở đây, nhất định sẽ nghĩ cách để cướp đoạt những món Thần khí khác."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Được, tất cả nghe theo sư tôn." Chợt nàng nhớ ra Kinh Thủy, nàng chỉ tay về phía Kinh Thủy nằm dưới đất, hỏi, "Sư tôn ơi, thế Kinh Thủy thì phải làm sao?"

Thiều Nguyệt liếc nhìn, Kinh Thủy đang che chở cho Mạnh Huyền Lăng trên nền đất, "Để con bé ở lại đây đi, trái tim con bé thuộc về nơi này."

"Cốt Đầu!" Đông Phương Úc Khanh gọi Hoa Thiên Cốt khi nàng đang chuẩn bị rời đi, Hoa Thiên Cốt ngoảnh mặt lại, thắc mắc, "Đông Phương, sao thế?"

Đông Phương Úc Khanh nhìn Thiều Nguyệt sau lưng nàng, muốn nói xong lại thôi, "Cốt Đầu à, trên đường nhớ phải thật cẩn thận."

"Ừ, gặp lại nhé, Đông Phương." Hoa Thiên Cốt đi theo Thiệu Nguyệt, Đông Phương Úc Khanh dõi theo bóng lưng nàng, lặng lẽ xuất thần.

Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt tới một ngôi miếu bỏ hoang, nhẹ nhàng đặt Khinh Thủy với Mạnh Huyền Lăng ở dưới đất, lại bày bố kết giới bảo vệ bọn họ trong lúc bọn họ đang bị hôn mê. Khi đã hoàn thành hết thủ, Thiệu Nguyệt bảo Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, chúng ta đi thôi."

"Sư tôn ơi, sao người lại đưa Khinh Thủy và Lăng ca ca ra khỏi hoàng cung vậy, ở đó có Đông Phương, giao cho huynh ấy không phải là ổn sao?"

"Chính vì vậy nên mới phải đưa bọn họ đi," Thiệu Nguyệt kiên nhẫn đáp, "Tâm tư của Mạnh Huyền Lăng hoàn toàn không đặt vào chuyện quốc sự, thằng bé căn bản không hề quan tâm tới nỗi khổ của bách tính, một lòng chỉ nhất nhất suy nghĩ xem nên làm thế nào để chiếm được lòng con gái, cho nên Đông Phương Úc Khanh mới muốn nhân cơ hội này khiến Mạnh Huyền Lăng hiểu được, thế nào là quốc gia, thế nào là gia đình."

"Ồ..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, "Sư tôn, người biết hết rồi sao?"

Thiệu Nguyệt gật đầu, Hoa Thiên Cốt vội vàng xua tay, "Sư tôn ơi, con đã từ chối huynh ấy một cách thực rõ ràng rồi, với cả Khinh Thủy thích Lăng ca ca nhường nào chứ, sao con có thể làm cho Khinh Thủy thương tâm được."

Thiệu Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, nếu con thật lòng thích một ai đó, thì không cần thiết phải nhường nhịn, với cả làm vậy thì sẽ không công bằng với Khinh Thủy nữa."

Động tác của Thiệu Nguyệt khiến Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, nàng sợ Thiệu Nguyệt nhận ra bèn vội cúi gằm mặt xuống, sau đó lại nghe được lời này của Thiệu Nguyệt, nàng cho rằng cô hiểu lầm, mãi một giải thích, "Không phải vậy đâu, sư tôn ơi, con thật sự không thích Lăng ca ca mà, giữa bọn con chỉ tồn tại tình cảm huynh muội mà thôi."

Thiệu Nguyệt mỉm cười, "Được rồi, vì sư đầu có bảo là không tin con đâu, chúng ta mau tới môn Thái Bạch thôi."

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, theo sát bên cạnh Thiệu Nguyệt, sau đó lặng lẽ kéo tay cô, Thiệu Nguyệt dừng bước, quay lại nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt chỉ cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, song nàng vẫn nắm chặt lấy tay Thiệu Nguyệt mãi không buông. Thiệu Nguyệt bất đắc dĩ cười một tiếng, chẳng thể làm gì khác ngoài nắm lại tay Hoa Thiên Cốt, triệu hồi Kinh Lôi, hai người ngự kiếm phi hành đến môn Thái Bạch.

Đoàn người Lạc Thập Nhất tới môn Thái Bạch trước, Chương môn Thái Bạch thấy bọn họ đến bèn nhanh chóng chạy ra từ đại điện, Lạc Thập Nhất khom người hành lễ, "Chương môn Phi Nhan!"

Phi Nhan chấp tay đáp lễ, nói, "Đây là trường hợp đặc biệt, không cần phải đa lễ, hiện tại núi Ủy Vũ, núi Vân Bàn đều đang đợi những môn phái khác điều ệ từ tiếp viện tới, hôm nay mọi người đã đến rồi thì ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều."

Lạc Thập Nhất gật đầu, Phi Nhan mãi một xoay người tạo tư thế mời, "Đừng nói nhiều nữa, mau, mời vào, mời vào!"

"Được!" Lạc Thập Nhất hành lễ cảm ơn, dẫn đệ tử tiến vào.

Thiệu Nguyệt đưa Hoa Thiên Cốt ngự kiếm phi hành trên không trung, mặc dù tình huống khẩn cấp, thế nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn cất giấu một chút vui thích nho nhỏ ở trong lòng, có thể ngự kiếm phi hành cùng với sư tôn, thật tốt quá! Nàng không khỏi nắm chặt lấy tay sư tôn, nụ cười trên mặt không ngừng tươi rói. Bấy giờ Thiệu Nguyệt đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó bất thường, cô vội dừng lại, kiểm tra tứ phía, Hoa Thiên Cốt cũng cảm thấy không đúng lắm, nàng lăm lăm nhìn trái rồi lại nhìn phải. Trước mặt hai người bỗng xuất hiện một luồng khí đen, Thiệu Nguyệt tụ pháp lực ở tay đánh ra một chương, khí đen tán ra, sau đó lại hợp lại, Thiệu Nguyệt hô lên, "Thiện Xuân Thu, đừng có lén la lén lút nữa, không phải ngươi đang muốn có kiếm Mẫn Sinh ư?"

"Ha ha ha, Thiệu Nguyệt ơi, ta biết ta không đánh thắng được ngươi, nhưng ta chỉ cần vây khốn ngươi một lúc là đủ." Giọng Thiện Xuân Thu vang lên từ bốn phương tám hướng.

Thiệu Nguyệt cả kinh, nhất định Thiện Xuân Thu đang có âm mưu, gã muốn ngăn cản mình tới môn Thái Bạch đây, vậy hóa ra môn Thái Bạch chính là mục tiêu của bọn chúng. Cô quay sang nói với Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, chúng ta xông lên!"

"Dạ vâng, thưa sư tôn!" Hoa Thiên Cốt triệu hồi kiếm Thanh Tuyền, lưng kề lưng với Thiệu Nguyệt, cùng đề phòng bốn xung quanh.

Chỉ chốc lát sau có bóng người hướng về phía Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt chém một nhát, bóng người lập tức biến mất, Hoa Thiên Cốt cũng gặp phải tình huống y chang, "Sư tôn ơi, đó là thứ gì vậy, tại sao lại không thể đánh được?"

Cứ thất thường như thế mấy lần, Thiệu Nguyệt bảo Hoa Thiên Cốt ngừng tay, cô gợn Kinh Lôi lên quá đỉnh đầu, sau đó triệu hồi ra mấy ngàn thanh kiếm, tất cả đồng loạt bay về bốn phương tám hướng, những nơi đi qua đều để lại sấm sét tựa rồng bạc, phủ khắp không gian, Hoa Thiên Cốt thở dài, "Sư tôn ơi, người thật là lợi hại!"

"A a a..." Chợt tiếng kêu thảm thiết phát ra, bóng đen trước mặt từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một bóng người, Khoáng Dã Thiên che ngực thờ hồn hèn, tức tối nhìn Thiệu Nguyệt.

"Hóa ra là ngươi! Thiện Xuân Thu đâu?" Thiệu Nguyệt cầm kiếm Kinh Lôi, ý muốn đâm nó về phía Khoáng Dã Thiên, song lúc này cô lại thấy Khoáng Dã Thiên nở nụ cười như ý, trong lòng Thiệu Nguyệt thầm kêu không hay rồi, cô định thu hồi Kinh Lôi nhưng không kịp, một kiếm đã đâm Khoáng Dã Thiên lập tức biến thành từng mảnh vụn, xung quanh cũng bị bóng tối bao trùm. Hóa ra Khoáng Dã Thiên kia chỉ là một ảo ảnh, là cái bẫy để khiến hai

người rơi vào trong pháp trận khai quan.

"Thiều Nguyệt à, trận pháp này được thiết kế riêng cho ngươi, ngươi sẽ dần dà bị bóng tối ăn mòn, chậm rãi tan biến thành hư vô, ha ha ha...." Khoáng Dã Thiên cười to ở bên ngoài trận pháp.

Thiều Nguyệt kéo Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, mục đích của bọn họ là giữ chân ta, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp con thoát ra ngoài, con hãy may tới môn Thái Bạch, nhất định phải thủ chặt ở đó!"

"Không đâu, sư tôn ơi, con muốn ở bên sư tôn cơ, con sẽ không rời đi." Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa.

"Tiểu Cốt, chẳng lẽ con không nghe theo lời vi sư sao?"

"Sư tôn, con..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu không đáp, cuối cùng nàng ngẩng lên nói, "Vậy sư tôn phải đồng ý với con, rằng người tuyệt đối không được bị thương, rằng nhất định người sẽ quay trở lại tìm Tiểu Cốt, chỉ có thế thì Tiểu Cốt mới đáp ứng sư tôn."

"À," Thiều Nguyệt cảm thấy ấm áp trong lòng, cô xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Được, ta đáp ứng con."

Hoa Thiên Cốt không an tâm dặn dò, "Sư tôn, lúc về con sẽ kiểm tra xem sư tôn có bị thương hay không đấy, con mà thấy sư tôn gặp chút thương tổn nào thì... thì... tạm thời Tiểu Cốt vẫn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ xong sẽ bảo với sư tôn."

Thiều Nguyệt gật đầu, "Được, Tiểu Cốt nói thế nào thì nó chính là thế đó." Bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới đồng ý, Thiều Nguyệt vội vàng gọi, "Kính Lôi!"

Kính Lôi tuân lệnh, chờ Hoa Thiên Cốt bay ra ngoài, Thiều Nguyệt vận toàn bộ tiên lực làm phép, bóng tối đang khép kín bỗng khựng lại, Thiều Nguyệt hô lên, "Kính Lôi, mau!"

Kính Lôi lấy đà phi ra nhanh trong nháy mắt, tức thì đã biến mất dạng. Vân Ế thấy Hoa Thiên Cốt trốn thoát bèn nói với Khoáng Dã Thiên, "Hoa Thiên Cốt chạy rồi!"

"Hừ, một con nhãi ranh thì sợ nổi gì, chỉ cần bắt giữ được Thiều Nguyệt thì kế hoạch của Đan hộ pháp mới thành công." Khoáng Dã Thiên không thèm để ý Hoa Thiên Cốt, y chỉ nuôi thù về nhất kiếm ngày xưa, lần đó ở Thúc Sơn, suýt chút nữa Thiều Nguyệt đã lấy mạng y.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt đã rời đi thì yên lòng, toàn lực ngăn chặn bóng tối, song bóng tối đánh mãi cũng không chịu tan, nội lực của Thiều Nguyệt dần hết chống chịu, cuối cùng cô cũng bị bóng tối bao phủ.

Thấy thế, Khoáng Dã Thiên cười vang, Vân Ế thắc mắc, "Đó rốt cuộc là cái gì mà Thiều Nguyệt vào mà lại không thể ra?"

"Hừ! Đây là trận pháp đích thân ta nghiên cứu, tên nó là Đêm Nuốt Trắng, là món quà đặc biệt chuẩn bị để dành cho Thiều Nguyệt, nó có thể khiến cho người ở bên trong dần mất đi ý thức, mờ đường cho bóng tối ở tận sâu chính mình, chậm rãi, rồi đối phương sẽ biến thành... một trong số những cái bóng..." Khoáng Dã Thiên đắc ý đáp.

"Cái gì? Ý ngươi là..." Vân Ế nhìn bức màn bóng tối kia, rụt cổ lại, có lẽ hẳn không nên tới gần.

"Không sai, à ta sẽ mãi mãi bị vây khốn ở bên trong, hơn nữa sẽ trở thành một trong số những trận pháp của ta, trở thành tay sai để ta toàn quyền chi phối, ha ha ha, Thiều Nguyệt à, lần này ngươi toi đời rồi, ha ha ha..." Khoáng Dã Thiên nói một cách độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Quái Dị

Dưới sự bảo hộ của Kính Lôi, Hoa Thiên Cốt được hộ tống tới núi Thái Bạch, vì đệ tử Thái Bạch không ai biết nàng, thành ra bọn họ nhón nháo vây quanh Hoa Thiên Cốt, có người còn rút kiếm ra, lớn tiếng quát, "Kẻ nào đến đây?"

Hoa Thiên Cốt vội vàng giải thích, "Ta là Hoa Thiên Cốt, tới từ phái Trường Lưu, phụng lệnh sư tôn tiếp viện cho núi Thái Bạch."

Đệ tử kia thấy quả thực nàng đang mặc đạo phục phái Trường Lưu bèn thu kiếm lại, "Xin chờ một lát, để ta đi bẩm báo lại với Chưởng môn."

"Được." Hoa Thiên Cốt gật đầu.

Trong đại điện, Lạc Thập Nhất và Chưởng môn Phi Nhan đang cùng thương lượng phương hướng tấn công của Thất Sát thì một đệ tử bước vào, "Báo

cáo Chương môn, ngoài điện có một đồ đệ Trường Lưu tự xưng Hoa Thiên Cốt, nói là phụng lệnh tới tiếp viện núi Thái Bạch."

"Thiên Cốt ư?" Lạc Thập Nhất kinh ngạc, "Chương môn Phi Nhan à..."

Phi Nhan duỗi tay ngăn anh chàng, y đã biết về Hoa Thiên Cốt, đó chính là cô bé được Thiệu Nguyệt thu nhận làm đệ tử mà, y từng trông thấy tại đại điện báisur rồi, "Ta đã biết, mau lên, mau đưa Hoa Thiên Cốt vào."

"Dạ vâng!" Đệ tử kia nhanh chóng hành lễ xong chạy ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt vừa vào, Lạc Thập Nhất đã lo lắng hỏi han, "Thiên Cốt, rốt cuộc muội đã đi đâu, đến nước Thục rồi sao?"

"Hoàng thất nước Thục gặp biến, kiếm Mẫn Sinh xuất hiện, nhưng sư tôn đã bảo quản tốt kiếm Mẫn Sinh rồi, song dọc đường..."

Nghê Mạn Thiên thấy chỉ có mình Hoa Thiên Cốt mà chẳng có bóng dáng Thiệu Nguyệt, không những vậy Hoa Thiên Cốt còn ấp a ấp úng, trong lòng nàng tránh không khỏi phiền não, nàng tiến lên phía trước, "Thiên Cốt, cô nói nhanh lên, rốt cuộc thì Kiếm tôn làm sao rồi?"

"Sư tôn, sư tôn, người giúp ta chạy thoát, nhưng giờ người lại bị kẹt ở pháp trận của Khoáng Dã Thiên, bây giờ... bây giờ ta cũng không biết phải làm sao đây?" Nói tới đây, Hoa Thiên Cốt cúi đầu, khóe mắt ửng đỏ.

"Hoa Thiên Cốt! Cô dám bỏ Kiếm tôn ở lại sao?" Nghê Mạn Thiên lớn tiếng chất vấn.

"Ta..." Hoa Thiên Cốt không thể phản kháng, song những lời sư tôn đã bảo với nàng, nàng sẽ không quên, "Ta tin sư tôn sẽ quay về, sư tôn nói, người nhất định sẽ tìm Tiểu Cốt."

Nghê Mạn Thiên tức giận chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, Lạc Thập Nhất vội chạy đến, "Mạn Thiên, cả ta và con đều rõ tu vi của Kiếm tôn, trận pháp của Khoáng Dã Thiên sao có thể vây khốn nổi người, chắc chắn Kiếm tôn sẽ tề tụ đồng đủ với chúng ta sau thời."

"Không sai, Kiếm tôn Thiệu Nguyệt là Thượng tiên sở hữu tu vi Cửu trọng thiên, thậm chí còn sánh vai với Tôn Thượng Bạch Từ Họa, sao có thể bị vướng mắc ở trong một trận pháp tầm thường chứ?" Phi Nhan hỏi ngược lại.

Lúc này Nghê Mạn Thiên mới bình tĩnh trở lại, "Thiên Cốt, Kiếm tôn còn bảo gì nữa không?"

"Sư tôn còn bảo, người muốn ta bảo vệ núi Thái Bạch cho thật tốt." Hoa Thiên Cốt hồi tưởng.

"Bảo vệ cho thật tốt? Ý Kiếm tôn là sao?" Nghê Mạn Thiên luôn cảm nhận được trong lời của Kiếm tôn ẩn chứa rất nhiều hàm ý.

Hoa Thiên Cốt cũng trầm tư, "Ta không biết, sư tôn đặc biệt dặn ta phải bảo vệ núi Thái Bạch."

"Xem ra chỉ còn nước chờ Kiếm tôn đến mới có thể rõ ràng được." Lạc Thập Nhất kết luận.

"À, đúng rồi, Thập Nhất sư huynh, Kinh Thủy ở lại nước Thục để trợ giúp Lăng ca ca, chính sư tôn cũng đã đồng ý rồi ạ." Hoa Thiên Cốt nhớ ra chuyện Kinh Thủy vẫn còn ở nước Thục.

"Được rồi." Lạc Thập Nhất gật đầu, "Chúng ta hãy cứ ở lại núi Thái Bạch trước đã, chờ đợi Kiếm tôn."

Toàn thân Thiệu Nguyệt bị chôn vùi trong trận pháp của Khoáng Dã Thiên, bên trong đen đặc, cô thả tiên lực ra thăm dò, song lại phát hiện ra đây là một khoảng không gian vô tận. Thiệu Nguyệt đành tĩnh tọa, phóng thần thức đi kiểm tra xung quanh, không chút sơ hở, cô còn định tái sử dụng cách thức cưỡng ép đột phát mà mình đã từng dùng để đập nát trận pháp của Khoáng Dã Thiên, nhưng lời dặn dò của Tiểu Cốt vẫn còn vang vọng bên tai, Thiệu Nguyệt tạm thời từ bỏ ý định này.

"Trận pháp này chẳng có gì, có có màn đêm, nhưng bóng tối này từ đâu mà tới nhỉ?" Thiệu Nguyệt lẩm bẫm, sau đó cô đứng dậy, đi loanh quanh tìm điểm mấu chốt.

Không biết đã đi được bao lâu, cũng không biết đã đi được bao xa, nói tóm lại, Thiệu Nguyệt cảm thấy đã đi được rất lâu, mà cũng đi được rất xa rồi, song cô vẫn chẳng trông thấy bất kì một thứ gì. Thiệu Nguyệt dừng chân, cố gắng suy nghĩ, cô triệu hồi thanh kiếm Mẫn Sinh, rút tiên lực vào trong kiếm, thanh kiếm thay cô vọt vào bóng tối, vừa phóng vừa phát động công kích, nhưng cũng chẳng ăn thua. Ở những chỗ mà Thiệu Nguyệt không để ý, ví dụ như vạt áo trắng nõn sau lưng cô, thì lại đang bị bào mòn, ấy vậy mà tốc độ còn đang theo chiều hướng tăng lên.

Tại điện Tuyệt Tình, Sênh Tiêu Mặc cùng Ma Nghiêm vội vã đi vào, vừa vào phòng Bạch Từ Họa, Sênh Tiêu Mặc đã thốt lên, "Chương môn sư huynh ơi, không xong rồi, phái Thất Sát hôm nay đã tấn công Thiên Sơn."

Bạch Từ Họa khẽ cau mày, chàng đi tới bên chiếc vạc, sau đó làm phép, nước trong vạc lập tức xuất hiện hình ảnh, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm tiến lại gần, quan sát tình huống từ xa.

Ma Nghiêm thắc mắc, "Bọn chúng muốn làm gì vậy? Tại sao chỉ bao vây chứ chưa động thủ?"

"Sư huynh ơi, chúng ta có cần phái thêm người tiếp viện Thiên Sơn hay không?" Sênh Tiêu Mặc hỏi.

"Trước tiên hãy cứ án binh bất động." Bạch Tử Họa dường như đang có điều suy nghĩ, "Ta sợ rằng chúng đã áp ủ một âm mưu khác." Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm gật đầu đồng tình.

Tiếp theo đó, Bạch Tử Họa kiểm tra những tình huống ở các môn phái khác, cũng không phát hiện ra tung tích nào của đồ đệ Thất Sát, thời điểm tới núi Thái Bạch, chàng liên tục thay đổi cảnh tượng, Sênh Tiêu Mặc không hiểu nên hỏi, "Chường môn sư huynh à, huynh đang tìm ai vậy?"

"Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa lo lắng, "Tiểu Nguyệt không có ở núi Thái Bạch sao?"

Sênh Tiêu Mặc bật cười, "Chường môn sư huynh ơi, chẳng phải huynh đã bảo tiểu sư muội tới nước Thục tìm kiếm Mẫn Sinh ư, sao con bé có thể ở núi Thái Bạch được chứ?"

"Đúng đấy, tới tận bây giờ sư muội vẫn chưa gửi thư hồi âm về Trường Lưu, thật không biết con bé có tiến hành thuận lợi hay không nữa." Ma Nghiêm bắt an.

Bạch Tử Họa cau mày suy nghĩ, chàng luôn cảm thấy có gì đó sai sai, hẳn là Tiểu Nguyệt nên ở núi Thái Bạch mới đúng, bởi vì... Bạch Tử Họa đột nhiên nghĩ đến một trường hợp.

Trên núi Thái Bạch, Lạc Thập Nhất nhắc nhở đám đệ tử, "Thất Sát xảo trá, đây là lần đầu tiên thực chiến của mọi người, thế nên nhất định phải vô cùng cẩn thận, ngàn vạn lần không được hấp tấp nóng nảy, hết thầy phải nghe theo sự chỉ huy của ta, rõ chưa?"

"Đã biết ạ!" Đám đệ tử hô lên.

Nghê Mạn Thiên đứng ra, "Yên tâm đi, sư phụ, chỉ cần bề lũ Thất Sát dám lộ mặt thì nhất định bọn con sẽ đánh cho rằng chúng roi vãi đầy đất, có phải không Sóc Phong?" Sóc Phong nhìn nàng, lẳng lặng gật đầu.

Lạc Thập Nhất vui vẻ gật gù, Hoa Thiên Cốt cũng bảo, "Vân Ân sẽ phái đệ tử Thục Sơn tới tiếp viện Thái Bạch, có điều không biết bao giờ bọn họ mới đến nơi, với cả... sư tôn... đã qua mấy ngày rồi, sao sư tôn còn chưa tới?"

"Nhất định là do Kiếm tôn có việc nên mới đến trễ, Thiên Cốt à, cô thân là đệ tử của người, hẳn là phải hiểu rõ về sự lợi hại của Kiếm tôn hơn chúng ta." Nghê Mạn Thiên an ủi.

Hoa Thiên Cốt gượng cười, "Cũng phải, sư tôn chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, sư tôn đã hứa với ta rồi." Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên, cảm ơn!"

"Cảm ơn cái gì chứ, chỉ là ta tin vào năng lực của Kiếm tôn thôi." Nghê Mạn Thiên kiêu ngạo đáp, Hoa Thiên Cốt bật cười sáng khoái, coi như nàng và Nghê Mạn Thiên đã hòa giải, song tất cả đều là công của sư tôn, sư tôn ơi, người nhanh tới đây đi, nếu không Tiểu Cốt sẽ lo lắng chết mất, Hoa Thiên Cốt nắm chặt lấy Kinh Lôi trong tay.

Bấy giờ Phi Nhan bước nhanh vào, Lạc Thập Nhất vội hỏi, "Chường môn Phi Nhan, bên Thất Sát có động tĩnh gì chưa?"

Phi Nhan trông nghiêm trọng vô cùng, "Mới vừa rồi Thiên Sơn truyền tin tới, báo rằng giờ mao (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng) ngày hôm nay, đại quân Thất Sát sẽ bắt đầu công chiến, bọn họ kêu gọi chúng tiên ở Thái Bạch mau chóng tiếp viện khẩn cấp!"

Lạc Thập Nhất thắc mắc, "Hôm nay mới là mười ba tháng tám, sao bọn chúng lại hành động trước thời hạn hai ngày cơ chứ?"

"Bản thân bề lũ Thất Sát vốn đã xảo quyết, tác oai tác quái muôn nơi, làm sao chúng có thể giữ chữ tín được, hẳn là muốn tranh thủ lúc tiếp viện các phái chưa tới để chúng ta trở tay không kịp." Nghê Mạn Thiên nói ra suy nghĩ của mình.

"Nhưng mà..." Hoa Thiên Cốt không hiểu, "Tại sao chúng lại tự dừng đường hoàng gửi chiến thư nhỉ? Đánh lén từ trong bóng tối không phải là dễ dàng, thuận lợi hơn sao?"

Nghê Mạn Thiên nghe xong cũng cảm thấy có lý, "Chẳng lẽ chúng muốn gây nhiễu chúng ta?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Ta cũng cảm thấy rằng bọn chúng muốn giữ chân lực lưỡng của chúng ta, để cho chúng ta làm tướng đối tượng tấn công là Thiên Sơn, gửi hết tiên hữu tới đó tiếp viện, quãng đường này khó đi, cần tối thiểu là hai ngày, tranh thủ dịp ấy chúng sẽ quay đầu lại tiến công hoặc núi Thái Bạch, hoặc Trường Lưu, hoặc cũng có thể là đỉnh Ngọc Trọc, thế là chúng ta trúng mưu của địch rồi."

Phi Nhan tán thành, "Rất có thể," sau đó y phân tích, "Chỉ là nhân lực Thất Sát có hạn, lần này chúng đã huy động hết tất cả, còn có Thiên Xuân Thu và đồ môn Thất Sát, độc hết toàn bộ tiến về phía Thiên Sơn, cũng chẳng có lực lượng mai phục núi Thái Bạch, cho dù muốn quay đầu trở lại thì chặng đường cũng dài ít nhất hai ngày, tới lúc ấy, các phái quay lại khẳng định cũng kịp chứ."

"Nếu đã vậy thì chúng ta lập tức lên đường tới Thiên Sơn." Lạc Thập Nhất quyết định.

"Guờm đã," Phi Nhan vội nói, "Sư chất à, Kiếm tôn muốn các người ở lại đây lúc này, hãy cứ để ta phái các đệ tử khác tới Thiên Sơn đi, đệ tử Trường Lưu hãy ở lại canh giữ núi Thái Bạch, chờ đợi Kiếm tôn."

Lạc Thập Nhất gật đầu, "Vậy cũng được."

Hoa Thiên Cốt luôn thấy bất an trong lòng, nàng không biết vì sao tới giờ sư tôn vẫn chưa quay trở lại, và cả âm mưu lẫn nguyên do của đám môn đồ Thất Sát.

Tại điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa chợt chuyển sang cảnh núi Thái Bạch, đệ tử Trường Lưu đang ở hết đây, Lạc Thập Nhất với Phi Nhanh hình như đang bàn bạc với nhau, Bạch Tử Họa chỉ Hoa Thiên Cốt, bảo, "Hai người nhìn này," Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm cúi xuống, sau đó lại ngẩng lên, mắt đầu đầu hỏi, Bạch Tử Họa giải thích, "Nhìn thanh kiếm trên tay Thiên Cốt."

Sênh Tiêu Mặc cả kinh, "Thanh Kinh Lôi!"

"Không sai, thanh Kinh Lôi đang ở trong tay Thiên Cốt, điều đó chứng minh đáng lẽ ra Tiểu Nguyệt cũng phải ở chỗ này, song Tiểu Nguyệt hiện tại không có mặt trên núi Thái Bạch." Bất an dâng trào trong lòng Bạch Tử Họa.

"Sư đệ, ý đệ là, sư muội đang gặp nguy hiểm sao?" Ma Nghiêm lo lắng hỏi.

"Thanh Kinh Lôi là bảo kiếm hộ thân của Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt sẽ không để nó rời xa mình, trừ phi..." Bạch Tử Họa càng nghĩ càng lo sợ.

"Trừ phi tiểu sư muội gặp phải tình huống đặc biệt khẩn cấp, cho nên mới phải giao kiếm lại cho Hoa Thiên Cốt?" Sênh Tiêu Mặc suy đoán.

"Không sai," Bạch Tử Họa gật đầu, "Sư đệ, đệ tử đi nước Thục thăm dò đã quay trở lại chưa?"

Sênh Tiêu Mặc lấy quạt xếp giữ cằm, "Hình như mới vừa về xong."

Bấy giờ, một đệ tử đi vào, quỳ xuống hành lễ, "Bái kiến Tôn Thượng. Thế tôn, Nho tôn!"

Sênh Tiêu Mặc thúc giục, "Được lắm, mau dậy đi, khái quát cho bọn ta nghe về tình hình nước Thục."

"Dạ vâng." Đệ tử kia chấp tay lại, "Kiếm tôn dẫn theo Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy tới nước Thục, vừa vặn lúc thanh kiếm Mẫn Sinh xuất hiện, Kiếm tôn cùng Thiệu Xuân Thu của Thất Sát tranh giành Mẫn Sinh, chỉ có điều, không biết vì sao Mẫn Sinh với Kinh Lôi lại song song hồ minh, sau đó đồng loạt nhập vào cơ thể của Kiếm tôn."

"Cái gì? Con bảo kiếm Mẫn Sinh tự động thu vào trong cơ thể của tiểu sư muội sao?" Sênh Tiêu Mặc hỏi.

Đệ tử kia gật đầu, Bạch Tử Họa cũng cau mày thắc mắc, thanh Mẫn Sinh là một trong Thần Khí Mười Phương, sao có thể... Đột nhiên Bạch Tử Họa nói, "Cả Mẫn Sinh và Kinh Lôi ư?"

"Vâng, thưa Tôn thượng."

Quả nhiên thanh Kinh Lôi không phải thanh kiếm bình thường, chả trách sư phụ bảo ngay cả người cũng chưa từng nghe qua về nó, hóa ra Kinh Lôi lại có quan hệ với cả Mười Thần Khí Tối Cổ, Bạch Tử Họa thầm nghĩ.

"Mau lên, sau đó thì sao?" Ma Nghiêm lo lắng.

"Kiếm tôn lấy được kiếm Mẫn Sinh, rồi đi cùng với Hoa Thiên Cốt, còn Minh Vương nước Thục mưu quyền soán vị, đại học sĩ Đông Phương giả vờ đầu hàng, âm thầm liên hiệp với đại tướng quân Liệt Hành Vân, chuẩn bị đoạt lại ngôi vị, song bọn họ đang bị mắc kẹt bởi binh lực thiếu thốn. Lúc ấy, Khinh Thủy thú nhận về thân phận của bản thân, nàng ta là Quận chúa nước Chu, vì muốn hỗ trợ Mạnh Huyền Lăng nên đã mượn binh của phụ vương, Mạnh Huyền Lăng có nước Chu trợ giúp, thành công đoạt lại ngôi vị hoàng đế, Minh Vương trở thành tù nhân."

"Thế còn sư muội?" Ma Nghiêm hỏi tiếp.

"À..." Đệ tử kia khó đáp, "Nghe theo lời của đại học sĩ Đông Phương và Khinh Thủy thì hẳn là Kiếm tôn với Hoa Thiên Cốt đã tới núi Thái Bạch, đệ tử điều tra, song hành tung của Kiếm tôn đột nhiên mất dọc đường, đệ tử còn thấy có cả dấu vết của Thất Sát, không biết liệu có liên hệ gì hay không."

"Nói như vậy thì quả nhiên là tiểu sư muội đang gặp nguy hiểm?" Sênh Tiêu Mặc kinh ngạc, "Song với tư vị của tiểu sư muội, Thất Sát hẳn không phải là đối thủ của con bé, chẳng lẽ là Sát Thiên Mạch?"

"Không, Sát Thiên Mạch coi Tiểu Nguyệt là bạn, chắc chắn không phải hấn." Bạch Tử Họa phủ định, "Huống chi Sát Thiên Mạch làm gì cũng phải khiến cho người người nhà nhà đều biết, không có chuyện hấn im hơi lặng tiếng ra tay đâu."

"Sát Thiên Mạch là Thánh quân của Thất Sát, dù sao hấn cũng là ma đầu, sao có thể bỏ qua cho sư muội." Từ đầu chí cuối, Ma Nghiêm chưa từng tin tưởng Sát Thiên Mạch.

"Tiểu Nguyệt biến mất từ đâu?" Bạch Tử Họa hỏi đệ tử kia.

"Chương môn sư huynh à, chẳng lẽ huynh định..." Sênh Tiêu Mặc đoán được ý của Bạch Tử Họa.

"Không sai, ta đi tìm Tiểu Nguyệt, Trường Lưu giao cho hai người," Bạch Tử Họa nhận được vị trí bèn gật đầu cho đệ tử kia lui xuống, quay lại dặn dò, "Đứng rồi, Tiểu Nguyệt từng nói qua về công dụng của nghiễn Bất Quy, ta cảm thấy hẳn là Tiểu Nguyệt đã biết chuyện gì đó, nhưng đến cả con bé vẫn chưa chắc chắn được, cho nên mới không nói rõ, hẳn là nó sẽ liên quan tới hành vi của Thất Sát lần này, các người hãy tiếp tục nghĩ xem."

"Được, Chương môn sư huynh, nhất định huynh phải tìm được tiểu sư muội đấy." Sênh Tiêu Mặc nói.

Ma Nghiêm cũng lo lắng, "Tử Họa, đệ và sư muội tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, biết chưa?"

Bạch Tử Họa gật đầu, xoay lưng rời khỏi điện Tuyệt Tình, Sênh Tiêu Mặc nhìn lên trời, lẩm bẩm, "Hy vọng tiểu sư muội sẽ bình an."

Ma Nghiêm đi tới bên cạnh, "Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, đệ quên rằng sư phụ từng bảo sư muội thể nào ư?"

Sênh Tiêu Mặc bật cười, "Ừ nhỉ, tiểu sư muội là biến số lớn nhất thế giới này, cho nên bất kể con bé có gặp phải hoàn cảnh gì đi chăng nữa, nó cũng sẽ biến dữ thành lành."

Ma Nghiêm gật đầu tán thành, "Được lắm, chúng ta đi suy tính mục đích của đám Thất Sát thôi."

"Được." Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm vây quanh chiếc vạc, tiếp tục quan sát hành tung của các môn đồ Thất Sát. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thái Bạch Gặp Nguy

Thiều Nguyệt bỗng cảm giác sai sai, tại sao cô luôn thấy lạnh lạnh sau lưng nhỉ, cô ngoảnh mặt lại, đằng sau chỉ một màu đen đặc, chẳng có gì, cô nghĩ có lẽ mình đã quá đa tâm, trong giây phút quay đầu lại, từ khóe mắt, cô trông thấy cánh bàn chân của mình đang bị bóng tối ăn mòn, cô mãi một vận công, sử dụng pháp lực đánh tan chúng đi, song thứ bóng tối kia như có ý thức tự chủ, nó cứ dần dà kéo tới, Thiều Nguyệt đành lấy tiên lực làm bình phong che chở cho bản thân. Song cứ thế mãi cũng không phải biện pháp, không biết đã bao lâu trôi qua, Tiểu Cốt liệu có gặp nguy hiểm ở núi Thái Bạch hay không, cô nhớ trong nguyên tác, Tiểu Cốt thực sự đã bị thương.

Nghĩ đến đây, Thiều Nguyệt không thể tiếp tục truy tìm điểm đột phá một cách vô vọng nữa, cô lẩm bẩm, "Tiểu Cốt, vì sư đành nuốt lời vậy."

Thiều Nguyệt phi thân lên, xuất toàn bộ tiên lực hòng phá pháp trận, cuối cùng cô cũng cảm nhận được mình đã chạm tới đỉnh điểm của bóng tối, Thiều Nguyệt mới dùng sức mở ra một lỗ hổng, bóng tối kia thật sự đã nứt ra, cô khẽ nhếch mép, xem chừng khá là hữu dụng. Thiều Nguyệt làm phép liên hồi, khe hở kia ngày càng lớn, cô đột nhiên cảm thấy ngực mình nhói đau, đau đến nỗi giằng xé cô ra thành nhiều mảnh, Thiều Nguyệt cố gắng chịu đựng, đây chỉ là trận pháp cản lại mà thôi, thoát ra là xong, cô thầm nhủ. Ngay thời điểm rốt cuộc thì Thiều Nguyệt cũng mở được một lỗ hổng đủ lớn, cô che ngực chuẩn bị xông ra ngoài thì bỗng dưng bốn phương tám hướng xuất hiện những con lốc tối tăm, đắp kín lên lỗ hổng vừa được tạo, pháp lực trong cơ thể Thiều Nguyệt giờ rất ít ỏi, cô lại còn phải hứng chịu thêm nội thương, không thể chống lại đòn đánh của thứ bóng tối này, cô dần bị nuốt sống, mà khi đã hoàn toàn chìm đắm, nơi gần Thiều Nguyệt chợt phát ra tia sáng hồng hồng, trong chớp mắt lại lập tức biến mất.

Khoảng Dã Thiên chờ ở bên ngoài trận pháp, y thấy bóng tối dần tản đi bèn quan sát chăm chú không thèm chớp mắt, y sợ Thiều Nguyệt tiên khí dồi dào hùng dũng thoát ra được, đợi đến lúc bóng tối đã hoàn toàn tản đi, không còn bóng người, y mới cẩn thận dò thám xung quanh, không còn tiên khí nữa. Khoảng Dã Thiên ngửa mặt cười vang, "Ha ha ha ha... Thiều Nguyệt à, cuối cùng ta cũng đã có thể báo thù! Đạn hộ pháp ới, thuộc hạ thành công rồi!" Dứt lời, y vội vàng chạy về phía núi Thái Bạch, y muốn thông báo tin tốt lành này cho Thiện Xuân Thu.

Tại điện Tuyệt Tình, Ma Nghiêm thấy Thất Sát chỉ bao vây quanh Thiên Sơn, còn Thiện Xuân Thu lại nhàn nhã ngồi uống rượu, y nổi cơn thịnh nộ, "Tên Thiện Xuân Thu này thật sự không đặt chúng ta vào trong mắt, gã lại còn có tâm trạng để uống rượu cơ đấy?"

Sênh Tiêu Mặc cũng vô cùng khó hiểu, "Sư huynh à, Chương môn sư huynh đã bảo tiểu sư muội từng nói qua về công dụng của nghiên Bất Quy đúng không?"

Ma Nghiêm gật đầu, "Ừ, nghiên Bất Quy có thể tái tạo vạn vật, dịch chuyển con người đến nơi họ muốn đến."

"Không sai, nhưng..." Đột nhiên Sênh Tiêu Mặc lóe lên một ý nghĩ, "Sư huynh, Thiện Xuân Thu đang dùng tiểu xảo che mắt, mục tiêu thực sự của hắn là núi Thái Bạch!"

Dưới chân núi Thiên Sơn, Thiện Xuân Thu an nhiên ngồi một chỗ, trước mắt chất đầy rượu ngon canh ngọt, gã uống từng ly một, Văn Ế tiến tới, khom người hành lễ, "Hộ pháp, chúng ta đã gom xong người ở Thiên Sơn rồi."

"Được." Thiện Xuân Thu đặt ly rượu xuống, "Quả nhiên Khoảng Dã Thiên đã nghĩ ra diệu kế! Chúng ta cứ tàn sát Thái Bạch trước, móc hết tim phổi của Phi Nhan xong thì lấy chuông Huyền Tư trấn thủ núi Thái Bạch. Sau đó thừa dịp mọi người tới cứu viện núi Thái Bạch, chúng ta lại quay về Thiên Sơn, lập tức công chiến đỉnh Ngọc Trọc, và cả núi Trường Lưu nữa." Thiện Xuân Thu uống thêm một hớp rượu, cười vang, gã đứng dậy lấy ra nghiên Bất Quy, đám môn đồ Thất Sát đột nhiên biến mất khỏi Thiên Sơn.

"Cái gì? Sư đệ, đệ nói rõ hơn đi." Ma Nghiêm thắc mắc.

"Bây giờ Thất Sát chỉ bao vây chứ chưa tấn công là muốn tranh thủ đợi những phái khác gửi quân chi viện tới, chúng sẽ dùng nghiến Bất Quy lập tức chuyển rời, tiến công nơi có lực phòng thủ yếu kém nhất, chờ đến khi quân ta quay về thì chẳng còn kịp nữa rồi." Sênh Tiều Mặc suy đoán.

"Vậy sao lại là núi Thái Bạch?"

"Đệ không xác định có căn cứ đâu, bởi tiểu sư muội gấp rút tới núi Thái Bạch, để rồi giữa đường lại gặp phải tập kích, cho nên hẳn là Thất Sát đang muốn ngăn cản con bé tới đó."

"Nói có lý, bây giờ ta lập tức thông báo cho những môn phái khác nhé." Ma Nghiêm nói xong cũng định xoay người rời đi.

Sênh Tiều Mặc nhìn hình ảnh trong vạc, thờ dài, "Sư huynh, muộn rồi."

Ma Nghiêm cả kinh, y mãi một quay lại nhìn, đám Thất Sát đã xuất hiện trên núi Thái Bạch, "Ồi..."

Cả đám Thất Sát đột nhiên có mặt tại núi Thái Bạch, đệ tử trong môn sợ hãi, nhón nhào tiến tới tạo thế thủ, Phi Nhan cũng dẫn đệ tử Trường Lưu từ đại diện đi ra.

"Trên núi lẫn dưới núi đều tầng tầng lớp lớp kết giới và pháp trận, sao Thất Sát vẫn xuất hiện trên điện Thái Bạch được vậy?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Thiện Xuân Thu khinh bỉ đáp, "Phi Nhan bé xinh à, nếu hôm nay ngươi chịu giao chuông Tư Huyền ra thì ta có thể tha cho ngươi tội chết."

"Hừ, đệ tử Thái Bạch đâu, mau kết trận Trừ Ma!" Phi Nhan ra lệnh, một hàng ngũ đệ tử Thái Bạch bày bố trận pháp, Phi Nhan phi thân, đứng đằng sau trận pháp Trừ Ma.

Thiện Xuân Thu nhìn đệ tử Thái Bạch một cách khinh thường, "Tấn công!" Môn đồ Thất Sát tiến tới, mỗi một nhóm Thất Sát tiến lên lại bị trận Trừ Ma đánh bay, Thiện Xuân Thu nói, "Chỉ là một trò lừa bịp vật của đám đạo sĩ be bé mà cũng hù dọa người sao," Gã quay sang hỏi Vân Ế, "Ngươi nói xem nên thế nào giờ?"

Vân Ế vẫn đeo mặt nạ, hắn bước lên phía trước, "Muốn đánh giặc thì phải bắt vua trước!"

Thiện Xuân Thu mỉm cười gian xảo, "Triệu Bàn, Nhục, Hoa!" Một tên môn đồ sau lưng gã tuân lệnh.

Chỉ một chốc sau, một đường cong lưu động tập kích đệ tử Thái Bạch, bọn họ ngã nhào nhào, còn luồng sáng kia lại nhắm thẳng Phi Nhan, Phi Nhan vùng kiếm xuống, luồng sáng biến thành một cô gái áo xanh, song phương giao chiến, Phi Nhan vừa mới đánh Bàn Nhục Hoa lùi lại một khoảng thì chợt cảm thấy khó chịu, Bàn Nhục Hoa tranh thủ trực tiếp phi tới khu đỉnh của Phi Nhan hòng trấn cướp chuông Huyền Tư.

Thấy tình cảnh này, Hoa Thiên Cốt vội tiến tới, đánh một chuông về phía Bàn Nhục Hoa, Bàn Nhục Hoa đặt hết sự chú ý lên người Phi Nhan nên nhất thời bị đánh bay, Lạc Thập Nhất chạy lại đỡ Phi Nhan, "Chưong môn à, ngài không sao chứ?"

Khóe miệng Phi Nhan rỉ máu, y thờ hồn hèn, "Ta không sao."

Lạc Thập Nhất đỡ Phi Nhan dậy, "Mạn Thiên, Sóc Phong, bảo về Chưong môn hồi điện."

"Dạ vâng, thưa sư phụ." Mạn Thiên và Sóc Phong cùng nhận lấy Phi Nhan.

Bàn Nhục Hoa quỳ xuống trước mặt Thiện Xuân Thu, "Hộ pháp, ta đã thử dò xét rồi, chuông Huyền Tư không có trong khu đỉnh của Phi Nhan."

"Xem ra chúng đã sớm phòng bị, nếu không phải ta ép giết Thái Bạch thì liệu chúng có ngoan ngoãn giao ra chuông Huyền Tư hay không?" Thiện Xuân Thu nói một cách ác độc, "Mau đi!"

Đám môn đồ bên cạnh nhân lúc trận thế Thái Bạch đang loạn để điên cuồng tiến công, Lạc Thập Nhất mãi một phân phó, "Đệ tử Trường Lưu mau lui lại!"

Hoa Thiên Cốt nhìn đám môn đồ Thất Sát dần dà ép sát, nàng nắm chặt Kinh Lôi trong tay, lăm lăm, "Sư tôn ơi, hãy cho con mượn sức mạnh của người!" Sau đó nàng phi thân lên giữa không trung, chém xuống một kiếm, uy lực Kinh Lôi mạnh kinh hồn, một đám đệ tử Thất Sát lăn lóc trên bậc thang.

Thiện Xuân Thu không thể quen cái uy lực này hơn được nữa, "Thanh Kinh Lôi ư?"

Vân Ế chỉ về phía Hoa Thiên Cốt, bảo với Thiện Xuân Thu, "Hộ pháp, lại là Hoa Thiên Cốt."

Hoa Thiên Cốt cầm kiếm Kinh Lôi, đứng đầu hàng lớn tiếng nói, "Thiện Xuân Thu, cánh tay của ông đã từng bị Kinh Lôi chém đứt, chẳng lẽ ông vẫn còn nhớ nhưng muốn thử lại cái cảm giác ấy sao?"

Thiện Xuân Thu lùi lại một bước theo bản năng, song gã dừng chân, "Hừ! Thiệu Nguyệt không có ở đây, chỉ bằng ngươi sao?"

"Nếu Kinh Lôi ở đây thì sao sư tôn lại không có ở đây chứ?" Hoa Thiên Cốt tự tin đáp, nhưng cũng chỉ có mình nàng biết nàng đang khấn trương cờ nào.

"Không thể, Thiệu Nguyệt sao có thể có mặt tại Thái Bạch?" Thiện Xuân Thu hét lớn, bấy giờ Khoáng Dã Thiên chạy tới, y ri tai Thiện Xuân Thu, nghe xong, Thiện Xuân Thu bật cười vang, "Hoa Thiên Cốt, sư tôn của ngươi không đến được đâu."

Hoa Thiên Cốt kinh hãi, "Ông có ý gì?"

Thiện Xuân Thu nghiêng đầu liếc nhìn Khoáng Dã Thiên, Khoáng Dã Thiên hiểu ý bèn tiến tới đắc ý trả lời, "Thiệu Nguyệt đã bị pháp trận của ta ăn mòn đến nỗi không còn gì nữa rồi, ả ta đã sớm tan thành mây khói."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt khó tin nhìn Khoáng Dã Thiên, Nghe Mạn Thiên vừa rời khỏi đại điện đã nghe thấy lời như vậy, nàng hét lên, "Ngươi nói gì?"

Khoáng Dã Thiên tiến thêm hai bước, "Ta nói, Thiệu Nguyệt không thể trở về được nữa đâu, ả đã bị ăn mòn bởi pháp trận của ta rồi, mãi mãi cũng không thể thoát được, đây còn là trận pháp ta chuẩn bị đặc biệt dành cho ả ta, tên nó là Đêm, Nuốt, Trăng!"

"Đêm Nuốt Trăng?" Hoa Thiên Cốt lắp bắp, nàng hồi tưởng lại lúc trước khi Thiệu Nguyệt rơi vào trận pháp, người đã đưa nàng kiểm bảo hộ, chẳng lẽ sư tôn biết sẽ gặp họa, cho nên mới.... Hoa Thiên Cốt rơi vào trạng thái tự trách bản thân.

"Hừ!" Nghe Mạn Thiên hất cằm đầy kiêu ngạo, "Còn lâu ta mới tin lời ngươi, Kiếm tôn nhất định sẽ đến, ngươi căn bản không phải đối thủ của ngươi, bớt xàm xí ở đây đi." Nghe Mạn Thiên từ đầu chí cuối luôn tin vào Thiệu Nguyệt, nàng tới bên Hoa Thiên Cốt, nhỏ giọng bảo, "Thiên Cốt, cô ngàn vạn lần chớ bị bọn họ lừa gạt, Kiếm tôn chắc chắn không có chuyện gì đâu."

"Không, là ta hại sư tôn, sư tôn vì muốn bảo vệ ta nên mới rơi vào trận pháp...." Bấy giờ Hoa Thiên Cốt đã không còn nghe vào đầu thứ gì nữa, Nghe Mạn Thiên thốt lên, "Thiên Cốt, Thiên Cốt..."

"A..." Hoa Thiên Cốt đột nhiên hét to khiến Nghe Mạn Thiên sợ hết hồn, ánh mắt nàng tràn ngập lòng căm hận khi nàng nhìn Khoáng Dã Thiên, chẳng chờ Nghe Mạn Thiên ngăn cản, Hoa Thiên Cốt đã nắm chặt thanh Kinh Lôi, nhắm thẳng tới mục tiêu là Khoáng Dã Thiên.

Thiện Xuân Thu thấy Hoa Thiên Cốt xông đến bèn bật cười khinh thường, gã nghiêng đầu gật đầu với Khoáng Dã Thiên, Khoáng Dã Thiên hiểu ý bèn phi thân, đánh nhau với Hoa Thiên Cốt giữa không trung. Thanh Kinh Lôi là bảo vật Trường Lưu, hiện tại Hoa Thiên Cốt còn vô cùng thịnh nộ, nàng liều mạng dồn hết toàn lực, thanh Kinh Lôi cũng hết sức phối hợp xuất đại chiêu, từ đó khiến cho Khoáng Dã Thiên nhất thời khó ngăn cản.

Thiện Xuân Thu nhũn mảy, thanh Kinh Lôi kia thật khó giải quyết, bấy giờ Bàn Nhược Hoa mới góp ý, "Hộ pháp, chi bằng để độc của ta...."

Thiện Xuân Thu giãn chân mảy, nhìn ả gian xảo, "Được!" Sau đấy lại phân phó môn đồ Thất Sát dọn ra nỏ lớn, y vung tay, một trận mưa tên đổ tới, Lạc Thập Nhất vừa chống đỡ vừa ra lệnh, "Đệ tử Trường Lưu nghe đây, hãy che chở cho đệ tử núi Thái Bạch, quay về đại điện!"

Bàn Nhược Hoa thấy đề xuất được chấp nhận bèn mỉm cười nhìn Hoa Thiên Cốt ở phía trên, ả thè lưỡi ra, đầu lưỡi từ từ tiến tới sau lưng nàng. Nghe Mạn Thiên thấy thế bèn xông tới chém một mũi tên rồi định vung kiếm chặt đứt chiếc lưỡi quái dị, song đột nhiên một bóng người chợt xuất hiện trước mặt nàng, đó là Vân Ế trước nay ở bên Thiện Xuân Thu, Vân Ế và Nghe Mạn Thiên khó phân cao thấp trước cửa đại điện. Chiếc lưỡi dài của Bàn Nhược Hoa đã tới bên gáy Hoa Thiên Cốt, sau đó đầu lưỡi đâm một phát, Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy tê dại, khí lực trên tay cũng dần tan biến, Khoáng Dã Thiên tranh thủ tụ pháp lực ở hai tay rồi công kích, bùa hộ mạng trước ngực Hoa Thiên tạo thành tấm bình phong che chở cho nàng, chặn lại phân nửa đòn đánh, song Hoa Thiên Cốt vẫn bị rớt xuống, đồng thời Khoáng Dã Thiên cũng bị pháp lực của miếng bùa đánh bật đi.

Nghe Mạn Thiên thấy Hoa Thiên Cốt rơi xuống từ không trung bèn lo lắng gọi, "Thiên Cốt!" Nàng nhất thời phân tâm, để Vân Ế thừa cơ đánh một chưởng. Nghe Mạn Thiên lùi lại, Vân Ế định bổ thêm một nhát kiếm thì Sóc Phong vội vàng phi thân tới, đứng chắn trước Nghe Mạn Thiên, một kiếm ngăn trở đòn công của Vân Ế, hấn ngoảnh mặt lại bảo, "Mau đi cứu Thiên Cốt đi!"

Nghe Mạn Thiên gạt đầu, nàng còn đang chuẩn bị bay lên đón lấy Hoa Thiên Cốt thì bấy giờ một ánh sáng hồng vụt tới, tiếp lấy thân hình Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt thân quen nọ, cuối cùng thì nàng cũng có thể yên lòng, gọi, "Sư tôn ơi, rốt cuộc thì người cũng chịu tới rồi, Tiểu Cốt còn cho rằng...."

Thiệu Nguyệt bật cười, dịu dàng đáp, "Tiểu Cốt, đã có vi sư ở đây rồi."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu, an tâm dựa vào lồng ngực Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt cứ thế ôm lấy Hoa Thiên Cốt.

Thời điểm Hoa Thiên Cốt rơi xuống, luồng sáng hồng vô cùng mạnh mẽ, mọi người ai cũng phải nhắm mắt lại, Thiện Xuân Thu không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra, môn đồ Thất Sát cũng ngừng lại đợt mưa tên, đệ tử Trường Lưu và Thái Bạch mắt không chớp nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, Vân Ế tranh thủ lên sang bên cạnh Thiện Xuân Thu, Khoáng Dã Thiên rơi xuống cũng kinh ngạc dõi theo.

Ánh sáng hồng dần tan biến, bóng người Thiệu Nguyệt từ từ hiển hiện, Nghe Mạn Thiên mừng rỡ gọi, "Kiếm tôn!" Thiệu Nguyệt quay sang gật nhẹ với nàng, đệ tử Trường Lưu thấy Thiệu Nguyệt đã tới cũng thở phào nhẹ nhõm, có Kiếm tôn ở đây, bọn họ còn sợ không đánh lui được Thất Sát hay sao? Đệ tử Trường Lưu lập tức trở nên căng tràn hy vọng. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đánh Lùi Kẻ Địch

Bạch Tử Họa truy tìm dấu vết dọc theo quãng đường đến núi Thái Bạch, nửa chặng, chàng phát hiện ra yêu khí, mà luồng yêu khí này lại hoàn toàn không hề bình thường, hẳn là bắt nguồn từ một trận pháp nào đó, hơn nữa còn là trận pháp đặc biệt dùng để đối phó với thần tiên, chẳng lẽ Tiểu Nguyệt đang bị nhốt trong đây? Thế vì sao mà chàng lại không hề cảm nhận được chút gì về Thiệu Nguyệt? Bạch Tử Họa vô cùng bất an, xem ra chỉ còn nước đích thân tới núi Thái Bạch để hỏi Thiên Cốt, lúc ấy rốt cuộc thì Tiểu Nguyệt đã gặp phải tình huống nào? Nghĩ xong, Bạch Tử Họa vội vàng ngự kiếm phi hành về phía núi Thái Bạch.

"Không thể nào, làm sao có thể..." Khoáng Dã Thiên không tin nổi vào mắt mình nữa, tại sao chứ? Rõ ràng y đã thấy Thiệu Nguyệt bị bóng tối nuốt trọn, thế vì lý do gì mà ả ta lại đứng ở đây, thân thể vẹn nguyên không chút hao tổn?

Thiện Xuân Thu nhìn Thiệu Nguyệt, cắn răng nghiêng lợi gọi, "THIỆU NGUYỆT!"

Tay Thiệu Nguyệt giữ thanh Mẫn Sinh, cô lấy nó chỉ về phía Thiện Xuân Thu, "Giao ra thuốc giải thì ta sẽ tha ngươi tội chết."

"Thanh Mẫn Sinh ư?" Thiện Xuân Thu sợ hãi, gãi mãi một móc ra nghiên Bất Quy hồng chạy trốn. Thiệu Nguyệt nhanh mắt, đánh một kiếm tới, Thiện Xuân Thu cố gắng ngăn cản song uy lực Thần Khí không phải chuyện đùa, Thiện Xuân Thu lập tức bị đánh bay, nghiên Bất Quy cũng rớt xuống, Thiệu Nguyệt phát tay, thanh Mẫn Sinh trôi lơ lửng trên không trung, sau đó cô dùng pháp lực để hút nghiên Bất Quy vào tay mình.

"Nghiên Bất Quy!" Thiện Xuân Thu che ngực, không cam tâm hết lên.

"Hộ pháp, hộ pháp ơi..." Khoáng Dã Thiên vội vàng đến đỡ Thiện Xuân Thu, lần đầu tiên Bàn Nhược Hoa trông thấy ai đó mạnh dạn ấy, ngay cả hộ pháp cũng không phải đối thủ của cô ta, ả không dám liều mạng, mãi một chạy núp đằng sau Thiện Xuân Thu.

Thiệu Nguyệt hơi cau mày, "Thuốc giải của Tiểu Cốt!"

Thiện Xuân Thu nhìn Hoa Thiên Cốt đang nằm trong ngực Thiệu Nguyệt, môi nàng đã tím bầm hết lại, gãi đột nhiên cười vang, "Ha ha ha, Thiệu Nguyệt à, mạng của đồ đệ ngươi nằm trong tay bọn ta, nếu ngươi ngoan ngoãn giao nghiên Bất Quy và kiếm Mẫn Sinh cho ta, ta sẽ đưa thuốc giải cho ngươi."

Thiệu Nguyệt nhìn nghiên Bất Quy trên tay, làm phép khiến cho nó đột ngột biến mất, Thiện Xuân Thu chỉ tay về phía Thiệu Nguyệt, cả kinh vô cùng, "Ngươi... chẳng lẽ ngươi không thèm quan tâm tới sự sống chết của đồ đệ mình hay sao?"

"Ngươi không đủ tư cách để ra yêu cầu với ta, không chịu nộp thuốc giải phải không, thế thì ta tự đến lấy." Thiệu Nguyệt rút tiên lực vào thanh Mẫn Sinh, sau đó vung tay lên, thanh Mẫn Sinh lao thẳng nhắm Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu mãi một né tránh, thanh Mẫn Sinh lập tức phi tới đâm môn đồ Thất Sát, nó đi qua đâu thì đè tử Thất Sát ngã gục đến đó, thậm chí có kẻ còn tan thành khói mây.

Thiệu Nguyệt xoay cổ tay, cô nhìn chăm chăm Khoáng Dã Thiên, "Ngươi khiến Tiểu Cốt bị thương, hôm nay không thể giữ mạng cho ngươi nữa rồi!" Thanh Mẫn Sinh chuyển hướng, đâm về phía Khoáng Dã Thiên, Khoáng Dã Thiên hoảng hốt lắc mình biến mất, mặc kệ y trốn chỗ nào, Mẫn Sinh cũng có thể bám theo đuổi giết, Thiệu Nguyệt không nhìn nổi mà hô, "Mẫn Sinh!" Ngay lập tức thanh Mẫn Sinh phân thân hóa thành vô số, một phần truy đuổi Khoáng Dã Thiên, phần còn lại trải rộng khắp đại diện núi Thái Bạch. Khoáng Dã Thiên kinh hoàng, y lại chuyển mình để tan thành khói đen, ai ngờ vừa xuất hiện tại một địa điểm khác thì đã có thanh Mẫn Sinh ở sẵn đó đợi, Khoáng Dã Thiên vừa hiện thân thì Thiệu Nguyệt niệm cho toàn bộ Mẫn Sinh hợp nhất, trong lúc Khoáng Dã Thiên còn chưa kịp phản ứng, thanh Mẫn Sinh đã mạnh mẽ xuyên thấu qua thân thể của y rồi.

Khoáng Dã Thiên bàng hoàng nhìn về phía trước mặt, thời điểm thanh Mẫn Sinh đâm y, miệng y phun ra một bọc máu, máu tươi bắn tung tóe trên nền đất, y không cam tâm ngược lên nhìn Thiệu Nguyệt xong lại nhìn xuống thanh kiếm cắm trên ngực mình, y muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng phát ra âm thanh nào, cứ thế ngã xuống.

"Khoáng Dã Thiên!" Thiện Xuân Thu gọi, gãi nhìn Thiệu Nguyệt đầy hung tợn, "THIỆU NGUYỆT!" Vân Ế thấy thế thì lòng nổi sợ hãi, thừa dịp bọn họ không để ý tới mình, hẳn vội vã bỏ chạy.

"Còn không mau giao thuốc giải ra sao?" Thiệu Nguyệt lấy kiếm chỉ Thiện Xuân Thu, thanh Mẫn Sinh cũng phóng tới trước mặt gã, "Ta đã bảo, chỉ cần giao thuốc giải ra, ta sẽ tha mạng cho ngươi, không thì cùng lắm là ngươi mất thêm cánh tay nữa mà thôi."

Tay trái Thiện Xuân Thu che đi cánh tay phải đã đánh mất, "Dù ta có đánh không lại ngươi, cũng không giết được ngươi, nhưng có đồ đệ của ngươi cùng ta xuống thì cũng đáng lắm! Ha ha ha..."

"Ngươi..." Thiệu Nguyệt nhíu mày, cô cúi xuống nhìn Hoa Thiên Cốt, môi nàng đã tím bầm lại, không thể chậm trễ hơn được nữa, trước tiên cô truyền tiên lực của bản thân vào cơ thể Hoa Thiên Cốt, kéo dài chút thời gian cho nàng.

Bấy giờ Sát Thiên Mạch hạ phàm, Thiện Xuân Thu giật mình nhìn hấn, mãi một quỳ gối, hành lễ, "Tham kiến Thánh quân!" Bàn Nhược Hoa cũng làm theo, "Tham kiến Thánh quân!"

Sát Thiên Mạch tức giận, trợn mắt nhìn Bàn Nhược Hoa, "Ngươi quả là to gan, lại dám khiến cho bé con của ta bị thương sao?!"

Bàn Nhược Hoa sợ hãi cúi đầu, không biết nên giải thích thế nào đây, "Thánh quân ơi..."

Sát Thiên Mạch tiến lại gần, "Thiều Nguyệt à..."

Thiều Nguyệt quay sang nhìn Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch, Tiểu Cốt trúng phải loại độc rất mạnh..."

Sát Thiên Mạch cũng nhận ra Hoa Thiên Cốt khác thường, hần nghiêng đầu ra lệnh cho Bàn Nhược Hoa đang quỳ gối dưới đất, "Mau giao thuốc giải ra đây."

Bàn Nhược Hoa đang thấy vô cùng nhẹ nhõm vì sự xuất hiện của Sát Thiên Mạch, ả nghĩ, dù cho Thiều Nguyệt kia có lợi hại tới đâu chăng nữa thì cũng không phải đối thủ của Thánh quân, ả đứng dậy, tiến lên phía trước, "Thánh quân, trong tay bọn chúng đang nắm giữ ba Thần khí, chỉ cần ta móc hết phổi của chúng thôi..." ả cho rằng Hoa Thiên Cốt giữ xích Thuyền Liên cho nên muốn nhân dịp này đòi lại, song không đợi ả dứt lời, Sát Thiên Mạch đã nổi cơn thịnh nộ, phất ống tay áo đánh ngã Bàn Nhược Hoa đến nỗi thổ cả huyết.

Sát Thiên Mạch ngoảnh mặt lại, tức giận nhìn ả, "Đó là việc của ta, thuốc giải đâu!"

Bàn Nhược Hoa che ngực, không cam tâm đứng lên, lấy ra một chai thuốc, Thiều Nguyệt lạnh lùng nhìn Bàn Nhược Hoa, "Ngươi ăn trước một viên đi."

Bàn Nhược Hoa tức tối nhìn Thiều Nguyệt, quay lại hỏi ý Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch bình tĩnh nói, "Làm theo lời nàng đi."

"Dạ vâng, thưa Thánh quân..." Bàn Nhược Hoa mở chai thuốc, uống một viên rồi ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt đầy bất mãn.

Thiều Nguyệt thấy Bàn Nhược Hoa không hề hấn mới an tâm, cô duỗi tay, chai thuốc bay về phía cô, Thiều Nguyệt vội vàng nuốt thuốc giải cho Hoa Thiên Cốt, nhìn màu tím tái trên môi Hoa Thiên Cốt dần nhạt nhòa, cuối cùng cũng khôi phục lại sắc thái tự nhiên ban đầu, bấy giờ Thiều Nguyệt mới thực sự yên lòng.

Sát Thiên Mạch thấy bé con đã không sao thì xoay người nhìn Thiện Xuân Thu, "Thiện Xuân Thu! Ta đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, không được đi đánh chiếm Thần khí, không cho phép đi đánh chiếm Thần khí, ngươi coi lời ta như gió thổi qua tai sao?"

Thiện Xuân Thu cúi đầu đáp, "Thuộc hạ không tiếc công sức mệt nhọc, ngay cả Khoáng Dã Thiên cũng hy sinh, cũng chỉ vì muốn... dâng được đàn Lư Quang lên cho Thánh quân." Thiện Xuân Thu biết Sát Thiên Mạch vẫn luôn canh cánh trong lòng mơ ước về đàn Lư Quang, Thiều Nguyệt hiện đang ở đây, vậy hẳn đàn Lư Quang cũng đang ở chỗ này.

"Đàn Lư Quang ư?" Sát Thiên Mạch hỏi, "Đàn Lư Quang đang ở trên Thái Bạch?"

Thiện Xuân Thu thấy Sát Thiên Mạch có dấu hiệu bị thuyết phục bèn gật đầu lia lịa, "Đúng thế!"

Sát Thiên Mạch một chương đánh lên mặt Thiện Xuân Thu, "Ngươi còn dám gạt ta? Đàn Lư Quang rõ ràng đang ở điện Tuyệt Tĩnh, ngươi cho rằng ta không biết hay sao?"

"Thánh quân thứ tội, thánh quân thứ tội..." Thiện Xuân Thu tự biết kế hoạch thất bại, gãi mái một quỳ xuống nhận lỗi.

Hoa Thiên Cốt ăn xong thuốc giải cũng dần dà tỉnh táo, nhìn thấy gương mặt Thiều Nguyệt, nàng không tin nổi mà phải dụi mắt, sau đó vui vẻ thốt lên, "Sư tôn ơi? Thực sự là người sao?"

Vốn dĩ Thiều Nguyệt đang chăm chú quan sát tình huống bên Sát Thiên Mạch, chợt nghe thấy thanh âm của Hoa Thiên Cốt, cô bèn quay đầu lại cười bảo, "Tất nhiên là ta rồi, nếu không thì con nghĩ là ai?" Dứt lời còn nhẹ gõ lên trán nàng.

Hoa Thiên Cốt cười ha ha, khóe mắt trông thấy Sát Thiên Mạch bên dưới, nàng kinh ngạc nói, "Sát tỷ tỷ?" Rồi thắc mắc, "Sư tôn ơi, sao môn đồ Thất Sát và Thiện Xuân Thu phải quỳ gối trước Sát tỷ tỷ vậy ạ?"

"Tiểu Cốt à, thực ra hần ta là..." Thiều Nguyệt đang chuẩn bị giải thích cho Hoa Thiên Cốt thì chợt nghe thấy Thiện Xuân Thu lớn tiếng nhận tội, Thánh Quân tha lỗi.

Hoa Thiên Cốt trợn tròn mắt, nàng không thể tin nổi quay xuống nhìn Sát tỷ tỷ xong lại quay sang nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thấy thế chỉ gật đầu, "Sát tỷ tỷ của con, tên đầy đủ là Sát Thiên Mạch, là Thánh quân Thất Sát."

"Cái, cái gì, Sát tỷ tỷ là..." Hoa Thiên Cốt không thể tưởng tượng nổi.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt tạm thời chưa thể chấp nhận bèn xoa đầu nàng, "Tiểu Cốt à, Sát Thiên Mạch vẫn là Sát Thiên Mạch, dù cho hần có là Thánh quân Thất Sát, thì sự tốt bụng hần dành cho con vẫn là chân thật mà, không phải ư?"

Hoa Thiên Cốt nhất thời không phản ứng kịp, nghe xong lời của Thiều Nguyệt, nàng mới chợt thốt lên, "Vâng, sư tôn, Tiểu Cốt biết rồi."

Sát Thiên Mạch phất ống tay áo, xoay người bảo, "Trở về xem ta trừng trị ngươi như thế nào!" Hần ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, thấy Hoa Thiên Cốt đã tỉnh, "Bé con, bé tỉnh rồi à?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Sát tỷ tỷ ơi..."

"Bé con à, ta không cố ý muốn che giấu bé thân phận thật sự của ta đâu, ta chỉ sợ rằng bé sẽ không thêm để ý đến ta nữa..." Sát Thiên Mạch giải thích với Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Sát tỷ tỷ ơi, muội đã biết rồi, sư tôn không bận tâm thì muội sao có thể để ý chứ? Huống chi muội còn là đồ đệ của sư tôn, dĩ nhiên muội luôn phải tuân theo suy nghĩ của sư tôn rồi."

"Ồi," Sát Thiên Mạch cười đáp, "Thiều Nguyệt à, người nói quả không sai, bé con thật không hổ danh là đồ đệ của người nha."

Thiều Nguyệt cũng cười, "Sát Thiên Mạch, độc của Tiểu Cốt đã giải xong, ta sẽ tuân thủ cam kết, không giết Thiệu Xuân Thu nữa, người có thể dẫn Thất Sát của người đi được rồi."

Sát Thiên Mạch nhướn mày nhìn Thiệu Nguyệt, "Thiệu Nguyệt à, ta biết người lại trách ta không quản lý tốt thuộc hạ của mình, chỉ bằng thể này, từ khi người thành tiên đến nay, chúng ta cũng chưa từng giao đấu, lần này chúng ta tỷ thí một phen đi, nếu người thắng, ta dẫn Thất Sát rời đi, nhưng nếu người thua..."

"Thì sao?" Thiệu Nguyệt bình tĩnh hỏi.

"Vậy thì người rời khỏi Trường Lưu, tôi giúp ta quản lý Thất Sát." Sát Thiên Mạch nói một lời kinh hãi lòng người.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Sát tỷ tỷ, sư tôn không thể rời khỏi Trường Lưu được."

Đệ tử Trường Lưu và đệ tử Thái Bạch cũng ngạc nhiên bàn luận xôn xao, Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong với Lạc Thập Nhất lo lắng nhìn Thiệu Nguyệt, pháp lực Sát Thiên Mạch cao thâm, còn có thể không phân thắng bại cùng Tôn thượng Bạch Tử Họa, liệu Kiểm tôn có phải là đối thủ của Sát Thiên Mạch hay không? Thiệu Xuân Thu càng khó tin hơn, gã không muốn Thiệu Nguyệt đến Thất Sát đâu, "Thánh quân ơi..."

Sát Thiên Mạch nghiêng đầu cảnh cáo gã, Thiệu Xuân Thu đành cúi đầu im re.

Hoa Thiên Cốt gấp gấp nhìn Thiệu Nguyệt, tay cũng giữ chặt lấy ống áo cô, Thiệu Nguyệt thấy Sát Thiên Mạch không có vẻ gì là đùa giỡn bèn lắc đầu bật cười, "Sát Thiên Mạch, hóa ra người vẫn chưa buông tha suy nghĩ này."

"Đương nhiên rồi, không phải Thiệu Nguyệt cũng đã nói, việc trở thành Thượng tiên Trường Lưu vốn dĩ không phải mong muốn của người, mà mong muốn của người là..." Sát Thiên Mạch vừa mới định nói ra giấc mơ Thiệu Nguyệt từng tâm sự: cô muốn ngao du thiên địa, tiêu dao sơn thủy, thì lại bị Thiệu Nguyệt cắt ngang.

"Vậy chắc người cũng biết, câu trả lời của ta sẽ không thay đổi, dù ta không làm đệ tử Trường Lưu, thì ta cũng sẽ không gia nhập Thất Sát, huống chi ta cũng đã đáp ứng sư phụ, mãi mãi ta sẽ chỉ là đệ tử Trường Lưu." Thiệu Nguyệt thật sự muốn ngao du thiên hạ, song cô cũng phải chắc chắn rằng Hoa Thiên Cốt sẽ tui qua nạn khỏi, nếu không cô không thể an tâm buông bỏ tất cả để rời đi, huống chi cô đã dõi theo sự trưởng thành của Tiểu Cốt, tình cảm đã sớm vô cùng sâu đậm, sao cô có thể bỏ nàng mà đi chứ. 1

Sát Thiên Mạch che miệng cười, "Cho nên chúng ta thử tỷ thí đi."

"Được!" Thiệu Nguyệt thu hồi thanh Mẫn Sinh, Hoa Thiên Cốt bất an nắm lấy ống tay áo của cô, Thiệu Nguyệt nhìn nàng, "Chờ ta quay lại nhé."

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới gật đầu, giao Kinh Lôi trong tay cho Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt nhấc Kinh Lôi lên, chuyển cổ tay, roẹt một phát, Kinh Lôi phát sáng, Sát Thiên Mạch bật cười, phi thân lên không trung, Thiệu Nguyệt cũng bay tới, hai người hâm nóng cả một bầu không khí.

Thoáng chốc, Sát Thiên Mạch và Thiệu Nguyệt đã giao phong mấy chục hiệp, song phương không phân cao thấp, tất cả mọi người xem đến hoa cả mắt mũi. Thiệu Nguyệt với Sát Thiên Mạch kéo giãn khoảng cách, cô đưa kinh Lôi quá đỉnh đầu, mây đen nhất thời giãn kín, sấm chớp đi đùng, Thiệu Nguyệt hô, "Thiên Lôi Địa Thiểm!"

"Ồ?" Sát Thiên Mạch hứng thú quan sát, "Đây chính là chiêu thức người đã dùng vào thời điểm người thành tiên mà." Sát Thiên Mạch tụ khí, hai tay tạo ra một tấm bình phong màu đen che chở, ngăn cản đòn công kích tới từ Thiệu Nguyệt. Rõ ràng uy lực lần này của Thiệu Nguyệt đã mạnh hơn thuở xưa gấp mấy lần, Sát Thiên Mạch bắt đầu cảm giác bàn tay tê dại, hần bật cười, quả nhiên Thiệu Nguyệt lợi hại hơn xưa rồi, ngay sau đó hặn vận toàn bộ nội lực, giăng co cùng Thiệu Nguyệt. Tuy chiêu thức này của Thiệu Nguyệt sở hữu uy lực cực lớn, song chẳng kéo dài được bao lâu, cô biết Sát Thiên Mạch đang muốn hao phí nội lực của cô, thế nên cô chuyển mũi kiếm, gắng sức vung một nhát.

Một luồng kiếm khí khổng lồ đi đôi song hành với sấm sét phóng về phía Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch xoay một vòng, gắng đánh một chiêu, chống đỡ lấy kiếm khí của Thiệu Nguyệt, kiếm khí đụng độ ma khí, nhất thời nổ tung, dư âm trận đấu bùng nổ tán ra bốn phía tựa rung động trên mặt hồ yên ả.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Kiểm Tra

Toàn bộ núi Thái Bạch chấn động, mọi người hiện đang có mặt tại đây cảm nhận được sự rung chuyển mạnh mẽ, Hoa Thiên Cốt lo lắng bật thốt, "Sur tôn ơi!"

Thiếu Nguyệt tiêu hao nội lực quá độ, vốn vừa mới thoát khỏi trận pháp Đêm Nuốt Trắng nên nội thương vẫn chưa kịp lành, giờ lại liên tiếp bị tấn công, cuối cùng thì cô rớt xuống từ giữa không trung. Sát Thiên Mạch vừa mới điều chỉnh lại độ thăng bằng xong đã thấy Thiếu Nguyệt rơi xuống, hần mải mốt phi thân định đỡ lấy cô, song một bóng người vụt xuất hiện, tiếp lấy Thiếu Nguyệt trước hần một bước.

Khi nhìn thấy rõ đối phương là ai, Sát Thiên Mạch trở nên tức tối, "Bạch Tử Họa đấy à?"

Bạch Tử Họa chạy tới kịp thời, chàng không thèm để ý đến Sát Thiên Mạch mà cúi đầu cẩn thận kiểm tra thương tích của Thiếu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt ơi..."

"Sur huynh..." Thiếu Nguyệt đáp một cách yếu ớt.

Tiếp đất, Hoa Thiên Cốt vội vàng tiến lại gần, đỡ Thiếu Nguyệt, "Sur tôn, sur tôn, người bị làm sao thế? Người bị thương ở đâu vậy?"

Thiếu Nguyệt gượng đứng dậy từ trong ngực của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt ôm lấy eo cô, lo lắng hỏi, "Sur tôn ơi, người sao rồi? Có phải khó chịu lắm không?"

Thiếu Nguyệt khẽ lắc đầu, quay sang phía Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch..."

Sát Thiên Mạch duỗi tay ngăn cô lại, "Người vốn dĩ đang bị thương, sao không bảo ta, ta mà biết thì đã không..."

"Sao có thể thủ nhận trong trường hợp này chứ, mỗi người chúng ta đều đang chiến đấu vì môn phái dõi theo đằng sau, ta không thể lùi bước được." Thiếu Nguyệt nghiêm mặt lại.

"Haizz, thật là hết cách với người, bị thương mà vẫn không phân cao thấp với Sát Thiên Mạch ta đây," Sát Thiên Mạch vuốt tóc, quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa à, hình như người sắp bị Thiếu Nguyệt qua mặt rồi."

Bạch Tử Họa tiến lên phía trước một bước, "Năng lực của Thiếu Nguyệt hơn hẳn ta và người, chuyện vượt qua ta cũng chỉ là sớm muộn."

"Ồ?" Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, còn bày đặt bộ mặt lạnh lùng nói những lời kia chứ, Sát Thiên Mạch vẫn luôn không ưa hẳn là bởi vậy, "Ha ha, không ngờ đã bao nhiêu lâu rồi mà mặt người vẫn hết như một tảng băng vạn năm, cơ mà cho dù có thể đi chăng nữa, người vẫn chẳng thể nào đẹp bằng ta." Sát Thiên Mạch che miệng cười, "Thiếu Nguyệt à, coi như lần này chúng ta hòa." 1

Thiên Xuân Thu không cam tâm, "Thánh quân, nếu bây giờ tiếp tục xuất thủ thì có thể đánh bại Thiếu Nguyệt rồi, sao chúng ta lại phải dừng lại?" Tuy gã không muốn Thiếu Nguyệt gia nhập Thất Sát, song có thể đánh Thiếu Nguyệt thật thảm bại thì cũng thật sự thỏa cả cõi lòng.

"Người thì biết cái gì?" Sát Thiên Mạch nghiêng đầu giận dữ, "Sát Thiên Mạch ta đây sẽ không thừa dịp người khác nguy khốn mà ra tay," sau đó bảo với Thiếu Nguyệt, "Thiếu Nguyệt à, mai này chúng ta sẽ đường đường chính chính tỷ thí nhé."

"Được, lúc nào cũng sẵn lòng!" Thiếu Nguyệt cười đáp, Sát Thiên Mạch thấy Thiếu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt tai qua nạn khỏi, bên cạnh bọn họ còn có người của Trường Lưu chăm sóc thì cũng xoay người bỏ đi.

Thiên Xuân Thu hung hãn lườm Thiếu Nguyệt, quay lưng không cam lòng hô, "Rút lui!" xong cũng bay khỏi đây, đám môn đồ Thất Sát nhanh chóng bám theo.

Những Chương môn phái khác cũng đã tới, bọn họ quan sát trận đấu giữa Thiếu Nguyệt với Sát Thiên Mạch thì ngạc nhiên thối rồi, không ngờ Thiếu Nguyệt lại lợi hại như vậy, Bạch Tử Họa lại không chút do dự tôn vinh Thiếu Nguyệt càng khiến những Chương môn giật mình liên hồi, chẳng trách Bạch Tử Họa lại muốn truyền lại chức vị cho cô.

Thất Sát rời đi, toàn bộ những ai đang có mặt ở núi Thái Bạch vui mừng hoan hô, Hoa Thiên Cốt lại lo cho thương thế của Thiếu Nguyệt, Bạch Tử Họa nhìn cô, bảo, "Chỉ là do Tiểu Nguyệt tiêu hao quá nhiều nội lực mà thôi, lát nữa ta sẽ độ tiên khí cho con bé."

"Có thật không ạ?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

"Lời sư huynh nói sao có thể không thật chứ?" Thiếu Nguyệt đáp, Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vậy để con dìu sư tôn đi nghỉ ngơi nhé."

"Ừ." Thiếu Nguyệt gật gù, lúc đi ngang qua Bạch Tử Họa, cô lên nở một nụ cười với chàng.

Bạch Tử Họa dõi theo bóng lưng hai người, chàng cau mày khó hiểu, vì sao Tiểu Nguyệt lại không cho mình để lộ ra chuyện con bé bị nội thương?

Hoa Thiên Cốt dìu Thiếu Nguyệt vào phòng nghỉ, Bạch Tử Họa đi tới, Hoa Thiên Cốt biết Tôn thượng chuẩn bị độ tiên khí cho sư tôn, song chẳng hiểu

sao nàng lại không hề muốn trông thấy hai người bọn họ ở riêng, thế là nàng đứng nguyên cạnh mép giường, nhất quyết không chịu rời đi.

Bạch Tử Họa bảo, "Thiên Cốt, con ra ngoài trước đi."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt gật đầu, nàng lại nhìn Bạch Tử Họa, sau đó đành rời khỏi phòng. Bạch Tử Họa ngồi lên giường, hỏi, "Tiểu Nguyệt, vết thương của muội là bị làm sao vậy?"

Thiều Nguyệt hồi tưởng lại, "Su huynh, trận pháp Nuốt Trăng của Khoáng Dã Thiên thực sự rất lợi hại, dù cho ta có đột phá cỡ nào cũng bị bóng tối bào mòn."

"Muội lại cưỡng ép đột phá pháp trận ư? Chẳng lẽ là do pháp lực cản trở?" Bạch Tử Họa nhẹ nhàng trách móc.

Thiều Nguyệt lắc đầu. "Ban đầu ta cũng cho rằng đó là bị pháp lực cản trở, khi mà bóng tối hoàn toàn nuốt chửng ta, ấy cũng là lúc thanh Mẫn Sinh xuất hiện để cứu ta."

"Thanh Mẫn Sinh?" Bạch Tử Họa cau mày trầm tư, Thần Khí Mười Phương lại tự chủ động đi bảo vệ Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ Tiểu Nguyệt lại có gốc rễ quan hệ với Thần Khí Mười Phương hay sao?

"Không sai, thanh Mẫn Sinh đưa ta tới chiều không gian hư vô bên trong nó," Thiều Nguyệt nhớ lại cảnh tượng lúc đấy, "Sau đó có một giọng nói vang lên, bảo rằng nếu ta cứ cưỡng ép đột phá trận pháp này thì bóng tối sẽ càng mạnh mẽ, cuối cùng cũng chỉ mang về thương tổn cho bản thân."

"Muội nói đến không gian hư ảo bên trong Mẫn Sinh ư?" Bạch Tử Họa từng nghe qua rồi, "Nếu đã là kiếm linh, thì đó là thanh kiếm không chỉ có linh khí, mà còn có cả linh thức, nơi chứa linh thức, lại chính là không gian hư ảo."

"Ý sư huynh, ta đã tiến vào nơi cư trú của kiếm linh sao?" Thiều Nguyệt thắc mắc, Bạch Tử Họa gật đầu, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Nếu như thế thì giọng nói của một người đàn ông... chính là linh tính của Mẫn Sinh?"

"Không sai, thanh Mẫn Sinh là một trong Thần Khí Mười Phương, nó đã tồn tại từ tận thời thượng cổ, sở hữu linh tính cũng không phải điều gì lạ lùng." Bạch Tử Họa giảng giải, "Đúng rồi, Mẫn Sinh nói gì?"

"Nó bảo, bóng tối và ánh sáng là hai bên đối lập, thiếu một trong hai cũng không thể được, không có tối, thì cũng không có sáng, giống như không có sáng thì không có tối vậy. Cho nên trận pháp Nuốt Trăng là trận pháp chỉ nhắm vào thần tiên là vì thế, nếu tiên lực của người này càng mạnh mẽ thuần túy, thì sức mạnh của bóng tối càng trở nên không lồ."

"Đợi chút, bóng tối và ánh sáng cái gì cơ?" Bạch Tử Họa không hiểu.

"Đây là trận pháp Khoáng Dã Thiên đã thiết kế vô cùng tỉ mỉ, hấn phá vỡ những nguyên lý thông thường, cấu trúc theo phương pháp lấy ánh sáng làm tiền đề sức mạnh cho bóng tối, khiến cho pháp trận này không có chút sơ hở để có thể tiến công."

"Thế nên, Tiểu Nguyệt cưỡng ép đột phá pháp trận làm cho cơ thể nhận lấy nội thương không phải là bởi vì pháp lực cản trở, mà là tự do chính muội ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Đúng, không có ánh sáng, bóng tối cũng sẽ biến mất, thế nên Mẫn Sinh mới đưa ta vào trong không gian hư vô, biến mất khỏi pháp trận, như vậy thì bóng tối sẽ tự động thoái lui."

"Chẳng trách ta không cảm nhận được muội nữa." Bạch Tử Họa nhớ lại quãng đường đến núi Thái Bạch, chàng có cảm nhận được yêu khí, song lại không cảm nhận được Tiểu Nguyệt, "Thì ra là thế."

"Sư huynh à, nên giao thanh Mẫn Sinh cho ai bảo quản đây?" Thiều Nguyệt triệu hồi Mẫn Sinh, đưa tới trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa quan sát thanh kiếm, suy tư trong chốc lát, "Tiểu Nguyệt, tốt nhất là muội giữ nó đi, thanh kiếm này có gốc gác sâu xa với muội, ở chỗ muội là ổn nhất."

"Sâu xa?" Thiều Nguyệt cúi đầu nhìn thanh Mẫn Sinh, hồi tưởng lại chuyện ở nước Thục, "Ta cũng không biết sao nữa, cứ như Mẫn Sinh có quen biết Kinh Lôi vậy, hai thanh kiếm thế mà lại nảy sinh mối tương quan." 1

"Chuyện này chúng ta sẽ điều tra sau, bây giờ ta trị thương cho muội đã." Bạch Tử Họa ngồi bên mép giường, trị liệu cho Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt an tâm nhắm nghiền mắt lại.

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui ngoài phòng, muốn vào nghĩa thử thì lại lo quấy rầy Tôn thượng và sư tôn, Từ Huân đi đến, trông thấy đáng về sót ruột của Hoa Thiên Cốt bèn hỏi, "Từ Họa đâu?"

Hoa Thiên Cốt dừng lại, "À, sư tôn tiêu hao nội lực quá độ nên Tôn thượng đang truyền tiên lực cho người ạ."

Từ Huân cau mày, tiến đến trước cửa, Hoa Thiên Cốt nhìn nàng, không biết nàng muốn làm gì, nào ngờ Từ Huân lại thẳng tay mở cửa, "Từ Họa ơi..." Hoa Thiên Cốt không ngăn kịp, chẳng thể làm gì khác ngoài bám theo sau Từ Huân.

Trong phòng, Bạch Tử Họa đang tập trung trị thương của Thiều Nguyệt, không rảnh để bận tâm nàng, Thiều Nguyệt thì nhắm mắt lại, trán lấm tấm giọt mồ hôi, Từ Huân thấy thế bèn lùi ra ngoài, đóng cửa, xoay người, "Sư tôn của nhóc rõ ràng chịu nội thương, nhóc lại bảo Từ Họa độ tiên khí cho nàng

à?"

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Sư tôn bị nội thương ư?"

Từ Huân thấy phản ứng của Hoa Thiên Cốt không hề giả dối, "Xem ra nhóc thật sự không biết." Nàng liếc nhìn Hoa Thiên Cốt rồi đứng ngoài cửa đợi Bạch Tử Họa.

Lát sau, Bạch Tử Họa mở cửa bước ra, Hoa Thiên Cốt mãi một đi ngang qua Bạch Tử Họa để vào, Từ Huân thấy thế thì bất mãn, "Ai da, Hoa Thiên Cốt không thèm đặt chân vào trong mắt kia, chưa hành lễ mà đã đi vào rồi sao?"

Bạch Tử Họa liếc nhìn Từ Huân, rồi hần khỏi phòng, để lại không gian riêng tư cho bọn họ. "Chỉ là Thiên Cốt lo cho Tiểu Nguyệt thôi."

Từ Huân theo sau Bạch Tử Họa, "Tử Họa à..."

Ở trong phòng, Hoa Thiên Cốt lo lắng tra hỏi Thiệu Nguyệt, "Sư tôn, rõ ràng người bị thương mà sao không nói cho con biết?"

Thiệu Nguyệt cười đáp, "Ta không muốn con lo lắng, hơn nữa sư huynh đã trị thương cho ta rồi, ta đã tốt hơn."

Hoa Thiên Cốt bĩu môi, bất mãn, "Sư tôn chỉ nói cho Tôn thượng, không nói cho Tiểu Cốt."

"Ha ha," Thiệu Nguyệt ngắm điệu bộ cau kinh của Hoa Thiên Cốt, nhẹ vẹo mũi nàng, "Tiểu Cốt giận à?"

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, "Sư tôn ơi, người còn nhớ lời hứa với Tiểu Cốt trước kia không?"

"À..." Thiệu Nguyệt không ngờ Hoa Thiên Cốt lại nhắc cô sớm như thế, "Nhớ chứ, là vì sư không tốt, không nghe theo lời Tiểu Cốt nên mới để bị thương."

"Không được, con phải kiểm tra xem sư tôn có còn bị thương ở nơi khác hay không." Hoa Thiên Cốt nói xong còn muốn đuổi tay còi y phục của Thiệu Nguyệt.

"Tiểu Cốt, Tiểu Cốt, ta bị nội thương chứ không có ngoại thương." Thiệu Nguyệt vội giải thích hòng ngăn cản hành động của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt quyết miệng hừ một cái, "Sư tôn cứ mãi giấu con, thế nên con mới muốn kiểm tra thử để an tâm." Vừa nói cũng cời xong ngoại y của cô, Thiệu Nguyệt không biết phải làm sao, đành ngừng chống cự để tùy ý nàng.

Cởi, cởi, Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, thời điểm nàng trông thấy đồ lót của sư tôn, mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, sau đó lập tức xoay người lại, đưa lưng về phía Thiệu Nguyệt, hai tay che má nóng, không ngừng thăm cảnh báo bản thân, mau tỉnh táo lại, mau tỉnh táo....

Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt bất thành linh quay đi thì nghiêng người tới trước, thắc mắc, "Tiểu Cốt, con làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, vừa quay đầu lại đã thấy quần áo Thiệu Nguyệt không chỉnh tề, nàng sững sốt một hồi, trái tim đập loạn nhịp, Thiệu Nguyệt lại không hề tự giác, cứ đưa tay vẩy vẩy trước mặt nàng, "Tiểu Cốt à, rốt cuộc thì con sao vậy?"

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, nàng mãi một mặc lại áo khoác ngoài cho Thiệu Nguyệt, ngay cả lúc luồn tay áo cũng run cầm cập, nàng cúi đầu không dám nhìn mặt Thiệu Nguyệt nữa, Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt cúi gằm xuống, lỗ tai ửng đỏ bừng bừng, Thiệu Nguyệt bèn bật cười, hiểu ra vấn đề, "Ồ, hóa ra là Tiểu Cốt xấu hổ?"

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng rút cổ lại, ngẩng đầu oán trách Thiệu Nguyệt, "Sư tôn à!" Thế mà lúc đối diện với ánh mắt của cô, nàng lại ngại ngùng quay đi, "Sư... sư tôn, tiệc ăn mừng sắp bắt đầu rồi, chúng ta.... chúng ta mau đi thôi."

Thiệu Nguyệt thấy lạ lùng thay, tại sao ban nãy ánh mắt Tiểu Cốt khi nhìn cô lại khiến cho cô có cảm giác thật khác thường nhỉ? Nghe thấy lời này của Tiểu Cốt, Thiệu Nguyệt vội xoay người, trông thấy dáng vẻ quần bách, luống cuống không biết nên làm gì của Tiểu Cốt, cảm giác vô cùng đáng yêu, cô không dám chọc nàng nữa, "Được rồi, chúng ta đi nào, Tiểu Cốt." Cô đứng dậy rời giường, đuổi tay ra, Hoa Thiên Cốt nhìn bàn tay trước mặt, khẽ cắn môi xong sau đó từ từ nâng tay mình lên, hai người cứ thế bước đi trong tư thế tay nắm chặt tay.

--- ----- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Bữa Tiệc Mừng

Trước cửa, vẻ mặt Phi Nhan trông lo lắng khi ông nói với Bạch Tử Họa, "Tôn thượng à, e rằng đại chiến tại Thái Bạch chỉ là bước đệm đầu mà thôi, mà

đạo đã tra rõ vị trí của Thần khí, bọn chúng ở trong tối, chúng ta lại ở ngoài sáng, thật sự rất khó phòng bị trước. Haizzz, bây giờ các môn phái chi đành dựa vào Trường Lưu của ngài, cho nên Tôn thượng à, ta - Phi Nhan, khẩn cầu Tôn thượng hãy cố gắng đột phá Thập Trọng Thiên, chỉ có thế mới khiến ma đạo sợ hãi, giúp cho chính đạo thêm yên lòng."

"Các ông sao có thể cứ dựa dẫm vào sư huynh, bắt sư huynh gánh vác hết trách nhiệm mà chưa từng thử đoàn kết lại, đồng lòng chiến đấu nhỉ?" Thiệu Nguyệt đang đi tìm Bạch Tử Họa thì vô tình nghe thấy lời của Phi Nhan, lòng cô nảy sinh bất mãn, Thập Trọng Thiên nguy hiểm như thế, sao có thể bảo đảm đột phá là đột phá được? Bọn họ chẳng ai quan tâm đến an nguy của sư huynh, ai ai thuộc tiên phái cũng thích ký thác hết kỳ vọng lên đầu người khác, song bản thân lại chưa từng nỗ lực lấy một lần.

Phi Nhan quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, ông chấp tay hành lễ, "Kiếm tôn à, toàn bộ tiên giới cũng chỉ có mình tu vi của ngài và Tôn thượng là có thể địch lại Sát Thiên Mạch, cho nên ta mới hy vọng..."

"Ha, hẳn là toàn bộ tiên giới cũng có suy nghĩ giống như ông, đổ hết trách nhiệm cho người khác, chẳng ai muốn đoàn kết đồng lòng, người nào cũng muốn khư khư giữ lấy Thần khí cho riêng mình, cứ tiếp tục như vậy thì ma đạo không công phá tiên phái được mới là lạ." Thiệu Nguyệt không muốn thấy cảnh Bạch Tử Họa gánh vác quá nhiều thứ trên vai trước sự kỳ vọng của kẻ khác.

"Ồ... Kiếm tôn à..." Phi Nhan không thể đáp lại.

"Tiểu Nguyệt, không được vô lễ với Chương môn Phi Nhan." Bạch Tử Họa mở miệng, "Chương môn Phi Nhan, tính tình Tiểu Nguyệt thẳng thắn, ngài đừng để bụng."

Phi Nhan xua tay lia lịa, "Sẽ không đâu, thưa Tôn Thượng, Kiếm tôn, hai người yên tâm, Thái Bạch của ta nhất định sẽ tiến lùi cùng Trường Lưu, sẽ chung tay với các ngài cùng bảo vệ Thần khí."

Thiệu Nguyệt nghe Phi Nhan nói thế mới gạt đầu hài lòng, "Đó chính là ý của ta, thay vì cứ gửi gắm kỳ vọng của mình cho người khác, chi bằng tự mình hãy cố gắng đạt được nó có phải hơn không, Chương môn Phi Nhan à, nếu ban này ta có quá lời thì mong ông đừng bận tâm." Dứt lời, cô chấp tay hành lễ thể hiện sự áy náy.

"Đâu có đâu, Kiếm tôn khách khí rồi." Bây giờ Phi Nhan mới hiểu tính cách của Thiệu Nguyệt, đây hẳn là một người không muốn dựa dẫm vào người khác, ông duỗi tay về phía cánh cửa, "Tôn thượng, Kiếm tôn, mời vào bên trong, bữa tiệc mừng sắp sửa bắt đầu rồi."

Bạch Tử Họa gạt đầu xong xoay người bước đi, Thiệu Nguyệt bám theo sau chàng, Phi Nhan lấy ống tay áo lau mồ hôi, ông âm thầm xúc động vô cùng, tuy Kiếm tôn là một cô gái song lại có thể khiến một người đàn ông như ông phải bối rối, thật khiến ông xấu hổ cực độ.

Bên ngoài đại điện núi Thái Bạch, Đông Phương Úc Khanh vừa trông thấy Hoa Thiên Cốt đã vội vàng tiến tới, "Ai da, Cốt Đầu ơi, nàng không sao chứ, vẫn ổn cả chứ? Có bị thương ở đâu không?"

Hoa Thiên Cốt vui vẻ đáp, "Ai da, Đông Phương đây à? Sao huynh lại đến đây? Nước Thục bình yên rồi chứ?"

"Ta nghe nói nàng gặp nguy hiểm tại Thái Bạch nên mới mót đến đây, không ngờ vẫn chậm mất một bước, nàng an tâm về nước Thục đi, ta đã sắp xếp thỏa đáng rồi, Hoàng Thượng cũng giành lại ngôi vị hoàng đế một cách thuận lợi, bây giờ ngài còn có Khinh Thủy ở bên cạnh chăm sóc nữa."

"Ồ, Lăng ca ca không sao là tốt." Hoa Thiên Cốt yên lòng hẳn.

"Tốt lắm, mà nàng đừng quan tâm chi xa, không phải nàng bị Khoáng Dã Thiên đánh cho một chương hay sao?" Đông Phương Úc Khanh thì lại chẳng thể yên lòng.

Hoa Thiên Cốt lời tám bùa hộ mệnh ra, "Đây là bùa hộ mệnh của ta, nó đã bảo vệ ta nên ta không có bị thương, chỉ hơi dao động mà thôi."

Đông Phương Úc Khanh tò mò quan sát túi gấm đeo trên cổ Hoa Thiên Cốt, "Trong này giấu cái gì mà lợi hại thế?"

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, đáp bằng giọng điệu tự hào, "Đây là điều đương nhiên rồi, đây là bùa Nguyệt tỷ tỷ tự tay làm tặng ta, là bảo vật quý giá nhất của ta đó."

Đông Phương Úc Khanh nhìn gương mặt hạnh phúc của Hoa Thiên Cốt, chẳng biết vì có gì mà anh chàng lại thấy chút rầu rĩ, đúng lúc anh định mở miệng ra nói thì Thiệu Nguyệt và Bạch Tử Họa đi tới, anh đành phải nuốt lời muốn nói lại, "Chào Tôn thượng, chào Kiếm tôn..." Bây giờ thấy Thiệu Nguyệt thì anh chàng lại có chút sợ hãi, anh không thể hiểu thấu Thiệu Nguyệt, nhưng những gì anh làm thì lại bị cô nhìn thấu hết toàn bộ, việc ấy khiến anh vô cùng thấp thòm lo âu, vậy nên thời điểm phải đối mặt với Thiệu Nguyệt, đương nhiên là Đông Phương Úc Khanh rất không ổn.

Hoa Thiên Cốt thấy Kiếm tôn đến thì cao hứng quay người chạy tới bên Thiệu Nguyệt, "Sư tôn ơi sư tôn, cuối cùng người cũng tới, người hại Tiểu Cốt đợi rõ lâu."

Thiệu Nguyệt không biết phải nói sao, "Sư huynh cũng ở đây mà sao không chào hỏi? Con quên quy củ ở ngoài rồi à?"

"À," Hoa Thiên Cốt giờ mới để ý, trong điện Tuyệt Tình thì nàng có thể mặc kệ bối phận, song ở bên ngoài thì không, thế nên nàng vội vàng khom người hành lễ với Bạch Tử Họa, "Bái kiến Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa không quan tâm những việc vặt vãnh này, chàng khẽ gạt đầu, bước vào đại điện, Thiệu Nguyệt đi theo, Hoa Thiên Cốt lại bám sau Thiệu

Nguyệt, lúc nàng đến bên Đông Phương Úc Khanh, nàng vừa chớp mắt vừa mỉm cười với anh chàng, Đông Phương Úc Khanh cười lại với nàng rồi cùng nàng vào trong. Từ Huân đứng bên cửa trông thấy bóng lưng của Bạch Từ Họa và Thiệu Nguyệt thì lại nổi cơn ghen, "Từ Họa, chàng quá dung túng cho Thiệu Nguyệt rồi, ngay cả đồ đệ ả ta, chàng cũng yêu mến."

Hoa Thiên Cốt vừa ngồi xuống, Vân Ân đã tiến đến hành lễ, "Vân Ân bái kiến Chương môn."

"Vân Ân đây à?" Hoa Thiên Cốt vội đứng dậy, "Huynh dẫn đệ tử Thục Sơn đến phải không?"

Vân Ân gật đầu, áy náy bảo, "Thật xin lỗi Chương môn, đệ tử tới trễ quá, chẳng thể giúp gì cho ngài."

"Không sao, có sư tôn ở đây, các huynh còn có cơ hội thể hiện sao?" Hoa Thiên Cốt trêu chọc hân.

Vân Ân nghe thấy vậy thì hiểu Hoa Thiên Cốt đang muốn hân yên tâm, thế nên hân mỉm cười, "Quả đúng thế thật, may mà có Kiếm tôn trong đại chiến Thái Bạch vừa rồi."

Hoa Thiên Cốt gật đầu một cách hân diện, bấy giờ, đệ tử Thái Bạch gỡ một hồi trống, Vân Ân hành lễ nói, "À, Chương môn, đệ tử về chỗ ngồi đây."

"Ừ, được." Hoa Thiên Cốt đáp.

Buổi tiệc mừng chính thức bắt đầu, Trường Lưu và những môn phái khác ngồi ở trái phải đại điện, Phi Nhan ngồi bên trên, lúc mới vào tiệc, ông đã đứng dậy, nghiêm mặt phát biểu, "Thưa các vị Thượng tiên, các vị hiền thần nước Thục, các vị Chương môn một phái cùng các vị đồng môn, Thái Bạch vừa trải qua một trận chiến kinh thiên động địa, hôm nay chúng ta có thể ngồi ở đây cùng nhau tụ họp thế này, ta - Phi Nhan, rất vui sướng khi được mời các vị một chén, ân này không thể biết ơn cho xuê, sự tồn tại của Thái Bạch chúng ta cũng là nhờ có các vị. Hôm nay chư vị đang ngồi đây đã tới vì ta, ta - Phi Nhan xin kính trước một chén!" Dứt lời, Phi Nhan một hơi cạn chén.

Những người khác cũng giờ cao chén rượu, một hơi cạn sạch, Phi Nhan nói tiếp, "Chính đạo được yêu quý bởi hướng thiện diệt ác, vì để cứu Thái Bạch khỏi nguy cơ tồn vong, vì để bảo vệ Thần khí khỏi rơi vào tay bè lũ Thất Sát, mọi người cũng đã trải qua dầu sôi lửa bỏng, tổn thất trầm trọng, ly thứ hai, là dành cho những người đã dốc hết toàn lực, dành cho những đồng môn đã ra đi, có non xanh nước biếc an ủi linh hồn bọn họ, hãy nguyện cầu cho những nghĩa sĩ đã hy sinh." Sau đó ông đổ rượu trong chén rải xuống đất, những người khác cũng bắt chước theo.

Phi Nhan nói, "Bây giờ, khi sương mù đã tạm thời qua đi, mọi người hãy sáng khoái một trận đi!" Lập tức tiếng nhạc vang lên, tất cả bắt đầu tận hưởng buổi tiệc.

Phi Nhan cầm chén rượu đi xuống, ông bước tới trước bàn Thiệu Nguyệt và Bạch Từ Họa, "Kiếm tôn, Phi Phan vô cùng kính trọng cùng cảm kích ngài, thật khó để có thể diễn đạt chúng bằng lời, đa tạ Kiếm tôn đã kịp thời tới đánh lui Thất Sát vì Thái Bạch, mời!" Phi Nhan uống một hơi thấy đầy, đưa chén rượu không nhìn Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt đứng dậy cầm chén, lúc cô chuẩn bị ngửa đầu uống thì Bạch Từ Họa ngồi bên lại đưa tay chặn lại, Thiệu Nguyệt tò mò quay sang phía chàng, Bạch Từ Họa nâng chén rượu của mình lên, giải thích, "Thiệu Nguyệt không uống được rượu, để ta uống thay con bé." Dứt lời, chàng cũng một hơi cạn sạch.

"Sư huynh..." Thiệu Nguyệt không ngăn chàng, Từ Huân ngồi gần đấy trông thấy cảnh này thì lại càng siết chặt bàn tay.

Phi Nhan không bận tâm lắm, ông gật đầu với Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt lại cầm ly trà của mình lên, "Chương môn Phi Nhan à, sư huynh đã uống rượu thay ta, thì ta đành lấy trà thay rượu vậy." Nói xong uống hết ly trà.

"Ha ha, rất tốt, Tôn thượng, ta cũng kính ngài một chén, đa tạ sự giúp đỡ của Trường Lưu dành cho Thái Bạch." Bạch từ Họa uống thêm một chén, Phi Nhan quay đầu nhìn về phía Hoa Thiên Cốt ngồi bên Thiệu Nguyệt, ông lại rót đầy chén, lại gần nàng, "Hoa Chương môn à, lần này ngài cũng lập công to, quả không hổ danh đệ tử duy nhất của Kiếm tôn, Phi Nhan thật muốn mời ngài một chén đầy."

Hoa Thiên Cốt mãi một đứng lên, nâng chén rượu, "Cảm ơn Phi Chương môn."

Rượu qua tam tuần, Phi Nhan đứng chính giữa, nói, "Các vị đồng đạo, mặc dù đại chiến Thái Bạch đã toàn thắng, song ta vẫn lo sợ rằng sẽ có ngày Sát Thiên Mạch quay trở lại. Thái Bạch đã bị hư tổn nặng nề, không còn đủ sức để bảo vệ chuông Huyền Từ nữa, Thất Sát lại áp ả lòng tham với Thần Khí, cho nên hôm nay, Phi Nhan xoay người nhìn về phía Bạch Từ Họa, "Tôn thượng à, Phi Nhan có một yêu cầu quá đáng, đó là khẩn cầu Tôn thượng hãy thay chúng ta giữ lấy chuông Huyền Từ." Nhất thời, toàn bộ đại điện im ảng không một tiếng động, Phi Nhan lấy chuông Huyền Từ ra, chấp tay dâng nó lên.

Bạch Từ Họa đứng dậy, "Cảm ơn sự tín nhiệm của ngài." Chàng nhận lấy chuông Huyền Từ, sau đó nói, "Ta sẽ hết mình bảo vệ chuông Huyền Từ, và cả nghiên Bất Quy vừa thu hồi trở lại, phong ấn xong, ta sẽ dốc sức bảo vệ chúng."

"Đa tạ Tôn thượng!" Phi Nhan hành lễ.

Chương môn Bạch Sơn - Ôn Phong Dư ngồi đối diện buông chén rượu xuống, đứng lên

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phát Hiện

Bạch Tử Họa nhìn Thiệu Nguyệt, khóe miệng nhẹ cong, xem ra một khi Tiểu Nguyệt đã trở thành Chương môn kế nhiệm thì chắc chắn sẽ còn tiến xa hơn cả mình; Tử Huân trông thấy biểu hiện của Bạch Tử Họa thì ngọn lửa giận càng bùng cháy dữ dội.

Phi Nhan kịp thời can thiệp, "Được rồi, mọi người cùng uống rượu nào, uống rượu thôi." Sau đó ông nâng ly rượu với Bạch Tử Họa, "Mời Tôn thượng."

Bạch Tử Họa uống xong lại ngồi xuống, Thiệu Nguyệt ngồi theo, những đệ tử Trường Lưu thấy thế mới rút lui, thu hồi lại khí thế ban nãy, bầu không khí tại đại điện khôi phục trong nháy mắt. Vân Ân ngồi uống rượu một mình nơi góc phòng, Hoa Thiên Cốt thắc mắc đi tới hỏi hắn, "Vân Ân à, huynh làm sao thế, nhìn huynh trông thật buồn bã quá?"

Vân Ân đứng dậy, "Thưa Chương môn, thực ra thì..."

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn đầy thắc mắc, ý bảo hắn hãy cứ nói tiếp.

Vân Ân muốn kể xong lại thôi, cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm, "Chương môn ơi, thật ra trên đường lên núi, đệ tử đã gặp lại Vân Ế."

"Cái gì cơ?" Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Chả trách khi ấy không còn thấy bóng dáng Vân Ế đâu nữa, sau đó thì sao?"

"Sau đó, sau đó thì chúng ta giao chiến, đệ tử đã nhìn thấy khuôn mặt thật của Vân Ế rồi." Vân Ân vô cùng khó hiểu, "Không ngờ về bề ngoài đệ ấy lại giống đệ tử như đúc, Vân Ế bảo đệ tử, đệ ấy là anh em sinh đôi với đệ tử, không ngờ gia quy nhà họ Mộng chúng ta lại đáng sợ như thế, đệ ấy đã phải trở thành cái bóng cho đệ tử, cả đời này, Vân Ế đã phải thay đệ tử chịu đựng mọi thương tổn, đệ tử còn phải chứng kiến cảnh đệ ấy nhảy xuống vực tự vẫn, trong lòng đệ tử...." Vân Ân nghẹn ngào.

"Vân Ế tự vẫn ư?" Trông thấy phản ứng đau lòng của Vân Ân, Hoa Thiên Cốt an ủi hắn, "Vân Ân à, đây không phải là lỗi của huynh, huynh đừng tự trách chứ."

"Cảm ơn Chương môn đã quan tâm," Vân Ân đáp, "Có thể tâm sự với ngài, tâm trạng đệ tử đã tốt lên nhiều rồi."

"Đúng đấy Vân Ân à, chuyện phục hưng lại Thực Sơn vẫn còn cần đến huynh mà." Hoa Thiên Cốt vỗ bả vai Vân Ân.

Vân Ân chấp tay hành lễ, đột nhiên hắn phát hiện ra trên tay trái có một vết thương bèn mãi môt lấy tay phải che lại, "Cảm ơn Chương môn nhiều!"

Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, song nàng cũng chẳng bận tâm cho lắm, bèn xoay người quay về vị trí của mình, Vân Ân ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên chút ưu tư khó diễn tả.

Nghê Mạn Thiên rời khỏi đại điện, tức giận đá tung cỏ dại bên đường, miệng không ngừng lầm bầm, "Mặt mũi, mặt mũi, suốt ngày chỉ biết đến mặt mũi, cha có bao giờ quan tâm đến con không?" Nghê Mạn Thiên hít một hơi thật sâu, đột nhiên hét to, "Aaaaa...."

Sóc Phong vội vã chạy tới, "Cô, cô có ổn không?"

"Huynh nói thử xem?" Nghê Mạn Thiên tức giận, Sóc Phong không đáp, hắn chỉ lẳng lặng đứng bên nàng, Nghê Mạn Thiên thấy hắn chẳng nói chẳng rằng lại hỏi, "Này, sao huynh không nói gì hả?"

"Tâm trạng cô giờ đang không tốt." Sóc Phong lời ít mà ý nhiều.

Lời này khiến cho Nghê Mạn Thiên thấy buồn cười, "Ha ha, Sóc Phong à, huynh quả thật là một thanh gố cỡ bự đấy."

Sóc Phong nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, trong lòng thầm nhủ, sao con gái lại trở mặt nhanh như thế nhỉ? Nghê Mạn Thiên cười ứa cả nước mắt, cũng không biết nàng cười vì vui, hay cười vì buồn nữa, nàng lau nước mắt đi, thở dài, "Sóc Phong à, luyện kiếm với ta đi."

Sóc Phong trực tiếp lờ ra hai thanh kiếm, ném một cái cho Nghê Mạn Thiên, nhìn nàng nâng kiếm, Nghê Mạn Thiên mỉm cười, rút kiếm so tài với Sóc Phong, hai bóng người điện đảo bão Trường Lưu không ngừng thoát ẩn thoát hiện trong khu rừng.

Tại đại điện, Phi Nhan nâng ly rượu kính Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên, Doãn Chương môn mãi môt đáp rượu, sau đó thở dài, "Chương môn Phi Nhan à, Thái Bạch của ông quả là một vùng đất tốt đấy!"

"Ai da, Doãn Chương môn quá khen rồi." Phi Nhan khiêm tốn trả lời.

Doãn Hồng Uyên quay đầu nhìn ra ngoài cửa, "Biết làm sao đây, Chương môn Phi Nhan à, ông nhìn xem, hôm qua sân bãi Thái Bạch vẫn còn thấy người chất đống, khắp nơi đầu rơi máu chảy, thế mà bữa tiệc ngày hôm nay lại ngập tràn mùi hương thanh nhã thoang thoảng, chẳng còn sót bất kì một dấu tích nào của trận chiến trước đó, quả là hiếm thấy, vô cùng hiếm thấy."

Phi Nhan bật cười, "Doãn Chương môn quá khen rồi, việc đó đều nhờ cả vào Thượng tiên Từ Huân mà." Dứt lời, ông tới trước bàn Từ Huân, khom người hành lễ, "Việc này chẳng thể dựa vào bản lĩnh của đệ tử Thái Bạch chúng ta, nhờ Thượng tiên Từ Huân ban cho hương, không thì sao mọi người có thể có tâm trạng tận hưởng bữa tiệc chứ."

Mọi người cùng phụ họa, "Phải đấy, phải đấy..."

Từ Huân ngồi yên, khẽ gật đầu, sau đó liếc sang phía Bạch Từ Họa ở bên kia, đứng dậy đi về hướng Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, để ta kính mời một chén."

"Được." Thiều Nguyệt nâng ly trà lên, Từ Huân nhìn cô chăm chăm, không nhúc nhích nữa, Thiều Nguyệt hiểu ý bèn đặt lại ly trà xuống, nâng ly rượu ban nãy lên, Bạch Từ Họa vội cản, "Tiểu Nguyệt à..."

Thiều Nguyệt nhìn Bạch Từ Họa đầy bất đắc dĩ, Bạch Từ Họa không hiểu, chàng nói với Từ Huân, "Từ Huân, Tiểu Nguyệt vừa mới lành thương xong, không nên uống rượu, mời cũng biết mà..."

"Cũng đâu đến mức không thể uống dù chỉ một chén chứ?" Từ Huân nhìn Thiều Nguyệt, lời nói ra vô cùng hàm xúc.

Thiều Nguyệt càng thắc mắc hơn, tại sao Từ Huân lại luôn khó chịu về mình nhỉ, theo lẽ thường thì mình có động chạm gì đến cô ấy đâu? Cô nén nghi vấn trong lòng lại, "Sur huynh à, ta không sao đâu, chỉ một chén thôi mà." Dứt lời bèn nâng ly rượu lên.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt đứng dậy, đoạt lấy ly rượu trên tay Thiều Nguyệt, cười hi hi, "Thượng tiên Từ Huân ơi, sư tôn không thể uống được đâu, chén này đệ thân làm đồ đệ người như con thay sư tôn uống nhé." Nói xong, Hoa Thiên Cốt ngửa cổ uống cạn.

Từ Huân còn chưa kịp phản ứng thì Hoa Thiên Cốt đã uống hết, nàng cũng chỉ đành uống cạn ly rượu trong tay. Uống rồi, Từ Huân lại nâng chén kính Thiều Nguyệt, "Chén thứ hai."

Hoa Thiên Cốt mãi mót rót đầy chén, "Để con."

"Chén thứ ba."

"Để con." Hoa Thiên Cốt uống xong lại bắt đầu ngả nghiêng, Thiều Nguyệt vội đỡ lấy nàng, "Tiểu Cốt à, con đừng uống nữa." Hoa Thiên Cốt đắc ý dựa vào lồng ngực Thiều Nguyệt.

Bạch Từ Họa cau mày nhìn Từ Huân, Từ Huân chớp chớp mắt, nàng đành buông ly rượu xuống, lơ đãng bảo, "Nghe đồn Kiếm tôn là do một tay Từ Họa dạy dỗ, không biết có phải hay không?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Bạch Từ Họa đứng dậy, "Tiểu Nguyệt sở hữu thiên phú tu luyện, ta có dạy dỗ được bao nhiêu, những thành tựu mà Tiểu Nguyệt đạt được ngày hôm nay cũng là do mình con bé tạo ra."

Từ Huân quay sang nhìn Bạch Từ Họa, "Ồ, Từ Họa à, chàng đánh giá cao sư muội của mình thế."

Hoa Thiên Cốt lão đảo giữ lấy ống tay áo Thiều Nguyệt, nàng hít một hơi thật sâu, lẩm bầm, "Lá quất xanh, phơi khô đón gió, còn cả gỗ cây bách, đặt các vị ở chung một chỗ, chắc chắn sẽ tạo nên hương thơm hài hòa."

Mọi người trong đại diện đều nhìn Hoa Thiên Cốt, Từ Huân cũng hơi giật mình, không ngờ nhóc ranh này lại có thể nghĩ ra? Thiều Nguyệt cúi đầu vỗ mặt nàng, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..."

Nghe Thiên Trọng thấy thế bèn cho rằng đây là cơ hội tốt để bêu xấu Thiều Nguyệt, lão đặt ly rượu xuống, đứng dậy bảo, "Ha ha, không ngờ đồ đệ của Kiếm tôn lại có thể phát ngôn lung tung như vậy, mùi hương trên người Thượng tiên Từ Huân sao có thể nghĩ ra dễ dàng như thế?"

Hoa Thiên Cốt bật khỏi lòng Thiều Nguyệt, vỗ ngực đáp một cách tự tin, "Chỉ cần là hương thơm có tồn tại thì ta đều có thể nhận biết được."

"Ừ, to mồm đấy." Nghe Thiên Trọng nhìn Từ Huân, "Tay nghề của Thượng tiên Từ Huân ảo diệu, có thể tạo ra vô vàn mùi hương trên đời này, mà thủ pháp điều chế hương cũng thuộc vào danh hiệu đệ nhất thiên hạ, nếu so với đám văn bối như ngươi, ngươi nghĩ ngươi sánh bằng sao? Ha ha...."

"Đúng vậy, sau trận chiến lớn, ai ai cũng mệt mỏi, đau thương không đếm xuể, vậy mà chỉ cần mùi hương này, lòng mọi người cũng được an ủi hơn rất nhiều." Ôn Phong Dư cũng cảm thấy đây là thời điểm tốt để đả kích Thiều Nguyệt, nhìn xem đồ đệ của ả ta bị chê bai thế này thì ả ta còn phách lối được không.

Từ Huân cũng nghĩ Hoa Thiên không biết tự lượng sức mình, nàng vốn dĩ cũng chẳng thêm để bụng, "Được," Nàng nhìn Thiều Nguyệt, "Không ngờ con bé cũng biết điều chế hương thơm, do Từ Họa dạy ư?" Bạch Từ Họa nghiêng đầu nhìn Từ Huân.

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Là do Tiểu Cốt tự đọc phổ Thất Tuyệt."

"Ồ? Tự học à?" Từ Huân bật cười, "Thế thì càng hay, đã là đồ đệ của muội thì ta cũng không cần khách khí, coi muội như sư muội của Từ Họa, ta sẽ chỉ điểm cho cả hai người một lần."

Đại diện nhất thời chìm trong im lặng, mọi ánh mắt đặt hết lên người Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt Hoa Thiên Cốt hớn ha hớn hả vì con say, Thiều Nguyệt lại vô

cùng lo lắng, "Tiểu Cốt ơi..."

Thiều Nguyệt thấy Tiểu Cốt quá hứng thú thì hơi do dự, cô nhớ rằng trong nguyên tác, quả thật Tiểu Cốt có so tài luyện hương ở đây với Từ Huân, và cũng chính vào lúc đó, em ấy đã phát hiện ra tình cảm của mình với sư huynh, song đến bây giờ Thiều Nguyệt vẫn chưa thấy Tiểu Cốt tiếp xúc gì nhiều với sư huynh chứ đừng nói gì đến sinh lòng mến mộ, cô chán chừ nhìn Tiểu Cốt, dù sao việc này vẫn chưa thể quá chán chán được.

"Thiều Nguyệt, muội thương yêu bé đồ đệ này quá mức rồi đấy, chỉ là dạy bảo một chút thôi mà, sao phải sốt sắng như vậy?" Từ Huân không ngờ phản ứng của Thiều Nguyệt đối với đồ đệ của mình lại gấp gáp như thế.

"Thượng tiên Từ Huân à, Tiểu Cốt đang say, chi bằng..." Thiều Nguyệt định khuyên can Từ Huân."

"Ai da, Kiếm tôn ơi, Thượng tiên Từ Huân cũng đã đồng ý rồi, ngài cần chi phải từ chối chứ, chẳng lẽ ngài sợ bị đồ đệ làm mất mặt ư?" Nghê Thiên Trượng vuốt râu, lạnh lùng lên tiếng.

"Đúng thế đấy, chẳng lẽ Kiếm tôn cũng biết sợ sao?" Ôn Phong Du tranh thủ phụ họa.

"..." Thiều Nguyệt nhìn hai người bọn họ, cô không muốn Tiểu Cốt bị nói xấu, thế nên cô càng không thể đáp ứng, Bạch Từ Họa gọi, "Tiểu Nguyệt..."

"Sư huynh, bọn họ..." Thiều Nguyệt tức tối, dám lợi dụng Tiểu Cốt để đối phó với mình à, Bạch Từ Họa ngăn nàng lại thì Hoa Thiên Cốt đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, Tiểu Cốt... muốn thử..."

Thiều Nguyệt cúi xuống nhìn ánh mắt nấn nỉ của Hoa Thiên Cốt, cuối cùng cô đành bất đắc dĩ đáp, "Haizzz, được rồi, vì sư đồng ý."

"Ôi, sư tôn là tốt nhất..." Hoa Thiên Cốt cao hứng

Trở lại chỗ ngồi, Bạch Từ Họa thắc mắc, "Tiểu Nguyệt à, muội lo lắng cái gì, Từ Huân sẽ không làm khó Thiên Cốt đâu."

Thiều Nguyệt thở dài, "Sư huynh ơi, ta không lo về Thượng tiên Từ Huân, mà ta..." Cô nhìn Bạch Từ Họa xong lại không biết nên trả lời ra sao, chẳng lẽ bảo ta sợ Tiểu Cốt thật sự yêu huynh sao? Đoán chắc mặt sẽ huynh sẽ lập tức lạnh như cục băng cho mà xem.

Hoa Thiên Cốt và Từ Huân mặt đối mặt ở giữa đại điện, Hoa Thiên Cốt đứng đằng này, thoát trông còn ngà ngà say, Từ Huân nhìn nàng, nói, "Hoa Thiên Cốt, nhóc muốn ta dạy nhóc thể nào đây?"

Hoa Thiên Cốt bật cười, nàng quay đầu nhìn Thiều Nguyệt, "Thế thì, thế thì, mỗi người đưa ra ba loại hương liệu của mình, nếu đối phương nói đúng thành phần cùng phương pháp chế biến thì coi như thắng cuộc, nói sai sẽ thua, có được hay không ạ?"

"Hóa ra nhóc muốn tỷ thí với ta, tốt, can đảm lắm." Dứt lời, Từ Huân bắt đầu khiêu vũ giữa đại điện, hương thơm lan truyền khắp nơi trong nháy mắt, "Tên của hương này là Tháp Ba Đồi."

Mùi hương truyền đến, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, mọi người trong điện ai cũng ngửi thấy, đột nhiên tất cả vui vẻ bật cười, Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, hồi tưởng lại quãng thời gian mình vượt qua trăm ngàn đắng cay để lên đến Trường Lưu, và cả về điện Tuyệt Tình, Từ Huân phất ống tay áo, thu hồi lại hương thơm, mọi người khôi phục lại trạng thái bình thường.

"Hay cho cái tên Tháp Ba Đồi, đây quả là một giác mộng tuyệt mỹ!" Hoa Thiên Cốt mở mắt cảm thán.

"Nhóc thử phân tích ta nghe xem nào." Từ Huân quay sang, nhìn nàng vẻ đoan trang.

"Để con nghĩ một chút," Hoa Thiên Cốt nhắm lại nhớ lại mùi hương ban nãy, "Hai lạng gỗ bạch đàn, bốn lạng hoa mộc lan, nhựa hương trầm, nhánh trầm hương, hoặc hương, kim mị mỗi loại một lạng, sau đó nghiền nhỏ nửa lạng thanh lô, trộn vào với nhau, khuấy đều xong bỏ thêm bột lá trà với thực được một loại hương một lạng, rót vào mặt ong, lại rót thêm nước tường vi ép, lấy lá vàng và quả nghiêm gói hết lại cất vào lọ sứ, đun cho sôi lên, sau đó niêm phong, tính đến bây giờ cũng đã được bảy ngày rồi, có phải không ạ?" Hoa Thiên Cốt hươ tay múa chân.

Đồng Phương Úc Khanh thờ dài, "Cứ như được nhìn thấy tận mắt vậy."

"Không sai!" Từ Huân nhìn Bạch Từ Họa, "Từ Họa à, điện Tuyệt Tình của chàng dạy đệ tử được như thế này thì đúng là không làm chàng mất thể diện được."

Hoa Thiên Cốt ngoảnh lại nhìn Thiều Nguyệt, mỉm cười, "Không mất thể diện, không mất thể diện..."

Mặt Bạch Từ Họa không cảm xúc, Từ Huân tiếp tục thi triển hương thơm thứ hai, nàng phiêu diêu giữa không trung, ánh mắt mọi người đều dõi theo nàng, theo từng hành vi cử chỉ của nàng, mọi người lại bật cười si ngốc, có kẻ còn bắt đầu múa may quay cuồng.

Nàng vừa tiếp đất đã bảo, "Đây là Gió Ấm Phương Nam, mùi hương sinh gió, gió sinh hương."

Hoa Thiên Cốt cũng ngắt ngay vì hương thơm này, nàng khiêu vũ tại chỗ, vừa múa vừa nói, "Trong hai mươi tư tiết có hai mươi tư loài hoa, lúc thịnh lúc suy, hai mươi tư loài hoa này được hái vào từng tiết, chế thành tinh dầu, cộng thêm năm chỉ trầm thủy, phú lĩnh, huân lục, thanh mộc, cam tùng mỗi loại nửa lạng, mài thành phần thả vào trong rượu, ủ trong bình sứ, lấy sập đèn trước gió, chôn sâu dưới tầng cây hoa mai, đợi đông chí mới đào lên," Hoa Thiên Cốt bật cười, "Thượng tiên Từ Huân à, con thích mùi vị này lắm!"

Từ Huân không còn vẻ bình tĩnh nữa, nàng hơi nhíu mày, "Từ Họa à, chàng dạy dỗ sư muội thật tỉ mỉ đấy, ngay cả đồ đệ muội ấy cũng rất khá, hương thơm này là bí quyền gia truyền của ta, cây mai ấy cũng là cái cây trồng trong viện của chàng, con bé nói đúng cả rồi."

Bạch Từ Họa rũ mi mắt, Hoa Thiên Cốt rất ít khi tới viện của chàng, đây hẳn là do Tiểu Nguyệt đã bảo với con bé. Nghe Thiên Trọng nắm chặt ly rượu, lão thấy Hoa Thiên Cốt từ nãy đến giờ vẫn đáp đúng những câu hỏi của Từ Huân thì vô cùng tức giận quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, Ôn Phong Dư cũng bực bội giống lão, y liếc mắt nhìn Thiệu Nguyệt, song Thiệu Nguyệt giả bộ không trông thấy, cô mãi ngắm Tiểu Cốt quay lại cười với mình, vui vẻ gật đầu một cái.

Từ Huân cau mày suy tư trong chốc lát, cuối cùng như đã ra quyết định, nàng thả một mùi hương ra, mọi người trong điện ngửi xong bỗng chốc thương tâm tới rơi lệ, thậm chí có người khóc lóc nức nở, Hoa Thiên Cốt bất an quan sát bốn phía, ai cũng có biểu cảm vô cùng sầu khổ, mình Bạch Từ Họa chẳng hiểu gì cứ ngồi nhìn mọi người xung quanh, Thiệu Nguyệt che ngực, ở đó nhức nhối thứ cảm giác khó chịu, cô cau mày, chẳng lẽ là do động phái nội thương?

Từ Huân thi triển xong quay người nói, "Loại hương Thủy Mị Tang Thương này sở hữu muôn hình vạn trạng, phản ứng với mỗi người là khác nhau, chỉ có kẻ từng bị tổn thương mới có thể ngửi thấy, người chưa từng đau lòng chỉ nhìn mà không thể ngửi, nhóc có thể nhận biết được hay không?"

Hoa Thiên Cốt im lặng, nhắm mắt suy nghĩ, sau đó bỗng đứng lên tiếng, "Con biết rồi, trong này có đến hơn trăm loại hoa, trăm loại cỏ, và hơn trăm loại thảo mộc, tất cả hòa trộn cùng với rượu Quên Lãng, lại dùng lửa ba chân nung nấu nửa năm, sau đó giấu ở nơi cực hàn ở vùng Bắc Cực, tinh chế ra tinh dầu, xong lấy loại tinh dầu này ngày ngày tưới hoa thủy mị, chờ hoa nở, lại phải lọc ra giọt sương đầu tiên của bông hoa ấy, thế là ta có Thủy Mị Tang Thương rồi!"

Tuy Từ Huân thật sự giật mình, song nàng nhanh chóng bình tâm lại, "Đúng, nhưng thiếu một thứ rồi?"

"Thiếu rồi?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc.

Từ Huân tự tin đáp, "Thiếu một thứ!" Nghe Thiên Trọng mỉm cười, xem ra Hoa Thiên Cốt thua chắc, Ôn Phong Dư cũng nâng ly rượu cười với Thiệu Nguyệt.

Hoa Thiên Cốt xoa gáy, cẩn thận nhớ lại mùi hương, không biết rốt cuộc thì thiếu mất thứ gì, nàng quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, tiện đà nhìn luôn cả Bạch Từ Họa đang ngồi cạnh cô, nàng chợt thốt lên, "Chả trách cảm nhận được sự thương tâm của người người, hóa ra là thiếu mất thứ này, đây là giọt nước mắt lưu lại lúc trăng tròn của Thượng tiên Từ Huân mà."

Từ Huân kinh ngạc nói không nên lời nhìn Hoa Thiên Cốt, những người khác cũng nhìn Từ Huân, chờ đợi câu trả lời của nàng, cuối cùng Từ Huân đành bảo, "Không tệ."

Lời vừa dứt, đệ tử Trường Lưu đồng loạt đứng dậy, hoan hô, "Thiên Cốt, cô quá tuyệt vời!"

Những đệ tử Thục Sơn ngồi đối diện và đệ tử môn phái khác cũng đứng lên vỗ tay, vô cùng bội phục, "Thật lợi hại, được lắm..."

"Đến lượt nhóc, ra đề đi." Từ Huân khinh thường tất cả âm thanh vui mừng náo nhiệt xung quanh.

Hoa Thiên Cốt giờ mới phản ứng kịp, nàng suy nghĩ một lát rồi bật cười, sau đó bắt đầu khiêu vũ giữa đại điện, mặc dù không đẹp như tư thế của Từ Huân, song cũng rất nhanh nhẹn, mùi hương tản ra, Từ Huân vừa ngửi đã đáp, "Một lạng vỏ bưởi, vỏ quýt, vỏ đào, hai lạng vỏ táo, năm lạng cây bạch phụ tử với hương cỏ và trúc xanh, trà Long Tĩnh Tây Hồ, Bích Loa Xuân, trà Mông Đỉnh ở Quần Sơn Ngân Châm, măng tím Cổ Chử, thêm trà Phở Đà Phật mỗi loại năm lạng, cùng mài thành viên to, đặt vào một chiếc túi, thả vào hồ sen bằng, ngâm một đêm, mai lấy lên đun nóng bảy bảy bốn chín ngày, lại gột rửa bằng nước trong áo Tam Sinh, chờ trà thấm thì phủ một tầng hoa đào, niêm phong cất kín một trăm ngày, sau đó, sau đó thì..." là mùi hương mà Từ Huân chưa từng ngửi qua, nàng thắc mắc, "Nói cho ta biết, đây là mùi gì?"

"Thượng tiên à..."

"Nói cho ta, ta nhận thua rồi." Tuy Từ Huân không cam lòng, song nàng đành chịu thua.

Hoa Thiên Cốt xoa tay lia lịa, "Không cần thế đâu, Thượng tiên ơi, người không cần nhận thua, hai hương vị này đảm bảo người chưa từng ngửi qua thôi, người không biết là đúng!"

"Hay lắm, ta không biết là đúng rồi," Lời vô tư của Hoa Thiên Cốt lại khiến Từ Huân khó có thể chấp nhận nổi, nàng vội hỏi, "Mau nói cho ta, hai hương vị kia là gì thế?"

Hoa Thiên Cốt cười cười, vỗ ngực mình đáp, "Một cái là hương thương khác thường trên người con," sau đó nàng nhìn Thiệu Nguyệt, "Còn một cái là hương thơm gối đầu sư tôn."

Từ Huân giật mình nhìn Thiệu Nguyệt, "Gối đầu của sư tôn nhà nhóc?" Chả trách nàng có thể ngửi được hương Thủy Mị Tang Thương, nhưng nhìn phản ứng mới vừa rồi của Thiệu Nguyệt thì cũng không đặc biệt lắm, nàng lên quan sát bạch Từ Họa, thầm nhủ, sư muội chàng luôn tự hào lại dạy dỗ ra một con nhóc đệ tử đại nghịch bất đạo thế này đây. Bạch Từ Họa cau mày khó hiểu, sao Từ Huân lại nhìn mình như thế?

"Đúng vậy, chế thành hương thơm, xong đóng bọc thành gối, đặt vào trong gối ngủ của sư tôn, ước chừng trăm ngày mới lấy ra." Hoa Thiên Cốt trả lời một cách đương nhiên, song nàng lại khiến cho cả đại điện trở mắt nhìn nhau, Nghe Thiên Trọng và Ôn Phong Dư lộ vẻ giận dữ, không ngờ Hoa Thiên

Cốt lại có thể qua mặt Từ Huân, làm cho Thiều Nguyệt càng thêm vẻ vang, hai người cúi đầu uống rượu giải sầu, còn Bạch Từ Họa quay sang phía Thiều Nguyệt. Chàng đột nhiên nhớ lại cảnh tượng Tiểu Nguyệt với Thiên Cốt ôm nhau, nghỉ ngơi trong lòng lại càng thêm sâu đậm. Thiều Nguyệt thì thắc mắc, Tiểu Cốt bỏ vào gối mình lúc nào mà sao mình không biết nhỉ?

Bạch Từ Họa thấy bầu không khí trong đại điện hơi trầm bèn đứng dậy, "Thiên Cốt, con mau đa tạ Thượng tiên Từ Huân đã hạ thủ lưu tình đi."

Hoa Thiên Cốt xoay người gật đầu, "Dạ vâng, thưa Tôn thượng!" Sau đó cười hi hi nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt cũng đứng lên, "Đa tạ Thượng tiên Từ Huân đã chỉ bảo cho Tiểu Cốt."

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới xoay người, đi đến trước mặt Từ Huân, nói, "Thượng tiên Từ Huân à, là Tiểu Cốt thất lễ." Nàng khom người hành lễ, Từ Huân nhìn Hoa Thiên Cốt, mỉm cười châm chọc, "Hoa Thiên Cốt, Thủy Mị Tang Thượng của ta là nỗi đau về tình yêu," Hoa Thiên Cốt giật mình ngừng đầu, "Nhóc lại có thể nghĩ thấy ư? Vậy chứng tỏ là nhóc đã yêu rồi," Hoa Thiên Cốt kinh ngạc bật dậy nhìn Từ Huân, "Nhóc yêu ai không yêu, lại đi yêu sư tôn của nhóc, ha ha, hai người đều là nữ, thật là trò đùa cho toàn dân thiên hạ mà, không biết Thiều Nguyệt có thấu tâm tư của học trò mình không, muội ấy sao có thể ngờ nhỉ? Hoa Thiên Cốt, nhóc quả thật đã đại nghịch bất đạo, coi thường luân lý!"

Hoa Thiên Cốt ngây người đứng như trời trồng, nàng chưa thể tiêu hóa kịp lời của Từ Huân truyền âm tới cho nàng ban nãy, nàng rung động trước sư tôn ư? Nàng yêu sư tôn? Bên tai Hoa Thiên Cốt không ngừng vang vọng lời Từ Huân vừa rồi, đại nghịch bất đạo, coi thường luân lý, thiên hạ cười chê....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Say Rượu

Hoa Thiên Cốt thất thần đứng như trời trồng, Từ Huân đã rời đi rồi, mọi người thắc mắc nhìn Hoa Thiên Cốt, Lạc Thập Nhất vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, "Thiên Cốt, Thiên Cốt ơi..." Thế nhưng Hoa Thiên Cốt chẳng hề có phản ứng gì, Thiều Nguyệt không hiểu, cô tiến lại gần, vỗ vai nàng, "Tiểu Cốt à..."

Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, nàng tỉnh táo lại, nhìn Thiều Nguyệt với vẻ sợ hãi, song lại lo Thiều Nguyệt sẽ phát hiện ra chút đầu mối bèn lí nhí đáp, "Sư tôn..." sau đó hơi lùi về đằng sau một bước.

Thiều Nguyệt thấy động tác của nàng thì đoán theo nguyên tác, cô tiến thêm một bước, giọng điệu ân cần, "Con làm sao vậy, chẳng lẽ Thượng tiên Từ Huân đã nói gì với con sao?"

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng cúi đầu, sốt sắng trả lời, "Thượng tiên Từ Huân không nói gì với con hết," Nàng vỗ mặt mình, lúng túng bổ sung, "Sư tôn ơi, hình như con say rồi, thấy hơi nhức đầu."

"Nhức đầu?" Thiều Nguyệt lo lắng vuốt tay xoa trán cho Hoa Thiên Cốt, "Đau ở đâu? Có khó chịu lắm không?"

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt gần ngay trước mắt, trái tim ấm áp khiến nàng không tự chủ mà mỉm cười, nhưng tâm trí bỗng chợt vang lên lời của Từ Huân, không biết Thiều Nguyệt mà phát hiện ra tâm tư đồ đệ của mình thì muội ấy sẽ phản ứng như thế nào đây? Hoa Thiên Cốt giật mình lùi về đằng sau, gần khoảng cách với Thiều Nguyệt, "Sư tôn à, con, con chỉ muốn nghỉ ngơi một lát."

Tuy Thiều Nguyệt chưa hiểu thái độ của Hoa Thiên Cốt, song cô cũng lo nàng suy nghĩ quá nhiều bèn bảo, "Vậy con mau về nghỉ đi."

"Vâng." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt vội vã rời khỏi đại điện, Thiều Nguyệt dõi theo bóng lưng của nàng, chẳng lẽ Tiểu Cốt thật sự đã yêu sư huynh ư?

Trong hậu viện tại môn Thái Bạch, Hoa Thiên Cốt ngồi suy tính trên hòn non bộ, "Lời Thượng tiên nói là sự thật sao? Mình đã rung động? Thực sự ư?" Nàng hồi tưởng lại quãng thời gian từ khi gặp Thiều Nguyệt cho tới giờ, lên Thục Sơn, Thiều Nguyệt còn cứu nàng, rồi đến Trường Lưu học nghệ, cuối cùng cũng có thể bái Thiều Nguyệt làm sư tôn, bên nhau sáng chiều, tuy nàng không thể nhớ nổi dáng vẻ Thiều Nguyệt khi cô còn ở thôn Hoa Liên nữa, song nàng vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm và thương yêu cô dành cho nàng, cứ thế, Hoa Thiên Cốt lâm bẫm, "Sư tôn ơi, sư tôn..."

Đồng Phương Úc Khanh cảm thấy phản ứng của Hoa Thiên Cốt tại đại điện vô cùng khác thường, anh chàng hơi có chút bận tâm nên đi ra tìm Hoa Thiên Cốt, cuối cùng thì cũng tìm thấy nàng ở trên hòn non bộ trong hậu viện, Đồng Phương Úc Khanh nhanh chóng tiến lại gần, "Cốt Đầu à, Cốt Đầu, hóa ra nàng ở đây, ta tìm nàng rồi lâu."

Hoa Thiên Cốt dựa lưng vào hòn non bộ, nhắm mắt lú rú liên hồi, "Rượu Quên Lãng, rượu Quên Lãng..." sau đó cúi đầu nhìn Đồng Phương Úc Khanh, "Cũng có thể giải sầu, cũng có thể giải sầu đấy, ha ha, chả trách nhiều người mê luyện say sưa giữa cõi trần."

Đồng Phương Úc Khanh đứng bên dưới, "Cốt Đầu ngọc, mau lại đây, ta đỡ nàng xuống, sau này uống ít rượu thôi."

Hoa Thiên Cốt lại như thấy Thiều Nguyệt đang đứng trước mặt mình, "Sư tôn ơi..."

"Sư tôn?" Đông Phương Úc Khanh chẳng biết phải làm sao "Cốt Đầu à, sư tôn của nàng còn đang ở bên trong với Bạch Tử Họa cùng các Chương môn khác mà."

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, nhảy vào lòng ngực Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương Úc Khanh mãi một đờ lấy nàng, "Cốt Đầu, Cốt Đầu, nàng làm sao thế?"

"Người bảo, người bảo ta rung động rồi, mà có lẽ cũng là thật, ha ha..." Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, cười khúc khích.

"Cốt Đầu à..." Đông Phương Úc Khanh nhớ lại cảnh tượng ban nãy, âm thầm giật mình không thôi.

Hoa Thiên Cốt ôm Đông Phương Úc Khanh, "Nếu như ta đã sai, vậy hãy cứ để cho chúng ta cùng nhau sai tiếp đi."

"Cốt Đầu à, chẳng lẽ nàng thật sự yêu Bạch Tử Họa ư?" Đông Phương Úc Khanh cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, tuy đây là kết quả anh chàng vẫn luôn nhất mực kỳ vọng, song chẳng hiểu sao tim lại quá đau đớn?

"Thượng tiên Từ Huân," Thiệu Nguyệt rời khỏi đại điện thì trực tiếp đi tìm Từ Huân, mặc dù cô đã biết Hoa Thiên Cốt phát hiện ra mình yêu sư huynh là nhờ Từ Huân, nhưng cô lại không biết chi tiết cụ thể, thế nên cô đang muốn biết cụ thể hơn.

Từ Huân quay lại nhìn cô, "Là muội à?"

Thiệu Nguyệt tới trước mặt Từ Huân, "Ta muốn biết tỷ đã nói gì với Tiểu Cốt thế?"

"À?" Từ Huân nhìn Thiệu Nguyệt đầy hứng thú, "Muội có chắc là muốn biết không?"

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Về ưu tư của Tiểu Cốt có gì đó không đúng, ta hơi bất an."

"Ha ha..." Từ Huân che miệng cười, "Thiệu Nguyệt à, muội quan tâm tới Hoa Thiên Cốt thật đấy."

"Đương nhiên rồi, con bé là đồ đệ duy nhất của ta, ta không lo cho nàng thì ai lo cho nàng đây?" Thiệu Nguyệt đáp.

"Nhưng cũng chưa chắc con nhóc đã cần muội quan tâm."

"Ý tỷ là gì?" Thiệu Nguyệt cau mày.

"Con nhóc ấy yêu rồi."

"Cái gì?"

"Ta nói, Hoa Thiên Cốt yêu rồi." Từ Huân quan sát phản ứng của Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt phát âm từng chữ, "Tiểu, Cốt, thật, sự, yêu, rồi?"

"Hình như muội cũng không ngạc nhiên lắm nhỉ, chẳng lẽ muội đã biết từ trước?" Từ Huân càng ngày càng thấy Thiệu Nguyệt khó hiểu, chả lẽ cô ta đã sớm phát hiện ra tâm tư của đồ đệ mình?

"Sao có thể, Tiểu Cốt với sư huynh lại..." Thiệu Nguyệt không giải thích nổi, vì có gì mà kịch bản vẫn chưa hề thay đổi, rõ ràng sư huynh và Tiểu Cốt có tiếp xúc được mấy lần đâu.

"Tử Họa?" Từ Huân nhìn Thiệu Nguyệt, sau đó chợt hiểu, "Chà trách..." Thiệu Nguyệt à, cô tuyệt nhiên không thể ngờ được Hoa Thiên Cốt đã yêu mình đúng không, ta rất mong đợi ngày phản ứng của cô khi cô biết điều đó đấy, tới lúc ấy, lựa chọn của cô là gì vậy? Từ Huân bật cười, Tử Họa ơi, vị sư muội mà chàng vẫn luôn hãnh diện lại dạy ra một đệ tử đi yêu chính sư tôn của mình, hơn nữa bọn họ đều là con gái, à, Tử Họa à, đến lúc đó, chàng sẽ làm gì đây?

Đông Phương Úc Khanh lặng lẽ ôm Hoa Thiên Cốt, anh chàng muốn cảm thụ hơi ấm trong chốc lát kia, ban đầu chỉ bởi Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của Bạch Tử Họa nên mới anh mới tiếp cận nàng, âm thầm hỗ trợ nàng từng bước đến bên Bạch Tử Họa, mặc dù giữa đường có thêm Thiệu Nguyệt can thiệp, song kết quả vẫn như anh dự kiến, mục đích cuối cùng cũng đã đạt thành. Nhưng bây giờ anh chàng lại quyến luyến không thôi, anh ôm chặt Hoa Thiên Cốt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, "Cốt Đầu à, nếu nàng phát hiện ra thân phận thật sự của ta, thì liệu nàng có còn coi ta là người tốt nữa hay không? Liệu nàng có làm bạn với ta nữa hay không?"

Thời điểm Đông Phương Úc Khanh chạm vào tóc Hoa Thiên Cốt thì Thiệu Nguyệt đột ngột xuất hiện, "Tiểu Cốt say rồi, ta đưa con bé đi nghỉ."

Đông Phương Úc Khanh lúc túng buang Hoa Thiên Cốt ra, Thiệu Nguyệt tiến đến ôm lấy nàng, nhìn Đông Phương Úc Khanh, nói một cách nghiêm túc. "Đông Phương Úc Khanh, ngươi thật sự thích Tiểu Cốt ư?"

"Ta..." Đông Phương Úc Khanh muốn nói cũng không biết phải nói sao.

"Ta hy vọng người đừng làm những chuyện khiến cho chính mình phải hối hận, ân oán giữa người và sư huynh thì đừng nên lôi kéo Tiểu Cốt vào." Thiệu

Nguyệt cảnh cáo.

"Ta..." Đông Phương Úc Khanh không còn lời nào để nói, hóa ra Thiều Nguyệt đã biết hết tất cả, chẳng trách anh chàng lại có cảm giác như bị cô nhìn xuyên thấu.

Thiều Nguyệt đưa Hoa Thiên Cốt vào phòng nghỉ ngơi, Hoa Thiên Cốt nằm trên giường, không an phận duỗi tay như muốn bắt lấy cái gì đó, Thiều Nguyệt đang đắp chăn cho nàng thì chợt nghe thấy nàng lẩm bẩm, "Sur tôn, sur tôn, sur tôn!"

Thiều Nguyệt đứng bên mép giường, xoa đầu nàng, "Tiểu Cốt à, con say rồi, ngoan nhé, nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nên suy nghĩ quá nhiều." Sau đó nhẹ nhàng nhấc Hoa Thiên Cốt nằm im.

Hoa Thiên Cốt mơ mơ hồ hồ, "Sur tôn, người đừng nên giận con," Thiều Nguyệt không hiểu nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt lại với lấy ống tay áo của cô, "Con biết con không nên nói những lời ấy, vâng... là do con vô tâm"

"Có gì cơ, Tiểu Cốt?" Thiều Nguyệt ngồi xuống mép giường, mặc cho Hoa Thiên Cốt níu giữ lấy ống tay áo của mình.

"Sur tôn ơi, người ngàn vạn lần đừng giận con, mà dù cho, dù cho... người có giận con thật, thì xin người nhất định phải tha thứ cho con." Hoa Thiên Cốt chỉ muốn giữ lấy ống tay áo của Thiều Nguyệt như thế thôi.

Chẳng lẽ vì Tiểu Cốt đã yêu sư huynh nên mới sợ mình trách em ấy? Thiều Nguyệt lắc đầu, hiện giờ nên tận lực tránh cho Tiểu Cốt tiếp tục lại gần sư huynh thì hơn, Thiều Nguyệt lập tức đứng dậy, đắp kín chăn cho Hoa Thiên Cốt, đến khi nhìn thấy ống tay áo của mình vẫn còn trong tay nàng, cô chỉ còn cách lại ngồi xuống, thở dài, "Tiểu Cốt à, quả nhiên ta vẫn không nên thu nhận con làm đồ đệ ư? Nếu không thì sao con có thể yêu sư huynh chứ? Rốt cuộc thì làm thế nào mới đúng đây?" Thiều Nguyệt cau mày suy ngẫm.

Trong điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch nổi cơn thịnh nộ, hần nhìn về phía Thiện Xuân Thu đang quỳ phía dưới, giận dữ nói, "Thiện Xuân Thu, ngươi coi lời ta như gió thoảng qua tai sao? Ta đã cảnh báo người, rằng nếu người còn dám tự ý hành động thì cứ khỏi Thất Sát cho ta!"

Thiện Xuân Thu ngẩng đầu, vừa quỳ vừa tiến thêm một bước, "Thánh quân, Thánh quân à, thuộc hạ làm vậy cũng là vì Thánh quân, thuộc hạ biết Thánh quân vẫn luôn muốn đàn Lư Quang cho nên mới làm to chuyện để cướp đoạt đàn Lư Quang về."

"Ngươi còn dám gạt ta!" Sát Thiên Mạch đánh một chưởng về phía gã, Thiện Xuân Thu ngã nhào.

Gã lập tức bò dậy, cấp tốc mọn cỏ, "Thuộc hạ biết đàn Lư Quang hiện đang nằm trong tay Bạch Tử Họa, chúng ta chỉ cần bao vây tấn công một phát thì chắc chắn Bạch Tử Họa sẽ lộ đàn Lư Quang ra, đưa cho Hoa Thiên Cốt để con nhai ấy đi trấn môn, có điều, có điều không ngờ..." Gã ngẩng đầu, nhìn Sát Thiên Mạch một cách dè dặt, "Không ngờ Thiều Nguyệt lại xuất hiện, còn giết chết Khoáng Dã Thiên."

"Hừ! Ấy là do hần tự mình chuốc lấy," Sát Thiên Mạch coi đó là chuyện không đáng kể, "Ta hỏi ngươi, thương tích Thiều Nguyệt gây ra trên người ngươi có phải là bởi Khoáng Dã Thiên hay không?"

"À..." Thiện Xuân Thu gật đầu, Sát Thiên Mạch phát ống tay áo, "Đây là kết quả của việc đắc tội Thiều Nguyệt, Thiện Xuân Thu, vì thuộc hạ trung thành của người đã mất mạng nên lần này ta bỏ qua, nếu lần sau Thiều Nguyệt có muốn giết ngươi nữa thì ta cũng sẽ không ngăn cản!"

Thiện Xuân Thu hoảng sợ cúi đầu, "Dạ!" Tay trái của gã siết chặt lại, cảm hận tràn đầy trong ánh mắt.

Ở trong một hang núi tối om, Thiện Xuân Thu chậm rãi rảo bước, đến khi vào giữa động, gã mới vùng tay khiến cho ánh sáng lam u ám bùng lên xung quanh, để lộ ra một cỗ quan tài, Thiện Xuân Thu tiến lại gần nhìn Khoáng Dã Thiên nằm bên trong, tiếc nuối xen lẫn oán hận cùng nhau dâng trào, "Khoáng Dã Thiên, thật đáng tiếc, ta đã mất đi một trợ thủ đắc lực." 1

"Hộ pháp, hộ pháp, xin ngài hãy báo thù cho ta!" Trong hang động đột nhiên vang vọng thanh âm của Khoáng Dã Thiên.

Thiện Xuân Thu ngẩng đầu quan sát tứ phía, "Khoáng Dã Thiên?"

Sau đó từ trong quan tài chợt tản ra một luồng khí đen đặc, dần dần nó biến trở thành khuôn mặt của Khoáng Dã Thiên, "Hộ pháp, nhất định ngài phải báo thù cho ta."

"Khoáng Dã Thiên sao? Ngươi..." Thiện Xuân Thu nhìn bóng đen trước mặt, gã vô cùng chắc chắn rằng mình đã chứng kiến cảnh Khoáng Dã Thiên bị Thiều Nguyệt một kiếm xuyên tim.

"Hộ pháp, ta hận Thiều Nguyệt, rất hận Thiều Nguyệt..." Bóng đen không ngừng kêu la.

Thiện Xuân Thu bật cười tà ác, "Hóa ra là oan hồn thù hận, Khoáng Dã Thiên à, mối thù của ngươi dành cho Thiều Nguyệt thật sự sâu đậm đấy."

"Hộ pháp, giết Thiều Nguyệt đi, giết Thiều Nguyệt đi, ta có thể giúp ngài một tay."

"Ồ?" Thiện Xuân Thu hứng thú nhìn bóng đen kia, "Bây giờ ngươi chỉ là một bóng ma, có thể giúp ta việc gì chứ?"

"Hộ pháp, ta có thể trở thành cánh tay của ngài." Dứt lời, bóng đen nhanh chóng chui vào ống tay phải trống rỗng của Thiện Xuân Thu, sau đó chậm rãi hóa hình thành một cánh tay, hoa văn đen nhánh lần lượt xuất hiện, trông dường như giống hệt những vết trên mặt Khoáng Dã Thiên.

Thiện Xuân Thu nhìn cánh tay phải của mình, gãi thử dưới tay, hài lòng nói, "Ừ, không tệ."

"Hộ pháp, sau này ta sẽ trở thành cánh tay phải của ngài." Giọng của Khoáng Dã Thiên bỗng dừng xuất hiện trong đầu Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu sử dụng pháp lực, đánh một chuông về phía trước, đá vỡ tan tành, cả hang động cũng rung chuyển như sắp sập, Thiện Xuân Thu thấy thế bèn bật cười vang, hang tối vọng lại tiếng cười của gã, thậm chí còn đan xen cả điệu cười gian xảo của Khoáng Dã Thiên.

*Creepyyyy =))))

Hoa Thiên Cốt tỉnh rượu, nàng đang định xoa bóp cái trán đau nhức thì cái khăn ẩm đặt trên đầu rơi xuống, Hoa Thiên Cốt cầm cái khăn, mỉm cười ngây ngốc, "Nhất định là sư tôn, vậy ra sư tôn vẫn luôn ở đây chăm sóc mình à?" Nghĩ vậy, nàng vội vàng đứng lên, đầu lập tức choáng váng, phải đứng vững nàng mới chạy ra ngoài. Nàng vừa chạy vừa nhìn khắp nơi, đây là trên thuyền mà, nàng thả chậm bước chân lại, không khỏi thắc mắc, sao chẳng trông thấy bóng dáng ai vậy nhỉ?

Trên boong thuyền, Thiệu Nguyệt diện một thân đồ trắng đứng dưới ánh trăng thoạt trông thật giống một ánh sáng bạc, Hoa Thiên Cốt chỉ ngắm thôi cũng đủ mê mẩn.

"Tiểu Cốt, con tỉnh rồi." Thiệu Nguyệt quay người lại, nhìn nàng một cách dịu dàng.

Dường như Hoa Thiên Cốt đang muốn nhấn chìm trong ánh mắt của Thiệu Nguyệt, nàng bật cười, "Sư tôn ơi, con, con không sao hết, sư tôn vẫn luôn ở bên chăm sóc con đấy à? Những người khác đâu rồi ạ?"

"Tất nhiên là ta chăm sóc con, con uống tới nổi bất tỉnh nhân sự, say mềm ba ngày ba đêm, sao có thể nỡ kiểm phi hành cùng mọi người chứ?"

"..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhận tội, "Sư tôn, thật xin lỗi người, là do Tiểu Cốt không ngoan."

Thiệu Nguyệt mỉm cười, "Ta cũng đâu có trách con, có điều sau này đừng uống nhiều rượu như vậy."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, con biết rồi, sư tôn à, ha ha...."

Thiệu Nguyệt nhìn nụ cười ngây ngô của Hoa Thiên Cốt thì không khỏi đưa tay nhẹ véo mũi nàng, cùng nàng cười vang, Hoa Thiên Cốt được Thiệu Nguyệt véo mũi lập tức đỏ mặt, nàng mãi một chuyển sang chủ đề khác, "Sư tôn ơi, chúng ta đang quay về Trường Lưu sao?"

Thiệu Nguyệt lắc đầu, "Chúng ta tới nước Thục trước, còn chưa thương lượng hẳn hoi với Mạnh Huyền Lăng về thanh Mẫn Sinh mà."

"Nước Thục ă?" Hoa Thiên Cốt mừng rỡ, "Vậy là lại có thể gặp lại Kinh Thủy với Lăng ca ca."

"Ừ." Thiệu Nguyệt gật đầu, xoay người lại nhìn về phía biển xanh vô tận, qua mấy ngày trời mà vẫn chưa thấy Tiểu Cốt tỉnh lại, nếu không thì bọn họ cũng không cần phải ngồi thuyền.

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng lưng Thiệu Nguyệt, lẳng lặng ngồi một bên, nàng bất an thầm nhủ, sư tôn ơi, cả đời này Tiểu Cốt chỉ muốn đi theo người, chẳng lẽ đây cũng là một hy vọng xa vời hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 70

Mọi âm thanh đều nhường lại cho màn đêm thanh vắng, vầng trăng sáng chiều ngự trị bầu trời cao, con thuyền nhẹ nhàng nhấp nhô giữa mặt biển bình lặng, Thiệu Nguyệt tĩnh tọa trên boong thuyền, cô yêu thích thứ cảm giác yên bình hiện tại. Hoa Thiên Cốt đi ra khỏi khoang thuyền, nàng trông thấy Thiệu Nguyệt đang ngồi đấy kia, ánh trăng rải lên người cô tạo nên một loại xúc cảm mông lung khó tả, không khỏi khiến cho lòng nàng hoảng hốt, tựa hồ sư tôn sẽ phải rời khỏi đây, đi đến một thế giới mà nàng không hề hay biết, và dù cho có xoay sở thế nào đi chăng nữa, nàng mãi mãi cũng chẳng thể đuổi kịp sư tôn của nàng.

"Sư tôn ơi!" Nhịp tim Hoa Thiên Cốt trở nên nhộn nhạo.

Thiệu Nguyệt mở mắt, quay sang nhìn nàng, "Sao thế, Tiểu Cốt?"

Khi nàng trông thấy nụ cười của Thiệu Nguyệt hướng về phía mình, lòng Hoa Thiên Cốt lại dần bình ổn lại, nàng tiến tới ngồi bên cạnh Thiệu Nguyệt, "Chỉ là muốn gọi sư tôn thôi, hi hi..."

"À," Thiều Nguyệt lại qua đi, cô ngấm mặt biển trước mặt, nhẹ vuốt ve ống tay áo, "Sau bao lâu gọi sư tôn như vậy, con vẫn còn chưa thấy đủ sao?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, đáp một cách kiên định, "Chưa đủ, mãi mãi cũng chưa bao giờ là đủ!"

"Ha ha," Thiều Nguyệt buồn cười, "Con thật là..."

Hoa Thiên Cốt vừa dứt lời thì lập tức ý thức mình mới nói gì, nàng vội vã che miệng lại, trợn mắt nhìn Thiều Nguyệt, nàng sợ Thiều Nguyệt phát hiện ra thứ gì đó, song khi thấy Thiều Nguyệt nuông chiều mình, nàng lại an tâm, may mà Thiều Nguyệt cũng không suy nghĩ nhiều, thế nhưng điều ấy đồng thời lại khiến nàng buồn bã, tâm trạng muốn Thiều Nguyệt biết tình cảm của mình, lại cũng sợ Thiều Nguyệt sẽ biết thật sự làm cho nàng thấp thòm bất an. 4

"Sư tôn à..." Hoa Thiên Cốt lảng lạng lại gần Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt thắc mắc nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt cười cười, lại gọi thêm lần nữa, "Sư tôn ơi!" Sau đó từng chút từng chút tiến lại gần cô.

"Ừ." Thiều Nguyệt hiểu Hoa Thiên Cốt chỉ muốn gọi mình mà thôi, cô cũng chẳng đáp nữa, lúc trông thấy động tác nhỏ của Hoa Thiên Cốt, cô khẽ mỉm cười, giả bộ không phát hiện ra.

Đến khi Hoa Thiên Cốt không thể nhích thêm được nữa mới dừng lại, nàng ngẩng đầu đã trông thấy một ngôi sao băng vụt qua giữa bầu trời đêm, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, vui mừng chỉ lên trời, "Sư tôn ơi, người có nhìn thấy không, vừa có một ngôi sao băng đấy!"

Thiều Nguyệt ngửa cổ lên, song cô không còn thấy gì hết, Hoa Thiên Cốt tiếc nuối bảo, "Haizzzz, con quên không ước nguyện rồi."

"Tiểu Cốt có điều ước gì sao?" Thiều Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

"Đương nhiên là cô, con ước là..." Đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt xong im bật.

Thiều Nguyệt nhìn nàng về kỳ quái, cô đợi Hoa Thiên Cốt nói tiếp, Hoa Thiên Cốt đảo mắt một vòng, vội giải thích, "Sư tôn à, không thể nói ra điều ước được, nói ra sẽ không linh đâu."

"Được, vậy ta không hỏi nữa." Thiều Nguyệt bắt đầu đi trả lời, sau đó cô chợt nhớ vừa rồi lúc đang tu luyện thì thanh Kinh Lôi đột nhiên sản sinh ra hiện tượng cộng hưởng với cô, cả hai cùng hình thành nên một bộ kiếm pháp mới, nhưng cô vẫn chưa thử qua, cô nhìn đáng vẻ rầu rĩ của Hoa Thiên Cốt bèn bảo, "Tiểu Cốt này, con rất muốn có thể thực hiện được điều ước này sao?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, Thiều Nguyệt lại nhìn bên bầu trời, đứng dậy, "Được lắm." Dứt lời, Thiều Nguyệt triệu hồi thanh Kinh Lôi, sau đó biến mất.

"Sư tôn ơi..." Hoa Thiên Cốt bật dậy thốt lên, nàng không hiểu sao tự dưng lại không thấy Thiều Nguyệt đâu nữa.

Chẳng bao lâu sau, Thiều Nguyệt từ trên không trung hạ xuống, đứng ở trước mặt Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt sốt sắng giữ lấy cánh tay cô, "Sư tôn ơi, người vừa đi đâu vậy, con còn cho rằng người muốn bỏ lại Tiểu Cốt cơ."

"Sao có thể chứ?" Thiều Nguyệt trấn an nàng, "Vi sư vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ lại Tiểu Cốt đâu."

Hoa Thiên Cốt nghe xong nở nụ cười, nàng nắm chặt tay Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt xoay người phát ống tay áo còn lại, một luồng tiên lực phóng vào bầu trời đêm, lập tức hàng hà cơ sở bao nhiêu là sao băng rơi trên nền trời, chẳng khác nào một cơn mưa sao băng, chiếu rọi sáng rực cả màn đêm.

Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên chiêm ngưỡng cảnh tượng này, nàng tiến lên phía trước, miệng há nhỏ, mặt đầy bất ngờ, "Sư tôn, kia là?"

"Tiểu Cốt không muốn cầu nguyện à?" Thiều Nguyệt dịu dàng nói.

Hoa Thiên Cốt càng giật mình hơn, "Sư tôn... vì Tiểu Cốt... nên mới tạo ra nó?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Mới vừa rồi trong lúc ta tĩnh tọa tu luyện thì chợt nghĩ ra một bộ kiếm pháp, có điều vẫn chưa kịp thử qua, không phải Tiểu Cốt muốn nhìn thấy sao băng ư? Cho nên ta dùng thanh Kinh Lôi để sửa lại bộ kiếm pháp này một chút."

Hốc mắt Hoa Thiên Cốt ửng đỏ, sư tôn luôn đối tốt với nàng như vậy, nàng hưng hăng nhấp nháy mắt mấy cái, ép cho nước mắt không được phép trào ra, ngẩng lên nhìn sao băng trên trời, nàng thở dài một hơi, "Thật giống một cơn mưa."

"Đúng thế, cái này gọi là mưa sao băng đấy." Thiều Nguyệt ngửa cổ nói.

"Mưa sao băng à?" Hoa Thiên Cốt quay sang thắc mắc, Thiều Nguyệt gật đầu, "Mau nguyện cầu đi, nhiều sao băng như thế cũng đủ cho con ước đó."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, cầu nguyện một cách thành kính, hy vọng có thể mãi mãi ở bên sư tôn.

Thiều Nguyệt lảng lạng đứng bên nàng, qua một lúc rồi mà Hoa Thiên Cốt vẫn còn đang cầu nguyện, Thiều Nguyệt không khỏi thấy lạ, rốt cuộc thì Hoa Thiên Cốt ước gì mà lâu thế vẫn chưa xong, chẳng lẽ không chỉ có một điều ước hay sao?

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng chịu mở mắt, mặt nàng đầy nấn nấn, Thiều Nguyệt tránh không khỏi tò mò hỏi nàng, "Tiểu Cốt à, con ước mấy cái thế?"

"Một cái thôi ạ!" Hoa Thiên Cốt giờ ngón trở ra, vui vẻ đáp.

"Một thôi á?" Thiều Nguyệt thắc mắc, "Thế sao mất thời gian vậy?"

Hoa Thiên Cốt buồn cười nhìn về phía Thiều Nguyệt, "Đây là bởi vì... con lặp đi lặp lại nó một trăm lần."

"Một trăm lần?" Thiều Nguyệt kinh ngạc, "Xem ra Tiểu Cốt vô cùng kiên định với nguyện vọng này nhì."

Hoa Thiên Cốt ngắm mưa sao băng, "Vâng, dù bao nhiêu lần đi chăng nữa, con cũng sẵn sàng lặp lại, chỉ hy vọng nó có thể trở thành hiện thực mà thôi."

"Nhất định sẽ trở thành hiện thực mà, Tiểu Cốt đã thành tâm như vậy." Thiều Nguyệt chắc chắn như đinh đóng cột, mới vừa rồi tự dưng cô lại cảm nhận ánh mắt Hoa Thiên Cốt có chút thương tâm, chỉ là ảo giác sao?

Hoa Thiên Cốt thầm gượng cười, sư tôn à, nếu người mà biết con có ham muốn không an phận với người, liệu người có còn đối xử tốt với con như vậy nữa hay không?

Tựa như cảm nhận được tâm trạng của Hoa Thiên Cốt, cơn mưa sao băng trên nền trời dần tắt, khôi phục lại dáng vẻ tịch mịch lúc ban đầu, thanh Kính Lôi chợt lóe lên giữa không trung, Thiều Nguyệt đưa tay thu hồi lại nó.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên boong, nàng ngẩng đầu ngắm trời, cơn mưa sao băng ban nãy tựa như ảo giác của nàng vậy, vừa chạm tới đã lập tức tan vỡ, nàng nhẹ lắc đầu, gạt bỏ những ưu tư kia đi, nàng đặt lưng nằm xuống, lấy hai tay gối đầu, "Con thật muốn tối nào cũng có thể ở bên sư tôn để ngắm sao băng, được như vậy thì thật tốt đẹp biết bao!"

Thiều Nguyệt cũng ngồi xuống, "Tiểu Cốt muốn ngắm thì sau này ta lại biểu diễn cho con xem ở điện Tuyệt Tình."

"Cảm giác sẽ không như thế này đâu, sau này nếu có thể ngao du thiên hạ cùng với sư tôn, nhìn núi ngắm biển, đi hết một lượt khắp thế gian này, thế thì thật tốt!" Hoa Thiên Cốt nói.

Thiều Nguyệt mỉm cười, hóa ra Hoa Thiên Cốt cũng có suy nghĩ giống cô, "Trời cao mặc chim bay, biển sâu tùy cá lội, Tiểu Cốt à, con không có cảm giác tự do ở Trường Lưu hay sao?"

Hoa Thiên Cốt mỉm một nụ cười, xua tay đáp, "Không có đâu ạ, Tiểu Cốt không nghĩ vậy, sư tôn ở đâu thì Tiểu Cốt ở đó, chỉ cần vậy thôi thì ở đâu cũng được."

Thiều Nguyệt vuốt tay vén lại những sợi tóc rối bởi vì Hoa Thiên Cốt cuồng cuồng ngồi dậy, "Được rồi, Tiểu Cốt nói thế nào thì chính là thế đó, trời sáng chúng ta ngự kiếm bay tới nước Thục nhé."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt hơi thất vọng, "Nhanh như vậy ư?"

"Sư huynh muốn chúng ta nhanh chóng quay về Trường Lưu, cho nên chúng ta không thể tiếp tục chậm rãi đi thuyền nữa đâu." Thiều Nguyệt giải thích.

"Chỉ là con vẫn còn muốn ở bên sư tôn nhiều hơn."

"Không phải chúng ta vẫn cùng sống trong điện Tuyệt Tình à?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Nó... không giống..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn tay.

Thiều Nguyệt không hiểu tâm tư của Hoa Thiên Cốt, cô đánh lái sang chuyện khác, "Tiểu Cốt à, con chớ quên việc tu hành, để ta xem bây giờ kiểm pháp Lăng Tiêu của con như thế nào rồi."

"Dạ vâng, thưa sư tôn." Hoa Thiên Cốt đứng dậy, triệu hồi kiếm Thanh Tuyền, diễn luyện kiếm pháp Lăng Tiêu một lần, Thiều Nguyệt vừa nhìn vừa gật gù, Tiểu Cốt đã tiến bộ hơn.

Luyện xong, Hoa Thiên Cốt cao hứng chạy tới trước mặt Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, con luyện thế nào ạ?"

Thiều Nguyệt gật một cái, "Tiểu Cốt luyện rất khá, có thể bắt đầu luyện bộ kiếm pháp tiếp theo được rồi."

Hoa Thiên Cốt vòng vo, "Vâng, sư tôn ơi, con có thể luyện bộ kiếm pháp ban nãy của người không?"

"Con nói bộ kiếm pháp trong giống như mưa sao băng kia?"

"Vâng, tên nó là gì vậy ạ?" Hoa Thiên Cốt nâng cằm, nàng đang nhớ lại cảm giác ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ lúc ấy.

"Ta còn chưa đặt tên cho nó, chi bằng Tiểu Cốt đặt đi?" Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt, hỏi.

"Con á?" Tiểu Cốt chỉ mình, nàng không dám tin.

"Ừ, đây là kiếm pháp sáng tạo ra vì Tiểu Cốt mà, dĩ nhiên phải do Tiểu Cốt đặt tên rồi." Thiều Nguyệt đáp.

"Vâng, được rồi." Hoa Thiên Cốt rung đùi đắc ý, "Tên gì thì hay nhỉ? Giống như mưa sao băng vậy... ồ..." Hoa Thiên Cốt chợt trở nên vui vẻ, vỗ tay một cái, "Thế thì gọi nó là Đêm Mưa Đêm Sao Băng được không ạ?"

"Đêm Mưa Sao Băng à?" Thiều Nguyệt cảm giác đây là một cái tên hay, cô gật gù, "Được, thế thì gọi là Đêm Mưa Sao Băng."

"Quá tốt, sư tôn ơi, ha ha ha..." Hoa Thiên Cốt mừng rỡ huơ tay múa chân ở trên boong thuyền, ánh trăng chiếu rọi nụ cười của nàng, thật giống như một đứa bé hiếu động. Thiều Nguyệt ngắm thôi mà lòng cũng tràn đầy hạnh phúc, cô lấy ngọc tiêu đeo bên hông ra thổi, Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng tiêu cũng nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt cong như vầng trăng lưỡi liềm, sau đó nàng bắt đầu khiêu vũ.

Ngày kế tiếp, Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt ngự kiếm phi hành, Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi, "Sư tôn ơi, chiếc thuyền kia thì phải làm sao giờ ạ?"

"Con yên tâm, nó sẽ tự đi về Trường Lưu, sau đó sẽ được đệ tử Trường Lưu trông giữ." Thiều Nguyệt đáp.

"Ồ," Hoa Thiên Cốt gật đầu, sau đó nàng chợt nhớ ra hôm qua còn bảo muốn học kiếm pháp, thế mà quên bém mắt, "Sư tôn ơi, con phải học Mưa Đêm Sao Băng!"

"Hả?" Thiều Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng, "Mưa Đêm Sao Băng là kiếm pháp biến ảo một thanh kiếm thành mấy chục ngàn thanh, sau đó dùng ý niệm để điều khiển chúng cùng hoạt động, yêu cầu khả năng ngưng tụ lực và tinh thần cao, Tiểu Cốt à, bây giờ ngay cả việc hóa thêm một cây còn khó với con nữa là."

"Không sao, sư tôn ơi, đây là kiếm pháp sư tôn sáng tạo vì Tiểu Cốt, nhất định Tiểu Cốt phải học được, đến lúc nào đấy Tiểu Cốt cũng muốn cho sư tôn ngắm mưa sao băng." Hoa Thiên Cốt siết tay lại, vô cùng chắc chắn.

"Được, vậy vì sư đệ." Thiều Nguyệt cười bảo.

Tới nước Thục, Thiều Nguyệt sử dụng tri vi để biết Mạnh Huyền Lăng và Kinh Thủy đang ở ngự hoa viên, cô cùng Hoa Thiên Cốt bay về phía đấy. Hoa Thiên Cốt vừa tiếp đất đã trông thấy hai người bọn họ, mừng rỡ gọi, "Kinh Thủy ơi, Lăng ca ca!"

"Thiên Cốt!" Kinh Thủy tiến tới, quan sát Hoa Thiên Cốt một lượt, "Sao cậu lại đến đây?"

"Ta bám theo sư tôn đấy." Hoa Thiên Cốt quay đầu lại nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt lại gần, Kinh Thủy và Mạnh Huyền Lăng vội vàng hành lễ, "Bái kiến Kiếm tôn!"

"Không cần đa lễ," Thiều Nguyệt tỏ ý cho bọn họ đứng dậy, sau đó nói với Mạnh Huyền Lăng, "Mạnh Huyền Lăng à, thanh Mẫn Sinh..."

Mạnh Huyền Lăng vội nói, "Kiếm tôn, con đã biết, sau mối họa lần này của nước Thục, con cũng biết mình không đủ sức để bảo vệ Mẫn Sinh, tốt nhất là nên để Kiếm tôn thay mặt giữ cho con."

Thiều Nguyệt gật đầu, "Xem ra ngài cũng đã biết gia quốc thiên hạ rồi."

"May mà có Đại học sĩ, và cả Kinh Thủy bỏ mạng để bảo vệ con, nếu con vẫn chưa tỉnh ngộ thì con thật không xứng đáng với vị trí này." Mạnh Huyền Lăng quay đầu nhìn Kinh Thủy với vẻ thâm tình, Kinh Thủy cũng nhẹ mỉm cười với hắn.

Hoa Thiên Cốt phát hiện bên chỉ tay về phía hai người bọn họ, "Ôi, hóa ra các người đang ở cùng một chỗ, có phải hay không?"

"Ai da, Thiên Cốt à..." Kinh Thủy ngượng ngùng.

Mạnh Huyền Lăng sáng khoái thừa nhận, "Đúng đấy, Kinh Thủy làm nhiều việc vì ta như vậy, lòng ta cũng đâu phải sắt thép."

"Thế thì tốt, những người hữu tình cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành người một nhà." Hoa Thiên Cốt thành tâm chúc phúc, xong nàng nhìn bóng lưng Thiều Nguyệt, mi mắt rũ xuống, bao giờ mình mới được như vậy đây?

Kinh Thủy nhìn Thiều Nguyệt, suy tư chốc lát mới tiến tới quỳ gối, Thiều Nguyệt trầm mặc, thắc mắc nhìn nàng, Kinh Thủy khấn cầu, "Kiếm tôn, đệ tử có chuyện muốn nhờ người."

"Con đứng lên rồi nói." Thiều Nguyệt bảo.

Kinh Thủy vẫn chưa đứng dậy, "Đệ tử xin Kiếm tôn ân chuẩn, cho phép đệ tử được ở lại hoàng cung để chăm sóc Mạnh đại ca," Mạnh Huyền Lăng giật mình nhìn Kinh Thủy, "E rằng con không thể trở về Trường Lưu được nữa rồi, mà cho dù có trở về, lòng con cũng sẽ mãi ở đây."

"Con là Quận chúa nước Chu, tự con sẽ có con đường đi của chính mình, ban đầu ta để con lại cũng là vì biết con không còn thiết tha với việc tu tiên nữa, con yên tâm đi, ta sẽ nói chuyện với sư huynh thay con." Thiều Nguyệt cũng không muốn chia rẽ một mối tình.

Mạnh Huyền Lăng kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, hắn quỳ xuống bên cạnh Kinh Thủy, chấp tay hành lễ với Thiều Nguyệt, "Huyền Lăng đa tạ Kiếm tôn đã tác thành!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Phát Hiện

Bạch Tử Họa ngồi trong điện Tuyệt Tình, Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt vẫn chưa về, chàng cau mày, quan sát chiếc hộp đặt trước mặt, nó đang chứa đựng đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt với Thiên Cốt, hóa ra ngày xưa chàng không hề nhìn lầm, đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt thực sự đã hấp thu sắc vàng trên đá Nghiệm Sinh của mình, bây giờ đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt bắt đầu lấp lánh ánh vàng rồi, không những vậy còn không ngừng tiếp tục có xu hướng khuếch đại. Bạch Tử Họa rót tiên lực vào đá Nghiệm sinh, chàng muốn ngăn cản mối liên kết giữa đá Nghiệm Sinh của mình và Tiểu Nguyệt, song lại không có chút hiệu quả, chàng bèn nâng đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt lên, lâm bẫm, "Tại sao kiếp sinh tử lại đổi sang Tiểu Nguyệt, rốt cuộc thì Thiên Cốt là kiếp sinh tử của ai chứ?" Mặc dù Bạch Tử Họa suy nghĩ nhiều thế nào đi chăng nữa, chàng cũng không thể tìm ra câu trả lời, cuối cùng chàng đành đặt riêng đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt vào một cái hộp khác, tách rời khỏi đá Nghiệm Sinh của chàng với Hoa Thiên Cốt, chỉ mong làm vậy có thể gây cản trở cho sự biến hóa giữa chúng.

Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt quay về Trường Lưu, Lạc Thập Nhất dẫn đệ tử ra quảng trường nghênh đón, "Bái kiến Kiếm tôn!"

Thiều Nguyệt nhẹ gật đầu, Lạc Thập Nhất tiến lên phía trước, "Kiếm tôn à, Tam tôn đang đợi người trong đại điện ạ."

"Được, ta đi ngay đây." Thiều Nguyệt đi về phía đại điện.

Hoa Thiên Cốt bám theo sau cô, ngang hàng với Lạc Thập Nhất, "Ai da, Thập Nhất sư huynh ơi, Đường Bảo sao rồi, trong những ngày rời khỏi đây, người ta nhớ nhất chính là con bé đấy."

Lạc Thập Nhất cười đáp, "Muội yên tâm đi, nàng chưa có gây họa đâu, với cả còn Tử Mạch trông coi nàng nữa mà."

Hoa Thiên Cốt bật cười sáng khoái, "Thế thì tốt." Bọn họ theo Thiều Nguyệt đi về phía đại điện.

Trong đại điện, Tử tôn ngồi bên trên, Hoa Thiên Cốt và các đệ tử đứng giữa đại điện, Bạch Tử Họa nói, "Đại chiến Thái Bạch lần này có thể gọi là thắng lớn, tất cả cũng nhờ công lao của mọi người, tuy nhiên ta tin rằng Thất Sát chưa đạt tất ý định, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, đừng vì chiến thắng một lần đã chủ quan khinh thường địch thủ, đề lộ sơ hở."

"Dạ vâng!" Đám đệ tử gật đầu.

"Trừ ác hướng thiện là trách nhiệm của mỗi đệ tử Trường Lưu, lần này những đệ tử mới đã tiến bộ vượt bậc, nhưng tuyệt đối không được phép kiêu ngạo, trở về rồi thì phải dốc lòng tu luyện..." Ma Nghiêm nghiêm túc nói.

Sênh Tiêu Mặc đột nhiên chen miệng vào, "Ai da, lần này ấy, công lao của Hoa Thiên Cốt là lớn nhất, kháng chiến Thất Sát, tranh thủ cho chúng ta bao nhiêu thời gian quý báu, ai da," Sênh Tiêu Mặc lấy quạt xếp chỉ chỉ mọi người, "Mọi người phải học tập con bé đấy nhé."

"Được ạ!" Chúng đệ tử hô.

Thiều Nguyệt mỉm cười vui mừng, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu trông thấy Thiều Nguyệt cười với nàng bèn xấu hổ cúi xuống, Nghe Mạn Thiên ở bên cạnh thấy vậy mới khẽ hých nàng. "Ai da, Nho tôn mới khen một câu thôi, cô cúi cái nỗi gì?"

"Hả? Ta, ta..." Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Nghe Mạn Thiên, xong lại quay sang nhìn Thiều Nguyệt, không biết nói sao cho phải.

Sênh Tiêu Mặc tiếp tục, "Còn nữa, số lượng đệ tử người tham gia vụ này khá đông, vì lý do an toàn, các người đều phải đến ao Tam Sinh để tiến hành kiểm tra."

"Dạ!" Đám đệ tử gật đầu.

Cạnh ao Tam Sinh, chưa đệ tử nào dám bước xuống, Lạc Thập Nhất đứng một bên thúc đốc, "Phải giữ bình tĩnh, tuân thủ nghiêm ngặt chính nghĩa trong tim, đừng sốt sắng làm gì."

Các đệ tử nghe xong hít một hơi thật sâu, chậm rãi lội qua ao Tam Sinh, vẫn có vài người bị thương. Những đệ tử đứng trên bờ thấy thế cũng bắt đầu bất an, họ không biết mình có thể tai qua nạn khỏi hay không. Lạc Thập Nhất quay sang nói với Sóc Phong và Nghe Mạn Thiên, "Sóc Phong, Nghe Mạn Thiên, hai con cũng xuống đi."

"Dạ!" Sóc Phong và Nghe Mạn Thiên hành lễ, sau đấy Sóc Phong xuống ao trước, Nghe Mạn Thiên theo sau hẳn, Sóc Phong vô cùng bình tĩnh đi hết ba ao, giống như lần trước, trông hẳn chẳng có bất kỳ phản ứng nào, Nghe Mạn Thiên cũng rất thuận lợi, duy chỉ có nước ở ao Tuyệt Tình hơi khác thường,

còn lại thì đều ổn hết, có thể nói là nàng đã tiến bộ hơn nhiều so với những ngày đầu tiên khi nàng lên Trường Lưu.

Lạc Thập Nhất gật đầu hài lòng, "Mạn Thiên à, con tiến bộ nhanh lắm, tâm cảnh cũng đã hoàn toàn khác trước kia rồi."

Nghê Mạn Thiên bật cười, chấp tay hành lễ, "Đa tạ lời khen ngợi của sư phụ!"

Lạc Thập Nhất quay sang nói với Hoa Thiên Cốt, "Hoa Thiên Cốt ơi, tới lượt muội kia."

"Hả? À..." Hoa Thiên Cốt bất an, Thượng tiên Từ Huân đã bảo nàng đã rung động rồi, vậy thì nước ở ao Tuyệt Tình chắc chắn cũng sẽ phản ứng lại, nàng nên làm gì đây?

Lạc Thập Nhất thấy Hoa Thiên Cốt mãi không động đậy bèn thắc mắc, "Thiên Cốt, Thiên Cốt ơi, đến lượt muội kia."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nàng hít một hơi thật sâu, bước từng bước đến bên ao Tuyệt Tình, nàng chột dứng lại, nhớ lời Thượng tiên Từ Huân, nàng cúi đầu nhìn xuống ao, nước ao Tuyệt Tình nhất định có thể chứng minh rằng có thật là mình đã yêu sư tôn hay không. Thời điểm Hoa Thiên Cốt chuẩn bị tiếp bước, nàng ngẩng đầu trông thấy Từ Huân đang đứng phía đằng xa, nàng ngừng lại chốc lát, Thượng tiên Từ Huân ư? Chẳng lẽ ngài tới kiểm tra xem mình có thật sự rung động hay sao?

Hoa Thiên Cốt bước xuống ao Tuyệt Tình, từng cơn đau dồn dập kéo đến, thật rất, mình với sư tôn.... Từ Huân như mình chứng được điều gì đó, nàng để lộ ra một nụ cười khó hiểu, Hoa Thiên Cốt hoảng hốt cúi xuống. Lạc Thập Nhất nhận thấy Hoa Thiên Cốt hơi bất thường, anh chàng lo lắng nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt nhin đau, bước sang ao tiếp theo, Lạc Thập Nhất hỏi, "Thiên Cốt à, muội có sao không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta không sao đâu, thưa Thập Nhất sư huynh." Sau đó nàng ngẩng đầu lên nhìn vị trí mới ban nãy Từ Huân còn đứng, song ở đó đã chẳng còn bóng người, nàng lại quan sát xung quanh, Thượng tiên Từ Huân không còn ở đây nữa, nàng mím chặt môi, cúi xuống nhìn đôi chân đang mang nặng vết phỏng, thâm nhũ, tuyệt đối không thể để sư tôn biết, tuyệt đối không thể!

Tại đại điện Trường Lưu, hai hàng đệ tử đang quỳ gối, Ma Nghiêm nghiêm nghị giáo huấn, "Các người cả ngày làm gì mà không chịu tu luyện, nhìn xem kết quả bây giờ là gì đi? Nếu có ngày để các người một mình đối mặt với Thất Sát, lại phải chịu thêm cám dỗ, thì không phải các người sẽ lập tức bám đuôi Thất Sát, bám đuôi Sát Thiên Mạch luôn hay sao?" Ma Nghiêm than thở, "Mỗi người chịu phạt nửa tháng, Hòa Tịch, người sang phòng khí giới giúp việc, mỗi ngày hai giờ."

"Dạ vâng..." Hòa Tịch cúi đầu ủ rũ.

"Vũ Khanh La, đến phòng bếp giúp việc, mỗi ngày hai giờ."

Vũ Khanh La ngẩng đầu "Hả?" một cái, nhưng cũng chỉ đành nhận phạt.

.....

Phạt đệ tử xong, Ma Nghiêm nhìn ba người đang đứng cạnh Lạc Thập Nhất, vô cùng tán thưởng, "Các người mau học tập Sốc Phong và Hoa Thiên Cốt đi, từ khi lên Trường Lưu cho tới tận bây giờ, chúng vẫn chưa từng có bất kỳ tâm tư bậy bạ; lại nhìn thêm cả Nghê Mạn Thiên nữa, dù ban đầu đến đây có hơi xấu tính, song nhìn người ta bây giờ đi, đã không còn những suy nghĩ đó nữa, dốc lòng tu luyện, thậm chí có thể bước qua hết ao Tam Sinh, sau này các người phải noi gương ba người bọn họ."

"Dạ..." Đám đệ tử cúi đầu thưa.

Tại điện Tuyệt Tình, Từ Huân vào trong viện của Bạch Tử Họa, thấy chàng đang chăm sóc cho hoa cỏ, Từ Huân bèn lên tiếng, "Hoa Thiên Cốt đang thực hiện khảo sát tại ao Tam Sinh, chàng còn có tâm trạng ở đây tía tốt cây cối sao?"

"Muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng." Bạch Tử Họa không ngừng lại, đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Từ Huân chậm rãi tiến tới, nàng thử dò xét, "Nếu Hoa Thiên Cốt đã thật sự yêu rồi thì chàng định xử lý như thế nào?"

Bạch Tử Họa cả kinh, chàng quay đầu lại, "Thiên Cốt yêu rồi? Yêu ai?"

Từ Huân không trả lời, nàng đi đến trước mặt Bạch Tử Họa, sau đó xoay người đáp, "Là với sư muội của chàng, Thiệu Nguyệt!"

Bạch Tử Họa nhú mày, "Từ Huân à, đây là chuyện quan trọng, muội không thể ăn nói bậy bạ đâu."

"Ta ăn nói bậy bạ ư?" Từ Huân nghiêng đầu khinh thường, "Rõ ràng là sư muội ngoan của chàng, thế mà lại dạy dỗ ra một con nhóc đệ tử có ham muốn không an phận, ta để ý thấy có khi Thiệu Nguyệt cũng không hề hay biết...."

"Đù rồi," Bạch Tử Họa tỏ vẻ giận dữ, "Tâm tư Thiên Cốt trong sáng, tâm cảnh Tiểu Nguyệt ôn hòa, muội lại đi nghi ngờ cả hai người bọn họ, nếu muội còn tiếp tục như vậy thì đừng trách ta không đoái hoài đến bao nhiêu năm tình nghĩa." Dứt lời, Bạch Tử Họa quay gót bỏ đi.

"Bạch Tử Họa!" Từ Huân dõi theo bóng lưng Bạch Tử Họa, "Chàng không tin thì có thể thử đi kiểm chứng, nước ao Tuyệt Tình sẽ minh chứng hết thảy cho những lời của ta."

Bạch Tử Họa ngoảnh mặt lại, cau mày nhìn Tử Huân, sau đó chàng rời hẳn đi, Tử Huân đứng yên rù mi mắt, đau lòng không thôi.

Hoa Thiên Cốt ở trong phòng mình, nhìn đôi chân thương bồng, tim nàng đập liên hồi, nàng cắn móng tay, không ngừng rừ rừ rừ rừ, "Làm thế nào bây giờ, làm thế nào đây, làm thế nào đây? Mình nên làm gì đây?"

"Cốt Đầu ơi, Cốt Đầu à, con vừa mới nghe thấy Thượng tiên Tử Huân..." Đường Bảo chưa xuất hiện mà giọng đã oang oang, con bé đẩy cửa, trông thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trên giường, để lộ ra đôi bàn chân toàn vết bồng, con bé không khỏi há hốc mồm, giật mình nhìn nàng, "CỐT ĐẦU À, MẸ, MẸ THẬT SỰ...."

Hoa Thiên Cốt mãi một giấu chân đi, ngẩng đầu hỏi, "Đường Bảo, con vừa mới nói Thượng tiên Tử Huân làm sao?"

"Há? Con nghe lên thấy Thượng tiên Tử Huân bảo với Tôn thượng là mẹ rung động rồi, cho nên con vội vội vàng vàng chạy như bay tới đây để báo tin cho mẹ." Đường Bảo đáp với vẻ cuồng cuồng.

"Cái gì? Thượng tiên Tử Huân nói thế với Tôn thượng sao?" Hoa Thiên Cốt vội giữ lấy Đường Bảo, "Vậy... ngài ấy có nói gì nữa không?"

Đường Bảo lắc đầu, "Con vừa nghe xong đã tới đây cấp báo cho mẹ, Tử huân còn nói gì hay không thì con không biết."

Hoa Thiên Cốt không dám nhúc nhích, Đường Bảo nhìn thấy chân nàng mới nhớ ra lời mình vừa nói, con bé hoảng hốt, "Cốt Đầu à... mẹ, mẹ thật sự... yêu Tôn thượng sao?"

Hoa Thiên Cốt chợt dạ cúi đầu, nghe thấy Đường Bảo nhắc đến Tôn thượng, nàng mới xua tay lia lịa, "Không phải, không phải Tôn thượng..."

Đường Bảo cho rằng Hoa Thiên Cốt muốn giấu, con bé đến ngồi bên nàng, ôm lấy Hoa Thiên Cốt, an ủi, "Cốt Đầu ơi, mẹ đừng lo, cũng đừng nghĩ nhiều về những lời của Thượng tiên Tử Huân làm gì, bởi vì, bởi vì sao mẹ có thể thích Tôn thượng được chứ, Tôn thượng đâu phải đối tượng mà người bình thường có thể yêu được?"

Hoa Thiên Cốt hết lời, "Đường Bảo à, ta không thích Tôn thượng..."

Đường Bảo nghiêng đầu thắc mắc, "Không phải Tôn thượng thì còn có thể là ai chứ, điện Tuyệt Tình chỉ có mình Tôn thượng là đàn ông thôi mà?"

"Ta, ta..." Hoa Thiên Cốt ấp úng.

Đường Bảo nhận ra tâm trạng gấp rút của Hoa Thiên Cốt bèn trêu chọc, "Chẳng lẽ mẹ thích Kiếm tôn à?" Hoa Thiên Cốt cả kinh, Đường Bảo còn tiếp tục đùa giỡn, "Ừ được nhỉ, Kiếm tôn tốt hơn Tôn thượng nhiều, chỉ tiếc người là nữ, không thì chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi lắm, ha ha ha..." Dứt lời, Đường Bảo ôm bụng cười vang, con bé chỉ muốn chọc Hoa Thiên Cốt cười, kết quả là vừa ngẩng đầu lên, con bé đã trông thấy gương mặt cứng đờ của Hoa Thiên Cốt.

Đường Bảo thảm sùng sốt, con bé kinh ngạc thốt lên, "Bất khả thi, Cốt Đầu à, mẹ... không phải là thích Kiếm tôn thật chứ?"

Hoa Thiên Cốt im lặng không đáp, cuối cùng nàng gật đầu một cái, Đường Bảo che miệng kinh hãi, "Cốt Đầu à?! Mẹ, mẹ, thật..."

Hoa Thiên Cốt lo lắng nói, "Đường Bảo, con nhất định phải giúp ta trong chuyện này, tuyệt đối không để để sư tôn biết, không được để cho bất kì ai được biết."

Đường Bảo gật đầu lia lịa, "Vâng, mẹ yên tâm"

"Nhưng mà sao mẹ có thể qua mặt được cả Thập Nhất sư huynh và mọi người vậy?" Đường Bảo tò mò.

"Mới vừa rồi ta đã dốc hết toàn bộ nội lực để kiểm soát tình hình, song khẳng định mấy chiêu trò này không thể lừa được sư tôn với Tôn thượng đâu, hơn nữa đây còn là vết thương do ao Tuyệt Tình gây nên, không thuốc trị thương bình thường nào có thể chữa lành được." Hoa Thiên Cốt bất an vô cùng.

Đường Bảo đột nhiên đứng dậy, "Cốt Đầu à, để con thay mẹ đi tìm thuốc nhé!" Dứt lời bèn rời khỏi căn phòng.

"Ai da, Đường Bảo, Đường Bảo ơi..." Hoa Thiên Cốt vội kêu lên, tiếc là Đường Bảo đã đi mất dạng.

Đường Bảo khập khiễng bước vào phòng Lạc Thập Nhất, gọi, "Thập Nhất sư huynh ơi..."

Lạc Thập Nhất đang đọc sách trong phòng, nghe thấy tiếng con bé thì lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy dáng đi của Đường Bảo, anh chàng hoảng hốt tiến tới diu dõ, "Đường Bảo à, nàng bị làm sao vậy?"

"Ta, ta thấy Cốt Đầu và mọi người đi khảo sát ở ao Tam Sinh nên ta cũng muốn theo, có điều... ta không ngờ sẽ đau như vậy." Đường Bảo lấy hai tay che mắt, bật khóc nức nở.

Lạc Thập Nhất không nỡ nhìn Đường Bảo thương tâm khổ sở, "Được rồi, được rồi, nàng chờ một lát nhé." Ném quyển sách trên tay đi, anh chàng mãi mót vào trong tìm thuốc. Đường Bảo thả tay, lên dòm Lạc Thập Nhất, bí mật lè lưỡi, thầm nhủ, "Thật là một thanh gố ngốc!"

Lạc Thập Nhất tìm được thuốc xong vội vã quay lại bên Đường Bảo, Đường bảo lại lập tức che mắt đi, giả bộ khóc lóc, Lạc Thập Nhất đưa chai thuốc cho con bé, "Đây, đây là thuốc chữa trị cho vết thương gây ra bởi ao Tam Sinh, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể dịu bớt cơn đau mà thôi."

Đường Bảo nắm chai thuốc thật chặt, "Đa tạ!" Sau đó lập tức xoay người bỏ chạy.

"Ai da, Đường Bảo ơi..."

"Không sao, ta về bồi thử ngay đây." Đường Bảo giờ chai thuốc lên rồi chạy mất dạng.

Lạc Thập Nhất đuổi tay gọi, "Ai da..." Thấy Đường Bảo đi rồi, anh chàng mới thắc mắc, "Nước ao Tam Sinh? Không lẽ, là yêu?" Anh chàng bắt an, "Là yêu ả?" Xong lại mỉm cười ngây ngốc, "Chẳng lẽ là mình?" Lạc Thập Nhất âm thầm mừng rỡ.

Đường Bảo bôi thuốc cho Hoa Thiên Cốt, "Cốt Đầu à, lát nữa mẹ cố gắng vận công để chế trụ nhé, có khi lại qua mặt được Kiếm tôn và Tôn thượng cũng nên."

"Đường Bảo à, cảm ơn con nhé, theo quy luật của ao Tuyệt Tình, trừng phạt cũng là khảo nghiệm, không được phép phân phát thuốc, sao Thập Nhị sư huynh lại chịu đưa thuốc cho con thế?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"À... chuyện này..." Đường Bảo vòng vo, "Dù sao thì cũng nhờ con giờ trò thôi, tóm lại thì huynh ấy cũng đã chịu giao nộp rồi."

Đúng lúc đó thanh âm Bạch Tử Họa đột nhiên truyền tới, "Thiên Cốt, con có ở trong đây không?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt hoảng hốt nhỏ giọng nói, "Sao Tôn thượng đã tới rồi?"

Đường Bảo suy đoán, "Chẳng lẽ Thượng tiên Tử Huân thật sự đã nói gì đó?"

Hoa Thiên Cốt vội vàng sửa soạn quần áo, sau đó nàng xuống giường, tận lực lấy vạt áo che chân, Đường Bảo cũng luống cuống giúp nàng, chuẩn bị xong xuôi, Hoa Thiên Cốt mới đáp, "À, Tôn thượng ơi, con ở đây, ngài vào đi."

Bạch Tử Họa mở cửa phòng, đi thẳng vào trong, Đường Bảo kính cẩn thưa, "Chào Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa nhẹ gạt đầu, chàng tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Nghe nói con đã thuận lợi vượt qua thử thách ở ao Tam Sinh."

"Vâng ạ, kết quả cũng khá khả quan." Hoa Thiên Cốt thăm sốt sắng.

Bạch Tử Họa cúi xuống nhìn chân Hoa Thiên Cốt, vạt áo cũng không thể che hết chân, chàng thấy chân nàng không hề có dấu hiệu khác thường thì cũng an tâm hơn, "Thương thể của con sao rồi, để ta xem một chút."

"...Dạ vâng, Tôn thượng." Hoa Thiên Cốt do dự chìa tay ra.

"Bạch Tử Họa bắt mạch cho nàng, lòng thầm cả kinh, chàng kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, chẳng lẽ thật sự như lời Tử Huân nói sao? Hoa Thiên Cốt biết không thể tiếp tục lừa gạt bền mãi một quý gói, khẩn cầu, "Tôn thượng, đệ tử đã biết sai, cầu xin Tôn thượng đừng nói cho sư tôn, đệ tử nhất định sẽ dốc lòng tu luyện."

Bạch Tử Họa khó có thể tượng tưởng nổi khi chàng nhìn Hoa Thiên Cốt, chẳng lẽ đá Nghiệm sinh của Tiểu Nguyệt thành ra như thế là do Thiên Cốt sao? Nếu đúng là như thế, thì tuyệt đối không thể để Hoa Thiên Cốt được phép tiếp tục ở bên cạnh Tiểu Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 72

Thiếu Nguyệt ngồi trong phòng, đối diện với cái gương soi trước mặt, đối với ba cái tròng vắn tóc của cô đại quả thực quá phức tạp, Từ Trúc tiến lại gần, mỉm cười gạt lấy cái lược gỗ trên tay cô, "Hay là để ta làm cho."

Thiếu Nguyệt gạt đầu, nở nụ cười với hình ảnh phản chiếu của Từ Trúc trong gương, Từ Trúc trêu cô, "Nếu để cho người ngoài biết Kiếm tôn người người tôn kính lại chẳng thể tự chải đầu thì không phải sẽ khiến tất cả kinh ngạc sao?"

Thiếu Nguyệt đánh nhẹ Từ Trúc một cái, "Chỉ tại phương thức ở thế giới của các người quá phức tạp và đa dạng thôi."

Từ Trúc hồi tưởng lại thời Thiếu Nguyệt mới tới Trường Lưu, lúc đó tóc cô cũng để dài, vậy mà cô lại chỉ buộc lên một cách đơn giản, nàng chợt phì cười, Thiếu Nguyệt thắc mắc, "Từ Trúc, cô cười cái gì?"

Từ Trúc lắc đầu, "Không có gì hết, ha ha..."

Thiều Nguyệt không nhìn Từ Trúc, "Lại còn không có gì, thế mà cô vẫn cười...."

Từ Mạch bước vào, trông thấy Thiều Nguyệt và Từ Trúc đang trò chuyện vui vẻ, bước chân của nàng dừng hẳn lại, nụ cười của Từ Trúc, giá như nàng cũng có thể mỉm cười với mình như vậy thì thật tốt.

Từ Trúc chải đầu xong xuôi cho Thiều Nguyệt rồi ngồi xuống bên bàn, Từ Mạch rót trà cho Thiều Nguyệt, rồi lại rót cho Từ Trúc, Từ Trúc vội vã ngăn nàng lại, "Không cần đâu, để ta tự làm đi."

Từ Mạch đứng yên bất động, sau đó nàng ngoan ngoãn đặt tách trà tới trước mặt Từ Trúc xong nhẹ nhàng lùi lại ngồi bên cạnh Thiều Nguyệt. Từ Trúc không hiểu vì sao Từ Mạch lại lạnh nhạt với mình như thế, nàng nâng tách trà lên thăm nhủ.

Thiều Nguyệt uống một hớp, "Không phải Tiểu Cốt đi khảo sát tại ao Tam Sinh à? Sao đến giờ mà vẫn chưa thấy về nhỉ?"

Từ Mạch nhớ lại cảnh tượng mới vừa nãy, "Thưa chủ nhân, Thiên Cốt đã về rồi, có điều... em trông thấy Tôn thượng bước vào phòng Tiểu Cốt, cũng không biết là có chuyện gì nữa?"

"Sur huynh?" Thiều Nguyệt trầm mặc chốc lát, cô đang cố nhớ lại kịch bản, sau khi Tiểu Cốt tham gia khảo nghiệm tại ao Tuyệt Tình, nàng phát hiện ra mình đã rung động, vậy thì chắc chắn Bạch Từ Họa tới để kiểm chứng lời Từ Huân, cô mãi một đứng đây, rồi khỏi phòng.

"Thiều Nguyệt ơi, Thiều Nguyệt..." Từ Trúc lòng đầy thắc mắc dõi theo hướng Thiều Nguyệt bỏ đi.

Từ Mạch giải thích, "Chủ nhân đi thăm Thiên Cốt đấy."

"Ồ..." Từ Trúc lúng túng không thôi, mỗi lần ở riêng với Từ Mạch, nàng đều có cảm giác chẳng biết phải nói gì. Thật ra thì Từ Mạch luôn muốn tiếp xúc với Từ Trúc, cho nên lần nào hai người gặp nhau như thế này, nàng cũng đều vô cùng trân trọng, không nỡ lòng nào phá vỡ khoảng khắc ấy, nàng sợ mình vừa lên tiếng, thì quãng thời gian ngắn ngủi hiện tại sẽ lập tức vỡ vụn. Nàng không hiểu sao mình lại không dám cất lời với Từ Trúc nữa, rõ ràng nàng không muốn như vậy, song hết lần này tới lần khác, nàng không thu nổi dũng khí để có thể nói chuyện cùng Từ Trúc.

Bạch Từ Họa cố gắng khuyên can Hoa Thiên Cốt, dù sao tình cảm của Tiểu Nguyệt dành cho Hoa Thiên Cốt cũng vô cùng sâu đậm, cô luôn chăm sóc nàng như chăm sóc người thân, chàng không thể bất thành linh đũa nàng rời đi được, "Thiên Cốt à, ta biết con còn nhỏ tuổi, vẫn còn nhiều điều chưa hiểu chưa biết, cho nên trong lòng xuất hiện một số suy nghĩ sai lầm, không đúng đắn là chuyện đương nhiên, nhưng con phải nghĩ cách để gạt bỏ nó đi, thay vì trốn tránh, hướng chỉ Tiểu Nguyệt..."

Hoa Thiên Cốt vội nói, "Tôn thượng thứ tội, đệ tử biết không thể qua mặt được Tôn thượng và sư tôn, đệ tử chỉ không muốn sư tôn tức giận, cho nên xin Tôn thượng hãy tha thứ."

Bạch Từ Họa nhắm mắt lại, "Con thật sự đã rung động sao? Con biết rõ là Tiểu Nguyệt không thể..."

"Tôn thượng ơi, đệ tử đã biết sai, đệ tử không nên, tuyệt đối không nên thích Đông Phương, đệ tử hẳn là còn quá trẻ con, đáng lẽ ra đệ tử nên chuyên tâm tu luyện mới phải, xin Tôn thượng trách phạt." Hoa Thiên Cốt tạm thời nhờ vả Đông Phương Úc Khanh, lấy anh chàng làm bìa đỡ đạn.

"Đông Phương Úc Khanh ư?" Bạch Từ Họa thắc mắc, lại là hắn, như vậy kiếp sinh tử của Tiểu Nguyệt....

"Sur huynh ơi," Thiều Nguyệt bước vào phòng Hoa Thiên Cốt, trông thấy Hoa Thiên Cốt đang quỳ gối trước mặt Bạch Từ Họa, còn Đường Bảo thì luống cuống đứng ở bên cạnh hai người, cô tiến lại gần, hỏi, "Tiểu Cốt, con làm sao thế?" Cô quay sang nói với Bạch Từ Họa, "Sur huynh, Tiểu Cốt mắc lỗi sao?"

"Không có vấn đề gì." Bạch Từ Họa cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, chàng không muốn làm khổ Tiểu Nguyệt, vì vậy chàng đáp, "Thiên Cốt, ta phạt con phải mặc niệm bùa chú thanh tâm một trăm lần mỗi ngày."

"Dạ vâng, thưa Tôn thượng..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, Bạch Từ Họa thấy vậy bèn bỏ đi.

Thiều Nguyệt đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, "Tiểu Cốt, con có sao không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Sư tôn, người yên tâm, Tiểu Cốt không sao hết."

Đường Bảo cũng vội phụ họa, "Đúng đấy, Kiếm tôn à, Cốt Đầu không sao đâu, chỉ là mẹ vô tình chọc Tôn thượng giận cho nên mới bị phạt thôi."

Thiều Nguyệt gạt đầu, mới vừa rồi cô còn lo Tiểu Cốt gặp riêng sư huynh sẽ không thể giấu nổi tâm tư, thế nên cô mới ghé qua ngay lập tức, song tình cảnh ban nãy có vẻ như cũng không có gì khác thường.

Mấy ngày sau, Bạch Từ Họa thường xuyên tới viện của Thiều Nguyệt, chàng vẫn không dám bỏ qua mỗi bận tâm nghi ngờ của mình, chàng chưa kể cho Thiều Nguyệt nghe chuyện về viên đá Nghiệm Sinh của cô, bởi vì chàng không muốn cô lo lắng, chàng chờ khi mình đã chắc chắn mới dám bảo. Thiều Nguyệt lại thắc mắc không biết vì sao dạo này sư huynh hay ghé chơi, chẳng lẽ huynh ấy phát giác tình cảm của Tiểu Cốt dành cho mình rồi? Cho nên mới nói... thật sự khó hiểu, với tính cách của sư huynh thì hẳn là huynh ấy sẽ bắt Tiểu Cốt mau xóa bỏ ý nghĩ kia đi, đúng không nhỉ? Cả Tiểu Cốt nữa, vừa trông thấy sư huynh đến là lập tức lấy cớ tu luyện để tránh mặt huynh ấy. Xem ra cô phải nghĩ cách thôi, trước cứ tạm thời để Tiểu Cốt tránh xa sư

huynh đã, bọn họ cần một thời gian để bình tâm.

Chính lúc bấy giờ, Đông Phương Úc Khanh đi đến trường lưu, dưới sự chỉ dẫn của đệ tử Trường Lưu, anh chàng đứng đợi Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vừa nghe tin đã cao hứng chạy tới, "Đông Phương ơi!"

Đông Phương Úc Khanh đóng quạt lại, "Cốt Đầu!"

"Đông Phương, thật sự là huynh sao, sao huynh lại tới đây tìm ta thế?" Bởi vì Đông Phương Úc Khanh đã đến Trường Lưu nên Hoa Thiên Cốt có cơ để rời khỏi điện Tuyệt Tình, bây giờ chỉ cần nàng trông thấy Tôn thượng là sẽ có chút chột dạ, nàng sợ sẽ để lộ ra sơ hở trước mặt Tôn thượng, khiến ngài phát hiện ra mình rung động trước sư tôn.

"Ta sang nước láng giềng nên đi ngang qua Trường Lưu, tiện thể đặc biệt muốn ghé thăm nàng này, sao thế, không muốn tiếp ta sao?"

"Sao có thể như vậy chứ, sau đại chiến ở Thái Bạch, chúng ta chia tay vội vàng quá, lần này huynh ở chơi Trường Lưu vài ngày đi."

"Ta cầu cũng không được ấy chứ."

"Tốt quá, huynh vào phòng khách nghỉ ngơi trước nhé, ta quay về xin sư tôn cho ta xuống chơi với huynh mấy ngày."

"Thế thì tốt thật." Đông Phương Úc Khanh vui vẻ đáp.

Hoa Thiên Cốt trở về điện Tuyệt Tình, nàng không tìm thấy Thiệu Nguyệt, kết quả lại đúng trúng Bạch Tử Họa, nàng hoảng hốt vội vã hành lễ, "Tôn thượng!"

"Con tìm Tiểu Nguyệt?" Bạch Tử Họa hỏi.

"Dạ vâng, chả là, Đông Phương tới đây, mấy ngày tiếp theo con muốn xuống chân núi với huynh ấy, cho nên con đang muốn xin sư tôn việc này." Hoa Thiên Cốt thận trọng trả lời.

Bạch Tử Họa nhìn nàng hồi lâu, tới tận lúc Hoa Thiên Cốt bắt đầu toát cả mồ hôi lạnh, Bạch Tử Họa mới nhàn nhạt đáp, "Có thể, để ta báo với Tiểu Nguyệt."

"À, đa tạ Tôn thượng!" Hoa Thiên Cốt hành lễ.

Lục Sao của lầu Di Hù ăn mặc trang phục của đệ tử Trường Lưu, ả len vào lớp học của Tử Huân, viết chữ Hoa Thiên Cốt và đá Nghiệm Sinh trên chiếc bàn dài, đợi đến khi Tử Huân lên lớp thì chữ cũng đã khô. Đệ tử bên dưới rồi rít cả lên vì không biết tại sao Tử Huân cứ nhìn chăm chăm cái bàn, các đệ tử còn đang ngồi chờ nàng giảng bài, ấy vậy mà nàng mãi chẳng có chút động tĩnh. Tử Huân nghe thấy tiếc xì xào bàn tán mới hoàn hồn, nàng nhớ ra mình vẫn còn đang trong lớp bèn lập tức chuyển đổi tâm tình, bắt đầu giờ học.

Tại điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa ngồi bên bàn đọc sách, lúc này Lý Mông cầu kiến ngoài cửa, "Tôn thượng, đệ tử Lý Mông có chuyện muốn gặp ngài."

"Vào đi."

Lý Mông bước đến, chấp tay hành lễ, "Tôn thượng, Thế tôn phái đệ tử tới để lấy đá Nghiệm Sinh của Hoa sư muội."

Bạch Tử Họa thắc mắc, "Thế tôn lấy đá Nghiệm sinh để làm gì?"

"Hình như ngài ấy đang muốn kiểm tra lại hết thầy đá Nghiệm sinh của các đệ tử."

"Được rồi, ta đã biết, chờ chốc nữa đích thân ta sẽ mang nó sang."

"Đệ tử xin được cáo lui." Lý Mông rời khỏi một cách khá gấp gáp.

Ánh mắt Bạch Tử Họa đột nhiên lạnh toát, chàng đứng bật dậy, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lý Mông, đưa tay chỉ vào giữa lòng mày của hắn, Lý Mông mất đi ý thức, chàng nghiêng đầu hỏi, "Tại sao phải thôi miên Lý Mông?"

Tử Huân từ ngoài cửa bước vào, "Ta chỉ muốn biết tại sao chàng phải giấu đá Nghiệm Sinh của Hoa Thiên Cốt kỹ như vậy? Lấy đá Nghiệm sinh của con bé ra cho ta xem một chút đi."

"Nếu như ta nói không thể?"

"Vậy thì ta chỉ đành mời Ma Nghiệm tới hỏi chàng thôi."

Bạch Tử Họa quay lại nhìn Tử Huân, "Hoa Thiên Cốt là đồ đệ của Tiểu Nguyệt, ta cũng coi con bé như một thành viên trong điện Tuyệt Tình, dù có là ai đi chăng nữa thì cũng phải được nhận sự đồng ý của Tiểu Nguyệt mới có thể chạm đến đá Nghiệm Sinh của con bé, nếu không thì ta không thể đưa nó cho bất kỳ ai." Tử Huân giật mình nhìn Bạch Tử Họa, "Nếu như muội còn định đứng đây tranh cãi vô lý thì ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với muội, từ nay về sau không cho phép muội đặt chân lên Trường Lưu nữa." Dứt lời, Bạch Tử Họa lạnh lùng quay vào phòng, Tử Huân dõi theo bóng lưng chàng, trong

lòng càng thêm thất vọng.

Tại đại điện Trường Lưu, Sênh Tiêu Mặc đứng dậy, nói, "Trận đại chiến Thái Bạch lần này, chẳng những Thất Sát không chiếm đoạt được chuông Huyền Từ mà còn đánh mất nghiêng Bất Quy, nhất định bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, đệ phỏng đoán, bọn họ sẽ nhanh chóng hành động thôi."

Bạch Từ Hòa ngồi giữa trầm mặc, Ma Nghiêm cũng nói, "Chúng ta vẫn luôn quá bị động, lần này không nên chờ bọn chúng ra tay trước, Thất Sát rất xảo trá, thật khó lòng phòng bị."

"Hôm nay họ đã nắm giữ được tung tích của Thần Khí Mùoi Phương, chỉ riêng ngọc Viêm Thủy vẫn còn đang mất tích, mấy ngày nữa ta phải xuống núi đi tìm viên ngọc này." Bạch Từ Hòa quyết định.

Bấy giờ, Từ Huân thừa dịp Bạch Từ Hòa không có mặt ở điện Tuyết Tinh để tới trước cửa phòng chàng, nàng nhìn điện Tuyết Tinh, nghi ngờ trong lòng lại càng khắc sâu, Từ Hòa lại đi bày bố kết giới ở khắp toàn bộ điện Tuyết Tinh, vậy càng khẳng định viên đá Nghiệm Sinh kia nhất định có vấn đề, ta nhất định phải xem thử xem. Từ Huân thi triển pháp lực, xông vào điện Tuyết Tinh.

Bạch Từ Hòa cả kinh, kết giới tại điện Tuyết Tinh có động tĩnh, Sênh Tiêu Mặc thất vọng, "Chương môn sư huynh à, huynh làm sao thế?"

"Từ Hòa..." Ma Nghiêm thốt lên.

Bạch Từ Hòa không trả lời, chàng phi thân rời khỏi đại điện, bay về phía điện Tuyết Tinh. Từ Huân tiếp tục công kích kết giới, hôm nay dù cho có phải hao tổn hết công lực thì ta cũng phải phá tan cái kết giới này! Từ Huân xoay một vòng, vọt vào trong điện Tuyết Tinh, nàng đứng trong phòng Bạch Từ Hòa, dùng tiên lực rà soát cả căn phòng, sau đó phát tay một cái, một chiếc hộp rơi vào tay nàng. Từ Huân nhận lấy chiếc hộp, Bạch Từ Hòa chợt xông vào, ngăn nàng lại, "Dừng tay!"

Từ Huân càng nghi ngờ, nàng mãi mót mở chiếc hộp, nhìn thấy viên đá Nghiệm Sinh trong chiếc hộp phát ra ánh sáng màu vàng, nàng mới giật mình, "Kiếp sinh tử?"

Bạch Từ Hòa vội đưa tay, đá Nghiệm Sinh bay tới tay chàng, "Người điên rồi, lại dám dùng năm phần công lực để phá bỏ kết giới."

"Là chàng điên mới đúng," Từ Huân vứt chiếc hộp trên tay xuống, "Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của chàng, chàng lại không ngăn cản Tiểu Nguyệt thu con nhóc đó làm đồ đệ sao?"

Bạch Từ Hòa nghiêng đầu đáp, "Chuyện ta không muốn người xen vào."

"Chàng đã quên lời giáo huấn của sư phụ chàng rồi ư?" Từ Huân đau lòng vô cùng, "Gặp kiếp sinh tử, giết không tha!"

"Con người sẽ thắng cả ông Trời, ta tin rằng ta có thể thay đổi tất cả."

"Chàng là Chương môn của Trường Lưu, là cây kim chỉ Nam cho toàn bộ chính đạo tiên giới, và chàng cũng là người quan trọng nhất đối với ta, sự an nguy của chàng quan trọng hơn tất cả mọi thứ." Hốc mắt Từ Huân ửng đỏ.

"Hoa Thiên Cốt là đồ đệ của Tiểu Nguyệt, ta không thể khiến cho Tiểu Nguyệt thương tâm."

"Tiểu Nguyệt?" Từ Huân lùi lại một bước, "Chàng chỉ quan tâm tới sư muội của chàng, nhưng chàng nghĩ Tiểu Nguyệt quan tâm tới chàng sao? Cô ta lại thu nhận kiếp sinh tử của chàng làm đồ đệ, cô ta đang hại chàng!"

"Tiểu Nguyệt biết." Bạch Từ Hòa đáp với vẻ lạnh nhạt.

"Cái gì?" Từ Huân giật mình, "Ý chàng là Tiểu Nguyệt biết rõ Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của chàng mà vẫn thu nhận nó làm đồ đệ?"

Bạch Từ Hòa trầm mặc, Từ Huân nhìn phản ứng của chàng là đủ hiểu, "Cô ta lại..."

"Từ Huân à, Tiểu Nguyệt và ta sẽ cùng nhau tìm ra cách hóa giải kiếp sinh tử."

"A, một khi đã gặp phải kiếp sinh tử thì vạn kiếp bất phục, tự cổ chí kim, chưa từng có ai có thể thoát khỏi kiếp này, thế mà chàng lại muốn cùng cô ta tìm cách hóa giải," Từ Huân rơi lệ, "Được, các người không muốn hạ thủ, vậy thì để ta!"

"Đừng lại!" Bạch Từ Hòa gọi nàng, "Từ Huân, ta và người đều là người tu đạo, chúng ta đều biết mệnh trời khó xét, nhân quả tuần hoàn, nếu như đây là những gì ông trời đã định, không muốn cho ta thoát khỏi kiếp này, vậy thì ta việc gì phải cực khổ tránh né chứ? Huống chi..." Bạch Từ Hòa nhớ tới sự thay đổi trên đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt.

"Kiếp sinh tử, không chết thì cũng điên, riêng việc đuổi con nhóc đấy đi thật xa cho khuất mắt đã là lòng dạ từ bi lắm rồi, giết con nhóc để diệt trừ hậu họa, cũng là chuyện đương nhiên, chàng..." Từ Huân không đồng ý, "Chàng lại giữ nó bên mình, ta không thể để chàng tiếp tục mạo hiểm nữa."

"Từ Huân, người đã tu luyện cực nhọc trong bao nhiêu năm như vậy, tại sao vẫn không chịu sáng suốt hơn, không sai, Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của ta, con bé từ thôn quê hẻo lánh lên tới Trường Lưu, lên tới điện Tuyết Tinh, người liệu có biết? Ta không thể tránh, mà cũng chưa chắc việc người cố gắng đuổi tận giết tuyệt cũng có thể kết thúc hết thảy." Bạch Từ Hòa kiên trì khuyên nhủ.

"Ta không quan tâm, ta có thể nghe chàng tất cả mọi chuyện, ngoại trừ chuyện này!" Từ Huân dứt lời bèn rời khỏi điện Tuyệt Tình.

"Từ Huân!" Bạch Từ Họa kêu lên, Từ Huân bịt tai lại, bay khỏi nơi đây.

Thiều Nguyệt phát hiện có một bóng người khả nghi ở Trường Lưu, cô hơi kỳ quái, chẳng lẽ lại là gián điệp của Thất Sát sao? Thiều Nguyệt lắc đầu, Sát Thiên Mạch thật là, vẫn không thể quản nổi thuộc hạ của mình. Khi tiến vào khu rừng, bóng đen kia cõng bỏ đạo bào của đệ tử Trường Lưu, lộ ra khuôn mặt.

"Lục Sao?!" Thiều Nguyệt nghi hoặc, "Cô ta tới điện Tuyệt Tình làm gì?"

Thiều Nguyệt thấy Lục Sao sắp sửa rời đi bèn phóng tới trước mặt ả, Lục Sao giơ tay phòng vệ, vừa trông thấy Thiều Nguyệt, ả mải một bỏ chạy, Thiều Nguyệt vung tay, giữ ả đứng im tại chỗ. Thiều Nguyệt tiến lại gần, "Cô đến Trường Lưu có mục đích gì?"

Lục Sao không nói lời nào, Thiều Nguyệt uy hiếp, "Đừng quên, ta chưa nói qua không chỉ có mình Dịch Hủ Quân của cô là có thể thu thập được thông tin từ người chết phải không, ta cũng có thể, có điều ta còn có thể moi móc được từ người đang sống, đến lúc đó mọi bí mật của cô sẽ bị phơi bày." Thiều Nguyệt duỗi tay giả bộ muốn chạm vào Lục Sao.

Lục Sao giật mình, Thiều Nguyệt từng nói như vậy ở lâu Hủ Các, đương nhiên ả còn nhớ, bây giờ thân phận Dịch Hủ Quân vẫn chưa bị bại lộ, ả cũng không thể để Thiều Nguyệt phát hiện ra thân phận thật của Dịch Hủ Quân, vậy nên ả đáp, "Ta chỉ muốn nhắc nhở Thượng tiên Từ Huân một chút."

"Thượng tiên Từ Huân?" Thiều Nguyệt cau mày, "Nhắc nhở cái gì?"

"ĐÁ NGHIỆM SINH!"

"Cái gì?" Thiều Nguyệt kinh ngạc nhìn Lục Sao, sau đó cô trở nên giận dữ, "Đây là chủ ý của Dịch Hủ Quân ư?"

Lục Sao im re quay mặt đi, nhưng cũng coi như ả đã ngầm ngầm khẳng định, Thiều Nguyệt nổi cơn thịnh nộ, Đông Phương Úc Khanh, tôi đã cảnh báo anh bao nhiêu lần rồi, vậy mà cuối cùng anh vẫn lợi dụng Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt vội vàng phi thân bỏ đi, bay đến điện Tuyệt Tình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Giao Chiến

Thiều Nguyệt vừa mới tới gần điện Tuyệt Tình đã trông thấy Từ Huân đang lao ra, dáng vẻ như sắp giết người đến nơi vậy, Thiều Nguyệt chuyển hướng, nhanh chóng bay đến chắn trước mặt Từ Huân.

Từ Huân dừng lại, "Thiều Nguyệt?"

"Từ Huân, tỷ đang muốn đi đâu vậy?" Thiều Nguyệt có một loại dự cảm không tốt.

"Hừ," Từ Huân bực bội, "Ngươi tránh ra cho ta!"

Thiều Nguyệt không nhúc nhích, cô cau mày nói, "Tỷ muốn đi tìm Tiểu Cốt ư?"

"Nếu đã biết thì còn hỏi làm gì, mau tránh ra!" Từ Huân hô lên, Thiều Nguyệt vẫn lẳng lặng đứng trước mặt nàng, không hề có ý định làm theo, Từ Huân lại càng giận dữ, "Thiều Nguyệt, ngươi muốn ngăn ta lại ư?"

"Nếu cô định gây tổn thương cho Tiểu Cốt thì ta cũng muốn ngăn cô lại đấy." Thiều Nguyệt nghiêm túc đáp.

"Ha ha..." Từ Huân bật cười đầy châm chọc, sau đó nàng chất vấn, "Thiều Nguyệt ơi, ngươi biết rõ Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của Từ Họa mà, vậy sao ngươi vẫn thu nhận nó làm đồ đệ chứ?"

Thiều Nguyệt hỏi vặn lại, "Chẳng lẽ cô muốn sư huynh thu ư?"

"Cái gì?" Từ Huân giật mình nhìn Thiều Nguyệt, "Ý ngươi là..."

"Không sai, bây giờ Nghiêm sư huynh yêu cầu sư huynh thu nhận đồ đệ, ta thấy sư huynh lại không thích, hơn nữa trong đại hội Tiên Kiếm, Nghê Mạn Thiên chiến thắng không công bằng, sư huynh chắc chắn sẽ không thu nhận con bé, Tiểu Cốt hạng nhì, là đối tượng tiếp theo có khả năng nhất!" Thiều Nguyệt giải thích.

"Vì Từ Họa nên ngươi mới thu nhận Tiểu Cốt ư?" Từ Huân kinh ngạc.

"Không," Thiều Nguyệt lắc đầu, "Cũng không hẳn, cho dù Tiểu Cốt không phải kiếp sinh tử của sư huynh, ta cũng sẽ thu nhận con bé, bởi vì..." Thiều Nguyệt rũ mi mắt, bởi vì tôi đã đồng ý với Tiểu Cốt rằng sẽ mãi mãi ở bên cạnh em ấy, nhưng tôi lại rời xa em ấy khi em tròn mười lăm tuổi, cho nên...

"Ta không quan tâm lí do của ngươi là gì, nhưng... ta nhất định phải diệt trừ Hoa Thiên Cốt!" Ánh mắt Từ Huân lộ đầy sát khí.

"Ta sẽ không để cô được như ý!" Thiều Nguyệt phóng tiên lực, tay cầm Kinh Lôi, sẵn sàng chiến đấu.

Từ Huân thấy thế cũng không nói nhiều, thả hương giữa không trung, Thiều Nguyệt còn chưa kịp nghĩ ra đối sách thì mùi hương của Từ Huân đã bay tới, cô không thể trách, mùi hương vừa lại gần thì trên người đã bắt đầu xuất hiện những vết thương nhỏ gọn, y phục của Thiều Nguyệt bị rách ở vài nơi, thậm chí trên gương mặt cô cũng có một vết xước ứa máu.

Thiều Nguyệt lùi về đằng sau một bước, cô rút tiên khí vào Kinh Lôi, thanh Kinh Lôi biến thành không lồ trong nháy mắt, treo lơ lửng trên đỉnh đầu cô, Thiều Nguyệt vung tay xuống, thanh Kinh Lôi lập tức chém về phía Từ Huân, Từ Huân xoay người né tránh, nàng trốn được một đòn công kích của Thiều Nguyệt, song hương thơm của nàng lại bị kiếm khí xua tan.

Từ Huân nhìn Thiều Nguyệt, "Không hổ danh là được Từ Họa dạy dỗ," rồi nàng nói với giọng nhuốm chút cô đơn, "Từ Họa một lòng suy nghĩ cho người, vậy mà người... lại không quan tâm đến sự sống chết của chàng!" Dứt lời, Từ Huân đánh một chuông về phía Thiều Nguyệt.

"Lòng sư huynh mang nặng chúng sinh, huynh ấy sẽ không vì kiếp sinh tử mà đi sát hại người vô tội, cô căn bản chưa từng hiểu rõ sư huynh!" Thiều Nguyệt nâng kiếm lên đỡ, cô nhìn Từ Huân.

"Chẳng lẽ ngươi hiểu ư, kiếp sinh tử sẽ đòi mạng Từ Họa..." Từ Huân cố gắng đánh bật Thiều Nguyệt, nàng đưa tay thả một luồng hương thơm về phía cô.

"Ta sẽ không để sư huynh gặp nạn, và ta cũng sẽ không để cho cô giết Tiểu Cốt!" Thiều Nguyệt xoay tròn thanh Kinh Lôi, ngăn cản mùi hương kia xộc tới.

"Bất cứ thứ gì uy hiếp đến tính mạng của Từ Họa, ta cũng phải trừ khử!" Từ Huân dừng lại, đột nhiên dồn toàn bộ tiên khí của mình, hương thơm vây quanh thân thể nàng, mà mái tóc đen cũng trở nên bông bồng. Thiều Nguyệt thấy thế bèn vội vã thả thanh Kinh Lôi giữa không trung, sau đó lấy hai tay điều khiển nó, trong nháy mắt, Kinh Lôi biến thành hàng trăm thanh kiếm phân thân.

Từ Huân rút tiên khí vào mùi hương, từ từ tạo nên một quả cầu khổng lồ chứa đựng linh lực, rồi nàng dùng sức đẩy một cái, đồng thời Thiều Nguyệt cũng hợp hai bàn tay đang điều khiển kiếm lại, tất cả mũi kiếm cũng phóng về phía Từ Huân. Thời điểm quả cầu linh lực của Từ Huân va chạm với mấy trăm thanh kiếm của Thiều Nguyệt, một luồng tiên lực cực đại từ trên trời đánh xuống chính giữa, đập tan hai phe tiên khí, từng đợt sóng linh lực tán ra, chấn động toàn bộ núi Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và Đông Phương Úc Khanh đang ngồi ở phòng khách trước viện, Đường Bảo ngắm nhìn một bàn thức ăn, than thở, "Ồi chao, thật là thơm quá đi, cha à, may mà cha tới, cha không biết đâu, bây giờ mẹ còn chẳng thêm nấu cơm nữa rồi."

"Hà?" Đông Phương Úc Khanh thắc mắc, "Vì sao thế?"

"Bởi vì..."

"Đường Bảo!" Hoa Thiên Cốt mải mốt ngăn con bé lại, dạo này Tôn thượng thường xuyên tới gặp sư tôn, lần nào nàng cũng phải trốn tránh chàng, kết quả là ngay cả thời gian dành ra để ăn cơm với sư tôn cũng mất, cũng vì phần lớn các bữa ăn, sư tôn toàn gọi Tôn thượng tới mà, haizzz, nghĩ đến đây, Hoa Thiên Cốt thở dài, đã lâu chưa ăn được một bữa ngon lành với sư tôn rồi.

"Được rồi, không nói nữa, không nói nữa, nếu không mẹ lại không cho con ăn giờ, cha ơi, lần này cha phải nán lại thêm mấy ngày đấy nhé." Đường Bảo nói.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, sau đó anh chàng ném thử một miếng, khen ngợi, "Ngon thật đấy!"

Hoa Thiên Cốt nhắc đũa, đột nhiên nàng dừng tay, Đông Phương Úc Khanh nhận thấy sự khác thường của nàng bèn hỏi, "Cốt Đầu à, nàng sao thế?"

"Hình như ta cảm nhận được luồng tiên khí của sư tôn..." Hoa Thiên Cốt không hiểu.

"Hà, Kiếm tôn ư?" Đường Bảo nhắm mắt lại, xong con bé lại mở mắt ra, lắc đầu, "Mẹ à, đâu có đâu, Kiếm tôn không có ở đây."

Hoa Thiên Cốt đặt bát đũa xuống, lo lắng nói, "Nhưng mà ta thật sự cảm nhận được tiên khí của Kiếm tôn mà, hơn nữa còn là... thanh kiếm!"

"Mẹ ơi..." Đường Bảo cảm thấy thật hết cách, Kiếm tôn thực sự không có ở đây mà.

Đông Phương Úc Khanh an ủi nàng, "Cốt Đầu à, nơi này cũng gần với nơi Kiếm tôn ở mà, dù sao đây cũng là núi Trường Lưu, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Nhưng..." Hoa Thiên Cốt quả thực không yên tâm, nàng đứng bật dậy, "Ta phải đi tìm sư tôn..." Nàng còn chưa nói xong, toàn bộ núi Trường Lưu chấn động, Hoa Thiên Cốt vội vã giữ lấy thành bàn, sau khi đã đứng vững, nàng nhìn theo hướng có linh lực chập chờn giữa nền trời, trong đó còn có cả kiếm khí của Kiếm tôn, nỗi lo âu càng ngự trị cõi lòng nàng, nàng hoảng hốt gọi, "Thanh Tuyền!" Thanh Tuyền lập tức lên tiếng đáp lại, Hoa Thiên Cốt

ngự phi kiểm bay đi.

"Cốt Đầu ơi, Cốt Đầu..." Đồng Phương Úc Khanh vừa mới giữ được thăng bằng đã thấy Hoa Thiên Cốt bay đi, Đường Bảo cũng thốt lên, "Mẹ à..."

Việc núi Trường Lưu chấn động cũng ảnh hưởng đến Sênh Tiêu Mặc đang nghỉ ngơi trong điện Tiêu Hồn, hắn vừa mở mắt đã mãi mót xoay mình biến mất, mà cả Ma Nghiêm trong điện Tham Lam cũng cảm nhận được, y cho rằng có ai đó xâm phạm bèn vội vàng bay đi.

Sau chấn động, Thiệu Nguyệt biết sư huynh đã tới, cô thu hồi thanh Kinh Lôi, cô chỉ muốn ngăn cản Từ Huân chứ không định giết ai, sư huynh đến là có thể cản cô ta lại được rồi, vậy nên Thiệu Nguyệt tiến lên phía trước, "Sư huynh ơi..."

Bạch Từ Họa khẽ gạt đầu, chàng quay sang nhìn Từ Huân, "Từ Huân, dừng lại đi."

Từ Huân nhìn hai người đứng đối diện, tự cười chế giễu bản thân, "Chỉ là một con nhóc Hoa Thiên Cốt mà đáng để các người bao bọc như vậy ư?"

"Tiểu Cốt là đồ đệ của ta, đương nhiên là ta phải bảo vệ con bé." Thiệu Nguyệt tiến thêm một bước, đáp.

Từ Huân nhìn Bạch Từ Họa, nàng hỏi ngược lại những lời Đan Phàm từng nói với mình, "Từ Họa à, Thiệu Nguyệt thì che chở cho đồ đệ của cô ta, còn chàng, chàng che chở cho ai vậy?"

Thiệu Nguyệt khó hiểu nhìn Từ Huân, vì sao Từ Huân lại hỏi như vậy, không phải sư huynh cũng muốn bảo vệ cho Tiểu Cốt hay sao? Bạch Từ Họa nghiêng đầu, "Từ Huân, Tiểu Nguyệt là Chương môn đồ đệ sau, còn Thiên Cốt là đồ đệ đứng đầu của Chương môn kế nhiệm."

"Ha, chỉ thế thôi ư?" Từ Huân thương tâm lùi về sau một bước, sau đó nàng chỉ tay hướng Thiệu Nguyệt, lớn tiếng nói, "Chẳng lẽ không phải bởi vì Thiệu Nguyệt là người trong lòng của chàng sao?"

Bạch Từ Họa và Thiệu Nguyệt cùng cả kinh, cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng tìm thấy Thiệu Nguyệt, còn đang chuẩn bị gọi cô thì đột nhiên nghe thấy lời này của Từ Huân, một tiếng sư tôn bỗng dưng nghẹn lại ở cổ họng Hoa Thiên Cốt, không thể cất lời.

"Từ Huân!" Bạch Từ Họa giận dữ, "Người đang nói nhảm gì vậy?"

Sự sừng sốt đã qua đi nhanh chóng, Thiệu Nguyệt cũng nghĩ rằng chuyện đó là chuyện không tương, "Từ Huân, tuy ta không biết cô hiểu nhầm việc gì, thế nhưng giữa ta và sư huynh chỉ có tình huynh muội với tình đồng môn mà thôi."

Hoa Thiên Cốt quan sát tình cảnh trước mặt, nàng chợt cảm thấy bản thân quá dỗi dưng thừa, nàng gọi một tiếng sư tôn bằng âm lượng nhỏ nhất mà bản thân có thể phát ra rồi quay người định bỏ đi. Ai ngờ, Thiệu Nguyệt quay phắt lại, nhìn về phía nàng, "Tiểu Cốt, sao con lại đến đây?"

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Sư tôn, sao người biết con tới?"

Thiệu Nguyệt búng trán nàng, "Tiểu Cốt à, không phải con vừa gọi ta sao?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt ngẩn đầu, "Nhưng mà, nhưng mà con chỉ thầm gọi một tiếng."

Thiệu Nguyệt bật cười, "Dù con gọi có nhỏ cỡ nào đi chăng nữa, chỉ cần người gọi là Tiểu Cốt, ta sẽ luôn nghe thấy thôi." Hoa Thiên Cốt cũng mỉm cười ngây ngốc, tâm trạng của nàng tốt lên trong nháy mắt.

Bạch Từ Họa vẫn còn đang giằng co với Từ Huân, "Từ Huân, người có biết người vừa nói gì hay không, cả ta và người đều là người tu tiên, sao có thể ăn nói bậy bạ như vậy!" Tiểu Nguyệt là người mà chàng đã dõi theo từ khi cô chẳng có một chút kiên thức nào về tu luyện cho tới khi thăng cấp thành Thượng tiên Cửu Trọng Thiên, chàng cũng chính là người hiểu rõ nhất những cố gắng nỗ lực của Tiểu Nguyệt, chàng ngưỡng mộ thiên phú của Tiểu Nguyệt, cũng nhất mực coi cô như đồng môn, như sư muội của mình, thậm chí còn đối đãi như một đồng đạo tu tiên, huống chi sư phụ đã giao Tiểu Nguyệt lại cho ta, sao ta có thể phụ sự mong chờ của sư phụ chứ?

Từ Huân thấy Hoa Thiên Cốt đã tới, lại còn thấy luôn động tác của Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, nàng bắt đầu chế giễu, "Từ Họa à, chàng nhìn hai người bọn họ xem, chả lẽ chàng không thấy có điều gì bất thường hay sao?"

"Từ Huân!" Bạch Từ Họa không thể hiểu nổi vì sao Từ Huân cứ như vậy, vì sao nàng ta nhìn ai cũng đoán rằng họ đang yêu thế. 3

"Chuyện Hoa Thiên Cốt rung động là thật." Từ Huân khẳng định.

Thật ra trong lòng Bạch Từ Họa cũng có chút nghi ngờ, nếu không thì gần gần đây chàng đã không thường xuyên ghé qua viện của Tiểu Nguyệt để quan sát. Từ Huân thấy Bạch Từ Họa trầm tư bèn âm thầm tích tụ nội lực trong lòng bàn tay, sau đó nhắm về phía Hoa Thiên Cốt.

Thiệu Nguyệt cảm thấy có một luồng gió lạnh thấu xương đánh úp về phía Hoa Thiên Cốt, cô vội ra tay song không kịp nữa rồi, thế nên cô mãi mãi đứng chần chờ trước người nàng, bảo hộ nàng ở trong lòng ngực mình, để mình gánh vác hết toàn bộ lực công kích của Từ Huân. Thiệu Nguyệt rên lên một tiếng, khóe miệng ỉm mủi.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc không thôi, lúc nàng phản ứng kịp thì sư tôn đã ôm nàng vào trong lòng, nàng vội đỡ lấy Thiệu Nguyệt, nhìn thấy vết máu bên miệng Thiệu Nguyệt mà lòng nàng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, "Sư tôn ơi, sư tôn..." Vừa gọi vừa lau đi vết máu kia.

Từ Huân còn định tiếp tục xuất thủ thì Bạch Tử Họa xuất hiện trước mặt nàng, một chưởng đập tan tiên lực của Từ Huân, "Từ Huân, ngươi quá đáng lắm rồi!"

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc mới tới đã thấy Thiệu Nguyệt đang dựa vào Hoa Thiên Cốt, còn Bạch Tử Họa lại đôi co với Từ Huân, bọn họ liếc qua đã hiểu tình huống, thật sự là vô cùng khó tin.

"Sur tôn ơi, sur tôn..." Hoa Thiên Cốt nức nở, "Tôn thượng, Tôn thượng, ngài mau cứu sur tôn đi..."

Trong phòng Thiệu Nguyệt, Bạch Tử Họa, Sênh Tiêu Mặc cùng Ma Nghiêm đang có mặt tại đây để truyền tiên khí cho Thiệu Nguyệt, thay nàng trị thương, một lát sau, cả ba thu công lại, nét mặt lộ vẻ ưu sầu, Hoa Thiên Cốt dịu dàng đặt Thiệu Nguyệt nằm xuống, quay sang hỏi, "Tôn thượng, sur tôn sao rồi?"

Bạch Tử Họa im lặng không đáp, Hoa Thiên Cốt lại quay ra hỏi Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm, "Nho tôn, Thế tôn, rốt cuộc thì sur tôn có bị làm sao không?"

Sênh Tiêu Mặc với Ma Nghiêm trở mắt nhìn nhau, Ma Nghiêm bức bối hỏi, "Không thể ngờ Thượng tiên Từ Huân lại xuống tay tàn nhẫn như thế, Từ Họa, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?"

"Sur huynh à," Sênh Tiêu Mặc vội ngăn cản Ma Nghiêm, "Bây giờ không phải lúc để truy cứu, chúng ta hãy nghĩ cách cứu tiểu sur muội đi."

Bạch Tử Họa nhíu mày, "Thương thế của Tiểu Nguyệt rất nặng, Dứt Tình Si là tuyệt kỹ của Từ Huân, nếu không phải do muội ấy bị thương tổn nguyên khí trước đó, cộng thêm việc Tiểu Nguyệt là Thượng tiên thì e rằng Tiểu Nguyệt lành ít dữ nhiều."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt thất thần ngã ngồi dưới mặt đất, nàng nhìn Thiệu Nguyệt nằm trên giường, nắm lấy tay cô, tự trách, "Sur tôn ơi, đều là do Tiểu Cốt, là do Tiểu Cốt không tốt, vì cứu Tiểu Cốt nên sur tôn mới..."

Ma Nghiêm tức giận, "Ta biết ngay mà, cứ hễ dính vào một chữ tình lại chẳng bao giờ có chuyện tốt đẹp. Những năm gần đây mặc dù Hạ Từ Huân đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Thất Sát, nhưng tính cách cô ta vẫn chưa từng thay đổi, hờ tị là động tay động chân, nếu không nhờ Từ Họa can thiệp thì..."

Sênh Tiêu Mặc ngắt lời y, "Chưởng môn sur huynh à, nên chữa những thương tổn do Dứt Tình Si thế nào đây, tiểu sur muội vẫn hôn mê bất tỉnh, thật hết cách." Mặt mày Ma Nghiêm cũng trở nên ủ dột.

Bạch Tử Họa xoa người rồi đi, chàng đi tìm Từ Huân, khuyên nhủ nàng, "Từ Huân à, ta và muội đã tu hành nhiều năm, giữ cho tâm bình hướng thiện, vậy mà bây giờ muội lại muốn đưa người ta vào chỗ chết, nếu không phải Tiểu Nguyệt đã che đỡ thì chắc chắn Dứt Tình Si của muội sẽ lấy mạng của Thiên Cốt."

"Dù sao làm cũng đã làm rồi, nếu Trường Lưu muốn truy cứu ta thì hãy cứ truy cứu đi." Từ Huân lạnh lùng đáp.

"Chẳng lẽ muội không hề cảm thấy mình đã sai ư?"

"Gây ngộ thương cho Thiệu Nguyệt là ta sai, nhưng Hoa Thiên Cốt thì đáng chết!"

"Hoa Thiên Cốt là đồ đệ của Tiểu Nguyệt, cũng là người của điện Tuyệt Tình, nếu muội cứ như thế, e rằng người tiếp theo muội sát hại sẽ là ta."

"Ta thà chàng hận ta, cũng quyết không để cho Hoa Thiên Cốt làm hại đến chàng."

"Từ Huân à, muội hãy tỉnh lại đi, không ai muốn làm hại ta hết, cũng không ai có thể làm hại ta, ta biết hậu quả của kiếp sinh tử, nhưng trước nay chưa từng phát sinh ra sự vụ gì hết, huống chi Tiểu Nguyệt còn là điểm nhân trong phương thức hóa giải kiếp sinh tử, sur phụ từng bảo chỉ cần Tiểu Nguyệt vẫn còn ở bên cạnh ta, thì kiếp số của ta sẽ từ từ được hóa giải."

Từ Huân không tin, "Vậy sao sur phụ chàng còn nói phải giết không tha?"

"Đó là bởi vì sur phụ sợ ta không đợi được tới ngày kiếp số được hóa giải."

"Nếu thế thì ta cũng không thể mạo hiểm."

"Từ Huân, ta không muốn chúng ta xảy ra xung đột dẫn tới một ngày nào đó phải đoạn tuyệt tình nghĩa."

Từ Huân kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, "Đoạn tuyệt tình nghĩa ư? Nếu chàng sẵn sàng đoạn tuyệt tình nghĩa với ta vì đồ đệ của Thiệu Nguyệt, chàng còn dám nói trong lòng chàng không có cô ta sao?"

"Ta không muốn bàn những vấn đề này với muội nữa." Bạch Tử Họa đi lướt qua Từ Huân.

"Ta đồng ý với chàng!" Từ Huân buồn bã đáp, "Ta sẽ không giết Hoa Thiên Cốt."

"Ta hy vọng muội sẽ thành tâm sửa đổi." Bạch Tử Họa dừng chân.

"Ta chỉ nói ta sẽ không giết con nhóc đó, nhưng không có nghĩa là ta sẽ tha thứ cho nó đâu." Giọt nước mắt của Từ Huân rơi xuống, "Vết thương của

Thiều Nguyệt thế nào rồi?"

"Vẫn hôn mê bất tỉnh." Bạch Tử Họa cau mày lo lắng, Tử Huân cắn môi dưới thật chặt, "Ta biết cách để cứu cô ta."

Bạch Tử Họa xoay người nhìn nàng, Tử Huân tiến đến, "Đẫn ta đến chỗ của cô ấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trị Thương

Hoa Thiên Cốt ngồi bên mép giường Thiều Nguyệt, nức nở, "Su tôn ơi, tại sao lần nào người cũng bị thương vì Tiểu Cốt vậy, chẳng lẽ Tiểu Cốt không mang đến những điều tốt lành cho người hay không, tại sao con lại luôn khiến người bất hạnh...."

"Thiên Cốt, muội chớ nên nói thế chứ, không thì chủ nhân sẽ rất mất hứng, chủ nhân nhất định sẽ tỉnh lại thôi, muội phải tin người." Tử Mạch an ủi ở bên cạnh, trong lòng nàng rất lo cho Thiều Nguyệt, song nàng phải có niềm tin.

Hoa Thiên Cốt gạt đi nước mắt, "Tử Mạch tỷ tỷ à, tỷ có nghĩ su tôn sẽ mãi hôn mê bất tỉnh không?"

"Tất nhiên là không, nguyện ước của chủ nhân còn chưa thành hiện thực, sao người có thể cứ để vậy mà say giấc chứ?" Tử Mạch nhìn Thiều Nguyệt.

"Nguyện ước ư?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Su tôn có nguyện ước sao?"

Tử Mạch trầm mặc, nàng quay lại nhìn Hoa Thiên Cốt, lắc đầu không đáp, Hoa Thiên Cốt đành im lặng, nắm chặt lấy tay Thiều Nguyệt không nỡ buông. Tử Mạch thấy thế thảm nhủ, Thiên Cốt à, nguyện ước của chủ nhân là được thấy muội bình an hạnh phúc cả đời, từ lúc muội còn bé còn tới khi muội lớn lên, người vẫn luôn mong cầu như vậy.

Bạch Tử Họa dẫn Tử Huân tới phòng Thiều Nguyệt, Sênh Tiếu Mặc và Ma Nghiêm trông thấy Tử Huân thì dù rất giận nàng chuyện nàng gây tổn thương cho Thiều Nguyệt, song bọn họ cũng biết bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, hai người vội vã nhường chỗ, Tử Mạch đỡ Hoa Thiên Cốt đứng dậy, lùi về một bên. Tử Huân nhìn Thiều Nguyệt đang nằm trên giường, nàng duỗi hai tay ngưng tụ khí lực, truyền tiên khí của mình vào cơ thể của Thiều Nguyệt, một lát sau, mồ hôi nhỏ giọt trên khuôn mặt Tử Huân, sau đó nàng một môi thu hồi pháp lực, Tử Huân vẫn chưa bỏ cuộc, nàng thở lấy hơi định cố gắng thêm một lần nữa thì Bạch Tử Họa ngăn nàng lại, "Tử Huân, đừng miễn cưỡng nữa."

Tử Huân thả tay xuống, "Thật xin lỗi, ta đã bất lực rồi, khí chỉ dương trong người cô ta vẫn không thể lấy ra."

Hoa Thiên Cốt nghe xong lấy tay che miệng, vành mặt đỏ ửng, Ma Nghiêm trở nên hoảng hốt, "Chẳng lẽ không còn cách nào khác ư?"

Tử Huân im lặng không nói, Bạch Tử Họa thở dài, "Chắc có lẽ chỉ còn mình Sát Thiên Mạch mới có thể cứu được Tiểu Nguyệt."

Ma Nghiêm nhìn Bạch Tử Họa, "Ý đệ là..."

Bạch Tử Họa giải thích, "Tử Huân xuất thân từ điện Thất Sát, từ xưa đã luyện khí chỉ dương, chỉ có Sát Thiên Mạch luyện khí chỉ âm mới có thể chữa trị những thương tổn trong cơ thể Tiểu Nguyệt."

Hoa Thiên Cốt tiến thêm một bước, "Tôn thượng à, thế gian này thật sự chỉ còn mình Sát tỷ tỷ mới có thể cứu người sao?"

Bạch Tử Họa gật đầu, Hoa Thiên Cốt rừ mi mắt, nàng đã quyết định sẽ đi tìm Sát Thiên Mạch, còn Tử Huân, vì muốn sửa chữa cho sai lầm của mình, đã một thân một mình đến điện Thất Sát.

Trong điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch ngồi ở trên, phe phẩy quạt lông vũ, bật cười, "Thật hài hước, dựa vào gì mà ta phải giúp người cứu người nhĩ?" Tử Huân không nói ra người nàng muốn cứu là ai, cho nên Sát Thiên Mạch cho rằng hẳn chả liên quan gì tới người đó cả.

"Nếu lần này người giúp ta, thì sau này khi người cần, ta sẽ trả ơn cho Thất Sát." Sắc mặt Tử Huân vô cùng bình tĩnh.

Sát Thiên Mạch lại khinh thường, "Người nghĩ rằng ta cần à?"

"Sát Thiên Mạch, người đừng có rượu mời không uống, thích uống rượu phạt!"

Sát Thiên Mạch đứng dậy, "Sao thế, người đẹp giận à? Người thử nói xem... là người tức giận trông đẹp, hay là..." Sát Thiên Mạch mỉm cười, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, "Ta tức giận trông đẹp hơn!"

Hai người trợn mắt nhìn nhau, Thiện Xuân Thu cười gian xảo, "Ta đang nghĩ, nếu như bắt giữ người lại đây thì có thể trao đổi vài món Thần khí với Bạch Tử Họa cũng nên." Dứt lời, Thiện Xuân Thu xuất chiêu, Từ Huân vội vã vùng tay ngăn lại, nhưng bởi vì trước đó nàng đã tổn hao năm phần công lực, lại còn đại chiến với Thiệu Nguyệt cho nên bây giờ đã kiệt sức, nàng đẩy được Thiện Xuân Thu đi, song mình cũng phải lùi về sau mấy bước, nàng thẳm nhủ, lẽ nào lại như thế, nếu không phải nguyên khí của ta đã bị thương tổn thì...

Từ Huân nghiêng đầu, né tránh bàn tay của Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch, người đã không giúp ta cứu người thì thôi, làm vậy là có ý gì?"

"Ai da, Thượng tiên Từ Huân à, hay là người ở lại điện Thất Sát của ta đi, ta cho người dùng suối dưỡng nhan của ta để rửa thử cái mặt, không những vậy ta còn cho người xài ké nước trắng da, mà sau khi đã được thưởng thức cả hai thứ ấy, đảm bảo tinh thần người sẽ vô cùng phấn chấn, sắc đẹp hồi xuân." Sát Thiên Mạch nói.

"Sát Thiên Mạch, đây là cách Ma Quân một giới như người tiếp khách sao?"

"Chính phái các người không phải lúc nào cũng khinh thường chê ta không phân biệt phải trái hay sao? Được rồi, vậy ta cũng chẳng thêm nói lý nữa." Sát Thiên Mạch thấy Từ Huân tức giận trợn mắt nhìn mình bèn lắc đầu. "Ồi trời, thường xuyên tức giận sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc, ha ha..." Nói xong, Sát Thiên Mạch bỏ đi.

Thiện Xuân Thu mỉm cười hài lòng, gã tiến lên phía trước, "Xin mời, Thượng tiên Từ Huân..." Từ Huân đành theo sau gã.

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trong phòng, tay nắm chặt lấy cây còi xương, nàng nhớ Sát tỷ tỷ từng tặng nó cho nàng, bảo rằng khi nào nàng gặp nguy hiểm thì hãy thổi nó, đến lúc ấy Sát tỷ tỷ sẽ xuất hiện, song bây giờ sư tôn gặp nạn rồi, giao tình giữa Sát tỷ tỷ và sư tôn cũng khá sâu đậm, nếu hẳn biết sư tôn có chuyện thì chắc chắn sẽ không bỏ mặc người đâu, cho nên Hoa Thiên Cốt đặt cây còi xương lên miệng, thổi một hơi, tiếng còi vang lên.

Ở điện Thất Sát xa xăm, Sát Thiên Mạch đang trên đường trở về phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi xương, ánh mắt hắn thoáng lạnh, "Bé con gặp nguy hiểm!" Sau đó lập tức biến mất khỏi điện Thất Sát, Thiện Xuân Thu đã sắp xếp xong xuôi chuyện của Từ Huân, gã còn đang định báo cáo với Sát Thiên Mạch thì đã chẳng tìm thấy Sát Thiên Mạch ở bất kì nơi đâu, gã khẽ lắc đầu, không biết Thánh quân lại đi chỗ nào rồi?

Sát Thiên Mạch bay theo tiếng còi, hắn phát hiện ra âm thanh đến từ núi Trường Lưu thì không khỏi thắc mắc, bé con lại gặp họa ở Trường Lưu ư? Không phải Thiệu Nguyệt cũng ở đó sao, hẳn nàng ta phải bảo vệ bé con chu toàn chứ nhỉ, Sát Thiên Mạch không thể hiểu nổi, hắn dứt khoát không thêm nghĩ nữa, cứ thế xông vào tự đi tìm câu trả lời. Một mình Sát Thiên Mạch đến Trường Lưu, bay thẳng tới điện Tuyệt Tình, hắn cũng không che giấu gì, cho nên đệ tử Trường Lưu phát hiện ra Thánh quân Thất Sát xâm phạm bèn nhón nháo nâng vũ khí lên, khắp nơi báo động, thậm chí có đệ tử còn lên điện Tuyệt Tình hùng ngăn cản Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch dừng lại, bật cười khinh bỉ, "Chỉ bằng sức các người?" Rồi phất ống tay áo, tất cả đệ tử Trường Lưu trước mặt hắn đều rớt xuống, hắn dùng nội lực để thét lên, "Bạch Tử Họa! Mau ra đây gặp ta!"

Một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, Bạch Tử Họa một thân diện bạch y đứng trước Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch?"

Sát Thiên Mạch vào thẳng vấn đề, "Bé con đâu, các người đã làm gì bé con hả?"

Bạch Tử Họa khẽ nhủ mày, "Thiên Cốt ư?"

"Sát tỷ tỷ!" Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng Sát Thiên Mạch bèn mải mốt đi tới, nàng sợ hắn gây ra tình cảnh hỗn loạn, song vẫn chậm chân rồi, Hoa Thiên Cốt hành lễ với Bạch Tử Họa, giải thích, "Tôn thượng ơi, là con gọi Sát tỷ tỷ tới, bây giờ chỉ có mình Sát tỷ tỷ mới có thể cứu được sư tôn thôi."

"Cái gì?" Sát Thiên Mạch cả kinh, hắn đột ngột xuất hiện trước mặt Hoa Thiên Cốt, nắm lấy tay nàng, "Bé con à, bé nói lại xem nào, Thiệu Nguyệt bị làm sao?"

"Sư tôn, sư tôn, người bị thương nặng, bây giờ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thương tâm đáp, sau đó nàng nắm lại thật chặt tay Sát Thiên Mạch, "Sát tỷ tỷ, chỉ có tỷ mới có thể cứu được sư tôn thôi, tỷ mau cứu sư tôn đi!"

"Được, vậy thì để ta!" Sát Thiên Mạch còn đang chuẩn bị bước vào điện Tuyệt Tình cùng với Hoa Thiên Cốt thì trông thấy gương mặt lạnh lùng ngàn năm như một của Bạch Tử Họa, chàng không tức giận cũng chẳng tỏ vẻ gì hết, Sát Thiên Mạch đột nhiên dừng lại, hắn nhìn về phía Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa à, ta có thể cứu Thiệu Nguyệt, nhưng với điều kiện là người phải giao ra đàn Lưu Quang ở trong tay người!" Hoa Thiên Cốt giật mình, nàng kéo ống tay áo của Sát Thiên Mạch, không hiểu vì sao hắn lại nói như thế, "Sát tỷ tỷ ơi..." Sát Thiên Mạch trấn an nàng bằng cách đặt tay mình lên tay nàng.

Bạch Tử Họa giương mắt nhìn Sát Thiên Mạch, tự dung một giọng vang lên nhằm ngăn cản chàng, "Từ Họa, đệ không thể giao đàn Lưu Quang cho hắn!" Ma Nghiêm kịp thời chạy đến, y tới bên Bạch Tử Họa, "Tuyệt đối không thể giao Thần khí cho Sát Thiên Mạch!"

"Sư huynh!" Sinh Tiểu Mạch vội vàng khuyên nhủ, "Chẳng lẽ tính mạng tiểu sư muội của chúng ta còn không bằng Thần khí ư?"

Ma Nghiêm phản đối, "Sư đệ, ý ta không phải như vậy, nhưng nếu giao Thần khí cho Sát Thiên Mạch thì sao những phái khác trên tiên giới có thể tiếp tục tin tưởng vào Trường Lưu chúng ta chứ?"

"Mất đi Thần khí thì vẫn có thể đoạt về, nhưng mất đi Thiệu Nguyệt, thì sẽ mãi chẳng thể gặp lại được nữa." Bạch Tử Họa chột lên tiếng, Ma Nghiêm nghe xong cũng trầm mặc, cuối cùng y phất tay áo, thờ dài.

Bạch Tử Họa cúi tay phải ra, chỉ một chốc lát sau, đàn Lưu Quang xuất hiện trên tay chàng, chàng đẩy nhẹ một cái, đàn Lưu Quang bay về phía Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch nhận lấy cây đàn, hẩn nhìn Bạch Tử Họa, sau đó lại đẩy nhẹ tay một cái, cây đàn quay trở về với Bạch Tử Họa.

Tất cả mọi người đều nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch hất cằm, "Hừ, Sát Thiên Mạch ta đây mà muốn Thần khí thì sẽ đường đường chính chính đoạt về, ta chỉ muốn xem xem trong lòng đám Trường Lưu các người coi trọng Thiệu Nguyệt cỡ nào thôi, rốt cuộc liệu có đáng để được nàng bảo vệ hay không." Rồi hẩn nghiêng đầu bay về phía trước, "Bé con à, chúng ta đi thôi!"

Bạch Tử Họa chậm rãi đưa tay thu hồi đàn Lưu Quang, Sênh Tiêu Mặc nhẹ lắc đầu, "Sát Thiên Mạch thật sự khiến chúng ta quay cuồng."

Ma Nghiêm cũng nhẹ lòng hẩn, "Chúng ta mau đi thăm sư muội đi."

Sát Thiên Mạch vào phòng Thiệu Nguyệt, hẩn trông thấy cô đang hôn mê bất tỉnh trên giường bèn vung tay kiểm tra thử thương thế của cô, sau đó lại thu tay về, "Khí chi dương? Chả trách Tử Huân lại tới điện Thất Sát nhờ vả ta giúp ả cứu người, hóa ra người đó là Thiệu Nguyệt à?"

"Tử Huân đến Thất Sát?" Bạch Tử Họa cau mày.

Sát Thiên Mạch xoay người lại, "Ừ đây, ả nhờ ta giúp ả cứu người, nhưng ta không biết người đó là Thiệu Nguyệt nên giữ ả lại Thất Sát luôn." 1

"Sát Thiên Mạch, chẳng lẽ ngươi muốn bắt nhốt cả Thượng tiên sao?" Ma Nghiêm tức giận.

"Tử Huân thì ta có thể thả cho đi, cơ mà..." Sát Thiên Mạch nhìn Bạch Tử Họa, "Ta phải dẫn theo Thiệu Nguyệt."

"Sát Thiên Mạch, ngươi đừng có mà phách lối, nơi này là Trường Lưu..." Ma Nghiêm nổi cơn thịnh nộ.

Sát Thiên Mạch chẳng để ý gì đến Ma Nghiêm, hẩn chỉ nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa đáp, "Ngươi dẫn Thiệu Nguyệt đi làm gì?"

"Nơi này nhồi quá nhiều tiên khí, không thích hợp cho việc trị thương của Thiệu Nguyệt, ta phải đưa Thiệu Nguyệt về điện Thất Sát, từ đó mới thuận lợi cho việc trị thương."

"Không được, ngươi tuyệt đối không được đưa sư muội đi!" Ma Nghiêm lập tức phản đối.

Sát Thiên Mạch nói, "Bạch Tử Họa à, ngươi lo gì chứ, Thiệu Nguyệt từng bảo cả đời này nàng sẽ chỉ là đệ tử Trường Lưu, ta còn không thể ép nàng rời khỏi Trường Lưu thì ai có thể chứ?"

Bạch Tử Họa không trả lời ngay, chàng suy nghĩ một lát mới gật đầu, "Được."

"Tử Họa..." Ma Nghiêm vội gọi chàng.

Sênh Tiêu Mặc tiến lên phía trước, "Sát Thiên Mạch à, tiểu sư muội cần người chăm sóc, cho nên ngươi cũng phải dẫn theo một vị đệ tử Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt mãi một tiến đến nói, "Tôn thượng, Sát tỷ tỷ, để con chăm sóc cho sư tôn nhé!"

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, bây giờ chẳng còn ai phù hợp hơn Hoa Thiên Cốt nữa thật, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc cũng đồng ý, có người đi cùng Thiệu Nguyệt thì còn đỡ bất an, Sát Thiên Mạch sáng khoái đáp, "Có thêm bé con đi cùng thì đương nhiên ta rất cao hứng."

Hoa Thiên Cốt thấy mọi người chấp nhận bèn mừng rỡ nắm lấy tay Thiệu Nguyệt, "Sư tôn ơi, người phải nhanh khỏe đấy."

Sát Thiên Mạch đặt Thiệu Nguyệt ở giữa phòng khách tại điện Thất Sát, hẩn làm phép truyền khí chỉ âm của mình vào cơ thể Thiệu Nguyệt, trị thương xong, Hoa Thiên Cốt vội vàng tiến lại gần, gọi, "Sư tôn, sư tôn..." Thiệu Nguyệt không có bất kì phản ứng nào, Hoa Thiên Cốt nhìn về phía Sát Thiên Mạch đầy lo âu.

Sát Thiên Mạch thở dài, "Bé con à, bé đừng nên lo lắng quá, Thiệu Nguyệt cần thời gian để bình phục mà, đâu thể tỉnh dậy ngay được."

"À vâng..." Hoa Thiên Cốt ngồi bên chiếc giường bằng đá, đắp kín chăn cho Thiệu Nguyệt, cứ thế, nàng luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô.

Sát Thiên Mạch quay sang nói với Thiện Xuân Thu, "Thiện Xuân Thu, thả Tử Huân đi."

"Thánh quân? Nhưng..." Thiện Xuân Thu không hiểu, Bạch Tử Họa còn chưa tới mà?

"Cái gì? Bảo ngươi thả thì ngươi thả đi." Sát Thiên Mạch trợn mắt nhìn Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu vội vã cúi đầu, "Dạ, thưa Thánh quân!" Sau đó hẩn ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt oán trách về phía Thiệu Nguyệt rồi mới xoay người bỏ đi. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cảnh Trong Mơ

Thiều Nguyệt cảm thấy mình lạc lõng giữa một thế giới không có thực, hồn phách tha hương phiêu lãng, quay về một quãng thời gian không thuộc miền kí ức của cô. Thời thượng cổ, rồi thần tiên nơi thần giới, huynh đệ cùng xuống nhân gian để lịch luyện, người anh tên là Mẫn Nhiên, người em tên là Lôi Hạo, hai người đều là Thần tiên thượng cổ. Bọn họ ngao du thiên hạ, trừ gian diệt ác, bảo vệ chúng sinh, cho tới một ngày, bọn họ cứu sống một người con trai đang hấp hối, tên anh chàng này là Niết, sau này ba người trở thành bạn tốt, luôn so tài với nhau, tu vi tiến bộ, cuộc sống rất thích chí. Song đột nhiên khung cảnh thay đổi, chuyển đến cảnh tượng ba người đang đứng ở hai đầu chiến tuyến đối lập, Lôi Hạo nâng kiếm, giọng y nhuốm đầy bi thương, "Hóa ra đệ là Yêu Thần..."

Niết rũ mi mắt, "Hạo à, ta chưa từng cô tình lừa gạt huynh."

Mẫn Nhiên cau mày, chàng nói, "Yêu Thần xuất thế sẽ hủy diệt lục giới, Lôi Hạo, chúng ta thân là thần tiên, mỗi ngày đều phải sống vì chúng sinh, phải diệt trừ mầm họa." Dứt lời, Mẫn Nhiên đâm kiếm tới, Lôi Hạo hơi do dự, sau đó y cũng xông đến.

Khung cảnh lại thay đổi bất thành linh, sấm sét quán quanh người Lôi Hạo, y nâng kiếm cố gắng chém một nhát, song hai tay Niết đã nâng hai tay vận công hòng ngăn cản, song cậu không thể chống lại nổi đòn sấm sét của Lôi Hạo, hai tay cậu tê dại, Niết lùi về đằng sau một bước, lớp phòng vệ tan tành, Lôi Hạo thuận thế tiến lên, Niết nhìn mũi kiếm của Lôi Hạo nhắm thẳng vào tim mình, khóc môi cậu khẽ cong, Lôi Hạo cả kinh, tay khẽ chậm lại khiến mũi kiếm đâm lệch.

Tuy mũi kiếm của Lôi Hạo đã lệch hướng không trúng vào chỗ hiểm của Niết, thế nhưng cũng đủ để Niết trọng thương, Lôi Hạo nhìn dòng máu tuôn không ngừng trên người Niết, y không tài nào có thể hiểu, "Vì sao ngươi không né tránh? Rõ ràng ngươi đã có thể...."

Niết run rẩy đưa tay chạm đến bên tay Lôi Hạo, "Vậy còn huynh? Mới vừa rồi rõ ràng huynh cũng có thể một kiếm kết liễu ta, vậy tại sao huynh lại đâm lệch thế?"

"Ta, ta..." Hàng nước mắt ứa từ khóe mắt Lôi Hạo, "Tại sao ngươi lại là Yêu Thần chứ?"

Niết bật cười đầy mỉa mai, "Vì sao à..." Máu chảy từ khóe miệng cậu, "Vậy vì sao huynh lại là thần tiên nhỉ?"

"Niết ơi..." Bóng người Lôi Hạo chợt trở nên mờ nhòe, môi y nhấp nháy, song Thiều Nguyệt không nghe rõ y nói gì, sau đó y lập tức tan thành mây khói, Niết tuyệt vọng nhìn nơi mà Lôi Hạo vừa đứng, cậu hét một tiếng vô cùng sâu thẳm, bầu không khí bi thương nơi ấy đã nuốt chửng lấy Thiều Nguyệt. 1

Thiều Nguyệt sợ hãi, cô bừng tỉnh, mở mắt nhìn xung quanh, cô nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường chứ không còn trong giấc mộng nữa, Thiều Nguyệt ngồi dậy, nước mắt còn chạy dọc gò má, Thiều Nguyệt đưa tay lau đi, nhìn giọt lệ đọng trên ngón tay, tâm trí cô dâng lên bao nghi vấn, giấc mơ ban này là sao vậy? Rốt cuộc thì Niết, Lôi Hạo và Mẫn Nhiên là ai chứ? Sấm sét trên người Lôi Hạo sao lại giống Kinh Lôi đến thế?

Hoa Thiên Cốt bung trà bước vào, nàng thấy Thiều Nguyệt đã tỉnh bèn vội vàng đặt khay trà lên bàn xong sau đó chạy tới ôm chầm lấy Thiều Nguyệt, "Sur tôn ơi, sur tôn, cuối cùng người cũng đã tỉnh..." Dứt lời, nàng òa khóc.

Thiều Nguyệt nhìn xuống Hoa Thiên Cốt đang trong lòng mình, cô tạm gác lại những thắc mắc, mỉm cười vỗ lưng nàng, an ủi, "Tiểu Cốt à, vì sư không sao hết, không sao hết..."

Sát Thiên Mạch đi vào, hần thờ dài, "Thiều Nguyệt, may mà ngươi đã tỉnh, không thì ngươi chẳng biết bé con đã sợ hãi đến nỗi nào đâu."

Thiều Nguyệt giãn khoảng cách giữa mình và Hoa Thiên Cốt, lau nước mắt trên mặt cho nàng, "Ta không sao, hai người hãy an tâm"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Sát Thiên Mạch bật cười sáng khoái, "Thiều Nguyệt đã tỉnh thì bé con đi nghỉ đi, bé đã chăm sóc Thiều Nguyệt bao ngày rồi."

"Muội không sao..." Hoa Thiên Cốt lắc đầu.

Thiều Nguyệt kéo Hoa Thiên Cốt lên giường, ép không cho nàng ngồi dậy, "Tiểu Cốt à, con hãy cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, giờ đến lượt vì sư chăm sóc cho con."

"Sur tôn ơi..." Hoa Thiên Cốt muốn ngồi dậy nhưng Thiều Nguyệt đè lại nàng, ánh mắt vô cùng kiên định, Hoa Thiên Cốt đành ngoan ngoãn nằm yên, nàng nắm lấy tay Thiều Nguyệt, "Sur tôn sẽ ở lại chăm sóc cho Tiểu Cốt ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Ừ, ta sẽ ở lại đây." Bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới an tâm nhắm mắt lại, Sát Thiên Mạch thờ phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng bé con cũng có thể nghỉ ngơi, ta thấy con bé ngày đêm trông coi ngươi mà đau lòng."

Thiều Nguyệt giữ chặt tay Hoa Thiên Cốt, trái tim như ù trong một dòng nước ấm, nàng nhẹ nhàng nói, "Sát Thiên Mạch, ta đang ở điện Thất Sát sao?"

Sát Thiên Mạch phe phẩy quạt lông vũ, ngồi lên một băng ghế, "Đúng, không sai, Dứt Tình Si của Từ Huân khiến ngươi bị thương nặng, chỉ có khí chỉ âm của ta mới có thể cứu ngươi thôi, thế nên ta đưa ngươi đến điện Thất Sát."

Thiều Nguyệt quay đầu nhìn hần, "Sư huynh đồng ý ư?"

"Hừ," Sát Thiên Mạch trở nên ngạo mạn, "Bạch Từ Họa ấy à, không muốn đồng ý thì cũng phải đồng ý thôi."

Thiều Nguyệt cười cười, "Sao ta thấy ngươi thích nổi giận với sư huynh thế nhỉ?"

"Đệ nhất mỹ nam của Trường Lưu," Sát Thiên Mạch vuốt tóc, "Dĩ nhiên là sẽ khiến Sát Thiên Mạch ta đây muốn so tài, nhưng mà ta vẫn luôn cảm thấy Bạch Tử Họa không đẹp bằng ta, ngươi nhận xét thử xem, Thiều Nguyệt?"

"Ồi?" Thiều Nguyệt thật đau đầu với Sát Thiên Mạch, thấy đáng vẻ hấn đường như không định bỏ qua dễ dàng, nàng đành trả lời, "Phong cách của sư huynh khác ngươi, nếu nói về đẹp thì Sát Thiên Mạch đứng thứ nhì, ai dám đứng thứ nhất chứ?"

Sát Thiên Mạch vui vẻ phe phẩy cây quạt lông vũ, "Ta thích nghe những lời này của ngươi nhé, chớ nao ngươi với bé con nghi ngại khỏe rồi, ba người chúng ta cùng đi du lịch một chuyến, ngươi có bằng lòng không?"

"Hóa ra ngươi vẫn còn nhớ à." Thiều Nguyệt hồi tưởng, lúc trước Sát Thiên Mạch từng tới điện Tuyệt Tình, tâm sự với cô rằng hẳn thật sự muốn được giao du thiên hạ, tự do tự tại.

"Trí nhớ của ta không hề kém đâu." Sát Thiên Mạch kiêu ngạo.

"Ta và ngươi mà đi chơi thì điện Thất Sát phải tính sao?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ sắp xếp hết thảy."

Ánh mắt Thiều Nguyệt vô cùng thiếu niềm tin vào Sát Thiên Mạch, "Vậy mấy lần trước...."

Sát Thiên Mạch vội đứng dậy, "Đó là do ta nhất thời sai sót thôi, lần này ta sẽ an bài thật tốt."

"Được rồi." Thiều Nguyệt đành đáp ứng, dù sao đến lúc Thiện Xuân Thu định giờ trò quý dị thì cô đi ngăn cản lại là được.

Nào ngờ Thiện Xuân Thu đứng bên ngoài nghe lén được hết cuộc đối thoại, giọng Khoáng Dã Thiên vang vọng trong đầu gã, "Hộ pháp ơi, Thánh quân cứ thế thì bao giờ chúng ta mới có thể báo thù được?"

Về mặt Thiện Xuân Thu đầy căm phẫn, "Ta cũng hết cách, sao ta có thể đối phó lại Thánh quân chứ?"

Khoáng Dã Thiên bật cười gian xảo, "Hộ pháp, ta có kế này, không biết có được không?"

"Nói mau!" Thiện Xuân Thu không thể nhịn nổi.

"Năm đó quý Xích Viêm có một cái hầm độc, bên trong toàn các loại cực độc mà nó đích thân luyện chế, có một loại gọi là đan Hành Thi, ăn vào một viên thì chỉ một nén nhang sau, đối phương sẽ hoàn toàn phục tùng ngài, chúng ta chỉ cần xác định được vị trí của hầm độc thì đan Hành Thi sẽ nằm chắc trên tay."

Thiện Xuân Thu chợt bật cười, "Đây quả là kế hay, nhưng làm sao để tìm ra vị trí của hầm độc ấy?"

"Chỉ cần Lục giới toàn thư thôi."

"Lục giới toàn thư?" Thiện Xuân Thu nói, "Nó ở trong tay Hoa Thiên Cốt, nhưng Thiều Nguyệt lúc nào cũng ở bên cạnh con nhãi đấy, chúng ta đâu thể xuống tay được."

Khoáng Dã Thiên trầm mặc một hồi rồi đột nhiên đáp, "Hộ pháp, chúng ta cứ theo dõi bọn họ trước đã, chắc chắn dọc đường sẽ có cơ hội hạ thủ."

Thiện Xuân Thu nghe xong gật đầu hài lòng, nở một nụ cười không rõ ý nghĩa.

Nghi ngại ở điện Thất Sát vài ngày, Thiều Nguyệt gửi tin về Trường Lưu, báo cho Bạch Tử Họa biết mình đã tai qua nạn khỏi, cũng đang có ý định trên đường về Trường Lưu thì tranh thủ dẫn Tiểu Cốt đi lịch luyện. Tại đại điện Trường Lưu, Bạch Tử Họa đưa thư của Thiều Nguyệt cho Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đọc, Sênh Tiêu Mặc an tâm đóng lại quạt xếp, "Tiểu sư muội không sao là được rồi."

"Sư muội còn không mau trở về, lại muốn đi lịch luyện ư?" Ma Nghiêm cau mày thắc mắc.

"Chỉ là tiểu sư muội muốn dẫn đệ tử đi lịch luyện, tiện thể rèn luyện Hoa Thiên Cốt thôi mà." Sênh Tiêu Mặc giải thích cho Ma Nghiêm.

"Haizz, thì ta cũng biết, nhưng vết thương của sư muội chắc gì đã lành hẳn, thế mà nó cứ dẫn Hoa Thiên Cốt đi khắp nơi, nhờ đâu..." Ma Nghiêm lo lắng.

"Được rồi mà, sư huynh ơi, huynh chỉ việc tin vào tiểu sư muội thôi, lần nào con bé cũng có thể biến dữ thành lành mà." Sênh Tiêu Mặc thở dài, "Đệ cũng thêm được đi du ngoạn một chuyến."

"Sư đệ..." Ma Nghiêm hết cách.

Chợt Bạch Tử Họa lên tiếng, "Tiểu Nguyệt đã không sao thì hạ sơn tìm ngọc Viêm Thủy đây."

"Từ Họa..." Ma Nghiêm tiến lên phía trước, "Hãy cẩn thận."

"Đứng đây, Chương môn sư huynh à, đừng giống như tiểu sư muội, vác một cái thân đầy thương tích quay về nhé." Sênh Tiêu Mặc chọc ghẹo. Bạch Từ Họa gật đầu, phi thân rời khỏi đại điện.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ, tràn đầy sức sống, Thiệu Nguyệt thấy nàng mừng rỡ như thế cũng không kìm lòng nở nụ cười, Sát Thiên Mạch phe phẩy cây quạt lông vũ, cười bảo, "Nhìn bé con cao hứng thật, nếu như Lưu Hạ ở đây, nhất định là nó cũng sẽ như bé con.."

"Sát Thiên Mạch à..." Thiệu Nguyệt im lặng một lát, cô không biết phải an ủi hán thế nào.

Sát Thiên Mạch mỉm cười, "Được rồi, Thiệu Nguyệt à, ta biết ngươi ăn nói vụng về, thế nên ngươi cũng không cần phải lên tiếng."

"Ngươi..." Thiệu Nguyệt nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch nhìn Hoa Thiên Cốt đang ngồi ngắm con bướm đậu trên bông hoa một chốc xong lại nhay múa trong biển hoa một chốc, hần bật cười đầy thư thái, "Ta hiểu hết mà...."

Thiệu Nguyệt yên lòng, cô thi triển phép thuật lên cánh đồng hoa, rất nhiều cánh hoa hồng bông bành trôi nổi giữa không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống, tựa như một cơn mưa hoa hồng vậy, Hoa Thiên Cốt vừa mừng vừa sợ quay một vòng, thích thú thốt lên, "Su tôn ơi, Sát tỷ tỷ ơi, hai người mau nhìn này, thật nhiều hoa quá, ha ha ha...."

Sát Thiên Mạch lờ đi Trích Tiên ra, để nó lơ lửng trên đầu mình, Thiệu Nguyệt nhìn thấy bèn bắt đầu đi lác đầu, Sát Thiên Mạch này thật tình, đến tận đây rồi mà vẫn không quên giữ mình thật đẹp.

Ba người đi đến rất nhiều nơi ngắm cảnh, cũng thưởng thức qua rất nhiều món ngon, giấc mơ kia không còn xuất hiện nữa, Thiệu Nguyệt cũng từ từ quên nó đi, song cô cảm thấy luôn có ai đó bám theo bọn họ, Sát Thiên Mạch cũng phát giác, hai người nhìn nhau, hiểu rõ ý của đối phương. Sau đó bọn họ đột ngột đi vào một khu rừng rồi biến mất, Thiện Xuân Thu vội vàng tiến đến tìm kiếm, quả nhiên là đi rồi, gã nghĩ thế xong thảm nhũ, "Thôi xong!"

"Hóa ra là ngươi à, Thiện-Xuân-Thu..." Thiệu Nguyệt vất vèo trên cây nhìn xuống dưới, Hoa Thiên Cốt giữ chặt lấy tay Thiệu Nguyệt đề phòng mình bị ngã.

Sát Thiên Mạch tiếp đất, vẻ mặt giận dữ nhìn gã, "Thiện Xuân Thu, ngươi định làm gì?"

Thiện Xuân Thu mãi một chấp tay hành lễ, "Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ lo cho Thánh quân thôi."

Thiệu Nguyệt nhướng mày, tại sao cánh tay phải của Thiện Xuân Thu lại... cô không hiểu nổi, song cũng đồng thời cảm thấy một luồng oán khí mạnh mẽ xuất phát từ cánh tay của Thiện Xuân Thu, càng ngày, cô càng cảm thấy nhất định phải loại trừ đi cái người tên Thiện Xuân Thu này, càng sớm càng tốt. Thiệu Nguyệt đưa Hoa Thiên Cốt nhảy xuống, "Sát Thiên Mạch, Thiện Xuân Thu..."

"Thiệu Nguyệt à, ta sẽ đưa Thiện Xuân Thu quay trở về Thất Sát, không ngờ quãng thời gian vui thích của chúng ta lại ngắn như vậy, ngươi và bé con đi đường cẩn thận!" Dứt lời, Sát Thiên Mạch lờ Thiện Xuân Thu rồi khỏi nơi này.

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Sát tỷ tỷ sao phải vội vàng như vậy nhỉ?"

Thiệu Nguyệt dõi theo hướng đi của Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch à, anh vẫn chưa nhớ để tôi giết Thiện Xuân Thu sao?

Trở về điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch nổi giận đùng đùng, Thiện Xuân Thu hoảng sợ quỳ xuống, "Thánh quân bớt giận!"

Sát Thiên Mạch ngồi xuống, hần nhìn Thiện Xuân Thu phía dưới, nổi cơn thịnh nộ, "Thiện Xuân Thu, ngươi thật to gan, lại dám theo dõi bọn ta, ngươi có biết vừa nãy Thiệu Nguyệt đã có ý định giết ngươi hay không, nếu không phải nhờ ta kịp thời đưa ngươi về thì liệu mạng ngươi có còn hay không hả?"

Thiện Xuân Thu cả kinh, sau đó gã kinh ngạc xen lẫn vui mừng ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch, "Đa tạ Thánh quân!"

"Hừ," Sát Thiên Mạch đứng dậy, "Sắp tới ngươi an phận ở lại điện Thất Sát cho ta, nếu coi lời ta như gió thoảng bên tai thì ngươi biết hậu quả rồi đấy!" Dứt lời, Sát Thiên Mạch bỏ đi.

Thiện Xuân Thu cung kính tiễn hần, "Dạ!" Sát Thiên Mạch đi rồi, gã ngẩng đầu, ánh mắt đầy hiểm độc, "Thiệu Nguyệt à...."

Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang đi trong rừng thì đột nhiên trông thấy có một người nằm trong bụi cỏ, cả hai vội vàng tiến lại gần, là một người đàn ông, Thiệu Nguyệt ngồi xuống kiểm tra mọi triệu chứng của đối phương, cô khẽ cau mày, "Là do rắn hổ mang, độc đã lan tận bụng rồi."

"Vậy chỉ cần bắt lại con rắn đấy, lấy nó hút máu cho người bị thương là có thể giải độc." Hoa Thiên Cốt định thi triển pháp lực để tìm rắn.

Thiệu Nguyệt bắt lấy tay Hoa Thiên Cốt, nhẹ lắc đầu, "Tiểu Cốt à, đừng quên, bây giờ chúng ta đang lịch luyện, không thể sử dụng pháp lực."

"Vậy, trước đó chúng ta với Sát tỷ tỷ.." Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Đó không phải là lịch luyện, mà là du lịch, lúc ấy chúng ta thăm núi ngắm biển, tất nhiên là có thể thoải mái, nhưng bây giờ Sát Thiên Mạch đi rồi. Tiểu Cốt à, đừng dựa dẫm vào pháp lực để giải quyết vấn đề, cũng sẽ có lúc còn cần đến kiến thức phổ thông đấy." Thiệu Nguyệt hết lòng giải đáp.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, sư tôn, thế làm sao bây giờ ạ?"

Dù sao Thiều Nguyệt cũng đã từng hành nghề chữa bệnh ở nhân gian bao nhiêu năm, những tình huống này vẫn chưa làm khó được cô, "Chúng ta chia nhau ra hành động, trước hãy cứ hái thảo dược để giải độc đi."

"Vâng." Hoa Thiên Cốt xoay người tìm thảo dược, cuối cùng cũng hái xong, Thiều Nguyệt căn cứ theo loại độc của rắn hổ mang để chế thuốc, sau đó thoa lên vết thương của người kia, chỉ chốc lát sau, người đàn ông tỉnh dậy, cảm ơn hai người, "Đạ tạ các vị, đa tạ..."

Hoa Thiên Cốt vội vã đỡ ông dậy, "Đại bá à, nhà bá ở đâu, bọn ta sẽ dẫn bá về."

"Nhà ta ở thôn Hoa Liên," Người đàn ông chỉ hướng đằng sau lưng, "Ở ngay kia thôi."

Hoa Thiên Cốt trầm mặc nhìn về phía thôn Hoa Liên, Thiều Nguyệt thấy vậy thì chỉ có thể nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt thật chặt, cố gắng dành cho nàng chút ấm áp. Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi ấm trên tay, đột nhiên nàng thấy thả lỏng hơn rất nhiều, phải rồi, Nguyệt tỷ tỷ vẫn còn ở bên mình mà, mình còn lo lắng nỗi gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thôn Hoa Liên

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt diu người đàn ông bị thương tới đến đầu thôn Hoa Liên thì Hoa Thiên Cốt dừng bước, "Chúng ta đưa bá tới đây, liệu bá có thể tự về không?"

Người đàn ông kia gật đầu, "Đạ tạ hai vị ân nhân." Sau đó đi tiếp, Hoa Thiên Cốt lại xoay người, ý định rời khỏi thôn Hoa Liên, Thiều Nguyệt bắt lấy tay nàng, "Tiểu Cốt à, không vào sao?"

"Sư tôn ơi, con..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, bây giờ có một thôn dân tay xách hai con cá đi ngang qua Hoa Thiên Cốt, đối phương cảm thấy nàng rất quen bèn tí mẩn suy nghĩ, xong đột nhiên gã quay phắt lại chỉ về phía Hoa Thiên Cốt, hoảng hốt thốt lên, "Là yêu nữ sao? Yêu nữ trở lại!" Cứ thế chạy vào trong thôn.

Hoa Thiên Cốt đau lòng cúi gằm mặt xuống, đây chính là nguyên nhân nàng không muốn quay về, người dân trong thôn luôn cho rằng nàng là yêu nữ, là người bất lương. Thiều Nguyệt rất tức giận, tại sao thôn dân nơi đây vẫn cứ mãi đối xử với Tiểu Cốt như vậy chứ, cô dịu dàng xoa đầu Hoa Thiên Cốt, an ủi, "Tiểu Cốt à, không sao đâu, có vi sư ở đây mà."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, sư tôn!" Sau đó nàng giữ thật chặt tay Thiều Nguyệt, đi về ngôi nhà nhỏ của người họ Hoa.

Ngôi nhà đã mấy năm không có ai quét tước dọn dẹp, đã bắt đầu có dấu hiệu xuống cấp rõ rệt rồi, Thiều Nguyệt bảo với Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, phải sửa sang lại một chút mới có thể dọn vào ở, chúng ta bắt tay vào làm đi."

"Vâng." Hoa Thiên Cốt gật đầu, sau đó hai người chia nhau ra hành động, Hoa Thiên Cốt cầm cây chổi quét hết mạng nhện và bụi bặm trong nhà, còn Thiều Nguyệt thì dọn sân, tiện thể chặt chút củi dùng cho bữa tối. Hoa Thiên Cốt đang phui bụi trước cửa nhà thì trông thấy bóng lưng bận rộn của Thiều Nguyệt trên sân, đột nhiên nàng nhớ về thuở còn bé, Nguyệt tỷ tỷ cũng thường xuyên yêu cầu giúp đỡ bọn họ việc nhà, song cha luôn phản đối vì không muốn Nguyệt tỷ tỷ bận tay, vậy nên lúc nào Nguyệt tỷ tỷ cũng phải lén lút thu dọn những lúc cha vắng nhà.

Trước kia nàng không tài nào hiểu nổi lý do vì sao cha lại tôn kính và khách khí Nguyệt tỷ tỷ đến như thế, bây giờ thì nàng hiểu rồi, bởi Nguyệt tỷ tỷ không chỉ là ân nhân cứu mạng của người nhà họ Hoa, mà còn là Thượng tiên Trường Lưu, người cứu mẹ mình, cũng cứu cả mình, thế cho nên cha mới kính trọng xen lẫn cảm kích Nguyệt tỷ tỷ, nghĩ tới đây, Hoa Thiên Cốt khẽ mỉm cười, bây giờ Nguyệt tỷ tỷ đã là sư tôn của mình rồi, sau này người và mình sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Thu dọn nhà cửa xong, Thiều Nguyệt tới trước mộ Hoa tú tài cùng Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt vội vàng nhỏ hết cỏ dại mọc quanh bia mộ, sau đó cô đứng sang một bên, còn Hoa Thiên Cốt quý xuống, "Cha ơi, mẹ ơi, Tiểu Cốt bất hiếu, Tiểu Cốt giờ mới quay về thăm hai người... Cha mẹ à, bây giờ con sống rất tốt, con đã có sư tôn," Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn về phía Thiều Nguyệt, thăm nhủ, đó còn là Nguyệt tỷ tỷ đó ạ, mặc dù con không còn nhớ ngoại hình của tỷ ấy nữa, nhưng con có thể cam đoan sư tôn chính là Nguyệt tỷ tỷ mà, Thiều Nguyệt cúi đầu nở nụ cười nhìn Hoa Thiên Cốt, song trong tâm trí đột nhiên thoáng qua cảnh tượng Hoa Thiên Cốt ôm Hoa tú tài khi ông ấy qua đời, cô lại áy náy nghiêng đầu đi để nhìn về phía bia mộ Hoa tú tài.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, nói tiếp, "Sư tôn còn dạy con pháp thuật, sau này con sẽ có đủ năng lực để có thể tự bảo vệ bản thân, đồng thời cũng không còn mang đến tai họa cho những người ở xung quanh mình nữa, cha à, mẹ à, hai người hãy yên tâm nhé, con sẽ sống thật tốt."

Tối hôm ấy, Hoa Thiên Cốt xuống bếp nấu cơm, Thiều Nguyệt muốn vào giúp lại bị Hoa Thiên Cốt đuổi ra, Hoa Thiên Cốt nói vọng từ nhà bếp, "Sư tôn

oi, người hãy cứ để Tiểu Cốt làm đi, sao đồ đệ của thầy thầy sư tôn xuống bếp chứ?"

"Được, vậy ta đợi con trong phòng." Thiều Nguyệt lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Hoa Thiên Cốt nấu một bàn thức ăn, dọn bát đĩa xong, Thiều Nguyệt ngồi một bên quan sát Hoa Thiên Cốt chạy tới chạy lui thì vội bảo, "Tiểu Cốt à, sao con làm nhiều món thế, chúng ta có mỗi hai người, sao ăn hết được?"

Hoa Thiên Cốt bật cười, "Lâu lâu con mới được về đây nên cao hứng làm hơi quá tay."

Ánh mắt Thiều Nguyệt nhìn nàng đầy cung chiêu, sau đấy cô gấp cho Hoa Thiên Cốt món ăn mà nàng thích nhất, "A nào, Tiểu Cốt, đây là món con thích mà."

Hoa Thiên Cốt nâng bát đĩa lên, vui vẻ gật đầu, "Vâng." Xong cũng gấp thức ăn cho Thiều Nguyệt, "Tỷ cũng ăn đi, Nguyệt...." Suýt chút nữa Hoa Thiên Cốt đã bật thốt ba chữ Nguyệt tỷ tỷ.

Thiều Nguyệt thắc mắc nhìn Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, con gọi ta là gì cơ?"

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Không, không có gì đâu...."

Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt mỉm cười, cô không hỏi nữa mà thay vào đấy là tỏ ra hứng thú, "Lần đầu tiên có ai đó gọi ta như vậy."

"Cái gì cơ ạ?" Hoa Thiên Cốt cắn đầu ngón tay mới kịp phản ứng, Thiều Nguyệt đang nói đến lời chưa kịp dứt của nàng sao, Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, đặt câu hỏi một cách thận trọng, "Sư tôn ơi, trước kia chưa từng có ai gọi người bằng tên ư?"

Thiều Nguyệt suy nghĩ, "Ừm... sư phụ gọi ta là Nguyệt Nhi, sư huynh và..." Tự dưng Thiều Nguyệt nhớ về người bạn thân sống ở thế giới hiện đại - Tiểu Vũ, "Gọi ta là Tiểu Nguyệt, Sát Thiên Mạch gọi ta là Thiều Nguyệt, Nghiêm sư huynh với Sênh sư huynh cùng gọi ta là sư muội, duy chỉ riêng một chữ Nguyệt thì quả thật chưa từng ai gọi qua."

Hoa Thiên Cốt đặt bát đĩa xuống, sột sỏ tới nỗi xiết chặt lòng bàn tay, úp úp mở mở, "Sư, sư tôn, vậy con, con có thể...."

Bỗng Thiều Nguyệt cảm thấy bên ngoài có người, cô phi chiếc đĩa, đĩa bay ra ngoài, cô bèn quát, "Ai?" Hoa Thiên Cốt cả kinh, vất vả lắm nàng mới thu đủ dũng khí để hỏi sư tôn liệu nàng có thể gọi cô là Nguyệt được hay không? Ấy thế mà lại bị chen ngang.

Từ Huân bước vào, trông thấy cảnh tượng Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt đang vui vầy quanh bàn ăn cơm, nàng liếc nhìn một cách đầy ẩn ý với Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vội vã quay đầu đi, không dám nhìn thẳng Từ Huân, Từ Huân cười bảo, "Hai người lại đi đến một nơi rừng núi xa xôi, gần cách với đời thế này sao? Hóa ra đây là cái sư đồ các người gọi là lịch luyện, thật là sư đồ tình thâm mà..." Thời điểm nàng nhấn mạnh hai chữ tình thâm, Hoa Thiên Cốt khản đặc nắm chặt vạt áo.

Thiều Nguyệt không hiểu cho nên cô đứng dậy, đáp, "Từ Huân à, sao cô lại ở đây?"

"Cô cho rằng ta muốn tới à?" Từ Huân nghĩ mà cũng thấy tức giận, Từ Huân phải hạ sơn tìm ngọc Viêm Thủy cho nên nàng âm thầm bám theo sau chàng, không ngờ khi đến ngôi nhà của người họ Hoa trông có vẻ quen mắt này, nàng lại thấy Từ Huân nhất mực quan sát ngôi nhà với vẻ mặt trầm tư, nàng cũng quay sang nhìn nó chăm chăm, lăm lăm, "Đây là... ngôi nhà này.... hình như đã từng thấy qua rồi?"

Bạch Từ Huân trầm mặc, Từ Huân giật mình, quay đầu lại, "Chẳng lẽ Hoa Thiên Cốt là con bé năm đó?"

Bạch Từ Huân không nói không rằng, Từ Huân lắc đầu bật cười, "Thật không ngờ thế gian này lại bé nhỏ như thế, chàng thử nói xem, nếu như con nhóc đó biết hôm đó chính chàng là người ngăn cản Thiều Nguyệt cứu sống cha nó thì nó sẽ phản ứng ra sao?"

Bạch Từ Huân xoay người rồi đi, "Ta sẽ tự nói cho con bé."

Thế là Từ Huân đi trước Bạch Từ Huân một bước, nàng tới gặp Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt nghe ra ẩn ý trong lời Từ Huân, cô kinh ngạc hỏi, "Sư huynh đến đây ư?"

Từ Huân ngậm thừa nhận, sau đó nàng đi về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt bất an đứng bật dậy, lùi về đằng sau, Thiều Nguyệt thấy thế bèn tiến đến ngăn trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Từ Huân..." Cô chưa từng quên Từ Huân đã có ý định giết Tiểu Cốt.

"Cô lo gì chứ," Từ Huân vô cùng hứng thú nhìn Thiều Nguyệt, "Bộ cô không muốn biết nếu như con nhóc biết năm đó cô thấy chết mà không cứu cha nó thì nó sẽ phản ứng như thế nào sao?"

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu, Thiều Nguyệt hơi cau mày, Từ Huân trông thấy biểu cảm trên mặt Hoa Thiên Cốt, "Hóa ra nhóc còn chưa biết ư, Thiều Nguyệt à, cô không nói cho nó biết sao?"

Hoa Thiên Cốt không hiểu, nàng tới bên cạnh Thiều Nguyệt, hỏi, "Sư tôn ơi, Thượng tiên Từ Huân đang nói gì vậy ạ? Cái gì mà thấy chết không cứu, không phải cha con bị những thôn dân kia..." Đột nhiên Hoa Thiên Cốt ôm đầu mình, từng kí ức dần hiện về, nhưng vẫn còn những khoảng ngắt quãng.

Thiều Nguyệt vội vàng đỡ lấy Hoa Thiên Cốt, cô lo lắng gọi, "Tiểu Cốt à, Tiểu Cốt?" Sau đó quay sang nhìn Từ Huân đầy tức giận, "Rốt cuộc cô muốn

gi? Những chuyện ấy ta sẽ từ từ kể cho Tiểu Cốt nghe, chưa đến lượt cô đâu!"

"Thật vậy không?" Từ Huân hài lòng với kết quả, sau đó nàng xoay lưng lại, "Thế thì ta cũng không quấy rầy nữa." Dứt lời lập tức bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng nắm chặt lấy tay áo Thiệu Nguyệt, "Sư tôn, nói cho con biết đi, nói cho con rằng đây không phải là sự thật, đây không phải là thật!"

"Ta..." Thiệu Nguyệt không thể phản bác, quả thực cô đã không cứu Hoa tú tài, Hoa Thiên Cốt vừa trông thấy nét mặt áy náy của Thiệu Nguyệt thì không thể tin nổi sư tôn mà bán thân một lòng kính yêu lại là người thấy chết không cứu, nàng lao ra khỏi nhà, thương tâm chạy thật xa.

"Tiểu Cốt..." Thiệu Nguyệt kêu lên, song bây giờ cô mà đi sẽ chỉ khiến Tiểu Cốt càng đau lòng, thế nên Thiệu Nguyệt ngồi thất thần trên băng ghế.

Hoa Thiên Cốt chạy vào rừng, bật khóc nức nở bên một gốc cây khô, bấy giờ Bạch Tử Họa đột nhiên xuất hiện, "Đó là vì ta sắp sửa kế nhiệm chức vị Chương môn Trưởng Lưu."

Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng chàng bèn vội lấy tay gạt đi nước mắt, nàng xoay người lại thối mái, "Tôn thượng ư?"

Bạch Tử Họa nói tiếp, "Có một lần, ta nhất định phải xuống núi lịch luyện, song toàn bộ hành trình bắt buộc không được sử dụng pháp thuật," Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, nàng không hiểu rốt cuộc thì ý của Bạch Tử Họa là gì, "Trong thời gian ấy, ta gặp một đôi cha con, người cha của cô bé kia lâm bệnh nặng, vốn dĩ luôn ở tình trạng nguy cấp, thế mà họ còn bị thôn dân châm lửa đốt nhà, khi đấy ta mới phát hiện, hóa ra sư muội của ta vẫn luôn lịch luyện ở đây, mười mấy năm qua chưa từng rời khỏi nơi này, Tiểu Nguyệt chứng kiến bệnh tình của người cha đã trở nên nguy kịch bèn muốn dùng pháp thuật để cứu giúp, nhưng mà ta vẫn luôn do dự không thể quyết định xem nên giúp hay không, tuy nhiên trí não hành động trước trái tim, ta đã ngăn cản Tiểu Nguyệt, chỉ vì bọn ta không thể làm trái môn quy..."

Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn Bạch Tử Họa, nàng dần lùi về đằng sau, Bạch Tử Họa lại tiến thêm một bước, "Ta vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, và Tiểu Nguyệt cũng vậy, lòng luôn áy náy, ta vẫn hằng tìm kiếm một cơ hội để có thể nói lời xin lỗi với cô bé kia... không sai, ta là Mặc Băng, là Mặc Băng đã thấy chết mà không cứu, là Mặc Băng đã đưa Tiểu Nguyệt bỏ đi."

Kí ức lập tức ùa về với Hoa Thiên Cốt, nàng ôm đầu chạy lướt qua Bạch Tử Họa, nàng chạy về phía ngôi nhà nhỏ của gia đình họ Hoa. Trong đầu vùn vụt những hình ảnh của Nguyệt tỷ từ từ khi nàng còn nhỏ đến khi nàng lớn lên, khuôn mặt Nguyệt tỷ ngày càng trở nên rõ ràng, hóa ra thật sự là sư tôn, về mặt áy náy ban nãy của sư tôn đâm nàng đau nhói, nghĩ tới đây, Hoa Thiên Cốt không thể kìm lòng mà trách móc bản thân, tại sao lại đối xử với sư tôn như vậy, đó là sư tôn mà mình yêu nhất, tại sao mình lại không tin tưởng người?

Hoa Thiên Cốt quay về căn nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, nàng lúng kẩn nơi mà không trông thấy Thiệu Nguyệt, làm thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy, giống như năm nàng mười lăm tuổi vậy, Nguyệt tỷ tỷ bỏ đi không một lời từ giã, nàng có làm gì cũng không thể tìm thấy cô. Trái tim Hoa Thiên Cốt bắt đầu hoảng sợ, trong miệng nàng không ngừng thì thầm, "Sư tôn ơi, sư tôn, người đừng bỏ lại Tiểu Cốt, người đã từng bảo người sẽ không bỏ lại Tiểu Cốt mà..."

Hoa Thiên Cốt lại chạy vào rừng, nàng bắt đầu tìm Thiệu Nguyệt, nhưng đám dân làng lại cầm nông cụ với đuốc sáng vây quanh nhà Hoa Thiên Cốt, bọn họ không ngừng kêu la, "Yêu nữ, yêu nữ..." Sau đó trời Hoa Thiên Cốt lại, Hoa Thiên Cốt không phản kháng, nàng mặc cho bọn họ cột mình vào một cây cọc hình chữ thập, dưới chân còn chất một đồng củi để đốt.

"Thieu chết ả ta, thieu chết ả ta, thieu chết ả ta..." Các thôn dân không ngừng nâng đuốc.

Hoa Thiên Cốt như chết lặng mà nhìn bọn họ, nàng đột nhiên nhớ về cái ngày cha nàng bệnh nặng, các thôn dân cũng đã giờ đuốc như thế để đốt cháy nhà nàng, trái tim nàng dần nhen nhóm sự bất mãn, bấy giờ thanh âm Từ Huân đột nhiên truyền tới, "Hoa Thiên Cốt, lúc ấy là ta đã ngăn cản Tử họa cứu cha nhóc."

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng ngẩng đầu hỏi, "Tại sao, tại sao chứ?"

"Tại sao à? Ta sẽ trả lời nhóc rằng tại sao nhé, bởi vì Tử Họa không thể đánh mất ngôi vị Chương môn, mà ta thì không thể đánh mất Tử Họa, cả những thôn dân kia, bọn họ thật ích kỉ, bọn họ đánh nhóc, mắng nhóc, bắt nạt nhóc, không những đuổi nhóc ra khỏi thôn mà còn phóng hỏa đốt nhà, nhóc hãy nhìn những khuôn mặt đang há hốc mồm kia đi, hãy đối diện với thực tế, Hoa Thiên Cốt à, nếu có bản lĩnh thì nhóc hãy giết hết những thôn dân này đi, trả thù cho cha nhóc."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, aaaa...." Hoa Thiên Cốt hét to, nàng cựa quậy để thoát khỏi dây thừng, thôn dân bên dưới sợ hãi, Hoa Thiên Cốt nhìn bọn họ đầy phẫn nộ, "Ta muốn giết các người, ta muốn báo thù cho cha ta!"

Những thôn dân kia bắt đầu chạy loạn về tứ phía, Hoa Thiên Cốt phi thân bay đến, bắt được một người rồi ném hắn tới bên cây cột kia, dùng thuật trói hắn thật chặt, sau đó nhặt cây đuốc trên đất, chuẩn bị thiêu sống hắn.

Người đàn ông ấy van nài, "Đừng giết ta, cầu xin người đừng giết ta, xin đừng giết ta mà..."

Hoa Thiên Cốt hơi có dấu hiệu ngừng lại, nàng mãi chưa hạ thủ, bấy giờ một bé trai chạy tới, ôm lấy chân gã đàn ông kia, hắn vội nói, "Tiểu Hồ, mau chạy đi con ơi..."

Tiểu Hồ ôm chân hắn thật chắc, "Không, cha ơi, Tiểu Hồ muốn ở bên cha!"

Người đàn ông vội nói, "Van xin người, hãy bỏ qua cho con ta...."

Hoa Thiên Cốt nhìn hai cha con bọn họ lại nhớ tới cha mình, cha nàng từng bảo rằng nàng không nên hận thù những thôn dân kia. Nghĩ thế, cánh tay đang làm phép của Hoa Thiên Cốt từ từ hạ xuống, cây đuốc cũng tắt, Hoa Thiên Cốt lại vùng tay lên, người đàn ông thoát khỏi sợi dây thừng trong nháy mắt, hần mãi một ôm ngay đưa bé đi, vội vàng cúi đầu, "Cảm ơn, cảm ơn..." Xong chạy biến.

Trong điện Thất Sát, Thiệu Xuân Thu nghe báo cáo của thuộc hạ bèn đập tay xuống bàn, "Hừ, Hoa Thiên Cốt đúng là người tốt, ngay cả kẻ thù giết cha cũng có thể bỏ qua!"

Thanh âm của Khoáng Dã Thiên lại vang lên, "Đứng đây, hộ pháp ơi, chúng ta vẫn luôn phải người theo dõi tình hình của Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt lại luôn ở bên con nhãi đó khiến chúng ta chẳng thể ra tay cướp đoạt Lục Giới Toàn Thư, nay đến thôn Hoa Liên, vốn dĩ những tưởng đã có thêm cơ hội, nào ngờ Bạch Tử Họa cũng ở đây, chúng ta chỉ còn cách xúi giục đám thôn dân ngu muội kia, không ngờ...."

"Hừ! Ta không tin rằng sẽ không có cơ hội!" Thiệu Xuân Thu hung tợn nói, sau đó gã hướng về phía bè lũ Thất Sát ở bên dưới, "Tiếp tục chú ý động tĩnh của bọn chúng."

"Dạ vâng!" Bè lũ Thất Sát sợ rụt cổ, cả đám mãi một tuân lệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nhớ Lại

Hoa Thiên Cốt quan sát mặt đất hỗn loạn, nàng còn đang thương tâm rù mi mắt thì đột nhiên một giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên đằng sau nàng, "Tiểu Cốt à..."

Hoa Thiên Cốt vội xoay người, khóe mắt nàng ửng đỏ, "Sur tôn ơi... con còn cho rằng..."

Thiệu Nguyệt tiến lại gần, dịu dàng xoa má nàng, "Tiểu Cốt à, con đã làm rất tốt, con đã không để bị hận thù che mờ con mắt." Hóa ra Thiệu Nguyệt vẫn luôn ở đằng sau Hoa Thiên Cốt, cô không xuất hiện là vì muốn biết lựa chọn của Tiểu Cốt, cho dù không có cô ở bên, cô cũng hy vọng Tiểu Cốt sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

Hoa Thiên Cốt lập tức nhào vào trong lòng ngực Thiệu Nguyệt, "Sur tôn ơi, Tiểu Cốt đã cho rằng người lại bỏ con mà đi."

"Lại?" Thiệu Nguyệt trầm mặc chốc lát, "Tiểu Cốt, con nhớ lại rồi ư?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nàng ngẩng lên nhìn Thiệu Nguyệt, "Sur tôn là Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ là sur tôn, mặc dù con đã biết từ lâu, nhưng phải đến tận khi nhớ lại hoàn toàn dáng vẻ của Nguyệt tỷ tỷ, con mới thật sự chắc chắn."

"Con đã biết từ trước?"

"Vâng, không phải bông hoa tím trong phòng sur tôn là bông hoa con đã tự tay hái tặng Nguyệt tỷ tỷ hay sao?"

Thiệu Nguyệt bật cười, "Hóa ra Tiểu Cốt còn nhớ."

"Tất nhiên, chi cần là chuyện liên quan tới Nguyệt tỷ tỷ, Tiểu Cốt sẽ luôn nhớ kỹ, cho dù bây giờ người đã là sur tôn thì vẫn sẽ như vậy." Hoa Thiên Cốt nói với vẻ kiên định.

"Tiểu Cốt trưởng thành thật rồi." Thiệu Nguyệt hơi xúc động.

Hoa Thiên Cốt chìa ngón út ra, "Sur tôn à, sau này người đừng bỏ lại Tiểu Cốt nữa."

Thiệu Nguyệt nhìn ngón tay của Hoa Thiên Cốt, cô nhớ về thuở Tiểu Cốt còn bé, khi ấy cô đã dạy Tiểu Cốt cách ghé tay để hứa sẽ tuân thủ chuyện hai người cùng cam kết, thế nên Thiệu Nguyệt cũng chậm rãi đưa tay lại gần, móc vào tay Hoa Thiên Cốt, "Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ bỏ rơi Tiểu Cốt."

Hoa Thiên Cốt bật cười đầy vui vẻ, nàng ôm lấy Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt hiểu ý cũng mỉm cười, cô ôm lại nàng, bóng hai người ôm nhau ở giữa một thôn xóm hỗn loạn trông thực khác biệt, song cũng thực ấm áp.

Bạch Tử Họa đứng cách đó không xa thu hồi lại tầm mắt, chàng nhìn Tử Huân, "Tử Huân, đây là kết quả mà muội muốn sao? Xui khiến Thiên Cốt, kích thích thù hận trong lòng con bé để rồi nhìn ta phải thống khổ, nhìn Tiểu Nguyệt phải thống khổ, nhìn Thiên Cốt phải thống khổ, muội có cảm thấy mừng

rõ không?"

"Không sai, đừng hỏi lòng ta cao hứng biết bao nhiêu khi ta có thể trông thấy các người thống khổ."

"Tiểu Nguyệt và Thiên Cốt vô tội, muội có giận, thì hãy trút lên người ta."

"Ta đã đáp ứng chàng rằng sẽ không tự tay giết Hoa Thiên Cốt nữa thì nhất định ta làm được, còn những việc khác thì phải để xem tâm trạng của ta đã." Từ Huân nhìn về hai người đang ôm nhau ở cách đó không xa, nàng bật cười giễu cợt, "Chàng nhìn bọn họ mà xem, chẳng lẽ chàng thực sự vẫn cho rằng người mà Hoa Thiên Cốt rung động thật là Đồng Phương Úc Khanh ư?"

Bạch Từ Họa nhìn Tiểu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, chàng im lặng không đáp, Từ Huân lại nói tiếp, "À, hẳn là chàng vẫn không thể chấp nhận sự muội mà chàng vẫn luôn hành diện lại có thể dạy ra một con nhóc đồ đệ sẽ yêu chính sư tôn của mình, hơn nữa cả hai lại còn là nữ nhân, ha ha ha... thực tò mò, nếu Tiểu Nguyệt biết, thì cô ta sẽ làm gì đây?"

Bạch Từ Họa lạnh lùng nhìn Từ Huân một cái rồi xoay người bỏ đi, Từ Huân trầm mặc, Từ Họa chưa từng nhìn ta kiểu ấy, chẳng lẽ vị trí của Tiểu Nguyệt trong lòng chàng thực sự nặng hơn cả mình những tưởng sao?

Nghỉ ngơi mấy ngày tại ngôi nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, một đêm, Hoa Thiên Cốt ngồi trước nhà cùng Tiểu Nguyệt, ngẩng lên ngắm bầu trời đầy sao, tự dung Hoa Thiên Cốt bảo, "Sư tôn ơi, con muốn tới Thục Sơn một chuyến, đã đến lúc phải giao lại chức vị Chương môn cho Vân Ân rồi."

"Được, sư huynh cũng đã đi tìm ngọc Viêm Thủy, vậy ngày mai chúng ta lên đường nhé." Tiểu Nguyệt gật đầu.

Hoa Thiên Cốt quay sang ngắm Tiểu Nguyệt một chút rồi lại ngẩng lên ngắm bầu trời đêm, hai tay nàng nâng cằm, thờ dãi, "Thật muốn kéo dài quãng thời gian được một mình ở bên cạnh sư tôn thêm ít lâu."

Tiểu Nguyệt quay đầu lại đáp, "Không phải trước kia cũng thế này à?"

Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng trả lời, "Không giống nhau mà, khi đó con còn chưa biết..." Hoa Thiên Cốt không dám nói tiếp, Tiểu Nguyệt thắc mắc nhìn nàng, nàng cũng chỉ đành thâm nhủ, khi đó con còn chưa biết mình đã yêu sư tôn, bây giờ mỗi khắc ở bên sư tôn đều trở nên quý giá lạ thường.

Tiểu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt không muốn nói thì cũng không gượng ép, cô lấy ngọc tiêu ra thổi, Hoa Thiên Cốt đóng tai nghe, hưởng thụ đoạn thời gian an nhàn ngắn ngủi.

Tại Thục Sơn, Vân Ân sắp xếp công việc tiếp đãi, các Chương môn phái khác cũng đến, Vân Ân tiến lên tiếp đón, chấp tay hành lễ, "Thưa các vị Chương môn, các vị chẳng quản đường xá xa xôi, gian nan vất vả, Vân Ân vô cùng cảm kích, nếu như có chỗ nào không được chu toàn thì mong các vị thứ lỗi."

Phi Nhan nói, "Trường Lưu và các phái giờ đã đập chung một mạch, đừng nên khách khí."

Nghê Thiên Trọng vuốt chòm râu của mình, "Vân sư chất còn trẻ đã đảm nhiệm chức vụ Chương môn, thế nhưng vẫn khiêm tốn, quả là hiếm thấy!" Vân Ân nhẹ lắc đầu.

"Thượng tiên Trường Lưu đến, Hoa Chương môn đến!"

Tiểu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cùng bước vào, sắc mặt Ôn Phong Dư lập tức trầm xuống, Nghê Thiên Trọng cũng thu hồi lại sự vui vẻ, còn Vân Ân lại lộ ra nụ cười không rõ ý, trong mắt ngập tràn tính toán. Tiểu Nguyệt vừa tới đã đặt toàn bộ chú ý lên Vân Ân, thế nên phản ứng của Vân Ân không qua khỏi mắt cô, cô thâm nhủ, quả nhiên là như vậy....

Tiểu Nguyệt với Hoa Thiên Cốt tiến lên phía trước, Chương môn các phái hành lễ, "Kiếm tôn, Hoa Chương môn."

Hoa Thiên Cốt chấp tay hành lễ, "Đa tạ các vị Chương môn đã tới Thục Sơn, nếu có chỗ nào không như ý thì xin hãy thứ lỗi."

Phi Nhan nói, "Khách khí rồi."

Tất cả đệ tử trong đại điện Thục Sơn cùng quỳ gối, "Bái kiến Chương môn!"

Hoa Thiên Cốt đi lên, "Mọi người đứng dậy cả đi." Ánh mắt Vân Ân bắt đầu quét khắp phòng, vừa đối diện với tầm nhìn của Tiểu Nguyệt, y thâm cả kinh, chẳng lẽ ả ta phát hiện ra cái gì rồi à, sau đó vội phản bác, không thể nào, không có ai biết hết.

Vân Ân đè lại bất an trong lòng, Hoa Thiên Cốt tiến tới, "Vân Ân sư huynh, thật xin lỗi, chúng ta tới trễ, có gì cần giúp không?"

Vân Ân mãi một cung kính đáp, "Chương môn yên tâm, tất cả đã được an bài thỏa đáng rồi, Chương môn và Thượng tiên đi đường gian khổ, xin hãy về nhà sau để nghỉ ngơi." Rồi y quay đầu thúc giục với vẻ tức giận, "Còn chần chừ cái gì? Còn không mau chuẩn bị phòng cho Chương môn và Kiếm tôn nghỉ ngơi."

"Dạ!" Đệ tử Thục Sơn tuân lệnh, Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn Vân Ân, sao mình lại có cảm giác như Vân Ân sư huynh đã thay đổi trở thành một con người khác vậy nhỉ?

Vân Ân nói tiếp, "Trời sáng là đại sự của môn phái, không thể xuất hiện một chút bất trắc nào, có nghe không?"

"Dạ!"

"Vậy còn không mau đi đi?!" Vân Ân đốc thúc, đệ tử Thục Sơn sau lưng y cũng tản ra, mỗi người một việc. Vân Ân quay đầu lại, đổi thành bộ dạng cung kính, "Chưởng môn, mời!"

Dưới sự chỉ dẫn của đệ tử Thục Sơn, Hoa Thiên Cốt rời khỏi đại điện, dọc đường, nàng nhũn mày hỏi, "Sư tôn ơi, người có cảm thấy Vân Ân sư huynh khác trước kia không?"

Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt, ý bảo nàng nói rõ ràng hơn "Ngày thường Vân Ân sư huynh tao nhã, lịch sự, vừa tỉ mỉ cẩn thận lại hay quan tâm săn sóc, hơn nữa ánh mắt nhìn người tràn đầy thiện ý, rất ấm áp," Hoa Thiên Cốt cười bảo, xong ngay sau đó nụ cười biến mất, nàng lại cau mày, "Mà Vân Ân sư huynh của hiện tại thì, ánh mắt đã trở nên độc ác hơn nhiều, cách thức đối đãi với những đệ tử khác cũng lạnh lùng, hơn nữa còn tỏ vẻ xa cách với con nữa."

Thiều Nguyệt mỉm cười, "Tiểu Cốt, con nghĩ khi nào mà một người đột nhiên có thể thay đổi hoàn toàn tính tình thế?"

"À..." Hoa Thiên Cốt suy ngẫm, "Là khi gặp phải biến cố, có lẽ vậy, nhưng bản chất của họ sẽ không thay đổi đâu."

"Đúng đấy, con có nghĩ Vân Ân sẽ thay đổi vì được đảm nhiệm chức vị Chưởng môn không?"

"Không, con vẫn luôn muốn truyền nó lại cho Vân Ân, thế nhưng huynh ấy lúc nào cũng từ chối, Vân Ân sư huynh không hề tham vọng chức vị Chưởng môn này."

"Vậy Tiểu Cốt à, đại diện kế nhiệm ngày mai, con hãy để tâm tới Vân Ân nhiều hơn đi." Thiều Nguyệt nói xong cũng im lặng.

Hoa Thiên Cốt chưa hiểu lắm, nàng còn muốn hỏi tiếp thì đệ tử Thục Sơn trước mặt báo, "Chưởng môn, đã đến phòng của ngài rồi," Sau đó chỉ tay, "Kiếm tôn, phòng của ngài thì ở kia, mời ngài đi với con." Thiều Nguyệt gật đầu.

Hoa Thiên Cốt xoay người nói, "Sư tôn ơi, người chờ con chuẩn bị một lát, con sẽ đi thỉnh an sư tôn ngay đây."

"Không cần đâu, mai là đại diện kế nhiệm rồi, con hãy nghỉ ngơi sớm đi." Thiều Nguyệt dặn dò, sau đó đi theo đệ tử Thục Sơn.

Hoa Thiên Cốt chuẩn bị xong xuôi bèn ngồi bên bàn, lấy ra cung vũ, "Cuối cùng ta cũng có thể trả lại ngươi cho chủ nhân chân chính rồi," Hoa Thiên Cốt đặt cung vũ trong lòng bàn tay, lo lắng nói, "Nhờ đâu sáng mai mình lại đi nhằm một bước hay nói lỡ một câu, liệu có bị mọi người chê cười không nhỉ, mà sao vào thời điểm mấu chốt này lại không thấy Đường Bảo đâu cơ chứ?" Hoa Thiên Cốt hai tay chống đầu, vô cùng khổ não, ngay sau đó nàng lại nhớ tới Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, rốt cuộc lời ban này là sao ạ? Tại sao con lại phải để tâm đến Vân Ân sư huynh chứ?"

"Suy nghĩ gì thế, Cốt Đầu?" Bấy giờ Đông Phương Úc Khanh đi tới.

"Đông Phương? Sao huynh lại tới đây?" Hoa Thiên Cốt cao hứng tiến lại gần.

"Hoàng Thượng phái ta đi làm đặc sứ, đến tham dự đại diện tiếp nhận của phái Thục Sơn, ta cũng muốn tới để thăm nàng."

"Thật ư? Tốt quá, ta còn đang rầu rĩ đây?" Hoa Thiên Cốt vui vẻ nói.

"Há? Buồn vì chuyện gì thế?"

Hoa Thiên Cốt nghĩ lại cũng bắt đầu thấy hơi nhụt chí, nàng xoay người, lại ngồi, "Còn không phải bởi vì đại diện sáng mai sao, đóng quy củ, lễ nghi, thật khiến đầu ta sắp nổ rồi."

Đông Phương Úc Khanh cũng ngồi xuống theo, "Chuyện bé tí như vậy mà cũng khiến đầu nàng nổ à?"

"Đây mà là chuyện nhỏ sao, huynh biết ta không rành mấy thứ này mà, mỗi lần ở trước đám đông có bao nhiêu con mắt dõi theo ta, ta luôn cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn." Dáng vẻ Hoa Thiên Cốt uể oải.

"Không phải sư tôn của nàng cũng ở đây sao, nàng có thể thỉnh giáo người mà?"

Hoa Thiên Cốt rừ mi mắt, "Ta không muốn sư tôn trông thấy vẻ ngốc nghếch ấy của ta đâu."

"Thế... nàng không sợ ta trông thấy à?" Đông Phương Úc Khanh hỏi.

"Không hề," Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu cười đáp, "Bởi vì huynh khác mà."

"Khác thế nào cơ?"

"Nói chuyện với huynh sẽ không sốt sắng, không áp lực, cũng không lo sẽ nói sai thứ gì đó, mà cho dù có nói sai thì cũng chẳng sao, ngay từ khi chúng ta quen biết cũng đã như vậy rồi mà." Hoa Thiên Cốt trả lời một cách thản nhiên.

Trong lòng Đông Phương Úc Khanh có hơi thất vọng, "Ta sẽ coi như nàng đang khen ta vậy, nếu thế thì ta sẽ cố gắng, đợi trời sáng ta sẽ giúp nàng."

Hoa Thiên Cốt thờ phào nhẹ nhõm, tranh thủ xoa bóp gân cốt, "Có huynh ở đây, ta có thể an tâm ngủ một giấc rồi."

Đông Phương Úc Khanh ngấm nụ cười của Hoa Thiên Cốt, miệng cũng khẽ cong.

Ban đêm, đệ tử Thục Sơn tới đưa cơm cho Vân Ân, "Sur huynh, cơm..." Song không thấy bóng dáng Vân Ân đâu, cậu nhìn trái xong lại nhìn phải, "Sur huynh à?" Rồi đặt thức ăn lên mặt bàn, "Sur huynh ơi?"

"Ta ở đây." Đột nhiên Vân Ân xuất hiện đằng sau cậu, dọa cậu sợ hết cả hồn, cậu mãi một cung kính thưa, "Sur huynh."

"Khách khứa đã nghỉ ngơi hết chưa?"

"Đã nghỉ ngơi hết rồi ạ."

"Còn đặc sứ?"

"Đặc sứ qua thăm Chương môn xong cũng đã trở về phòng."

"Phải thêm vài đệ tử đi tuần tra cho ta, phải đảm bảo đại diện ngày mai cử hành thuận lợi, và... lưu ý cả Chương môn với vị đặc sứ đấy, nếu có động tĩnh bất thường thì phải báo ta đầu tiên."

"Vâng." Đệ tử kia gật đầu.

"Sau này nếu chưa có lệnh của ta thì đừng vào quấy rầy, muốn vào thì cũng phải gõ cửa, biết chưa?" Sắc mặt Vân Ân không vui.

"Dạ!" Đệ tử Thục Sơn nọ vội đáp rồi rời khỏi phòng. Vân Ân mang thức ăn vào một cánh cửa bí mật trong phòng.

Thiều Nguyệt cầm giữ lại đệ tử Thục Sơn vừa mới mang cơm, cô áp dụng thuật thôi miên lên cậu, cho nên Thiều Nguyệt có thể trông thấy tình hình ban nãy của cậu, cô thầm nhủ, quả nhiên là thế, Vân Ân đã mạo danh Vân Ân, nhưng Vân Ân đang ở đâu còn chưa biết, bây giờ vẫn chưa thể rút dây động rừng, mai là đại diện kế nhiệm rồi, mình phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp ngăn cản mới được.

Hoa Thiên Cốt đang nằm ngủ thì đột nhiên ngoài cửa thoáng một bóng đen, nàng lập tức tỉnh dậy, hoảng sợ hết to, Thiều Nguyệt vừa về phòng đã nghe thấy thanh âm của Tiểu Cốt, cô biến mất trong nháy mắt, đi tới phòng Hoa Thiên Cốt, vung tay thổi bùng lên ngọn đèn trong phòng, cô thấy trên giường không có ai bèn lo lắng gọi, "Tiểu Cốt ơi..."

Hoa Thiên Cốt núp đằng sau rèm, nàng thò đầu ra, "Sur tôn à..."

Thiều Nguyệt vội vàng tiến lại gần, "Tiểu Cốt, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng, "Dạ, ban nãy con mới gặp ác mộng."

"Không sao, đừng sợ, lại đây nào." Thiều Nguyệt dìu Hoa Thiên Cốt đến bên giường.

Hoa Thiên Cốt nói, "Sur tôn à, thật xin lỗi, lại đi đánh thức người dậy."

"Không sao, vì sư chưa ngủ, con mau ngủ đi, ta ở đây chăm sóc cho con." Thiều Nguyệt an ủi.

"Thật ạ?" Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay Thiều Nguyệt, sau đó thay đổi suy nghĩ một lát rồi dè dặt hỏi, "Thế, vậy sư tôn.. liệu có thể... ngủ chung... với Tiểu Cốt không?"

Thiều Nguyệt trầm mặc chốc lát, từ sau khi Tiểu Cốt lớn rồi thì quả thật là chưa từng ngủ chung với Tiểu Cốt bao giờ, Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt mãi chưa đáp thì hoảng hốt vội giải thích, "Sur tôn ơi, Tiểu Cốt không có ý gì khác, chỉ là con nhớ khi còn bé, sư tôn cũng thường ngủ bên Tiểu Cốt mỗi khi Tiểu Cốt mơ thấy ác mộng, cho nên Tiểu Cốt chỉ..."

"Được mà." Thiều Nguyệt chột đáp.

Hoa Thiên Cốt vẫn còn đang vất óc giải thích nên chưa kịp phản ứng, "Hả? Sư tôn ơi, người nói gì cơ?"

Thiều Nguyệt búng trán Hoa Thiên Cốt, ngồi lên giường, "Mau đi ngủ, vì sư với con."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu một cách nặng nề, nàng chui vào trong, chừa lại một mảng cho Thiều Nguyệt, ánh mắt đầy mong chờ hướng về phía cô.

Thiều Nguyệt đắp chăn cho Hoa Thiên Cốt xong cũng nằm xuống, quay sang bảo, "Đi ngủ thôi, Tiểu Cốt."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Thiều Nguyệt nhắm mắt lại, Hoa Thiên Cốt thấy thế cũng an tâm nhắm mắt, nàng không ngờ vẫn còn có thể ngủ bên sư tôn, hưng phấn đến khó ngủ, sau đó nàng lặng lẽ dịch chuyển, tựa gần bả vai của Thiều Nguyệt, ngửi hương thơm thoang thoang chỉ thuộc về riêng mình cô,

mỉm cười chậm rãi tiến vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đại Diễn Kế Nhiệm

Đồng Phương Úc Khanh cũng nghe thấy tiếng la của Hoa Thiên Cốt nên chạy tới kiểm tra, song anh chàng nhận ra Thiệu Nguyệt cũng đã vào phòng bèn cúi thấp đầu quay về, Thiệu Nguyệt đã biết thân phận và mục đích của mình, thế nên tốt nhất là tránh để nàng ta trông thấy mặt thì hơn.

Ngày hôm sau, đại diễn kế nhiệm bắt đầu, thủ tọa Chương môn đặt trước cửa cung Vạn Phúc, đệ tử Thực Sơn nghiêm trang đứng thành hai hàng, Vân Ân được hầu hạ mặc đạo bào Chương môn, y ngắm mình trong gương, lẩm bẩm, "Cuối cùng ngày này cũng đã tới, đây là những gì các người nợ ta."

Chương môn các phái ngồi xuống, Đồng Phương Úc Khanh được coi như đặc sứ nên ngồi cùng bọn họ, Thiệu Nguyệt xuất hiện, Đồng Phương Úc Khanh bèn đứng dậy hành lễ, "Kiếm tôn."

Thiệu Nguyệt cau mày nhìn anh chàng, chuyện Tử Huân muốn giết Tiểu Cốt lần trước còn chưa tìm anh ta tính sổ, thế mà bây giờ lại dám tìm lại Tiểu Cốt để giả bộ như bạn bè tốt ư? Thiệu Nguyệt lăm lờ anh chàng, đi thẳng qua, ngồi xuống vị trí của mình, Đồng Phương Úc Khanh cũng dự tính được kết quả như vậy cho nên chỉ thờ dài rồi cũng ngồi.

Hoa Thiên Cốt mặc đạo bào Chương môn Thực Sơn đứng bên hai vị trưởng lão Thanh Dương và Thanh Phong bước ra từ cung Vạn Phúc, khi nàng tới trước thủ tọa Chương môn, trưởng lão mới đưa tay, nói, "Chương môn, mời."

Hoa Thiên Cốt gật đầu rồi ngồi xuống, Thanh Phong và Thanh Dương ngồi hai bên nàng, Hoa Thiên Cốt có chút lo lắng, nàng nhìn về phía Thiệu Nguyệt, thấy Thiệu Nguyệt đang mỉm cười khích lệ với mình, bây giờ Hoa Thiên Cốt mới an tâm ngồi yên. Còn Đồng Phương Úc Khanh ở bên cạnh Thiệu Nguyệt, vốn dĩ muốn dùng khẩu hình để báo với Hoa Thiên Cốt rằng không sao đâu, có ta ở đây, thế nhưng căn bản Hoa Thiên Cốt không hề nhìn anh chàng, anh chàng đánh lúng túng buông quạt xấp trên tay, cúi đầu xuống.

Đại diễn kế nhiệm chính thức bắt đầu, "Thay mặt Chương môn Thực Sơn đòi thứ một trăm năm mươi bảy, nghi thức kế vị xin được phép bắt đầu! Kính mời đại đệ tử Thực Sơn - Vân Ân!"

Vân Ân long trọng bước tới, theo sau là đệ tử Thực Sơn, y từ từ bước lên những bậc cầu thang, Hoa Thiên Cốt đứng dậy, Vân Ân đến trước mặt nàng.

"Hành đại lễ!"

Vân Ân chấp tay lại, "Xin Chương môn hãy nhận của đệ tử ba lạy." Sau đó lập tức quỳ xuống, đập đầu với Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt muốn đỡ Vân Ân, song nàng đột nhiên nghĩ đây là đại diễn mà nhi, rồi lại quay xuống phía dưới, Đồng Phương Úc Khanh đang lắc đầu lia lịa với nàng, Hoa Thiên Cốt hiểu ý bèn lùi về tiếp nhận lễ bái của Vân Ân.

Vân Ân bái xong đứng dậy, Hoa Thiên Cốt không biết phải làm gì tiếp theo thì Đồng Phương Úc Khanh lấy quạt che miệng, nhỏ giọng nhắc nhở, "Nhanh nhanh, nói gì đi."

Hoa Thiên Cốt kịp thời phản ứng, nàng nhẹ cắn ngón trỏ suy nghĩ xong tiến lên phía trước một bước, Vân Ân lui đến bên cạnh, "Ngày Thực Sơn gặp họa diệt môn, ta đã nhận nghĩa vụ cao cả giữa lúc nguy khốn, hôm nay cuối cùng cũng đã có thể trả lại chức vị Chương môn cho Vân Ân sư huynh, nếu Thanh Hư Đạo Trưởng trên trời có linh thì hẳn sẽ mỉm cười nơi chín suối," Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, "Vân Ân sư huynh thiên tính trầm hậu, gặp nạn vẫn bình tĩnh, khoan hồng độ lượng, nề nếp kỉ luật, nếu huynh ấy tiếp nhận chức vị Chương môn, tất có thể khôi phục lại Thực Sơn, an ủi linh hồn tổ sư," Nàng nhìn Vân Ân, "Vân Ân sư huynh à, xin giao lại Thực Sơn cho huynh đây."

Vân Ân mừng rỡ tiến tới, quỳ xuống đáp, "Cảm ơn Chương môn!"

Đệ tử Thực Sơn sau lưng Hoa Thiên Cốt dâng bàn lên, Hoa Thiên Cốt xoay người nâng Lục Giới Toàn Thư và kiếm phổ Thực Sơn giao cho Vân Ân, Vân Ân nâng hai tay nhận lấy, y nhìn vật trên tay mình, nét mặt hưng phấn đến nỗi khó có thể che giấu. Hoa Thiên Cốt lấy cung vũ, Vân Ân thấy xong lại cố nén vui mừng, y duỗi tay về phía trước, khát vọng sức sôi trong ánh mắt, Hoa Thiên Cốt nhìn Vân Ân đầy kỳ quái, tại sao ánh mắt của Vân Ân sư huynh lại như vậy, đột nhiên tâm trí nàng vắng vắng những lời sư tôn nói ngày hôm qua, người bảo nàng hãy chú ý Vân Ân hơn nữa, chẳng lẽ sư tôn cũng phát hiện ra Vân Ân sư huynh có gì đó khác thường ư?

Hoa Thiên Cốt ngừng tay, Vân Ân thắc mắc, "Chương môn, Chương môn ư?"

"Hả, à..." Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, động tác có chút chần chừ khi trao cung vũ Chương môn cho Vân Ân, ngay tại một khắc Vân Ân sắp chạm tới cung vũ đến nơi rồi kia thì chợt một bóng người vụt tới trong không trung, trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ màu đen đứng ngay chính giữa quảng trường.

Hoa Thiên Cốt và đệ tử Thục Sơn đã vô cùng quen thuộc với hình dáng của chiếc mặt nạ đó, "Vân Ế ư? Hắn chưa chết sao?"

Vân Ân quay đầu nhìn người nọ, nỗi sợ hãi trong lòng dâng trào không thôi, chả lẽ hắn tự trốn thoát được sao? Hoa Thiên Cốt rút cung vũ lại, hạ lệnh, "Đệ tử Thục Sơn nghe lệnh!"

"Dạ!"

"Lùng bắt phản đồ Thục Sơn - Vân Ế, trả thù cho Thanh Hư Đạo Trưởng!" Hoa Thiên Cốt chỉ tay về phía Vân Ế.

"Dạ!" Đệ tử Thục Sơn lập tức nâng kiếm vây quanh Vân Ế, Vân Ế không nói một lời, phi thân bay lên, đánh bại từng đệ tử Thục Sơn một để rồi xông về phía Vân Ân, Vân Ân cả kinh, hắn đang lao về hướng mình à, chẳng lẽ hắn đổi ý thật ư? Vân Ân đành phải nâng kiếm phòng ngự, nhưng chỉ phòng chứ không công.

Hoa Thiên Cốt muốn giúp song Thiệu Nguyệt giành trước một bước, cô triệu hồi thanh Kinh Lôi, mũi kiếm nhắm thẳng tới chiếc mặt nạ của Vân Ế, Vân Ân thấy Thiệu Nguyệt xuất thủ bên vọt và xoay người chắn trước thân thể Vân Ế, Thiệu Nguyệt mãi một thu hồi lại chiêu thức, khoe miệng nhẹ cong.

Vân Ế tranh thủ xoay người biến mất, Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, hỏi, "Vân Ân sư huynh, huynh không sao chứ?"

Vân Ân lắc đầu, "Chường môn à, ta không sao."

"Mới vừa rồi sao huynh lại phải che cho Vân Ế chứ, Kinh Lôi của sư tôn vô cùng lợi hại đấy."

Vân Ân trầm nghĩ, người cho rằng ta muốn ư? Nếu không phải mọi thương tổn trên người hắn đều sẽ chuyển sang cho ta thì ta lại phải chắn cho hắn à? Tất nhiên y không thể nói những lời ấy, Vân Ân nén lại bao bất mãn trong lòng, "Vân, Vân Ế đâu sao cũng là em trai của ta..."

Hoa Thiên Cốt nói, "Vân Ân sư huynh..."

Thiệu Nguyệt tiến lên phía trước, "Tiểu Cốt à, Vân Ế có thể phá lớp phòng thủ nghiêm mật của Thục Sơn để xâm nhập thì thực lực chắc chắn không thể khinh thường được, đại diện kế nhiệm tạm thời cứ lùi lại vài ngày đi, đợi tới khi nào tìm được Vân Ế hẵng tiến hành."

Vân Ân sốt sắng đáp, "Chường môn, đại diện kế nhiệm dù sao cũng đã bắt đầu rồi, nhất định phải hoàn thành cho chót, dù sao Kiếm tôn cũng là Thượng tiên Thục Sơn, chuyện của Thục Sơn chúng ta không cần ngại hươ tay múa chân đâu."

Nghê Thiên Trọng giễu cợt, "Đúng đấy, tuy Trường Lưu và Thục Sơn luôn hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng dù sao đây cũng là đại sự của Thục Sơn người ta, sao dám làm phiền đến Kiếm tôn Trường Lưu chứ?"

"Đúng vậy, Kiếm tôn đừng rảnh quá xen vào việc của người khác thì hơn." Ôn Phong Dư phụ họa.

Trưởng lão Thanh Phong tiến tới, "Nghê Chường môn, Ôn Chường môn, các ngài nói thế là sai rồi, Trường Lưu và Thục Sơn giờ đã cùng đập chung một mạch, lời của Kiếm tôn cũng có lý, Chường môn à, Vân Ế xâm nhập được vào Thục Sơn thì ắt sẽ gây ra họa lớn, chưa diệt trừ được Vân Ế, Thục Sơn ắt sẽ lại chìm trong loạn đày."

Trưởng lão Thanh Dương cũng bảo, "Không sai, ngay cả Chường môn các phái ngồi đây cũng còn chẳng phát hiện ra động tĩnh của Vân Ế, này không phải rất nghiêm trọng hay sao?"

"Ồng..." Nghê Thiên Trọng nôi đoá, chỉ tay về phía hai vị trưởng lão, sắc mặt Ôn Phong Dư cũng chẳng được tốt mà quay đi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Bây giờ chuyện quan trọng là truy xét Vân Ế, Vân Ân sư huynh, đại diện kế nhiệm đợi tiến hành sau đi."

Vân Ân rũ mi mắt, y không cam tâm, "Mọi chuyện đều nghe theo sự sắp đặt của Chường môn!" Hoa Thiên Cốt càng nhìn càng thấy Vân Ân khác lạ, sao mình chẳng cảm thấy hắn giống Vân Ân sư huynh một chút nào vậy.

Vân Ân nhanh chóng quay về phòng, thấy không có ai theo sau, y bèn đóng chặt hết các cửa nẻo, sau đó men theo đường hầm để rời khỏi nơi đây. Một luồng ánh sáng màu bạc thoáng qua, Thiệu Nguyệt bỗng xuất hiện, cô quan sát cửa hầm, "Thì ra là thế, Vân Ân thật sự bị nhốt ở trong chính căn phòng của mình sao." Hóa ra Vân Ế có mặt ở đại diện kế nhiệm là một đệ tử Thục Sơn bị Thiệu Nguyệt sử dụng thuật thôi miên, dù cho cậu ta có tỉnh dậy cũng sẽ chẳng nhớ nổi mình đã làm những gì.

Hoa Thiên Cốt đầy một bụng thắc mắc, nàng muốn tìm Thiệu Nguyệt để hỏi, thế nhưng vào đến phòng Thiệu Nguyệt rồi mà chẳng trông thấy cô đâu, nàng xoay người bước ra ngoài, trùng hợp Thiệu Nguyệt cũng quay trở lại, Hoa Thiên Cốt trầm mặc chốc lát, "Sư tôn? Người vừa đi đâu vậy, có vài chuyện Tiểu Cốt nghĩ mãi chưa thông nên đang muốn hỏi sư tôn đây."

"Ta có chút việc," Thiệu Nguyệt thấy đứng cửa nói chuyện thì thật không hay bèn bước vào trong phòng, "Tiểu Cốt à, mình vào trong rồi nói."

"À vâng," Hoa Thiên Cốt mãi một theo sau Thiệu Nguyệt, ngồi xuống bên cạnh cô, "Sư tôn ơi, con cảm thấy Vân Ân sư huynh khá là kỳ quái, vốn dĩ huynh ấy là một người rất rộng lượng, lại coi thường danh lợi, thế nhưng biểu hiện của huynh ấy hôm nay như kiểu vô cùng để ý chức vị Chường môn vậy, thời điểm con trao cung vũ cho huynh ấy, ánh mắt nóng bỏng của huynh ấy khiến con cực kỳ xa lạ, ngày trước khi con quen huynh ấy, huynh ấy không phải như thế đâu."

"Quả thật Vân Ân không phải người như thế," Thiều Nguyệt từ từ dẫn dắt Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, bỏ qua việc cậu ta chính là Vân Ân đi, con cảm thấy cậu ta giống ai nhất?"

"Nếu huynh ấy không phải Vân Ân sư huynh ư, ánh mắt đó..." Hoa Thiên Cốt hồi tưởng, hình như nàng đã từng gặp qua ánh mắt này rồi, hồi xưa khi còn ở Thục Sơn, Vân Ế cũng đã từng mạo danh Vân Ân, song sau đó y lại bị nàng phát hiện ra, căn bản cũng chỉ bởi ánh nhìn, đúng, là ánh mắt ấy, "Vân Ế?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Hoa Thiên Cốt xoa đầu thắc mắc, "Vậy, người xuất hiện tại đại điển kế nhiệm là ai?"

Thiều Nguyệt mỉm cười, nâng tách trà lên uống một cách nhàn nhã, Hoa Thiên Cốt thấy biểu tình thản nhiên như không của cô bèn giật mình, "Sư tôn à, người..."

Thiều Nguyệt gật đầu, Hoa Thiên Cốt nuốt lại lời bên môi, "Vậy sư tôn nghi ngờ hán từ khi nào vậy?"

"Từ lúc ta lên Thục Sơn đã thấy không được bình thường rồi."

"Vậy mà sư tôn cũng không thêm nói cho Tiểu Cốt." Hoa Thiên Cốt cúi đầu bất mãn.

"Vi sư còn chưa xác định được vị trí của Vân Ân cho nên chưa thể rút dây động rừng, hơn nữa nếu con mà biết thì liệu con có tiếp tục đại điển kế nhiệm hay không?" Thiều Nguyệt giảng giải.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Dĩ nhiên là không, nếu hán là Vân Ế thì sao con có thể giao lại chức vị Chương môn cho hán chứ?" Sau đó nàng như bừng tỉnh, "Cho nên, trong đại điển kế nhiệm, sư tôn mới..."

"Không sai, như thế thì hán sẽ không hoài nghi chuyện Tiểu Cốt đã biết rõ thân phận của mình."

"Sư tôn lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn, cơ mà..." Hoa Thiên Cốt bĩu môi, "Tiểu Cốt vẫn hy vọng sư tôn sẽ kể cho con nghe."

Thiều Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Được, vì sư đồng ý với Tiểu Cốt, sau này sẽ không giấu con chuyện gì nữa, đã được chưa?"

"Vâng, vẫn là sư tôn tốt nhất." Hoa Thiên Cốt vui vẻ nói, sau đó nàng nhớ đến Vân Ân thật sự, "Sư tôn ơi, thế người đã biết tung tích của Vân Ân sư huynh hay chưa?"

"Cậu ta bị Vân Ế bắt nhốt ở mật thất ngay trong phòng." Thiều Nguyệt đáp.

"Vậy chúng ta mau đi cứu Vân Ân sư huynh thôi." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt đứng dậy.

Thiều Nguyệt giữ nàng lại, "Con cho rằng Vân Ân bị giam hãm ư?"

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Chẳng lẽ không phải sao?"

"Với tính cách của Vân Ân, nếu cậu ta mà biết Vân Ế là em trai của mình, hơn nữa còn phải thay mình gánh chịu mọi thương tổn, vậy thì con cảm thấy Vân Ân sẽ làm gì?"

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống, "Vân Ân sư huynh sẽ cảm thấy áy náy, hơn nữa huynh ấy sẽ còn đáp ứng mọi yêu cầu của Vân Ế để đền bù cho hán."

"Không sai, nếu chúng ta tới cứu cậu ta trước thì nhất định cậu ta sẽ không chịu đi ra." Thiều Nguyệt đặt tách trà xuống.

"Cơ mà, cơ mà, cũng không thể để cho Vân Ế một tay che cả bầu trời ở Thục Sơn vậy chứ?" Hoa Thiên Cốt lo lắng.

"Qua mấy ngày nữa thôi, nhất định Vân Ế sẽ bắt đầu hành động, bây giờ chúng ta chỉ cần lặng lẽ theo dõi diễn biến, đừng để hán phát giác chúng ta đã biết chuyện hán không phải là Vân Ân." Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Yên tâm đi, sư tôn, con chắc chắn sẽ không để lộ sơ hở đâu." Hoa Thiên Cốt cam đoan.

Vân Ế bước vào trong căn phòng bí mật, y nhận ra Vân Ân vẫn đang bị giam cầm thì không khỏi ngạc nhiên, "Vậy người xuất hiện tại đại điển kế nhiệm là ai?"

Sau đó y lại rời khỏi căn phòng, một luồng khói đen chợt bốc lên, Vân Ế nói, "Ai?" Rồi đuổi theo, đuổi vào tận rừng, cái bóng đen mới dừng lại, Vân Ế cả kinh, y vội vàng hành lễ, "Thiện hộ pháp!"

Thiện Xuân Thu đặt hai tay ở sau lưng, "Chúc mừng, đã lên được cái ghế Chương môn Thục Sơn rồi, quả nhiên ta không nhìn lầm người mà."

Vân Ế nở một nụ cười quái dị, "Hộ pháp à, đây không phải là nhờ phúc của ngài sao?"

Thiện Xuân Thu nói ra mục đích của chuyến này, "Lần này ta tới đây là để lấy Lục Giới Toàn Thư, nó đã vào trong tay người rồi mà, phải không?"

"Đúng là như thế," Vân Ế thắc mắc, "Có điều ta không hiểu, Hộ pháp vẫn luôn theo đuổi Lục Giới Toàn Thư, rốt cuộc có ích lợi gì chứ, nó chỉ ghi chép lại một số lịch sử nhằm chèn của lục giới mà thôi."

Thiện Xuân Thu đưa tay ngăn y lại, "Người thì biết gì, Lục Giới Toàn Thư có thứ mà ta muốn, đưa ra đây."

Vân Ế đành móc Lục Giới Toàn Thư ra, đưa cho Thiện Xuân Thu, sau đó dè dặt nói, "Hộ pháp à..." Thiện Xuân Thu phát tay, "Làm thế nào mới có thể lấy được thanh Mẫn Sinh trong tay Thiệu Nguyệt đây ạ?"

Thiện Xuân Thu bật cười đầy gian tà, "Độc được được điều chế trong lư Bốc Nguyên thì có bói cả trần gian cũng không kiếm được thuốc giải, đợi đến lúc ấy thì Thiệu Nguyệt sao có thể thoát chết, thanh Mẫn Sinh sẽ sớm rơi vào trong tay ta thôi!" Thiện Xuân Thu xiết tay lại.

Vân Ế tò mò, "Nhưng lư Bốc Nguyên đang ở chỗ Ôn Phong Dư mà, hơn nữa các môn phái lớn đều đang tề tựu tại Thục Sơn, chúng ta sao lấy nó được?"

Thiện Xuân Thu nhìn y một cái, "Ai bảo người cướp nó chứ."

Vân Ế không hiểu, "Xin hộ pháp giải thích!"

"Lấy thân phận Chương môn Thục Sơn tương lai của người bây giờ để hỏi mượn Ôn Phong Dư, chẳng lẽ hẳn lại không giúp ư?" Thiện Xuân Thu cười gian.

Vân Ế bừng tỉnh, "Vẫn là hộ pháp cao minh! Thế lấy xong lư Bốc Nguyên thì sao, chúng ta chạy ư?"

"Thiệu Nguyệt mà nghèo thì sẽ là một vụ nỏ lớn, Ôn Phong Dư ắt sẽ khó tránh khỏi rắc rối, chắc chắn giữa Trường Lưu và đôi Ngọc Trọc sẽ nảy sinh xích mích, đến lúc đó chúng ta cướp lấy Thần Khí chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay hay sao?" Thiện Xuân Thu cười.

Vân Ế đầy khâm phục, "Kế của Thiện hộ pháp thật tuyệt diệu, một mũi tên trúng những hai cái đích!"

Thiện Xuân Thu nhìn Vân Ế, hai người không hẹn mà cùng bật cười, khiến cho vẻ âm u của rừng cây giữa màn đêm heo hút càng trở nên kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Kế Hoạch

Vân Ế nghe theo kế hoạch của Thiện Xuân Thu, hôm sau y đi tìm Ôn Phong Dư, Vân Ế vô cùng cung kính nhờ hấn giúp đỡ, "Ôn Chương môn à, Vân Ế hoành hành ở Thục Sơn thoải mái như vậy, ắt hẳn là do đã có kẻ tiếp ứng cho hấn, nếu không thì hấn sẽ không thể thoát ần thoát hiện trước mắt Chương môn các phái như thế được."

Ôn Phong Dư cũng đang đầy một bụng nghi ngờ, "Ý ngài là, Thục Sơn có nội gian sao?"

"Tạm thời ta vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn, cho nên bây giờ ta mới phải nhờ vả đến Chương môn." Vân Ế chấp tay hành lễ.

Ôn Phong Dư nghĩ tới Thiệu Nguyệt, hấn thắc mắc, "Vân Ân, Chương môn của các người là đệ tử của kiếm tôn Trường Lưu mà, các người đến tìm ta làm gì?"

Vân Ế nhận thấy rõ sự bất mãn của Ôn Phong Dư dành cho Thiệu Nguyệt, y tiến lại gần, nhỏ giọng, "Ôn Chương môn à, sao Thiệu Nguyệt lại có thể so với ngài cơ chứ, cùng lắm thì cô ta cũng chỉ có chỗ dựa là Bạch Tử Họa mà thôi."

Ôn Phong Dư nghe xong bật cười hài lòng, "Hừ, một con nhai ranh mới thành tiên không lâu thích phách lối cái gì vậy không biết."

"Đúng đấy, Ôn Chương môn à, cứ coi như Thiệu Nguyệt giữ kiếm Mẫn Sinh đi, chẳng phải Ôn Chương môn có lư Bốc Nguyên hay sao? Chẳng lẽ không so bì được với kiếm của cô ta?" Vân Ế phát hiện ra nét mặt của Ôn Phong Dư ngày càng vui vẻ, y bèn tranh thủ cơ hội, "Và lại, nếu dựa vào Ôn Chương môn nên chúng ta mới bắt được Vân Ế, Thiệu Nguyệt kia còn lời nào để nói à?"

Ôn Phong Dư vẫn canh cánh trong lòng chuyện Thiệu Nguyệt gây khó dễ cho mình tại bữa tiệc mừng ở môn Thái Bạch, cho nên hấn nhất mực muốn hạ bệ Thiệu Nguyệt được một lần, lần này Vân Ân lại đề nghị giúp đỡ hấn, đúng thật là một cơ hội tốt, Ôn Phong Dư nghĩ thế, nhưng hấn còn giả bộ lo lắng hỏi, "Nói đi, giúp thế nào?"

Khóe miệng Vân Ân khẽ nhếch, "Nghe nói độc chế từ lư Bốc Nguyên thì tìm cả cõi người e rằng cũng không kiếm được thuốc giải, cho nên..."

Ôn Phong Dư kinh ngạc, "Ngài muốn dùng độc của lư Bốc Nguyên ư?"

Vân Ế gật đầu, "Không sai, Vân Ế ở Thục Sơn là họa lớn, nếu lấy lư Bốc Nguyên để chế ngự hấn thì công lao ắt sẽ dành hết cho Ôn Chương môn ngài."

Ôn Phong Dư suy ngẫm một chốc mới gật đầu, "Được, nhưng để chế độc thì cần một khoảng thời gian."

"Không thành vấn đề, ta chờ tin tốt của Ôn Chương môn." Vân Ế cúi đầu hành lễ, môi cong lên, để lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Thiện Xuân Thu nghiên cứu Lục Giới Toàn Thư, cuối cùng cũng tìm được đan Hành Thi, gã nhìn lọ thuốc trên tay, "Đây là đan Hành Thi à?"

"Không sai đâu, hộ pháp, chỉ cần đưa cái này cho Thánh quân ăn thì nhất định Thánh quân sẽ nghe lời ngài, đi cướp đoạt hết tất cả Thần Khí thôi." Thanh âm của Khoáng Dã Thiên vang vọng trong đầu Thiện Xuân Thu. Thiện Xuân Thu nắm chặt lọ thuốc, nhẹ mím cười rồi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt đang nằm trên giường, nàng vừa lật người đã thấy hơi ấm ở bên cạnh đột nhiên biến mất bèn tỉnh giấc ngồi bật dậy, bất an gọi, "Sur tôn ơi!"

Thiều Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, quay sang thắc mắc, "Tiểu Cốt, làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng cô bèn xoay đầu nhìn, bấy giờ mới dám thở phào nhẹ nhõm, hóa ra cuộc đối thoại giữa đêm muộn hôm qua với sư tôn, và cả việc sư tôn ở lại đây ngủ đều không phải ảo tưởng của mình. Nàng lắc đầu với Thiều Nguyệt, ý muốn bảo con không sao, sau đó rời khỏi giường, nàng thấy Thiều Nguyệt đang chải đầu thì tiến lên phía trước, "Sư tôn à, để Tiểu Cốt giúp người nhé!"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Được!" Rồi đưa Hoa Thiên Cốt cái lược gỗ, Hoa Thiên Cốt nhận lấy xong chải đầu thay Thiều Nguyệt, nàng cười bảo, "Sư tôn ơi, người vẫn chưa thuần thục lắm chuyện chải tóc nhì?"

Thiều Nguyệt bật cười lúng túng, "Ồ quê hương của ta không có kiểu chải đầu phức tạp như ở đây đâu."

Quê hương? Hoa Thiên Cốt ngẫm nghĩ, này là lần đầu tiên nghe thấy sư tôn nhắc đến quê hương của người, nàng không khỏi nổi trí tò mò, "Vậy quê sư tôn ở đâu thế? Nơi ấy không phải chải tóc như thế này ư?"

Thiều Nguyệt trầm mặc một lát mới đáp, "Quê hương ta là một thế giới hoàn toàn khác thế giới này, ở nơi ấy, cách chải tóc vô cùng đơn giản..." Thiều Nguyệt lại hơi nhớ nhà, biến mất bất thành linh cũng đã lâu, không biết người nhà thế nào, còn Tiểu Vũ ra sao rồi.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt trầm tư thì cũng không quấy rầy, nàng đành lẳng lẳng chải đầu cho cô, đợi xong xuôi cả, Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đến đại điện cung Vạn Phúc, Chương môn các phái đều đã tề tụ đông đủ, thấy Thiều Nguyệt bước vào, họ chấp tay hành lễ, "Kiếm tôn, Hoa Chương môn!"

Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt cũng đáp lễ, Hoa Thiên Cốt tiến lên phía trước, "Các vị Chương môn, hôm nay tụ tập ở đây là để lòng bất Vân Ế, hẳn ta có thể vào Thục Sơn quỹ không hay, người không biết, lại cũng rời khỏi Thục Sơn một cách sóng bình tĩnh lặng, nhất định trong tương lai sẽ còn có nguy cơ làm loạn."

"Đây là chuyện của Thục Sơn các người, hẳn là chúng ta không nên can thiệp chứ?" Nghe Thiên Trường nói.

"Ai da, Nghe Chương môn à, Thục Sơn và Trường Lưu đã cùng đập chung một nhịp, còn chúng ta đã đồng ý sẽ hỗ trợ Trường Lưu, sao có thể ngồi yên không thêm đoái hoài chứ?" Phi Nhan phản đối.

"Hừ, không phải là còn có Kiếm tôn hay sao? Cần đến chúng ta chắc?" Nghe Thiên Trọng đáp với vẻ giễu cợt.

"Nghe Chương môn..." Phi Nhan muốn ngăn cản Nghe Thiên Trọng, song căn bản là Nghe Thiên Trọng không thêm đề ý đến ông.

Thiều Nguyệt cảm thấy lạ, vốn dĩ chỉ cần Nghe Thiên Trọng lời ăn tiếng nói nhắm về phía cô thì nhất định sẽ có người phụ họa cùng lão, ấy vậy hôm nay lại không thấy bóng dáng của ông ta đâu, cô mới hỏi, "Ôn Chương môn đâu nhì?"

Phi Nhan suy nghĩ một chút, "Sáng nay ta thấy cửa phòng của Ôn Chương môn đang đóng, ta còn nghĩ ngài ấy đã đến sớm rồi cơ."

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nhìn nhau, lúc này đệ tử Thục Sơn vào bẩm báo, "Thưa Chương môn, Ôn Chương môn nói ngài ấy không được khỏe, hôm nay không thể tới tham dự thương nghị."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Được, ta biết rồi." Đệ tử Thục Sơn tuân lệnh bèn lui ra.

"Ôn Phong Dư này thật tình, bình thường thấy lão ưỡn ngực mà đi cơ mà, sao tự dưng hôm nay lại dờ dúng nói không khỏe, theo như ta thì có khi là do không muốn đến gặp ai đó ấy chứ..." Nghe Thiên Trường ám chỉ ai thì ai cũng biết.

Thiều Nguyệt làm lơ lão, nàng lên quan sát nhất cử nhất động của Vân Ế, mới vừa rồi khi đệ tử Thục Sơn báo cáo, bỗng dưng y lại nở một nụ cười đáng ngờ, Thiều Nguyệt thầm nhủ, chẳng lẽ chuyện Ôn Phong Dư không khỏe có liên quan tới Vân Ế ư?

Hoa Thiên Cốt rất bất mãn vì thái độ thường trực nhắm về phía sư tôn của Nghe Thiên Trọng, nàng muốn tiến lên phía trước phản bác lại thì bị Thiều Nguyệt kéo về, "Nếu đã vậy thì hôm nay kết thúc tại đây," Sau đó cô nhìn về phía Vân Ế, "Vân Ân, con phải thêm nhiều người hơn để đi tìm Vân Ế đi, chúng ta cần phải tăng cường lớp phòng ngự của Thục Sơn."

Vân Ế cung kính cúi đầu hành lễ, "Vâng, xin Kiếm tôn và Chương môn an tâm!"

Ở trong phòng, Ôn Phong Dư đã dùng lư Bốc Nguyên để chế độc, trán hần ướt đầm mồ hôi, nhưng hần vẫn chưa truyền hết pháp lực vào trong lư. Một lát sau, cuối cùng việc lớn cũng hoàn thành, hần thở phào nhẹ nhõm, bọc lại độc trong lư Bốc Nguyên sau đó nhìn một hàng những viên thuốc tròn phát quang trên tay, hần bật cười đầy tự tin.

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt thừa dịp Vân Ế không có ở đây để vào trong căn phòng bí mật của y, lúc thấy Vân Ân đang bị giam cầm ở đó, Hoa Thiên Cốt vội vàng tiến lại gần, "Vân Ân sư huynh, huynh sao rồi?"

Vân Ân lắc đầu, tay chân hần đều bị xiềng xích, đầu tóc dơ bẩn, nhìn không giống anh chàng Vân Ân tao nhã, lịch sự ngày đó chút nào. Hoa Thiên Cốt nhìn đồng hồ sắt trên tay hần bèn mài một triệu hồi Thanh Tuyền, định thay hần phá vỡ mọi trói buộc.

Vân Ân vội nói, "Chương môn à, đây là do đệ tử tự nguyện, chỉ cần Vân Ế có thể xóa bỏ thù hận trong lòng mà thôi."

"Vân Ân sư huynh..." Hoa Thiên Cốt gọi.

"Vân Ân, con hoán đổi thân phận với Vân Ế, không phải là để giúp cậu ta, mà là đang dùng túng cho nó, chẳng lẽ dù cho Thục Sơn có bị hủy hoại trong tay Vân Ế, con cũng không quan tâm sao?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Cái gì? Vân Ế đệ ấy... không phải chỉ muốn chức vị Chương môn thôi hay sao?" Vân Ân kinh ngạc.

"Mục đích của Vân Ế chính là thanh Mẫn Sinh, bởi vì chỉ Mẫn Sinh mới có thể phá vỡ ấn chú hoàng kim của gia tộc các con." Thiều Nguyệt triệu hồi Mẫn Sinh, "Hần con cũng biết, Vân Ế đã sớm đầu quân cho Thất Sát, một khi thăng bé lên làm Chương môn, chiếm đoạt được Mẫn sinh, con có thắc mắc thử xem liệu Thục Sơn có còn là một phái tiên giới nữa hay không"

"Nhưng... Vân Ế đệ ấy..." Vân Ân do dự.

"Cách để bù đắp cho thằng bé còn rất nhiều, nhưng nếu để nó sa vào con đường bất chính thì con phải làm sao?" Thiều Nguyệt khuyên nhủ.

"Đúng đấy, Vân Ân sư huynh à, sư tôn nói đúng, nếu Vân Ế là em trai của huynh, vậy thì huynh càng phải dẫn dắt Vân Ế hướng thiện chứ." Hoa Thiên Cốt cũng đồng tình.

Vân Ân nhìn Hoa Thiên Cốt rồi lại nhìn Thiều Nguyệt, cuối cùng hần gật đầu.

Vân Ế bước vào phòng Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư đưa một quả cầu phát sáng trong tay cho y, Vân Ế thắc mắc, "Đây là... độc trong lư Bốc Nguyên ư?"

"Không sai, ta đã dùng cách lực để bọc nó lại, không để lộ độc tính, ngài có thể thu nó vào trong lòng bàn tay, au đó đánh vào người của bất kì một ai đó, loại độc này sẽ xâm nhập vào trong cơ thể của đối phương, ăn mòn lục phủ ngũ tạng." Ôn Phong Dư giải thích.

Vân Ế vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng ngắm nghía viên tròn, sau đó y đưa tay nhận lấy, thu vào trong lòng bàn tay mình, hết lời ngợi khen, "Quả nhiên là Ôn Chương môn lợi hại, ta nghĩ có khi đến cả Thiều Nguyệt cũng phải nghiêng mình kính nể trước loại độc này ấy chứ."

"Ấy là đương nhiên!" Ôn Phong Dư kiêu ngạo đáp, Vân Ế lại nhìn lòng bàn tay phải của mình, bật cười gian tà.

Thương lượng xong kế hoạch của sư tôn với Vân Ân, màn đêm buông xuống, Hoa Thiên quay về phòng, đệ tử Thục Sơn đã chuẩn bị rất chu đáo để nàng tắm tấp, nàng chậm rãi cởi bỏ áo ngoài, bước vào trong một chiếc thùng gỗ, thoải mái thờ ra một hơi. Bấy giờ một bóng người lặng lẽ bước vào phòng của nàng, đi tới trước tấm bình phong, lấy cây còi xương trong đồng hồ của nàng. Sau đó hần ra ngoài cửa phòng, đặt còi xương bên miệng định thổi vang.

Thiều Nguyệt đưa tay vạt một cái, còi xương trên tay Vân Ế rơi vào tay cô, cô nhìn vật trong tay, rồi đi tới trước mặt Vân Ế, "Đây là đồ của Tiểu Cốt, con cầm làm gì?"

Vân Ế hoảng hốt cúi đầu, "Kiểm tôn, con, chỉ là con..."

Thiều Nguyệt nghịch còi xương trên tay, "Con muốn gọi Sát Thiên Mạch tới ư? Để hãm hại Tiểu Cốt à?"

Vân Ế thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu bèn mài một phù nhận, "Kiểm tôn, đấy là, đấy là do con nhặt được trước cửa phòng Chương môn thôi, bởi vì tò mò không biết nó là thứ gì nên mới định thổi một cái."

"Ồ? Vậy à?" Thiều Nguyệt nhìn y đầy ngờ vực.

Vân Ế gật đầu lia lịa, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn rơi, tay phải hần nắm chặt lại, thầm nhủ, nếu Thiều Nguyệt còn tiếp tục hỏi nữa thì y sẽ dùng tay phải để đánh lên cô. Song Thiều Nguyệt không truy cứu thêm, dù sao cô cũng đã đáp ứng Vân Ân, Vân Ế phải do tự anh chàng xử trí. "Được rồi, trùng hợp là ta cũng đang có việc muốn tìm con." Thiều Nguyệt triệu hồi thanh Mẫn Sinh.

Hai mắt Vân Ế rực sáng, "Mẫn Sinh?"

Thiều Nguyệt bật cười, "Chuyện Thần Khí là chuyện trọng đại, không nên chỉ giao phó cho một nơi cất giữ mà nên phân tán đi các phái thì hơn, Thục Sơn bây giờ đang trong giai đoạn chấn hưng lại môn phái, giữ Thần Khí là thích hợp nhất. Hơn nữa, thanh Mẫn Sinh có thể phá hủy lời nguyện rủa của gia

tộc con, thế nên nó ở trong tay con là hợp nhất." Dứt lời, Thiều Nguyệt niệm chú, thanh Mẫn Sinh tự động bay vào tay Vân Ế.

Vân Ế kinh ngạc xen lẫn vui mừng nhận lấy thanh Mẫn Sinh, ngắm thanh kiếm mà nét mặt y lộ rõ vẻ hưng phấn, y lập tức vội vã cung kính hành lễ với Thiều Nguyệt, "Kiếm tôn yên tâm, con nhất định sẽ bảo quản thanh kiếm này thật tốt."

Thiều Nguyệt gật đầu một cái, "Lui đi!"

"Ồ? Dạ, vâng, tại hạ cáo lui." Vân Ế mang theo Mẫn Sinh rời đi, ánh mắt không thể dứt khỏi nó.

Thấy Vân Ế đã đi, Thiều Nguyệt mới nhìn còi xương trên tay, lẩm bẩm, "Tiểu Cốt thật tình, sao lại để Vân Ế trộm được còi xương Sát Thiên Mạch tặng cho con bé chứ?" Sau đó cô vào trong phòng Hoa Thiên Cốt, khi nhìn thấy đồng quần áo nằm ngay bên cạnh bức bình phong, Thiều Nguyệt mới hiểu, cô lập tức trách cứ, "Tiểu Cốt, sao con lại bất cẩn như vậy, tấm chăn không đóng cửa, nếu có kẻ mưu đồ bất chính đi vào thì phải làm sao đây?"

Nhưng đáp lại Thiều Nguyệt là sự yên tĩnh không tiếng động, Thiều Nguyệt không khỏi thắc mắc, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt à?" Cô lo lắng đi qua tấm bình phong, kết quả là thấy Hoa Thiên Cốt đang vừa ngâm nước vừa ngủ say trong thùng gỗ, Thiều Nguyệt lắc đầu đầy bất đắc dĩ, cô tiến lại gần, bế Hoa Thiên Cốt lên, ôm tới bên giường rồi từ từ đặt xuống.

Nước trên người Hoa Thiên Cốt thấm ướt giường, Thiều Nguyệt dùng thuật để xử lý hết toàn bộ, sau đó đắp chăn cho nàng. Thời điểm đắp chăn, Thiều Nguyệt lơ đãng liếc mắt trông thấy sạch sành sanh thân thể Hoa Thiên Cốt nên mặt đỏ ửng, cô mãi một che kín cho nàng rồi bước nhanh ra khỏi phòng, thâm nhủ, mình làm sao thể nhỉ, sao tự dưng lại nhìn Tiểu Cốt... Thiều Nguyệt lắc đầu lia lịa, hít thở khí trời mát mẻ ở bên ngoài.

Vân Ế mang theo Mẫn Sinh vào trong căn phòng bí mật, cuối cùng y cũng được giải thoát, cuối cùng y cũng có thể quang minh chính đại sống một cuộc sống dưới ánh mặt trời, không còn phải tồn tại vì ai nữa, thế nhưng thời điểm ngập tràn mong đợi bước vào trong căn phòng, nơi ấy đã chẳng còn một ai, chỉ có đồng xích sắt nằm trên mặt đất, còn Vân Ân đã không còn chút dấu tích gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trúng Độc

Thiều Nguyệt hoàn hồn thì nghe thấy tiếng kêu vọng từ trong phòng của Hoa Thiên Cốt, cô vội vã chạy vào, "Sao thế, Tiểu Cốt?"

Hoa Thiên Cốt kéo chăn để che thân, nàng vừa tỉnh đã nhận ra mình chẳng mặc gì còn y phục lại nằm dưới đất, thật sự tránh không khỏi sợ hãi bật thốt lên, vừa trông thấy Thiều Nguyệt, nàng mới mãi một ôm chăm lấy eo cô, oan ức, "Sư tôn ơi... con... sao lại..."

Thiều Nguyệt đưa tay xoa vai nàng hồng an ủi, song vừa thấy do ôm mình nên Hoa Thiên Cốt khiến chăn tuột xuống để lộ ra một mảnh trắng như tuyết thì cô cứng đờ người, thả tay xuống, trấn an, "Ta thấy con ngủ quên trong lúc tắm, sợ con cảm lạnh nên ta ôm con lên giường nằm."

Hoa Thiên Cốt thở phào nhẹ nhõm, nàng buông Thiều Nguyệt ra, ánh mắt Thiều Nguyệt như dừng lại, cô vội kéo chăn che kín cho nàng, nhất là phần cơ thể khiến cho người ta nở mày nở mặt kia, sau đó cô thở dài, "Tiểu Cốt à, sau này tắm thì không được phép thiếp đi đâu đấy, biết chưa?"

Hoa Thiên Cốt giữ lấy chân, xấu hổ gật đầu một cái, bấy giờ một đệ tử Thực Sơn chạy tới bên cửa, "Chưởng môn ơi, Chưởng môn, hồng chuyện lớn rồi..." vừa nói vừa lao đảo bước vào.

Ánh mắt Thiều Nguyệt lập tức lạnh giá, cô thả một luồng tiên lực làm cho đệ tử kia bị chặn lại, đứng yên tại chỗ, Thiều Nguyệt nói với vẻ bất mãn, "Tiểu Cốt đang thay quần áo, còn không mau lui ra!"

"Hả? À vâng, đệ tử mạo phạm." Đệ tử Thực Sơn nọ đợi Thiều Nguyệt thu hồi tiên lực mới mãi một chạy ra ngoài.

"Sư tôn..." Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt, "Người... tức giận à?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Tiểu Cốt à, con cứ mặc quần áo vào trước đi, ta ra ngoài kiểm tra tình thế."

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt gật đầu, dõi theo bóng lưng của Thiều Nguyệt rồi kéo chăn lên che miệng lên cười, sư tôn rõ ràng đang tức giận mà, chẳng lẽ vì mình? Hoa Thiên Cốt càng nghĩ lại càng không nhịn cười nổi, vậy thì chứng minh sư tôn rất để ý mình rồi, mặc dù có lẽ không như sự kỳ vọng của bản thân, nhưng cũng đủ để nàng mừng rỡ không thôi.

Thiều Nguyệt ra khỏi cửa, điều chỉnh lại tâm trạng, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đệ tử Thực Sơn kia vẫn còn sợ hãi về việc ban nãy, cậu chàng trả lời một cách đặc biệt cung kính, "Bẩm Kiếm tôn, Vân Ế xuất hiện tại cung Vạn Phúc ạ."

"Ừ, được rồi, các người trước hãy cứ án binh bất động, đừng rút dây động rừng vội, ta sẽ xử lý sau." Thiều Nguyệt biết Vân Ân đã hành động theo kế

hoạch của cô.

"Dạ!"

"Còn nữa, các người đi mời Chương môn các phái đến cung Vạn Phúc đi, nhớ bảo bọn họ phải thu hồi sự hiển hiện đấy, chớ để cho Vân Ế phát giác." Thiều Nguyệt phân phó.

"Dạ!" Đệ tử Thục Sơn kia nhận lệnh lùi đi.

Hoa Thiên Cốt đi ra, hỏi, "Sư tôn ơi, có chuyện gì thế?"

Thiều Nguyệt quay đầu lại bật cười, "Vân Ế trúng kế rồi."

"Thật ư?" Hoa Thiên Cốt không ngờ Vân Ế lại để lộ chân tướng sớm như vậy.

Thiều Nguyệt nhận ra sự nghi ngờ của Hoa Thiên Cốt, "Ta đã giao Mẫn Sinh cho hấn, ắt hấn hấn sẽ đi tìm Vân Ân hòng phá bỏ lời nguyện rủa của gia tộc, nhưng Vân Ân đã trốn ra ngoài rồi, Vân Ế nhất định sẽ đuổi theo để giết chết cậu ta trước mặt bao người khác nữa."

Hoa Thiên Cốt bừng hiểu, "Cho nên sư tôn mới bảo Vân Ân trốn vào cung Vạn Phúc?"

"Ừ, dưới con mắt chăm chú của tất cả mọi người, thân phận của Vân Ế chắc chắn sẽ bại lộ, còn hấn thì cũng chẳng còn đường thoát thân." Thiều Nguyệt gật đầu, "Tốt lắm, Tiểu Cốt à, chúng ta đi thôi."

"Dạ vâng, sư tôn!" Hoa Thiên Cốt bám theo Thiều Nguyệt, cao hứng nắm lấy tay cô, Thiều Nguyệt hơi chậm bước chân, sau đó cô nhẹ lắc đầu, nhất định là do mình suy nghĩ nhiều, rồi nắm lại tay Hoa Thiên Cốt.

Vân Ân đeo mặt nạ của Vân Ế chạy đến cung Vạn Phúc, Vân Ế cảm theo thanh Mẫn Sinh đuổi đánh, "Chạy à? Ngươi còn muốn chạy đi đâu? Ngày trước là ngươi đã xuất hiện giữa đại điện ư?"

Vân Ân tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt giống Vân Ế như đúc, "Vân Ế, dừng tay lại đi, đệ không thể tiếp tục sai lầm được nữa."

"Hừ! Sai? Sai là sao? Từ bé đến lớn, ta luôn phải sống dưới cái bóng của ngươi, chẳng lẽ như thế không phải là sai sao?" Vân Ế oán hận vô cùng.

Vân Ân nhìn thanh Mẫn Sinh trong tay Vân Ế, hấn bật cười thư thái, "Cuối cùng đệ cũng đã có được thứ mà đệ hằng mong ước, Mẫn Sinh sao, tới đây đi, một nhát giết chết ta đi, rồi mọi ân oán của chúng ta sẽ chấm dứt."

"Ta giết ngươi cũng vì muốn tốt cho ngươi, bởi vì ta không muốn trông thấy ngươi chịu khổ nữa."

"Ta đã sớm chờ ngày này rồi, đệ ra tay đi!"

"Chẳng lẽ ngươi không trách móc ta sao?"

"Không trách!" Vân Ân lắc đầu, "Chỉ khi ta chết đi thì đệ mới được tự do, đây là việc duy nhất ta có thể làm để đền đáp cho đệ, đệ hãy động thủ đi."

Vân Ế nâng thanh Mẫn Sinh lên, thanh Mẫn Sinh phả ra ánh sáng màu hồng, nhắm thẳng đến giữa chân mày Vân Ân, Vân Ân nhắm mắt lại, chờ y ra tay, Vân Ế quát to, "aaaaa...." rồi đâm đến, nhưng chờ đến khi khoảng cách chỉ còn một li thì y dừng lại, Vân Ân mở mắt đầy thắc mắc, Vân Ế nghiêng răng nghiêng lợi, "Luôn là ngươi nợ ta, là ngươi nợ ta!"

"Giết ta đi, nếu như làm thế có thể khiến đệ thanh thản, ta nguyện ý." Vân Ân nói những lời từ tận sâu đáy lòng, Vân Ế có vẻ xúc động, hốc mắt y ửng đỏ, tay đang nắm chặt Mẫn Sinh cũng run rẩy, Vân Ân nói tiếp, "Hận thì hận, ta cũng biết đã quá muộn rồi, ta đã không thể bảo vệ được đứa em trai của ta, lại để nó chịu nhiều tổn thương như vậy...."

"Đừng nói nữa!" Vân Ế gào lên, y nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt lấy chuôi kiếm, dồn hết sức đâm về phía Vân Ân, một luồng ánh sáng trắng thoáng vụt qua, đánh rơi Mẫn Sinh trên tay Vân Ế, Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đến đại điện, Vân Ế định nhặt Mẫn Sinh lên thì Thiều Nguyệt chột nghiêng mình, phát tay một cái, thanh Mẫn Sinh lập tức quay trở về với cô, cô lấy kiếm kề sát cổ Vân Ế, Vân Ế không dám động đậy.

Hoa Thiên Cốt mãi một tiến tới bên cạnh Vân Ân, "Vân Ân sư huynh, huynh không sao chứ?"

"Không sao hết, Chương môn à." Vân Ân lắc đầu.

Vân Ế nhìn Thiều Nguyệt, "Rõ ràng ngươi đã biết, còn do dự gì nữa, giết ta đi!"

Thiều Nguyệt buông thanh Mẫn Sinh xuống, Vân Ân vội quỳ gối trước mặt Thiều Nguyệt, "Kiếm tôn, ngài hãy bỏ qua cho Vân Ế đi, đệ tử cam tâm tình nguyện chịu chết thay cho đệ ấy."

Vân Ế bật cười vang, "Ngươi cho rằng làm vậy thì ta sẽ tha thứ cho ngươi ư? Ngươi cho rằng như vậy thì có thể trả lại hơn hai mươi năm ta chịu tội thay ngươi sao? Ta muốn ngươi nợ ta cả đời, ha ha ha..."

"Vân Ế! Ngươi đã phạm phải khi sư diệt tổ, tội lỗi ngập trời, vì sao đến tận bây giờ vẫn chưa hề tỉnh ngộ?" Hoa Thiên Cốt bức bối.

"Bớt nói nhảm đi! Thắng làm vua, thua làm giặc, giết ta đi!" Vân Ế một lòng chỉ muốn chết.

"Kiếm tôn, ngài đã đáp ứng ta là sẽ cho Vân Ế thêm một cơ hội, ta sẽ dẫn dắt đệ ấy hướng thiện mà." Vân Ân vẫn van xin.

Thiều Nguyệt đưa thanh Mẫn Sinh cho hắn, "Quyết định nằm trong tay con."

Vân Ân nhận lấy Mẫn Sinh, đứng dậy, "Kiếm tôn à, nhất định con sẽ trong nom đệ ấy thật tốt, không để đệ ấy ra ngoài hại người nữa, cũng sẽ không để đệ ấy chịu bất kỳ thương tổn nào."

Ôn Phong Dư ở trong bóng tối nghe lén được bên hoàng hốt, không được rồi, trong tay cái thứ giả mạo Vân Ân - Vân Ế này đang giữ độc của Lư Bốc Nguyên, nếu để hắn sống sót thì chắc chắn sẽ liên lụy tới mình, nghĩ đến đây, Ôn Phong Dư trong nháy mắt hiện thân, đánh một chưởng về phía Vân Ế.

Thiều Nguyệt đang đứng cạnh Vân Ế, cô phát hiện có động tĩnh bên vội kéo Vân Ế tới đứng sau lưng, một chưởng giăng co với Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư thất sắc, "Sao lại ngăn ta?"

"Việc xử phạt Vân Ế là do mình Vân Ân quyết định, bất kỳ ai cũng không được nhúng tay vào." Dứt lời, Thiều Nguyệt dùng hai tay đẩy một cái, Ôn Phong Dư bị ngã lùi về sau mấy bước. Ngay tại thời điểm Thiều Nguyệt vẫn chưa thu hồi lại chiêu thức, ánh mắt thâm độc của Vân Ế đánh về phía Thiều Nguyệt, sau đó y lấy tay phải đánh một chưởng về phía cô.

"Sư tôn!" Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng vội vàng tiến đến chắn đằng sau lưng Thiều Nguyệt, một nhát này của Vân Ế đánh vào ngực Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt vội xoay người ôm lấy nàng, sau đó phát ông tay áo đánh bay Vân Ế ngã xuống đất, cô ôm Hoa Thiên Cốt, lo lắng gọi, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..."

Vân Ế được như ý bên cười vang, "Ha ha ha, Thiều Nguyệt ơi, đây là độc của Lư Bốc Nguyên đấy, trên khắp thiên hạ này cũng chẳng thể kiếm được thuốc giải đâu, ngươi cứ nhìn Hoa Thiên Cốt chết dần chết mòn đi! Ha ha ha..." Rồi y nhìn về phía Ôn Phong Dư, "Cơ mà, cơ mà hắn là Ôn Chương môn còn thua thiệt hơn ngươi nhiều, ông ta ấy à.... ha ha ha..."

Ôn Phong Dư thầm kêu toi rồi, đây là kết quả mà y không muốn thấy nhất, không ngờ mục tiêu của Vân Ế lại lại Thiều Nguyệt, bây giờ đệ tử của cô ta là Hoa Thiên Cốt lại trúng độc, vậy thì đôi Ngọc Trọc của y còn chỗ đứng nào trên tiên giới nữa đây?

"Chương môn!" Vân Ân nhìn thấy Hoa Thiên Cốt bị trúng độc thì tức giận quay sang nhìn Vân Ế, "Vân Ế! Sao đệ có thể làm hại Chương môn chứ?" Vân Ân hướng mũi Mẫn Sinh về phía Vân Ế, thế nhưng Vân Ế chỉ cười, "Ta chống mắt lên xem các phái tiên giới các người còn có thể đoàn kết nhất trí, chung tay giúp sức được nữa hay không, ha ha ha..."

"Vân Ế!" Vân Ân mãi không thể xuống tay, Vân Ế thừa dịp này bên đứng dậy, bắt lấy Mẫn Sinh trong tay Vân Ân, cắm nó vào bụng mình.

Vân Ân kinh ngạc nhìn Vân Ế, ôm lấy y đang trên đà ngã quỵ, "Đệ, đệ, đệ... sao đệ lại..."

Vân Ế cười một tiếng đầy khó nhọc, "Bị Mẫn Sinh đâm quả nhiên là không đau, cũng không khổ, lần này, cuối cùng ta cũng đã được giải thoát...." Sau đó y nhắm mắt lại, chết đi.

"Đệ đệ...." Vân Ân bật khóc.

"Tiểu Cốt!" Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt miệng tràn máu đen, môi tím bầm thì đau lòng không thôi, cô đặt Hoa Thiên Cốt ngồi dưới đất, còn cô thì tĩnh tọa sau lưng nàng nhằm hút hết chất độc của nàng sang người mình.

Hoa Thiên Cốt nhận ra ý định của Thiều Nguyệt, nàng nghiêng đầu ngăn cản, "Sư tôn, đừng, đừng mà...."

"Tiểu Cốt, con yên tâm, vì sư là Thượng tiên, sẽ không sao hết, con không cần nói gì." Thiều Nguyệt vừa đáp vừa đưa tay làm phép, độc trong người Hoa Thiên Cốt dần dần bị hút vào tay của Thiều Nguyệt.

Tất cả mọi người trong đại điện kinh ngạc vô cùng, không ngờ Thiều Nguyệt lại sẵn sàng từ bỏ tính mạng để cứu đồ đệ của mình, Đông Phương Úc Khanh nhìn sắc mặt Hoa Thiên Cốt từ từ hồi phục, nhưng sắc mặt Thiều Nguyệt lại dần trở nên tái nhợt thì khiếp sợ vạn phần, tình sư đồ giữa Thiều Nguyệt và Cốt Đầu lại sâu đến nhường ấy ư?

Ôn Phong Dư thấy Thiều Nguyệt không quản sống chết bên vội vàng nói, "Thiều Nguyệt, cô đang tự kết liễu bản thân đấy, biết không?" Y cũng không muốn hại chết Kiếm tôn Thiều Nguyệt, đây đường đường là một Thượng tiên Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt sao có thể sánh bằng.

Thiều Nguyệt không nhìn y, cô trả lời với vẻ kiên định, "Tiểu Cốt là đồ đệ của ta, đương nhiên ta phải cứu con bé!" Thiều Nguyệt thu hồi công lực, lập tức che ngực phun một bọc máu đen.

Hoa Thiên Cốt lập tức xoay người đỡ lấy Thiều Nguyệt, "Sư tôn, sư tôn..." Nhìn bộ dáng thống khổ của Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Phong Dư, "Ôn Chương môn, độc này không phải do ngài luyện chế ư? Chẳng lẽ ngài không có thuốc giải hay phương pháp cứu chữa nào hay sao?"

"Ồi...." Ôn Phong Dư cực kỳ khổ sở, "Lư Bốc Nguyên là Thần Khí, độc do nó luyện chế há có thể thích thì giải đâu?"

"Chẳng lẽ không còn cách nào khác ư?" Hoa Thiên Cốt thương tâm nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt vì nàng nên mới hấp thụ chất độc nên giờ nàng cũng muốn bất chước, hút hết chất độc từ Thiều Nguyệt.

"Cốt Đầu!" Đông Phương Úc Khanh vội chạy đến ngăn cản, "Nàng định làm gì vậy?"

"Ta hút chất độc cho sư tôn!" Hoa Thiên Cốt hất tay Đông Phương Úc Khanh ra, đưa tay phải áp lấy tay phải của Thiều Nguyệt, vận công hòng hút ngược chất độc trở lại.

"Cốt Đầu à..." Đông Phương Úc Khanh lo lắng.

Thiều Nguyệt nắm thật chặt lấy tay phải của Hoa Thiên Cốt, ngăn cản nàng tiếp tục vận công, "Tiểu Cốt..."

"Sư tôn, người mau buông ra đi, Tiểu Cốt sẽ vì người..." Hoa Thiên Cốt tính tránh Thiều Nguyệt, song Thiều Nguyệt lại tranh thủ lấy tay trái đánh vào gáy Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt lập tức ngất xỉu, ngã vào trong lòng Thiều Nguyệt.

Đông Phương Úc Khanh ngồi xổm xuống, "Cốt Đầu..."

Thiều Nguyệt nhìn về phía Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương Úc Khanh à, đưa Tiểu Cốt về phòng đi."

"Kiếm tôn, còn ngài..." Đông Phương Úc Khanh ôm lấy Hoa Thiên Cốt, hỏi.

Thiều Nguyệt không trả lời anh chàng, cô gượng dậy, nhìn Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư chợt dạ đánh mắt đi nơi khác, Thiều Nguyệt bảo, "Lư Bốc Nguyên, ta hy vọng ngài sẽ giữ nó thật tốt, đừng để bị kẻ khác lợi dụng nữa."

"Ta..." Ôn Phong Dư không thể đáp trả, quả thật y đã bị Vân Ế lợi dụng.

Thiều Nguyệt nói xong bèn hóa thành một luồng ánh sáng màu bạc vụt biến mất, Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt trong ngực, chậm rãi ôm chặt lấy nàng, Cốt Đầu và Thiều Nguyệt, ai cũng hết lòng vì đối phương, không tiếc cả tính mạng của mình, tình cảm giữa hai người, thật sự khiến cho kẻ khác ngưỡng mộ!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cam Kết

Tin Thiều Nguyệt trúng độc lư Bốc Nguyên đã truyền tới tận Trường Lưu, ba người Bạch Tử Họa và Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc lo lắng không thôi, Sênh Tiêu Mặc nhíu mày, "Sao tự dung tiểu sư muội lại trúng độc của lư Bốc Nguyên chứ, không phải nó đã được Ôn Chương môn của đời Ngọc Trọc bảo quan ư?"

Ma Nghiêm lộ rõ vẻ tức giận, y phát ông tay áo, "Hừ! Ôn Phong Dư kia vẫn luôn chẳng coi Trường Lưu của chúng ta ra cái gì, trước nay mỗi lần chúng ta đề nghị phân phối lại Thần Khí thì hắn luôn phản đối, bây giờ thì lời cái đuôi muốn hãm hại sư muội ra rồi!"

Bạch Tử Họa cũng khề nhăn mày, "Sư huynh à, chúng ta chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, đừng suy đoán nữa."

"Nhưng Tử Họa, thật sự thì sư muội đã trúng phải độc của lư Bốc Nguyên mà, Ôn Phong Dư còn lâu mới thoát được!" Ma Nghiêm nổi cơn thịnh nộ.

"Vói tu hành của Tiểu Nguyệt thì đâu có nhiều thứ có thể gây tổn thương đến con bé cơ chứ, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó ở Thục Sơn." Bạch Tử Họa trầm tư, trong lòng chàng cũng vô cùng lo cho Thiều Nguyệt.

Sênh Tiêu Mặc đánh quạt xếp vào lòng bàn tay mình, "Cơ mà lần nào tiểu sư muội xuống núi cũng trở về cùng một thân đầy thương tích, trong khi rõ ràng tu vi của tiểu sư muội không hề kém cỏi?"

Sênh Tiêu Mặc vừa dứt lời thì đột nhiên Bạch Tử Họa bừng hiểu, hình như lần nào Tiểu Nguyệt bị thương cũng là vì Thiên Cốt, chẳng lẽ... Bạch Tử Họa cả kinh, chàng mãi một phi thân về điện Tuyệt Tình, Ma Nghiêm với Sênh Tiêu Mặc thắc mắc dõi theo phương hướng Bạch Tử Họa rời đi, cả hai trở mắt nhìn nhau rồi lại tiếp tục cau mày buồn phiền, nên giải độc cho Thiều Nguyệt thế nào đây.

Bạch Tử Họa vừa về tới điện Tuyệt Tình đã lấy đá Nghiêm Sinh của Thiều Nguyệt ra, quả nhiên, đá Nghiêm Sinh của Tiểu Nguyệt hầu như đã bị bao phủ bởi ánh vàng, chàng lại lấy đá Nghiêm Sinh của mình, nó đã sớm khôi phục lại màu sắc vốn có, Bạch Tử Họa xiết chặt hòn đá Nghiêm Sinh, sau đó lập tức lên đường đến Thục Sơn.

Hoa Thiên Cốt đang nằm trên giường của mình, Đông Phương Úc Khanh ở bên chăm sóc cho nàng, chợt Hoa Thiên Cốt hét lên, "Sư tôn!" Rồi ngồi dậy, Đông Phương Úc Khanh vội đỡ nàng, "Cốt Đầu à, nàng tỉnh..."

Hoa Thiên Cốt lo sợ nắm lấy ống tay áo Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương ơi, sư tôn đâu rồi? Sư tôn thế nào rồi?"

"À..." Đông Phương Úc Khanh muốn nói lại thôi, Hoa Thiên Cốt thấy thế thì lại càng bất an, "Đông Phương, huynh mau trả lời ta, rốt cuộc thì sư tôn sao rồi?"

"Kiếm tôn..." Đông Phương Úc Khanh rừ mi mắt, "Sau khi nàng ngất xỉu, Kiếm tôn đã biến mất rồi."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Vậy sư tôn đi đâu?"

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "E rằng... đã không còn ở Thục Sơn nữa."

Hoa Thiên Cốt cả kinh ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Úc Khanh, sau đó nàng nhanh chóng bước xuống giường, Đông Phương Úc Khanh mãi một giây nàng lại, "Cốt Đầu à, Cốt Đầu, nàng định làm gì?"

"Ta phải đi tìm sư tôn!" Hoa Thiên Cốt đẩy Đông Phương Úc Khanh ra, chạy khỏi căn phòng, trùng hợp lại đụng phải Vân Ân, Vân Ân hành lễ, "Chường môn."

Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi, "Vân Ân ơi, huynh có biết sư tôn đi đâu không?"

"Chường môn..." Vân Ân áy náy, "Đệ tử đã tìm khắp toàn bộ Thục Sơn rồi mà vẫn không tìm thấy tung tích Kiếm tôn."

"Sao lại thế? Sư tôn còn đang trúng độc mà, bây giờ lại chẳng ai biết người đã đi đâu, phải làm thế nào đây?" Hoa Thiên Cốt trở nên cuống cuồng.

"Cốt Đầu..." Đông Phương Úc Khanh bước ra, anh chàng không biết phải an ủi nàng thế nào.

"Chường môn, có trách hãy trách đệ tử, nếu đệ tử có thể ngăn Vân Ân sớm hơn đã tốt." Vân Ân hết sức áy náy.

Bấy giờ một luồng ánh sáng hồng thoáng qua, thanh kiếm Mẫn Sinh đột ngột xuất hiện giữa sân, Hoa Thiên Cốt nhìn Mẫn Sinh, đột nhiên nàng nhớ khi còn ở nước Thục, Mẫn Sinh đã xảy ra hiện tượng cộng hưởng với Kinh Lôi của sư tôn, nàng vội chạy tới, "Mẫn Sinh à, sư tôn bảo người có linh tính, vậy người có biết sư tôn đang ở đâu không? Hơn nữa không phải người có phản ứng với Kinh Lôi hay sao? Van xin người, hãy mau nói cho ta biết tung tích của sư tôn đi!"

"Cốt Đầu à, nàng đang làm gì vậy?" Đông Phương Úc Khanh không hiểu hành động của Hoa Thiên Cốt, anh chàng cho rằng nàng quá hoảng rồi.

"Chường môn..." Vân Ân cũng không hiểu, sao hán lại càng không hiểu lí do mà bỗng dưng Mẫn Sinh lại xuất hiện tại đây, rõ ràng hán đã cất nó trong phòng, chỉ chờ Kiếm tôn quay lại sẽ trả cho cô.

Ai ngờ, một chuyện khiến không ai có thể tưởng tượng nổi đã xảy ra, thanh Mẫn Sinh như cũng có suy nghĩ vậy, nó kêu keng một tiếng rồi bay đi, Hoa Thiên Cốt thấy vậy bèn kêu lên, "Thanh Tuyền!" Sau đó ngửa kiếm bám theo.

"Cốt Đầu..."

"Chường môn..."

Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân vội gọi, song Hoa Thiên Cốt đã đi mất dạng.

Trong điện Thất Sát, Thiện Xuân Thu cũng nghe thấy tin đồn Thiệu Nguyệt trúng độc, Khoáng Dã Thiên bật cười, "Hộ pháp, kẻ của ngài thật quá cao minh, Thiệu Nguyệt xong đời thật rồi."

Thiện Xuân Thu khinh thường, "Hừ! Có thể đầu lại ta sao!"

"Cơ mà," Khoáng Dã Thiên lo lắng, "Nếu Thánh quân biết Thiệu Nguyệt trúng độc, chắc chắn người sẽ đi tìm thuốc giải cho à, hộ pháp à, chúng ta phải mau chóng dâng đàn Hành Thi..."

Thiện Xuân Thu gật đầu, sau đó gả ra lệnh cho thuộc hạ, "Truyền lệnh của ta, phong tỏa hết toàn bộ tin tức, đừng để thế giới bên ngoài ảnh hưởng đến Thánh quân."

Một đồ đệ Thất Sát đứng sau lưng Thiện Xuân Thu quỳ xuống, "Dạ vâng, thưa hộ pháp!" xong rồi đi.

Sát Thiên Mạch nhăm chán ngồi trên ghế, cảm gương tự ngắm mình, càng ngắm lại càng hài lòng, Thiện Xuân Thu bung một chiếc đĩa bạc thấp thỏm tiến vào, Sát Thiên Mạch đặt gương xuống, "Haizzz, đáng lẽ ra ta vẫn còn đang đi du ngoạn với Thiệu Nguyệt và bé con mà..."

Thiện Xuân Thu nghe xong trầm mặc chốc lát, gả cổ nén giận, cúi đầu nói, "Thánh quân..."

Sát Thiên Mạch hỏi, "Thiện Xuân Thu, người đi hỏi thăm cho ta một chút, xem xem tình trạng đạo gần đây của Thiệu Nguyệt với bé con thế nào, sắp tới

ngày giỗ của Lưu Hạ rồi, ta muốn hai người bọn họ ghé qua đây với ta."

"Thánh quân, bây giờ Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang ở Thục Sơn, chuẩn bị cho đại điển kế nhiệm, e rằng... không rảnh đâu ạ." Thiện Xuân Thu có tình giấu giếm tin Thiệu Nguyệt bị trúng độc, thấy vẻ mặt của Sát Thiên Mạch thất vọng thì gã vội nâng cao vật ở trên tay, "Thánh quân à, đây à một chén canh hạt sen trộn mộc nhĩ, mời Thánh quân thưởng thức."

"Ồ?" Sát Thiên Mạch bấy giờ mới liếc nhìn Thiện Xuân Thu, "Sao tự xưng người lại làm những thứ này?"

Thiện Xuân Thu mỉm một tỏ vẻ trung thành, "Chỉ cần vì Thánh quân thì thuộc hạ cam tâm tình nguyện làm mọi thứ."

Sát Thiên Mạch bật cười, "Nhìn người thành tâm như vậy, ta cũng sẽ không khách khí." Hắn nâng cái bát trong khay lên, cầm thìa chậm rãi nếm thử.

Thiện Xuân Thu sốt sắng ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch, song lúc Sát Thiên Mạch quay sang nhìn gã, Thiện Xuân Thu lại vội cúi xuống, không dám đối mặt với Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch nếm thử một thìa xong mỉm cười, "Không tệ, tài nấu nướng của người..." chưa dứt lời, Sát Thiên Mạch đã cảm thấy có gì đó sai sai, hần kinh ngạc chỉ tay về phía Thiện Xuân Thu, "Người..." rồi bất tỉnh.

Thiện Xuân Thu nhìn Sát Thiên Mạch ngã trên ghế ngồi, gã đặt chiếc khay trên tay xuống, từng bước từng bước tiến lại gần, "Thánh quân à, ngài không nhớ thì thuộc hạ sẽ nói cho ngài nhớ," gã ngồi xổm bên cạnh Sát Thiên Mạch, "Ngài từng bảo muốn thống nhất thiên hạ, hết thấy những gì ta làm cho ngài ngày hôm nay, đều là vì nguyện vọng lớn của Thánh quân, hy vọng sẽ có một ngày, Thánh quân có thể hiểu được nỗi khổ tâm của thuộc hạ, cho nên, ngài hãy quên Lưu Hạ và Thiệu Nguyệt đi đi, hãy quên đi tất cả những đau khổ của quá khứ!" Thiện Xuân Thu nắm lấy ống tay áo của Sát Thiên Mạch, "Thánh quân chỉ cần quên thôi, ta sẽ, ta sẽ làm mọi việc vì ngài." Sau đó gã đập đầu với Sát Thiên Mạch một cách đầy cung kính.

Hoa Thiên Cốt vẫn phi hành trên không để bám đuôi Mẫn Sinh, lòng nàng nóng như lửa, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Su tôn à, ngàn vạn lần xin người đừng gặp phải chuyện gì, su tôn..."

Bấy giờ bỗng dưng Mẫn sinh đột ngột chuyển hướng, Hoa Thiên Cốt phản ứng kịp, tại một nơi tầm thường có đại mộc um tùm, thanh Mẫn Sinh trực tiếp bay vào. Hoa Thiên Cốt hơi chần chừ, nàng cho rằng trước mắt là đường cùng, song nghĩ đến tình trạng của su tôn, nàng vẫn gạt bỏ hết nghi ngờ để dứt khoát bám theo.

Vào xong, Hoa Thiên Cốt mới phát hiện hóa ra trong này ẩn một cái hang núi, có điều cửa hang bị cây cối che khuất, khiến cho người ta nghĩ đây là đường cùng, Hoa Thiên Cốt nhảy khỏi thân kiếm Thanh Tuyền, Mẫn Sinh vừa vào đã đầu mất tiêu, Hoa Thiên Cốt lần mò dựa theo phương hướng phát ra ánh sáng màu hồng, vừa quét một ngã rẽ, nàng đã phát hiện ra Mẫn Sinh đang cắm dưới đất. Hoa Thiên Cốt bước nhanh về phía trước, chợt nàng bị bật ngược trở lại vì một bức bình phong.

Tiền lực quen thuộc như thế, Hoa Thiên Cốt cả kinh đứng dậy, "Su tôn, su tôn..." Nàng gắng sức phá bỏ bình phong, thậm chí còn dùng lực để công kích, song chẳng có bất kỳ hiệu quả nào. Hoa Thiên Cốt nhìn Mẫn Sinh, nàng tiến đến rút kiếm, "Mẫn Sinh à, người là Thần Khí, nhất định có thể hủy lớp bình phong này, phải không?"

Mẫn Sinh phát quang như muốn trả lời nàng, Hoa Thiên Cốt ngưng tụ thần khí, chém một nhát về phía tấm bình phong, thời điểm Mẫn Sinh gắng co cùng sấm sét bao bọc cho tấm bình phong, tay Hoa Thiên Cốt bắt đầu tê dại. Hoa Thiên Cốt gắng đứng vững hồi lâu, cuối cùng tấm bình phong cũng bắt đầu rạn vỡ, sau đó tan thành từng mảnh vụn, Hoa Thiên Cốt còn chưa thu hồi công lực thì thanh Mẫn Sinh đã lòi nàng tiến lên phía trước.

Dừng ngay một huyết động nhỏ, Hoa Thiên Cốt hoàn hồn đã trông thấy Thiệu Nguyệt nằm trên nền đất, nàng vội tiến lại gần, đỡ lấy Thiệu Nguyệt, khỏe miệng Thiệu Nguyệt còn một vết máu đen chưa khô, Hoa Thiên Cốt bật nước nỏ, "Su tôn ơi, su tôn, cuối cùng Tiểu Cốt cũng tìm thấy người, người đừng bỏ rơi Tiểu Cốt, đừng bỏ lại Tiểu Cốt," Hoa Thiên Cốt ôm Thiệu Nguyệt vào lòng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, "Su tôn à, người đã đáp ứng con, đã đáp ứng con..." Hoa Thiên Cốt nhớ lại cảnh nàng và su tôn đã móc ghẹo tay nhau, "Su tôn, người đã hứa..."

"Tiểu Cốt..." Thiệu Nguyệt suy yếu mở mắt, giọng lên, "Sao con lại tới đây?"

Hoa Thiên Cốt vội nắm lấy tay Thiệu Nguyệt, đặt nó lên mặt mình, "Su tôn, Tiểu Cốt cho rằng người đã bỏ rơi con."

Thiệu Nguyệt nở nụ cười mệt mỏi, "Sao có thể chứ, vì su đã hứa với Tiểu Cốt, không bỏ lại con, Tiểu Cốt quên rồi ư?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Tiểu Cốt không quên, con chỉ sợ su tôn sẽ không thể chịu được." Sau đó nàng nghĩ tới việc Thiệu Nguyệt đã hút chất độc cho nàng, nàng lại mỉm một đỡ lấy Thiệu Nguyệt, "Su tôn, người đã hút chất độc cho con, Tiểu Cốt cũng có thể hút chất độc cho người, con sẽ giúp người..."

Thiệu Nguyệt vội giữ lấy cánh tay Hoa Thiên Cốt đặt sau lưng cô, lắc đầu, "Vô dụng thôi, Tiểu Cốt à, độc này đã lan tới tận lục phủ ngũ tạng của ta rồi, vô dụng..."

Hốc mắt Hoa Thiên Cốt ửng đỏ, "Su tôn ơi, sao người lại cứu Tiểu Cốt chứ, con thà rằng người bị trúng độc là con còn hơn."

"Nói gì ngốc nghếch vậy?" Thiệu Nguyệt gắng nâng tay xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Còn nhớ cam kết của ta trong đại điển báisư chứ?"

Hoa Thiên Cốt cắn môi dưới, nàng gạt đầu, Thiệu Nguyệt lặp lại, "Vi sẽ đã nói sẽ bảo hộ con cả đời," sau đó cô dịu dàng nhìn Hoa Thiên Cốt, "Sao có thể để con chết vì ta?"

"Su tôn..." Hoa Thiên Cốt vội nói, "Tiểu Cốt sẽ còn sống rất lâu mà, su tôn cũng sẽ không chết đâu, nếu không thì chứng tỏ su tôn nuốt lời."

"Ha ha..." Thiều Nguyệt bật cười, "Ừ nhì, còn chưa thấy Tiểu Cốt thành tiên mà?"

"Vâng, vâng," Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, Thiều Nguyệt tự hỏi liệu khi mình chết đi thì có quay về thế giới cũ được nữa không, cô an ủi Hoa Thiên Cốt, "Cho dù vì sư có chết ở thế giới này, thì cùng lắm cũng chỉ quay về quê hương cũ, Tiểu Cốt đừng lo."

"Tiểu Cốt không hiểu ý của sư tôn, nhưng Tiểu Cốt biết, dù sư tôn có ở thế giới nào đi chăng nữa, Tiểu Cốt cũng không bao giờ hy vọng sư tôn sẽ chết!" Dứt lời, Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy Thiều Nguyệt, cảm nằng đặt trên bả vai cô, "Nếu sư tôn chết, Tiểu Cốt cũng không sống một mình!"

"Tiểu Cốt à!" Thiều Nguyệt thốt lên, cô muốn tránh thoát khỏi cái ôm của Hoa Thiên Cốt, song sau đó lại ho khan.

Hoa Thiên Cốt mãi một xoa lưng Thiều Nguyệt, "Thế nên sư tôn ơi, người nhất định phải sống, ít nhất là vì Tiểu Cốt, có được không?"

Trái tim Thiều Nguyệt như được sưởi ấm, quả thực thì cô không thể trách cứ Hoa Thiên Cốt, ngay tại điểm xuất phát, nàng đã luôn sống vì cô, nàng tốt như vậy, sao cô có thể cự tuyệt nàng chứ? Thiều Nguyệt nâng hai tay lên, ôm lấy Hoa Thiên Cốt, gật đầu, "Được, vì sư đáp ứng con."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nụ Hôn Máu

Đường Bảo lao như một con bão vào viện của Thiều Nguyệt trong điện Tuyệt Tình, vừa chạy vừa la hét, "Tử Mạch tỷ tỷ, không xong rồi, nghe nói Kiếm tôn bị trúng độc!"

Tử Mạch đang nhắm mắt tĩnh tọa, cảm nhận tiên lực của Thiều Nguyệt trên thân thể thì đột nhiên bị Đường Bảo quấy nhiễu, nàng cau mày nhìn về hướng người đang tiến tới, "Con sâu ngốc này, muội không thể yên lặng một chút sao?"

Đường Bảo thấy Tử Mạch tĩnh tọa bèn cho rằng nàng đang tu luyện, con bé quên không so đo chuyện nàng gọi nó là Con Sâu Ngốc, mãi một chạy lại, "Tỷ còn có tâm trạng để tu luyện à? Kiếm tôn xảy ra chuyện rồi!"

Tử Mạch cúi đầu suy ngẫm, "Chả trách, ngay lúc mới bắt đầu, ta đã không cảm nhận được tiên lực của chủ nhân nữa."

"?" Đường Bảo phản ứng nhanh, "Mới vừa rồi tỷ đang tìm kiếm tiên lực của Kiếm tôn ư?"

Tử Mạch gật đầu, "Đúng, muội bảo chủ nhân bị trúng độc?"

Đường Bảo đáp với vẻ lo lắng, "Vâng, là độc của Lữ Bốc Nguyên, cũng không biết bây giờ thế nào nữa, Tôn thượng đã lên đường đến Thục Sơn rồi."

"Cái gì?" Tử Mạch cả kinh bật dậy, "Lữ Bốc Nguyên không phải là một trong Thần Khí Mười Phương sao?"

"Đúng thế, cho nên mới nói độc này rất khó giải..." Đường Bảo còn chưa dứt lời, Tử Trúc đã vội vàng tiến tới, "Thiều Nguyệt trúng độc của Lữ Bốc Nguyên rồi!"

Tử Mạch gật đầu, "Đường Bảo đã nói cho ta biết."

Tử Trúc vô cùng lo lắng, "Thế làm sao bây giờ? Thiều Nguyệt sẽ không có việc gì chứ? Độc của Lữ Bốc Nguyên thật sự không thể giải được ư?"

Đột nhiên Đường Bảo nghĩ ra, "Tàng Thư Các của Trường Lưu! Không biết chừng ở đó sẽ có đầu mối."

Tử Trúc gật đầu, "Được, vậy ta đi Tàng Thư Các xem thử."

"Nhưng muội lo cho Cốt Đầu lắm, muội phải đi Thục Sơn đây." Đường Bảo nói.

"Ta cũng lo cho chủ nhân, ta đi với muội." Tử Mạch tiến lên phía trước, sau đó nàng lại quay lại nhìn Tử Trúc, Tử Trúc còn đang thắc mắc không biết sao tự dưng nàng lại nhìn mình thì tự dưng Tử Mạch bảo, "Cô không cần lo, nhất định ta sẽ đưa chủ nhân về."

Tử Trúc trầm mặc chốc lát, nàng vẫn luôn cho rằng Tử Mạch không ưa nàng, bởi vì vốn dĩ Tử Mạch lúc nào cũng phớt lờ nàng, nhưng bây giờ nàng lại cảm nhận được sự quan tâm, an ủi, sẽ chia trong lời ban nãy Tử Mạch đã nói, nàng chấp nhận sự thật là Tử Mạch không hề giống như tưởng tượng của nàng, chỉ đơn giản là đối phương không giỏi trong việc biểu đạt cảm xúc mà thôi. Tử Trúc bật cười thoải mái, gật đầu với Tử Mạch, "Được, ta chờ mọi người quay về."

Ánh mắt Tử Mạch lóe sáng, tuy trên mặt không thể hiện gì, song khi mải mốt kéo Đường Bảo rời đi, nụ cười của Tử Trúc đã khắc sâu trong tim nàng.

Khi Bạch Tử Hòa đến Thục Sơn thì Hoa Thiên Cốt đã đi rồi, Vân Ân tiến đến hành lễ, "Bái kiến Tôn thượng!"

Bạch Tử Hòa nhẹ gật đầu, "Tiểu Nguyệt đâu?"

Vân Ân lại lắc đầu, "Tôi tận bây giờ vẫn chưa ai trông thấy bóng dáng Kiếm tôn, Chương môn đã đi tìm."

"Vì sao?" Bạch Tử Hòa không hiểu, thế là Vân Ân thuật lại hết sự tình xảy ra tại Thục Sơn cho Bạch Tử Hòa nghe, Bạch Tử Hòa càng nghe càng nhíu chặt mày, quả nhiên vì Thiên Cốt nên Tiểu Nguyệt mới trúng độc, chẳng lẽ thật sự không thể tránh kiếp sinh tử hay sao? Tại sao Tiểu Nguyệt lại phải thay ta chịu những thương tổn này cơ chứ, Bạch Tử Hòa không ngừng tự trách.

Đông Phương Úc Khanh vừa thấy Bạch Tử Hòa đã trầm mặt lại, Bạch Tử Hòa nhìn về phía anh chàng, "Người cũng ở đây?"

"Sao vậy, ta lại không thể tới ư, ta tới để tham gia đại điển kế nhiệm của Thục Sơn, thuận đường cũng muốn ghé qua thăm Cốt Đầu." Đông Phương Úc Khanh cũng cau mày, anh chàng thờ dãi, ưu sầu nhìn theo hướng Hoa Thiên Cốt đã bỏ đi.

"Thiên Cốt đi hướng đó?" Đột nhiên Bạch Tử Hòa hỏi.

"Hả?" Vân Ân nhất thời không kịp phản ứng, hần vội đáp, "Vâng, Chương môn bám theo thanh Mẫn Sinh, đi về hướng Đông, Tôn thượng à, ngài định đi tìm Chương môn và Kiếm tôn sao? Chúng con cũng đã tìm cả hướng Đông bên ấy rồi, nhưng vẫn chưa thấy tung tích của bọn họ đâu."

"Ta biết." Bạch Tử Hòa gật đầu, sau đó chàng biến thành một vệt sáng trắng bay về phương Đông.

Đông Phương Úc Khanh dõi theo Bạch Tử Hòa, anh chàng cũng lo cho Hoa Thiên Cốt, còn đang nghĩ, hay là lợi dụng lâu Di Hủ để tìm Cốt Đầu nhỉ.

Nghê Mạn Thiên ở Trường Lưu cũng nghe được tin Thiệu Nguyệt trúng độc, nàng nổi cơn thịnh nộ, xách kiếm chuẩn bị xuống núi, Sóc Phong vội vàng ngăn nàng lại, "Cô muốn đi đâu?"

"Ta đi trả thù cho Kiếm tôn, Ôn Phong Dư dám hại Kiếm tôn, ta sẽ quấy rối Ngọc Trọc của lão đến long trời lở đất!" Nghê Mạn Thiên tức giận.

"Cô bình tĩnh một chút đi, Tôn thượng đã đi tìm Kiếm tôn rồi, có lẽ ngài có cách để cứu Kiếm tôn." Sóc Phong khuyên nhủ.

"Sóc Phong à, độc của lư Bốc Nguyên, không cần ta nói hẳn huynh cũng biết, có thể giải được sao? Nếu Tôn thượng đã đi tìm Kiếm tôn, vậy thì ta lập tức đi tìm Ôn Phong Dư tính sổ!" Nghê Mạn Thiên nói xong bên hùng hùng hổ hổ tiến lên phía trước.

Sóc Phong cau mày, "Mạn Thiên...."

Nghê Mạn Thiên thấy Sóc Phong chắn trước mặt mình, nàng nâng kiếm chỉ về phía y, "Sóc Phong, thế huynh có theo ta không đây?"

Sóc Phong trầm mặc chốc lát, thực ra y cũng không yên tâm về Nghê Mạn Thiên, thế nên đành phải thỏa hiệp, gật đầu một cái, bấy giờ Nghê Mạn Thiên mới nhe răng ra cười, "Hướng này này, đi thôi, chúng ta phải trừng trị cái lão Chương môn của đời Ngọc Trọc kia, vì Kiếm tôn!" Sóc Phong nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, xong cũng bám theo.

Trong hang núi, Thiệu Nguyệt tĩnh tọa vận công hòng bức độc trong người, nhưng lần nào cũng coi như phí công, nội thương đến học máu. Hoa Thiên Cốt bung một chén thuốc bước tới, trông thấy Thiệu Nguyệt lại nôn máu đen bên vôi vàng tiến lại gần, cẩn thận đặt bát thuốc xuống, ngồi bên người Thiệu Nguyệt, "Sư tôn, sao người lại thổ huyết rồi, nếu không ép được độc ra thì đừng cố quá." Hoa Thiên Cốt vừa nói vừa lau máu bên khóe miệng cho Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt lắc đầu, giữ lại bàn tay đang lau máu cho mình của Hoa Thiên Cốt, "Không thử thì làm sao biết, nhờ đâu lại thành công."

Hoa Thiên Cốt chợt nhớ đến bát thuốc, nàng nâng bát lên, "Sư tôn, đây là ít thảo dược con hái ở trên núi, có tác dụng giải độc, người uống mau đi."

"Tiểu Cốt..." Thiệu Nguyệt muốn nói, độc của lư Bốc Nguyên thì sao thảo dược tầm thường lại có thể chữa nổi, song khi cô trông thấy ánh mắt mong đợi của Tiểu Cốt lại không đành lòng, Tiểu Cốt chỉ đang ôm chút hy vọng mong manh mà thôi, sao cô lại có thể phá hủy chúng chứ? Thiệu Nguyệt gật đầu, cô nhận lấy cái bát, chậm rãi uống.

Uống xong, Thiệu Nguyệt đưa bát cho Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, con đừng quá quan tâm tới ta, được không, con xem con kia," Thiệu Nguyệt xoa mặt Hoa Thiên Cốt, "Đã có chút bản thủ, gây guộc rồi, vì sư đâu muốn đồ đệ của mình khổ cực như vậy chứ."

"Sư tôn.." Hoa Thiên Cốt cắn môi dưới, nàng gật đầu, "Được, Tiểu Cốt sẽ chú ý, sư tôn phải nhanh khỏe nhé, đến lúc đó người sẽ thấy Tiểu Cốt mập thật là mập."

Thiệu Nguyệt ngăn người rồi bật cười, "Được, vì sư phải mau khỏe thôi, nếu không Tiểu Cốt lại chê sư tôn nuột lòi."

"Ha ha..." Hoa Thiên Cốt cũng bật cười, "Sư tôn thật là nhỏ mọn, người vẫn còn nhớ ư?"

"À, đương nhiên, lời Tiểu Cốt nói, sao vì sư có thể quên chứ?" Thiệu Nguyệt dịu dàng đáp.

"Su tôn..." Hốc mắt Hoa Thiên Cốt ửng đỏ, nàng không muốn để Thiệu Nguyệt trông thấy bèn nằm lên đùi cô, nhắm mắt lại, khóe mắt vẫn lưu lại một giọt lệ.

Thiệu Nguyệt biết Hoa Thiên Cốt đang khóc, song cô không muốn nói ra những lời an ủi trái lương tâm vào thời điểm hiện tại, cô biết Tiểu Cốt không muốn để cô phát hiện nên mới nằm xuống, Thiệu Nguyệt cũng làm bộ như không hay, cô chỉ lẳng lặng vuốt ve mái tóc của nàng. Đột nhiên một cơn đau ập tới ngực Thiệu Nguyệt, cô một vừa che miệng, vừa cố nén để Hoa Thiên Cốt không nhận ra. Cổ họng dần ngứa ngáy, tiếng ho khan vẫn buột miệng, nhưng Thiệu Nguyệt vẫn bất chấp lấy tay che đi, gắng sức nhẫn nhịn, chỉ vì cô thật sự không muốn Hoa Thiên Cốt phải lo lắng.

Thiệu Nguyệt cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, hình như nàng đã ngủ, cô ước chừng một lượng tiên lực còn có thể sử dụng để bao trùm toàn thân Hoa Thiên Cốt, tránh cho nàng bị cảm lạnh giữa cái sơn động giá buốt này, sau đó cô mới an tâm nhắm mắt.

Cứ thế, mỗi ngày Hoa Thiên Cốt đều lùng tìm thảo dược giải độc ở trong núi, sau đó nấu thuốc để dâng cho Thiệu Nguyệt uống. Thiệu Nguyệt cũng thuận theo ý nàng, uống đến không sót một giọt, vốn nàng vẫn hy vọng những thảo dược ấy có chút hiệu quả, nhưng dần dà, nàng cũng phát hiện ra sắc mặt Thiệu Nguyệt ngày càng tái, môi cũng thất sắc, nàng tránh không khỏi nổi giận, chẳng lẽ thật sự không còn có thể cứu được sư tôn ư? Hoa Thiên Cốt bực bội, dậm một dậm xuống nền đất.

Cho đến khi tay mình chảy máu khiến cho cây cỏ xung quanh khô héo, Hoa Thiên Cốt mới mài một rút tay lại, nàng nhìn máu ướt tay mình, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó để rồi vội vàng thả hết đồng thảo dược trên tay, quay về hang động.

Thiệu Nguyệt lại thất bại trong việc vận công bức độc, cô che miệng liên tục ho khan, sau đó ngã xuống ngất lịm. Hoa Thiên Cốt vừa về đã thấy Thiệu Nguyệt nằm trên mặt đất, nàng vội vã tiến đến đỡ Thiệu Nguyệt dậy, "Su tôn, sư tôn..."

Thiệu Nguyệt mở mắt ra, yếu ớt lên tiếng, "Tiểu Cốt, con về rồi..."

"Su tôn, người đừng nói nữa," Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt phải gắng sức mới có thể lên tiếng bèn khuyên nhủ, "Su tôn à, hay là người hãy dùng thủ độc của con đi, biết đâu lại có thể lấy độc giải độc."

Thiệu Nguyệt cả kinh, cô lắc đầu cự tuyệt, "Không được, Tiểu Cốt, ta sao có thể dùng máu của con chứ?"

"Su tôn!" Hoa Thiên Cốt khẩn cầu, "Xin người, người hãy thử một chút đi, Tiểu Cốt không muốn tiếp tục trông thấy bộ dạng này của sư tôn."

Thiệu Nguyệt rời khỏi cái ôm của Hoa Thiên Cốt, "Không được, Tiểu Cốt, con không thể tự khiến bản thân bị thương tổn."

"Su tôn!" Hoa Thiên Cốt không khuyên được Thiệu Nguyệt, nàng gơ cổ tay phải ra, lấy kiếm cứa một nhát.

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt muốn can nhưng không kịp, Hoa Thiên Cốt nâng bàn tay phải ứa máu, tiến lại gần Thiệu Nguyệt, "Su tôn, người hãy thử đi!"

Thiệu Nguyệt vừa lắc đầu vừa lùi lại đằng sau, "Không, Tiểu Cốt, mau, mau cầm máu đi, mau lên!" Thiệu Nguyệt ngửi thấy mùi máu của Hoa Thiên Cốt, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một sự kích thích, kích thích cô hãy uống nó đi, trái tim nàng đập rộn lên không ngừng, cô chỉ đành lùi lại phía sau, giữ khoảng cách với Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt cố chấp bèn đặt cổ tay bên miệng, hút một miệng máu tươi, Thiệu Nguyệt cả kinh, "Tiểu Cốt, con làm gì vậy!"

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, sau đó tranh thủ giây phút Thiệu Nguyệt đang giật mình, nàng xông đến hôn lên môi Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt cả kinh ngạc tới cùng, cô tròn trĩnh hai mắt, nhất thời quên cả phản ứng. Hoa Thiên Cốt vội truyền máu trong miệng mình vào miệng Thiệu Nguyệt, ép cô phải uống, Thiệu Nguyệt vừa uống một hớp là hoàn hồn, cô liên tục giãy dụa, cô muốn tránh thoát đôi môi của Hoa Thiên Cốt. Song hai tay Hoa Thiên Cốt giữ chặt lấy cô, nàng cũng đã đẩy Thiệu Nguyệt ngã xuống đất, đồng thời đưa hết số máu còn dư lại trong miệng vào miệng Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt đau lòng nhắm mắt lại, khóe miệng còn chảy ra một dòng máu, kia là máu của Hoa Thiên Cốt, và thêm cả nước mắt của cô, chúng hòa vào nhau, rơi xuống nền đất u tối. 1

Truyền xong máu, Hoa Thiên Cốt cũng chậm rãi rời khỏi môi Thiệu Nguyệt, nàng quyền luyện không thôi, nhưng nàng cũng biết bây giờ tuyệt đối không phải lúc có suy nghĩ không an phận. Ngay tại thời điểm nàng định đứng dậy rời khỏi Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt đột nhiên lại hôn lên cổ Hoa Thiên Cốt, sau đó lộn lại người, để Hoa Thiên Cốt ở bên dưới, tiếp tục hấp thụ ít máu vẫn còn lưu lại trong miệng Hoa Thiên Cốt.

Thiệu Nguyệt đã uống không ít máu của Hoa Thiên Cốt, giờ đây cô khó có thể kìm xuống khát vọng đối với máu của nàng, cô hoàn toàn không còn ý thức, chỉ đơn giản là tuân theo bản năng và dục vọng, cô muốn nhiều máu của Hoa Thiên Cốt hơn nữa. Hoa Thiên Cốt thì cam tâm tình nguyện mặc cho sự ngông cuồng của Thiệu Nguyệt, nàng biết sư tôn cũng không muốn như thế, là sư tôn vô tình, song nàng cũng không thể không động tâm, đây có lẽ là cơ hội duy nhất giúp cho nàng có thể thân mật bên sư tôn như vậy, Hoa Thiên Cốt từ từ ôm lấy Thiệu Nguyệt, giữa nụ hôn nồng đặc mùi máu, nàng đã có thể thực hiện khát khao cháy bỏng của chính mình.

--- ----- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tính Số

Thiều Nguyệt lưu luyến máu Hoa Thiên Cốt không thôi, sau khi đã hút hết sạch toàn bộ số máu còn sót lại trong miệng nàng, Thiều Nguyệt mới gượng dậy, hai mắt vô hồn nhìn Hoa Thiên Cốt chằm chằm, Hoa Thiên Cốt hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng thì thầm, "Sur tôn..."

Dựa vào khứu giác, Thiều Nguyệt lại cúi người xuống, liếm liếm khoe môi Hoa Thiên Cốt, sau đó cô lại từ từ hạ xuống, tới bên cổ nàng. Toàn thân Hoa Thiên Cốt run rẩy, nàng cho rằng Thiều Nguyệt muốn... nhưng Thiều Nguyệt vẫn chỉ dừng lại ở động mạch trên cổ Hoa Thiên Cốt, liếm đi liếm lại vị trí ấy, đột nhiên Hoa Thiên Cốt hiểu ra ý định của Thiều Nguyệt. Mặc dù thất vọng, song Hoa Thiên Cốt vẫn rất vui, chỉ cần sur tôn muốn thì nàng có thể cho đi tất cả. Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy đầu Thiều Nguyệt, dịu dàng nói, "Sur tôn à, nếu máu của con có thể khiến người thấy tốt hơn thì xin người đừng nên do dự." Dứt lời, nàng nhấn đầu Thiều Nguyệt xuống, để nó có thể chạm gần hơn nữa mạch đập của nàng.

Ánh mắt Thiều Nguyệt chợt lạnh, cô há miệng ra, nhưng khi sắp cắn đến nơi thì lại dừng, miệng không ngừng lẩm bẩm, "Không thể khiến Tiểu Cốt bị thương, không thể khiến Tiểu Cốt bị thương..."

Hoa Thiên Cốt còn đang thắc mắc không biết sao tự dưng Thiều Nguyệt lại ngưng, nàng chợt nghe thấy lời thủ thi của cô, hốc mắt nóng bừng, nàng bật nước nồ, "Sur tôn, không sao hết, Tiểu Cốt cam tâm tình nguyện mà."

Hai tay Thiều Nguyệt đột nhiên chống đất, cô lắc đầu lia lịa, cố gắng chế trụ loại tham vọng đối với máu của nàng, "Tiểu Cốt, mau.. mau đi đi... tránh xa ta.... ta sợ ta sẽ... không kìm được..."

Hoa Thiên Cốt nâng người lên, lắc đầu, "Không, sur tôn, Tiểu Cốt không đi, sur tôn muốn máu thì Tiểu Cốt sẽ cho người, sur tôn đừng có nhần nhện nữa."

"Không được!" Thiều Nguyệt hét lên, cô lập tức rời khỏi người Hoa Thiên Cốt, lùi dần về đằng sau, "Tiểu Cốt, con đi đi!"

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, tiến lại gần cô, "Không, Tiểu Cốt không đi!"

Thiều Nguyệt nhất mực lùi lại, đến tận khi cô đã dựa lưng vào vách núi, không còn đường lui, cô cố nén dục vọng lại, mắt thấy khoảng cách giữa mình và Hoa Thiên Cốt ngày càng gần, cô mới ôm đầu, "Không được, không được làm hại Tiểu Cốt, tuyệt đối không thể, aaaa!" Thiều Nguyệt hét to, Hoa Thiên Cốt dừng lại, nàng trông thấy Thiều Nguyệt phát tay một cái, thanh Mẫn Sinh bay vào trong tay Thiều Nguyệt, sau đó cô cầm Mẫn Sinh, gồng mình tự đâm chính bản thân, Hoa Thiên Cốt kinh hãi, "Sur tôn, đừng!"

Bấy giờ một luồng ánh sáng màu bạc lóe lên, Kinh Lôi trong cơ thể Thiều Nguyệt dùng sấm sét phản lại Mẫn Sinh, Mẫn Sinh cũng phát ra ánh sáng hồng hồng như muốn ngăn cản Thiều Nguyệt, pháp lực hai thanh kiếm va chạm, phát sinh ra một nguồn năng lực vô cùng lớn. Hoa Thiên Cốt bị đánh bay đi, còn Thiều Nguyệt đang ở ngay trung tâm chấn động thì lập tức rơi vào hôn mê, ngã xuống đất. Mẫn Sinh và Kinh Lôi nằm chéo nhau dưới nền, phát ra những tiếng leng keng yếu ớt như người bị thương.

Bạch Tử Họa ngự kiếm phi hành bỗng cảm thấy có một luồng linh lực mạnh mẽ ở đâu đây, chàng phát hiện ra đó là của Kinh Lôi với Mẫn Sinh, bèn tức khắc đổi phương hướng, bay về phía khu rừng.

Đường Bảo cùng Tử Mạch tới Thục Sơn, Đường Bảo vừa thấy Đông Phương Úc Khanh đã cao hứng chạy lại, "Cha ơi!"

Đông Phương Úc Khanh bật cười, "Đường Bảo, con tới rồi."

Đường Bảo gật đầu, quát ngoắt bốn phía, "Cốt Đầu đâu?"

Đông Phương Úc Khanh thờ dãi, Vân Ân tiến đến, "Chương môn đã bám theo thanh Mẫn Sinh để đi tìm Kiếm tôn rồi."

"Chủ nhân ư?" Tử Mạch này giờ vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, "Chủ nhân làm sao?"

Vân Ân chưa từng gặp Tử Mạch, hấn thắc mắc, "Vị cô nương này là?"

Đường Bảo lập tức trả lời, "Tỷ ấy tên là Tử Mạch, là.. ở thì.. của Kiếm tôn..." Nhất thời Đường Bảo chưa thể hình dung nổi.

Đông Phương Úc Khanh vội giải thích, "Tử Mạch là bông hoa Kiếm tôn chăm sóc, giống như Đường Bảo của Cốt Đầu vậy."

"Ồ, thì ra là thế." Vân Ân gật gù.

Tử Mạch thấy giới thiệu xong xuôi bèn lo lắng hỏi, "Rốt cuộc thì chủ nhân bị làm sao?"

Thế là Vân Ân thuật lại một hồi, nghe xong, vẻ mặt Đường Bảo như đưa đám, "Kiếm tôn trúng độc cũng là vì Cốt Đầu, vậy không phải Cốt Đầu sẽ áy náy muốn chết sao?"

"Chủ nhân sẽ không để ý đâu, bây giờ quan trọng là phải mau chóng tìm ra được bọn họ." Tử Mạch nhíu mày, sau đó nàng đi lại trong sân, nhắm mắt cảm thụ tiên lực của Thiều Nguyệt.

"Cô ấy đang làm gì vậy?" Vân Ân không hiểu.

Đường Bảo mãi một đặt ngón trỏ bên miệng, "Xuyt..." rồi nhỏ giọng đáp, "Tỷ ấy đang cảm nhận tiên lực của Kiếm tôn, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được người thôi."

"Ồ? Thần kỳ như vậy!" Vân Ân thán phục.

Đông Phương Úc Khanh cũng hứng thú quan sát Từ Mạch, ngay cả linh trùng của lâu Di Hủ cũng không có khả năng như nàng ta, Thiệu Nguyệt à, bí mật trên người cô ngày càng nhiều rồi.

"Tất nhiên, Từ Mạch đã sống nhờ nguồn tiên khí bồi bổ của Kiếm tôn mà, cho nên tỷ ấy là người quen thuộc nhất đối với tiên khí của Kiếm tôn đấy, các người đừng ai quấy rầy tỷ ấy." Đường Bảo nhìn Vân Ân với ánh mắt cảnh cáo, Vân Ân gật đầu lia lịa.

Từ Mạch nín thở ngưng thần, chăm chú cảm nhận hết thảy mọi thứ trên thế gian, gió, cây, núi, hồ, không có nơi nào có tiên khí của Thiệu Nguyệt, nàng khẽ cau mày, đột nhiên nàng lại cảm nhận được một luồng linh lực chấp chôn, Từ Mạch mở mắt, Đường Bảo vội tiến đến, "Từ Mạch tỷ tỷ, sao rồi?"

Từ Mạch cúi đầu trầm tư, "Mới vừa rồi ta cảm nhận được một luồng linh lực kỳ lạ, trong đó có cả sấm sét của chủ nhân."

"Tốt quá, chúng ta mau tới đó đi!" Đường Bảo cao hứng nói, vội vàng kéo Từ Mạch đi.

Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân nhìn nhau, sau đó cũng bám theo hai người.

Nghê Mạn Thiên tới dưới chân đồi Ngọc Trọc, "Đây là đồi Ngọc Trọc ư?"

Lúc này, một đệ tử đồi Ngọc Trọc đi ra, nhìn thấy hai người bèn kêu lên, "Ai, dám cả gan xông vào đồi Ngọc Trọc!"

"A, thật lớn miệng đấy, đúng không, Sóc Phong." Nghê Mạn Thiên tiến lên một bước, "Ta là đệ tử Trường Lư - Nghê Mạn Thiên, ta đến tìm Chương môn Ôn Phong Dư của các người để tính sổ!"

"To gan! Lại dám gọi thẳng tên của Chương môn chúng ta, đệ tử đồi Ngọc Trọc nghe lệnh, ngăn bọn họ lại!" Đệ tử kia la lớn, ngay sau đó xuất hiện một đám đệ tử đồi Ngọc Trọc, vây kín xung quanh Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong.

Nghê Mạn Thiên với Sóc Phong lưng dựa lưng, nàng quay đầu lại, "Sóc Phong, hôm nay chúng ta hãy đánh thật sáng khoái đi, xem ai hạ gục nhiều kẻ địch nhất nhé!" Dứt lời, Nghê Mạn Thiên tiên phong xông lên, Sóc Phong lắc đầu đầy bất đắc dĩ, nâng kiếm bám theo sau.

Trong điện Thất Sát, Thiện Xuân Thu lo lắng đi lại tới lui, thanh âm của Khoáng Dã Thiên vang lên, "Hộ pháp..."

Thiện Xuân Thu dừng bước, cả giận, "Im miệng! Không phải người đã bảo đàn Hành Thi chỉ khiến cho Thánh quân nghe lời ta, cướp đoạt Thần Khí thôi sao? Tại sao đến tận giờ này rồi mà Thánh quân vẫn chưa tỉnh?"

"À..." Khoáng Dã Thiên khổ sở trả lời, "Thuộc hạ cũng đâu biết, Lục Giới Toàn Thư đã ghi thì sao có thể sai được."

"Hừ!" Thiện Xuân Thu phát ổng tay áo, hàng lông mày màu trắng của gã vốn dĩ trông đã như dính lấy nhau nay lại càng gần kề.

Bấy giờ, Sát Thiên Mạch chợt rên khẽ, hần ôm trán ngồi dậy, Thiện Xuân Thu mãi một quý xuống bên giường, "Thánh quân, ngài thấy thế nào rồi?"

Sát Thiên Mạch lắc đầu, tâm trí hỗn loạn, hần trông thấy Thiện Xuân Thu quý bên giường bèn thắc mắc, "Thiện Xuân Thu đấy à?"

Thiện Xuân Thu ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, gật đầu, "Là thuộc hạ, Thánh quân, ngài thấy thế nào rồi?"

"Sao ta lại ở đây?" Sát Thiên Mạch hỏi.

"À..." Thiện Xuân Thu trầm mặc chốc lát, sau đó gã vội giải thích, "Thánh quân, là do ngài tu luyện quá mức mệt mỏi nên mới nghỉ lại đây."

"Vậy ư?" Sát Thiên Mạch nhìn Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu chợt dạ cúi đầu, khẳng định lại, "Đúng vậy, thưa Thánh quân!"

Sát Thiên Mạch đứng lên, "Được rồi, ta muốn bế quan, Thất Sát giao lại cho người."

"Thánh quân, mai là..." Thiện Xuân Thu thử dò xét, "Lư Hạ...."

"Lư Hạ?" Sát Thiên Mạch nheo mắt, "Lư Hạ là ai?"

Thiện Xuân Thu mừng rỡ, "Không có gì, Thánh quân à, ngài hãy cứ an tâm bế quan, thuộc hạ nhất định sẽ cai quản Thất Sát cho tốt."

"Ừ." Sát Thiên Mạch phát ổng tay áo, bước vào bên trong điện Thất Sát, rồi lập tức biến mất tại đại điện, Thiện Xuân Thu khom người hành lễ, "Cung tiễn Thánh quân!"

Khoáng Dã Thiên lên tiếng, "Hộ pháp, lần này Thánh quân bế quan thật sự là một cơ hội tốt cho chúng ta."

Thiện Xuân Thu gật đầu, "Không sai, chúng ta có thể thoải mái đánh một trận lớn rồi, ha ha..." sau đó gã gọi, "Bàn Nhược Hoa!"

Bàn Nhược Hoa xuất hiện bên cạnh Thiện Xuân Thu, "Hộ pháp!"

"Triệu tập toàn bộ đệ tử, chúng ta tấn công đòi Ngọc Trọc, mang lư Bốc Nguyên về đây!" Thiện Xuân Thu chop một cái giữa không trung như muốn bắt lấy một vật gì đó.

"Dạ!" Bàn Nhược Hoa bật cười tà mị.

Ôn Phong Dư đang ngồi trong đại điện thì một đồ đệ chạy vào, "Bẩm báo Chương môn, có người tấn công đòi."

"Cái gì?" Ôn Phong Dư bật dậy, sau đó nghĩ đối phương có lẽ là người của Trường Lưu, y vội hỏi, "Là người ở đâu?"

"Tự xưng là Nghê Mạn Thiên của Trường Lưu."

"Nghê Mạn Thiên?" Ôn Phong Dư không hiểu, y còn tưởng Bạch Tử Họa sẽ đích thân đến tỉnh số y cơ, "Ngoài con bé ra thì còn ai nữa?"

"Ồ bên cô ta còn một người đàn ông, nhưng không biết là ai, nhìn trang phục thì có vẻ như cũng là đệ tử Trường Lưu."

"Được rồi, ta sẽ đến đây." Ôn Phong Dư rời khỏi đại điện.

Dưới chân đòi Ngọc Trọc, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đã đánh ngã rất nhiều đệ tử đòi Ngọc Trọc, Nghê Mạn Thiên kiêu ngạo hét lên, "Còn ai thì xông tới đây luôn đi!"

Đệ tử đòi Ngọc Trọc trở mặt nhìn nhau, giọng kiêu ngạo nhưng không có ý định tiến tới, Ôn Phong Dư xuất hiện, đứng ở trên sườn đòi quan sát cảnh tượng thảm hại kia, y khẽ nhíu mày, "Nghê Mạn Thiên, ta và cha con là bạn tốt, sao con lại dám đến đòi Ngọc Trọc của ta, lại còn gây tổn hại cho đệ tử của ta, coi như ta nể mặt cha con nên không so đo làm gì, con còn không mau rời đi!"

"Hừ! Ai cần ông nể mặt mũi cha ta chứ, ta còn phải so đo cùng ông chắc, ông hại Kiếm tôn trúng độc, ta nhất định phải đòi lại món nợ này." Nghê Mạn Thiên lấy kiếm chỉ về phía Ôn Phong Dư, tức giận nói.

Ôn Phong Dư tự biết đây là lỗi của mình, y áy náy đáp, "Cũng không thể đổ hết lỗi cho ta, ta bị Văn Ế lừa, hết thấy đều là bởi quỷ kế của Thất Sát!"

"Nếu không phải vì ông vẫn luôn bất mãn với Trường Lưu thì sao lại có thể để Thất Sát có cơ hội lợi dụng chứ?" Từ bữa tiệc mừng tại núi Thái Bạch, Nghê Mạn Thiên đã nhận ra Ôn Phong Dư và cha nàng luôn tỏ thái độ không phục Trường Lưu, lúc nào cũng tìm cơ để châm chọc Trường Lưu, nàng không thể trách móc cha mình, nhưng cái lão Ôn Phong Dư này, nàng đã sớm muốn trừng phạt một phen rồi.

"Nhưng..." Ôn Phong Dư cứng họng, y không thể phản bác.

Nghê Mạn Thiên nâng kiếm phi thân, đệ tử đòi Ngọc Trọc thấy thế bèn rời rít xông đến hồng bảo vệ Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư vung tay, hạ lệnh, "Đệ tử đòi Ngọc Trọc nghe lệnh, không cho phép bắt cứ ai ra tay với đệ tử Trường Lưu!"

Đệ tử đòi Ngọc Trọc chần chừ nhìn Chương môn, Ôn Phong Dư liếc mắt một cái, ánh nhìn sắc bén đưa về phía bọn họ, bấy giờ bọn họ mới chấp tay lại, "Dạ vâng, thưa Chương môn!"

Sau đó Ôn Phong Dư tiến lên phía trước, giao chiến trên không trung với Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên vừa đánh vừa nói, "Đừng tưởng ông làm thế thì ta sẽ sợ cao đánh khề!"

"Hừ, ta đường đường là Chương môn một phái, còn cần phải để một đệ tử bé nhỏ như con giò cao đánh khề hay sao?" Ôn Phong Dư giận dữ, sau đó hai người đánh đến khó phân thắng bại, song dù sao thì Ôn Phong Dư cũng cao hơn Nghê Mạn Thiên một bậc, chỉ một lát sau, Nghê Mạn Thiên bị đánh rơi xuống, Sóc Phong vội vã phi thân đỡ lấy nàng. Hai người nhìn nhau bật cười, cùng tìm cách đối phó với Ôn Phong Dư.

Từ Mạch căn cứ vào cảm nhận về tiên khí để tới một khu rừng rậm rạp, Đường Bảo nhìn xung quanh, lo lắng hỏi, "Từ Mạch tỷ tỷ ơi, tỷ có chắc là ở chỗ này không thể? Nơi này lớn như vậy, sao chúng ta tìm được đây?"

"Ta cảm giác được mà, nếu là nơi chủ nhân từng đi qua thì nhất định sẽ có dấu vết in lại trên cây cỏ." Từ Mạch đáp.

"Vâng, vậy thì tốt, tỷ mau xem xem." Đường Bảo bắt an.

Từ Mạch gật đầu, nàng trông thấy một bông hoa ở dưới chân bèn ngồi xuống vuốt ve nó, sau đó nhắm mắt lại, trao đổi cùng bông hoa, Đường Bảo, Đồng Phương Úc Khanh và Văn Ân thấy thế cũng lặng lẽ đứng chờ. Lát sau, Từ Mạch đứng dậy, "Tôn thượng đã đến đây."

"Tôn thượng ư?" Đường Bảo thắc mắc, "Thế còn Cốt Đầu?"

Từ Mạch lắc đầu, "Không thấy dấu vết của chủ nhân."

"Phía đông khu rừng mà không có thì chúng ta sang phía tây, không có thì lại sang phía nam và phía bắc, nếu như Cốt Đầu thực sự ở đây thì sẽ luôn có

một nơi lưu giữ lại dấu tích của hai người." Đông Phương Úc Khanh đề nghị.

"Vâng, cha nói đúng đấy, Từ Mạch tỷ tỷ, chúng ta đi thôi." Đường Bảo hùng hùng hổ hổ kéo Từ Mạch về hướng tây, Đông Phương Úc Khanh với Vân Ân cũng vội bám theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 84

Dưới chân đồi Ngọc Trọc, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong giao chiến trên không với Ôn Phong Dư, cho dù cả hai hợp lực vẫn chưa thể là đối thủ của y, Ôn Phong Dư thấy thế bèn cười bảo, "Hừ, chỉ là một đệ tử Trường Lưu mà dám khiêu chiến với đôi Ngọc Trọc của ta ư? Thật không biết tự lượng sức mình!"

"Không biết tự lượng sức mình thì sao chứ, nhất định ta phải trả thù cho Kiếm tôn!" Nghê Mạn Thiên gồng hết sức, sau đó nghiêng đầu đánh tín hiệu cho Sóc Phong, Sóc Phong lập tức hiểu ý Nghê Mạn Thiên, hất gậy đầu đáp nằng.

Ôn Phong Dư bật cười khinh thường, y dùng nhiều lực để công kích hai người hơn, nhưng vẫn để lại cho họ một con đường sống, dù sao thì y cũng không muốn quan hệ giữa mình và Trường Lưu trở nên căng thẳng. Ai ngờ Nghê Mạn Thiên đang ở trước mặt đột nhiên biến mất, Ôn Phong Dư hơi giật mình, y vội vã truy tìm bóng hình nằng, song bỗng dừng lại bị Sóc Phong chặn lại. Ôn Phong Dư không nhịn nổi, y ra tay mạnh hơn, Sóc Phong dồn toàn lực ngăn cản, đợi một lát thì hất tay dừng lại nhìn về phía đằng sau Ôn Phong Dư xong mới rút lui. Ôn Phong Dư phát hiện ra có gì đó không đúng, y lập tức quay người lại, phát hiện ra đằng sau chẳng có ai, y mới biết mình vừa bị Sóc Phong lừa, lúc quay lại bèn lập tức xuất chiêu về phía hân.

Sóc Phong nhanh chóng né tránh, cứ dửng dăng trên không trung một vòng, sau đó Nghê Mạn Thiên bất thành linh xuất hiện sau lưng Sóc Phong, một kiếm đâm về phía Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư vội nghiêng mình để trốn, nhưng không kịp, y bị Nghê Mạn Thiên đâm rách y phục.

Ôn Phong Dư nhìn vết trầy trên tay, y tức giận, "Các người đang muốn ép ta ra toàn lực sao?" Dứt lời, y vận toàn bộ tiên lực, triệu hồi lư Bốc Nguyên, Sóc Phong vừa thấy Ôn Phong Dư định sử dụng Thần Khí bèn bắt lấy tay Nghê Mạn Thiên, "Đi thôi!" xong tức khắc biến mất dưới chân đồi Ngọc Trọc.

Lư Bốc Nguyên còn đang quay vòng vòng trên không trung, Ôn Phong Dư thấy Nghê Mạn Thiên với Sóc Phong đã bỏ chạy bèn thu hồi lại lư Bốc Nguyên, ai ngờ đúng lúc ấy một cái lưới màu đỏ vụt tới, quấn lấy lư Bốc Nguyên rồi giật đi.

Ôn Phong Dư cả kinh, y ngẩng đầu lên, lại là Bàn Nhược Hoa của Thất Sát, y vội phi thân tiến tới hòng đoạt lại lư song được nửa đường thì Thiện Xuân Thu đột nhiên xuất hiện, cản y lại. Bàn Nhược Hoa lấy lư Bốc Nguyên rồi là lưới quất về phía Ôn Phong Dư, trên đầu lưới có độc châm vào gáy y. Ôn Phong Dư đang giao chiến với Thiện Xuân Thu, đồng thời cũng cuống cuống vì lư Bốc Nguyên nên nhất thời bất cẩn, khi bị độc của Bàn Nhược Hoa xâm hại, Ôn Phong Dư phun một búng máu, rớt xuống đất.

Thiện Xuân Thu đi đến trước mặt Ôn Phong Dư, Ôn Phong Dư che ngực, ngẩng đầu một cách khó nhọc, Thiện Xuân Thu hừ một tiếng, giơ tay phải định vỗ một chưởng trên đầu y. Bấy giờ chợt một đám khói mù bao phủ tất cả bọn họ, che khuất hết tầm nhìn, Thiện Xuân Thu phẩy tay, chỉ lát sau khói mù đã tan, nhưng Ôn Phong Dư thì đã biến mất.

Thiện Xuân Thu cắn răng nghiêng lợi, quay sang bảo với đám môn đồ Thất Sát, "Phá hủy đồi Ngọc Trọc cho ta!"

"Dạ!" Môn đồ Thất Sát bắt đầu kéo nhau lên núi sát phạt.

Bàn Nhược Hoa dâng lư Bốc Nguyên lên Thiện Xuân Thu, "Hộ pháp..."

Thiện Xuân Thu nhận lấy lư Bốc Nguyên, gãi nờ một nụ cười âm hiểm, sau đó ngửa cổ cười vang, "Ha ha ha..."

Đám người Từ Mạch mới đến khu rừng phía tây đã trông thấy một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, Đường Bảo cho rằng đấy là Thiệu Nguyệt bèn hô lớn, "Kiếm tôn! Kiếm tôn! Là người đó ư?"

Luồng ánh sáng kia từ từ tiến lại gần, đợi đến khi Đường Bảo nhìn thấy rõ hơn thì con bé vội tỏ ra cung kính, "Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa tiếp đất, nhìn bốn người bọn họ, chàng hơi cau mày, Đường Bảo mãi một hồi, "Tôn thượng ơi, chúng con đang đi tìm Kiếm tôn và Cốt Đầu, không biết Tôn thượng đã tìm được họ hay chưa?"

Bạch Tử Họa nhẹ lắc đầu, Đường Bảo thất vọng cúi gầm mặt xuống, Bạch Tử Họa bèn bảo, "Ta cảm nhận được linh lực ở phía tây khu rừng nên mới đến đây, song lúc đến nơi thì nguồn linh lực đã biến mất, ta tìm khắp toàn bộ chỗ này rồi mà vẫn chưa thấy Tiểu Nguyệt đâu."

Đông Phương Úc Khanh quay sang nói với Từ Mạch, "Từ Mạch, trông cậy vào cô."

Từ Mạch gật đầu, nàng dang rộng cánh tay, tiến hành trao đổi với các cây cối có cây xung quanh mình, Bạch Từ Họa thắc mắc quan sát động tác của Từ Mạch, sau đó chàng hiểu ra cô gái này đang khai thông với sinh linh nơi đây. Bạch Từ Họa thăm nhủ, không ngờ linh hoa Tiểu Nguyệt chăm sóc lại đặc biệt như vậy, rõ ràng trước kia Từ mạch chỉ là một đóa hoa bình thường, ấy vậy mà giờ đã có cả tu vi, hẳn đều là nhờ cả vào tiên khí của Tiểu Nguyệt.

Từ Mạch thu hồi linh lực, nàng mở mắt, vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, "Ta biết chủ nhân đang ở đâu rồi."

"Thật sao?" Từ Mạch gật đầu, Đường Bảo hưng phấn nhảy cẫng lên, "Tốt quá!" Bạch Từ Họa, Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân cũng như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng tìm ra hai người bọn họ.

Trong hang núi, Hoa Thiên Cốt từ từ đứng dậy, nàng xoa bóp trán, hình như sư tôn ban nãy... Hoa Thiên Cốt cả kinh, vội vàng xoay ngang ngó dọc, "Sư tôn ơi!"

Thiếu Nguyệt nằm im trên mặt đất, Hoa Thiên Cốt lo lắng chạy tới, ôm lấy Thiếu Nguyệt, không ngừng gọi, "Sư tôn, sư tôn..." Song Thiếu Nguyệt không hề có phản ứng, nàng trở nên cuống quýt, lẩm bẩm, "Sư tôn ơi, xin người đừng xảy ra chuyện gì, xin đừng bỏ rơi Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt mãi mãi truyền linh lực cho Thiếu Nguyệt, nhưng dù sao thì tu vi của nàng cũng còn thấp, độ cho Thiếu Nguyệt chẳng khác gì đá rơi chìm xuống tận đáy biển, tuy nhiên Hoa Thiên Cốt chưa định bỏ cuộc, dù cho linh lực có cạn sạch thì nàng cũng muốn sư tôn còn sống!

Từ Mạch dẫn mọi người đến bên một vách núi mọc đầy cỏ dại, Đường Bảo thắc mắc, "Từ Mạch tỷ tỷ à, đây là đường cùng rồi, tỷ dẫn chúng ta tới đây làm gì?"

Bạch Từ Họa cau mày quan sát xung quanh, sau đó một luồng ánh sáng trắng lóe lên, tiến sâu vào bên trong con đường cùng mà Đường Bảo vừa mới nói, Đường Bảo lập tức há hốc mồm, "Tôn thượng? Ồi..."

Từ Mạch giải thích, "Các loài hoa đã báo với ta trong này có đường đi, chủ nhân và Thiên Cốt đã vào bên trong, đây cùng lắm chỉ là một hang núi bị cỏ cây che mắt thôi mà."

"Tốt lắm, chúng ta mau vào đi." Đông Phương Úc Khanh bắt đầu tỏ ra nóng nảy, anh chàng rất lo cho Cốt Đầu, đã vậy Bạch Từ Họa còn đi vào trước, cho nên anh chàng cũng vội vã bám theo, Từ Mạch, Đường Bảo với Vân Ân đi ngay sau đó.

Bạch Từ Họa lượn quanh lượn quanh, cuối cùng cũng tìm thấy Thiếu Nguyệt, chàng phát hiện ra Hoa Thiên Cốt đang truyền tiên khí cho Thiếu Nguyệt, song nếu cứ tiếp tục như thế thì thể nào Hoa Thiên Cốt cũng chết vì kiệt sức. Bạch Từ Họa nhanh chóng tiến đến tách Hoa Thiên Cốt ra, sau đó đặt tay sau lưng Thiếu Nguyệt, độ khí cho cô.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi xong nhìn thấy đối phương là Bạch Từ Họa, hy vọng của nàng lại một lần nữa dâng trào, "Tôn thượng..."

Bạch Từ Họa không rảnh để quan tâm tới nàng, tay còn lại của chàng cũng đã đặt lên vai Thiếu Nguyệt, hai tay cùng dồn lực độ tiên khí cho cô.

Bấy giờ thanh âm của Đường Bảo vọng tới, "Cốt Đầu, Cốt Đầu..." Hoa Thiên Cốt nhìn Thiếu Nguyệt, xong lại nhìn Bạch Từ Họa, nàng chậm rãi đứng dậy, bước ra ngoài, "Đường Bảo, ta ở đây."

Đường Bảo vừa nghe thấy tiếng Hoa Thiên Cốt bèn vội vã chạy lại, Từ Mạch theo sát đằng sau, Đường Bảo ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt, sau đó kiểm tra nàng hết một lượt từ trên xuống dưới, "Cốt Đầu ơi, Cốt Đầu à, mẹ không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta không sao, nhưng sư tôn..."

Từ Mạch vừa nghe thấy đã lách mình đi qua Hoa Thiên Cốt, chạy vào bên trong, ở đó Bạch Từ Họa đang truyền tiên khí cho Thiếu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt cùng mọi người cũng vào, lẳng lặng chờ đợi tránh quấy rầy Bạch Từ Họa vận công.

Lúc lâu sau, Bạch Từ Họa rút tay lại, Hoa Thiên Cốt vội tiến đến, "Tôn thượng, sư tôn thế nào rồi?"

Bạch Từ Họa trầm ngâm chốc lát, "Độc của lư Bốc Nguyên đã ăn mòn lục phủ ngũ tạng của Tiểu Nguyệt rồi..."

Hoa Thiên Cốt ngã ngồi trên nền đất, "Chẳng lẽ không còn cách nào có thể cứu sư tôn ư?"

Từ Mạch lo lắng, "Chủ nhân, chủ nhân, em là Từ Mạch đây, người mau tỉnh lại đi..."

"Vô ích thôi," Đông Phương Úc Khanh mới bắt mạch cho Thiếu Nguyệt, "Kiếm tôn đã say giấc rồi."

"Say giấc? Ý người là gì?" Từ Mạch không hiểu.

"Ý là Kiếm tôn đã tự niệm phong ý thức của mình rồi, cô ta..." Đông Phương Úc Khanh ngừng lại, anh chàng thấy Hoa Thiên Cốt và mọi người đang chờ mình nói tiếp, "Kiếm tôn không muốn tỉnh lại nữa."

"Không muốn tỉnh lại nữa?" Hoa Thiên Cốt lẩm bẩm, chẳng lẽ là do nàng?

"Cốt Đầu, đã có chuyện gì xảy ra tại hang động này vậy?" Đông Phương Úc Khanh hỏi.

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, nàng nhớ về nụ hôn máu giữa mình cùng sư tôn... nàng lắc đầu lia lịa, nàng không muốn nói. Bạch Tử Họa bế Thiệu Nguyệt lên, "Quay lại Trường Lưu trước đã."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Đường Bảo đỡ nàng dậy, tiến về phía hai thanh Mẫn Sinh và Kinh Lôi đang đan chéo nhau, nàng rút kiếm lên, nắm chặt lấy chuôi kiếm Kinh Lôi, thăm nhủ, cảm ơn người, Kinh Lôi à, nếu người không cứu sư tôn thì... sau đó nàng theo Bạch Tử Họa về Trường Lưu.

Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong mới vừa chạy thoát khỏi Ôn Phong Dư, Nghê Mạn Thiên đã gạt tay của Sóc Phong đi, "Huynh làm gì vậy, sao không để ta giáo huấn nốt cái lão Ôn Phong Dư ấy!"

"Nàng không thấy lão lôi lôi Bốc Nguyên ra rồi ư?" Sóc Phong đáp.

"Vậy thì sao chứ, ta không sợ hắn!" Nghê Mạn Thiên nổi giận.

"Nhưng ta sợ! Ta không muốn thấy nàng bị thương." Đột nhiên Sóc Phong nói thế khiến Nghê Mạn Thiên trầm mặc chốc lát, nàng tạm thời không biết trả lời sao cho phải, bấy giờ chợt một tiếng động truyền tới, Nghê Mạn Thiên với Sóc Phong nhìn nhau, vội vàng trốn vào trong bụi cây, bọn họ thấy môn đồ Thất Sát đang tiến lên núi, cả hai cả kinh, chẳng lẽ Thiệu Xuân Thu muốn tấn công đòi Ngọc Trọc sao?

Rồi Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong quay lại đòi Ngọc Trọc, họ trông thấy Ôn Phong Dư đã bị đánh ngã xuống dưới đất, bọn họ làm phép tung hỏa mù, tranh thủ cứu y bỏ đi.

Ôn Phong Dư che ngực, "Sao các người lại cứu ta?"

"Mặc dù ta ghét ông vì ông hại Kiếm tôn, nhưng chúng ta không thể thấy chết mà không cứu, thân là đệ tử Trường Lưu, phải lấy diệt gian trừ ác làm nghĩa vụ của mình, Thất Sát là ma đạo, là kẻ địch chung của chúng ta, ta sẽ không như ông, chẳng thể phân biệt nói thị phi." Nghê Mạn Thiên bực bội.

"Ha ha.. ha ha..." Ôn Phong Dư đột nhiên bật cười, y đột nhiên nhớ về bữa tiệc mừng trên núi Thái Bạch, khi y và Nghê Thiên Trọng cùng chế giễu Thiệu Nguyệt với Trường Lưu, toàn bộ đệ tử Trường Lưu đều đứng hết dậy, tức giận nhìn bọn họ, thậm chí còn rút kiếm, ngay cả Nghê Mạn Thiên cũng chẳng thèm giữ lại mặt mũi cho cha mình.

Nghê Mạn Thiên nhìn y đầy kỳ quái, "Này, ông cười cái gì?"

Ôn Phong Dư đằng hắng, y ngừng cười, "Trường Lưu quả là đệ nhất tiên phái, ta đường đường là Chương môn đòi Ngọc Trọc mà không thể so bì, một Bạch Tử Họa, một Thiệu Nguyệt, và cả những đệ tử Trường Lưu như con, ai cũng đoàn kết nhất trí, trên dưới đồng tâm, thật sự thì ta cũng khá là hâm mộ."

Nghê Mạn Thiên ngẩng đầu đầy tự hào, "Dĩ nhiên rồi, Tôn thượng và Kiếm tôn là tấm gương mà đệ tử Trường Lưu chúng ta vẫn luôn mãi noi theo mà!"

Sóc Phong thấy Ôn Phong Dư trúng độc khá nặng bèn bảo, "Được rồi, chúng ta mau chóng trở về Trường Lưu thôi, không nên để độc của Ôn Chương môn lan rộng thêm nữa."

"Được!" Nghê Mạn Thiên gật đầu, nàng với Sóc Phong cùng đỡ Ôn Phong Dư, ngự kiếm bay về phía Trường Lưu, trên không trung, tự xưng Ôn Phong Dư lại nói, "Chuyện Thiệu Nguyệt dính độc, cho ta xin lỗi."

Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong nhìn nhau, Nghê Mạn Thiên đáp, "Muốn xin lỗi thì xin lỗi trước mặt Kiếm tôn ấy, nếu Kiếm tôn tha thứ cho ông thì chúng ta không chấp nhặt làm gì."

Ôn Phong Dư bật cười yếu ớt, y nhẹ gật đầu.

Tại đại điện Trường Lưu, Ma Nghiêm với Sênh Tiêu Mặc đang bức độc cho Ôn Phong Dư, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đứng một bên, khấn tụng quan sát bọn họ. Lát sau, Ôn Phong Dư nhổ ra một bọc máu đen, bấy giờ Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc mới thu hồi pháp lực, Sênh Tiêu Mặc đứng dậy, tới ngồi bên Ôn Phong Dư, "Ôn Chương môn à, ngài thấy thế nào rồi?"

Ôn Phong Dư thở hổn hển, "Tốt hơn nhiều, đa tạ..." Lúc này thì Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong mới an tâm.

Ma Nghiêm đứng lên vẫn còn cảm thấy khó chịu, y bảo, "Ta cứu ngài hôm nay, không có nghĩa là chúng ta sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện của sư muội ta đâu."

Ôn Phong Dư vội đáp, "Ta biết, chuyện Thiệu Nguyệt trúng phải độc là lỗi của ta, dù các ngài có muốn ta làm gì, ta cũng chấp nhận."

"Giờ nói những thứ này còn có ích gì chứ!" Ma Nghiêm phát ổng tay áo.

Sênh Tiêu Mặc can thiệp, "Được rồi, giờ không phải lúc để tranh cãi, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để giải độc của tiểu sư muội kia."

Nói đến đây, cả đại điện lại chìm trong yên lặng, bọn họ không thể tìm ra phương thức giải độc thì lo lắng không thôi. Bấy giờ Lạc Thập Nhất vội vàng chạy vào, khom người hành lễ, "Bẩm sư phụ, Nho tôn, Tôn thượng đã trở lại, Tôn thượng đưa Kiếm tôn cùng quay về!" Anh chàng khó có thể che giấu vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

"Cái gì? Thập Nhất, con nói Từ Họa đưa tiểu sư muội quay về ư?" Ma Nghiêm tiến tới giữ lấy Lạc Thập Nhất để hỏi, Lạc Thập Nhất gật đầu, "Vâng, thưa sư phụ, giờ họ đang ở ngay bên ngoài đại điện."

"Tốt quá!" Ma Nghiêm vượt qua Lạc Thập Nhất, vội vã chạy ra phía bên ngoài, Sênh Tiêu Mặc cũng bám theo.

Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong nhìn nhau rồi cũng đi, Ôn Phong Dư cũng muốn đi xem thử tình hình, song tự nhận bản thân không phải người của Trường Lưu, hơn nữa nguyên nhân Thiệu Nguyệt trúng độc lại chính là do y, y đành phải lặng lẽ rời khỏi đại điện, đi đến phòng dành cho khách để nghỉ ngơi.

Bạch Từ Họa bế Thiệu Nguyệt quay về Trường Lưu, vừa mới tiếp đất thì đã bị một đồng đệ tử Trường Lưu vây quanh, mọi người ai cũng lo lắng muốn ghé thăm Thiệu Nguyệt, song họ chỉ thấy Thiệu Nguyệt mắt nhắm im lặng nằm trong ngực Bạch Từ Họa, ai cũng hoảng hốt giữ trật tự, sợ làm ảnh hưởng đến cô.

"Từ Họa!" Giọng Ma Nghiêm vang lên, đệ tử Trường Lưu lập tức chia làm hai bên, chừa lại đường đi ở giữa, Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc chạy xuống, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong theo sau.

Ma Nghiêm nhìn Thiệu Nguyệt nằm trong vòng tay của Bạch Từ Họa thì đã chỉ tay về phía cô, bất an hỏi, "Đây là... sư muội nó...."

Sênh Tiêu Mặc khuyên nhủ, "Ai da, sư huynh à, huynh đừng sốt sắng quá thế, đợi xem Chương môn sư huynh nói gì đi đã."

Bạch Từ Họa đáp, "Sư huynh, huynh an tâm, Tiểu Nguyệt chỉ đang ngủ thôi."

"Thế thì tốt..." Ma Nghiêm yên lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó y lại thắc mắc, "Nhưng sao sư muội lại ngủ?"

Sênh Tiêu Mặc cảm theo quạt xấp vội xen ngang, "Sư huynh à, đây không phải nơi tiện nói chuyện, mau để Chương môn sư huynh bế tiểu sư muội quay về điện Tuyệt Tình đã."

"Ừ nhỉ, đúng mau, Từ Họa à, mau đưa sư muội về điện Tuyệt Tình thôi." Ma Nghiêm tránh đường để Bạch Từ Họa rời đi trước, Bạch Từ Họa gật đầu, bế Thiệu Nguyệt bay lên điện Tuyệt Tình.

Hoa Thiên Cốt cũng muốn đi cùng, song đột nhiên Ma Nghiêm lại gắt, "Hoa Thiên Cốt! Ngươi đi với ta!"

Hoa Thiên Cốt thấy gương mặt vô cùng nghiêm túc của Ma Nghiêm bèn nảy sinh sợ hãi, Sênh Tiêu Mặc tiến tới nhỏ giọng bảo, "Con không cần sợ đâu, sư huynh chỉ đang muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở Thục Sơn mà thôi."

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt yên tâm.

Vân Ân tiến tới, "Chương môn, để đồ đệ theo ngài, dù sao căn nguyên cũng là do đệ tử mà."

Hoa Thiên Cốt nhìn Sênh Tiêu Mặc, đợi Sênh Tiêu Mặc gật đầu, Hoa Thiên Cốt mới đáp, "Được, chúng ta đi thôi."

"Cốt Đầu à!" Ngay tại thời điểm Hoa Thiên Cốt xoay người, Đông Phương Úc Khanh lại gọi nàng, Hoa Thiên Cốt ngoảnh mặt lại, Đông Phương Úc Khanh thì lễ với Sênh Tiêu Mặc đang đứng cạnh nàng, "Nho tôn, ta cũng đã tận mắt trông thấy những chuyện đã xảy ra, có khi còn có thể bổ sung thêm nữa."

"Được, vậy mọi người cùng vào hết đi." Sênh Tiêu Mặc xung phong dẫn đầu.

Hoa Thiên Cốt quay sang nói với Đường Bảo, "Đường Bảo, con hãy giúp ta chăm sóc sư tôn nhé, lát sau ta sẽ về."

"Vâng." Đường Bảo gật đầu một cách nặng nề, "Cốt Đầu à, mẹ yên tâm đi, Từ Mặc tỷ tỷ đã đi rồi, giờ con tới Tầng Thư Các hỏi Từ Trúc tỷ tỷ xem liệu đã tìm ra cách thức giải độc hay chưa đây."

Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo đi rồi mới xoay người bước lên từng bậc thang, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đứng ở phía trên, Hoa Thiên Cốt gọi, "Mạn Thiên..."

Nghê Mạn Thiên vừa trông thấy dáng vẻ ủ rũ, cúi đầu của Hoa Thiên Cốt thì lập tức giận dữ, nàng đi xuống, kéo tay Hoa Thiên Cốt, "Được rồi, Thiên Cốt, chúng ta cùng nghĩ cách giải độc cho Kiếm tôn mà, vào trước đi."

"Ừ..." Hoa Thiên Cốt để mặc cho Nghê Mạn Thiên kéo nàng vào, trong lòng cũng có chút cảm động, Nghê Mạn Thiên lại có thể trở thành bạn tốt với nàng, tất cả đều là nhờ sư tôn, Hoa Thiên Cốt gượng cười, bây giờ dù có là chuyện gì cũng chỉ toàn nghĩ đến sư tôn, sư tôn đã ăn sâu vào trong tiềm thức của nàng, vào trong trái tim của nàng, người mãi sẽ chẳng thể đi xa.

Vào trong đại điện, Nghê Mạn Thiên buông tay nàng, ý bảo nàng không cần gấp rút, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, nàng bước tới quỳ trước mặt Ma Nghiêm, "Đệ tử Hoa Thiên Cốt đã hại sư tôn bị trúng độc của lư Bốc Nguyên, đệ tử cam tâm tình nguyện gánh lấy hình phạt!"

Tất cả mọi người trong đại điện đều giật mình nhìn Hoa Thiên Cốt, họ chưa hiểu ý của nàng.

"Cốt Đầu!" Đông Phương Úc Khanh lo lắng nói, anh chàng biết Cốt Đầu lại tự trách bản thân, song cũng không thể nhận hết trách nhiệm về mình như thế

được.

Vân Ân vội tiến đến, quỳ xuống, "Đây cũng là lỗi của Vân Ân, xin đừng trách mình Chương môn."

"Người, các người... mau nói cho rõ ràng!" Ma Nghiêm chỉ tay về phía bọn họ, lớn tiếng hét lên.

Sau đó, Hoa Thiên Cốt và Vân Ân cùng thuật lại những chuyện đã xảy ra ở Thục Sơn, Đông Phương Úc Khanh đứng bên bờ sông, xong xuôi hết tất cả, đại diện chìm trong yên tĩnh, chẳng có lấy bất kỳ một tiếng động. Hoa Thiên Cốt sợ hãi nắm chặt lòng bàn tay, phạt gì thì nàng cũng có thể chịu đựng được, nhưng duy việc rời xa sư tôn, nàng không thể, Tiểu Cốt tuyệt đối sẽ không rời khỏi sư tôn! +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ngọc Viêm Thủy

Ma Nghiêm tức giận nhìn Hoa Thiên Cốt, tay y chỉ về phía nàng, "Hoa-Thiên-Cốt! Người..."

"Ai da, sư huynh à, việc này không thể trách Hoa Thiên Cốt được, huynh cũng hiểu tính cách của tiểu sư muội mà, con bé vẫn vô cùng nóng vội đó thôi." Sênh Tiêu Mặc vội vàng tiến tới khuyên nhủ.

"Nóng vội? Nóng vội đâu có nghĩa là không muốn sống nữa?!" Ma Nghiêm quát tháo chất vấn, Sênh Tiêu Mặc mãi một xòe quạt xếp quạt quạt cho y, Ma Nghiêm bước tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, nổi cơn thịnh nộ, "Hoa Thiên Cốt! Nếu sư muội thực sự bị làm sao thì người đừng hòng được ở lại Trường Lưu này nữa!"

"Sư huynh ơi..." Sênh Tiêu Mặc vô cùng bất đắc dĩ.

Vân Ân áy náy lên tiếng, "Thế tôn, mọi tội đều là do đệ tử, nếu đệ tử có thể phát hiện ra thân phận thực của Vân Ân sớm hơn thì có lẽ đã kịp dẫn dắt đệ tử quay về con đường thiện lương, mọi chuyện cũng sẽ không đến nông nổi này."

"Vân sư chất..." Sênh Tiêu Mặc nhìn Vân Ân.

Ma Nghiêm phát óng tay áo, quay người không thèm nhìn Hoa Thiên Cốt, Sênh Tiêu Mặc bảo, "Sư huynh à, bây giờ tiểu sư muội vẫn còn đang say giấc, độc trên người cũng chưa được giải, việc quan trọng hiện tại là tìm ra cách giải độc đây."

"Hừ!" Ma Nghiêm nổi giận dùng dùng rời khỏi đại điện, Sênh Tiêu Mặc nhanh chóng bám theo sau, "Sư huynh, huynh đi đâu thế?"

"Đi thăm sư muội!" Ma Nghiêm nghiêm mặt đáp, Sênh Tiêu Mặc bật cười, lắc đầu xong cũng đi cùng.

Hoa Thiên Cốt còn quỳ dưới đất, nàng không thể tưởng tượng cảnh sư tôn thật sự xảy ra chuyện, sẽ như thế nào đây, nàng không dám nghĩ nữa, Đông Phương Úc Khanh ngồi xuống trước mặt nàng, "Cốt Đầu à, nàng đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm ra cách thôi."

"Đúng đây, Thiên Cốt, chúng ta phải tin vào Kiếm tôn." Nghê Mạn Thiên cũng tiến đến an ủi.

"Chương môn..." Vân Ân áy náy.

"Vân sư huynh, đây không phải lỗi của huynh, chắc chắn ta sẽ tìm ra cách để cứu sư tôn!" Hoa Thiên Cốt nói một cách kiên định, bây giờ nàng không thể bỏ cuộc, sư tôn đã hứa với Tiểu Cốt rằng nhất định người sẽ không sao đâu.

Trong Tàng Thư Các, khi Từ Trúc bận rộn lật tìm các loại sách, Đường Bảo đột nhiên xông vào, vừa chạy vừa gọi, "Từ Trúc sư tỷ, Từ Trúc sư tỷ..."

Từ Trúc ngẩng đầu lên, "Đường Bảo đây à?" Sau đó kinh ngạc xen lẫn vui mừng đứng dậy, "Đường Bảo, muội về rồi?"

Đường Bảo gật đầu, không đợi Từ Trúc kịp hỏi, con bé đã bắt đầu liên mồm, "Kiếm tôn cũng về rồi, nhưng bây giờ người vẫn đang ngủ say, muội tới là muốn hỏi tỷ xem tỷ đã tìm ra biện pháp giải độc nào hay chưa?"

Từ Trúc thất vọng lắc đầu, "Chưa, này giờ ta vẫn chưa thấy cuốn sách nào có chút đầu mối."

"Hả? Thế phải làm sao bây giờ?" Đường Bảo thấp thỏm không biết phải làm sao.

Từ Trúc rất lo cho Thiệu Nguyệt, "Vậy Thiệu Nguyệt đang ở đâu, điện Tuyệt Tình ư?"

"Vâng, Tôn thượng đưa người về điện Tuyệt Tình rồi." Đường Bảo gật đầu.

"Chúng ta đi thăm Thiều Nguyệt trước đã, tiện thể hỏi Tôn thượng xem liệu ngài có cách gì không."

"À, được." Từ Trúc và Đường Bảo cùng đi về phía điện Tuyệt Tình.

Bạch Từ Họa nhẹ nhàng đặt Thiều Nguyệt lên chiếc giường của cô, Từ Mạch vội đắp chăn cho Thiều Nguyệt. Bạch Từ Họa đứng bên mép giường, một tay làm phép đặt trên trán cô, Từ Mạch thối lui nhìn chằm, nhưng nàng biết Bạch Từ Họa sẽ không làm hại chủ nhân nên chỉ lẳng lặng đứng một bên. Lát sau, Bạch Từ Họa thu hồi pháp lực, trước kia Thiều Nguyệt cũng từng có một lần ngủ say mãi không tỉnh, về sau cô kể cho chàng nghe, ấy là do cô đã tiến vào một trong không gian hư vô của thanh kiếm, vậy nên lần này Bạch Từ Họa cũng muốn thử xem xem có phải lần này cũng như vậy hay không. Song chàng không tài nào kiểm chứng nổi, hình như có một tấm bình phong ngăn cản chàng tiếp tục đi sâu hơn nữa, Bạch Từ Họa sợ mình sẽ làm Thiều Nguyệt thương tổn nên cũng không cưỡng ép gây đột phá tâm lá chắn kia.

"Từ Họa, sư muội sao rồi?" Ma Nghiêm vừa đi vào phòng đã hỏi.

Bạch Từ Họa lắc đầu, Sênh Tiêu Mặc đến bên giường, "Rốt cuộc thì sao tiểu sư muội lại say ngủ cơ chứ, chẳng lẽ con bé tự gây mê chính mình ư?"

"Cái này thì phải hỏi Thiên Cốt." Bạch Từ Họa quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt vừa mới chạy đến.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng cúi đầu xuống, nên thuật lại chuyện giữa sư tôn và nàng thế nào đây, Hoa Thiên Cốt bất an lắc đầu, "Lúc bấy giờ, khi thanh Mẫn Sinh với Kinh Lô va chạm nhau, con đã bị hôn mê, đợi tới khi con tỉnh dậy thì sư tôn đã ngủ say mất rồi."

"Tốt lắm, vậy bây giờ nghĩ xem nên giải quyết độc của lục Bốc Nguyên như thế nào đi." Sênh Tiêu Mặc lo lắng nói, nói đến đây, cả căn phòng lại chìm trong yên lặng, tâm trạng của mọi người hết sức nặng nề.

Mấy ngày kế tiếp, Hoa Thiên Cốt luôn ở bên bầu bạn với Thiều Nguyệt, không dám rời xa một khắc, ngày nào nàng cũng vuốt ve mặt Thiều Nguyệt, cũng xoa tay cô, còn thường xuyên tâm sự với cô nữa. Mỗi lần Hoa Thiên Cốt gọi sư tôn, nàng đều hy vọng Thiều Nguyệt sẽ nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng xong sau đó đáp lại, vẫn luôn là thế, và vẫn luôn thất vọng tràn trề. Cõi lòng Hoa Thiên Cốt cũng dần dà nặng trĩu. Còn về phía mấy người Bạch Từ Họa, bọn họ thường đến kiểm tra tình hình của Thiều Nguyệt, kiểm tra xong lại bỏ đi ngay hòng tìm ra phương pháp trị độc. Từ Trúc, Đường Bảo, Từ Mạch thấy đã có Hoa Thiên Cốt chăm sóc cho Thiều Nguyệt thì cũng để nàng lại một mình rồi đến Tàng Thư Các nghiên cứu.

Đạo gần đây Thất Sát ngày càng hoành hành, Bạch Từ Họa triệu tập các môn phái lớn để thương nghị biện pháp chống đỡ trước Thất Sát. Tại đại điện Trường Lưu, Tam tôn đứng ở trên cao, chờ Chương môn các phái tới, tuy Hoa Thiên Cốt hiện là Chương môn Thực Sơn, nhưng nàng cũng là đệ tử Trường Lưu, hơn nữa vốn dĩ nàng cũng định truyền lại chức vị này cho Vân An, thành ra Vân An đại diện cho phái Thực Sơn tới tham gia hội nghị.

Đợi các vị Chương môn đến đông đủ, Bạch Từ Họa mới ngồi xuống, "Cảm ơn các vị đã dành thời gian ra để tới Trường Lưu, Thất Sát ngày càng ngang tàng, nhất là Sát Thiên Mạch, với sự dẫn dắt Thiệu Xuân Thu, thế lực Thất Sát ngày càng hùng mạnh. Hãy nhìn lại chúng ta, tuy nhiều phái, song lại không thể dung hợp. Đáng lẽ chúng ta phải đoàn kết, giải trừ môn hộ để cùng chống lại Thất Sát mới đúng."

Nghê Thiên Trọng vừa ngồi xuống đã bật người muốn phản đối, Ôn Phong Dư cướp bước đứng lên, "Tôn thượng, lần này nếu không nhờ Trường Lưu ra tay giúp đỡ thì e rằng đòi Ngọc Trọc của ta đã sớm mất rồi. Hơn nữa năng lực của Trường Lưu vượt xa các phái chúng ta, có Trường Lưu dẫn dắt để đầu lại Thất Sát, đòi Ngọc Trọc xin nguyện nghe theo chỉ thị của Tôn thượng."

Những Chương môn phái khác quay sang nhìn nhau, gật gù đồng ý với cách phát biểu của Ôn Phong Dư, bọn họ cùng đứng dậy, chấp tay, "Xin nghe theo sự chỉ thị của Tôn thượng." Nghê Thiên Trọng cũng đành đứng lên, "Xin nghe theo sự chỉ thị của Tôn thượng."

Đệ tử các phái trong đại điện đồng thanh, "Xin nghe theo sự chỉ thị của Tôn thượng!"

Bạch Từ Họa mỉm cười yên tâm, chàng đứng lên, "Các vị Chương môn đã lặn lội đường xá xa xôi để đến đây, hẳn là rất cực khổ, xin các vị hãy đi nghỉ ngơi một lát, đợi đến khi ta giải quyết xong nội vụ Trường Lưu, chúng ta lại tiếp tục công thương đại kế."

Chương môn các phái vừa đi xong, Ma Nghiêm liền hỏi, "Từ Họa à, đệ có từng nghĩ nếu có phái liên minh với nhau thì ai sẽ đứng đầu hay chưa?"

"Sư huynh không cần phải lo lắng, nếu như ta có thể giúp cho các phái liên minh với nhau thì ai lãnh đạo cũng được." Bạch Từ Họa đáp.

Ma Nghiêm thờ dãi, "Dù thế nào đi chăng nữa thì ta cũng là người không màng danh lợi, vị trí lãnh đạo liên minh cần một người đức cao vọng trọng. Điều ta lo là đệ sẽ mắc kẹt hết thảy những thứ này, đây không chỉ là danh lợi nữa, mà còn là trách nhiệm với các phái, ta cảm thấy nếu thật sự cần thiết, thì liên minh nên để cho đệ đứng đầu." Ma Nghiêm nhìn Bạch Từ Họa với vẻ trịnh trọng.

"Ai da, sư huynh ơi," Sênh Tiêu Mặc tỏ ra bất đắc dĩ, "Huynh cũng biết Chương môn sư huynh từ trước đến nay không hề ư mấy vụ này mà."

"Nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, không có ai phù hợp hơn là Từ Họa hết." Ma Nghiêm vội la lên.

"Ai da, Chương môn sư huynh à, đột nhiên đệ có một thắc mắc muốn thỉnh giáo huynh, lại đây nào, lại đây..." Sênh Tiêu Mặc đẩy Bạch Từ Họa mặt đơ rời khỏi đại điện.

"Ồi, ôi..." Ma Nghiêm nhìn bọn họ rời đại điện, phát tay bất lực.

Trong điện Tuyệt Tình, Hoa Thiên Cốt không ngủ không nghỉ mà cứ chăm sóc Thiệu Nguyệt, Đường Bảo vừa đến đã thấy nàng đang ngăn người ngồi ngắm khuôn mặt Thiệu Nguyệt thì tiến lại gần, "Cốt Đầu à, nếu mẹ không nghỉ đi thì mẹ sẽ không chịu nổi đâu, nhờ Kiếm tôn tính mà thấy mẹ như vậy, hẳn là người sẽ đau lòng muốn chết mất."

Hoa Thiên Cốt không phản ứng, Đường Bảo đành phải kéo Hoa Thiên Cốt dậy, đẩy nàng ra ngoài cửa, "Cốt Đầu ơi, mẹ cứ ra ngoài hít thở một chút đi, Kiếm tôn còn có con ở đây mà."

Hoa Thiên Cốt cứ như người mộng du đi đi lại lại khắp Trường Lưu, Đông Phương Úc Khanh trông thấy nàng bèn gọi to, "Cốt Đầu!"

Hoa Thiên Cốt không trả lời, Đông Phương Úc Khanh lấy làm lạ, sao Cốt Đầu không đáp thế, anh chàng vội vã chạy tới chắn trước mặt Hoa Thiên Cốt, bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh, nàng cong miệng mỉm cười, "Đông Phương à..."

Đông Phương Úc Khanh kéo Hoa Thiên Cốt tới ngồi xuống trên một bộ ghế, "Cười mà trông còn khó coi hơn cả khóc đấy, Cốt Đầu, nàng sao vậy, đang lo lắng cho Kiếm tôn ư?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Đông Phương, vì cứu ta nên sư tôn mới bị trúng độc của lữ Bốc Nguyên, ta cứ thà rằng người bị trúng độc là ta còn hơn."

"Cốt Đầu..." Đông Phương Úc Khanh không muốn thấy Hoa Thiên Cốt tự trách bản thân, song trong lòng anh chàng lại tồn đọng chút nghi hoặc, anh chàng luôn cảm thấy tình cảm Cốt Đầu dành cho Thiệu Nguyệt quá sâu đậm, ngay cả mình cũng hơi ngỡ ngàng, tình sư đồ có thể nặng đến thế sao?

Hoa Thiên Cốt vẫy tay trước mặt Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương, không còn nhiều thời gian lắm, ta nhất định phải mau chóng tìm ra thuốc giải độc, nhưng mà ta.... Đông Phương à, huynh phải giúp ta, hãy nói cho ta biết ta phải làm gì đi, rốt cuộc thì ta nên làm gì đây?"

"Trên trần đời này, người duy nhất có thể giải đáp cho những thắc mắc của nàng chỉ có Dị Hủ Quân thôi." Đông Phương Úc Khanh đáp.

"Dị Hủ Quân?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Hoa Thiên Cốt lại bảo, "Đúng, ta sẽ đi tìm Dị Hủ Quân, dù có phải trao đổi bằng tính mạng đi chăng nữa!" Sau đó nàng nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Giả dụ như có chuyện bất trắc gì xảy ra với ta, xin huynh hãy giúp ta chăm sóc Đường Bảo."

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Hoa Thiên Cốt bèn rời khỏi Trường Lưu, anh chàng dõi theo bóng lưng của nàng, lẩm bẩm, "Ta chỉ sợ rằng có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ có thể quay về được nữa."

Trước cổng lầu Dị Hủ vẫn là cảnh tượng y chang lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt đến đây, một đám người vây quanh, ai cũng cầm trên tay một vậy mà họ hy vọng có thể Dị Hủ Quân sẽ để ý. Song tình huống của Hoa Thiên Cốt bấy giờ vô cùng khẩn cấp, nàng ngự kiếm bay xuống, trực tiếp chạy đến chỗ Lục Sao, "Lục Sao tỷ tỷ, ta có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Dị Hủ Quân, ta xin tỷ hãy dẫn ta tới gặp ngài đi."

Lục Sao gật đầu, "Vào với ta."

Hoa Thiên Cốt bước vào vùng cấm địa trong lầu Dị Hủ, nàng còn đang tìm kiếm Dị Hủ Quân thì một âm thanh vang lên, "Cuối cùng cô cũng đến."

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại nhìn hắn, thắc mắc, "Sao ngài biết ta sẽ tới?"

"Ta từng bảo rồi, trên đời này không gì mà lầu Dị Hủ không biết." Dị Hủ Quân tiến lại gần.

"Dị Hủ Quân, xin hỏi ngài là làm thế nào để giải độc của lữ Bốc Nguyên?" Hoa Thiên Cốt hỏi với vẻ mặt trầm trọng

"Để trả lời được câu hỏi này thì cái giá phải trả sẽ vô cùng lớn."

"Ta không tiếc bất kỳ giá nào!"

"Chắc chắn ư?" Dị Hủ Quân hỏi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu một cách kiên định, "Chắc chắn!"

Dị Hủ Quân xoay lưng lại, "Vậy câu trả lời này..." rồi lập tức quay lại chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, "Đáng giá bằng mạng của cô!"

"Được, đợi đến khi ta cứu sư tôn xong, ta sẽ trao lại cái mạng này cho ngài, mặc ngài xử lí." Hoa Thiên Cốt không hề do dự.

Dị Hủ Quân nghiêng đầu đi một chút, sau đó hắn tiến lên phía trước, "Nhìn bộ dạng nghiêm túc của ngươi kìa, giống y hệt lần đầu tiên ta và ngươi gặp nhau," Hắn tới bên Hoa Thiên Cốt, nhìn về mặt của nàng, hắn lại nói tiếp, "Không, hình như còn kiên định hơn cả trước kia." Dị Hủ Quân bật cười, "Mạng của ngươi không phải cái giá cho câu trả lời này đâu."

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Vậy ngài muốn gì?"

"Nghe nói tài nấu nướng của ngươi rất tuyệt, vậy hãy làm cho ta một bàn đầy ắp thức ăn ngon đi, thấy được không?"

"Một bàn đầy ắp thức ăn ngon ư?" Hoa Thiên Cốt càng không hiểu.

"Sao thế, cảm thấy cái giá lớn quá à?"

"Không phải, không phải vậy," Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Là nhỏ quá mới đúng."

"Vậy còn không mau đi nấu đi, không thì ta đòi ý ngay bây giờ."

"Được, ta đi ngay, ta đi ngay đây." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt chạy ra khỏi cửa, song đột nhiên như nghĩ tới cái gì đó, nàng lại quay đầu lại, đáng vẻ ngượng ngùng, "Cơ mà, nhà bếp ở đâu ấy nhỉ?"

Dị Hủ Quân giấu đi nụ cười đằng sau lớp mặt nạ, hẩn chấp tay đằng sau lưng, "Đi với ta!" Hoa Thiên Cốt bèn bám theo hẩn, rời khỏi vùng cấm địa.

Ở trong nhà bếp, Hoa Thiên Cốt vừa mới đặt thức ăn chế biến xong xuôi vào trong nồi thì đột lò, xào trộn các loại nguyên liệu. Dị Hủ Quân đứng bên cửa, hẩn ngắm bóng người bận rộn của Hoa Thiên Cốt, sau đó bước vào, "Bình thường người cũng nấu cho hẩn như vậy ư?" Hẩn đã từng nghe Đường Bảo kê, Hoa Thiên Cốt thường xuyên nấu ăn tại điện Tuyệt Tình, còn Bạch Từ Họa cũng thường thường ghé qua chỗ ở của Thiệu Nguyệt, ăn cơm cùng bọn họ, cho nên hẩn mới muốn biết có phải Hoa Thiên Cốt vẫn luôn nấu cho Bạch Từ Họa như thế này hay không.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt không hiểu câu hỏi của hẩn, Dị Hủ Quân phát tay lia lịa, "Không có gì, làm nhanh lên đi, ta đói bụng rồi."

Ở ngoài, Lục Sao thò đầu ngó vào bên trong, sau đó lại lùi ra, chú ý toàn bộ động tĩnh. À không thể lí giải nổi hành động của Dị Hủ Quân, tại sao ngài ấy lại phải giúp đỡ Hoa Thiên Cốt? Tại sao ngài ấy lại phải đối xử với Hoa Thiên Cốt tốt như vậy?

Sau khi làm xong một bàn đầy ắp thức ăn, Hoa Thiên Cốt bung từng món lên, nói với Dị Hủ Quân, "Các chủ à, thức ăn đã xong xuôi, mời ngài nếm thử."

Dị Hủ Quân xoay người ngắm một bàn kia, Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi, "Nếu như không hợp khẩu vị của ngài thì ta lại quay về nhà bếp làm lại nhé." Nhưng nàng lại thấy Dị Hủ Quân chỉ ngồi nhìn chứ không ăn, nàng lại nói tiếp, "Nếu như ngài sợ khi ngài ăn thì ta sẽ trông thấy khuôn mặt của ngài thì ta có thể tránh đi." Dứt lời cũng muốn quay lưng bỏ đi.

Dị Hủ Quân bảo, "Ta chỉ bảo ta muốn một bàn đầy ắp thức ăn ngon chứ chưa nói ta muốn ăn nó, người có thể sử dụng những nguyên liệu đơn giản để nấu nên những món ngon thịnh soạn như thế này, hoàn toàn có khả năng tiến cung làm ngự trù rồi đây."

Hoa Thiên Cốt mỉm cười thẹn thùng, Dị Hủ Quân bước đến bên nàng, "Ta khá là không dám ăn, ta sợ ta ăn xong nghiện thì mai sau, mỗi lần người tới đây hỏi giá, ta lại trao đổi bằng một bữa thế này mất, nếu thật sự như thế thì lâu Dị Hủ của ta sẽ biến mất tiêu khỏi giang hồ chưa đầy nửa tháng chứ chẳng đùa."

Hoa Thiên Cốt bật cười thoải mái, Dị Hủ Quân ngồi xuống, "Độc của lư Bốc Nguyên à, cũng không phải không có cách giải." Hoa Thiên Cốt nhìn hẩn đầy gấp rút, "Trong Thần Khí Mùoi Phương của viên ngọc Viêm Thủy, nó có thể khiến cho vạn vật sinh sôi, là Thần Khí tượng trưng cho tình yêu và hy vọng, thậm chí còn có thể khiến cho gỗ mục hồi xuân, tất nhiên sẽ hóa giải được độc của lư Bắc Nguyên rồi."

"Ngọc Viêm Thủy ạ?"

"Đúng." Dị Hủ Quân gật đầu.

Hoa Thiên Cốt hỏi, "Nhưng mà đã bao năm nay không ai biết được tung tích của ngọc Viêm Thủy, cho tới tận bây giờ vẫn chẳng ai biết hình dạng của nó trông như thế nào, vậy ta phải đi tìm sao đây?"

"Thần Khí Mùoi Phương ấy, vừa tương khắc lại vừa tương sinh, chỉ cần gom đủ chín Thần Khí khác, không những vậy còn phải gỡ bỏ phong ấn, nhất định ngọc Viêm Thủy sẽ được chín Thần Khí kia triệu tập trở về vị trí cũ."

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống, nàng nhìn Dị Hủ Quân, "Phải thu thập Thần Khí, xong còn phải gỡ bỏ phong ấn ư?"

"Sao thế, quá khó à?" Dị Hủ Quân cúi xuống nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Hiện tại thì thước Huyền Trấn đang ở Thiên Sơn," Hoa Thiên Cốt đứng dậy, "Ngọc Phù Trầm ở trong tay Nghê Thiên Trọng, dù Trích Tiên lại ở chỗ Sát tỷ tỷ, lư Bốc Sinh thì rơi vào tay Thiện Xuân Thu, còn nghiên bát Quy, xích Thuyền Liên, đàn Lưu Quang, chuông Huyền Tư và cả kiếm Mẫn Sinh đều ở hết điện Tuyệt Tình, ta muốn lấy được dù chỉ một món trong số đó cũng khó như lên trời, huống chi còn phải gỡ bỏ cả phong ấn?"

Dị Hủ Quân gọi, "Lục Sao!" Lục Sao lên tiếng thưa, "Các chủ!" À cung kính dâng chiếc hộp lên cho hẩn, Dị Hủ Quân đứng dậy nhận lấy hộp xong đưa cho Hoa Thiên Cốt, "Trong này đựng một quyển sách cô có chỉ dẫn cách thức gỡ bỏ phong ấn, người quay về thì đọc sách ra mà học. Chỉ cần người gom đủ Thần Khí thì đương nhiên có thể gỡ bỏ phong ấn, song gỡ bỏ phong ấn lại là một việc vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận có khi sẽ để Yêu Thần xuất thế, hậu quả khó lường."

Hoa Thiên Cốt cẩn thận bung chiếc hộp, nàng gật đầu, "Ta sẽ không để bất kỳ một ai phát hiện ra hành tung của mình, đợi ngọc Viêm Thủy quay trở lại chỗ cũ, cứu sư tôn xong, ta lập tức sẽ dùng nghiên Bát Quy trả lại hết toàn bộ Thần khí về vị trí cũ của chúng."

Dị Hủ Quân gật đầu hài lòng, "Nếu người cần sự trợ giúp thì cứ tới tìm ta."

Hoa Thiên Cốt quỳ xuống, cảm kích vô cùng, "Các chủ, đại ân đại đức này, mai sau Hoa Thiên Cốt sẽ đền đáp!"

"Mau dậy đi!" Dị Hủ Quân đỡ Hoa Thiên Cốt đứng lên, "Nếu ngươi muốn trả ơn thì sau này đợi nao ta thèm ăn thì ngươi lại nấu tiếp cho ta là được."

Hoa Thiên Cốt bật cười, "Được!"

"Mau trở về đi." Dị Hủ Quân nghiêng đầu nói, Hoa Thiên Cốt nhìn chiếc hộp trong tay xong rồi khỏi lầu Dị Hủ.

Hoa Thiên Cốt đi rồi, Dị Hủ Quân mới tháo mặt nạ xuống, để lộ ra khuôn mặt của Đông Phương Úc Khanh, anh chàng ngồi xuống, cầm đĩa lên bắt đầu gắp một miếng, hít thật sâu mùi thức ăn thơm lừng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Sốc Phong

Đêm đến, Nghê Mạn Thiên vừa mở cửa phòng đã trông thấy Nghê Thiên Trượng đang đứng ngoài, Nghê Mạn Thiên giật mình, "Cha? Sao cha lại tới đây?"

Nghê Thiên Trượng lập tức trở nên ủ rũ, "Sao vậy, chẳng lẽ ta không thể đến để thăm con gái ta ư?"

Nghê Mạn Thiên bật cười vui vẻ, nàng tiến tới ôm lấy Nghê Thiên Trượng, nũng nịu, "Đâu có đâu, cha đến thăm con còn làm con mừng chẳng kịp nữa là."

Bấy giờ Nghê Thiên Trượng cũng bật cười sảng khoái, "Ha ha ha, Thiên Nhi à, lại đây nào, để ta ngắm con một lượt xem nào," Sau đó ông nhìn trên dưới Nghê Mạn Thiên, gật gù liên hồi, "Ừ, xem ra Thiên Nhi sống rất tốt ở Trường Lưu nhỉ."

Nghê Mạn Thiên kéo Nghê Thiên Trượng ngồi xuống, "Đương nhiên rồi!" Xong nàng rót một tách trà đưa Nghê Thiên Trượng.

Nghê Thiên Trượng uống một ngụm mới do dự hỏi, "Thiên Nhi à, Thiệu Nguyệt thế nào rồi?"

Nói đến đây, Nghê Mạn Thiên lại buồn bã cúi đầu, "Ai da, Kiếm tôn vẫn ngủ mãi chưa chịu tỉnh, còn độc của lư Bốc Nguyên tới giờ vẫn chưa tìm ra cách chữa trị."

"Ồ?" Nghê Thiên Trượng vuốt cằm, "Xem ra vị trí Kiếm tôn của Trường Lưu sắp biến mất rồi, Thiên Nhi à, nếu Thiệu Nguyệt không còn thì Hoa Thiên Cốt cũng chẳng phải đệ tử của Trường môn tương lai tại Trường Lưu nữa, chỉ cần Thiên Nhi nhân dịp này tranh thủ trở thành đồ đệ của Bạch Tử Họa, thế thì..."

Nghê Mạn Thiên khó có thể tin nổi Nghê Thiên Trượng lại nói những lời này, nàng còn đang cho rằng cha thật sự muốn ghé thăm nàng, ai ngờ.... Nghê Thiên Trượng quay đầu nhìn sang, lại trông thấy vẻ mặt trần trụi thất vọng của Nghê Mạn Thiên, ông thắc mắc, "Thiên Nhi à, con sao thế?"

Nghê Mạn Thiên gạt bàn tay định chạm vào mình của Nghê Thiên Trượng, nàng bật nức nở, "Cha, con quá thất vọng về cha!" Dứt lời bèn bỏ chạy.

"Thiên Nhi, Thiên Nhi ơi..." Nghê Thiên Trượng dõi theo bóng lưng của Nghê Mạn Thiên, ông cau mày tự nhủ, "Thiên Nhi à, ta cũng chỉ suy nghĩ cho Bồng Lai của chúng ta mà thôi, chẳng lẽ con đã thật sự coi mình là đệ tử Trường Lưu để rồi chẳng đoái hoài gì tới Bồng Lai nữa hay sao?"

Hoa Thiên Cốt quay về điện Tuyệt Tình, thời điểm đêm khuya thanh vắng, nàng lên mở cái hộp Dị Hủ Quân đưa nàng, bên trong chính là cách thức gỡ bỏ phong ấn, nàng đọc một lát, song dạng chữ kia lại quá xa lạ đối với nàng, nàng khổ tâm suy nghĩ, ngay sau đó nàng chợt nhớ ra là Đông Phương Úc Khanh cũng đang ở Trường Lưu, nàng bèn đứng dậy đi tìm anh chàng.

"Ai thế?" Đông Phương Úc Khanh nghe thấy tiếng gõ cửa liền đứng dậy hỏi.

"Đông Phương ới, là ta đây." Giọng Hoa Thiên Cốt vang lên.

Đông Phương Úc Khanh vội ra mở cửa, "Cốt Đầu à, đã trễ vậy rồi, nàng mau vào đi."

Hoa Thiên Cốt bước vào, đặt cỗ thư lên mặt bàn, "Đông Phương ới, huynh mau đọc giúp ta cái này đi,

ột hồi xong tỏ ra kinh ngạc, "Cốt Đầu, đây là... phương pháp gỡ bỏ Thần Khí mà, nàng định làm gì thế?"

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, "Ta đã đến lầu Dị Hủ rồi, Dị Hủ Quân bảo, khắp thiên hạ chỉ có ngọc Viêm Thủy mới có thể giải được độc cho sư tôn. Nhưng bao nhiêu năm qua không ai hay biết tung tích của ngọc Viêm Thủy, cũng chưa từng có ai trông thấy nó, sao biết nó đang ở đâu kia chứ? Ngay cả Tôn thượng xuống núi còn chẳng tìm được, cho nên chỉ còn cách thu thập chín Thần Khí còn lại, đồng thời gỡ bỏ phong ấn thì ngọc Viêm Thủy mới tự động

trở về chỗ cũ."

"Cốt Đầu à, nàng có thể gỡ bỏ được phong ấn ư?" Đông Phương Úc Khanh lo lắng.

"Ta không biết nữa," Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Nhưng để cứu sư tôn, ta không quản nhiều được."

"Ta biết hai người sư đồ tình thâm, nhưng nàng phải biết đây là một hướng đi không có đường lùi, nàng biết làm như thế sẽ để lại những hậu quả vô cùng nghiêm trọng mà?" Đông Phương Úc Khanh khuyên nhủ.

"Huynh nghĩ ta còn có lựa chọn khác sao?" Hoa Thiên Cốt hỏi ngược lại, Đông Phương Úc Khanh trầm mặc chốc lát, Hoa Thiên Cốt bèn đứng dậy, "Đông Phương, ta biết, ta biết huynh lo chuyện ta sẽ tìm được chín món Thần Khí kia, để cho ngọc Viêm Thủy quay trở về, nhưng đây là vì sư tôn, dù cho khác nhau về mục đích, song bên Thiên Xuân Thu cũng đang áp ùi khát vọng như thế, nên xét về bản chất thì lại giống hệt nhau. Vấn đề việc thu thập Thần Khí là một việc cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ xảy thôi là sẽ để cho Yêu Thần xuất thế, làm loạn thiên hạ, chúng sinh lầm than."

Đông Phương Úc Khanh đi đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Nàng vẫn biết Bạch Tử Họa luôn đặt chúng sinh lên trên hết mà, nếu ngài ấy phát hiện ra nàng định thu thập Thần Khí, chẳng lẽ ngài lại không ngăn cản ư?"

"Chỉ cần ngọc Viêm Thủy quay về, giải xong độc cho sư tôn, ta sẽ lập tức dùng nghiến Bất Quy để đưa từng món Thần Khí trở lại chỗ cũ, tuyệt đối sẽ không để Yêu Thần xuất thế đâu." Hoa Thiên Cốt đáp với vẻ kiên định.

"Có thể nàng không biết, Thiệu Nguyệt là do một tay Bạch Tử Họa đích thân dạy dỗ, không ai có thể cam đoan rằng cô ta sẽ không giống Bạch Tử Họa, cô ta cũng sẽ không tha thứ cho nàng đâu, thậm chí còn có thể giết nàng."

"Không, sư tôn chắc chắn sẽ không..." Hoa Thiên Cốt càng ngày càng thấy mông lung, "Mà dù cho sư tôn có muốn giết ta thì ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần sinh mạng của sư tôn có một tia hy vọng, dù có phải làm gì đi chăng nữa, dù có phải trả nào đi chăng nữa, ta cũng nguyện ý!"

"Nàng thà làm ngọc vỡ, cũng không chịu để ngồi lành, Cốt Đầu à, nàng không thể nghe ta khuyên dù cho một lần hay sao?" Nội tâm Đông Phương Úc Khanh hiện đang vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng đây là cái bẫy mà anh chàng dẫn Hoa Thiên Cốt gẫm vào, nhưng bây giờ anh chàng lại không muốn Hoa Thiên Cốt tiếp tục tiến bước, tâm trí trở nên rối rắm đến cực điểm.

"Huynh đừng nói gì nữa, ta không định thay đổi đâu."

"Cốt Đầu à," Đông Phương Úc Khanh không tài nào hiểu nổi, "Có lúc ta thật nghĩ không ra, chẳng lẽ tình cảm nàng dành cho Thiệu Nguyệt sâu đậm đến thế chỉ vì cô ta là sư tôn của nàng ư? Nhưng nàng lại sẵn sàng làm hết tất cả chỉ vì cô ta, nó đã vượt qua cả tình sư đồ giữa các người rồi."

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng, "Ta, ta..."

Nhìn vẻ mặt của Hoa Thiên Cốt, đột nhiên trong đầu Đông Phương Úc Khanh lóe lên một ý nghĩ vô cùng dọa người, một ý nghĩ mà anh chàng chưa bao giờ dám nghĩ, anh chàng lộ rõ nét kinh ngạc, "Cốt, Cốt Đầu, chả lẽ nàng... với Thiệu Nguyệt... không phải tình cảm sư đồ?"

"Ta, ta..." Hoa Thiên Cốt vội giữ lấy cánh tay Đông Phương Úc Khanh, nàng khẩn cầu, "Đông Phương à, đó là do ta không tốt, ta không nên có suy nghĩ không an phận với sư tôn, ta chỉ xin huynh đừng để lộ ra bên ngoài, nếu không ta sẽ không được ở bên cạnh sư tôn nữa mất."

Đông Phương Úc Khanh lùi về đằng sau một bước, anh chàng không thể tin nổi, "Hóa ra lại là Thiệu Nguyệt ư? Thì ra là vậy, thì ra lại là như vậy..." Bây giờ anh chàng mới bừng hiểu, tại sao rõ ràng đã đưa kiếp sinh tử của Bạch Tử Họa đến bên người hấn rồi mà vẫn không theo kế hoạch mình đề sẵn, thì ra là bởi vì người mà Cốt Đầu rung động không phải Bạch Tử Họa, mà là Thiệu Nguyệt.

"Đông Phương ơi..." Hoa Thiên Cốt bất an gọi.

Đông Phương Úc Khanh thờ dài, anh chàng đang cố gắng bình tâm, "Cốt Đầu, nàng yên tâm, ta sẽ không kể ra," xong quay người ngồi xuống, "Ta sẽ giúp nàng dịch quyển cổ thư này."

Hoa Thiên Cốt cùng ngồi theo, nàng thành tâm nói, "Cảm ơn huynh, Đông Phương ạ."

Nghê Mạn Thiên rời khỏi phòng mình, xong lại vô thức chạy đến trước cửa phòng Sóc Phong, nàng ngẩn người, lẩm bẩm, "Sao mình lại tới đây nhỉ?" Rồi quay người định bỏ đi.

Bấy giờ Sóc Phong mở cửa phòng, trông thấy Nghê Mạn Thiên, hấn mới thối thu, "Mạn Thiên à? Sao nàng tới đây?"

Nghê Mạn Thiên đưa tay gạt nước mắt còn đọng lại, nàng ngoảnh mặt cười bảo, "Không có gì, ta đang đi lại lung tung thôi."

Sóc Phong nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, hấn biết nàng nói dối bèn lùi về đằng sau một bước, "Vào đi."

Nghê Mạn Thiên gật đầu, "Ừ..."

Ngồi trong phòng Sóc Phong, Sóc Phong chẳng nói năng gì, hấn chỉ lẳng lặng ngồi bên nàng, đợi đến khi tâm trạng Nghê Mạn Thiên tốt hơn rồi, nàng mới nhìn Sóc Phong ngồi như một khúc gỗ ở đằng kia, tức giận nói, "Ai da, sao huynh không biết dỗ dành, an ủi ta gì thế?"

Sóc Phong lúng túng, "Ta, ta không biết." Rồi khuôn mặt hiểm khi lại ửng đỏ.

Nghê Mạn Thiên ngấm hần đầy hứng thú, xong nàng đột nhiên bật cười, "Sóc Phong à, hóa ra huynh cũng biết ngưng? Ha ha.."

Sóc Phong khó xử quá đỗi, hần thấy Nghê Mạn Thiên vẫn còn cười ha ha bèn nghiêng người tới hông chặn lại miệng nàng. Tiếng cười của Nghê Mạn Thiên tắt phụt, đồng thời nàng cũng tròn mắt không thể tin nổi, lòng thăm nhủ, Sóc Phong đang hôn mình à? Sóc Phong mà lại hôn mình ư?!

Ngày hôm sau, Hoa Thiên Cốt lén tu luyện một mình phương thức ghi trong cổ thư, nàng đặt cổ thư trước mặt, sau đó ngưng tụ pháp lực, bắt đầu lầm rầm đọc thần chú, "Người theo đất, đất theo trời, trời theo đạo, đạo theo tự nhiên, vì nghĩa lớn, hướng thiên hạ, tránh tàn sát, thái bình thịnh trị..."

Trong phòng Thiều Nguyệt, Từ Mạch hết lòng chăm sóc cô, Đường Bảo bước vào lại thắc mắc, "Không biết Cốt Đầu đâu rồi? Không phải lúc nào mẹ cũng ở bên Kiếm tôn ư?"

Từ Mạch lắc đầu, "Chắc Thiên Cốt đang bận tìm cách giải độc đây."

Đường Bảo lắc lư đầu, sau đó con bé cũng đến bên giúp đỡ Từ Mạch.

Nghê Mạn Thiên đi đi lại lại tại Trường Lưu, trong đầu còn tái hiện tới lui cảnh tượng Sóc Phong hôn nàng tối hôm qua, song nàng lại lập tức lắc đầu lia lịa, "Ai da, đều tại Sóc Phong hết, bây giờ đáng lẽ ra bọn mình phải lo lắng cho Kiếm tôn mới đúng, thế mà hết lần này đến lần khác lại cứ thích quấy nhiễu, hừ! Sóc Phong đáng chết, Sóc Phong thối tha...."

Sóc Phong vừa tới bên Nghê Mạn Thiên đã nghe thấy nàng nằng nặc mình, hần bèn xoay người định bỏ đi thì Nghê Mạn Thiên vội vã gọi lại, "Ai da, Sóc Phong, huynh định đi đâu thế?"

Sóc Phong ngoảnh mặt lại đáp, "Không phải nàng đang chửi ta à? Ta đi để nàng khỏi phiền lòng."

"Huynh, Sóc Phong, ai bảo huynh chọc ta phiền lòng chứ?" Nghê Mạn Thiên tức thì đỏ bừng mặt, "Ta, chỉ là.... đều tại huynh, hôm qua lại..."

Sóc Phong nghiêm mặt nói, "Ta nghiêm túc đây!"

"Huynh...." Nghê Mạn Thiên càng thẹn thùng hơn, nàng mãi mót đánh sang chuyện khác, "Bây giờ không phải lúc nói mấy cái này, chờ Kiếm tôn tai qua nạn khỏi, ta sẽ suy nghĩ tiếp." Dứt lời, Nghê Mạn Thiên bỏ chạy.

Sóc Phong dõi theo bóng lưng của Nghê Mạn Thiên, hần mỉm cười dịu dàng. Nghê Mạn Thiên được như hiện tại, tất cả may mà nhờ có Kiếm tôn, Mạn Thiên đã không còn hay ganh ghét, cũng không còn tham luyện danh lợi, không ngạo mạn, không còn chẳng coi ai ra gì nữa, hần hết sức cảm tạ Kiếm tôn, người có thể giúp Nghê Mạn Thiên nhận ra quay đầu là bờ, nếu đến một thời điểm nào đó hần có thể trợ giúp người thì chắc chắn hần tuyệt đối sẽ không chối từ.

Khóe môi Sóc Phong cong lên, lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên hần lại trông thấy Hoa Thiên Cốt đang vội vàng bước tới. Sóc Phong không khỏi thắc mắc, "Thiên Cốt? Sao lại phải gấp gáp như vậy?" Hoa Thiên Cốt đi xa, Sóc Phong lại nhìn về phía Hoa Thiên Cốt vừa chạy lại, mối nghi hoặc trong lòng lại càng rõ rệt, nơi đó thường rất ít đệ tử ghé qua, Thiên Cốt tới đây làm gì?

Hoa Thiên Cốt luyện xong cổ thư bèn lập tức quay về điện Tuyệt Tình, Từ Mạch đang ngồi bên mép giường trông nom Thiều Nguyệt, nàng vừa vào đã bảo, "Từ Mạch tỷ tỷ, để ta làm đi!"

Từ Mạch biết ngăn Hoa Thiên Cốt cũng vô ích thì đành gạt đầu, "Thiên Cốt à, muội đừng cố quá nhé, ta đến chỗ Từ Trúc xem đã tìm được manh mối nào hay chưa đây."

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, "Vâng, muội biết rồi," Hoa Thiên Cốt quay sang nhìn Thiều Nguyệt, nàng đưa tay nhẹ vuốt ve gò má cô, "Sur tôn à, con đã tìm thấy cách có thể cứu được người rồi, người đã chịu mọi thương tổn thay cho Tiểu Cốt, lần này đến lượt Tiểu Cốt, hy vọng sur tôn sẽ không trách con." Hoa Thiên Cốt dựa đầu lên người Thiều Nguyệt, lắng nghe nhịp tim yếu ớt của cô, nàng nhắm mắt lại, "Sur tôn à, sur tôn..."

Mấy ngày sau, Hoa Thiên Cốt vẫn luôn âm thầm đi luyện cổ thư, một hôm, khi nàng cuối cùng cũng luyện thành, Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhìn bàn tay mình, "Tốt quá, quả nhiên Dịch Hủ Quân không hề lừa mình."

"Cô đang làm gì vậy?" Chợt Sóc Phong xuất hiện, hần có thể dám chắc pháp thuật Hoa Thiên Cốt mới luyện không phải là pháp thuật của Trường Lưu, "Cô đang lén luyện pháp thuật ư?"

Hoa Thiên Cốt vội nhặt quyển cổ thư dưới đất lên, Sóc Phong lại phát tay một cái, quyển cổ thư bay về phía hần, hần mở ra xem, bên trong lại là loại chữ viết hần không thể hiểu, "Thiên Cốt, tốt nhất là cô nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng."

"Ta, ta..." Hoa Thiên Cốt không biết phải làm gì, nàng định xông tới đoạt lại cổ thư thì Sóc Phong đột nhiên lùi lại, tránh xa đợt tập kích của Hoa Thiên Cốt, sau đó hần đẩy tay trở lại khiến Hoa Thiên Cốt phải lui mấy bước.

"Sóc Phong, trả lại cho ta!"

"Thế cô hãy cho ta biết nó là gì?" Sóc Phong nâng quyển cổ thư lên, "Rồi ta sẽ trả lại cho cô."

Hoa Thiên Cốt do dự, đây là chuyện tuyệt mật, sao có thể nói đây?

Sóc Phong thấy phản ứng của Hoa Thiên Cốt bèn hỏi, "Có liên quan tới Kiếm tôn ư?"

Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn Sóc Phong, Sóc Phong nói tiếp, "Pháp thuật này có thể giải được độc của lữ Bốc Nguyên trên người Kiếm tôn à?" Hắn thấy Hoa Thiên Cốt vẫn không chịu mở miệng, "Nếu như cô không nói với ta thì ta sẽ đi giao nộp nó đấy."

Hoa Thiên Cốt tự dưng bật cười, "Từ lúc bắt đầu vào Trường Lưu đến nay, đây là lần đầu tiên ta được nghe huynh nói nhiều như vậy, thật hiếm thấy." Hoa Thiên Cốt xoay người lại, vừa đi vừa nói, "Quyển cổ thư này ghi chép lại phương thức gỡ bỏ phong ấn của Thần Khí."

"Gỡ bỏ phong ấn của Thần Khí?" Sóc Phong cá kinh, "Cô muốn thu thập Thần Khí ư?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Chỉ có ngọc Viêm Thủy mới có thể cứu được sư tôn."

Ngọc Viêm Thủy? Lòng của Sóc Phong như nổi lên sóng to gió lớn, cuối cùng hắn cũng hiểu nguyên nhân vì sao hắn lại tồn tại, hắn biết mình sinh ra từ một viên đá, hắn cũng từng không thể hiểu nổi lý do để sống trên đời này, lại càng không biết tại sao mình lại phải lên Trường Lưu, đến giờ phút này, hắn lại như bừng tỉnh, hóa ra sinh mạng cho hắn, lại là để hiến dâng cho một người khác nữa. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cướp Đoạt Thần Khí (Phần I)

Hoa Thiên Cốt bất an nhìn Sóc Phong, Sóc Phong lại vô cùng kiên định khi hắn nói với Hoa Thiên Cốt, "Được, ta giúp cô!"

Hoa Thiên Cốt ngăn cản hắn, "Sóc Phong à, chuyện này không liên quan gì tới huynh, ta không muốn kéo thêm cả huynh vào."

Sóc Phong bật cười sáng khoái, "Thiên Cốt, đây là mệnh của ta rồi, hơn nữa cũng chỉ có ta mới có thể giúp được cô thôi."

Hoa Thiên Cốt không hiểu, "Sóc Phong à, ta không hiểu ý huynh, nhưng chắc huynh biết, nếu như chúng ta bị phát hiện, dựa theo môn quy của Trường Lưu thì có phải chết cả trăm lần cũng chưa đủ, huynh thật sự muốn ư?"

"Thiên Cốt, ta không chỉ giúp cô đâu, Kiếm tôn có ân với ta, người giúp Mạn Thiên, ta rất cảm kích người, cho nên dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có thể cứu được Kiếm tôn, ta sẵn sàng làm tất cả." Sóc Phong nói.

"Mạn Thiên..." Hoa Thiên Cốt nhớ lại chuyện Thiệu Nguyệt giúp Nghê Mạn Thiên gạt bỏ những ý niệm tham lam, vì thế nên nàng ngẩng đầu nhìn Sóc Phong, giật mình, "Sóc Phong, huynh với Mạn Thiên là?"

Sóc Phong nhẹ gật đầu, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Vậy huynh đã thử đặt mình vào Mạn Thiên xem cô ấy sẽ nghĩ gì chưa?"

"Mạn Thiên... nàng sẽ hiểu, nếu đổi lại là nàng, ta tin rằng Mạn Thiên cũng sẽ lựa chọn giống như ta." Sóc Phong cam đoan.

"Sóc Phong à..." Hoa Thiên Cốt nhìn hắn, bây giờ nàng không thể khuyên can thêm được nữa.

"Bao giờ bắt đầu?" Sóc Phong cau mày, "Muốn cướp Thần Khí từ tay Tôn thượng hắn cũng chẳng dễ dàng."

"Đúng thế, thanh Mẫn Sinh đang trong phòng sư tôn, lấy lúc nào cũng được, nhưng đàn Lưu Quang, xích Thuyền Liên, chuông Huyền Từ, nghiên Bất Quy đều ở hết trong khu đình của Tôn Thượng, quả thật chẳng dễ dàng gì." Hoa Thiên Cốt vô cùng khổ não.

"Cứ giao hết cho ta, ta có cách để lấy trộm Thần Khí từ tay Bạch Tử Họa." Đông Phương Úc Khanh phe phẩy quạt bước tới.

Hoa Thiên Cốt với Sóc Phong nghe xong kinh ngạc quay người lại nhìn anh chàng, Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, "Đông Phương? Sao huynh lại đến đây?"

"Cốt Đầu sắp dẫn thân vào hiểm nguy, nếu ta đã không khuyên nhủ được gì thì sao có thể trơ mắt nhìn nàng mạo hiểm chứ?" Đông Phương Úc Khanh dụi dụi mắt nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Đông Phương à, huynh không cần phải..." Hoa Thiên Cốt định can anh chàng.

Sóc Phong lại thắc mắc, "Người có cách gì?"

"Dựa vào sức của mỗi mấy người chúng ta thì dĩ nhiên chẳng ăn thua gì, cần thêm một người nữa giúp sức." Đông Phương Úc Khanh ngoảnh mặt lại nhìn

về đằng sau.

Bóng người Từ Mạch dần xuất hiện, Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Từ Mạch tỷ tỷ?"

Từ Mạch nhẹ gật đầu với bọn họ, "Chỉ cần có thể cứu chủ nhân, ta có thể làm tất cả!"

Đông Phương Úc Khanh giải thích, "Từ Mạch được chính Thiều Nguyệt cung cấp tiên khí để nuôi sống, thế nên đương nhiên trên người cô ta sẽ lưu giữ lại ít nhiều tiên khí của Thiều Nguyệt, chúng ta chỉ cần lợi dụng điểm này là có thể dễ dàng qua mắt Bạch Tử Họa, lấy trộm Thần Khí."

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong không hiểu quay sang nhìn Từ Mạch, Đông Phương Úc Khanh mỉm cười.

Trong Tàng Thư Các, Từ Trúc đang không ngừng lật sách, tâm trạng Từ Mạch nặng nề đi tới, thấy Từ Trúc bận rộn thì không nỡ quấy rầy mà chỉ lặng lẽ đứng nhìn nàng. Từ Trúc thấy một bên ngẩng đầu lên để thư giãn gân cốt, ai ngờ trông thấy Từ Mạch đang ở ngay bên nhìn chăm chăm mình, Từ Trúc sợ hết hồn, nằng hơi nhưn người lên, "Từ Mạch à?"

Từ Mạch rũ mi mắt, nằng khá là tiếc nuối chút thời gian ít ỏi kia, "Từ Trúc, nếu như ta có phải làm một việc gì đó mà không thể tha thứ, ta chỉ hy vọng cô nhớ rằng, mọi việc ta làm đều là vì chủ nhân!" Dứt lời, Từ Mạch rời khỏi Tàng Thư Các.

Từ Trúc kỳ quái dõi theo bóng lưng của Từ Mạch, "Ý gì vậy?" Nằng lắc lắc đầu, sau đó lại cúi xuống tiếp tục tra cứu.

Đêm đến, Hoa Thiên Cốt ngồi trong viện ngắm bầu trời đầy sao, nằng nhớ về trận mưa sao băng Thiều nguyệt từng dành tặng nằng, khóe môi khẽ cong. Đường Bảo đang đi thì thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trên bậc cầu thang, nằng cô cười ngây ngô bèn quát to một tiếng, "Cốt Đầu!"

"A..." Hoa Thiên Cốt giật mình, nằng quay đầu là thấy Đường Bảo, nằng lập tức đánh Đường Bảo một cái, buồn bực, "Đường Bảo à...."

"Ha ha," Đường Bảo lại ngồi bên nằng, "Cốt Đầu à, hôm nay Thập Nhất... tỏ lộ với con."

Hoa Thiên Cốt cả kinh, sau đó nằng bật cười, "Thế Thập Nhất sư huynh nói gì thế?"

Đường Bảo cúi đầu ngại ngùng, "Huynh ấy nói, nói là, huynh ấy thích con, sau đó... sau đó còn... hôn con một cái."

Hoa Thiên Cốt hỏi, "Thế còn Đường Bảo thì sao, con có thích Thập Nhất sư huynh không?"

Đường Bảo xấu hổ gật đầu, Hoa Thiên Cốt cũng thấy vui thay Đường Bảo, "Vậy thì tốt quá, Đường Bảo à, sau này con phải biết quý trọng mỗi giờ mỗi khắc hai người ở bên nhau đấy, nếu như có một ngày ta không còn ở đây nữa thì cũng đã có Thập Nhất sư huynh thay ta chăm sóc con."

"Cốt Đầu thật tình, mẹ nói gì vậy, sao mẹ lại không có ở đây chứ, con phải cùng Cốt Đầu ở bên nhau cơ." Đường Bảo nằng nịu dựa đầu vào bả vai Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cười cười, nằng không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng xoa tay Đường Bảo, nằng thật lòng hy vọng Đường Bảo và Thập Nhất sư huynh có thể mãi mãi bên nhau.

Bạch Tử Họa quay về đại điện Trường Lưu rồi thương nghị cùng Chương môn các phái cách để đối kháng Thất Sát, các phái bọn họ nhất định phải đoàn kết nhất trí, không thể để cho Thất Sát lợi dụng phá hủy từng phái một. Thiều Nguyệt trùng độc đang là vấn đề nan giải nhất ở Trường Lưu nên Trường Lưu cũng không tiện giữ lại các Chương môn, chỉ đành để cho bọn họ quay trở về môn phái của mình.

Chàng bước tới phòng Thiều Nguyệt, thấy Thiều Nguyệt đang say giấc thì lại cau mày, "Tiểu Nguyệt, liệu có phải đáng lẽ ra ta mới là người phải gánh chịu những thương tổn mà muội đang gánh vác hay không?" Bạch Tử Họa ấy này không thôi, Hoa Thiên Cốt giờ lại là kiếp sinh tử của Thiều Nguyệt, nếu chàng sớm biết sẽ xảy ra nông nổi này thì chàng tuyệt đối sẽ không... Bạch Tử Họa nhất thời ngẩn người, tuyệt đối sẽ không cái gì? Ngay cả chàng cũng không biết nếu như có thể quay về điểm xuất phát, chàng sẽ làm gì nữa.

Hoa Thiên Cốt vừa vào đã thấy Bạch Tử Họa đứng bên giường Thiều Nguyệt bèn thấp thỏm tiến lại gần, hành lễ, "Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu, chàng thở dài, xoay người định rời đi, Hoa Thiên Cốt vội nói, "Tôn thượng ơi, con... con muốn đàn cho sư tôn nghe một khúc..."

Bạch Tử Họa nghiêng đầu khó hiểu nhìn Hoa Thiên Cốt, ý bảo nằng nói rõ hơn, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, "Con muốn... mượn đàn Lưu Quang một lát, để gảy đàn cho sư tôn nghe, không biết... có được hay không?"

Tuy Bạch Tử Họa còn chút nghi ngờ, nhưng chàng lập tức nhớ rằng Thiều Nguyệt quả thật đã từng dạy Thiên Cốt gảy đàn Lưu Quang, hai người còn gảy đàn suốt một đêm, chàng cũng đã từng đi xem thử, chỉ thấy Thiều Nguyệt ngồi sau lưng Thiên Cốt, hai tay bao bọc người Thiên Cốt, tay nắm lấy tay dạy nằng gảy đàn, bấy giờ chàng thấy Tiểu Nguyệt chưa từng ngừng một khắc để có thể dạy dỗ đồ đệ của mình. Nghĩ tới đây, Bạch Tử Họa lấy đàn Lưu Quang ra, chàng cho rằng Thiên Cốt muốn đánh thức Thiều Nguyệt nên cũng không để ý về khăn trang của nằng.

Hoa Thiên Cốt nhận lấy đàn Lưu Quang, xoay người thở một hơi, sau đó trấn tĩnh ngồi xuống, bắt đầu gảy khúc nhạc sư tôn từng dạy nằng, trong lúc gảy, những hình ảnh khi nằng và sư tôn bên nhau lại thoáng qua khiến hốc mắt nằng ửng đỏ, khúc đàn cũng trở nên bi thương. Bạch Tử Họa như cảm nhận được, chàng tiến đến nhìn Thiều Nguyệt đang nằm, hy vọng cô có thể nhanh khỏe hơn một chút.

"Tôn thượng, sư tôn cử động!" Hoa Thiên Cốt đột nhiên chỉ tay Thiều Nguyệt.

Bạch Tử Họa cả kinh, chàng vội khom người kiểm tra, không có bất kỳ phản ứng gì, chàng quay lại nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, "Mới vừa rồi con thật sự đã trông thấy ngón tay sư tôn hơi động."

Bạch Tử Họa ngẫm ra hiệu cho Hoa Thiên Cốt tiếp tục gây đàn, không ngờ quả đúng là ngón tay Thiều Nguyệt khẽ động, Hoa Thiên Cốt cao hứng, "Tôn thượng, sư tôn lại động kia!"

Bạch Tử Họa gật đầu, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Thế nhưng vì sao sư tôn lại chưa tỉnh chứ? Con chỉ nhẹ gây đàn Lưu Quang mà sư tôn đã cử động, chẳng lẽ Thần Khí lại có thể đánh thức sư tôn ư?" Nàng tỏ vẻ kinh ngạc quay sang nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa cau mày suy ngẫm, đúng là Thiều Nguyệt đã có dấu hiệu thức tỉnh dưới tác dụng của đàn Lưu Quang, hơn nữa chàng vẫn luôn cảm thấy có một sợi dây liên kết giữa Thiều Nguyệt và Thần Khí.

Hoa Thiên Cốt nói tiếp, "Tôn thượng, ngài thử xem, thử xem những món Thần Khí khác có hiệu quả như vậy hay không?"

Bạch Tử Họa lùi về đằng sau, đưa tay làm phép, lấy hết toàn bộ Thần Khí trong khư đỉnh của mình ra, chúng hiện giữa không trung rồi lơ lửng bên trên Thiều Nguyệt, Bạch Tử Họa truyền pháp lực vào Thần Khí, ý định dùng Thần Khí để đánh thức Thiều Nguyệt. Nhưng ngay khi chàng vừa thi xuất pháp lực thì nghiến Bất Quy, chuông Huyền Tư, xích Thuyền Liên đồng loạt biến mất, chui hết vào khư đỉnh của Thiều Nguyệt.

Bạch Tử Họa cả kinh, chàng thả ta xuống nhìn cô, ai ngờ Thiều Nguyệt nằm trên giường đột nhiên biến thành một luồng sáng tím đứng xuống bên cạnh Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa định thần lại, "Từ Mạch?"

Hoa Thiên Cốt thấy Từ Mạch đã thành công bèn nhìn nàng rồi cầm đàn Lưu Quang chạy đi. Bạch Tử Họa mới đuổi theo được mấy bước thì Đông Phương Úc Khanh tự dung xuất hiện, đứng chặn trước mặt chàng, Bạch Tử Họa nhủ thầm, không vui nói, "Dị Hủ Quân, ngươi lại muốn gì?"

Đông Phương Úc Khanh phe phẩy quạt giấy, bật cười một cách khinh thường, "Hừ, xem ra ngươi đã biết thân phận của ta rồi, nhưng ngươi biết thì sao chứ, ta sẽ không để ngươi được phép đuổi theo Cốt Đầu." Hắn mạnh tay đóng quạt xếp lại, ánh mắt oán hận hướng về phía Bạch Tử Họa.

Sắc mặt Bạch Tử Họa không thay đổi khi chàng nhìn hắn, sau đó chàng đưa tay đánh về phía Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương Úc Khanh đứng yên không nhúc nhích, anh chàng chỉ mỉm cười, rồi đột nhiên một người diện đồ đen bay tới che chở cho hắn.

Đông Phương Úc Khanh hừ một tiếng, "Bạch Tử Họa à, đây là pháp trận mà ta đã dày công nghiên cứu chỉ để vây khốn ngươi, trừ phi ngươi đánh bại y, nếu không mãi mãi ngươi sẽ không thể thoát khỏi pháp trận này." Đông Phương Úc Khanh chỉ tay về phía người đàn ông diện đồ đen.

Bạch Tử Họa nhìn y, cặp mắt quen thuộc ấy, chàng thắc mắc, "Đông Hoa, tại sao chứ?"

Ánh mắt người đàn ông diện đồ đen khẽ lấp lánh, sau đó không nói hai lời, y công kích Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa liên tục né tránh và phòng ngự, Đông Phương Úc Khanh thấy vậy bèn xoay người mở quạt xếp, bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt và Từ Mạch xuống dưới chân núi Trường Lưu, Từ Mạch đưa khư đỉnh chứa Thần Khí cho Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, muội giữ lấy đi."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nàng cất hết đàn Lưu Quang, xích Thuyền Liên, chuông Huyền Tư và nghiến Bất Quy vào trong khư đỉnh, còn thanh Mẫn Sinh thì nàng đang kịp lấy trước khi Bạch Tử Họa đến rồi.

Sóc Phong đứng chờ các nàng, Hoa Thiên Cốt lại khuyên nhủ, "Sóc Phong à, huynh thật sự muốn đi cùng chúng ta ư? Huynh biết rõ hậu quả mà, ta không muốn huynh mạo hiểm với chúng ta đâu."

Sóc Phong trầm trọng gật đầu, "Ta chắc chắn, hoặc là chúng ta mạo hiểm với nhau, hoặc là ta quay về Trường Lưu để thông báo với Thế tôn, tự cô chọn đi."

Hoa Thiên Cốt tỏ ra hết cách, "Ta có lý do để không thể không đi, còn huynh? Sao huynh lại phải mạo hiểm với ta chứ?"

Sóc Phong nghiêng đầu đáp, "Thiên Cốt ạ, mỗi người đều có một sự mệnh của riêng mình, còn sứ mệnh của ta chính là giúp cô."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Sóc Phong, ta không hiểu."

"Một ngày nào đó cô sẽ hiểu, giờ thì đi thôi." Sóc Phong không muốn nói nhiều, hắn xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt đành theo sau hắn, Từ Mạch lại cảm nhận được một nguồn nổi lực khó có thể tưởng tượng xuất phát từ Sóc Phong, hơn nữa nàng có thể cam đoan rằng Sóc Phong giống nàng, họ không phải là người, thế mà hắn lại cố chấp muốn giúp Thiên Cốt, rốt cuộc là vì sao? Không thể chỉ vì tình đồng môn, Từ Mạch không tài nào hiểu nổi.

Ba người đám Hoa Thiên Cốt đến một nhà trọ, Sóc Phong thắc mắc, "Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?"

"Ta cảm thấy chúng ta cứ cầm đầu cầm cổ đi suốt cũng không hay, chuyến này quá nguy hiểm, nên ngủ qua đêm ở đây để thương lượng một chút thì hơn." Hoa Thiên Cốt xoay người lại đáp.

Sóc Phong quan sát xung quanh nhà trọ rồi nhỏ giọng bảo, "Thiên Cốt, trình bày kế của cô ra đi."

"Ta định tới đảo Bồng Lai trước, lấy được ngọc Phù Trầm từ tay Chương môn Bồng Lai - Nghe Thiên Trương xong, chúng ta sẽ tới Thiên Sơn, lấy thuốc Huyền Trân trong tay Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên, tiếp đến là tìm cách lấy dù Trích Tiên chỗ Sát tỷ tỷ, cuối cùng là lư Bốc Nguyệt của Thiên Xuân Thu. Mấu chốt của lần hành động này chính là ở tốc độ, cho nên chúng ta chỉ có thể lợi dụng những Thần Khí hiện đang giữ để thu thập toàn bộ một cách nhanh nhất mà thôi." Hoa Thiên Cốt nói.

"Nghiên Bất Quy!" Từ Mạch và Sóc Phong đồng thanh, sau đó hai người nhìn nhau, xong lại nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu.

Sóc Phong đồng ý, "Không tệ, ta còn cho rằng cô chẳng có bất kì kế hoạch gì, cứ nhắm mắt mà xông tới cướp giật kia."

"Lần hành động này quá nguy hiểm, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng trí chứ không thể hồ đồ." Hoa Thiên Cốt thờ dãi.

"Thiên Cốt nói đúng, hơn nữa độc của chủ nhân cũng đang trong giai đoạn cấp bách, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm lại được ngọc Viêm Thủy." Từ Mạch lo lắng.

Trên núi Trường Lưu, Đường Bảo vội vã hạ sơn, Lạc Thập Nhất cùng một đám đệ tử ngăn nằng lại, Đường Bảo gắng sức vượt qua bọn họ, lớn tiếng kêu gào, "Ai da, các người buông ta ra, ta phải xuống núi tìm Cốt Đầu!"

Lạc Thập Nhất dùng hai tay giữ chặt lấy đôi vai Đường Bảo, nhìn nàng nói, "Đường Bảo à, nhất định là do Thiên Cốt có việc gấp nên mới đột ngột bỏ đi như vậy."

"Đúng đấy, Đường Bảo," Vũ Khinh La kéo tay Đường Bảo, "Thiên Cốt hẳn là đang muốn truy tìm cách thức hóa giải độc của lư Bốc Nguyên rồi."

"Đúng đúng, Thiên Cốt sẽ trở về thôi." Hỏa Tịch khẳng định.

"Nhưng mà..." Đường Bảo cau mày lại, "Trong lòng ta vô cùng bất an, ta luôn cảm thấy như Cốt Đầu sắp xảy ra chuyện rồi."

"Có Từ Mạch ở bên thì nàng lo lắng cái gì chứ." Lạc Thập Nhất an ủi.

"Đúng đấy, Đường Bảo ơi, Từ Mạch xuống núi cùng Thiên Cốt mà, thế thì nhất định hai người bọn họ đi là vì chuyện của Kiếm tôn rồi, ngươi an tâm đi." Vũ Khinh La vỗ tay Đường Bảo.

Đường Bảo cắn môi dưới, gật đầu. Bấy giờ Nghe Mạn Thiên cũng vội vàng chạy đến, nói với Lạc Thập Nhất, "Sư phụ, người có trông thấy Sóc Phong không?"

"Sóc Phong hả?" Lạc Thập Nhất lắc đầu, "Không thấy nó sao?"

"Vâng, con đến cả phòng huynh ấy rồi mà cũng không thấy đâu, đã mấy ngày liên tiếp, vẫn chưa thấy tung tích của huynh ấy." Nghe Mạn Thiên lo lắng.

Lạc Thập Nhất, Đường Bảo và các đệ tử trở mắt nhìn nhau, Nghe Mạn Thiên phản ứng kịp mới thắc mắc, "Cũng? Sư phụ, có ai cũng biến mất ư?"

Chẳng đợi Lạc Thập Nhất đáp, Đường Bảo đã vội nói, "Là Cốt Đầu với Từ Mạch tỷ tỷ!"

"Cái gì? Thiên Cốt và Từ Mạch ư?" Nghe Mạn Thiên nhú mày, "Chẳng lẽ Sóc Phong đi với bọn họ?" Nghĩ tới đây, Nghe Mạn Thiên lại muốn xoay người bỏ đi.

Lạc Thập Nhất vội ngăn cản, "Mạn Thiên à, con định đi đâu?"

"Con phải đi tìm Sóc Phong, tự dung bọn họ bỏ đi như vậy, nhất định là có chuyện, con không an tâm!" Nghe Mạn Thiên lo lắng.

Đường Bảo gọi Nghe Mạn Thiên lại, "Nha đầu hung dữ, đợi một lát, cho ta theo với!"

Lạc Thập Nhất giữ Đường Bảo lại, "Đường Bảo, nàng không nghe lời ta nữa hay sao?"

"Ta..." Đường Bảo do dự, sau đó con bé đẩy Lạc Thập Nhất ra, "Ta lo cho Cốt Đầu lắm, ta muốn được ở bên Cốt Đầu cơ!" Dứt lời bèn chạy đến bên Nghe Mạn Thiên.

Hai người nhìn nhau xong gật đầu, họ có thể thấy được sự lo âu và cả kiên quyết trong mắt đối phương, thế nên khi xoay người lại, họ không còn để ý đến những lời khuyên can phía sau nữa, cùng xuống núi.

Ấy thế mà lúc bấy giờ, tiếng chuông của Trường Lưu lại đột ngột vang lên, khiến cho toàn bộ đệ tử cả kinh, Nghe Mạn Thiên và Đường Bảo cũng dừng bước, thắc mắc quay đầu nhìn về phía đại điện Trường Lưu.

Lạc Thập Nhất tuyên bố một cách nghiêm túc, "Là tiếng chuông tập hơn, nhất định là do sư phụ có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, chúng ta mau đến đại điện đi."

"Dạ!" Đám đệ tử đồng thanh hô lên, cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc đi về phía đại điện Trường Lưu, Nghe Mạn Thiên không cam lòng giậm chân tại chỗ,

song nàng vẫn đành phải đi theo.

Lạc Thập Nhất nhìn Đường Bảo, Đường Bảo chỉ bữu môi, bắt đầu đi bám theo sau hắn, lúc này Lạc Thập Nhất mới yên tâm đi về phía đại điện.

+

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cướp Đoạt Thần Khí (Phần I)

Ngay khi Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong và Tử Mạch tới đảo Bồng Lai thì Đông Phương Úc Khanh cũng vội chạy đến, Hoa Thiên Cốt tỏ vẻ kinh ngạc, "Đông Phương đây à?"

Đông Phương Úc Khanh thở lấy hơi, "Cốt Đầu ơi, mấy người đi nhanh quá, làm ta mất công tìm rõ lâu."

"Đông Phương, thế còn Tôn thượng thì sao?" Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi.

"Nàng yên tâm đi, Bạch Tử Họa đã bị giữ chân rồi." Đông Phương Úc Khanh bật cười tự tin, sau đó anh chàng trông thấy dáng vẻ như sắp sửa hành động của bọn họ bèn lấy quạt giấy chỉ từ trên xuống dưới, "Các người... chẳng lẽ định trực tiếp công chiến sao?"

Ba người đám Hoa Thiên Cốt trở mắt nhìn nhau, Đông Phương Úc Khanh lấy tay đỡ trán, "Được rồi, ta tới cũng là muốn ngăn mấy người hành xử lỗ mãng mà."

"Người có cách gì?" Mặt Sóc Phong không hề biến sắc.

"Vào rồi nói." Đông Phương Úc Khanh cứ thế bước vào nhà trọ, bọn Hoa Thiên Cốt đành phải lại quay trở về.

Đảo Bồng Lai, nghĩa như tên, là một hòn đảo nằm giữa biển, trên đảo trồng rất nhiều trúc, ngập tràn sắc xanh. Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong và Tử Mạch phi thân lên đảo, đột nhiên Hoa Thiên Cốt dừng lại, Sóc Phong thắc mắc. "Sao thế, sợ à?"

"Làm vậy có thật là sẽ được không?" Hoa Thiên Cốt đắn đo.

"Đảo Bồng Lai sở hữu vô số kết giới, là môn phái đứng thứ hai chỉ sau Trường Lưu, nếu như chúng ta muốn lấy Thần Khí mà bức hiếp xâm nhập thì nhất định sẽ khiến toàn bộ Bồng Lai hỗn loạn, tới lúc đó chẳng thể tiến thêm bước nữa được đâu." Sóc Phong bình tĩnh phân tích.

Hoa Thiên Cốt vẫn thấp thòm trong lòng, Sóc Phong trông thấy bộ dạng sốt ruột của nàng bèn bảo, "Nếu cô không còn lời nào muốn nói thì ta đi đây..."

"Hả?" Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Không, ta chuẩn bị xong xuôi rồi." Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, nàng tới bên cạnh Tử Mạch và Sóc Phong, nhìn hẳn một cái rồi cùng theo vào.

Tới cổng Bồng Lai, trước mặt chợt xuất hiện bốn đệ tử, bọn họ chỉ về phía đám Hoa Thiên Cốt, "Ai đang tới?"

Hoa Thiên Cốt chấp tay lại, "Chương môn phái Thực Sơn - Hoa Thiên Cốt, đến đây là để bái kiến Chương môn, xin sư huynh hãy mau đi truyền đạt."

Một đệ tử trong số đó có vẻ suy ngẫm một lát mới chấp tay lại, "Xin ba vị chờ một lát, ta đi truyền đạt ngay đây." Dứt lời bèn xoay người tiến vào.

Nghê Thiên Trọng tiếp kiến ba người đám Hoa Thiên Cốt trong đại điện, lão ta ngồi ở bên trên mà không hiểu gì, Hoa Thiên Cốt chấp tay hành lễ, "Chương môn Thực Sơn - Hoa Thiên Cốt bái kiến Nghê Chương môn!" Sóc Phong với Tử Mạch cũng chấp tay hành lễ chung.

Nghê Thiên Trọng bật cười, vuốt ve chòm râu ngắn của mình, "Hóa ra Chương môn Thực Sơn danh tiếng lẫy lừng, Hoa Thiên Cốt?" Sau đó lão tỏ ra mất kiên nhẫn, "Nói đi, các người tới đảo Bồng Lai của ta làm gì?"

"Tôn thượng có phong thư muốn đệ tử đích thân đưa đến cho ngài." Hoa Thiên Cốt đáp với vẻ trấn định.

Bấy giờ Nghê Thiên Trọng mới nhìn thẳng vào mặt Hoa Thiên Cốt, thắc mắc, "Thường thì nếu hai phái có liên lạc vẫn luôn sử dụng chim bồ câu mà, sao tự dưng lần này lại phải xuất quân khởi binh, để cho ba đứa phái tự mình tới chứ?"

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, "Đệ tử không biết, có điều Tôn thượng đã đặc biệt giao phó thì nhất định là chuyện quan trọng." sau đấy nàng quay người, nhận lấy phong thư trên tay Sóc Phong, dâng lên, "Muốn con nhất định phải tự tay giao cho ngài."

Nghê Thiên Trọng cau mày, "Chẳng lẽ điện Thất Sát bắt đầu rục rịch hòng ăn to?" Đám Hoa Thiên Cốt im lặng không đáp, Nghê Thiên Trọng cúi tay ra, "Đưa đây."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, vội vàng tiến đến, đưa phong thư cho Nghê Thiên Trọng. Nghê Thiên Trọng mở phong thư ra lại thấy trống không, lão giận dữ, "To gan!"

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng lấy chuông Huyền Tư ra, làm phép lên Nghê Thiên Trọng, dần dà lão ta cũng mơ mơ hồ hồ, lộ ra vẻ mặt dịu dàng khó thấy, lão nhìn Hoa Thiên Cốt, nhẹ giọng bảo, "Sur muội, là muội à, sao muội lại tới đây?"

Sóc Phong đứng đằng sau Hoa Thiên Cốt thấy Nghê Thiên Trọng đã bị chuông Huyền Tư khống chế bèn thúc giục, "Được, mau bảo ông ta mở khư đỉnh ra, lấy ngọc Phù Trầm thôi."

Hoa Thiên Cốt không ngừng lay động chuông Huyền Tư trước mặt Nghê Thiên Trọng, nàng nói, "Sur huynh, ta sẽ tha thứ hết thảy cho huynh, chỉ cần huynh mở khư đỉnh ra."

"Sur muội, cuối cùng muội cũng chịu tha thứ cho ta, sur muội à, con gái của chúng ta đã lớn nên người rồi, càng ngày con bé càng giống muội, ta cũng biết là không nên quá ép buộc Thiên Nhi, biết là nên để con bé sống cuộc đời mà nó mong muốn, nhưng sur muội à, muội thấy ta làm như vậy là đúng hay sai?"

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Sóc Phong và Từ Mạch, rồi nàng nói tiếp, "Sur huynh, Mạn Thiên nên có cuộc sống của chính con bé."

"Đúng nhỉ, lần trước ở Trường Lưu, bọn ta còn chia tay trong không khí chẳng vui vẻ gì, ta cũng thường hay hối hận, thật muốn có thể đền bù cho những oán giận của con gái chúng ta." Nghê Thiên Trọng thở dài, Sóc Phong nghe xong cũng lộ vẻ có phần xúc động, hẳn vẫn luôn biết mối quan hệ giữa Mạn Thiên với Nghê Thiên Trọng, từ khi Mạn Thiên thay đổi tới nay, lão vẫn luôn tỏ ra nghiêm khắc, hóa ra Nghê Thiên Trọng vẫn quan tâm Mạn Thiên, nếu Mạn Thiên mà biết, không rõ nàng sẽ mừng rỡ đến nhường nào.

Từ Mạch tiến tới ri tai Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, mau lên, mau bảo lão mở khư đỉnh ra."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Sur huynh, huynh mở khư đỉnh ra đi."

Nghê Thiên Trọng gật đầu lia lịa, "Được, ta mở khư đỉnh ngay đây." Sau đó gã nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt phi thân tiến vào trong khư đỉnh của Nghê Thiên Trọng, Sóc Phong và Từ Mạch ở lại trông lão, phòng ngừa có kẻ tiến vào.

Hoa Thiên Cốt phi hành một hồi trong khư đỉnh của Nghê Thiên Trọng, nàng tiếp đất xuống một cái đài bát quái, Sóc Phong ở ngoài lo lắng nhìn ra cửa, Từ Mạch hỏi, "Thiên Cốt, làm sao thế, muội ở bên trong thế nào rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu."

Hoa Thiên Cốt nhìn cái đài bát quái, nàng lại lơ lửng trên không, "Nơi này có trận pháp ngũ hành, chỉ cần chân ta vừa chạm đất thì sẽ có rất nhiều chùm sáng công kích ta."

Sóc Phong nhíu mày, "Chẳng lẽ Nghê Thiên Trọng giữ ngọc Phù Trầm phân tán bên trong trận pháp ngũ hành ấy?"

"Nói cách khác, chỉ cần đưa năm năng lượng tương tự cùng một chỗ thì ngọc Phù Trầm sẽ xuất hiện?!" Hoa Thiên Cốt trở nên vui vẻ, dứt lời, nàng bèn bắt đầu mò mẫm trên trận địa bát quái.

Sóc Phong và Từ Mạch đồng thanh, "Thiên Cốt!" Mặt họ lộ vẻ lo âu.

Hoa Thiên Cốt tới phần trung tâm của đài Bát Quái, ngũ hành ở bốn phía cùng hóa thành một chùm sáng tấn công nàng, Hoa Thiên Cốt nhận cơ hội lách người né tránh khiến ngũ hành tập trung ở ngay chính giữa, ngọc Phù Trầm xuất hiện trên không trung. Hoa Thiên Cốt mừng rỡ, "Ngọc Phù Trầm!" Nàng phi thân tiến tới, đưa tay bắt lấy ngọc Phù Trầm rồi khỏi khư đỉnh của Nghê Thiên Trọng, đưa ngọc Phù Trầm vào trong khư đỉnh của mình.

"Chúng ta đi mau thôi, Nghê Thiên Trọng sắp tỉnh lại rồi." Sóc Phong bảo.

Hoa Thiên Cốt với Từ Mạch gật đầu, bọn họ lập tức rời khỏi đại điện. Mà sau khi bọn họ rời đi, bóng người Thiện Xuân Thu lại xuất hiện đằng sau một cây cột, gã dõi theo Hoa Thiên Cốt với ánh mắt độc ác xong quay sang nhìn Nghê Thiên Trọng còn đang ngồi hôn mê bất tỉnh trên ghế, bật cười ngạo hiem.

Ba người Hoa Thiên Cốt vừa mới bay đến công đảo Bồng Lai thì bị một đám đệ tử bao vây, lấy kiếm chỉ về phía cả ba, một đệ tử trong số đó tức giận nói, "Hoa Thiên Cốt, nếu ngươi còn coi mình là đệ tử Trường Lưu, là Chương môn Thực Sơn thì hãy tự kết liễu để tạ tội đi, nếu không Bồng Lai của chúng ta sẽ dôn toàn lực để bắt cô ngươi."

Bọn Hoa Thiên Cốt không hiểu, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Các vị sư huynh à, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư?" Một đệ tử bức bối, "Đã đến nước này rồi mà ngươi còn tỏ vẻ thần nhiên như vậy, mà đầu nhà ngươi giết người không chớp mắt, ngươi giết Chương môn Bồng Lai của chúng ta, chúng ta sẽ khiến ngươi nợ máu phải trả bằng máu!"

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng lập tức giải thích, "Sao có thể chứ, các vị sư huynh à, ta không hề giết Chương môn của các người, đã có hiểu nhầm trong việc này rồi."

"Còn dám cãi! Trước khi chết, Chương môn còn để lại huyết thư, ngài chỉ viết mỗi một chữ "hoa", không là nguoi thì là ai?"

"Nhưng mà, thật sự không phải ta giết Nghê Chương môn đâu." Hoa Thiên Cốt thanh minh.

Sau đó ba người đám Hoa Thiên Cốt bị vây trong trận pháp Tru Tiên, công phá mãi chưa thoát, bắt đắ dĩ lắ, Hoa Thiên Cốt đành phải lấy chuồng Huyền Từ ra, mượn Thần Khí để gây nhiễu loạn tâm trí của đệ tử Bồng Lai, còn bọn họ tranh thủ chạy khỏi hòn đảo.

Đệ tử Bồng Lai chậm rãi đứng dậy, một đệ tử có bối phận khá lớn lên tiếng, "Các vị sư đệ, mau đi thông báo cho Chương môn các phái, Chương môn phái ta đã bị hại, ngọc Phù Trầm đã bị cướp."

"Dạ!" Mấy đệ tử bên cạnh y đồng thanh rồi lập tức rời đi.

Bạch Từ Họa đang triệu tập đệ tử tại đại điện Trường Lưu, cũng là lần đầu tiên Ma Nghiê và Sênh Tiêu Mặc thấy sắc mặt Bạch Từ Họa nghiêm nghị đến như vậy, họ thắc mắc không biết rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì. Bạch Từ Họa hỏi tướng, ngày hôm qua chàng bị vây trong trận pháp mà chỉ có đánh bại Đông Hoa mới có thể thoát thân, nhưng Đông Hoa và chàng lại không phân cao thấp nên rất khó phân thắng bại.

Từ Huân nghe đồn Thiêu Nguyệt bị trúng độc bèn chạy tới điện Tuyệt Tình, nàng vừa đến thì thấy nơi này đang thiết lập trận pháp. Từ Huân không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nàng lên tiếng, "Từ Họa, Từ Họa..."

Mãi vẫn không có ai trả lời, Từ Huân bất an nên xuất chương đánh lên trận pháp, kết quả lại bị cản ngược trở lại, Từ Huân thầm giết mình, trong lòng nàng lại càng lo cho Bạch Từ Họa, thế là nàng lại tiếp tục làm phép công kích.

Đông Hoa Nghe thấy giọng Từ Huân bèn ngưng lại một chút, nếu bị phát hiện thì hãy rút lui, đó là lời Dị Hủ Quân đã nói với y. Y đấu tay với Bạch Từ Họa rồi song phương cùng bị đánh văng, Đông Hoa dứt khoát quay người mở kết giới, rời khỏi điện Tuyệt Tình.

Từ Huân vẫn luôn công kích kết giới lại không hề phòng trường hợp giới đột nhiên biến mất, nàng lao đảo về phía trước một chút, một kẻ diện đồ đen lao ra khỏi điện Tuyệt Tình, lướt qua vai Từ Huân. Trong nháy mắt ấy, Từ Huân và Đông Hoa nhìn nhau một lần, ánh mắt Đông Hoa lộ vẻ hốt hoảng, y mãi mốt quay đầu biến mất, còn Từ Huân đứng tại chỗ, nghi hoặc, tại sao lại có cảm giác thân quen đến như vậy?

Bạch Từ Họa đi ra, thấy Từ Huân còn đứng ở đằng kia, "Từ Huân."

Từ Huân hoàn hồn, nàng tiến đến, lo lắng hỏi, "Từ Họa à, chàng không sao chứ, kẻ diện đồ đen ban nãy..."

Bạch Từ Họa trầm mặc, chuyện về Đông Hoa tạm thời không nên dính thêm rắc rối, chàng lo cho Thiêu Nguyệt bèn vội vàng đi vào trong phòng cô, thấy Thiêu Nguyệt vẫn đang yên ổn nằm trên giường, không hề hấn, chàng mới dám thở phào nhẹ nhõm. Từ Huân bám theo sau chàng, thấy chàng lo lắng đi thăm Thiêu Nguyệt thì ghen tị không thôi.

Từ Huân nhìn Thiêu Nguyệt, hừ lạnh một tiếng, "Thiêu Nguyệt che chở cho đồ đệ của cô ta thật, đến cả tính mạng cũng không thiết, ta không tin cô ta không có tình cảm với Hoa Thiên Cốt đâu!"

Bạch Từ Họa trầm tư, chàng vẫn chưa hiểu tại sao Hoa Thiên Cốt lại phải lấy trộm Thần Khí, thường thì khi Từ Huân vừa đề cập đến đề tài này, Bạch Từ Họa sẽ cau mày, nghiêm nghị nhắc nhở, nhưng hôm nay đợi mãi chưa nghe thấy Bạch Từ Họa lên tiếng, Từ Huân thắc mắc quay sang, chỉ thấy Bạch Từ Họa đang cau mày suy ngẫm cái gì đó, hình như không hề để ý tới lời của nàng.

Từ Huân gọi, "Từ Họa à, Từ Họa..."

Bạch Từ Họa hoàn hồn, chàng trực tiếp rời khỏi điện Tuyệt Tình, đi đến đại điện triệu tập toàn bộ đệ tử Trường Lưu, cần phải bảo bọn họ tìm Hoa Thiên Cốt quay về.

Bạch Từ Họa đứng trên đại điện, nghiêm giọng nói, "Hoa Thiên Cốt lấy trộm Thần Khí, hiện đang không biết tung tích, đệ tử Trường Lưu mau chóng hạ sơn tìm nó về đây."

"Cái gì?" Lạc Thập Nhất, Đường Bảo và Nghê Mạn Thiên giật mình không thôi, họ khó tin mà quay sang nhìn nhau.

Ma Nghiê tức giận hơn cả, "Sư muội còn đang hôn mê bất tỉnh, Hoa Thiên Cốt lại dám đánh cắp Thần Khí! Uổng công sư muội nhận nó làm đồ đệ!"

"Ai da, sư huynh à, còn chưa tra rõ ngọn ngành thì đừng vội kết luận chứ, nhờ đâu nhờ đâu Hoa Thiên Cốt có nỗi khổ bắt đắ dĩ thì sao?" Sênh Tiêu Mặc khuyên nhủ, Đường Bảo đứng phía dưới gật đầu lia lịa, vô cùng đồng ý với cách giải thích của Nho tôn.

"Lấy trộm Thần Khí thì khổ dĩ cái quái gì, chẳng lẽ nó muốn thử lực Hồng Hoang khiến thiên hạ đại loạn hay sao?" Ma Nghiê lạnh lùng đáp.

Bạch Từ Họa báy giờ lên tiếng, "Đợi đưa Hoa Thiên Cốt về Trường Lưu rồi nói sau, tuyệt đối không thể để Thần Khí rơi vào tay điện Thất Sát," Chàng nghiêng đầu nhìn Sênh Tiêu Mặc, "Sư đệ, thời khắc này hãy chú ý động tĩnh bên Thất Sát đi."

"Được, Chương môn sư huynh." Sênh Tiêu Mặc cũng lộ vẻ nghiêm túc.

"Dạ, Tôn thượng!" Đám đệ tử đồng thanh.

Ba người bọn Hoa Thiên Cốt quay về nhà trọ, Đông Phương Úc Khanh lo lắng chờ đợi, vừa thấy cả ba quay về đã tiến lại gần, "Cuối cùng cũng đã về, thế nào rồi?"

Bọn họ vào trong phòng, vẻ mặt nặng nề, Đông Phương Úc Khanh thắc mắc, "Không lấy được ư?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, Đông Phương Úc Khanh lại càng thắc mắc, "Lấy được thì sao lại trông như thế này, hay bị phát hiện rồi?"

Mấy người đám Hoa Thiên Cốt nhìn nhau, xong lại nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Nghê Chương môn đã chết."

"Chết?" Đông Phương Úc Khanh cả kinh.

"Chúng ta chưa kịp rời khỏi đảo Bồng Lai thì đã bị đệ tử Bồng Lai ngăn cản, báo cho chúng ta biết Nghê Chương môn qua đời, hơn nữa còn báo, Nghê Chương môn để lại huyết thư, nói là bị ta giết chết. Nhưng lúc mà bọn ta rời đi, ông ấy chỉ bị trúng ảo thuật của chuồng Huyền Tư mà thôi, chỉ là ngất đi thôi mà."

"Thế thì rõ rồi, có kẻ muốn vu oan giáng họa cho nàng, có điều ta không hiểu, rốt cuộc kẻ ấy hận nàng đến nhường nào chứ, một kẻ này như muốn đẩy nàng vào chỗ chết vậy." Đông Phương Úc Khanh phân tích.

"Vu oan giáng họa cho ta ư," Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Hoa Thiên Cốt kinh hãi, "Thế thì cũng quá độc ác, cái giá phải trả lại là một mạng người."

"Nàng cũng không cần gấp, đã bán cung thì không thể quay đầu mũi tên, bây giờ việc duy nhất chúng ta có thể làm là cứu Thiều Nguyệt." Đông Phương Úc Khanh an ủi.

Từ Mạch đồng ý, "Không sai, bây giờ việc quan trọng nhất là cứu chủ nhân."

Hoa Thiên Cốt như nhớ ra điều gì đó, nàng quay sang nói với Sóc Phong, "Sóc Phong à, huynh quay về Trường Lưu trước đi, bây giờ chắc chắn Mạn Thiên đang rất cần huynh."

"Nhưng..." Sóc Phong do dự, "Nếu cô không có ta thì sẽ không thể thu thập được toàn bộ Thần Khí đâu."

Hoa Thiên Cốt nhìn hần vói về nghi ngờ, những lần trước Sóc Phong cũng đã nói như vậy, ý huynh ấy là gì chứ?

Đông Phương Úc Khanh vội khuyên nhủ Hoa Thiên Cốt, "Đừng dấy, Sóc Phong cũng không cần về, dù gì thì Nghê Mạn Thiên cũng chẳng cần hần ta, bây giờ hần là cô à chỉ một lòng muốn báo thù cho cha, cho nên chúng ta tiếp tục bàn bạc kẻ sách đi."

Hoa Thiên Cốt đành gật đầu, vất vả lắm nàng mới có thể làm hòa với Mạn Thiên, chẳng lẽ bây giờ lại để xích mích thành thù hận hay sao? Su tôn ơi, người hãy nói cho Tiểu Cốt biết đi, rằng con nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cướp Đoạt Thần Khí (Phần Iii)

Lạc Thập Nhất vừa dẫn nhóm đệ tử Trường Lưu về đến đại điện thì một đệ tử Bồng Lai chạy tới, Nghê Mạn Thiên nhận ra bèn thắc mắc, "Sao người lại ở Trường Lưu?"

Đệ tử Bồng Lai đó trông thấy Nghê Mạn Thiên, lập tức quỳ xuống gào khóc, "Tiểu thư ơi, cô phải báo thù cho Chương môn!"

"Cái gì?" Nghê Mạn Thiên bị chấn động tâm lý, nàng khó có thể tin nổi, "Người nói gì cơ, nói lại cho rõ ràng vào! Rốt cuộc thì cha ta làm sao?"

"Chương môn, Chương môn, ngài ấy... bị giết hại..." Đệ tử Bồng Lai kia cúi đầu nức nở.

Nghê Mạn Thiên lùi về đằng sau một bước, Đường Bảo lập tức đỡ lấy nàng, "Ê này, nha đầu hung dữ... người không sao chứ?"

"Thập Nhất, để vị đệ tử Bồng Lai kia vào đi." Ma Nghiêm lên tiếng, hần là Tam Tôn đã nghe thấy những lời của cậu chàng nọ rồi.

"Dạ vâng, thưa sư phụ." Lạc Thập Nhất xoay người hành lễ, sau đó dẫn đệ tử Bồng Lai kia vào.

Những đệ tử Trường Lưu khác cũng vào theo, Nghê Mạn Thiên vẫn chưa tin nổi sự thật, nàng hoàn hồn xong thì lập tức chạy tới trước mặt người đệ tử Bồng Lai, túm chặt lấy cổ áo cậu chàng, "Nói đi, là ai, ai đã hại cha ta?"

Lạc Thập Nhất vội đến ngăn cản, "Mạn Thiên à, trước mặt Tam tôn sao con có thể càn rỡ như vậy chứ?"

Nghê Mạn Thiên nhắm mắt làm lơ, con người nàng đồ ửng nhìn chăm chăm về phía đệ tử Bồng Lai, cậu chàng kia nuốt nước miếng cái ực, "Là... là Hoa Thiên Cốt, trước khi qua đời, Chương môn có để lại huyết thư viết mỗi chữ "hoa", hơn nữa khi ấy cũng chỉ có mình Hoa Thiên Cốt tới bái kiến Chương môn, mà sau khi Chương môn bị hại thì ngọc Phù Trầm cũng biến mất."

Nghê Mạn Thiên ngẩn người, nàng buông ra, "Hoa Thiên Cốt ư? Sao lại biết là cô ấy?"

"Hừ," Ma Nghiêm tức giận, "Đồ nghiệt chương ấy, nhất định nó đã cấu kết cùng Sát Thiên Mạch, chờ cơ hội để cướp đoạt ngọc Phù Trầm rồi, sư đệ, lập tức phát lệnh truy sát của Chương môn, lùng bắt Hoa Thiên Cốt ngay!"

"Đừng, Tôn thượng ơi, nhất định Cốt Đầu bị nghi oan rồi!" Đường Bảo mãi mốt nói, đám Vũ Khinh La với Hòa Tịch gật đầu lia lịa.

Bạch Tử Họa nhủ mảy, "Sư huynh, Hoa Thiên Cốt là đồ đệ Thiệu Nguyệt, con bé tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ như vậy đâu, hơn nữa lại còn đúng vào thời điểm Thiệu Nguyệt đang hôn mê bất tỉnh vì trúng độc nữa, trong vụ này hẳn là có điểm bất thường."

"Còn bất thường cái gì nữa, Hoa Thiên Cốt cũng đã đánh cắp cả Thần Khí được canh giữ ở Trường Lưu rồi, mục đích của nó còn chưa đủ rõ ràng ư?" Ma Nghiêm nổi giận đùng đùng.

"Ai da, sư huynh à, huynh bình tĩnh hơn chút đi." Sênh Tiêu Mặc tiến lại gần, lấy quạt xếp trong tay quạt cho Ma Nghiêm, Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng rồi nghiêng người đi.

Bạch Tử Họa vừa nhắc đến Thiệu Nguyệt thì Nghê Mạn Thiên tỉnh táo lại, nàng thầm mặc niệm thần chú thanh tâm để bình ổn tâm trạng, sau đó nàng nhìn về phía đệ tử Bồng Lai kia, "Ngoài Hoa Thiên Cốt ra thì còn có người khác đã tới đảo Bồng Lai nữa phải không?"

Đệ tử kia gật đầu, "Có, còn hai người nữa cũng đi với Hoa Thiên Cốt, một chàng trai mặt không cảm xúc và một cô gái diện một thân đồ tím."

"Sóc Phong?" Nghê Mạn Thiên thốt lên.

"Từ Mạch tỷ tử?" Đường Bảo gật mình, "Quả nhiên tỷ ấy đang ở chỗ Cốt Đầu."

"Chi tiết này quan trọng đấy, chúng ta không thể chỉ nghe theo một phía, phải lập tức đi tìm Hoa Thiên Cốt về đây, đưa con bé về Trường Lưu để đối chất." Bạch Tử Họa nói.

Đệ tử Bồng Lai có chút do dự, "Nhưng..." Cậu chàng nhìn về phía Nghê Mạn Thiên, những ai hiện có mặt tại đại điện cũng nhìn về phía nàng, cùng chờ đợi ý kiến của nàng.

Giờ phút này Nghê Mạn Thiên đã hoàn toàn tỉnh táo lại, "Có Sóc Phong ở đây, huynh ấy tuyệt đối sẽ không để Hoa Thiên Cốt sát hại cha ta, hơn nữa Từ Mạch là linh hoa Kiếm tôn nuôi trồng, cô ta chỉ nghe theo lời Kiếm tôn, không có chuyện lại vô duyên vô cớ đi theo Hoa Thiên Cốt, lại còn giúp nàng hại cha ta, cho nên nhất định chuyện này ẩn giấu một âm mưu, song Thiên Cốt lại cướp lấy ngọc Phù Trầm..." Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa thầm cảm thấy vui vẻ và an tâm, quả nhiên Nghê Mạn Thiên đã trưởng thành hơn nhiều rồi, "Thập Nhất, con mau đến Thiên Sơn, báo cho Doãn Hồng Yên canh giữ Thần Khí cho thật tốt đi." Xong chàng nhìn về phía Nghê Mạn Thiên.

"Dạ vâng, thưa Tôn thượng!" Lạc Thập Nhất đáp.

Nghê Mạn Thiên chấp tay lại, "Tôn thượng, xin hãy cho con quay về Bồng Lai để xử lý hậu sự cho cha, rồi con sẽ đích thân điều tra ngọn ngành vụ việc này."

"Được." Bạch Tử Họa gật đầu.

"Con cũng đi, con cũng đi..." Đường Bảo vội giong tay, Lạc Thập Nhất mãi mốt giữ con bé lại, "Đường Bảo à, muội đừng làm loạn lên."

Đường Bảo tức giận nhìn Lạc Thập Nhất, sau đó con bé đẩy anh chàng đi, nghiêng đầu không thèm để ý đến Lạc Thập Nhất nữa, Lạc Thập Nhất thở dài đầy bất đắc dĩ.

"Mạn Thiên, con hãy về Bồng Lai đi, nhất định Trường Lưu sẽ dành cho con một lời giải thích." Bạch Tử Họa nói với vẻ trịnh trọng.

Nghê Mạn Thiên chấp tay cáo lui, sau đó mang theo tâm trạng vô cùng tồi tệ rời khỏi Trường Lưu, vì sao chứ Sóc Phong, sao huynh lại cùng Hoa Thiên Cốt lấy cắp Thần Khí? Có thật là cái chết của cha không liên quan gì tới Hoa Thiên Cốt hay không?

Đội mọi người đi hết, Ma Nghiêm mới quay sang nhìn Bạch Tử Họa, "Từ Họa à, ta biết vì Hoa Thiên Cốt là đồ đệ sư muội cho nên đệ mới nảy sinh chút tình cảm yêu mến với nó, nhưng là Chương môn của Trường Lưu, đệ phải xử lý mọi chuyện thật công bằng, đừng nên thiên vị nếu không sẽ để lại tiếng xấu."

"Sư huynh," Bạch Tử Họa đáp, "Chỉ bằng lời của mỗi phía đệ tử Bồng Lai mà đã kết luận Hoa Thiên Cốt chính là hung thủ giết người thì không phải rất bất công sao. Mặc dù con bé là đồ đệ của Thiệu Nguyệt, nhưng một năm vừa qua ở tại điện Tuyệt Tình, ta đã hiểu rõ tính cách của nó, Thiệu Nguyệt cũng

hết lòng dạy dỗ con bé, con bé sẽ không bao giờ phụ lòng Tiểu Nguyệt đâu, nhất định phải có nguyên do gì đó cho những chuyện này."

"Nó đã đánh cắp hết Thần Khí tại Trường Lưu rồi, còn có thể có nguyên do gì chứ?!" Ma Nghiêm càng nghĩ càng giận.

"Huống chi Thiên Cốt không có động cơ giết người, ta sẽ đích thân điều tra chuyện này, không một ai được nhúng tay vào." Bạch Tử Họa đứng dậy, rời khỏi đại điện.

"Đệ..." Ma Nghiêm chỉ tay theo bóng lưng của Bạch Tử Họa.

Về mặt Sinh Tiêu Mặc cũng vô cùng nghiêm túc, "Trong vụ này có một đồng điểm khả nghi, chúng ta không thể kết luận bừa, hãy cứ chờ Hoa Thiên Cốt quay lại, rồi trực tiếp hỏi con bé là được."

Ma Nghiêm thở dài, "Ồi, nghiệt chủng mà, nghiệt chủng..."

Tại đại điện Thiên Sơn, Doãn Hồng Yên đang đọc sách bên bàn thì một đệ tử Thiên Sơn dẫn Lạc Thập Nhất tiến tới, Lạc Thập Nhất khom người hành lễ, "Doãn Chương môn."

Doãn Hồng Yên đặt quyển sách xuống, "Ồ? Thập Nhất à, sao con lại đến đây, có chuyện gì sao?"

"Ngọc Phù Trầm ở Bồng Lai đã bị đánh cắp, Tôn thượng ra lệnh cho con tới đây để báo cho ngài biết, tốt nhất là nên canh giữ thước Huyền Trấn thật kĩ càng." Giọng điệu Lạc Thập Nhất nghiêm nghị.

Doãn Hồng Yên trầm mặc chốc lát mới đứng dậy, "Đa tạ quý phái đã nhắc nhở." Ông đi tới trước mặt Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất à, thực ra ta đã sớm đề thước Huyền Trấn ở một nơi vô cùng an toàn rồi, dù có là thần tiên đại la thì cũng khó có thể chạm vào nó đấy." Ông tự tin bật cười, Lạc Thập Nhất cũng hơi yên lòng.

Trong nhà trọ, Hoa Thiên Cốt, Từ Mạch, Sóc Phong và Đông Phương Úc Khanh vây quanh bàn nước, trông Đông Phương Úc Khanh khá là chăm chú, "Nghề Thiên Trọng vừa mất, mọi người trên thiên hạ đều đã biết nàng ăn trộm Thần Khí rồi, nhất định Doãn Hồng Yên kia sẽ đề phòng, cho nên nếu muốn đánh cắp thước Huyền Trấn từ tay lão thì tuyệt đối sẽ chẳng khác nào nhổ răng trong miệng cọp, đã khó nay lại càng khó hơn."

"Vậy phải làm sao bây giờ đây?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Đông Phương Úc Khanh thở dài, "Chỉ có thể đợi thôi."

Bấy giờ bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Hoa Thiên Cốt đứng dậy đi mở, nàng lập tức cả kinh, "Lục Sao tỷ tỷ ư, sao tỷ lại tới?"

Lục Sao bước vào, "Các chủ biết cô muốn lấy thước Huyền Trấn nên phái ta tới giúp."

Hoa Thiên Cốt đóng kín cửa lại, thắc mắc, "Các chủ của lâu Dị Hủ?"

Lục Sao gật đầu, Đông Phương Úc Khanh giải thích, "Là thế này, lần trước ta có từng ghé qua nhờ vả Dị Hủ Quân."

"Các chủ bảo, thước Huyền Trấn hiện không có trong khu đình của Doãn Hồng Uyên mà ở tại tháp Cửu Tiêu ở trên Thiên Sơn," Lục Sao vạch ra kế hoạch, "Nhưng tháp Cửu Tiêu kia sở hữu tầng tầng lớp lớp cơ quan cạm bẫy, còn khó đối phó hơn cả Doãn Hồng Yên kia nữa."

Đông Phương Úc Khanh đáp, "Vậy cũng tốt, từ nhỏ ta đã nghiên cứu kỳ môn độn giáp, thuật đặt bẫy, chắc chắn bây giờ đã có đất dụng võ rồi." Đông Phương Úc Khanh bật cười với Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt gật đầu, xem ra muốn lấy được thước Huyền Trấn thì phải dựa vào Đông Phương.

Hoa Thiên Cốt dùng nghiên Bát Quy đưa cả nắm vào trong tháp Cửu Tiêu, năm người quan sát xung quanh, trong đó chỉ có luồng ánh sáng yếu ớt từ bên trên chiếu xuống, còn lại toàn một màu đen đặc.

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "sao chúng ta không thể lên luôn đình tháp được nhỉ?"

"Có lẽ thước Huyền Trấn đã trấn áp pháp lực của nghiên Bát Quy rồi, chúng ta chỉ có thể tới được đây thôi." Đông Phương Úc Khanh suy đoán.

"Nhưng mà không phải đã phong ấn hết toàn bộ Thần Khí rồi ư?" Hoa Thiên Cốt vẫn chưa hiểu.

"Có lẽ phong ấn trên thước Huyền Trấn đã được gỡ bỏ." Đột nhiên Sóc Phong lên tiếng, Hoa Thiên Cốt quay lại nhìn hắn.

Lúc này Lục Sao mới mở miệng, "Muốn lấy được thước Huyền Trấn thì phải đi từng tầng một." Từ Mạch gật đầu đồng ý.

Đông Phương Úc Khanh sơ lược qua về tòa tháp, "Ta có hiểu sơ sơ về thuật cạm bẫy, để ta xử lý cho, theo ta nào."

Bốn người bám Hoa Thiên Cốt bám theo Đông Phương Úc Khanh vào trong tháp, vừa mới tới hành lang, hai bên vách tường đã bắn tủa tủa một trận mưa tên, Đông Phương Úc Khanh vội né tránh, mấy người bám Hoa Thiên Cốt cũng mau chóng phi thân. Tiếp đất xong, Hoa Thiên Cốt lo rằng Đông Phương Úc Khanh không biết võ công, có điều Hoa Thiên Cốt mới định tới gần thì Đông Phương Úc Khanh đã bị một mũi tên bắn trúng, trong nháy mắt tan biến thành từng mảnh vụn, bấy giờ trận mưa tên cũng ngừng hẳn.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nằng lo lắng nhìn theo phương hướng kia, chỉ một lát sau, Đông Phương Úc Khanh lại chạy trở lại, Hoa Thiên Cốt vội nói, "Đông Phương đây à?"

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "Ta không sao hết, những thứ kia chỉ là ảo ảnh giấy của ta mà thôi, để chúng nó đi tiên phong bảo đảm sự an toàn cho chúng ta."

Hoa Thiên Cốt thờ phào nhẹ nhõm, "Huynh không sao là tốt rồi."

"Trước mặt hiện tại chỉ toàn cạm bẫy vật, ta vẫn ứng phó được." Đông Phương Úc Khanh tỏ vẻ tự tin.

"Vậy chúng ta đi thôi, tháp Cửu Tiêu được chia là ba cửa khâu, Bầu trời, Mặt đất và Con người, cứ ba tầng lại có một cửa khâu, tổng cộng là chín tầng, mỗi bước tiến là nguy hiểm lại tăng thêm, nhất định phải cẩn thận." Lục Sao nói.

"Vậy để ta đi đầu." Hoa Thiên Cốt đang lo cho sự an nguy của mọi người.

Đông Phương Úc Khanh lập tức phản đối, "Không được," Hoa Thiên Cốt quay sang nhìn anh chàng, "Trong tháp nằng đầu ập cạm bẫy, mặc dù đã đóng xong một cái, nhưng vẫn còn tám tầng, nguy hiểm thực sự chỉ vừa mới bắt đầu, hơn nữa ta đã đánh trận đầu, mấy người cứ theo ta đi." Dứt lời, Đông Phương Úc Khanh bước lên cầu thang ở trước mặt, Hoa Thiên Cốt theo sau anh chàng, Từ Mạch, Sóc Phong và Lục Sao cũng bám theo bọn họ.

Lên tầng hai, đám người Đông Phương Úc Khanh cẩn thận tiến vào, đột nhiên mấy cái bóng đen từ đâu bay đến, công kích bọn họ, bọn họ vội tránh trái né phải, Đông Phương Úc Khanh vừa tránh thoát một cái bóng đen bèn bảo Hoa Thiên Cốt, "Cốt Đầu à, lấy ngọc Phù Trầm để đối phó với chúng đi!"

Sóc Phong rút kiếm, lập tức xông tới, cản trở một bóng đen đang hùng hổ đánh lén Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt bay giữa không trung, nằng lấy ngọc Phù Trầm ra, ngọc Phù Trầm phát sáng, toàn bộ bóng tối đều bị hút vào bên trong viên ngọc, còn những bóng đen trong tòa tháp cũng từ từ biến mất.

Hoa Thiên Cốt tiếp đất, Đông Phương Úc Khanh, Sóc Phong, Từ Mạch và Lục Sao liền tới bên nằng, Đông Phương Úc Khanh bảo, "Không nên ở lại đây lâu, chúng ta đi mau!" Bọn họ lại tiến tới cầu thang, chạy lên tầng ba.

Bạch Tử Họa vào phòng Thiệu Nguyệt, chàng nhìn cô, nói, "Tiểu Nguyệt, muội nói xem rốt cuộc vì lý do gì mà Thiên Cốt lại đánh cắp Thần Khí cơ chứ? Bây giờ Nghê Thiên Trọng cũng chết vì việc ấy rồi. Tiểu Nguyệt à, ta biết, ta biết muội nhất định sẽ che chở cho con bé, nhưng mà muội ơi, con bé là kiếp sinh tử của muội, ta phải làm thế nào đây?" Bạch Tử Họa ngồi bên mép giường, cau mày trầm tư.

Đột nhiên trên người Thiệu Nguyệt phát sinh trạng thái bất thường, gương mặt cô dần trắng bệch, còn nhú mảy, hình như cô đang rất đau đớn thì phải, Bạch Tử Họa cả kinh, chàng vội bạch mạch cho Thiệu Nguyệt.

Sau đó Bạch Tử Họa cau mày ngẩng đầu lên, lẩm bầm, "Độc của Tiểu Nguyệt đã khuếch tán rồi, mặc dù con bé đang say giấc, tạm thời trì hoãn độc tính, song bây giờ nó đã bộc phát, ngày càng nghiêm trọng." Bạch Tử Họa bèn bế Thiệu Nguyệt lên, đưa nằng vào trong động băng, giường băng có khả năng trị liệu thương tổn, chàng hy vọng nó sẽ phát huy tác dụng.

Lên đến tầng thứ ba, đám người Hoa Thiên Cốt đến chính giữa, phía đối diện bỗng dung cũng xuất hiện năm người, hơn nữa lại trông giống y hệt bọn họ, Hoa Thiên Cốt duỗi tay ra, còn kẻ đứng đối diện nằng cũng làm hành động tương tự, cứ như đang soi gương vậy, mình làm gì thì nó cũng làm y chang.

Sau đó đám Hoa Thiên Cốt xông đến, giao chiến với địch thủ, có điều dù cho ngươi có xuất chiêu nào đi chăng nữa, đối phương cũng sẽ ra chiêu thức giống hệt, cứ thế, năm người bên Hoa Thiên Cốt và năm người bên kia giằng co mãi chưa xong.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt nghĩ tới việc dùng Thần Khí, nằng lấy Mẫn Sinh từ trong khư đỉnh, sau đó đứng trên không trung, kẻ đối diện nằng cũng đứng theo nằng, Hoa Thiên Cốt cầm thanh Mẫn Sinh chém một nhát, đối phương cũng làm theo động tác ấy, song dù sao trong tay Hoa Thiên Cốt cũng là Thần Khí, ngay lập tức đối thủ của nằng tiêu tan.

Bốn người kia cũng đánh mãi chưa xong, Hoa Thiên Cốt phi thân tới trước mặt bọn họ, vung Mẫn Sinh lên, đánh tan bốn kẻ bên địch.

Đông Phương Úc Khanh tới chỗ Hoa Thiên Cốt, "Nếu như ta đoán không sai thì đây là trận địa Tuyệt Tình, muốn thực sự đoạn tuyệt với thế gian thì phải tự tay tiêu diệt bản thân trước nhất, thử hỏi xem trên đời có ai có thể tuyệt tình với chính mình cơ chứ?"

"Tự tay tiêu diệt mình trước nhất?" Hoa Thiên Cốt lẩm bầm.

"Thôi đừng nói nhiều về việc này, chúng ta đã không còn đường lùi nữa rồi, đi thôi." Đông Phương Úc Khanh nói.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nằng theo sau Đông Phương Úc Khanh, Từ Mạch, Sóc Phong và Lục Sao theo nằng.

Thiện Xuân Thu quay về Thất Sát, bấy giờ giọng Khoáng Dã Thiên vang lên, y nở nụ cười độc ác, "Hộ pháp anh minh thật, giết Nghê Thiên Trọng xong giả họa cho Hoa Thiên Cốt, bây giờ chẳng cần tới chúng ta động thủ, đám Trường Lưu kia thế nào chẳng thay chúng ta giải quyết Hoa Thiên Cốt."

Thiện Xuân Thu bật cười, "Hoa Thiên Cốt à, lần này ngươi bước lên con đường chết rồi, ta thực muốn xem xem Thiệu Nguyệt còn bảo vệ ngươi thế nào nữa."

"Đúng đấy, người Thiệu Nguyệt thương nhất chính là con bé đệ tử Hoa Thiên Cốt, đến lúc đó ả ta mà không cho các phái một câu trả lời thì, ha ha, dù

cho ả có lựa chọn ra sao thì nhất định Thiều Nguyệt cũng sẽ phải đau lòng ôm đầu thôi, thuộc hạ thật muốn nhìn cảnh ấy, hà hề côi lòng." Khoáng Dã Thiên vui vẻ nói.

"Hừ," Thiệu Xuân Thu hừ lạnh một tiếng, "Thiều Nguyệt ơi, ta không hủy được ngươi, không có nghĩa là ta không hủy được Hoa Thiên Cốt. Hơn nữa ngươi đã trúng phải độc của lư Bốc Nguyên, chết cũng không đáng tiếc, dù sao để cho đồ đệ của ngươi bồi táng theo ngươi đi, ha ha ha ha..."

"Ha ha ha..." Khoáng Dã Thiên cũng cười theo, sau đó y bảo, "Đến lúc đó ấy, khi Hoa Thiên Cốt gom đủ Thần Khí Mùìi Phương, chúng ta chỉ cần ngồi đợi như ông lão đánh cá thôi, Thiệu hộ pháp à, ngài thật cao minh!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cướp Đoạt Thần Khí (Phần Iv)

Sát Thiên Mạch đang bế quan, song tâm trí hắn lại luôn loáng thoáng một số kí ức, lúc thì Lưu Hạ gọi hắn là ca ca, lúc thì Thiệu Nguyệt gọi hắn là Sát Thiên Mạch, lúc thì Hoa Thiên Cốt gọi hắn là Sát tỷ tỷ, thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể trông thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, hơn nữa hắn cảm thấy bọn họ rất quen, nhưng cũng rất lạ. Sát Thiên Mạch lắc đầu lia lịa, gạt bỏ đi những suy nghĩ kia để chuyên tâm tu luyện, song hắn luôn thấy trái tim mình khuyết mất một mảng.

Thiệu Xuân Thu quay về điện Thất Sát, gã cung kính nói, "Cung thỉnh Thánh quân!"

Sát Thiên Mạch phi thân rời khỏi nơi bế quan, "Nói đi!"

"Bên Trường Lưu nhận được tin ngọc Phù Trầm bị đánh cắp, Nghê Thiên Trọng chết rồi." Thiệu Xuân Thu cố tình che giấu một số chi tiết.

"Thật vậy à?" Sát Thiên Mạch vuốt tóc mình, không thêm để ý.

"Bây giờ các môn phái đang truy lùng Hoa Thiên Cốt cùng Trường Lưu." Thiệu Xuân Thu giương mắt quan sát về mặt của Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch trầm mặc chốc lát mới cau mày, "Hoa Thiên Cốt?" Sao hắn lại cảm thấy cái tên này quen tai như vậy nhỉ.

Thiệu Xuân Thu thấy Sát Thiên Mạch không có phản ứng gì bèn đề nghị, "Thánh quân à, Trường Lưu đã lâm đại loạn, tại sao chúng ta không thừa dịp này tấn công Trường Lưu đi?"

"Ồ?" Sát Thiên Mạch như đang suy nghĩ, hắn bật cười khê, "Được, ta cũng nhớ nhớ Bạch Tử Họa rồi, để xem thành quả đột bế quan này ra sao."

Thiệu Xuân Thu mừng như điên, gã mãi một chặp tay hành lễ, "Dạ vâng, Thánh quân, thuộc hạ đi an bài ngay đây."

Năm người đám Hoa Thiên Cốt lên tới tầng thứ tư của tháp Cửu Tiêu song chưa thấy có gì phát sinh, bọn họ lại vội vàng đến tầng thứ năm, rồi lại tầng thứ sáu, tầng thứ bảy, tầng thứ tám, vẫn chưa có gì.

Hoa Thiên Cốt tránh không khỏi nghi ngờ, "Tại sao đã lên tới tầng thứ tám rồi mà vẫn chưa gặp bấy nhỉ?"

"Ngoài ba tầng đầu tiên tương đối nguy hiểm ra thì hình như chẳng mấy ai lên được đến những tầng này." Lục Sao nói.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai qua được ải thứ ba chẳng?" Sóc Phong suy đoán.

Từ Mạch gật đầu, "Rất có thể."

"Chẳng trách Doãn Hồng Uyên yên tâm như thế, còn không thêm để một lính gác ở trong tháp Cửu Tiêu." Đông Phương Úc Khanh quan sát tứ phía.

"Xem ra liệu có thể lấy được thước Huyền Trần hay không còn phải dựa vào tầng thứ chín rồi." Hoa Thiên Cốt nói xong bèn nhìn về phía cầu thang dẫn lên trên.

Lên tầng thứ chín, khắp nơi đều có hình điêu khắc thú dữ, ở giữa lại có một cái hố sâu không thấy đáy, xung quanh là những bước tượng binh lính canh giữ bằng đá, còn vật đang lơ lửng bên trên cái hố kia, lại chính là thước Huyền Trần.

Đông Phương Úc Khanh ngẩng đầu, "Thước Huyền Trần?" Đám Hoa Thiên Cốt cũng nhìn thấy, song họ lại không để ý thấy có một luồng ánh sáng di động từ bên dưới thước Huyền Trần tiến xuống dưới hố sâu.

Sóc Phong tiến lên phía trước, "Để ta tới lấy thước Huyền Trần cho."

Đông Phương Úc Khanh vội đuổi tay ngăn hắn lại, "Đợi một lát đi, phái Thiên Sơn sẽ không cho phép chúng ta dễ dàng lấy được thước Huyền Trần như

vậy đâu."

"Không còn thời gian, không thể kéo dài." Sóc Phong lo lắng, sau đó hần phi thân bay lên.

Ngay lúc bấy giờ, Đông Phương Úc Khanh phát hiện có một con vật trông như rồng vượn ra từ dưới hồ sâu, anh chàng hét lên, "Thú Cực Mục, mọi người cẩn thận!"

Sóc Phong vừa mới bay lên thì con thú Cực Mục kia đã há rộng miệng tấp về phía Sóc Phong, Sóc Phong nhanh chóng xoay người rơi xuống đất, Hoa Thiên Cốt phi thân tiến đến, công kích nó. Nhưng miệng thú Cực Mục lại phun ra lửa khiến Hoa Thiên Cốt phải thối lui, sau đó nó vẩy đuôi, quét bọn họ đổ rạp xuống đất.

Thú Cực Mục còn không cho cả đám có cơ hội được thở, nó giãy dụa bám đuôi bọn họ, Sóc Phong và Lục Sao nâng kiếm tấn công thì lại bị cản lùi lại, Từ Mạch sử dụng pháp lực công kích cũng lại bị thú Cực Mục quấy đuôi đánh văng, Hoa Thiên Cốt đâm kiếm tới lại bị thú Cực Mục bật ngược trở về, Đông Phương Úc Khanh cũng chỉ đành dùng tay không tránh né từng đợt tấn công của thú Cực Mục mà thôi. Năm người bọn họ phân tán đi các nơi, đồng thời tấn công từ cả năm hướng mà vẫn không phải đối thủ của thú Cực Mục.

Sóc Phong tranh thủ xông tới hòng đoạt lấy thước Huyền Trấn, thú Cực Mục phát hiện ra bèn xoay người lại, phi về phía hấn, Sóc Phong vội chấn. May thay Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội này bay đến đằng sau thú Cực Mục, lấy thước Huyền Trấn xong, thú Cực Mục mới xoay lại thét vang, lao về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng né tránh, đồng thời ném thước Huyền Trấn trong tay cho Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương Úc Khanh đưa tay nhận, thấy thú Cực Mục lại lao về phía mình, anh chàng vội thả thước Huyền Trấn vào trong túi ngực, dáng vẻ như quyết tâm thể phải bảo vệ được thước Huyền Trấn vậy.

Lục Sao đứng cách đó không xa thấy vẫn bèn thốt lên, "Cẩn thận!" rồi phi thân che chắn trước người Đông Phương Úc Khanh, hai tay vận pháp lực chặn lại miệng thú Cực Mục, song cũng chỉ cản được một hồi, thú Cực Mục xuyên phá lớp phòng ngự của Lục Sao, há mồm cắn ngang người ả, Lục Sao đau đớn rên lên, ả vẫn bất động để chặn trước người Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh hoảng hốt ném thước Huyền Trấn cho Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nhận lấy xong thì chợt nhớ ra công dụng đặc biệt của máu mình, nàng vội rạch một vết thương trên tay, vẩy máu lên thân hình thú Cực Mục, thú Cực Mục không chịu nổi máu của Hoa Thiên Cốt, giãy dụa một lát rồi quay trở về hồ sâu.

Đông Phương Úc Khanh mãi một chạy tới ôm lấy Lục Sao đang nằm dưới nền đất, "Lục Sao à, Lục Sao..."

Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong và Từ Mạch cũng vội vàng tiến lại gần, Lục Sao giữ tay Hoa Thiên Cốt, nói, "Máu của cô có thể phong ấn thú này."

"Lục Sao tỷ tỷ, tỷ hãy nói cho ta biết đi, ta phải làm gì mới có thể cứu được tỷ đây?" Hoa Thiên Cốt lo lắng, "Máu của ta có thể không?"

Bấy giờ trong tháp Cửu Tiêu vang lên tiếng bước chân rầm rập, Đông Phương Úc Khanh sốt sáng bảo, "Không còn kịp nữa rồi, chúng ta mau đi thôi, trước tiên hãy đưa Lục Sao về lầu Dị Hủ, đi nào!"

Lục Sao lắc đầu, ả ngăn anh chàng lại, "Vô dụng," xong nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, "Hoa Thiên Cốt à, thật xin lỗi, lần nào ta gặp cô, không phải hung dữ với cô thì cũng là lạnh như băng, thật ra đó cũng bởi vì số mệnh của cô, ta sợ, ta sợ cô sẽ liên lụy tới các chủ." Khóe miệng Lục Sao ứa ra một dòng máu, Đông Phương Úc Khanh trầm mặc lắng nghe những lời này của Lục Sao.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy vậy vội đáp, "Lục Sao tỷ tỷ à," sau đó nàng nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương ơi, huynh mau nghĩ cách gì đi, nghĩ một cách gì đó đi?"

"Vô dụng rồi..." Lục Sao lắc đầu, Đông Phương Úc Khanh không khỏi ôm chặt lấy Lục Sao, mím môi chặt tới nỗi bị thương.

"Lục Sao tỷ tỷ, tỷ không thể chết được, các chủ của tỷ nhất định sẽ có cách cứu tỷ thôi, tỷ gắng gượng lên, sẽ không có việc gì hết." Hoa Thiên Cốt trở nên khổ sở.

"Cô chớ buồn, hết thảy đều là nhiệm vụ của ta, ta đã hoàn thành nó rồi, chỉ cần có thể canh giữ ở bên cạnh các chủ, ta - Lục Sao," Lục Sao nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Chết, chết cũng không hối tiếc!"

Đông Phương Úc Khanh bị thương nhắm nghiền mắt lại, Lục Sao nói tiếp, "Đông Phương công tử à," Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc, Lục Sao nâng một chiếc túi thơm có thêu hình cánh bướm lên, Đông Phương Úc Khanh nhận lấy nó, đồng thời nắm chặt lấy tay ả, "Cô còn có tâm nguyện nào chưa thành hiện thực ư?"

Lục Sao nhìn túi thơm trên tay, nở một nụ cười an nhiên, "Đưa cái này cho các chủ của ta nhé."

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Lục Sao dần nhắm mắt lại, tay cũng rũ xuống, cuối cùng ngừng thở, Đông Phương Úc Khanh chau mày, không ngừng gọi, "Lục Sao à, Lục Sao..."

"Lục Sao tỷ tỷ, Lục Sao tỷ tỷ..." Hoa Thiên Cốt với Đông Phương Úc Khanh cứ thay nhau gọi ả.

Doãn Hồng Uyên dẫn đệ tử Thục Sơn chạy đến, Từ Mạch và Sóc Phong vội vàng tiến tới, ngăn trước người Hoa Thiên Cốt, Doãn Hồng Uyên nói,

"Hoa Thiên Cốt, ngươi thật to gan, ta khuyên ngươi hãy mau buông Thần Khí xuống, cúi đầu xin hàng, thế thì ta sẽ cầu Tôn thượng tha thứ cho ngươi, tha cho ngươi tội chết."

Hoa Thiên Cốt nhìn đệ tử Thiên Sơn vây xung quanh, "Doãn Chương môn, xin lỗi!" Nàng cúi nghiêng Bất Quy từ trong khư đỉnh, năm người bọn họ lập tức biến mất khỏi tòa tháp.

Doãn Hồng Uyên hét lên, "Hoa Thiên Cốt, ngươi trốn ở đâu?" Dứt lời, ông xoay người đuổi theo, nhưng lên tận đỉnh tháp, ông vẫn không thấy bất kì một bóng người nào thì tức giận vô cùng, "HOA THIÊN CỐT!"

Trong lầu Dị Hủ, Dị Hủ Quân cầm cây đuốc hòa táng Lục Sao, Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh, Từ Mạch và Sóc Phong đứng một bên, ánh mặt lộ ra vẻ ưu thương. Đông Phương Úc Khanh nhớ lại những lời Lục Sao đã nói trước khi chết, trái tim anh chàng thống khổ không thôi.

Dị Hủ Quân nói, "Đời người sướng khổ thế nào thì cuối cùng rồi cũng sẽ về với cát bụi, kẻ thù của lầu Dị Hủ ta nhiều vô kể, chỉ đành hòa táng thi thể của ngươi, để tro cốt ngươi quay lại với biển cả, thế thì ngươi mới có thể thực sự an nghỉ, nếu ngươi nghe được những lời này của ta, mong ngươi hãy yên tâm đi đi."

Tang lễ kết thúc, Dị Hủ Quân dẫn bốn người đám Hoa Thiên Cốt đi tới chái nhà, "Các người hãy tạm thời ở lại lầu Dị Hủ của bọn ta một đêm, đợi đến mai khi đã lấy được dù Trích Tiên và Lư Bốc Đỉnh rồi, Thiệu Nguyệt chắc chắn sẽ được cứu." 2

Hoa Thiên Cốt giật mình, "Sao ngài biết là ta đã lấy được Thần Khí rồi?"

Dị Hủ Quân bật cười, "Cả đất trời này, có bí mật nào lầu Dị Hủ của ta lại không biết? Ha ha ha..." Dị Hủ Quân bỏ đi.

Ngày hôm sau, Đông Phương Úc Khanh từ giả Hoa Thiên Cốt, "Lần này nàng đi, ta thân là mệnh quan triều đình, không thể lui lại với Thất Sát, hơn nữa ta muốn ở lại giúp lầu Dị Hủ, ta cũng có vài trao đổi với lại Dị Hủ Quân..."

"Đông Phương!" Hoa Thiên Cốt kéo tay Đông Phương Úc Khanh lại, "Huynh..."

Đông Phương Úc Khanh xoay người lại nhìn nàng, "Cốt Đầu à, chẳng đường kế tiếp chắc nàng phải dựa vào chính bản thân mình rồi." Đông Phương Úc Khanh nhìn cả Sóc Phong và Từ Mạch, "Nhờ hai người giúp ta chăm sóc Cốt Đầu."

Sóc Phong gật đầu, Từ Mạch đáp, "Tất nhiên rồi, Thiên Cốt là đồ đệ duy nhất của chủ nhân ta, nhất định ta sẽ bảo vệ muội ấy."

Bấy giờ Đông Phương Úc Khanh mới yên tâm, anh chàng bảo với Hoa Thiên Cốt, "Lần này những thứ nàng muốn tìm đều ở chỗ Sát Thiên Mạch, không biết liệu hãn có chịu cho nàng hay không, nếu hãn không cho thì nàng phải dùng mưu đấy."

Lúc này, Dị Hủ Quân tiến lại gần, "Ngươi có thể thổi còi xương, gọi hãn tới, nếu hãn không chịu thì ra tay là xong."

"Sẽ không có chuyện ấy đâu, nếu ta nói với Sát ty ty rằng ta cần nó để cứu mạng người, nhất định ty ấy sẽ hiểu." Hoa Thiên Cốt cam đoan.

"Nàng suy nghĩ quá đơn giản, Sát Thiên Mạch hao phí tâm cơ để thu thập Thần Khí, thống nhất thiên hạ, sao có thể dễ dàng nghe theo ý nàng cơ chứ? Mà dù hãn có chịu, thì đám môn đồ cũng chẳng hài lòng, hãn đường đường là Thánh quân, ở trên cao như vậy, có rất nhiều việc dù không muốn nhưng vẫn phải làm." Hoa Thiên Cốt cúi đầu, Đông Phương Úc Khanh lại nói tiếp, "Còn nữa, gặp bọn họ, tuyệt đối không được nói cho bọn họ biết muội đã thu thập được nhiều Thần Khí như vậy, nhất định phải nhớ kĩ, không được phép nói cho ai biết hết, biết chưa? Đây là vì sự an toàn của Thần Khí, cũng là vì sự an nguy của nàng."

Hoa Thiên Cốt gật gù, "Ta biết rồi, lấy được Lư Bốc Nguyên và dù Trích Tiên xong, ngọc Viêm Thủy sẽ tự động quay về, đúng không?"

Sóc Phong ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, Từ Mạch phát hiện ra bầu không khí có gì đó bất thường bèn quay sang nhìn hãn, xong lại nhìn Hoa Thiên Cốt, nàng suy tư khổ não, tại sao Sóc Phong lại gấp gáp đến như vậy nhỉ?

Đông Phương Úc Khanh liếc nhìn Sóc Phong, lẳng lặng chẳng nói gì, Hoa Thiên Cốt lại nói, "Bây giờ thời gian đã không còn nhiều, các môn phái lớn hãn đều đã biết tin Thần Khí bị đánh cắp."

"Ngọc Viêm Thủy," Đông Phương Úc Khanh nhìn về phía Sóc Phong đứng sau Hoa Thiên Cốt, "Đến lúc đó nàng hãy hỏi Sóc Phong ấy."

"Sóc Phong ư?" Hoa Thiên Cốt quay lại thắc mắc nhìn Sóc Phong, Sóc Phong nghiêng đầu im lặng, Từ Mạch cũng chẳng hiểu gì.

Đông Phương Úc Khanh đáp, "Đúng, sau khi thu thập xong toàn bộ Thần Khí thì hãy lập tức đi cứu sư tôn của nàng, sau đó cắt hết Thần Khí khác vào khư đỉnh của cô ta, tận lực giảm bớt khả năng nó tung hoành."

"Được, ta biết rồi, Đông Phương à, ta đi trước nhé." Hoa Thiên Cốt nói.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, "Đi nhanh lên, nhớ đâu có chuyện gì thì phải tìm cách thông báo cho ta."

"Được, huynh bảo trọng." Đám Hoa Thiên Cốt rời đi.

Sau khi bọn họ bỏ đi, Dị Hủ Quân chợt biến thành một tượng gỗ nhỏ, rơi xuống mặt đất, Đông Hoa diện toàn thân đồ đen che kín mặt đi tới, "Ngay cả

điện Thất Sát cũng không đi, người muốn vứt bỏ chính mình ư?"

Đông Phương Úc Khanh chấp hai tay sau lưng, "Thế thì sao?"

"Người nhất thiết phải thanh toán món nợ đó ư?"

"Tất nhiên, ta muốn xem xem Bạch Tử Họa sẽ lựa chọn như thế nào, trong mắt hắn ta, rốt cuộc thế nào mới là sai trái?" Đông Phương Úc Khanh tỏ vẻ khinh thường.

Nghê Mạn Thiên quay về Bồng Lai, quỳ xuống trước linh đường của Nghê Thiên Thượng, nàng vô cùng đau thương, một vị trung niên đứng bên nàng, toàn thân mặc đạo bào xanh đậm, ngay cả bộ râu trắng cũng giống của Nghê Thiên Thượng, y tiến lại gần an ủi nàng, "Thiên Nhi à, người chết không thể sống lại, con cô nên bị thương đi."

Nghê Mạn Thiên lau nước mắt, nàng đứng dậy hành lễ với y, "Thiên Nhi còn bé, học nghệ ở Trường Lưu vẫn chưa xong, vì nhất mạch Bồng Lai, khấn cầu sư thúc hãy tạm thay mặt con nhận chức vị Chương môn Bồng Lai đi."

"Ngàn vạn lần không thể đâu," Dạ Vô Ngân lập tức từ chối, "Thiên Nhi à, tuy con còn nhỏ, nhưng võ công và tu vi thừa hưởng của cả Trường Lưu với Bồng Lai, vị trí Chương môn Bồng Lai chỉ có thể dành cho mình con thôi."

"Sư thúc..."

Dạ Vô Ngân bước đến giữa linh đường, quỳ xuống, "Tham kiến Chương môn!"

Những đệ tử Bồng Lai khác cũng quỳ gối, đồng thanh "Tham kiến Chương môn!"

Nghê Mạn Thiên cả kinh, Dạ Vô Ngân dâng bằng hai tay cung vũ Chương môn có hình dạng lông vũ khổng lồ tước lên, "Mời ngài tiếp nhận!"

Nghê Mạn Thiên hơi do dự, song nàng nhìn sư thúc và toàn bộ đệ tử Bồng Lai vẫn quả quyết như cũ bèn đưa tay nhận lấy cung vũ, xoay người hướng về phía linh đường Nghê Thiên Thượng, nàng giơ cung vũ lên, giọng điệu kiên định, "Cha à, con nhất định sẽ khiến Bồng Lai thăng tiến, nguyện vọng khi còn sống của cha, con sẽ thay cha thực hiện, cũng nhất định sẽ tìm ra hung thủ đã sát hại cha!"

Dạ Vô Ngân thắc mắc, "Kẻ đã sát hại Chương môn không phải là Hoa Thiên Cốt sao?"

Nghê Mạn Thiên xoay người lại, lấy ra một mảnh vải, "Đây là huyết thư của cha trước khi ông ấy qua đời." Nàng mở nó ra, trên đó viết một chữ "hoa".

Dạ Vô Ngân chỉ mảnh vải đó, đáp, "Chương môn đang muốn nói với chúng ta rằng ngài đã bị Hoa Thiên Cốt sát hại."

Nghê Mạn Thiên lắc đầu, "Sư thúc, thúc nhìn rõ hơn đi, đây là nét chữ của cha ta ư? Trước khi mất, hẳn là cha con đã phải tức giận khi viết tên hung thủ lại, thế nhưng nhìn nét chữ nắn nót này mà xem, đây là chữ viết của một người sắp chết sao?"

Dạ Vô Ngân vuốt râu trầm tư, "Thiên Nhi à, ý con là, đây không phải huyết thư Chương môn viết trước khi chết, mà là huyết thư hung thủ cố tình để lại cho chúng ta hòng lừa gạt ư?"

"Không sai, cho nên, Hoa Thiên Cốt không phải hung thủ giết hại cha con." Nghê Mạn Thiên khẳng định.

Dạ Vô Ngân gật gù đồng ý, "Thế thì rốt cuộc hung thủ là ai?"

Nghê Mạn Thiên lắc đầu, "Vậy thì phải hỏi Hoa Thiên Cốt, lúc ấy đã xảy ra chuyện gì mà có thể vượt qua thân thù của cha ta để giết ông ấy, hơn nữa còn không có dấu vết giao chiến trong đại điện."

Dạ Vô Ngân bật cười vui mừng, "Thiên Nhi à, xem ra ở Trường Lưu thật sự giúp con trưởng thành rồi, giờ đây con đã có thể tự mình đảm đương mọi việc đây."

Nghê Mạn Thiên gượng cười, "Điều là nhờ công ơn Kiếm tôn dạy dỗ, người bảo với con rằng không thể chỉ nhìn về ngoài của bất kể mọi việc, không thể chỉ nghe, chỉ nhìn, mà còn phải biết nghĩ." Nhớ đến Thiệu Nguyệt, sinh mạng của người vẫn còn leo lắt, mà Sóc Phong thì chẳng biết sao lại tham gia cướp đoạt Thần Khí cùng với Hoa Thiên Cốt, những chuyện ấy khiến Nghê Mạn Thiên lo âu không thôi.

"Thì ra là vậy, tiếc thay..." Dạ Vô Ngân lắc đầu thờ dài, một vị tiên nhân như vậy mà lại phải bỏ mạng.

Nghê Mạn Thiên hiểu tiếng thờ dài của Dạ Vô Ngân, nàng cảm thấy hốc mắt ướt át, nàng quay đầu đi, đột nhiên tâm trí thoáng qua một ý nghĩ, chẳng lẽ chuyện Thiên Cốt cướp đoạt Thần Khí có liên quan đến Kiếm tôn? Nàng vội quay sang hỏi Dạ Vô Ngân, "Sư thúc ơi, Bồng Lai của chúng ta có giữ sách về Thần Khí Mười Phương năm xưa hay không?"

Dạ Vô Ngân không hiểu song vẫn gật đầu, "Có thì có, dù sao thì Bồng Lai cũng là một trong những môn phái thủ hộ Thần Khí mà."

"Được, sư thúc mau chỉ đường cho con đi, con muốn kiểm tra một chút." Nghê Mạn Thiên không thể tiếp tục chờ đợi.

"Ừ," Dạ Vô Ngân gật đầu, xoay người lại, "Đi theo ta."

Nghê Mạn Thiên bám theo y, xem chỉ khi biết rõ mục đích Thiên Cốt cướp đoạt Thần Khí thì mới có thể làm sáng tỏ những vương mặc nghi ngờ khôn khổ kia trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tấn Công Trường Lưu

Hoa Thiên Cốt, Tử Mạch và Sóc Phong tới điện Thất Sát, song họ nhận ra bên trong chẳng có ai. Hoa Thiên Cốt gọi to, "Sát tỷ tỷ ơi, là muội đây, muội có việc gấp muốn tìm tỷ, Sát tỷ tỷ, Sát tỷ tỷ..."

Tử Mạch dùng lực cảm để cảm nhận xung quanh, sau đó nàng mở mắt, "Thiên Cốt à, Sát Thiên Mạch hiện không ở trong điện Thất Sát."

Hoa Thiên Cốt có vẻ cũng đã đoán được, nàng thắc mắc, "Sát tỷ tỷ có thể đi đâu nhỉ?"

"Rất kỳ lạ, dù Sát Thiên Mạch không ở đây thì cũng không thể chẳng có một bóng người tại điện Thất Sát như thế chứ, chúng ta vào trực tiếp mà cũng chẳng thấy dù chỉ một tay lính gác." Sóc Phong cau mày trầm tư.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Đúng đấy, rốt cuộc thì đám người của Sát tỷ tỷ đang ở đâu?"

Tử Mạch vội đưa tay xuyt một tiếng, Hoa Thiên Cốt với Sóc Phong cũng nhận ra có người tới, họ nhìn nhau một cái rồi vội tìm chỗ ẩn náu.

Bấy giờ, hai môn đồ Thất Sát tiến đến, một trong hai tỏ vẻ tiếc nuối, "Ôi, Thánh quân dẫn toàn thể Thất Sát đi công chiến Trường Lưu, chỉ còn mỗi mấy đứa mình phải ở lại trông cửa, ôi trời..."

Một môn đồ khác vỗ bả vai hần, "Thôi mà, không phải xung phong xông trận không tốt sao? Ít nhất chúng ta còn có thể sống, nếu mà đi thì chẳng biết có còn có thể quay về được nữa hay không, người đừng quên Trường Lưu là đệ nhất tiên phái tại tiên giới, đám tiêu tốt tâm thường như chúng ta, đi chẳng khác nào tự sát."

Môn đồ kia cảm thấy có lý, "Cũng đúng." Sau đó hần nhìn xung quanh một vòng, đảm bảo không có gì bất thường, "Ở đây không có gì hé, chúng ta đi tuần chỗ khác thôi."

Môn đồ còn lại gật đầu, theo chân hần rời khỏi điện Thất Sát. Hoa Thiên Cốt lập tức lại xuất hiện ở đại điện, nàng trở nên lo lắng, "Hóa ra Sát tỷ tỷ đi tấn công Trường Lưu, chúng ta phải mau về Trường Lưu thôi!"

Tử Mạch và Sóc Phong gật đầu đồng ý, Hoa Thiên Cốt lấy nghiên Bát Quy ra, cả ba biến mất khỏi điện Thất Sát.

Bạch Tử Họa nghe tin truyền từ đệ tử phái Thiên Sơn thì chẳng thể tiếp tục ngồi yên, chàng muốn đích thân đưa Hoa Thiên Cốt quay về, thế là chàng lập tức ngự phi kiếm hạ sơn. Song Bạch Tử Họa vừa mới xuống chân núi thì đột nhiên cảm nhận được một luồng ma khí, chàng hướng về phía phát ra ma khí ấy, thấy Sát Thiên Mạch cùng Thiện Xuân Thu đang dẫn dắt môn đồ Thất Sát tụ họp cách núi Trường Lưu mấy dặm.

Bạch Tử Họa thảm cả kinh, Thất Sát định khai chiến với Trường Lưu ư? Bây giờ quay về Trường Lưu để thông báo hần không kịp nữa, Bạch Tử Họa vội ném bùa truyền âm đi.

"Bạch Tử Họa!" Sát Thiên Mạch đứng trên lưng Phượng hoàng lửa, hần ta khoái chí phe phẩy quạt lông vũ.

Bạch Tử Họa hơi cau mày, "Sát Thiên Mạch, người định làm gì?"

"Ha ha..." Sát Thiên Mạch che miệng cười, "Không có gì, chỉ là đã lâu chưa gặp người nên muốn đánh với người một trận thôi."

"Người có từng thử nghĩ đến lập trường của Tiểu Nguyệt hay chưa?" Bạch Tử Họa lạnh lùng nói.

"Tiểu Nguyệt?" Sát Thiên Mạch nhú mày thắc mắc, hần cảm thấy thật quen thuộc, song lại không thể nào nhớ nổi, đầu hần hơi nhói đau, khiến Sát Thiên Mạch phải đưa tay lên xoa bóp huyệt thái dương.

Bạch Tử Họa cũng không hiểu phản ứng của Sát Thiên Mạch, chàng còn đang định hỏi thì đột nhiên Thiện Xuân Thu lao ra từ sau lưng Sát Thiên Mạch, đánh một chưởng về phía Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa nâng tay ngăn cản, sau đó dùng lực đẩy một cái, đánh lùi Thiện Xuân Thu đi mấy mét.

Sát Thiên Mạch khá giận dữ liếc nhìn về phía Thiện Xuân Thu ở đằng sau, "Thiện Xuân Thu, ai cho người xuất thủ, ta đang muốn đấu riêng với Bạch Tử Họa mà."

Thiện Xuân Thu vội tiến đến, tỏ vẻ cung kính thưa, "Thuộc hạ đã biết sai, xin Thánh quân trách phạt."

"Tốt lắm," Sát Thiên Mạch phát tay, ý bảo gã lui đi, "Người đi đi."

"Dạ!" Thiện Xuân Thu giương mắt tức tối nhìn Bạch Tử Họa một cái rồi cẩn thận dò hỏi, "VẬY... Thánh quân à, chúng ta có còn tấn công nữa hay không?"

Sát Thiên Mạch nhẹ vuốt ve mái tóc dài của mình, "Ta đến là để đấu với Bạch Tử Họa, mà hắn hiện đang ở đây rồi, ta còn lên núi làm gì nữa?"

Thiện Xuân Thu lo lắng, "Nhưng mà Thánh quân ơi, đây là cơ hội tốt ngàn năm mới có một, cứ thế thì...."

"Thiện Xuân Thu!" Sát Thiên Mạch hô, hắn tức trợn mắt nhìn gã, "Có phải ngay cả lời của ta, ngươi cũng không thèm nghe nữa rồi hay không?"

Thiện Xuân Thu vội cúi đầu, "Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ cáo lui."

Sát Thiên Mạch thấy không còn ai quấy rầy bèn khẽ nâng cằm, ý bảo Bạch Tử Họa đã có thể ra tay, mặt Bạch Tử Họa vẫn lạnh lùng, chàng chỉ đứng nhìn Sát Thiên Mạch, đợi hắn xuất thủ. Sát Thiên Mạch nhẹ mỉm cười, hắn bay khỏi Phụng hoàng lửa, tấn công về phía Bạch Tử Họa, hai người đánh đến khó phân thắng bại trên không trung, nhất thời khó phân cao thấp.

Tại đại điện Trường Lưu, Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc và Chương môn các phái đều đang họp, ngoại trừ Chương môn Bồng Lai mới nhậm chức - Nghê Mạn Thiên. Mọi người đều biết cái chết của Nghê Thiên Trọng ảnh hưởng vô cùng lớn đối với Bồng Lai cho nên cũng không tiện quấy rầy. Còn Nghê Mạn Thiên hiện đang ở trong phòng của mình, đọc sách truy tìm những thông tin liên quan tới Thần Khí.

Trên đại điện, Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên tức giận nói, "Con nhãi Hoa Thiên Cốt kia thật sự quá to gan, lại dám cướp đoạt thước Huyền Trần từ trong tháp Cửu Tiêu, không biết những món Thần Khí trong tay Tôn thượng còn không? Nếu để con nhãi đó thu thập đủ Thần Khí thì thiên hạ này đại loạn rồi!"

Ma Nghiêm xụ mặt, ý bức bội đi qua đi lại, bấy giờ Lạc Thập Nhất chạy vào, "Sư phụ!"

"Làm sao?" Ma Nghiêm hỏi.

"Không thấy Tôn thượng đâu ạ."

"Cái gì?" Ma Nghiêm cả kinh, sau đó y chấp hai tay sau lưng, tức giận bảo, "Lạc Thập Nhất nghe lệnh!"

"Dạ!" Lạc Thập Nhất khom người hành lễ.

"Dẫn đệ tử toàn lực tập trung truy nã Hoa Thiên Cốt!"

"Dạ!" Lạc Thập Nhất vừa xoay người thì một lá bùa truyền âm bay vào, anh chàng lập tức dừng lại.

"Sư huynh, huynh nhìn kia!" Sênh Tiêu Mặc lấy quạt xếp chỉ chỉ tấm bùa truyền tin, sau đó hắn duỗi tay ra, lá bùa lập tức rơi vào lòng bàn tay hắn, "Là của Chương môn sư huynh."

Về mặt Ma Nghiêm thoáng bình ổn lại, "Mau xem xem sư đệ nói gì đi."

Sênh Tiêu Mặc gạt đầu, hắn làm phép thả lá bùa lên không trung, nghe được nội dung của nó xong, đại điện chìm vào tĩnh lặng. Ma Nghiêm phát ông tay nói, "Hừ! Sát Thiên Mạch lại dám tới tận cửa, ta cũng muốn xem hắn có thể làm gì được Trường Lưu của ta đây! Đệ tử nghe lệnh!"

"Dạ!"

"Theo ta xuống núi, chống cự Thất Sát, bảo vệ Trường Lưu!" Ma Nghiêm phẫn nộ.

"Chống cự Thất Sát, bảo vệ Trường Lưu...." Đám đệ tử nâng tay lên.

Hoa Thiên Cốt dùng nghiêng Bát Quy để quay về chân núi Trường Lưu, trùng hợp lại gặp đám người Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu nghiêng đầu hứng thú nhìn nàng, "Hoa Thiên Cốt đây à?"

Hoa Thiên Cốt nhớ ra vụ lư Bốc Nguyên vẫn còn ở trong tay Thiện Xuân Thu, nàng nâng kiếm xông tới, "Thiện Xuân Thu, mau giao lư Bốc Nguyên cho ta!"

Từ Mạch và Sóc Phong cũng bám theo, Bàn Nhược Hoa đứng sau Thiện Xuân Thu phi thân, chặn Từ Mạch lại, Hoa Thiên Cốt với Sóc Phong cùng đối phó Thiện Xuân Thu, song phương cứ thế đánh nhau.

Bỗng nhiên trên phương trời xa xấp truyền tới từng đợt linh lực mãnh liệt, một luồng tiên khí xen lẫn ma khí tản ra, Hoa Thiên Cốt nhìn lên, "Là Tôn thượng và Sát tỷ tỷ!"

"Cô đi mau lên, để lại nơi này cho ta." Sóc Phong đẩy Hoa Thiên Cốt đi, còn hần thì ngăn cản lại đợt công kích của Thiện Xuân Thu. Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn bảo, "Sóc Phong, huynh cần thận đấy!" rồi mới rút phi thân.

Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa song phương nhìn nhau, Sát Thiên Mạch chỉnh lại cổ áo của mình, "Bạch Tử Họa à, xem ra ngươi dù có lên làm Chương môn cũng không lười biếng việc tu hành nhỉ."

Bạch Tử Họa nhìn hần với vẻ lạnh lùng, Sát Thiên Mạch phất ống tay áo, phi thân tiến tới, tiếp tục giao thủ với Bạch Tử Họa. Đúng lúc này, một giọng điệu lo lắng truyền đến, "Sát tỷ tỷ ơi!"

Sát Thiên Mạch khựng lại, hần thu hồi thế tấn công, đứng vững lại giữa không trung, nhìn về hướng thanh âm kia phát ra, một cô gái mặc đạo bào Trường Lưu đang tiến về phía hần, lúc nhìn thấy hần, vẻ mặt nàng còn lộ rõ sự vui mừng khiến cho trái tim Sát Thiên Mạch khẽ rung động, hình như từ cách đây rất lâu rồi, cũng có một người như nàng vậy, một người gọi hần là Sát tỷ tỷ.

Hoa Thiên Cốt trông thấy Sát Thiên Mạch bèn vui vẻ gọi, "Sát tỷ tỷ à!" Sau đó nàng tới bên người hần, "Sát tỷ tỷ, muội có chuyện gấp muốn tìm tỷ nhờ tỷ giúp đây..."

Sát Thiên Mạch chẳng biết vì sao mình lại không đành lòng chối từ nàng, song hần cũng hiểu bọn họ chẳng hề quen biết, Sát Thiên Mạch lấy tay che đầu, lùi về đằng sau một bước, "Ngươi... ngươi là ai?"

"Sát tỷ tỷ?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Sát tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Là muội đây, muội là Tiểu Cốt mà." Bạch Tử Họa sau lưng nàng cũng ngạc nhiên nhìn Sát Thiên Mạch, sao hần lại không nhận ra Thiên Cốt chứ, chợt nhớ lại ban nãy khi chàng nhắc tới Tiểu Nguyệt, phản ứng của Sát Thiên Mạch cũng khiến Bạch Tử Họa bất ngờ, chẳng lẽ ngay cả Tiểu Nguyệt, hần cũng không còn nhớ nữa ư?

Đầu Sát Thiên Mạch đau như sắp nứt, hần liên tục lùi về đằng sau, Hoa Thiên Cốt lo lắng tiến tới, lại bị Sát Thiên Mạch vô tình đánh một chưởng vào ngực, Hoa Thiên Cốt bị đánh trúng vào thời điểm nàng không hề phòng bị, may mà lá bùa hộ mệnh của Tiểu Nguyệt nàng vẫn luôn mang theo bên mình phát ra một luồng lực sấm sét, triệt tiêu một chưởng kia của Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch tê dại bởi luồng điện, hần nhìn tay mình, cảm giác quen thuộc như thế, một chút kí ức vỡ vụn từ từ thâm nhập vào tâm trí hần, từ lúc Lưu Hạ bỏ đi cho tới khi gặp gỡ Tiểu Nguyệt, rồi lại quen biết Hoa Thiên Cốt, những hồi ức hỗn loạn khiến hần sắp không thể tiếp tục chống chịu được nữa.

Sát Thiên Mạch hét lên, "Aaaaa....."

Hoa Thiên Cốt sợ hãi, "Sát tỷ tỷ, tỷ làm sao thế?" Hoa Thiên Cốt muốn tiến đến đỡ Sát Thiên Mạch, nhưng Sát Thiên Mạch lại né tránh, hần che đầu, dáng vẻ thoát trông vô cùng thống khổ.

"Thánh quân!" Thiện Xuân Thu lo lắng chạy lên trên, gã trông thấy bộ dạng này của Sát Thiên Mạch thì hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, "Ngươi đã làm gì với Thánh quân hả?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Ta cũng không biết, đột nhiên Sát tỷ tỷ bị như vậy."

Thiện Xuân Thu phần nộ xông tới, Bạch Tử Họa vung tay, gạt Thiện Xuân Thu lùi về sau mấy mét, trong đầu gã đột nhiên vang lên tiếng của Khoáng Dã Thiên, "Hộ pháp, đề thuộc hạ thử trận pháp này đi."

Thiện Xuân Thu nâng cánh tay phải, một lớp sương dày đặc cuốn quanh người gã, sau đó tất cả chìm vào bóng đen, chỉ một lát sau khuôn mặt của Khoáng Dã Thiên lộ diện, Bạch Tử Họa nhướng mày, Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Khoáng Dã Thiên ư? Không phải ngươi đã..."

"Ha ha ha..." Khoáng Dã Thiên cười vang, "Hôm nay ta sẽ cho các ngươi thử thưởng thức trận pháp Đêm Núi Trắng vốn dĩ chỉ dành riêng cho mình Tiểu Nguyệt nhé."

Bạch Tử Họa đẩy Hoa Thiên Cốt ra ngoài pháp trận, hai tay chàng vận pháp lực ngăn cản luồng khí đen đang bao quanh hòng ăn mòn bản thân, sau đó chàng dần chìm vào trong bóng tối.

Hoa Thiên Cốt lao đảo một lát rồi xoay người lại, "Tôn thượng!" Nàng không hề để ý rằng đằng sau đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Từ Mạch bám sát Bàn Nhược Hoa, thấy à bỏ mình đi đánh lên Hoa Thiên Cốt bèn vội bay lên ngăn sau lưng Hoa Thiên Cốt, chống lại được một nhát roi của Bàn Nhược Hoa, song lại không thể phòng được lưỡi dài của ả, lập tức nàng cảm thấy toàn thân vô lực, nàng cắn lưỡi cốt để đau đớn kích thích nàng tỉnh táo, gắng gượng đứng dậy.

Hoa Thiên Cốt nhận ra sau lưng có động tĩnh, nàng đỡ Từ Mạch lên, "Từ Mạch tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Sóc Phong giờ mới chạy tới đánh với Bàn Nhược Hoa, Thiện Xuân Thu ôm Sát Thiên Mạch, không ngừng gọi hần, "Thánh quân, Thánh quân, Thánh quân..."

Sát Thiên Mạch đau đớn rên rỉ, cuối cùng ngất lịm đi trong lồng ngực Thiện Xuân Thu, gã ôm lấy Sát Thiên Mạch, không cam tâm hô lên, "Rút lui!"

Ôm ôm > 1

Ôm ôm >

Mùi kiếm Sóc Phong lạnh thấu xương, đánh được phân nửa với Bàn Nhược Hoa, Bàn Nhược Hoa lại nghe thấy mệnh lệnh của Thiện Xuân Thu, ả vội quất lưỡi độc về phía Sóc Phong, Sóc Phong đã sớm đề phòng, hấn xoay mình tránh né, lúc quay lại thì đã không thấy bóng dáng Bàn Nhược Hoa đâu nữa.

Từ Mạch trúng độc của Bàn Nhược Hoa, Hoa Thiên Cốt đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi, "Từ Mạch tỷ tỷ, tỷ sao rồi, có sao không?"

Từ Mạch lắc đầu, Sóc Phong tiến lại gần, quan sát sắc mặt của Từ Mạch, "Cô ấy trúng độc rồi."

"Trúng độc ư?" Hoa Thiên Cốt giật mình, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chỉ có thể đi tìm ả đàn bà kia thì mới có thể lấy được thuốc giải." Sóc Phong đáp.

Bấy giờ Bạch Tử Họa nâng thanh Đoạn Niệm phóng lên cao, phá tan trận pháp Nuốt Trăng, may mà Tiểu Nguyệt từng thảo luận qua với chàng về pháp trận này rồi, thế nên Bạch Tử Họa mới ung dung đối phó, Bạch Tử Họa nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, lạnh lùng bảo, "Hoa Thiên Cốt, quay về Trường Lưu với ta."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Giờ con vẫn chưa thể quay về, hãy chờ con..." Đột nhiên Hoa Thiên Cốt dừng lại, đây là chuyện không thể tiết lộ.

Ba người bọn họ nhìn Bạch Tử Họa chậm rãi bước đến, Từ Mạch đứng dậy, nàng đẩy Hoa Thiên Cốt ra, "Thiên Cốt, muội đi đi!"

"Từ Mạch tỷ tỷ..."

"Muội yên tâm, ta là linh hoa của chủ nhân, bọn họ không thể làm gì ta được, muội hay đi làm những việc mà muội nên làm đi!" Từ Mạch lao đảo tiến lên phía trước, ngăn trước người Bạch Tử Họa.

Sóc Phong thúc giục, "Thiên Cốt, đi mau thôi!"

Hoa Thiên Cốt cắn răng gạt đầu, nàng xoay người đuổi theo Thiện Xuân Thu cùng Sóc Phong. Bạch Tử Họa nâng kiếm lên, cau mày, "Từ Mạch, tránh ra!"

Từ Mạch ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa với vẻ chăm chú, "Ta sẽ không để cho ngài đuổi theo bọn họ."

"Tính mạng Tiểu Nguyệt vẫn còn đang nguy kịch mà ngài lại giúp Hoa Thiên Cốt ăn trộm Thần Khí, vì sao chứ?"

"Thiên Cốt là đồ đệ duy nhất của chủ nhân, ta biết muội ấy quan trọng nhường nào đối với chủ nhân, cho nên ta nhất định phải bảo vệ Thiên Cốt." Từ Mạch kiên định.

"Đây là lý do của ngài?"

"Không sai," Từ Mạch tiến lại gần thanh Đoạn Niệm, "Muốn bắt Thiên Cốt, thì phải qua được xác của ta." Từ Mạch nắm lấy thân kiếm Đoạn Niệm bằng tay không, máu ứa ra chảy theo cổ tay.

Bạch Tử Họa ngăn người, chàng không ngờ Từ mạch sẽ che chở Hoa Thiên Cốt đến thế, giống như Tiểu Nguyệt ngày xưa vậy, Bạch Tử Họa rũ mi, Hoa Thiên Cốt, con bất chấp toàn thiên hạ như vậy để làm gì cơ chứ?

Đột nhiên độc tính trong người Từ Mạch phát tác, nàng không thể tiếp tục nhẫn nhịn, cánh tay đang nắm lấy thân kiếm bỗng buông ra, sau đó nàng rơi xuống từ trên cao, Bạch Tử Họa cả kinh, chàng thu hồi lại Đoạn Niệm rồi lao xuống định đỡ lấy nàng. Song lại có người nhanh hơn chàng một bước, đỡ lấy thân hình của Từ Mạch.

Từ Mạch ngã vào một vòng tay vô cùng ấm áp, nàng yếu ớt mở mắt ra, khuôn mặt ngày đêm nàng mơ tưởng lại đang hiển hiện trước mắt nàng, nàng duỗi tay dịu dàng vuốt ve gương mặt đối phương, "Từ Trúc à..."

Từ Trúc thân là đệ tử Trường Lưu, nàng nghe theo lệnh của Thế tôn Ma Nghiêm hạ sơn chống lại Thất Sát, nhưng nàng vừa xuống thì đã để ý thấy Tôn thượng đang giằng co với Từ Mạch ở trên không, nàng rất sợ Từ Mạch sẽ xảy ra chuyện nên bay tới xem chút, ai ngờ Từ mạch tự dừng lại ngã xuống, nàng lập tức quỳnh lên chạy đến tiếp lấy Từ Mạch, ôm cô ấy thật chặt vào trong lòng.

Nhìn Từ Mạch có vẻ đang tức giận, hốc mắt nàng không khỏi ươn ướt, vốn dĩ luôn thấy Từ Mạch làm mặt lạnh với nàng, song bây giờ nàng đã hiểu vì sao cõi lòng lại thấy đau đớn.

Từ Mạch lau nước mắt cho Từ trúc, nàng vui vẻ bảo, "Nàng có thể rơi lệ vì ta, thật tốt..." Dứt lời thì hôn mê.

"Từ Mạch, Từ Mạch à..." Từ Trúc tiếp đất, ôm thật chặt nàng mà gọi liên hồi.

Bạch Tử Họa tiến lại gần, "Con bé trúng độc rồi, mau đưa về!"

Từ Trúc cung kính thưa, "Dạ vâng, Tôn thượng!" xong bế Từ Mạch quay về núi Trường Lưu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 92: Thần Khí Hội Tụ

Nghê Mạn Thiên đang đọc hết quyển này tới quyển khác, khiến cho thư phòng trở nên vô cùng bừa bãi, cuối cùng nàng mới vớt một quyển trên tay đi, thờ dài, khổ nhỏ gài đầu, "Thật tình, nhúc đầu quá!"

Bấy giờ một đệ tử Bồng Lai vội vã chạy vào, quỳ xuống hành lễ, "Không xong rồi, Chưởng môn ơi, Sát Thiên Mạch dẫn quân Thất Sát tấn công Trường Lưu!"

"Cái gì?!" Nghe Mạn Thiên cả kinh, nàng bật dậy, không cẩn thận lại gạt một quyển sách nàng chưa đọc qua trên mặt bàn rơi xuống đất, nàng bèn khom người cúi xuống nhặt, ai ngờ, trang sách đang mở lại chứa đựng nội dung khiến Nghe Mạn Thiên giật mình.

Vị đệ tử kia đợi mãi chưa thấy Nghe Mạn Thiên đáp lại thì không khỏi thắc mắc, "Chưởng môn ơi? Chưởng môn?"

Nghê Mạn Thiên nhắm mắt làm lơ, nàng nhanh chóng nhặt quyển sách kia lên, đọc thực cẩn thận, trên đó viết những thông tin liên quan đến ngọc Viêm Thủy, đột nhiên nàng hiểu ý đồ thu thập Thần Khí của Hoa Thiên Cốt, hóa ra cô ấy muốn cứu Kiếm tôn! Nghe Mạn Thiên cảm thấy bội phục dũng khí của Hoa Thiên Cốt, cô ấy dám chống lại cả thiên hạ, không tiếc thân mình trở thành đối tượng bị truy kích chỉ vì Kiếm tôn.

"Chưởng môn ơi, Chưởng môn..."

Cuối cùng Nghe Mạn Thiên cũng hoàn hồn, nàng quay đầu lại, "Đúng rồi, vừa nãy ngươi nói gì cơ?"

Đệ tử kia mãi một cung kính, "Sát Thiên Mạch dẫn quân Thất Sát tấn công núi Trường Lưu ạ."

Nghê Mạn Thiên cả kinh, nàng đứng dậy đi ra ngoài, "Mau lên, mau triệu tập đệ tử đi Trường Lưu cùng ta."

"Dạ vâng!" Đệ tử Bồng Lai kia nhận lệnh.

Nghê Mạn Thiên vừa đi vừa nghĩ, Sóc Phong à, chẳng lẽ huynh đã biết ý định của Hoa Thiên Cốt cho nên mới đi giúp cô ấy ư, nhưng vì sao huynh không nói với ta một tiếng, để có thể cứu Kiếm tôn, ta cũng sẽ giúp các người!

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong nhất mực bám theo sau đám Thiện Xuân Thu, đi tới Thất Sát, Thiện Xuân Thu dẫn đầu bệ Sát Thiên Mạch về điện, hai người bọn họ vừa tiếp đất trên địa bàn Thất Sát thì đã bị một nhóm môn đồ bao vây. Hoa Thiên Cốt lưng dựa lưng với Sóc Phong, quay lại nhìn nhau một cái xong gật đầu, cùng xông lên, đánh tan tác đám môn đồ Thất Sát.

Đột nhiên một cái lưỡi dài vươn tới, Sóc Phong nâng kiếm đỡ lấy, tiện đà nghiêng người tránh né, hấn ngang đầu định thần, "Là ngươi!"

Bản Nhược Hoa mỉm cười mỉa mai, "Sao thế, nhớ ta không?"

Mặt Sóc Phong không hề biến sắc, "Đưa thuốc giải ra đây!" Dứt lời, hấn nâng kiếm công kích Bản Nhược Hoa.

Hoa Thiên Cốt vừa mới đá một cước một tên môn đồ thì nghe thấy giọng của Sóc Phong, nàng ngoảnh mặt lại, thấy Sóc Phong đang giao chiến với cô ả lưỡi dài, độc Từ Mạch tỷ tỷ đã trúng chính là của Bản Nhược Hoa, thế là nàng cũng xông đến liên kết với Sóc Phong để tấn công ả.

Dần dà, Bản Nhược Hoa cũng lực bất tòng tâm, chiêu kiếm của Hoa Thiên Cốt biến hóa khó lường, kiếm pháp của Sóc Phong là uy phong凛凛, Bản Nhược Hoa quả thực khó chống cự, cuối cùng ả bị hai thanh kiếm đâm bị thương.

Bản Nhược Hoa ngã xuống, che đi vết thương trên bả vai, ả cắn môi, Hoa Thiên Cốt nói, "Mau đưa thuốc giải cho ta, chúng ta sẽ tha cho cô."

"Hừ!" Bản Nhược Hoa nén sợ hãi, "Dựa vào đâu mà ta phải đưa ngươi chứ?"

Sóc Phong nâng mũi kiếm chỉ lên gò má Bản Nhược Hoa, mặt vẫn bình thản, "Nếu ngươi không giao nộp thì ta sẽ vẽ hoa lên mặt ngươi đấy, vẽ cho tới khi nào ngươi chịu lời thuốc giải ra mới thôi."

Bản Nhược Hoa vội che mặt mình, hoảng sợ lùi về đằng sau, "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Sóc Phong liếc nhìn ả, "Chẳng gì cả, chúng ta chỉ cần thuốc giải." Song kiếm trong tay hấn đang ngày càng gần khuôn mặt của Bản Nhược Hoa.

Bản Nhược Hoa rất để ý đến dung mạo của mình, ả thấy mũi kiếm đã chạm đến gò má bèn nhắm mắt lại ném thuốc giải cho bọn họ, "Thuốc giải của các ngươi đây, mau để kiếm lui lui ra đi!"

Hoa Thiên Cốt nhận lấy thuốc giải xong nhìn Sóc Phong, nằng nệ Bàn Nhược Hoa lừa hai người, sau đó lấy ra một viên thuốc, "Cô ăn thử một viên đi."

"Cái gì? Ngươi..." Bàn Nhược Hoa tức giận, mũi kiếm của Sóc Phong vẫn chĩa về phía ả, Bàn Nhược Hoa bắt đầu nuốt viên thuốc kia.

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới yên tâm, nàng gật đầu với Sóc Phong, Sóc Phong thu hồi kiếm, bước vào điện Thất Sát cùng Hoa Thiên Cốt, Bàn Nhược Hoa đầy oán hận dõi theo bóng lưng của hai người, ả cảm thấy vô cùng xấu hổ và khó chịu trước thất bại lần này của mình.

Lúc Nghe Mạn Thiên dẫn đệ tử tới chân núi Trường Lưu thì đã chẳng còn bóng dáng môn đồ Thất Sát nào, chỉ còn lác đác một vài đệ tử Trường Lưu đang canh giữ ở đó, một đệ tử Bồng Lai hồi báo, "Bẩm Chương môn, Thất Sát mới vừa rút lui rồi ạ."

"Rút lui?" Nghe Mạn Thiên thắc mắc, sau đó nàng hỏi, "Thế Hoa Thiên Cốt có xuất hiện không?"

"Dạ có, nhưng sau khi Thất Sát rút lui thì cô ta cũng bám theo chúng luôn."

Nghe Mạn Thiên biết rằng Hoa Thiên Cốt muốn tới điện Thất Sát để lấy dù Trích Tiên và lư Bốc Nguyên, nàng quay sang nói với Dạ Vô Ngân, "Sự thúc ả, ta đuổi theo Hoa Thiên Cốt trước đây, thúc hãy dẫn đệ tử lên Trường Lưu trước đi, hãy giải thích với Tam tôn chuyện Hoa Thiên Cốt không phải hung thủ giết hại cha con nhé."

"Nhưng mà, Thiên Nhi ơi, một mình con..." Dạ Vô Ngân không an lòng.

"Không sao đâu, sự thúc, con muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của cha con, quá nhiều người đi theo lại rút dây động rừng, thúc hãy yên tâm, con đã chăm chỉ tu luyện tại Trường Lưu, nhất định sẽ an toàn quay trở về thôi." Nghe Mạn Thiên đáp.

Dạ Vô Ngân thấy nàng đã quyết tâm thì cũng đành gật đầu, "Được rồi, Thiên Nhi à, con nhất định phải cẩn thận." Dạ Vô Ngân lấy ra một quả cầu thủy tinh, "Nếu gặp phải nguy hiểm, hãy đập nát nó nhé, đến lúc ấy ta sẽ biết để chạy tới cứu con."

Nghe Mạn Thiên nhận lấy quả cầu kia, "Được rồi, sự thúc, con đi đây." Dạ Vô Ngân gật đầu, Nghe Mạn Thiên xoay người đuổi theo Hoa Thiên Cốt, nàng cam đoan bọn họ đã đến điện Thất Sát rồi.

Thiện Xuân Thu bế Sát Thiên Mạch tới trung tâm điện Thất Sát, Hoa Thiên Cốt vừa vào đã trông thấy hấn, nàng lo lắng gọi một tiếng, "Sát tỷ tỷ!"

Thiện Xuân Thu quay sang nhìn chằm chằm Hoa Thiên Cốt với vẻ hung tợn, "Hoa Thiên Cốt, cũng là vì ngươi, chỉ vì ngươi nên Thánh quân mới không còn là Thánh quân trước đây, và cả Thiệu Nguyệt nữa, khiến cho đường đường là Thánh quân mà lại tới lui mặt thiết với một Thượng tiên Trường Lưu, ta muốn phá hủy tất cả các ngươi!"

"Ta không cho phép ông làm hại sư tôn!" Hoa Thiên Cốt lạnh lùng trả lời, Sóc Phong nâng kiếm tới bên người nàng, tư thế phòng ngự.

"Ha ha ha... ha ha ha..." Thiện Xuân Thu cười vang, đột nhiên gãi nhớ ra Sát Thiên Mạch vẫn còn ở đây, Thiện Xuân Thu quay sang nhìn hấn, ngừng cười lại, "Hoa Thiên Cốt, dù Trích Tiên của Thánh quân đang ở chỗ ta, muốn lấy thì lại đây." Dứt lời, gãi rời khỏi đại điện Thất Sát, gãi không muốn dám Hoa Thiên Cốt quấy rầy Thánh quân.

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch, "Sát tỷ tỷ, thật xin lỗi, sau này Tiểu Cốt nhất định sẽ đến thăm tỷ." Rồi đuổi theo Thiện Xuân Thu, Sóc Phong cũng đi theo nàng.

Tại một nơi khá trống trải, Thiện Xuân Thu chấp hai tay sau lưng, đợi bọn họ. Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong chạy đến, nhìn Thiện Xuân Thu đứng phía đối diện, Hoa Thiên Cốt mới nói, "Thiện Xuân Thu, rốt cuộc ông muốn gì?"

Thiện Xuân Thu bật cười tà ác, "Dù Trích Tiên và lư Bốc Nguyên đều có thể cho ngươi, nhưng mà chúng ta cũng phải làm trao đổi."

"Không được!" Hoa Thiên Cốt lập tức từ chối.

"Ta còn chưa kịp nói, ngươi từ chối cũng nhanh quá đấy?"

"Nếu ông muốn ta lấy những Thần Khí khác để trao đổi thì tuyệt đối là không."

"Thần Khí trên tay ngươi thì có ích gì chứ? Ta sẽ đưa dù Trích Tiên và lư Bốc Nguyên cho ngươi, chờ khi nào ngươi thu thập đủ những Thần Khí khác để ngọc Viêm Thủy quay trở lại, ngươi hãy giao lại toàn bộ cho ta, như thế song phương cùng đạt được mong muốn, không phải rất tuyệt ư?" Thiện Xuân Thu hỏi ngược lại.

"Ta sẽ không để ông giúp Yêu Thần xuất thế, gieo họa cho chúng sinh đâu!" Hoa Thiên Cốt kiên quyết.

Thiện Xuân Thu tỏ vẻ khinh thường, "Hừ, ta muốn để Thiệu Nguyệt dính phải độc của lư Bốc Nguyên, cũng chỉ thiếu chút xíu thôi là có thể xử lý gọn cả hai người các ngươi rồi, tiếc thay Vân Ế ăn hại lại đánh về phía ngươi, điều mà ta càng không dám ngờ là Thiệu Nguyệt lại truyền độc từ người ngươi sang người ả, ha ha ha, thật tình, ông Trời đang muốn ta!" 3

"Thiện Xuân Thu!" Hoa Thiên Cốt tức giận.

"Sao vậy, nhìn cảnh sư tôn mà mình thương yêu nhất chết vì mình có phải rất đau khổ hay không?" Thiện Xuân Thu mỉm cười độc địa, Hoa Thiên Cốt nắm chặt kiếm trong lòng bàn tay, nàng mỉm cười, Thiện Xuân Thu lại nói tiếp, "Thật không ngờ Thiệu Nguyệt lại che chở cho đồ đệ bé nhỏ của à, nhưng ta cũng kinh ngạc hơn khi ngươi lại có thể ăn cắp Thần Khí từ trong tay của Bạch Tử Họa để rồi chạy tới đây."

Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Hóa ra ông vẫn luôn theo dõi ta?"

"Không sai, có điều ta không nghĩ ngươi lại to gan như thế, có thể làm tới mức này chỉ vì Thiệu Nguyệt, đến cả những việc như khi sư diệt tổ, đánh cắp Thần Khí ngươi cũng đã làm rồi, vậy thì cần gì phải tự cho rằng mình vẫn là người thuộc chính đạo nữa," Thiện Xuân Thu nhìn Hoa Thiên Cốt, "E rằng Thiệu Nguyệt sẽ không cảm kích đâu, đợi đến khi à ta tỉnh lại, dựa theo môn quy uy nghiêm của Trường Lưu, ngươi nói xem, à sẽ còn che chở cho ngươi ư?"

Hoa Thiên Cốt không thể cãi lại, bởi vì ngay cả bản thân nàng cũng không biết liệu sư tôn có trừng phạt nàng hay không, sẽ không đâu... Hoa Thiên Cốt vội chuyển chủ đề, "Bớt nói nhảm đi, những việc ấy không cần đến ông bận tâm!"

"Mau đưa dù Trích Tiên và lư Bốc Nguyên cho bọn ta, nếu không bọn ta sẽ chôn vùi ngươi ngay tại đây!" Sóc Phong đuổi tay ra.

Thiện Xuân Thu phát cáu, "Hoa Thiên Cốt à, ta biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi muốn trả lại hết toàn bộ Thần Khí, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra phải không," Đột nhiên gã trở nên lạnh lùng, "Ta nói cho ngươi nghe, còn lâu! Bởi vì Nghê Thiên Trọng chết rồi, ngươi không còn đường về đâu."

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong cả kinh, nàng tiến lên phía trước một bước, "Là ông giết Nghê Thiên Trọng sao?"

"Không sai, nếu không nhờ ngươi dùng chuông Huyền Tư khiến lão bất tỉnh thì ta sẽ chẳng thuận lợi đến thế, may mà có ngươi đây." Thiện Xuân Thu cười bảo.

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong không thể nhịn nổi nữa, họ tức giận phi thân đến, công kích Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu đỡ lại từng chiêu một. Sau mấy hiệp, Thiện Xuân Thu vẫn chưa chiếm được thế thượng phong, gã đảo tròn mắt một vòng rồi thu hồi pháp lực, thái độ khác thường, "Được lắm, ta không chơi cùng các ngươi nữa, ta cũng có thể cho ngươi dù Trích Tiên với lư Bốc Nguyên."

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong không hiểu, Thiện Xuân Thu lấy dù Trích Tiên cùng lư Bốc Nguyên ra khỏi khư đỉnh, ném qua, Hoa Thiên Cốt thuận tay nhận lấy dù Trích Tiên, còn Sóc Phong nhận lấy lư Bốc Nguyên, Sóc Phong quan sát kỹ rồi gật đầu, "Thật sự là Thần Khí."

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiện Xuân Thu, "Rốt cuộc ông đang tính kế gì vậy?"

"Ha ha ha, nó không quan trọng, quan trọng là ngươi đã thu thập đủ Thần Khí Mùì Phương rồi, không phải ngươi muốn cứu sư tôn của ngươi sao? Còn lãng phí thì giờ ở đây làm gì?" Thiện Xuân Thu nói.

Hoa Thiên Cốt cũng rất sốt ruột, nàng không lo được nhiều đến thế, nàng quay sang nói với Sóc Phong "Bây giờ đã thu thập đủ rồi, chúng ta mau gỡ bỏ phong ấn, quay về Trường Lưu cứu sư tôn thôi."

"Ừ!" Sóc Phong gật đầu, sau đó hai người phi thân rời khỏi Thất Sát.

Thiện Xuân Thu ngửa mặt nhìn trời, gã dõi theo phương hướng Hoa Thiên Cốt bỏ đi, "Hoa Thiên Cốt à, ngươi cho rằng ta thật sự sẽ để cho ngươi cứu được Thiệu Nguyệt ư? Không đơn giản thế đâu! Ha ha ha ha...."

Sóc Phong dẫn Hoa Thiên Cốt đến một chỗ vắng vẻ, xung quanh toàn cỏ cây hoa lá, người bình thường sẽ rất khó mò tới đây, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Sóc Phong, chúng ta sẽ gỡ bỏ phong ấn tại đây ư?"

Sóc Phong gật đầu, "Ở đây khá an toàn."

Hoa Thiên Cốt lấy hết Thần Khí Mùì Phương ra, bày biện dưới đất, thời điểm đặt xuống Thần Khí cuối cùng, Hoa Thiên Cốt xúc động, "Ngọc Viêm Thủy à, rốt cuộc ngươi cũng đã có thể quay về."

"Đúng nhỉ, thật chẳng dễ dàng gì," Sóc Phong thở dài, "Tam giới giành được lại cướp đi, chẳng tiếc phát động một cuộc đại chiến, chỉ để tranh đoạt Thần Khí lâu như vậy, thế mà trong thời gian ngắn, mình cô đã thu thập hết toàn bộ, cũng có thể chấp nhận điều này như một mệnh Trời vậy."

"Ta không quan tâm nó là mệnh Trời hay số Trời, ta chỉ cần sư tôn còn sống."

"Thiên Cốt à," Sóc Phong trầm trọng nói với Hoa Thiên Cốt, "Dù cho cả đời này cô sẽ phải gánh chịu tội danh vẫn đục, bị tất cả mọi người hiểu nhầm, bị tất cả mọi người oán hận, khổ sở nhận về những nỗi đau không thuộc về cô, cô... vẫn cam tâm tình nguyện ư?"

Hoa Thiên Cốt cười đáp, "Cam tâm tình nguyện chứ!"

"Được," Sóc Phong thở phào, "Thế thì ta an tâm rồi." Hoa Thiên Cốt cảm thấy Sóc Phong hơi kỳ lạ, nàng nhìn hẩn, hốc mắt Sóc Phong ửng đỏ khi hẩn nhìn Thần Khí, "Thiên Cốt, hãy nhớ quyết định ngày hôm nay của cô nhé, sau này dù cho cô có gặp phải chuyện gì, nhất định cô phải kiên định, đừng nên hối hận."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Ta sẽ không hối hận," Nàng bỗng nghĩ, "Đông Phương từng nói, khi đã thu thập đủ Thần Khí, hỏi huynh huynh sẽ biết ngọc Viêm Thủy ở đâu, vậy bây giờ huynh đã biết chưa? Thế có khi ta không cần phải gỡ bỏ phong ấn nữa phải không? Vậy chúng ta mau tranh thủ thời gian

đi, không thì muộn mất."

Sóc Phong trầm mặc nhìn Thần Khí trên đất, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Sóc Phong? Sóc Phong? Huỳnh làm sao vậy?"

Sóc Phong hoàn hồn, "Không phải cô sợ quá trễ sao? Ta giúp cô mà." Sóc Phong đuổi ta ra, "Đưa mảnh ngọc trên cổ cô đây."

"Mảnh ngọc?" Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Sóc Phong bắt an, "Nhanh lên, không còn nhiều thời gian nữa."

Hoa Thiên Cốt gỡ mảnh ngọc xuống, đưa Sóc Phong, Sóc Phong nâng nó lên, "Không phải gỡ bỏ phong ấn sao? Gì mà phiền toái như thế, thế này là được rồi."

Sóc Phong đặt mảnh ngọc lên lòng bàn tay mình, bắt đầu thi triển pháp lực với từng Thần Khí một, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Sóc Phong, không phải chúng ta cần gỡ bỏ phong ấn sao? Huỳnh đang làm gì thế?"

Nội lực Sóc Phong dần bị rút đi, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Sóc Phong, rốt cuộc thi huỳnh là ai?"

Sóc Phong vẫn tiếp tục làm phép, Hoa Thiên Cốt cảm thấy sai sai, nàng vội giữ lấy tay Sóc Phong, "Sóc Phong, mau dừng lại!"

Sóc Phong không nhúc nhích, Hoa Thiên Cốt ngăn ở trước người hắn, "Huỳnh dừng lại cho ta, nói ta nghe, rốt cuộc huỳnh là ai?"

Sóc Phong vén vạt áo lên, để lộ một cái bớt hình mảnh ngọc đang phát sáng thứ ánh sáng màu hoàng kim, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, Sóc Phong đáp, "Ta chẳng là gì hết."

"Huỳnh..."

"Ngay từ đầu, ta đã không hiểu ý nghĩa ta tồn tại, vì sao ta lại phải đến núi Trường Lưu, vì sao ta lại gặp phải cô, cho tới sau này, khi cô nói với ta, cô muốn thu thập tất cả Thần Khí để thay Kiếm tôn giải độc, một khắc ấy, ta cuối cùng cũng đã hiểu." Sóc Phong nhìn Hoa Thiên Cốt, "Hóa ra ngay từ ngàn vạn năm trước, kết cục này đã sớm được định đoạt, sự tồn tại của ta, chính là để hy sinh vì cô."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Quay Về Chốn Cũ

"Sóc Phong, huỳnh, huỳnh nói gì vậy? Ta không hiểu." Hoa Thiên Cốt lắc đầu.

"Thiên Cốt, ta sinh ra từ một viên đá."

"Cái gì? Sóc Phong, huỳnh..." Hoa Thiên Cốt giật mình.

Sóc Phong nâng mảnh ngọc lên, "Mảnh ngọc đeo ở cổ cô là ngọc Viêm Thủy, còn ta chỉ là một mảnh không lành lặn của nó, cho nên thật ra ta là đá."

Hoa Thiên Cốt không biết phải nói gì, nàng cảm thấy hơi tổn thương, mà cũng bị ai nữa, Sóc Phong nhìn lên trời, "Ta không biết ta sinh ra từ bao giờ, cũng không biết vì sao ta lại được sinh ra, nhưng ta biết ngày mà tất cả tụ hợp lại, cũng là ngày mà thân thể ta biến mất."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Sẽ không đâu, không đâu mà, huỳnh đừng nói linh tinh, dù huỳnh có chết, chúng ta vẫn có thể dùng ngọc Viêm Thủy để cứu sống huỳnh mà?"

"Ngốc, bản thân ta đã là ngọc Viêm Thủy rồi, sao tự ta có thể cứu bản thân ta kia chứ? Cô không thấy mỗi khi bị thương, ta đều lành nhanh hơn hẳn người khác hay sao?"

"Được rồi, vậy thì chúng ta không gỡ bỏ phong ấn nữa, về Trường Lưu thôi nào, bây giờ chúng ta quay về đi." Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay Sóc Phong, "Chúng ta mau tìm Tôn thượng để nhận lỗi vậy."

"Đừng ngốc nữa," Sóc Phong giữ Hoa Thiên Cốt lại, vẻ mặt nghiêm túc, "Chúng ta đã gian khổ thế nào để có thể thu thập đủ tất cả Thần Khí kia chứ, sao có thể bỏ giữa đường như vậy? Chẳng lẽ cô định trơ mắt nhìn Kiếm tôn chết ư?"

"Không, ta không muốn, nhưng ta cũng không muốn phải thấy huỳnh chết!" Hoa Thiên Cốt khổ sở vô cùng, "Ta không muốn chỉ vì ta đã đi tìm ngọc Viêm Thủy mà lại phải hy sinh thêm bất kỳ một ai nữa, huỳnh có hiểu không?"

Sóc Phong ngăn người, Hoa Thiên Cốt nói tiếp, "Sóc Phong, mình cùng về thôi, ta không cần ngọc Viêm Thủy nữa, ta cũng không cần Thần Khí nữa, Mạn Thiên vẫn còn đang ở Trường Lưu chờ huynh mà!"

"Thiên Cốt à, ta biết cô không muốn bởi cứu một người mà phải hy sinh một người, ta cũng biết, nếu Kiếm tôn mất, cô cũng không thể sống tiếp được," Sóc Phong đề tay lên hai bả vai Hoa Thiên Cốt, "Còn ta chỉ là một hòn đá mà thôi, cũng chẳng lớn hơn một hạt cát là bao, ta có tồn tại hay không thì thế giới này vẫn chẳng đổi thay được, sẽ không có ai thương tâm vì ta đã ra đi, không ai hết."

"Không đâu, không đâu mà, Sóc Phong, ta sẽ đau lòng, Mạn Thiên cũng sẽ đau lòng, tất cả mọi người sẽ rất đau lòng."

"Thiên Cốt, ta đã sống lâu như vậy rồi mà từ đầu chí cuối vẫn chưa biết tình cảm giữa người và người như thế nào, tại sao lại có thể có ai đó sẵn sàng chết vì một người chẳng hề đáng gì đến mình cơ chứ, song đến khi nhìn thấy cô, nhìn thấy dáng vẻ cô không hề sợ hãi chỉ bởi Kiếm tôn, ta mới hiểu, cho nên thời điểm ta bảo cô rằng ta sẽ cùng cô thu thập Thần Khí, ta đã hạ quyết tâm rồi, dù cho phải tan thành mây khói, ta nhất định sẽ giúp cô đưa ngọc Viêm Thủy quay trở lại, thay Kiếm tôn giải độc, bởi vì... đó mới là ý nghĩa cho sự sống của ta mà."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Sóc Phong ơi, không đâu, ta xin huynh đấy, đừng như vậy nhé, chúng ta kệ nó đi, chắc chắn vẫn còn cách nào đó tốt hơn mà."

Sóc Phong nhìn Hoa Thiên Cốt, đột nhiên hần xoay người lại tiếp tục gỡ bỏ phong ấn, Hoa Thiên Cốt tiến đến ôm chặt lấy hần hông ngăn cản, "Sóc Phong, đừng, đừng mà!"

"Thiên Cốt, ai cũng có một thứ gì đó đáng sợ tốt cùng, cô từng nói với ta, cô sợ nhất là sư tôn, còn ta, ta sợ nhất những năm tháng cô đơn lạnh lẽo như băng giá thấu xương vậy, ta không thể giải thích vì sao mình sống trên cõi đời này, nhưng cô đã dạy cho ta biết thế nào là tình người, mặc dù ta không có người thân, song có người bạn như cô là đủ rồi." Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, Sóc Phong đẩy một cái, Hoa Thiên Cốt lùi lại, hần dùng một tay làm phép, chín Thần Khí phát sáng, cùng bay vào trong mảnh ngọc trên tay hần.

Hoa Thiên Cốt tiến tới, "Sóc Phong!" Nhưng kết quả chỉ ôm được hư không, Sóc Phong hóa thành một luồng sáng, biến mất ngay tại chỗ, "Không kịp nữa rồi." Hần thì thầm với một tấm bùa truyền âm rồi đưa cho Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, phiền cô đưa nó cho Mạn Thiên nhé, những lời ta muốn nói với nàng đều ở hết trong này."

Hoa Thiên Cốt nâng hai tay nhận lấy tấm bùa, nàng ngẩng đầu lên không trung, gào khóc, "Sóc Phong, đừng mà, huynh mau về đi, về đi mà!" Nàng quỳ xuống đất, rõ ràng khóc, nhưng ngay cả một giọt lệ cũng không thể chảy ra.

Cuối cùng Sóc Phong hợp thể với lại mảnh ngọc kia, trở thành ngọc Viêm Thủy, rơi xuống bên cạnh Hoa Thiên Cốt, nàng cầm ngọc Viêm Thủy lên, đặt bên ngực, đau thương không thôi.

Bấy giờ Thiện Xuân Thu đột nhiên lao ra, đánh một chưởng về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt đang đau đớn nên không hề phòng bị, nàng ngã, khóe miệng ứa máu, sau đó Bàn Nhược Hoa đưa lưỡi tới cuốn Hoa Thiên Cốt thật chặt, nhắc bổng lên không trung.

Hoa Thiên Cốt tức giận, "Thiện Xuân Thu, ông muốn gì chứ?"

"Hừ, ta muốn gì ư," Thiện Xuân Thu đi đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, nhìn ngọc Viêm Thủy nàng đang nắm chặt trong tay, "Người cho rằng ta sẽ để người đi cứu Thiệu Nguyệt một cách dễ dàng như vậy sao?"

"Cái gì? Ông...?" Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu.

"Thiệu Nguyệt đã chém đứt một cánh tay của ta, còn giết chết Khoáng Dã Thiên, hai món nợ đã được ghi, ta còn chưa đòi Thiệu Nguyệt đâu!" Giọng điệu Thiện Xuân Thu hung tợn.

"Đó là do tự các người gánh lấy!" Hoa Thiên Cốt tức giận.

Thiện Xuân Thu nổi cơn thịnh nộ, gả đánh một chưởng vào bụng nàng, Hoa Thiên Cốt đau đớn bật rên, gả lòi ra một thanh đoản kiếm, rạch một vết thương trên cổ tay Hoa Thiên Cốt, nhìn máu nàng trào ra nền đất khiến cây cỏ xung quanh lập tức khô héo, gả bèn bật cười.

"Thì ra là thế, máu của người quả thật không hề bình thường nhỉ," Thiện Xuân Thu nhìn Hoa Thiên Cốt, "Chà trách, máu của người có thể gỡ bỏ phong ấn của Thần Khí, giúp Yêu Thần xuất thế."

"Ông..." Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng nhìn Thiện Xuân Thu, bất an trong phòng lan tỏa.

"Bàn Nhược Hoa!" Thiện Xuân Thu gọi, Bàn Nhược Hoa tuân lệnh, trói Hoa Thiên Cốt càng chặt hơn, Hoa Thiên Cốt dần khó có thể hít thở, Thiện Xuân Thu lấy được ngọc Viêm Thủy từ tay Hoa Thiên Cốt, gả cười vang, "Hóa ra đây là ngọc Viêm Thủy à."

"Thiện, Xuân, Thu, ông..."

Thiện Xuân Thu bật cười khinh bỉ, "Trước khi chết thì ta sẽ cho người biết," Gả vung vẩy viên ngọc Viêm Thủy trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Máu của người có thể gỡ bỏ phong ấn của Thần Khí đấy, chỉ cần nhỏ một giọt thôi là có thể tiêu hủy tất cả, mở ra lỗ hổng hư không, Yên Thần sẽ quay lại."

"Tại sao, Yêu..." Hoa Thiên Cốt muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Bàn Nhược Hoa, song càng giãy thì càng thắt chặt, nàng nhìn ngọc Viêm Thủy trước mắt, tuyệt đối không thể để Thiện Xuân Thu nhỏ máu nàng lên viên ngọc.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiện Xuân Thu bảo gã muốn thả Yêu Thần rồi cười hưng phấn bèn tranh thủ khi gã không để ý, nghiêng người về phía trước, há mồm đón lấy viên ngọc Viêm Thủy trên tay Thiện Xuân Thu, nuốt vào trong bụng.

Thiện Xuân Thu nổi cáu, "Ngươi, ngươi lại dám nuốt ngọc Viêm Thủy sao?"

Hoa Thiên Cốt nuốt nước miếng, "Ta tuyệt đối sẽ không để ông thả Yêu Thần xuất thế!"

Thiện Xuân Thu giận dữ, gã không ngừng đánh đập Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nôn một miếng máu tươi, ánh mắt nàng cũng dần mờ hồ, Thiện Xuân Thu gắt lên, "Ta không tin, ta không tin rằng không thể mở lỗ hồng hư không chỉ bằng với những Thần Khí khác." Dứt lời, gã nâng lư Bốc Nguyên lên, đặt dưới vết thương của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cố gắng rút tay về, song không hiệu quả, chẳng lẽ nàng lại trở mắt nhìn Thiện Xuân Thu thả Yêu Thần ra ư? Ngay tại thời điểm Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng nhất, một luồng ánh sáng đánh vào tay Thiện Xuân Thu, lư Bốc Nguyên rơi xuống đất, sau đó mấy thanh kiếm cũng chém vào chiếc lư đang quán quanh Hoa Thiên Cốt, đầu lư Bồn Nhục Hoa bị thương, ả vội thu hồi nó lại.

Hoa Thiên Cốt ngã xuống thì được một người đã lấy, nàng quay đầu lại, giật mình, "Mạn Thiên?!"

Nghê Mạn Thiên không ngừng xuất chiêu hòng gây nhiễu loạn cho đám Thiện Xuân Thu, "Mau thu lại hết Thần Khí."

Hoa Thiên Cốt vội vàng thu hết Thần Khí vào khư đỉnh, Thiện Xuân Thu ban nãy chỉ hơi bất ngờ, nhưng giờ gã đã kịp phản ứng, gã vội xông về phía Hoa Thiên Cốt. Nghe Mạn Thiên mất thấy Thiện Xuân Thu sắp tiến lại gần bèn nói, "Thiên Cốt, chuông Huyền Tư!"

Hoa Thiên Cốt dựa bên Nghe Mạn Thiên, lấy ra chuông Huyền Tư, làm phép hướng về phía địch thủ, Thiện Xuân Thu và Bồn Nhục Hoa dần bị chuông Huyền Tư mê hoặc, họ che đầu lão đảo, Nghe Mạn Thiên thừa dịp này mới mở đờ Hoa Thiên Cốt ngự kiếm phi hành, rời khỏi nơi đây.

Tại đại điện Trường Lưu, Dạ Vô Ngân truyền đạt lại những lời của Nghe Mạn Thiên xong, Ma Nghiêm tỏ ra nghiêm trọng, "Ý ngài là, không phải Hoa Thiên Cốt đã hãm hại Nghe Chương môn sao?"

Dạ Vô Ngân gật đầu, "Không sai, Mạn Thiên đã điều tra rồi, có thể xác định chính xác rằng Hoa Thiên Cốt không phải sát thủ giết Nghe Chương môn, là có kẻ cố tình làm như vậy."

Đường Bảo đứng bên dưới nghe xong bèn vui mừng, "Ta đã nói rồi mà, Cốt Đầu không thể giết người đâu." Đệ tử Trường Lưu đứng quanh con bé cũng gật gù phụ họa.

Ma Nghiêm hỏi, "Thế Mạn Thiên đâu rồi?"

"Mạn Thiên đã đuổi theo Hoa Thiên Cốt." Dạ Vô Ngân đáp.

"Cái gì? Mạn Thiên sao lại nóng vội như thế, con bé đi một mình ư?" Ma Nghiêm thốt lên.

"Thế tôn an tâm, ta tin Mạn Thiên." Dạ Vô Ngân không trông thấy Bạch Tử Họa trong đại điện bèn thắc mắc, "Tôn thượng đâu rồi?"

"Tử Họa... ời..." Ma Nghiêm phát óng tay áo, không muốn nhiều lời, Tử Mạch đã giúp Hoa Thiên Cốt đánh cắp Thần Khí, đương nhiên y cũng không muốn nhắc đến cả nàng.

Sênh Tiêu Mặc tiến lại gần, "Chương môn sư huynh đang giải độc cho Tử Mạch, Tử Mạch là bông hoa tiểu sư muội của ta chăm sóc, hiện đã hóa thành hình người rồi." Dạ Vô Ngân hiểu ra vấn đề thì gật đầu một cái.

Trong điện Tuyệt Tình, Tử Trúc thay Tử Mạch lau vài giọt mồ hôi đọng lại trên trán, nàng lo lắng hỏi, "Tôn thượng ời, Tử Mạch sẽ không sao chứ?"

Bạch Tử Họa không đáp, chàng chỉ làm phép ép độc ra khỏi người Tử Mạch, một lát sau, "Loại độc này rất lợi hại, tạm thời vẫn chưa thể ép ra hết, đợi thêm một hồi, ta sẽ lại ép cho con bé, cho đến khi hoàn toàn hết độc mới thôi."

Tử Trúc cúi đầu cảm ơn, "Đa tạ Tôn thượng!"

Nghê Mạn Thiên đỡ lấy Hoa Thiên Cốt giữa không trung, nàng không thấy Sóc Phong đâu bèn hỏi, "Thiên Cốt à, Sóc Phong đâu, huynh ấy đang ở đâu vậy?"

"Sóc Phong..." Ánh mắt Hoa Thiên Cốt nhuốm đầy bi thương.

Nghê Mạn Thiên thấy nàng như vậy thì lập tức nảy sinh dự cảm chẳng lành, "Kệ đi, cứ về Trường Lưu trước, cứu Kiếm tôn quan trọng hơn, vết thương trên người cô không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ngọc Viêm Thủy có thể chữa lành cho ta mà."

"Thật à?" Nghe Mạn Thiên quan sát Hoa Thiên Cốt kỹ lưỡng, nàng phát hiện ra vết thương thật sự đã khép lại, nếu không phải người Hoa Thiên Cốt còn máu me loang lổ, đáng vẻ bản thủ thi có lẽ ai cũng nghĩ nàng thực sự chẳng hề hấn gì.

"Ta không sao thật mà," Hoa Thiên Cốt gượng cười, rời khỏi người Nghê Mạn Thiên, "Cô xem này ta đã có thể tự ngự kiếm phi hành được rồi." Dứt lời, nàng triệu tập Thành Tuyền, phi hành bên cạnh Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên thấy nàng thực sự không sao thì cũng an tâm, Hoa Thiên Cốt bắt an nhìn Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên à, Nghê Chương môn..."

Nghê Mạn Thiên đưa tay ngăn nàng lại, "Ta biết rồi, cô không phải hung thủ."

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Mạn Thiên, cô tin ta sao?"

"Không phải là ta tin cô, mà là ta tin Sóc Phong, ta biết nếu Sóc Phong ở bên cạnh cô, huynh ấy chắc chắn sẽ không trơ mắt đứng nhìn cô giết cha ta đâu."

Hoa Thiên Cốt lấy ra tấm bùa truyền âm Sóc Phong đưa mình, "Mạn Thiên, Sóc Phong để lại cho cô cái này."

Nghê Mạn Thiên nhìn tấm bùa trên tay Hoa Thiên Cốt, nàng hơi choáng váng, chẳng lẽ Sóc Phong... Hoa Thiên Cốt vội đỡ lấy nàng, Nghê Mạn Thiên đẩy Hoa Thiên Cốt ra, nhận lấy tấm bùa, đặt nó bên ngực, lâm bầm, "Sóc Phong, Sóc Phong..."

Thấy Nghê Mạn Thiên thương tâm như vậy, Hoa Thiên Cốt cũng không biết phải an ủi thế nào, "Mạn Thiên à..."

Nghê Mạn Thiên níu lấy vạt áo Hoa Thiên Cốt, hốc mắt ươn ướt, nàng tỏ vẻ hung hăng, "Hoa Thiên Cốt, cũng là vì cô, chỉ vì cô!" Hoa Thiên Cốt rũ mi, nàng mặc cho Nghê Mạn Thiên trút giận, "Nếu không phải vì cô muốn cứu Kiếm tôn nên ta mới không tính toán, nhưng thế không có nghĩa là ta tha thứ cho cô!"

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, "Đúng, ta không đáng được tha thứ, không đáng..."

"Hừ!" Nghê Mạn Thiên buông Hoa Thiên Cốt ra, nàng tăng thêm tốc độ, bay về phía Trường Lưu, bỏ mặc Hoa Thiên Cốt ở đằng sau.

Hoa Thiên Cốt vừa về Trường Lưu đã vội vã bay về phía điện Tuyệt Tình, nàng vừa chạy vừa hét lên, "Sur tôn, sur tôn..." Nhưng nàng lại không thể tìm thấy Thiệu Nguyệt ở bất cứ đâu, tránh không khỏi lòng nóng như lửa đốt.

"Thiên Cốt..." Từ Trúc bước ra từ phòng Từ Mạch, dáng vẻ tiêu tụy.

Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, nàng thấy Tôn thượng đang trị liệu cho Từ Mạch, Từ Trúc lo lắng tới ngồi bên chiếc giường.

Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ ra việc mình đã lấy được thuốc giải từ Bàn Nhược Hoa, nàng lôi chai thuốc, "Tôn thượng, Từ Trúc sư tỷ, đây là thuốc giải của Từ Mạch tỷ tỷ."

Từ Trúc mừng rỡ, "Có thật không? Thiên Cốt?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Từ Trúc nhận lấy thuốc giải, nhìn Bạch Từ Họa, Bạch Từ Họa thu hồi pháp lực, "Có thuốc giải thì tốt rồi."

Thế là Từ Trúc dứt thuốc giải cho Từ mạch, Hoa Thiên Cốt thấy Từ Mạch đã tai qua nạn khỏi bèn lo lắng hỏi, "Sur tôn đâu, sur tôn ở đâu rồi?"

Từ Trúc quay lại đáp, "Thiệu Nguyệt đang ở động băng, bởi vì trước đó cô ấy bị độc phát cho nên Tôn thượng đã đưa cô ấy đặt lên giường băng rồi... ai da, Thiên Cốt ơi..." Còn chưa dứt lời, Hoa Thiên Cốt đã chạy đi như một cơn gió.

Bạch Từ Họa dõi theo bóng lưng Hoa Thiên Cốt, chàng do dự rồi cũng đi theo. Hoa Thiên Cốt tới động băng, nàng nhìn thấy Thiệu Nguyệt im lặng nằm trên giường bèn chậm rãi bước đến, quỳ xuống bên cạnh, đưa tay vuốt ve gò má cô, bật khóc, "Sur tôn à, Tiểu Cốt tới rồi, Tiểu Cốt đã tìm được ngọc Viêm Thủy rồi, sur tôn nhất định sẽ khỏe lên."

Sau đó, Hoa Thiên Cốt đứng thẳng người, cúi xuống sát lại môi Thiệu Nguyệt, há miệng ép viên ngọc Viêm Thủy trôi ra, truyền vào trong miệng Thiệu Nguyệt. Thần lực của ngọc Viêm Thủy lập tức phát huy tác dụng, linh lực trong không gian tiến vào cơ thể Thiệu Nguyệt thông qua viên ngọc, sắc mặt Thiệu Nguyệt cũng từ từ khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng đã có thể buông bỏ bao thấp thỏm mấy ngày vừa qua, trán nàng kề sát bên trán Thiệu Nguyệt, nàng thì thầm, "Sur tôn ơi, nhất định người phải khỏe lên đây, đừng bỏ lại Tiểu Cốt nhé."

Nàng ngẩng đầu, ngắm gương mặt dịu dàng của Thiệu Nguyệt ở ngay trước mắt, nàng cúi xuống hôn lên mắt, mũi, rồi đến môi. Chỉ là một nụ hôn nhẹ, cho dù sur tôn không đáp lại, cho dù sur tôn không dành cho nàng loại tình cảm ấy, thế nhưng chỉ cần có thể ở bên sur tôn là đủ rồi, vậy là đủ rồi... Hoa Thiên Cốt tựa bên lồng ngực Thiệu Nguyệt, lắng nghe nhịp tim đập yếu ớt kia, nàng cảm thấy sự yên tâm trước nay chưa từng có.

Đột nhiên nàng cảm thấy sơn da gà, dù cho đang ở trong động băng, thế nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn cảm thấy hiện tại nàng còn lạnh hơn cả khối băng đã đông cứng hàng ngàn năm, nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa hang, sau đó nàng lập tức cả kinh, chột dạ cúi xuống hành lễ, "Tôn thượng..." Trong lòng vô cùng bất an xen lẫn sợ hãi, chẳng lẽ Tôn thượng đã thấy ư? Làm sao đây? Liệu nàng còn có thể ở bên sur tôn được nữa hay không?

Chương 94: Động Hoang Phế

Bạch Tử Họa vừa trông thấy cảnh Hoa Thiên Cốt hôn Thiệu Nguyệt thì những lời Từ Huân từng nói lập tức văng vẳng bên tai, Thiệu Nguyệt ấy thế mà lại dạy dỗ nên một đứa đồ đệ yêu mình... Chẳng cho rằng Hoa Thiên Cốt thật sự rung động trước Đông Phương Úc Khanh ư? Từ Huân không ngừng đặt câu hỏi để kích thích chàng, Bạch Tử Họa nhũn chặt mày, vẻ mặt lộ băng giá, bước vào trong.

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa từng bước, từng bước tiến lại gần, mỗi bước của chàng lại như nhịp tim đập của nàng vậy, khiến cho nàng sợ hãi, bất an, ngay lúc Bạch Tử Họa đến bên người nàng, Hoa Thiên Cốt lại nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi một hình phạt. Song Bạch Tử Họa không dừng lại bên người Hoa Thiên Cốt, chàng tiến thẳng về phía chiếc giường băng, Hoa Thiên Cốt thắc mắc ngoảnh mặt lại.

Bạch Tử Họa đứng yên bên giường, đưa tay làm phép lấy viên ngọc Viêm Thủy từ trong miệng Thiệu Nguyệt ra, "Ngọc Viêm Thủy ư?" Chàng nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Tôn thượng, con..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Chả trách dù có phải liều mạng thì Từ Mạch vẫn kiên quyết muốn giúp đỡ Hoa Thiên Cốt, hóa ra là vì Tiểu Nguyệt. Bạch Tử Họa vung tay, đặt ngọc Viêm Thủy lên mi tâm của Thiệu Nguyệt, tiếp tục giải độc trị thương cho cô. Sau đó chàng không thèm liếc nhìn Hoa Thiên Cốt, đi đến cửa hang, thanh âm lạnh như băng, "Đi theo ta."

Hoa Thiên Cốt quay lại lưu luyến nhìn Thiệu Nguyệt xong bám theo Bạch Tử Họa.

Nghê Mạn Thiên vừa về tới Trường Lưu thì lập tức đến nơi nàng thường xuyên luyện kiếm cùng Sóc Phong trước kia, bàn tay run rẩy lấy ra tấm bùa truyền âm, tấm bùa bay lên không, một ánh sáng vàng lóe lên, bóng hình Sóc Phong hiện hiện.

Hốc mắt Nghê Mạn Thiên ửng đỏ, nàng tiến thêm một bước, "Sóc Phong à...."

Sóc Phong trong hình đã thay đổi về mặt lạnh lùng thường trực, giờ đây hắn đã mỉm cười nhẹ nhàng, ánh nhìn cũng trở nên mềm mại khi chăm chú hướng về phía Nghê Mạn Thiên, trái tim Nghê Mạn Thiên khẽ động, nước mắt đã không thể kiềm chế mà ứa ra qua khóe mắt.

Giọng của Sóc Phong vang lên, "Mạn Thiên à, khi nàng nhìn thấy ta, thì có lẽ ta đã quay lại ta của ngày trước, không biết ám áp là gì, không biết yêu là gì, cũng không biết đau lòng, không biết mừng vui. Không ngờ đến cùng, ta lại hối hận nhiều như thế, ta hối hận ta vẫn luôn tỏ vẻ lạnh nhạt với nàng. Thật ra, ta chỉ muốn dùng vẻ ngoài lạnh lùng để nguy trang mà thôi, bởi vì ta sợ, ta sợ khi ta rời đi, ta sẽ không đành lòng, sẽ đau. Nhưng ta không, đến cùng... ta vẫn không nỡ xa nàng. Thật xin lỗi, vì Kiếm tôn, vì sứ mệnh của ta, ta phải nói lời từ biệt với nàng. Mạn Thiên ơi, là nàng, nàng cho ta biết yêu là gì, tương tư là gì."

"Sóc Phong, huynh may về đây nói cho rõ ràng đi, ta chỉ cần huynh quay về thôi!" Nghê Mạn Thiên nức nở.

Sóc Phong trong hình cũng rơi lệ, hắn đưa tay lên lau, nhìn nước mắt đọng trên đầu ngón tay, hắn trở nên trầm mặc, đầu là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng hắn khóc, Sóc Phong nói tiếp, "Mạn Thiên, tha thứ cho ta vì đã không thể chào từ biệt nàng nhé, ta sợ mình sẽ không thể chịu đựng nổi, ta vốn chỉ là một mảnh vụn của ngọc Viêm Thủy, mệnh của ta chính là quay trở về với nó. Mạn Thiên, ta không muốn biến mất trước mặt nàng, không muốn nàng phải nhìn ta biến mất mà lực bất tòng tâm, Mạn Thiên ơi, nàng phải sống thật tốt đấy, hãy sống thay cả ta." Sóc Phong như chợt nhớ ra điều gì đó, "À, còn nữa, Mạn Thiên, đừng trách Hoa Thiên Cốt, Nghê Chương môn bị Thiệu Xuân Thu giết hại, sau đó gã đã gài bẫy cho cô ấy, cô ấy cũng là một con người đáng thương."

Nghê Mạn Thiên lắc đầu, "Ta biết, không phải Hoa Thiên Cốt giết cha ta, nhưng ông ấy chết vì cô ta, ta không thể tha thứ cho cô ta được."

Hình ảnh Sóc Phong dần nhạt nhòa, "Mạn Thiên à, nếu có thể, ta hy vọng kiếp sau ta lại có thể gặp được nàng, lần kế, ta tuyệt đối sẽ không ra đi trước đâu."

"Sóc Phong, Sóc Phong..." Nghê Mạn Thiên chạy đến muốn ôm hắn, song nàng lại chỉ ôm được hư không, Nghê Mạn Thiên đau đớn đứng khóc tại chỗ, nàng nhớ lại thuở mới gặp gỡ Sóc phong, rồi từng chút, từng chút cho tới khi hai người thành tri kỉ.

Tại điện Tuyệt Tình, Từ Mạch mở mắt, Từ Trúc đang ngồi bên mép giường lập tức thẳng lưng lên, ân cần bảo, "Từ Mạch à, muội tỉnh rồi ư, sao rồi, có chỗ nào không thoải mái không?"

Từ Mạch nhìn đáng vẻ lo lắng đến nóng nảy của Từ Trúc vì nàng, trong lòng cũng thấy ấm áp, nhưng nhớ đến chuyện Hoa Thiên Cốt, nàng lại vội vàng ngồi dậy, "Thiên Cốt, Thiên Cốt cô ấy..."

Từ Trúc đỡ lấy Từ Mạch, "Muội yên tâm, Thiên Cốt đã về rồi, còn mang theo cả thuốc giải cho muội nữa, bây giờ muội ấy còn đang đi thăm Thiệu Nguyệt."

"Thiên Cốt về rồi?" Từ Mạch yên tâm, vậy thì chắc Thiên Cốt đã thu thập xong Thần Khí Mười Phương, ngọc Viêm Thủy cũng đã quay lại, nàng trở mình đi xuống giường, "Ta muốn tới thăm chủ nhân."

Vốn định ngăn cản, song lúc nghe thấy nàng nói muốn thăm Thiệu Nguyệt, Từ Trúc lại nuốt về, gật đầu, "Được, bây giờ Thiệu Nguyệt đang ở động băng, ta dẫn muội đi." Dứt lời, Từ Trúc dìu Từ Mạch đi về phía động băng.

Nghe Mạn Thiên đến đại điện Trường Lưu, Dạ Vô Ngân vội vàng tiến tới, "Thiên Nhi à, con không sao chứ?"

Nghe Mạn Thiên lắc đầu, Dạ Vô Ngân nhận ra Nghe Mạn Thiên có tâm sự bèn lo lắng hỏi, "Thiên Nhi à, có phải con đã điều tra ra ai là người giết Nghe Chương môn rồi phải không?"

Vừa nhắc đến việc này, ánh mắt Nghe Mạn Thiên liền sục sôi căm hận, "Su thức, chính Thiệu Xuân Thu giết cha ta!"

"Đáng ghét, lại là Thất Sát!" Dạ Vô Ngân nắm tay lại.

Bấy giờ Ma Nghiêm lên tiếng, "Thất Sát sát hại Nghe Chương môn, sau đó lại tấn công Trường Lưu, vì muốn cướp đoạt Thần Khí, bọn chúng cũng thật hao tổn tâm huyết, đúng rồi, Nghe Mạn Thiên, con có tìm thấy Hoa Thiên Cốt không? Không phải nó cầu kết với đám Thất Sát đấy chứ?"

Nghe Mạn Thiên tỏ ra khá là buồn bực, "Cô ấy trở về cùng con!"

"Cái gì?" Ma Nghiêm thờ dãi, "Nghiệt đồ này, Thập Nhất, mau, mau dẫn đệ tử lùng bắt Hoa Thiên Cốt cho ta!"

Lạc Thập Nhất đành nghe lệnh, "Dạ!" Đường Bảo bên cạnh anh chàng bất mãn nghiêng đầu, không thèm nhìn Thập Nhất.

"Không cần." Thanh âm Bạch Từ Họa truyền đến, chàng bước vào đại điện, Hoa Thiên Cốt theo sau, nhất thời đại điện chìm trong yên lặng.

Toàn thân Bạch Từ Họa tỏa ra luồng khí lạnh lẽo khiến cho chàng cứ đi qua ai là người đó khẽ run, chàng tới bên trên, xoay người lạnh lùng nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nhận lỗi, nàng mãi một quý xuống trung tâm đại điện, Đường Bảo muốn tiến lại gần thì bị Lạc Thập Nhất giữ chặt, ánh mắt muốn nhắc con bé dừng hành động dại dột. Nghe Mạn Thiên vẫn giận Hoa Thiên Cốt, nàng nghiêng đầu ngo ngoe.

Bạch Từ Họa hỏi, "Hoa Thiên Cốt, con biết tội chưa?"

Hoa Thiên Cốt mím môi, gật đầu, "Đệ tử... biết tội..."

"Hoa Thiên Cốt đánh cắp Thần Khí, nảy sinh lòng tham, phạm phải môn quy Trường Lưu, lập tức đuổi khỏi Trường Lưu." Mặt Bạch Từ Họa không hề thay đổi.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu cả kinh, nàng bị trục xuất ra khỏi Trường Lưu ư?

Đường Bảo vội vã đẩy Lạc Thập Nhất ra, tiến tới quỳ gối, "Tôn thượng ới, Cốt Đầu thu thập Thần Khí nhất định là có nỗi khổ riêng, mong Tôn thượng truy xét anh minh."

Những đệ tử khác cũng nhao nhao quỳ gối cầu xin sự tha thứ, "Đúng đấy, Tôn thượng ới, nhất định Thiên Cốt có nỗi khổ riêng..."

Lạc Thập Nhất cũng tiến tới nói với Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, muội có nỗi khổ gì thì mau nói đi, muội hãy nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?"

Ma Nghiêm chỉ tay về phía đám đệ tử Trường Lưu bên dưới, "Các người, cầu xin cái gì cho Hoa Thiên Cốt chứ, nó đã phạm phải môn quy, đáng bị trừng phạt!"

Hoa Thiên Cốt trầm mặc cúi đầu, dường như nàng đã chấp nhận lời của Ma Nghiêm rồi.

Sênh Tiêu Mặc cảm thấy sai sai, "Chương môn sư huynh à, dù sao Hoa Thiên Cốt cũng là đồ đệ của tiểu sư muội, sao không đợi đến khi tiểu sư muội tỉnh dậy hẵng quyết định, tự dưng thừa dịp tiểu sư muội hôn mê bất tỉnh để đuổi Hoa Thiên Cốt ra khỏi Trường Lưu thì e rằng cũng không ổn lắm?"

Bạch Từ Họa cau mày, chàng nhìn Hoa Thiên Cốt, hơi do dự, song lại nhớ đến chuyện kiếp sinh tử, chàng lập tức trở nên lạnh lùng, "Không cần chờ Thiệu Nguyệt tỉnh dậy, con bé là Chương môn kế tiếp, không thể để bất cứ tạp niệm nào gây nhiễu loạn cho nó được." Lúc nói hai chữ Chương môn, Bạch Từ Họa đã cố tình nhấn mạnh, ý muốn nhắc nhở Hoa Thiên Cốt không thể không tôn trọng sự tôn của mình.

Đương nhiên Hoa Thiên Cốt hiểu ý cảnh cáo của Bạch Từ Họa, lòng nàng hốt hoảng không thôi, hóa ra Tôn thượng đã nhìn thấy thật rồi, ngài đã biết ta yêu sư tôn ư?

Hoa Thiên Cốt ngón ngang trăm mối, dập đầu xuống đất, nàng khẩn cầu, "Tôn thượng ới, Tiểu Cốt xin ngài, xin ngài hãy cho con đợi đến khi sư tôn tỉnh dậy, có có được không ạ?"

Nghe Mạn Thiên thấy Bạch Từ Họa đã quyết tâm bèn vội vàng tiến đến, "Tôn thượng, Hoa Thiên Cốt thu thập Thần Khí là để..."

"Hoa Thiên Cốt, giao hết Thần Khí con đã thu thập được ra đây." Đột nhiên Bạch Tử Họa cắt ngang lời Nghê Mạn Thiên, càng ít người biết chuyện này thì càng tốt, chờ Tiểu Nguyệt tỉnh dậy, nếu con bé mà biết nguyên do thì chắc chắn sẽ che chở cho Hoa Thiên Cốt, giữ nó bên người, nhưng... cả hai không thể tiếp tục ở bên nhau được nữa.

"Tôn thượng..." Nghê Mạn Thiên vẫn muốn giải thích, song nàng lại bị Bạch Tử Họa cắt đứt, chàng đưa tay làm phép nhắc bổng Hoa Thiên Cốt lên, "Con muốn tự lấy hay để ta lấy?"

Hoa Thiên Cốt biết có nói thêm cũng vô ích, nàng đưa tay đặt vào trong khư đỉnh của mình, làm phép lấy Thần Khí ra, ai ngờ bấy giờ một con bọ nhỏ phi tới lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, nó chỉ đậu lại chốc lát rồi bay đi.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy có thứ gì đó đâm vào lòng bàn tay mình, nhưng nàng không để ý, bấy giờ tâm trí nàng chỉ tràn ngập nỗi đau vì phải rời xa sư tôn, nàng không hề phát hiện đã có một giọt máu ứa ra. Nàng lấy lư Bốc Nguyên, lư Bốc Nguyên vừa chạm phải máu nàng thì đột nhiên phát sáng, sau đó bay lên trời.

Lập tức mây đen giăng kín, sấm sét cuộn cuộn, một vòng xoáy xuất hiện giữa nền trời, sau đó Hoa Thiên Cốt bị hút vào nó, từng Thần Khí cất trong khư đỉnh của nàng cũng tự động bay ra ngoài, đồng loạt bay về phía cái vòng xoáy, hiện tượng dị thường này khiến mọi người giật mình, Bạch Tử Họa còn vô cùng hoảng sợ.

Từ Trúc diu Từ Mạch tới động băng, họ đến bên giường Thiệu Nguyệt, Từ Trúc thắc mắc chỉ về phía mi tâm của cô, bảo, "Từ Mạch, muội nhìn kia."

Từ Mạch nhìn sang, đáp, "Là ngọc Viêm Thủy, chủ nhân được cứu rồi." Quả nhiên Thiên Cốt đã thu thập đủ Thần Khí, giúp cho ngọc Viêm Thủy quay trở về."

"Ngọc Viêm Thủy ư?" Từ Trúc không hiểu, nàng đang chờ Từ Mạch giải thích thì đột nhiên bên ngoài phát sinh động tĩnh lạ thường.

Phong ấn của Thần Khí Mùìi Phương đã bị gỡ bỏ, ngọc Viêm Thủy bị hút đi, rời khỏi mi tâm của Thiệu Nguyệt, Từ Mạch và Từ Trúc cùng cả kinh, họ muốn giữ lại ngọc Viêm Thủy, song chớp mắt, Ngọc Viêm Thủy đã bay vút lên không, hai người vội vã đi ra ngoài, lại phát hoảng lên bởi cảnh tượng trước mắt.

Thần Khí Mùìi Phương bay vào trong vòng xoáy, bầu trời bỗng xuất hiện một lỗ hồng, Thiệu Xuân Thu nhìn lên, bật cười vang, "Ha ha ha... Yêu Thần xuất thế, Yêu Thần xuất thế rồi!"

"Thiệu Xuân Thu?" Hoa Thiên Cốt vừa tiếp đã đã cảm thấy bất thường, chợt nàng nghe thấy giọng của Thiệu Xuân Thu, "Là ông..."

"Không sai," Thiệu Xuân Thu lơ lửng giữa không trung, gã quan sát đám đệ tử đứng phía dưới, "May mà có ngươi, Hoa Thiên Cốt à, đa tạ ngươi đã giúp ta gỡ bỏ phong ấn, ha ha ha..."

Chưởng môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, giận dữ, "Hoa Thiên Cốt! Quả nhiên ngươi đã cấu kết với phái Thất Sát, bây giờ lại dám thả lực Hồng Hoang ra!"

Ôn Phong Dư cũng nổi cơn thịnh nộ, "Không sai, thật không ngờ Kiếm tôn Thiệu Nguyệt lại dạy dỗ ra một đứa đồ đệ đại nghịch bất đạo như vậy!"

.....

Hoa Thiên Cốt đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, nàng có thể chịu đựng được, nhưng riêng việc chê sư tôn của nàng, nàng lại không thể tha thứ, nàng lập tức phản bác, "Đây là lỗi của một mình Hoa Thiên Cốt ta, không liên quan gì tới sư tôn hết!"

Nhưng cũng chẳng có thời gian để cho bọn họ tranh luận, lỗ hồng trên trời ngày càng lớn, ngay cả đệ tử các môn phái đứng dưới mặt đất cũng bị hút vào, Chưởng môn các phái lập tức làm phép ngăn cản.

Bạch Tử Họa dẫn đầu, chàng đưa hai tay ngăn lại lực hấp dẫn của lỗ hồng, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm đứng hai bên, cùng hợp lực với chàng, Chưởng môn các phái chung vai tác chiến, hợp lực chống cự lại sức mạnh của lỗ hồng, đồng thời cũng bảo hộ cho biết bao đệ tử đứng đằng sau.

Kinh Lôi của Thiệu Nguyệt cảm nhận được lực Hồng Hoang, thân kiếm thoáng tia sét, sau đó bay vút lên trời, rời khỏi điện Tuyệt Tình, bay tới bên Thiệu Nguyệt, truyền năng lượng sấm sét của mình cho cô, tựa như đang muốn đánh thức Thiệu Nguyệt vậy, quả nhiên, tay Thiệu Nguyệt cũng bắt đầu khẽ động.

Tại quảng trường Trường Lưu, lực hút từ lỗ hồng tạm thời ngưng lại, để cho mọi người có thể tạm thời thở phào nhẹ nhõm, Ma Nghiêm lấy hơi, lớn tiếng nói, "Mọi người chú ý, bảo vệ Động Hoang Phế, phòng ngừa đệ tử các phái lại bị hút vào, cũng phải ngăn cản Thất Sát tiến đến để cướp đoạt lực Hồng Hoang!"

Nhưng về mặt các Chưởng môn mỗi người một khác, Văn Ân phát hiện ra Ôn Phong Dư đứng bên khá bất thường, hắn hỏi, "Ôn Chưởng môn à, ngài làm sao thế?"

Chưởng môn đòi Ngọc Trọc - Ôn Phong Dư hưng phấn đáp, "Hồng Hoang lại xuất hiện rồi, ta phải lấy được nó, lấy được rồi, ta sẽ có thể xưng bá thiên hạ."

Chưởng môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên bỗng cảm thấy khó chịu, gã lắc đầu, lại nghe được lời này của Ôn Phong Dư, ông ta đột nhiên bật cười, sau

đó bay lên trước, Ôn Phong Dur thấy thế bèn vội vả bám theo, Chương môn Thái Bạch - Phi Nhan cũng như bị mê hoặc mà đuổi theo bọn họ.

Bạch Tử Họa vội nói, "Ta đi ngăn bọn họ lại!" Rồi lập tức bay theo.

Mấy Chương môn một trước một sau bay về phía Động Hoang Phế, đệ tử các phái không có ai cáng đáng thì hoảng loạn hết lên, nhốn nháo giao chiến với các đệ tử môn phái khác.

Lạc Thập Nhất, Vân Ân, Nghê Mạn Thiên mãi mốt ngăn cản họ, "Các người đừng đánh nữa, mau dừng tay..."

Căn bản là các đệ tử kia không ai nghe thấy, họ cảm kiếm chém loạn xạ, Sênh Tiều Mặc vừa ngăn vừa nói, "Mọi người mau giữ vững tinh thần đi, đừng để bị mê hoặc!"

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy cảnh tượng điên loạn như vậy thì tự trách không thôi, Đường Bảo vượt qua bao nhiêu con người để tới bên nàng, "Cốt Đầu, Cốt Đầu, mẹ không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Đường Bảo à, con nói xem, có phải ta chỉ biết gây họa thôi không, trước là hại sư tôn trúng độc, bây giờ Yêu Thần lại tái thế vì ta, các phái lại tàn sát lẫn nhau..."

"Không phải vậy đâu, Cốt Đầu à, đây không phải lỗi của mẹ." Đường Bảo ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt.

Thiên Xuân Thu chợt xuất hiện trước mặt bọn họ, "Ha ha ha, Hoa Thiên Cốt ơi, Yêu Thần sắp xuất thế, chi bằng sau này nương theo ta đi, dù sao nương cũng chẳng thế về Trường Lưu được nữa, chúng ta có thể cùng nhau thống nhất thiên hạ." Trong lòng gã lại thầm nhủ, hừ, Thiều Nguyệt à, nếu đứa đồ đệ mà nương thương yêu nhất quy thuận Thất Sát của ta thì không biết nương sẽ như thế nào đây?

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, "Ta thà lấy mạng đổi mạng với ông, còn hơn là cùng ông làm những việc dơ bẩn, đây là sai lầm lớn nhất của ta, dù có phải chết, ta cũng sẽ ngăn cản được ông!"

Thiên Xuân Thu bật cười khinh thường, "Nương đứng là đồ đệ ngoan của Thiều Nguyệt, đến mức này rồi vẫn còn ảo tưởng, không biết tự lượng sức mình, Hồng Hoang xuất thế, ai có thể ngăn cản chứ!"

Hoa Thiên Cốt đánh một chương về phía Thiên Xuân Thu, Thiên Xuân Thu bị đánh lùi, lập tức biến mất trước mặt nàng. Đường Bảo vội tiến đến kéo Hoa Thiên Cốt lại, "Cốt Đầu, mẹ định làm gì thế?"

Hoa Thiên Cốt quay lại, nhẹ nhấc tay của Đường Bảo đang đặt lên tay của nàng ra, "Đường Bảo à, nếu tất cả những chuyện này là do ta gây nên, vậy thì đích thân ta phải sửa chữa toàn bộ"

"Cái gì?" Đường Bảo cả kinh, "Cốt Đầu ơi, mẹ muốn vào động Hoang Phế ư? Không được, nguy hiểm lắm." Đường Bảo định ngăn nàng lại, song con bé lại bị Hoa Thiên Cốt làm phép chế trụ. +

"Đường Bảo à, con phải tự chăm sóc tốt bản thân, hãy thay ta... chăm sóc Kiếm tôn..." Hoa Thiên Cốt quyết tâm xoay người bay lên không.

"Cốt Đầu ơi..." Đường Bảo bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Yêu Thần

Lạc Thập Nhất đang ngăn cản các phái tàn sát lẫn nhau thì chợt nghe thấy tiếng Đường Bảo, anh chàng quay đầu lại, Đường Bảo đứng khóc ở đằng kia, anh chàng vội đẩy người đứng chắn trước mặt đi, hoảng hốt chạy tới bên con bé, lo lắng hỏi, "Đường Bảo ơi, nàng sao vậy?"

Đường Bảo nức nở, "Thập Nhất, huynh may gỡ pháp thuật trên người ta đi."

"À, được," Lạc Thập Nhất đưa tay chỉ vào mi tâm Đường Bảo, Đường Bảo lập tức đã có thể cử động.

Đường Bảo vừa được giải thoát bèn định phi thân lên, Lạc Thập Nhất mãi mốt giữ con bé lại, "Đường Bảo, nàng muốn đi đâu vậy?"

"Ta phải đi tìm Cốt Đầu, Cốt Đầu vào trong động Hoang Phế rồi." Đường Bảo chỉ lên trời.

"Cái gì?" Lạc Thập Nhất giật mình nhìn lỗ hổng, anh chàng ôm chặt lấy Đường Bảo, "Đường Bảo ơi, nàng đừng đi, ở đó rất nguy hiểm!"

"Nhưng mà, nhưng mà, Cốt Đầu..." Đường Bảo lo sốt vó, Lạc Thập Nhất cũng chẳng có kế hay, anh chàng chỉ đành trông coi Đường Bảo, phòng ngừa con bé đột nhiên bỏ đi.

Ôn Phong Dư, Doãn Hồng Uyên và Phi Nhan giao chiến trên không, Bạch Tử Họa phi thân tới ngăn bọn họ, "Đừng đánh nữa!"

Kết quả lại bọn họ lại cùng chung tay đối phó Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa chỉ đành phòng ngự, cứ tiếp tục như thế cũng chẳng phải cách, thời điểm Bạch Tử Họa tách ra khỏi ba người kia, chàng bắt đầu ra tay thực sự. Đầu tiên là đánh ngất Ôn Phong Dư, xong lại gạt phăng Phi Nhan với Doãn Hồng Uyên đi, Bạch Tử Họa thật vất vả, chàng muốn không chế Phi Nhan, nhưng Doãn Hồng Uyên lại bị lỗ hồng hút vào, chàng lại vội tiến đến, song không kịp.

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt phi thân tới, đỡ lấy Doãn Hồng Uyên, đánh một chưởng sau lưng lão, Doãn Hồng Uyên rớt xuống, còn Hoa Thiên Cốt lại xoay người thâm nhập lỗ hồng. Bạch Tử Họa tiếp nhận Doãn Hồng Uyên, chàng nhìn động Hoang Phế, thắc mắc, "Hoa Thiên Cốt?" Chàng không hiểu vì sao nàng lại vào đó.

Bạch Tử Họa đưa ba vị Chưởng môn về quảng trường Trường Lưu, các phái bên dưới vẫn đang gây gỗ, chàng bèn dùng nội lực để lớn tiếng nói, "Tất cả dừng tay!" Mọi người cả kinh, nhốn nháo ngửa nhìn Bạch Tử Họa.

"Hong Hoang xuất hiện khiến chúng ta rối loạn tâm thần, tàn sát lẫn nhau, bây giờ đáng lẽ ra chúng ta phải chung tay đối phó với Hong Hoang chứ, không thể để cho Hong Hoang cùng những thứ tâm thuật bất chính kia lợi dụng các người." Bạch Tử Họa nói.

Tại điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch vừa tỉnh dậy, Bàn Nhược Hoa đã tiến đến, "Thánh quân, ngài tỉnh rồi à?"

Sát Thiên Mạch trông thấy ả bèn hỏi, "Thiện Xuân Thu đâu?"

Bàn Nhược Hoa im lặng chốc lát, "Thiện hộ pháp..."

Sát Thiên Mạch liếc nhìn ả, Bàn Nhược Hoa vội cúi đầu, "Thiện hộ pháp đến, đến Trường Lưu rồi ạ."

"Đến Trường Lưu? Để làm gì?" Sát Thiên Mạch nhẹ lắc đầu, mới vừa rồi có một số kí ức thoáng qua tâm trí hắc, hình như là có liên quan tới Trường Lưu.

Ai dè Sát Thiên Mạch chỉ xoa bóp huyết thái dương, sau đó ngừng lại một lát rồi bật cười, Bàn Nhược Hoa vẫn chưa hiểu, đợi Sát Thiên Mạch cười xong, khuôn mặt hắc lộ rõ vẻ hưng phấn, "Được, tốt lắm, lần này Thiện Xuân Thu khá thật, Hong Hoang nhất định phải thuộc về phái Thất Sát chúng ta!" Sát Thiên Mạch đứng dậy, ra lệnh, "Đi!"

Bàn Nhược Hoa thấy thế cũng yên lòng, ả vội bám theo Sát Thiên Mạch đến Trường Lưu.

Trên quảng trường Trường Lưu, Ma Nghiêm ủng hộ lời giải thích của Bạch Tử Họa, y xoay người lại nói với các phái, "Tử Họa nói không sai, bây giờ việc quan trọng nhất là cùng nhau đối phó với Hong Hoang, ngàn vạn lần không thể bị nhiễu loạn."

Các phái cũng dần bình tĩnh, Phi Nhan, Doãn Hồng Uyên và Ôn Phong Dư đều hoàn hồn, bọn họ tự biết thẹn mà đáp, "Đa tạ Tôn thượng đã cứu giúp, nếu không thì..."

Bạch Tử Họa trả lời, "Các phái đoàn kết nhất trí, không cần phải nói cảm ơn."

"Ha ha ha," Sát Thiên Mạch ngồi trên Phượng hoàng lửa bay xuống, vừa nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mình, vừa nhìn về phía Bạch Tử Họa, Thiện Xuân Thu nghe Bàn Nhược Hoa thuật lại phản ứng của Sát Thiên Mạch thì lập tức dẫn môn đồ Thất Sát tới sau lưng hắc, gã mừng rỡ tiến lên phía trước, "Thánh quân, còn bảy ngày nữa thôi là chúng ta đã có thể lấy Hong Hoang được rồi."

"Ừ." Sát Thiên Mạch gật đầu, Thiện Xuân Thu lui tới bên cạnh Sát Thiên Mạch, gã thăm nhủ, cuối cùng Thánh quân cũng đã trở lại làm Thánh quân trước kia. Giọng Khoáng Dã Thiên cũng vang vọng bên tai gã, "Hộ pháp ơi, đan Hành Thi thật linh nghiệm quá, ngài nhìn Thánh quân của chúng ta kìa, bây giờ ngài ấy đã quét tâm phái giành lại được Hong Hoang rồi." Thiện Xuân Thu nở nụ cười vui vẻ.

"Sát Thiên Mạch ư?" Bạch Tử Họa cau mày, "Người tới đây làm gì?"

Sát Thiên Mạch chậm rãi tiến lại gần, "Người nói gì thế, chuyện lớn như vậy sao có thể vắng mặt ta?"

"Sát Thiên Mạch!" Ma Nghiêm nổi cơn thịnh nộ, "Hắn tới là để cướp Hong Hoang đấy!"

"Nếu thế thì sao?" Sát Thiên Mạch hoàn toàn thất vọng.

Các phái và Thất Sát đồng thời rút binh khí, gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, chỉ mình Bạch Tử Họa cùng Sát Thiên Mạch vẫn lẳng lặng đứng nhìn đối phương, sau đó hai người đột nhiên bay lên trời, giao chiến trên không.

Đệ tử hai phe vừa giằng co phía bên dưới, vừa chú ý đến diễn biến phía bên trên. Bạch Tử Họa gọi thanh Đoạn Niệm, Sát Thiên Mạch triệu thanh Phi Dạ, hai người một trắng một đỏ dao động trên không, thỉnh thoảng lại leng keng tiếng kiếm va chạm, kẻ đứng dưới nhìn mà hoa cả mắt.

Song lúc này, tự dưng lỗ hồng trên trời lại dần thu bé lại, Đường Bảo bấy giờ luôn quan sát động Hoang Phế vội chỉ tay lên, cả kinh hét, "Lỗ hồng, lỗ hồng sắp đóng rồi!"

Mọi người sợ hãi, ríu rít nhìn lên, quả nhiên động Hoang Phế đang thu nhỏ lại phạm vi, Bạch Tử Họa lập tức dừng đánh với Sát Thiên Mạch, chàng phi thân lên, Sát Thiên Mạch thấy thế cũng đuổi theo, hai người vừa phi hành vừa không ngừng giao chiến.

"Tử Họa!" "Chương môn sư huynh!" Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc lo lắng khôn cùng.

"Tôn thượng!" Những Chương môn và đệ tử khác cũng dõi lên bầu trời.

"Thánh quân!" Đám Thiệu Xuân Thu cũng vô cùng sốt ruột.

Bấy giờ, một luồng ánh sáng bạc thoáng qua, lướt tới trước mặt Bạch Tử Họa cùng Sát Thiên Mạch, Thiệu Nguyệt hiện thân, một chương tách hai người ra, giật dữ, "Cả hai dừng đánh nữa!"

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa mừng rỡ, "Tiểu Nguyệt, muội tỉnh rồi!"

"Ngươi..." Sát Thiên Mạch cau mày nhìn Thiệu Nguyệt, vì sao hắn lại cảm thấy cô quen thuộc như vậy, hắn chỉ đành lắc đầu chỉ tay về phía Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt lo cho Hoa Thiên Cốt nên không để ý đến Sát Thiên Mạch, cô dùng hai tay đẩy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch xuống dưới.

Bạch Tử Họa biết cô định làm gì, chàng cả kinh, "Tiểu Nguyệt, dừng!"

Sát Thiên Mạch chẳng biết tại sao mà trái tim lại đầy ắp bất an khi nhìn cô, Thiệu Nguyệt chỉ khẽ mỉm cười, "Sư huynh, ta phải đưa Tiểu Cốt về." Dứt lời, cô xoay người bay vào động Hoang Phế, thời điểm bóng người Thiệu Nguyệt biến mất, lỗ hồng lập tức khép kín.

Bạch Tử Họa cùng Sát Thiên Mạch tiếp đất xong hoảng hốt thốt lên, "Tiểu Nguyệt!"

"Thiệu Nguyệt!" Sát Thiên Mạch đột nhiên gọi cái tên ấy, khiến cho toàn bộ tâm trí hắn trở nên rõ rệt, những hồi ức vốn đã vỡ tan tành cuối cùng cũng ghép lại hoàn chỉnh, đúng rồi, là Thiệu Nguyệt, là bạn tri kỉ của ta, và cả bé con nữa, sao ta lại quên bọn họ cơ chứ?

Hoa Thiên Cốt tiến vào động Hoang Phế, nàng phi hành lâu thật lâu giữa bóng tối hư ảo, mãi mới trông thấy được ánh sáng trước mặt, nàng bèn phi thân tới, nàng đến một thế giới đầy ắp những vì sao, song ở đây cũng chỉ có màn đêm, ngay cả mặt đất và cây cối cũng một màu đen đặc, song nhờ những vì tinh tú, nơi này đã trở thành một thế giới sáng lấp lánh.

Hoa Thiên Cốt hạ xuống một mảnh đất phủ kín ánh sao, nàng nhìn cây cối xung quanh, phía trên lá cây lại có cả ánh sáng, nàng càng đi vào sâu hơn, cho tới khi nàng trông thấy một cây cổ thụ che rợp cả bầu trời, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, nàng không thấy ngọn, chỉ thấy những nhánh cây sum xuê phát sáng. Hoa Thiên Cốt nhảy lên một nhánh cây trông có vẻ khá vững trãi. Hoa Thiên Cốt chẳng có mục đích gì cả, song lúc nàng quay người lại, nàng lại chẳng thể kìm nổi sự sững sờ.

Dưới lớp cây khô có một chàng trai tóc đen diện đồ trắng đang bị trói, trên người cậu chàng bị tầng tầng lớp lớp dây mây quấn quanh, Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, phát hiện ra đôi phương vẫn còn thờ.

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Chẳng lẽ đây là Hồng Hoang ư, nhưng tại sao lại có hình dáng giống như một vị quân tử khiêm tốn, nhún nhường thế nhỉ?"

Trên quảng trường Trường Lưu, mọi người đang nhao nhao không hiểu vì sao đột nhiên động Hoang Phế đóng cửa, hơn nữa Kiếm tôn còn đột ngột xông vào, Nghê Mạn Thiên tới bên Bạch Tử Họa, "Tôn thượng à, mới vừa rồi là Kiếm tôn thật sao? Người đã đi qua lỗ hồng rồi, nên làm gì bây giờ?"

Bạch Tử Họa nhìn theo phương hướng lỗ hồng, "Mặc dù đã gỡ bỏ phong ấn, nhưng để mở ra động Hoang Phế vẫn cần có bí quyết, có lẽ, để động Hoang Phế lấy lại được sức mạnh to lớn của mình thì phải cần bảy ngày mới hình thành nên Hồng Hoang. Ta sẽ phá hủy Hồng Hoang trước khi nó kịp hình thành!"

"Bạch Tử Họa!" Thiệu Xuân Thu tiến đến, "Hồng Hoang đã tái thế, cho dù là ngươi thì cũng không thể ngăn cản." Thiệu Xuân Thu quay lại nói với Sát Thiên Mạch, "Thánh quân, nếu Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt đã vào bên trong động Hoang Phế thì bây giờ nhất định phải ngăn cản hắn, nếu không với tu vi của hắn, nhất định hắn sẽ phá hủy Hồng Hoang khi nó chưa kịp hình thành mất."

Sát Thiên Mạch giật dữ, hắn trừng mắt nhìn Thiệu Xuân Thu, Thiệu Xuân Thu cuống quýt cúi đầu, Sát Thiên Mạch bảo, "Không cần đến lượt ngươi dạy ta!" Hắn bước một bước, bất mãn, "Bạch Tử Họa, Thiệu Nguyệt với bé con vẫn còn ở trong đấy, ngươi dám!"

"Chương môn sư huynh à, tiểu sư muội vẫn còn ở bên trong, nếu vậy..." Sênh Tiêu Mặc do dự.

"Phá hủy động Hoang Phế là chuyện cần phải làm, hơn nữa là do Hoa Thiên Cốt đưa Hồng Hoang quay về, con bé có chết một nghìn lần, một vạn lần thì cũng chẳng có gì đáng tiếc." Giọng điệu Bạch Tử Họa lạnh như băng.

"Tôn thượng." Nghê Mạn Thiên vội tiến tới, "Thiên Cốt thu thập Thần Khí là để..."

"Nhưng nó đã thả Hồng Hoang, là do đích thân nó thả." Bạch Tử Họa nói.

"Cơ mà..." Nghê Mạn Thiên không thể phản bác, quả thật, dưới con mắt của tất cả mọi người, Hoa Thiên Cốt là người đã gỡ bỏ phong ấn cuối cùng của Thần Khí, "Nhưng mà, Kiếm tôn còn ở trong đó."

"Ta tin Tiểu Nguyệt có thể thoát ra an toàn." Bạch Tử Họa cam đoan.

"Bạch Tử Họa!" Sát Thiên Mạch tức giận, "Người đừng quên, bé con là đồ đệ Thiều Nguyệt đấy."

"Hoa Thiên Cốt đã bị ta đuổi ra khỏi Trường Lưu."

"Cái gì? Sao người dám..." Sát Thiên Mạch chỉ tay về phía Bạch Tử Họa, nổi cơn thịnh nộ, "Người làm vậy mà không nghĩ đến cảm thụ của Thiều Nguyệt ư?"

Bạch Tử Họa rũ mi mắt, chẳng biết, chẳng biết nhất định Tiểu Nguyệt sẽ trách mình, song chẳng bắt buộc phải làm như vậy, "Cho dù có thế thì Hoa Thiên Cốt cũng đã mắc lỗi, nhất định con bé phải chịu phạt." Dứt lời, Bạch Tử Họa bước đến chuẩn bị phá động Hoang Phế.

Sát Thiên Mạch vội đánh một chưởng về phía chàng, hẳn muốn ngăn Bạch Tử Họa lại, Bạch Tử Họa lập tức giơ tay đỡ, bắt đầu giao chiến với Sát Thiên Mạch.

Tại bí cảnh, Hoa Thiên Cốt nhìn thiếu niên trên cây, nàng đưa tay thử chạm ngón tay mình, máu ứa ra một giọt, sau đó dây mây quấn quanh cậu chàng kia lập tức biến mất. Cậu được giải thoát bèn từ từ mở mắt, ánh sáng hồng lóe qua, cậu hét to, toàn thân phát ra một luồng linh lực mạnh mẽ, đẩy Hoa Thiên Cốt lùi về đằng sau, rồi ngã khỏi nhánh cây.

"Aaa...." Hoa Thiên Cốt rơi xuống, lúc nàng đang chuẩn bị sử dụng pháp lực thì một tia sáng bạc vụt qua, Hoa Thiên Cốt lại ngã vào một vòng tay ấm áp.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi ngước lên, đến khi nàng nhìn thấy gương mặt ôn hòa lại đẹp đẽ của Thiều Nguyệt, nàng không khỏi lấy tay che miệng, vành mắt ửng đỏ, nàng nức nở, "Sur, sur tôn..."

Thiều Nguyệt cúi đầu, bật cười, "Ừ, Tiểu Cốt đấy à."

Hai người cứ nhìn nhau rồi từ từ tiếp đất, Thiều Nguyệt vừa mới thả Hoa Thiên Cốt xuống, Hoa Thiên Cốt đã nhào vào trong ngực Thiều Nguyệt, ôm thật chặt lấy cô, miệng không ngừng nỉ non, "Sur tôn, sur tôn, sur tôn..."

Thiều Nguyệt biết tất cả những gì Hoa Thiên Cốt đã làm vì mình, chỉ có ngọc Viêm Thủy mới có thể giải được độc của lư Bốc Nguyên, kết cục bây giờ chắc cũng vì Tiểu Cốt đã cố cứu mình. Thiều Nguyệt thở dài, cô ôm lại Hoa Thiên Cốt, dịu dàng vuốt tóc nàng, cảm cô đặt trên đỉnh đầu nàng, "Tiểu Cốt à, sao con ngốc thế?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu trong vòng tay của Thiều Nguyệt, "Vì sur tôn, Tiểu Cốt nguyện làm tất cả mà."

"Tiểu Cốt," Thiều Nguyệt ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt, "Con yên tâm, vì sur nhất định sẽ bảo hộ con."

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, bất an hỏi, "Sur tôn ơi, người không trách Tiểu Cốt ư?"

"Vì sao chứ?" Thiều Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, tất cả những gì con làm đều vì muốn cứu ta, sao ta có thể để con một mình gánh vác được."

Một câu của Thiều Nguyệt cũng như dòng nước nóng chảy vào tim Hoa Thiên Cốt, nàng cảm động, khẽ gật đầu, sau đó lại chôn vào trong ngực Thiều Nguyệt, nàng thăm nhủ, sur tôn à, người cứ như vậy thì bảo Tiểu Cốt sao có thể từ bỏ được đây? Song tự nàng hiểu rằng, từ trước tới nay, nàng chưa từng muốn từ bỏ người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngày Nơi Bí Cảnh

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt lẳng lẳng ôm nhau dưới tàng cây cổ thụ, ánh sáng xung quanh nhập nhòa như muốn tô điểm thêm cho hai người. Song một cái bóng trắng bay xuống từ trên cây, phá vỡ cái ôm của hai sư đồ đệ họ. Cậu vừa tiếp đất đã lập tức vui vẻ nói với Hoa Thiên Cốt, "Tỷ tỷ!"

Hoa Thiên Cốt rời khỏi vòng tay của Thiều Nguyệt, nàng quay đầu nhìn thiếu niên kia, đó chẳng phải là người bị phong ấn trên cây hay sao. Hoa Thiên Cốt lại ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt, thế nhưng mặt Thiều Nguyệt lại tràn đầy nghi hoặc, sao cô lại cảm giác như cậu chàng kia trông rất quen vậy nhỉ?

Thiếu niên kia nói, "Cuối cùng tỷ cũng đến, bọn đệ đệ tỷ đã lâu lắm rồi."

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Đệ đợi ta ư?"

"Vâng, bọn đệ đợi tỷ lâu thật lâu," Cậu chàng nhìn xung quanh, "Bên trong động Hoang Phế tối tăm không một ánh mặt trời, song đệ vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người sẽ mang theo ánh sáng đến bên đệ."

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt quay sang nhìn nhau, họ cùng nghe cậu nói tiếp, "Tỷ có biết không? Đệ đã ở nơi này nhiều năm lắm rồi, ở đây u tối, chẳng có gì hết, chỉ có màn đêm dài thăm thẳm, thực đáng sợ." Cậu thấy Hoa Thiên Cốt không trả lời bèn tỏ ra buồn bã "Sao vậy, chẳng lẽ tỷ cũng như những người khác, hy vọng đệ chết ư? Tỷ cũng không muốn kết bạn với đệ sao? Rốt cuộc đệ đã làm sai chuyện gì vậy?" Vừa nói, cậu vừa rơi nước mắt, ngồi bệt xuống đất.

Về bị thương của người thiếu niên lây sang Hoa Thiên Cốt, nàng không đành lòng phải trông thấy cậu như vậy, nàng vội ngồi xổm xuống bên cậu, hỏi nhỏ, "Đệ là ai?"

"Đệ không có thân nhân, cũng không có bạn bè, cũng chẳng có ai nói cho đệ biết, đệ là ai?" Thiếu niên trở nên sầu thảm.

"Niết?" Cuối cùng Thiều Nguyệt cũng nhớ ra, Hồng Hoang bị phong ấn trong động Hoang Phế, thế thì thiếu niên trước mắt kia nhất định là Yêu Thần. Tuy nhiên, cô đã từng mơ thấy một chàng trai, nhưng chàng trai ấy lại hoàn toàn khác với cậu, đó là một người ngang ngược, còn bộ dạng cậu lại dốt nát vô tri, thoát trông lại như một đứa trẻ vô hại, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thanh âm của Thiều Nguyệt thu hút hai người, Hoa Thiên Cốt đứng dậy, "Sur tôn, người biết đệ ấy sao?"

"Niết? Tiên nữ tỷ tỷ ơi, đó là tên của đệ ư?" Niết nhìn Thiều Nguyệt diện một thân đồ trắng như tuyết, giọng nói nghe sao thật đơn thuần.

Thiều Nguyệt nhẹ gật đầu, Niết cao hứng đứng dậy, đung đưa đung đưa như một đứa bé vừa được phát kẹo, mừng rỡ mãi không thôi.

"Sur tôn, sao người lại biết tên đệ ấy?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Tiểu Cốt à, cậu ta là Yêu Thần thượng cổ, tên Niết, mười Đại Thần Khí phong ấn linh hồn của cậu ta, bây giờ phong ấn đã bị giải trừ, đương nhiên hồn phách Yêu Thần có thể quay trở về rồi."

Hoa Thiên Cốt nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Niết, "Nhưng mà, đệ ấy..."

"Cũng không biết vì nguyên do gì mà cậu ta lại mất đi trí nhớ, biến thành bộ dạng như bây giờ nữa." Thiều Nguyệt cũng không hiểu.

"Vậy Hồng Hoang ở trên người đệ ấy ư?" Hoa Thiên Cốt chỉ Niết.

Thiều Nguyệt gật đầu, "Không sai, động Hoang Phế không có giới hạn, mà cậu ta lại là người duy nhất tồn tại ở đây, Hồng Hoang không bao giờ chung đụng với kẻ tầm thường, chỉ có thể chất sánh ngang với thần mới có thể hấp thụ được Hồng Hoang thôi," Thiều Nguyệt nhìn về phía Niết, "Hơn nữa cậu ta lại có vẻ bề ngoài trông giống như Yêu Thần, chắc chắn cậu ta là Niết, không sai đâu!"

"Sur tôn, người nói xem, nếu đệ ấy biết mình sở hữu thứ năng lực mạnh mẽ như vậy, liệu đệ ấy có nảy sinh tà niệm hay không?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Thiều Nguyệt lắc đầu, cô cũng không biết, cô chỉ từng thấy Niết trong mộng chứ chưa từng quen biết Niết. Bây giờ Niết chạy tới, xoay vòng quanh Hoa Thiên Cốt, "Tỷ tỷ ơi, đệ có tên rồi, đệ có tên rồi! Ha ha ha..."

Hoa Thiên Cốt bắt đầu chóng mặt, song nàng thấy nụ cười ngây thơ của Niết thì cũng cười theo, Thiều Nguyệt ngắm cảnh hai người vui đùa với nhau, khóe môi cô khẽ cong.

Niết dừng lại, nói với Hoa Thiên Cốt, "Tỷ tỷ, tỷ có đồng ý làm bạn với đệ không?"

Hoa Thiên Cốt trông thấy ánh mắt mong đợi của Niết, nàng không nỡ từ chối bèn quay sang nhìn Thiều Nguyệt, Niết nhận ra ánh mắt của Hoa Thiên Cốt nên cũng nhìn theo. Sau đó cậu cao hứng chạy đến trước mặt Thiều Nguyệt, định nắm lấy cổ tay cô, "Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ cũng... a..." Nhưng khi chạm vào ống tay áo Thiều Nguyệt, cậu lại bị giật bởi sấm sét trên người cô.

Niết rút tay lại, cúi đầu nhìn Thiều Nguyệt, "Tiên nữ tỷ tỷ à, tỷ không muốn kết bạn với đệ ư?"

Hoa Thiên Cốt vội tiến lại gần, "Niết, sur tôn vừa mới bình phục không lâu chứ không phải như đệ nghĩ đâu."

"Thật không?" Niết mở to mắt.

Thiều Nguyệt cũng không hiểu sao sấm sét trên người mình lại bài xích Niết như vậy, cô tạm thời gạt hết nghi vấn trong lòng, "Tiểu Cốt nói không sai, chỉ là ta vẫn chưa bình phục hẳn thôi."

Lúc này Niết mới vui vẻ bật cười, "Vậy, hai người đồng ý làm bạn của đệ chứ? Đệ không muốn lại phải cô độc nữa, chỉ cần hai người đồng ý, đệ sẽ luôn nghe lời hai người mà."

Hoa Thiên Cốt nhìn Niết, nàng nghĩ tới bản thân, nếu không nhờ sur tôn đã che chở cho nàng ngay từ nhỏ, ở bên chăm sóc nàng thì có lẽ nàng cũng sẽ giống như Niết, cô đơn lẻ loi, không người thân, không bè bạn.

Hoa Thiên Cốt tới bên Thiều Nguyệt, nhỏ giọng nói, "Su tôn à, con cảm thấy không nên vì định kiến mà tự tiện ghép cho một ai đó tội án tử hình, chỉ cần có người dạy bảo đệ ấy thật tốt, dần dần đệ ấy hướng thiện thì dù cho có mang Hồng Hoang trong người, đệ ấy cũng có thể tạo phúc cho chúng sinh."

Thiều Nguyệt mỉm cười hài lòng, "Quả nhiên Tiểu Cốt đã trưởng thành rồi, còn có thể giảng đạo cho người khác nữa."

Hoa Thiên Cốt biết Thiều Nguyệt đã đồng ý, nàng ngượng ngùng cúi đầu, Thiều Nguyệt thấy Niết vẫn còn nhìn chăm chăm bọn họ bèn cười, "Được, chúng ta đồng ý với con."

Hoa Thiên Cốt cũng gật đầu, "Niết, từ giờ trở đi, ta sẽ hết lòng chăm sóc đệ như một người tỷ tỷ, dạy đệ phân biệt phải trái, hiểu rõ thiện ác, thấu hiểu lẽ đời, nhưng mà, nếu đệ dám nảy sinh dù chỉ phân nửa tà niệm, ta cũng sẽ tuyệt đối không rộng lượng đâu."

"Được, được mà, tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ, chỉ cần các tỷ đồng ý kết bạn với đệ, đệ nguyện ý nghe theo hai người, các tỷ nói gì ta cũng sẽ làm"

Niết kéo tay Hoa Thiên Cốt, lắc tới lắc lui, Hoa Thiên Cốt mặc kệ cậu, nàng nghiêng đầu cười với Thiều Nguyệt, còn Thiều Nguyệt chỉ dịu dàng nhìn hai người. Sau đó cô nâng tay phải lên, nhớ lại ban nãy khi Niết chạm vào mình, cậu ta đã bị giật điện, đột nhiên cảnh tượng Lôi Hạo cầm thanh Kinh Lôi đâm về phía Niết kia xuất hiện trong tâm trí cô, Thiều Nguyệt cau mày trầm tư.

Tại quảng trường Trường Lưu, Bạch Tử Họa vẫn đang giao chiến với Sát Thiên Mạch, lúc này Mạnh Huyền Lăng dẫn quân tới, Kinh Thủy cũng đi theo hân, Mạnh Huyền Lăng hét lên, "Mau dừng tay!"

Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch nhìn nhau một cái mới thu tay về, Mạnh Huyền Lăng tiến lên phía trước, "Các ngài hãy bình tĩnh lại đi, nghe Đông Phương tiên sinh nói một chút."

Đông Phương Úc Khanh bước ra, "Cách của ta dựa vào thái độ của điện hạ, của Tôn thượng và các vị Chương môn," anh chàng xoay người nhìn Sát Thiên Mạch, "Chỉ cần Thánh quân đồng ý không tranh giành Hồng Hoang, giải thoát Thiên Cốt với Kiếm tôn thì chúng ta cùng chung một đích đến rồi." Sát Thiên Mạch im lặng, Thiệu Xuân Thu ngẩng đầu nhìn hân, gã khá là không cam tâm.

"Theo như ta biết, bảy ngày sau chính là đêm trăng tròn, sau bảy ngày, chúng ta tập hợp lực lượng các giới, vào bằng con đường Thiên Cốt đã vào, lúc ấy sẽ có một lỗ hồng, tới lúc đó..." Đông Phương Úc Khanh bỗng bị cắt lời.

"Tới lúc đó có thể thâm nhập vào động Hoang Phế, cứu Thiều Nguyệt và bé con thoát ra." Sát Thiên Mạch nói, Đông Phương Úc Khanh gật đầu tán thành.

"Như thế cũng có thể phá hủy dứt điểm Hồng Hoang khi nó chưa kịp khôi phục, chấm dứt cuộc chiến tranh giành đã kéo dài hàng nghìn năm qua." Bạch Tử Họa tiếp lời.

"Tôn thượng anh minh." Đông Phương Úc Khanh khẽ cúi đầu.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn anh chàng, sau đó tiến tới, "Người đã sớm biết chuyện này nên mới không lo Hồng Hoang sẽ khôi phục, chẳng những thế còn giật dây xui khiến Thiên Cốt đi đánh cắp Thần Khí."

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu bật cười, "Ta không hiểu, những lời này của Tôn thượng là có ý gì vậy?"

"Dị Hủ Quân, ta đã sớm cảnh báo người rồi, nếu người cố tình làm ra loại chuyện trái với đạo trời thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!" Lời của Bạch Tử Họa gây đá kích cho tất cả mọi người, không ai ngờ cái vị Dị Hủ Quân thần bí bí nọ lại là Đông Phương Úc Khanh?

"Dị Hủ Quân ư?" Mạnh Huyền Lăng hỏi, "Đại học sĩ, rốt cuộc người là ai?"

"Bệ hạ, sau này ta sẽ giải thích với ngài sau, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là giải cứu Thiên Cốt và Kiếm tôn." Đông Phương Úc Khanh đáp.

"Được, chỉ cần có thể cứu Thiều Nguyệt và bé con thì ta cũng không ngại việc liên hiệp cùng Trường Lưu." Sát Thiên Mạch gật đầu.

"Thánh quân..." Thiệu Xuân Thu muốn khuyên can thì bị Sát Thiên Mạch phát tay chặn họng, gã đành tức giận lui về.

Bạch Tử Họa cũng lên tiếng, "Chỉ cần có thể loại trừ Yêu Thần, những thứ khác không quan trọng."

"Được," Mạnh Huyền Lăng gật đầu, "Vậy hãy làm như lời Đại học sĩ nói đi."

Trong động Hoang Phế không biết tháng năm, Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt và Niết cùng nhau trải qua biết bao giờ phút, lúc thì Hoa Thiên Cốt kể Niết nghe chuyện thế gian, lúc lại dạy cậu đánh cờ, bây giờ nàng chỉ cậu luyện kiếm. Hai người bay lên không trung, kiếm chạm kiếm, Thiều Nguyệt thì chỉ tình tọa dưới mặt đất, cô quan sát hai người, thì thoảng còn chỉ bảo một chút.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, Hoa Thiên Cốt lập tức chạy ngay đến trước mặt Thiều Nguyệt, nàng ngồi xuống, hỏi, "Su tôn, người thấy con luyện tập thế nào rồi?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, bật cười, "Rõ ràng con đang dạy Niết, thế mà con lại hỏi ta con luyện thế nào rồi à?"

"A..." Hoa Thiên Cốt mắt một lúc mới phản ứng kịp, nàng cười, "Sur tôn à..."

Niết cũng chạy theo tới, "Tiên nữ tỷ tỷ ơi, vậy đệ luyện thế nào rồi?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Rất tốt, không tệ đâu." Nhận được lời khen ngợi, Niết bèn nở nụ cười hài lòng.

Hoa Thiên Cốt bĩu môi, nàng nín nín ổng tay áo của Thiều Nguyệt, hình như đang khá là bất mãn chuyện Thiều Nguyệt không khen nàng. Thiều Nguyệt trông thấy đáng về kỳ quặc ấy mới đưa tay xoa đầu nàng, "Tiểu Cốt cũng luyện rất khác, đã có tiến bộ lớn rồi."

"Ha ha," Giờ Hoa Thiên Cốt chịu cười, Thiều Nguyệt nhìn nàng đầy thương yêu.

Hoa Thiên Cốt vô cùng hưởng thụ cái xoa đầu của Thiều Nguyệt, sau đó nàng mới chợt nhớ ra, Thiều Nguyệt vẫn đang ngồi, thế nên nàng lo lắng hỏi, "Sur tôn, bệnh của người vẫn chưa khỏe hẳn phải không?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Bệnh của ta đã lành lắm rồi," thấy Hoa Thiên Cốt vẫn bất an, Thiều Nguyệt giải thích, "Có điều linh lực còn thiếu nên chưa hoàn toàn hồi phục thôi, tu dưỡng thêm ít lâu là ổn, Tiểu Cốt à, không cần phải lo."

"Có thật không ạ?" Hoa Thiên Cốt nắm chặt lấy tay Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt gật đầu, bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới thở phào nhẹ nhõm.

Niết đứng bên thấy những hành động thân mật giữa Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt thì cũng muốn chen vào, cậu ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Thiều Nguyệt, "Đệ cũng muốn được tiên nữ tỷ tỷ xoa đầu." "

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cùng ngăn người, quay sang nhìn cậu, còn Niết chỉ mở to đôi mắt ngây thơ, không hiểu vì sao phản ứng của cả hai lại như vậy.

Thiều Nguyệt nghĩ, chỉ cần mình động vào người Niết thì lập tức sấm sét của mình sẽ bắt đầu công kích, còn đang tính xem nên từ chối cậu thế nào thì Hoa Thiên Cốt đã lên tiếng, nàng ra vẻ tận tình khuyên nhủ, "Niết à, sur tôn chỉ có thể xoa đầu ta, không thể xoa đầu đệ."

"Sao lại chỉ có mình tỷ tỷ được thôi vậy?"

"Bởi vì ta là đồ đệ của sur tôn mà!" Hoa Thiên Cốt nói như thể đây là chuyện vô cùng đương nhiên.

"Vậy đệ cũng muốn làm đồ đệ tiên nữ tỷ tỷ!" Niết hưng phấn nói.

"Không được!" Hoa Thiên Cốt lập tức từ chối, "Sur tôn chỉ có mình ta là đồ đệ thôi."

Niết chán nản cúi thấp đầu, Hoa Thiên Cốt thấy vậy bèn an ủi, "Sur tôn không xoa thì để ta nhé, có được không?"

Niết ngẩng đầu suy nghĩ, xong cậu gật một cái, Hoa Thiên Cốt tiến tới xoa đầu Niết, dù sao tính tình Niết cũng trẻ con, cậu chỉ hy vọng có người quan tâm đến mình nên nhanh chóng quên bồng mất sự rầu rĩ ban nãy, Thiều Nguyệt chỉ buồn cười ngồi nhìn hai người.

Trên quảng trường Trường Lưu, Đông Phương Úc Khanh cùng tất cả mọi người nhìn lên động Hoang Phế, chờ đợi thời cơ. Từ Trúc đi từ Mạch tới, bọn họ cũng rất lo cho Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt.

Tất cả đều đứng tại quảng trường Trường Lưu, thời cơ vừa chín muồi, toàn bộ lập tức xuất hồn hướng về phía lỗ hồng, Đông Phương Úc Khanh dẫn binh lính hộ pháp, vây bọn họ vào trung tâm để canh giữ.

Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch đứng giữa trời, hợp lực làm phép với lỗ hồng, Đông Phương Úc Khanh ở đằng sau, chờ cơ hội để hành động, anh chàng thấy động Hoang Phế vừa mở bèn tranh thủ lúc cả hai không chú ý rồi lên phi vào. Sát Thiên Mạch cả kinh, hắn cũng vội thu hồi pháp lực xong bay vào, Bạch Tử Họa phát ổng tay áo cũng bám theo.

Thiên Xuân Thu đang làm phép nhưng trong lòng lại thầm tính kế, hừ, nhất định ta phải đoạt được Hồng Hoang, chỉ có như vậy, thiên hạ này mới là của ta!

Trong bí cảnh tại động Hoang Phế, Thiều Nguyệt tĩnh tọa nhập định, lúc Hoa Thiên Cốt dẫn Niết về thì thấy Thiều Nguyệt đang vận công tu dưỡng, nàng liền bỏ rơi Niết, lảng lảng đi tới ngồi bên Thiều Nguyệt. Niết còn suy nghĩ về bộ kiếm pháp Hoa Thiên Cốt mới dạy mình nên vừa thấy Hoa Thiên Cốt bỏ đi đã tự động ngồi dưới gốc cổ thụ tiếp tục ngẫm nghĩ.

Hoa Thiên Cốt chống cằm, ngơ ngác ngồi ngắm khuôn mặt Thiều Nguyệt, nàng lại bật cười si ngốc, thật muốn mãi mãi có thể ngắm sur tôn như vậy, có thể chăm sóc ở bên người sur tôn.

Niết vừa mới luyện xong một chiêu bèn quay đầu cao hứng gọi, "Tỷ tỷ..." Cậu thấy Hoa Thiên Cốt đang nhìn Thiều Nguyệt, cười rất chi là... ừm, hẳn là hạnh phúc, hơn nữa nàng còn nâng tay lau chút mồ hôi đọng trên trán thay Thiều Nguyệt, động tác dịu dàng lại vô cùng cẩn thận, như rất sợ sẽ quấy rầy Thiều Nguyệt vậy.

Bấy giờ Thiều Nguyệt mở mắt, cô nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, tay Hoa Thiên Cốt ngừng cử động, song ngay sau đó nàng lại mỉm cười, để lộ hai cái má lúm đồng tiền, tay lại tiếp tục hoạt động. Thiều Nguyệt cũng không ngăn nàng, cô mặc cho Hoa Thiên Cốt giúp mình lau mồ hôi, nở nụ cười đầm đìa, trong mắt hai người hiện tại chỉ có nhau, tựa hồ như cả đất trời này, không ai, không việc gì có thể ảnh hưởng đến bọn họ.

Niết nhấp nháy mắt, tuy cậu không hiểu nổi bầu không khí vi diệu giữa hai vị tỷ tỷ, nhưng cậu biết bây giờ mình không nên làm phiền hai người, thế là cậu gãi đầu xong tiếp tục luyện kiếm.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt vẫn còn thay mình lau mồ hôi, hình như cô mà không nói gì thì Hoa Thiên Cốt vẫn sẽ lau mãi mãi, Thiều Nguyệt bèn bắt lấy tay Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt khá là bất đắc dĩ, "Được rồi, Tiểu Cốt."

"À? Vâng..." Mặt Hoa Thiên Cốt đỏ ửng, nàng cúi đầu có chút buồn bã, thế nên cũng đành bỏ tay xuống, nhưng Thiều Nguyệt lại chưa buông tay nàng khiến nàng mừng thầm, nàng nắm thật chặt lấy tay Thiều Nguyệt, ngẩng đầu cười cười với cô. Thiều Nguyệt cũng mỉm cười lại, cô thấy Niết đang luyện kiếm dưới tàng cây thì không khỏi thở dài, "Nếu Niết có thể mãi mãi đơn thuần như vậy thì thật tốt biết bao."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, Niết thực giống như một đứa bé nhỏ tuổi, nó sợ cô đơn, cũng không có tâm hại người, nhưng Hồng Hoang lại ở trên người đệ ấy, ra ngoài chắc chắn đệ ấy sẽ bị người đời tranh giành, đến lúc đó, con lo đệ ấy sẽ bị tổn thương."

"Ừ, chúng ta không thể ở đây suốt đời được, dù gì cũng sẽ phải ra ngoài đối mặt với những con người khao khát Hồng Hoang, nếu có thể bảo hộ nó chu toàn thì đương nhiên rất tốt, chỉ sợ..." Thiều Nguyệt cau mày, lo lắng nói.

Hoa Thiên Cốt không nỡ nhìn Thiều Nguyệt cau mày, nàng duỗi tay nhẹ nhàng xoa nắn mi tâm Thiều Nguyệt, "Sur tôn à, người đừng cau mày, Tiểu Cốt sẽ nghĩ cách cùng người mà."

Thiều Nguyệt nhoen miệng cười, "Được, vậy nghe theo lời Tiểu Cốt đi."

Hoa Thiên Cốt bật cười, nàng liếc thấy Niết đang luyện kiếm bèn nói sang chuyện khác, "Sur tôn, người thử kiếm pháp của con một chút đi."

"Được." Thiều Nguyệt gật đầu.

Lúc Niết đang khổ não nghĩ xem nên hạ một chiêu như thế nào thì chợt nghe thấy tiếng leng keng của kiếm vang lên sau lưng, cậu quay đầu lại, thấy Thiều Nguyệt đang giao thủ với Hoa Thiên Cốt trên không, cậu chạy lại gần, ngửa đầu hưng phấn theo dõi.

Hai người vừa tiếp đất, Thiều Nguyệt hài lòng gật đầu, "Tiểu Cốt, kiếm pháp của con đã tinh luyện hơn nhiều rồi, chỉ cần thêm chút tu vi nội lực là sẽ có thể phát huy toàn bộ năng lực thật sự của Thanh Tuyền."

Hoa Thiên Cốt trở tay, áp thanh kiếm về phía sau lưng rồi vui vẻ tiến tới bên Thiều Nguyệt, "Sur tôn ơi..."

Niết nhao nhao muốn thử, "Tiên nữ tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ, đệ cũng muốn!"

"Ồ?" Thiều Nguyệt thấy Niết hào hứng như vậy thì gật đầu, "Được, tới đây đi."

Niết mừng rỡ nâng kiếm xông tới, Thiều Nguyệt nhắc Kinh Lôi lên, roẹt, hai thanh kiếm lướt qua nhau, Niết ngẩn người, thanh kiếm kia...

Thiều Nguyệt xoay người lại đâm về phía Niết, còn Niết lại chỉ ngơ ngác đứng bất động, mắt thấy Kinh Lôi sắp đâm trúng cậu, Thiều Nguyệt mãi mốt thu hồi thế kiếm, thắc mắc, "Niết, con làm sao thế?"

Một nhát kiếm ban nãy của Thiều Nguyệt vừa kết thúc thì tâm trí Niết đột nhiên xuất hiện hình ảnh một người đàn ông cầm thanh kiếm sở hữu sắc sảo đâm cậu, đầu cậu đau nhức, còn Hồng Hoang trong cậu lại bắt đầu hồi phục.

Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt nhận ra Niết bất thường, mới vừa tiến thêm một bước, đã thấy tự dung Niết ngửa đầu lên trời hét to, hai tay cậu đang rộng, một luồng linh lực mạnh mẽ thoát khỏi người cậu, đẩy lùi Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt về mấy bước, con người cậu cũng dần chuyển sang màu đỏ, tóc tung bay theo gió, mặt mũi trở nên lạnh lùng cùng ngang ngược.

Thiều Nguyệt nắm chặt lấy tay Hoa Thiên Cốt, hai người cố đứng vững, không hiểu nhìn về phía Niết. Song vừa trông thấy vẻ bề ngoài của Niết lúc này, Thiều Nguyệt lập tức thấm hoảng sợ, đây không phải dáng vẻ của Niết mà cô biết, mà đây là dáng vẻ của Yêu Thần trong giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Phong Ấn

Đồng Phương Úc Khanh tiến vào động Hoang Phế xong bắt đầu đi tìm Hoa Thiên Cốt, "Cốt Đầu ơi, Cốt Đầu..." Nhưng chẳng thấy nàng đâu, Đồng Phương Úc Khanh bắt đầu trở nên sốt ruột.

Bạch Tử Họa đi vào sau cũng tìm Thiều Nguyệt khắp nơi, chàng lo Thiều Nguyệt lại không tiếc thân mình để hy sinh cho Hoa Thiên Cốt. Còn Sát Thiên Mạch vừa vượt qua lỗ hồng là bắt đầu dính phải ảo ảnh, trong đó chứa những hồi ức về hắn và Lưu Hạ, nghe thấy câu nói cuối cùng của Lưu Hạ trước

khi nàng chết, Sát Thiên Mạch càng áy náy hơn, mãi vẫn chưa thoát ra được.

"Niết..." Hoa Thiên Cốt thấy Niết đột nhiên thay đổi bèn lo lắng gọi cậu.

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt vội giữ Hoa Thiên Cốt lại, lắc đầu với nàng, ai dè đúng lúc ấy, Kinh Lôi trên tay Thiệu Nguyệt bắt đầu chấn động, sau đó tự động phi thẳng về phía Niết.

"Sur tôn..." Hoa Thiên Cốt sợ hãi, sau đó nàng cũng phi thân đi muốn níu Thiệu Nguyệt lại, song tốc độ của Kinh Lôi quá nhanh.

Thiệu Nguyệt dùng lực hòng ngăn cản Kinh Lôi nhưng không thể không chế nổi thanh kiếm, cô cảm thấy hoảng hốt, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Hồng Hoang trong người Niết đã khôi phục, ký ức thời thượng cổ cũng thức tỉnh, cậu mở mắt ra liền trông thấy Thiệu Nguyệt cầm Kinh Lôi đâm về phía mình, thật chẳng khác nào lúc Lôi Hạo cầm thanh kiếm sấm rền kia muốn giết cậu vậy.

Ánh mắt Niết trở nên đau thương, trái tim buồn bã, cậu lấy tay không đỡ lấy Kinh Lôi, lảo đảo, "Hạo à, dù huynh không có ở đây, thanh kiếm của huynh vẫn muốn đưa ta vào chỗ chết, chẳng lẽ đó chính là tâm nguyện của huynh hay sao?" 1

Thiệu Nguyệt ngăn người, Niết đánh văng Thiệu Nguyệt đi. Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt bị gạt lùi lại bèn vội xoay người dang tay ra đón, song nàng lại bị một lực hấp dẫn ập vào sau lưng, cuối cùng lại bị hút về phía Niết.

Thiệu Nguyệt vất vả lắm mới đứng vững được, cô vừa ngẩng lên đã thấy Niết bắt Hoa Thiên Cốt, "Niết, ngươi muốn làm gì?"

Niết nhìn vẻ sốt sắng của Thiệu Nguyệt, chợt nhớ lại cảnh Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi thay cô, sau đó cậu bật cười, "Xem ra cô ta rất quan trọng đối với ngươi nhỉ."

Thiệu Nguyệt nhủ thầm, "May buông Tiểu Cốt ra!" Dứt lời, cô nâng Kinh Lôi lên, chuẩn bị tấn công.

Niết vừa thấy Kinh Lôi, ánh mắt đã tối sầm lại, "Tại sao thanh Lôi Minh lại ở trong tay ngươi?"

"Lôi Minh ư?" Thiệu Nguyệt nghiêng đầu nhìn thanh kiếm trên tay, "Ý ngươi là Kinh Lôi?" Xong cô nhìn Niết, "Ta không biết, lúc ta tỉnh dậy, nó đã ở bên cạnh ta rồi."

"À, thì ra là vậy..." Niết đau lòng, huynh không tiếc để Lôi Minh đổi chủ, cũng phải giết cho bằng được ta sao? Nhưng ta sẽ chẳng bao giờ để huynh toại nguyện đâu!

Ngay sau đó, Niết đánh một chưởng đằng sau Hoa Thiên Cốt, truyền hết Hồng Hoang vào người nàng. Thiệu Nguyệt cả kinh, "Niết, ngươi định làm gì Tiểu Cốt vậy?"

"Ha ha ha..." Niết cười vang, cậu vô cùng hứng thú muốn theo dõi Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt, "Ta muốn thử xem, cũng cùng một câu chuyện giống như chúng ta thuở ban đầu, thế nhưng lần này kết cục sẽ ra sao đây?!" Dứt lời, tốc độ truyền lại tăng thêm.

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt chém về phía Niết, song đột nhiên Kinh Lôi lại đổi hướng, nhắm thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Thiệu Nguyệt sợ hãi, cô vội thu lại thế kiếm, nhưng Kinh Lôi dường như không còn nghe theo sự chỉ huy của cô nữa, nó vẫn tiếp tục nhắm đánh Hoa Thiên Cốt, hai tay Thiệu Nguyệt giữ chặt lấy Kinh Lôi, song cô vẫn bị nó kéo đi. Mắt thấy mình đang ngày càng tiến đến gần Hoa Thiên Cốt, tự dưng Thiệu Nguyệt hết to, hai tay ném thật mạnh Kinh Lôi về đằng sau, Kinh Lôi thuận thế cắm thực sâu vào một thân cây khô.

Thiệu Nguyệt vừa thở lấy hơi thì Kinh Lôi lại bắt đầu rục rịch, nó tự rút ra khỏi thân cây, bay về phía bên này. Thiệu Nguyệt vận công ngăn thanh kiếm, bởi vì vốn dĩ sức mạnh của cô tương liên với Kinh Lôi nên song phương mới giằng co chốc lát đã va chạm phát ra một luồng linh lực khủng khiếp, Thiệu Nguyệt che ngực lùi liên tiếp về đằng sau.

"Sur tôn!" Hoa Thiên Cốt lo lắng, nàng giãy dụa định thoát khỏi sự khống chế của Niết nhưng chỉ phí công. "Niết, đệ mau thả ta ra, chẳng lẽ đệ không nghe lời tỷ tỷ bảo hay sao?"

Niết không nhúc nhích, cậu xít lại gần Hoa Thiên Cốt, nói khẽ, "Chả nhẽ tỷ không muốn biết tỷ quan trọng tới đâu trong lòng cô ta hay sao? Tỷ không muốn biết giữa tỷ và Hồng Hoang, cô ta sẽ lựa chọn như thế nào ư?"

"Không, ta muốn biết lắm." Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt không chớp mắt, thấy người vì mình mà không ngừng chống lại Kinh Lôi, ánh mắt Hoa Thiên Cốt cũng dần trở nên kiên định, "Nhưng ta không bao giờ muốn sư tôn bị thương, nếu tất cả những thứ ấy gây tổn hại cho sư tôn, vậy thì ta không cần biết nữa!"

Niết nở nụ cười sảo bì, Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt che ngực, nàng biết cô bị thương thì càng kịch liệt phản kháng Niết, Niết lắc đầu, "Vô ích thôi, tỷ từ bỏ đi."

Hoa Thiên Cốt không đáp, nàng tiếp tục phản kháng, Thiệu Nguyệt che ngực cố gắng đứng vững, Kinh Lôi đã xông tới, cô mãi một đứng thẳng người lên, dang rộng hai tay, chắn trước Hoa Thiên Cốt.

"Sur tôn!" Hoa Thiên Cốt tròn mắt, Kinh Lôi sắp đâm đến rồi, con người Hoa Thiên Cốt vụt sáng, thân là kiếp sau của thần Nữ Oa, sức mạnh của nàng

đột nhiên bùng phát, gây chấn động cho Niết ở đằng sau, toàn thân phát sáng, Hoa Thiên Cốt đột nhiên xuất hiện trước mặt Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt thảm cả kinh, cô vội ôm lấy Hoa Thiên Cốt, xoay người lại, đưa lưng về phía Kinh Lôi. Chỉ nghe phập một cái, âm thanh kiếm xuyên qua thân thể, Thiệu Nguyệt bật rên đầy đau đớn.

Hoa Thiên Cốt kịp thời phản ứng, nằng hết lên, "Su tôn!" Nàng giữ lấy hai tay Thiệu Nguyệt, muốn kiểm tra vết thương sau lưng cô, nhưng Thiệu Nguyệt lại một tay đẩy nàng ra, Hoa Thiên Cốt lao đảo lùi lại.

"Tiểu Cốt, dừng lại đây!" Thiệu Nguyệt hô, cô cảm giác dù cho Kinh Lôi có đâm thủng thân thể mình thì cũng sẽ không bỏ cuộc, nó vẫn muốn tấn công Hoa Thiên Cốt, cho nên cô mới phải đẩy Hoa Thiên Cốt đi.

"Su tôn!" Hoa Thiên Cốt ngăn người, ánh mắt Thiệu Nguyệt như muốn bảo nàng dừng lại đây.

Kinh Lôi đâm vào vai phải cô song vẫn không ngừng tiến tới, khi đã xuyên qua bả vai, Thiệu Nguyệt dùng tay phải nắm chặt lấy mũi kiếm, thế nhưng ngay cả lòng bàn tay cũng bị Kiếm đâm nát, máu tuôn không ngừng, song cô vẫn cố gắng ngăn Kinh Lôi lại.

"Kinh Lôi!" Thiệu Nguyệt lắc lắc, nói với vẻ lạnh nhạt, "Tao không quan tâm chủ nhân trước của mày là ai, nhưng mà nếu mày dám động đến Tiểu Cốt, thế thì mày đừng có coi tao là chủ nhân của mày nữa!!!"

Đột nhiên Kinh Lôi dừng hẳn lại, tựa như nó cuối cùng cũng đã tỉnh táo, biết mình đã khiến chủ nhân bị thương, Kinh Lôi lập tức hóa thành một luồng ánh sáng màu bạc, biến mất khỏi vết thương của Thiệu Nguyệt, rơi xuống đất phát ra tiếng kêu leng keng.

Thiệu Nguyệt thấy Kinh Lôi không phát rõ nữa thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó suy yếu đổ rạp về phía trước. Hoa Thiên Cốt mãi mót lao đến đỡ lấy cô, hộc mắt đỏ ửng, nằng nức nở, "Su tôn ơi, su tôn, thật xin lỗi, cũng tại Tiểu Cốt nên su tôn mới bị thương."

Thiệu Nguyệt bật cười yếu ớt, cô nâng tay định nhẹ xoa má nàng, đến khi nhìn thấy máu trên tay mình, cô lại dừng lại, buông xuống. Hoa Thiên Cốt nhận ra ý định của Thiệu Nguyệt, nàng vội nắm lấy tay phải cô, dịu dàng đặt bên gương mặt mình như rất sợ sẽ làm đau tay của Thiệu Nguyệt, "Su tôn à..."

"Tiểu Cốt, tay ta..." Thiệu Nguyệt muốn gỡ tay ra.

Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng giữ lấy tay Thiệu Nguyệt, cho dù trên mặt mình dính đầy máu, thế nhưng nàng không hề quan tâm, nàng lắc đầu lia lịa, "Su tôn, Tiểu Cốt không để ý, không để ý..." nói xong, khóe mắt đã ươn ướt.

Thiệu Nguyệt an ủi, "Tiểu Cốt đừng khóc, vì su không sao hết, chỉ cần dưỡng sức vài ngày là khỏe."

Hoa Thiên Cốt cắn môi dưới, nàng biết Thiệu Nguyệt chỉ đang an ủi mình, nàng bèn gật đầu, ôm lấy Thiệu Nguyệt càng chặt hơn. Cảnh tượng ấy lọt vào trong mắt Niết, khiến cậu vô cùng xúc động, nếu ban đầu cậu và Hạo có một nửa dũng khí hết mình vì đối phương như hai người thì có lẽ sẽ không phải đi đến kết cục này. Song cậu cũng hiểu, dù sao thì Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cũng không phải bọn họ, mối ràng buộc của hai người đã vượt qua hết thảy mọi chuyện trên thế gian, có lẽ hai người sẽ có một cái kết tốt đẹp hơn bọn họ.

"Niết..." Thanh âm mệt mỏi của Thiệu Nguyệt vang lên, cắt đứt dòng trầm tư của Niết, cậu tiến lại gần, ngồi xổm xuống, thật hâm mộ các nàng, "Cái gì?"

"Làm thế nào... để phong ấn.. Hồng Hoang... trong cơ thể... Tiểu Cốt?" Thiệu Nguyệt nói đứt quãng, cô bây giờ đang gắng gượng để mình không bất tỉnh.

"Su tôn..." Hoa Thiên Cốt lo lắng.

Niết suy nghĩ rồi đáp, "Người phải biết, ta từng bị thần lực phong ấn."

"Ý người... là... Thần Khí?" Thiệu Nguyệt cau mày.

Niết gật đầu, "Dĩ nhiên không cần thiết phải là toàn bộ Thần Khí, nếu không Tiểu Cốt của người cũng sẽ giống ta mất, bị phong ấn trăm ngàn năm tại đây."

Thiệu Nguyệt lắc đầu, "Ta không... không muốn phong ấn Tiểu Cốt, mà là... phong ấn Hồng Hoang... trong cơ thể con bé, không thể... để cho kẻ khác... phát hiện ra... con bé sở hữu Hồng Hoang..."

"Ồi," Niết lắc đầu cười khò, "Đến nước này rồi mà người vẫn còn bảo hộ tỷ ấy chu toàn tới vậy?"

"Dĩ, dĩ nhiên, nhưng bây giờ... ta không thể bảo hộ Tiểu Cốt," Thiệu Nguyệt ngược lên nhìn Hoa Thiên Cốt, "Phải phong ấn... trước khi... sư huynh tới..." Dứt lời, Thiệu Nguyệt đứng dậy.

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy Thiệu Nguyệt, không để cho cô cử động, "Su tôn, người đừng nhúc nhích, thương tích trên người người..."

Bây giờ một luồng ánh sáng hồng thoáng qua, thanh Mẫn Sinh xuất hiện bên cạnh Kinh Lôi, Niết kinh ngạc, "Mẫn Sinh ư?"

Sau đó cậu như sáng tỏ, "Xem ra người không phải tự mình động thủ đâu."

Trên đường Bạch Tử Họa tìm Thiều Nguyệt chàng trông thấy một vệt sáng hồng lao về phía trước, chàng dừng lại một lát rồi vội vàng phi thân đuổi theo, phía trước đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng đỏ rực. Bạch Tử Họa mãi một giờ giữ thăng bằng, đợi đến khi luồng sáng kia biến mất, chàng lập tức tiến lên, phát hiện ra Thiều Nguyệt một thân loang lổ bao nhiêu là máu đang nằm trong ngực Hoa Thiên Cốt, bên cạnh hai người còn có một cậu trang tóc đen áo trắng.

Bạch Tử Họa tiếp đất, chàng lo lắng gọi, "Tiểu Nguyệt!"

Hoa Thiên Cốt ôm thật chặt lấy Thiều Nguyệt, tựa như hết thấy mọi thứ xung quanh đều không hề ảnh hưởng đến nàng. Bạch Tử Họa đi tới, nhìn thấy Kinh Lôi nằm trên đất cũng dính đầy máu, chàng cau mày ngồi xổm xuống, kiểm tra vết thương trên người Thiều Nguyệt, sau đó cả kinh, vì sao trông nó như bị Kinh Lôi gây ra vậy?

"Cốt Đầu ơi!" Đông Phương Úc Khanh cũng chạy theo luồng sáng ban nãy, anh chàng thấy trên người Hoa Thiên Cốt có máu nên cuống cuồng kiểm tra, "Cốt Đầu ơi, nàng bị thương à? Thương ở đâu vậy?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Không phải của ta, đây là máu của sư tôn."

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc chốc lát mới nhìn thấy Thiều Nguyệt đang nằm trong vòng tay Hoa Thiên Cốt, anh chàng tỏ vẻ kinh ngạc, "Kiểm tôn, người..."

"Sư tôn... vì cứu ta..." Hoa Thiên Cốt đau lòng vô cùng.

Bạch Tử Họa vừa nghe đã nghĩ, quả nhiên là thế, chàng vung tay đánh văng Hoa Thiên Cốt đi, đưa tay tiếp nhận lấy Thiều Nguyệt, Đông Phương Úc Khanh vội đỡ Hoa Thiên Cốt, giận dữ nói, "Bạch Tử Họa! Người làm gì vậy?"

"Hoa Thiên Cốt, người không phải là đệ tử Trường Lưu nữa rồi," Sắc mặt Bạch Tử Họa hết sức lạnh lùng, "Dị Hủ Quân, ta từng nói, nếu người dám làm ra loại chuyện trái với đạo Trời, ta tuyệt đối sẽ không nương tay."

"Hừ!" Đông Phương Úc Khanh tỏ vẻ khinh thường, "Đúng, cho tới tận bây giờ người chưa từng sai, ngay cả hai mươi năm trước, khi các người giết cha ta, các người cũng không sai!"

"Đúng là đúng, sai là sai, hai mươi năm trước ta không sai, bây giờ vẫn vậy, nếu Hoa Thiên Cốt đã làm sai, thế thì nhất định nó phải bị trừng phạt." Mặt Bạch Tử Họa không hề biến sắc.

"Dị Hủ Quân ư?" Hoa Thiên Cốt chậm rãi quay sang nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương, sao Tôn thượng lại gọi huynh là Dị Hủ Quân?"

"Cốt Đầu a..." Đông Phương Úc Khanh tránh né, anh chàng không biết nên giải thích như thế nào.

Bấy giờ Sát Thiên Mạch cũng chạy tới, hắn vừa thoát khỏi ảo ảnh đã mau mắn đi tìm Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, hắn tiếp đất, lo lắng hét lên, "Tiều Nguyệt, bé con!"

Khi nhìn thấy tình trạng của Thiều Nguyệt, Sát Thiên Mạch giận dữ quát với Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa, người đã làm gì Thiều Nguyệt với bé con, hả?"

"Liên quan gì tới người?" Bạch Tử Họa đáp, Sát Thiên Mạch nổi cơn thịnh nộ, đưa tay đánh về phía Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt vội lên tiếng, "Sát tỷ tỷ, muội không sao hết, Tôn thượng, ngài đừng đánh với Sát tỷ tỷ, bây giờ cứu sư tôn là quan trọng nhất!"

Lúc này Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch mới thu hồi pháp lực, Niết tới sau lưng Hoa Thiên Cốt, "Tỷ tỷ, bọn họ muốn làm gì vậy, bọn họ định đưa tiên nữ tỷ tỷ đi đâu thế?"

Sự chú ý của mọi người giờ đây mới đặt lên Niết, Hoa Thiên Cốt trấn an, "Niết, không sao đâu, bọn họ tới để cứu sư tôn." Hoa Thiên Cốt nhớ ban nãy Niết mượn sức mạnh của Mẫn Sinh và Kinh Lôi để phong ấn Hồng Hoang trong người nàng, sau đó lập tức trở lại làm một Niết mơ mơ hồ hồ.

Niết gật đầu, Bạch Tử Họa nhìn Niết, "Hồng Hoang ở trên người người?"

Niết sợ hãi nấp đằng sau Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vừa định đáp Hồng Hoang ở trên người mình thì chợt nhớ ra lời dặn dò của sư tôn trước khi người hôn mê.

"Tiều Cốt, đừng cho ai biết Hồng Hoang ở trên người con, nếu con chưa đủ mạnh mẽ thì đừng tùy tiện sử dụng Hồng Hoang trong cơ thể." Thiều Nguyệt nắm chặt lấy tay Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt nghiêm túc. Hoa Thiên Cốt gật đầu, bây giờ Thiều Nguyệt mới an tâm.

Làm sao đây? Sư tôn đã bảo mình không được nói ra, thế Niết thì sao? Ngay tại thời điểm Hoa Thiên Cốt khổ sở suy nghĩ, Niết đã thò đầu ra đáp, "Không sai, tỷ tỷ nói, đó là sức mạnh để cứu giúp con người! Tiên nữ tỷ tỷ còn nói, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, sức mạnh của ta có thể cứu giúp được rất nhiều người!"

Bạch Tử Họa, Sát Thiên Mạch và Đông Phương Úc Khanh cùng kinh ngạc nhìn Niết, ai cũng không ngờ Hồng Hoang lại ẩn trong một con người như vậy, còn tiên nữ tỷ tỷ trong miệng Niết, Bạch Tử Họa có thể hiểu đó là Thiều Nguyệt. Chàng cúi đầu nhìn Thiều Nguyệt bên ngực, giống như ban đầu lúc con bé biết đến kiếp sinh tử vậy, Thiều Nguyệt luôn đi ngược đường với người khác, mọi người cho rằng phải giết, con bé lại khẳng khái muốn cứu.

Bạch Tử Họa khẽ lắc đầu, nếu đó là điều muội mong muốn, thế thì ta sẽ không làm khó hấn, nhưng Hoa Thiên Cốt... Bạch Tử Họa nhìn về phía nàng, ta sẽ không giết nó, song nó tuyệt đối không thể ở lại bên muội!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tiên Lao

Trên quảng trường Trường Lưu, mọi người còn đang cầm cự để truyền pháp lực vào động Hoang Phế, Doãn Hồng Uyên quay sang nói với Ma Nghiêm đứng bên cạnh, "Thế tôn, lỗ hồng sắp khép kín lại rồi, chúng ta..."

Ma Nghiêm lập tức gạt phẳng, "Không được, Tử Họa còn ở trong đó, nhất định chúng ta phải chờ Tử Họa ra, huống chi Sát Thiên Mạch vẫn còn trong động Hoang Phế, tuyệt đối không thể để đám người của điện Thất Sát cướp được Hồng Hoang!"

Doãn Hồng Uyên thấy cũng có lý nên tiếp tục làm phép. Đường Bảo đằng sau bọn họ buồn bã nghĩ thầm, Cốt Đầu ơi, Kiếm tôn ơi, hai người nhất định phải tai qua nạn khỏi đây!

Nghê Mạn Thiên cũng lo lắng dõi theo động Hoang Phế, Tử Trúc và Tử Mạch vô cùng lo cho Thiệu Nguyệt với Hoa Thiên Cốt. Bấy giờ Thiệu Xuân Thu nghiêng đầu bảo Bàn Nhược Hoa, "Thánh quân vẫn chưa ra, ta vào trong xem thử đây." Dứt lời gã bật dậy, chuẩn bị phi thân. Bỗng dưng có mấy bóng người rời khỏi lỗ hồng, đợi đến khi bọn họ tiếp đất, mọi người mới thấy rõ đó là mấy người đám Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa bế Thiệu Nguyệt một thân dính đầy máu, lũ đệ tử lập tức nhón nháo cả lên, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm đồng thời hét hoảng, "(Tiểu) sư muội làm sao vậy?"

"Kiếm tôn!" Nghê Mạn Thiên cùng những đệ tử khác lo lắng.

"Chủ nhân!" Tử Mạch trông thấy bộ dạng kia của Thiệu Nguyệt thì trở nên sốt ruột.

Bạch Tử Họa cúi xuống nhìn Thiệu Nguyệt, chẳng nhẹ lắc đầu, "Tiểu Nguyệt không sao, con bé chỉ đang hôn mê tạm thời mà thôi, ta đã truyền cho tiên lực cho muội ấy rồi, các người không cần lo lắng."

Bấy giờ hết thấy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn Niết, "Các vị, ta đã bắt được kẻ sở hữu Hồng Hoang năm xưa, và cả Hoa Thiên Cốt..."

Hai tay Hoa Thiên Cốt bị trói bởi pháp lực của Bạch Tử Họa, nàng tự biết mình đã gây họa lớn nên chỉ cúi đầu chờ đợi sự trừng phạt đến từ Bạch Tử Họa.

"Con bé đánh cắp Thần Khí, khiến Hồng Hoang tái thế, hiện tại ta sẽ nhốt nó vào tiên lao chờ xét xử, chắc chắn sẽ cho cả thiên hạ một câu trả lời."

"Bạch Tử Họa!" Sát Thiên Mạch chỉ tay về phía chàng, "Bé con không còn là đệ tử của Trường Lưu nữa, ngươi có tư cách gì để bắt nhốt con bé hả?"

"Nhưng nó xuất thân từ Trường Lưu chúng ta, tất nhiên phải do đích thân Trường Lưu thẩm vấn rồi." Bạch Tử Họa đáp với vẻ lạnh lùng.

"Không ngờ Hồng Hoang lại ẩn nấp trong một người như vậy." Doãn Hồng Uyên quan sát Niết, những Chương môn khác cũng tỏ vẻ khó tin.

Niết tới bên người Hoa Thiên Cốt, hoảng sợ nói, "Tỷ tỷ..." Hoa Thiên Cốt bèn lắc đầu ý bảo không sao đâu.

"Bạch Tử Họa! Ngươi mau thả họ ra, nếu không hôm nay trong số các người, đừng ai mong được sống tiếp!" Sát Thiên Mạch tức giận.

Hoa Thiên Cốt vội tiến đến, "Tỷ tỷ, muội xin tỷ, đừng làm tổn thương người vô tội vì muội."

"Bé còn à, hôm nay Thiệu Nguyệt đã bị thương nặng dẫn tới hôn mê bất tỉnh rồi, nếu như bé để bị bọn chúng mang đi thì sẽ không còn cơ hội sống đâu, huống chi cũng không phải chỉ bởi vì mình bé, mà còn vì Hồng Hoang nữa, ta phải kết thúc tất cả với Bạch Tử Họa!" Sát Thiên Mạch nhìn chăm chăm Bạch Tử Họa.

"Quá đổi ngạo mạn!" Ma Nghiêm đi ra, "Đây há có phải chỗ cho ngươi hỗn xược, đệ tử nghe lệnh!"

"Dạ!"

"Ngàn vạn lần không được để Thất Sát cướp đoạt Hồng Hoang!" Ma Nghiêm ra lệnh.

"Dạ!" Đám đệ tử lập tức bày tư thế phòng ngự.

"Tỷ tỷ, Tôn thượng, ta xin hai người, hai người hãy dừng lại đi, tất cả đều là lỗi của ta, các người đừng đánh nhau nữa, nếu sư tôn đang tỉnh táo thì hẳn người không hề mong muốn phải trông thấy cảnh tượng này đâu." Hoa Thiên Cốt buồn bã khuyên nhủ.

Sát Thiên Mạch nhìn Thiệu Nguyệt đang nằm trong vòng tay Bạch Tử Họa, hần nhắm mắt hít một hơi thật sâu để con thịnh nộ lắng xuống, sau đó mới cảnh cáo, "Bạch Tử Họa, hôm nay ta có thể buông tha cho Hồng Hoang, nhưng nó không có nghĩa là ta sợ ngươi, ta chỉ đang tuân thủ cam kết giữa ta và Thiệu Nguyệt, chỉ cần ngày nào mà cô ấy còn ở Trường Lưu, thì ngày đó ta với Trường Lưu không phải kẻ địch. Tuy nhiên, nếu ngươi dám bắt nạt bé con, ta nhất định sẽ liều mạng cùng ngươi!"

Bạch Tử Họa đảo mắt nhìn Thiệu Nguyệt, Sát Thiên Mạch xoay người, phát ổng tay áo, "Chúng ta đi!"

"Thánh quân..." Thiệu Xuân Thu không cam tâm nhìn đám người Bạch Tử Họa, xong đành bức bối bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt đi về phía Bạch Tử Họa, nàng nhìn Thiệu Nguyệt ở bên ngực chàng, "Tôn thượng, ngài nhất định phải cứu sư tôn đấy, con sẽ chấp nhận tất cả các hình phạt của ngài."

Bạch Tử Họa xoay người định rời đi, song Mạnh Huyền Lăng lại gọi lại chàng, "Tôn thượng ơi!"

Bạch Tử Họa ngoảnh mặt lại, "Bệ hạ không cần nói nữa, ngài có vương pháp, Trường Lưu có môn quy, Tam Tôn sẽ xét hỏi kỹ lưỡng, ta sẽ dùng môn quy của Trường Lưu để xử trí vụ này."

"Tôn thượng à, dù Thiên Cốt đã phạm phải lỗi tày trời đi chăng nữa, nhưng muội ấy hẳn có lý do của muội ấy, nếu Hồng Hoang đã bị ngăn cản rồi thì xin Tôn thượng nhẹ tay cho!" Mạnh Huyền Lăng lên tiếng.

"Đúng đấy, Tôn thượng ơi, chắc chắn Thiên Cốt có nỗi khổ riêng." Kinh Thủy phụ họa.

Bạch Tử Họa nghiêm mặt đáp, "Bệ hạ, thế tục của quy củ của thế tục, chuyện các phái không cần các người nhúng tay."

Vân Ân vội chạy tới, "Tôn thượng dừng bước, Tôn thượng, Thiên Cốt là Chương môn của Thục Sơn chúng ta."

"Con bé cũng là đồ đệ của Thiệu Nguyệt, là người xuất thân từ điện Tuyệt Tình của ta, ta phải cho thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng!" Bạch Tử Họa nói một cách vô tình.

"Vân Ân, xử lý tốt việc trong môn phái nhé, Thục Sơn xin giao cho huynh." Hoa Thiên Cốt dặn dò Vân Ân.

"Chương môn..." Vân Ân lo lắng.

"Huynh phải đồng ý với ta, dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, tất cả đều do ta cam tâm tình nguyện, không liên quan dính dáng gì tới người trong Thục Sơn hết!" Hoa Thiên Cốt ra lệnh với tư cách Chương môn.

"Dạ!" Vân Ân đành đáp ứng.

Hoa Thiên Cốt quay lại nhìn Mạnh Huyền Lăng và Kinh Thủy, nàng mỉm cười gật đầu, Nghê Mạn Thiên tiến đến, "Tôn thượng, Thiên Cốt cướp đoạt Thần Khí là vì..."

"Vết thương của Tiểu Nguyệt hiện đang cần được chữa trị," Đột nhiên Bạch Tử Họa nói, "Sư huynh, giao Hoa Thiên Cốt với Niết cho huynh đấy."

Ma Nghiêm gật đầu, "Yên tâm đi, Tử Họa, cứu sư muội quan trọng hơn."

Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu rồi bay về phía điện Tuyệt Tình, Nghê Mạn Thiên lại không tài nào hiểu nổi, nàng dõi theo bóng lưng Bạch Tử Họa, vì sao mỗi khi mình muốn nói ra chân tướng thì lại bị cắt ngang?

Đông Phương Úc Khanh đứng cách đó không xa, anh chàng nhìn Hoa Thiên Cốt, trong lòng áy náy thầm nhủ, Cốt Đầu à, xin đừng hận ta, những gì ta làm cũng là vì bất đắc dĩ, nàng hãy chờ ta nhé, ta sẽ làm theo cách của ta để giải quyết tất cả. Đông Phương Úc Khanh lúi ra chiếc mặt nạ của Dị Hủ Quân, anh chàng ngắm nó một lát xong vứt nó đi.

Mạnh Huyền Lăng ở lại trạm gác dưới chân núi Trường Lưu để đợi tin, thấy Mạnh Huyền Lăng bắt đầu trở nên nóng nảy, Kinh Thủy mới rót cho hắn một ly trà, "Mạnh đại ca à, Liệt tướng quân đã đi dò hỏi rồi, huynh hãy uống ngụm trà đi."

Mạnh Huyền Lăng bật cười dịu dàng, hắn nâng tách trà lên uống một ngụm, sau đó như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hắn lại vội giải thích, "Kinh Thủy ơi, nàng đừng hiểu nhầm, chỉ là ta..."

Kinh Thủy lắc đầu, nàng tới ngồi bên cạnh Mạnh Huyền Lăng, "Mạnh đại ca à, ta cũng rất lo cho Thiên Cốt và Kiếm tôn, huynh không cần phải giải thích với ta đâu."

Mạnh Huyền Lăng thở phào nhẹ nhõm, dang hai tay ôm lấy Kinh Thủy, "Ta sợ nàng hiểu nhầm, xong lại khiến nàng không vui."

Kinh Thủy cười cười, "Mạnh đại ca có suy nghĩ như thế là đủ rồi." Nàng nhắm mắt dựa vào ngực Mạnh Huyền Lăng, lắng nghe nhịp tim đập của hắn,

nàng vô cùng hạnh phúc, thật không dễ để có được phần tình cảm này, cũng may, may mà có Thiên Cốt với Kiếm tôn.

Bấy giờ Liệt Hành Vân vội vội vã vã chạy tới, gã trông thấy cảnh Mạnh Huyền Lăng và Kinh Thủy đang ôm ấp thì nhất thời sùng sốt, sau đó mới xin lỗi, "Hoàng thượng, hoàng hậu, thực không phải lúc, tại hạ xin cáo từ."

"Đợi đã," Mạnh Huyền Lăng gọi Liệt Hành Vân đầy bất đắc dĩ, "Được rồi, bây giờ là lúc nào chứ, mau thuật lại diễn biến cho ta?"

"Năm dặm xung quanh núi Trường Lưu đã bị kết giới đóng chặt, chúng ta khó mà qua nổi." Liệt Hành Vân đáp.

"Xem ra lần này Tôn thượng định làm thật rồi." Mạnh Huyền Lăng cau mày lo lắng, "Sớm biết thế, khi Tôn thượng đuổi chúng ta xuống núi, chúng ta nên dùng trăm phương ngàn kế để nán lại mới phải."

"Mạnh đại ca à, chỉ bằng chúng ta đích thân đi gặp Tôn thượng đi." Kinh Thủy đề nghị.

Mạnh Huyền Lăng cảm thấy ý kiến không tồi, hần gật đầu đồng ý, "Được, vậy chúng ta đích thân tới Trường Lưu xin bái kiến Tôn thượng!"

"Dạ vâng, Hoàng thượng, thần đi chuẩn bị ngay đây." Liệt Hành Vân chấp tay hành lễ.

Tại đại điện Trường Lưu, Bạch Tử Họa nói, "Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời."

"Tử Họa à, để nghe ta nói đi..." Ma Nghiêm tiến tới khuyên nhủ.

"Ta sẽ đích thân thăm vấn con bé, cho toàn dân thiên hạ một câu trả lời." Bạch Tử Họa bước xuống bậc thang.

"Hoa Thiên Cốt đã đánh cắp Thần Khí, thả Hồng Hoang là sự thật không thể chối cãi, chỉ riêng hai việc ấy thôi cũng đủ để lấy mạng con nhãi đó rồi, Tử Họa!" Ma Nghiêm thốt lên.

Bạch Tử Họa dừng chân, Sênh Tiêu Mặc tiến lại gần, "Chưởng môn sư huynh, đệ hiểu suy nghĩ của huynh, bây giờ các phái ở đây đang lục đục nội bộ, thêm cả điện Thất Sát, hôm nay đánh một trận cũng thấy rõ được thực lực của nhau rồi, nếu như bọn chúng cố chấp muốn cướp đoạt Hồng Hoang thì e rằng các môn phái lớn cũng sẽ đại loại, cho nên Chưởng môn sư huynh à..."

Bạch Tử Họa duỗi tay cắt ngang lời Sênh Tiêu Mặc, "Nếu Sát Thiên Mạch đã nói hần sẽ tuân thủ lời cam kết với Thiệu Nguyệt, vậy thì chắc chắn hần sẽ không tấn công Trường Lưu."

"Có thể tin lời của Sát Thiên Mạch sao?" Ma Nghiêm tức giận.

Sênh Tiêu Mặc lại vội vàng xoay người khuyên can Ma Nghiêm, "Ai da, sư huynh ơi, trước mắt tất cả mọi người, Sát Thiên Mạch đã nói ra lời cam kết với tiểu sư muội rồi mà, chắc chắn hần sẽ không hành động đâu."

Ma Nghiêm phát óng tay áo, Sênh Tiêu Mặc lại bảo Bạch Tử Họa, "Chưởng môn sư huynh, dù huynh có quyết định như thế nào thì đệ cũng ủng hộ huynh."

Lúc này, Mạnh Huyền Lăng và Kinh Thủy chạy tới, Lạc Thập Nhất gọi liên hồi, "Hoàng thượng, hoàng thượng..."

Vào đến đại điện, Lạc Thập Nhất hành lễ với Tam tôn, Mạnh Huyền Lăng nói thẳng, "Tôn thượng, hôm nay ta tham kiến với thân phận đế vương nhân giới, Hoa Thiên Cốt không phải kẻ đại gian đại ác, mong Tam tôn khai ân." Kinh Thủy đứng bên gật gù.

"Bệ hạ," Ma Nghiêm vẫy tay để Lạc Thập Nhất lui ra, "Mặc dù ngài là vua một cõi, thế nhưng chuyện của Hoa Thiên Cốt là chuyện của Trường Lưu chúng ta, ngài có là hoàng đế của nhân giới thì cũng không có quyền nhúng tay vào, xin mời về!"

"Tôn thượng, coi như nể mặt Kiếm tôn, xin ngài lượng thứ." Kinh Thủy tiến đến thỉnh cầu.

"Hừ!" Tới đây, Ma Nghiêm càng thêm tức giận, y thấy Thiệu Nguyệt lại bị thương, hơn nữa còn thương nặng đến như thế, y ảo não, y cũng thịnh nộ, "Cũng vì Hoa Thiên Cốt nên sư muội mới bị thương, con nhãi đó có tư cách gì để được lượng thứ chứ!"

"Thế tôn..." Kinh Thủy cứng họng, nàng và Mạnh Huyền Lăng trao đổi ánh mắt, Mạnh Huyền Lăng đáp, "Dù có thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng đứng về phía Thiên Cốt, Thiên Cốt đánh cắp Thần Khí nhất định là có lí do, chắc chắn ta sẽ tìm được chứng cứ chứng minh."

"Chứng cứ?" Ma Nghiêm hoài nghi, "Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài cùng một giuộc với Hoa Thiên Cốt sao?"

"Đủ rồi!" Bạch Tử Họa quát, ngăn bọn họ lại, "Ta sẽ đích thân lo vụ này, không ai được phép xía vào!" Dứt lời, chàng rời khỏi đại điện Trường Lưu.

Thiệu Nguyệt nằm trong điện Tuyệt Tình, Tử Mạch và Tử Trúc ở bên chăm sóc cô, Tử Trúc lại lo cho thân thể Tử Mạch, "Tử Mạch à, muội cùng vừa bị thương xong mà, hãy đi nghỉ ngơi đi, để Thiệu Nguyệt lại cho ta là được rồi."

Tử Mạch lắc đầu, "Chủ nhân còn thể này thì ta không yên tâm, nhưng nàng thì khác, trước lo chăm sóc cho ta, giờ lại chăm sóc chủ nhân, đã mấy ngày chưa chọn mất rồi, nàng đi nghỉ ngơi đi."

"Ôi," Từ Trúc lắc đầu thở dài, "Thiều Nguyệt bị thương nặng đến mức hôn mê bất tỉnh, Thiên Cốt sư muội lại bị bắt nhốt vào tiên lao, căn bản là ta khó có thể ngủ nổi."

Từ Mạch ngắm gương mặt say ngủ của Thiều Nguyệt, "Chủ nhân à, người nhất định phải mau chóng tỉnh dậy đi, nếu không người sẽ chẳng thể gặp lại Thiên Cốt được nữa đâu." Từ khi Từ Mạch bắt đầu có ý thức, nàng đã luôn dõi theo từng li từng tí cuộc sống của Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt tại thôn Hoa Liên, dần dà, nàng cũng hiểu tầm quan trọng của Hoa Thiên Cốt đối với Thiều Nguyệt, nàng hiểu hơn ai hết, nếu Hoa Thiên Cốt thật sự không còn ở đây... Từ Mạch nhẹ lắc đầu, nàng không dám nghĩ tiếp, bây giờ nàng chỉ hy vọng chủ nhân có thể tỉnh dậy sớm hơn một chút.

Trong tiên lao, Hoa Thiên Cốt bị giam chung với Niết, Niết thì thăm hỏi, "Tỷ tỷ ơi, Tiên nữ tỷ tỷ sẽ không sao chứ? Đệ thấy tỷ ấy dính đầy máu."

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt tối sầm lại, nàng cũng rất lo cho Thiều Nguyệt, thật muốn gặp lại người, thật muốn có thể tiếp tục ở lại bên sư tôn để chăm sóc người.

"Tôn thượng!" Đệ tử trông tiên lao cúi đầu hành lễ.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, nàng thấy Bạch Từ Họa đến một mình, chàng vung tay, "Dẫn thẳng bé đi, ta muốn nói chuyện riêng với Hoa Thiên Cốt."

"Dạ vâng, thưa Tôn thượng!" Đệ tử Trường Lưu kia mở tiên lao, đưa Niết ra ngoài.

Niết níu thật chặt cánh tay Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt hoảng sợ, "Tỷ tỷ ơi, tỷ tỷ..."

"Niết, ngoan nào," Hoa Thiên Cốt trấn an cậu, "Tỷ tỷ chỉ nói mấy câu với Tôn thượng rồi sẽ ra đón đệ." Mặc dù Niết đã truyền lại Hồng Hoang cho nàng, lại khiến Thiều Nguyệt bị thương, song đây lại là Niết ngọc ngém vô tri của trước kia, Hoa Thiên Cốt thực sự không nỡ nói nặng với cậu, nàng đành đối xử với cậu như xưa.

Niết cứ bước ba bước lại ngoảnh lại một lần cho tới tận khi khuất bóng, Bạch Từ Họa tiến vào tiên lao, Hoa Thiên Cốt quý xuống, "Tôn thượng, Tiểu Cốt tự biết nghiệp chướng nặng nề, xin nguyện gánh vác hết trách nhiệm, Tôn thượng hãy trách phạt."

Bạch Từ Họa rũ mi mắt nhìn nàng, "Lấy trộm Thần Khí là để cứu Thiều Nguyệt?" Tuy là câu nghi vấn, song Hoa Thiên Cốt vẫn nhận ra Bạch Từ Họa đang vô cùng chắc chắn.

Hoa Thiên Cốt cắn môi không đáp, Bạch Từ Họa cũng hiểu, "Là ai nói cho người biết ngọc Viêm Thủy có thể giải độc của lục Bốc Nguyên?"

Hoa Thiên Cốt vẫn không trả lời, Bạch Từ Họa hỏi tiếp, "Dị Hủ Quân?"

"Tôn thượng," Hoa Thiên Cốt giữ lấy ống tay áo Bạch Từ Họa, "Toàn bộ đều là lỗi của một mình Tiểu Cốt, không liên quan tới ai hết, không liên quan tới bất kỳ một ai."

Bạch Từ Họa rút ống tay áo lại, xoay người, "Mai là ngày xét xử công khai, người còn lời gì muốn nói không?"

Hoa Thiên Cốt đập đầu ra cả tiếng, trán nàng chạm mặt đất, "Cầu xin Tôn thượng hãy cho con được gặp sư tôn một lát, con muốn biết liệu sư tôn đã khỏe hay chưa, có được không ạ?"

Ánh mắt Bạch Từ Họa thoáng qua chút cảm xúc, song kiếp sinh tử đã định không thể dễ hai người ở bên nhau, huống chi con bé còn nảy sinh tình cảm với Tiểu Nguyệt, vốn dĩ đây đã là sai trái, "Tiểu Nguyệt, nó ổn." Dứt lời, Bạch Từ Họa rời khỏi tiên lao.

Hoa Thiên Cốt đau lòng ngồi bệt xuống đất, "Sư tôn ơi, ngay cả một lần cuối thôi, con cũng không thể thấy người ư?"

Đường Bảo buồn bã ngồi trong phòng Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất bung bê vài món ăn tới, "Đây toàn là những món nàng thích này, nàng qua ném thử đi."

"Thập Nhất sư huynh ơi," Đường Bảo đứng dậy nắm lấy ống tay áo Lạc Thập Nhất, "Huynh nói xem, liệu Cốt Đầu có bị xử tử hay không?"

"Ồi..." Lạc Thập Nhất cũng không biết, còn phải dựa vào quyết định của Tôn thượng.

Đường Bảo giật giật tay Lạc Thập Nhất, van nài, "Thập Nhất sư huynh à, ta xin huynh đấy, huynh hãy dẫn ta đi gặp Cốt Đầu đi, có được không?"

"Đường Bảo này, nàng nghe ta nói..."

"Ta không muốn nghe!" Đường Bảo buông tay Lạc Thập Nhất ra, "Ta chỉ muốn gặp Cốt Đầu thôi, mà có khi, mà có khi đây là lần cuối cùng không chừng."

Lạc Thập Nhất không muốn trông thấy Đường Bảo thương tâm u sầu như vậy, "Được rồi, Đường Bảo, ta đồng ý với nàng."

"Thật không?" Đường Bảo trở nên vui vẻ.

"Ừ." Lạc Thập Nhất gật đầu.

Đường Bảo cảm kích ôm chầm lấy Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất sư huynh, cảm ơn huynh!" Lạc Thập Nhất thấy cuối cùng Đường Bảo cũng chịu cười thì cao hứng ôm lại con bé.

Tranh thủ đêm hôm khuya khoắt, Đường Bảo và Lạc Thập Nhất lên vào đánh ngất đệ tử trông coi tiên lao, xông vào, Lạc Thập Nhất mở cửa tiên lao, Đường Bảo nhào vào kéo Hoa Thiên Cốt đi.

Hoa Thiên Cốt giữ con bé lại, "Đường Bảo, con định làm gì vậy?"

"Cốt Đầu, chúng con cứu mẹ ra ngoài, mau lên!"

"Không thể," Hoa Thiên Cốt đứng lại bên cửa tiên lao, "Đường Bảo, lần này ta đã mắc phải tội tày trời, ta chết cũng chẳng có gì đáng tiếc..."

"Cốt Đầu, con sẽ không để cho mẹ phải chết!" Đường Bảo bật khóc.

Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay Đường Bảo, "Đường Bảo, Thập Nhất sư huynh, đã có quá nhiều người chết vì ta rồi, ta không muốn liên lụy tới hai người..."

"Cốt Đầu à, con muốn có thể mãi mãi ở bên mẹ cơ." Đường Bảo cầu khẩn.

Lạc Thập Nhất cũng khuyên nhủ, "Thiên Cốt, nếu dựa vào môn quy của Trường Lưu, những đau đớn thống khổ mà muội sắp phải gánh chịu có lẽ sẽ vượt xa sức tưởng tượng của muội đấy."

Hoa Thiên Cốt rũ mi mắt, "Ta biết chứ, nhưng ta đã chấp nhận rồi," Sau đó nàng nhìn Đường Bảo, "Đường Bảo à, hãy ngoan ngoãn nghe lời Thập Nhất sư huynh nhé, sau này xin con đừng gây họa nữa."

Đường Bảo cố nén khóc để gạt đầu, Hoa Thiên Cốt lại nói với Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất sư huynh, ta giao Đường Bảo cho huynh đấy, huynh hãy đáp ứng ta, chăm sóc con bé thật tốt, được không?"

Lạc Thập Nhất gạt đầu, "Được!"

"Cốt Đầu ơi..." Đường Bảo nức nở ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt.

Tại điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa vừa bước ra khỏi phòng Thiệu Nguyệt, Sinh Tiêu Mặc đã tiến đến, "Tiểu sư muội thế nào rồi ạ?"

Bạch Tử Họa cau mày, "Thương tích trên người Tiểu Nguyệt là bởi Kinh Lôi, vốn dĩ sức mạnh của con bé với Kinh Lôi là đồng nhất..."

Sinh Tiêu Mặc lấy quạt xếp gõ vào lòng bàn tay, hần tỏ ra lo lắng, "Thế cũng có nghĩa, tiểu sư muội bị chính sức mạnh của mình gây tổn thương, hơn nữa uy lực của Kinh Lôi lại lớn như thế, tiểu sư muội cũng vừa mới tỉnh lại thôi mà, xong đã bị thương rồi, đây chẳng phải là liên tiếp gặp nạn ư."

Bạch Tử Họa thở dài, chàng ngửa đầu ngắm trăng sáng trên cao, Sinh Tiêu Mặc làm bầm tự hỏi, "Nhưng mà.... sao tiểu sư muội lại bị thương bởi chính thanh kiếm của mình nhỉ?"

Bạch Tử Họa rũ mi mắt, tuy chàng không biết chi tiết cụ thể, song người duy nhất có thể khiến cho Tiểu Nguyệt như vậy chỉ có Hoa Thiên Cốt. Sinh Tiêu Mặc không đoán ra, cũng không tài nào đoán nổi, hần do dự một lát mới nói, "Chương môn sư huynh à, huynh thật sự định dùng hình phạt này với Hoa Thiên Cốt ư? Huynh cũng biết mà, người bình thường không thể chịu được hình phạt này đâu."

"Môn quy Trường Lưu đã như vậy rồi, ta thân làm Chương môn, sao có thể bưng bít."

"Cơ mà..." Sinh Tiêu Mặc quay sang nhìn về phía căn phòng của Thiệu Nguyệt, "Nếu tiểu sư muội tỉnh dậy, nhất định con bé sẽ không đồng ý, chẳng lẽ sư huynh không sợ tiểu sư muội trách huynh sao?"

Bạch Tử Họa ngăn người, chàng đáp với vẻ bất đắc dĩ, "Vậy hãy cứ để nó trách ta đi." Sau đó rời khỏi viện của Thiệu Nguyệt.

Sinh Tiêu Mặc lắc đầu than thở, "Sư huynh có chấp như thế đấy, tiểu sư muội à, mong rằng muội sẽ không trách sư huynh..." Cảnh tượng hần không muốn phải trông thấy nhất chính là giữa Bạch Tử Họa và Thiệu Nguyệt này sinh mâu thuẫn, hai người chính là Thượng tiên của Trường Lưu, là niềm tự hào của Trường Lưu mà!

--- -----

Hãy nhìn cảnh mọi người cùng đoàn kết bên nhau kia:-v Xong nghĩ về nguyên tác, Mạnh Huyền Lăng không quên được Hoa Thiên Cốt, Kinh Thủy ghen nổi giáo cho Nghê Mạn Thiên giết Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt nổi giận khiến Lạc Thập Nhất chết ngay tại chỗ còn Kinh Thủy thì phát điên, Mạnh Huyền Lăng tuổi còn trẻ mà đã bạc đầu đi tìm Kinh Thủy bao nhiêu năm, cuối cùng phải chăm sóc nàng lúc tâm trí nàng vẫn còn lẫn lộn nghĩ rằng Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo còn sống, trong khi cuối cùng Nghê Mạn Thiên lại bỏ mạng trong điện Thất Sát khi cố gắng hấp thụ Hồng Hoàng-v

Chao chú-v Vi diệu-v=))))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Buổi Xét Xử Công Khai

Nghê Mạn Thiên đang ở trong phòng Thiệu Nguyệt, nàng thấy Thiệu Nguyệt bị thương vô cùng nặng thì lo âu không thôi, "Kiếm tôn sao vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, phải không?"

Từ Mạch rời khỏi mép giường, "Cô yên tâm đi, nhất định chủ nhân sẽ ổn thôi."

"Nhưng mà mai đã là ngày xét xử công khai Thiên Cốt rồi, liệu Kiếm tôn có thể tỉnh không?" Mặc dù Nghê Mạn Thiên vẫn rất giận Hoa Thiên Cốt, song nàng cũng phân biệt được nặng nhẹ, sáng mai chắc chắn Hoa Thiên Cốt sẽ bị trừng phạt hết sức nặng nề.

Từ Mạch cũng lo lắng lắc đầu, Từ Trúc bưng trà bước vào, "Được rồi, hai người ngồi xuống đi, Thiệu Nguyệt là người hiểu rõ nhất Thiên Cốt sư muội, nhất định cô ấy sẽ tỉnh lại."

Nghê Mạn Thiên nhủ mảy, lắc nhẹ tách trà, thắc mắc, "Thiên Cốt đánh cắp Thần Khí là để cứu Kiếm tôn, giúp người hóa giải độc của lữ Bốc Nguyên, nhưng vì sao mỗi lần ta muốn nói ra chuyện đó, Tôn thượng đều hoặc là cắt ngang, hoặc là chuyển sao chủ đề khác?"

Từ Mạch kinh ngạc nhìn Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên à, sao cô lại biết ngọc Viêm Thủy có thể hóa giải độc của lữ Bốc Nguyên?"

Nghê Mạn Thiên giải thích, "Đào Bồng Lai có sách ghi chép lại về những Thần Khí năm xưa, ta có đi điều tra, thế là tìm được."

"Thì ra là vậy," Từ Mạch gật gù, "Thiên Cốt đã dặn ta, rằng đừng cho chủ nhân biết việc này."

"Vì sao?" Nghê Mạn Thiên không hiểu.

Từ Trúc đặt tách trà xuống, "Thiên Cốt không muốn Thiệu Nguyệt ấy náy, còn Tôn thượng..." Từ Trúc trầm mặc chốc lát, "Ta nghĩ ngài ấy đang muốn bảo vệ Thiệu Nguyệt."

"Bảo vệ Kiếm tôn ư?" Nghê Mạn Thiên càng không hiểu.

"Ta vẫn luôn chăm sóc Thiệu Nguyệt từ trước đến nay, thế nên ta rất hiểu, dù về ngoài Tôn thượng lạnh như băng, thế nhưng thực ra ngài ấy vô cùng thương yêu Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt muốn gì, Tôn thượng đều bằng lòng hoặc làm cho cô ấy, ngay cả khi mới phát hiện ra Thiệu Nguyệt kết tri kỉ với Sát Thiên Mạch, Tôn thượng cũng chỉ nhủ mảy một cái chữ không hề can thiệp. Ta cảm thấy Tôn thượng đã coi Thiệu Nguyệt như người thân, bởi vì ở trong điện Tuyệt Tình lạnh lẽo cô độc này, chỉ có mình Thiệu Nguyệt ở bên làm bạn với ngài, hẳn Tôn thượng không hề muốn Thiệu Nguyệt phải gánh chịu dù chỉ một chút thương tổn đâu." Từ Trúc đáp.

"Ý của Từ Trúc sư tỷ là, nếu các phái biết Hoa Thiên Cốt lấy trộm Thần Khí là vì muốn giải độc cho Kiếm tôn, vậy thì Kiếm tôn sẽ là người gánh chịu mọi tội lỗi sao?" Nghê Mạn Thiên hỏi.

Từ Trúc gật đầu, "Bây giờ các phái đang lục đục mâu thuẫn bởi Hồng Hoang, đừng bàn đến chuyện thiên phú tu luyện của Thiệu Nguyệt cực cao, người khác phải đánh đổi bằng một quãng thời gian rất dài mới có thể đạt tới cảnh giới, thế mà cô ấy chỉ dùng hơn trăm năm đã tu thành Thượng tiên Cửu Trọng Thiên, chắc chắn sẽ khiến nhiều kẻ ganh ghét. Ta nghĩ Tôn thượng đoán được điều này, ngài không muốn để lòng người lay động, lợi dụng việc đó hòng công kích Thiệu Nguyệt."

Bây giờ Nghê Mạn Thiên mới vỡ lẽ, sau đó nàng lại lo lắng hỏi, "Nhưng mà, thế Tiểu Cốt thì phải sao đây?"

Từ Trúc và Từ Mạch nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ, Từ Mạch nói, "Bây giờ chỉ có thể chậm rãi bước từng bước một thôi, sáng mai chúng ta hãy đến thử cầu xin tha tội cho Thiên Cốt đi."

"Cũng đành vậy," Nghê Mạn Thiên thở dài.

Hôm sau tại tiền lao, Hoa Thiên Cốt và Niết đang dựa vào nhau để ngủ thì đột nhiên Niết ngã xuống đất, Hoa Thiên Cốt vội la lên, "Niết, Niết ơi," rồi quay đầu nhìn xung quanh, "Ai!"

Đông Phương Úc Khanh xuất hiện, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Đông Phương ư? Nhưng sao huynh..." Đột nhiên nàng nhớ ra những lời Bạch Tử Họa đã nói với Đông Phương Úc Khanh tại động Hoang Phế, nàng cười buồn bã, "Đúng nhỉ, huynh là Dị Hủ Quân mà, đâu có gì mà huynh không làm được cơ chứ?"

"Cốt Đầu à..." Đông Phương Úc Khanh ngồi xổm xuống, "Cốt Đầu, ta sẽ thẳng thắn hết mọi chuyện với nàng, nhưng không phải là bây giờ," Anh chàng đưa tay ra, bên trong có một viên thuốc, "Cốt Đầu, nàng mau uống cái này đi, sau đó đi với ta!"

Hoa Thiên Cốt đặt tay lên bàn tay Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương, huynh hiểu ta mà, nhất định ta sẽ chịu trách nhiệm cho tất cả những thứ này, ta sẽ không để dù là Thục Sơn hay Trường Lưu phải chịu liên lụy đâu."

"Nàng sắp bị tra khảo rồi, dựa vào môn quy của Trường Lưu, chắc chắn hình phạt dành cho nàng sẽ vô cùng khủng khiếp, nàng có biết không?" Đông Phương Úc Khanh tỏ vẻ trầm trọng.

"Ta thân là đệ tử Trường Lưu, đương nhiên là ta biết, tuy nhiên," Hoa Thiên Cốt đứng dậy, "Nếu Tôn thượng có lòng từ bi, ta mong ngài sẽ ban cho ta một cái chết nhẹ nhàng."

"Cốt Đầu, nàng không cần phải hy sinh quá nhiều như thế vì Thiệu Nguyệt, nàng hãy nói cho Bạch Tử Họa biết đi, hãy để cho hắn biết hết chân tướng đi." Đông Phương Úc Khanh khuyên nhủ.

"Chân tướng?" Hoa Thiên Cốt im lặng một lát, "Tôn thượng đã biết, ngài ấy đã biết toàn bộ chân tướng rồi, bao gồm cả... tình cảm ta dành cho sư tôn."

"Cái gì?" Đông Phương Úc Khanh kinh ngạc, "Bạch Tử Họa đã biết hết thấy ư?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Đông Phương Úc Khanh thất sắc, "Vậy sao hắn..." sau đó anh chàng vỡ lẽ, "Hóa ra Bạch Tử Họa muốn hy sinh nàng để bảo vệ Thiệu Nguyệt?"

"Đông Phương à," Hoa Thiên Cốt nắm lấy cánh tay Đông Phương Úc Khanh, "Tất cả đều do ta cam tâm tình nguyện mà, chỉ cần có thể bảo vệ sư tôn, ta sẽ luôn nguyện ý."

"Cốt Đầu, rõ ràng nàng đã biết nàng và cô ta không thể mà, sao nàng còn..."

"Ta biết, ta chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh sư tôn, âm thầm yêu sư tôn, thế là ta đã hài lòng," Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Đông Phương, ta rất cảm kích lòng thành ý của huynh, hy vọng sau này huynh sẽ tìm được một cô gái tốt hơn ta."

"Cốt Đầu..." Đông Phương Úc Khanh thấy không thể thuyết phục được Hoa Thiên Cốt bèn đưa tay chạm vào giữa mi của nàng.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Đông Phương, huynh làm gì vậy?"

"Đây là bí thuật của lâu Di Hủ, ta sẽ khiến cho nàng chỉ có thể nói sự thật mà thôi, không thể để mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu nàng được."

"Đông Phương, huynh mau bỏ ra!"

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt, "Được, vậy chỉ cần nàng hôn ta, ta sẽ gỡ bỏ bí thuật này."

"Huynh..." Hoa Thiên Cốt trầm mặc chốc lát, "Đông Phương, huynh đã biết tình cảm ta dành cho sư tôn rồi mà, ta sẽ không phản bội trái tim mình để hôn huynh đâu."

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười rầu rĩ, "Cốt Đầu à..."

Bấy giờ đột nhiên có tiếng ai vọng vào tiên lao, "Tội nhân Hoa Thiên Cốt chuẩn bị vào đại điện Trường Lưu để Tam tôn thẩm vấn!"

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt rồi biến mất, Lý Mông dẫn theo đệ tử đến đưa Hoa Thiên Cốt đi, Niết mở mắt ra dõi theo bóng lưng Hoa Thiên Cốt, cậu trầm tư, xem ra số mệnh đã định, dù có trốn thoát thì vẫn phải chia lìa.

Hoa Thiên Cốt bị dẫn tới giữa quảng trường Trường Lưu, đệ tử các phái vây quanh, Tam tôn đang ngồi ngay phía đối diện, nhìn xuống nàng từ trên cao.

Ma Nghiêm đứng dậy, bước xuống vài bậc thang xong nghiêm túc nói, "Hồi Hoa Thiên Cốt đã bị Trường Lưu ruồng bỏ, ngươi giết hại đồng môn, học trộm cảm thuật, khi sư diệt tổ, trời đất không tha, kết giao ác đảng, cấu kết Thất Sát, không biết nhân ái, tội không thể tha, đánh cắp Thần Khí, đại náo Trường Lưu, đề Yếu Thần xuất thế khiến đại chiến giữa các phái bùng nổ, gây ra vô vàn cái chết, để ngươi chết vạn lần cũng không đủ, những tội danh đã liệt kê ở trên, ngươi có nhận không?"

Hoa Thiên Cốt đang quỳ, Đông Phương Úc Khanh đứng sau cây cột đá, thả phép lên Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên đáp, "Đúng là con đã khiến Yếu Thần xuất thế, nhưng con không sát hại đồng môn, cũng không cấu kết với Thất Sát."

Ma Nghiêm lôi ra một viên đá Nghiêm Sinh từ ống tay áo, ném tới trước người Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt chậm rãi nhặt nó lên, viên đá này đã không còn phát sáng nữa rồi, đệ tử Trường Lưu ai nấy đều sợ hãi, đó chẳng phải đá Nghiêm Sinh của Sóc Phong hay sao?

"Vậy ta hỏi ngươi, vì sao Sóc Phong lại chết? Ngươi thân là đệ tử Trường Lưu, sao lại quen biết Sát Thiên Mạch, để đến khi Hồng Hoang xuất hiện, hắn ta lại năm lần bảy lượt đòi cứu ngươi hả?" Ma Nghiêm hỏi tiếp.

Hoa Thiên Cốt nhìn viên đá Nghiêm Sinh, "Con không cấu kết với Sát Thiên Mạch, còn Sóc Phong, đây là huynh ấy tự nguyện."

"Ngươi còn dám cãi!" Ma Nghiêm giận dữ.

Sênh Tiêu Mặc tiến tới, "Hoa Thiên Cốt, ta muốn con thuật lại toàn bộ quá trình con đánh cắp Thần Khí cho đến khi Hồng Hoang xuất hiện, thật cặn kẽ cho ta."

Hoa Thiên Cốt suyết đã bật thốt lên cái tên Thiệu Nguyệt, nàng cắn lưỡi, đau đớn khiến cho nàng thanh tỉnh, nàng cố phản kháng lại bí thuật của Đông

Phương Úc Khanh, "Con trộm Thần Khí, con thả Hồng Hoang, con tập cầm thuật, khi sư diệt tổ, con nhận hết, các ngài không cần thăm vấn nữa, xin Tam tôn hay mau chóng xử phạt con đi, dù hậu quả có ra sao, Tiểu Cốt cũng xin nhận!"

Nghê Mạn Thiên thấy Hoa Thiên Cốt như thế thì nổi con thịnh nộ, "Hoa Thiên Cốt, ngươi nhận như vậy thì sao bọn ta có thể thay ngươi cầu xin sự tha thứ chứ?"

Từ Trúc cũng lo lắng, "Đứng đây, Thiên Cốt sư muội à, rốt cuộc muội đang nghĩ gì thế?" Từ Mạch đứng bên cạnh nàng cũng đang rất sốt ruột, không biết phải làm sao cho phải.

Bạch Từ Họa nhìn thấu được vẻ bất thường của Hoa Thiên Cốt, chẳng lẽ con bé trúng phải thần chú của lâu Dị Hủ, Dị Hủ Quân định để nó nói hết ra ư? Trông dáng vẻ của nàng thật giống đang gắng ngậm miệng để không thể nói gì.

Sênh Tiêu Mặc nghiêm túc, "Hoa Thiên Cốt, con thân là đệ tử Trường Lưu, lại là đồ đệ đứng đầu của Chương môn tương lai, con làm như vậy, thì con để mặt mũi của sư tôn con, của Trường Lưu ở đâu? Con là người được đạo trưởng Thanh Hư tín cậy ủy thác lại chức vị Chương môn Thực Sơn, thế con muốn giờ phải Thực Sơn phải đối diện với người người trong thiên hạ như thế nào đây, con thẹn với Trường Lưu, là bất trung; thẹn với sư tôn con, là bất hiếu; thẹn với đạo trưởng Thanh Hư, là bất nghĩa; thẹn với thiên hạ, là bất nhân; đã bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân, vậy thiên hạ còn có thể tha thứ cho con ư, hôm nay con sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, chịu đựng chín chín tám mươi mốt đỉnh Tiêu Hồn trên đài Tru Tiên, con có phục không?"

Lạc Thập Nhất hoảng hốt, "Đài Tru Tiên của Trường Lưu, từ khi thành lập môn phái đến nay, đã đóng đinh sáu mươi sáu vị tiên nhân rồi, chẳng những mất đi công lực mà hơn phân nửa cũng như án tử hình, hồn phi phách tán, đỉnh cấm cốt từ tay chân cho tới tận đầu, tổn thương vô cùng nguy hại, nếu pháp lực yếu, cũng lắm chốc chỉ chóng đờ được hai hay ba chục nhất đã là giới rồi."

Ai nghe cũng kinh hồn bạt vía, Đường Bảo cực kỳ đau lòng, "Vậy... đó không phải là hình phạt tàn khốc nhất của Trường Lưu hay sao? Bọn họ muốn đóng vào người Cốt Đầu tám mươi một cây đinh ư?" Dứt lời, Đường Bảo chạy đi, quý xuống đằng sau Hoa Thiên Cốt.

Đệ tử Trường Lưu cũng bám theo Đường Bảo, "Đường Bảo, Đường Bảo..." Họ quý bên Đường Bảo, Lạc Thập Nhất chấp tay thỉnh cầu, "Hình phạt đỉnh Tiêu Hồn sống không bằng chết, với tám mươi một cây, nhiều như vậy, với tu vi của Thiên Cốt thì nhất định muội ấy sẽ hồn bay phách lạc, cầu xin Tam tôn hãy nương tay! Nể tình Thiên Cốt còn nhỏ tuổi ngu ngốc, xin các ngài hãy cho con bé một cơ hội sửa đổi!"

"Xin Tam tôn khai ân!" Đám đệ tử đồng thanh.

Nghê Mạn Thiên, Mạnh Huyền Lăng, Kinh Thủy, Từ Trúc và Từ Mạch cũng tiến đến chấp tay, "Xin Tam tôn khai ân!"

"Các ngươi đang tạo phản, đúng không?" Ma Nghiêm gắt lên.

Vân Ân đứng dậy, đi đến trung tâm quảng trường, "Hoa Thiên Cốt là Chương môn của bốn phái, đâu thể để các ngài nói muốn giết là giết? Hôm nay dù cho cả Thực Sơn có phải liều mạng, ta cũng tuyệt đối không giao người cho các ngài!"

"Vân Ân!" Hoa Thiên Cốt nói, "Chương môn Thực Sơn - Hoa Thiên Cốt tự biết tội nghiệt nặng nề, hiện tại chính thức cách chức vị trí Chương môn, đệ tử Vân Ân hãy tiếp nhận!" Nàng lấy ra cung vũ Chương môn, ném cho Vân Ân.

Vân Ân nhận cung vũ, "Chương môn!"

"Đệ tử Hoa Thiên Cốt," Hoa Thiên Cốt nói tiếp, "Tội không thể dung tha, Tam tôn nhân từ, đệ tử cam nguyện đền tội, chỉ xin Tam tôn khai ân đừng trục xuất con ra khỏi Trường Lưu, dù cho hồn bay phách lạc, con cũng không oán trách, không hối hận!"

Tất cả mọi người dõi theo Bạch Từ Họa, chờ đợi chàng lên tiếng, Bạch Từ Họa biết mục đích Hoa Thiên Cốt muốn bám trụ ở Trường Lưu, song chàng không để đáp ứng, về mặt chàng không hề thay đổi, "Trên đài Tru Tiên, hình phạt Tiêu Hồn, lập tức thi hành!"

"Tôn thượng ơi..." Mọi người nài nỉ.

Hoa Thiên Cốt thất thần đứng dậy, Tôn thượng vẫn không muốn để ta ở lại Trường Lưu, ở lại bên cạnh sư tôn ư? Cũng đúng thôi, Tôn thượng đã phát hiện ra tình cảm của ta dành cho sư tôn rồi mà, sao có thể để cho ta tiếp tục được ở lại bên cạnh sư tôn nữa cơ chứ?

Lúc Hoa Thiên Cốt đang chuẩn bị thụ hình thì đột nhiên bầu trời vang lên tiếng phượng hoàng, mọi người ngẩng đầu lên, Ma Nghiêm quát lớn, "To gan, kẻ nào dám tự tiện xông vào thánh địa của Trường Lưu hả!"

Sát Thiên Mạch nhìn những kẻ đứng phía dưới với một nửa con mắt, hấn cảnh cáo, "Bạch Từ Họa, nếu ngươi vì đám đệ tử trong môn phái của ngươi mà dám làm bé con bị thương một tí tí nào, thì ta sẽ tàn sát cả môn phái của ngươi; còn nếu ngươi vì người trong thiên hạ mà dám động đến dù chỉ một sợi tóc của con bé, thì ta sẽ giết chết hết người trong thiên hạ! Ha ha..."

Bạch Từ Họa phi thân, đối diện với Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch giận dữ, "Các người định làm gì bé con, hả? Và ngươi đưa Thiệu Nguyệt đi đâu rồi?"

"Không liên quan tới ngươi!" Bạch Từ Họa lạnh lùng trả lời.

"Ta phải dẫn cô ấy đi, đừng ngăn ta!"

"Đánh thắng ta rồi hẵng nói!" Bạch Tử Họa nói xong bèn xuất thủ, Sát Thiên Mạch giao chiến trên không với chàng, đám người đứng dưới thì ngửa cổ quan sát với vẻ kinh hãi.

Thiện Xuân Thu dẫn theo môn đồ Thất Sát chạy tới, ra lệnh, "Đệ tử nghe lệnh, thay Thánh quân cướp Hoa Thiên Cốt về đây!"

"Dạ vâng!" Bàn Nhược Hoa cầm đầu đám môn đồ Thất Sát lao về phía quảng trường Trường Lưu, đánh với đệ tử các phái.

"Hừ! Hoa Thiên Cốt, ta xem ngươi còn định thanh minh thế nào về mối quan hệ giữa ngươi và Thất Sát!"

Sát Thiên Mạch tranh thủ phi thân xuống tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc thấy thế bèn bay lên ngăn cản, song họ lại không phải đối thủ của Sát Thiên Mạch nên ở vào thế hạ phong. Bạch Tử Họa chạy tới, Thiện Xuân Thu thấy Sát Thiên Mạch gặp nguy hiểm, gả hét lên, "Thánh quân!" Sau đó chặn lại một chương của Bạch Tử Họa hướng về phía Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch thu hồi pháp lực, xoay người đỡ lấy Thiện Xuân Thu đang rơi xuống, đúng lúc chuẩn bị phản công thì Thiện Xuân Thu lại đánh hấn ngất xỉu, Bàn Nhược Hoa thắc mắc, "Hộ pháp, ngài định làm gì thế?"

"Không cần nóng vội, tương lai ắt sẽ có cơ hội thôi, đi!" Thế là gả một bên, Bàn Nhược Hoa một bên, họ cùng đỡ Sát Thiên Mạch rời khỏi Trường Lưu.

Bạch Tử Họa nhìn những đệ tử đã ngã xuống trên nền đất, cõi lòng chàng nặng nề vô cùng, chàng luôn coi chúng sinh thiên hạ làm nghĩa vụ của mình, thế nhưng bây giờ lại có quá nhiều đệ tử chết ở ngay chính Trường Lưu.

Ma Nghiêm thấy Thất Sát đã rút lui bèn lớn tiếng, "Hành hình!"

Hoa Thiên Cốt từ từ đi về phía đài Tru Tiên, dọc đường, mỗi khi đi qua một đệ tử, nàng đều nghe thấy, "Thiên Cốt à..." với giọng điệu lo lắng.

Hoa Thiên Cốt chỉ mỉm cười một cách thanh thản, có nhiều người quan tâm đến mình như vậy, nàng đã rất thỏa mãn, chỉ có duy một điều thật đáng tiếc nuối, ấy chính là nàng đã không thể gặp lại sư tôn của nàng. Hoa Thiên Cốt nhìn về phía điện Tuyệt Tình, sư tôn à, sau này Tiểu Cốt không thể ở bên người được nữa rồi, người nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy.

--- ----- --- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đinh Tiêu Hồn

Hoa Thiên Cốt từ từ tiến lại gần đài Tru Tiên, Ma Nghiêm đứng sau lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn, y dứt khoát đánh một chương để đẩy Hoa Thiên Cốt lên, sau đó ba sợi xích sắt xuất hiện trói ngang tay chân nàng, cột nàng thật chặt vào cây cột trụ trên đài Tru Tiên.

Đông Phương Úc Khanh thấy Hoa Thiên Cốt đã ở trên đài Tru Tiên thì lo lắng không thôi, "Không ai có thể cứu nàng dưới tay Bạch Tử Họa đâu, ngay cả Sát Thiên Mạch cũng không thể, nếu như hấn ta thật sự là người công bằng, vậy tại sao hấn lại có thể vì Thiệu Nguyệt mà hy sinh Cốt Đầu chứ? Hãy nhìn Bạch Tử Họa kia, có vẻ như hấn đã quyết tâm phải đuổi cho bằng được Cốt Đầu ra khỏi Trường Lưu rồi."

Tam tôn quay về chỗ ngồi, Bạch Tử Họa nhận ra vì Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt nhẫn nhịn không hề hé răng nói nửa lời, chàng cũng có chút mềm lòng, nhưng người trong thiên hạ cần một lời giải đáp, chàng nhất định phải tuân thủ theo môn quy của Trường Lưu.

Ma Nghiêm đứng dậy, y vung tay, khoảng chừng mười cây đinh Tiêu Hồn xuất hiện, y dùng lực đánh về phía Hoa Thiên Cốt, song những cây đinh lại dừng lại ngay khi chỉ còn cách nàng một tấc, mọi người cùng kinh hãi, cũng có kẻ thở phào nhẹ nhõm, song phần lớn là thắc mắc về sự đình trệ của những cây đinh Tiêu Hồn.

Hoa Thiên Cốt thì chỉ khẽ cười, nàng biết đây là bởi tác dụng của tấm bùa nàng đeo trước ngực, đó là bùa hộ mệnh Thiệu Nguyệt đã tặng nàng khi nàng còn bé, lực sát sét trong tấm bùa đã chậm rãi đẩy những chiếc đinh Tiêu Hồn lùi lại, sau đó bắn ngược trở về.

Ma Nghiêm bị lực bắn ngược kia ép phải lùi lại vài bước, y chỉ Hoa Thiên Cốt, tức giận, "Hoa Thiên Cốt, ngươi còn dám phản kháng sao?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Không phải vậy, không phải vậy, đây là của sư..." không được, giờ không thể để lộ ra sư tôn, Hoa Thiên Cốt vội cầm nín.

Sênh Tiêu Mặc nhận ra thứ sức mạnh vừa trợ giúp Hoa Thiên Cốt, nó y hệt như sát sét của Thiệu Nguyệt, hấn bèn tiến đến kéo Ma Nghiêm lại, "Sư huynh à, huynh đừng tức giận, huynh không cảm thấy thứ ban nãy giống sát sét của tiểu sư muội ư?"

"Cái gì?" Ma Nghiêm kinh ngạc, "Nhưng sư muội đang..." y nhìn tay mình, loại cảm giác tê dại vừa rồi quả thật giống với sát sét của Thiệu Nguyệt, Ma Nghiêm quay lại hỏi Bạch Tử Họa, "Từ Họa..."

Bạch Tử Họa biết trên người Hoa Thiên Cốt có tấm bùa hộ mệnh Thiều Nguyệt tặng, chàng giải thích, "Ngày trước Tiểu Nguyệt có cho con bé một tấm bùa hộ mệnh, bên trong ẩn chứa năng lực sấm sét." Dứt lời, Bạch Tử Họa tiến lên phía trước một bước, vận công giờ tay về phía Hoa Thiên Cốt, rút tấm bùa từ cổ áo nàng ra, Bạch Tử Họa thu tay lại, song túi gấm kia có vẻ như không muốn phải rời xa Hoa Thiên Cốt, nó kiên trì giằng co với Bạch Tử Họa.

"Tiểu Cốt!" Thiều Nguyệt lập tức bật dậy, sau đó cô che vết thương đi, vẻ mặt đau đớn, chợt cô nhớ tới cảm giác lực sấm sét trở nên dị thường thì vội hoảng hốt, "Tiểu Cốt gặp nguy hiểm!" Sau đó phi thân rời đi.

Hoa Thiên Cốt bị trói chặt trên đài Tru Tiên nên không thể cầm lấy túi gấm, nàng lo lắng nhìn Bạch Tử Họa, nàng sợ chàng làm hỏng món quà của Thiều Nguyệt dành cho nàng. Bạch Tử Họa thấy túi gấm ngoan cố như vậy bèn triệu hồi thanh Đoạn Niệm, Đoạn Niệm bay vào một cái xuyên qua chiếc dây buộc quanh miệng túi, túi gấm tức thì rơi xuống mặt đất, lực sấm sét ở bên trong như không cam tâm khi lóe sáng, phát ra tiếng động đi đùng.

Thiều Nguyệt ngự kiếm phi hành bỗng lao đảo, trong lòng cô càng thêm cuồng cuồng, cô không để ý đến thân thể của mình nữa, chỉ cố tăng tốc thật nhanh.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng cúi đầu, thương tâm nhìn chiếc túi gấm, sau đó nhắm mắt lại, chờ đợi hình phạt kế tiếp. Bạch Tử Họa quay lại, gật đầu với Ma Nghiêm, Ma Nghiêm biết đã có thể tiếp tục hành hình, thế là trên không trung lại xuất hiện nhiều cây đinh Tiêu Hồn hơn nữa, ba mươi bảy cây đinh Tiêu Hồn, chúng đồng loạt bay về phía Hoa Thiên Cốt.

Song đột nhiên một vật thể màu xanh lá cây bay tới, đánh rớt mấy cây đinh Tiêu Hồn, song ba mươi hai cây đinh còn dư vẫn lao về phía Hoa Thiên Cốt, một tấm bình phong trong suốt tự dung hiển hiện trước mặt nàng, cản trở lại toàn bộ. Bạch Tử Họa nhìn những mảnh vụn màu xanh lá trên nền đất, chàng thâm giật mình, kia không phải ngọc tiêu chàng tặng cho Tiểu Nguyệt hay sao.

Ma Nghiêm càng tức giận hơn, y cho rằng Hoa Thiên Cốt lại kháng cự, "Hoa Thiên Cốt!" Dứt lời, y dồn hết pháp lực lại, hai tay dùng lực công kích, đinh Tiêu Hồn lập tức công phá tấm bình phong, nhắm thẳng Hoa Thiên Cốt.

"Sur huynh, dừng tay!" Bạch Tử Họa vội vã xông tới ngăn cản Ma Nghiêm, nhưng không kịp, ba mươi hai cây đinh Tiêu Hồn kia đã cắm lên người Thiều Nguyệt, bộ y phục trắng muốt không vương chút bụi trần nào của cô nay bị nhuộm đỏ chỉ trong nháy mắt.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc dõi theo bóng lưng của Thiều Nguyệt, thời điểm nàng thốt lên hai chữ sư tôn, Thiều Nguyệt đã không thể chịu đựng, cô từ từ rơi xuống.

"Sư tôn!" Hoa Thiên Cốt hét lên, sau đó cặp mắt hóa đỏ, nàng vùng vẫy nhằm thoát khỏi xiềng xích, phi thân xuống đỡ lấy Thiều Nguyệt rồi chậm rãi tiếp đất. Tất cả mọi người ai cũng giật mình, không ai ngờ Thiều Nguyệt lại đột nhiên lao ra, thay Hoa Thiên Cốt đỡ lấy toàn bộ số đinh Tiêu Hồn.

"Sư tôn ơi, sư tôn.." Hoa Thiên Cốt bật khóc, nàng ôm Thiều Nguyệt thật chặt.

Thiều Nguyệt nhấc tay lau nước mắt cho Hoa Thiên Cốt. "Tiểu Cốt à, đừng khóc, vì sư không sao, khụ khụ..." Nói xong, Thiều Nguyệt ho ra một miệng đầy máu.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng mãi mãi lau sạch máu ở khóe miệng cho Thiều Nguyệt, "Sư tôn, sư tôn..."

"Tiểu Nguyệt!"

"(Tiểu) sư muội!"

"Chủ nhân!"

"Kiếm tôn!"

Thiều Nguyệt nhìn thấy lờ mờ dáng vẻ của đám người Bạch Tử Họa đang vội vàng chạy xuống, nàng đưa tay chạm vào giữa mi của Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt lập tức bị chế trụ, nàng không thể động đậy, cũng không thể nói chuyện, Hoa Thiên Cốt không hiểu, nàng nhìn Thiều Nguyệt, trong ánh mắt lộ ra sự sốt sắng.

Thiều Nguyệt cực khổ đứng dậy, tiến thêm một bước, bảo hộ Hoa Thiên Cốt ở đằng sau. Ánh mắt cô kiên định hướng về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa ngăn người, chàng dừng lại, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc cũng dừng lại, bộ dạng kia của Thiều Nguyệt, hẳn là cô muốn bảo vệ cho Hoa Thiên Cốt.

"Sư muội, muội đang làm gì thế?" Ma Nghiêm vừa lo lắng, vừa bức bối.

"Đứng đây, tiểu sư muội à, thương thế của muội vẫn chưa tốt đâu." Sênh Tiêu Mặc cũng xót ruột.

Chỉ có mình Bạch Tử Họa lẳng lẳng nhìn Thiều Nguyệt, chàng biết một khi Tiểu Nguyệt đã muốn làm gì, thì chẳng ai có thể ngăn cản được cô.

"Tiểu Cốt, là đồ đệ của ta..." Thiều Nguyệt gần từng chữ một.

"Nhưng nó đã bị trục xuất khỏi Trường Lưu, nó không còn là đệ tử Trường Lưu nữa, cũng không còn là đệ tử của sư muội nữa." Ma Nghiêm bắt an.

Thiều Nguyệt cả kinh, sau đó cô càng thêm kiên định bước một bước, "Cho dù con bé không còn là đệ tử của Trường Lưu, thì nó mãi mãi vẫn sẽ là đồ đệ của Thiều Nguyệt!" Thanh âm của Thiều Nguyệt vang vọng hết toàn bộ quảng trường Trường Lưu, để cho hết thảy mọi người có thể nghe thấy những lời quyết tâm này của cô.

Thiều Nguyệt hơi lão đảo, tất cả sợ hãi muốn tiến lên, họ sợ cô ngã, ai ngờ Thiều Nguyệt triệu hồi thanh Kinh Lôi, dựa vào kiếm để giữ thăng bằng, máu trên tay cô chảy dọc theo Kinh Lôi, tạo thành một dòng chảy chậm xuống nền đất.

Thiều Nguyệt đứng vững xong ngẩng đầu lên nói tiếp, "Tiểu Cốt thu thập Thần Khí Mươi Phương cũng là để cứu ta, nếu con bé bị xử phạt vì việc đó, thì người chịu án đình Tiêu Hồn là ta mới phải!"

"Cái gì?" Ma Nghiêm kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, y thấy cô bị thương khắp người rồi mà vẫn kiên cường đứng ở đó thì vô cùng lo âu, "Sư muội, muội đang nói gì vậy, mau trở về trị thương đi!"

Thiều Nguyệt nhìn Bạch Tử Họa, "Sư huynh, nếu huynh muốn cho toàn thiên hạ một câu trả lời, vậy thì tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn thì không thể thiếu một cây đâu."

Bạch Tử Họa nhíu mày, bàn tay giấu trong ống áo đã xiết chặt lại, chàng mãi không nói gì, cõi lòng rối rắm vô cùng. Thiều Nguyệt thấy thế thì làm phép cho bốn mươi chín cây đinh Tiêu Hồn còn sót lại trôi lơ lửng ở đằng sau lưng mình.

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa sững sờ.

"(Tiểu) sư muội!" Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm đồng thanh.

Thiều Nguyệt nhìn nhìn thoáng qua Bạch Tử Họa, sau đó cô nhắm mắt lại, những cây đinh Tiêu Hồn lao đến như mưa về phía cô. Bạch Tử Họa vội vã đưa tay vận công nhằm ngăn cản những cây đinh đó song không kịp.

Nhưng, chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi, chính là chẳng biết tự lúc nào Hoa Thiên Cốt đã thoát khỏi pháp thuật của Thiều Nguyệt, nàng chạy đến ôm lấy cô, bốn mươi chín cây đinh Tiêu Hồn cùng cắm vào lưng nàng, nàng đau đớn thét lên.

Thiều Nguyệt quay đầu lại, khó tin nhìn Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt!!"

Khỏe miệng Hoa Thiên Cốt ứa máu, nàng bật cười khò khạo, "Lần này, cuối cùng thì Tiểu Cốt cũng đã có thể bảo vệ được sư tôn, ha ha... Lúc nào sư tôn cũng bảo vệ Tiểu Cốt, sau này hãy để Tiểu Cốt bảo vệ lại sư tôn..."

"Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..." Thiều Nguyệt nhìn đôi mắt dần khép lại của Hoa Thiên Cốt, cô lập tức quăng Kinh Lôi đi, xoa lại ôm lấy Hoa Thiên Cốt, song vì đứng không vững, cô cũng ngã xuống, trong lúc ngã, cô vẫn che chở Hoa Thiên Cốt, để khi ngã, nàng sẽ ngã lên người cô.

"Cốt Đầu ơi!" Đường Bảo mai một chạy tới, đỡ lấy Hoa Thiên Cốt.

"Chủ nhân!" Từ Mạch và Từ Trúc cũng lại gần, dìu Thiều Nguyệt dậy.

Thiều Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Tam tôn và Chương môn các phái đang đứng trên bậc thang, "Tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn..."

Bạch Tử Họa đã thấy lòng quyết tâm nguyện hy sinh vì đối phương của Thiều Nguyệt cùng Hoa Thiên Cốt, chàng biết mình không thể tiếp tục ngăn cản hai người, cũng không thể tiếp tục tách bọn họ ra, cuối cùng chàng đành nói với về bất đắc dĩ, "Chuyện này đã chấm dứt, nếu các phái có dị nghị thì sau này ta sẽ bàn tiếp!"

Chương môn các phái trở mặt nhìn nhau, bọn họ không còn gì để nói, tình sư đồ giữa Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt quá sâu nặng, bọn họ đã sớm nhận ra khi còn ở Thục Sơn, bây giờ hai người đã thế rồi, bọn họ còn có thể nói gì được nữa chứ?

Bạch Tử Họa bước xuống, "Tiểu Nguyệt, quay về trị thương thôi."

Thiều Nguyệt rời khỏi vòng tay của Từ Mạch với Từ Trúc, cô lắc đầu, "Ta không thể bỏ rơi Tiểu Cốt, nếu Tiểu Cốt đã không còn là đệ tử Trường Lưu, vậy thì ta đưa con bé đi."

Bạch Tử Họa cau mày nhìn Thiều Nguyệt, Sênh Tiêu Mặc vội la lên, "Tiểu sư muội ơi, muội nói cái gì vậy hả, chẳng lẽ Thiên Cốt không còn là đệ tử Trường Lưu thì muội cũng định rời khỏi Trường Lưu ư?"

Thiều Nguyệt mỉm cười trấn an, "Sênh sư huynh à, ta mãi mãi vẫn sẽ là đệ tử Trường Lưu, điều ấy sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng Tiểu Cốt..." Thiều Nguyệt quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, tuy Hồng Hoang trong cơ thể nàng đã bị phong ấn, song bây giờ nàng đã bị thương nặng, có khả năng sẽ khó chống cự lại Hồng Hoang, nếu phong ấn bị phá bỏ ngay tại Trường Lưu, thì e rằng sư huynh sẽ phát hiện mất.

Thiều Nguyệt lão đảo đi về phía Hoa Thiên Cốt, ôm nàng vào trong ngực, "Đợi khi nào giải quyết ổn thỏa, ta sẽ trở lại, bởi vì... Trường Lưu mãi là nhà của ta." Thiều Nguyệt nhìn ba người đám Bạch Tử Họa.

"Sư muội, muội là Thượng tiên Trường Lưu, cũng là Chương môn kế tiếp của chúng ta, trách nhiệm mà muội đang gánh vác trên vai không chỉ của Trường Lưu, mà còn của cả thiên hạ." Ma Nghiêm khuyên nhủ.

"Nghiem sư huynh, sư phụ cũng từng nói rồi, chỉ cần có sư huynh, vậy thì Trường Lưu sẽ mãi mãi trường tồn," Thiều Nguyệt nhìn Bạch Tử Họa, cô thỉnh cầu, "Sư huynh, xin hãy cho ta có cơ hội để được tự do một thời gian."

Bạch Tử Họa muốn ngăn cản Thiều Nguyệt, nhưng một lời thỉnh cầu của Thiều Nguyệt lại khiến chàng nuốt toàn bộ lời muốn nói xuống, chàng chỉ lặng lẽ nhìn Thiều Nguyệt, mãi mới lên tiếng, "Thường xuyên ghé về đây."

"Tử Họa!" Ma Nghiêm không hiểu.

Thiều Nguyệt bật cười cảm kích, cô bé Hoa Thiên Cốt, từng bước, từng bước rời khỏi Trường Lưu, mỗi bước chân của cô đều để lại một dấu máu làm mọi người day dứt không thôi.

"Sư muội à..." Ma Nghiêm thấy Thiều Nguyệt quay người bỏ đi thì vội gọi lại, song Thiều Nguyệt đã quyết, cô không ngoảnh mặt, cứ tiếp tục tiến lên phía trước.

Đương nhiên là Tử Mạch muốn bám theo Thiều Nguyệt, nàng vốn là linh hoa của cô, đứng ra thì nên đi theo cô mới đúng, nhưng lòng nàng lại không nỡ, bởi vì tại Trường Lưu có một người khiến nàng không muốn chia xa.

"Tử Mạch!" Tử Trúc gọi nàng lại.

Tử Mạch quay đầu ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, Tử Trúc kéo nàng lại, dặn dò, "Chăm sóc tốt Thiều Nguyệt nhé," Tử Mạch thầm cảm thấy thất vọng, song nàng vẫn ngẩng đầu gượng cười, "Nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc chủ nhật thật tốt mà."

Ánh mắt Tử Trúc thoáng lóe lên, "Cũng phải chăm sóc tốt bản thân..."

Tử Mạch vui như mở cờ trong bụng, nàng nắm chặt lấy tay Tử Trúc, gật đầu, "Ta sẽ!"

Đường Bảo lo cho Hoa Thiên Cốt, con bé cũng muốn đi theo nhưng lại bị Lạc Thập Nhất giữ lại, "Đường Bảo..."

Đường Bảo nhìn Lạc Thập Nhất, vẻ mặt lưu luyến, con bé biết anh chàng không muốn mình bỏ đi, Đường Bảo lại nhìn Thiều Nguyệt đang dần rời xa, xong lại nhìn chàng trai trước mặt, cuối cùng con bé cũng gạt tay Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất sư huynh, thực xin lỗi, ta lo cho Cốt Đầu lắm, ta muốn được ở bên Cốt Đầu." Dứt lời, con bé bỏ chạy.

Lạc Thập Nhất nhìn đôi bàn tay bị buông rơi, nơi đó vẫn còn sót lại chút hơi ấm, anh chàng buồn bã cúi đầu, lầm bầm, "Đường Bảo, trong lòng nàng, ta không quan trọng bằng Thiên Cốt ư?" 1

Cuối cùng cũng rời khỏi núi Trường Lưu, Thiều Nguyệt không nhìn nổi nữa, cô ngã xuống đất, Đường Bảo và Tử Mạch đứng đằng sau vội tiến tới, mỗi người đỡ một người, Đường Bảo thắc mắc, "Kiếm tôn ơi, vì sao lại không để chúng con giúp mà người lại phải đích thân bế Cốt Đầu rời khỏi Trường Lưu?"

Tử Mạch lắc đầu, "Đừng hỏi nữa,... chỉ là chủ nhân muốn được tự mình bế Thiên Cốt đi mà thôi."

"Vậy phải làm sao đây?" Đường Bảo ôm lấy Hoa Thiên Cốt, lo lắng, "Chúng ta đi đâu giờ? Cốt Đầu với Kiếm tôn đều đang bị thương nặng thế này."

Tử Mạch cũng sốt sắng, nàng suy nghĩ xem liệu có nên quay về thôn Hoa Liên hay không, ấy vậy mà lúc bấy giờ một bóng người đi tới, Đường Bảo và Tử Mạch cùng ngẩng đầu nhìn về phía người đó, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng. +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đảo Bồng Lai

Nghê Mạn Thiên bám theo Thiều Nguyệt, dọc đường, mỗi nơi Thiều Nguyệt đi qua, cây cối hoa cỏ đều trở nên khô héo, nàng tránh không khỏi thắc mắc nên ngồi xổm xuống quan sát, hẳn là bởi vì máu đã thấm đất nên mới gây ra tình trạng như vậy, song đây là máu của ai?

Nghê Mạn Thiên xuống núi, lập tức nàng trông thấy Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang nằm trong ngực của Đường Bảo với Tử Mạch, mà mặt này Tử Mạch cùng Đường Bảo ai cũng trông ủ dột, nàng vội vã bước tới.

Đường Bảo ngẩng đầu nhìn về phía người mới tới, vui vẻ nói, "Nha đầu hung dữ! Mau mau cứu Cốt Đầu đi!"

Tử Mạch bảo, "Mạn Thiên à, chủ nhân và Thiên Cốt đã hôn mê cả rồi, bây giờ chúng ta không biết nên đưa bọn họ đi đâu nữa?"

Nghê Mạn Thiên ngồi xổm xuống xem xét thương thế của Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt, nàng chau mày, định Tiêu Hồn làm cho bọn họ bị thương không hề nhẹ, Kiếm tôn lại có thể kiên trì nhẫn nại lâu như vậy mới đỡ rap, thật sự khiến người người bội phục nghị lực của Kiếm tôn.

"Tới đảo Bồng Lai của ta đi, đảo Bồng Lai có rất nhiều dược liệu trân quý, có thể sẽ có tác dụng hữu hiệu đối với vết thương của hai người." Nghê Mạn Thiên cũng vô cùng lo lắng.

"Được!" Đường Bảo và Từ Mạch cùng bế Hoa Thiên Cốt với Thiệu Nguyệt đi theo Nghê Mạn Thiên tới đảo Bồng Lai, sau khi bọn họ rời đi, đằng sau một thân cây cách đó không xa, Đông Phương Úc Khanh xuất đầu lộ diện, anh chàng dõi theo bóng lưng của các nàng, thầm lẩm bẩm, "Cốt Đầu, hy vọng sau này nàng sẽ sống thật tốt, sống như nàng mong muốn vậy, nàng sẽ được ở lại bên người mà nàng yêu. Còn về sự báo thù ta dành cho Bạch Tử Họa, ta vẫn phải tiếp tục, nhưng từ nay về sau, ta sẽ không lợi dụng nàng nữa, sẽ không..."

Bạch Tử Họa quay về điện Tuyệt Tình, nhìn toàn viện vắng vẻ không một bóng người, đột nhiên chàng cảm thấy cô đơn. Bạch Tử Họa nhìn phòng của Thiệu Nguyệt một lát rồi xoay người bỏ đi. Quay về phòng mình, chàng lấy ra hộp đá Nghiệm Sinh có cất giữ đá của Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, đá Nghiệm Sinh của Thiệu Nguyệt đã hoàn toàn biến thành màu vàng, còn đá Nghiệm Sinh của chàng đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Bạch Tử Họa nhíu mày, thầm nhủ, xem ra Thiệu Nguyệt đã không thể tránh thoát khỏi kiếp sinh tử, dù cho chàng có khiến Hoa Thiên Cốt cách xa Thiệu Nguyệt cỡ nào đi chăng nữa, Thiệu Nguyệt cũng tự tìm được đường quay trở về bên Hoa Thiên Cốt. Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Sur phụ, ngài hãy nói xem, thì ra cách để Thiệu Nguyệt giúp con hóa giải kiếp sinh tử là như thế ư? Vậy thì con thà không thể hóa giải được còn hơn."

Bạch Tử Họa cúi đầu đóng hộp găm lại, lúc bấy giờ Từ Huân đi tới, "Tử Họa!"

Bạch Tử Họa trầm mặc chốc lát, sau đó chàng ngẩng đầu, mặt không cảm xúc nhìn nàng, "Có chuyện gì không?"

Từ Huân cười nhún nhó, "Tử Họa à, không có gì thì ta không thể đến tìm chàng được sao?" Bạch Tử Họa không đáp, Từ Huân đi tới trước bàn Bạch Tử Họa, lời nói đầy ám chỉ, "Tử Họa, không ngờ Thiệu Nguyệt lại bao bọc cho đồ đệ Hoa Thiên Cốt của cô ta như vậy, chàng còn tưởng rằng giữa bọn họ có tồn tại tình sư đồ sâu nặng hay sao?"

"Đù rồi!" Bạch Tử Họa đứng dậy, vẻ mặt có phần tức giận nhìn nàng, "Từ Huân, nếu như muội tới chỉ để nói những lời này..." Bạch Tử Họa nhìn về phía cửa, ý gì thì không cần nói cũng biết.

"Tử Họa..." Từ Huân hơi rùng mình trước sắc mặt của Bạch Tử Họa, nàng đành phát ổng tay áo rồi xoay người rời đi.

Bạch Tử Họa lại ngồi xuống, trên một tay của chàng huyền hóa ra những mảnh vụn chàng đã nhặt tại quảng trường Trường Lưu. Đó là từ ngọc tiêu chàng tặng Thiệu Nguyệt, giờ nó đã tan nát rồi, và cả cái túi gấm, là thứ Hoa Thiên Cốt đeo quanh cổ, Bạch Tử Họa lắc đầu thở dài, chàng cảm túi gấm lên, bên trong còn sót lại một lọn tóc của Thiệu Nguyệt, chàng nắm chặt lọn tóc ấy, dường như đang có điều nghĩ suy.

Trên đảo Bồng Lai, Nghê Mạn Thiên đang lựa chọn dược liệu, nàng chỉ chỉ những thứ dược liệu trân quý, sáng khoải hết thứ này đến thứ khác, "Cái này, cái này... và cả cái đó nữa, lấy hết ra!"

"Ồi..." Đệ tử Bồng Lai trông chừng phòng thuốc lau mồ hôi trán, hỏi, "Chường môn ơi, người ta bị bệnh gì mà ngài phải dùng nhiều thuốc thế ạ, đây toàn là dược liệu quý báu đảo Bồng Lai chúng ta cất giữ bao nhiêu năm đấy ạ."

"Đồ vô dụng, người nói nhiều thế, bảo người lấy thì người cứ lấy đi!" Nghê Mạn Thiên mất kiên nhẫn.

"Dạ, vâng..." Anh chàng đệ tử kia không dám hỏi nhiều bèn vội vàng chạy đi lấy thuốc.

Nghê Mạn Thiên hài lòng mang theo dược liệu tới phòng Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, nàng bước vào, lo lắng hỏi, "Thế nào rồi?"

Dạ Vô Ngân rời khỏi mép giường Thiệu Nguyệt, y cau mày, "Không lạc quan lắm!"

"Cái gì?" Nghê Mạn Thiên sốt sắng giữ lấy ống tay áo Dạ Vô Ngân, Từ Mạch cũng sợ hãi nhìn y, Đường Bảo thì gấp đến độ sắp khóc rồi, "Sao vậy, Cốt Đầu, chẳng lẽ Cốt Đầu sẽ..."

Dạ Vô Ngân lắc đầu, Nghê Mạn Thiên luống cuống hỏi, "Sư thúc, thúc mau nói đi, rốt cuộc thì làm sao rồi?"

Dạ Vô Ngân đáp, "Hoa Thiên Cốt bị bốn mươi chín đĩnh Tiêu Hồn ghim, không hồn bay phách lạc đã là may lắm rồi, nhưng... tu vi của con bé, sợ là đã mất."

"Không sao hết, tu vi không còn thì vẫn có thể tu luyện lại, có Kiếm tôn ở đây thì người nhất định sẽ còn dạy cho cô ấy." Nghê Mạn Thiên nói.

"Máu chốt là ở Kiếm tôn, thương cũ của ngài ấy còn chưa lành, nay lại thêm thương mới, hơn nữa..." Dạ Vô Ngân quay lại nhìn Thiệu Nguyệt, Nghê Mạn Thiên kinh hãi thúc giục, "Thêm nữa gì ạ, sư thúc, thúc đừng thừa nước đục thả câu nữa."

Dạ Vô Ngân chỉ chỉ bả vai trái của mình, "Ở trên vai trái Kiếm tôn có một vết thương do kiếm, hơn nữa còn đâm xuyên qua thân thể, bây giờ lại có một cây đinh Tiêu Hồn đâm đúng vào vết thương, khá là khó giải quyết đấy!"

"Cái gì?!" Từ Mạch đứng dậy, cả kinh, "Liệu có cách nào để cứu chủ nhân không?"

"Thương tổn thì có thể trị hết, chỉ sợ... sẽ để lại hậu họa về sau." Dạ Vô Ngân thở dài.

"Sự thúc, ý thúc là..." Nghe Mạn Thiên lo lắng.

"Giờ Kiếm tôn sẽ không thể dùng quá sức vai trái, cũng không thể quá mệt mỏi, đến khi nào thời tiết ẩm ướt hay đổ mưa, bị nhiễm lạnh thì nhất định sẽ còn đau nhức, nửa đời sau sẽ cần phải luôn luôn điều dưỡng." Dạ Vô Ngân đáp.

"Ồi..." Nghe Mạn Thiên giục, "Sự thúc à, trước thúc cứ giúp hai người tỉnh lại đi đã."

"Thương tổn nặng như vậy, sao có thể tỉnh dậy nhanh chóng được, trừ khi có một người tu vi cực kỳ cao giúp truyền lại những dược liệu kia vào cơ thể bọn họ thì may ra mới tốt hơn." Dạ Vô Ngân trả lời.

"Tu vi rất cao, thể phải cao bao nhiêu ạ?" Đường Bảo chạy lại.

"Sự thúc, thúc không được ư?" Nghe Mạn Thiên nhìn Dạ Vô Ngân.

Dạ Vô Ngân lắc đầu, "Ta sợ rằng ta không đủ sức, chỉ cần kiếm được người tu vi cao như Kiếm tôn, tầm Thượng tiên ấy, thì có thể." Mọi người nhất trí nghĩ đến Bạch Tử Họa, họ cùng trở mắt nhìn nhau, bầu không khí rơi vào tĩnh lặng.

"Nhưng mà..." Từ Mạch cau mày khổ não, "Tôn thượng vừa mới đuổi Thiên Cốt ra khỏi Trường Lưu xong, liệu ngài ấy có muốn giúp chúng ta không?"

"Giúp chuyện gì?" Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng của Bạch Tử Họa vang lên, khiến mọi người trong phòng sợ hết hồn, bọn họ vội vàng hành lễ, "Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa gật đầu, chàng tới bên mép giường Thiệu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt thế nào rồi?"

Ba người đắm Nghe Mạn Thiên đều nhìn Dạ Vô Ngân, Dạ Vô Ngân đành nhắm mắt, tiến lên hành lễ, sau đó thuật lại hết những lời ban nãy với Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa hiểu, "Được, giao lại nơi này cho ta."

Sau khi mọi người rời khỏi, Bạch Tử Họa lấy ra ngọc Viêm Thủy, làm phép đưa nó đến giữa mi của Thiệu Nguyệt, chỉ một lát sau, Thiệu Nguyệt đột nhiên lơ lửng, linh khí xung quanh không ngừng tràn vào người cô, còn sắc mặt Thiệu Nguyệt cũng dần hồng hào trở lại, Bạch Tử Họa lấy những dược liệu kia, truyền vào trong cơ thể Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt mở mắt, nhìn trần nhà xa lạ, cô nghi ngờ ngồi dậy, trong nháy mắt bỗng cảm thấy vai trái đau đớn, cô che vai nhủ mặt mày.

Một bóng người tiến tới ngồi cạnh, Thiệu Nguyệt ngẩng mặt lên, kinh ngạc, "Sur huynh?" Bạch Tử Họa đỡ cô ngồi dựa vào đầu giường, "Sao huynh lại ở đây? Đây là?"

"Đây là đảo Bồng Lai, Mạn Thiên đã đưa muội đến đây." Bạch Tử Họa đáp.

"Sur huynh, ta..." Thiệu Nguyệt khá là áy náy, bản thân vô âu vô lo rời khỏi Trường Lưu, để lại hết toàn bộ trách nhiệm nặng nề lên người sư huynh, cô vẫn luôn biết sư huynh thật sự vẫn luôn sống chẳng dễ dàng gì, cho tới tận bây giờ, huynh ấy chưa từng có việc muốn làm hay không muốn làm, mà chỉ có việc nên làm hay không nên làm.

"Tiểu Nguyệt, sư phụ từng bảo muội không cần phải tuân thủ theo môn quy của Trường Lưu, sư huynh không muốn trói buộc muội, muội có thể làm những việc mà muội muốn làm." Giọng điệu Bạch Tử Họa nồng đậm tình thương.

"Sur huynh..." Thiệu Nguyệt hết sức cảm động, cô nhoen miệng cười với Bạch Tử Họa, "Thật sự cảm tạ sư huynh!"

Khỏe miệng Bạch Tử Họa khẽ cong, Thiệu Nguyệt liếc nhìn thấy Hoa Thiên Cốt nằm ở giường đối diện bèn lo lắng hỏi, "Sur huynh, Tiểu Cốt..."

"Yên tâm, ta đã chữa trị cho con bé rồi."

Thiệu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô nhớ ra đây là đảo Bồng Lai, do dự một chút mới nói, "Sur huynh à, huynh có thể giao lại ngọc Viêm Thủy cho ta được không?"

Bạch Tử Họa nghĩ một lát, "Là vì Sóc Phong?"

"Vâng," Thiệu Nguyệt gật đầu, "Tuy Sóc Phong chỉ là một mảnh vụn của ngọc Viêm Thủy, nhưng cậu ta đã tồn tại một ý thức độc lập, ta không biết cậu ấy có thể hóa thành người được nữa hay không, nhưng để ngọc Viêm Thủy ở lại bên Mạn Thiên, thì đối với Sóc Phong mà nói, đây mới là nơi chốn tốt đẹp nhất."

Bạch Tử Họa lấy ngọc Viêm Thủy ra, "Yêu Thần đã xuất thế, Niết thì đã bị nhốt trong tiên lao tại núi Trường lưu, Thần Khí Mười Phương cũng tụ hội đầy đủ, không có gì hết, muội hãy tự xử trí nó đi."

Thiệu Nguyệt nhận lấy ngọc Viêm Thủy, "Đa tạ sư huynh."

Bạch Tử Họa lại lấy ra một cái hộp gỗ, "Tiểu Nguyệt à, muội có biết vì sao ta lại phải đuổi Hoa Thiên Cốt ra khỏi Trường Lưu không?"

Thiệu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, cô lắc đầu, trong nguyên tác, quả thật Bạch Tử Họa chưa từng đuổi Hoa Thiên Cốt ra khỏi Trường Lưu,

"Tại sao ạ?"

Bạch Tử Họa lấy ra viên đá Nghiệm Sinh của mình, "Hoa Thiên Cốt đã không còn là kiếp sinh tử của ta nữa rồi."

"Cái gì?" Thiều Nguyệt cả kinh, sau đó cô vui vẻ nói, "Tốt quá, sư huynh, vậy thì ta cũng không phải lo lắng cho huynh và Tiểu Cốt nữa." Thiều Nguyệt vô cùng hưng phấn, xong lại tò mò, "Đúng rồi, sư huynh, chúng ta vẫn chưa tìm ra biện pháp hóa giải kiếp sinh tử mà, huynh hóa giải kiểu gì thế?"

Bạch Tử Họa đưa túi gấm khác cho Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt nhận lấy, thắc mắc, "Cho ta?" Bạch Tử Họa gật đầu, ý bảo cô mở nó ra.

Thiều Nguyệt từ từ mở hộp gấm, bên trong đặt hai viên đá Nghiệm Sinh sắc vàng, cô nâng một viên lên, kinh ngạc, "Đây là, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Bạch Tử Họa chỉ im lặng, Thiều Nguyệt vỡ lẽ, "Sư huynh, vì Tiểu Cốt đã là kiếp sinh tử của ta cho nên huynh mới đuổi con bé ra khỏi Trường Lưu ư?"

"Tiểu Nguyệt, ta chỉ lo cho..." Bạch Tử Họa áy náy.

"Sư huynh à," Thiều Nguyệt ngắt lời chàng, "Còn nhớ lúc huynh biết Tiểu Cốt là kiếp sinh tử của huynh, ta đã khuyên huynh thế nào không?"

Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt, chàng nhớ lại lời của cô, muốn tránh cũng không tránh được, vậy thì cần gì phải tránh, "Ta biết, xem ra sư huynh vẫn chưa thể thoải mái được như Tiểu Nguyệt." Bạch Tử Họa quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, "Vậy Tiểu Nguyệt liệu có biết, Hoa Thiên Cốt với muội..."

Thiều Nguyệt thắc mắc nhìn Bạch Tử Họa, cô không hiểu rõ ý của chàng, "Tiểu Cốt? Tiểu Cốt làm sao thế?"

Bạch Tử Họa thấy Thiều Nguyệt chẳng phát giác được gì thì không nói nữa, "Bảo trọng nhé!"

"Vâng," Thiều Nguyệt gật đầu, "Chờ chút, sư huynh!"

Bạch Tử Họa đang định đứng dậy rời đi, chàng xoay người lại, Thiều Nguyệt trả hộp gấm cho chàng, "Sư huynh à, huynh vẫn nên giữ số đá Nghiệm Sinh này đi, ta mong huynh sẽ không nói gì với Tiểu Cốt."

Bạch Tử Họa gật đầu, lúc này mới rời đi. Thiều Nguyệt đứng dậy, bước đến bên giường Hoa Thiên Cốt, cô mỉm cười nhẹ vuốt tóc nàng, cô không để chuyện kiếp sinh tử vào trong lòng, bởi vì cô từng nghe Tiểu Vũ nói về nó rồi. Cậu ấy bảo, kiếp sinh tử giống như kiếp tình, sống vì tình, chết cũng vì tình, hết thầy cũng đều vì người trong cuộc.

Thiều Nguyệt lại ngăn người, cô lắc đầu lia lịa, "Không đúng, không đúng rồi, mình và Tiểu Cốt là sư đồ mà, cùng cùng là con gái, sao có thể là kiếp tình chứ? Nhất định là do mình đã biết trước kịch bản nên mới chuyển hết bi kịch giữa sư huynh và Tiểu Cốt lên người, đúng, nhất định là do mình suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều rồi..." Thiều Nguyệt lại lắc đầu, sau đó nằm lên giường nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Dấu Hiệu

Thiều Nguyệt nằm trên giường mà mãi chẳng ngủ được, cô cau mày đứng dậy, nhìn qua Hoa Thiên Cốt ở giường đối diện, cuối cùng lắc đầu thở dài, bắt đầu tỉnh tóa nhập định, cố gắng bình ổn lại những suy nghĩ rối rắm của mình.

Bạch Tử Họa vừa rời khỏi đây thì mấy người đám Nghê Mạn Thiên vội vàng chạy tới, "Tôn thượng ới, Kiểm tôn và Thiên Cốt thế nào rồi ạ?"

"Họ không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều thì sẽ sớm khôi phục." Bạch Tử Họa đáp.

"Tốt quá! Cốt Đầu và Kiểm tôn không sao rồi." Đường Bảo vui vẻ, Bạch Tử Họa chợt đưa một cái túi gấm cho con bé.

Đường Bảo trầm mặc chốc lát mới nhận cái túi, ngắm nghía một hồi thì cao hứng không thôi, "Đây là túi gấm của Cốt Đầu đó ạ?"

Bạch Tử Họa gật đầu, sau đó chàng biến thành một luồng ánh sáng trắng rời khỏi đảo Bồng Lai. Từ Mạch nhìn lên trời, lẩm bẩm, "Tôn thượng vẫn rất quan tâm chủ nhân."

"Đúng đấy, ta hoàn toàn không thể ngờ được là Tôn thượng sẽ đích thân trị liệu tổn thương cho Thiên Cốt, nếu chỉ trị thương cho mỗi Kiểm tôn thì còn hiểu được, dù sao ngài ấy cũng từng trừng phạt Thiên Cốt nặng nề là thế." Nghê Mạn Thiên có vẻ hơi khó hiểu.

"Là vì sự quyết tâm của chủ nhân khiến Tôn thượng phải nhượng bộ, ngài ấy biết Thiên Cốt rất quan trọng đối với chủ nhân cho nên Tôn thượng không muốn chủ nhân phải đau lòng." Từ Mạch bày tỏ quan điểm.

Nghê Mạn Thiên nhớ lại cảnh tượng Thiều Nguyệt thay Hoa Thiên Cốt chặn lại đỉnh Tiêu Hồn, nàng cũng có chút hâm mộ, giả như có một sư phụ như Kiếm tôn thì cuộc đời này thực không còn gì đáng để hối tiếc! Nghê Mạn Thiên nhìn về phía căn phòng, "Chúng ta vào đi."

Mọi người vừa vào đã thấy Thiều Nguyệt tĩnh tọa nhập định trên giường, Tử Mạch kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ tiến đến, "Chủ nhân, người không sao rồi chứ ạ?"

Thiều Nguyệt mở mắt, gật đầu, "Ừ, ta không sao rồi, sư huynh đã trị liệu cho ta."

Đường Bảo chạy đến bên giường Hoa Thiên Cốt, thấy nàng vẫn chưa tỉnh thì con bé lo lắng hỏi, "Thế sao Cốt Đầu vẫn chưa tỉnh vậy?"

"Tu vi Tiểu Cốt còn thấp, chưa thể tỉnh nhanh như thế đâu." Thiều Nguyệt giải thích.

"Ồ..." Đường Bảo thất vọng cúi gằm đầu, con bé tiếp tục ngồi bên mép trông cho Hoa Thiên Cốt.

Mấy ngày sau, Thiều Nguyệt vừa tu luyện trị thương tại đảo Bồng Lao, vừa lấy ngọc Viêm Thủy chữa trị cho Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo luôn ở bên cạnh để chăm sóc cho nàng, dần dà nàng cũng có dấu hiệu tốt lên, có điều vẫn chưa tỉnh lại. Cho đến khi một tháng trôi qua, Hoa Thiên Cốt mới mở mắt, nàng nhìn căn phòng xa lạ thì quay đầu quan sát thêm vài vòng, lập tức nàng trông thấy Đường Bảo đang ngủ gục bên giường, Hoa Thiên Cốt mỉm cười dịu nhẹ, nàng duỗi tay chọt chọt vào má Đường Bảo.

Đường Bảo đang ngủ thì bỗng nhiên cảm thấy có người đang nghịch mặt mình, nàng khó chịu vẫy vẫy tay hòng xua đuổi cái người phiền phức ấy, thế nhưng chỉ một chốc sau, bàn tay kia lại đưa tới khiến Đường Bảo nổi cơn thịnh nộ, bật đứng dậy, "Ai vậy, là ai, sao lại phiền như thế hả?"

"Ha ha..." Hoa Thiên Cốt che miệng cười.

Đường Bảo nghe thấy tiếng cười của Hoa Thiên Cốt thì mở to hai mắt, sau đó vui vẻ thốt lên, "Cốt Đầu, mẹ tỉnh rồi, cuối cùng mẹ cũng đã tỉnh! Tốt quá!" Sau đó ôm chầm lấy nàng.

Hoa Thiên Cốt bỗng ho, Đường Bảo vội đứng dậy, lo lắng hỏi, "Cốt Đầu à, có phải do con đè lên mẹ không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Đâu có, tại con tự dưng nhào đến khiến ta giật mình."

"Ha ha," Đường Bảo ngượng ngùng gãi đầu, sau đó như nhớ điều gì, con bé lôi cái túi gấm ra, "Cốt Đầu, nè, đây là Tôn thượng đưa cho con đây."

Hoa Thiên Cốt nhìn túi gấm, nàng chậm rãi mở nó ra, bên trong vẫn còn lộn tóc nọ, nàng thờ phào nhẹ nhõm rồi ôm nó vào ngực, lẩm bầm, "Sư tôn ơi..."

Đường Bảo nghe thấy Hoa Thiên Cốt gọi Thiều Nguyệt bèn nói, "Cốt Đầu à, Kiếm tôn vẫn luôn lo cho mẹ, bây giờ để con đi báo người rằng mẹ đã tỉnh nhé." Dứt lời cũng chuẩn bị chạy ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt cả kinh, nàng vội giữ lấy tay Đường Bảo, tỏ ra khó tin, "Sư tôn... sư tôn cũng ở đây?" Nàng cho rằng mình đã bị đuổi ra khỏi Trường Lưu, đã không còn là đệ tử Trường Lưu thì cũng không còn là đồ đệ của sư tôn, nàng cho rằng mình lại quay về làm một kẻ đơn độc, mãi mãi phải cách xa sư tôn của nàng.

Đường Bảo gật đầu, "Tất nhiên," Sau đó con bé ngồi xuống, hứng thú bưng bưng thuật lại toàn bộ diễn biến câu chuyện sau khi Hoa Thiên Cốt hôn mê bất tỉnh cho nàng nghe, "Cốt Đầu à, mẹ không biết đâu, lúc ấy Kiếm tôn che chở cho mẹ thì ngẫu nhiên là ngẫu, mặc dù khắp người người chỉ toàn thương tích, thế nhưng chẳng có gì có thể ngăn được phong thái kiêu hãnh của người..."

Hoa Thiên Cốt nghe xong bỗng bật cười ngây ngốc, hóa ra nàng vẫn chưa rời xa sư tôn, nàng vẫn còn có thể được ở bên cạnh sư tôn, thật sự quá tốt! Đường Bảo thắc mắc, "Cốt Đầu, mẹ làm sao thế, chẳng lẽ có chỗ nào không được ổn à?"

Hoa Thiên Cốt vẫn cười, sau đó nàng lại chui vào chăn, cười đến run rẩy, dọa Đường Bảo sợ hết hồn, "Toi rồi, không phải Cốt Đầu bị để lại di chứng gì đây chứ? Không được, mình phải mau đi tìm Kiếm tôn thôi."

Thiều Nguyệt đang tĩnh tọa tu luyện trong rừng trúc bên bờ biển, cô vừa mới thu công, mở mắt ra là đã có thể trông thấy cảnh sắc trước mặt, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp trúc là biển xanh dầy sóng và bầu trời trong vắt, cô thở dài, "Đảo Bồng Lai quả nhiên là chốn bồng lai tiên cảnh, thật khiến con người ta xaouyến nhớ mãi không quên, hy vọng Tiểu Cốt nhanh chóng tỉnh dậy để có thể dẫn con bé tới đây ngắm cũng mình."

Thiều Nguyệt nở nụ cười dịu dàng, đột nhiên cô cảm thấy ngọc Viêm Thủy cũng có chút phản ứng, cô đưa tay lên, ngọc Viêm Thủy xuất hiện, cô thắc mắc quan sát nó, ngọc Viêm Thủy đang lơ lửng từng đợt ánh sáng, sau đó lại bay đi, Thiều Nguyệt mãi mãi đuổi theo.

Sâu trong rừng trúc, giữa một mảnh đất trống trải, Nghê Mạn Thiên diện bộ trang phục toàn thân màu tím của Chương môn, tay cầm kiếm không ngừng đưa qua lại, như thoả vẫn còn có người luyện kiếm cùng nàng vậy, nàng khi thì mỉm cười nhìn khoảng không bên cạnh, khi thì lại giao chiến với hư vô, tựa như không phải chỉ mình nàng múa kiếm, mà nàng đang cùng khiêu vũ với một người tâm ý tương thông.

Thiều Nguyệt nhìn viên ngọc Viêm Thủy đang phát sáng trong lòng bàn tay, cô vỡ lẽ, bật cười, sau đó bẻ một cành trúc rồi phi thân tiến đến. Nghê Mạn Thiên cảm thấy có người lại gần bèn xoay người chống đỡ, phát hiện ra đối phương là Kiếm tôn, nàng hơi chần chừ. Song Thiều Nguyệt vẫn nhất mực công kích nàng, cô không hề có ý định dừng tay, Nghê Mạn Thiên hiểu ý Thiều Nguyệt cũng bắt đầu trả đũa, vốn dĩ nàng đã mong sẽ có cơ hội có thể so kiếm cùng Kiếm tôn.

Hai người đầu kiếm trong rừng trúc, hết trận này đến trận khác, bay tới bay lui, đánh đến sáng khoai tràn trề, cuối cùng vẫn là Nghê Mạn Thiên hụt hơi. Nàng chấp tay lại, "Đa tạ Kiếm tôn đã hướng dẫn, Mạn Thiên vô cùng cảm tạ!"

Thiều Nguyệt thu cảnh trúc lại, "Mạn Thiên à, kiếm pháp của con đã tiến bộ nhiều lắm rồi, có điều..."

Nghê Mạn Thiên thắc mắc nhìn Thiều Nguyệt.

Lời của Thiều Nguyệt lại đầy ẩn ý, "Hình như con đang chờ đợi một người có thể luyện kiếm cùng con?"

"Con..." Mặt Nghê Mạn Thiên đỏ ửng, nàng nhớ đến Sóc Phong, rồi lại buồn bã cúi đầu.

Bấy giờ Thiều Nguyệt mới áy náy đáp, "Mạn Thiên à, chuyện của Sóc Phong, cho ta xin lỗi."

Nghê Mạn Thiên lắc đầu lia lịa, "Kiếm tôn, đây không phải lỗi của người, Sóc Phong đã tự nguyện, vốn dĩ huynh ấy đã là... đã là ngọc Viêm Thủy..."

"Đúng, tuy Sóc Phong chỉ là một mảnh vụn của ngọc Viêm Thủy, nhưng cậu ta đã có ý thức và nhân cách độc lập, thế nên dù cho đã hợp thể, cậu ta cũng sẽ không biến mất." Từ phản ứng vừa rồi của ngọc Viêm Thủy, Thiều Nguyệt hiểu Sóc Phong chắc chắn không nỡ rời xa Mạn Thiên, thế thì nhất định sẽ có một ngày, Sóc Phong sẽ quay trở lại.

"Cái gì ạ?" Nghê Mạn Thiên tiến thêm một bước, nàng kinh ngạc hỏi, "Kiếm tôn, người nói thật ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu, cô lấy ra viên ngọc Viêm Thủy, Nghê Mạn Thiên đưa tay định nhận lấy, ai ngờ chưa gì ngọc Viêm Thủy đã bay lên, quay một vòng xung quanh Nghê Mạn Thiên, sau đó lại trở về trong tay Thiều Nguyệt.

Nghê Mạn Thiên không hiểu, "Kiếm tôn, vậy là?"

"Hắn là Sóc Phong đấy, thằng bé nhớ con." Thiều Nguyệt cười tay.

Hốc mắt Nghê Mạn Thiên ươn ướt, nàng nâng hai tay nhận lấy ngọc Viêm Thủy rồi bật nước nở, "Sóc Phong ư? Thật sự là Sóc Phong sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Mạn Thiên, ta giao lại ngọc Viêm Thủy cho con giữ, ta nghĩ Sóc Phong cũng rất muốn có thể ở lại bên cạnh con."

"Đa tạ Kiếm tôn!" Nghê Mạn Thiên cảm kích vô cùng, song nàng lại thắc mắc, "Kiếm tôn à, thực sự Sóc Phong có thể quay về ạ?"

Thiều Nguyệt không thể cam đoan, cô vỗ bả vai Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên à, con phải tin tưởng vào tình cảm giữa con và Sóc Phong, có lẽ sẽ có một ngày, đột nhiên thằng bé sẽ xuất hiện trước mắt con, nhưng... sợ là phải đợi rất lâu."

Nghê Mạn Thiên đáp, "Không sao, chỉ cần biết Sóc Phong vẫn sống thì con đã đủ hài lòng rồi, chỉ cần chúng con còn ở bên nhau, dù không thấy mặt, cũng không sao." Nghê Mạn Thiên ôm ngọc Viêm Thủy thật chặt vào lồng ngực.

Thiều Nguyệt mỉm cười yên tâm, sau đó như nhớ ra điều gì đấy, cô khá là do dự, "Mạn Thiên à, ta có chuyện muốn hỏi con này."

Nghê Mạn Thiên lau ít nước mắt đọng lại, gật đầu, "Vâng, Kiếm tôn hỏi đi."

"Thì là..." Thiều Nguyệt hơi ngại ngùng, "Là..."

Nghê Mạn Thiên thấy Thiều Nguyệt lúng túng mãi chưa chịu mở miệng thì kỳ quái, "Kiếm tôn à, rốt cuộc người muốn hỏi gì thế?"

Cuối cùng Thiều Nguyệt cũng bất chấp hết, "Ta đang muốn hỏi là, cảm giác khi con và Sóc Phong ở bên nhau như thế nào, rốt cuộc thì thế nào mới là yêu thích một ai đó vậy?"

Nghê Mạn Thiên tròn to mắt, nàng kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, quả thực nàng không dám tin rằng Thượng tôn Trường lưu - Kiếm tôn sẽ có ngày hỏi cái vấn đề này, rồi nàng lại giật mình chỉ tay về phía Thiều Nguyệt, lớn tiếng hỏi, "Kiếm, Kiếm tôn, chẳng lẽ người... thích... thích ai ư?"

Thiều Nguyệt cứng họng, thấy vẻ mặt Nghê Mạn Thiên quá cường điệu thì chẳng biết nói gì cho phải lẽ, cô đành tăng hắng, nghiêm mặt lại đáp, "Tuy tu luyện thì phải thanh tâm quả dục, song nhân gian muôn vàn chân tình, ta cũng tò mò muốn biết một ít."

Nghê Mạn Thiên vẫn hoài nghi, nàng gật đầu, "Ồ, vậy ạ, cũng đúng, sao Kiếm tôn có thể rung động được nhỉ?" Sau đó nàng tí mẩn giải thích, "Thích một người, là người sẽ luôn nghĩ về huynh ấy, khi ở bên huynh ấy thì thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc, khi huynh ấy đến gần người, tim người sẽ còn đập nhanh hơn bình thường..."

Thiều Nguyệt cau mày che ngực trái, gần đây quả thật cô có chút suy nghĩ không đúng đắn với Tiểu Cốt, cô còn tưởng rằng tại mình suy nghĩ nhiều, chẳng lẽ thật sự thì... Nghê Mạn Thiên còn đang nói, vừa nghiêng đầu đã trông thấy Thiều Nguyệt che ngực trái, nàng còn cho rằng vết thương của cô lại tái phát bèn vội hỏi, "Kiếm tôn, người làm sao thế, có phải lại thấy đau không?"

"Hả?" Thiều Nguyệt hoàn hồn, "Không sao, không sao hết..."

Bấy giờ Đường Bảo chạy tới, thở hổn hển, "Kiếm, Kiếm tôn, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi."

Thiều Nguyệt đỡ lấy Đường Bảo, Nghe Mạn Thiên giúp đỡ cô, Thiều Nguyệt hỏi, "Đường Bảo à, sao thế, không phải con đang ở bên chăm sóc cho Tiểu Cốt sao?"

Đường Bảo mới vừa bình tĩnh lại nay đã rối rít cả lên, "Cốt Đầu, Cốt Đầu, mẹ tỉnh... ai da..." Còn chưa nói xong, Thiều Nguyệt đã biến mất dạng.

"Con còn chưa nói hết mà, Cốt Đầu không được bình thường lắm." Đường Bảo lẩm bẩm.

"Hả?" Nghe Mạn Thiên nghe thấy bèn vội hỏi, "Thiên Cốt không được bình thường ư?"

Đường Bảo hồi tưởng lại, "Đúng, Cốt Đầu vừa tỉnh đã ngồi cười ngây ngô, cô nói xem, có phải do có di chứng để lại hay gì không?"

Nghe Mạn Thiên búng trán Đường Bảo, "Suy nghĩ bậy bạ gì thế? Chúng ta cũng mau tới đó xem đi."

Đường Bảo ai oán che trán lại, "Nha đầu hung dữ kia, ai cho cô đánh đầu ta!" Nghe Mạn Thiên bật cười, nàng xoay người bỏ đi, Đường Bảo tức đến giậm chân rồi cũng bám theo.

Hoa Thiên Cốt lần tới lần lui trong chốn, nàng quả đã không thể chịu nổi nữa rồi, nàng hất tung chăn ra, hít một làn khí trong lành, chợt bên tai vang lên tiếng cười, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn sang, nàng vui vẻ gọi, "Sur, sur tôn?"

Thiều Nguyệt đến ngồi bên mép giường, giúp Hoa Thiên Cốt vén vài sợi tóc rối, "Ta còn tưởng Tiểu Cốt muốn ủ chăn, mãi không chịu ra ngoài kia."

Má Hoa Thiên Cốt ửng đỏ, nàng cúi đầu không dám nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thấy thế bèn lo lắng hỏi, "Tiểu Cốt à, con làm sao thế, có phải có chỗ nào không được thoải mái hay không?" Dứt lời, Thiều Nguyệt nghiêng người đưa tay thử sờ trán Hoa Thiên Cốt.

Mặt Hoa Thiên Cốt lại càng đỏ hơn, nàng lắc bấp, "Sur, sur tôn ơi, Tiểu Cốt còn cho rằng phải rời xa người mãi mãi cơ."

Thiều Nguyệt im lặng chốc lát, "Sẽ không đâu, ta đã hứa với Tiểu Cốt rồi mà, sao có thể nuốt lại được?"

"Nhưng... Trường Lưu thì sao ạ, sur tôn vẫn là Thượng tiên Trường Lưu mà?" Hoa Thiên Cốt bất an.

"Yên tâm đi, còn sư huynh ở đó mà, hơn nữa nếu Trường Lưu xảy ra chuyện gì thì ta sẽ quay lại ngay." Thiều Nguyệt đáp.

Hoa Thiên Cốt bật cười, nàng nghĩ, sur tôn vì mình mà tạm thời rời khỏi Trường Lưu thì trong lòng đầy ắp cảm động, nàng vui vẻ ôm chặt lấy Thiều Nguyệt, không ngừng gọi cô, "Sur tôn ơi, sur tôn, sur tôn..."

Thiều Nguyệt ngăn người, cô đang định ôm lại Hoa Thiên Cốt thì chợt tay dừng lại, cô nhớ tới những lời Nghe Mạn Thiên vừa nói với mình, có chút do dự. Đương nhiên là cô muốn có thể mãi mãi ở bên Tiểu Cốt, không chỉ vì cô đã dõi theo Tiểu Cốt từ khi nàng còn nhỏ đến khi nàng lớn lớn, mà còn vì cô vốn dĩ đã coi Tiểu Cốt như người thân trong gia đình, song tự lúc nào thứ tình cảm ấy đã dần thay đổi, đến nỗi giờ đây cô lại không biết phải làm gì hay nên làm gì? Nhìn sự dựa dẫm của Tiểu Cốt đối với mình, Thiều Nguyệt cũng chỉ có thể buông xuôi hết mối lo ngại, giấu hết thứ tình cảm kia xuống tận đáy lòng, cô không nỡ phá hỏng tình sư đồ giữa hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nụ Hôn Bất Ngờ

Trời cao nước trong, đảo Bồng Lai được bao quanh giữa biển, khi sương mù bao trùm khắp muôn nơi thì trông tựa chốn bồng lai tiên cảnh trên nhân gian, lúc ẩn lúc hiện. Trong khu rừng trúc, một luồng gió mạnh thoảng qua, một cô gái toàn thân mặc đồ màu hồng phấn đang cầm kiếm, mỗi nơi cô đi qua, từng mảnh lá trúc lập tức cuốn theo chiều gió, lơ lửng giữa không gian. Cách đó không xa, một cô gái khác diện bạch y ngồi tu hành, sau khi nghe được tiếng động, đôi mắt dịu dàng lại tinh anh của cô mở ra, cô nhìn cô gái đang múa kiếm trước mặt, bật cười.

Đương nhiên cô gái diện bạch y là Thiều Nguyệt, còn người đang múa kiếm là Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt xoay người một vòng, kiếm phong khiến toàn bộ số lá trúc bồng bềnh phía trước bị cắt làm đôi. Thiều Nguyệt gạt đầu hải long rồi nâng một chiếc lá trúc rơi bên người, phát tay ném về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt phát giác bèn quay lại chém chiếc lá trúc nọ, sau đó nàng nhìn Thiều Nguyệt, cao hứng chạy tới bên cô, "Sur tôn ơi, Tiểu Cốt luyện thế nào rồi ạ?"

Thiều Nguyệt gạt đầu, "Rất tốt, có lẽ Tiểu Cốt đã bình phục hoàn toàn rồi." Trải qua một năm tu dưỡng, Thiều Nguyệt đã phục hồi lại toàn bộ số tu vi Hoa Thiên Cốt đánh mất. Từ đó tới nay, hai người vẫn luôn ở lại đảo Bồng Lai để tu luyện, cảm giác giống như khi bọn họ vẫn còn ở thôn Hoa Liên hay điện Tuyệt Tình vậy.

"Ha ha," Hoa Thiên Cốt cúi đầu áy náy, "Sư tôn ơi, thế còn tu vi của người thì sao?"

Thiều Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Con yên tâm, vì sư đã khôi phục lại tu vi Thượng tiên Cửu Trọng Thiên, thế thì Tiểu Cốt yên tâm rồi chứ?"

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt gật đầu nặng nề, nàng vẫn luôn tự trách, bởi vì nàng nên sư tôn mới suýt chút nữa bị hủy tu vi, còn tu vi của mình cũng phải dựa vào sự dạy bảo của sư tôn nên mới khôi phục lại thuở ban đầu, bây giờ nàng chỉ khao khát có thể ở bên sư tôn, cùng tu luyện, không thiết thứ gì khác, cũng chẳng muốn đề ý đến thế gian hỗn loạn.

Nhớ tới Hồng Hoang, Thiều Nguyệt lại dặn dò Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, mặc dù Hồng Hoang trong con đã bị phong ấn, nhưng đạo trước con đã bị tổn thương do đỉnh Tiêu Hồn, bây giờ bình phục được rồi, song cũng không được phép xúc động như lần đó nữa."

"Dạ vâng, thưa sư tôn!" Hoa Thiên Cốt ngoan ngoãn ngồi phía đối diện Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt bật cười vui vẻ, "Được rồi, Tiểu Cốt, giờ con hãy tu luyện tiên lực đi, để bồi thêm cho phần nội lực còn thiếu của mình."

Thiều Nguyệt nói xong bèn đưa một ngón tay lên, tiên lực tụ khí trên đầu ngón tay, chuyển từ mi tâm Hoa Thiên Cốt đến ngực, sau khi kiểm tra, Thiều Nguyệt mới thấy yên tâm, "Tiểu Cốt, lại đây, đưa tay ra nào."

Hoa Thiên Cốt duỗi tay phải, Thiều Nguyệt tay đối tay với nàng, lấy tiên lực của mình để dẫn dắt cho nàng, giúp nàng từ từ khai thông kinh mạch toàn thân. Hoa Thiên Cốt nhìn người ngồi đối diện đang nhắm mắt thay mình tu luyện thì trong lòng tuôn trào ra một dòng suối hạnh phúc và thỏa mãn, nàng nghiêng đầu, dịu dàng ngắm nghía hai bàn tay đang tương liên của mình cùng sư tôn, giữa tay hai người còn phát ra một luồng sáng bạc nhẹ nhẹ, Hoa Thiên Cốt mỉm cười vui sướng, nàng cũng nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện. Hai người lặng lẽ ngồi giữa rừng trúc, lá trúc không ngừng rơi xuống, càng làm nổi bật thêm cho vẻ đẹp chỉ dành riêng cho bọn họ.

Từ Mạch trông thấy cảnh này từ phía xa, nàng khẽ mỉm cười, xoay người bỏ đi. Sau đó Đường Bảo tung tăng chạy tới, thấy Từ Mạch, con bé vẫy vẫy tay rồi hỏi, "Từ Mạch tỷ tỷ, Cốt Đầu có ở trong rừng trúc không thế?"

"Ừ, Thiên Cốt và chủ nhân đều đang ở đây." Từ Mạch gật đầu.

"Ồ, vậy ta đi tìm Cốt Đầu đây!" Đường Bảo cao hứng muốn chạy đi, đột nhiên Từ Mạch kéo con bé lại, con bé không hiểu, quay sang, "Từ Mạch tỷ tỷ?"

Từ Mạch giải thích, "Chủ nhân với Thiên Cốt đang tu luyện, tốt nhất là đừng nên quấy rầy bọn họ."

"O?" Đường Bảo có chút thất vọng, con bé nhìn sâu vào khu rừng, chẳng thể làm gì khác ngoài bám theo Từ Mạch, khi rời khỏi rừng trúc, Đường Bảo vừa đi vừa lăm bầm, "Từ Mạch tỷ tỷ ơi, chúng ta tới đảo Bồng Lai cũng được hơn năm rồi nhỉ?"

"Ừ, hơn một năm rồi, nghĩ thôi cũng thấy thời gian trôi đi thật nhanh." Từ Mạch cảm thán.

Đường Bảo cúi đầu, đá đá những hòn đá ven đường, "Không biết Trường Lưu thế nào rồi ta?"

Từ Mạch như vỡ lẽ, nàng quay sang nhìn Đường Bảo, "Sao thế, sâu ngốc tương tư à?"

Mặt Đường Bảo đỏ ửng, con bé đánh Từ Mạch, "Ai da, tỷ nói nhăng nói cuội gì thế?"

Từ Mạch vừa tránh vừa ngăn lại nắm đấm của Đường Bảo, nàng hỏi vặn lại, "Chẳng lẽ không đúng sao, muội dám nói là muội không nhớ Lạc Thập Nhất ở Trường Lưu không?"

"Hừ!" Đường Bảo mặt tự nhiên xoay đầu đi, sau đó con bé lại khá là lo lắng, "Lúc ta quyết định rời khỏi Trường Lưu, trông vẻ mặt Thập Nhất sư huynh hình như rất đau lòng, ta rất bất an."

Từ Mạch cũng hồi tưởng lại cảnh tượng khi mình rời khỏi Trường Lưu, "Đúng nhỉ, không biết nàng thế nào rồi?"

"Hắn?" Đường Bảo thắc mắc, "Từ Mạch tỷ tỷ cũng nhớ ai ở Trường Lưu ư?"

Từ Mạch vội nói sang chuyện khác, "Được rồi, Đường Bảo à, chúng ta mau về đi thôi." Dứt lời, nàng bước nhanh đi, Đường Bảo không hiểu đuổi theo, còn không ngừng đặt ra câu hỏi, "Từ Mạch tỷ tỷ ơi, nói cho ta biết đi mà, là ai vậy?"

Từ Mạch làm lơ con bé, nàng chỉ mãi đi về phía trước, Đường Bảo lại giống như một cái đuôi nhỏ, dính vào nàng hạch hỏi, huyền não tới mức nàng thật hối hận vì đã lỡ lời.

Trong một ngôi nhà gỗ nhỏ ở một nơi rất xa xôi, Đan Phàm hứng thú nâng cao đầu nốc rượu, hắn vừa buông ly rượu xuống, nhìn Từ Huân đứng đối diện, hắn vui vẻ bảo, "Từ Huân à, muội đã chịu đến gặp ta rồi, ta rất cao hứng, nào, lại đây uống cùng ta một chén đi."

Từ Huân nâng ly rượu lên, "Đan Phàm à, Ngũ thượng tiên chúng ta nay đã tan rã, mất tấm mắt tích, ta đến chỗ Từ Họa, cũng chỉ rước thêm đau thương, cho nên mới ghé qua đây thăm huynh một lát."

Đan Phàm trầm mặc thoáng chốc, "Từ Huân, muội vẫn chưa buông bỏ."

"Đàn Phàm à, huynh cũng từng trải rồi mà?" Từ Huân hỏi ngược lại, nàng không muốn tiếp tục chủ đề này nên nhìn ra ngoài cửa, "Ta vừa mới về từ chỗ Vô Cầu."

"Ồ?" Đàn Phàm uống một hớp rượu, "Vô Cầu sao rồi?"

Từ Huân cười buồn, "Vô Cầu thoát trông rất lạnh nhạt, nhưng thực chất huynh ấy quan tâm tới chúng ta hơn tất cả mọi người, bây giờ huynh ấy lại... không thực tốt."

"Không tốt?" Đàn Phàm cau mày.

Từ Huân nhẹ lắc đầu, "Ta cũng không biết nguyên do, ta luôn cảm thấy huynh ấy đang chìm trong thống khổ, song khi ta hỏi huynh ấy, huynh ấy không trả lời ta, còn đi an ủi ta nữa."

Đàn Phàm nâng ly rượu trầm tư, Từ Huân lại buông ly rượu xuống, "Đàn Phàm à, có thời gian thì huynh ghé qua thăm huynh ấy nhé, ta đi đây."

Đàn Phàm đứng dậy đưa tiễn, hấn cam đoan với Từ Huân, "Muội yên tâm, ta sẽ." Bây giờ Từ Huân mới an tâm bỏ đi, còn Đàn Phàm chỉ ngira mặt nhìn trời, lẩm bẩm, "Vô Cầu à, quay đầu là bờ đấy..."

Trong lầu Dị Hủ, Dị Hủ Quân - Đông Phương Úc Khanh không đeo mặt nạ, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Lúc này một người diện đồ đen đi tới, y chỉ để lộ ra một cặp mắt rất có thần, "Con vẫn muốn báo thù hay sao?"

Đông Phương Úc Khanh không trả lời y, y nói tiếp, "Vi báo thù, con đã làm tổn thương người phụ nữ con yêu, chẳng lẽ con còn muốn tiếp tục sai hay sao?"

"Ta sẽ không lợi dụng Cốt Đầu nữa, lần này ta chỉ nhằm vào Ngũ thượng tiên các người thôi, trùng hợp thay, cũng đang có một cơ hội." Đông Phương Úc Khanh mỉm cười tự tin.

"Haizz..." Người đàn ông diện đồ đen thở dài, "Con như vậy, cuối cùng cũng sẽ chỉ tự hại mình, con không thể sống mãi trong thù hận được đâu."

"Đủ rồi!" Đông Phương Úc Khanh bật dậy, đi tới trước mặt người đàn ông diện đồ đen, "Chuyện ta muốn làm, không ai có thể ngăn được ta."

Người đàn ông diện đồ đen im lặng, đôi mắt kia thể hiện sự bi thương và áy náy muôn vàn, Đông Phương Úc Khanh thấy thế bèn mất kiên nhẫn bỏ đi, đó là ánh mắt mà anh chàng ghét phải trông thấy nhất. Tại sao chỉ cần nhắc tới chuyện báo thù, ông sẽ luôn lộ ra ánh mắt như vậy chứ, tâm trạng Đông Phương Úc Khanh buồn phiền rời khỏi lầu Dị Hủ.

Như mọi người, Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt vào sâu trong rừng trúc để tu luyện, lần này Hoa Thiên Cốt luyện xong kiếm pháp thì cảm thấy rất nóng, nàng vừa lau mồ hôi trên trán, vừa lấy tay quạt quạt, lẩm bẩm, "Sao hôm nay nóng thế nhỉ?"

Hoa Thiên Cốt quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, thấy cô diện một bộ đồ trắng đang nhắm mắt tĩnh tọa, ngay cả một giọt mồ hôi cũng chẳng thấy đâu khiến nàng vô cùng thắc mắc, "Sao sư tôn không thấy nóng nhỉ?" Ngay sau đó nàng đảo mắt một vòng, "Vậy nếu có thể ngồi cạnh sư tôn thì có khi sẽ không thấy nóng nữa không?"

Hoa Thiên Cốt hào hứng đến bên cạnh Thiệu Nguyệt, luồng khí lạnh bao xung quanh Thiệu Nguyệt làm cho Hoa Thiên Cốt dễ chịu hẳn, dần dà cũng không còn cảm thấy nóng nữa. Nàng thấy thế bèn dán lại gần Thiệu Nguyệt hơn, càng ngày càng gần, chỉ còn thiếu điều nằm ườn lên người Thiệu Nguyệt thôi.

Đột nhiên Thiệu Nguyệt lên tiếng, cô cũng chưa mở mắt, "Tiểu Cốt, luyện xong rồi à?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, thấy Thiệu Nguyệt không còn trong trạng thái nhập định nữa bèn lấy hai tay khoác lên vai cô, nằm luôn lên người Thiệu Nguyệt, "Vâng, sư tôn ơi, Tiểu Cốt luyện xong rồi." Rồi nàng lộ đầu ngấm chăm chú gò má của Thiệu Nguyệt, "Sư tôn, người không thấy nóng sao?"

Thiệu Nguyệt bật cười, cô chậm rãi mở mắt, Hoa Thiên Cốt cách rất gần Thiệu Nguyệt, cho nên khi cô trông thấy nàng lại có chút ngây dại, Thiệu Nguyệt từ từ quay đầu đi, "Tiểu Cốt, tĩnh tâm thôi..."

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt một cách si mê nên không kịp phản ứng, nàng vẫn ngơ ngác ngắm cô, cho nên ngay khi Thiệu Nguyệt quay đầu lại, nàng cũng quay đi, vô tình lại chạm môi với Thiệu Nguyệt, hai người cùng cả kinh tròn to mắt, khó có thể tin nổi.

Tựa như là rất lâu sau, cũng tựa như chỉ trong chốc lát, cả hai lập tức tách rời, bối rối quay đi, không dám nhìn đối phương. Cõi lòng Thiệu Nguyệt không hề yên ổn, cô vừa mới phát hiện ra hình như mình thích Tiểu Cốt đã phát sinh tình huống như thế này, cô che miệng lại không biết phải làm sao.

Hoa Thiên Cốt phản ứng xong thì nội tâm mừng như điên, mặc dù nàng từng được sư tôn hôn, cũng từng trộm hôn sư tôn, nhưng toàn là lúc sư tôn không tỉnh táo. Song lần này lại khác, lần này sư tôn thanh tỉnh, trong lòng nàng cũng nảy sinh chút kỳ vọng, nàng lên quay lại quan sát vẻ mặt của Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt giả vờ trấn tĩnh đứng dậy, "Tiểu Cốt à, chúng ta về thôi."

"Dạ?" Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt đưa lưng về phía mình thì cũng có chút buồn bã, thất vọng, nhưng ngay sau đó nàng trông thấy tai của Thiệu

Nguyệt hồng hồng, khoe miệng nàng bắt gác cong lên.

Hóa ra sư tôn xấu hổ! Hoa Thiên Cốt mừng thầm vì phát hiện của mình, nàng thấy Thiều Nguyệt đã đi được mấy bước rồi bèn vội vã đuổi theo, nắm lấy tay Thiều Nguyệt làm nũng, "Sư tôn ơi..."

Thân thể Thiều Nguyệt cứng đờ thoáng chốc, cô không thả tay Hoa Thiên Cốt ra, có điều lại mất tự nhiên nên bước nhanh hơn, nhẹ giọng đáp, "Ừ..."

Hoa Thiên Cốt cao hứng nắm thật chặt tay Thiều Nguyệt, nàng ngửa lên lại trông thấy cái tai đỏ bừng của Thiều Nguyệt, chẳng biết vì sao, nàng lại thật muốn trông thấy vẻ mặt ngại ngùng của sư tôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Điều Tra

Trong thư phòng trên đảo Bồng Lai, Nghê Mạn Thiên đang xử lý sự vụ của môn phái thì đột nhiên nàng cảm thấy một mối, sau đó nàng nghiêng người nghỉ ngơi, tranh thủ quan sát viên ngọc Viêm Thủy một lát.

Màu sắc trong vắt của viên ngọc khiến nàng bắt gác nở nụ cười, nàng tự nhủ, "Sóc Phong à, bây giờ ta đã là Chương môn đảo Bồng Lai rồi, phải xử lý bao nhiêu là chuyện, thật mệt muốn chết, bây giờ ta mới hiểu hóa ra việc làm Chương môn một phái thật chẳng dễ dàng gì, xem ra trước kia cha ta cũng đã rất cực khổ..."

"Chương môn!" Bây giờ một đồ đệ bước vào hành lễ.

Nghê Mạn Thiên lại đặt ngọc Viêm Thủy vào trong ống tay áo, sau đó ngồi thẳng người, "Ừ, có chuyện gì?"

"Bẩm Chương môn, đại đệ tử của môn phái Thiều Bạch xin cầu kiến!"

"Môn Thiều Bạch?" Nghê Mạn Thiên thắc mắc, môn Thiều Bạch vẫn luôn là một môn phái độc lập, rất ít khi tới lui với các phái khác, chỉ khi phải tham dự vào những dịp đại sự thì mới xuất đầu lộ diện, bây giờ đột nhiên là tới đây... Nghê Mạn Thiên không nghĩ ra, nàng vội báo với đệ tử kia, "Mời tới đại điện đi."

"Vâng!" Đệ tử kia tuân lệnh.

Đệ tử Bồng Lai dẫn Vệ Tích vào trong đảo, khi nàng đi ngang qua Đường Bảo và Từ Mạch, Đường Bảo mới giật giật ống tay áo của Từ Mạch, hiểu kỳ hời, "Ai da, Từ Mạch tỷ tỷ ơi, tỷ nhìn kia, đó chẳng phải đệ tử của môn phái Thiều Bạch hay sao?"

Từ Mạch dõi theo bóng lưng của Vệ Tích, nàng gật đầu, "Đúng nhỉ, sao cô ta lại tới Bồng Lai chứ?"

"Chúng ta cũng đi xem xem đi." Đường Bảo hưng phấn rù rê.

"Đây là chuyện của Bồng Lai mà, chúng ta... ai da, Đường Bảo à..." Từ Mạch còn chưa nói xong đã bị Đường Bảo kéo đi.

Vệ Tích vào trong đại điện Bồng Lai, nàng chấp tay hành lễ, "Vệ Tích của môn Thiều Bạch, bái kiến Nghê Chương môn!"

Nghê Mạn Thiên bước xuống, vội đỡ nàng dậy, "Không cần đa lễ, Vệ sư tỷ, lần này tỷ tới vì chuyện gì thế?"

Vệ Tích lôi ra một phong thư, đưa cho Nghê Mạn Thiên, "Đây là Tôn thượng yêu cầu tỷ giao cho muội."

"Tôn thượng ư?" Nghê Mạn Thiên không hiểu, nàng mở phong thư ra.

"Tôn thượng sẽ giải thích hết trong thư." Vệ Tích đáp.

Nghê Mạn Thiên đọc thật kỹ, nội dung thì liên quan đến việc Vệ Tích lên núi Trường Lưu tìm Bạch Tử Họa hòng nhờ chàng giúp điều tra về vụ Chương môn Nhạn Đình Sa bị hại, song môn Thiều Bạch vốn dĩ canh phòng rất nghiêm, không cho phép đàn ông được bước vào, cũng không cho phép đệ tử trong môn được tiếp xúc với nam giới, nếu vi phạm sẽ phải chịu án tử hình. Có điều, trùng hợp thay Chương môn Thái Bạch - Phi Nhan cũng bị vừa bị sát hại, mà cái chết lại giống y chang Nhạn Đình Sa, chỉ còn mỗi xác, cho nên Vệ Tích mới đến đảo Bồng Lai để nhờ vả Thiều Nguyệt, còn Bạch Tử Họa đã tới môn Thái Bạch.

Đọc thư xong, Nghê Mạn Thiên cau mày kinh hãi, "Chương môn Nhạn Đình Sa bị hại ư? Ngay cả Chương môn Phi Nhan cũng thế?"

Vệ Tích gật đầu, vẻ mặt lộ nét bi thương, Nghê Mạn Thiên vội nói với đệ tử bên cạnh, "Mau đi mời Kiếm tôn tới đây đi!"

"Dạ!" Đệ tử kia tuân lệnh.

Từ Mạch và Đường Bảo cũng đã tới, họ phát hiện ra bầu không khí bên trong vô cùng nghiêm trọng bèn dừng ở ngoài cửa, không dám quấy nhiễu.

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đi đến, thấy cả Từ Mạch với Đường Bảo đều đang đứng ngoài cửa thì thắc mắc, "Từ Mạch, Đường Bảo, sao hai người lại đứng đây?"

Từ Mạch giải thích, "Chủ nhân, em thấy bầu không khí trong kia nghiêm trọng quá nên không dám làm phiền bọn họ." Đường Bảo đứng bên gật đầu lia lịa.

"Vào với ta đi." Thiều Nguyệt vỗ lỗ, sau đó cô bước vào đại điện, Từ Mạch bám theo sau, Đường Bảo kéo Hoa Thiên Cốt cùng vào.

Vệ Tích vừa trông thấy Thiều Nguyệt bèn vội vã hành lễ, "Kiếm tôn!"

"Ừ," Thiều Nguyệt quay sang nhìn Nghê Mạn Thiên, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghê Mạn Thiên đưa bức thư của Bạch Từ Họa cho Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt càng đọc thì chân mày càng nhíu lại, sau đó cô đưa bức thư cho Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và Từ Mạch cũng tới xem kè.

Thiều Nguyệt cau mày trầm mặc, Vệ Tích mãi một quỳ gối, thỉnh cầu, "Khẩn cầu Kiếm tôn hãy giúp chúng con điều tra ra chân tướng!"

Thiều Nguyệt đỡ Vệ Tích đứng dậy, "Ta cũng chưa nói sẽ không giúp con mà, có điều, con có biết đã có những ai chết giống kiểu của Chương môn Nhạn Đình Sa hay chưa?"

"Vệ Tích chỉ biết có mình Chương môn Phi Nhan thôi, chẳng lẽ vẫn còn những người khác cũng chết theo kiểu đấy à?" Vệ Tích hỏi.

Thiều Nguyệt nhớ rằng trong nguyên tác thì vụ này có liên quan tới Vô Cầu, song tình hình cụ thể hơn thì cô lại không biết, xem ra vẫn phải đi điều tra một chuyến thôi, "Vệ Tích này, ta sẽ quay về môn Thiều Bạch với con."

Vệ Tích vui mừng, "Đa tạ Kiếm tôn!"

"Sư tôn ơi, con cũng muốn đi!" Hoa Thiên Cốt tiến lên phía trước, nàng không muốn phải rời xa Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt còn chưa nói gì, Đường Bảo đã chen mồm, "Cốt Đầu đi thì con cũng phải đi."

"Chủ nhân ở đâu, Từ Mạch ở đó." Từ Mạch cũng phụ họa.

Thiều Nguyệt lắc đầu, bật cười, "Nhiều người theo ta như thế thì còn gọi là điều tra án mạng à?" Cô suy nghĩ chốc lát, "Từ Mạch, em hãy về Trường Lưu đi, nhất định Từ Trúc cũng đang rất lo lắng, em hãy thuật lại cho cô ấy nghe tình huống hiện tại của chúng ta để cho cô ấy an tâm."

Vốn Từ Mạch định từ chối, song quả thật nàng rất nhớ Từ Trúc, cho nên lại hơi do dự, cuối cùng cũng chịu đồng ý, "Chủ nhân yên tâm, Từ Mạch chắc chắn sẽ truyền đạt lại."

Hoa Thiên Cốt kéo Đường Bảo, khuyên nhủ, "Đường Bảo à, con cũng theo Từ Mạch tỷ tỷ quay về Trường Lưu đi, nhất định Thập Nhất sư huynh cực kỳ nhớ con đấy."

"Nhưng mà...." Mặc dù Đường Bảo cũng nhớ Lạc Thập Nhất, nhưng con bé cũng lo cho cả Hoa Thiên Cốt nữa.

"Ai da," Hoa Thiên Cốt lắc lư tại chỗ, "Con nhìn xem, ta đã ổn rồi mà, huống chi còn có sư tôn ở đây, con còn không an tâm cái gì thế, hơn nữa, chẳng lẽ con không nhớ Thập Nhất sư huynh hay sao?"

Đường Bảo gật đầu một cái, Hoa Thiên Cốt bật cười, "Vậy thì tốt, ta với sư tôn điều tra xong chuyện Nhạn Chương môn bị hại thì sẽ về Trường Lưu thăm con ngay."

"Có thật không?" Đường Bảo ngẩng đầu, cao hứng hỏi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Ừ!"

Bấy giờ Đường Bảo mới yên tâm, "Được, vậy con về Trường Lưu đợi mẹ, Cốt Đầu nhất định phải về đấy nhé!"

"Không nên chậm trễ hơn nữa, chúng ta...." Thiều Nguyệt đang chuẩn bị tuyên bố lên đường thì Nghê Mạn Thiên tiến lên phía trước, "Kiếm tôn, Mạn Thiên thỉnh cầu Kiếm tôn cho con cùng đi điều tra."

Thiều Nguyệt nhìn nàng, Nghê Mạn Thiên giải thích, "Nhạn Chương môn và Phi Nhan Chương môn cũng là Chương môn một phái, bọn họ đều bị sát hại thì đương nhiên không thể đánh giá thấp hung thủ, huống chi Tôn thượng đã nói các phái chúng ta phải đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau, đảo Bồng Lai của con sao có thể ngồi im không nhúc nhích cho được?"

Thiều Nguyệt bật cười vui vẻ, cô gật đầu đáp ứng, Nghe Mạn Thiên thấy Thiều Nguyệt đồng ý thì vẻ mặt cũng thể hiện sự vui mừng, sau đó nàng nói với Vệ Tích, "Vệ sư tỷ, tỷ không để ý chuyện ta sẽ nhúng tay vào chứ?"

Vệ Tích lắc đầu, "Sao có thể chứ, nếu Nghe Chương môn nguyên ý giúp đỡ môn Thiều Bạch của chúng ta thì ta cầu còn không được."

2

Sáng hôm đấy, Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt, Nghe Mạn Thiên dưới sự chỉ dẫn của Vệ Tích đã ngự kiếm phi hành tới môn Thiều Bạch. Bọn họ đứng giữa sa mạc cát vàng, Hoa Thiên Cốt vừa nhìn ngắm vẻ bao la của nơi đây, vừa thắc mắc, "Sư tôn ơi, không phải chúng ta sẽ tới môn Thiều Bạch hay sao? Nó ở đây à?"

"Công vào môn Thiều Bạch cực kỳ bí ẩn, hơn nữa vị trí của nó sẽ còn liên tục di chuyển theo lối xoáy, người bình thường thì không thể tìm được đâu." Thiều Nguyệt đáp.

Vệ Tích xoay người khâm phục, "Không ngờ Kiếm tôn lại hiểu biết về môn Thiều Bạch như vậy."

"Sư huynh thường kể ta nghe về các phái mà." Thiều Nguyệt nói.

Vệ Tích gật đầu, Hoa Thiên Cốt không hiểu, "Nếu môn Thái Bạch bí ẩn như thế, tại sao tên hung thủ kia vẫn có thể lên vào vậy à?"

"Chẳng lẽ là do có nội gian?" Nghe Mạn Thiên suy đoán.

Mọi người cùng nhìn Vệ Tích, sắc mặt Vệ Tích có chút mất tự nhiên, song nàng nhanh chóng nói sang chuyện khác, nàng chỉ tay hướng về phía trước, "Lối xoáy tới rồi."

Bọn họ vội lùi về đằng sau, lối vừa qua đi, một chiếc bia đá lớn có khắc dòng chữ môn Thiều Bạch xuất hiện, Vệ Tích bảo, "Đây là cổng vào của môn Thiều Bạch, mời Kiếm tôn đi với con."

Thiều Nguyệt gật đầu theo vào, Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên cũng bám theo, cuối cùng cũng rời khỏi sa mạc cát vàng để tiến nhập môn Thiều Bạch, đệ tử Thiều Bạch chia ra đứng hai bên trái phải, vừa thấy Vệ Tích dẫn Kiếm tôn đi vào thì họ mãi một quý xuống hành lễ, "Tham kiến Kiếm tôn!"

"Tất cả đứng dậy đi." Thiều Nguyệt duỗi tay ý bảo bọn họ đứng lên, đệ tử Thiều Bạch đồng thanh, "Tạ ơn Kiếm tôn!"

Bấy giờ Vệ Tích mới làm tư thế xin mời, "Kiếm tôn, lối này."

Thiều Nguyệt gật đầu, cô tiến tới, đệ tử môn Thái Bạch lập tức xoay người bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt bằng cách đánh trống, Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên nhìn một tả một hữu ai cũng kích động thì tỏ vẻ ngạc nhiên, Thiều Nguyệt lại chỉ khẽ mỉm cười.

Vệ Tích nghĩ mấy người đám Thiều Nguyệt đi đường xa vất vả nên vừa tiến vào đại điện, nàng đã nói với đệ tử bên cạnh mình, "Hãy cứ dẫn Kiếm tôn tới phòng khách nghỉ ngơi đi đã."

"Không cần đâu," Thiều Nguyệt cảm thấy việc tra án quan trọng hơn, "Vệ Tích, hãy cứ dẫn chúng ta tới chỗ mấy người phát hiện ra Nhận Chương môn đi."

Vệ Tích bèn dẫn bọn họ vào phòng Nhận Đình Sa, cửa vừa mở, một mùi hương kì quái chợt ập tới, Thiều Nguyệt và cả Hoa Thiên Cốt cùng Nghe Mạn Thiên đứng sau lưng cô đều phải vội vàng che mũi lại.

Thiều Nguyệt tới bên giường Nhận Đình Sa, ở đó chỉ còn mỗi cái xác vẫn giữ nguyên y phục của bà ta, xung quanh đầy ruồi nhặng vờn quanh, xem ra Nhận Đình Sa đã chết được một thời gian rồi, Thiều Nguyệt hỏi, "Nhận Chương môn bị hại từ bao giờ thế?"

Vệ Tích đứng sau Thiều Nguyệt, nghe thấy câu hỏi của cô mới đáp, "Đã được nửa tháng rồi."

"Sau khi phát hiện ra cái xác thì có ai động vào nó hay không?" Thiều Nguyệt vừa quan sát thi thể vừa nói.

"Không có, con đã hạ lệnh không cho bất kỳ ai được bước vào, cũng đã xử lí bảo quản thi thể rồi à." Vệ Tích khá là không cam tâm, "Con thế, dù có thế nào đi chăng nữa, con cũng phải bắt được hung thủ."

Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên cũng đã kịp thích ứng, họ cùng tiến đến kiểm tra thi thể của Nhận Chương môn, lúc này Hoa Thiên Cốt chợt hỏi, "Vệ Tích tỷ tỷ ơi, tỷ có thể thuật lại cho chúng ta nghe qua về tình huống khi phát hiện ra án mạng hay không?"

Vệ Tích hồi tưởng lại, "Ngày hôm đó tỷ mang thức ăn vào cho Chương môn, khi ấy ngài còn rất khỏe..."

Vệ Tích bụng thức ăn vào trong phòng, nàng thấy Nhận Đình Sa đang đọc sách bèn tiến tới, "Sư phụ, đến giờ ăn cơm rồi."

Nhận Đình Sa đặt quyển sách xuống, "Đề đấy, con ra ngoài trước đi."

Sau đó Vệ Tích lại tới gõ cửa phòng, "Sư phụ, sư phụ? Là con, Vệ Tích đây!" Nàng thấy trong phòng không có động thì thì đẩy cửa bước vào, ai ngờ

khi đó Nhạn Đình Sa đã bị sát hại, thức ăn đặt trên bàn chưa hề được động tới.

Vệ Tích nhớ lại quãng thời gian đó thì âm thầm kinh hãi, quả thực nàng không ngờ có người có thể yên hơi lặng tiếng lên vào trong môn Thiệu Bạch, "Với vị trí của môn Thiệu Bạch, người ngoài rất khó xâm nhập, cho nên mọi người đều nghĩ đó là do đệ tử trong môn rồi hoài nghi lẫn nhau, thế nhưng chẳng ai tìm được chứng cứ hay đầu mối, cho tới khi nghe tin Chương môn Phi Nhan cũng bị hại tương tự, kiểu chết cũng giống sư phụ như đức, tỷ mới tới Trường Lưu, thỉnh cầu Tôn thượng tương trợ."

Đột nhiên Nghê Mạn Thiên hỏi, "Vệ sư tỷ, tại sao môn Thiệu Bạch không cho phép nam giới bước vào vậy?"

Vệ Tích cũng chịu, "Cụ thể ra sao thì tỷ không biết, nhưng đây là môn quy do sư phụ lập ra."

"Há? Lại còn có loại môn quy thế ư?" Hoa Thiên Cốt thật sự khó hiểu.

"Tỷ tin sư phụ có đạo lý của sư phụ, rằng trên đời này không có một người đàn ông nào là tốt!" Vệ Tích tỏ ra giận dữ.

Thiệu Nguyệt nhìn phản ứng của Vệ Tích, cô thầm vỡ lẽ, Nghê Mạn Thiên lại bất mãn với cái ý nghĩ không có anh chàng nào tốt trên đời này, nàng vừa định mở miệng cãi thì lại bị Thiệu Nguyệt cướp lời, "Vệ Tích, hôm nay chúng ta điều tra đến đây thôi."

"Được ạ," Vệ Tích khôi phục lại phong độ của một đại sư tỷ, "Kiếm tôn, mời, con dẫn mọi người quay trở lại phòng khách để nghỉ ngơi."

Quay về phòng khách xong, Thiệu Nguyệt bình thản ngồi tĩnh tọa trên giường, Nghê Mạn Thiên uống một hớp trà, thấy Thiệu Nguyệt đang ngồi thì thò đầu nói với Hoa Thiên Cốt, "Ai da, Thiên Cốt à, Kiếm tôn đang tu luyện đây sao?"

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt rồi gật đầu, "Ừ! Làm sao?"

Nghê Mạn Thiên liếc nhìn nàng, sau đó gõ đầu Hoa Thiên Cốt, "Cô ngốc thế, Kiếm tôn đang tu luyện, thế thì chúng ta điều tra kiểu gì?"

Hoa Thiên Cốt chỉ Nghê Mạn Thiên, rồi lại chỉ mình, "Thì dựa vào chúng mình thôi," Sau đó nàng tiến đến bên cạnh Nghê Mạn Thiên, nói nhỏ, "Ta cảm thấy, nhất định sư tôn đã phát giác ra thứ gì rồi, bây giờ sư tôn lại tĩnh tọa tu luyện, chứng tỏ người muốn chúng ta tự điều tra bằng chính sức lực của mình đây, chúng ta cũng đâu thể mãi lệ thuộc vào sư tôn được."

Nghê Mạn Thiên gật đầu, "Ừ, có lý, chúng ta cũng không thể cứ bám sau Kiếm tôn mãi được, nếu Kiếm tôn mới đến mà đã phát giác được điều gì thì chúng ta chỉ cần điều tra thêm vài lần thì nhất định cũng sẽ tra ra."

"Ừ," Hoa Thiên Cốt tán thành, "Vậy chúng ta đi ngay bây giờ chứ?"

"Được!" Nghê Mạn Thiên và Hoa Thiên Cốt rón rén rời khỏi phòng, sau khi ra ngoài xong, Hoa Thiên Cốt còn đóng cửa lại, đề phòng có ai quấy rầy Thiệu Nguyệt. Bọn họ vừa đi, Thiệu Nguyệt mở mắt, nở nụ cười hài lòng.

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên lúng kúng khắp mọi nơi, hỏi đệ tử môn Thiệu Bạch về tin tức liên quan đến Nhạn Đình Sa, phần lớn đệ tử đều biểu đạt sự tôn kính cùng cảm kích đối với bà ta, thêm cả là nỗi căm hờn đối với tên hung thủ. Cho đến khi có một người đệ tử kể, Nhạn Đình Sa thu tổng cộng hai đồ đệ, đó là Vệ Tích và Mị Nhi. Hoa Thiên Cốt với Nghê Mạn Thiên nhìn nhau, họ định ra tay từ chi tiết đó. 3

"Các cô đang nói đến Mị Nhi sư muội à?" Một nữ đệ tử hỏi, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên gật đầu, nàng ta lại nói tiếp, "Mị Nhi sư muội ấy à, đã mất tích hai tháng trước khi sư phụ gặp chuyện rồi, nghe đâu con bé bỏ trốn theo trai, tóm lại, Chương môn đã rất tức giận."

Đến tận khi trời tối, hai người mới về, Hoa Thiên Cốt vừa đẩy cửa đã trông thấy Thiệu Nguyệt ngồi đọc sách bên bàn, nàng kinh ngạc xen lẫn vui mừng tiến tới, "Sư tôn!"

Thiệu Nguyệt đặt sách xuống, rót trà cho cả hai, Nghê Mạn Thiên vội cảm ơn, nếu để Thế tôn ở Trường Lưu trông thấy cảnh Kiếm tôn pha trà cho mình thì không phải sẽ bị chửi cho tới chết hay sao, có điều Hoa Thiên Cốt đã sớm quen rồi, nàng dứt khoát nâng trà lên uống, Nghê Mạn Thiên thấy thế mới thoáng an tâm.

"Điều tra sao rồi?" Thiệu Nguyệt hỏi.

Hoa Thiên Cốt đề tách trà xuống, "Sư tôn ơi, chúng con đã hỏi thăm đệ tử ở Thiệu Bạch rồi, bọn con nhận ra mọi người ai cũng yêu mến Nhạn Chương môn, hung thủ hẳn không phải là người trong môn phải không ạ?"

Nghê Mạn Thiên nói ra ý kiến của mình, "Cái này thì cũng chưa chắc đâu, trong môn phái cũng có nhiều đệ tử mồm thì nói yêu, thế nhưng ai mà biết trong lòng họ nghĩ như thế nào chứ." Dù sao nàng cũng là con gái Chương môn, bây giờ còn là Chương môn một phái, thế nên thông suốt hơn Hoa Thiên Cốt một chút trong chuyện này.

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Mạn Thiên nói đúng đấy, Nhạn Chương môn cũng không hẳn là được các đệ tử kính yêu như trong lời của bọn họ đâu."

Nghê Mạn Thiên thấy Thiệu Nguyệt đồng ý bèn đắc ý hất cằm nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt là lưỡi làm mặt quỷ với nàng, sau đó chợt nhớ tới một người nên vội thưa, "Sư tôn ơi, Nhạn Chương môn còn có một đồ đệ, tên tỷ ấy là Mị Nhi, nhưng tỷ ấy đã mất tích trước khi Nhạn Chương môn xảy ra chuyện, cơ mà..."

Bấy giờ tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ, Nghe Mạn Thiên hỏi, "Ai?"

"Là tỳ, Vệ Tích!" Vệ Tích mở cửa, Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thấy trên tay nàng đang bung thức ăn bèn cười bảo, "Vào đi, làm phiền con đích thân mang tới rồi."

Vệ Tích vội đáp, "Không đâu ạ, Vệ Tích còn sợ chiêu đãi mọi người không được chu toàn kia."

Hoa Thiên Cốt nhận thức ăn xong cảm ơn, Vệ Tích do dự một lát mới hỏi, "Không biết sau một ngày tra hỏi, mọi người có phát hiện ra đầu mối gì hay ai đó khả nghi không?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng vừa định đáp rằng không có thì chợt Thiều Nguyệt mở miệng, "Không biết Vệ Tích có nghi ngờ ai đó không?"

"Con ạ?" Vệ Tích không biết vì sao Thiều Nguyệt lại hỏi như vậy, mặt nàng đầy dấu chấm hỏi.

"Thời điểm trước khi Chương môn Phi Nhan xảy ra chuyện, con từng nói rất có thể Nhạn Chương môn đã bị người trong môn hãm hại, vậy khi đó con đã có đối tượng hoài nghi rồi sao?" Thiều Nguyệt đáp.

Vệ Tích cau mày suy nghĩ, cuối cùng nàng thở dài, "Là Mị Nhi sư muội ạ."

"Ồ? Vì sao thế?" Thiều Nguyệt tỏ ra bất ngờ.

"Vốn Mị Nhi sư muội rất được sư phụ thương yêu, nhưng vào một lần tỷ thí trước đây, đột nhiên võ công của Mị Nhi sư muội tăng mạnh, ngay cả con cũng không phải đối thủ của con bé, sau đó chẳng biết vì sao bỗng dưng con bé lại mất tích, rồi sư phụ lại xảy ra chuyện, cho nên..." Vệ Tích khá là nghi ngờ.

"Vậy các tỷ có đi tìm nàng hay không?" Nghe Mạn Thiên hỏi.

Vệ Tích lắc đầu, "Có tìm, nhưng không tìm thấy đâu, ai da..." Nàng thấy mọi người rơi vào trạng thái trầm mặc bèn vội xin lỗi, "Không biết liệu đây có thể trở thành một đầu mối hay không?"

Thiều Nguyệt khẽ gật đầu, "Ừ, đây cũng có thể là một đầu mối đấy."

"Vâng, vậy con không làm phiền mọi người nghỉ ngơi nữa, Vệ Tích xin cáo từ." Vệ Tích hành lễ với Thiều Nguyệt xong đi ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng Vệ Tích, "Sư tôn ơi, sao đột nhiên Vệ Tích tỷ tỷ lại nói những thứ này với chúng ta vậy?"

"Rất khả nghi!" Nghe Mạn Thiên tiến đến bên cạnh Hoa Thiên Cốt, nhìn ra ngoài cửa cùng nàng.

"Được rồi, mau ăn cơm thôi, ăn xong thì đi nghỉ, hôm nay các con cũng mệt rồi." Thiều Nguyệt nhìn thức ăn trên mặt bàn.

Ăn xong, Nghe Mạn Thiên và Hoa Thiên Cốt định về phòng nghỉ ngơi, lúc ra tới cửa, Hoa Thiên Cốt chợt bảo với Nghe Mạn Thiên, "Mạn Thiên à, cô về trước đi, ta muốn nói chút chuyện với sư tôn nữa."

"Hừ!" Nghe Mạn Thiên mất tự nhiên, "Cũng biết cô thích bám dính lấy Kiếm tôn mà, vậy ta đi trước." Nghe Mạn Thiên phát tay bỏ đi một cách tiêu sái.

Hoa Thiên Cốt bật cười, nàng xoay người tiến lại gần, Thiều Nguyệt thắc mắc, "Tiểu Cốt à, làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Con chỉ muốn được ở bên sư tôn thêm một lát thôi."

Thiều Nguyệt mỉm cười, cô vẫy nàng lại, "Đến đây đi, hôm nay đi đường mệt nhọc, vì sư giúp con khai thông kinh mạch."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt cao hứng chạy tới, Thiều Nguyệt ngồi lên giường, nàng cũng ngồi lên, cô dịu dàng nói, "Nào, đưa tay lại đây."

Hoa Thiên Cốt đưa tay phải ra, Thiều Nguyệt đặt tay trái của mình lên, nhắm mắt khai thông kinh mạch cho nàng, Hoa Thiên Cốt thì cứ ngắm Thiều Nguyệt như vậy, nàng không tài nào rời mắt nổi. Kim lòng chẳng đợi, nàng đưa tay trái lên muốn vuốt ve má của Thiều Nguyệt, nhưng cách một tấc, nàng lại dừng, nếu nàng cứ tiếp xúc thân mật thế này, liệu có thể lại trông thấy vẻ mặt mất cỡ của sư tôn hay không? Nhớ lần trước tại sư tôn đã đồ bưng, lòng nàng lại đầy sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Hoa Thiên Cốt kệ mặc cho trái tim, nàng từ từ nghiêng người tiến lại, tim đập thành thịch... thịch thịch.... thịch thịch theo nhịp điệu tăng nhanh, lúc đôi môi sắp chạm đến, ai ngờ Thiều Nguyệt lại mở mắt, cặp mắt cô đầy kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nhất thời giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 105: Căn Phòng Bí Mật

Hoa Thiên Cốt thấy ánh mắt kinh ngạc của Thiệu Nguyệt thì đột nhiên bật dậy với vẻ sợ hãi, nhờ đầu sư tôn cự tuyệt rồi ghét mình thì sao? Nghĩ tới đây, sợ hãi trong nàng trở thành nỗi kinh hoàng, nàng sợ sư tôn biết mình có khát khao quá phận sẽ trục xuất nàng khỏi sư môn.

Thiệu Nguyệt nhướng mày, Hoa Thiên Cốt thấy thế thì cõi lòng càng thêm lạnh lẽo, nàng bất an lên tiếng, "Sư tôn, con..." Ai ngờ đúng lúc đó, ngực nàng bỗng vô cùng đau đớn, nhịp thở cũng rối loạn.

Thiệu Nguyệt vội đỡ lấy Hoa Thiên Cốt, mới vừa rồi cô đã cảm giác được linh lực trong cơ thể Tiểu Cốt bất ổn, vừa muốn nhắc nhở thì giờ nó lại phát triển, cô mãi một dạng dò, "Tiểu Cốt, bình tâm tĩnh khí, không được xao động!" Bây giờ cô còn đang lo truyền tiên lực cho Hoa Thiên Cốt, khai thông tinh mạch cho nàng, ai dè Tiểu Cốt hoàn toàn chẳng tập trung chút nào, dẫn đến linh lực trong cơ thể hoạt động tán loạn.

Thấy vẻ mặt đau đớn của Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt vội bảo, "Tiểu Cốt, nhanh lên, mau mặc niệm bùa chú thanh tâm đi!"

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thanh âm của Thiệu Nguyệt, nàng lảo đảo, "Tim như băng thanh, trời sập cũng chẳng hề sợ hãi..."

Cuối cùng linh lực trong cơ thể Hoa Thiên Cốt cũng bình thường trở lại, Thiệu Nguyệt nhẹ nhàng trách móc, "Tiểu Cốt, sau này khi tu hành thì không được ba lòng hai dạ, nhất là tại thời điểm có người truyền nội lực cho con, nếu một trong hai người không tập trung tinh lực thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng."

Hoa Thiên Cốt cúi thấp đầu, "Sư tôn, thật xin lỗi..."

Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt biết sai thì cũng thầm vui vẻ và yên tâm, song Hoa Thiên Cốt cứ cúi đầu mãi, thoát trông có vẻ rất buồn bã, Thiệu Nguyệt lại nhớ tới dáng điệu sấp lại gần mình ban nãy của Tiểu Cốt, hình như là muốn...

"Tiểu Cốt, ban nãy con..." Thiệu Nguyệt thắc mắc, cô chưa dám khẳng định suy nghĩ của bản thân.

Hoa Thiên Cốt vội ngẩng đầu, xua xua hai tay, "Không phải vậy đâu, sư tôn à, Tiểu Cốt không, không có..." càng nói, giọng Hoa Thiên Cốt càng bé lại, nàng không biết sao mình nhất thời lại bị ma xui quỷ khiến.

Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt sốt sắng túm lấy ống tay áo của mình bèn đặt cả hai tay lên tay nàng hòng phòng tránh trường hợp cái ống tay áo gặp phải thảm cảnh bị nàng xé rách, "Được rồi, vì sư không hỏi nữa, con không cần cưỡng như vậy."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu dè dặt, nàng thấy Thiệu Nguyệt cũng không có ý trách phạt thì bất an vô cùng, "Sư tôn ơi, nếu có một ngày, người phát hiện Tiểu Cốt không như sư tôn vẫn tưởng, liệu sư tôn có còn ở bên cạnh Tiểu Cốt nữa hay không?"

Thiệu Nguyệt không hiểu vì sao Hoa Thiên Cốt lại đặt ra câu hỏi ấy, trải qua sự kiện đình Tiều Hồn, chẳng lẽ Tiểu Cốt vẫn chưa thể yên lòng được hay sao, hay con bé vẫn chưa hề biết mình đã quyết tâm sẽ bảo hộ con bé đến cùng?

Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt chỉ nhìn nàng chứ không đáp, cõi lòng cực kỳ sợ hãi xen lẫn lo lắng, tuy Thiệu Nguyệt không hiểu suy nghĩ của Hoa Thiên Cốt, song câu trả lời của cô vĩnh viễn chỉ có một, cô nghiêm túc nói, "Tiểu Cốt à, con là con, dù con có biến đổi hình dáng như thế nào, hoặc vốn dĩ con đã như thế nào đi chăng nữa, trong lòng ta, con mãi mãi là Tiểu Cốt của ta, ta sẽ luôn ở bên con, ta sẽ không bỏ rơi con." Thiệu Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Vẫn phải bổ sung, vì sư đã hứa với con rồi mà, có bao giờ vì sư nuốt lời đâu nhỉ? Chẳng lẽ vì sư không đáng để cho Tiểu Cốt tin nhiệm hay sao?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Dĩ nhiên là con tin sư tôn, sư tôn là người thân yêu nhất trên đời này của Tiểu Cốt, cũng là người mà Tiểu Cốt tin tưởng nhất!"

"Vậy con còn lo lắng thứ gì nữa chứ?" Thiệu Nguyệt thắc mắc.

Hoa Thiên Cốt bĩu môi, nàng nghiêng người lên phía trước, vùi vào trong ngực Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt cũng dang tay ôm lấy nàng, sau đó nhẹ vỗ lưng để trấn an. Hoa Thiên Cốt hưởng thụ sự ấm áp kia, lòng thầm nghĩ, sư tôn ơi, hy vọng rằng người sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi, sẽ mãi mãi ở bên cạnh Tiểu Cốt! Hoa Thiên Cốt nắm thật chặt vạt áo của Thiệu Nguyệt.

Giữa sa mạc bao la có một thành trì phồn hoa được đặt tên là Liên Thành, trong thành nguy nga lộng lẫy, khắp nơi khắp chốn đều thể hiện sự giàu có của vị chủ nhân. Tại đại điện của thành trì, một bóng người trong treo lạnh lùng đang ngồi trước bàn cờ, sắc mặt y thanh cao và nghiêm nghị, toàn thân tỏa ra một cảm giác hờ hững khiến kẻ khác không dám tiếp cận.

Bấy giờ một hạ nhân cung kính bước vào, hành lễ nói, "Thành chủ, có người tới thăm."

Bàn tay đang đánh cờ của Vô Cấu không hề dừng lại, y chăm chú nhìn bàn cờ, đáp với vẻ lạnh nhạt, "Ta đã nói qua, khi ta bế quan tu luyện thì không ai được phép quấy rầy."

"Nhưng mà, người vừa đến là Thượng tiên Trường Lưu - Bạch Từ Họa ạ."

Vô Cầu giật mình, y quay lại nhìn tên tiểu tư, buông quân cờ trên tay xuống, "Mở kết giới Liên Thành đi, mời huynh ấy vào."

"Dạ!" Người làm nọ vội vàng nhận lệnh.

Bạch Tử Họa vừa bước vào đã thấy Vô Cầu đang ngồi bên bàn cờ, chàng cảm thán, "Đã lâu không chơi rồi."

Sắc mặt lạnh lùng của Vô Cầu cũng trở nên nhu hòa hơn, y thu dọn những quân cờ trên bàn, duỗi tay mời Bạch Tử Họa ngồi phía đối diện, Bạch Tử Họa nhấc vạt áo, hai người ngồi ở hai bên, tựa như đã quay trở lại quãng thời gian Ngũ thượng tiên còn ở bên nhau năm xưa. 1

Vô Cầu vừa đánh cờ, vừa nói, "Đã lâu không gặp, không ngờ huynh lại ghé thăm Liên Thành đột ngột như thế."

"Ta có vài việc phải làm, đi ngang qua đây nên cũng thuận đường ghé qua." Bạch Tử Họa nhàn nhạt đáp.

"Đúng rồi, bây giờ huynh đã là Chương môn Trưởng lưu, hẳn là bận rộn trăm công nghìn việc, năm đó Đông Hoa mất tích, Đàn Phàm bỏ đi, ta quay trở về Liên Thành, một lòng thanh tu. Ta nghe nói huynh tiếp nhận chức vị Chương môn mà cũng chẳng có ý kiến gì, thậm chí cả hai chữ "chúc mừng" cũng chưa thoát ra khỏi miệng." Mặt Bạch Tử Họa vẫn không biến sắc, chàng đặt quân cờ xuống, Vô Cầu nhìn chàng, rồi lại tiếp tục, "Ta biết, đối với huynh mà nói, đây chẳng phải chuyện gì đáng để vui vẻ, Tử Họa à, huynh đã từng oán trách Đông Hoa hay chưa?"

Bạch Tử Họa ngừng tay, "Sao ta lại oán trách huynh ấy chứ? Ta chỉ trách bản thân lúc ấy đã không kịp thời khuyên can, giúp huynh ấy thoát khỏi nỗi ám ảnh, thật áy náy, bây giờ huynh ấy..." Bạch Tử Họa nhớ đến chuyện Đông Hoa tới lầu Dị Hủ để tương trợ cho Dị Hủ Quân, lần nào chàng tới lầu Dị Hủ để đưa Đông Hoa quay về thì không hề gặp y, hẳn là Đông Hoa đang muốn lẩn tránh chàng.

Vô Cầu hiểu tính cách của Bạch Tử Họa, chàng muốn nói thì ắt sẽ nói, còn đã không muốn nói, thì có làm gì cũng không thể bắt chàng nói ra. Vậy nên Vô Cầu tiếp tục chơi cờ, "Đàn Phàm ấy, làm việc chẳng hề quan tâm tiểu tiết, tình thông thái mái, gặp phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng buông xuôi; Tử Huân cả đời khổ vì tình, một lòng một dạ của muội ấy đều đặt hết lên người huynh."

Bạch Tử Họa hơi bất đắc dĩ, "Mỗi người đều có quyền lựa chọn, Tử Huân là một cô gái kiêu ngạo, ta không thể cho muội ấy tình yêu, muội ấy cũng không cần ta thương hại, bây giờ ta chỉ hy vọng, muội ấy có thể nhanh chóng buông tay."

"Tới bây giờ.... huynh đã thay đổi rất nhiều." Vô Cầu ngừng đầu nhìn chàng.

Khỏe môi Bạch Tử Họa nhẹ cong, "Trong tất cả chúng ta, người từ đầu chí cuối chưa hề thay đổi, hẳn là huynh?"

Vô Cầu trầm mặc chốc lát, sau đó y khẽ lắc đầu, "Ta nghe nói huynh đã đuổi đồ đệ của Thiệu Nguyệt ra khỏi Trường Lưu, còn xử phạt con bé án đình Tiêu Hồn phải không?"

"Không sai, con bé đã để Yêu Thần xuất thế, khiến các phái tranh đấu nhau để giành Hồng Hoàng, gây ra vô số cái chết."

"Nhưng..." Vô Cầu đặt một quân cờ xuống, "Ta lại cho rằng huynh làm vậy là vì Thiệu Nguyệt, không phải đó là sự muội mà huynh thương yêu nhất sao?"

Bạch Tử Họa dừng quân cờ lại giữa không trung chốc lát, chàng ngừng lên nhìn Vô Cầu, "Con bé đã phạm phải sai lầm thì nhất định phải chịu sự trừng phạt." Dứt lời, chàng đặt quân cờ xuống.

Vô Cầu nhận ra vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt Bạch Tử Họa có chút khác thường, y suy đoán, "Sợ rằng sự việc không đơn giản như thế, hẳn là còn lí do nào đó khác khiến cho huynh không thể không làm như vậy."

Bạch Tử Họa im lặng, chàng chuyên tâm đánh cờ, Vô Cầu nâng một quân cờ lên trước mặt, "Sau đây Thiệu Nguyệt còn ngăn cản huynh, muội ấy thay đồ đệ cản lại đình Tiêu Hồn, đồ đệ của muội ấy cũng thay muội ấy cản lại đình Tiêu Hồn, Tử Họa, chắc hẳn đó là cảnh tượng huynh không muốn thấy nhất nhỉ?"

Bạch Tử Họa đặt tay lên đầu gối, bàn tay hơi nắm chặt, mỗi lần nhớ lại cảnh ấy, chàng lại không khỏi nghi ngờ rằng liệu việc mình làm là đúng hay sai?

"Thiệu Nguyệt che chở cho đồ đệ của mình như vậy, có thể thấy con bé ấy vô cùng quan trọng với nàng." Vô Cầu tỏ ra lo lắng.

"Con bé tên là Hoa Thiên Cốt, nếu huynh muốn gặp, ta có thể dẫn Tiểu Nguyệt tới." Bạch Tử Họa bình thản nói, Vô Cầu chỉ mỉm cười khó hiểu.

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên đi điều tra khắp môn Thiệu Bạch, đột nhiên họ trong thấy có rất nhiều đệ tử Thiệu Bạch chạy vào trong phòng, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Mạn Thiên này, cô thử nói xem, có thứ gì khiến bọn họ phải trốn tránh như có lũ vậy?"

"Đi xem không phải là biết ngay sao." Nghê Mạn Thiên cầm đầu chạy tới lối vào môn Thiệu Bạch, chỉ thấy có hai người đàn ông lực lưỡng đang vác bao tải đi tới, Nghê Mạn Thiên tỏ ra khinh thường, "Chỉ là hai tên đực rựa, có gì mà phải sợ đến thế?"

Hoa Thiên Cốt tò mò đi đến trước mặt hai người đàn ông lực lưỡng kia, nàng mới mở miệng "Này..." một cái, hai người kia đã ném luôn bao tải xuống dưới, quỳ gối, liên tục van nài, "Nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng, đừng móc mắt bọn ta, đừng móc mắt bọn ta..."

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên nhìn nhau, Hoa Thiên Cốt vội giải thích, "Chúng ta không phải là đệ tử Thiệu Bạch đâu."

Hai người đàn ông kia vẫn còn cúi gằm đầu ở đó, Nghe Mạn Thiên không thể nhìn lâu hơn, "Được rồi, hai người cúi đi!" Bọn họ lại tiếp tục vác hai chiếc bao tải kia bước vào phòng bếp của môn Thiệu Bạch.

Hoa Thiên Cốt kỳ quái dõi theo bóng lưng của hai người, "Mạn Thiên này, không ngờ môn quy của Thiệu Bạch lại nghiêm khắc như thế, liếc nhìn một cái thôi cũng bị móc mắt à?"

Nghê Mạn Thiên lấy khuỷu tay huých Hoa Thiên Cốt, "Đi thôi, chúng ta cũng qua ngó xem."

Trong phòng bếp, hai người đàn ông lực lưỡng nọ đặt hai bao tải xuống, lau chút mồ hôi trên trán, một gã thờ phào, "May mà hai cô gái vừa rồi không phải đệ tử Thiệu Bạch, không thì không biết chúng ta sẽ bị phạt nặng cỡ nào đâu!"

"Lại chẳng không, huynh nói xem, năm ngoái có bảy, tám tay khỏe mạnh giống chúng ta vào đây, vậy mà chẳng còn móng nào ra được ngoài, nếu không phải vì tiền thì hai huynh đệ ta phải mạo hiểm thế này sao?"

"Xuyt..." Gã còn lại vội che miệng người anh em, cảnh báo, "Bây giờ vẫn còn đang ở môn Thiệu Bạch, nói chuyện phải cẩn thận một chút."

Người bị che miệng gật đầu lia lịa, sau đó cả hai vội vàng vàng rời khỏi môn Thiệu Bạch. Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên bước ra khỏi khúc cua tại nhà bếp, Hoa Thiên Cốt gật gù, "Quả nhiên nơi này rất là đáng nghĩ!"

"Chúng ta vào kiểm tra đi, nếu có bảy, tám người đã mất tích tại môn Thiệu Bạch, hơn nữa còn là để vận chuyển vật liệu thì nhất định nhà bếp kia có gì đó bất thường." Nghe Mạn Thiên chỉ tay về phía nhà bếp.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nằng và Nghe Mạn Thiên cùng đi vào, lục soát khắp nơi nhưng vẫn chẳng phát hiện ra thứ gì, Nghe Mạn Thiên đưa tay phui đồng bụi bẩn, "Chẳng lẽ chúng ta nghĩ sai rồi à?"

Hoa Thiên Cốt nâng cằm suy nghĩ, "Không đâu, quả thật thì những người đàn ông kia đã vào nhà bếp, môn quy Thiệu Nguyệt nghiêm như vậy, nơi duy nhất bọn họ có thể tiếp cận cũng chỉ có chỗ này, đâu thể sai được." Nàng vừa quay người bèn trông thấy một bức tranh treo trên tường, Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu ngắm nghía, tự dưng nàng lại cảm thấy có chút quái dị. 1

Nghê Mạn Thiên thấy Hoa Thiên Cốt nhìn chằm chằm vào bức tranh thì thắc mắc, "Tranh này có gì đẹp đâu mà ngắm, không lẽ có gì khác thường à?" Nàng tiến đến bên bức tranh, vừa vén một góc lên, Hoa Thiên Cốt nhanh chóng trông thấy phía sau rỗng không.

Hoa Thiên Cốt chỉ bức tranh, "Mạn Thiên, phía sau bức tranh có cái lỗ!"

Nghê Mạn Thiên cả kinh, nằng dùng sức lột bức tranh ra, lộ ra một tay nắm, Hoa Thiên Cốt tiến đến kéo nhẹ, mặt tường bên cạnh hai người lập tức chuyển động.

Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên tìm ra một cây nến trong nhà bếp, đốt nến xong họ bước vào trong mật thất, lối đi bên trong được lát gạch, vừa tối vừa hẹp, cũng chỉ đủ cho hai người sánh vai nhau. Con đường lát gạch vừa dứt, Hoa Thiên Cốt với Nghe Mạn Thiên bèn rút kiếm, cẩn thận tiến lên phía trước.

Đột nhiên, Nghe Mạn Thiên cảm thấy dưới chân mình có gì đó dinh dính nhom nhóp, nàng cúi đầu nhìn, phát hiện ra dưới đất lúc nhúc một đồng sâu bọ. Nàng hoảng sợ hét to, vội vàng lia kiếm trên tay giết chết từng con một.

Bấy giờ bỗng có vài con dơi bay ra, Hoa Thiên Cốt lùi lại một bước, mãi một giờ kiếm chém, chỉ một lát sau, Hoa Thiên Cốt và Nghe Mạn Thiên mệt đến nổi ướt đầm mồ hôi, hai người dựa lưng vào nhau, không ngừng thở hổn hển. Nghe Mạn Thiên tỏ ra oán giận, "Đây là nơi khi gió nào vậy, nào là sâu, nào là dơi, bốn tiêu thư ghét nhất côn trùng!"

Hoa Thiên Cốt cố gắng thở đều, an ủi, "Được rồi, Mạn Thiên à, không phải chúng ta tới đây để điều tra hay sao, không nên nổi giận."

"Hừ!" Nghe Mạn Thiên nổi giận đùng đùng, "Hại ta phải chạy vật như vậy, nếu không thể điều tra ra chân tướng thì ta không còn là Nghe Mạn Thiên nữa!"

Hai người bước vào một căn phòng bí mật, vừa xuống hết bậc thang, Hoa Thiên Cốt đã đập phải một vật gì đó, hai người cùng chụm đầu nhìn, hóa ra là một bộ xương trắng phớ đang nằm dưới đất. Cả hai cả kinh, nhón nhào lùi lại đằng sau rồi quan sát xung quanh một vòng, phát hiện ra còn có nhiều bạch cốt hơn nữa.

Hoa Thiên Cốt đặt giá nến xuống, kiểm tra một bộ xương, "Y phục bộ xương này đang mặc là vải gai, nhất định họ là những phu khuân vác đã mất tích mấy tháng trước đây."

"Thiên Cốt, ở đây có chữ này." Nghe Mạn Thiên tới bên một bức tường, nàng nâng giá nến lên, đọc từng chữ môn, "Ngắm trăng tình lệ hai hàng, rượu thơm mê đại song phương, giết, giết, giết, đoạn tình, tuyệt niệm! Nhạn Đình Sa!" 1

Hoa Thiên Cốt giật mình, "Chẳng trách Nhạn Chương môn lại hận đàn ông như vậy, xem ra bà ta từng bị tổn thương vì tình." Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Cốt không khỏi nhớ đến việc tối hôm qua nàng định trộm thom Thiệu Nguyệt, ấy thế mà suýt chút nữa đã bị Thiệu Nguyệt phát hiện. Hoa Thiên Cốt rù mi mắt, có phải nàng và sư tôn, đến cuối cùng cũng sẽ chỉ gây tổn thương cho nhau hay không?

"Thiên Cốt à, Thiên Cốt?" Nghe Mạn Thiên kêu lên, sao đang bình thường lại tự dưng thất thần vậy.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, nàng vội vàng đi tới, "Mạn Thiên ơi, chúng ta lại đây xem một tí đi."

Đằng này có một chiếc bàn trang điểm bảm đầy bụi, mặt trên có một tấm gương đồng, bên cạnh gương đồng còn đặt mấy phong thư, Hoa Thiên Cốt cầm một phong lên, đọc nội dung của nó.

Nghê Mạn Thiên tiến đến, thấy khắp nơi cơ man bao nhiêu là bụi bần thì không muốn lại gần, nàng chỉ đứng bên cạnh Hoa Thiên Cốt, hỏi, "Thiên Cốt, trong thư viết gì thế?"

"Đây có lẽ là thư của đệ tử môn Thiệu Bạch vụng trộm gửi tình lang." Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Nghê Mạn Thiên, "Xem ra đều bị Nhạn Chương môn phát hiện, trong con giận dữ, bà ấy đã giết hết toàn bộ những người này."

"Nhạn Chương môn thật độc ác." Nghê Mạn Thiên cau mày.

"Mạn Thiên ơi, mau nhìn này, có cả thư Vệ Tích tỷ tỷ gửi cho người yêu!" Hoa Thiên Cốt giờ một bức thư lên.

Nghê Mạn Thiên cúi xuống đọc, quả nhiên có chữ kí tên của Vệ Tích, "Nếu nói như vậy, trong số những thi thể này có cả xác người tình của Vệ sư tỷ ư?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, khoe mắt nàng thoáng trông thấy có một bóng người, nàng cả kinh thốt lên, "Ai!"

Nghê Mạn Thiên lập tức quay đầu lại, một bóng người vụt qua, nàng vội vã đuổi theo, Hoa Thiên Cốt cũng bám sát đằng sau, hai người chạy ra ngoài, một cánh cửa phòng đã rộng mở. Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên nhìn nhau, không phải phòng Vệ Tích đó sao? Hai người gật đầu một cái rồi từ từ tiến lại gần, sau khi bước qua cửa phòng, họ lại phát hiện ra bên trong không có ai.

Hai người rời khỏi đây, một đệ tử môn Thiệu Bạch đi tới, hỏi, "Hai người tìm Vệ Tích sư tỷ ư?"

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu.

"Mới vừa rồi tỷ ấy mau mải chạy qua bên kia kia." Đệ tử môn Thiệu Bạch chỉ về phía một ngọn núi cách đó không xa.

"Cảm ơn!" Hoa Thiên Cốt vội đáp, sau đó nàng với Nghê Mạn Thiên cùng chạy đi.

Vệ Tích chạy vào khu rừng sau núi, nàng dựa vào một thân cây, bật khóc thất thanh, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên chạy tới, trông thấy bóng Vệ Tích, Nghê Mạn Thiên giận dữ, "Hóa ra tỷ ta là hung thủ, còn dám giết thị chúng ta tra án nữa chứ, Thiên Cốt, chúng ta xông đến thôi!" 1

"Ai da, Mạn Thiên à, chúng ta phải nói cho rõ trước đã." Hoa Thiên Cốt không ngăn cản kịp, nàng đành bám theo sau.

Nghê Mạn Thiên chạy đến phía sau Vệ Tích, chỉ nàng, "Hóa ra tỷ là hung thủ!"

Vệ Tích vội xoay người cãi lại, "Không phải ta giết sư phụ!"

"Vậy sao tỷ lại theo dõi bọn ta? Hơn nữa không phải sư phụ tỷ đã giết người tỷ yêu hay sao? Tỷ có đầy đủ động cơ để giết Nhạn Chương môn." Nghê Mạn Thiên nói.

Vệ Tích lắc đầu lia lịa, Hoa Thiên Cốt thấy đáng về Vệ Tích bèn tiến đến bên Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên này, ta nghĩ Vệ Tích tỷ tỷ không phải hung thủ đâu, trông tỷ ấy đi, có lẽ tỷ ấy vừa mới biết Nhạn Chương môn đã giết người tình của tỷ."

Vệ Tích gật đầu, Nghê Mạn Thiên thấy nàng không giống như đang giả bộ bèn gạt bỏ hoài nghi. 1

Sau đó Vệ Tích nói, "Sư phụ vẫn luôn rất coi trọng ta, ngài muốn bồi dưỡng cho ta thành Chương môn kế nhiệm, nhưng, ta không muốn cô đơn suốt đời, mãi mãi ru rú trong môn Thiệu Bạch." Vệ Tích hồi tưởng lại chuyện xưa, "Hai năm trước, đề cầu sư phụ cho ta rời đi, Giang Lang đã cố gắng thông qua trùng trùng điệp điệp những màn khảo nghiệm của sư phụ, cuối cùng sư phụ cũng đáp ứng, nhưng hóa ra sư phụ đã lừa gạt ta. Đột nhiên Giang Lang từ mà không giả, chàng chỉ để lại một phong thư, nói rằng chàng đã yêu người khác, rằng ta hãy quên chàng đi," Vệ Tích khóc không thành tiếng, "Ta vẫn còn ngây thơ tin theo lời của sư phụ, rằng trên đời này không có một người đàn ông nào là tốt, cho nên ta đã sẵn sàng để đảm nhiệm chức vị Chương môn, không ngờ, sư phụ cũng đã bị sát hại."

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên nhìn dáng vẻ thống khổ của Vệ Tích, trong lòng vô cùng xúc động. Hoa Thiên Cốt bị cảm động lây, nàng tiến đến trấn an Vệ Tích, còn Nghê Mạn Thiên thì nhờ về Sóc Phong, nàng đưa tay lên chạm vào viên ngọc Viêm Thủy đeo trên cổ, cảm nhận được linh lực của viên ngọc, trong lòng nàng vô cùng ấm áp, Sóc Phong à, thật may huynh vẫn còn ở đây.... 4

--- ----- --- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Liên Thành

"Ồi..." Hoa Thiên Cốt vừa than thở, vừa đẩy cửa phòng, bước vào cùng Nghê Mạn Thiên.

Thiều Nguyệt thấy hai người đã quay trở lại, không những thế đáng vẻ trông còn có vẻ chẳng tiến triển được gì thì đặt quyển sách trên tay xuống, "Sao thế? Vẫn chưa tra ra đầu mối à?"

Hoa Thiên Cốt chán nản lắc đầu, Nghê Mạn Thiên thuật lại toàn bộ những chuyện hai người vừa trải qua. Thiều Nguyệt nghe xong bèn khẳng định, "Vệ Tích không phải hung thủ đâu."

"Kiểm tôn, sao người lại chắc chắn như thế?" Nghê Mạn Thiên thắc mắc, Hoa Thiên Cốt cũng nghiêng người nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt bật cười, "Cứ cho rằng Vệ Tích có lí do và động cơ để giết Nhạn Chương môn đi, thế còn Chương môn Phi Nhan thì sao, hơn nữa, sao con bé có thể đến tận môn Thái Bạch để sát hại Phi Nhan mà không bị bất kỳ ai phát hiện cơ chứ? Xét theo công lực thì Vệ Tích căn bản là không thể làm nổi."

"Ý sư tôn là, kẻ đã sát hại Chương môn Phi Nhan và Nhạn Chương môn là một, không những thế còn là một người sở hữu pháp lực rất cao thâm?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Thiều Nguyệt gật đầu, "Hơn nữa cả Chương môn Phi Nhan và Nhạn Chương môn đều biết người này."

"Tại sao ạ?" Nghê Mạn Thiên hiếu kỳ.

"Tại hiện trường nơi Nhạn Chương môn bị giết không hề có dấu vết đánh lộn, mới vừa rồi sư huynh đã truyền tin cho ta, thời điểm Chương môn Phi Nhan bị hại cũng như thế, còn cả Chương môn núi Tùng Lệ và Chân nhân Tường Vũ cũng có chung một kiểu chết như thế. Vậy nhất định hung thủ biết hết tất cả bọn họ, cho nên bọn họ mới không có chút phòng vệ, để cho hung thủ đạt thành ý nguyện." Thiều Nguyệt phân tích.

"Cái gì? Chương môn núi Tùng Lệ và Chân nhân Tường Vũ cũng đã bị hại ạ?" Nghê Mạn Thiên giật mình.

"Không sai, đây không thể là một sự trùng hợp, tất cả được gây nên bởi cùng một người." Thiều Nguyệt lại khẳng định.

Hoa Thiên Cốt với Nghê Mạn Thiên gật đầu tán thành, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Sư tôn ơi, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Thiều Nguyệt nhìn tấm bùa truyền tin trên tay, "Hết việc ở đây rồi, giờ chúng ta hợp lại với sư huynh thôi, trùng hợp thay huynh ấy cũng đang ghé thăm bạn cũ, ngay kế cận môn Thái Bạch."

"Vâng, Kiểm tôn, bao giờ chúng ta đi ạ?" Nghê Mạn Thiên nói.

"Trời sáng chúng ta sẽ từ biệt Vệ Tích." Thiều Nguyệt quyết định.

Hoa Thiên Cốt cầm quyển sách trong tay Thiều Nguyệt lên, "Sư tôn ơi, người đang đọc ghi chép của Thái Bạch sao?"

"Ừ, xem xem bên trong có đầu mối gì không." Thiều Nguyệt căn cứ vào nội dung truyền tin của Bạch Từ Họa để điều tra ghi chép của Thái Bạch.

"Vậy sư tôn đã tìm ra thứ gì chưa?" Hoa Thiên Cốt bắt đầu lật trang sách.

"Có một chút kì lạ, trong ghi chép của Thái Bạch, vốn dĩ năm xưa Chương môn Nhạn Đình Sa không phải sự lựa chọn đầu tiên cho vị trí Chương môn, sau đó chẳng biết vì sao công lực của bà ta trở nên mạnh bạo, thế nên bà ta mới được lên làm Chương môn." Thiều Nguyệt cau mày, "THEO như lời sư huynh nói trong thư, Chương môn Phi Nhan, Chương môn núi Tùng Lệ và Chân nhân Tường Lệ cũng vậy, cũng là công lực đột ngột tăng cao, sau đó Chương môn Phi Nhan và Chương môn Tùng Lệ mới được lên làm Chương môn." 4

"Công lực tăng cao trong thời gian ngắn ạ?" Nghê Mạn Thiên lăm lăm, quả thật trên đảo Bồng Lai cũng có một thứ bí thuật như thế, song cha nàng vẫn luôn không cho phép nàng được tập luyện, "Chẳng lẽ bọn họ lén lút luyện tập cấm thuật?"

"Nhưng cấm thuật đấy, từ xưa đến nay đã bị các môn các phái ban lệnh cấm chỉ rồi, sao đám người Nhạn Chương môn lại biết..." Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Có thể thấy rõ, với bọn họ, chức vị Chương môn vô cùng quan trọng, đáng để bọn họ hao tổn tâm cơ như vậy, không tiếc thân mình rèn luyện cấm thuật." Thiều Nguyệt thở dài, cô nhớ tới Bạch Từ Họa, một người không muốn làm Chương môn lại bắt buộc phải ngồi lên ghế Chương môn; còn người muốn làm Chương môn, lại không từ bất cứ một thủ đoạn nào để có thể bắt được vị trí ấy.

Nghê Mạn Thiên thấy sắc trời đã tối bèn bảo, "Kiểm tôn ơi, đã trễ lắm rồi, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

"Được." Thiều Nguyệt mỉm cười.

Hoa Thiên Cốt cũng đứng lên, lúc nàng chuẩn bị ra ngoài cùng Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên lại còn nghiêng đầu tỏ ra lạ lẫm, "Ồ kia, sao này không bám dính lấy Kiếm tôn nữa nhỉ?"

Mặt Hoa Thiên Cốt đỏ bừng, nàng cắn môi đáp, "Mạn Thiên à, cô nói nhăng nói cuội gì vậy chứ!"

"Ta đâu có nói bậy, không phải hôm qua cô còn..." Lời của Nghê Mạn Thiên bị Thiệu Nguyệt cắt đứt, "Tiểu Cốt, con ở lại đi, vì sư giúp con điều chỉnh lại chân khí trong cơ thể." Bởi vì tới qua chân khí trong cơ thể Hoa Thiên Cốt bị rối loạn cho nên Thiệu Nguyệt vẫn chưa yên tâm về tình hình của nàng.

Nghê Mạn Thiên nhướn mày, mỉm cười nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt cúi đầu, ngại ngùng đẩy Nghê Mạn Thiên ra ngoài, sau đó đóng cửa thật mạnh, để Nghê Mạn Thiên bị chặn ở đầu kia.

Nghê Mạn Thiên phì cười, nàng lẩm bẩm, "Sao tự dưng lại cảm thấy Thiên Cốt như tiểu cô nương mới biết yêu thế nhỉ, đỏ mặt cái nỗi gì chứ?" Nghê Mạn Thiên lắc đầu rồi mỉm cười bỏ đi.

Lần này Thiệu Nguyệt đặc biệt dặn dò, "Tiểu Cốt, tuyệt đối không thể ba lòng hai dạ, phải chuyên tâm, biết chưa?"

Hoa Thiên Cốt bối rối gật đầu, nàng thầm mặc niệm bùa chú thanh tâm, Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt chăm chú như vậy cũng an lòng, bắt đầu khai thông chân khí trong cơ thể Hoa Thiên Cốt.

Một lát sau, Thiệu Nguyệt thu công, cô thấy Hoa Thiên Cốt vẫn duy trì tư thế tĩnh tọa đưa tay bên gọi, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt?"

Hoa Thiên Cốt không phản ứng, Thiệu Nguyệt ngồi sát lại gần hơn, hóa ra trong lúc mặc niệm bùa chú thanh tâm, Hoa Thiên Cốt đã ngủ gật luôn rồi, Thiệu Nguyệt bật cười đầy bất đắc dĩ, cô để Hoa Thiên Cốt nằm lên giường mình, sau đó đắp chăn cho nàng.

Trong mộng, Hoa Thiên Cốt lẩm rầm, "Sư tôn... sư tôn... xin đừng bỏ rơi Tiểu Cốt..."

Thiệu Nguyệt ngán người, cô khẽ vuốt ve gò má Hoa Thiên Cốt, cúi người xuống thì thầm bên tai nàng, "Sẽ không đâu, vì sư tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Tiểu Cốt." Sau đó khẽ nâng đầu, đặt một nụ hôn lên vàng trán của nàng, trong mơ, Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy toàn thân đều được bao bọc trong mùi hương của Thiệu Nguyệt, để lộ ra một nụ cười an tâm và hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Thiệu Nguyệt từ giả Vệ Tích, Vệ Tích khá là do dự, mãi mới vội khom người hành lễ với cô, "Kiếm tôn, Vệ Tích có chút chuyện muốn nhờ ngài!"

Thiệu Nguyệt tiến đến đỡ lấy Vệ Tích, "Vệ Tích, có chuyện gì thì con cứ nói, chỉ cần có thể giúp được, chắc chắn ta sẽ đồng ý."

"Đa tạ Kiếm tôn!" Vệ Tích đứng lên, lại có chút buồn bã, "Đối với con mà nói, chuyện ngày hôm qua gây nên sự dả kích rất lớn, con không ngờ sư phụ lại giết chết Giang Lang, hơn nữa còn giết nhiều người như vậy, trong một cái chớp mắt ấy, con cảm thấy như bầu trời đã sụp đổ. Những năm vừa qua, với đệ tử trong môn mà nói, sư phụ như mẹ hiền vậy, ba trăm đệ tử môn Thiệu Bạch, phần lớn đều là cô nhi, hoặc là bị cha mẹ ngược đãi, hoặc là bị phường lừa đảo bắt cóc bán ngoài chợ. Sư phụ đã giải cứu những đứa trẻ đáng thương đó từ trong dầu sôi lửa bỏng, dẫn về môn Thiệu Bạch xong hết lòng chăm sóc, ân tình của người đối với các đệ tử, là món nợ mà cả đời này chúng con không thể trả hết, cho nên..."

Thiệu Nguyệt hiểu ý của Vệ Tích, "Con yên tâm, Nhạn Chương môn chăm lo cho đệ tử môn Thiệu Bạch như mẹ ruột, ta sẽ không tiết lộ những tội ác dính đầy máu tanh trên đôi bàn tay bà ấy."

"Đặc biệt là với những tỷ muội đã luôn theo bên cạnh con, nếu để cho họ biết người họ yêu lại bị chính sư phụ mà họ luôn kính trọng giết chết thì e rằng sẽ càng khó chấp nhận hơn." Vệ Tích vô cùng xúc động.

"Chuyện này còn cần con dành công sức ra để xử lý rồi." Thiệu Nguyệt nói.

"Kiếm tôn yên tâm, nhất định Vệ Tích sẽ xử lý việc này sao cho thật thích đáng." Vệ Tích chấp tay lại.

Thiệu Nguyệt gật đầu hài lòng, Vệ Tích đã có phong thái của một vị Chương môn một phái, giao môn Thiệu Bạch cho nàng quả nhiên vẫn là tốt nhất.

"À, đúng rồi, Vệ Tích tỷ tỷ ơi, ta muốn hỏi tỷ một chuyện." Đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhớ lại về cuộc thảo luận liên quan tới cấm thuật hôm qua của bọn họ.

Vệ Tích nhìn Hoa Thiên Cốt, chờ nàng nói tiếp, Hoa Thiên Cốt bảo, "Có phải đã có một khoảng thời gian, công pháp của Nhạn Chương môn gia tăng cực nhiều không?"

Vệ Tích hồi tưởng lại, "Đúng thế, khi ấy ta còn bé lắm, nhưng vẫn nhớ rằng sư phụ đã đánh bại rất nhiều sư thúc để lên làm Chương môn Thiệu Bạch, Thiên Cốt, sao tự dưng muội lại hỏi chuyện này?" Vệ Tích quay sang thắc mắc nhìn nàng.

"Đúng thế rồi," Hoa Thiên Cốt tiến lại gần, "Thì ra không chỉ Nhạn Chương môn, mà còn có cả Chương môn Phi Nhan, Chương môn núi Tùng Lệ và Chân nhân Tường Vũ cũng bị sát hại cùng một kiểu, hơn nữa cả bốn người bọn họ còn có một điểm chung kì quái..." Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên tiếp lời, "Không sai, trong một thời gian ngắn, công lực của họ tăng nhanh vô cùng, hơn nữa có ba người trong số đó đã được lên làm Chương môn của bốn phái."

Vệ Tích cũng cảm thấy kỳ quặc, Thiều Nguyệt nhớ Vệ Tích từng kể cho cô nghe chuyện sư muội của nàng - Mị Nhi cũng từng gia tăng công lực đột ngột, bèn hỏi, "Vệ Tích, con từng bảo khi Mị Nhi tỷ thí với con, con bé cũng được gia tăng công lực phải không?"

"Dạ vâng, trước khi Mị Nhi sư muội bị mất tích khoảng một đoạn thời gian, công lực của con bé cũng thăng tiến vô cùng," Vệ Tích thắc mắc, "Từ trước đến giờ, con bé luôn thua con, nhưng một lần đó, con bé lại thắng con một cách dễ dàng."

Hoa Thiên Cốt chần chừ, "Tỷ và sư muội của tỷ..."

Vệ Tích không hề ái ngại, nàng thân nhiên đáp, "Không dám gạt mọi người, ta và sư muội của ta ngay từ nhỏ đã không hợp nhau, tính cách của con bé tương đối hiếu thắng, ta lại khá là nghiêm khắc, chuyện gì cũng quản lý nó, nó luôn cảm thấy ta không thích hợp làm Chương môn, thế nên luôn tranh chấp với ta để tranh giành."

"Nói như vậy, sau khi Mị Nhi mất tích, Nhận Chương môn, Chương môn Phi Nhan cũng lần lượt bị hại..." Nghe Mạn Thiên suy đoán.

"Ý Nghe Chương môn là chuyện ấy có liên quan tới Mị Nhi?" Vệ Tích kinh ngạc.

"Đây chỉ là suy đoán của bọn ta, cũng không phải kết luận cuối cùng," Thiều Nguyệt nói, cô nhớ hình như trong phim, Mị Nhi có chút liên quan đến Liên Thành thì phải, cô hỏi, "Vệ Tích, con có biết bạn tốt của Mị Nhi là ai không?"

Vệ Tích cau mày suy nghĩ, "Quả đúng là Mị Nhi sư muội có một người bạn thân, có lúc người đó sẽ đến tìm con bé, hình như đó là một nha hoàn trong cung Vô Cầu tại Liên Thành, tên nàng là... à, tên là Vân Nha!"

"Vân Nha?" Thiều Nguyệt lẩm bẩm, một cái tên nghe rất quen.

Nghe Mạn Thiên thấy vậy bèn chấp tay, "Vệ sư tỷ, chúng ta tạm biệt nhau ở đây, chờ khi nào bọn ta tra tìm ra hung thủ thì sẽ báo tỷ biết."

"Làm phiền Kiếm tôn và mọi người rồi," Vệ Tích cũng chấp tay lại, "à, nếu mọi người có tìm thấy Mị Nhi sư muội thì xin hãy giúp ta khuyên con bé quay trở lại, hãy nói, ta vẫn luôn ở đây chờ con bé."

"Vệ Tích tỷ tỷ an tâm, nếu tìm được Mị Nhi, nhất định chúng ta sẽ chuyển lời cho tỷ." Hoa Thiên Cốt gật đầu, sau đó ba người rời khỏi môn Thiều Bạch.

Trong một khu rừng rộng rãi mát mẻ, ba người dám Thiều Nguyệt ngư kiếm đáp xuống, Hoa Thiên Cốt ngắm nhìn sông xanh núi biếc bao xung quanh, thờ dài một hơi, "Sư tôn ơi, nơi này thật là đẹp!"

Nghe Mạn Thiên cũng hít thở luồng không khí trong lành, lập tức nàng cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, "Kiếm tôn à, không phải chúng ta nên hội họp lại với Tôn thượng sao? Tối đây làm gì ạ?"

"Sư huynh đi thăm Thượng tiên Đàn Phàm," Thiều Nguyệt đáp.

"Thượng tiên Đàn Phàm? Là Thượng tiên Đàn Phàm năm xưa đứng trong hàng ngũ Ngũ thượng tiên ư?" Hoa Thiên Cốt giật mình, Nghe Mạn Thiên cũng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt gật đầu, Hoa Thiên Cốt lại thắc mắc, "Sao Thượng tiên Đàn Phàm lại ở một nơi như thế này ạ?"

"Cô không biết sao?" Nghe Mạn Thiên nhìn Hoa Thiên Cốt, "Thượng tiên Đàn Phàm đã lui về ở ẩn."

"Lui về ở ẩn? Tại sao vậy?" Hoa Thiên Cốt không hiểu, Nghe Mạn Thiên lắc đầu, ý bảo nàng cũng không có biết, sau đó hai người không hẹn mà đồng thời quay sang nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt đành giải thích, "Tuy Thượng tiên Đàn Phàm là người thoải mái, cởi mở, không chịu bị trói buộc, cũng chẳng cầu nệ tiểu tiết, song cũng là một người cực kỳ nặng tình."

"Ồ, con biết rồi, là vì Thượng tiên Từ Huân ư?" Nghe Mạn Thiên vỗ tay.

Thiều Nguyệt gật đầu, "Từ Huân lại một lòng một dạ với sư huynh, nhưng trong lòng sư huynh thì chỉ có chúng sinh thiên hạ, không thương, không yêu..." Nói tới đây, Thiều Nguyệt không khỏi thờ dài, quả nhiên một chữ tình vẫn khiến lòng người tổn thương nhất, không những vậy còn hao tổn tinh thần.

Hoa Thiên Cốt như vỡ lẽ, "Thì ra là thế," Đột nhiên nàng rất muốn được gặp Thượng tiên Đàn Phàm kia một lần, "Sư tôn ơi, bao giờ chúng ta mới có thể đến gặp Thượng tiên Đàn Phàm thế ạ?"

Nghe Mạn Thiên cũng cảm thấy hứng thú, Thiều Nguyệt nhớ lại trước khi Đàn Phàm ở ẩn, hắn đã từng ghé qua định Tuyệt Tình, hình như khi ấy hắn có hiểu lầm chuyện gì đó, Thiều Nguyệt bèn lắc đầu, "Đề sư huynh dẫn các con đi thì hơn, Thượng tiên Đàn Phàm không thích ta, ta không tiện gặp huynh ấy."

"Không thích ấy ư?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, nàng với Nghe Mạn Thiên trở mắt nhìn nhau, hai người không ai cảm thấy giữa Thượng tiên Đàn Phàm và Thiều Nguyệt lại có mối quan hệ mang hai chữ "không thích".

"Tiểu Nguyệt!" Giọng Bạch Tử Họa vang lên, cả ba cùng quay lại, họ thấy Bạch Tử Họa đang chậm rãi bước đến.

Nghê Mạn Thiên và Hoa Thiên Cốt vội khom người hành lễ, "Bái kiến Tôn thượng!"

"Ừ," Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu, Nghê Mạn Thiên và Hoa Thiên Cốt đứng dậy, vì Hoa Thiên Cốt đã bị trục xuất khỏi Trường Lưu nên khi gặp Bạch Tử Họa, nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, không khỏi trốn đằng sau lưng Thiều Nguyệt.

"Sư huynh, huynh đã gặp Thượng tiên Đàn Phàm chưa?" Thiều Nguyệt hỏi, Bạch Tử Họa gật đầu, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Thượng tiên Đàn Phàm có bảo gì không ạ?"

Bạch Tử Họa lấy ra một chai thuốc, "Đàn Phàm chỉ yêu cầu ta đưa chai thuốc này cho Vô Cấu."

Thiều Nguyệt nhận lấy chai thuốc, cô khẽ ngửi thử, sau đó trả lại cho Bạch Tử Họa, "Là sự kết hợp giữa hà thủ ô và đương quy, sư huynh có hiểu ý không?"

Bạch Tử Họa cau mày trầm tư, bàn tay nắm chặt lấy chai thuốc hơn, chàng không muốn nói nhiều, chỉ cất chai thuốc đi, "Chúng ta tới Liên Thành thôi." Dứt lời bèn ngự kiếm phi lên trời, ba người đám Thiều Bạch cũng chỉ đành bám theo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 107: Vô Cấu

Bốn người đám Thiều Nguyệt ngự kiếm phi hành xuyên qua sa mạc mênh mông phủ bụi, giữa làn gió cát, một thành trì tráng lệ, huy hoàng hiện lên trước mắt, Bạch Tử Họa nhìn về phía trước, chàng nói, "Đã đến Liên Thành rồi."

Hoa Thiên Cốt xúc động vô cùng, "Oa! Đó là Liên Thành ă, thật đẹp quá!"

Nghê Mạn Thiên cũng cảm thấy thán phục trước Liên Thành, "Thật đẹp, so với đảo Bồng Lai của ta cũng chỉ có hơn chứ không kém!"

"Liên Thành là thành trì giàu có nhất thiên hạ, còn Thượng tiên Vô Cấu là thành chủ ở nơi đây." Thiều Nguyệt giải thích.

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên nhìn nhau bật cười, họ đều mong đợi có thể được tiến vào Liên Thành. Dưới sự chỉ dẫn của Bạch Tử Họa, ba người đám Thiều Nguyệt vào Liên Thành, bấy giờ có một vị đệ tử ra báo, "Thượng tiên đang bế quan, xin bốn vị đợi một chút để ta đi bẩm báo."

Đệ tử kia vừa đi, Hoa Thiên Cốt quan sát khắp chung quanh, nhìn đại diện nguy nga, lộng lẫy, chính giữa còn có một cái đài phun nước bằng vàng, "Không hổ danh thành trì giàu có nhất thiên hạ!"

Nghê Mạn Thiên đến bên cạnh Hoa Thiên Cốt, gật đầu tán thành, Hoa Thiên Cốt hiếu kỳ, "Ta thật tò mò, không biết vị thượng tiên Vô Cấu kia trông thế nào nữa nhỉ?"

Nghê Mạn Thiên suy ngẫm rồi đáp, "Có nhiều tiền như thế này, ta đoán nhé, chắc chắn khắp người ngài ấy sẽ đeo toàn vàng bạc châu báu, cổ tay thì vòng vàng, ngón tay thì nhẫn vàng, đúng không?"

Hoa Thiên Cốt tưởng tượng cảnh tượng đó xong bật cười, "Mạn Thiên ơi, sao ta cảm giác người cô đang diễn tả là thương nhân bự phát lên đời chứ không phải thượng tiên thế?"

Thiều Nguyệt bật cười lắc đầu, "Không sai, Vô Cấu là Thượng tiên, huynh ấy chỉ thừa kế lại chức vị thành chủ chứ cũng không phải đột nhiên phát lên."

"Ồ..." Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên cùng gật gù, sau đó Hoa Thiên Cốt lại xoay người ngắm hết đại diện, rồi thoáng một cái đã thấy nàng đi đến phía đằng sau đài phun nước nọ.

Nghê Mạn Thiên nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, cả kinh thốt lên, "Thiên Cốt, cẩn thận!"

Ngay tại thời điểm Nghê Mạn Thiên nói những lời ấy, một cái bóng trắng vụt ra, Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt bị té ngã thì cũng mới định nhắc nhở nàng, chưa gì đã thấy nàng tới bên đài phun nước, xong bất tri bất giác bị trượt chân bởi nước bắn ra từ đó, chuẩn bị ngã vào trong đến nơi rồi. Thiều Nguyệt phi thân tới, bắt lấy một tay Hoa Thiên Cốt, cô dùng sức kéo Hoa Thiên Cốt trở về, còn Hoa Thiên Cốt cũng thuận thế ngã vào lòng Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, lúc này, có một giọng nói lạnh lùng vang lên, "Xem ra muội rất che chở cho cô bé đồ đệ này."

Nghe thấy thanh âm ấy, Thiệu Nguyệt thả Hoa Thiên Cốt ra, Hoa Thiên Cốt cúi đầu, che giấu đi sự quyến luyến của bản thân, Vô Cấu vẫn luôn chăm chăm theo dõi hai người, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoa Thiên Cốt, y mới thăm giạt mình, song trên mặt vẫn bất lộ thanh sắc.

Bạch Tử Họa tiến tới, "Vô Cấu, con bé là đồ đệ của Tiểu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt." Xong chàng nhìn về phía Nghê Mạn Thiên, "Còn đây là Chương môn đồ Bồng Lai, Nghê Mạn Thiên."

Vô Cấu quan sát Hoa Thiên Cốt, cười lạnh nhạt, "Hoàn toàn khác so với trí tưởng tượng của ta, tư chất cũng không bình thường... nếu không, trong thời gian ngắn như vậy, nó sẽ không thể trị được hết những thương tổn do đỉnh Tiêu Hồn đầu."

Hoa Thiên Cốt thấy khuôn mặt Vô Cấu hết sức vô cảm thì có chút lo lắng, nàng thấp thỏm giải thích, "Là vì sư tôn đã luôn khai thông gân mạch cho con, còn trị thương cho con nữa, vậy nên con mới hồi phục nhanh như vậy."

"Ồ?" Vô Cấu dò hỏi nhìn Thiệu Nguyệt, "Ta thật muốn biết nhóc đồ đệ này của muội có cái gì thú vị mà khiến muội yêu mến nó như vậy đấy?"

"Tiểu Cốt là đồ đệ của ta, ta che chở cho con bé lại cần phải có lí do hay sao?" Sắc mặt Thiệu Nguyệt không hề thay đổi, Hoa Thiên Cốt nghe thôi cũng thấy ấm áp trong lòng, khóe môi không khỏi khẽ cong.

Vô Cấu phì cười ổng tay áo, "Chỉ là ta chưa từng thấy vị sư phụ nào chu đáo như muội."

Thiệu Nguyệt bật cười, "Vậy à? Không phải bây giờ đã có một người rồi ư? Dù sao thì trên thế gian rộng lớn này không thiếu gì của hiếm lạ, những thứ huynh chưa từng thấy còn rất nhiều, mấu chốt ở đây là huynh có dũng khí để đối mặt với chúng hay không." Lời Thiệu Nguyệt nói lại đầy ẩn ý.

Nghê Mạn Thiên đứng đằng sau thì thầm với Hoa Thiên Cốt, "Ai da, Thiên Cốt này, sao ta lại cảm giác Thượng tiên Vô Cấu với Kiếm tôn... cứ là lạ?"

Hoa Thiên Cốt cũng gật đầu đầy thắc mắc, nàng cảm giác thấy hình như Thượng tiên Vô Cấu không thân thiện với sư tôn cho lắm, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Vô Cấu nhướn mày, y phát hiện ra lời của Thiệu Nguyệt mang theo hàm ý, đang định hỏi thì đột nhiên Bạch Tử Họa lên tiếng, "Vô Cấu!"

Vô Cấu nhìn Bạch Tử Họa, y đành phải xí xóa, đi về phía chàng, "Sao tự dừng lại phải lòng vòng quay về đây làm gì, sẽ không phải vì huynh muốn đặc biệt dẫn theo sư muội của huynh và đồ đệ của nàng tới để gặp ta đấy chứ?"

Bạch Tử Họa với Vô Cấu đi về phía ghế đầu đại điện, Bạch Tử Họa vừa đi vừa nói, "Không phải, là tới tìm huynh, ta muốn biết liệu trong cung của huynh có nha hoàn nào tên là Vân Nha hay không?" Đọc đường, Thiệu Nguyệt đã thuật lại hết quá trình điều tra tại môn Tiểu Bạch cho chàng biết.

Vô Cấu trầm mặc chốc lát, y dừng bước, xoay người đáp với giọng điệu lạnh như băng, "Có, nhưng vì ả ta cố chấp mãi không chịu thay đổi, mắc nhiều lỗi trong cung nên đã bị đuổi ra ngoài."

"Là chuyện cách đây bao lâu rồi à?" Hoa Thiên Cốt vội hỏi.

"Một năm trước." Mặt Vô Cấu không hề thay đổi.

"Xin hỏi Thượng tiên, ngài có biết trước kia có một đệ tử môn Tiểu Bạch, tên là Mị Nhi, đã từng qua lại thân thiết với Vân Nha hay không à?" Hoa Thiên Cốt hỏi tiếp.

"Không biết." Vô Cấu nhìn Bạch Tử Họa, còn Thiệu Nguyệt lại nhìn Vô Cấu, cô muốn phát hiện ra chút đầu mối từ trên biểu cảm gương mặt của y.

"Haizz, xem ra lại một đầu mối bị đứt quãng." Nghê Mạn Thiên đã hơi uể oải.

Hoa Thiên Cốt lại vội hỏi, "Thượng tiên ơi, bởi vì chuyện này liên quan đến vụ trọng án Chương môn các phái bị sát hại, cho nên, chúng con muốn thu góp chút manh mối từ trong cung Vô Cấu để tiến hành điều tra, liệu có thể không à?"

Vô Cấu thấy Bạch Tử Họa không tỏ thái độ bèn đáp, "Được, nếu như nhóc muốn biết gì thì có thể đi hỏi đệ tử môn hạ của ta."

"Đa tạ Thượng tiên!" Hoa Thiên Cốt cảm ơn, sau đó nàng và Nghê Mạn Thiên nhìn nhau mỉm cười.

Vô Cấu duỗi tay, chỉ về phía chiếc bàn bên cạnh, "Mời ngồi!"

Bạch Tử Họa dẫn đầu, Thiệu Nguyệt ngồi đối diện Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt với Nghê Mạn Thiên theo thứ tự lần lượt ngồi bên Thiệu Nguyệt.

Vô Cấu tới ngồi cạnh Bạch Tử Họa, như đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, Bạch Tử Họa lấy một chai thuốc, đưa cho Vô Cấu, bảo, "Đừng rồi, ta vừa mới gặp Đan Phàm, huynh ấy nhờ ta gửi lại huynh thứ này."

Vô Cấu nhận lấy, mở chai thuốc đặt bên mũi ngửi, sau đó thăm cả kinh trong lòng, mặt không hề biến sắc khi cất chai thuốc đi, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, "Huynh ấy có tâm rồi."

Thiệu Nguyệt nhận ra Vô Cấu đã ngăn người lúc y ngửi chai thuốc, cô hỏi, "Sao Thượng tiên Đan Phàm lại phải đưa thuốc cho huynh vậy, hơn nữa huynh..." Thiệu Nguyệt nhìn trên dưới Vô Cấu một vòng, theo kinh nghiệm nhiều năm hành nghề chữa bệnh của cô, "Cũng không có bất kỳ bệnh tật gì

mà."

Vô Cầu bình thân đáp, "Ta sao biết, quả thật ta cũng không có bệnh." Y nhìn Bạch Tử Họa, cố gắng tỏ vẻ ung dung. "Có điều những năm nay huynh ấy vẫn luôn như vậy, chắc lại muốn nổi dậy tính tình nít con để đùa giỡn huynh chăng?"

"Có lẽ," Bạch Tử Họa hồi tưởng lại buổi gặp gỡ với Đàn Phàm, đúng là hắn vẫn luôn thích sử dụng cách thức riêng biệt của mình để quan tâm tới người khác, về mặt chàng bất đắc dĩ, "Thật ra thì huynh ấy rất hiểu chuyện, có điều tâm trạng huynh ấy lại khó ai hiểu thấu, hẳn huynh ấy cũng... có chút oán trách đối với ta." Bạch Tử Họa nhìn Thiệu Nguyệt, đến tận bây giờ, Đàn Phàm vẫn hiểu nhầm cô và chàng.

Đương nhiên Vô Cầu trông thấy ánh mắt của Bạch Tử Họa, y nhớ đến những lời Tử Huân từng nói, lại khẽ nhủ mảy. Bây giờ một đệ tử vội vã chạy vào, "Thành chủ ơi, có chuyện quan trọng cần cấp báo ạ!"

Vô Cầu đứng dậy tiến tới, xong y quay lại nhìn mọi người sau lưng rồi vung tay lên, lập tức một tấm bình phong che giữa y và họ. Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên nhìn thấy Vô Cầu ở đằng kia song lại không thể nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này Vô Cầu mới an tâm, cúi đầu nhìn đệ tử kia, "Có chuyện gì, nói đi."

"Bẩm thành chủ, tối hôm qua lúc con đi đưa cơm, không ngờ lại để cho cô ta đào thoát khỏi khóa kim cang, xin thành chủ hãy trách phạt."

"Thôi, nếu không phải vì để cho đám người Bạch Tử Họa vào nên mới phải mở kết giới không lại sợ họ nghi ngờ thì đâu thể cho ả ta chạy thoát." Vô Cầu khá là bất đắc dĩ.

"Vậy bây giờ...."

"Trước tiên hãy cứ phái người bí mật lúc soát, ta sẽ tới sau."

"Dạ vâng!"

Nhưng Bạch Tử Họa và Thiệu Nguyệt ở đằng sau tấm bình phong lại nghe thấy rất rõ ràng, tấm bình phong tầm thường này đâu thể ngăn hai Thượng tiên bọn họ, hai người nhìn nhau, hiểu rõ ý của đối phương. Vô Cầu tiến lại gần, gỡ bỏ bình phong ngăn chắn, "Cũng không còn sớm nữa, mọi người đi đường đã vất vả rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Bọn họ đứng dậy, Bạch Tử Họa tới trước mặt Vô Cầu, "Vô Cầu, đi chơi cò với ta đi."

Vô Cầu không thể từ chối, y đành gật đầu đáp ứng. Thiệu Nguyệt bèn dẫn Hoa Thiên Cốt với Nghê Mạn Thiên rời khỏi đại điện. Đêm khuya thanh vắng, một người bị thương toàn thân, lại diện trên mình trang phục đệ tử môn Thiệu Bạch đang chật vật chạy trốn, nàng chạy vào trong một hang núi, hoảng sợ run rẩy ngồi bệt xuống đất, nhìn tay chân mình, giọng điệu đầy hối hận, "Vân Nha à, Vân Nha, cô phải cứu ta, cô nhất định phải mau tới cứu ta, ta sợ lắm," Sau đó vùi đầu vào hai cánh tay, bật nước nờ, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

Rời khỏi cung Vô Cầu, đột nhiên Thiệu Nguyệt dừng chân, Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Sư tôn ơi, làm sao thế ạ?"

Nghê Mạn Thiên cũng tò mò, Thiệu Nguyệt quay lại nhìn về phía cung Vô Cầu, cô đáp, "Có thể Mị Nhi đang ở đây."

"Cái gì ạ?" Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên cùng kinh ngạc.

"Kiếm tôn, sao người biết?" Nghê Mạn Thiên hỏi.

"Mới ban nãy, những gì Vô Cầu nói với đệ tử trong cung huynh ấy, ta đã nghe thấy hết, sư huynh cũng biết, cho nên sư huynh đang cố tình kéo dài thời gian để chúng ta có thể lập tức đi tìm Mị Nhi, hình như con bé đã trốn được ra ngoài rồi." Thiệu Nguyệt giải thích.

"Nhưng mà..." Hoa Thiên Cốt không hiểu, "Nếu Mị Nhi ở đây, sao Thượng tiên Vô Cầu lại phải giấu diếm chứ?"

"Là do huynh ấy bắt cóc Mị Nhi, đương nhiên là phải giấu rồi." Thiệu Nguyệt đáp.

Hoa Thiên Cốt với Nghê Mạn Thiên giật bắn mình, Thiệu Nguyệt bảo, "Được rồi, chỉ cần tìm thấy Mị Nhi là sẽ rõ chân tướng thôi, đi!" Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên gật đầu, hai người vội vã chạy theo Thiệu Nguyệt.

Vào trong thư phòng của Vô Cầu, Bạch Tử Họa tới ngồi trước bàn cờ, Vô Cầu pha trà cho cả hai, Bạch Tử Họa nâng tách trà lên uống một ngụm, chàng ngừng đâu lại thấy Vô Cầu cầm tách trà trông có vẻ nghĩ suy.

"Vô Cầu, lòng huynh đang không yên, chẳng lẽ có việc quan trọng nào đó cần phải xử lý hay sao?" Bạch Tử Họa hỏi.

Vô Cầu thổi trà, đáp, "Không có." Rồi uống.

Bạch Tử Họa quan sát thư phòng, hình như đã lâu rồi không có ai quét dọn nơi đây, ở đây có một số vật trưng bày trông không được phù hợp lắm, giống kiểu món quà của một ai đó vậy, hình như chủ nhân của căn phòng cũng không có ý định bỏ hết chúng đi.

Bạch Tử Họa nói, "Còn nhớ trước đây huynh luôn là người sạch sẽ đến hà khắc, không ngờ cũng có lúc huynh như thế này."

Vô Cầu nghiêng đầu nhìn căn phòng, chợt nhớ đến đã từng có một người luôn bận rộn quét dọn thư phòng của y, còn y lại ngồi trước bàn đọc sách, người kia thì thoảng vẫn lén quay lại ngắm y rồi trộm cười.

Vô Cầu giấu đi sự nhớ nhung, y nhắc quân cờ lên, Bạch Tử Họa cũng chạm vào cờ, chàng nói tiếp, "Nhắc tới mấy người chúng ta đi, Đông Hoa và Đan Phàm ghét cay ghét đắng những kẻ xấu xa, còn huynh, thoát trông có vẻ lạnh lùng, nhưng là là người giàu lòng vị tha. Đông Hoa trừ ác để cứu người, Đan Phàm chữa bệnh để cứu người, còn huynh, lại là cảm hóa để cứu người."

Về mặt Vô Cầu lộ vẻ hơi xúc động, Bạch Tử Họa vẫn tiếp tục, "Ta nhớ huynh từng bảo ta, rằng bất kể một người, dù có phạm phải bao nhiêu sai lầm đi chăng nữa, chỉ cần trong lòng muốn hối cải, thì nhất định vẫn còn kịp, vẫn còn có thể tha thứ."

Vô Cầu hiểu ẩn ý trong lời Bạch Tử Họa, y phản bác, "Gần đây ta lại nhận ra, không phải mọi hối hận kịp thời là có thể đền bù, Tử Họa à, ta đã trông thấy Hoa Thiên Cốt, ta biết huynh lo lắng, Thiệu Nguyệt che chở cho đồ nhi của nàng như vậy, huynh lại bảo bọc nàng."

"Ta không hiểu huynh đang nói gì, Vô Cầu, ta chỉ muốn nói huynh đừng nghĩ quá xa, toàn bộ, tự ta có chừng có mực." Bạch Tử Họa hạ cờ.

Ba người đám Thiệu Nguyệt tìm đến nửa đêm vẫn chưa thấy bóng dáng Mị Nhi, Thiệu Nguyệt xoay người lại nói, "Tiểu Cốt, Mạn Thiên, chúng ta chia nhau ra tìm đi, dù là ai tìm được trước thì cũng phải nhanh chóng dùng bữa truyền tin để thông báo cho hai người còn lại biết đấy, rõ chưa?"

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên gật đầu, sau đó cả ba đi theo ba hướng khác nhau.

Tìm hồi lâu vẫn chưa được, Hoa Thiên Cốt bèn ngồi lên một tảng đá trong rừng để nghỉ ngơi. Đột nhiên nàng nghe thấy có động tĩnh, nàng mãi mốt đi tìm chỗ trốn, chẳng kìa xuất hiện mặt đệ tử Liên Thành, nàng vội cúi thấp đầu. Chờ bọn họ đi qua, Hoa Thiên Cốt mới lộ đầu ra, dõi theo những bóng lưng họ, nàng kỳ quái, "Bọn họ vội vã gì vậy chứ nhỉ?" Sau đó như nhớ lại lời Thiệu Nguyệt, nàng quyết định lặng lẽ bám theo.

Chơi suốt một đêm, tới sáng sớm tinh mơ, bỗng dưng có đệ tử vào bẩm báo, Vô Cầu đứng dậy vẫy tay ý bảo cậu chàng lui xuống, sau đó y quay lại nói với Bạch Tử Họa, "Tử Họa, ta đã chơi cờ xuyên đêm rồi, huynh hãy đi nghỉ ngơi đi, ta còn phải xử lý chút chuyện quan trọng."

Bạch Tử Họa trông có vẻ khá là bình tĩnh, "Huynh còn định tiếp tục giết người ư?"

"Huynh đã biết." Vô Cầu im lặng chốc lát, sau đó lại nghĩ, cũng đúng, vốn dĩ cũng không muốn lừa gạt Bạch Tử Họa.

"Đàn Phàm lấy hà thủ ô, đương quy để chế thuốc cho huynh, ý muốn tận tình khuyên bảo huynh hãy mau trở về, ta nghĩ, chuyện đám người Nhận Chương môn sử dụng cảm thuật có liên quan tới huynh. Nhận Đinh Sa, Phi Nhan, Tường Vũ, bọn họ đều là cao thủ một đẳng phái, không mấy ai có thể giết được, nhưng ta thật không ngờ, hung thủ sẽ là huynh." Bạch Tử Họa nhíu mày, chàng vô cùng đau lòng.

Vô Cầu thoải mái thừa nhận, "Đúng, là do ta giết."

"Vì sao?"

"Có quan trọng hay không? Bọn họ là những kẻ đáng chết." Lòng Vô Cầu tràn đầy căm phẫn.

Bạch Tử Họa đứng dậy, chàng nghiêm túc nói, "Quay về Trường Lưu để nhận thẩm vấn với ta đi."

Vô Cầu bật cười nhạo, "Tử Họa à, sao huynh lại có thể ngây thơ như vậy, ta sẽ không về với huynh đâu, chờ ta giết xong một người cuối cùng, mọi chuyện sẽ chấm dứt." Nói xong, Vô Cầu vút quân cờ trên tay đi, quân cờ rơi xuống bàn, trong nháy mắt, một trận pháp được thiết lập, nhốt Bạch Tử Họa vào bên trong.

Bạch Tử Họa bước thêm một bước, lập tức chàng bị phản ngược trở về, Vô Cầu tự tin bảo, "Trận pháp này là thành quả cả đời nghiên cứu của ta, mặc dù không thể vây khốn huynh vĩnh viễn, nhưng đủ để ta đi giết ả. Bạch Tử Họa, chúng ta quen biết đã lâu như vậy, song chưa bao giờ phải dụng tay đụng chân, ta cũng tò mò muốn biết Bạch Tử Họa giỏi giang nhất trong năm người chúng ta sẽ phải mất bao lâu để phá được pháp trận này." Dứt lời, Vô Cầu biến mất, Bạch Tử Họa không thể ngăn cản y, chàng lo lắng dõi theo bóng lưng đang dần tan xa của Vô Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Vân Nha

Bạch Tử Họa cau mày ngồi trước bàn cờ, lăm lăm, "Phải giải được thế cờ thì mới có thể hóa giải trận pháp." Bạch Tử Họa vừa đánh cờ, vừa quan sát kết giới quanh mình.

Hoa Thiên Cốt bám theo đám đệ tử cùng Vô Cầu đi khắp khu rừng, mãi vẫn chưa thấy bọn họ dừng lại, hẳn là bọn họ đang tìm kiếm một thứ gì đó, "Chẳng lẽ là lũng Mị Nhi?" Hoa Thiên Cốt nghĩ vậy.

Đợi đến khi trời hừng sáng, đệ tử cung Vô Cấu mới rút lui, chắc họ quay về bẩm báo với Vô Cấu. Hoa Thiên Cốt đi ra, "Nhất định Mị Nhi đang ở quanh quần đẩu đây thôi, nếu không đệ tử cung Vô Cấu sẽ không nửa đêm nửa hôm đi vây bắt khu rừng này, có lẽ mình nên báo cáo với sư tôn và Mạn Thiên trước." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt lấy bùa truyền âm ra, ném theo hai hướng.

Bấy giờ, một bóng người màu xám tro bay tới, Hoa Thiên Cốt vội vã nấp sau cây, vén lá ra để nhìn người đang ngự trên cành, sau đó nàng tròn mắt, "Thượng tiên Vô Cấu?"

Có điều Vô Cấu chỉ đứng trên cành cây, không ngừng bấm tay nhằm tính toán, Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn thắc mắc, "Thượng tiên Vô Cấu đang sử dụng quan vi, chẳng lẽ...." Hoa Thiên Cốt giật mình che miệng, Vô Cấu đã phi thân bỏ đi, Hoa Thiên Cốt chạy ra, dõi theo bóng lưng của y. "Đó là hướng của môn Thiêu Bạch." Xem ra suy nghĩ của nàng đã chuẩn xác rồi, nhất định thượng tiên Vô Cấu sẽ đi tìm Mị Nhi.

Hoa Thiên Cốt mãi một phi thân đuổi theo, ở trong một hang núi, bóng hình của Vô Cấu đột nhiên biến mất, Hoa Thiên Cốt vào trong hang, tìm tới tìm lui, "Thượng tiên Vô Cấu đâu rồi nhỉ? Rõ ràng ngài ấy đã vào đây mà?"

Hoa Thiên Cốt tiến vào sâu hơn, ở trong hang, tiếng bước chân trở nên vô cùng rõ rệt, Mị Nhi đang nằm trên một đồng cỏ vừa nghe thấy động tĩnh đã hoảng hốt đứng lên lồm cồm bỏ chạy.

Hoa Thiên Cốt trông thấy có một người đang vô cùng chật vật bèn tiến đến kéo Mị Nhi dậy, song nàng còn chưa kịp mở miệng, Mị Nhi đã quỳ xuống đất cầu xin sự tha thứ, "Ta van ông, ông bỏ qua cho ta đi, ta van ông đấy, ta van ông.."

Hoa Thiên Cốt thắc mắc, "Cô... không sao chứ?"

Mị Nhi nhận ra kia không phải giọng Vô Cấu bèn ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn Hoa Thiên Cốt, "Ngươi, ngươi là ai vậy?"

"Ta là đệ tử Trường Lưu..." Hoa Thiên Cốt chợt nhớ ra rằng mình đã bị trục xuất, thế nên nàng thay đổi lại thành, "Ta là đồ đệ của Thượng tiên Trường Lưu - Kiểm tôn, tên ta là Hoa Thiên Cốt, cô là Mị Nhi ư?"

Mị Nhi gật đầu, Hoa Thiên Cốt cũng an tâm hơn, "Vệ Tích tỷ tỷ vẫn luôn tìm cô ở khắp nơi đấy."

"Sư tỷ sao? Tỷ ấy..." Mị Nhi kinh ngạc, nàng không ngờ Vệ Tích vẫn còn nhớ đến nàng.

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy bên trong hang núi này thực sự bất thường, nàng vội kéo Mị Nhi dậy, "Đừng nói nữa, ở đây không an toàn, mau đi với ta, nhanh lên!"

Hai người vừa mới chạy tới cửa hang thì Vô Cấu bước ra, giọng điệu lạnh lùng, "Đã không còn kịp nữa rồi."

Hoa Thiên Cốt đứng chắn cho Mị Nhi, "Thượng tiên Vô Cấu..." sau đó nàng quay lại bảo Mị Nhi, "Mị Nhi, cô chạy đi!"

Mị Nhi xoay người bỏ chạy, nhưng chạy được có mấy bước đã bị Vô Cấu đưa tay kéo nàng quay về, Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn tiến đến giao thủ với Vô Cấu. Vô Cấu một tay giữ Mị Nhi nên không tiện giao chiến, y lập tức đánh một chưởng khiến Mị Nhi ngã xuống nôn ra máu. Sau đấy Vô Cấu đấu với Hoa Thiên Cốt, song Hoa Thiên Cốt không phải đối thủ của y, qua vài hiệp, nàng cũng gục xuống.

Vô Cấu kinh ngạc nhìn tay mình, một chưởng vừa mới đánh Hoa Thiên Cốt kia vừa bị phản ngược lại chút tia sấm sét, y hơi giật mình, y đẩy Mị Nhi đi, tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt che ngực, ngẩng đầu lên, "Thượng tiên Vô Cấu, ngài hãy dừng lại đi!"

"Hoa Thiên Cốt, đây không phải chuyện của ngươi!" Vô Cấu chỉ tay về phía nàng.

"Rốt cuộc Mị Nhi đã làm sai chuyện gì mà khiến ngài phải giết cô ấy chứ?"

"Lẽ trời quang minh, Vân Nha là bạn tốt của ả, vậy mà ả lại hại chết nàng, chẳng lẽ ta không được trả thù hay sao?" Vô Cấu giận dữ.

Hoa Thiên Cốt giật mình, "Mị Nhi thân là đệ tử môn Thiêu Bạch, dù cô ấy có làm sai chuyện gì đi chăng nữa, cũng phải do chính môn phái của cô ấy tới đây xử lý, ngài không thể tự ý thi hành bản án riêng! Thượng tiên Vô Cấu, ai cũng mắc lỗi mà, con từng nghe Tôn thượng kể, ngài từng bảo cảm hóa một người phạm phải sai lầm còn quan trọng hơn cả việc giết kẻ đó. Mị Nhi cũng đã chịu sự trừng phạt rồi, cô ấy đã biết lỗi, xin ngài hãy cho cô ấy thêm một cơ hội nữa đi!"

Vô Cấu hừ lạnh một tiếng, "Trước kia ta cũng từng cho rằng như vậy, nhưng từ khi Vân Nha chết, ta đã nhận ra tất cả hoàn toàn sai, ta tha thứ cho ả thì có thể thay đổi được gì ư? Sự hối cải của ả ta có thể giúp Vân Nha sống lại sao? Trên thế gian này có rất nhiều chuyện không tài nào bù đắp nổi, có những tội lỗi, chỉ có chết, mới có thể xóa bỏ!"

Vân Nha là một kẻ trộm, nàng tới Liên Thành cũng là vì muốn đánh cắp sợi dây chuyền Thiên Nhân làm từ ngọc lưu ly, vậy nên nửa đêm canh ba nàng đã len vào, song lại bị Thành chủ của Liên Thành phát hiện, nhất thời kinh hoàng, nàng đã chạm phải bẫy. Trong nháy mắt, mấy trăm mũi tên bắn về phía Vân Nha, ban đầu Vân Nha còn cản được, dần dà, nàng đành lực bất tòng tâm, bị một mũi tên bắn trúng bả vai.

Mất thấy một mũi tên còn sót lại đang nhắm thẳng vào nàng, Vô Cấu vội đưa tay dùng lực để chế trụ lại mũi tên kia, sau đó vứt nó xuống đất, Vân Nha thờ phào nhẹ nhõm.

Vân Nha đứng giữa đại điện Liên Thành, Vô Cầu ngồi ở trên cao, "Tên ngươi là gì?"

Vân Nha có hơi sợ hãi, "Ta, ta tên là Vân Nha..."

"Thật to gan!" Vô Cầu đột nhiên hét to, Vân Nha sợ hãi quỳ rạp xuống đất, "Dám đột nhập cung Vô Cầu!"

"Thượng tiên bớt giận, ta, ta, ta nghe đồn trong cung Vô Cầu có rất nhiều bảo vật quý giá, đặc biệt còn có chuỗi ngọc lưu ly Thiên Nhân, chỉ cần mang nó theo bên mình là có thể chữa trị bách bệnh, thế nên ta, ta mới tới trộm, vậy ta... ta có thể cứu giúp rất nhiều người nghèo đang bệnh tật ở ngoài kia."

Vô Cầu cầm chuỗi ngọc lưu ly Thiên Nhân trên mặt bàn lên, ném tới trước mặt Vân Nha, "Nhận lấy nó!"

Vân Nha thật sự bị dọa, nằng không dám cầm, Vô Cầu đứng dậy tiến lại gần, "Ta nói ngươi mau nhận lấy nó."

"Hả?" Bấy giờ Vân Nha mới sợ hãi cầm sợi dây chuyền Thiên Nhân kia lên, đeo vào cổ, liên tục cầu xin sự tha thứ, "Thượng tiên tha mạng, Vân Nha biết sai rồi, cả đời Vân Nha mới chỉ cướp bóc chín lần, bốn lần thành công, khả năng móc túi lại còn hơn người..." Vân Nha huơ chân múa tay để đếm, "Hai mươi lần nhé, nhưng chỉ có một lần ăn xong không trả tiền, tuy là kẻ cắp, nhưng mà ta, tôi tận bây giờ ta chưa từng làm bất cứ chuyện gì gây tổn thương cho người khác, đi ngược lại đạo làm người, Thượng tiên ơi, Thượng tiên đừng giết ta!" Vân Nha dập đầu phát ra cả tiếng.

Vô Cầu nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, y không nói gì, dù sao đối phương cũng đã nhận lỗi rồi, giọng điệu của y cũng nhẹ nhàng hơn, "Thương tích trên người ngươi đỡ hơn chút nào chưa?"

"Dạ?" Vân Nha kinh ngạc, nàng không hiểu sao tự dưng Vô Cầu hỏi vậy.

"Ta hỏi, thương tích trên người ngươi đỡ hơn chút nào chưa?" Vô Cầu mắt kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Vân Nha chậm rãi ngẩng đầu, nàng quỳ thẳng lưng, nhìn vết thương trên bả vai xong lác đầu, Vô Cầu giải thích, "Nếu có ai bảo chuỗi ngọc lưu ly Thiên Nhân có thể chữa trị bách bệnh thì đều là lừa gạt, chuỗi hạt này thật ra chẳng có bất kỳ công hiệu nào, bây giờ ngươi đeo nó lên nhưng thương tích vẫn còn đó đã là minh chứng rõ rệt nhất rồi."

Vân Nha chợt vỡ lẽ khi nhìn chuỗi ngọc lưu ly Thiên Nhân, Vô Cầu phát tay, "Đi đi."

"Dạ?" Vân Nha thắc mắc.

"Ta không muốn nói một câu hai lần." Dứt lời, Vô Cầu xoay người bỏ đi.

"Thượng tiên ơi!" Vân Nha vội kéo vạt áo Vô Cầu, "Vân Nha vào cung Vô Cầu để ăn trộm, còn đụng phải Thượng tiên, giờ Vân Nha tình nguyện ở lại cung Vô Cầu để làm kẻ hầu người hạ, nhẫn nhục chịu khó, báo đáp lại ân tình của Thượng tiên."

"Ta không cần, ở đây không thiếu gì đệ tử."

"Ai da, cơ mà, ta cũng không còn chỗ nào để đi, ta đã phiêu bạt một thân một mình khắp các chốn, ngoại trừ trộm đồ thì chẳng giỏi cái gì, Thượng tiên tốt bụng hãy thu nhận, thu nhận ta đi mà, chỉ cần có miếng cơm ngụm nước thì ta có thể làm được tất cả!"

Vô Cầu động lòng trắc ẩn, cuối cùng y cho Vân Nha ở lại cung Vô Cầu làm nha hoàn. Ban Đầu Vân Nha chẳng làm tốt cái gì, khi quét dọn trong thư phòng của Vô Cầu thì toàn làm rơi đồ, Vân Nha sợ hãi nhìn Vô Cầu, sau đó lập tức nhặt lên, Vô Cầu cũng chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục làm chuyện đang dang dở.

Cứ thế, thời gian thấm thoát trôi qua, mặc dù Vân Nha vẫn còn phạm phải chút sai sót lặt vặt, song trên cơ bản đã quen thuộc hết việc ở cung Vô Cầu, thi thoảng khi đi ngang qua đình viện mà nhìn thấy Vô Cầu đang tu luyện, nàng sẽ tức thì lên lút nắp đi để ngắm y, thi thoảng lại mỉm cười. Một ngày, Vân Nha ngồi trong đình nắm chút bùn đất, nặn ra một hình thù người vô cùng sống động, trên tay còn cầm xuống sách, tựa như một vị công tử nho nhã, lịch thiệp.

Vô Cầu đi ngang qua thấy bóng lưng Vân Nha như đang làm chuyện gì đó, y hơi dừng lại, chỉ ngăn người chốc lát sau đó vội hoàn hồn rồi bỏ đi.

Vân Nha đặt tượng đất nặn xong lên bàn sách trong thư phòng Vô Cầu, lúc này một đệ tử trong cung đi tới, Vân Nha mãi mốt đứng dậy, đứng một bên pha trà cho Vô Cầu.

Vô Cầu ngồi trên ghế, vị đệ tử kia chấp tay lại, "Thành chủ, hiện tại trước mắt vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào từ kinh Tứ Hoang."

"Tiếp tục điều tra, không thể có chuyện không có bất kỳ đầu mối nào như vậy, chú ý một chút chiều hướng của đường kim các phái, nếu như có ai tu vi đột nhiên thăng tiến thì lập tức bẩm báo."

"Dạ vâng!" Đệ tử kia chấp tay lùi ra.

Vân Nha nhìn Vô Cầu tới ngồi trước bàn thì mong đợi vô cùng. Vô Cầu vừa nhấc mắt đã trông thấy bức tượng đất ở góc bàn, y lại thu mắt lại, mặt không cảm xúc, sau đó cầm bút lên vẽ tranh.

Vân Nha hơi thất vọng, nàng bung trà đến, còn cố ý ngồi chồm hổm bên cạnh bức tượng bùn kia, "Thành chủ, mời uống trà."

Vô Cầu đặt bút xuống, uống một hớp trà, Vân Nha bèn hiếu kỳ, "Kinh Tứ Hoang là gì vậy ạ?"

Vô Cầu không đáp, y chỉ tiếp tục nâng bút lên vẽ tranh, Vân Nha vội cúi đầu, "Thật xin lỗi, Vân Nha không nên lăm mồm."

Vô Cầu vừa vẽ vừa nói, "Kinh Tứ Hoang là một bí tịch truyền đời của cung Vô Cầu tại Liên Thành, chia ra làm bốn cuốn, nếu tu luyện nó thì có thể tăng công lực trong thời gian ngắn, tuy nhiên khi bị cấm ngược trở lại sẽ vô cùng nặng nề."

"Oa, lợi hại như vậy sao," Vân Nha kinh ngạc, "Vậy không phải người người đều thèm khát hay sao, cứ thoải mái luyện tập một tí là có thể trở thành cao thủ đại cao thủ."

"Già néo đứt dây, chuyện gì thì cũng có cái giá của nó, sau khi tu luyện kinh Tứ Hoang, thọ mệnh của người đó sẽ không vượt quá năm bốn mươi tuổi, cho nên ta đã nghiêm lệnh cấm các đệ tử không được phép luyện, ai ngờ nhiều năm trước nó lại bị bốn kẻ mặt đồ đen cướp đi, ta vẫn luôn tìm kiếm, đến nay vẫn chưa tìm lại được."

"Hóa ra thành chủ vẫn luôn lo âu về chuyện này..."

Vô Cầu nghiêng đầu nhìn Vân Nha, trùng hợp trông thấy luôn cả bức tượng đất trước mặt nàng, y lại cúi đầu vẽ tiếp, "Vân Nha, người tới cung Vô Cầu đã được bao lâu rồi?"

"Thưa thành chủ, hình như cũng sắp được hai năm." Vân Nha vui vẻ đáp.

Vô Cầu đặt bút xuống, nói với về trịnh trọng, "Người nhớ kỹ, trong cung Vô Cầu thì có thể nói bậy bạ, cũng có làm thoải mái hành động, không ai giới hạn những việc người muốn," Vô Cầu nhìn về phía bức tượng đất, "Nhưng tuyệt đối không được phép có suy nghĩ không an phận, nếu không, ta sẽ đuổi người ra khỏi cung Vô Cầu!"

Vân Nha thảm cả kinh, nàng vội vã cúi đầu sợ hãi, "Vân Nha không dám, thành chủ thứ tội."

Mấy ngày sau, Vân Nha không dám để lộ chút tình cảm nào trước mặt Vô Cầu nữa, nàng vẫn nhất mực cung cung kính kính làm một nha hoàn. Cho đến một tối, Vô Cầu đang dùng bữa trong cung thì có một đệ tử tiến đến rót rượu cho y, Vân Nha bụng trái cây đi tới, không ngờ sơ ý té ngã, hét lên một tiếng.

Vị đệ tử rót rượu cho Vô Cầu đi đến trước mặt nàng, nổi giận, "Người tới đây cũng đã lâu mà sao vẫn bất cẩn như vậy hả, còn không mau nhận phạt đi."

Vân Nha luống cuống nhặt trái cây trên nền đất, lúc bấy giờ vị đệ tử vừa mắng nàng đột nhiên quay đầu nhìn bóng lưng Vô Cầu với vẻ mặt độc ác, Vân Nha ngửa lên trông thấy hắn rút ra một thanh đoản kiếm hồng đảm Vô Cầu.

"Thành chủ cẩn thận!" Vân Nha hành động nhanh hơn suy nghĩ, nàng xông tới chắn sau người Vô Cầu.

Vô Cầu quay lại đánh một chưởng về phía đệ tử kia, tay đệ tử định hành thích y lập tức ngã xuống đất chết tươi. Y ôm lấy Vân Nha, trên tay chưa gì đã trông thấy máu tươi, "Người làm cái gì vậy hả, giờ đây đâu còn mấy người có thể làm hại đến ta chứ?"

"Đừng nhì," Vân Nha chột nói, sau đó nàng không tự chủ được nhích lại gần, "Ta nhất thời rối quá nên quên mất," Vô Cầu hơi ngần người, "Không sao, ta nợ thành chủ một kiếm, coi như một kiếm này trả lại cho ngài là được rồi." Dứt lời, Vân Nha ngắt xiu, Vô Cầu nhui mày, trái tim như đã bị chạm sâu vào nơi tận cùng.

Mấy ngày sau Vân Nha mới tỉnh dậy, nàng ngồi lên quan sát cách bài trí bên trong mới nhận ra đây không phải phòng mình, khi nàng còn đang thắc mắc nhìn ngó xung quanh thì đột nhiên trông thấy Vô Cầu đang ngồi bên cửa sổ, đưa lưng về phía nàng.

Hóa ra đây là phòng của thành chủ, Vân Nha thấy cõi lòng ngập tràn ám áp, "Thành chủ ơi, Thành chủ..."

Vô Cầu đang ngồi ngắm bức tượng đất Vân Nha tặng cho y, nghe được thanh âm của Vân Nha, y vội giấu bức tượng vào trong ống tay áo, sau đó đi tới, "Thương thế của người khá hơn chưa?"

"Khá hơn chút rồi." Vân Nha gật đầu.

Vô Cầu chấp hai tay sau lưng, hồi tưởng lại, "Trước kia ta có bốn người bạn tốt, Từ Huân, Đan Phàm, Đông Hoa, và cả Từ Họa, năm người chúng ta du hành khắp nhân gian, trừ yêu diệt ma, bắt rất nhiều kẻ tội ác tày trời phải trả giá, cũng biết, nhất định họ sẽ báo thù bọn ta. Thuở mới bắt đầu, để trừ gian diệt ác, khi giết người, ta tuyệt đối sẽ không nương tay, không phải là vì ta ghét cái ác như Đan Phàm với Đông Hoa, mà là bởi ta căn bản không hề quan tâm đến sự sống chết của những người đó. Cho tới một lần, ta tiện tay tha cho một người, người đó đã ăn năn hối cải, sau đó vào thời điểm ta gặp nguy, người đó đã ra tay giúp ta."

Vân Nha bật cười, "Cho nên thành chủ mới luôn cứu người, để cho người ấy có cơ hội sửa đổi sao."

"Đúng," Vô Cầu xoay người đi, "Nhưng cũng không hẳn, đối với Từ Họa, Đan Phàm, Đông Hoa, Từ Huân mà nói, việc khó làm nhất vẫn là buông xuôi, còn ta... lại là nắm lấy," Vô Cầu hít một hơi thật sâu, "Một ngày nào đó người sẽ hiểu, còn bây giờ thì nghỉ ngơi đi." Vô Cầu nói xong bèn bỏ đi.

Vân Nha vẫn chưa kịp đáp thì Vô Cầu đã rời khỏi căn phòng, nàng suy ngẫm lại những gì Vô Cầu vừa nói. Khi Vô Cầu ra khỏi phòng, y liền lấy bức

tượng đất giấu trong ống tay áo ra, nhìn nó chốc lát rồi đặt lại lên bàn, ở đúng vị trí Vân Nha từng để trước kia.

Về sau, Vân Nha luôn ở bên Vô Cấu để hầu hạ y, thời điểm Vô Cấu tĩnh tọa tu luyện, nàng cầm quạt xếp quạt cho y. Đến lúc nàng ngáp nguyên ngày, không thể ngăn cản con buồn ngủ, nàng mới ngủ gật luôn trên lan can, chiếc quạt trong tay cũng tuột xuống, rơi lên nền đất.

Tiếng chiếc quạt rơi quấy rầy Vô Cấu, y mở mắt ra, trông thấy chiếc quạt xếp trên đất, ngẩng đầu lên lại thấy Vân Nha đã dựa lan can ngủ, y đứng dậy tới trước mặt Vân Nha, Vân Nha ngủ gật gù trông cứ như con gà con mỡ thóc, y không khỏi khẽ mỉm cười.

Một ngày, Vân Nha tay cầm bình hoa, nàng cầm những bông hoa nàng vừa mới hái về, ngửi hương thơm, tâm trạng nàng khoái trá vô cùng, bước vào thư phòng của Vô Cấu, đặt bình hoa lên bàn. Vô Cấu đang đọc sách, cũng không ngẩng đầu, nói, "Vân Nha, lấy Kinh thi cho ta."

"Vâng." Vân Nha gật đầu, sau đó nàng xoay người tới bên giá sách tìm Kinh thi, nàng tìm tới tìm lui, không cẩn thận đánh rơi một chiếc hộp gấm trên giá sách, Vô Cấu chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua, cũng không bận tâm gì nhiều.

Vân Nha mãi một hồi xuống, cất hết đồ rơi bên ngoài vào trong hộp, nhìn viên đá Nghiệm Sinh đang phát sáng, Vân Nha giật mình há hốc mồm, nàng vội vàng chạy tới bên Vô Cấu, cầm viên đá Nghiệm Sinh, thắc mắc, "Thành chủ, sao đá Nghiệm Sinh của ngài lại nhấp nháy thế này?"

Vô Cấu đặt sách xuống, nâng viên đá Nghiệm Sinh lên, cõi lòng dậy sóng, Vân Nha là kiếp sinh tử của ta ư? Vân Nha không hiểu sao Vô Cấu cứ nhìn mình, không ngờ lúc lâu sau, Vô Cấu bỗng trở nên lạnh lùng, đuổi nàng ra khỏi cung Vô Cấu.

Vân Nha nhất mực quỳ ở ngoài cung, dù bên ngoài trời mưa nặng hạt, dù nàng có quỳ bao lâu chẳng nữa, từ đầu chí cuối, Vô Cấu vẫn không hề nhìn nàng, đệ tử cung Vô Cấu ném hành lý cho Vân Nha, "Thành chủ đã dặn, sau này không được cho phép cô được bước vào cung Vô Cấu nửa bước." Vân Nha đau lòng bật khóc thút thít giữa cơn mưa.

Vô Cấu cũng chẳng bình tĩnh gì, giữa đêm, y lại thức dậy vì một cơn ác mộng, đã đuổi Vân Nha đi một đoạn thời gian rồi, y vẫn chưa thể buông xuôi.

Một ngày, y ngồi trước bàn, cảm bức tượng đất lên ngắm, tay cũng dịu dàng vuốt ve, y nhớ rằng Vân Nha đã nặn bức tượng này ở trong đình, lúc ấy mặt nàng còn dính đầy bùn nữa, y nghĩ một lát xong mỉm cười.

Bấy giờ một đệ tử bước tới, tỏ vẻ nghiêm trọng, "Thành chủ, thuộc hạ có chuyện muốn bẩm báo."

Vô Cấu tiếp tục ngắm bức tượng đất, không thèm ngẩng đầu lên, "Nói đi!"

"Vừa rồi có đệ tử bẩm báo lại, đá Nghiệm Sinh của Vân Nha... sáng nay... đã tắt sáng."

"Cái gì?!" Vô Cấu sợ hãi bật dậy, bức tượng đất trên tay y cũng tuột xuống đất, vỡ tan tành.

Mị Nhi trong hang núi nghe xong bỗng cười vang, "Hóa ra không phải vì ngọc lưu ly Thiên Nhân, mà lại vì kiếp sinh tử!"

Hoa Thiên Cốt đứng lên, thắc mắc, "Kiếp sinh tử sao? Kiếp sinh tử là gì vậy?"

Mị Nhi nhìn Vô Cấu, cười nhạt, "Kiếp sinh tử ư, nó là một kiếp thống khổ, một kiếp tang thương, nói trắng ra thì, kiếp sinh tử không phải là một kiếp, mà là một người, một khi đã gặp, thì không thể tránh né, cuối cùng rồi cũng sẽ điên rồ thành ma, thân bại danh liệt. Không ngờ, kiếp sinh tử của ông lại là Vân Nha? Hừ, cho nên ông mới đuổi nàng ra khỏi cung Vô Cấu, Vân Nga ngốc nghếch ấy, đến chết vẫn cho rằng mình đã làm sai..." Mị Nhi nhớ tới Vân Nha thì lại đau lòng.

"Người sai chính là người!" Vô Cấu tức giận chỉ tay về phía Mị Nhi.

Mị Nhi áy náy cúi thấp đầu, nhớ lại chuyện lúc ấy, khi đó ở môn Thiệu Bạch, nàng trông thấy sư phụ của mình nửa đêm canh ba lại lén lén lút lút, thần thần bí bí bước vào phòng cùng ba người đàn ông, nàng nhất thời tò mò bèn lén theo vào, thế nhưng lại phát hiện trong phòng chẳng có ai.

"Rõ ràng bọn họ vào rồi mà nhì, sao lại không thấy ta? Sư phụ đâu mất tiêu rồi?" Mị Nhi thắc mắc, thế là nàng trốn sau cây cột rồi ngủ quên.

Đến khi có tiếng cửa mở vang lên, Mị Nhi mới choàng tỉnh, nàng lộ đầu nhìn, phát hiện thấy Nhạn Đình Sa cùng ba người đàn ông bước ra từ sau một bức tường, nàng vội che miệng và mũi của mình, tránh để bọn họ phát hiện.

Bọn họ đi xong, Mị Nhi mới đi ra, ban này nàng có thấy Nhạn Đình Sa xoay tròn một chiếc lư, thế là nàng cũng bắt chước, bức tường lập tức chuyển động, để lộ đường cho Mị Nhi đi vào.

Bên trong căn phòng bí mật là một nơi để luyện công, Mị Nhi nghi hoặc, "Chẳng lẽ đây lại là nơi luyện công sao?"

Mị Nhi kiểm tra khắp mặt thất, chỉ một mặt tường khắc điêu khắc, quan sát kỹ lưỡng hơn, còn có thể tìm ra một cái lỗ ẩn, nàng mở lỗ ra, bên trong là một quyển sách, trên đó viết kinh Tứ Hoang cuốn ba, Mị Nhi giật mình, "Đây chẳng phải là..." Nàng suy nghĩ chốc lát xong trả sách về chỗ cũ."

Vân Nha thương tâm ngồi khóc ti tê dưới tàng cây, Mị Nhi thay trang phục xong ra gặp nàng, vừa vào rừng đã nghe thấy tiếng khóc của Vân Nha bèn vội vàng chạy tới bên nàng, lo lắng hỏi, "Vân Nha à? Vân Nha, Vân Nha, cô làm sao thế? Ai dám bắt nạt cô, cô mau nói ta nghe, Vân Nha..."

Vân Nha nức nở, "Thành chủ, ngài trực xuất ta rồi."

Mị Nhi hơi giật mình, sau đó nàng an ủi, "Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, trực xuất thì trực xuất, ai thêm gì cái cung Vô Cầu của ông ta chứ, cùng lắm thì cô tới môn Thiệu Bạch đi, nhất định sư phụ sẽ đồng ý thu nhận cô thôi."

Vân Nha lắc đầu, "Cảm ơn cô, Mị Nhi, cung Vô Cầu như nhà của ta vậy, ta sinh ra là người của cung Vô Cầu, chết đi cũng là quỷ của cung Vô Cầu."

Mị Nhi thấy thế cũng hiểu khuyên nhủ là vô dụng, nàng lo lắng nói, "Thế giờ cô định làm gì hả?"

"Ngọc lưu ly Thiên Nhân đã bị mất, chắc chắn thành chủ hiểu nhầm là do ta đánh cắp rồi." Vân Nha kéo tay Mị Nhi, "Ta tin rằng chỉ cần ta có thể tìm lại được nó thì nhất định sẽ giải được oan, đến lúc ấy ta sẽ được quay trở lại cung Vô Cầu, trở lại bên người thành chủ!"

"Cái gì?" Mị Nhi kinh ngạc, "Cô định đi tìm ngọc lưu ly Thiên Nhân ư? Nhưng mà, tìm ở đâu đây?"

"Dù có phải lật hết cả thế gian, ta cũng phải tìm cho bằng được." Vân Nha quyết tâm.

Đột nhiên Mị Nhi lại thoáng có một ý tưởng, nàng hơi do dự, song cuối cùng cũng không thể chống cự lại dục vọng của chính mình, "Vân Nha này, cô nói xem... ngọc lưu ly Thiên Nhân với kinh Tứ Hoang, thì cái nào quan trọng hơn?"

"Ta cũng không biết, chắc là kinh Tứ Hoang." Vân Nha vừa khóc vừa đáp.

Mị Nhi thầm vui mừng, "Ta có tung tích của kinh Tứ Hoang đấy, cô có muốn biết không?"

Vân Nha ngẩng đầu giật mình, "Hả? Có thật không?"

Mị Nhi gật đầu, Vân Nha mừng rỡ, "Nếu có thể tìm được lại kinh Tứ Hoang, lập công chuộc tội, nói không chừng thành chủ sẽ tha lỗi cho ta, Mị Nhi à, mau nói cho ta biết đi!" Vân Nha nhìn Mị Nhi đầy mong đợi.

Mị Nhi bèn đáp, "Ta đã quan sát rồi, kinh Tứ Hoang gồm có bốn quyển, chia ra ở chỗ sư phụ ta và ba vị Chương môn phái khác."

"Sư phụ cô ư?"

"Dù cho chúng ta có hợp lực thì cũng không phải đối thủ của bất cứ ai trong số bọn họ, cho nên biện pháp duy nhất là..." Mị Nhi nhìn Vân Nha, ý thì không cần nói cũng biết.

Vân Nha hiểu ý Mị Nhi, nàng tỏ ra kiên định, "Ta sẽ đi trộm nó về!"

Đêm đấy, Vân Nha diện một thân áo đen, đột nhập môn Thiệu Bạch, dưới sự chỉ dẫn của Mị Nhi, nàng vào phòng Nhạn Đình Sa, mở cửa mật thất, lấy đi quyển kinh Tứ Hoang. Song ngay khi vừa mới ra khỏi cửa phòng, nàng lập tức bắt gặp Nhạn Đình Sa cùng cả ba vị Chương môn kia đang đi vào, Mị Nhi thì vừa nghe thấy tiếng động đã nấp vào trong căn phòng bí mật, không dám lộ mặt ra.

Thế là cả bốn liên hiệp đối phó với Vân Nha, đương nhiên Vân Nha không phải là đối thủ của bọn họ, tuy nhiên nàng cố sống cố chết không chịu buông quyển kinh Tứ Hoang, mang theo thương tổn nặng nề thoát ra khỏi môn Thiệu Bạch.

Mị Nhi thấy Vân Nha bị thương nặng thì thất kinh, lo lắng không thôi, nàng thừa dịp đám người Nhạn Đình Sa đuổi theo Vân Nha để chạy đi, tìm Vân Nha, "Vân Nha ơi, Vân Nha..."

Cuối cùng trong một bụi cỏ, nàng trông thấy cánh tay của Vân Nha, Mị Nhi chạy tới, đỡ Vân Nha ngồi dậy, "Vân Nha ơi, Vân Nha, cô sao vậy? Cô cố gắng lên đi mà, Vân Nha!"

Vân Nha thở hổn hển, nàng ôm quyển kinh Tứ Hoang vào lồng ngực, vui vẻ báo, "Ta, ta thành công rồi, cơ mà, giờ nhìn lại, ta lại không thể quay về cung Vô Cầu được nữa," Mị Nhi đau lòng nhìn Vân Nha, Vân Nha đưa quyển kinh Tứ Hoang cho nàng, "Mị Nhi này, cô nhất định, nhất định phải giúp ta... giao vật này cho, cho thành chủ."

Mị Nhi gật đầu, Vân Nha dõi mắt nhìn theo phương trời nơi có Vô Cầu, "Mong rằng... ngài sẽ... tha thứ... cho ta..." rồi nhắm mắt lại, vùi mặt trên vai của Mị Nhi, khóe mắt còn đọng lại một giọt lệ không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Hiểu Nhầm

Mị Nhi nhìn Vô Cấu với dáng vẻ thắng thắn thành khẩn, "Ta có lỗi với Vân Nha, ta đã xúi giục nàng đánh cắp kinh Tứ Hoang, nhưng lại không chống cự lại nỗi cảm dỗ, không tuân thủ lời hứa, giữ lại kinh Tứ Hoang cho mình để tu luyện, nhưng... ông - Thượng tiên Vô Cấu!" Mị Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, "Ông nghĩ mình không sai chút nào sao? Ha ha ha, ngọc lưu ly Thiên Nhân cái gì chứ, đến khi chết, Vân Nha cũng không biết đó chỉ là cái cớ để ông có thể đuổi nàng ra khỏi môn thôi! Ông vì bản thân mà bỏ rơi Vân Nha, Vân Nha thế mà đã giúp ông tìm lại kinh Tứ Hoang, hy sinh chính mình! Ông mới là kẻ đã hại chết Vân Nha, không phải sư phụ, không phải ta, mà là ông!!!" Mị Nhi chỉ tay về phía Vô Cấu.

"Im miệng!" Vô Cấu tức giận bắt lấy cổ tay Mị Nhi, sau đó dùng sức, Mị Nhi lập tức tắt thở.

Hoa Thiên Cốt vội vàng tiến đến đỡ lấy Mị Nhi, nàng không ngừng gọi, "Mị Nhi ơi, Mị Nhi..." nhưng Mị Nhi không đáp lại, Hoa Thiên Cốt đau buồn đặt nàng nằm lên nền đất, sau đó quay lại nói với Vô Cấu, "Ngài còn định tiếp tục ư?"

"Không, chỉ còn một người nữa thôi là tất cả sẽ chấm dứt." Vô Cấu lạnh lùng nhìn Hoa Thiên Cốt, tiến đến gần nàng, Hoa Thiên Cốt lùi về phía sau, "Người cho rằng, người có thể theo dõi ta dễ dàng như vậy sao?"

Chợt Hoa Thiên Cốt nói, "Hóa ra ngài có tình dự ta đến đây, thật ra thì, người cuối cùng ngài muốn giết chính là ta!"

"Người đoán đúng đấy, không hổ danh là đồ đệ của Thiệu Nguyệt, tuy nhiên, bây giờ Thiệu Nguyệt lại không ở đây để che chở cho người, đừng bàn tới những việc khác làm gì." Dứt lời, Vô Cấu hướng tay mình đánh về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vội giơ tay lên phòng ngự, song vẫn không địch lại nổi công lực thâm hậu của Vô Cấu, mặc dù tấm bùa hộ mệnh trước ngực nàng đã phát ra tia sáng chói, nhưng Vô Cấu vẫn chẳng thêm ngó ngàng, tựa như y muốn đẩy nàng vào chỗ chết bằng mọi giá. Khóe miệng Hoa Thiên Cốt dần dà cũng xuất hiện một dòng máu, lúc nàng nghĩ sắp không thể tiếp tục chịu đựng thêm thì đột nhiên có một luồng tiên lực mạnh mẽ chậm rãi rót vào người nàng, lan ra toàn thân, sau đó truyền tới hai tay nàng, rồi đến lòng bàn tay, cuối cùng va chạm với tiên lực của Vô Cấu.

Hoa Thiên Cốt từ từ quay đầu lại, nàng bắt gặp một gương mặt quen thuộc, bật cười thoải mái, "Sư tôn..."

Vô Cấu bị bất ngờ đánh lùi lại, y cố gắng giữ thăng bằng, nhìn về phía Thiệu Nguyệt, "Quả nhiên muội vẫn tới."

Thiệu Nguyệt trông thấy vết máu bên miệng Hoa Thiên Cốt, cô cau mày, thu hồi lại tiên lực xong bèn ôm lấy eo Hoa Thiên Cốt, bảo hộ nàng vào trong ngực, một tay lại nâng lên lau máu cho nàng, dịu dàng bảo, "Tiểu Cốt à, chúng ta đi thôi!" Sau đó cũng chẳng thêm nhìn Vô Cấu lấy một cái mà trực tiếp xoay người rời đi, Vô Cấu thấy vậy bèn phát ông tay áo, mãi một đuổi theo.

Phi hành trong rừng một lát cũng tạm thời cắt đuôi được Vô Cấu, Thiệu Nguyệt ôm Hoa Thiên Cốt xuống một nơi khá là kín đáo, cô tìm chỗ cho Hoa Thiên Cốt tĩnh tọa rồi ngồi đối diện nàng, trị thương cho Hoa Thiên Cốt.

"Sư tôn ơi, con..." Hoa Thiên Cốt muốn nói mình không sao, song nàng thấy dáng vẻ sốt sắng của Thiệu Nguyệt vì nàng thì không nói nữa.

"Hoa Thiên Cốt, không cần nhiều lời, để ta trị thương cho con trước đã." Thiệu Nguyệt vẫn nhíu chặt mày, cô dang hai tay vận công, chuẩn bị trị thương cho Hoa Thiên Cốt.

Mặc dù sự gấp gáp lo lắng của Thiệu Nguyệt khiến Hoa Thiên Cốt rất vui, nhưng Hoa Thiên Cốt cũng không muốn trông thấy Thiệu Nguyệt cau mày. Nàng nâng tay phải lên, nhẹ vuốt giữa mi Thiệu Nguyệt, cười bảo, "Sư tôn à, đừng cau mày, Tiểu Cốt không muốn thấy sư tôn cau mày đâu, Tiểu Cốt chỉ mong rằng sư tôn có thể mỉm cười vui vẻ mỗi ngày."

Thiệu Nguyệt đang vận công bỗng trầm mặc chốc lát, sau đó cô giãn mày, nở nụ cười bắt lấy bàn tay của Hoa Thiên Cốt, gật đầu, "Được, hết thấy đều nghe theo con."

Thiệu Nguyệt kiểm tra qua thân thể Hoa Thiên Cốt, khi đã chắc chắn không có gì đáng ngại, cô lại truyền ít tiên lực cho nàng, xong xuôi mới dám thở phào nhẹ nhõm, Hoa Thiên Cốt nhớ đến Vô Cấu bèn vội nói, "Đứng rồi, sư tôn ơi, hóa ra Vân Nha chính là kiếp sinh tử của Vô Cấu đấy ạ."

"Cái gì?" Thiệu Nguyệt giật mình, sau đó chợt bảo, "Thì ra là thế..."

Hoa Thiên Cốt thuật lại một cách sơ lược toàn bộ câu chuyện giữa Vân Nha và Vô Cấu với Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt nghe xong cũng vỡ lẽ, "Hóa ra là vì kiếp sinh tử."

"Sư tôn à..." Hoa Thiên Cốt mới vừa mở lời thì đã bị Thiệu Nguyệt đã che miệng nàng lại, "Xuyt, Tiểu Cốt, con đợi ở đây, đừng đi đâu nhé, ta đi một lát sẽ quay trở lại." Thiệu Nguyệt nhận ra Vô Cấu sắp đuổi tới nơi rồi.

"Sư tôn!" Hoa Thiên Cốt nắm lấy ống tay áo của Thiệu Nguyệt, lo âu nhìn cô, Thiệu Nguyệt quay người lại, xoa đầu Hoa Thiên Cốt, mỉm cười dịu dàng, "Tiểu Cốt à, con yên tâm, mục tiêu của Vô Cấu là con, hơn nữa tu vi của ta không thua gì huynh ấy, sẽ không sao đâu."

Hoa Thiên Cốt vẫn chưa chịu buông tay Thiệu Nguyệt ra, ánh mắt quật cường đó khiến Thiệu Nguyệt không biết phải làm sao, cuối cùng cô đành xích lại gần, đặt lên trán Hoa Thiên Cốt một nụ hôn, làm cho Hoa Thiên Cốt cả kinh tròn tròn mắt, nàng khó tin nhìn chằm chằm cằm của Thiệu Nguyệt, không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

Thiệu Nguyệt đứng dậy, nhìn biểu cảm ngây ngẩn của Hoa Thiên Cốt, cô bật cười, "Chờ ta quay lại!" Dứt lời liền biến mất tiêu, Hoa Thiên Cốt đứng đờ người nên không phản ứng kịp, cõi lòng không ngừng đặt câu hỏi, sư tôn vừa hôn mình ư? Sư tôn vừa hôn mình thật à?!!!

Thiều Nguyệt tới một khoang đất trống, chờ đợi Vô Cấu, Vô Cấu đuổi theo, trông thấy Hoa Thiên Cốt không ở bên cạnh cô bèn lạnh nhạt nói, "Hoa Thiên Cốt đâu?"

Thiều Nguyệt tiến thêm một bước, "Ta sẽ không để huynh làm Tiểu Cốt bị thương!"

"Thiều Nguyệt này," Vô Cấu cười lạnh, "Chẳng lẽ muội không biết Hoa Thiên Cốt với Từ Họa chính là..."

"Kiếp sinh tử, ta biết." Thiều Nguyệt cắt lời Vô Cấu.

Vô Cấu kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, "Nếu muội biết, vì sao còn che chở Hoa Thiên Cốt như vậy, chẳng lẽ trong lòng muội, Từ Họa không quan trọng bằng Hoa Thiên Cốt hay sao?"

Thiều Nguyệt khẽ cau mày, nhưng nhớ lại những lời mình mới nói với Hoa Thiên Cốt ban nãy, cô lại giãn mày ra, "Sur huynh là sư huynh, Tiểu Cốt là Tiểu Cốt, trong lòng ta, bọn họ không giống nhau, nhưng đều quan trọng, ta sẽ không để bất cứ ai bị thương tổn."

"Hừ!" Đột nhiên Vô Cấu xông tới, chém một kiếm về phía Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt cũng triệu hồi Kinh Lôi, giao chiến với Vô Cấu, hai kiếm va chạm trên không trung, phát ra tiếng động chói tay, song phương cùng là Thượng tiên cho nên thực là tương đương, linh lực mạnh mẽ lan tỏa, hai người cùng vội lùi lại, Vô Cấu trợn mắt nói, "Người làm như vậy, chỉ tổ hại Từ Họa!"

"Nếu chỉ vì chuyện Tiểu Cốt là kiếp sinh tử của sư huynh mà huynh định giết Tiểu Cốt thì không hề cần thiết, vì Tiểu Cốt đã không còn là kiếp sinh tử của sư huynh nữa rồi." Thiều Nguyệt nói.

"Cái gì?" Vô Cấu đứng yên tại chỗ, y không dám tin vào chuyện có thể hóa giải kiếp sinh tử, từ xưa đến nay, chưa từng có ai có thể.

Bạch Từ Họa vẫn bị bao vây trong pháp trận, chàng nhất mực ngồi đánh cờ, thế nhưng vẫn chưa thể phá được kết giới. Bấy giờ Từ Huân đẩy cửa đi vào, Bạch Từ Họa ngẩng đầu lên, "Từ Huân?"

Từ Huân tiến tới, "Chàng không hỏi xem vì sao ta lại ở đây ư?"

Bạch Từ Họa lại quay lại nhìn bàn cờ, vận công suy nghĩ cách hóa giải. Từ Huân thấy thế bèn tự nói, "Ta đã đi gặp Đàn Phàm, xong lại ghé qua thăm Vô Cấu, vốn dĩ ta định nói lời từ biệt với hai người bọn họ, bởi ta đã quyết định, dù cho có thế nào đi chăng nữa, ta vẫn sẽ giết Hoa Thiên Cốt."

Bạch Từ Họa nhướng mày, Từ Huân vừa đi vừa nói, "Giết một mạng để cứu một mạng, chàng có thể giết ta, chỉ ít chàng vẫn còn sống khỏe mạnh, không phải sao?" Bạch Từ Họa nảy sinh một loại dự cảm xấu.

"Vô Cấu không chấp nhận." Từ Huân nói tiếp, "Nhưng sau khi huynh ấy biết nguyên nhân, huynh ấy nói sẽ giúp ta ra tay, như thế thì chàng sẽ không trách tội ta, ít nhất thì vẫn sẽ có đường sống cho tất cả chúng ta."

Từ Huân bật cười nhạo, "Ta thật ngốc, còn ôm chút hy vọng như vậy, lại đi đáp ứng huynh ấy." Nàng có chút hối hận rồi, "Sau khi ta trở về, ta luôn ngủ không an giấc, nhớ trước kia, và cho tới tận bây giờ, chàng luôn không thêm đề ý tới ta, Đàn Phàm trời sinh tính cách thô lỗ, Đông Hoa thì chỉ ôm nghĩa lớn trong lòng, còn mình Vô Cấu, huynh ấy là người bình tĩnh nhất trong số năm người chúng ta, nhưng lại luôn âm thầm bảo vệ mọi người, bảo vệ ta, đột nhiên, ta cảm thấy ta thật ích kỷ."

Từ Huân quay sang nhìn khuôn mặt lo lắng của Bạch Từ Họa, "Cho nên ta tới đây chỉ để nói cho chàng biết, nếu như Vô Cấu có giết chết Hoa Thiên Cốt thật, thì xin chàng cũng đừng hiểu nhầm, đừng trách tội huynh ấy, bởi vì toàn bộ đều là chủ ý của ta, sư muội của chàng mà muốn báo thù, xin hãy cứ tìm ta là được."

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Từ Họa bất an nói, sau đó đứng dậy cường ép công phá pháp trận.

Từ Huân vội khuyên can, "Từ Họa, chàng bỏ cuộc đi, bây giờ Vô Cấu đã đi giết Hoa Thiên Cốt rồi, đã không còn kịp nữa, à, không đúng, vẫn còn Thiều Nguyệt, nhất định cô ta sẽ che chở cho Hoa Thiên Cốt, giao chiến với Vô Cấu. Mặc dù thương tổn do đình Tiều Hồn đã lãnh lặn, nhưng tu vi của cô ta sẽ không thể khôi phục nhanh như vậy, Từ Họa..."

"Hoa Thiên Cốt đã không còn là kiếp sinh tử của ta nữa rồi, cần gì phải làm sát người vô tội chứ!" Bạch Từ Họa tức giận nhìn Từ Huân.

Từ Huân lùi về đằng sau, "Từ Họa, chàng..." Đây là lần thứ hai, vì Thiều Nguyệt mà Từ Họa lại nhìn nàng với ánh mắt như vậy, cõi lòng của Từ Huân bất chợt như rơi xuống đáy vực sâu.

Bạch Từ Họa dùng lực nâng bàn cờ lơ lửng, sau đó di chuyển từng quân cờ, Từ Huân lo lắng bảo, "Đừng mà, Từ Họa, chàng sẽ bị phản phệ mất!"

Bạch Từ Họa nhắm mắt làm lơ, chàng vẫn tiếp tục thử nghiệm, cuối cùng ngực bỗng đau đớn dữ dội, Bạch Từ Họa một tay che ngực, khóe miệng ứa máu, Từ Huân cả kinh, "Từ Họa!"

Mới ban nãy, Thiều Nguyệt giao chiến với Vô Cấu khiến rừng cây rung chuyển, Hoa Thiên Cốt cảm nhận được tiên khí của Thiều Nguyệt thì trong lòng vô cùng bất an, nàng lâm bầm, "Lần nào sư tôn cũng bị thương vì mình, lần này, dù có thế nào đi chăng nữa, mình cũng phải bảo vệ sư tôn!" Dứt lời, nàng chạy đi.

"Có thể hóa giải kiếp sinh tử ư? Không thể nào!" Vô Cấu không tin.

"Trên đời này, không gì là không thể, huynh chưa từng thử thì sao có thể chắc chắn chứ." Thiệu Nguyệt kiên định, "Nếu huynh không tin, huynh có thể đi hỏi sư huynh."

Vô Cấu lùi về đằng sau, "Sao có thể, sao có thể, sao lại có thể hóa giải được kiếp sinh tử?" Y nhìn Thiệu Nguyệt, "Nói cho ta biết, Từ Họa đã hóa giải kiếp sinh tử như thế nào?"

Thiệu Nguyệt lắc đầu, "Ta cũng không biết, có điều, Tiểu Cốt đã trở thành kiếp sinh tử của ta rồi."

Vô Cấu hơi giật mình, sau đó y bật cười, Thiệu Nguyệt không hiểu nhìn y, nhưng tiếng cười của Vô Cấu bỗng dừng lại nghe như tiếng khóc, Thiệu Nguyệt lo lắng gọi, "Vô Cấu..."

Vô Cấu cảm thấy đã cười đủ rồi, "Thì ra là vậy, kiếp sinh tử vẫn chưa có cách hóa giải, Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của ngươi, vậy thì chắc Từ Họa đứng ngồi không yên nhì," Vô Cấu cảm kích chỉ Thiệu Nguyệt, "Ngươi... sẽ hại Từ Họa." Y đã sớm nhận ra cách đối đãi của Bạch Từ Họa với Thiệu Nguyệt không hề bình thường, nếu Thiệu Nguyệt điên dại thành ma, nhất định Từ Họa sẽ nghĩ hết cách để cứu cô, huống chi vốn dĩ Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của Từ Họa, hẳn Từ Họa sẽ áy náy, sẽ tự trách, sẽ đổ hết trách nhiệm lên người mình.

Thiệu Nguyệt không hiểu, song Vô Cấu cũng không định giải thích mà dứt khoát xông tới, Thiệu Nguyệt nâng kiếm đỡ, lại giao chiến với Vô Cấu.

Sau một đợt giao phong ngắn ngủi, hai người bất phân thắng thua, Thiệu Nguyệt đưa kiếm lên phía trước, "Cho nên, lần này huynh muốn giết ta?"

Vô Cấu lạnh lùng nói, "Như thế con què con bị thương, ta sẽ không giết ngươi, cũng không giết Hoa Thiên Cốt." Y rút kiếm trong tay, nhưng trong nháy mắt lại trông thấy một bóng người vội vã tiến về phía này đằng sau lưng Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt thấy Vô Cấu đã tiêu hao chiến ý bèn buông Kinh Lôi xuống, khuyên can, "Vô Cấu à, huynh hãy dừng lại đi, huynh không sai, Vân Nha cũng không sai, việc cô ấy là kiếp sinh tử của huynh cũng không sai, nếu vì Vân Nha chết nên huynh mới thương tâm thống khổ, báo thù vì cô ấy, thì sao ngay từ ban đầu, huynh không dùng cảm đối mặt với Vân Nha luôn đi?"

"Không, sai lầm lớn nhất của ta chính là đã không phát hiện ra mọi việc sớm hơn, nếu ta biết trước, ta sẽ giết nàng, thế thì sẽ không đau đến nỗi sống không bằng chết như bây giờ!" Vô Cấu hét to.

Thiệu Nguyệt mỉm cười buồn bã, "Kiếp sinh tử gì chứ, đám người cô các anh chỉ toàn tự chui đầu vào bẽ tắc, ngoan cố mãi không chịu thay đổi, cái gì mà tu tiên thì phải thanh tâm quả dục, đoạn tình tuyệt yêu, nhưng một khi đã gặp thì một mực tránh né, cuối cùng lại thương mình hại người. Vân Nha là kiếp sinh tử của huynh thì sao, chẳng lẽ chết vì người mình yêu không đủ đáng giá hay sao?"

Vô Cấu ngăn người, Hoa Thiên Cốt đang mãi mốt chạy tới nghe thấy những lời này của Thiệu Nguyệt bèn sợ run người đứng yên tại chỗ, suy nghĩ của sư tôn vẫn luôn khác người, ngay cả kiếp sinh tử, sư tôn cũng có thể thông suốt như thế thì còn gì mà người không thể sáng tỏ nữa nhì? Liệu mình có thể ôm một chút hi vọng nhỏ nhoi được hay không?

"Ha ha ha," Vô Cấu cười như mếu, "Thiệu Nguyệt, ngươi đã từng yêu chưa?"

Thiệu Nguyệt cả kinh, "Ta...." Ngay cả bản thân cô cũng không chắc chắn, nhưng quả thật cô đã có chút rung động với Tiểu Cốt, cô không biết phải đáp sao nữa.

Vô Cấu nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Thiệu Nguyệt, rồi cách cô không xa, Hoa Thiên Cốt lại có chút xoắn xýt xen lẫn mong đợi, lời tiếp theo của y lại khiến Hoa Thiên Cốt khiếp sợ vô cùng, "Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của ngươi."

"Ta biết," Thiệu Nguyệt thắc mắc nhìn Vô Cấu, ban nãy cô cũng nói với y rồi, y nhắc lại làm gì? "Tiểu Cốt là kiếp sinh tử của ta, nhưng thế thì cũng chẳng thay đổi được điều gì, Tiểu Cốt vẫn là Tiểu Cốt, đó là cô bé mà ta đã dõi theo từ khi còn nhỏ đến khi lớn lên, quan hệ giữa chúng ta sẽ mãi mãi không thay đổi, chúng ta vẫn là sư đồ, mãi mãi không thay đổi!"

Hoa Thiên Cốt giật mình lùi về đằng sau, trong đầu không ngừng vang vọng lời của Vô Cấu và Thiệu Nguyệt, "Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của ngươi." "Ta biết".

Hóa ra sư tôn vẫn luôn biết mình là kiếp sinh tử của người? Hoa Thiên Cốt không dám tin, nàng hồi tưởng lại trước kia, sư tôn luôn bị thương vì nàng, chẳng lẽ đó cũng bởi kiếp sinh tử? Không, mình không thể hại sư tôn, không thể, tuyệt đối không thể! Cho dù không thể tiếp tục ở bên sư tôn, mình cũng muốn sư tôn sống thật tốt!

"Nếu ngươi biết ý nghĩ thật sự của Hoa Thiên Cốt, liệu ngươi có còn kiên định như vậy không?" Vô Cấu nhìn người đứng đằng sau Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Vô Cấu, chẳng lẽ ngài ấy biết tình cảm của mình dành cho sư tôn...

"Vô Cấu, đi gặp sư huynh với ta đi, huynh đã giết Chương môn các phái, sư huynh cần phải cho thiên hạ một câu trả lời." Thiệu Nguyệt lại cho rằng Vô Cấu chỉ muốn cô phân tâm mà thôi.

"Hừ, Thiệu Nguyệt, ngươi và Từ Họa vẫn còn ngây thơ như vậy ư, ta sẽ tự cho thiên hạ một câu trả lời." Vô Cấu đuổi tay ném thanh kiếm trên tay mình lên không trung, sau đó bay về phía trước, để mũi kiếm đâm thẳng vào ngực mình.

Thiều Nguyệt giật mình, cô vội tiến đến hòng đẩy thanh kiếm đi, thanh kiếm rơi xuống đất, cô tức giận hét lên, "Huynh đang làm gì vậy hả? Huynh nghĩ cái chết sẽ là câu trả lời cho thiên hạ hay sao?"

"Đây là sự trừng phạt của ta dành cho chính mình..." Vô Cầu đưa tay đánh vào trong hư không, thanh kiếm vừa rơi xuống đất lại quay lại tay Vô Cầu.

Thiều Nguyệt giận dữ, cô lại vút thanh kiếm kia đi, song lại quên chưa thu hồi kiếm của mình, đột nhiên Vô Cầu dùng tay không bắt lấy mũi kiếm Kinh Lôi, sau đó dùng ngực nhắm nó về phía ngực mình.

Thiều Nguyệt khiếp sợ không thôi, "Huynh..."

Ngực của Vô Cầu đã nhuộm một màu đỏ rực, ánh mắt yếu ớt, "Ta không giúp được Tử Họa, chỉ có thể để huynh ấy... bỏ người..."

"Cái gì? Huynh nói sự huynh với ta..." Thiều Nguyệt khó tin.

Hoa Thiên Cốt nhận ra bất thường bèn vội vã chạy tới, nàng nghe thấy những lời đầy ẩn ý kia của Vô Cầu bèn dừng bước, cõi lòng nàng dậy sóng, Tôn thượng với sự tôn... nhớ về quãng thời gian tại điện Tuyệt Tình, nhất là thời điểm nàng sử dụng tri vi, nàng đã thấy Tôn thượng nắm tay sự tôn, kí ức còn như mới vậy, và cả vẻ mặt không hề lạnh như băng mà Tôn thượng chỉ dành cho sự tôn... toàn bộ, toàn bộ hết thảy, khiến cho não Hoa Thiên Cốt thật sự không đủ dùng rồi.

Đến khi Thiều Nguyệt trông thấy Bạch Tử Họa đứng đằng sau lưng Vô Cầu, cô mới kinh ngạc, "Sự huynh?" Sau đó chợt hiểu mục đích của Vô Cầu, anh ta biết sự huynh sẽ tới, rồi lại muốn chết trong tay mình trước mặt sự huynh, anh ta muốn... sự huynh hận mình?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hồ Tuyệt Tình

Bạch Tử Họa mặc kệ hết thảy để xông tới, cuối cùng chàng lại phải trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng, thanh Kinh Lôi của Tiểu Nguyệt đang đâm xuyên qua ngực Vô Cầu, chàng khiếp sợ đến tột độ, tại sao tự dừng lại trở nên như thế? Vốn dĩ chàng muốn tiến đến, song bước chân lại trở nên nặng nề vô cùng.

"Vô Cầu!" Tử Huân đuổi theo Bạch Tử Họa tới đây, thấy cảnh tượng này, nàng vội đẩy thanh kiếm trong tay Thiều Nguyệt đi, trợn mắt nhìn cô, "Thiều Nguyệt, cô dám hạ thủ với Vô Cầu sao!"

Thiều Nguyệt không còn lời nào để nói, cô bị tiên lực của Tử Huân đẩy lùi về đằng sau, Hoa Thiên Cốt lo lắng tiến tới đỡ lấy cô, "Sự tôn, người không sao chứ?"

Thiều Nguyệt để Hoa Thiên Cốt đỡ, cô kinh ngạc đứng như trời trồng. Bạch Tử Họa đến dìu Vô Cầu, cau mày nói, "Vô Cầu, sao huynh phải như vậy?"

Vô Cầu nở một nụ cười sâu thẳm, vết máu ở khóe môi trông thực sự rất nhức mắt, "Tử Họa à, việc khó làm nhất trên đời này... là buông xuôi..." Sau đó y rời khỏi lồng ngực Bạch Tử Họa, chỉ một chốc sau chợt tan thành mây khói, biến mất giữa không trung.

Một người đàn ông diện đồ đen đứng cách đó không xa ngửa lên nhìn luồng sáng trên nền trời, ánh mắt nồng đượm bi thương. Đông Phương Úc Khanh tới bên cạnh y, "Phải thấy người bạn thân của mình chết, hẳn trong lòng ông vô cùng khó chịu nhỉ?"

"Tới thời điểm này rồi, có lẽ chỉ có cõi chết, mới là chốn đoàn tụ đẹp nhất của huynh ấy."

"Ông ta đã sai, nên mới bị trừng phạt, không phải ư?" Đông Phương Úc Khanh hỏi ngược lại.

"Nếu đây thực sự là điều con muốn, vậy thì xin chúc mừng con, cuối cùng con cũng đã thành công."

"Ông sai rồi, vẫn chưa kết thúc, ta còn muốn Bạch Tử Họa ném trái nỏ đau còn phải hơn thế này gấp hàng ngàn, hàng vạn lần." Đông Phương Úc Khanh đầy oán hận.

"Chẳng lẽ con còn định tiếp tục hay sao?" Đông Hoa chỉ về phía khu rừng, "Con nhìn xem, Hoa Thiên Cốt cũng bị cuốn vào vì con, con cũng đã bảo, con sẽ không lợi dụng con bé nữa."

Đông Phương Úc Khanh siết bàn tay lại, "Là nằm ngoài kế hoạch, ta cũng không ngờ Cốt Đầu lại dính dáng tới vụ án này, nhưng ta nhất định phải báo thù!"

"Buông xuôi đi, toàn bộ đều là lỗi của ta, ta xin con hãy giết ta đi, và hãy tha cho những người khác." Đông Hoa đau khổ cầu khẩn.

"Không thể," Đông Phương Úc Khanh đáp với vẻ vô tình, anh chàng xòe tay ra, "Mạng của ông ở trong tay ta, ta sẽ không để ông chết đâu." Sau đó mạnh mẽ nắm chặt lại, Đông Hoa lập tức che ngực, vẻ mặt lộ rõ sự đau đớn, y từ từ ngồi xổm xuống đất, còn Đông Phương Úc Khanh chỉ lạnh lùng bỏ đi.

Sâu thẳm giữa một khu rừng xa vắng, Đàn Phàm cũng ngẩng mặt lên nhìn sự khác thường của bầu trời, hần bị thương lắm lắm, "Đàn Phàm ơi là Đàn Phàm, ngay cả người huynh đệ vẫn thường hay uống rượu cùng người này cũng chẳng còn." Sau đó hần phân thân thêm ba người nữa, chia nhau ngồi quanh bốn cạnh bàn, bọn họ nâng ly rượu hướng về phía trước, rì rả rì rầm, "Cạn ly..."

Từ Huân đau lòng ứa cả nước mắt, nàng thẳm nhủ, Vô Cấu, thật xin lỗi, quả nhiên không ai có thể thoát khỏi kiếp sinh tử, Vân Nha hại chết Vô Cấu, Hoa Thiên Cốt cũng sẽ hại chết Từ Họa, ta không tin có cách hóa giải kiếp sinh tử, trên đời này vốn dĩ không có cách để hóa giải thứ như vậy.

Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên đã đưa thi thể Mị Nhi quay về môn Thiệu Bạch, Vệ Tích cố nhịn để không bật khóc, nàng chấp tay với Thiệu Nguyệt, "Đa tạ Kiếm tôn đã... đưa Mị Nhi trở về..."

Hoa Thiên Cốt vỗ bả vai Vệ Tích, "Vệ Tích tỷ tỷ, tỷ không cần cố gắng nén bi thương..."

Vệ Tích buồn bã gật đầu, sau đó mang thi thể Mị Nhi vào trong, ba người Thiệu Nguyệt đi giữa sa mạc, Nghê Mạn Thiên hỏi, "Kiếm tôn, đã xử xong án này rồi, giờ chúng ta đi đâu đây ạ?"

Thiệu Nguyệt dừng bước, "Đi... tới chỗ sư huynh..." Cô vẫn còn canh cánh trong lòng, rốt cuộc sư huynh đang nghĩ gì thế.

Hoa Thiên Cốt dõi theo bóng lưng của Thiệu Nguyệt, cõi lòng hết sức nặng nề, kiếp sinh tử là một kiếp thống khổ, một khi đã gặp thì muôn đời muôn kiếp sẽ không trở lại được, nàng không thể tưởng tượng nổi một tương lai nào đó, sự tồn của nàng sẽ có kết quả như của Vô Cấu, nàng rừ mi mắt, thẳm đưa ra một quyết định vô cùng đau đớn.

Từ Huân tới lầu Dị Hủ, "Bất kể giá có cao đến đâu, ta cũng muốn giết Hoa Thiên Cốt."

Đông Phương Úc Khanh mặc trên mình trang phục của Dị Hủ Quân, chiếc mũ rộng trùm kín đầu, mặt lại đeo mặt nạ, giọng nói khàn khàn, hoàn toàn không thể nhận ra, anh chàng bật cười với tông trầm, Từ Huân thối má, "Cười gì chứ? Muốn giá gì thì người cứ việc nói."

Dị Hủ Quân nhàn nhã ngồi ở bên trên, "Hiếm khi thấy Thượng tiên Từ Huân sẽ đích thân tới tìm ta, vậy thì dù thế nào, Dị Hủ Quân ta cũng nhất định sẽ giúp, còn giá thì... rồi cô nhất định sẽ biết khi cần biết."

Từ Huân hừ nhẹ một tiếng, Dị Hủ Quân lấy một chiếc hộp ra, bên trong chứa con dao găm toàn thân một sắc lam u ám, thân dao lại có hình dạng quanh co ngoằn ngoèo. Gã nâng nó lên, bảo, "Con dao găm này tên là Tru Tiên, được luyện từ trăm loại máu độc, đừng nói người phạm, chỉ cần bị thương bởi nó thì đến cả tiên cũng không sống nổi."

"Tru Tiên ư?"

"Ánh sáng của lưỡi dao còn có thể giết người, ngoài trăm bước thì không kẻ nào có thể thoát." Dị Hủ Quân đáp, Từ Huân có vẻ do dự, Dị Hủ Quân thấy thế bèn hỏi vặn lại, "Sao thế, đổi ý rồi à?"

"Ha ha ha," Dị Hủ Quân đứng dậy, tiến lại gần, "Con dao găm này cũng rất độc ác, không những gây tổn hại cho người ta, mà còn có thể quay lại cắn chủ, mặc dù với công lực của Thượng tiên Từ Huân thì có thể không chế được nó, nhưng dù sao thì có hàng vạn cái bắt đết dĩ, vẫn nên dùng một lượng nhỏ sức mạnh thôi cho thỏa đáng."

Từ Huân nhận lấy con dao găm Dị Hủ Quân đưa, nàng nắm chặt chuôi dao, "Không cần người quản, tự ta có chừng có mực!"

Từ Huân vừa bỏ đi, Đông Hoa bèn bước ra, "Không phải con đã nói, con sẽ không lợi dụng Hoa Thiên Cốt nữa hay sao?"

Đông Phương Úc Khanh gỡ mặt nạ xuống, "Ông yên tâm, Cốt Đầu sẽ không sao, nhất định Bạch Từ Họa sẽ ngăn chặn Từ Huân, huống chi còn có cả Thiệu Nguyệt." Nghĩ tới đây, Đông Phương Úc Khanh khẽ cau mày, anh chàng đã nghe thấy những lời Thiệu Nguyệt đã nói với Vô Cấu trong rừng, có một chi tiết khiến anh chàng mãi vẫn chưa hiểu, "Kiếp sinh tử cái nỗi gì chứ, đám người cổ các anh chỉ thích tự chui đầu vào bể tắc, ngoan cố mãi không chịu thay đổi, cái gì mà tu tiên thì phải thanh tâm quả dục...."

Người cổ ư? Sẽ có người gọi như vậy sao? Đông Phương Úc Khanh thối má vô cùng.

Bạch Từ Họa mới rời khỏi Liên Thành thì trông thấy một bóng người quen thuộc, cô quay đầu lại, giọng điệu bất an, "Sư huynh..."

Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên đi loang quanh sa mạc mà chẳng có mục đích gì, mặt nàng tràn đầy lo lắng, vừa đi vừa đá cát dưới chân, "Mạn Thiên này, cô nói xem, liệu Tôn thượng có trách sư tôn hay không?"

Nghê Mạn Thiên lắc đầu, "Ta cũng không biết, nhưng Thượng tiên Vô Cấu đã một lòng muốn chết rồi mà, ai cũng có thể cảm nhận được, ta nghĩ chắc hẳn Tôn thượng cũng đã nhận ra."

Hoa Thiên Cốt quay đầu dõi theo phương hướng của Liên Thành, nàng với Nghê Mạn Thiên không quấy rầy Thiệu Nguyệt và Bạch Từ Họa, chỉ đi tản

bộ ở phía đằng xa, nàng nhớ tới Vô Cầu, bèn cau mày, "Mạn Thiên à, cô nói xem, thật sự không có cách hóa giải kiếp sinh tử hay sao? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều sẽ có kết cục như vậy ư?"

Nghê Mạn Thiên dừng bước, suy ngẫm, "Theo như ta biết thì tự cổ chí kim, chưa có bất kỳ ai thoát nổi kiếp sinh tử, bọn họ không phát điên thành ma thì cũng khó tránh khỏi cái chết, tóm lại là kết cục không hề tốt đẹp gì."

"Vậy à..." Cõi lòng Hoa Thiên Cốt càng thêm nặng trĩu, quả nhiên nàng không thể tiếp tục ở lại bên sư tôn, chả lẽ nàng phải tận mắt trông thấy sư tôn vạn kiếp bất phục? Nàng không thể.

"Hoa Thiên Cốt!" Đột nhiên một tiếng quát vang lên, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên còn chưa kịp phản ứng thì Từ Huân đã xuất hiện trước mặt hai người, nàng nhìn Hoa Thiên Cốt, không nói hai lời đã xuất thủ, dứt khoát tấn công Hoa Thiên Cốt.

Thiều Nguyệt và Bạch Tử Họa chỉ nhìn nhau mà yên lặng hồi lâu, Bạch Tử Họa thấy ánh mắt áy náy của Thiều Nguyệt, mãi mới mở miệng, "Tiểu Nguyệt, Vô Cầu..."

Bỗng Thiều Nguyệt cảm nhận được sự khác thường từ phía Hoa Thiên Cốt, bởi vì biết bùa hộ mệnh của nàng đang phản kích, cô cả kinh thốt lên, "Tiểu Cốt!" Sau đó xoay người bay đi.

Bạch Tử Họa còn chưa dứt lời, Thiều Nguyệt đã biến mất tiêu, chàng khẽ nhíu mày, cũng vội vã bám theo. Từ Huân ra tay liên tục, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên cố lắm mới có thể chống cự được một lát, song đến cùng vẫn không phải đối thủ của nàng, Nghê Mạn Thiên bị tiên lực của Từ Huân đánh văng đi, còn nàng lại trực tiếp đánh một chưởng vào ngực Hoa Thiên Cốt.

May thay bùa hộ mệnh của Hoa Thiên Cốt bắn ra lực sấm sét, chống lại Từ Huân, nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn bị ảnh hưởng bởi tiên lực của Từ Huân, nàng bị thương, che ngực lùi liên tiếp về đằng sau, "Thượng tiên Từ Huân, sao ngài lại phải giết ta?"

"Hừ, Hoa Thiên Cốt, ngươi phải chết!" Từ Huân thấy Hoa Thiên Cốt có sấm sét của Thiều Nguyệt bảo vệ bèn lấy Tru Tiên ra, đâm về phía nàng.

Bấy giờ, Thiều Nguyệt cũng đã chạy tới, ngăn trước người Hoa Thiên Cốt, hai tay dòn về phía trước, va chạm với tiên lực của Từ Huân, song phương giằng co chốc lát, song uy lực của Tru Tiên thực sự không thể khinh thường, cuối cùng thế giằng co tan vỡ.

Thiều Nguyệt lùi về phía sau một bước, cô đã bị nội thương, Hoa Thiên Cốt vội tới đỡ cô, Bạch Tử Họa cũng theo kịp, chàng lo lắng gọi, "Tiểu Nguyệt!"

Còn Từ Huân bị Tru Tiên cản trở, bản thân nàng trúng phải kịch độc, Đan Phàm kịp thời chạy tới, đỡ lấy Từ Huân, hần nhìn Bạch Tử Họa một cái rồi bế Từ Huân rời khỏi nơi này.

Thiều Nguyệt thấy thế vội nắm lấy tay Bạch Tử Họa, "Sư huynh, mau lên, mau đi cứu Từ Huân đi, cô ấy đang gặp nguy hiểm, mau lên!"

"Nhưng mà, Tiểu Nguyệt muội..." Bạch Tử Họa bất an nhìn thương thế của Thiều Nguyệt.

"Sư huynh, ta không sao hết, Từ Huân bị thương nặng hơn ta, huynh đi nhanh đi." Thiều Nguyệt thấy Nghê Mạn Thiên đang đi tới bèn thoáng có một ý tưởng, cô nói với Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên ơi, cho ta mượn ngọc Viêm Thủy một lát, hiện tại đang có một người quan trọng cần cứu giúp!"

Nghê Mạn Thiên trông thấy vẻ mặt lo lắng của Thiều Nguyệt bèn lấy ngọc Viêm Thủy xuống, đưa cho Thiều Nguyệt, "Kiếm tôn, con nghĩ Sóc Phong cũng nguyện ý cứu người, người cứ việc cầm lấy đi."

Thiều Nguyệt gật đầu, giao ngọc Viêm Thủy cho Bạch Tử Họa, "Sư huynh, đi mau lên, ngọc Viêm Thủy có thể giải được độc của lư Bốc Đình thì chắc chắn cũng có thể giải được độc cho Từ Huân, huynh đi mau lên, nếu không ngay cả Đan Phàm cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Tuy Bạch Tử Họa cũng thắc mắc ngập lòng, song chàng biết Thiều Nguyệt tuyệt đối sẽ không nói nhảm, chàng gật đầu, "Được, Thiên Cốt, Mạn Thiên, hai con mau đưa Tiểu Nguyệt về Trường Lưu nhanh lên, bảo sư huynh và sư đệ giúp con bé trị thương."

"Dạ vâng, thưa Tôn thượng!" Hoa Thiên Cốt dìu Thiều Nguyệt, gật đầu đáp.

Nghê Mạn Thiên chấp tay lại, "Tôn thượng yên tâm, nhất định chúng con sẽ đưa Kiếm tôn quay trở lại Trường Lưu an toàn."

Bấy giờ Bạch Tử Họa mới vội chạy đi, Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt lại bị thương vì cứu mình thì tự trách không thôi, quyết định trong lòng càng thêm kiên định.

Đan Phàm đưa Từ Huân quay về nơi ở của nàng, cũng vận công trị thương thay cho nàng, nhưng dù hần có truyền cho Từ Huân bao nhiêu tiên lực đi chăng nữa, cũng không thể nào bức loại độc kia ra cho nàng.

Đan Phàm thu hồi tiên lực, Từ Huân ngã vào trong ngực hần, hần hỏi, "Từ Huân à, sao muội lại ngốc như vậy chứ?"

Mặt Từ Huân tái nhợt, "Ta hận chính bản thân mình, tại sao lại không thể giết chết Hoa Thiên Cốt."

"Con dao găm kia đến từ đâu? Tại sao nó lại khiến muội trở nên thế này? Hãy nói cho ta biết nên làm gì để cứu muội đi?" Đan Phàm lo lắng hỏi.

Dị Hủ Quân chậm rãi bước tới, "Sao rồi, Thượng tiên Từ Huân à, xem ra chuyến đi này của cô không hề thuận lợi một chút nào." Một người đàn ông

diện đồ đen cũng phi thân tới, đứng ở đằng sau Dị Hủ Quân, Dị Hủ Quân tiến tới, "Chưa đạt được mục đích sao."

"Sao ngươi lại ở đây?" Đàn Phàm nhìn Dị Hủ Quân đầy cảnh giác, "Chẳng lẽ là do ngươi bày trò?"

"Ta bày trò? Ha ha ha..." Dị Hủ Quân tỏ ra khinh thường, "Ta giờ trò gì chứ, đây chỉ là một cuộc mua bán trao đổi công bằng mà thôi, hơn nữa ta cũng đã cảnh cáo Thượng tiên Từ Huân, rằng con dao găm kia cũng có thể cần chủ, cô ta không nghe lời, thì trách được ai?"

"Từ Huân, là thật sao?" Đàn Phàm bất an hỏi, "Sao muội lại đi tới lâu Dị Hủ chứ?"

Từ Huân nhìn Dị Hủ Quân, "Ngươi đến đây làm gì? Giao dịch giữa ta và ngươi đã chấm dứt, ta không nợ ngươi, ngươi rút đi cho ta." Dứt lời, ngực nàng đau đớn, khóe miệng ứa máu, Đàn Phàm vội lau cho nàng.

"Cô không nợ ta, nhưng dù sao chúng ta cũng quen biết, tạm coi như cố nhân đi, cô sắp chết, tất nhiên ta sẽ muốn đưa tiễn cô một đoạn đường." Dị Hủ Quân đáp.

Đàn Phàm nghe xong tức giận dùng lực công kích gã, nhưng người đàn ông diện đồ đen đứng sau lưng lập tức tiến đến ngăn lại, hóa giải từng chiêu của Đàn Phàm.

"Ngươi..." Đàn Phàm nhìn người đàn ông diện đồ đen, ánh mắt Đông Hoa tối sầm lại, y vội lùi về phía sau Dị Hủ Quân.

Lúc này Từ Huân lại phun ra một bọc máu, Đàn Phàm thấy bản thân không thể cứu nàng bèn ngẩng đầu nhìn Dị Hủ Quân, "Được, vậy ta trao đổi với ngươi, chỉ cần có thể cứu được Từ Huân, ta có thể cho ngươi mọi thứ."

"Để cứu được Thượng tiên Từ Huân thì cũng chỉ còn một cách, Tam Hoa Hối Đỉnh, lấy mạng đổi mạng!"

"Tam Hoa Hối Đỉnh, lấy mạng đổi mạng?" Đàn Phàm hỏi ngược lại.

Đông Hoa sốt ruột tiến đến hòng ngăn cản Đàn Phàm, Dị Hủ Quân duỗi tay chặn y lại, "Hai người bọn họ, chỉ một người có thể sống, ông muốn ai chết?"

Đông Hoa nhìn Đàn Phàm và Từ Huân, cuối cùng cũng không thể tiếp tục cất bước. Đàn Phàm phân thân làm ba, ngồi quanh Từ Huân, vận công giải độc cho nàng, hần dùng hết tiên lực của mình để chữa trị cho Từ Huân, còn bản thân đến cùng đã ngã gục xuống đất.

Từ Huân mở mắt, mãi một chạy đến bên Đàn Phàm, "Đàn Phàm, Đàn Phàm, sao huynh lại ngốc như thế, không đáng đâu mà."

Đàn Phàm đưa tay gạt đi nước mắt cho Từ Huân, "Vì muội, dù cái giá phải trả có cao hơn nữa, ta cũng cam tâm tình nguyện." Sau đó nhắm hai mắt lại, tan thành tro bụi.

Từ Huân ngỡ ngàng đưa tay muốn bắt lấy tàn dư của Đàn Phàm, cõi lòng dần sa đọa, cuối cùng trên trán nàng xuất hiện một dấu vết màu đen, hóa thành Đọa tiên, Dị Hủ Quân bật cười hài lòng, "Không ngờ Thượng tiên Từ Huân lại suy đồi tới mức này, nếu Bạch Tử Họa mà biết, liệu hần có thay trời hành đạo hay không? Ha ha ha ha..."

Bạch Tử Họa vừa mới tới nơi ở của Từ Huân thì thấy một luồng sáng trắng dần dần bay lên trời, chàng nhận ra đó là Đàn Phàm, trong lòng cả kinh, vội bay lên, lấy ngọc Viêm Thủy ra để thu thập lại phần tro bụi bay tán loạn của Đàn Phàm, sử dụng tiên lực thay hần gom lại hồn phách. Thời điểm chàng trông thấy Dị Hủ Quân và một người đàn ông diện đồ đen đi ra, chàng thăm nhủ, "Dị Hủ Quân, lại là ngươi, Đông Hoa à, rốt cuộc huynh còn định đi với hần ta đến bao giờ?"

Từ Huân ở bên trong cười như điên, vừa cười vừa khiêu vũ, Bạch Tử Họa bước vào trông thấy Từ Huân như vậy thì giật mình không thôi, chàng hơi cau mày, "Từ Huân..."

Từ Huân ngẩn người, nàng cho rằng đó là ảo giác, nàng chậm rãi quay đầu lại, quả thật, Bạch Tử Họa người thật việc thật đang ở đây, nàng bật cười buồn bã, "Từ Họa à, chàng tới đây làm gì vậy?"

"Từ Huân, sao muội lại biến thành thế này?"

"Ha ha... ha ha... không cần ngươi quản!" Từ Huân hét lên, "Ngươi biết không, Đàn Phàm chết rồi, Đàn Phàm đã chết rồi!"

Bạch Tử Họa duỗi tay, trong lòng bàn tay có một quả cầu ánh sáng đang lơ lửng, Từ Huân có thể cảm nhận được Đàn Phàm, nàng bi thương tiến đến, "Đó là, đó là..."

"Ta tới chậm mất một bước rồi, chỉ có thể thu thập lại ít hồn phách của Đàn Phàm mà thôi."

"Đàn Phàm!" Từ Huân cẩn thận nâng niu quả cầu kia, đột nhiên nàng bật cười vui vẻ, "Là Đàn Phàm, là Đàn Phàm..."

Bạch Tử Họa nghiêm túc nói, "Từ Huân, ta đã nói rồi, Hoa Thiên Cốt đã không còn là kiếp sinh tử của ta nữa, muội không cần làm gì vì ta hết."

"Đúng nhỉ, vì dù ta có làm gì cho ngươi, ngươi cũng sẽ chẳng bao giờ rung động," Từ Huân nhìn quả cầu trên tay, "Ngươi đi đi..."

"Đàn Phàm..." Bạch Tử Họa nhìn bóng lưng của Từ Huân, bất đắc dĩ nói, "Từ Huân à, muội nên buông xuôi, hãy quý trọng những người thực sự đang ở"

bên cạnh muội." Dứt lời bèn bỏ đi.

Từ Huân chỉ ôm chặt quả cầu kia vào trong ngực mình, nhắm hai mắt lại.

Nghe tin Thiều Nguyệt về Trường Lưu, Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm vốn đang cao hứng, đến khi trông thấy Thiều Nguyệt thì lập tức cứng đờ. Hai người vội vận công trị thương cho Thiều Nguyệt, vận công xong, Ma Nghiêm vẫn chưa an tâm, y đề nghị, "Hay là đưa sư muội đặt lên giường băng đi, như vậy thì thương thể sẽ tốt hơn."

Sênh Tiêu Mặc gật đầu tán thành, "Vâng, cũng được, mãi tiểu sư muội mới chịu về Trường Lưu, sao lại thương tích đầy mình thế này?"

Một câu vô tâm của Sênh Tiêu Mặc lại khiến cõi lòng Hoa Thiên Cốt như rơi xuống đáy vực, không sai, vì nàng nên sư tôn mới bị thương, dù luôn miệng nói sẽ bảo vệ sư tôn, nhưng tới tận bây giờ, vẫn luôn là sư tôn bảo vệ nàng, hơn nữa về chuyện kiếp sinh tử, Hoa Thiên Cốt càng cảm thấy mình chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại bên cạnh Thiều Nguyệt.

Đặt Thiều Nguyệt lên giường băng xong, Ma Nghiêm quay lại đã trông thấy Hoa Thiên Cốt đứng cách đó không sai, y nhướng mày, y rất không thích Hoa Thiên Cốt. Sênh Tiêu Mặc trông thấy vẻ mặt của Ma Nghiêm cũng biết y sắp nổi giận, hần mãi một đẫy Ma Nghiêm ra ngoài, nói, "Ai da, sư huynh, chúng ta đi ra đi, đừng quấy rầy tiểu sư muội nghỉ ngơi... đi, đi..."

Nghe Mạn Thiên tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt, an ủi nàng, "Thiên Cốt này, Kiếm tôn đã không sao rồi, cô an tâm đi, về Trường Lưu rồi, chẳng lẽ cô không muốn đi thăm đám Đường Bảo hay sao?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Mạn Thiên à, cho ta ở đây thêm một lúc nữa đi, ta muốn chăm sóc sư tôn."

Nghe Mạn Thiên nhìn Thiều Nguyệt còn đang nhắm mắt nằm trên giường băng, bất đắc dĩ bảo, "Được, vậy ta ra ngoài nhé."

Trong động băng chỉ còn lại mình Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, dọc đường Thiều Nguyệt đã hôn mê rồi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, giờ phút này đây, Hoa Thiên Cốt thấy mừng vì Thiều Nguyệt chưa dậy, nếu không, nàng sẽ không nỡ nói lời giả biệt với cô.

Hoa Thiên Cốt quỳ bên mép giường, kéo tay Thiều Nguyệt, đặt bên má mình, lẩm bẩm, "Sư tôn ơi, Tiểu Cốt nuốt lời, thật xin lỗi, Tiểu Cốt không nỡ xa rời sư tôn, nhưng nếu cứ thế, thì muôn đời muôn kiếp, sư tôn sẽ chẳng thể qua về, cho nên Tiểu Cốt không thể không làm như vậy. Sư tôn à, sau này không có Tiểu Cốt ở bên, người nhất định phải sống thực tốt, Tiểu Cốt sẽ mãi mãi nhớ nhưng sư tôn..."

"Tiểu Cốt, Tiểu Cốt... đừng sợ, nhất định vì sư sẽ chờ chờ cho con..." Đột nhiên Thiều Nguyệt lên tiếng khiến Hoa Thiên Cốt giật mình ngẩng đầu, hóa ra là nói mớ, nàng tiến đến bên Thiều Nguyệt, lưu luyến hít thở mùi hương chỉ thuộc về riêng cô, "Sư tôn, người như vậy, bảo con phải nhẫn nhịn trái tim mình, bảo con phải ngừng yêu người thế nào đây?" Khóe mắt Hoa Thiên Cốt ứa lệ, rót xuống cổ Thiều Nguyệt, sau đó chảy xuống, rơi lên giường băng.

Lúc Thiều Nguyệt tỉnh dậy, cô nhận ra mình đang trong động băng, nhìn xung quanh một vòng, cô mới nhớ ra, "Ồ, đang ở Trường Lưu à." Cô thử vận động cơ thể, bỗng phát hiện ra thương tổn trên người đã lành, cô vui vẻ nhảy xuống giường, xong đột nhiên lại trầm mặc, cau mày lẩm bẩm, "Cảm giác hình như Tiểu Cốt đã tới đây, con bé nói nhiều lắm thì phải, nhưng mà nói cái gì nhỉ?"

Thiều Nguyệt không nhớ rõ nữa, "Chẳng lẽ là do mình ngủ mơ?" Cô lắc đầu, đi tìm Hoa Thiên Cốt, song dù cô có lật toàn bộ Trường Lưu cũng không thấy nàng đâu, Nghe Mạn Thiên và Đường Bảo cũng đáp rằng Hoa Thiên Cốt vẫn luôn ở trong động băng chăm sóc cô, chưa ai thấy nàng bước ra, chợt Thiều Nguyệt nảy sinh một loại dự cảm chẳng lành.

Thiều Nguyệt vội vã chạy vào điện Tuyệt Tình, Bạch Tử Họa thấy cô sốt sắng bèn thắc mắc, "Tiểu Nguyệt à, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sư huynh..." Giờ phút này Thiều Nguyệt đã tỉnh táo hơn, cô nhớ ra chuyện của Vô Cấu, liền tiến đến ngồi bên cạnh Bạch Tử Họa, "Sư huynh, chuyện của Vô Cấu, cho ta xin lỗi..."

Bạch Tử Họa bình tĩnh đáp, "Vô Cấu một lòng muốn chết, sao ta lại không biết, huynh ấy cố ý chết trong tay muội, đơn giản là vì muốn muội áy náy thôi."

"Áy náy à?" Thiều Nguyệt hỏi, "Vì sao chứ?"

"Huynh ấy muốn cảnh tỉnh ta, đừng để ý làm gì."

"Ta còn cho rằng Vô Cấu muốn sư huynh hận ta kia." Thiều Nguyệt ngẩng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Bạch Tử Họa, đột nhiên nghĩ tới tính cách của chàng, cô bật cười thoải mái, "Đúng rồi, với tính cách của sư huynh, sao có thể đi hận một ai đó chứ?" Thiều Nguyệt lắc đầu, "Sư huynh, huynh luôn vì chúng sinh thiên hạ, vì Trường Lưu, nhưng chưa bao giờ vì bản thân, huynh không phụ người trong thiên hạ, không phụ Trường Lưu, nhưng lại phụ chính mình. Sư huynh à, ta thật hy vọng sẽ có ngày huynh làm gì đó cho bản thân, đừng phụ chính mình nữa."

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, chàng nghĩ đến những trách nhiệm nặng nề mình đang gánh vác, "Tiểu Nguyệt, ta phải cân nhắc vì thiên hạ trước, cân nhắc vì Trường Lưu trước, rồi sau đó mới tới bản thân."

Thiều Nguyệt bật cười, Bạch Tử Họa chính là một người như thế đấy, nếu chàng không như vậy thì đã không phải Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa hỏi, "Tiểu Nguyệt, muội mau mau mãi mãi tới đây, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Tiểu Cốt, tự dưng không thấy Tiểu Cốt đâu!" Thiều Nguyệt trở nên cuồng cuồng.

Bạch Tử Họa nhắm mắt cảm nhận toàn bộ Trường Lưu, sau đó nói, "Quả nhiên Hoa Thiên Cốt không còn ở Trường Lưu nữa."

"Sao Tiểu Cốt lại bỏ đi nhỉ?" Thiều Nguyệt cau mày không hiểu.

"Kiếp sinh tử." Bạch Tử Họa đã nhìn thấu tất cả.

"Cái gì?" Thiều Nguyệt cả kinh, "Tiểu Cốt biết rồi ư?"

Bạch Tử Họa gật đầu, "Ban đầu lúc ở trong rừng, ta có trông thấy con bé đứng ngay sau mộ, những lời mộ nói với Vô Cầu, hẳn là nó đã nghe thấy."

Thiều Nguyệt giật mình, đúng là lúc đó Vô Cầu đã nhấn mạnh một câu, Tiểu Cốt là kiếp sinh tử của mình, hóa ra là để Tiểu Cốt nghe. Thiều Nguyệt đứng dậy, vội vã chạy ra ngoài, Bạch Tử Họa gọi, "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt quay người lại, kiên định nói, "Sư huynh, ta sẽ đi tìm Tiểu Cốt!"

"Haizz, nếu cần gì, hãy quay về đây." Bạch Tử Họa thấy ánh mắt quyết tâm của Thiều Nguyệt cũng hiểu dù mình có làm gì đi chăng nữa, cũng không khuyên nổi cô, đành đành thờ dài rồi bảo.

Thiều Nguyệt bật cười vui vẻ, cô gật đầu, "Cảm ơn, sư huynh."

Thiều Nguyệt ngự kiếm phi hành trên không trung, chợt cô lại dừng lại, sau đó hạ xuống dưới, đến bên hồ Tam Sinh. Thiều Nguyệt tới hồ Tuyệt Tình, "Nước hồ Tuyệt Tình, nếu như lời người ta nói là thật, vậy liệu người có thể minh chứng cho cõi lòng của ta sao?"

Thiều Nguyệt dùng tiên lực để vốc một nắm nước trong hồ Tuyệt Tình, sau đó để nó trôi lơ lửng trên lòng bàn tay, trở thành một viên ngọc nước. Thiều Nguyệt nhìn chăm chăm viên ngọc ấy, nhớ Vô Cầu từng hỏi cô, người đã từng yêu hay chưa, còn cô thì lại chẳng dám xác định trái tim mình, khiến cô day dứt, nghi ngờ không thôi. Thiều Nguyệt hít một hơi thật sâu, từ từ khép lòng bàn tay lại, bọc lấy viên ngọc nước vào trong.

Chỉ một lát sau, lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau rất như lửa đốt, tràn đến toàn thân, tràn đến tận cõi lòng, Thiều Nguyệt lại đột nhiên bật cười, "Hóa ra, ta thật sự... đã rung động..."

Thiều Nguyệt mở lòng bàn tay ra, viên ngọc nước chảy xuống, còn lòng bàn tay của cô lại có một vết phỏng đỏ rực, Thiều Nguyệt nhìn nó, trái tim bỗng trở nên yên bình, không còn mơ hồ, không còn hoang mang, cô vuốt ve lòng bàn tay, nhìn lên bầu trời, "Tiểu Cốt, ta nhất định sẽ tìm được con, rồi sau đó..."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Sát Cánh Bên Nhau

Hoa Thiên Cốt đi trong mơ hồ, nàng không biết mình đã đi bao lâu, nàng chỉ cảm thấy cuộc sống không có sự tôn thì mỗi khắc cũng trở nên dài đằng đặc, nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, chợt nàng nhớ đến cha mẹ mình, và cả nơi nàng từng sống cùng sư tôn, thế là nàng hướng tới thôn Hoa Liên.

Thiều Nguyệt nhìn chúng sinh đông đúc từ bên trên, cô không biết nên bắt đầu tìm từ đâu, sấm sét trong cơ thể không có bất kỳ phản ứng nào, chứng tỏ Tiểu Cốt vẫn chưa gặp nguy hiểm, Thiều Nguyệt thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó thầm kiên định, bất kể con có đi đâu, ta nhất định cũng sẽ tìm được!

Hoa Thiên Cốt quay về thôn Hoa Liên, tế bái Hoa tú tài và mẹ của nàng, nàng quỳ xuống trước phần mộ, "Cha, mẹ, Tiểu Cốt tới thăm hai người, Tiểu Cốt bất hiếu, lâu như vậy mới đến..."

Hoa Thiên Cốt nhìn cỏ dài mọc đầy bên tiến tới xử lý, sau đó lau bia mộ, tiếp tục quỳ xuống, "Cha, mẹ, những năm vừa qua Tiểu Cốt sống rất tốt, sư tôn vẫn luôn chăm sóc con, bảo vệ con, con cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được làm đồ đệ của sư tôn, đó cũng là chuyện duy nhất khiến con được phép kiêu ngạo. Nhưng, tất cả lại bị phá hỏng bởi kiếp sinh tử, hóa ra sư tôn đã sớm biết con là kiếp sinh tử của người, nhưng người lại không nói, người vẫn che chở con, cha, mẹ, hai người nói xem Tiểu Cốt nên làm gì đây ạ? Tiểu Cốt thật sự không muốn rời xa sư tôn, nhưng nếu không bỏ đi, sư tôn sẽ lại bị thương, đó là điều Tiểu Cốt không muốn nhất, Tiểu Cốt không muốn sư tôn bị thương..." Vừa nói, Hoa Thiên Cốt vui mặt vào tay rồi bật khóc.

Đêm đến, nàng quay về ngôi nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, nơi đã từng là nhà của Thiều Nguyệt, nàng quét dọn hết một lượt mới nằm lên giường, hồi tưởng lại quãng thời gian trước kia xong mỉm cười tiến vào giấc mộng đẹp, ở đó có sư tôn, có cha, có mẹ, có cả nàng, một nhà vui vẻ hòa thuận cùng ngồi quanh bàn ăn, không có bất kỳ ai quấy rầy.

Thiều Nguyệt đã tìm rất nhiều nơi, nhưng cô vẫn không thấy Hoa Thiên Cốt, cô ngồi tĩnh tọa dưới tàng cây, ánh trăng trong ngần rải xuống nền đất, xuống Thiều Nguyệt, tạo nên một lớp ánh sáng bàng bạc, bao quanh cô. Cho tới khi mặt trời mọc ở đằng đông, Thiều Nguyệt mới khẽ cau mày thức

đấy, ban nãy cô đã mơ thấy Tiểu Cốt, mơ thấy nàng ở căn nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, còn có Hoa tú tài và mẹ của Tiểu Cốt, cô lẩm bẩm, "Không chừng Tiểu Cốt đã quay về thôn Hoa Liên rồi!" Dứt lời, cô biến thành một luồng ánh sáng bạc, bay đi.

Vài người đang đồn cũi trên núi không khỏi đưa tay xoa xoa mắt, thắc mắc rì rầm, "Ta nhìn nhầm sao? Mới vừa rồi rõ ràng có người ở đấy mà?"

Tới thôn Hoa Liên, Thiều Nguyệt chạy thẳng đến căn nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, cô thấy bên trong có dấu vết ai đó quét dọn, trên giường cũng có dấu hiệu của việc có người nằm qua thì thầm vui mừng, "Quả nhiên Tiểu Cốt đến đây!"

Thế là cô xoay người lại đi tìm khắp thôn Hoa Liên, song cuối cùng cũng phải về trong thất vọng, cô rủi rỏ tới trước phần mộ của Hoa tú tài, thấy lớp cỏ dại xung quanh đã bị xử lý, cô mới cười khổ, "Tiểu Cốt à, đúng là con đã tới, nhưng sao không đợi vì sư thêm một lát nữa chứ? Con cứ đi như thế, thì ta biết phải đi đâu để tìm con đây..."

Trời vừa hừng sáng, Hoa Thiên Cốt lập tức rời khỏi thôn Hoa Liên, dù sao nơi này cũng chỉ có những kỷ niệm tốt đẹp với ngôi nhà nhỏ của gia đình họ Hoa, còn thôn Hoa Liên thì chẳng có gì đặc biệt đáng nhớ, cho nên sau khi tạm biệt cha mẹ, nàng bỏ đi. Nào ngờ sau khi nàng đi không lâu thì Thiều Nguyệt lại đến.

Dọc đường, Hoa Thiên Cốt vẫn đi trong buồn bã, đột nhiên nàng gặp phải một người đàn ông trung niên đang đau đớn ở trên núi, nàng vội vã tiến lại gần, hóa ra ông ta vừa bị ngã từ trên cao, gãy chân. Nàng vội lấy mấy nhánh cây để cố định chân cho lão, sau đó cũng lên núi hái chút thảo dược, còn dặn dò vợ của ông ta rằng nên bôi thuốc như thế nào.

Mấy ngày kế tiếp, chân của người đàn ông dần chuyển biến tốt, cả nhà họ cảm ơn Hoa Thiên Cốt liên hồi, Hoa Thiên Cốt thấy ông ta đã không còn gì đáng ngại bèn lẳng lặng rời đi. Nàng nhìn về phía trước, lẩm bẩm, "Hành nghề chữa bệnh là một việc khiến trái tim thật thanh thản, chỉ cần thấy người bệnh ngày càng khỏe lên dưới sự cố gắng của mình, thì trong lòng ngập tràn thỏa mãn, chẳng trách sư tôn vẫn luôn thích hành nghề chữa bệnh."

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Cốt quyết định, nàng sẽ đi theo những bước chân của Thiều Nguyệt, từng bước từng bước một, giống như Thiều Nguyệt, nàng sẽ đi cứu thực nhiều người, có lẽ, sẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ có thể sánh vai bên cô.

Trong điện Tuyệt Tình, một bóng người màu đen bước đi chậm rãi, tới trước cửa phòng Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa tu luyện, chàng vừa mở mắt ra đã trông thấy đôi phương, có hơi giật mình, "Sao muội lại tới đây?"

Từ Huân diện một thân trường bào màu đen, giữa mi là một hình vẽ cũng đen trông hết sức gian ác, mê hoặc lòng người, nàng khẽ hừ nhẹ, "Ta tới chỉ để nắm chắc một chuyện."

"Kiếp sinh tử?" Bạch Tử Họa vỗ lẽ.

Từ Huân gật đầu, "Ta muốn nhìn đá Nghiệm Sinh của chàng."

Bạch Tử Họa thở dài đầy bất đắc dĩ, chàng lấy đá Nghiệm Sinh của mình ra, nó đã quay trở lại với sắc tím vốn có của mình, không còn phả ra luồng ánh sáng vàng nữa, Từ Huân thấy thế thì tảng đá treo trong lòng cũng rơi xuống, "Nếu đã như vậy, ta sẽ ra đi..." Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, thấy chàng không hề lưu luyến, chỉ bình tĩnh nhìn mình.

Từ Huân bật cười nhạo, "Ta tới là để báo cho chàng biết, hồn phách của Đàn Phàm đã được ta chôn vào một gốc cây hòe mang linh lực, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh chăm sóc huynh ấy, chờ đến khi huynh ấy tu luyện thành người..."

"Đàn Phàm..." Bạch Tử Họa rủi rỏ.

"Đến lúc đó, hai chúng ta, một người là Đạo tiên, một người là yêu, không biết chàng, một Thượng tiên Trường Lưu có còn thiết gì tình nghĩa giữa chúng ta nữa hay không?" Giọng điệu Từ Huân hơi châm chọc.

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh, nhưng đáp cùng sự kiên định, "Từ Huân à, năm đó chúng ta đã kết nghĩa với nhau, rằng một lòng một dạ sẽ không bao giờ thay đổi, ta tin dù hai người, một là Đạo tiên, một là yêu, thì trong tim vẫn sẽ tồn tại lương thiện."

"Tử Họa, chàng thay đổi rồi, chàng lại còn nói rằng, chàng tin ta? Ha ha ha, trước đây với chàng, chỉ có đúng là đúng, sai là sai, tự bao giờ chàng lại đi nói, vì tin tưởng, cho nên chàng sẽ bỏ qua cho người đã mắc phải lỗi lầm vậy." Từ Huân kinh ngạc quay đầu lại.

"Từ Huân, muội đã bị trừng phạt rồi, không phải sao?" Bạch Tử Họa ngược lên nhìn Từ Huân.

Từ Huân tự giễu, "Ừ nhỉ, cái chết của Đàn Phàm đúng là hình phạt nặng nề nhất dành cho ta, cũng là sự thức tỉnh lớn nhất, nếu không nhờ chàng đã thu thập lại hồn phách cho huynh ấy, ta thật sự không biết mình nên làm gì nữa?"

"Đó là nhờ Tiểu Nguyệt bảo ta chạy tới, con bé bảo hai người gặp nguy hiểm, có điều... ta đã trễ mất một bước." Bạch Tử Họa Thở dài.

"Ồ," Lòng Từ Huân đã sớm lạnh giá, người thay đổi Bạch Tử Họa là Thiều Nguyệt, cho tới bây giờ, vẫn chưa từng là nàng, Từ Huân hồ hững xoay người bước ra tới cửa phòng, khoe mắt động lại một giọt lệ, nàng thâm nhủ, Tử Họa à, đây là giọt nước mắt cuối cùng ta dành cho chàng, từ nay về sau, chúng ta sẽ chỉ còn tình bạn mà thôi.

Dọc đường, Hoa Thiên Cốt hành nghề chữa bệnh cứu người, còn thường xuyên lên núi hái thuốc, giống như khi còn bé nàng vẫn hay theo sau sư tôn

vậy, hôm nay dù có làm gì, nàng cũng sẽ nhớ tới sư tôn, khỏe mỗi nàng nhẹ cong, thể cũng tốt, chỉ cần nhớ đến sư tôn thì làm gì nàng cũng thấy vui.

Nhờ đọc phổ Thất Tuyệt nên Hoa Thiên Cốt biết hoa Đoạn Trường là một loại thảo dược thần kỳ, nó có thể giải được bách độc, còn có linh lực, hơn nữa chỉ có thần tiên mới có thể trông thấy nó, thế là nàng đột nhiên cảm thấy hứng thú, rất muốn đi nghĩa thử, Hoa Thiên Cốt lập tức lên đường tìm hoa Đoạn Trường*.

*Đoạn trường tân thanh =)))

++++++

Tại phương Nam, cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng tìm thấy hoa Đoạn Trường trong truyền thuyết, nó nở ở một nơi vô cùng cao, xung quanh còn không có cỏ cây gì, chỉ riêng mình nó một góc trời, hết sức nổi bật. Hoa Thiên Cốt phi thân bay lên, từ từ tiến lại gần hoa Đoạn Trường, xong tự dung lại xuất hiện một luồng nội lực đánh tới, nàng vội xoay người, tránh né ra xa.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu trông thấy đối phương, đó là một cô gái mặc bạch sam, giữa mi còn có một nốt chu sa đỏ thắm, nàng cau mày thắc mắc, "Sao cô lại ngăn cản ta hả?"

"Hoa Đoạn Trường là của ta!" Cô gái kia vừa nói xong bèn phi thân lên, nắm lấy hoa Đoạn Trường, ai dè giây phút nàng chạm vào thì toàn bộ cái đỉnh chấn động, Hoa Thiên Cốt và cô gái bạch sam ấy đều mất thăng bằng.

Rồi cái đỉnh đó biến thành một con quái vật khổng lồ thân giáp đá, còn bông hoa Đoạn Trường lại ngay ở trên đỉnh đầu nó. Hoa Thiên Cốt và cô gái kia nhìn nhau xong vội phối hợp cùng đối phó với con quái vật đá nọ. Hoa Thiên Cốt triệu hồi Thanh Tuyền, còn cô gái bạch sam dùng tay giao chiến, hai người đồng loạt xông lên.

Một người trái, một người phải, công kích con quái thú từ hai phía, khiến cho nó phải loay hoay xoay vòng, cuối cùng Hoa Thiên Cốt chém đứt một chân của con quái thú, giúp cô gái bạch sam kia có cơ hội bay đến đỉnh đầu, hái hoa Đoạn Trường xuống, con quái thú lập tức tan thành nhiều mảnh.

Cô gái bạch sam cầm hoa Đoạn Trường đi tới bên Hoa Thiên Cốt, nàng mỉm cười, "Đa tạ cô, nếu chỉ dựa vào mỗi sức lực của ta thì thật đúng là không thể đối phó nổi con quái thú này."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, thu hồi kiếm, "Hoa Đoạn Trường đó..."

Cô gái bạch sam nói, "À, tên ta là Bạch Linh, còn cô?"

"Ta là Hoa Thiên Cốt."

"Hoa Thiên Cốt?" Bạch Linh kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó vui vẻ chỉ tay về phía nàng, "Cô là đồ đệ của Thượng tiên Kiếm tôn sao, là vị Thượng tiên không tiếc thân mình chặn lại đỉnh Tiêu Hồn vì cô, Hoa Thiên Cốt đó ư?"

Hoa Thiên Cốt trầm mặc chốc lát, "Cô biết sư tôn sao?"

Bạch Linh đến nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt như bạn bè lâu năm, "Thượng tiên Kiếm tôn là ân nhân cứu mạng của tộc cáo chúng ta, ai cũng rất kính nể người."

"Sư tôn..." Hoa Thiên Cốt vui vẻ, dù sư tôn có đi đâu thì cũng được người ở đó yêu quý và tôn kính, sau đó nàng lại thắc mắc, "Tộc cáo?"

"Đúng thế, ta là yêu hồ mà." Bạch Linh thân nhiên đáp, nàng xòe tay ra, trong nháy mắt nó bỗng biến thành vuốt cáo.

Hoa Thiên Cốt vỡ lẽ gật đầu, Bạch Linh lại phì cười, "Không hổ danh là đồ đệ của Thượng tiên Kiếm tôn nhỉ, biết ta là yêu mà không hề phản ứng như người khác, nếu là vị tu tiên giả nào đó thì khéo đã đi thu phục ta luôn rồi."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Sao làm vậy được, sư tôn đã dạy ta, trong thiên hạ này, dù là chủng tộc nào đi chăng nữa, cũng có người tốt người xấu, cho nên sư tôn bảo không được phân biệt người hay yêu, chỉ phân biệt thiện hay ác."

"Ha ha," Bạch Linh cười bảo, "Đúng là những lời Thượng tiên Kiếm tôn sẽ nói nhỉ, phải rồi, mặc dù cô là đồ đệ của Thượng tiên Kiếm tôn, nhưng ta sẽ không đưa cô bông hoa Đoạn Trường này đâu, bởi vì ta phải mang nó về bồi bổ linh lực cho mẫu thân ta nữa."

"À, không sao," Hoa Thiên Cốt xua tay, "Ta chỉ muốn đến ngắm hoa Đoạn Trường mà thôi, cũng chẳng cần để dùng làm gì."

"Chỉ bằng cô đến tộc cáo chúng ta làm khách đi, ta tin nhất định mẫu thân ta sẽ rất vui." Bạch Linh nói xong bèn dứt khoát kéo Hoa Thiên Cốt đi, Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp đáp, đành mặc kệ nàng.

Trong tộc cáo, Thiện Xuân Thu đang thương lượng cái gì đó với tộc trưởng Hồng Cơ, hai tay gãi chập sau lưng, "Tộc trưởng à, ý của Thánh quân là, nếu yêu quái đã dám phạm phải quy củ của giới yêu mà chúng ta thì phải bị đẩy đến Mạn Hoang, để cho tự sinh tự diệt."

"Mạn Hoang ư?" Hồng Cơ diện một thân đồ đỏ, giữa mi điểm một bông cỏ gấu kiêu diễm, bà lấy tay chống cằm, "Đừng trừng phạt quá nặng, Mạn Hoang là một đại lục nằm ngoài lục giới, đó là nơi dành riêng cho phạm nhân tội nặng, ở Mạn Hoang thì không thể sử dụng pháp lực, trong đó thì đủ mọi thể loại yêu ma quỷ quái, đi vào thì căn bản không thể đi ra, cả đời sẽ bị vây khốn..."

"Tộc trưởng Hồng Cơ à," Thiện Xuân Thu mắt kiên nhẫn, "Sao lúc nào bà cũng yếu lòng thế hả? Đây là lệnh của Thánh quân, chẳng lẽ tộc cáo của các người muốn vãi lại Thất Sát sao?"

Hồng Cơ rũ mi mắt, ban đầu khi bà tẩu hỏa nhập ma, may mà có Thiệu Nguyệt cứu nàng, từ đó bà cũng đã tham khảo được nhiều phương pháp tu tiên, hầu như đều là những con đường bà chưa từng nghe thấy, mang lại cho bà một cái nhìn hoàn toàn mới mẻ, rồi bà cũng chấp nhận bị Thiệu Nguyệt ảnh hưởng.

"Được, tùy Thánh quân quyết định." Hồng Cơ lấy ra một quả cầu thủy tinh màu lửa, dù sao Thất Phái cũng là phái thống lĩnh giới yêu ma, tộc cáo bọn họ không thể cãi lại họ, "Tuy nói cung vũ Chương môn tiên giới có thể mở cổng Man Hoang, nhưng yêu giới chúng ta khác tiên giới, lệnh của tộc trưởng tộc cáo chúng ta, mỗi lần sử dụng đều mất rất nhiều linh lực, xưa ta chỉ dùng để chữa thương, cho nên cứ cách ba năm mới dùng một lần."

Thiện Xuân Thu mỉm cười gian tà, "Đa tạ tộc trưởng Hồng Cơ!"

"Mẫu thân, mẫu thân! Mẫu thân xem con đất ai về này!" Một giọng nói vang lên, Bạch Linh vô cùng phấn khởi kéo Hoa Thiên Cốt chạy vào đại điện.

Hồng Cơ rời khỏi giường, nói với Thiện Xuân Thu, "Thiện hộ pháp yên tâm, ta sẽ đích thân mở kết giới Man Hoang ra cho ông." Thiện Xuân Thu chỉ nhẹ gật đầu, sau đó nhìn nàng rời đi.

Hồng Cơ ra đại điện, dang tay ôm lấy Bạch Linh đang chạy đến, cười bảo, "Linh Nhi, con chạy đi đâu vậy?"

Bạch Linh bật cười, lấy hoa Đoạn Trường ra, "Mẫu thân, con đi tìm hoa Đoạn Trường cho mẫu thân, mẫu thân nhìn nè!"

Hồng Cơ kinh ngạc nhìn Bạch Linh, "Linh Nhi à, sao con lấy được nó vậy, đâu phải hoa Đoạn Trường ai cũng có thể dễ dàng tìm thấy đâu?"

Bạch Linh quay đầu, chỉ tay về phía Hoa Thiên Cốt, "May mà có nàng nên con mới hái được hoa Đoạn Trường đấy." Hồng Cơ nhìn Hoa Thiên Cốt, gật đầu cười, Hoa Thiên Cốt cũng cười trở lại.

"Đúng rồi, mẫu thân ơi, nàng là Hoa Thiên Cốt, là đồ đệ của Thượng tiên Kiếm tôn đó!"

Hồng Cơ kinh ngạc ngẩng đầu, sau đấy nhiệt tình kéo Hoa Thiên Cốt ngồi xuống, "Đã sớm nghe tin Kiếm tôn thu nhận một người đồ đệ, không ngờ hôm nay ta có thể gặp con, hơn nữa con còn giúp đỡ con gái của ta, sư đồ hai người thật sự là ân nhân của chúng ta rồi!"

Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng gãi đầu, còn đằng sau đại điện, lúc Thiện Xuân Thu nghe thấy ba chữ Hoa Thiên Cốt, gã bèn nấp để nhìn trộm, quả nhiên là Hoa Thiên Cốt, ánh mắt gã trở nên thâm trầm, trong lòng độc ác thâm nhủ, Hoa Thiên Cốt! Không ngờ lại gặp lại người ở đây, hừ, nhất định ta sẽ khiến người không còn đường về!

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt cảm thấy buồn nôn, nàng nghi ngờ đảo mắt quanh đại điện, không phát hiện ra thứ gì, nàng lắc đầu xong tiếp tục tán gẫu với hai mẹ con Bạch Linh.

Đêm đến, Hoa Thiên Cốt đang ngủ say thì đột nhiên ngoài nhà xuất hiện một bóng đen, gã vừa nhấc tay phải, một làn sương đặc u tối lan vào trong phòng Hoa Thiên Cốt, sau đó Hoa Thiên Cốt hôn mê, bấy giờ Thiện Xuân Thu mới hiện thân, "Hừ, Hoa Thiên Cốt, không ai có thể giúp người thoát chết đâu!"

Sáng hôm sau, Thiện Xuân Thu dẫn phạm nhân tới kết giới Man Hoang, Hồng Cơ lấy ra Lệnh tộc trưởng, vận công khai mở kết giới, vì tiêu hao nhiều linh lực cho nên bà vừa thở hổn hển vừa nói, "Thiện hộ pháp, mọi việc còn lại giao cho ông." Rồi bỏ đi.

Thiện Xuân Thu làm phép, tên phạm nhân kia bỗng biến thành Hoa Thiên Cốt, gã gỡ bỏ thuật chế trụ trên người Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Thiện Xuân Thu? Ông định làm gì?"

"Hừ!" Thiện Xuân Thu oán giận, "Người đã phá hỏng nhiều kế hoạch của ta như vậy, lần này thì coi như người sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi lục giới rồi!" Dứt lời, gã đánh một chưởng về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vội vàng triệu hồi Thanh Tuyền, cắt sợi dây trói quanh người, sau đó đâm một kiếm về phía Thiện Xuân Thu, hai người đánh nhau, Thiện Xuân Thu nhất thời chưa khiến Hoa Thiên Cốt bị thương thì hơi giật mình, không ngờ công lực của Hoa Thiên Cốt lại tiến bộ nhanh như vậy, thật sự là con nhãi này từng bị đình Tiều đóng chốt hay sao?

Thiện Xuân Thu tự biết rằng nếu cứ giằng co mãi thế thì thế nào kết giới Man Hoang sớm muộn gì cũng sẽ khép lại, gã ngừng đầu nhìn trời, chợt thốt, "Thiệu Nguyệt!"

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt ngăn người, lập tức quay đầu lại nhìn, ai dè trên đó chẳng có ai, nàng còn chưa kịp phản ứng, Thiện Xuân Thu đã đánh một chưởng vào lưng nàng, Hoa Thiên Cốt lao đảo, còn bùa hộ mệnh của nàng cũng phát ra sấm sét. Tay Thiện Xuân Thu tê dại, song gã không cam tâm, tức thì đá một cước về phía Hoa Thiên Cốt, đẩy nàng vào Man Hoang, sau đó kết giới Man Hoang chậm rãi khép lại.

Thiệu Nguyệt đang ngự kiếm phi hành thì bỗng nhiên sấm sét trong cơ thể có phản ứng, cô cả kinh, vội vã truy đuổi theo sấm sét, chạy tới nơi có kết giới Man Hoang.

Chương 112: Lưu Đày

Thiện Xuân Thu nhìn kết giới đang dần khép lại, bật cười mẫn nguyện, gã vừa mới quay người lại thì một luồng ánh sáng bạc thoáng qua, Thiệu Nguyệt đột nhiên đứng trước mặt gã, gã hơi giật mình, không khỏi lùi về phía sau một bước.

Thiệu Nguyệt vội vã chạy tới, song lại chỉ thấy Thiện Xuân Thu mà không thấy Hoa Thiên Cốt đâu, cô hoài nghi nhìn gã, "Sao người lại ở đây?" Sau đó như nghĩ ra cái gì đó, "Người đã làm gì Tiểu Cốt?"

Trong lòng Thiện Xuân Thu vẫn có chút sợ hãi đối với Thiệu Nguyệt, ánh mắt của gã hơi tránh né, "Hoa Thiên Cốt hả? Hừ, con nhãi đó sẽ mãi mãi không xuất hiện lại nữa đâu, người cũng vĩnh viễn sẽ không bao giờ trông thấy nó nữa, ha ha ha..."

Thiệu Nguyệt nhướn mày, lòng thầm bất an, cô dứt khoát đánh một chưởng về phía Thiện Xuân Thu, Thiện Xuân Thu giơ tay lên ngăn cản nhưng không địch lại nổi Thiệu Nguyệt, gã bị đánh bay đi, chạm vào kết giới đỉnh Man Hoang rồi ngã xuống.

Thiệu Nguyệt kinh ngạc, lẩm bẩm, "Lại có một kết giới?" Cô đi tới, đưa tay chạm vào kết giới, chẳng lẽ Tiểu Cốt đang ở trong đó? Nghĩ vậy, Thiệu Nguyệt bắt đầu định mở kết giới ra, nhưng mặc cho cô có vận công thế nào, ngay cả khi đã lấy cả Kinh Lôi ra, kết giới cũng không hề có dấu hiệu suy chuyển.

Thiện Xuân Thu gạt đi vết máu ở khóe miệng, gã thấy đáng sợ ruột ruột của Thiệu Nguyệt thì sung sướng không thôi, gã ngửa mặt cười vang, "Ha ha ha, Thiệu Nguyệt ơi, người đừng uống phí khí lực nữa, kết giới Man Hoang đâu phải thứ gì có thể dễ cho người thích thì mở đâu?"

"Man Hoang?" Thiệu Nguyệt trầm mặc chốc lát, "Tiểu Cốt vào Man Hoang rồi?"

"Man Hoang là đại lục nằm ngoài lục giới, là nơi dành riêng cho phạm nhân mang tội án cực kỳ nặng, chỉ cần bước vào, là mãi mãi không thể bước ra, Hoa Thiên Cốt con nhãi ấy, chết là cái chắc!" Thiện Xuân Thu che ngực đứng dậy, hung hăng nói.

Thiệu Nguyệt xoay người nhìn chằm chằm Thiện Xuân Thu, "Là người bắt Tiểu Cốt đi..."

"Không sai! Người và Hoa Thiên Cốt luôn phá hỏng kế hoạch của ta, hiếm khi lại thấy Hoa Thiên Cốt bị lạc đàn, sao ta lại có thể bỏ qua cơ hội lần này chứ?"

Sấm sét bùng bùng quanh thân thể Thiệu Nguyệt, tóc đen tung bay, tâm trạng của cô bây giờ vô cùng không tốt, Thiện Xuân Thu thấy thế bèn thăm gọi, "Khoảng Dã Thiên!"

Khoảng Dã Thiên tuân lệnh, một làn sương dày đặc tản ra từ tay phải của Thiện Xuân Thu, gây cản trở cho tầm mắt của Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt bắt động không nhúc nhích, cô đã không thể quen thuộc hơn làn sương ảo kia, nó từng suýt chút nữa chôn vùi cô trong trận pháp của Khoảng Dã Thiên.

Thiệu Nguyệt xiết chặt Kinh Lôi, "Hóa ra người vẫn chưa chết?" Cô ném Kinh Lôi lên không trung, sau đó dùng hai tay điều khiển kiếm, trong nháy mắt, trên đỉnh đầu cô xuất hiện hàng ngàn thanh kiếm, Thiệu Nguyệt một tay chỉ trời, sau đó thẳng tay vung xuống, "Vạn Kiếm Quy Tông!"

Mấy nghìn thanh kiếm kia đồng loạt xông tới, mặc cho Thiện Xuân Thu trốn ở đâu trong đám sương đen đặc của gã, vẫn sẽ có một thanh chém trúng gã. Chỉ một chốc sau, chợt có tiếng thét thảm thiết vang lên, Thiệu Nguyệt chạy tới nơi phát ra âm thanh, Thiện Xuân Thu che tay phải ngã xuống đất, làn sương cũng tiêu tan.

"Hóa ra tay phải của người chính là oan hồn của Khoảng Dã Thiên, chẳng trách rõ ràng đã chém đứt tay phải của người rồi mà nó vẫn khôi phục lại được?" Thiệu Nguyệt cầm Kinh Lôi chỉ về phía Thiện Xuân Thu.

Thiện Xuân Thu nhìn Thiệu Nguyệt từng bước, từng bước tiến lại gần, hai tay gã chống đất lùi dần về đằng sau, đột nhiên gã cảm thấy một luồng sát khí vô cùng mãnh liệt bên vọt vàng lao đảo đứng dậy, chưa chạy được mấy bước, Kinh Lôi của Thiệu Nguyệt đã bay tới, lại một lần nữa, chém đứt cánh tay phải của gã. Thiện Xuân Thu hét to, quỵ sụp xuống, cánh tay phải nằm dưới đất bỗng biến thành một bọc khí đen, xông về phía Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt phát tay, bọc khí bị cản ở ngoài, sau đó cô chỉ huy Kinh Lôi đâm cái bọc đó. Cái bọc bị Kinh Lôi đâm trúng chợt kêu một tiếng rõ thảm thiết, Khoảng Dã Thiên mãi mãi né tránh Kinh Lôi, song xung quanh còn có nhiều Kinh Lôi hơn nữa, dù y có chạy đi đâu, cũng không thể thoát khỏi phạm vi của mấy nghìn thanh kiếm.

Thiệu Nguyệt dõi theo Khoảng Dã Thiên bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp Kinh Lôi liền đưa tay chỉ một cái, vạn kiếm cùng quy tụ, khiến cho bọc khí kia trông như một con nhím, giọng nói yếu ớt của Khoảng Dã Thiên vang lên, "Hộ pháp, cứu... ta..."

Thiệu Nguyệt không cho y có cơ hội, "Thiên Lôi Địa Côn!" Mấy nghìn thanh kiếm đồng thời nổ sét, cả một vùng bị chấn động, khiến cho Khoảng Dã

Thiên hồn phi phách tán.

Trán Thiên Xuân Thu đổ một giọt mồ hôi, gã thấy Thiều Nguyệt cầm Kinh Lôi đi tới thì vội xoay người bỏ chạy rồi bỏ chạy, ánh mắt Thiều Nguyệt thoáng rét buốt, một kiếm chém đi, chân Thiên Xuân Thu bị thương, gã ngã xuống đất. Thiều Nguyệt làm phép nâng Thiên Xuân Thu lơ lửng giữa không trung, sau đó tụ tiên lực lại, đánh một chuông về phía gã.

Thiên Xuân Thu nôn ra một miệng máu tươi, chảy xuống nền đất, Thiều Nguyệt tới trước mặt gã, lấy kiếm chỉ gã, "Vì Sát Thiên Mạch, tạm thời ta sẽ không giết ngươi, nhưng tu vi của ngươi thì không được phép tồn tại nữa!" Dứt lời, cả cô và Thiên Xuân Thu đều biến mất khỏi nơi đây.

Trong điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch biếng nhác ngồi ở trên cao, bỗng giờ một đồ đệ mau mau mãi mãi chạy vào, vẻ mặt kinh hoàng, "Thánh quân, không xong rồi, Thượng tiên Trường Lưu Kiếm tôn tấn công rồi!"

"Hả?" Sát Thiên Mạch đứng dậy, nghi hoặc, "Thiều Nguyệt?" Sau đó ra lệnh, "Tất cả đệ tử Thất Sát không ai được xuất thủ với Thiều Nguyệt, cho nàng vào."

Đệ tử kia cả kinh, không ngờ Sát Thiên Mạch lại ra cái lệnh như vậy, cậu chàng ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch đầy thắc mắc, Sát Thiên Mạch thấy đối phương chậm chạp mãi chưa phản ứng bèn trợn mắt nhìn cậu dữ tợn.

Đệ tử Thất Sát cảm thấy đến cả không khí xung quanh cũng nóng phát bóng bèn vội gật đầu lia lịa, "Dạ vâng, thưa Thánh quân!" Rồi cuống quýt rời khỏi đại điện.

Thiều Nguyệt vào trong đại điện, Sát Thiên Mạch cao hứng tiến tới, "Thiều Nguyệt, người đến à!"

Mặt Thiều Nguyệt không cảm xúc, cô vung tay lên, Thiên Xuân Thu rơi xuống đất, Sát Thiên Mạch nhìn gã một thân dính toàn máu thì kinh ngạc, "Thiên Xuân Thu?" Hắn phát hiện ra Thiều Nguyệt đang tức giận, thế là cũng quay sang nói con thịnh nộ, "Thiên Xuân Thu, ngươi lại lên lút làm gì sau lưng ta hả?"

"Thánh... Thánh quân... cứu ta..." Thiên Xuân Thu ngửa mặt, yếu ớt nói.

Sát Thiên Mạch nhận ra tu vi của Thiên Xuân Thu đã bị phế bỏ, hắn biết chuyện này rất nghiêm trọng bèn tới trước mặt Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Sát Thiên Mạch," Thiều Nguyệt vô cùng nghiêm túc, "Không phải ngươi có thuật Nhấp Hồn hay sao?"

Sát Thiên Mạch gật đầu, Thiều Nguyệt đi về phía Thiên Xuân Thu, "Vậy ngươi hãy nhìn xem, rốt cuộc thuộc hạ giới giang của ngươi đã làm gì với Tiểu Cốt đi?!"

"Cái gì?" Sát Thiên Mạch đến trước mặt Thiên Xuân Thu, "Ngươi đã làm gì bé con hả?"

"Thánh quân, ta..." Thiên Xuân Thu khẽ nâng thân mình, cuối cùng lại ngã xuống.

Sát Thiên Mạch không quan tâm lời biện hộ của gã, hắn trực tiếp dùng thuật Nhấp Hồn, tay chạm vào giữa mi của Thiên Xuân Thu, sau đó ép gã thuật lại toàn bộ những chuyện đã phát sinh.

Thiều Nguyệt phát óng tay áo, đánh tiên lực về phía Thiên Xuân Thu, Thiên Xuân Thu lăn lộn nhiều vòng, nằm bẹp dưới nền đất, khóc miệng không ngừng ứa máu, vẻ mặt đau khổ.

Sát Thiên Mạch tức giận nhìn Thiên Xuân Thu, "Thiên Xuân Thu! Ngươi lại dám làm thế với bé con..." Rồi hắn đột nhiên xoay người không thèm nhìn Thiên Xuân Thu nữa, lạnh lùng nói, "Thiên Xuân Thu, từ nay về sau, ngươi không còn là người điện Thất Sát của ta nữa!"

"Tại... tại sao... Thánh quân..." Thiên Xuân Thu bò lại gần, nắm lấy vạt áo Sát Thiên Mạch, "Thánh quân, tất cả những gì ta làm, đều là vì Thánh quân mà!"

Sát Thiên Mạch giật vạt áo lại, "Từ nay trở đi, điện Thất Sát không còn Thiên hộ pháp, ngươi cũng mãi mãi không được phép bước vào Thất Sát một lần nữa, nếu không, đừng trách ta không nể nang gì tình nghĩa năm xưa!"

"Thánh quân..." Thiên Xuân Thu hét to, gã dõng theo bóng lưng dần xa của Sát Thiên Mạch, không cam tâm đắm một đắm xuống đất.

"Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt, ngươi định đi đâu vậy?" Sát Thiên Mạch vội tiến đến ngăn Thiều Nguyệt lại.

"Ta phải đến kết giới Man Hoang, bằng mọi cách ta phải mở lại nó, đi vào trong tìm Tiểu Cốt!" Thiều Nguyệt quyết tâm.

"Chỉ có cung vũ của Chương môn mới có thể mở ra kết giới Man Hoang..."

"Vậy ta đi tìm sư huynh, nhờ huynh ấy mở hộ." Khuôn mặt Thiều Nguyệt lộ vẻ vui mừng.

"Thiều Nguyệt à, Bạch Tử Họa là kẻ luôn khẳng khái tuân thủ theo môn quy, hắn sẽ dễ dàng giúp ngươi vào trong Man Hoang ư? Mặc dù giới yêu ma chúng ta cũng có phương pháp riêng để mở ra kết giới, nhưng lúc trước đã để Thiên Xuân Thu đi lưu đầy một gã phạm nhân rồi, e rằng sắp tới khó có

thể mở kết giới thêm một lần nữa." Sát Thiên Mạch lắc đầu thờ dài.

"Ta đi cầu xin sư huynh, ép huynh ấy phải đưa ta tới Man Hoang, ta bắt buộc phải đi!" Thiều Nguyệt nói xong bèn bay đi, Sát Thiên Mạch thấy không thể ngăn nổi cũng bám theo.

Thiên Xuân Thu ở xa nghe được cuộc trò chuyện của hai người, gã bỏ lỏm ngỏm tiến về phía trước, tức giận nói, "Thiều Nguyệt, ta nhất định sẽ không cho ngươi được sống an ổn!"

Hoa Thiên Cốt bị một cước của Thiên Xuân Thu đá vào Man Hoang, công kết giới vừa khép lại, nàng vội vàng tiến đến, song lại bị kết giới đẩy ra, nàng che trán, thối lùi, "Kết giới ư? Đây là đâu vậy?" Nàng mờ mịt nhìn bốn phía, trước mắt là một khoảng hoang mạc bao la rộng lớn, thỉnh thoảng lại có một luồng gió ập tới, khắp trời lộng cát bay, Hoa Thiên Cốt đưa tay che mắt mũi lại phòng ngừa cát bay vào, khó nhọc bước từng bước.

Sau khi lớp gió cát đã qua đi, một đám người quần áo rách rưới vây quanh Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt cảnh giác nhìn bọn họ, "Các ông là ai? Muốn làm gì?"

Một gã đàn ông mặt mày dơ bẩn trong đó rung đùi đắc ý nói với đồng đạo ở bên, bật cười gian tà, "Hà hà, lại còn có đàn bà kia, vậy thì vị thịt cũng ngon hơn, hà hà ha..."

Đám người chung quanh cũng cười như điên, Hoa Thiên Cốt nhú mày, hét to, "Đây là đâu, rốt cuộc các ông là ai?"

"Đây là Man Hoang đấy, chẳng lẽ ngươi không biết hả? Ngươi nói xem, phạm phải tội lớn thế nào mới bị lưu đày tới đây thế?"

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt từ từ lùi về đằng sau, nàng thấy bọn người kia ngày càng ép sát bèn vội sử dụng pháp lực, nhưng song lại phát hiện ra căn bản là nàng không thể dùng được, nàng cả kinh, thử thêm vài lần song vẫn không được.

"Ha ha ha, ngươi đừng phí phạm khí lực nữa, ở Man Hoang thì không được sử dụng pháp lực đâu." Đám người này vừa nói xong đã đưa tay bắt lấy Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt chỉ đành tay không liều mạng, mặc dù nàng đánh ngã được mấy người, nhưng bọn họ vẫn rất đông, thi thoảng sẽ có vài gã đánh Hoa Thiên Cốt, cứ thế này mãi thì thật không phải cách, Hoa Thiên Cốt vừa đánh vừa nghĩ đường chuồn. Nào ngờ phía đằng sau nàng lại là một bờ dốc khá cao, nàng vừa trách vừa công kích, lùi một bước, ai ngờ lại bước hụt vào hư không, Hoa Thiên Cốt đứng không vững, té ngã.

Đám người nọ vội tiến đến bên bờ, một gã đưa tay đánh một trong số những kẻ vừa tấn công Hoa Thiên Cốt chỉ trích, "Ngươi làm gì thế hả? Đánh con nhãi đó thì sao chúng ta còn ăn nó được nữa?"

Kẻ kia bảo sao nghe vậy, "Thế... chúng ta xuống bắt nó lên..."

"Ngu à?" Một gã lại hận không thể rèn sắt thành thép, "Dưới đây là địa bàn của thú Trùng Mật, ngươi muốn đi vào cỏi chết à?"

"Hà?" Kẻ kia cúi đầu xin lỗi, "Ta, ta không biết..."

"Ồi, kẹ, kẹ đi, chúng ta mau đi!" Thế là đám người kia xoay lưng bỏ đi.

Quay về Trường Lưu, Thiều Nguyệt trực tiếp đi tìm Bạch Tử Họa, ai ngờ Bạch Tử Họa lại không có ở điện Tuyệt Tình, cô vội vàng đi kiểm tra khắp Trường Lưu, hóa ra Bạch Tử Họa đang ở đại điện Trường Lưu bàn bạc cùng các sư huynh, Thiều Nguyệt bèn đi về phía đại điện.

"Sư huynh!" Giọng Thiều Nguyệt đột nhiên vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc, họ cùng thối lùi nhìn về phía cô.

Thiều Nguyệt đi thẳng tới trước mặt Bạch Tử Họa, "Sư huynh, có phải cung vũ Chưởng môn có thể mở ra kết giới Man Hoang hay không?"

"Không sai." Bạch Tử Họa gật đầu.

"Vậy mau lên, ta muốn muốn vào Man Hoang, Tiểu Cốt bị Thiên Xuân Thu đẩy vào Man Hoang rồi!" Thiều Nguyệt lo lắng nói.

"Cái gì?" Sênh Tiêu Mặc tiến đến, "Tiểu sư muội, muội nói rõ hơn xem, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Không còn nhiều thời gian để giải thích đâu, Man Hoang là một nơi cực kỳ nguy hiểm, lại không thể dùng pháp lực, ta lo cho Tiểu Cốt lắm." Thiều Nguyệt nắm lấy ống tay áo của Bạch Tử Họa, nhìn chàng đầy kỳ vọng, "Sư huynh!"

Bạch Tử Họa hơi trầm mặc, Ma Nghiêm lại vô cùng kiên quyết bác bỏ, "Không được! Man Hoang chỉ dành cho tội nhân phạm tội bị lưu đày, nếu không thì tuyệt đối không được tùy ý mở ra, đó là quy định của lục giới!"

Thiều Nguyệt rĩ mi mắt, "Vậy hãy lưu đày ta tới Man Hoang đi." Thiều Nguyệt xòe bàn tay phải ra, trên đó một có một vết thương màu đỏ.

"Tiểu sư muội!"

"Sư muội!"

Đương nhiên ba người đám Bạch Tử Họa hiểu vết thương đó từ đâu mà ra, họ giật mình nhìn Thiều Nguyệt, Ma Nghiêm tiến tới hỏi, "Sư muội, muội rung động rồi ư? Người kia là ai?"

"Có quan trọng hay không?" Thiều Nguyệt quay sang nhìn Bạch Tử Họa, "Sư huynh, ta đã yêu rồi, đã đi ngược lại với môn quy của Trường Lưu, hãy lưu đây ta tới Man Hoang đi." Vừa nói, Thiều Nguyệt vừa quỳ xuống.

"Tiểu sư muội ơi?"

"Sư muội?"

Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, cho tới bây giờ, Thiều Nguyệt chưa từng quỳ gối, bởi vì cô đến từ thế giới khác, cho nên ngay cả thói quen cũng bất đồng, sư phụ đã dạy, rằng Thiều Nguyệt không cần câu nệ, miễn cho cô khỏi phải quỳ hành lễ, không ngờ ngày hôm nay Thiều Nguyệt lại quỳ xuống, cũng chỉ vì muốn đến Man Hoang cứu Hoa Thiên Cốt?

Bạch Tử Họa cũng vô cùng khiếp sợ khi chàng nhìn Thiều Nguyệt, đây là lần đầu tiên con bé quỳ xuống cầu xin mình, trái tim Bạch Tử Họa hơi dao động, Tiểu Nguyệt lại yêu Hoa Thiên Cốt, chàng không khỏi siết chặt bàn tay.

"Sư huynh," Thiều Nguyệt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, "Ta biết huynh vẫn luôn muốn ta thừa kế chức vị Chương môn của Trường Lưu, nhưng giờ ta đã không còn đủ tư cách nữa rồi, sư huynh hãy thu nhận một vị đồ đệ nào đó đi, như vậy, điện Tuyệt Tình cũng sẽ không quá giá lạnh."

"Tiểu Nguyệt, muội đã quyết rồi?" Bạch Tử Họa mím môi lại.

Thiều Nguyệt gật đầu, cô chấp tay vô cùng trịnh trọng hành lễ, "Xin sư huynh, hãy lưu đây ta tới Man Hoang!"

"Được!" Bạch Tử Họa khẽ thở dài, cảm tình của Tiểu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt là điều mà cả thế gian này sẽ chẳng bao giờ cho phép, ở lại Man Hoang cũng được, đỡ phải trở thành đối tượng bị đả kích.

"Tử Họa à!" Ma Nghiêm lo lắng nói, "Sư muội tùy hứng còn hiểu được, sao cả đệ cũng như vậy!"

"Tiểu sư muội, muội thật sự quyết định như vậy ư? Lưu đây tới Man Hoang là mãi mãi sẽ không thể thoát ra được đâu." Sênh Tiêu Mặc ngồi xồm xuống, nắm lấy bả vai của Thiều Nguyệt.

"Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh, ý ta đã quyết, ta chưa từng làm gì cho Trường Lưu, nhưng ta sẽ luôn nhớ rằng, ta là đệ tử Trường Lưu." Thiều Nguyệt kiên định.

Ma Nghiêm bất đắc dĩ phát ổng tay áo, xoay người không nỡ nhìn Thiều Nguyệt, Sênh Tiêu Mặc thở dài rồi đứng dậy, đi đến đằng sau Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa nghiêm mặt lại, "Đệ tử Thiều Nguyệt của Trường Lưu không tuân theo môn quy, hành động mù quáng vì tình yêu, lập tức lưu đây Thiều Nguyệt tới Man Hoang, trừng phạt và uốn nắn."

"Cảm ơn sư huynh đã tác thành!" Thiều Nguyệt khom người thật thấp, dập đầu lạy chàng, trong lòng thâm nhủ, Tiểu Cốt à, ngàn vạn lần xin con đừng xảy ra chuyện gì, vì sư đến cứu con ngay đây!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Man Hoang

Hoa Thiên Cốt mở mắt, nhìn vách vức ở phía xa, u mê ngồi dậy, nàng xoa trán, lẩm bẩm, "Đứng rồi, mình vừa mới ngã từ trên kia xuống, sao lại chẳng hề hấn gì thế nhỉ?"

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, phui đất cát trên người mình đi, quả nhiên là không thấy đau đớn chút nào, trong lúc nàng đang thắc mắc không thôi thì đột nhiên đằng sau vang lên tiếng gầm gừ tức giận, Hoa Thiên Cốt rung mình, từ từ quay đầu lại, một con cự thú dữ tợn chậm chậm bước tới. Nó giống rồng, nhưng lại không phải rồng, đầu rồng mình báo, trên đỉnh còn có cặp sừng rắn chắc, nó trừng mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, bộ dáng như chỉ muốn ăn thịt nàng vậy.

Hoa Thiên Cốt lùi về đằng sau, dựa lưng vào vách đá, nàng đã không còn đường lui, cự thú tức tối gầm lên một tiếng, lao về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt vội tránh né, vách đá bị đục một lỗ to, toàn bộ mặt đất rung chuyển theo. Trúc Nhiễm ở khu vực lân cận cảm thấy động đất thì khá là kinh ngạc, y xoay người tiến về phía sườn đồi.

Tới bên sườn, Trúc Nhiễm cúi xuống, trông thấy thú Trùng Mắt đang không ngừng công kích một cô gái, còn cô gái này đang cố gắng hết sức để trốn

chạy, cho dù vậy, nàng vẫn bị một chân thú Trùng Mất đánh trúng, ngã lăn xuống đất. Trúc Nhiễm lắc đầu, thẳm nhủ, "Sắp chết đến nơi rồi!" Xong y xoay người chuẩn bị bỏ đi, ấy thế đột nhiên xảy ra hiện tượng dị thường khiến Trúc Nhiễm run rẩy tại chỗ, chẳng lẽ cô ta...

Hoa Thiên Cốt vừa ngã xuống thì bỗng có một áp lực đè nặng xuống, nàng vội lặn một vòng tránh né rồi đứng dậy hét to, đánh một chưởng lên mặt thú Trùng Mất. Không ngờ nó lại bật ngược về đằng sau mấy bước, bắt đầu gào thét.

Hoa Thiên Cốt nhìn tay mình, thắc mắc, "Mình đã có thể sử dụng pháp lực rồi ư?"

Thú Trùng Mất hồi phục lại rồi tiếp tục xông về phía Hoa Thiên Cốt, sau khi Hoa Thiên Cốt biết mình lại có thể dùng pháp lực, nàng không chạy nữa mà tiếp tục ngăn cản từng đợt công kích của thú Trùng Mất, giằng co không ngừng nghỉ với nó.

Lúc này, phía bên trên lại vang tới một giọng nói, "Nhận lấy!"

Một con dao găm rơi xuống, Hoa Thiên Cốt đưa tay tiếp nhận, đâm dao vào người thú Trùng Mất, con thú đau đớn lùi lại.

Trúc Nhiễm ở trên tranh thủ bảo, "Thú Trùng Mất có nợ ắt sẽ trả, nếu cô bỏ qua cho nó, sau này sẽ để lại hậu họa khó lường!"

Hoa Thiên Cốt nâng con dao găm lên, nhìn thú Trùng Mất, chỉ thấy nó nằm trên mặt đất, vẻ đau đớn vô cùng, lại không ngừng nghiêng đầu liếm láp vết thương, Hoa Thiên Cốt động lòng trắc ẩn, nàng buông con dao găm xuống, "Ta vô tình vào nhầm địa bàn của ngươi, người đánh ta bị thương, ta cũng đâm ngươi bị thương, coi như chúng ta hòa nhau, được không?"

Thú Trùng Mất quay sang nhìn Hoa Thiên Cốt một lát rồi gật đầu, sau đó xoay người rời đi, bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới thở phào nhẹ nhõm.

Tại Trường Lưu, Thiệu Nguyệt rời khỏi đại điện, Sát Thiên Mạch đứng trước mặt cô, Ma Nghiễm sau lưng cô vừa trông thấy bèn chỉ tay về phía Sát Thiên Mạch, giận dữ nói, "Sát Thiên Mạch! Ngươi lại dám đến Trường Lưu của ta?"

"Hừ!" Sát Thiên Mạch tỏ ra khinh thường, "Ta tới thì làm sao?" Sau đó hắn nhìn Thiệu Nguyệt, "Ta muốn biết, ngươi định vào Man Hoang kiểu gì, Bạch Tử Họa kia, thật sự hắn đã cho phép ngươi đi ư?"

Sắc mặt Bạch Tử Họa không hề thay đổi, "Thiệu Nguyệt phạm phải môn quy của Trường Lưu, hiện tại cô ta sẽ bị lưu đầy tới Man Hoang."

"Cái gì?!" Sát Thiên Mạch giật mình nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt gật đầu, hắn vội tiến đến, "Bạch Tử Họa, nàng là sư muội của ngươi, sao ngươi lại nhẫn tâm lưu đầy nàng!"

"Sát Thiên Mạch, sư huynh không sai," Thiệu Nguyệt kéo Sát Thiên Mạch lại, "Đúng là ta đã phạm phải môn quy, hơn nữa đây cũng là cách duy nhất để có thể vào Man Hoang."

"Thiệu Nguyệt à..." Sát Thiên Mạch nhìn Thiệu Nguyệt đầy bất đắc dĩ, "Được lắm, vậy ta đi với ngươi! Ta cũng rất lo lắng cho bé con."

Thiệu Nguyệt lắc đầu, "Ngươi là Thánh quân Thất Sát, nếu ngươi vào Man Hoang thì không phải giới yêu ma đại loạn hay sao, ngươi yên tâm đi, ta và Tiểu Cốt sẽ không sao đâu."

"Chủ nhân!" Tử Mạch nhận ra sự tồn tại của Thiệu Nguyệt, biết cô quay về Trường Lưu, nàng với Tử Trúc, Đường Bào và Nghê Mạn Thiên lập tức chạy tới, ai dè cuộc đối thoại lại khiến bọn họ giật mình không thôi.

Tử Mạch nắm chặt lấy tay Thiệu Nguyệt, cô mỉm cười an ủi, "Tử Mạch à, ta không sao đâu, chỉ phải đi một chuyến tới Man Hoang thôi mà."

"Nhưng..." Tử Mạch lo lắng.

"Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa tiến lên phía trước.

Thiệu Nguyệt gật đầu, cô nhẹ nhàng tay Tử Mạch ra, quay sang nhìn Bạch Tử Họa, "Sư huynh, bắt đầu đi!"

Bạch Tử Họa lấy cung vũ Chưởng môn ra, làm phép, một luồng ánh sáng bạc bắn lên không trung, chốc lát sau, một kết giới mở ra, Thiệu Nguyệt quay lại nhìn mọi người, sau đó bay vào trong kết giới.

Hoa Thiên Cốt trèo lên sườn đồi, nàng thấy có một chàng trai mặc áo vải gai đang ngồi ở đằng kia, má phải có một vết thương do bị bông, phá hủy toàn bộ phân nửa mặt y. Hoa Thiên Cốt tiến đến, trả lại con dao găm cho y, "Cảm ơn con dao của huynh."

Trúc Nhiễm nhận lại con dao găm, tiện thể đứng dậy, sau đó nghiêm túc quan sát Hoa Thiên Cốt, quả nhiên không sai, nếu có con nhóc này, nhất định mình có thể rời khỏi Man Hoang.

Hoa Thiên Cốt hơi lùi lại, không hiểu Trúc Nhiễm nhìn nàng chằm chằm để làm gì, nhưng mà một bước này khiến Trúc Nhiễm nghe thấy tiếng cung linh kêu bên hông của Hoa Thiên Cốt, ánh mắt Trúc Nhiễm thoáng rét buốt, "Cô là đệ tử Trường Lưu?"

Hoa Thiên Cốt nhìn Trúc Nhiễm đầy cảnh giác, "Huynh là ai?"

Trúc Nhiễm hừ nhẹ, "Tính cách Thế tôn Ma Nghiễm nghiêm khắc, bảo thủ và phép tắc; Nho tôn Sênh Tiêu Mặc tự nhiên cởi mở, hai người bọn họ

không tài nào sẽ có một đồ đệ như cô; còn Tôn thượng Bạch Tử Họa lạnh lùng vô cảm, lại cao ngạo, ngài ấy sẽ chẳng bao giờ thu nhận đồ đệ, nhưng từ hành động thả thú Trùng Mắt đi ban nãy của cô, nhất định cô là đồ đệ của Kiếm tôn Thiệu Nguyệt, chỉ có người mới có thể đối xử với vạn vật trên thế gian một cách ngang hàng như thế, bất luận là tiên, người, yêu hay ma, chỉ phân biệt thiện ác."

"Sao huynh lại hiểu rõ như vậy? Rốt cuộc huynh là ai?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Trúc Nhiễm lấy ra cung ngọc của mình, Hoa Thiên Cốt nhận ra miếng cung ngọc kia trông cực kỳ quen thuộc, hình như giống với của Thập Nhất sư huynh, chẳng lẽ... Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Huynh là đồ đệ tử Thế tôn, Trúc Nhiễm sao?"

Trúc Nhiễm bật cười nhạo, "Không sai, là ta," Sau đó y xoay người bước đi, "Đi thôi, không phải cô bị thương sao?" Hoa Thiên Cốt đưa tay sờ lưng mình, quả thật hơi đau, thế là nàng bám theo Trúc Nhiễm.

Thiệu Nguyệt vừa tiến vào Man Hoang thì ngã xuống từ không trung. Cô thấy khắp nơi phủ đầy cát bụi bèn lăm bắm, "Điều kiện ở đây khắc nghiệt như vậy, hơn nữa còn không thể sử dụng pháp lực, không biết bây giờ Tiểu Cốt thế nào rồi."

Bấy giờ đột nhiên sau lưng cô phát ra tiếng kêu thảm thiết, Thiệu Nguyệt quay lại nhìn, lập tức gơ hai tay phòng ngự, một con thú toàn thân bọc trong đá, diện mạo lại giống khủng long, trên đầu còn có cặp sừng như rồng đang giậm chân đi tới. Nó cúi đầu phát ra tiếng kêu nghen ngào, thoạt trông vô cùng vô hại.

Thiệu Nguyệt thả tay xuống, kỳ quái nhìn con thú, nó không hề muốn tấn công, mà lại tựa như đang muốn lấy lòng. Thiệu Nguyệt tiến lại gần, thú Ngâm Nga lập tức quỳ xuống, nằm yên ngoan ngoãn. Thiệu Nguyệt nhìn con vật trông có vẻ hung ác thực ra lại cực kỳ đáng yêu kia bèn duỗi tay vuốt ve đầu nó, thú Ngâm Nga có vẻ hưởng thú, Thiệu Nguyệt bật cười dịu dàng.

Bỗng nhiên một tờ giấy rơi xuống từ đầu con thú Ngâm Nga, Thiệu Nguyệt nhận lấy, trên đó viết ba chữ thú Ngâm Nga, Thiệu Nguyệt nhận ra nét chữ Bạch Tử Họa, cõi lòng trở nên âm ảm, cô cười bảo, "Sư huynh à, cảm ơn huynh nhé," Sau đó vỗ vỗ con thú, "Tên này là thú Ngâm Nga sao?"

Thú Ngâm Nga gật đầu, Thiệu Nguyệt nhảy lên lưng của nó, "Thú Ngâm Nga, chúng ta đi thôi, đi tìm Tiểu Cốt nào!" Dứt lời, thú Ngâm Nga gào lên rồi đứng dậy, chạy về phía trước.

Trúc Nhiễm dẫn Hoa Thiên Cốt đến Rừng Trúc, tuy gọi là Rừng Trúc, nhưng chẳng có cây trúc nào hết, chỉ có một căn nhà nhỏ xây trên một mảnh đất hoang. Trúc Nhiễm nấu ít thuốc cho nàng, nhưng Hoa Thiên Cốt lại ngồi tĩnh tọa, chỉ một chỗ là khỏi hẳn, Trúc Nhiễm hơi giật mình, y càng khẳng định suy nghĩ trong lòng.

"Trong Man Hoang không thể sử dụng pháp lực, nhưng cô lại là ngoại lệ." Trúc Nhiễm tiến lại gần.

Hoa Thiên Cốt nhìn tay mình, thắc mắc, "Ta cũng không biết vì sao, một khắc thú Trùng Mắt xông tới, trong cơ thể ta đột nhiên xuất hiện một thứ sức mạnh."

"Ồ? Sao cô lại tới Man Hoang vậy, theo tính cách của Kiếm tôn, hẳn người sẽ chẳng để đồ đệ mình bị lưu đày tới Man Hoang đâu." Trúc Nhiễm hỏi.

Hoa Thiên Cốt vuốt ve cung linh đeo bên hông, muốn nói lại thôi, "Ta vô tình bị đẩy vào Man Hoang thôi, sư tôn..."

Trúc Nhiễm nhận ra Hoa Thiên Cốt khác thường, "Cho đến bây giờ, Kiếm tôn ở Trường Lưu luôn là người bình dị dễ gần, rất được các đồ đệ yêu mến, cô lại là đồ đệ duy nhất của người, hẳn là người rất thương yêu cô." Chẳng biết tại sao, đột nhiên y lại nghĩ tới Lưu Hạ, khi đó Thiệu Nguyệt cũng rất thương Lưu Hạ, ngày nào Lưu Hạ cũng kéo y, đòi y dẫn nàng tới chỗ Kiếm tôn chơi.

"Đúng đấy, sư tôn rất thương ta, cũng luôn che chở cho ta, nhưng vì vậy nên sư tôn cũng bị thương rất nhiều, ta không muốn thế, ta cũng muốn bảo vệ sư tôn!" Hoa Thiên Cốt nắm chặt lấy cung linh.

"Nhưng cô phải có sức mạnh thì mới có thể bảo vệ được người cô muốn bảo vệ." Trúc Nhiễm đã tự chiêm nghiệm được rồi, Hoa Thiên Cốt thắc mắc nhìn y, "Cô có một sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, chẳng lẽ cô không muốn đánh thức nó dậy sao?"

"Đánh thức?"

"Không sai, trong cơ thể cô có một thứ sức mạnh đã bị phong ấn, chỉ có gỡ bỏ phong ấn, cô mới chân chính có được thứ sức mạnh này..."

"Không được!" Hoa Thiên Cốt lập tức từ chối, nàng nghĩ đến Hồng Hoang trong cơ thể mình, sư tôn đã dặn, tuyệt đối không được tùy tiện sử dụng nó.

"Không phải cô muốn bảo vệ Kiếm tôn ư? Phải cực kỳ mạnh mẽ thì mới bảo vệ được người, cô chỉ cần..." Trúc Nhiễm dần dà tiến tới gần Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt che tai đi, "Không được, sư tôn đã nói không thể tùy tiện sử dụng Hồng Hoang rồi."

Trúc Nhiễm giật lấy cung linh từ bên hông Hoa Thiên Cốt, lấy nghịch trong tay, Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng cung linh bèn vội tiến đến muốn đoạt lại, Trúc Nhiễm lắc mình lẩn trốn. Y thấy Hoa Thiên Cốt sốt sắng thì chợt nảy ra một kế, hẳn mạng cung linh tới bên bếp lò trong Rừng Trúc, ánh lửa tỏa ra bốn phía, y bèn gờ cung linh lên trước đồng lửa phùng phùng.

Hoa Thiên Cốt dừng lại, lo sợ không dám tiến đến, "Trúc Nhiễm, huynh định làm gì vậy? Mau trả cung linh cho ta."

"Hừ!" Trúc Nhiễm hừ nhẹ, sau đó thả tay, cung linh rơi vào trong lửa.

"!" Hoa Thiên Cốt cả kinh, vội vàng tiến đến, không thềm để ý tay mình bị phỏng để lấy cung linh ra, lấy cung linh ra được rồi, nàng phui chút bụi dính trên nó xong thở phào nhẹ nhõm, "Cung linh của ta, cung linh của ta..." Dứt lời lại đặt cung linh ở cạnh bên tìm mình.

Trúc Nhiễm thầm nhủ, xem ra Kiểm tôn là nhược điểm của con nhãi này, y thừa dịp Hoa Thiên Cốt chỉ chăm chăm tập trung vào cung linh để tới sau lưng nàng, đánh nàng ngất xỉu.

Thiều Nguyệt ngồi trên lưng thú Ngâm Nga, tìm mãi vẫn chưa thấy bóng dáng Hoa Thiên Cốt, cô thấy có một đám người đang đi tới bên đình hỏi thăm chút, ai dè bọn họ vừa thấy thú Ngâm Nga đã vội vã bỏ chạy, có một gã vấp ngã, mồm húp một đồng cát vàng, gã ngẩng đầu dậy, bất mãn, "Thật xui xẻo, lâu rồi mới kiếm được một cô nương mà kết quả lại không ăn được, giờ lại gặp một con quái thú..."

Thiều Nguyệt nghe thấy gã nói hai chữ cô nương liền vội vã lưng thú Ngâm Nga, "Thú Ngâm Nga, bắt lấy hắn!"

Thú Ngâm Nga nhảy một cái tới trước mặt gã đàn ông, gã hoảng sợ run lấy bầy chân tay, bật lùi lại đằng sau, Thiều Nguyệt nhảy xuống từ lưng thú Ngâm Nga, "Ông vừa bảo có trông thấy một cô nương sao, nàng ở đâu rồi?"

Đây là lần đầu tiên gã đàn ông gặp một cô gái tiên khí凛冽, phong thái xuất sắc như vậy ở Man Hoang, gã nhất thời quên cả ngôn ngữ, thú Ngâm Nga đứng sau lưng Thiều Nguyệt không hài lòng gầm một tiếng với gã, gã bỗng hoàn hồn, mãi một quý xuống van lơn, "Thượng tiên tha mạng, Thượng tiên tha mạng..."

"Ta hỏi ông, cô nương ông vừa nhắc đến đang ở đâu?" Thiều Nguyệt nhìn xuống, hỏi lại lần nữa.

"Nàng, nàng rơi xuống sườn đồi, đó là địa bàn của thú Trùng Mất, chắc đã bị thú Trùng Mất nuốt vào bụng rồi." Gã nom nóp lo sợ.

"Cái gì?" Thiều Nguyệt cả kinh, "dẫn ta đi!"

"Hả?" Người đàn ông do dự, "Ta vừa mới rời khỏi đó, ta cũng không nhớ..."

Thiều Nguyệt không thềm để ý đến gã, cô trực tiếp đi ngang qua gã, thú Ngâm Nga há miệng gấp lấy gã đàn ông rồi bám theo Thiều Nguyệt, gã đàn ông liên tục cầu khẩn, "Ta, ta dẫn ngài đi, ta dẫn ngài đi mà, được chưa? Bảo nó mau thả ta ra đi?"

Thiều Nguyệt quay đầu nhìn thú Ngâm Nga, thú Ngâm Nga hất đầu một cái, quăng gã đàn ông xuống, gã đứng dậy, xoa mông xong đành phải dẫn theo một người một thú tới địa bàn của thú Trùng Mất.

Đến bên sườn đồi, gã chỉ xuống dưới, "Lúc ấy nàng rơi xuống đây này, còn lại thì ta không biết."

Thiều Nguyệt tới bên sườn đồi, dò xét phía dưới, không trông thấy một bóng người nào, gã đàn ông thấy thế từ từ lùi lại, chuẩn bị bỏ chạy, nhưng thú Ngâm Nga lập tức chặn trước mặt gã khiến gã khó có thể chuồn.

Thiều Nguyệt đi tới, "Sao nàng lại rơi xuống? Các người đã làm gì nàng?"

"Cái này, cái này...." Gã đàn ông cúi đầu do dự không dám nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt tiến thêm một bước, "Nói!"

Gã đàn ông sợ rụt cả đầu, đành phải thuật lại hết những chuyện đã xảy ra, dứt lời bèn vội quý xuống cầu xin sự tha thứ, "Thượng tiên à, chúng ta không biết nàng là người của ngài, nếu biết nhé, thì tuyệt đối sẽ không định ăn nàng đâu..."

Mặt Thiều Nguyệt không thay đổi nhìn gã, cô nói nhẹ, "Thú Ngâm Nga...."

Thú Ngâm Nga tuân lệnh, cắn cổ áo gã đàn ông rồi hất gã xuống dưới sườn đồi, xuống địa bàn của thú Trùng Mất. Chỉ một lát sau, tiếng kêu thảm thiết của gã đàn ông vang lên, Thiều Nguyệt đi tới, trông thấy thú Trùng Mất xé gã đàn ông ra thành từng mảnh vụn thì cõi lòng nặng trĩu, cô siết chặt hai tay, không ngừng tự nhủ, Tiểu Cốt sẽ không sai, tuyệt đối không sao...

Trúc Nhiễm trói Hoa Thiên Cốt vào một thân cây khô, sau đó lấy chân đá đá nàng, Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, "Huynh làm gì vậy, ta sẽ không sử dụng Hồng Hoang châu, huynh hãy từ bỏ ý định này đi."

"Hoa Thiên Cốt này, ta nói cho cô biết, bây giờ ta đang nhẹ nhàng khuyên nhủ cô đây, ta cho cô một cơ hội, cô lại không biết quý trọng, hôm nay cô mà can đảm nói thêm một chữ không, thì ta sẽ cho cô chết không toàn thây!" Trúc Nhiễm uy hiếp.

Hoa Thiên Cốt không động đậy, "Ta tuyệt đối sẽ không vi phạm cam kết với sư tôn."

Trúc Nhiễm thấy thế bèn lôi một chiếc kèn phát lệnh ra thổi, chỉ chớp sau, một đám người xông tới, y lại cảnh cáo Hoa Thiên Cốt, "Cô cũng biết, những đệ tử này giết người không hề chớp mắt, chỉ cần ta ra lệnh, cô sẽ chết không toàn thây."

Hoa Thiên Cốt không thềm để ý đến y, Trúc Nhiễm tức giận, giật lấy cung linh của Hoa Thiên Cốt, "Mọi người nhìn xem, đây là gì vậy nhỉ?"

Một người trong đám đó tiến tới, chỉ cung linh bảo, "Là cung linh của Trường Lưu, à là người của Trường Lưu, là người của Trường Lưu."

Trúc Nhiễm rút cung linh lại, nhìn Hoa Thiên Cốt, "Cô ta là đệ tử của đại phái Trường Lưu đệ nhất thiên hạ, hơn nữa còn là đồ đệ đứng đầu của Thượng tiên Trường Lưu sau này sẽ lên làm Chương môn tương lai!"

"Nếu không phải vì Trường Lưu, sao chúng ta lại ra nông nổi này, Trường Lưu không một ai tốt, không một ai tốt..." Cả đám phụ họa.

Trúc Nhiễm thấy Hoa Thiên Cốt vẫn chưa chịu thỏa hiệp bèn vung tay một cái, đám đệ tử xung quanh hồ hào xông đến, đám đá Hoa Thiên Cốt, thậm chí còn xé quần áo nàng, để lộ ra chiếc túi gấm trước ngực.

Một kẻ cướp túi gấm đi, Hoa Thiên Cốt vội nói, "Không được động vào bùa hộ mệnh của ta, mau trả nó lại cho ta đi!"

Đệ tử kia giao túi gấm cho Trúc Nhiễm, Trúc Nhiễm nhìn đáng vẻ nóng nảy của Hoa Thiên Cốt bèn bật cười gian ác, "Nó rất quan trọng với cô nhì?"

"Trúc Nhiễm, hãy trả nó lại cho ta, đó là món quà sư tôn tặng ta, huynh không được đụng vào nó!" Hoa Thiên Cốt rất sợ Trúc Nhiễm sẽ phá nó như đã phá cung linh, chiếc túi gấm kia, nàng đã luôn mang theo bên mình từ nhỏ tới lớn, bây giờ cũng là món đồ duy nhất giúp nàng đỡ tương tự sư tôn.

"Hừ," Trúc Nhiễm cố tình kích nàng, "Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc bên trong có gì đây?" Dứt lời, y mở túi gấm, lấy ra một lọn tóc.

"Đừng!" Hoa Thiên Cốt cố gắng giãy dụa, mắt chuyển thành màu đỏ, tức giận nhìn chăm chăm Trúc Nhiễm, đám đệ tử xung quanh thấy Hoa Thiên Cốt như vậy bèn khiếp đảm lùi lại.

Trúc Nhiễm cảm lọn tóc lên, thả tay, một ngọn gió thổi đến, cuốn hết những sợi tóc bay đi, Hoa Thiên Cốt hét to, "Aaaa..." Hồng Hoang bùng nổ, đám đệ tử nọ, kể cả Trúc Nhiễm đều bị đánh bay, ngã xuống mà không ngời dậy nổi.

Hoa Thiên Cốt thoát khỏi trói buộc, nàng nhặt túi gấm lên, nhìn bên trong đã trống trơn, nàng lẩm bẩm, "Sư tôn, sư tôn..."

Trúc Nhiễm đứng lên theo dõi sự thay đổi của Hoa Thiên Cốt, mái tóc đen tung bay theo gió, toàn thân diện một bộ y phục đỏ tươi phiêu lãng, và cả cặp đồng tử đỏ rực kia nữa, chẳng phải đó là Yêu Thần xuất thế đó sao? Trúc Nhiễm mỉm cười như ý.

Bây giờ bầu trời bỗng tối sầm lại, mây đen cuộn cuộn, một trận giông tố trút xuống, tựa như giọt lệ đọng trên khóe mắt Hoa Thiên Cốt, không ngừng thấm ướt chiếc túi gấm.

Thiều Nguyệt đang ở bên sườn đồi thấy hiện tượng lạ trên nền trời, ai ngờ lúc ấy Kinh Lôi trong cơ thể đột nhiên lao ra, sấm sét bọc quanh thanh kiếm không ngừng bay về phía trước, Thiều Nguyệt cả kinh, cô vội vàng tiến đến bắt lấy nó, kết quả là cô lại có thể sử dụng pháp lực. Thiều Nguyệt bất chấp hết thảy, cô phi thân đuổi theo Kinh Lôi, trong lòng phát sinh dự cảm chẳng lành, tự dừng Kinh Lôi hành động thể này đã không còn là lần đầu tiên, nhưng mà cũng là trường hợp cô không mong đợi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Hồng Hoang

Trúc Nhiễm nhìn đáng vẻ hiện tại của Hoa Thiên Cốt, y lao đảo đứng dậy, sau đó ngửa mặt lên trời cười vang, "Ha ha ha, Hồng Hoang tái xuất rồi, Hồng Hoang..."

Những đệ tử Man Hoang ngã xuống xung quanh cũng vội vàng đứng dậy, cúi đầu quỳ lại, miệng đồng thanh, "Thần tôn!"

Hoa Thiên Cốt lại nhắm mắt làm lơ, bàn tay cầm túi gấm khẽ run, ánh mắt ngập tràn đau đớn, nàng sắp không thể chịu nổi nữa rồi, nước mắt nàng không ngừng tuôn trào, vậy mà sấm sét trên bầu trời vẫn tiếp tục hoành hành, nước mưa đổ ào ào xuống khuôn mặt, khiến cho không còn ai có thể phân rõ đâu là nước mưa, còn đâu là nước mắt. Nàng đứng lên, nhìn những kẻ vây quanh, cặp đồng tử đỏ rực, "Là các người, đều tại các người, các người làm hỏng bùa hộ mệnh sư tôn tặng ta, các người sẽ phải trả một cái giá đắt, aaaa..."

Hoa Thiên Cốt dang rộng hai tay, Hồng Hoang từ người nàng bùng phát, đánh bay hết tất cả, Trúc Nhiễm vội vàng ôm lấy một thân cây khô, sau đó nhảy tới nấp sau một vách đá. Trông Hoa Thiên Cốt như phát điên vậy, Hồng Hoang không ngừng lan rộng ra bốn phía, mỗi bước nàng đi đều khiến mặt đất tạo nên những gợn sóng màu đỏ, truyền đi thật xa, những kẻ sợ hãi Hồng Hoang đã sớm bỏ chạy.

Hoa Thiên Cốt duỗi tay trái ra, vách đá trước người Trúc Nhiễm vỡ nát, Trúc Nhiễm lập tức bị kéo về phía Hoa Thiên Cốt. Tay trái Hoa Thiên Cốt bóp lấy cổ y, nàng lạnh lùng nói, "Sao ngươi lại dám làm hỏng bùa hộ mệnh sư tôn cho ta chứ, tại sao!" Dứt lời, tay nàng siết lại.

Trúc Nhiễm không ngừng giãy dụa, nhưng y không thể thoát khỏi lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, y cố nén giận, "Ta, ta chỉ muốn, muốn giúp cô... không phải cô... muốn bảo vệ, bảo vệ sư tôn của cô hay sao?"

"Sư tôn ư... đúng, ta phải bảo vệ sư tôn, ta phải bảo vệ sư tôn..." Hoa Thiên Cốt đảo tròn mắt lăm lăm.

Trúc Nhiễm nhận ra Hoa Thiên Cốt đang không được bình thường, nàng không còn tỉnh táo nữa, thế nên lúc mà y đang suy nghĩ kế để thoát khỏi Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt lại hất y đi, xoay người giờ hai tay làm thế phòng ngự.

Kinh Lôi có cảm ứng với Hồng Hoang, một kiếm đâm đến, may mà Hoa Thiên Cốt chống đỡ kịp, song sấm sét từ Kinh Lôi lại truyền tới tay nàng. Hoa Thiên Cốt trầm mặc chốc lát, "Sư tôn? Là sư tôn..."

Lập tức Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chăm Kinh Lôi như thể Thiệu Nguyệt đang ở trước mặt nàng vậy, cô chìa kiếm về phía nàng, nàng mỉm cười buồn bã, "Sư tôn à, người muốn giết Tiểu Cốt sao? A, a, chết trong tay sư tôn cũng tốt, cũng tốt..." Dứt lời, Hoa Thiên Cốt buông tay, không cản lại Kinh Lôi nữa.

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt vội vã chạy tới, thấy Kinh Lôi định đâm Hoa Thiên Cốt, cô phi thân, nắm lại chuôi kiếm, hất về đằng sau, Kinh Lôi lại vòng lại, Thiệu Nguyệt tay không nắm lấy thân kiếm, "Kinh Lôi, mày lại dám không nghe lời tao à?" Máu chảy từ tay trái của cô lan trên thân kiếm, Kinh Lôi dần bình tĩnh lại, quay về cơ thể Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt quay lại tiến đến gần Hoa Thiên Cốt, bỗng dưng cô lại bị bật ngược trở về, cô lùi lại mấy bước, nhìn sấm sét không ngừng tuôn ra từ bàn tay phải, thật sự nó đang va chạm với Hồng Hoang trên người Hoa Thiên Cốt. Thiệu Nguyệt tiếp tục tiến lên phía trước, nhắc bàn tay trái dính đầy máu để lần mò, không còn bị phản lại nữa, Thiệu Nguyệt bước từng bước một, tới gần Hoa Thiên Cốt, dịu dàng gọi, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt tựa hồ không nghe thấy, cặp đồng tử của nàng đỏ rực, trong miệng không ngừng lăm lăm, "Sư tôn ư, sư tôn..."

Thiệu Nguyệt trông thấy đôi con người đỏ của Hoa Thiên Cốt thì đau lòng không thôi, cô đưa tay phải chạm vào má Hoa Thiên Cốt, nhưng vừa động, đã bị Hoa Thiên Cốt hung hãn giữ cổ tay cô lại.

Hoa Thiên Cốt quay đầu sang, "À?" Trước mắt nàng một màu đỏ máu, những gì nàng thấy chỉ là một cái bóng mơ hồ.

Thiệu Nguyệt không bận tâm đến con đau đớn từ cổ tay, cô nhẹ nhàng đáp, "Tiểu Cốt, là ta, vì sư đây..."

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt ngẩn người, sau đó nàng lắc đầu lia lịa, "Không, không thể nào, sư tôn không thể ở đây, sao sư tôn lại ở đây chứ, người lừa ta... người lừa ta!"

"Tiểu Cốt à, Tiểu Cốt..." Thiệu Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt hành động bất bình thường, dù cô có nói thế nào cũng không thể đánh thức lí trí của nàng, thế là Thiệu Nguyệt nhướn người lên phía trước, hôn lấy đôi môi của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được mùi hương của Thiệu Nguyệt, chân thực như vậy, đột nhiên nàng an tĩnh lại, cho dù chỉ là giấc mộng, nàng cũng không muốn phá vỡ. Hình ảnh ấy tựa như chỉ thuộc về riêng khoảnh khắc này, gió, mưa, sấm, chớp như đã ngừng hết lại, chỉ có hai bóng người, một đỏ, một trắng, gắn bó bên nhau.

Thiệu Nguyệt buồn Hoa Thiên Cốt ra, tựa vào trán nàng, Hoa Thiên Cốt hỏi, "Sư tôn, thật sự là sư tôn ư?"

"Là ta đây, Tiểu Cốt, đừng khóc, ta vẫn luôn ở đây." Thiệu Nguyệt nói xong bèn hôn lên giọt lệ đọng nơi khóe mắt Hoa Thiên Cốt, mặc dù nước mắt đã hòa hợp lại với nước mưa, nhưng Thiệu Nguyệt vẫn nhận ra Hoa Thiên Cốt đang khóc, cô từng chút, từng chút một hôn lên những giọt nước mắt của nàng.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, nàng vui mặt vào bên cổ Thiệu Nguyệt, "Nếu đây là một giấc mơ, con hy vọng mãi mãi sẽ không bao giờ tỉnh dậy."

Thiệu Nguyệt ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt, hôn lên mái tóc nàng, "Sao lại thế, cho dù con tỉnh dậy, ta vẫn ở đây mà."

Hoa Thiên Cốt cứ thế, cứ ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của Thiệu Nguyệt, nàng nhắm mắt lại, giống tổ như đột nhiên dập tắt, mây đen tản đi, bão táp tiêu tan, thú Ngâm Nga tiến lại gần, nó tới sau lưng Thiệu Nguyệt, kêu lên mấy tiếng nghe nghẹn ngào.

Thiệu Nguyệt bế Hoa Thiên Cốt, một bước nhảy lên lưng thú Ngâm Nga, "Thú Ngâm Nga, chúng ta đi thôi."

Ở đằng xa, Trúc Nhiễm đứng dậy, kinh hãi dõi theo phương hướng Thiệu Nguyệt rời đi, mới ban nãy mình vừa trông thấy cảnh gì vậy? Chẳng lẽ Hoa Thiên Cốt và Kiếm tôn... lại có mối quan hệ này?

Bạch Tử Họa quay về điện Tuyệt Tình lạnh lẽo trống vắng, nơi này chỉ còn lại mình chàng. Đường Bảo vốn đang ở trong tiểu viện của Thiệu Nguyệt, nay con bé đã chuyển tới chỗ Lạc Thập Nhất, còn Tử Mạch cũng sang bên Tử Trúc, "Sư huynh à, huynh hãy thu nhận một vị đệ tử đi, như vậy điện Tuyệt Tình sẽ không còn trống trải." Lời nói của Thiệu Nguyệt vẫn văng vẳng bên tai, Bạch Tử Họa thờ dãi, quả nhiên khi đã quen có người ở bên bầu bạn, nay đột nhiên chỉ còn một mình, thật không quen. 1

Bạch Tử Họa xoay người đi ra ngoài viện của Thiệu Nguyệt, bỗng nhiên một luồng ánh sáng hồng thoáng qua, ánh mắt Bạch Tử Họa chợt lạnh, chàng lập tức đuổi theo. Luồng ánh sáng kia trực tiếp xông vào tiền lao, Bạch Tử Họa hơi nghi ngờ, gạt đầu với đệ tử trông coi tiền lao xong bước vào.

Thanh kiếm Mẫn Sinh cắm xuống nền đất ở trước song sắt của Niết, Niết mờ mắt, nhìn Mẫn Sinh, "Phong ấn đã bị gỡ bỏ, xem ra Hồng Hoang đã tái thế rồi..."

"Có ý gì?" Bạch Tử Họa tiến tới, nghe được lời của Niết, chàng cau mày hỏi.

Niết bình thân ngồi dưới đất, "Ý gì thì cũng rõ ràng lắm rồi mà."

"Hong Hoang không ở trên người của ngươi?" Bạch Tử Họa bỗng nhận ra có gì đó không đúng, "Chẳng lẽ..."

"Ha ha ha, không sai, Hong Hoang không còn trên người của ta nữa, nếu không, ngươi cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn để các người bắt nhốt trong này ư?" Niết tỏ ra khinh thường.

"Không phải ai cũng có thể hấp thụ được Hong Hoang, rốt cuộc thì ngươi..." Đột nhiên Bạch Tử Họa nhớ lại quãng thời gian Hoa Thiên Cốt còn ở lại điện Tuyệt Tình, nàng từng vô tình để rớt máu xuống đất, kết quả là khiến cho toàn bộ hoa cỏ xung quanh khô hép, và ở trong động Hoang Phế khi ấy, cũng chỉ có ba người Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt và Niết, rõ ràng Thiệu Nguyệt đã bị thương nặng bởi Kinh Lôi, còn Hoa Thiên Cốt lại chẳng hề hấn gì, chàng suy đoán, "Hoa Thiên Cốt?"

"Ha ha ha, coi như ngươi thông minh, Hoa Thiên Cốt là hậu duệ của Nữ Oa, cô ta sở hữu thể chất của một vị thần, đương nhiên có thể hấp thụ Hong Hoang."

"Ta sẽ không để cho Hong Hoang tái thế!" Bạch Tử Họa lạnh lùng nói.

"Ngươi cho rằng vì sao Hong Hoang trong cơ thể Hoa Thiên Cốt lại bị phong ấn chứ?" Niết hỏi vặn lại, Bạch Tử Họa nhướng mày, Niết nói tiếp, "Là vì sự mưu mẹo của ngươi đấy, Thiệu Nguyệt, cô ta một lòng một dạ muốn bảo vệ Hoa Thiên Cốt, cho nên ta mới giúp cô ta phong ấn lại Hong Hoang, chẳng lẽ ngươi muốn đứng ở một chiến tuyến đối lập với cô ta hay sao?"

Bạch Tử Họa rút Mẫn Sinh lên, xoay người rời khỏi tiên lao, Niết lắc đầu bật cười, "Ngươi thật giống vị cố chủ nhân của Mẫn Sinh, rất là giống, Hoa Thiên Cốt à, tình cảnh của ngươi giống với ta ngày xưa lắm, vậy thì Thiệu Nguyệt ơi, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào đây?" 1

Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy, nàng đang dựa vào một lồng ngực ấm áp, hương thơm quen thuộc mà cả đời nàng chưa từng quên, nàng ngẩng đầu lên, không dám tin, một khắc trông thấy Thiệu Nguyệt kia làm cho nước mắt tuôn trào, nàng che miệng, nức nở, "Thật sự là sự tôn!"

Thiệu Nguyệt nhận ra người trong vòng tay cử động, cô mở mắt, trông thấy Hoa Thiên Cốt rung rung bèn thay nàng lau nước mắt, "Tiểu Cốt, đừng khóc, con mà khóc thì đất trời cũng khóc theo mất." Cô ngẩng đầu nhìn về phía mây đen đang dần trôi tới trên bầu trời.

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, kiềm nước mắt lại, "Vâng, sư tôn ơi, sao người lại ở đây ạ?"

Thiệu Nguyệt bật cười dịu dàng, "Con nhìn con xem, bảo đừng khóc, vậy mà nước mắt vẫn cứ rơi." Nàng xoa khô mát Hoa Thiên Cốt, một giọt lệ đọng lại trên đầu ngón trỏ của nàng, giống như lần trước, Thiệu Nguyệt lập tức nghiêng người tới, hôn lên nước mắt của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt giật mình, run rẩy tại chỗ, cảnh tượng quen thuộc như vậy khiến nàng nhớ lại một màn vừa rồi, Thiệu Nguyệt đã hôn nàng, vậy chẳng lẽ đây không phải mơ?

"Sư tôn ơi?" Hoa Thiên Cốt thấp thỏm gọi.

Thiệu Nguyệt nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt lúng túng, "Sư, sư tôn, sao người... lại..." Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, không nói nên lời.

Giờ Thiệu Nguyệt mới kịp phản ứng, cô rũ mi mắt, ừ nhỉ, Tiểu Cốt vẫn chưa biết mình thích nàng mà, liệu hành động của mình có khiến nàng cảm thấy không vui không? Trong lòng Thiệu Nguyệt không được chắc chắn lắm, "Tiểu Cốt à, thật ra thì... ta..."

Bàn tay Thiệu Nguyệt đặt trên gương mặt Hoa Thiên Cốt trượt xuống, Hoa Thiên Cốt liếc thấy vết máu bầm trên cổ tay phải của cô bèn vội cầm lấy, nâng tay cô lên, "Sư tôn ơi, đây là do ai nào gây nên vậy?"

Thiệu Nguyệt đang định thổ lộ tâm ý của mình với Hoa Thiên Cốt thì lại bị câu hỏi này cắt ngang, cô định rút tay lại, song Hoa Thiên Cốt lại nắm nó rất chặt, không hề có ý định buông tha.

Sau đó Hoa Thiên Cốt như vỡ lẽ, "Là con, có phải không? Là con khiến sư tôn bị thương!"

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt mãi một thót lên, cô sợ Hoa Thiên Cốt lại bị rối loạn một lần nữa, "Tiểu Cốt à, con không sao là tốt rồi, chỉ bị bầm một xíu thôi, tí nữa sẽ lành ngay ấy mà."

"Sư tôn..." Hoa Thiên Cốt đặt bàn tay Thiệu Nguyệt lên má mình, sau đó dời nó đến bên khóe miệng, dịu dàng hôn lên vết máu bầm kia.

Toàn thân Thiệu Nguyệt run rẩy, nụ hôn của Hoa Thiên Cốt nhẹ như lông chim vậy, khiến cô nhột vô cùng, cô bật cười thành tiếng, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt, dừng lại đi..."

Hoa Thiên Cốt thật sự dừng lại, nàng nhìn chằm chằm vết máu đỏ trong lòng bàn tay phải của Thiệu Nguyệt, tất nhiên nàng hiểu nó được hình thành bởi thứ gì, vì vốn dĩ nàng đã từng bị qua. Thiệu Nguyệt còn đang thắc mắc sao Hoa Thiên Cốt ngồi im bất động vậy thì trông thấy nàng đang nhìn vết đỏ trong lòng bàn tay mình, cô vội nắm chặt lại, "Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt không nhúc nhích, đột nhiên nàng bật cười, "Hóa ra... sư tôn cũng yêu con?"

"Cũng?" Thiều Nguyệt kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, chẳng lẽ con..."

Hoa Thiên Cốt đặt bàn tay Thiều Nguyệt lên trên mắt mình, vừa mừng rỡ lại vừa khó tin, "Sư tôn, đây là thật sao? Sư tôn cũng thích, cũng yêu Tiểu Cốt à?"

Thiều Nguyệt gật đầu, sau đó phát hiện Hoa Thiên Cốt vẫn có vẻ chưa dám tin, cô bèn khẳng định lại, "Tiểu Cốt à, đây là vết thương do nước trong ao Tuyệt Tình đây."

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, bỗng dưng nàng tiến tới ôm chầm lấy Thiều, kéo cô đứng dậy, xoay vòng tại chỗ, nàng vừa quay, vừa cười, "Ha ha... ha ha ha.. ha Tiểu Cốt yêu sư tôn, sư tôn cũng yêu Tiểu Cốt!"

Thiều Nguyệt bị Hoa Thiên Cốt ôm chặt eo thì sợ hết hồn, sau đó cô tiện tay vòng lấy cổ Hoa Thiên Cốt, nghe thấy những lời kia của nàng, hai người nhìn nhau rồi bật cười. Hai tiếng cười không ngừng vang vọng khắp vùng đất hoang vu, ngay cả con thú Ngâm Nga vốn dĩ đang vờ ngủ ở đằng sau hai người cũng phải ngẩng đầu lên, ngấm nhìn hai bóng người một đỏ, một trắng. 1

Hiện tượng bất thường ở Man Hoang ảnh hưởng đến lục giới, hiện tại Bạch Tử Họa đang ở trên đại điện, nghiên cứu bầu trời cùng Sinh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm, cũng có không ít thư gửi tới từ các phái, họ bảo, dị tượng rõ ràng vô cùng bất thường.

Ma Nghiêm cảm bức thư lên, cau mày bảo, "Rốt cuộc chuyện này là sao, chẳng lẽ là do yêu ma ra đời?"

"Ai da, sư huynh à, bây giờ đã kết luận thì vẫn còn hơi sớm," Sinh Tiêu Mặc xoay người hỏi Bạch Tử Họa, "Chương môn sư huynh, huynh thấy sao?"

Bạch Tử Họa im lặng không đáp, chàng hiểu Hồng Hoang đã tái thế, nhất định là do Hoa Thiên Cốt với Tiểu Nguyệt đã gặp phải chuyện gì đó tại Man Hoang, chàng nhíu mày, chợt hỏi, "Man Hoang có gì khác thường hay không?"

"Man Hoang ư?" Ma Nghiêm thắc mắc, "Tử Họa à, ý đệ là, hiện tượng bất thường này có liên quan đến Man Hoang?"

Bạch Tử Họa còn chưa mở miệng, Sinh Tiêu Mặc đã vỗ tay, lo lắng nói, "Tiểu sư muội mới vào Man Hoang chưa lâu, con bé sẽ không có chuyện gì đâu chứ?"

"Chương môn các phái có nói gì không" Bạch Tử Họa hỏi.

Ma Nghiêm nhìn lại thư, trả lời, "Không lâu sau sẽ có Chương môn các phái Thiều Bạch, Thục Sơn, Thiên Sơn, Ngọc Trọc tới Trường Lưu, bàn bạc về dị tượng lần này, nếu quả đúng là có yêu ma xuất thế, vậy thì chúng ta nhất định phải đoàn kết nhất trí, tranh thủ lúc nó chưa hùng mạnh để tiêu diệt!"

Bạch Tử Họa nhìn ra bầu trời ở bên ngoài, nếu Hoa Thiên Cốt thật sự đã thành Yêu thần, vậy thì chắc chắn Tiểu Nguyệt sẽ ở bên chăm sóc cho nó, vậy nên, Tiểu Nguyệt à, xin hai người, ngàn vạn lần đừng quay trở về đây, nếu không... 1

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đông Hoa

Đông Phương Úc Khanh quan sát hiện tượng dị thường tại lầu Dị Hủ, anh chàng bấm tay thăm tính, có vẻ như mọi chuyện có liên quan tới Cốt Đầu, hơn nữa lại rất giống Yêu Thần xuất thế, anh chàng cả kinh, mãi một lúc mới lên đường đến Trường Lưu, Đông Hoa dõi theo bóng lưng vội vã của Đông Phương Úc Khanh sau đó cũng cùng rời khỏi lầu Dị Hủ.

Tại Trường Lưu, Từ Mạch và Từ Trúc bất an ngồi cầm tách trà trong phòng, còn Đường Bảo đã sớm đi tới đi lui, trong miệng còn không ngừng lải nhải, "Sao Thập Nhất vẫn đi mãi chưa về vậy nhỉ?"

Bấy giờ, Lạc Thập Nhất mới bước vào, Đường Bảo mừng rỡ chạy lại, khi nhìn thấy gương mặt anh chàng đầy buồn bã, con bé mới im lặng rồi đưa tay lên xoa khoé miệng Lạc Thập Nhất, "Đau không? Thế tôn đánh à?"

Lạc Thập Nhất lắc đầu, nắm lấy tay Đường Bảo, mỉm cười trấn an, "Ta không sao mà."

"Nhưng..." Đường Bảo cau mày khổ não, con bé biết rằng nhất định Thế tôn sẽ không đồng ý cho Lạc Thập Nhất đến với mình, thế nên anh chàng mới bị Thế tôn đánh, và thế nên lòng con bé mới áy náy.

Lạc Thập Nhất không muốn trông thấy vẻ tội lỗi của Đường Bảo, anh chàng kéo Đường Bảo ngồi xuống, nghiêm mặt nói, "Ta mới về từ đại điện, Tam tôn đang thương nghị chuyện hiện tượng dị thường trên bầu trời, không ai đã động gì tới vụ của Kiếm tôn."

"Chẳng lẽ bọn họ cứ thế lưu đây chủ nhân ở Man Hoang rồi mặc kệ hết thầy ư!" Từ Mạch tức giận, Từ Trúc vội xoa tay nàng, sau đó lại rút nàng một

tách trà, Từ Mạch vẫn khá là bức bối, nàng cầm tách trà lên uống một hơi cạn sạch.

"Cơ mà, sao Kiếm tôn lại phải đến Man Hoang chứ? Trông còn có vẻ như Kiếm tôn tự nguyện nữa." Đường Bảo nghiêng đầu, "Liệu... có phải Kiếm tôn đi tìm Cốt Đầu không?"

Lạc Thập Nhất đột nhiên nhớ ra, "Ban nãy ở đại điện, tự xưng Tôn thượng hỏi một câu, "Man Hoang có gì bất thường không?" đấy."

"Chẳng lẽ hiện tượng dị thường lần này có liên quan tới Man Hoang?" Từ Trúc suy đoán.

"Man Hoang à..." Từ Mạch bất an nắm chặt tách trà, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành, nàng luôn cảm giác như sắp có chuyện không hay xảy ra.

"Từ Mạch à, sao vậy?" Từ Trúc phát hiện ra sự khác thường của nàng bèn nắm lấy tay nàng, hỏi.

Từ Mạch lắc đầu, nắm lại tay Từ Trúc, "Chỉ là ta hơi lo lắng..."

Đông Phương Úc Khanh vội vã chạy tới Trường Lưu, nhắm thẳng đến điện Tuyết Tinh, còn Ma Nghiêm và Chương môn các phái bàn bạc xong đang rời khỏi đại điện, Nghe Mạn Thiên mệt mỏi định về chỗ Từ Mạch thì dọc đường lại trông thấy một bóng người quen thuộc, nàng thắc mắc, "Anh ta tới Trường Lưu làm gì?" Vì vậy nên lên đi theo.

Đông Phương Úc Khanh vọt vào điện Tuyết Tinh, chất vấn, "Bạch Tử Họa! Rốt cuộc Cốt Đầu đang ở đâu?"

Mặt Bạch Tử Họa không cảm xúc, "Còn có chuyện gì mà lâu Di Hủ của ngươi không biết ư?"

"Bớt lảm nhảm đi, ta tìm khắp nơi mà không thấy được bóng dáng Cốt Đầu, hiện tượng dị thường trên bầu trời lúc này lại có liên quan tới nàng, nàng lặng lẽ rời khỏi Trường Lưu của các người mà, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra hả, sao lại phải ép nàng lặng lẽ bỏ đi trong lúc sự tôn của nàng còn đang hôn mê bất tỉnh?" Đông Phương Úc Khanh rút kiếm, chỉ về phía Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa cau mày nhìn Đông Phương Úc Khanh, chẳng hiểu những lời này, bàn tay cầm kiếm của Đông Phương Úc Khanh khẽ run, "Không phải bởi Cốt Đầu yêu sư tôn của nàng, nên ngươi mới..."

Ánh mắt Bạch Tử Họa thoáng lạnh, "Sao ngươi biết chuyện này?"

"Hừ, ta ở bên Cốt Đầu lâu như vậy, đã sớm nhận ra rồi, có điều ban đầu ta không dám khẳng định, vì khó mà tin nổi, cho đến khi vì Thiệu Nguyệt, nàng đã đánh cắp Thần khí, ta mới dám chắc chắn." Đông Phương Úc Khanh tỏ ra chán nản.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nói, "Hoa Thiên Cốt đang ở Man Hoang."

"Cái gì? Ngươi lưu đây nàng tới Man Hoang ư?" Đông Phương Úc Khanh cả kinh.

"Tiểu Nguyệt bảo Hoa Thiên Cốt đang ở Man Hoang." Bạch Tử Họa nhàn nhạt đáp.

Đông Phương Úc Khanh đảo mắt suy tư, "Cho nên, ngươi mới lưu đây Thiệu Nguyệt đến Man Hoang?"

"Đó là yêu cầu của Tiểu Nguyệt." Bạch Tử Họa phất ống tay áo, xoay người đi tới bên bàn, ngồi xuống, thể hiện rõ ý muốn tiễn khách.

"A, Bạch Tử Họa, ngươi cứ định để thế cho hai người bọn họ tự sinh tự diệt ở Man Hoang sao?" Đông Phương Úc Khanh tức giận chỉ kiếm về phía Bạch Tử Họa, "Mau đưa nàng trở lại, mau đưa Cốt Đầu quay về đi!"

"Không thể!" Bạch Tử Họa từ chối.

"Vậy còn Thiệu Nguyệt, cô ta là sư muội của ngươi mà, dù cho cô ta tự nguyện tới Man Hoang tìm Cốt Đầu, song chẳng lẽ ngươi không định đưa cô ta quay về ư? Man Hoang là nơi không thể sử dụng pháp lực, dẫu cô ta có là Thượng tiên, thì đến Man Hoang cũng chỉ là một kẻ tầm thường, ngươi không lo lắng chút nào sao?"

Bạch Tử Họa ngược lên nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Di Hủ Quân, nếu ta đón Tiểu Nguyệt về, thế thì Hoa Thiên Cốt cũng sẽ quay trở lại, đó là điều mà ngươi muốn ư?"

"Tại sao? Tại sao Cốt Đầu lại không thể quay về?" Đông Phương Úc Khanh chất vấn, sau đó như nghĩ ra cái gì, anh chàng vỗ lè, "Là vì hiện tượng dị thường trên bầu trời? Chẳng lẽ... Yêu Thần xuất thế... là Cốt Đầu ư?"

"Hồng Hoang ở trên người Hoa Thiên Cốt."

"Cái gì? Chả trách dù đã bị đóng chốt bởi đỉnh Tiêu Hồn, Cốt Đầu vẫn hồi phục nhanh như vậy, rõ ràng tu vi đã mất hết, nhưng chỉ cần một năm đã lành lặn, song nó vẫn chưa đủ để thành lý do ngươi bỏ mặc Cốt Đầu tại Man Hoang!" Đông Phương Úc Khanh bắt mắt.

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh, đầu không ngẩng lên, "Tuyệt đối không thể!"

"Được, vậy ta giết ngươi trước, sau đó đi cứu Cốt Đầu!" Đông Phương Úc Khanh hét to rồi đâm kiếm đi, về mặt Bạch Tử Họa vẫn vô cùng thờ ơ.

Bấy giờ một người đàn ông diện đồ đen đột nhiên lao ra, chắn trước người Bạch Tử Họa, mũi kiếm của Đông Phương Úc Khanh xuyên qua ngực người này, máu đỏ đầy đất.

Đông Phương Úc Khanh giật mình nhìn người trước mắt, anh chàng rút kiếm ra. Người đàn ông diện đồ đen dần ngã xuống, Bạch Tử Họa vội tiến đến đỡ lấy y, khăn trùm đã tuột, để lộ ra khuôn mặt của Đông Hoa.

"Đông Hoa!" Bạch Tử Họa ôm Đông Hoa thật chặt, "Sao huynh lại làm thế?"

"Đông Hoa!" Kiếm của Đông Phương Úc Khanh rơi xuống đất, anh chàng tiến đến nắm lấy bả vai y, lo lắng gọi, "Đông Hoa!"

Đông Hoa dựa vào lồng ngực Bạch Tử Họa, giọng nói yếu ớt, "Tử Họa, còn nhớ năm đó ở lâu Di Hủ chứ," Y bắt lấy tay Đông Phương Úc Khanh, "Ta đã nhìn Đông Phương Úc Khanh trưởng thành, ta từng luôn muốn biết, rốt cuộc thì thế nào là đúng, thế nào là sai," Một tay kia của Đông Hoa lại đặt lên bả vai Bạch Tử Họa, "Huynh đã làm vô cùng tốt, so với ta, so với cả sư phụ. Có điều, huynh cũng quá cố chấp, là người, thoải mái một chút thì... khụ khụ..."

Hai tay Đông Phương Úc Khanh nắm chặt lấy vai Đông Hoa, "Đông Hoa, sao ông lại phải làm như thế, rõ ràng có thể ngăn cản, tại sao ông lại làm như vậy?"

"Hai mươi năm qua, trong lòng con chỉ tồn tại hận thù, nếu như cái chết của ta có thể khiến hận thù trong con biến mất, thế thì ta cam tâm tình nguyện..." Thanh âm Đông Hoa dần nhỏ lại, Bạch Tử Họa rũ mi mắt, chàng buông Đông Hoa ra.

Hai tay Đông Phương Úc Khanh ôm lấy bả vai Đông Hoa, "Ông không thể chết được, ông đừng quên, mạng của ông vẫn còn trong tay ta, ông đã luôn dạy dỗ ta như một người cha vậy, ta đã mất phụ thân rồi, cho nên, ta ra lệnh cho ông, ông không được phép chết! Không được chết! Ông có biết không?"

"Đủ rồi, tiếc duy nhất trong đời ta, chính là không thể đường đường chính chính gặp lại Tiểu Nguyệt thêm một lần, nhưng chi cần trong lòng còn có tình thương, chắc chắn sẽ hạnh phúc, con hãy gạt bỏ thù hận đi..." Đông Hoa khuyên nhủ.

Đông Phương Úc Khanh gạt đầu lia lịa, anh chàng cố nén nước mắt, "Được, được, được, ông nói gì, ta cũng nghe theo, chỉ cần ông đừng chết."

Đông Hoa nghiêng đầu nhìn Bạch Tử Họa, "Tử Họa à, huynh tha thứ cho cậu ta chứ? Cậu ta cũng giống Cốt Đầu, chỉ là những đứa trẻ tự do, phóng khoáng..."

Bạch Tử Họa nhẹ gạt đầu, Đông Hoa nhắm mắt lại, Đông Phương Úc Khanh bật khóc, "Đông Hoa? Đông Hoa ơi? Ông nói gì đi, Đông Hoa, ông hãy giáo huấn ta tiếp đi, Đông Hoa!" 3

Nghê Mạn Thiên do dự đứng cạnh cửa, nàng chỉ tò mò không biết vì sao Đông Phương Úc Khanh lại tới Trường Lưu nên mới bám theo thôi, ai ngờ lại trông thấy cảnh tượng này. Bạch Tử Họa thoáng trông thấy Nghê Mạn Thiên, sau đó thấy cả ngọc Viêm Thủy chợt lóe sáng trên cổ nàng, chàng vội vã bế Đông Hoa lên, rời khỏi điện Tuyệt Tình.

Đông Phương Úc Khanh không hiểu, "Bạch Tử Họa, ngươi muốn đưa Đông Hoa đi đâu vậy?"

"Động băng!" Lờn ít ý nhiều, "Mạn Thiên, con cũng theo ta!"

Nghê Mạn Thiên cả kinh, nàng mãi một tuân lệnh, cùng Đông Phương Úc Khanh đi tới động băng, nơi này cũng là nơi để chữa trị, Bạch Tử Họa đặt Đông Hoa lên giường băng, sau đó xoay người đến trước mặt Nghê Mạn Thiên, "Mạn Thiên à, chỉ có ngọc Viêm Thủy của con mới có thể cứu huynh ấy."

Nghê Mạn Thiên im lặng chột lất xong gạt đầu, "Vâng, được ạ." Sau đó nàng lấy ngọc Viêm Thủy xuống, đưa cho Bạch Tử Họa, "Tôn thượng, mời ngài!"

Bạch Tử Họa nhìn Nghê Mạn Thiên đầy cảm kích, chàng tới trước giường băng, làm phép trị thương cho Đông Hoa bằng ngọc Viêm Thủy. Một lát sau, Bạch Tử Họa thu công, ngọc Viêm Thủy tự động bay đến trước mặt Nghê Mạn Thiên, nàng hơi giật mình, đưa hai tay ra, ngọc Viêm Thủy hạ xuống lòng bàn tay nàng, phát ra ánh sáng dịu dàng mềm mại. Nghê Mạn Thiên nhấp nháy mắt, sao nàng lại có cảm giác ngọc Viêm Thủy sáng hơn trước kia rồi nhỉ?

Đông Phương Úc Khanh ngồi xồm bên giường băng, anh chàng nhìn Đông Hoa, rồi lại hỏi Bạch Tử Họa, "Đông Hoa, ông ấy sao rồi?"

"Chỉ cần chờ huynh ấy tỉnh lại." Bạch Tử Họa đáp.

Đông Phương Úc Khanh thở phào nhẹ nhõm, "Ta có thể chăm sóc ông ấy không?"

Bạch Tử Họa lập tức xoay người rời khỏi động băng, Nghê Mạn Thiên thấy thế vội đeo lại ngọc Viêm Thủy lên cổ xong cũng bỏ đi, cứ thế, Đông Phương Úc Khanh lẳng lặng ngồi nhìn Đông Hoa, hy vọng y mau chóng tỉnh lại.

Tại Man Hoang, Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt đang cao hứng phi hành trên không trung, hai người thu hết toàn bộ Man Hoang vào trong mắt, tuy vắng lặng, nhưng lại đẹp ở rất nhiều phương diện. Bay chán chê trên trời rồi, hai người lại cùng tụt bộ dưới đất, Hoa Thiên Cốt nhảy nhót chạy lên phía trước, hướng về phương xa hét to, "Aaaaa....."

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt trẻ con như thế thì cũng chỉ bật cười, Hoa Thiên Cốt diện một thân áo đỏ khi đứng yên thì trông rất động lòng người, mà khi nàng hoạt động thì lại như một con yêu tinh hoạt bát, Thiều Nguyệt thầm yên tâm, chỉ cần Tiểu Cốt vui là được rồi.

"Sur tôn ơi!" Hoa Thiên Cốt xoay người lại, nàng dang hai tay ra, lộ ra nụ cười như khi còn thơ bé, nói tiếp, "Sur tôn, sur tôn, sur tôn..." 1

Thiều Nguyệt lắc đầu, mỉm cười tiến đến kéo tay Hoa Thiên Cốt, quệt cái sống mũi của nàng, "Nàng gọi nhiều như vậy không thấy mệt à?" 1

Hoa Thiên Cốt lắc đầu lia lịa, "Gọi sur tôn thì mãi cũng không mệt, hi hi.."

Thiều Nguyệt dịu dàng vén những sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn thay Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt lại nhìn chăm chăm Thiều Nguyệt, "Sur tôn ơi, toàn bộ đều là sự thật sao?"

Thiều Nguyệt thở dài, "Tiểu Cốt à, là thật, nàng không cần phải xác nhận lại mỗi ngày đâu."

Hoa Thiên Cốt cắn môi, nàng gật đầu, trong lòng vẫn có chút bất an, nàng không biết một khi đã trở lại Trường Lưu, sur tôn có còn yêu nàng như vậy nữa hay không?

Thiều Nguyệt trông thấy vẻ mặt của Hoa Thiên Cốt cũng biết nàng đang lo lắng chuyện gì, cô nghiêng người tiến tới hôn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt dẫn một lát mới nhẹ nhàng môi, Thiều Nguyệt thừa dịp đưa lưỡi vào, giúp cho nụ hôn thêm sâu. Đến tận khi cả hai khó có thể hít thở, Thiều Nguyệt mới buông Hoa Thiên Cốt ra, hai người dựa trán vào nhau, nhìn đối phương rồi cũng bật cười.

Sau đó, Thiều Nguyệt nhỏ giọng nói sát bên tai Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à... ta, yêu, nàng." 2

Hoa Thiên Cốt nghe xong lại giật mình, lòng nàng tràn đầy vui sướng, nàng ôm chặt lấy cổ Thiều Nguyệt, xoay tại chỗ mấy vòng, tất cả bất an và lo âu như biến mất hết vào giờ khắc này. Nàng lại ôm cả eo Thiều Nguyệt, bay vèo lên không, Thiều Nguyệt cũng ôm lấy eo Hoa Thiên Cốt, mặc cho nàng tận tình đưa mình bay lượn.

Thú Ngâm Nga chạy lại từ đằng xa, Hoa Thiên Cốt đưa Thiều Nguyệt xuống, thú Ngâm Nga dừng lại trước mặt hai người, lắc đầu kêu mấy tiếng nghe rất chi là dễ thương, Hoa Thiên Cốt buồn cười xoa đầu nó, "Thú Ngâm Nga à, nếu Đường Bảo mà còn là linh trùng thì không biết hai đứa mày trông sẽ thế nào đây?"

Thiều Nguyệt tưởng tượng thử một chút rồi phì cười, một con to, một con nhỏ, hai con mà gặp nhau thì không phải náo loạn hay sao.

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cùng ngồi lên lưng thú Ngâm Nga, để nó tự do chậm rãi bước về phía trước, Thiều Nguyệt quay đầu lại hỏi, "Tiểu Cốt này, nàng có nhớ mọi người với Đường Bảo không?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Có ạ, lúc bỏ đi, ta đã không từ giả bọn họ mà."

Thiều Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Vậy sao nàng lại không từ giả?"

Hoa Thiên Cốt vội ngẩng đầu, "Không phải vậy đâu, ta chỉ lo mình sẽ... khiến sur tôn... bị thương..."

"Chuyện kiếp sinh tử, ta không thêm đề ý," Thiều Nguyệt nắm chặt lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau là đã chiến thắng kiếp sinh tử rồi."

"Có thật không ạ?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

"Nàng không cảm thấy kiếp sinh tử rất giống kiếp tình sao?" Thiều Nguyệt bảo, Hoa Thiên Cốt gật đầu, Thiều Nguyệt lại nói tiếp, "Sống vì tình, chết cũng vì tình, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, cố gắng sống là có thể chiến thắng kiếp sinh tử rồi!"

"Vâng, được ạ!" Hoa Thiên Cốt cao hứng gật đầu, sau đó nàng dựa đầu vào vai Thiều Nguyệt.

"Tiểu Cốt này," Đột nhiên Thiều Nguyệt nhớ ra một chuyện, "Sao tự xưng nàng lại gỡ bỏ phong ấn của Hồng Hoàng thế, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hoa Thiên Cốt đảo mắt chán nản, "Là do... cái bùa hộ mệnh sur tôn tặng ta... hỏng rồi..." Dứt lời, nàng còn lấy ra tấm bùa, nhưng bên trong đã không còn lộn tóc nào nữa.

Thiều Nguyệt vuốt ve hoa văn trên túi gấm, cảm thán, "Ôi chao, cái này là từ khi Tiểu Cốt còn nhỏ, ta đã đặc biệt may tặng này, lúc đó Tiểu Cốt nghịch oi là nghịch." Thiều Nguyệt không hề trách móc Hoa Thiên Cốt, nhắc lại chuyện còn nhỏ cũng là muốn bảo nàng không cần phải bận tâm nhiều.

Hoa Thiên Cốt hồi tưởng lại thời thơ ấu bên nỡ nụ cười vui vẻ, ngẩng đầu hỏi, "Sur tôn, từ lúc nào người... nhận ra lòng mình thế?"

Mặt Thiều Nguyệt đỏ bừng, cô nghiêng đầu đáp, "Có thể là lúc nàng thay ta chặn lại đỉnh Tiêu Hồn, hoặc cũng có thể là khi nàng giải cho ta độc của lư Bốc Nguyên, ta cũng không rõ."

Hoa Thiên Cốt ôm lấy cánh tay Thiều Nguyệt, "Vậy à, sur tôn trẻ hơn ta nhiều, ta đã yêu sur tôn từ sớm lắm rồi."

"Ồ?" Thiều Nguyệt quay sang nhìn nàng, "Từ bao giờ?"

"Hắn là khi ta biết sư tôn chính là Nguyệt tỷ tỷ," Hoa Thiên Cốt suy nghĩ, sau đó lại lắc đầu, "Hắn là khi ta một lòng một dạ muốn trở thành đồ đệ của sư tôn."

Thiều Nguyệt kinh ngạc, "Sớm thế sao? Khi đó ta còn đang lo Tiểu Cốt sẽ thích sư huynh cơ?"

"Hả?" Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn Thiều Nguyệt, "Sao có chuyện đó được, Tôn thượng lạnh như băng ấy, đun đến mấy cũng không nóng lên nổi, sao ta lại thích ngài được?"

Nhưng mà nàng đã yêu sư huynh trong nguyên tác đó thôi, Thiều Nguyệt thầm nhủ, cô không dám nói ra, chỉ gật đầu bảo, "À, mặc dù thoát trông sư huynh lạnh như băng, nhưng thực chất huynh ấy vẫn luôn suy nghĩ vì người khác, có điều huynh ấy tuân thủ môn quy hơi quá nghiêm ngặt."

Hoa Thiên Cốt bất mãn bĩu môi, "Ta mới phải là người lo lắng chứ, sư tôn với Tôn thượng xứng đôi như vậy, là Thượng tiên Trường Lưu, lại còn sống bên nhau tại điện Tuyệt Tình lâu như vậy, chắc chắn cảm tình rất sâu nặng nhỉ."

"Ồi ời," Thiều Nguyệt bật cười, "Cái này thì lại càng không thể nhé, sư huynh luôn nhất mực chăm sóc ta như một vị huynh trưởng, huynh ấy giống như người nhà của ta vậy."

Nghe được câu trả lời của Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt mỉm cười vui vẻ, thú Ngâm Nga đột nhiên khựng lại, Hoa Thiên Cốt thắc mắc quay sang, trước mặt họ có rất nhiều người, phần lớn toàn là đệ tử Man Hoang.

Hoa Thiên Cốt nhảy khỏi lưng thú Ngâm Nga, sau đó đưa tay đỡ Thiều Nguyệt xuống, "Các người tới đây làm gì? Chẳng lẽ lại tới để...."

Những đệ tử kia nghe xong đồng loạt quỳ xuống nhận tội, "Xin Thần tôn thứ tội, chúng ta không cố tình mạo phạm ngài, nếu biết ngài sở hữu Hồng Hoang, chúng ta tuyệt đối không dám đối xử với ngài như vậy."

Thiều Nguyệt nhướn mày, "Các người đối xử với Tiểu Cốt thế nào cơ?"

Đệ tử quỳ ở chính giữa vừa nhìn thấy Thiều Nguyệt đã đưa tay chỉ cô, tức giận nói, "Thần tôn ời, ả ta là người của Trường Lưu đấy, chúng ta bị lưu đày đến Man Hoang, tất cả cũng tại Trường Lưu, ngài tuyệt không thể bỏ qua cho ả!"

Hoa Thiên Cốt tức giận, phất ống tay áo, đánh bay gã đệ tử dám chỉ chỗ Thiều nguyệt, gã ngã xuống đất, co quắp cả lại song không ai dám đến đỡ. Hoa Thiên Cốt cố nén giận, nàng nhìn chăm chăm từng đệ tử đang quỳ gối, cảnh cáo, "Sư tôn của ta không phải người mà các người có thể khinh nhờn, sau này nếu còn ai dám nói xấu sư tôn, ta chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình!"

Thiều Nguyệt tiến tới nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Được rồi, Tiểu Cốt à, đừng giận, mới vừa rồi Tiểu Cốt thật quá oai phong, khiến cho vị sư... khi cho ta cũng còn cảm thấy sợ hãi kia!"

"Cũng tại bọn họ hết, dám làm hỏng bùa hộ mệnh sư tôn tặng ta." Hoa Thiên Cốt vẫn cánh cánh trong lòng vụ này.

Thiều Nguyệt kéo lấy một lọn tóc của mình, "Nếu Tiểu Cốt muốn thì ta lại làm tặng nàng một tấm bùa." Dứt lời định tự giật tóc.

Hoa Thiên Cốt vội ngăn cô lại, "Đừng!" Thiều Nguyệt không hiểu nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt vuốt ve lọn tóc ấy, "Thế này là được rồi, thế này là được rồi." Sau đó cúi đầu, nhẹ hôn lên lọn tóc kia.

Thiều Nguyệt thấy cảnh này thì thầm giật mình, mặt cũng đỏ bừng, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, vui vẻ nói với Thiều Nguyệt, "Sư tôn ời, sau này ngày nào Tiểu Cốt cũng chải tóc cho người nhé."

"Được!" Thiều Nguyệt đỏ mặt, gật đầu đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Cái Giá Phải Trả

Các môn phái lớn cũng lần lượt tới Trường Lưu, Bạch Tử Họa và Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc ngồi tại đại điện, cùng thảo luận về hiện tượng dị thường trên bầu trời, trước khi nghĩ ra biện pháp đối phó thì Chương môn các phái đành phải ở lại Trường Lưu.

Nghe Mạn Thiên vừa mới về phòng, Đường Bảo đã vội xông đến, "Nha đầu hung ác, sao rồi, Tôn thượng có bảo gì không?"

Nghê Mạn Thiên nhìn Đường Bảo một lát rồi đột nhiên lấy tay bóp bóp vai, giọng điệu ảo não, "Ai da, gần đây lúc nào cũng phải bàn bạc với Chương môn các phái, mệt muốn chết!"

Đường Bảo hiểu ý bèn tiến tới kéo Nghê Mạn Thiên ngồi xuống, nắm bóp cho nàng, "Sao rồi, có thoải mái hơn không?"

Nghê Mạn Thiên gật gù hài lòng, hăm mộ nói, "Thiên Cốt thật là có phúc quá, nuôi một con linh trùng có thể làm nha hoàn cho mình."

Đường Bảo đơ một lát mới phản bác, "Ta không phải nha hoàn của Cốt Đầu, tới bây giờ Cốt Đầu cũng chưa từng coi ta là nha hoàn! Cốt Đầu là mẹ ta mà!"

"Được rồi, được rồi, được rồi mà, ta chỉ trêu ngươi thôi, chẳng lẽ ta lại không hiểu tính cách của Thiên Cốt sao?" Nghê Mạn Thiên thấy vẻ mặt lo lắng của Đường Bảo thì cũng không định chọc con bé nữa, còn Từ Trúc và Từ Mạch đang ngồi một bên thấy một màn này thì cười trộm không ngớt.

Đường Bảo ngồi xuống, vắt chéo chân, ánh mắt nhìn Nghê Mạn Thiên đầy mong đợi, "Vậy có tin về Cốt Đầu không?"

Nghê Mạn Thiên thở dài, lắc đầu, "Tôn thượng chẳng hề nhắc gì tới Kiếm tôn chứ đừng nói là Thiên Cốt." Nhất thời, cả căn phòng rơi vào yên lặng.

Đông Phương Úc Khanh vẫn luôn ở trong động băng chờ Đông Hoa tỉnh dậy, anh chàng nhìn ra bầu trời bên ngoài, cảm giác có một loại ứ đọng kỳ quái, anh chàng hơi nhíu mày, bấm tay nhắm tính rồi thậm cả kính, sao lại như vậy?

Đông Hoa nằm trên giường chậm rãi mở mắt, Đông Phương Úc Khanh nhận ra sau lưng có động tĩnh bèn mải mốt chạy đến, kêu lên, "Đông Hoa! Đông Hoa!"

Đông Hoa mở cả hai mắt ra, nhìn thấy gương mặt vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc của Đông Phương Úc Khanh, "Úc Khanh..."

"Đông Hoa, cuối cùng thì ông cũng tỉnh rồi!" Đông Phương Úc Khanh cao hứng nắm lấy tay y.

Đông Hoa ngồi dậy, nhìn xung quanh một vòng, thì ra đây là động băng của Trường Lưu, y hỏi, "Ta đang ở Trường Lưu sao?"

"Ừ, Bạch Từ Họa đã dùng ngọc Viêm Thủy để cứu ông." Lúc Đông Phương Úc Khanh nhắc tới Bạch Từ Họa vẫn còn chút không thoải mái.

"Vậy con... còn muốn báo thù không?"

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "Ta đã thề rằng chỉ cần ông tỉnh lại, ta sẽ buông xuôi tất cả hận thù."

Đông Hoa vui vẻ mỉm cười an tâm, "Vậy mới phải, con nên sống một cuộc sống mà mình mong muốn, đừng chìm đắm trong thù hận để rồi suốt đời phải thống khổ."

Đông Phương Úc Khanh nhìn chằm chằm Đông Hoa, sau đó anh chàng bật đứng dậy, "Đông Hoa này, ông đã ở lâu Dị Hủ được bao lâu rồi?"

B

"Hình như... cũng đã hai mươi năm." Đông Hoa suy nghĩ một lát.

"Hai mươi năm à..." Đông Phương Úc Khanh xoay người lại, rồi lại bật cười bất đắc dĩ, "Ông lại bị ta nhốt ở lâu Dị Hủ những hai mươi năm, ha..." Anh chàng lập tức lấy ra một lọ thuốc từ trong ống tay áo, quay lại đưa Đông Hoa, "Đây là thuốc giải của thuật Nhiếp Tâm, từ giờ trở đi, ông không còn chịu sự khống chế của lâu Dị Hủ nữa, ông... được tự do..."

Đông Hoa đứng dậy nhận lấy lọ thuốc, y không hiểu nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Con... tha thứ cho ta?"

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, bật cười, "Đã buông xuôi tất cả thù hận, còn gì để mà tha thứ nữa chứ."

Đông Hoa nắm lấy lọ thuốc, nở nụ cười từ tận thâm tâm, cõi lòng vô cùng thư thái, Đông Phương Úc Khanh đảo mắt hỏi, "Vậy tiếp theo, ông có tính toán gì hay không?" Thật ra trong lòng, anh chàng rất không nỡ rời xa Đông Hoa, từ ngày cha mất, Đông Hoa vẫn luôn ở bên chăm sóc anh chàng, dù rất hay quản lý, dù rất hay lấy danh nghĩa phụ thân để giáo huấn; nói thật thì, khi còn nhỏ, anh chàng cảm thấy Đông Hoa rất phiền, song bây giờ, anh chàng lại thấy thật may mắn vì đã có Đông Hoa ở bên, nếu không, có lẽ anh ta đã làm bao chuyện không tài nào tưởng tượng nổi chỉ vì báo thù.

Đông Hoa suy ngẫm một lát, "Ta cũng chưa biết, có lẽ sẽ đi thăm Vô Cấu và Đan Phàm trước."

"Chuyện của bọn họ, cho ta xin lỗi..." Đông Phương Úc Khanh áy náy.

Đông Hoa lắc đầu, "Vô Cấu là vì kiếp sinh tử, còn Đan Phàm... là vì tình yêu."

"Đan Phàm còn sống!" Bấy giờ Bạch Từ Họa bước vào, giọng nói trong trẻo lại lạnh lùng.

Đông Hoa và Đông Phương Úc Khanh cả kinh, ngẩng đầu nhìn Bạch Từ Họa, Đông Hoa kinh ngạc bảo, "Nhưng rõ ràng ta đã chính mắt trông thấy Đan Phàm... tan thành mây khói..."

"Một mảnh hồn phách của Đàn Phàm đã được Tử Huân mang đi, chôn dưới một gốc cây hòe, giờ chỉ cần chờ một ngày huỳnh ấ tu luyện thành người thôi." Bạch Tử Họa đáp.

Đông Phương Úc Khanh cau mày, "Sao Đàn Phàm lại còn một mảnh hồn phách vậy?" Lúc ấy, phương pháp anh chàng nói cho Đàn Phàm để cứu Tử Huân rõ ràng là lấy mạng đổi mạng, căn bản là không thể còn sống tiếp.

"Tiểu Nguyệt bảo ta, Tử Huân sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta mang theo ngọc Viêm Thủy chạy tới." Bạch Tử Họa nói.

"Thieu Nguyệt..." Càng ngày Đông Phương Úc Khanh càng cảm thấy nghi ngờ xen lẫn tò mò về thân phận của Thieu Nguyệt, "Sao cô ta lại biết?"

Bạch Tử Họa im lặng không đáp, chàng luôn cảm thấy như Thieu Nguyệt biết rất nhiều chuyện, sự phụ tùng bảo con bé là người đến từ một thế giới khác, cho nên nó cũng khiến Bạch Tử Họa nghĩ mãi không ra.

Đông Phương Úc Khanh thấy Đông Hoa đã tỉnh thì cũng không còn lo ngại nữa, mà Bạch Tử Họa tựa hồ không muốn trả lời câu hỏi của anh chàng, cho nên anh chàng bước chậm về phía trước, chuẩn bị rời đi, Đông Hoa lại vội gọi lại, "Con muốn đi đâu?"

"Đi làm chuyện ta nên làm." Đông Phương Úc Khanh nói với giọng kiên định, sau đó rời khỏi động băng mà không hề quay đầu, Cốt Đầu à, nàng chờ ta nhé, ta nhất định sẽ đến cứu nàng ra. Đông Hoa lại dõi theo bóng lưng của Đông Phương Úc Khanh, hơi cau mày.

Tại Man Hoang, Thieu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đang chậm rãi tản bộ, Thieu Nguyệt hỏi, "Tiểu Cốt, nàng có muốn ra bên ngoài không?"

Hoa Thiên Cốt nhìn Man Hoang ngập tràn cát vàng, gật đầu, "Có muốn, nhưng mà ta biết rằng không dễ gì phá bỏ kết giới Man Hoang, nhưng chỉ cần có thể ở bên sư tôn thì ở đâu Tiểu Cốt cũng nguyện ý."

Thieu Nguyệt bật cười dịu dàng, "Được rồi, chỉ cần Tiểu Cốt nguyện ý thì chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi, không nên cưỡng cầu việc có hay không thể rời khỏi Man Hoang nữa."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu, nắm lấy tay Thieu Nguyệt, nở nụ cười vui vẻ.

Thú Ngâm Nga đang đi ở phía trước bỗng dừng rống lên giận dữ, Thieu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nhìn sang, thấy những đệ tử Man Hoang kia đang hoảng sợ lùi lại đằng sau, thậm chí có kẻ còn ngã xuống đất, miệng nuốt phải một đồng cát, cho dù vậy, bọn họ cũng không dám rời đi, chỉ giữ khoảng cách với thú Ngâm Nga.

Thieu Nguyệt nhớ tới lần trước, khi những đệ tử này đến gặp Tiểu Cốt, vừa nhìn một cái đã nhận ra cô là người của Trường Lưu, bây giờ nghĩ lại thấy kỳ quái, cô chưa từng trông thấy người ở Man Hoang, sao bọn họ lại biết cô chứ?

Hoa Thiên Cốt thấy bọn họ chưa chịu rời đi thì có hơi tức giận, nàng ngăn ở trước người Thieu Nguyệt, chất vấn, "Rốt cuộc các ngươi muốn gì?"

Đệ tử Man Hoang hoảng hốt quỳ gối, cúi đầu vái lạy, "Tham kiến Thần tôn!"

"Thần tôn cái gì?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

"Ngài đã chiếm được Hồng Hoang, trở thành Yêu Thần, vậy thì ngài chính là Thần tôn của bọn ta." Một đệ tử ngẩng đầu giải thích.

"Đúng vậy, Thần tôn ời, giờ chỉ có ngài mới có thể cứu được bọn ta." Một đệ tử khác khẩn cầu.

"Là sao?" Thieu Nguyệt tiến đến hỏi, Hoa Thiên Cốt lại vội vã bảo vệ cô, nàng sợ những đệ tử kia lại nói lời cay độc với Thieu Nguyệt, Thieu Nguyệt thấy động tác của Hoa Thiên Cốt thì cõi lòng âm ập, bây giờ Tiểu Cốt đã có thể ngăn ở trước người mình, bảo vệ mình rồi.

Tên đệ tử kia lập tức cúi đầu, "Xin Tiên tôn hãy bỏ qua cho kẻ tiểu nhân này, tha thứ vì lần trước đã mạo phạm đến người." Hắn vừa dứt lời, tất cả đệ tử cùng nhau dập đầu.

"Tiên tôn ư?" Thieu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt trở mắt nhìn nhau.

"Người là sư phụ của Thần tôn, tất nhiên sẽ là Tiên tôn rồi."

Hoa Thiên Cốt thấy bọn họ không dám bất kính với Thieu Nguyệt nữa, chẳng những vậy còn tỏ ra vô cùng kính trọng thì gật đầu hài lòng, nhưng Thieu Nguyệt lại cảm thấy bất thường, sao họ lại thay đổi nhanh như thế, chỉ vì mình là sư tôn của Tiểu Cốt sao? Không phải bọn họ hận Trường Lưu tới thấu xương ư?

"Ngươi vừa nói, chỉ ta mới có thể cứu các ngươi, ý là gì?" Hoa Thiên Cốt nhìn đệ tử trước mặt.

"Chỉ có Hồng Hoang của Yêu Thần mới có thể mở kết giới Man Hoang, xin Thần tôn hãy dẫn chúng ta cùng rời khỏi Man Hoang đi ạ!" Đệ tử kia lớn tiếng nói.

"Xin Thần tôn đưa chúng ta rời khỏi Man Hoang!" Những đệ tử khác cũng đồng thanh, Thieu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nghi ngờ nhìn nhau, Hồng Hoang có thể mở kết giới Man Hoang?

Bấy giờ, tại ma giới có một vị khách không mời đã đến ma đồ, toàn thân hấn diện áo khoác màu đen che kín đáng vẻ, hấn chậm rãi rời khỏi đại điện ma đồ, ngẩng đầu bật cười một cách thỏa mãn.

Còn ở yêu giới, thiếu chủ của tộc cáo - Bạch Linh vội vàng vàng chạy vào đại điện, nói với Hồng Cơ đang ngồi ở bên trên, "Mẫu thân, mẫu thân, không xong rồi, cả Kiếm tôn và Thiên Cốt đã bị lưu đầy tới Man Hoang!"

"Cái gì?" Hồng Cơ cả kinh bật dậy, "Linh Nhi, con nghe tin này từ đâu vậy, sao Tôn thượng lại lưu đầy Kiếm tôn tới Man Hoang chứ?"

Bạch Linh khổ não lắc đầu, "Con cũng không biết, bây giờ ngoài kia nơi nào cũng lưu truyền cái tin này, ai cũng bảo Tôn thượng không thèm để ý đến tình hữu nghị đồng môn mà đuổi Kiếm tôn đến Man Hoang."

Hồng Cơ mơ hồ cảm thấy có gì đó sai sai, "Không thể nào, để bị lưu đầy tới Man Hoang thì phải là một người mắc phải một trong mười tội ác không thể dung thứ, Tôn thượng chẳng có lý do nào để đối xử với Kiếm tôn như vậy, nhất định trong vụ việc này có hiểu lầm gì đó!"

"Báo cáo!" Một đồ đệ tiến vào, "Bẩm báo tộc trưởng, người của Ma quân tới cầu kiến ạ!"

"Ma quân ư?" Hồng Cơ hơi cau mày, sau đó xoay người trở lại ghé ngồi bên trên, "Mời vào!"

"Dạ!"

Có người từ bên ngoài bước vào, Bạch Linh nhanh nhẹn tới bên cạnh Hồng Cơ, cùng chờ đợi kẻ hầu cận của Ma quân. Hai người diện đồ đen đi tới, nhưng một trong số đó có mũ trùm rộng vành che kín khuôn mặt, thoát trông vô cùng khả nghi, Bạch Linh nhìn hấn chăm chăm, tựa như chỉ muốn xông tới lột mũ trùm ra.

Họ chấm tay hành lễ, "Bái kiến tộc trưởng!"

"Không cần đa lễ, không biết Ma quân phái các người tới đây là có chuyện gì quan trọng?" Hồng Cơ biếng nhác chống cằm.

"Không biết tộc trưởng đã nghe tin Kiếm tôn bị lưu đầy đến Man Hoang hay chưa?"

Hồng Cơ trầm mặc chốc lát, liếc nhìn Bạch Linh ngồi bên cạnh, "Cũng có nghe đồn."

"Uy danh của Kiếm tôn tại giới yêu ma chúng ta, chắc hấn tộc trưởng còn rõ hơn cả bọn ta, mặc dù người trừ ác hướng thiện, nhưng chưa bao giờ phân biệt con người, yêu, ma, vẫn luôn đối xử với chúng ta như những kẻ ngang hàng, còn giúp chúng ta bỏ ác theo thiện, hóa giải không ít mối hiềm khích giữa yêu ma và con người, thậm chí còn cả với tiên giới..." Gã đàn ông cố ý dừng lại, ngẩng đầu nhìn Hồng Cơ.

"Cho nên... ý của Ma quân là gì?" Hồng Cơ nhướn mày.

"Ma quân hy vọng có thể liên hiệp yêu giới, cùng tấn công Trường Lưu để đòi một lời giải thích cho Kiếm tôn!"

"Ồ?" Hồng Cơ nảy sinh loại dự cảm chẳng lành, "Ma quân chưa quên Kiếm tôn là người Trường Lưu đấy chứ?"

"Tộc trưởng, chúng ta chỉ muốn đòi Trường Lưu một lời giải thích, chứ không hề muốn nhắm vào Trường Lưu."

"Nhưng giới yêu mà chúng ta vẫn luôn được thống lĩnh bởi điện Thất Sát, chưa có lệnh của Thánh quân, chúng ta không thể tự tiện tấn công Trường Lưu." Hồng Cơ cau mày, bà cảm thấy nhất định sau lưng Ma Quân có một âm mưu gì đó, tự bao giờ hấn lại quan tâm tới Kiếm tôn, lại còn muốn thay Kiếm tôn đòi một lời giải thích, nghe cũng đã thấy điều.

Gã đàn ông kia bật cười đắc ý, né người nhường đường cho vị nam tử mặc áo trùm ở đằng sau, hấn đưa tay từ từ cời mũ trùm xuống, để lộ ra gương mặt thật khiến cho cả Hồng Cơ và Bạch Linh đồng thời hoảng hốt.

Đông Phương Úc Khanh quay về lầu Dị Hủ, đi thẳng tới cấm địa, anh chàng ngược đầu lên nhìn, chấp tay nói, "Xin các các chủ của lầu dị hủ qua các thời đại ở trên cao, ngày hôm nay, ta - Đông Phương Úc Khanh, nguyện đón nhận bất kỳ cái giá nào để đổi lấy cách cứu giúp Hoa Thiên Cốt ra khỏi Man Hoang."

Một giọng nói già nua bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, "Người thật sự nguyện sẽ đánh đổi bằng bất cứ giá nào ư?"

"Đúng vậy!" Đông Phương Úc Khanh kiên định.

"Vì một cô gái như vậy, đáng không? Cô ta căn bản còn không yêu người."

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, "Nàng yêu ta cũng được, hận ta cũng được, ta chỉ biết, tình cảnh nàng lâm vào ngày hôm nay, phần lớn là do một tay ta tạo nên, chỉ cần người nói cho ta biết, làm thế nào để có thể cứu nàng ra?"

"Người muốn biết trước cái giá không?"

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "Không cần!"

"Được, vậy ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi thật sự nguyện ý?"

"Ta..." Đông Phương Úc Khanh vừa định gật đầu đáp thì đột nhiên ngừng lại, bởi vì có ai đó đã chế trụ anh chàng, Đông Phương Úc Khanh tròn mắt, không thể tin nổi sẽ có kẻ dễ dàng đi vào khu cấm địa của lầu Dị Hủ như vậy?

Đông Hoa toàn thân diện trường sam màu trắng xám đi tới, Đông Phương Úc Khanh kinh ngạc nhìn y, không hiểu sao y lại làm như vậy. Đông Hoa tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh, đưa tay thoáng qua mắt anh chàng, Đông Phương Úc Khanh lập tức ngắt xù.

Đông Hoa nhẹ thả Đông Phương Úc Khanh lên ghế, sau đó xoay người nói, "Ta mong rằng nguyện vọng của thằng bé có thể trở thành hiện thực."

"Ngươi có biết cái giá phải trả cho nguyện vọng của nó rất lớn không."

Đông Hoa quay đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Dù là giá gì đi chăng nữa, ta cũng nguyện ý."

"Giờ đây ngươi đã là người tự do rồi, sao ngươi còn quay lại giúp nó?"

Đông Hoa mỉm cười đáp, "Ta đã nhìn thằng bé lớn lên, từ một đứa trẻ nhỏ nhỏ cho đến khi trưởng thành làm một vị các chủ như ngày hôm nay, ta đã sớm coi nó như con trai của mình, hỏi trên thiên hạ này, có bậc cha mẹ nào lại không yêu quý đứa con của mình không kia chứ?"

"Ngươi đã nghĩ xong? Muốn biết trước giá không?"

Đông Hoa gật đầu, "Ta đã quyết, giá thế nào thì ta cũng chấp nhận!"

Bầu không khí chợt trở nên yên lặng, xong một trục cuốn gỗ bỗng nhiên rơi xuống, Đông Hoa đưa tay bắt lấy.

"Phương pháp mở ra kết giới Man Hoang ở trong quyển cổ tịch đó, còn cái giá nằm ở phần cuối cùng."

Đông Hoa chậm rãi mở trục cuốn ra, phía trên ghi cận kề lại phương pháp mở kết giới man hoang, cho đến phần cuối cùng, y nhìn thấy bốn chữ "Ngũ quan tiêu thất" hiển hiện. Đông Hoa chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay xóa bốn chữ đó đi rồi đóng cuốn trục lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đại Chiến Trường Lưu

"Thiện Xuân Thu?" Bạch Linh kinh ngạc, bấy giờ tin Thiện Xuân Thu bị trục xuất khỏi điện Thất Sát vẫn chưa được lan truyền, thành ra người trong giới yêu ma không hề hay biết.

"Tộc trưởng Hồng Cơ à, giờ thì không còn gì băn khoăn nữa rồi chứ?" Thiện Xuân Thu mỉm cười gian ác.

Hồng Cơ thờ dài đầy bất đắc dĩ, "Đã là lệnh của Thánh quân, thế thì Hồng Cơ buộc phải tuân theo."

Thiện Xuân Thu nhếch môi sau đó hất lại cái mũ trùm đầu lên, chấp tay về sau lưng chậm rãi rời khỏi đại điện.

Bạch Linh nhìn Hồng Cơ, vẻ mặt nàng lo lắng, "Mẫu thân ơi..."

Hồng Cơ đứng dậy, tiến đến trước mặt Bạch Linh, vỗ vai nàng, "Linh Nhi an tâm, đến Trường Lưu chúng ta sẽ hành động dựa theo tình thế, tuyệt đối không làm tổn thương đến người của Kiếm tôn."

"Vâng!" Bạch Linh gật đầu ảo não, có những lời này của mẫu thân mình, nàng yên lòng hơn nhiều.

Đông Phương Úc Khanh vừa tỉnh lại, mê mẩn nhìn bốn phía, sau đó như nhớ lại chuyện trước đó, anh chàng giật mình bật dậy, đột nhiên một vẩy nào đây bay tới, anh chàng vội tiếp lấy, mở ra lại thấy phương pháp gỡ bỏ kết giới Man Hoang.

Đông Phương Úc Khanh ngẩng đầu, cau mày lại, "Sao ông có nó?" Anh chàng sải bước đến trước mặt Đông Hoa, giơ cuốn trục trên tay lên, "Đông Hoa! Ông đã trả cái giá gì vậy?"

Đông Hoa thấy Đông Phương Úc Khanh sốt sắng bắt cánh tay mình bèn bật cười thư thái, "Con yên tâm, ta đã sống mấy trăm năm rồi, chỉ là đánh mất vài chục năm tuổi thọ thì có đáng là bao."

"Nhưng..." Đông Phương Úc Khanh vẫn chưa an tâm, anh chàng nhìn y đầy lo âu.

Đông Hoa mãi mốt nói sang chuyện khác, y nhìn cuốn trục, "Phương pháp mở ra kết giới Man Hoang không thể chịu dựa vào sức của ta và con, mà cần phải tập hợp cả lực của tiên, ma, yêu, của tất cả mọi người, từ đó tạo ra một lỗ hổng, con định làm như thế nào đây?"

Đông Phương Úc Khanh xoay người đi qua Đông Hoa, anh chàng nhìn ra ngoài cửa, đáp, "Ta tự có đối sách," Sau đó lại đưa lưng về phía Đông Hoa, khẽ thì thầm, "Đông Hoa, giờ ông đã là người tự do rồi, không cần phải..."

"Cho tới tận bây giờ, ta vẫn đang làm chuyện mà ta muốn làm, trước kia như vậy, bây giờ vẫn thế." Đông Hoa biết Đông Phương Úc Khanh cho rằng mình đến lâu Dị Hủ là vì áy náy, dần dà y quan sát thấy Đông Phương từ từ rời xa khỏi chính đạo vì báo thù nên đã tự hình thành cảm giác có trách nhiệm phải thay vị cố các chủ, dạy dỗ thẳng bé thật tốt.

Đông Phương Úc Khanh nhìn Đông Hoa bước đi về phía trước, khoe miệng hơi cong lên.

Tại Man Hoang, Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nhìn những đệ tử Man Hoang đang quỳ, trong lòng dậy lên hoài nghi, Thiệu Nguyệt tiến thêm một bước, "Sao các người biết Hồng Hoang có thể phá hủy kết giới Man Hoang?"

"Bẩm Tiên tôn, là do một vị cao nhân đã nói cho chúng ta biết." Một đệ tử cung kính đáp.

"Cao nhân ư?" Thiệu Nguyệt suy ngẫm một lúc, "Người đó biết ta là người của Trường Lưu?"

"Dạ?" Đệ tử kia không biết sao, chỉ gật đầu.

"Đó là ai?" Thiệu Nguyệt cảm thấy đối phương hoàn toàn không đơn giản, tựa hồ như đang muốn lợi dụng Tiểu Cốt.

Đệ tử họ lắc đầu, không chịu nói, những người khác cùng đồng loạt cúi thấp, vô cùng ăn ý, không ai muốn nói ra tên của người này. Hoa Thiên Cốt trầm nhủ, chẳng lẽ là Trúc Nhiễm? Toàn bộ Man Hoang này, cũng chỉ có mình y nắm rõ về Hồng Hoang.

Xem ra kẻ ấy không muốn để lộ thân phận, chẳng lẽ là người mà mình quen? Thiệu Nguyệt suy đoán trong lòng.

"Làm thế nào để mở ra kết giới của Man Hoang?" Hoa Thiên Cốt hỏi, nàng và sư tôn cũng không thể ở lại Man Hoang mãi được, sư tôn là Thượng tiên Trường Lưu, nàng không thể ích kỷ níu giữ sư tôn ở lại một nơi mà ngay cả cọng cỏ khô cũng không có này được.

"Chỉ cần Thần tôn dẫn chúng ta đến nơi kết giới yếu ớt nhất, tụ tập tất cả mọi người cùng Hồng Hoang là có thể phá hủy kết giới Man Hoang."

"Ồ?" Hoa Thiên Cốt liếc nhìn đệ tử vừa nói, đệ tử kia mãi mốt run rẩy cúi gằm đầu, sau đó Hoa Thiên Cốt lại xoay người nắm lấy tay Thiệu Nguyệt, bay khỏi nơi đây, "Chuyện này đợi mai nói sau!"

Thiệu Nguyệt không hiểu nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt chỉ ôm chặt lấy eo Thiệu Nguyệt, đưa cô phi hành, hưởng thụ thế giới riêng của hai người, nàng sợ một khi đã rời khỏi Man Hoang thì sẽ xuất hiện rất nhiều trở ngại, sự yên bình của nàng với sư tôn cũng sẽ bị phá vỡ. Thủ Ngâm Nga chạy ở phía dưới, Thiệu Nguyệt không hỏi gì, cô hiểu nhất định Tiểu Cốt có ý định của nàng.

Đông Phương Úc Khanh tới điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch kỳ quái nhìn anh chàng, "Các chủ của lâu Dị Hủ thì đến điện Thất Sát của ta làm gì?"

"Ta biết cách mở kết giới Man Hoang." Đông Phương Úc Khanh nói.

Sát Thiên Mạch im lặng chốc lát, sau đó thoáng cái hắc đã xuất hiện trước mặt Đông Phương Úc Khanh, "Người nói gì?"

"Ta đã tìm được cách thức để mở ra kết giới Man Hoang, nhưng ta cần sự trợ giúp của Thánh quân." Đông Phương Úc Khanh chăm chú nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch nở nụ cười gian ác nhe hoặc lòng người, gật đầu đồng ý.

Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cùng ngồi trên đỉnh núi, Thiệu Nguyệt nhận ra Hoa Thiên Cốt đang có tâm sự bèn quay sang, ân cần hỏi, "Tiểu Cốt, nàng làm sao thế?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, sau đó ngồi sát bên Thiệu Nguyệt, dựa đầu lên vai cô, "Sư tôn ơi, người nói xem, đợi đến khi chúng ta có thể rời khỏi Man Hoang, liệu chúng ta còn có thể bình yên bên nhau hay không?"

Thiệu Nguyệt vỡ lẽ, cô nhìn về phía hoang mạc bao la, "Tiểu Cốt à, ta biết nàng đang lo lắng điều gì, chúng ta không sai, không cần phải quan tâm xem người khác sẽ nói gì."

"Nhưng..."

"Được rồi," Thiệu Nguyệt cầm lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Nàng cũng đã là Thần tôn, uy nghiêm ban nãy trước mặt đệ tử Man Hoang đâu hết rồi?"

Hoa Thiên Cốt phì cười, "Sư tôn thật tình, chẳng thay đổi chút nào, đệ tử Man Hoang kính trọng ta cũng là vì ta đã trở thành Yêu thân, bọn họ cần đến sức mạnh của ta; nếu đã rời khỏi Man Hoang, các phái nhất định sẽ coi ta như yêu ma, chỉ muốn trừ khử cho gọn nhẹ. Sư tôn lại là Thượng tiên Trường Lưu, vậy mà vẫn đối xử với Tiểu Cốt như thế, thậm chí còn đáp lại..." Vừa nói, Hoa Thiên Cốt vừa nghẹn ngào.

Thiệu Nguyệt cúi đầu, khẽ xoa khoé mắt cho nàng, không để giọt nước mắt nào được chảy ra, "Nàng vẫn là nàng thôi, dù cho nàng có trở thành gì đi

chăng nữa, trong mắt ta, nàng vẫn là Tiểu Cốt của ta mà."

"Sư tôn..." Sâu thẳm trong trái tim Hoa Thiên Cốt rung động, nàng hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại, ép nước mắt đang tụ trong hốc mắt xuống, không khỏi cong môi lên.

Thiều Nguyệt xoa tay Hoa Thiên Cốt, "Yên tâm, mọi chuyện đã có ta rồi..."

Hoa Thiên Cốt vội ngồi thẳng lưng, luống cuống nói, "Tiểu Cốt muốn sánh vai với sư tôn cơ, cùng sư tôn đối mặt với tất cả!"

Thiều Nguyệt ngăn người, sau đó bật cười dịu dàng, "Tiểu Cốt trưởng thành rồi nhĩ... đã có thể tự mình gánh vác được rồi." Xong lại đưa tay xoa đầu Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt hưởng thụ cái vuốt ve của Thiều Nguyệt rồi kéo tay Thiều Nguyệt xuống, ôm lấy thật chặt, trịnh trọng tuyên bố, "Chỉ cần sư tôn không rời bỏ Tiểu Cốt, vậy thì dù cho có là chân trời góc biển, địa lao thiên hoang, Tiểu Cốt vẫn sẽ luôn ở bên sư tôn, sư tôn ở đâu, Tiểu Cốt ở đó."

Thiều Nguyệt cười nhìn đi chỗ khác, "Giờ mới nhận ra miệng Tiểu Cốt cũng ngọt như vậy đấy?"

Hoa Thiên Cốt ngẩng mặt nhìn Thiều Nguyệt, đột nhiên nàng kéo cô ngã xuống, chăm chăm nhìn Thiều Nguyệt, mặt Thiều Nguyệt lại đầy dấu hỏi nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Tiểu Cốt, nàng..." Thiều Nguyệt thấy ánh mắt của Hoa Thiên Cốt cũng biết nàng định làm gì, trong lòng bỗng cũng gấp rút theo.

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt quyến rũ như tơ, đôi môi hụ hoặc đóng mở, một thanh âm hút hồn người vang lên, "Vậy... sư tôn có muốn đích thân ném thư hay không?" Rồi nàng cúi người, tóc của cả hai cùng hòa vào làm một, thủ Ngâm Nga nằm cách đó không xa vừa ngẩng lên ngáp, sau đó lại vùi đầu vào trong tay, tiếp tục ngủ say.

Ngày hôm sau, Thiều Nguyệt chậm rãi mở mắt, nhìn Hoa Thiên Cốt đang nằm trong ngực mình, cô lại nghĩ tới tới hôm qua, giữa lúc đang tỉnh nồng ý mặn với Tiểu Cốt thì đột nhiên sấm sét trong người cô bùng nổ, suýt chút nữa đã khiến Tiểu Cốt bị thương. Mặc dù Tiểu Cốt không để ý, sau đấy hai người cũng chỉ ôm nhau ngủ, song Thiều Nguyệt vẫn canh cánh trong lòng việc sẽ có ngày mình khiến Tiểu Cốt bị thương. 3

Thiều Nguyệt xòe bàn tay phải, đưa mắt nhìn chốc lát, mục tiêu của Kinh Lô là Hồng Hoang, chỉ cần ở bên Tiểu Cốt, thật sự sẽ có một ngày cô không thể không chế nổi Kinh Lô, trừ phi trên người Tiểu Cốt không còn Hồng Hoang, hoặc cô không còn sấm sét. Nhưng... nhờ Kinh Lô mà cô mới có thể đến được thế giới này, nếu không còn Kinh Lô nữa, liệu cô có... quay về thế giới của mình hay không?

Hoa Thiên Cốt đột nhiên giật giật trong ngực Thiều Nguyệt, ừ ừ, "Sư tôn ơi, sư tôn..."

Thiều Nguyệt thả tay xuống, nhẹ vuốt tóc Hoa Thiên Cốt, lẩm bẩm, "Sao ta có thể rời xa nàng được chứ, Tiểu Cốt à, một khi tim đã bị ràng buộc, thì dù có quay về thế giới của mình, ta cũng sẽ chỉ giống một cái xác biết đi mà thôi."

Hoa Thiên Cốt vô thức bọc lại cô bằng cả hai tay, Thiều Nguyệt thuận thế cũng ôm chặt lấy nàng, xong dịu dàng đặt lên trán nàng một nụ hôn, cõi lòng thâm kiên định, ta nhất định sẽ tìm ra cách để chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau!

Tại đại điện Trường Lưu, Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc ngồi ở phía trên, hai bên trái phải là Chương môn các phái, Chương môn đỉnh Ngọc Trục - Ôn Phong Dư chấp tay, nói, "Không biết Tôn thượng thấy thế nào về dị tượng trên bầu trời mấy hôm về trước?"

"Hồng Hoang tái thế." Bạch Tử Họa đáp.

"Không phải Yêu Thần Niết đã bị nhốt vào tiên lao ư?" Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên thắc mắc, những chương môn khác cũng không hiểu quay sang nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nói tiếp, "Hồng Hoang hiện tại đã ở trên người của một người khác, hiện tại nó đã phá bỏ phong ấn, lại một lần nữa khiến Yêu Thần xuất thế."

"Cái gì?!" Mọi người kinh ngạc đứng bật dậy.

Bấy giờ, một đệ tử Trường Lưu vội vã chạy vào, "Không xong rồi, Tôn thượng ơi!"

Ma Nghiêm lập tức đứng dậy trách móc, "Chuyện gì mà phải hoảng hoảng hốt hốt như vậy? Còn ra thể thống gì nữa!"

Đệ tử Trường Lưu kia vội cúi đầu, "Đệ tử biết sai, bẩm báo Tam tôn, người của giới yêu ma tấn công tới đây rồi!"

"Cái gì?" Ma Nghiêm mau chóng hỏi, "Có Sát Thiên Mạch không?"

Đệ tử kia lắc đầu, "Là Ma quân của Ma giới và tộc trưởng tộc cáo Hồng Cơ, họ dẫn theo người của Ma giới và yêu giới công chiến tới, không hề thấy người của điện Thất Sát."

Bạch Tử Họa hơi cau mày, Sinh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp, trầm tư, "Giới yêu ma vẫn do điện Thất Sát thống lĩnh mà, nếu không có lệnh của Sát Thiên Mạch, họ sẽ không tự tiện hành động đâu."

"Hừ! Sát Thiên Mạch này luôn ngông cuồng kiêu ngạo, ai biết hắn đang muốn bày ra trò gì chứ?" Ma Nghiêm tỏ ra khinh thường.

Bạch Tử Họa dẫn mọi người rời khỏi đại điện, vừa mới tới quảng trường Trường Lư, Ma Quân diện một thân trường bào màu đen phi thân tiếp đất, đi phía sau là người của giới yêu ma, họ tiến đến giằng co với càn pháp.

Giữa bầu không khí giương vuốt vó, nổ giương dây của song phương, Bạch Tử Họa chậm rãi bước lên, "Không biết các vị tới Trường Lư của ta để làm gì?"

Trường kích trong tay Ma Nghiêm mạnh mẽ cắm xuống đất, Hồng Cơ thấy thế bèn lo lắng tình hình sẽ trở nên ác liệt nên vội vàng bước đến, tỏ ra điềm đạm đáp, "Tôn thượng, lần này chúng ta tới chỉ vì muốn..."

Bạch Tử Họa nhìn Hồng Cơ, duỗi tay ý bảo bà nói tiếp, Hồng Cơ liền hỏi, "Xin hỏi Tôn thượng, chuyện Kiểm tôn bị lưu đày tới Man Hoang có phải là thật hay không?"

Bạch Tử Họa gật đầu, "Không sai, Tiểu Nguyệt vi phạm môn quy của Trường Lư, ta đã đày ải con bé tới Man Hoang."

Hồng Cơ cả kinh, hiển nhiên là bà khó lòng tin nổi, "Vì sao chứ? Man Hoang là nơi chỉ dành cho các tội phạm vô cùng hung ác, thứ hỏi Kiểm tôn đã phạm phải lỗi gì để khiến Tôn thượng phải trừng phạt người nặng nề như vậy?"

Bạch Linh đứng sau lưng Hồng Cơ tức giận tiến đến, "Còn Thiên Cốt thì sao? Nàng đã bị các ông đuổi ra khỏi Trường Lư rồi, sao lại còn lưu đày nàng tới Man Hoang hả?"

Mọi người giật mình, Nghe Mạn Thiên hỏi, "Cô nói gì, Thiên Cốt đang ở Man Hoang ư?" Lạc Thập Nhất đứng bên cạnh Ma Nghiêm cũng vô cùng kinh ngạc.

"Tôn thượng, lời cô ta nói là thật sao?" Nghe Mạn Thiên tới bên Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa không đáp, nhưng thế lại như mình chứng cho lời của Bạch Linh, Nghe Mạn Thiên giật lùi về đằng sau, đảo mắt, "Chẳng trách mãi vẫn không tìm thấy Thiên Cốt, còn Kiểm tôn tự dung lại bị lưu đày tới Man Hoang?"

"Hừ!" Ma Quân mắt kiên nhẫn, hắn nâng trường kích chỉ Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa, hôm nay ngươi có muốn mở kết giới Man Hoang hay không?"

Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, "Tuyệt đối không!"

Ma Quân bật cười gian tà, đây cũng là câu trả lời mà hắn mong muốn, hắn lập tức vung trường kích trên tay lên, bật nhảy đâm về phía Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa giờ tay ngăn cản, lật tay một cái hóa giải từng chiêu thức của Ma Quân, chỉ sau mười mấy hiệp, Ma Quân bị đánh lui lại bởi một chương của Bạch Tử Họa. Hắn nâng trường kích bằng hai tay đặt trước ngực, liên tục lùi lại, cho đến khi đứng vững, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn đã quá coi thường thực lực của Thượng tiên rồi.

Bấy giờ một luồng gió mạnh ập tới, Bạch Tử Họa phát giác bèn phát ổng tay áo bay lên không trung, sau đó đánh ra hai đường pháp lực, Sát Thiên Mạch lập tức xuất hiện. Sát Thiên Mạch nhẹ nhàng cuốn những lọn tóc trước ngực mình, bật cười tà mị rồi trực tiếp triệu hồi thanh Phi Dạ, xông tới. Bạch Tử Họa cũng triệu hồi Đoạn Niệm, phi thân, giao chiến với Sát Thiên Mạch.

Ma Quân ở dưới thấy thế vội giơ cao trường kích trên tay, hô to, "Xông lên!" Người ma giới cùng giờ binh khí chen nhau tấn công.

Hồng Cơ thấy vậy đành phải dặn dò thủ hạ ở bên, "Truyền lệnh của ta, không được làm tổn thương đến tính mạng của ai."

"Dạ vâng!" Đệ tử tuân lệnh.

Trong nháy mắt, quảng trường Trường Lư trở thành chiến trường hỗn loạn giữa tiên, yêu và ma, mà giữa trận chiến kịch liệt ấy, một bóng người đội mũ trùm rộng vành vội vã bỏ trốn, Thiệu Xuân Thu không ngờ Sát Thiên Mạch cũng tới, bây giờ gã không thể để người của điện Thất Sát trông thấy mình, hướng chỉ gã đã đánh mất tu vi, xem ra chỉ có thể chờ đợi cho đến khi kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Phá Vỡ

Khi Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt quay lại chỗ cũ thì quả nhiên đệ tử Man Hoang đã tụ tập ở đó, bọn họ vừa trông thấy Hoa Thiên Cốt đã rồi rít hành lễ, đồng thanh, "Bái kiến Thần tôn, Tiên tôn!"

Hoa Thiên Cốt tiến lên, "Các người không cần phải như vậy, mau nói, đâu là nơi kết giới yếu nhất?" Nàng vẫn không quen thấy có một đám người quỳ về phía nàng.

Một đệ tử đứng dậy, khom người đáp, "Thần tôn, mời!"

Hoa Thiên Cốt quay sang nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt gật đầu mỉm cười với nàng, cùng sánh vai đi chung với Hoa Thiên Cốt, thú Ngâm Nga đi đằng sau, những đệ tử Man Hoang khác có chút sợ hãi nên giữ khoảng cách với nó, chỉ có duy một đệ tử đi đằng trước để dẫn đường.

Đến nơi đó rồi, đệ tử dẫn đường nói, "Thần tôn, chính là chỗ này."

Thiệu Nguyệt nhận thấy nơi này khá quen, không phải là nơi lúc đầu mình đến khi mới bước vào hay sao? Vị đệ tử kia tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, chấp tay, "Xin mời Thần tôn!"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, đang chuẩn bị tiến tới thì đột nhiên lại bị Thiệu Nguyệt ngăn cản, Thiệu Nguyệt nhìn đám đệ tử Man Hoang, ánh mắt thoáng lạnh, "Các người muốn rời khỏi Man Hoang thì phải đáp ứng một điều kiện của ta."

"Thần tôn cứ việc nói, chỉ cần có thể ra khỏi Man Hoang, bảo chúng ta làm gì, chúng ta cũng đồng ý!" Đệ tử dẫn đường trả lời.

"Đứng đấy, đứng đấy..." Những đệ tử Man Hoang khác cũng phụ họa.

"Tốt lắm," Thiệu Nguyệt lại gần bọn họ, "Ban đầu vì sao các người lại phải vào Man Hoang, hẳn trong lòng các người tự hiểu rõ, một khi đã rời khỏi Man Hoang, không cho phép các người được làm những việc nhân tâm, không có nhân tính nữa, phải luôn giữ thiện niệm trong tim, không gây nguy hại cho thế gian."

Đệ tử Man Hoang rí tai nhau thì thầm một phen, sau đó đồng loạt đồng thanh, "Dạ vâng, hết thảy đều nghe theo Thần tôn!"

Thiệu Nguyệt vẫn không yên lòng, cô vung tay lên trời, một luồng sáng sét tụ tập trên không trung, sau đó phân tán thành từng tia sét nhỏ, chia vào từng cơ thể của mỗi đệ tử Man Hoang, hoặc trên cánh tay, hoặc trên cổ, hoặc trước ngực, mỗi người đều xuất hiện một tia chớp nho nhỏ màu bạc, đệ tử Man Hoang không ai hiểu gì nhìn ký hiệu trên người mình.

"Đừng nên coi thường tia chớp nhỏ này, nó sẽ giám sát các người, chỉ cần các người này sinh tà niệm, tia chớp sẽ cho các người cảm giác điện giật thống khổ để cảnh cáo, nếu không biết hối cải thì hậu quả..." Thiệu Nguyệt uy hiếp nhìn xung quanh một vòng, đám đệ tử không khỏi nuốt nước miếng.

Hoa Thiên Cốt tới bên cạnh Thiệu Nguyệt, "Vẫn là sư tôn chu đáo."

Thiệu Nguyệt gật đầu, "Chúng ta đi thôi." Hoa Thiên Cốt gật đầu, xoay người bay lên, Thiệu Nguyệt cũng bám theo tới bên nàng, hai người cùng thi triển pháp lực, đệ tử Man Hoang bên dưới vội xếp thành một vòng, tĩnh tọa dưới đất, nín thở ngưng thần.

Hoa Thiên Cốt sử dụng Hồng Hoang, Thiệu Nguyệt ở bên phụ trợ nàng, bấy giờ, dưới lớp nham thạch cách đó không xa, một bóng người thoáng hiện, một kẻ trong đám đệ tử Man Hoang trông thấy chỉ khẽ gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ẩn ý cho những đệ tử khác, đám đệ tử sau khi nhận chỉ thị bắt đầu dang rộng hai tay, nắm lấy bàn tay của hai người ngồi bên.

Trên đỉnh đầu bọn họ, Hoa Thiên Cốt đang dùng Hồng Hoang để va chạm với kết giới Man Hoang, dư quang của Hồng Hoang tản xuống, chiếu rọi lên người bọn họ, dần dà có một thứ gì đó của bọn họ như đang bị hút đi, song không ai phát giác, chỉ mình Trúc Nhiễm nấp sau tảng đá đặc ý theo dõi hết thấy.

Thiệu Nguyệt đánh mắt nhìn xuống, bắt gặp những đệ tử Man Hoang đang lần lượt gục ngã, còn những người bên cạnh họ đáng vẻ trông lại mờ mịt. Cô vội bay xuống, kiểm tra hô hấp của những người đã ngã, phát hiện ra bọn họ chết cả rồi, cô lớn tiếng chất vấn những đệ tử bên cạnh, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Một đệ tử hoảng sợ lắc đầu, "Ta không biết, y không nói sẽ xảy ra chuyện này, y chỉ bảo chúng ta sẽ an toàn rời khỏi đây!"

Thiệu Nguyệt tỏ ra nghiêm trọng, "Nói rõ ràng xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Y bảo... chỉ cần chúng ta tạo thành vòng tròn bên dưới Hồng Hoang, thời điểm Thần tôn chống lại kết giới Man Hoang, để cho Hồng Hoang bao trùm lên chúng ta thì có thể gia tăng thêm công lực cho Thần tôn, phá vỡ kết giới của Man Hoang."

Thiệu Nguyệt nhìn kĩ những đệ tử Man Hoang đã chết, "Bởi vì sinh mệnh khô kiệt nên bọn họ mới chết, thế thì căn bản các người chỉ là vật cứng tẻ." Dứt lời, Thiệu Nguyệt nhanh chóng bay đến bên Hoa Thiên Cốt, đề cánh tay đang làm phép của nàng xuống, "Tiểu Cốt à, dừng tay lại, nàng nhìn một chút..."

Hoa Thiên Cốt thấy kết giới Man Hoang đã xuất hiện một khe hở nhỏ thì thầm nhủ có hy vọng rồi. Song Thiệu Nguyệt lại ngăn cản nàng, nghe xong lời của cô, nàng nhìn xuống dưới, giật mình, "Sao lại có thể như vậy?" Thế là nàng mới một thu hồi Hồng Hoang, cùng Thiệu Nguyệt bay xuống đất.

Sau tảng nham thạch, Trúc Nhiễm oán hận đâm một đấm vào vách đá, "Chỉ thiếu một chút nữa thôi là được, đáng chết!"

Thiệu Nguyệt nghe được động tĩnh bên đánh một luồng tiên lực tới, khối nham thạch bề tan tành trong nháy mắt, Trúc Nhiễm cả kinh vội xoay người bỏ chạy, Thiệu Nguyệt sao lại chịu bỏ qua cho y, cô đánh một chưởng vào hư không, Trúc Nhiễm thụt lùi lại, ngã dưới chân Thiệu Nguyệt.

Thiều Nguyệt trông thấy Trúc Nhiễm bèn cau mày, "Là con?"

Trên quảng trường Trường Lưu, đại chiến giữa tiên phái và các đại yêu ma giới đang nổ ra, còn trên không trung, Sát Thiên Mạch nhất thời cũng chưa phân thắng bại với Bạch Tử Họa, chợt Bạch Tử Họa cảm thấy có chút kỳ lạ, Sát Thiên Mạch tựa hồ không còn giống trước đây, không còn đàng đàng sát khí hay đòi đua tranh cao thấp với chàng nữa, giờ đây hẳn chỉ vòng vo, không ngừng loay hoay xoay đều.

Đúng lúc Bạch Tử Họa đang cảm thấy sai sai, Sát Thiên Mạch dừng lại, để thanh Phi Dạ lơ lửng trước mặt mình, sau đó lấy hai tay truyền ma lực lên thân kiếm, Phi Dạ lập tức xông đến, Bạch Tử Họa không kịp nghĩ nhiều, mãi một đưa tay đẩy, Đoạn Niệm cũng bay ra, va chạm với Phi Dạ, hai mũi kiếm hướng về nhau, song phương tạo thế cưa kéo.

Bấy giờ, Đông Phương Úc Khanh đột nhiên xuất hiện, chia ra bốn hướng đông, tây, nam, bắc ném đi một cục đá, thiết lập một pháp trận, bọc lại toàn bộ những ai đang có mặt tại đây. Một luồng ánh sáng vàng xông thẳng lên nền trời, những người trong trận pháp cũng bị hút theo nó.

Trên sa mạc tại Man Hoang, Trúc Nhiễm nằm dưới đất, đắm đệt từ Man Hoang đứng xung quanh chỉ về phía y, nói với Thiều Nguyệt, "Tiên tôn, là y đó, là người đã nói cho chúng ta phương pháp này!"

Thiều Nguyệt đưa mắt nhìn Trúc Nhiễm, "Con đã làm gì Tiểu Cốt vậy?"

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt cảm thấy Thiều Nguyệt đang tức giận, nàng tiến tới kéo tay Thiều Nguyệt, không muốn tâm trạng của cô không tốt.

"Tiểu Cốt, có phải nàng trở thành Yêu thân cũng vì nó hay không?" Thiều Nguyệt quay đầu lại hỏi.

Hoa Thiên Cốt nhìn Trúc Nhiễm rồi gật đầu, Thiều Nguyệt biết đề Hoa Thiên Cốt phá bỏ phong ấn thì nhất định phải chịu một đả kích khó chịu. Trong cơn nóng giận, cô một chưởng đánh bay Trúc Nhiễm, Trúc Nhiễm lộn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống, miệng phun một bọc máu tươi, không hề từ Man Hoang nào tới giúp y, dù sao y cũng đã để một đám đệt từ Man Hoang trở thành vật hy sinh rồi.

Thiều Nguyệt đến gần y, "Ban đầu, vì Hồng Hoang, ngươi hại chết Lưu Hạ, đến bây giờ vẫn chưa biết hối cải."

Trúc Nhiễm che ngực, cười vang, "Ha ha ha..." sau đó chỉ Thiều Nguyệt, "Chẳng lẽ lại phải giống như ngươi, lại cùng đồ đệt của mình..." y còn chưa dứt lời đã bị một luồng sức mạnh đánh trúng, thêm một lần nữa ngã xuống.

Hoa Thiên Cốt thu tay về, tức giận nói, "Ta không chấp nhận ai đó dám làm nhục sư tôn!" Trong lòng Hoa Thiên Cốt vẫn rất sợ nếu để người khác biết mối quan hệ của nàng với sư tôn thì nhất định sư tôn sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích, phải gánh chịu hết những lời đồn nhảm bịa đặt.

Thiều Nguyệt tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt, nắm lấy tay nàng, thân nhiên bảo, "Thế thì sao chứ, ta và Tiểu Cốt quang minh chính đại, đường đường chính chính, còn ngươi thì sao, ngay cả sự thật rằng ngươi yêu Lưu Hạ, ngươi cũng phủ nhận." Hoa Thiên Cốt thấy sư tôn nắm chặt tay mình thì mỉm cười vui vẻ, không có gì có thể hạnh phúc hơn việc sư tôn thừa nhận tình cảm giữa hai người ngay trước mặt kẻ khác.

"Không, ta không yêu Lưu Hạ, ta chỉ lợi dụng nàng ta, nàng ta chính là một con ngốc!" Trúc Nhiễm lớn tiếng phản bác.

"Vết vết thương trước ngực ngươi là gì, ta biết rất rõ nó được tạo bởi nước hồ Tuyệt Tình, cho dù ngươi đã đắp lên nó vết thương của hồ Tham Lam, ta vẫn biết." Thiều Nguyệt nhìn Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm vội kéo cao cổ áo, che kín vết thương, Thiều Nguyệt đưa tay bắn một tia lôi điện lên đỉnh đầu của y, "Mặc dù ngươi có quan hệ máu thịt với Nghiêm sư huynh, nhưng ngươi dám làm Tiểu Cốt bị thương, ta sẽ không tha cho ngươi!"

Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn Trúc Nhiễm, nàng không ngờ, Trúc Nhiễm lại là con trai Thế tôn?! Đúng lúc Thiều Nguyệt đang định thả tay thì mặt đất chợt chấn động, những đệt từ Man Hoang đứng không vững liền té ngã.

"Sư tôn ơi!" Hoa Thiên Cốt vội đỡ lấy Thiều Nguyệt, sau đó ôm Thiều Nguyệt bay lên trời, nhưng cho dù đã ở trên không trung, họ vẫn bị lay động, Hoa Thiên Cốt không khỏi thắc mắc, "Chẳng lẽ cả Man Hoang đều bị chấn động sao? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Một đệt từ Man Hoang ở phía dưới chỉ tay lên kết giới, hét to, "Mau nhìn kìa, kết giới xuất hiện một lỗ hồng rồi!"

Bạch Tử Họa nhận ra tình huống này rồi, Sát Thiên Mạch và Đông Phương Úc Khanh đã hợp tác, mục đích của bọn họ là mở ra kết giới Man Hoang. Bạch Tử Họa tụ lực đẩy một cái, đánh văng thanh Phi Dạ đang giăng co với Đoạn Niệm. Chàng vừa đưa tay, Đoạn Niệm đã quay về với chàng, Bạch Tử Họa vội xoay người nâng kiếm xông về phía Đông Phương Úc Khanh, ngăn cản anh chàng tiếp tục làm phép.

Sao Sát Thiên Mạch có thể cho chàng được như ý, hẳn chợt xuất hiện trước mặt Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa! Hôm nay ngươi đừng hòng ngăn cản bọn ta!"

"Liệu các người có nghĩ đến hậu quả hay không?" Bạch Tử Họa nhún mày.

"Hừ, mặc cho hậu quả là gì, ta chỉ cần Thiều Nguyệt và bé con quay trở lại!" Sát Thiên Mạch phát ổng tay áo, kiên định đáp.

Bạch Tử Họa lắc đầu thờ dãi, không nói thêm gì nữa, lại cùng giao chiến với Sát Thiên Mạch, chưa quá ba chiêu, đột nhiên trời đất rung chuyển, kết giới Man Hoang xuất hiện kẽ hở, từ từ tạo thành lỗ hồng.

Bạch Tử Họa thấy đã quá trễ đành phải thu tay lại, Sát Thiên Mạch với Đông Phương Úc Khanh cao hứng ngửa mặt nhìn lỗ hồng, những đệ tử các phái bên dưới cũng dừng tay, ngẩng đầu kinh ngạc.

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nhìn lỗ hồng trước mắt, nghi ngờ nhìn đối phương một cái, bỗng nhiên một bóng người lao vào trong lỗ hồng, Thiều Nguyệt cả kinh, hóa ra Trúc Nhiễm đang nhân cơ hội bỏ trốn, cô vội hét, "Còn muốn chạy!" Rồi vội vàng phi thân đuổi theo.

"Sur tôn!" Hoa Thiên Cốt mãi một bám theo.

Đệ tử Man Hoang ở phía dưới vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, "Chúng ta có thể ra ngoài rồi, chúng ta đã có thể ra ngoài!"

Thiều Nguyệt lao ra khỏi kết giới Man Hoang, nhìn thấy bên dưới đông người đang nhìn lên, cô mới hốt hoảng, chợt một giọng nói quen thuộc vang tới, "Thiều Nguyệt!"

Thiều Nguyệt nhìn sang, Sát Thiên Mạch đang vui vẻ bay đến, sau đó nhìn Thiều Nguyệt khắp từ trên xuống dưới, Thiều Nguyệt bật cười, "Sát Thiên Mạch à, đã lâu không gặp."

Sát Thiên Mạch gật đầu, "Đúng đấy, ngươi thoát trông có vẻ không ăn khổ nhiều lắm nhì." Sau đó hỏi, "Bé con đâu?"

"Sur tôn!" Hoa Thiên Cốt đuổi kịp, đến khi nàng thấy Sát Thiên Mạch mới vui mừng kéo ống tay áo của hắn, "Sát tỷ tỷ?"

Sát Thiên Mạch hơi im lặng chốc lát, hắn quan sát Hoa Thiên Cốt, toàn thân diện đồ đỏ, mái tóc phiêu bay, cơ thể tản ra loại khí mê hoặc lòng người, Sát Thiên Mạch mới gật đầu, "Bé con à, bé cứ như thế này thì rất tốt, tỷ tỷ rất thích, chúng ta cùng có phong độ của giới yêu ma!"

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, sau đó nhớ ra trên người mình đang có Hồng Hoang, nàng quay sang lo âu nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt lại chỉ bật cười dịu dàng, nắm tay nàng, khích lệ nàng, sau đó nhìn Bạch Tử Họa đứng đằng sau Sát Thiên Mạch.

"Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt bên cạnh Thiều Nguyệt, "Quả nhiên Hồng Hoang ở trên người còn bé."

"Sur huynh, dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không bỏ rơi Tiểu Cốt." Ánh mắt Thiều Nguyệt lộ ra sự kiên định, Hoa Thiên Cốt không khỏi khẽ cong môi, cõi lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Bạch Tử Họa nhìn mười ngón tay của bọn họ đan chặt vào nhau thì vỡ lẽ, chàng xoay người, hơi bất đắc dĩ nói, "Tiểu Nguyệt, con đường hai người đi chắc chắn sẽ gặp rất nhiều trở ngại, mọi người đã suy nghĩ kỹ chưa?"

"Sur huynh, ta biết mà, nhưng nếu không cố gắng thử, thì sao biết được kết quả sau cùng chứ?" Thiều Nguyệt nắm chặt lấy bàn tay Hoa Thiên Cốt.

Bạch Tử Họa im lặng chốc lát, nhớ tới ban đầu tất cả mọi người đều muốn chàng giết kiếp sinh tử của mình, chỉ riêng mình Thiều Nguyệt ngăn chàng lại, cô sẽ luôn đi một con đường mà người khác không tài nào tưởng tượng nổi, lần này chàng có nên tin cô không? Nhưng thân là Chương môn, trách nhiệm không cho phép chàng làm như vậy, chàng phải cho thiên hạ một câu trả lời.

Thiều Nguyệt thấy Bạch Tử Họa phi thân xuống bên nghiêng đầu nói với Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta cùng đi xuống nhé."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu nặng nề, "Chỉ cần có sư tôn ở bên, Tiểu Cốt không sợ!"

"Còn cả Sát Thiên Mạch ta nữa," Từ đoạn đối thoại ban nãy, Sát Thiên Mạch đã biết Hoa Thiên Cốt mang trên mình Hồng Hoang, nhất định rồi cũng sẽ là đối tượng truy kích của mọi người, còn Thiều Nguyệt thì chắc chắn sẽ bảo hộ Hoa Thiên Cốt, cô tay hắn khẽ chuyển, đưa Phi Dạ về sau lưng, "Ta mãi mãi sẽ đứng ở bên phía của hai người."

Hoa Thiên Cốt nghe xong rất vui vẻ, nàng với Thiều Nguyệt nhìn nhau bật cười, sau đó hạ xuống, dù trước mắt có phải đối diện với chuyện gì đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không bao giờ buông tay sư tôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Tương Khắc

Trong tiên lao tại Trường Lưu, Niết mở mắt nhìn về phía trước, tựa hồ muốn xuyên thấu qua những tấm bình phong để quan sát cảnh tượng trên quảng trường Trường Lưu, cậu khẽ nhắc môi, lầm bầm, "Cuối cùng cũng bắt đầu, Thiều Nguyệt à, đối diện với người trong thiên hạ, cô sẽ làm gì đây?"

Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt vừa mới tiếp đất, Đông Phương Úc Khanh đã mãi một chạy tới, "Cốt Đầu!"

Hoa Thiên Cốt quay sang bật cười, "Đồng Phuong..."

"Nàng không sao chứ?" Đồng Phuong Úc Khanh lo lắng hỏi, sau đó quan sát Hoa Thiên Cốt từ trên xuống dưới, bộ trang phục màu đỏ trên người nàng quá đổi chói mắt.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nắm chặt tay Thiệu Nguyệt, "Ta không sao đâu, có sư tôn ở đây, sao ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Đồng Phuong Úc Khanh ngẩn người, nhìn mười ngón tay của cả hai đan chặt vào nhau, trong bụng trong dạ anh chàng ngập tràn cô đơn cùng vô lý, chẳng thể làm gì khác ngoài luôn miệng nói, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

"Chủ nhân!"

"Cốt Đầu!"

Từ Mạch và Đường Bảo tiên phong chạy đến, một người kéo Thiệu Nguyệt, một người bám Hoa Thiên Cốt, không ngừng hỏi tình trạng của cả hai. Thiệu Nguyệt mỉm cười lắc đầu, đáp rằng Từ Mạch không cần lo lắng, cô rất ổn. Còn ở bên kia, Hoa Thiên Cốt với Đường Bảo đã sớm ôm chầm lấy nhau, Đường Bảo khóc lóc kể về con bé nhớ nàng nhiều như thế nào, tìm khắp nơi cũng chẳng thấy nàng đâu, Hoa Thiên Cốt đành không ngừng an ủi Đường Bảo, còn giúp con bé lau nước mắt.

Từ Trúc đứng đằng sau Từ Mạch, trông thấy hai người vẫn bình an thì tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống. Nghê Mạn Thiên bây giờ đã là Chương môn một phát, nàng chỉ có thể đứng nhìn bọn họ từ phía xa, thấy Kiếm tôn và Thiên Cốt không sao, nàng cũng yên tâm, chỉ hơi chút kinh ngạc khi trông thấy luồng sức mạnh bao quanh Thiên Cốt có vẻ không tầm thường.

Sênh Tiêu Mặc quan sát Hoa Thiên Cốt, đứng sát lại gần Bạch Từ Họa, nhỏ giọng hỏi, "Chương môn sư huynh à, Hoa Thiên Cốt, con bé ấy..."

Bạch Từ Họa nhìn Hoa Thiên Cốt một cái, bất đắc dĩ gật đầu, Sênh Tiêu Mặc gật mình nghiêng đầu nhìn, rồi tiếp đó hẳn trông thấy Thiệu Nguyệt bèn vội hỏi, "Vậy còn tiểu sư muội, nó..."

"Đệ còn chưa hiểu tính cách của Tiểu Nguyệt hay sao?" Bạch Từ Họa thờ dãi, Sênh Tiêu Mặc im lặng không đáp, đứng rồi nhí, cho tới bây giờ, tiểu sư muội vẫn luôn hành động theo trái tim mình, bất kể mọi trói buộc của thế gian, có lẽ trong mắt của con bé, Hoa Thiên Cốt mới là sự sống quan trọng nhất.

Ma Nghiêm đứng một bên nghe được cuộc đối thoại giữa Bạch Từ Họa và Sênh Tiêu Mặc, chà trách y cảm thấy luồng sức mạnh quanh Hoa Thiên Cốt cứ sai sai, hóa ra là Hồng Hoang. Ma Nghiêm trầm mặt xuống, thâm nhủ, không được, tuyệt đối không thể giữ lại Hoa Thiên Cốt nữa!

Nghĩ thế, Ma Nghiêm đột nhiên bật dậy, đánh một chương về phía Hoa Thiên Cốt, Vân Ân ở bên thấy Ma Nghiêm hành động bèn hét lên, "Chương môn, cẩn thận!" Cho dù Hoa Thiên Cốt không còn là Chương môn Thực Sơn, nhưng Vân Ân vẫn không thay đổi cách gọi nàng, bởi vì trong lòng hắn, Hoa Thiên Cốt mãi mãi là một vị Chương môn tuyệt vời.

Thiệu Nguyệt phản ứng trước nhất, cô quay người đứng chắn trước Hoa Thiên Cốt, đưa tay cản trở một chương của Ma Nghiêm, sau đó dùng sức đẩy một cái, dùng nội lực bật ngược đòn đánh trở lại.

Ma Nghiêm giữ thăng bằng xong thắc mắc, "Sư muội, muội đang làm gì vậy?"

"Nghiêm sư huynh, ta tuyệt đối sẽ không để huynh đá thương Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt tỏ ra kiên định.

Ma Nghiêm chỉ Hoa Thiên Cốt, cố gắng tận tình khuyên bảo Thiệu Nguyệt, "Sư muội! Trên người con nhãi đó có Hồng Hoang, nó là Yêu Thần, Yêu Thần xuất thế, thiên hạ tất đại loạn, chẳng lẽ muội định trơ mắt nhìn chúng sinh bị hủy diệt dưới tay nó hay sao?"

Thiệu Nguyệt bình tĩnh trả lời, "Nghiêm sư huynh, vốn dĩ sức mạnh không phân chia tốt xấu, máu chót nằm ở người sử dụng nó mà, nếu một người sở hữu tâm địa độc ác chiếm được, thì chắc chắn người đó sẽ hủy trời diệt đất; nhưng nếu một người tâm hồn lương thiện có được nó, thì đó chính là cơ hội để tạo phúc cho nhân gian."

"Sư muội!" Ma Nghiêm tức giận, "Muội muốn bênh vực cho thứ nghiệt đồ ấy đến bao giờ? Nó đã bị trục xuất khỏi Trường Lưu rồi!"

"Nghiêm sư huynh!" Thiệu Nguyệt cau mày, "Tiểu Cốt mãi mãi là đồ đệ của ta, dù nàng không còn là đệ tử Trường Lưu thì sẽ vẫn là như thế."

"Muội..." Ma Nghiêm tức tối hất ông tay áo, quả thực y không biết nên khuyên nhủ Thiệu Nguyệt thế nào nữa.

Thiệu Nguyệt nhìn từng người, Bạch Từ Họa, Sênh Tiêu Mặc rồi đến Ma Nghiêm, "Sư huynh, Nghiêm sư huynh, Sênh sư huynh, ta vẫn sẽ ở bên chăm sóc Tiểu Cốt, ta tin rằng nàng tuyệt đối sẽ không sử dụng Hồng Hoang để hại người."

"Hừ, Kiếm tôn, cô thân là Thượng tiên Trường Lưu, thế mà lại dám đứng ra bảo đảm cho Yêu Thần, vậy cô muốn các phái trên tiên giới chúng ta phải tiếp tục tuân theo Trường Lưu như thế nào đây?" Ôn Phong Dư tiến tới châm chọc.

"Không sai, Thượng tiên Trường Lưu công khai bao che cho Yêu Thần, chẳng lẽ đó là nguyên tắc xử sự của tiên giới đệ nhất phái hay sao?" Doãn Hồng Uyển cũng bất bình.

"Ha," Thiệu Nguyệt nhìn bọn họ đầy thâm ý, "Các ông, ngoài mặt thì nói là vì chúng sinh thiên hạ, thực ra thì rất nhiều người muốn chiếm đoạt Hồng Hoang làm của riêng. Cái gì mà Yêu Thần xuất thế, thiên hạ đại loạn chứ, cũng chỉ vì lòng người tham lam, vì muốn tranh giành Hồng Hoang nên mới tranh đấu với kẻ khác, để đến cuối cùng đồ hết toàn bộ tội lỗi lên Hồng Hoang để ruồng bỏ sai lầm của mình, chẳng lẽ đây cũng là nguyên tắc xử sự của các ông hay sao?"

"Cô..." Doãn Hồng Uyên cả giận, "Kiếm tôn, ta kính trọng cô là Thượng tiên Trường Lưu, sao cô có thể ăn nói hồ đồ như vậy?" Còn Ôn Phong Dư lại chột dạ trầm mặc trước ánh mắt sắc bén của Thiệu Nguyệt, quả thật y cũng muốn giành được Hồng Hoang, dạo trước đỉnh Ngọc Trọc đã bị tổn hại nặng nề vì điện Thất Sát, nếu y chiếm được Hồng Hoang, thế thì chắc chắn có thể phục hưng đỉnh Ngọc Trọc.

"Tiểu Nguyệt, không thể phớt lờ Hồng Hoang được, nhất định phải có một biện pháp xử lý thích đáng nó." Bạch Tử Họa chột lên tiếng.

"Ta sẽ tìm ra biện pháp để Hồng Hoang mãi mãi biến mất, nhưng ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai khiến Tiểu Cốt gặp thương tổn!" Giọng nói của Thiệu Nguyệt vang vọng khắp quảng trường Trường Lưu, khiến tất cả mọi người kinh hãi, từ xưa đến nay người ta chỉ nghĩ đến việc phong ấn Hồng Hoang, chưa từng ai nghĩ đến việc hủy diệt nó.

"Sao có thể chứ? Hồng Hoang là thần lực thượng cổ, sao cô có thể tiêu diệt nó?" Ôn Phong Dư phản bác.

"Dĩ nhiên là có thể!" Hoa Thiên Cốt tiến tới, sánh vai cùng Thiệu Nguyệt.

"Tiểu Cốt?" Thiệu Nguyệt thắc mắc nhìn Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, ý bảo Thiệu Nguyệt hãy yên tâm.

"Ý ngươi là gì? Nói cho rõ ràng!" Ma Nghiêm tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Tại Vạn Hoang, khi ta mới trở thành Yêu Thần, không thể khống chế được Hồng Hoang trên người mình, người khi đó đã ngăn cản ta, chính là sư tôn." Hoa Thiên Cốt đáp.

"Hoa Thiên Cốt, không phải vì ngươi muốn được ở lại bên Kiếm tôn nên mới nói như vậy đấy chứ?" Ôn Phong Dư nói, những người khác cũng có nghi vấn như thế, họ nhón nhào hoài nghi nàng.

Hoa Thiên Cốt không hề bận tâm, nàng tiếp tục kể, "Bởi vì Kinh Lôi của Kiếm tôn là khắc tinh của Hồng Hoang, mục tiêu của thanh Kinh Lôi chính là để giết Yêu Thần." Thời điểm nàng trở thành Yêu Thần, có mấy lần nàng đã mơ thấy Kinh Lôi đâm về phía ngực mình, mà người đang nắm chuỗi Kinh Lôi, nàng lại không tài nào thấy rõ, song điều duy nhất nàng có thể chắc chắn, rằng đó không phải là sư tôn, mà là thân thể của một người đàn ông.

"Tiểu Cốt, nàng..." Thiệu Nguyệt kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, quả đúng đối tượng của Kinh Lôi chính là Hồng Hoang, và đó cũng chính là di nguyện trước khi chết của vị chủ nhân đầu tiên - Lôi Hạo, nhưng sao Tiểu Cốt lại biết?

"Lôi này là sự thật sao?" Bạch Tử Họa cau mày, chả trách chưa từng ai nghe nói về Kinh Lôi, trăm ngàn năm qua nó cũng chưa từng xuất hiện, đến tận mấy trăm năm trước mới lộ diện, chẳng lẽ là vì Hồng Hoang?

"Tôn thượng, chúng ta không thể chỉ nghe mỗi lời của mình Hoa Thiên Cốt được." Doãn Hồng Uyên đi tới, ông không yên lòng.

"Tử Họa à, đây là đại sự, phải thật thận trọng!" Ma Nghiêm nửa tin nửa ngờ.

Bạch Tử Họa một lòng tin tưởng, nhưng để người khác tin thì phải thêm lý do thuyết phục. Sênh Tiêu Mặc nhận ra sự khổ não của Bạch Tử Họa, hần bèn nhìn Hoa Thiên Cốt, "Hoa Thiên Cốt, con định làm gì để chứng minh những gì mình nói không phải điều giả dối?"

Hoa Thiên Cốt khề đảo mắt, vuốt ve ống tay áo, "Nếu các người tận mắt trông thấy thì hẳn sẽ tin phải không?" Mọi người đồng thời cả kinh, Hoa Thiên Cốt dang rộng hai tay, khi nàng và sư tôn cùng thân mật thăm thiết, sấm sét bỗng dưng xông ra quấy rối, vậy chỉ cần nàng dùng tới Hồng Hoang, nhất định Kinh Lôi sẽ hành động.

"Tiểu Cốt, dừng!" Thiệu Nguyệt ngăn nàng lại, "Ta sợ ta không thể khống chế nổi Kinh Lôi."

Hoa Thiên Cốt nhoen miệng cười, "Ta tin sư tôn mà!" Sau đó đất trời đột nhiên nổi gió bão, cuồng phong lồng lộng, bầu trời vốn đang quang đãng bỗng mây đen phủ kín, hết thảy mọi người bị kinh động bởi biến cố bất ngờ, hơn nữa trước uy lực của Hồng Hoang, ai nấy đều phải che mắt lại, không ngừng lùi về đằng sau.

Thiệu Nguyệt đứng phía trước Hoa Thiên Cốt, cố gắng khắc chế sấm sét trong cơ thể, trên người cô đã bắt đầu xuất hiện những tia sét màu bạc nhỏ quần quanh, dần dà, sấm sét ngày càng nhiều, cuối cùng Thiệu Nguyệt hét lên, Kinh Lôi lao ra khỏi người cô, bay lên trời.

Nhất thời, sấm chớp cuộn cuộn phủ kín, từng luồng sét đánh xuống xung quanh Hoa Thiên Cốt, sau đó tạo thành một nhà tù bằng lôi điện, Hoa Thiên Cốt không thể chạy thoát, dù nàng có quay trái quay phải, tiến lên lùi xuống thì cũng sẽ chạm phải lớp bình phong che chắn bằng sét.

"Tiểu Cốt!" Thiệu Nguyệt vội chạy đến, song cô cũng bị chặn ở bên ngoài, cô nhìn Hoa Thiên Cốt vẫn thản nhiên đứng đằng kia bèn ngẩng đầu hô to, "Kinh Lôi, mau dừng tay!"

Ai ngờ một ánh chớp lóe xuống, đánh vào Hoa Thiên Cốt đang ở ngay chính giữa, Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, Thiệu Nguyệt không ngừng sử dụng pháp lực hòng công kích tâm bình phong, nhưng cũng chỉ phí công, cô đành trơ mắt nhìn Hoa Thiên Cốt chịu đựng.

từng luồng sấm sét. Đột nhiên sấm sét ngày một dày đặc, còn Hoa Thiên Cốt rốt cuộc cũng không thể chịu đựng thêm, nàng hét lên, bay vào giữa không trung, Kinh Lôi kiếm cũng lao xuống từ những tầng mây, nhắm thẳng đến Hoa Thiên Cốt.

Thiều Nguyệt lo sợ quan sát hết thấy, chợt nhớ khi còn ở Man Hoang, cô phải lấy máu của mình thì Kinh Lôi mới bình tĩnh lại, thêm cả, lúc còn ở động Hoang Phế, cũng vì Kinh Lôi đâm mình, dính máu của mình, nên mới quay về cơ thể cô.

Nghe đến đây, Thiều Nguyệt dùng hết lực rạch một cái trên lòng bàn tay mình, một vết rách hiện ra, máu tươi phun trào. Thiều Nguyệt phi thân, đưa bàn tay phải loang lổ máu về phía tấm bình phong, quả nhiên khi lớp sấm sét chạm vào máu cô, chúng lập tức trở nên yếu ớt. Thiều Nguyệt thừa dịp vọt vào bên trong, ngăn ở bên trên Hoa Thiên Cốt, giờ lòng bàn tay phải, nghênh đón Kinh Lôi đang lao tới trực diện.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi mở mắt, trông thấy hành động của Thiều Nguyệt, nàng đưa tay ra vô lực, muốn ngăn cản cô lại, song chỉ có thể trông mắt nhìn, giọng nói yếu vô cùng, "Sự tôn ối, đừng..."

Kinh Lôi hùng lực đâm xuống, phập, nó phản ứng lại với tay phải của Thiều Nguyệt, lan tỏa từng đợt sóng linh lực mạnh mẽ. Kinh Lôi vẫn còn khuynh hướng tiếp tục lao xuống, song thời điểm mũi kiếm tiếp xúc với máu Thiều Nguyệt, bỗng dung thanh kiếm chấn động mãnh liệt, vì thế mới dần bình tĩnh trở lại, sau đó từ từ biến mất, quay về thân thể cô.

Thiều Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vừa quay người đã thấy Hoa Thiên Cốt đang rơi, cô mới một phi thân đi tiếp lấy nàng, ai ngờ trong một cái nháy mắt chạm vào người Hoa Thiên Cốt, sấm sét trong người cô lập tức tương khắc với Hồng Hoang trong cơ thể Hoa Thiên Cốt, đánh bay hai người đi cùng một lúc.

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa vẫn luôn chú ý quan sát tình huống bên này, chàng vội phi thân đỡ lấy Thiều Nguyệt.

"Bé con thân yêu!" Sát Thiên Mạch phản ứng trước nhất, mới một tiếp đón lấy Hoa Thiên Cốt.

Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt không sao cũng an tâm, cô đẩy Bạch Tử Họa ra, đối mặt với tất cả mọi người đang đứng trên quảng trường, nâng tay phải của mình lên, trên lòng bàn tay vẫn còn những tia sét như ẩn như hiện, cô cảnh cáo, "Ta sẽ từ từ nghĩ ra cách để tiêu trừ Hồng Hoang, song trước đó, nếu các người dám động tới Tiểu Cốt, ta - Thiều Nguyệt... chắc chắn sẽ không... hạ-thủ-lưu-tình!" Dứt lời, Thiều Nguyệt phóng ra toàn bộ sấm sét từ trên tay, trong nháy mắt, những luồng lôi điện lấy cô làm vị trí trung tâm, khuếch tán đi bốn phương tám hướng khiến những kẻ khác hoảng sợ liên tiếp lùi về phía sau, nhất là những người đang ôm ấp ý định bất chính.

Thiều Nguyệt quay đầu nói với Bạch Tử Họa, "Sự huynh, ta phải dẫn Tiểu Cốt đi thôi."

"Không thể được!" Ma Nghiêm vội ngăn cản, "Trên người Hoa Thiên Cốt có Hồng Hoang, sao có thể thả cho con nhãi ấy tự do ở bên ngoài chứ? Nhớ đâu..." Ôn Phong Dư và Doãn Hồng Uyên gật đầu tán thành.

"Nghe sư huynh!" Thiều Nguyệt bắt đầu cãi, sao anh ta lại có thể bảo thủ như vậy chứ.

"Ta tin Kiếm tôn!" Nghe Mạn Thiên lên tiếng, nàng tới bên cạnh Thiều Nguyệt, "Ta tin Kiếm tôn, tin vào thực lực của Kiếm tôn, chúng ta cũng quá rõ rồi, ta chắc rằng vị nào có mặt tại đây, ít nhiều cũng từng chịu ơn huệ của Kiếm tôn, chẳng lẽ các người vẫn chưa tin tưởng vào Kiếm tôn hay sao?"

Chương môn mới nhậm chức của môn Thiều Bạch - Vệ Tích tiến đến, "Ta tin Kiếm tôn!"

Chương môn Thực Sơn - Vân Ân cũng bước lên, "Ta cũng tin Kiếm tôn!"

Sát Thiên Mạch nhẹ nâng cằm, giao Hoa Thiên Cốt cho Đường Bảo, sau đó nhìn tất cả mọi người bằng nửa con mắt, "Hừ, Thiều Nguyệt và bé con vốn là sư đồ, các ngươi làm gì có tư cách để ngăn cản bọn họ," Sát Thiên Mạch bắt đầu phát ông tay áo, "Chỉ cần các ngươi không ai gây khó dễ cho Thiều Nguyệt với bé con, thì ta đây - Sát Thiên Mạch ngay giờ khắc này sẽ hứa, điện Thất Sát tuyệt đối sẽ không cướp đoạt Hồng Hoang!"

Hồng Cơ cũng tiến tới, "Yêu giới của ta cũng tuyệt đối sẽ không tranh giành Hồng Hoang!" Sau đó Thiều Nguyệt và bà nhìn nhau mỉm cười.

Ma quân không cam lòng nắm chặt trường kích trong tay, Sát Thiên Mạch nghiêng đầu, dùng ánh mắt cảnh cáo thì hắn mới đành không tình nguyện nói, "Ma giới của ta... cũng không tranh đoạt!"

Các phái tiên giới trở mắt nhìn nhau, vốn dĩ bọn họ vẫn luôn sợ người trong giới yêu ma sẽ đoạt được Hồng Hoang, gây mất cân bằng giữa tiên giới và giới yêu ma, thế thì tiên giới sẽ rơi vào vị thế bất lợi. Bây giờ giới yêu ma lại bảo sẽ không tranh đoạt, nếu bọn họ cứ tiếp tục kiên quyết thì chẳng phải còn không bằng cả yêu ma hay sao, thế là toàn bộ rồi rít nhìn về phía Bạch Tử Họa, chờ chàng làm ra quyết định sau cùng.

Bạch Tử Họa đứng lên bậc thang trên cùng, tuyên bố, "Thượng tiên Trường Lưu - Thiều nguyệt cùng thanh kiếm Kinh Lôi tương khắc với Hồng Hoang, là thần khí duy nhất trên thế gian có thể ngăn cản Hồng Hoang, hiện tại sẽ giao người sở hữu Hồng Hoang - Hoa Thiên Cốt cho Thiều Nguyệt trông nom. Nếu có một ngày, Hồng Hoang gây nguy hại cho thế gian, ta - Bạch Tử Họa nhất định sẽ đích thân đưa Yêu Thần Hoa Thiên Cốt về Trường Lưu xử trí!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Phần Nộ

Dưới chân núi Trường Lưu, Thiều Nguyệt và Sát Thiên Mạch dẫn đầu, Hoa Thiên Cốt được Đường Bảo diu đi đằng sau, Đông Phương Úc Khanh lo âu, ưu sầu bám theo nàng.

"Sát Thiên Mạch, sao hai người lại ở Trường Lưu vậy?" Thiều Nguyệt thắc mắc.

"Dị Hủ Quân đã đến tìm ta, muốn giúp ta mở kết giới Man Hoang." Sát Thiên Mạch đáp.

Thiều Nguyệt quay đầu lại nhìn Đông Phương Úc Khanh, trùng hợp thấy cả ánh mắt đang nhìn mình của Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt nở nụ cười tươi rói, đúng lúc nàng còn định nói với cô, Thiều Nguyệt lại mãi mốt tránh né, quay đầu lại, Hoa Thiên Cốt nghi ngờ cau mày, cõi lòng bất đầu bất an.

"Sát Thiên Mạch, cảm ơn nhé, vì ta và Tiểu Cốt, người còn làm to mọi chuyện như vậy, ngay cả yêu tộc với ma tộc cũng kéo theo." Thiều Nguyệt thành tâm nói.

Sát Thiên Mạch nhẹ cau mày, Thiều Nguyệt nhận ra có gì đó không ổn bèn thắc mắc, "Sao thế, Sát Thiên Mạch?"

Sát Thiên Mạch cũng không hiểu, "Ta đâu có thông báo với ma tộc và yêu tộc đâu."

"Cái gì?" Thiều Nguyệt kinh ngạc, "Vậy bọn họ tới Trường Lưu, chẳng lẽ..." Sát Thiên Mạch nhìn Thiều Nguyệt, hai người cùng nghĩ đến một trường hợp, chỉ có thể là do giới yêu ma liên hiệp hồng tấn công Trường Lưu, nhưng Thiều Nguyệt lại không tài nào tin nổi tộc trưởng Hồng Cơ sẽ là người như vậy, trừ phi bà có nỗi khổ tâm nào đó.

Bây giờ, Hồng Cơ dẫn đệ tử tộc cáo xuống, trông thấy Thiều Nguyệt bèn tiến đến, "Kiểm tôn!" Sau khi nhìn thấy Sát Thiên Mạch đứng bên Thiều Nguyệt, bà vội vàng cung kính hành lễ, "Bái kiến Thánh quân!"

Sát Thiên Mạch nhìn Hồng Cơ với ánh mắt không mấy thiện cảm, "Hồng Cơ, vì sao yêu tộc lại xuất hiện tại Trường Lưu? Các người dám coi thường mệnh lệnh của ta, tự tiện tấn công Trường Lưu sao?"

Hồng Cơ cả kinh, vội giải thích, "Hồng Cơ không dám, Hồng Cơ nhận được lệnh của Thánh quân mới xuất động."

"Hả?" Sát Thiên Mạch nhìn bà đầy hoài nghi, "Nhưng ta đâu có ra lệnh gì!"

"Cái gì ạ?" Hồng Cơ ngàng đầu kinh ngạc.

Sát Thiên Mạch cho rằng Hồng Cơ đang kiểm soát bèn tức tối, "Hừ, tộc cáo của các người quá vô pháp vô thiên! Lại dám không coi Sát Thiên Mạch ta ra gì?"

Hồng Cơ lo lắng mà không biết nên giải thích như thế nào, bây giờ bà mới nhận ra mình đã bị Ma quân lừa. Bạch Linh thấy cảnh này nhanh chóng chạy lại, "Thánh quân ơi, những gì nẫu thân ta nói đều là thật, đều là sự thật!"

"Linh Nhi!" Hồng Cơ vội kéo Bạch Linh lại, phòng ngừa nàng cãi lại Sát Thiên Mạch để rồi bị dính líu, bà cảnh cáo nàng bằng ánh mắt, ý bảo đừng nên nhiều chuyện.

Thiều Nguyệt trông thấy hành động này của hai mẹ con, lòng thầm nhủ nhất định trong chuyện này có uẩn khúc, thế là cô bèn trấn an Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch à, chắc hẳn chúng ta đã có ít nhiều hiểu lầm rồi, hãy cứ nghe bọn họ trình bày trước có được không?"

Sát Thiên Mạch mất kiên nhẫn cau mày, hất ống tay áo, Thiều Nguyệt tới bên Bạch Linh, dịu dàng nói, "Linh Nhi, đừng sợ," Bạch Linh sợ hãi nhìn Sát Thiên Mạch đứng sau Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt xoa đầu Bạch Linh, "Không sao đâu, hẳn thoát trông hung ác vậy thôi, có ta ở đây, hẳn sẽ không làm gì con hết."

"Được, vậy con thuật lại hết những gì đã xảy ra đi." Thiều Nguyệt nghiêng đầu mỉm cười an ủi Hồng Cơ, Hồng Cơ gật đầu cảm ơn.

Bạch Linh kể lại toàn bộ, Sát Thiên Mạch giật mình, "Thiện Xuân Thu ư?"

Thiều Nguyệt kỳ quái, "Không phải Thiện Xuân Thu đã bị trục xuất khỏi điện Thất Sát rồi sao?"

"Cái gì?" Bạch Linh kinh ngạc, quay lại trở mắt nhìn Hồng Cơ, Hồng Cơ tiến đến, không dám chắc, "Kiểm tôn, là thật ư?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Lúc ấy ta cũng có mặt, hơn nữa còn đích thân phế đi toàn bộ tu vi của Thiện Xuân Thu, hai người không hề nghe thấy bất cứ tin tức gì sao?"

Hồng Cơ lắc đầu, "Yêu giới của chúng ta chưa ai biết gì hết." Bạch Linh gật đầu phụ họa.

Từ Trúc và Từ Mạch đi tới, "Trường Lưu cũng không hề hay biết tin Thiện Xuân Thu bị trục xuất khỏi điện Thất Sát, có phải có người cố tình giấu diếm hay không?"

Thiều Nguyệt xoay người nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch giận đến nổi phát tay áo, hô lớn, "Bản Nhữc Hoa!"

"Có thuộc hạ!" Bản Nhữc Hoa lập tức hiện thân, quỳ xuống trước mặt Sát Thiên Mạch, cung kính thưa.

Sát Thiên Mạch đảo mắt nhìn ả, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Bản Nhữc Hoa cả kinh, một giọt mồ hôi lạnh đổ xuống, "Thuộc hạ, thuộc hạ cho rằng, cho rằng..." ả ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch, xong lại lập tức kinh sợ cúi đầu xuống, "Thuộc hạ cho rằng... Thánh quân chỉ đang nóng giận nhất thời, dù sao Thiện hộ pháp cũng đã theo ngài nhiều năm như vậy...." còn chưa dứt lời, Sát Thiên Mạch đã một chương đánh bay Bản Nhữc Hoa, để ả ngã xuống đất.

"Các ngươi còn dám nghi ngờ lời của ta," Sát Thiên Mạch giận dữ, "Nếu ngươi đã dám coi lời của ta như gió thoảng bên tai, vậy thì Sát Thiên Mạch đuổi ngươi ra khỏi điện Thất Sát cho nhanh!"

Bản Nhữc Hoa biết Sát Thiên Mạch nổi cơn thịnh nộ rồi, ả vội bò dậy, quỳ tới bên Sát Thiên Mạch, ngay cả vết máu bên mép cũng chẳng kịp lau đi, "Thánh quân bớt giận, thuộc hạ biết sai, thuộc hạ biết lỗi rồi, xin Thánh quân thứ tội!"

"Hừ!" Sát Thiên Mạch tỏ vẻ khinh thường Bản Nhữc Hoa, vẻ mặt nghiêm trọng đi về phía Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, ta sẽ đích thân xử lý chuyện này."

"Được." Thiều Nguyệt gật đầu, chợt nhớ tới một người, cô không biết có nên nói với Sát Thiên Mạch hay không.

Sau đó Sát Thiên Mạch đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt kêu lên, "Tỷ tỷ..."

Nghe được một tiếng tỷ tỷ của Hoa Thiên Cốt, tâm trạng của Sát Thiên Mạch khôi phục trở lại trong nháy mắt, hần mỉm cười bảo, "Bé con thân yêu à, sau này nhớ thường xuyên ghé qua chỗ tỷ tỷ chơi nhé."

"Được, Sát tỷ tỷ!" Hoa Thiên Cốt cao hứng đáp, bấy giờ Sát Thiên Mạch mới dẫn người của điện Thất Sát chuẩn bị rời đi.

Sát Thiên Mạch!" Đột nhiên Thiều Nguyệt gọi hần lại, Sát Thiên Mạch thắc mắc quay đầu.

Thiều Nguyệt do dự chốc lát mới nói, "Sát Thiên Mạch, có chuyện này ta cảm thấy nên nói cho ngươi biết..."

"Chuyện gì?" Sát Thiên Mạch hỏi, đây là lần đầu tiên hần thấy Thiều Nguyệt bất an như vậy, hần dang rộng hai tay, cười bảo, "Thiều Nguyệt à, trên đời này còn gì đáng để cho Sát Thiên Mạch ta sợ hãi sao? Ngươi không cần phải băn khoăn nhiều như vậy."

"Tại Man Hoang, ta đã gặp Trúc Nhiễm." Thiều Nguyệt chậm rãi nói.

Tức thì, Sát Thiên Mạch tròn to mắt, tiến đến bắt lấy cánh tay Thiều Nguyệt, "Ngươi vừa nói gì cơ?"

"Trúc Nhiễm đã chạy thoát ra khỏi Man Hoang rồi, ta sợ nó sẽ bày trò gì đó, cho nên..." Thiều Nguyệt lo lắng nhìn Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch buông Thiều Nguyệt ra, nhắm hai mắt lại, cổ lẳng ngon lửa trong lòng xuống, Thiều Nguyệt bất an gọi, "Sát Thiên Mạch?"

"Thiều Nguyệt, cảm ơn nhé, vì đã nói cho ta biết tung tích của Trúc Nhiễm, ta sẽ đích thân xử lý chuyện này." Sát Thiên Mạch hít sâu một hơi.

"Sát Thiên Mạch." Thiều Nguyệt nắm lấy ống tay áo Sát Thiên Mạch, "Đừng quên tâm nguyện của Lưu Hạ, con bé chỉ mong ngươi có thể vui vẻ."

Sát Thiên Mạch vỗ vỗ tay Thiều Nguyệt, "Ta biết mà, ngươi yên tâm đi." Sau đó hần xoay người đi, song chỉ trong một chốc đưa lưng ả, mặt Sát Thiên Mạch vô cùng nghiêm túc, hần thầm nhủ, Trúc Nhiễm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

"Sur tôn oi..." Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt lo lắng dõi theo Sát Thiên Mạch thì không khỏi tiến đến muốn kéo tay Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt phản ứng lại đột nhiên hất tay Hoa Thiên Cốt đi, lùi về đằng sau một bước. Hành động ấy khiến tất cả mọi người đang có mặt tại đây sợ ngây người, bọn họ không ai biết vì sao Thiều Nguyệt lại làm như thế.

Cõi lòng Hoa Thiên Cốt rơi xuống đất vục trong nháy mắt, nàng cúi đầu buồn bã, "Sur tôn, sao thế? Ngươi ghét Tiểu Cốt ư?"

Thiều Nguyệt thấy vẻ mặt đau lòng của Hoa Thiên Cốt thì biết ban nãy mình phản ứng quá khích rồi, cô bèn tiến thêm một bước, nhưng không xoa đầu nàng như mọi khi nữa, chỉ bước một bước, xong đứng yên, "Tiểu Cốt à, ta không có ý đâu, chỉ là, ta sợ..." Cô sợ mình sẽ lại khiến Tiểu Cốt bị thương cho nên mới không dám động vào Hoa Thiên Cốt.

Ai ngờ Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhào vào ôm chầm lấy Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt giãy dụa, "Tiểu Cốt, nàng mau buông tay, nếu không nàng sẽ bị thương mất!"

"Không!" Hoa Thiên Cốt kiên quyết nói, "Cho dù có bị sét đánh, ta cũng sẽ không buông sur tôn ra, cho nên sur tôn à, Tiểu Cốt van ngươi, mãi mãi xin

đừng buông Tiểu Cốt ra, có được không?"

Thiều Nguyệt nghe thấy những lời cầu khẩn của Hoa Thiên Cốt thì không cử động nữa, cô xót xa đưa tay lên vuốt ve mái tóc của nàng. "Được, ta đồng ý với nàng."

Đông Phương Úc Khanh quan sát một màn này, anh chàng biết từ đầu đến giờ, mình vẫn chưa từng có cơ hội, không thể làm gì khác ngoài lẳng lặng xoay người bỏ đi.

Rời khỏi Trường Lưu, Thiều Nguyệt từ giả Hồng Cơ, "Hồng Cơ, hãy bảo trọng!"

Hồng Cơ cũng chấp tay, "Kiếm tôn, nếu sau này người cần gì mà Hồng Cơ có thể giúp đỡ thì xin hãy cứ nói ra, Hồng Cơ sẽ dốc hết toàn lực vì người."

"Được, đa tạ!" Thiều Nguyệt cười bảo, người bạn Hồng Cơ này luôn rất đáng để kết giao.

Hoa Thiên Cốt và Bạch Linh cũng tạm biệt nhau, "Thiên Cốt à, cô phải thường xuyên tới tộc cáo thăm ta đây nhé?"

"Được, ta sẽ." Hoa Thiên Cốt gật đầu.

Hồng Cơ quay đầu gọi, "Linh Nhi!"

"Vâng, con tới đây, mẫu thân!" Bạch Linh vẫy tay về phía Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, hẹn gặp lại!"

Thiều Nguyệt tới kéo tay Hoa Thiên Cốt, "Đi thôi!" Hoa Thiên Cốt vui vẻ gật đầu.

"Cốt Đầu!" Đường Bảo gọi Hoa Thiên Cốt lại, do dự mãi, "Con... con có lẽ sẽ không rời khỏi Trường Lưu cùng mẹ đâu."

"Ta biết rồi," Hoa Thiên Cốt vỗ lẽ, "Thập Nhất sư huynh còn đang đợi con mà!" Hoa Thiên Cốt nhìn về phía đằng sau Đường Bảo, Đường Bảo hiểu ý, xoay người lại, quả nhiên Lạc Thập Nhất đang đứng ở đó, đầy mong đợi nhìn con bé.

Đường Bảo khá thẹn thùng, con bé tạm biệt đám người Hoa Thiên Cốt xong chạy đến trước mặt Lạc Thập Nhất, đã biết còn hỏi, "Sao huynh lại đến đây?"

Lạc Thập Nhất thật thà đáp, "Ta cho rằng nàng sẽ rời đi cùng Thiên Cốt nên muốn tới đây tạm biệt nàng."

"Đồ ngốc..." Đường Bảo cười nói, "Ta sẽ không đi."

"Thật ư?" Lạc Thập Nhất giật mình nhìn Đường Bảo, anh chàng đang không dám tin.

"Dĩ nhiên là thật rồi, quả dưa ngốc ghê này!" Đường Bảo tức giận đá Lạc Thập Nhất một cái.

Lạc Thập Nhất thấy đau mới biết không phải là mơ, anh chàng cao hứng ôm lấy Đường Bảo, xoay nàng một vòng ngay tại chỗ, "Ha ha, tốt quá rồi, ha ha ha..."

Đi xa khỏi Trường Lưu rồi, Thiều Nguyệt mới nhớ ra Từ Trúc vẫn đang đi theo bọn họ, "Từ Trúc, cô rời khỏi Trường Lưu thì có sao không vậy?"

Từ Trúc gật đầu, "Tôn thượng rất lo cho Thiều Nguyệt đấy, cho nên khi ta nói muốn xuống núi, ngài đặc biệt chấp nhận ta đi theo cô."

Thiều Nguyệt không biết phải làm sao, chỉ bật cười, "Sư huynh thật là, lúc nào cũng bận tâm, mặc dù về ngoài huynh ấy rất lạnh lùng, nhưng trong lòng lại ấm áp hơn bất kỳ ai hết."

Hoa Thiên Cốt có chút không vui, nàng vội lắc lắc tay Thiều Nguyệt, làm nũng, "Sư tôn ơi, giờ chúng ta đi đâu tiếp đây?"

"Tiểu Cốt muốn đi đâu thì ta theo đấy." Thiều Nguyệt cưng chiều đáp.

"Sư tôn từng bảo muốn đi ngắm hết các cảnh đẹp trên trần gian, vậy chúng ta đi khắp thiên hạ đi!" Hoa Thiên Cốt nhìn về phía trước.

"Được, mọi sự đều nghe theo Tiểu Cốt." Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt nhìn nhau xong cười, hơi ẩm phả ra từ hai bàn tay nắm chặt. Còn Từ Trúc và Từ Mạch đứng sau lưng hai người cũng nắm chặt tay nhau, mỉm cười ngọt ngào.

Trong điện Tuyệt Tình tại Trường Lưu, Ma Nghiêm không ngừng đi tới đi lui bên cạnh Bạch Tử Họa, "Tử Họa, đệ thật sự quyết định mặc cho Hoa Thiên Cốt ở bên ngoài sao? Nhớ đâu..."

Mặt Bạch Tử Họa không cảm xúc, chàng cầm bình vẩy nước lên hoa cỏ trong viện, Ma Nghiêm không ngừng lải nhải, "Tử Họa! Sư muội tự do phóng khoáng không nói làm gì, nhưng sao cả đệ cũng vậy?"

Bạch Tử Họa buông bình nước trong tay xuống, xoay người đáp, "Sư huynh, ý ta đã quyết, đừng nói gì nữa!" Dứt lời, chàng quay trở lại phòng của mình, Ma Nghiêm chỉ đành than thở rồi đi.

Quay về điện Tham Lam, tâm trạng Ma Nghiêm không được tốt bèn hỏi đệ tử trong điện, "Thập Nhất đâu?"

"Thập Nhất sư huynh xuống núi rồi ạ." Đệ tử kia dè dặt trả lời, cậu chàng sợ khiến Ma Nghiêm mất hứng.

"Xuống núi?" Ma Nghiêm cau mày thắc mắc, "Nó xuống núi làm gì?"

"Đệ... đệ tử không biết."

Ma Nghiêm phát tay ý bảo đệ tử kia lui ra, cậu chàng như trút được gánh nặng, song vẫn rất cung kính từ từ thối lui khỏi điện Tham Lam.

Ma Nghiêm không ngừng đi lại trong điện Tham Lam, cuối cùng thờ dãi rồi rời khỏi đây. Đi khắp Trường Lưu, dọc đường luôn chạm phải đệ tử Trường Lưu, bọn họ đều cung kính hành lễ với y, Ma Nghiêm cũng chẳng có tâm trạng dễ ý, cứ cầm đầu đi thẳng, lúc này toàn bộ Trường Lưu đều biết tâm trạng Thế tôn không được tốt nên chẳng ai dám tiến tới chào hỏi nữa.

Lạc Thập Nhất vui vẻ kéo Đường Bảo trở lại, dọc đường hai người cười cười nói nói, nhưng vào lúc ấy, đột nhiên một tiếng quát vang lên, "Thập Nhất!"

Lạc Thập Nhất cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Ma Nghiêm, anh chàng không thể không sốt ruột. Đường Bảo vừa trông thấy Ma Nghiêm bèn muốn rút tay mình ra khỏi tay Lạc Thập Nhất, song Lạc Thập Nhất nắm tay nàng thật chặt, không chịu buông.

Mặt Ma Nghiêm như la sát đi tới, nhìn bàn tay đang nắm chặt của Lạc Thập Nhất và Đường Bảo, y mới hỏi, "Con xuống núi là vì nó?"

Lạc Thập Nhất đối mặt với Ma Nghiêm vẫn còn chút sợ hãi trong lòng, song anh chàng không thể lùi bước, anh chàng bèn nắm chặt lấy tay Đường Bảo, thu hết dũng khí đáp, "Dạ vâng!"

Chợt một tiếng, một cái tát vang dội hạ lên mặt Lạc Thập Nhất, Đường Bảo sợ hãi, "Thập Nhất!"

Lạc Thập Nhất ngẩng đầu, không để ý đến vết máu trên khóe môi, kiên định nói, "Sư phụ, con muốn được ở bên Đường Bảo!"

"Con..." Ma Nghiêm tức giận chỉ anh chàng, "Nghiệt đồ!" Sau đó một chưởng đánh bay Lạc Thập Nhất, Đường Bảo mãi một tiến tới ngăn trước người Ma Nghiêm, phòng ngừa y tiếp tục làm Lạc Thập Nhất bị thương.

Ma Nghiêm giận dữ nhìn Đường Bảo, song ngại Thiệu Nguyệt nên y không dám xuống tay với con bé, song Lạc Thập Nhất là đồ đệ của y, y muốn xử trí thế nào thì sẽ xử trí như thế. Nghĩ vậy, Ma Nghiêm vung tay, lập tức có một đệ tử tới nhận lệnh, y nhìn chăm chăm Lạc Thập Nhất đang nằm dưới đất, "Mau nhốt Lạc Thập Nhất vào tiên lao cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thẳng Thắn Với Nhau

Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt, Từ Trúc và Từ Mạch xuống trần gian, giờ ở đó đang Tết Trung nguyên, đêm đến đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, hết sức náo nhiệt.

Hoa Thiên Cốt thấy vậy mới thắc mắc, "Sư tôn ơi, sao ở đây lắm người thế, họ đang làm gì vậy?"

Thiệu Nguyệt nhìn những dòng người đi lại, còn cả những sạp hàng rong bày bán xung quanh, cảm giác đã thật lâu chưa từng cảm nhận bầu không khí tưng bừng như thế, rất nhiều năm trước kia, khi cô hạ sơn luyện cũng từng tham gia đủ các loại lễ tiết. Thế là Thiệu Nguyệt giải thích, "Hôm nay là Tết Trung nguyên, là ngày để cúng tế những thân nhân đã qua đời."

"Ồ," Hoa Thiên Cốt chỉ một cái đèn mà một người lái buôn đang cầm, "Thế nó là gì vậy?"

"Cái này gọi là hà đăng, bên trong có một cây nến, đốt nến lên rồi thả trôi sông, nó sẽ chiếu sáng con đường về nhà cho các linh hồn..." Nói đến đây, Thiệu Nguyệt rùng rợn, cô đang nhớ về người nhà của mình.

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt cảm thấy Thiệu Nguyệt hơi lạ, nàng lo âu nhìn cô.

Thiệu Nguyệt hoàn hồn, lắc đầu mỉm cười, "Không sao, Tiểu Cốt à, có muốn đi mua một ngọn hà đăng hay không?"

Hoa Thiên Cốt cười gật đầu, đi tới trước mặt người lái buôn, lựa một ngọn hà đăng, Thiệu Nguyệt chỉ đứng nhìn nàng dịu dàng, Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, "Sư tôn ơi, người không mua một cái sao?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, thần sắc nơi đáy mắt trông vô cùng phức tạp, khiến cho Hoa Thiên Cốt không tài nào nhìn thấu, nàng bất an hỏi, "Vậy... còn người thân của sư tôn thì sao?" Nàng từng nghe Từ Trúc kể, sư tôn đã được Chương môn Trường Lưu đời trước cứu, sau đó người vẫn luôn sống ở Trường Lưu, chưa từng nghe qua chuyện sư tôn có bất kỳ thân nhân nào.

Thiều Nguyệt thở dài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen, lẩm bẩm, "Họ đang... ở một nơi rất xa, một nơi... mà ta đã không còn có thể trở về..."

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt như vậy thì đột nhiên cõi lòng ngập tràn sợ hãi, nàng cảm giác như thể sư tôn của nàng có thể sẽ biến mất bất kỳ lúc nào, nàng sốt sắng nắm lấy ống tay áo của Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, đừng nên đi bất cứ đâu hết!"

Thiều Nguyệt quay sang nhìn đáng vẻ gấp rút của Hoa Thiên Cốt, cô nắm chặt lấy bàn tay ấm áp kia vào lòng bàn tay mình, mỉm cười dịu dàng, "Không, ta đã bị ràng buộc lại nơi này rồi, ta còn có thể đi đâu được nữa chứ?"

Hoa Thiên Cốt bấu môi, tự dung nàng mở miệng bảo, "Cho dù sư tôn có rời đi đột ngột, thì dù cho có là chân trời góc biển, hay là một nơi nào đó còn xa xôi hơn thế, ta nhất định vẫn sẽ tìm được sư tôn!"

Thiều Nguyệt ngấm về mặt Hoa Thiên Cốt khi nàng nói nên lời thể sắt son, xong gợn tay lên nhẹ vuốt tóc nàng, "Nàng yên tâm, dù cho ta có bất thành linh bỏ đi, thì ta cũng sẽ tìm mọi cách để có thể quay trở về bên nàng!"

Ở đằng sau hai người, Từ Trúc nhìn Từ Mạch, nói, "Tiểu Mạch này, nàng không đi lựa hà đẳng à?"

Từ Mạch trầm tư, "Ta chỉ là một đóa hoa linh, không có người thân, mà không đúng, thân nhân duy nhất của ta là chủ nhân, tuy nhiên chủ nhân còn đang khỏe mạnh đứng ở đằng kia..." Ánh mắt Từ Trúc hướng về phía hai người đang đứng cách đó không xa.

Từ Trúc vỗ trán, "Ừ nhỉ, sao ta lại quên bống mất?"

Từ Mạch hiếm khi trông thấy Từ Trúc mắc lỗi bèn che miệng cười trộm, "Sao cảm giác nàng vừa mới xuống núi đã không còn giống như trước kia nữa rồi?"

Từ Trúc nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới, "Thay đổi à, thay đổi ở đâu?"

Từ Mạch nín cười, giả bộ sờ cằm suy nghĩ, "Ồ... không còn câu nệ như ở Trường Lưu nữa, cảm giác rất chỉ là thông thả."

"Đương nhiên rồi, môn quy Trường Lưu nghiêm khắc quá trời, ta chỉ là một đệ tử ngoại môn vô danh không ai biết đến, lại không có cả sư phụ, lúc nào cũng phải cẩn thận cảnh giác." Từ Trúc bắt đầu dĩ vô cùng.

"Thì ra là thế," Từ Mạch vỗ lể gật gù, "Cho nên chỉ khi nàng ở chỗ của chủ nhân, nàng mới có thể hoàn toàn thả lỏng, không còn gò bó bản thân nữa."

"Ai da..." Từ Trúc cứng họng, quả thật đúng là như thế, bởi vì chỉ mình Thiều Nguyệt mới coi nàng là bạn chứ không phải chỉ là một đồ đệ nhỏ nhỏ.

Từ Mạch đột nhiên gỡ tay Từ Trúc ra, bước đi, Từ Trúc cả kinh, vội vàng tiến đến giải thích, "Tiểu Mạch, nàng đừng hiểu nhầm, ta đã buông xuôi hết rồi, ta thật sự...."

Từ Mạch bỗng dừng xoay người lại, đưa cho Từ Trúc một ngon hà đẳng, "Cho nàng!"

Từ Mạch đơ một lúc, nàng không hiểu Từ Mạch có ý gì, "Tiểu Mạch..."

Từ Mạch bật cười, "Ta thì không có lí do để mua hà đẳng, nhưng nàng thì có mà!"

Từ Trúc nhận lấy ngon hà đẳng, thắc mắc nhìn Từ Mạch, Từ Mạch biết Từ Trúc đang lo lắng điều gì, nàng tiến đến kéo tay Từ Mạch, "Ta biết, chủ nhân rất tốt, là ai thì cũng sẽ thích người thôi, ta không kinh ngạc đâu. Hơn nữa nếu không có chủ nhân, thì sẽ không có ta của ngày hôm nay, vậy thì ta và nàng cũng chẳng thể gặp gỡ."

Từ Trúc mỉm cười thư thái, nàng cùng sánh vai với Từ Mạch giữa dòng người qua lại, Từ Mạch lại nói tiếp, "Huống chi, trước kia người nàng thích là ai cũng không còn quan trọng nữa, ta chỉ quan tâm, người hiện tại và tương lai nàng thích là ai!"

Từ Mạch dừng bước, chăm chăm nhìn Từ Trúc, rất mong đợi câu trả lời của nàng. Từ Trúc nắm chặt tay Từ Mạch, tiến tới bên tai Từ Mạch, nhẹ giọng nói, "Ta thích nàng, dù cho là bây giờ, hay là tương lai, mãi mãi không thay đổi!"

Từ Mạch nghe xong cười rất vui vẻ, tựa như giữa đám người đông đúc, chỉ mình bọn họ đã dừng lại, còn những ai đang di động xung quanh đều hoàn toàn xa lạ.

Tại ma đô, Ma quân lớn tiếng chất vấn Thiện Xuân Thu, "Rốt cuộc chuyện này là sao?"

Thiện Xuân Thu trầm mặc, gã không ngờ Sát Thiên Mạch sẽ xuất hiện, hơn nữa Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt lại chui ra từ Man Hoang, gã siết nắm đấm lại, cõi lòng căm hận không thôi.

Ma quân nói tiếp, "Không phải ông đã bảo đó là ý của Thánh quân hay sao, tại sao Thánh quân lại đứng về phía Thiều Nguyệt hả?"

Thiện Xuân Thu hung tợn đáp, "Cũng tại Thiệu Nguyệt! Nếu không phải ả thì sao Thánh quân lại thành ra như vậy, Hồng Hoang đã ở ngay trước mắt rồi, Thánh quân lại không hề động lòng, thật đáng ghét!"

"Ý ông là sao?" Ma quân cau mày.

Bấy giờ đột nhiên một đồ đệ bay vào, ngã xuống đất, Ma quân và Thiện Xuân Thu cùng cả kinh, Sát Thiên Mạch chậm rãi bước vào, nhìn Ma quân bằng nửa con mắt, gọi, "Hắc Diệu!"

Ma quân vội vàng tiến tới hành lễ, "Tham kiến Thánh quân!" Thiện Xuân Thu vừa nghe thấy thanh âm của Sát Thiên Mạch đã giật mình, gã không dám quay đầu lại, muốn tranh thủ lúc Sát Thiên Mạch chưa để ý đến mình hồng chạy trốn, nhưng ông Trời thường không nguyện theo ý con người.

Sát Thiên Thu liếc thấy một người đang lén lút vụng trộm bên đưa tay chộp một cái, Thiện Xuân Thu lập tức bay lên không trung, rơi xuống trước mặt hắn, vành mũi trum trên đầu Thiện Xuân Thu bị tuột, Sát Thiên Mạch cau mày, "Thiện Xuân Thu! Quả nhiên là nguoi!" Dứt lời, hắn phát ổng tay áo, đánh bay Thiện Xuân Thu đi.

Ma quân cả kinh, "Thánh quân, sao ngài..."

"Hừ! Thiện Xuân Thu đã bị ta đuổi ra khỏi Thất Sát, sao nguoi lại dám..."

"Thánh quân bớt giận, ta hoàn toàn không biết rằng Thiện hộ pháp... Thiện Xuân Thu đã bị trục xuất khỏi Thất Sát." Ma quân mãi mới nhận tội.

Sát Thiên mạch không thèm để ý đến y, hắn đi tới trước mặt Thiện Xuân Thu, "Thiện Xuân Thu, rốt cuộc nguoi muốn gì?"

Thiện Xuân Thu chột cười vang, "Ha ha ha... Thánh quân à, trước kia tâm trí ngài mạnh mẽ biết bao nhiêu, còn giờ thì sao! Thậm chí ngay cả Hồng Hoang, Thánh quân cũng còn không muốn cướp đoạt, ngài có còn là Thánh quân thể thốt muốn trở thành đệ nhất thiên hạ thuở ban đầu nữa hay không?"

"Đệ nhất thiên hạ?" Sát Thiên Mạch cười lạnh, "Muốn trở thành đệ nhất thiên hạ, vậy thì ta sẽ khinh thường tất cả những thứ sức mạnh ở bên ngoài kia, ta - Sát Thiên Mạch sẽ tự dựa vào chính sức mình để trở thành đệ nhất thiên hạ!"

Thiện Xuân Thu cười khò, vậy chẳng phải hết thấy những gì gã từng làm, trong mắt Sát Thiên Mạch, đều là phí hoài hay sao? Sát Thiên Mạch một tay bóp lấy cổ Thiện Xuân Thu, nâng gã lên, "Ban đầu trục xuất nguoi ra khỏi Thất Sát, là đã nể tình nguoi ở lại điện Thất Sát nhiều năm qua, cho nguoi một con đường sống, không ngờ đến chết, tính cách nguoi cũng không chịu thay đổi, hôm nay không thể giữ nguoi lại nữa rồi!"

Sát Thiên Mạch siết chặt, Thiện Xuân Thu dần khó thở, gã gằn từng chữ một, "Có thể... chết ở... trong tay... Thánh quân, ta chết... cũng cam nguyện..."

"Nguoi..." Sát Thiên Mạch nhìn Thiện Xuân Thu, cuối cùng cũng không thể hạ thủ, hắn hất Thiện Xuân Thu đi, Thiện Xuân Thu không ngừng ho khan trên mặt đất.

Ma quân thấy thế biết Sát Thiên Mạch không thể xuống tay, con nguoi y khẽ chuyển, y muốn lập công trước mặt Sát Thiên Mạch, thế là đưa tay lộn một vòng, cây trường kích xuất hiện, sau đó lao thẳng về phía lưng Thiện Xuân Thu.

Thiện Xuân Thu quay đầu khó tin nhìn Ma quân, Sát Thiên Mạch cũng kinh ngạc nhìn y, "Hắc Diệu, nguoi làm gì vậy?"

"Ta thay Thánh quân diệt trừ thứ nghịch tặc này." Ma quân rút tay về, Thiện Xuân Thu che ngực mình, khoe miệng không ngừng chảy máu.

Sát Thiên Mạch giận dữ, đánh một chưởng về phía Ma quân, "Nguoi của Sát Thiên Mạch ta mà lại phải cần tới nguoi ra tay ư?" Ma quân ngã xuống đất, miệng phun một bọc máu tươi. 1

Thiện Xuân Thu từ từ nằm lên mặt đất, không cam lòng nhìn về phía Sát Thiên Mạch, không cam nhất là vì đã không thể chết trong tay hắn, sau đó hơi thở dần tắt. Sát Thiên Mạch tiến đến, đưa tay vuốt mắt Thiện Xuân Thu, rồi bẻ thi thể của gã rời khỏi ma đồ.

Trên đường bỏ đi, hắn có đi lướt qua một đệ tử ma đồ, Sát Thiên Mạch không có tâm trạng đoái hoài đến y, dứt khoát bỏ đi, còn đệ tử ma đồ kia lại quay đầu lại dõi theo bóng lưng Sát Thiên Mạch, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng không thể thấu rõ, khoe môi y lộ ra một nụ cười gian ác, càng làm nổi bật cho vẻ dữ tợn đáng sợ của vết bỏng ăn mòn má phải y.

Màn đêm buông xuống, Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt cùng ngủ trên một cái giường, Hoa Thiên Cốt cứ lẩn qua lẩn lại, Thiệu Nguyệt xoay người, hỏi, "Tiểu Cốt à, sao thế? Không ngủ được sao?"

Hoa Thiên Cốt đối mặt với Thiệu Nguyệt, gật đầu một cái, trong lòng nàng vẫn rất bất an, nàng giữ lấy một lọn tóc của Thiệu Nguyệt đang ở trên gối, thu hết dũng khí hỏi, "Su tôn, ta có thể... có thể... hay không..."

Thiệu Nguyệt không hiểu nhìn nàng, "Tiểu Cốt, nàng muốn cái gì?"

Hoa Thiên Cốt nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Thiệu Nguyệt thì ngượng ngùng cúi đầu, đặt lọn tóc trên tay đến bên môi, chậm rãi hôn. Trong nháy mắt, Thiệu Nguyệt hiểu ý của Hoa Thiên Cốt, gò má cô ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng, "Khụ khụ... Tiểu Cốt, nàng đã quên lần trước ở Man Hoang... chúng ta..."

Hoa Thiên Cốt ngồi dậy, "Su tôn, ta không sợ, ta chỉ muốn... muốn..."

Thiều Nguyệt cũng ngồi dậy, nắm chặt lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Nhưng sấm sét mà tới thì nhất định phải ngừng lại, nếu không nàng sẽ bị thương."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt gật đầu, đưa tay nhẹ cởi áo Thiều Nguyệt, đến khi nhìn thấy toàn thân Thiều Nguyệt đầy vết sẹo, hốc mắt Hoa Thiên Cốt ửng đỏ.

Thiều Nguyệt đưa tay lau đi nước mắt của Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à..."

Hoa Thiên Cốt cắn môi cố nhịn dòng lệ đang chực tuôn trào, "Sur tôn, mỗi vết thương trên người sur tôn đều là vì ta, ngay cả vết bỏng trên lòng bàn tay..." Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay phải của Thiều nguyệt, vuốt ve dấu vết trên lòng bàn tay, đau lòng đặt nó bên miệng, hôn nhẹ.

"Tiểu Cốt..." Cả người Thiều Nguyệt run rẩy.

Hoa Thiên Cốt men theo cánh tay Thiều Nguyệt, chậm rãi đi lên, hôn từng vết thương trên người Thiều Nguyệt, cuối cùng dừng lại ở vết thương trên bả vai phải, đó là thương tổn của thanh Kinh Lôi, và cũng là thương tổn của đỉnh Tiêu Hồn. Một giọt nước mắt của Hoa Thiên Cốt rơi xuống da thịt của Thiều Nguyệt.

Bên ngoài bỗng nhiên sóng to gió lớn, ánh nến bên trong chập chồn, Thiều Nguyệt xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Không phải Tiểu Cốt cũng có rất nhiều vết thương vì ta hay sao?"

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hốc mắt ẩm ướt nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt tiến đến hôn lên mắt nàng, sau đó cởi hết quần áo của nàng. Hoa Thiên Cốt đưa lưng về phía Thiều Nguyệt, đầu ngón tay của Thiều Nguyệt không ngừng vuốt ve từng vết thương trên lưng Hoa Thiên cốt, rồi cô chủ động cúi đầu hôn lên mỗi vết thương một.

"Sur tôn..." Hoa Thiên Cốt nghiêng người, da thịt cùng dán chặt lấy Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt ôm lấy nàng, môi chạm môi gần bó đến sát sao, cuối cùng ánh nến trong phòng chợt tắt, chỉ để lại bao quẩn luyến và kiều diễm ngập tràn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Xử Phạt

Sáng sớm hôm sau, Thiều Nguyệt tỉnh lại, nhìn Hoa Thiên Cốt nằm trong ngực mình, cô khẽ nhíu mày, tối qua suýt nữa đã khiến Tiểu Cốt bị thương, chấp niệm của Kinh Lôi quá sâu, chỉ cần cô buông thả một chút, sấm sét sẽ ập tới, tập kích Tiểu Cốt. Nghĩ đến đây, Thiều Nguyệt lắc đầu cười khô, bây giờ Tiểu Cốt lại cứ chịu đựng sấm sét mà không nói tiếng nào, cô nhìn Tiểu Cốt đau đớn cắn môi thì hết sức thương xót.

"Tiểu Cốt à, sao nàng không nói gì?" Thiều Nguyệt áy náy, kéo dài khoảng cách với Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Sur tôn, ta không muốn phá hỏng... thời khắc này..."

"Nhưng ta còn không muốn nhìn nàng phải thống khổ, hơn nữa, còn là đau đớn mà ta mang đến cho nàng." Thiều Nguyệt cau mày.

Hoa Thiên Cốt đưa tay nhẹ vuốt chân mày Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt vừa ý thức được bên mái một lúi về đằng sau, cô rất sợ sấm sét lại xông ra, song Hoa Thiên Cốt nghiêng người về phía trước, vòng tay ôm lấy cổ Thiều Nguyệt, "Sur tôn, ôm ta đi, chỉ cần sur tôn ôm ta, ta sẽ không còn đau đớn nữa."

"Nhưng..." Thiều Nguyệt vẫn bất an.

"Sur tôn, người nhìn xem, không phải bây giờ chẳng có chuyện gì xảy ra sao? Sur tôn..." Hoa Thiên Cốt dùng giọng nũng nịu.

Thiều Nguyệt bất đắc dĩ bật cười, cô đành phải đưa tay vây quanh Hoa Thiên Cốt, còn đắp kín chắn cho nàng, "Được rồi, mau đi ngủ thôi!"

Hoa Thiên Cốt tựa đầu vào cổ Thiều Nguyệt, gạt gù rồi ngủ say, Thiều Nguyệt nhìn nàng đầy yêu thương, đặt môi lên đỉnh đầu Hoa Thiên Cốt, trong lòng thầm ra một quyết định.

Thiều Nguyệt còn đang hồi tưởng, đã nghe thấy Hoa Thiên Cốt mơ mơ màng màng khẽ nói gì đó, nàng vừa tỉnh lại đã gọi, "Sur tôn..."

Thiều Nguyệt mỉm cười dịu dàng, mặc lại quần áo cho nàng, cảm giác giống như ngày xưa, khi Tiểu Cốt còn nhỏ, khi ấy nàng vẫn luôn thích sang ngủ trong phòng cô, ngủ cũng vẫn vậy, vừa tỉnh lại cứ dùng thanh âm bé bỏng kia gọi cô là Nguyệt tỷ tỷ.

Hoa Thiên Cốt thức dậy, nở nụ cười nhìn về phía Thiều Nguyệt, sau đó ngồi dậy nhẹ hôn cô, Thiều Nguyệt hiếu kỳ nhìn nàng, Hoa Thiên cốt lè lưỡi một cái, dí dỏm bảo, "Đây là nụ hôn đầu tiên vào sáng sớm."

Thiều Nguyệt vỡ lẽ, "Vậy ra là nụ hôn chào buổi sáng à?"

"Nụ hôn chào buổi sáng?" Hoa Thiên Cốt chưa từng nghe thấy từ này, nhưng cảm giác rất hợp, nàng gật đầu, "Vâng, là nụ hôn chào buổi sáng, mới vừa rồi ta đã chào sư tôn, thế còn sư tôn thì sao?"

Hoa Thiên Cốt mở to mắt, đầy mong đợi nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt bật cười, tiến đến nhẹ hôn lên miệng Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt che môi vui vẻ lẩn lộn ở trên giường.

"Được rồi, mau dậy đi!" Thiều Nguyệt ngồi ở mép giường, mặc xong y phục bèn quay sang thấy Hoa Thiên Cốt vẫn còn lười biếng nằm đấy bèn bắt đắc dĩ nói, sau đó nghĩ đến một chuyện, Thiều Nguyệt bảo, "Tiểu Cốt này, hôm nay ta muốn về Trường Lưu."

Hoa Thiên Cốt im một giây rồi lập tức bật dậy, lo lắng hỏi, "Sư tôn muốn về Trường Lưu ư?"

Thiều Nguyệt nhìn về mặt Hoa Thiên Cốt, cũng hiểu nàng đang lo lắng điều gì, cô đưa tay xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Ta chỉ muốn đi tìm Niết, hỏi thăm qua về nguồn gốc mối quan hệ giữa Hồng Hoang và Kinh Lôi, từ đó tìm ra một biện pháp."

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, kéo vạt áo của Thiều Nguyệt, "Nhưng Tiểu Cốt không bận tâm đâu, chỉ cần có thể ở bên sư tôn thì sao cũng được, thật đấy, sư tôn à!"

"Nhưng ta sẽ bận tâm, ta không muốn làm tổn thương nàng nữa, cũng không muốn phải thấy nàng chịu thương tổn." Thiều Nguyệt không thể quên những gì sấm sét của mình đã làm với Tiểu Cốt, hơn nữa mục đích của Kinh Lôi khiến cô ăn ngủ không yên.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt kiên quyết như vậy bèn vội nói, "Vậy cho ta đi cùng đi, Tiểu Cốt sẽ đi cùng sư tôn!"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Tiểu Cốt à, thân phận của nàng bây giờ không giống trước kia nữa, không nên đến Trường Lưu, ta sẽ sớm quay về, nàng yên tâm."

"Được rồi," Hoa Thiên Cốt đành vậy, sau đó nàng ngẩng đầu bảo, "Vậy nếu ba ngày sau sư tôn không quay về, Tiểu Cốt sẽ xông lên Trường Lưu tìm sư tôn!"

"Được," Thiều Nguyệt cung chiều đáp, "Nhất định ta sẽ quay về trong vòng ba ngày mà." Thiều Nguyệt không ngờ, rằng một khi cô đã tới Trường Lưu, là sẽ một đi không trở lại.

Bên ngoài tiền lao tại Trường Lưu, Đường Bảo liên tục muốn xông vào nhưng bị đệ tử trông coi ngăn lại, Đường Bảo gào khóc, "Các người mau cho ta vào thăm Thập Nhất đi, ta muốn gặp Thập Nhất!"

Đệ tử trông coi bắt đắc dĩ nói, "Đường Bảo cô nương à, đây là lệnh của Thế tôn, không được cho phép bất kỳ ai vào gặp Thập Nhất sư huynh, nhất là cô đấy."

Đường Bảo tức giận chân, "Hừ, mặc kệ Thế tôn, ta muốn vào gặp Thập Nhất, các người tránh ra cho ta!" Dứt lời, con bé chuẩn bị sẵn sàng đánh nhau với đệ tử trông coi.

Ma Nghiêm vừa tới tiền lao đã thấy Đường Bảo đang giao thủ với hai đệ tử canh giữ, y giật dử quát, "Dừng tay!"

Đệ tử trông coi thấy Ma Nghiêm đến bèn vội vàng tiến đến hành lễ, "Thế tôn!"

Đường Bảo bấu môi bắt mắt đứng ở đằng kia, Ma Nghiêm bước tới, trợn mắt nhìn Đường Bảo, "Người muốn làm gì hả, còn muốn lật ngược cái tiền lao Trường Lưu ra nữa hay sao?"

"Ta..." Đường Bảo đối diện với khuôn mặt hung dữ của Ma Nghiêm thì trong nháy mắt liền mềm nhũn, "Ta chỉ muốn thăm..."

"Hừ!" Ma Nghiêm phất ống tay áo, chấp hai tay sau lưng, "Thăm cái gì, ta muốn Thập Nhất tỉnh táo lại, người lại muốn vào làm cái gì?"

"Ta lo cho Thập Nhất..." Đường Bảo còn chưa nói hết câu đã bị Ma Nghiêm cắt ngang.

"Thập Nhất là đồ đệ của ta, tương lai nó sẽ kế thừa y bát của ta, sao có thể giờ để nữ nhi tư tình với người!" Ma Nghiêm tức giận.

"Dù cho ông có là sư phụ của Thập Nhất, nhưng ông cũng không có quyền ngăn cấm tình cảm của huynh ấy, ông vô tình, không có nghĩa ông ép Thập Nhất cũng phải vô tình như ông!" Đường Bảo bực bội phản bác.

"Người..." Ma Nghiêm chỉ Đường Bảo, nổi cơn thịnh nộ, "Được, được lắm, được lắm, thế thì ta sẽ vô tình, ta cũng muốn xem, cái hữu tình của các người sẽ kiên trì được đến lúc nào!" Ma Nghiêm xoay người, nói với đệ tử trông coi, "Đưa Lạc Thập Nhất tới quảng trường cho ta, ta muốn công khai xử phạt nó!"

Đường Bảo cả kinh, con bé chỉ có thể trợn mắt nhìn Lạc Thập Nhất bị dẫn tới quảng trường, nó cắn răng xoay người lại, mãi một bay về phía điện Tuyệt Tình, định tìm Tôn thượng Bạch Từ Họa nhờ giúp đỡ.

Vừa tới điện Tuyệt Tình, Đường Bảo hô lớn, "Tôn thượng ời, Tôn thượng, Tôn thượng..."

Lúc này, Lý Mông đi ra ngăn Đường Bảo lại, Đường Bảo vừa trông thấy Lý Mông bèn tiến lại gần bám lấy cánh tay hắn, lo lắng hỏi, "Lý Mông sư huynh ời, Tôn thượng đâu rồi ạ?"

"Tôn thượng đang bế quan, không cho phép bất kỳ ai quấy rầy." Lý Mông đáp.

"Cái gì?" Đường Bảo kinh ngạc, "Tôn thượng bế quan tự bao giờ vậy?"

"Là từ lúc Kiếm tôn rời khỏi Trường Lưu." Lý Mông đáp đúng theo sự thật, "Đường Bảo à, sao thế, tìm Tôn thượng có việc à?"

"Ừ, việc rất rất chi là gấp!" Đường Bảo thỉnh cầu, "Lý Mông sư huynh ời, nhờ huynh đẩy, huynh hãy vào gọi Tôn thượng đi, hãy xin ngài ấy hãy mau đi cứu mạng!"

"Nhưng mà..." Lý Mông có chút khổ não, "Tôn thượng đang bế quan tu luyện Thập Trọng Thiên, muội cũng biết Thập Trọng Thiên nguy hiểm thế nào mà, không nên quấy rầy ngài, nếu không Tôn thượng sẽ gặp nguy, thật xin lỗi, Đường Bảo à, ta cũng không giúp được muội đâu."

Đường Bảo đành phải xoay người bỏ đi, đến điện Tiêu Hồn. Trên quảng trường Trường Lưu, Lạc Thập Nhất quỳ ngay chính giữa, Ma Nghiêm đứng trên những bậc thang, hỏi Lạc Thập Nhất ở phía dưới, "Thập Nhất, ngươi đã biết sai hay chưa?"

Lạc Thập Nhất ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, "Đệ tử không sai!"

Ma Nghiêm tức giận chỉ Lạc Thập Nhất, "Được, nếu ngươi cứ mãi u mê không chịu thức tỉnh thì đừng trách vì sư lòng dạ ác độc." Sau đó y chắp hai tay sau lưng, "Lạc Thập Nhất phạm phải môn quy, phạt nó năm mươi tiên còn!"

Đệ tử xung quanh nhón nhào bàn tán, không ai hiểu vì sao tự xưng Thế tôn phải xử nặng như vậy, năm mươi tiên còn ấy à, không phải là mấy tháng cũng khó xuống giường được hay sao?

Đệ tử cảm tiên còn đi tới, thời điểm đang vung con lên chuẩn bị hạ xuống thì Sênh Tiêu Mặc vội vã chạy đến, hô, "Chờ chút!" Đường Bảo đi đằng sau, lo âu nhìn Lạc Thập Nhất.

Sênh Tiêu Mặc phe phẩy quạt xếp, tới bên Ma Nghiêm, khuyên can, "Ai da, sư huynh ời, dù sao Thập Nhất là đại đệ tử của huynh mà, sao huynh lại nổi lòng nào?"

"Hừ," Ma Nghiêm bực bội phát óng tay áo, "Là đệ tử thì làm sao, chỉ cần phạm vào môn quy mà vẫn chưa biết hối cải, đáng bị xử phạt!" Sau đó y nhìn Sênh Tiêu Mặc, "Sư đệ, nếu đệ định ngăn cản ta, thì đừng trách ta không khách khí!"

Sênh Tiêu Mặc ngăn người, lần này Ma Nghiêm thực sự giận dữ rồi, xem chừng không ai có thể ngăn cản y nữa, Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài.

"Còn chưa xuống tay đi?" Ma Nghiêm nhìn đệ tử phía dưới, cả giận nói.

"Dạ!" Đệ tử cảm tiên còn cúi đầu thưa, rồi hần lập tức đánh một con lên lưng Lạc Thập Nhất.

Lưng Lạc Thập Nhất thẳng tắp, hai tay đặt trên đùi, siết thật chặt, cõi lòng anh chàng không ngừng lặp đi lặp lại, không thể lùi bước, vì Đường Bảo, nhất định phải kiên cường.

Đường Bảo nhìn vẻ mặt nhẫn nhịn của Lạc Thập Nhất thì đau lòng bật khóc, sau đó quả thật không thể chịu đựng nổi nữa, con bé xông tới ôm lấy lưng Lạc Thập Nhất, đúng lúc bị một nhát còn đánh xuống, Đường Bảo rên lên, đệ tử chấp pháp thấy thế dừng lại ngẩng đầu nhìn Ma Nghiêm.

Lạc Thập Nhất sốt ruột quay đầu lại, đẩy Đường Bảo ra, "Đường Bảo, mau đi đi, cẩn thận không người ta làm nằng bị thương mất."

Đường Bảo lắc đầu, ôm chặt lấy Lạc Thập Nhất quyết không buông tay, "Không, ta muốn cùng gánh chịu với huynh cơ."

"Đường Bảo..." Lạc Thập Nhất không biết phải làm sao, nhưng trong lòng anh chàng lại vô cùng ấm áp.

Ma Nghiêm nhìn hành động của hai người bèn bảo đệ tử đứng bên cạnh, "Kéo nó ra cho ta!"

Có hai đệ tử tới lời Đường Bảo đi, song Đường Bảo cố gắng giãy dụa hòng thoát khỏi sự ràng buộc của họ, lại chạy tới ôm lưng của Lạc Thập Nhất. Ma Nghiêm nổi cơn thịnh nộ, "Đánh cho ta!"

Đệ tử chấp pháp hơi do dự, cuối cùng chỉ đành tuân theo, hạ quyết tâm đánh con lên người một cô gái. Lạc Thập Nhất vội xoay người ôm Đường Bảo vào trong ngực, Đường Bảo muốn gạt anh chàng ra, nhưng Lạc Thập Nhất ôm quá chặt, con bé không tài nào nhúc nhích nổi, những cơn hình còn dư lại, Lạc Thập Nhất cắn răng chịu đựng, Sênh Tiêu Mặc thấy thế thì thờ dài, lắc đầu một cái.

Hình phạt đánh còn kết thúc, Lạc Thập Nhất thả hai tay ra, Đường Bảo mãi một đờ lấy Lạc Thập Nhất, kiểm tra thương thế trên người anh chàng, khắp lưng Lạc Thập Nhất một màu đỏ thẫm, Đường Bảo không dám chạm vào, con bé chỉ không ngừng nức nở, "Thập Nhất ời, Thập Nhất..."

Ma Nghiênm thấy Lạc Thập Nhất đầu đầy mồ hôi, răng môi tái nhợt song vẫn yếu ớt, quy củ ngồi ở đằng đó thì trái tim cũng mềm nhũn, giọng trở nên nhẹ nhàng hơn, "Thập Nhất, chỉ cần con chịu nhận sai..."

"Sư phụ, đồ nhi tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi Đường Bảo!" Lạc Thập Nhất kiên quyết.

Ma Nghiênm vừa mới mềm lòng, trong nháy mắt con giận lại bùng nổ, y phát ổng tay áo, tách Lạc Thập Nhất và Đường Bảo ra, sau đó đánh một chưởng đẩy Lạc Thập Nhất lùi về phía đài Tru Tiên, dùng xích sắt trói anh chàng lại.

"Thập Nhất, đã biết sai hay chưa?" Ma Nghiênm uy hiếp.

Lạc Thập Nhất lắc đầu, "Sư phụ, đồ nhi thật lòng yêu Đường Bảo, chúng con không sai!"

"Con đường tu tiên phải thanh tâm quả dục, há có thể động tình? Nếu ngươi vẫn chưa chịu hối cải, vì sư sẽ không hạ thủ lưu tình!" Ma Nghiênm nói xong bèn vung tay lên, tức thì trước mặt Lạc Thập Nhất xuất hiện hơn mấy chục thanh kiếm, tất cả mũi kiếm đều nhắm vào anh chàng.

Đường Bảo thấy vậy lập tức bỏ dậy, ngăn trước người Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất cả kinh, "Đường Bảo, mau tránh ra!"

Đường Bảo lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn Ma Nghiênm, Ma Nghiênm hết sức giận dữ, một chưởng đánh bay Đường Bảo, Lạc Thập Nhất nghiêng đầu lo âu nhìn con bé, song tay anh chàng đã bị trói chặt trên cây cột, không thể quay đầu. Bấy giờ, Ma Nghiênm vung tay xuống, mấy chục thanh kiếm kia bay về phía Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất nhắm mắt chịu đựng hình phạt kế tiếp.

Keng, keng, keng mấy tiếng, mấy chục thanh kiếm nọ rơi xuống mặt đất, Ma Nghiênm và tất cả mọi người cùng giật mình nhìn về phía người mới xuất hiện.

Một tay Thiều Nguyệt cầm Kinh Lôi, một tay ôm Đường Bảo, oai phong凛凛 đứng ở đó. Thiều Nguyệt thả Đường Bảo ra, cau mày hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Kiếm tôn, nhất định người phải cứu Thập Nhất, nhất định phải cứu huynh ấy." Hai mắt Đường Bảo ướt đẫm lệ.

Thiều Nguyệt gật đầu, giọng tay nhìn Ma Nghiênm, "Nghiênm sư huynh, Thập Nhất đã phạm phải tội gì mà huynh lại xử phạt thẳng bẻ như vậy?"

"Sư muội?" Ma Nghiênm kinh ngạc, "Sao muội lại trở về đây?"

"Nghiênm sư huynh, huynh hãy trả lời ta trước, tại sao phải xử phạt Thập Nhất?" Thiều Nguyệt hỏi.

Vừa nhắc tới, Ma Nghiênm lại cảm thấy tức giận, y phát ổng tay áo, nghiêng đầu không chịu đáp. Sênh Tiêu Mặc vừa thấy Thiều Nguyệt tới đã thờ phào nhẹ nhõm, hân tiến lên giải thích, "Tiểu sư muội, Thập Nhất phạm phải môn quy, nó yêu rồi."

Thiều Nguyệt quay đầu nhìn Đường Bảo, vỡ lẽ gật đầu một cái, cô khuyên nhủ, "Nghiênm sư huynh à, đã là người thì ai mà chẳng có cảm xúc, huynh không thể ép bỏ Thập Nhất chỉ vì chút lí do như vậy."

"Sư muội, đây là chuyện của điện Tham Lam." Ý Ma Nghiênm là Thiều Nguyệt đừng có xía tay vào.

Thiều Nguyệt thấy Ma Nghiênm ngoan cố thì thờ dài, vốn dĩ cô còn định chỉ nói bóng nói gió, song giờ thì bắt buộc phải thẳng thắn với nhau rồi, Thiều Nguyệt bảo, "Sư huynh, chẳng lẽ huynh còn muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ hay sao? Lại một lần nữa ép một đồ đệ phải rời bỏ huynh mà đi?"

"Sư muội..." Ma Nghiênm trầm cả kinh, y mơ hồ cảm nhận được điều Thiều Nguyệt vừa nói.

"Nghiênm sư huynh, ta vừa mới từ Vạn Hoang về, chắc huynh biết ta đã gặp ai, trong mắt thẳng bẻ ngập tràn thù hận, nó đã thề nhất định sẽ báo thù, bây giờ không phải lúc để trưng triệ đệ tử của Trường Lưu." Thiều Nguyệt khuyên nhủ.

Về mặt Ma Nghiênm trầm trọng khiến cho mọi người tò mò không biết Thiều Nguyệt đang nói tới ai, y mở miệng hỏi, "Nó... cũng ra rồi?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Ma Nghiênm nhìn Lạc Thập Nhất, hồi tưởng lại thuở xưa khi mình ngăn cản Trúc Nhiễm và Lưu Hạ, lại không ngờ sẽ làm cho Trúc Nhiễm thay đổi hoàn toàn, không những vậy còn phạm phải tội lỗi tày trời, đến nay y vẫn chưa thể quên được ánh mắt oán hận của Trúc Nhiễm, y không tài nào tưởng tượng nổi một ngày nào đó, Lạc Thập Nhất cũng sẽ nhìn y như vậy. Ma Nghiênm thâm siết chặt bàn tay, cuối cùng xoay người rời khỏi quảng trường Trường Lưu.

Lần này nhân vật mình tìm review cho các bạn đọc chơi không phải Lạc Thập Nhất hay là Đường Bảo, mà là cụ Họa trong nguyên tác:3

Bạn nào chưa đọc hay coi nguyên tác, thậm chí không có hứng thú có thể bỏ qua nhé:3

Phản bên dưới trích từ [***.com](#), viết bởi Thương Nguyệt.

Lúc đầu khi biết đây là truyện ngược cộng thêm việc có những lời nhận xét trái chiều về nó nên tôi không động đến cuốn sách này trong thời gian. Ngày hôm qua, đến bản thân tôi cũng không ngờ mình có thể thức suốt đêm chỉ để ngẫu nhiên hết quyền sách dù biết rằng ngày mai tôi phải thức sớm để đi

học. Sau khi đọc xong, còn lại trong tôi là nỗi đau i, là nỗi uất ức đến nghẹn ngào, không phải vì Hoa Thiên Cốt hay vì bất cứ nam phụ nào trong đây, mà vì Bạch Tử Họa. Đây là nhân vật thể hiện tình cảm với Hoa Thiên Cốt ít nhất nhưng lại thiết thực và sâu đậm nhất.

Ngay từ lúc ban đầu, chính tôi cũng từng xiêu lòng vì Đông Phương Úc Khanh hiền lành dễ gần, hết lòng vì Hoa Thiên Cốt nhưng càng đến cuối truyện, tôi chợt nghĩ rằng, đời này, người có thể hết lòng vì nàng mà không mang chút tạp niệm, sợ rằng chỉ có Bạch Tử Họa. Vì sao tôi nghĩ thế? Nam phụ trong truyện ai cũng vì Hoa Thiên Cốt nhưng không thể phủ nhận ngay từ lúc bắt đầu, bất kỳ ai trong số họ, ít nhiều cũng mang tâm lý lợi dụng. Sát Thiên Mạch xem nàng như Lục Hà để mà bù đắp áy náy lúc trước (dù rằng sau này hắn yêu nàng thực lòng), Đông Phương Úc Khanh xem nàng như quân cờ, từng bước đẩy nàng vào hố lửa rồi không biết tự khi nào ngay cả bản thân cũng muốn nhảy cùng nàng. Trúc Nhiễm khỏi nói đi, ngay từ ban đầu, quan hệ của hai bọn họ là lợi dụng nhau, còn Mạc Băng Tiên - kẻ giống Bạch Tử Họa- đến gần nàng chỉ để dùng mĩ nam kế giết nàng rồi lại rơi vào chính bẫy tình của mình. Nhìn đi nhìn lại, người thật lòng, ngay từ phút ban đầu, biết nàng mang số kiếp kì lạ, có thể ảnh hưởng đến bản thân, đến Trương Lưu nhưng vẫn một lòng thu nhận nàng, hết lòng dạy dỗ không màng chút vụ lợi, ngoài Bạch Tử Họa thì còn ai?

Tôi không thể ngăn nỗi hình ảnh buồn cười lên trong đầu mình. Đông Phương Úc Khanh vừa mỉm cười vừa dắt tay nàng ngã vào hố, nàng ngã rồi lại tìm cách kéo nàng lên. Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng ra sức hò hét muốn bảo vệ nàng nhưng không làm được (đây là nỗi bi ai của họ) còn Bạch Tử Họa, chàng ở đâu? Chàng ở ngay sau từng lớp song sắt, phá bỏ từng cái, nắm chặt sợi dây kéo nàng lên trong khi Ma Nghiễm hò hét phía sau, chặt dây, chặt dây đi. Nhưng chàng vẫn kéo và trong quá trình cố gắng kéo ấy, Hoa Thiên Cốt khó tránh khỏi xây xát da thịt nhưng từng vết thương lại như dao cứa vào tim hắn để đến khi nước Tuyệt Tình làm bị thương mình chàng mới chợt nhận ra "trái tim này không biết, lí trí này không hay, cảm giác này không tới, chỉ có cơ thể là thành thật, để lại chứng cứ đó"

Hoa Thiên Cốt có thể xấu hổ, sợ hãi bao nhiêu Bạch Tử Họa cũng xấu hổ, sợ hãi đến thế. Nàng có thể vì bí mật này mà nổi tâm giết người, Bạch Tử Họa, cực đoan hơn, lựa chọn chặt đứt cánh tay mình. Đối với tôi, hành động này chẳng khác nào "bị tai trộm chuông". Chàng không phủ nhận tình cảm của mình, chàng chỉ sợ nó lộ diện trước Hoa Thiên Cốt. Giống như Hoa Thiên Cốt, yêu là yêu, chỉ là đừng bao giờ để sự phụ biết được.

"Đừng nhìn..." xót xa biết bao khi nghe được lời ní non đến gần như cầu xin của vị thượng tiên cao cao tại thượng này. Có thể khi đọc những quyển ngôn tình khác, bắt gặp những nam chính chung tình, sẵn sàng từ bỏ tất cả vì nữ chính bạn cảm thấy tuyệt vời, nhưng liệu có tuyệt vời đến thế không khi người đàn ông của bạn là kẻ không biết đến trách nhiệm mà chỉ có tình yêu? Đọc Hoa Thiên Cốt, có thể bạn tức giận, bất bình thay cho nàng nhưng với tôi, Bạch Tử Họa lại là nhân vật "thực" nhất trong truyện, yêu nhưng không buông bỏ trách nhiệm, trách nhiệm nhưng không tuyệt tình.

Đến khúc cuối, ai cũng bảo chàng sai, chính chàng cũng bảo chàng sai nhưng tôi tự hỏi, chàng sai ở đâu? Sai vì chọn Trương Lưu thay vì chọn nàng? Sai vì ra tay trừng phạt nàng quá nặng? Chàng là thượng tiên, có những thứ nên và không nên. Chọn chúng sinh thay vì nàng, nên, chàng làm được. Yêu nàng, không nên, chàng không làm được. Để nàng chết, nên, chàng cũng không làm được. Giết nàng, lý trí bảo nên nhưng trái tim không nghe lời, miệng bảo giết nhưng sao bước chân kia lại lùi khi thấy nàng tiến đến mũi kiếm mình.

Bạch Tử Họa, yêu mà không phải yêu, tuyệt tình mà không phải tuyệt tình. Nhiều người nói chàng không dứt khoát, dửng dưng giữa hai bên không mãi dứt nhưng tôi cho đó chính là điểm làm nên cái "thực" của con người này. Mấy ai trong chúng ta không mâu thuẫn, mấy ai thực chọn bỏ khi mà cái bỏ kia còn quan trọng hơn tính mạng của mình? Ai nói thứ quan trọng nhất chỉ có một? Chúng sinh là nhất của lý trí, Hoa Thiên Cốt là nhất trong trái tim chàng.

Đến phút cuối, chàng chỉ sai có một lần, không tin nàng chỉ một lần mà buồn cười rằng lần này không phải do ai khác mà chính Hoa Thiên Cốt lừa chàng. Điều này nói lên cái gì? Vì tin nàng, người khác nói chàng không màng, chỉ muốn nghe đáp án từ chính miệng nàng và cũng vì quá tin nên khi Hoa Thiên Cốt lừa chàng, chàng không chút nghi ngờ...Hỡi ôi, đó có thật là sai không?

Bạch Tử Họa tuyệt tình nhưng Hoa Thiên Cốt còn tuyệt tình hơn, nhiều khi tôi không kiềm được ý nghĩ cái "hận" của Hoa quá vô lý. Đành rằng biết chàng yêu mà vẫn tàn nhẫn với mình thì hận thật nhưng chàng đã làm hết tất cả những gì có thể làm trong khuôn khổ (thậm chí đôi lúc vượt quá khuôn khổ ấy), nàng còn muốn chàng phải làm sao nữa đây? mà tàn nhẫn, đó là chuyện bình thường, nhưng mà buộc phải tàn nhẫn, ai mới là kẻ đau lòng? Những người khác giúp nàng, nàng cảm kích, đối xử tốt với họ nhưng Bạch Tử Họa giúp nàng, nàng nào biết, không hay (trừ vụ đỉnh Tiểu Hồn), nỗi khổ của người nàng không hiểu. Trong mắt nàng, chàng là thượng tiên cao xa với vợi, với không tới, chỉ có chúng sinh để rồi nàng quên mất rằng Bạch Tử Họa cũng cần lắm sự quan tâm, thấu hiểu mà nàng dành hết cho những người khác. Nàng thấu hiểu tình cảm của mọi người nhưng lại thể nhìn thấu hiểu tình cảm Bạch dành cho nàng để rồi lại hận chàng khi nhìn ra tình cảm thâm kín ấy.

Giữa thiên hạ và ta, chàng chọn ai?

Ta chọn thiên hạ nhưng sẽ chết cùng nàng.

Toàn bộ review đầy đủ được để trong phần cmt.

Cảm ơn các bạn đã đón đọc, đi khóc cho cụ Họa đã."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Không Gian Hư Vô

Thiều Nguyệt vừa trị liệu thương tổn cho Lạc Thập Nhất xong thu công rồi giương, Đường Bảo đã vội chạy tới, hỏi, "Kiếm tôn ơi, Thập Nhất sao rồi?"

Thiều Nguyệt để Lạc Thập Nhất nằm xuống, Đường Bảo mãi một tới đắp kín chắn cho anh chàng, Thiều Nguyệt đáp, "Thập Nhất không sao đâu, ta đã truyền tiên khí cho thằng bé rồi, nghỉ ngơi thêm là sẽ không có chuyện gì hết."

Đường Bảo yên lòng gật đầu, ngồi xuống bên mép giường, lo âu nhìn Lạc Thập Nhất, Thiều Nguyệt thấy thế bèn rời khỏi phòng, cô nhìn về hướng tiên lao, một luồng ánh sáng bạc thoáng qua rồi biến mất tại chỗ.

Trong nhà trọ, Hoa Thiên Cốt buồn bã nằm ườn lên bàn, Từ Mạch và Từ Trúc nhìn nhau, sau đó Từ Trúc rót một tách trà đưa cho nàng, "Thiên Cốt à, Thiều Nguyệt sẽ sớm về thôi, muội đừng lo lắng quá."

Hoa Thiên Cốt nhận lấy tách trà, cau mày uống một hớp, Từ Mạch cũng tới ngồi, "Đúng đấy, Thiên Cốt, nhất định chủ nhân sẽ nhanh chóng trở lại mà."

"Vâng..." Hoa Thiên Cốt không ngừng xoay chén trà trên tay, rồi đột nhiên nàng ngồi thẳng lưng, "Bây giờ chúng ta lên đường đến Trường Lưu đi!"

Từ Mạch vội kéo Hoa Thiên Cốt, "Ai da, Thiên Cốt à, Thiên Cốt, muội đừng sốt ruột như vậy, không phải chủ nhân đã bảo ba ngày sau sẽ quay trở lại sao, người mà đi tìm muội thì biết thế nào đây?"

"Nhưng ta không muốn đợi nữa." Hoa Thiên Cốt nói xong lại muốn chạy ra ngoài.

Từ Trúc gọi nàng lại, "Thiên Cốt!" Hoa Thiên Cốt dừng bước, quay đầu nhìn nàng, Từ Trúc kiên định nói, "Muội phải tin tưởng Thiều Nguyệt, tin tưởng sự tôn của muội chứ?"

Hoa Thiên Cốt do dự chốc lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, thăm thẳm, sự tôn ỏi, nhất định người phải mau chóng quay trở lại đây, bây giờ Tiểu Cốt rất nhớ, rất nhớ người.

Thiều Nguyệt tới tiên lao, Niết bình tĩnh ngồi ở đó, cậu chậm rãi mở mắt, thấy Thiều Nguyệt song không hề tỏ ra kinh ngạc, tựa hồ cậu đã sớm biết cô sẽ đến đây.

Thiều Nguyệt tiến lại gần, "Ta muốn hỏi ngươi chút chuyện, Niết."

Niết mỉm cười, "Về Hồng Hoang?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Ngươi cũng biết mục đích hôm nay ta đến đây rồi đấy."

"Ngươi muốn biết gì?" Niết hỏi.

"Phải làm sao để lấy Hồng Hoang ra khỏi cơ thể Tiểu Cốt?" Thiều Nguyệt cau mày.

"Ồi..." Niết lắc đầu bật cười, "Sao có thể dễ dàng lấy Hồng Hoang ra như vậy chứ, nếu không ta cũng chẳng bị phong ấn hơn ngàn năm đâu."

"Vậy sao ngươi lại truyền lại Hồng Hoang vào trong người Tiểu Cốt?" Thiều Nguyệt thắc mắc.

Niết cười, "Ha ha, ta chỉ muốn xem xem kết cục giữa ngươi và Hoa Thiên Cốt."

"Ngươi..." Thiều Nguyệt kinh ngạc nhìn cậu, hóa ra anh ta đã sớm phát hiện ra tình cảm giữa mình và Tiểu Cốt, sau đó Thiều Nguyệt đưa tay triệu hồi Kinh Lôi, "Bởi vì cô chủ nhân của Kinh Lôi, Lôi Hạo ư?"

Niết nhẹ cau mày, im lặng không đáp, Thiều Nguyệt nhớ tới giấc mộng xưa, cô suy đoán, "Ngươi và Lôi Hạo từng yêu nhau, nhưng cuối cùng Lôi Hạo lại lựa chọn chúng sinh thiên hạ..."

"Im miệng!" Niết đặt tay lên đầu gối, siết chặt lại, mắt trợn trừng nhìn Thiều Nguyệt, đồng tử đầy cảnh cáo.

Thiều Nguyệt đứng yên, "Lôi Hạo không lựa chọn ngươi, cũng buông xuôi tình cảm giữa hai người, hấn cảm kiếm giết ngươi, còn ngươi, trong một khắc hấn đâm ngươi, trái tim cũng đã tan vỡ..."

Niết lớn tiếng hét lên, "Ta bảo ngươi im miệng!"

Thiều Nguyệt thờ dãi, "Ngươi luôn nghĩ, Lôi Hạo bỏ ngươi, nhưng khi ta thấy, Lôi Hạo..."

Cặp mắt Niết đỏ bừng, cậu đứng lên, "Thiều Nguyệt!"

"Niết, Lôi Hạo không khác gì ngươi đâu, ngay cả chết cũng quyết chung một mộ, không phải hấn ta từ bỏ ngươi, mà lựa chọn chết cùng ngươi." Thiều Nguyệt bộc lộ hết những cảm nhận của mình qua giấc mộng.

Niết ngẩn người, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Song vào giây phút cuối cùng, Lôi Hạo đã mềm lòng, để..."

"Đủ rồi!" Niết run rẩy nắm chặt tay, nhắm hai mắt lại.

Thiều Nguyệt áy náy nhìn Niết, "Niết, có lẽ sẽ khiến ngươi đau lòng, nhưng ta cảm thấy Lôi Hạo với ngươi... tình cảm vẫn như xưa..."

Niết dựa lưng vào tiên lao, chậm rãi ngồi xuống, "Đủ rồi, Thiều Nguyệt..."

Thiều Nguyệt cũng ngồi xuống, "Niết, ta không phải Lôi Hạo, Tiểu Cốt không phải ngươi, ngươi muốn thấy gì ở bọn ta chứ? Ngươi còn kỳ vọng vào một kết cục như thế nào?"

Niết cười khổ lắc đầu, "Thiều Nguyệt, ngươi thật sự cảm thấy ngươi và Hoa Thiên Cốt có thể ở bên nhau hay sao?"

"Không có chuyện gì có thể định trước, hết thảy phải dựa vào sự cố gắng nỗ lực của bản thân." Thiều Nguyệt đáp với vẻ kiên định.

Niết bật cười, "Ôi, giờ ngươi muốn gì?"

"Nói cho ta biết, làm thế nào để chuyển Hồng Hoang trên người Tiểu Cốt sang người khác?" Thiều Nguyệt hỏi.

Niết kinh ngạc quay đầu sang, "Thiều Nguyệt, chẳng lẽ ngươi định chuyển Hồng Hoang lên người mình sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu, Niết cau mày, "Ngươi có biết hậu quả hay không? Chỉ thể chất của thân mới có thể thừa hưởng Hồng Hoang, tuy bây giờ ngươi là Thượng tiên, nhưng vẫn còn khác một trời một vực với thân, ngươi không chịu nổi đâu!"

Thiều Nguyệt vô cùng thờ ơ, "Không thử, sao biết?"

Quả thực Niết đã xem thường quyết tâm của Thiều Nguyệt rồi, "VẬY còn sấm sét trên người ngươi? Nó và Hồng Hoang có thể xem như là nước với lửa."

"Cho nên ta tới để hỏi ngươi, ban đầu Lôi Hạo đã làm gì để có thể luyện thành người kiếm hợp nhất vậy?" Thiều Nguyệt nhớ rằng vào phát kiếm cuối cùng Lôi Hạo đâm Niết, y đã người kiếm hợp nhất, chỉ khi hoàn toàn khống chế được Kinh Lôi, cô mới có thể sai khiến sấm sét trên người mình không làm Tiểu Cốt bị thương nữa. Cô cũng sẽ nghĩ cách tiêu trừ Hồng Hoang, không phải phong ấn nữa, nếu không vẫn sẽ có một ngày, thế gian đại loạn chỉ vì muốn tranh giành Hồng Hoang.

"Cái đấy thì ngươi phải hỏi Mẫn Nhiên." Niết nhắc tới một cái tên đã lâu thật lâu.

"Mẫn Nhiên?" Hình như Thiều Nguyệt từng nghe qua danh tự này rồi.

"Đó là... ca ca của Hạo, cũng là chủ nhân của Mẫn Sinh."

"Thanh Mẫn Sinh ư?" Thiều Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, Niết đã đưa tay đánh văng Kinh Lôi ra khỏi Thiều Nguyệt, Kinh Lôi vừa xuất hiện trên không trung đã phát ra sấm sét, bây giờ một luồng sáng hồng xoẹt qua, đan thành đường chéo với Kinh Lôi, âm thanh của kiếm không ngừng lọt vào tai.

Vốn Sênh Tiêu Mặc đã thư thái nằm trong điện Tiêu Hồn của mình, đột nhiên một tia sáng hồng chợt lóe lên trên bầu trời, hần vội vàng đứng dậy, thấy tia sáng xuất phát từ điện Tuyệt Tình, hơn nữa còn phi thẳng tới tiên lao, thế là hần vội vã đuổi theo, lúc đi đến cổng tiên lao, hần trông thấy đệ tử canh giữ đang lo lắng không biết nên làm gì.

Sênh Tiêu Mặc tiến lại gần, hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Một đệ tử chấp tay trả lời, "Kiếm tôn đã ở bên trong ạ, chúng con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì..."

Sênh Tiêu Mặc trực tiếp chạy vào, lập tức hần trông thấy Kinh Lôi và Mẫn Sinh xoay vòng trên không trung, một tấm bình phong màu đỏ xen lẫn bạc tạo thành cột trụ, còn ở giữa là Thiều Nguyệt đang nhắm mắt ngồi đó.

Sênh Tiêu Mặc chạy đến, gọi, "Tiểu sư muội, tiểu sư muội?" Khi chạm vào tấm bình phong, hần lại bị đánh ngược trở lại, lùi về sau mấy bước.

"Ngươi đã làm gì tiểu sư muội vậy?" Sắc mặt Sênh Tiêu Mặc vô cùng tồi tệ, hần nhìn về phía Niết đang ngồi trong tiên lao.

Niết bật cười, "Không cần lo, cô ta chỉ đang tiến nhập vào không gian hư vô mà thôi."

"Không gian hư vô ư?" Sênh Tiêu Mặc nghi ngờ, sau đó như nhớ ra một cái gì đấy, hần nói, "Ý ngươi là không gian hư vô trong linh thức của kiếm?"

"Không sai, ở đó đấy." Niết gật đầu.

"Sao tiểu sư muội lại phải vào không gian hư vô chứ?" Sênh Tiêu Mặc quay đầu nhìn Thiều Nguyệt.

"Hoa-Thiên-Cốt..." Niết gần từng chữ một.

"Thiên Cốt? Hồng Hoang?" Sênh Tiêu Mặc suy đoán.

Niết gật đầu, Sênh Tiêu Mặc hỏi, "Bao giờ tiểu sư muội có thể đi ra?"

Niết lặc đầu, "Hết thầy còn phải xem quyết tâm của Thiều Nguyệt nữa." Sênh Tiêu Mặc thở dài, nhìn tám bình phong đang che chờ Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt tiến vào không gian hư vô, cũng chỉ trong nháy mắt, xung quanh cô một màu trắng xóa, không biết nên bắt đầu từ đâu. Niết bảo hãy đi tìm Mẫn Nhiên, chẳng lẽ Mẫn Nhiên đang ở không gian hư vô này? Không lẽ, hẳn chính là linh thức của Mẫn Sinh?

Lần đầu tiên Thiều Nguyệt vào không gian hư vô của Mẫn Sinh, bên trong đã xuất hiện giọng nói của một người con trai, bây giờ nhớ lại, hẳn là của Mẫn Nhiên. Nghĩ thế, Thiều Nguyệt không còn ý định kiếm tìm nữa, cô trực tiếp gọi thật to, "Mẫn Nhiên, Mẫn Nhiên, Mẫn Nhiên..." Song gọi đã lâu, vẫn không có bất kỳ ai đáp lại.

Tại điện Tham Lam, Ma Nghiêm chấp hai tay sau lưng đi đi lại lại, y một mực suy nghĩ về những lời của Thiều Nguyệt, cuối cùng chỉ lặc đầu thở dài, y dùng bước, nói ra ngoài cửa, "Người đâu!"

Một đồ đệ mãi mót chạy tới, khom người hành lễ, "Thế tôn có gì phân phó?"

"Lập tức dẫn đệ tử xuống núi, điều tra xem gần đây có một nam tử đã bị hủy hoại má phải hay không." Ma Nghiêm tỏ vẻ nghiêm trọng.

Đệ tử hỏi, "Thế tôn ơi, nam tử kia bị hủy dung như thế nào ạ, là do bỏng hay..."

Ma Nghiêm nhìn về phía hồ Tam Sinh, "Là thương tổn gây ra bởi nước trong hồ Tham Lam." Y hồi tưởng lại đáng về tức giận của Trúc Nhiễm khi nhìn mình.

"Nước trong hồ Tham Lam?" Đệ tử kia mặt đầy dấu hỏi, chẳng lẽ là đệ tử Trường Lưu? Cậu chàng ngẩng đầu nhìn Ma Nghiêm, sau đó cúi xuống không dám hỏi tiếp, chẳng thể làm gì khác ngoài mang theo thắc mắc, đáp, "Dạ vâng, thưa Thế tôn!"

Thiều Nguyệt cảm thấy thời gian trôi qua đã rất lâu, nhưng lại tựa hồ vô cùng ngắn ngủi, cô nhìn khắp bốn phía, ngoại trừ sương trắng vô biên vô tận thì chẳng còn gì. Tiếp tục thế này mãi cũng không hay, đã hứa với Tiểu Cốt rằng sẽ về trong vòng ba ngày, không thể nuốt lời, Thiều Nguyệt suy nghĩ một lát, hay là trước tiên cứ ra ngoài, về với Tiểu Cốt rồi nghĩ cách sau.

Ai ngờ, đột nhiên giọng nói của một người con trai đột nhiên vang lên, không sai, là thanh âm cô từng nghe qua, "Sao thế? Không còn kiên nhẫn nữa à?"

Thiều Nguyệt ngẩng đầu, "Không, ta đã hứa với Tiểu Cốt, rằng sẽ quay lại trong vòng ba ngày, ta sợ nàng lo lắng, muốn về báo với Tiểu Cốt một tiếng xong mới trở về đây."

"Người cho rằng bây giờ người có thể đi ra ngoài sao?"

Thiều Nguyệt cau mày, "Không biết ý của tiên bối là gì?"

"Người có thể thử."

Thiều Nguyệt nhắm mắt, tụ khí ngưng thần, cô chợt biến mất, song lại xuất hiện ở nơi cách đó cũng không xa, Thiều Nguyệt mở mắt khó tin nhìn cảnh sắc một màu xung quanh, cô chưa ra khỏi đây, cô vẫn còn ở không gian hư vô. Thế là Thiều Nguyệt thử thêm mấy lần nữa, kết quả vẫn y chang, cô chỉ đang lộn vòng trong không gian hư vô này.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Thiều Nguyệt thắc mắc.

"Đây là kết giới do Kinh Lôi và Mẫn Sinh cùng nhau tạo ra, chỉ khi người luyện thành người kiếm hợp nhất thì mới có thể hoàn toàn không chế Kinh Lôi, xông phá kết giới."

"Ta nên làm gì đây?" Thiều Nguyệt hỏi.

"Phải trải qua bảy bảy bốn chín ngày, chịu đựng chín chín tám mốt nhất thiên lôi mới có thể luyện thành người kiếm hợp nhất, hoàn toàn nắm giữ năng lực sát sét."

"Cái gì, bốn mươi chín ngày sao? Không được, Tiểu Cốt sẽ lo lắng." Thiều Nguyệt lập tức từ chối.

"Người đừng quên, đây là không gian hư vô, thời gian trôi qua rất mau, bốn mươi chín ngày ở đây, cũng chỉ là vài ngày ở ngoài kia mà thôi. Nếu người muốn ra ngoài sớm thì hãy mau chóng tập luyện đi."

Thiều Nguyệt suy nghĩ chốc lát, xong gật đầu đáp, "Nói cho ta biết, phải tu luyện thế nào đây?"

"Muốn luyện thành người kiếm hợp nhất của Hạo, thì nhất định phải trải qua kiếp xích lôi."

"Kiếp xích lôi?"

"Không sai, chín chín tám mốt nhất thiên lôi chính là kiếp xích lôi, nó là hợp lực diễn sinh của Kinh Lôi và Mẫn Sinh, uy lực không hề tầm thường, ban đầu khi Lôi Hạo tu luyện, suýt chút nữa nó đã bị tan thành mây khói."

"Lợi hại đến thế ư?" Thiều Nguyệt siết chặt tay lại, một vị thần mà còn thiếu chút nữa không thành công, cô chỉ sở hữu tu vi của Thượng tiên, chẳng phải sẽ càng khó hơn sao? Nhưng chỉ cần nghĩ đến Tiểu Cốt, Thiều Nguyệt cảm thấy dù có là gì đi chăng nữa, cô vẫn có thể cố gắng được.

Thế là, Thiều Nguyệt kiên định đáp, "Bất kể kiếp xích lồi có mạnh mẽ bao nhiêu, nhất định ta cũng sẽ chiến thắng nó, bởi vì Tiểu Cốt đang đợi ta."

Giọng nam trầm kia lẳng lặng chốc lát, tựa hồ cũng có chút bất đắc dĩ, "Thế thì nghe theo chỉ dẫn của sấm sét, tới đi!"

Trước mắt Thiều Nguyệt hiện lên một tia sấm sét, nó kéo dài sâu vào trong lớp sương mờ, Thiều Nguyệt đi theo, một lúc sau, bóng người Thiều Nguyệt chìm vào trong màu sắc trắng xóa âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lời Đồn Đại

Sáng sớm, Hoa Thiên Cốt, Từ Mạch và Từ Trúc ngồi quanh bàn, vẻ mặt nghiêm trọng, cau mày, Từ Mạch là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí im ắng ấy, "Cũng đã ba ngày trời qua rồi mà chủ nhân vẫn chưa quay về, có phải là người bị trì hoãn vì việc gì hay không?"

"Cho tới giờ Thiều Nguyệt chưa từng nuốt lời, chẳng lẽ Trường Lưu xảy ra chuyện?" Từ Trúc cũng lo lắng.

Hoa Thiên Cốt yên lặng, cau mày trầm tư, Từ Trúc với Từ Mạch nhìn Hoa Thiên Cốt, không biết nên an ủi nàng như thế nào, Hoa Thiên Cốt chợt đập bàn một cái, đứng dậy bảo, "Bây giờ chúng ta tới Trường Lưu thôi!"

"Thiên Cốt à..." Từ Trúc và Từ Mạch đồng thanh.

"Sư tôn nói, nếu người không quay lại, ta cũng có thể lên Trường Lưu tìm người, nếu sư tôn không về được, vẫn ta phải tới dẫn sư tôn về!" Hoa Thiên Cốt tỏ ra kiên định, Từ Mạch cùng Từ Trúc nhìn nhau gật đầu, cả hai cũng tán thành.

Ba người đám Hoa Thiên Cốt vừa mới ra tới cửa nhà trọ, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nghe được cuộc nói chuyện của một nhóm người ngồi dựa bên cửa sổ khiến các nàng dừng bước, Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm về phía đó.

"Ai da, các ngươi có nghe tin đồn không? Về Thượng tiên Kiếm tôn của tiên phái đệ nhất thiên hạ ấy?" Một người đàn ông trung niên lên tiếng hỏi.

"Sao lại không biết chứ, đại danh Kiếm tôn thì có ai mà không hay, cô ta không chỉ sở hữu kiếm pháp ưu việt, lại còn biết cả y thuật, chẳng những cứu giúp nhiều người, còn khiến yêu ma bỏ ác hướng thiện, danh tiếng Kiếm tôn nổi trội toàn tam giới đấy!" Một gã nam khác lại đứng dậy phụ họa.

Sau đó người đàn ông trung niên kia nghiêng người, nhỏ giọng nói, "Vậy các ngươi có biết dạo gần đây Kiếm tôn phát sinh ra chuyện gì không?"

"Ý ngươi đang muốn nói chuyện Kiếm tôn đi ra từ Man Hoang, còn dẫn theo con nhóc từng là đồ đệ của mình, song bây giờ lại là Yêu Thần - Hoa Thiên Cốt sao?" Một tên khác hỏi.

Gã đàn ông trung niên gật đầu, "Ngươi có biết vì sao Kiếm tôn lại cứ mãi bảo vệ Hoa Thiên Cốt hay không? Thậm chí còn chẳng tiếc tính mạng của mình, suýt chút nữa đã bị đuổi ra khỏi Trường Lưu?"

Những người khác lắc đầu, sau đó ghé đầu tới, chăm chú lắng nghe, gã đàn ông trung niên nói tiếp, "Bởi vì... Kiếm tôn ấy thế mà lại tăng tị với đồ đệ của mình!"

"Cái gì?" Tất cả mọi người giật mình, xoay lưng lại khó tin nhìn gã đàn ông nọ.

Một nam tử trong số đấy phát tay, "Không tài nào, Kiếm tôn là người trọng tình trọng nghĩa, người vô cùng gần gũi với cả yêu ma, huống chi là bé đồ đệ mình sớm chiều sát cánh? Hơn nữa cả hai cùng là nữ, nhất định là ông hiểu nhầm về tình sư đồ giữa hai người bọn họ rồi."

"Đúng đó, đúng đó..." Những kẻ khác phụ họa.

"Chính mắt ta trông thấy, sao có thể hiểu nhầm?" Người đàn ông trung niên tỏ ra bí ẩn.

Mọi người cả kinh, có người hỏi, "Thật ư?"

Gã đàn ông trung niên gật đầu khẳng định, "Dĩ nhiên, Kiếm tôn mà các người vẫn luôn kính trọng lại đi tăng tị với đồ đệ của mình, đúng là dạng cặn bã, hừ! Ta nghĩ trước đây cô ta cũng chỉ luôn giả bộ cho người khác nhìn..."

Bỗng dung rầm một tiếng, gã đàn ông trung niên bị đánh bay vào tường rồi ngã xuống nền nhà, mặt Hoa Thiên Cốt lạnh như băng bước tới, "Ngươi lặp lại một lần nữa đi?"

Gã đàn ông trung niên nom nớp lo sợ ngẩng đầu, lập tức gã trông thấy một cô gái diện toàn thân y phục màu đỏ tỏa ra lực uy hiếp cực kỳ ngọt ngào, ông chưa kịp lau vết máu bên môi đã hoảng sợ kêu lên, "Yêu... Yêu Thần... Hoa... Thiên Cốt?"

Mọi người xung quanh cả kinh thất sắc, nhón nháo chạy khỏi nhà trọ, "Yêu Thần tới rồi... Yêu Thần tới rồi..."

Hoa Thiên Cốt coi thường toàn bộ, nàng từng bước từng bước tiến lại gần gã đàn ông trung niên, ánh mắt đầy sát khí, "Ngươi... lặp lại lần nữa đi?"

Gã đàn ông trung niên liên tục lùi về đằng sau, cho đến khi lưng đã dựa tường, không thể lui được nữa, gã mới sợ hãi lắc đầu, "Không, không, không, ta không nói nữa, xin Yêu Thần tha mạng!" Gã vừa nói, vừa vái lạy.

Hoa Thiên Cốt dừng lại, "Dám hạ nhục sư tôn, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ!" Dứt lời, nàng phát ổng tay áo, đánh bay gã đàn ông khỏi cửa sổ.

Từ Trúc vội vàng đến ngăn Hoa Thiên Cốt lại, "Thiên Cốt, đừng nên kích động!"

"Tỷ không nghe thấy gã nói sư tôn như thế nào sao?" Hoa Thiên Cốt vô cùng tức giận, nàng vừa nói xong đã định ra ngoài đánh tiếp gã đàn ông kia.

Từ Mạch cũng tiến tới, "Thiên Cốt à, chủ nhân tuyệt đối sẽ không cho phép muội làm như thế đâu, không phải chúng ta chuẩn bị lên Trường Lưu tìm chủ nhân hay sao?"

Hoa Thiên Cốt im lặng chốc lát, nàng không thể làm gì khác ngoài thỏa hiệp, gật đầu, rời khỏi nhà trọ. Từ Trúc thấy nhà trọ đã bị Hoa Thiên Cốt phá hỏng thì đi đến bên quầy, lấy ra chút ngân lượng đặt lại đó, "Chủ quán, đây là tiền bồi thường."

Chủ quán trọ đợi bọn họ đi xong mới dám thò tay đi lấy số ngân lượng kia, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Trong không gian hư vô, một tia sét đánh xuống, bỏ lên người Thiệu Nguyệt, cô nhắm mắt, mím môi chịu đựng. Cách đó không xa, một chàng trai diện thanh sam đang đứng nhìn Thiệu Nguyệt, ánh mắt cô lộ vẻ nhẫn nhịn, khiến hắn chợt nhớ về Lôi Hạo ngày trước.

Bấy giờ Lôi Hạo cũng như Thiệu Nguyệt vậy, kiên định ngồi đấy, cau mày chịu đựng đau đớn, song vẫn ngồi thẳng lưng không hề nhúc nhích, tựa hồ dù cả bầu trời có sụp xuống, cũng không thể trấn áp được tư thế oai phong kia. Mẫn Nhiên nhìn Thiệu Nguyệt, thầm thở dài, vì sao người lại giống Hạo như vậy, cũng đều yêu Yêu Thần, cũng đều nguyện chịu đựng hết thảy thống khổ chỉ vì Yêu Thần. Dù sao Hạo cũng là thần, trên lưng nó phải gánh vác chúng sinh thiên hạ, trong tim cũng phải có chúng sinh thiên hạ, còn người... Mẫn Nhiên chần chừ rừ mi mắt, hắn nhận ra Thiệu Nguyệt không thuộc về thế giới này, vậy nên chắc chắn chúng sinh thiên hạ trong lòng cô không nặng nề như trong lòng Hạo, song Kinh Lôi đã chọn cô... Mẫn Nhiên nhìn về phía Thiệu Nguyệt, chẳng lẽ người cũng sẽ mềm lòng như Hạo hay sao?

Ma Nghiêm đi đi lại lại trong điện Tham Lam, lúc này có một đồ đệ vội vã chạy vào, Ma Nghiêm nghiêm nghị nói, "Hoang mang rối loạn như thế thì còn ra thể thống gì?"

Đệ tử kia mãi một lát hơi rồi đứng vững, "Thế tôn, không xong!"

"Nói mau, tìm thấy tung tích người kia rồi sao?" Ma Nghiêm đầy mong đợi.

Đệ tử nọ ngẩn người, lắc đầu, Ma Nghiêm giận dữ, "Không phải, vậy sao lại hoảng hốt quay về như thế?"

Đệ tử kia vội chấp tay hành lễ, hơi do dự đáp, "Là... là chuyện liên quan tới... Kiếm tôn..."

Ma Nghiêm im lặng một lúc, thắc mắc, "Sư muội?"

Đệ tử ấy gật đầu, "Vâng, Thế tôn, hiện tại khắp thế gian đang đồn đại về Kiếm tôn, bảo... bảo rằng..."

Ma Nghiêm thấy đáng về áp a áp ứng của đệ tử kia bèn bực bội, "Nói mau!"

Đệ tử nọ nuốt nước miếng, "Nói Kiếm tôn vút bỏ lễ trời, lại... tăng tịu... với đồ đệ Hoa Thiên Cốt của mình..."

"Cái gì?!" Ma Nghiêm kinh ngạc, "Nói tiếp!"

"Còn nói, Kiếm tôn cứu Hoa Thiên Cốt hoàn toàn là vì tình cảm riêng tư dành cho Hoa Thiên Cốt, căn bản không hề nghĩ đến chúng sinh thiên hạ, còn bảo Trường Lưu chúng ta lại đi chấp nhận một người như vậy trở thành Thượng tiên..." Thanh âm đệ tử kia ngày càng nhỏ hơn, sau đó thành cảm nín, ngẩng đầu lo lắng bắt an nhìn Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm siết chặt tay lại, giận đến phát ổng tay áo, "Mau! Mau đi điều tra đi, xem rốt cuộc kẻ nào đã tung tin vịt, đi nhanh lên!"

"Dạ vâng, thưa Thế tôn!" Đệ tử kia nhanh chóng chạy ra ngoài thi hành mệnh lệnh.

Bên điện Thất Sát, Sát Thiên Mạch xoay người cả kinh, "Cái gì? Người nói Thiệu Nguyệt và bé con... hai người bọn họ... có tư tình?"

Bàn Nhược Hoa gật đầu, "Đúng vậy, Thánh quân à, chuyện này đã được truyền khắp các giới rồi, ai cũng bảo Thiều Nguyệt không xứng đáng trở thành Thượng tiên Trường Lưu..."

"Im miệng!" Sát Thiên Mạch phát trường bào màu đen, nheo mắt nhìn chằm chằm Bàn Nhược Hoa, Bàn Nhược Hoa cuống quýt cúi đầu, không dám nói gì nữa, Sát Thiên Mạch hồi tưởng lại lúc trước, quả thật bé con rất dính Thiều Nguyệt, còn Thiều Nguyệt cũng rất che chở cho bé con, chẳng lẽ... hai người thật sự...

"Ha ha ha ha..." Đột nhiên Sát Thiên Mạch bật cười, Bàn Nhược Hoa thối lui ngẩn ngơ nhìn hắn, Sát Thiên Mạch chấp hai tay sau lưng, cười bảo, "Ồi ời, quả nhiên Thiều Nguyệt vẫn luôn là Thiều Nguyệt, luôn luôn khác biệt với những người khác, bé con cũng thực khiến ta phải nhìn với cặp mắt không còn như xưa, có thể khiến Thiều Nguyệt mở rộng lòng mình để đón nhận con bé, cũng chẳng dễ dàng, ha ha ha ha..."

"Thánh quân ời?" Bàn Nhược Hoa hoang mang.

Sát Thiên Mạch ngừng cười, tỏ ra khinh thường, "Hừ! Những kẻ bảo Thiều Nguyệt không xứng làm Thượng tiên Trường Lưu cũng chỉ ghen tị với Thiều Nguyệt mà thôi, ghen tị vì Thiều Nguyệt không cần dùng tới hai trăm năm đã tu luyện thành Thượng tiên Cửu Trọng Thiên, bọn họ ghen tị với thiên phú của Thiều Nguyệt." Sát Thiên Mạch xoay người, "Người hãy đi điều tra đi, xem những lời đồn đại này bắt nguồn từ đâu? Và cả những tin tức xấu liên quan tới Thiều Nguyệt với bé con nữa, phải dạy dỗ cho chúng biết điều!" Sát Thiên Mạch như nghĩ đến chuyện gì đó, lại vội bỏ sung, "Cơ mà, không được gây thương tích hay ảnh hưởng đến tính mạng." Hắn không muốn khiến Thiều Nguyệt gặp phải phiền phức, nếu không với tác phong của Sát Thiên Mạch, hắn đã tiêu diệt gọn rồi.

"Dạ vâng, thưa Thánh quân," Bàn Nhược Hoa khom người đáp, sau đó ngẩng lên dè dặt hỏi, "Vậy... còn chuyện tìm Trúc Nhiễm thì sao ạ?"

"Chuyện này trước hãy cứ tạm để đấy, bây giờ việc quan trọng nhất là Thiều Nguyệt và bé con, nhất định phải tìm người tung tin đồn đấy." Sát Thiên Mạch cảm thấy nếu có ai cố tình làm như vậy, thì ắt hẳn mục đích của người đó là Trường Lưu, hay là Hồng Hoang? Hoặc cũng có thể là hai chẳng?

Tại đảo Bồng Lai, Nghê Mạn Thiên đang vuốt ve ngọc Viêm Thủy, nàng chợt phát hiện ra ngọc Viêm Thủy ngày càng sáng hơn, hình như sau một lần cứu ai đó, ngọc Viêm Thủy sẽ lại tỏa sáng, Nghê Mạn Thiên với viên ngọc Viêm Thủy, "Sóc Phong, bao giờ huynh mới có thể xuất hiện đây? Ta thật nhớ huynh."

Bấy giờ Dạ Vô Ngân chạy vào, "Thiên Nhi, không xong rồi."

Nghê Mạn Thiên thu viên ngọc Viêm Thủy lại, thối lui, "Sao thế, sư thúc?"

Dạ Vô Ngân thuật lại những tin đồn ông nghe ở thế gian, Nghê Mạn Thiên tức giận đập bàn, đứng lên, "Rốt cuộc là ai dám nói xấu Kiếm tôn và Thiên Cốt vậy?"

Dạ Vô Ngân cau mày suy nghĩ, "Thiên Nhi, có thể người này đang nhắm vào Hồng Hoang đấy."

"Sư thúc, ý thúc là..." Nghê Mạn Thiên suy đoán.

Dạ Vô Ngân gật đầu, "Không sai, ban đầu dưới con mắt của mọi người, Kiếm tôn đã đưa Yêu Thần Hoa Thiên Cốt đi, mà lời đồn đại hiện tại khiến cho chỉ trong nháy mắt, Kiếm tôn đã đánh mất tư cách trông giữ Hồng Hoang, sẽ chẳng có ai yên lòng giao Hồng Hoang cho một người coi khinh đạo lý luân thường như vậy."

Nghê Mạn Thiên gật đầu, "Người này định nhân cơ hội cướp đoạt Hồng Hoang, cũng vì muốn lời thề tại Trường Lưu lúc ấy của Kiếm tôn không còn đáng để tin tưởng nữa."

"Ừ, người tung tin đồn hẳn là một người đã có mặt tại đó, là một người trong một phái." Dạ Vô Ngân nói ra suy nghĩ của mình.

Nghê Mạn Thiên cũng đồng ý với quan điểm của Dạ Vô Ngân, sau đó nàng cảm bội kiếm của mình lên, nói với Dạ Vô Ngân, "Sư thúc, chúng ta tới Trường Lưu thôi!"

Dọc đường, dù đi đến đâu cũng nghe thấy mọi người dị luận về chuyện giữa Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, không phải chỉ chỉ trích thì cũng là mắng nhiếc hai người đạo đức tồi tệ, chỉ phần thừa người từng chịu ân của Thiều Nguyệt mới nhất quyết không tin, thế nhưng cũng chỉ là số ít.

Trong rừng, Hoa Thiên Cốt tức giận vùng Thanh Tuyền, lá cây xung quanh rơi tã lả, tất cả đều bị nàng chém làm đôi, bên tai không ngừng vang vọng giọng điệu của những kẻ đáng ghét kia, nàng không quan tâm mình bị đâm tiêu, song nàng không thể tha thứ khi bọn họ chê bai sư tôn. Hoa Thiên Cốt hét to, chém ngang một kiếm, kiếm khí lao ra, va chạm vào một cây cổ thụ ở trước mắt, cây cổ thụ tức thì đổ rạp.

Từ Trúc và Từ Mạch đi tới, Hoa Thiên Cốt thu kiếm xoay người lại, "Sao rồi?"

Từ Trúc thở dài, lắc đầu, bây giờ bên ngoài khắp nơi đều là lời đồn về Thiều Nguyệt với Hoa Thiên Cốt, Từ Mạch tức giận, "Hừ, những kẻ ấy lại dám nói chủ nhân như thế!"

Hoa Thiên Cốt không khỏi nắm chặt lấy Thanh Tuyền trong tay, Từ Trúc lại cau mày bảo, "Thiều Nguyệt ở Trường Lưu vẫn chưa về, có khi nào vì những tin đồn này hay không?"

Từ Trúc chợt vỡ lẽ, "Không sai, nhất định là thế, nhất định Tôn thượng và Thế tôn đã biết chuyện rồi, cho nên mới giam chủ nhân lại."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt giật mình.

Từ Trúc lắc đầu, "Tôn thượng sẽ chỉ để Thiều Nguyệt bề quan tu luyện thôi." Nàng biết từ trước tới nay, Bạch Từ Họa chưa bao giờ thật sự phạt Thiều Nguyệt vì bất kì việc gì.

Hoa Thiên Cốt vẫn bất an, "Nếu như vậy thật, thế thì chẳng lẽ sư tôn không về được cũng vì ta?" Mặc dù nàng tin Thiều Nguyệt, song nàng không tin Trường Lưu, ai biết bọn họ sẽ dùng tới cách thức gì để ép sư tôn thỏa hiệp chứ.

Từ Trúc vỗ vai Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, đừng lo lắng, chúng ta đến Trường Lưu là sẽ biết ngay."

Hoa Thiên Cốt gật đầu, giờ kiểm lên, nhìn mũi kiếm, nói, "Sư tôn ơi, nhất định ta sẽ đưa người rời khỏi Trường Lưu!"

Ma đô, Ma quân Hắc Diệu ngồi tại đại điện, ngửa đầu cười vang, hướng về phía một người đang mặc trang phục đệ tử ma giới, khen thưởng, "Trúc Cửu à, kẻ sách của ngươi thật hay, bây giờ Thiều Nguyệt đã bị người trong thiên hạ chú rủa rồi, ta xem xem Trường Lưu còn định bênh vực à ta đến bao giờ, còn Hồng Hoang..." Hắc Diệu giờ nắm đầm lên, "Hừ, ắt sẽ về tay ta thôi."

Đệ tử ma giới kia ngẩng đầu, một bên má phải của y lộ ra vết sẹo, người này chính là Trúc Nhiễm, khi y vừa mới rời khỏi Man Hoang đã thấy đại chiến tiên ma bèn nhân cơ hội trộm lấy trang phục của một đệ tử ma giới diện lên người, sau đó theo Ma quân trở về ma đô.

Trúc Nhiễm mỉm cười gian tà, "Ma quân anh minh, chỉ cần Hoa Thiên Cốt xích mích với Trường Lưu thì chúng ta sẽ trở thành ngư ông đắc lợi, vừa giết được Hoa Thiên Cốt, vừa cướp được Hồng Hoang."

Hắc Diệu hài lòng gật đầu, kế hoạch của hắn đúng là như thế, nếu không hắn sẽ không để đệ tử ma giới cải trang thành con người đi khắp nơi tung tin đồn, "Trúc Cửu à, toàn bộ cũng là công lao của ngươi, chờ khi nào ta lấy được Hồng Hoang, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi đâu."

"Đa tạ Ma quân, đệ tử chỉ xin Ma quân hãy giao Ma Nghiêm của Trường Lưu cho ta xử lý." Trúc Nhiễm cắn răng nghiêng lợi.

"Ồ? Hóa ra người có thù với Ma Nghiêm," Hắc Diệu vỡ lẽ, "Không thành vấn đề, đến lúc đó ngươi muốn xử ông ta ra sao cũng được."

"Đa tạ Ma quân!" Trúc Nhiễm tỏ ra thập phần cung kính khiến Hắc Diệu hài lòng, hắn ngửa cổ lên trời cười vang như thể Hồng Hoang đã gần ngay trước mắt mà không hề để ý trong một khoảng khắc hắn ngẩng mặt lên, ánh mắt Trúc Nhiễm đã lóe lên một tia sáng đầy tính toán.

--- -----

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Điềm Báo

Sênh Tiêu Mặc đi đi lại lại trong tiên lao, hần cau mày nhìn bức bình phong che chắn Thiều Nguyệt, ngay cả điệu bộ ung dung phe phẩy quạt trước nay cũng không còn, hần bất an lăm lăm, "Tiêu sư muội à, sao vẫn chưa đi ra vậy?"

Niết ngồi trong tiên lao bình tĩnh mở mắt, "Đâu dễ đến thế, những gì Thiều Nguyệt phải trải qua trong đó còn khó khăn hơn nhiều so với khi độ kiếp thành tiên."

"Cái gì?" Sênh Tiêu Mặc lo lắng, "Rốt cuộc thì tiêu sư muội định làm gì vậy?"

"Cô ta muốn hoàn toàn không chế Kinh Lôi, đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất." Niết nhớ về Lôi Hạo.

"Người kiếm hợp nhất ư?" Sênh Tiêu Mặc nhìn Thiều Nguyệt, trên trán cô đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, hơn nữa còn khẽ nhủ mày, tựa hồ cô đang vô cùng đau đớn, Sênh Tiêu Mặc càng trở nên lo âu.

Bấy giờ, một đệ tử Trường Lưu vội chạy vào, "Thế tôn, không xong rồi, Hoa, Thiên, Cốt... Yêu Thần tới!"

Ma Nghiêm xoay người cả kinh, "Hoa Thiên Cốt?" Y không hiểu sao Hoa Thiên Cốt lại tới đây, chẳng lẽ là vì những lời đồn đại kia? Y chấp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói, "Đi, đi ra xem thử."

"Vâng." Đệ tử Trường Lưu bám theo Ma Nghiêm đến quảng trường Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt xuất hiện, nhìn Ma Nghiêm trên bậc thang bằng nửa con mắt, lạnh lùng hỏi, "Sư tôn đâu?"

Ma Nghiêm bất mãn với thái độ của Hoa Thiên Cốt, y tức giận nói, "Hoa Thiên Cốt, thái độ của ngươi là sao đây? Tuy ngươi đã bị trục xuất khỏi

Trường Lưu, nhưng chẳng lẽ ngay cả đạo lý tối thiểu là tôn sư trọng đạo người cũng không hiểu ư?"

Hoa Thiên Cốt im lặng chốc lát, nhớ tới Thiều Nguyệt, nàng đành phải thu lại sự tức giận của mình, bình ổn tâm tình bảo, "Xin hỏi Thế tôn, hôm nay sư tôn có còn ở Trường Lưu hay không?"

"Hừ!" Ma Nghiêm nghiêng đầu đáp, "Đúng là mấy ngày trước sư muội đã tới Trường Lưu, bây giờ thì..." Ma Nghiêm nghi ngờ nhìn về phía đệ tử Trường Lưu bên mình.

Đệ tử kia hiểu ý, vội tiến lên thưa, "Bẩm Thế tôn, bây giờ Kiếm tôn đang... ở tiên lao..."

"Cái gì?" Ma Nghiêm cả kinh, "Sao sư muội lại ở tiên lao?"

Con giận dữ của Hoa Thiên Cốt vừa mới lắng xuống được tí, nay lại sục sôi, nàng phát ồng tay áo, một luồng ánh sáng màu hồng thoảng qua, bay hướng tiên lao. Thầm nhủ, quả nhiên bọn họ đã trừng phạt sư tôn rồi, còn nhốt sư tôn vào tiên lao, cho nên đến giờ sư tôn vẫn chưa trở về. Hoa Thiên Cốt không ngừng tự trách, vì thế kiên định nghĩ, sư tôn ơi, Tiểu Cốt tới để đưa người đi đây.

Ma Nghiêm chỉ Hoa Thiên Cốt, bức bối, "Hoa Thiên Cốt, người..." Cuối cùng cũng đành bay theo về phía tiên lao.

Hoa Thiên Cốt vừa đến tiên lao đã trông thấy Thiều Nguyệt bị vây giữa kết giới, nàng tức giận tiến tới, đánh một chưởng lên kết giới, trong nháy mắt, sức mạnh bị kết giới phản kích lại, Hoa Thiên Cốt lùi về đằng sau vài bước, nàng ngẩng đầu kinh ngạc, quả nhiên Kinh Lôi đang lơ lửng ở bên trên, không những vậy còn có cả thanh Mẫn Sinh, hai thanh kiếm đen chéo vào với nhau.

Sênh Tiêu Mặc đến bên Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, tiểu sư muội đang lịch luyện trong không gian hư vô, nó không sao đâu."

Hoa Thiên Cốt nhìn Sênh Tiêu Mặc, thấy hắn không có vẻ gì là dối trá thì trong lòng cũng có chút nghi hoặc, sau đó nàng lại quay lại nhìn Thiều Nguyệt, lo lắng nói, "Sư tôn, không sao ư?"

Bây giờ Sênh Tiêu Mặc cũng chỉ có thể tin tưởng vào Thiều Nguyệt thôi, Hoa Thiên Cốt vừa mới an tâm thì trong kết giới, khóe miệng Thiều Nguyệt đột nhiên ứa máu, sắc màu đỏ thẫm kia khiến cặp mắt Hoa Thiên Cốt đau nhói, trông mắt nàng cũng chuyển màu, một làn gió lạnh thổi tới khiến mái tóc của nàng phiêu lãng, tựa như tu la chốn địa ngục vậy.

Sênh Tiêu Mặc nhận ra điểm bất thường, hắn vội tiến tới, "Thiên Cốt..."

"Aaaa..." Hoa Thiên Cốt hét lên, tiên lao rung chuyển dữ dội, đánh bay Sênh Tiêu Mặc ra khỏi đây, Niết quan sát đáng vẻ mê muội của Hoa Thiên Cốt bèn trầm nghĩ, vẫn phải đi đến bước này hay sao?

Ma Nghiêm vừa đến bên ngoài tiên lao đã thấy toàn bộ tiên lao sắp sửa đổ rạp, còn Sênh Tiêu Mặc lại bay ra từ trong đấy, y mãi một tiến tới đỡ lấy Sênh Tiêu Mặc, vừa tiếp đất liền hỏi, "Sư đệ, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Sênh Tiêu Mặc chỉ tiên lao, "Thiên Cốt... Hoa Thiên Cốt..."

Ma Nghiêm tức giận tròn mắt nhìn tiên lao, "Lại là Hoa Thiên Cốt? Hừ, ta sẽ bắt nó ra ngoài." Dứt lời, Ma Nghiêm phi thân vọt vào.

Sênh Tiêu Mặc không kịp ngăn cản, chỉ đành la lên, "Sư huynh, ngàn vạn lần xin đừng khiến con bé kích động!"

Ma Nghiêm nhắm mắt lâm ngơ, bay vào trong tiên lao đang chấn động, nhìn thấy toàn thân Hoa Thiên Cốt bao phủ bởi Hồng Hoang, không ngừng công kích kết giới vây xung quanh Thiều Nguyệt song lần nào nàng cũng bị phản ngược trở về, sấm sét của Kinh Lôi thì thoảng còn đuổi sát theo nàng không chịu dứt. Nhưng cho dù như vậy, Hoa Thiên Cốt vẫn kiên trì hòng phá hủy kết giới, nàng không thể nào chịu đựng nổi khi phải ngược nhìn sư tôn bị thương tổn ngay trước mặt mình mà lại lực bất tòng tâm.

Ma Nghiêm cũng không hiểu sao Thiều Nguyệt lại ở đây, y nhìn về quyết tâm phá bỏ cho bằng được kết giới của Hoa Thiên Cốt thì lại nhớ về những lời đồn đại trên giang hồ, Ma Nghiêm trầm cả kinh, chẳng lẽ Hoa Thiên Cốt thật sự... với sư muội? Mắt thấy tiên lao sắp sụp đổ rồi, Ma Nghiêm vội xông tới, ngăn trước mặt Hoa Thiên Cốt.

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt lạnh như băng nhìn Ma Nghiêm, "Mau, mờ..." Người nàng tản ra lực uy hiếp, khiến cho Ma Nghiêm không khỏi lùi về sau một bước.

Ma Nghiêm dùng nội lực ngăn cản lại Hồng Hoang của Hoa Thiên Cốt, đồng thời tức giận bảo, "Hoa Thiên Cốt, cái thứ nghịch đồ này, lại dám có ý nghĩ không an phận với sư muội sao?!"

Hoa Thiên Cốt ngăn người, nhìn qua Thiều Nguyệt đang ở trong kết giới, ánh mắt lập tức trở nên kiên định, bây giờ nàng đã không còn e sợ việc mối quan hệ giữa nàng và sư tôn bị bại lộ nữa, bởi vì sư tôn cho nàng niềm tin, nàng tin rằng khi sư tôn đối mặt với những chuyện này, nhất định người sẽ lớn tiếng thừa nhận tình cảm của hai người bọn họ, "Tình yêu của ta với sư tôn là thật lòng!"

"Bậy bạ!" Ma Nghiêm không tin, "Sư muội trời sinh tính cách hiền lành, đối xử với ai cũng dịu dàng ôn nhu, huống chi là đồ đệ của mình, sư muội một lòng quý mến, bảo vệ người, vậy mà người lại biến sư muội trở thành trò cười cho toàn dân thiên hạ, thậm chí nó còn bị chửi rủa, đó là cách người báo đáp sư muội hay sao?"

Hoa Thiên Cốt á khẩu, dọc đường nàng cũng nghe không ít lời chỉ trích, nhưng bảo nàng rời bỏ sư tôn, nàng không làm được! Hoa Thiên Cốt hét to, "Ta sẽ không rời xa sư tôn, không bao giờ!!!"

"Người..." Ma Nghiêm đưa tay che mắt, một luồng gió lớn ập tới, khiến Ma Nghiêm không tài nào mở mắt ra nổi, Ma Nghiêm vận hết toàn lực để giữ thăng bằng, cuối cùng vẫn bị Hồng Hoang của Hoa Thiên Cốt đẩy lùi liên tiếp về đằng sau.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hai thanh kiếm đang đan chéo nhau, nàng mím chặt môi rồi dồn lực đánh về phía ấy. Kinh Lôi cảm nhận được Hồng Hoang bèn lập tức bắn ra tia điện, phóng tới Hoa Thiên Cốt, cùng Mẫn Sinh tấn công hướng Hồng Hoang của nàng.

Hoa Thiên Cốt vội né tránh sự truy kích của sấm sét, Ma Nghiêm ở bên thấy thế bèn tiến tới ngăn cản Hoa Thiên Cốt, sau đó giao thủ với nàng.

"Hoa Thiên Cốt, sư muội là người của Trường Lưu chúng ta, người đã bị trục xuất khỏi Trường Lưu rồi, từ nay về sau, không cho phép người được tiến đến gần sư muội nửa bước nữa." Ma Nghiêm vừa tay đôi tay đấu nội lực với Hoa Thiên Cốt, vừa nói, song rõ ràng y khá là lực bất tòng tâm, nhưng y vẫn phải cố gắng gượng, còn không quên cảnh cáo Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Ta sẽ không rời bỏ sư tôn!" Sau đó nàng dùng cả hai tay đẩy một cái, hai người giãn ra một khoảng, Ma Nghiêm còn chưa kịp phản ứng, Hoa Thiên Cốt đã phi thân đá một cước lên ngực y, Ma Nghiêm đụng phải vách tiên lao, sau đó rớt xuống đất, y che ngực nhỏ ra một bọc máu tươi.

Một tia điện bổ xuống, Hoa Thiên Cốt vừa mới lơ là đã bị đánh trúng, nàng vội phi thân, một tia sét khác lại bắn xuống đất, Hoa Thiên Cốt cố gắng đứng vững, nhưng lại thêm một tia sét nữa khiến Hoa Thiên Cốt bật rên, quỵ đất, gượng nín đau đớn.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt đang nhủ mảy, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra, còn vết máu bên miệng trông vẫn chói mắt như vậy. Nàng đưa tay về phía trước, lăm lăm, "Sư tôn ơi, sư tôn... ta nhất định phải đưa người rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai khiến người tổn thương nữa!"

Hoa Thiên Cốt một tay chống đất, tựa Hồng Hoang ở quanh thân, sau đó hét to một tiếng, một chùm ánh sáng đỏ phát ra từ người nàng, bắn thẳng lên bầu trời, khiến đỉnh tiên lao xuất hiện một cái lỗ lớn, toàn bộ người có mặt tại Trường Lưu đều kinh ngạc quan sát nó.

Từ Trúc và Từ Mạch vừa mới tới Trường Lưu cũng ngửa mặt nhìn luồng sáng màu đỏ, thậm chí không xong rồi, mãi mới đuổi kịp muội ấy, thế mà vẫn chậm mất một bước, không thể khuyên Hoa Thiên Cốt dừng nên kích động.

Còn Đường Bảo đang chăm sóc Lạc Thập Nhất bỗng cảm thấy không khí bên ngoài khác thường, con bé đứng dậy ra cạnh cửa, nghi ngờ nhìn luồng sáng màu đỏ kia, lăm lăm, "Cốt Đầu?"

Đoàn người của Nghê Mạn Thiên đang lên Trường Lưu cũng trông thấy ánh sáng đỏ phát ra từ Trường Lưu, Nghê Mạn Thiên thắc mắc, "Đó là gì vậy?"

Dạ Vô Ngân tới bên nàng, suy đoán, "Chẳng lẽ Trường Lưu xảy ra chuyện rồi? Thiên Nhi à, chúng ta phải mau lên một chút."

"Vâng." Nghê Mạn Thiên gật đầu, bước chân cũng nhanh hơn, trong lòng nàng bỗng nảy sinh dự cảm chẳng lành, Nghê Mạn Thiên không khỏi đưa tay chạm vào viên ngọc Viêm Thủy đeo quanh cổ, Sóc Phong ơi, hy vọng mấy người đám Thiên Cốt sẽ không sao.

Sát Thiên Mạch tại điện Thất Sát chợt cảm thấy dị thường, hắn đứng dậy, bay lên không trung, thấy hướng của Trường Lưu xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ bay thẳng trời thì cau mày nói, "Bé con thân yêu ư?" Thế là hắn phát ông tay áo, cười Phụng hoàng lửa tiến tới Trường Lưu.

Hồng Hoang của Hoa Thiên Cốt đột nhiên tăng vọt, vậy nên phản ứng của Kinh Lôi cũng trở nên kịch liệt, trong tiên lao ngập tràn sấm sét, song cho dù có bao nhiêu tia điện bổ lên người nàng, nàng vẫn can đảm chịu đựng, ánh mắt dần hóa thành màu đỏ thẫm.

Ma Nghiêm nhìn Hoa Thiên Cốt trước mặt, y vô cùng kinh hãi, thời khắc này, y mới thực sự được chiêm ngưỡng dáng vẻ của Yêu Thần.

Bấy giờ, một luồng ánh sáng trắng hạ xuống từ trên trời, theo ánh sáng đỏ bay vào tiên lao, Bạch Tử Họa thấy tình cảnh trước mắt thì hơi cau mày lại. Chẳng nghiêng đầu nhìn Thiệu Nguyệt đang bị vây trong kết giới, lại quay sang nhìn Niết vẫn bình tĩnh ngồi sau song sắt, lập tức hiểu Niết chính là nguyên nhân hậu quả. Song bây giờ chuyện quan trọng nhất là ngăn cản Hồng Hoang của Hoa Thiên Cốt, nếu không kết cục sẽ vô cùng khó lường.

Bạch Tử Họa vừa mới xuất quan, tu vi lại tiến thêm một bước lớn, còn hiện tại Hoa Thiên Cốt đã yếu đi nhiều vì sấm sét. Thế là Bạch Tử Họa lật tay một cái, ngưng tụ tiên lực đánh lên người Hoa Thiên Cốt, áp chế lại Hồng Hoang của Hoa Thiên Cốt.

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt quay trở lại với màu sắc ban đầu, nàng nhìn Thiệu Nguyệt, gọi một tiếng, "Sư tôn..." rồi ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Ma Nghiêm đi tới, "Tử Họa, may mà đệ tới, nếu không nghiệp chương kia sẽ khiến Trường Lưu long trời lở đất mất."

Bạch Tử Họa nhìn Niết, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, "Tiểu Nguyệt bị làm sao, sao con bé lại ở đây?"

Niết hơi cong môi lên, "Quả nhiên là Bạch Tử Họa," Mặt Bạch Tử Họa không hề thay đổi, Niết nói tiếp, "Chỉ có một người có thể khiến Thiệu Nguyệt bất chấp tất cả thôi."

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, Niết vỡ lẽ, "Hóa ra người đã biết."

"Tiểu Nguyệt định làm gì?" Bạch Tử Họa làm lơ lời Niết, hỏi.

"Cô ta muốn tìm ra cách thức tiêu diệt Hồng Hoang." Niết đáp.

Bạch Tử Họa đi đến bên kết giới, đưa tay chạm thử, kết quả là sấm sét truyền tới khiến bàn tay tê dại. Chàng rút tay lại, nhìn về thống khổ của Thiều Nguyệt, vốn là định dùng lực phá hủy kết giới, cuối cùng lại bị phản ngược trở về.

"Vô dụng thôi, Thiều Nguyệt đang làm thí nghiệm trong không gian hư vô, trừ phi cô ta thành công, còn không thì dù có tiếp xúc với kết giới từ bên trong hay bên ngoài thì cũng không thể mở nó ra được." Niết nói.

Bạch Tử Họa hết cách, chỉ đành xử lý chuyện của Hoa Thiên Cốt trước, chàng xoay người nhìn Hoa Thiên Cốt, mày nhíu càng chặt hơn.

Trên đại điện Trường Lưu, Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm, Sênh Tiều Mặc ngồi ở bên trên, Sênh Tiều Mặc thuật lại toàn bộ những gì đã xảy ra tại tiên lao, Bạch Tử Họa trầm thờ dài.

Ma Nghiêm hết sức tức giận, "Tử Họa à, nhất định phải nghiêm trị Hoa Thiên Cốt, con bé dám tới vùng tay vùng chân tại Trường Lưu của ta, không coi Trường Lưu của ta ra gì hết, hừ!"

"Ai da, sư huynh à, Thiên Cốt cũng chỉ sót ruột thay tiểu sư muội thôi mà." Sênh Tiều Mặc khuyên nhủ.

Nói đến đây, Ma Nghiêm lắc đầu thờ dài, "Sư muội ơi, rốt cuộc muội nghĩ cái gì vậy chứ?"

Bạch Tử Họa rất hiểu ý định của Thiều Nguyệt, cô chỉ đơn giản là muốn bảo vệ Hoa Thiên Cốt, Sênh Tiều Mặc nói ra những gì mình suy nghĩ, "Tiểu sư muội chỉ muốn bảo vệ Thiên Cốt thôi, chỉ cần còn nắm giữ Hồng Hoang, từ đầu chí cuối, Hoa Thiên Cốt mãi mãi sẽ trở thành đối tượng tranh đoạt của người trong thiên hạ."

"Nhưng chẳng lẽ sư muội có thể bảo hộ nó cả đời được hay sao?" Ma Nghiêm không hiểu, y nhớ về lời đồn đại trước kia, cũng câu "yêu thật lòng" của Hoa Thiên Cốt trong tiên lao, y sinh niềm hoài nghi, "Chẳng lẽ sư muội... thật sự như lời đồn... cùng Hoa Thiên Cốt..." Ma Nghiêm không thể nói, chỉ đập tay vịn ghế một cái, liên tục bảo, "Hoang đường hết mức, thực hoang đường hết mức..."

"Sư huynh, huynh lại nói những nói cuội gì thế, có thể tin vào những lời đồn đại hay sao?" Sênh Tiều Mặc không tin.

"Lời đồn đại?" Bạch Tử Họa thắc mắc.

"À, như thế này, Chương môn sư huynh, gần đây thiên hạ đang lưu truyền tin đồn rằng tiểu sư muội và Thiên Cốt có tư tình..." Sênh Tiều Mặc kể lể từng tin đồn cho Bạch Tử Họa nghe.

Bạch Tử Họa không khỏi siết tay lại, tình huống chàng không muốn thấy nhất đã xảy ra rồi, từ khi chàng biết chuyện của Tiểu Nguyệt với Hoa Thiên Cốt, chàng cũng hiểu sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Tiểu Nguyệt phải đối mặt với nó, có điều không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy.

Bấy giờ, một đồ đệ Trường Lưu tiến vào, "Bẩm báo Tam tôn, Chương môn các phái đã tới Trường Lưu, yêu cầu được diện kiến Tôn thượng, cả Ma quân của ma giới cũng đến."

"Không ngờ Chương môn các phái lại tới Trường Lưu nhanh như thế." Sênh Tiều Mặc hơi kinh ngạc.

"Hừ! Cũng nhờ Hoa Thiên Cốt cả, nếu con nhãi đó không có suy nghĩ không an phận với sư muội thì sao lại có những lời đồn đại nhơ nhuốc kia cơ chứ?" Ma Nghiêm đứng dậy tức giận.

"Sư huynh à, huynh nói gì vậy?" Sênh Tiều Mặc nhìn Ma Nghiêm, không hiểu lời này của y có ý gì.

"Được rồi," Bạch Tử Họa xen ngang bọn họ, "Ma quân đã tới thì ắt đã có mưu đồ, chúng ta phải đề phòng hơn." Ma Nghiêm và Sênh Tiều Mặc gật đầu đồng ý. Bạch Tử Họa ngược mắt nhìn ra ngoài cửa, bầu trời nơi phương xa ngập mây đen, có vẻ như sắp có mưa to gió lớn rồi, chàng nhíu mày, trong lòng lo lắng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Trù Tính

"Aaaa..." Thiều Nguyệt đau đớn hét lên, hai tay cô chống đất, xếp chân ngồi đó, mồ hôi không ngừng tuôn, một tia sét màu đỏ từ trên trời bổ xuống trúng người Thiều Nguyệt.

Hai tay Thiều Nguyệt siết lại, cắn chặt răng, nhưng loại đau đến thấm tận xương tủy này cuối cùng Thiều Nguyệt không thể chống đỡ mà ngã xuống đất. Mẫn Nhiên cách đây không xa bèn tiến thêm một bước, song ý thức được hành động của mình, hấn lắc đầu cười khổ, dừng chân nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt à, người nhất định phải cố gắng, bây giờ chỉ mới là ba đợt thiên lôi nữa thôi, còn tám đợt nữa cơ mà. 1

Thiều Nguyệt ngã xuống nhưng không có bất kỳ phản ứng, thoạt trông có vẻ đã hôn mê, song ngón tay cô vẫn giật giật.

Trên quảng trường Trường Lưu, Chương môn các phái tụ tập, nhốn nháo bàn luận về chuyện giữa Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt, chỉ có ba người Nghê Mạn Thiên, Vân Ân với Vệ Tích đứng yên không nói năng gì, bọn họ luôn cau mày, vẻ mặt lộ sự lo âu.

Đoàn người của Bạch Tử Họa đi ra, Nghê Mạn Thiên vội tiến đến, "Tôn thượng, Kiểm tôn và Thiên Cốt..."

Bạch Tử Họa giờ tay chặn Nghê Mạn Thiên lại, nhìn qua các vị Chương môn, "Không biết mọi người tới Trường Lưu của ta để làm gì?"

"Tôn thượng à, ta nghĩ ngài không hề nghe được những lời đồn đại trên thế gian phải không?" Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên tiến lên phía trước.

"Đã là đồn đại thì sao phải bận tâm." Bạch Tử Họa nhàn nhạt đáp.

"Tôn thượng nói vậy là sai rồi," Chương môn Đồi Ngọc Trọc - Ôn Phong Dư chấp tay lại, "Không có lửa thì sao có khói, rốt cuộc giữa Kiểm tôn và Hoa Thiên Cốt có tư tình hay không, chúng ta vẫn phải hỏi cho ra lẽ."

"Đúng, không sai, nhất định phải hỏi rõ ràng..." Những vị Chương môn khác rồi rít phụ họa.

Ma Nghiêm mất kiên nhẫn, y lớn tiếng nói, "Các vị Chương môn, bình tĩnh chút nóng nảy, chuyện này căn bản chỉ là lời nói bừa của một phái, sư muội với Hoa Thiên Cốt đều là nữ, tư tình ở đâu ra?"

Chương môn các phái trở mắt nhìn nhau, tựa hồ cũng cảm thấy có lý, Ôn Phong Dư nhìn những người xung quanh đang dần chần chờ bèn vội bảo, "Thế tôn à, sợ rằng có chuyện ông không biết rồi?" Ma Nghiêm cau mày nhìn y, Ôn Phong Dư nói tiếp, "Hoa Thiên Cốt là Yêu Thần, sao có thể đối xử với con nhóc đó như với người bình thường được, huống chi Yêu Thần thời Thượng cổ đã từng yêu một vị thần nên mới bị các vị thần phong ấn mà."

Ma Nghiêm không hiểu, "Vậy thì sao chứ, đó chỉ là truyền thuyết, có liên quan gì tới sư muội đâu?"

Ôn Phong Dư úp úp mở mở, "Vậy Yêu Thần cũng có thể..."

"Ôn Chương môn! Không thể nói bừa được đâu." Sênh Tiêu Mặc nghiêm túc lên tiếng. Ôn Phong Dư ngăn người, thật hiếm khi thấy Nho Tôn trông nghiêm khắc như vậy, nhất thời y không biết nên nói gì nữa.

"Ha ha ha..." Ma quân tiến đến quảng trường, nói với các vị Chương môn, "Vậy liệu các vị Chương môn có biết, vị thần kia cũng là đàn ông hay không." Chuyện này là do Trúc Cửu kể cho hắn, bây giờ mục đích của hắn là khiến các vị Chương môn kia dao động, trông thấy rõ được bộ mặt thật của Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt.

"Cái gì?!" Mọi người cả kinh, không phải Yêu Thần thời thượng cổ là Niết đó sao, chính mắt bọn họ đã trông thấy Niết là một nam tử, như vậy người mà Yêu Thần Niết yêu cũng là một vị thần nam sao?

"Ma quân, ý ngươi là gì?" Ma Nghiêm có vẻ tức giận.

"Không phải rõ ràng lắm ư? Yêu Thần xưa kia đã có tiền lệ, thế thì Hoa Thiên Cốt yêu Thiều Nguyệt cũng có gì là không thể?" Ma quân nói.

"Ma quân, ngươi..." Ma Nghiêm giận dữ, song nhớ đến những hành động của Hoa Thiên Cốt trong tiên lao, y biết rõ tình cảm của nàng với sư muội nhất định không hề đơn thuần, cuối cùng Ma Nghiêm chỉ chấp hai tay sau lưng, thầm thở dài.

Ôn Phong Dư nhìn vẻ mặt của Ma Nghiêm liền biết chắc hẳn có chuyện gì kì quặc, y bảo, "Sao vậy, nói trúng rồi ư? Chẳng lẽ thật sự giữa Kiểm tôn và Hoa Thiên Cốt có tư tình?"

"Ôn Chương môn!" Nghê Mạn Thiên không nhịn nổi nữa rồi, nàng tiến lên phía trước, "Cách làm người của Kiểm tôn, chắc chắn mọi người ở đây ai cũng biết, Thiên Cốt là đồ đệ của Kiểm tôn, Kiểm tôn yêu mến Thiên Cốt vô cùng. Huống chi Kiểm tôn là người nói là làm, ban đầu ở đây, Kiểm tôn đã đích thân cam kết sẽ trông coi Hoa Thiên Cốt, cũng sẽ tìm ra cách thức tiêu diệt Hồng Hoang, mới qua chưa được bao lâu, các người đã muốn chất vấn Kiểm tôn rồi sao?"

Ôn Phong Dư im lặng đảo tròn mắt, dù sao Nghê Mạn Thiên cũng có ơn giúp y, nếu không phải vì muốn giành Hồng Hoang về Đồi Ngọc Trọc thì nhất định y sẽ không nhắm vào Kiểm tôn như vậy, đối diện với Nghê Mạn Thiên, Ôn Phong Dư không thể làm gì khác ngoài lùi lại phía sau một bước, không nói gì nữa.

Chương môn Thiên Sơn - Doãn Hồng Uyên thấy thế bèn bảo, "Không phải chúng ta không muốn tin Kiểm tôn, mà chúng ta không tin vào Hoa Thiên Cốt!"

"Đúng, đúng, chúng ta không tin Hoa Thiên Cốt, à ta là Yêu Thần..." Các Chương môn khác gật gù phụ họa.

Vân Ân hơi tức tối, hần tiến lên giải thích, "Trong người Chưởng môn chứa Hồng Hoang, nhưng bản thân ngài có thể khống chế được nó, ta tin Chưởng môn!"

Doãn Hồng Uyên nhìn Vân Ân, "Vân Chưởng môn à, hôm nay ngài đã là Chưởng môn Thực Sơn, thế mà vẫn luôn miệng gọi Hoa Thiên Cốt là Chưởng môn, ta thấy có vẻ như ngài đã sớm cầu kết cùng Yêu Thần rồi!"

"Ông..." Vân Ân bức bối nhìn Doãn Hồng Uyên, "Chưởng môn có ân với Thực Sơn của chúng ta, ngài từng là Chưởng môn của chúng ta, và sẽ mãi mãi là Chưởng môn của chúng ta!"

"Ta cũng tin Kiếm tôn và Thiên Cốt, họ có ân với môn Thiệu Bạch, dù cho có thế nào, ta cũng sẽ đứng về phía bọn họ." Vệ Tích lên tiếng.

"Ha ha ha... Chỉ sợ sẽ đến lúc các người thất vọng thôi, nếu thật sự giữa Hoa Thiên Cốt và Thiệu Nguyệt có tư tình, thế thì Trường Lưu của các người không còn tư cách giữ Hồng Hoang nữa!" Ma quân nói ra mục đích của mình.

Doãn Hồng Uyên hừ lạnh, "Không sai, vậy hãy để cho Kiếm tôn và Hoa Thiên Cốt đối chất đi!"

"Đối chất, đối chất..." Chưởng môn các phái luôn miệng hô hào, Ma quân quan sát phản ứng của mọi người, mỉm cười như ý.

Đường Bảo mới vừa dứt thuốc cho Lạc Thập Nhất, dưới tác dụng của dược liệu, cuối cùng Lạc Thập Nhất cũng thiếp đi, con bé đắp chăn cho anh chàng, nhẹ giọng nói, "Thập Nhất à, ta rất lo cho Cốt Đầu, huynh nghỉ ngơi thật tốt nhé, ta đi một lát sẽ về." Dứt lời, con bé rời khỏi căn phòng.

Hoa Thiên Cốt suy yếu mờ mắt, phát hiện ra mình đang ở tiên lao, song sư tôn không còn ở đó nữa, nàng vội bật dậy, quay đi tứ phía, không ngừng gọi, "Sư tôn ơi, sư tôn, sư tôn..."

"Cốt Đầu!" Đường Bảo vội vã chạy vào, muốn đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, song con bé lại bị đẩy lùi bởi một tấm bình phong, Đường Bảo lo lắng nhìn kết giới, rầu rĩ nói, "Cốt Đầu, sao Tôn thượng lại có thể dùng xích Thuyền Thiên để nhốt mẹ lại cơ chứ?"

Bấy giờ Hoa Thiên Cốt mới để ý thấy kết giới quanh mình, nhưng nàng bất chấp tất cả, "Đường Bảo, sư tôn đâu, sư tôn có khỏe không?"

"Ồ..." Đường Bảo hơi do dự, Hoa Thiên Cốt càng bất an, nàng lớn tiếng hỏi, "Rốt cuộc sư tôn sao rồi, mau nói cho ta biết!"

"Cốt Đầu, mẹ phải thật bình tĩnh." Đường Bảo chậm rãi lấy ra một quả cầu thủy tinh, hình ảnh bên trong khiến trái tim Hoa Thiên Cốt như ngừng đập, nàng trông thấy sư tôn nằm im trên mặt đất, nhưng kết giới quanh sư tôn vẫn chưa hề có dấu hiệu suy giảm.

Hoa Thiên Cốt không dám tin, nàng nhìn quả cầu thủy tinh, "Sư, sư tôn, sao, sao vậy?"

"Cốt Đầu à," Đường Bảo nức nở, "Là Trường Lưu hại Kiếm tôn, Kiếm tôn không chịu rời xa mẹ, thế nên bọn họ nhốt Kiếm tôn vào bên trong kết giới, để người tự sinh tự diệt, hu hu..." Dứt lời, Đường Bảo bật khóc vô cùng thương tâm.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt thất thần ngồi bệt xuống đất, "Sẽ không đâu, sẽ không đâu mà, sư tôn sẽ không rời xa ta, sẽ không rời bỏ Tiểu Cốt, tuyệt đối không!" Hoa Thiên Cốt cúi đầu, gân xanh nổi đầy hai tay, Hồng Hoang tràn ra ngập trong kết giới, phát sinh va chạm với xích Thuyền Thiên.

Đường Bảo kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, bất an nói, "Cốt Đầu, mẹ nhất định phải bình tĩnh, xích Thuyền Thiên sẽ ngày càng khép lại mất, đừng lấy cứng đối cứng."

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lâm lo, Đường Bảo khuyên nhủ, "Cốt Đầu à, nhất định Kiếm tôn sẽ không muốn thấy mẹ tự khiến mình tổn thương đâu, một lát nữa mẹ sẽ được đưa đến quảng trường Trường Lưu, khi đó chờ Tôn thượng thu hồi lại xích Thuyền Thiên, mẹ hãy đi tìm Kiếm tôn đi!"

Hoa Thiên Cốt im lặng chốc lát, tạm thu hồi Hồng Hoang lại, song sắc đỏ thắm trong mắt lại không thể nào rút đi.

Bạch Tử Họa nhìn tất cả mọi người trên quảng trường đều đang yêu cầu Trường Lưu giao Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt ra, chàng tiến thêm một bước, giờ tay tỏ ý, toàn bộ lập tức yên ắng, Ma quân hừ lạnh, "Tôn thượng ơi, ngài không thể bao che cho bọn họ đâu."

Bạch Tử Họa liếc Ma quân một cái, không thèm để ý hần, Ma quân tức giận, siết chặt hai nắm đấm, thầm nghĩ, chờ nao ta lấy được Hồng Hoang, để xem ngươi còn thanh cao như thế nào nữa?

Bạch Tử Họa nói, "Hiện tại Tiểu Nguyệt đang bế quan, không thể đi ra, còn Hoa Thiên Cốt, vì tự tiện xông vào tiên lao của Trường Lưu, nên đã bị ta nhốt lại."

Các Chưởng môn bàn luận sôi nổi, Doãn Hồng Uyên hỏi, "Vậy xin Tôn thượng hãy dẫn Hoa Thiên Cốt tới đây đi, chúng ta cùng chất vấn cô ta."

Bạch Tử Họa quay đầu nhìn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm hiểu ý, xoay người đi về phía tiên lao. Dọc đường y đụng phải Đường Bảo, song chuyện quá khẩn cấp, y không hề để ý con bé, trực tiếp bỏ đi, còn Đường Bảo lại khom người hành lễ với y. Đi được mấy bước, Ma Nghiêm mới thấy kỳ quái, cho tới tận bây giờ, Đường Bảo chưa từng hành lễ với mình, chuyện gì đang xảy ra vậy? Y quay đầu dõi theo bóng lưng Đường Bảo, song không phát hiện ra ai nữa, chẳng thể làm gì khác ngoài lắc đầu, nhanh chóng đi về phía tiên lao.

Còn Đường Bảo đang không ngừng xoay quả cầu thủy tinh trong tay, lộ ra một nụ cười tà mị.

Ma Nghiêm tới bên người Bạch Tử Họa, đưa xích Thuyền Thiên cho chàng. Bạch Tử Họa vung tay một cái, trong nháy mắt, xích Thuyền Thiên phóng lớn, tọa lạc ngay giữa quảng trường, còn Hoa Thiên Cốt thoát trông vô cùng yếu ớt nằm dưới đất.

"Thiên Cốt!" Nghe Mạn Thiên và Vệ Tích đồng thanh.

"Chường môn!" Vân Ân tiến tới lo lắng gọi.

"Tôn thượng, Thiên Cốt bị sao vậy?" Nghe Mạn Thiên hỏi Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nhìn xuống dưới, hồi tưởng lại đáng về sắp nổi điên của Hoa Thiên Cốt lúc còn ở tiên lao, chàng bắt đầu đã đáp, "Con bé chỉ tiêu hao hết linh lực mà thôi."

Doãn Hồng Uyên nghe thế mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, "Tôn thượng, bây giờ chúng ta sẽ chất vấn cô ta."

Bạch Tử Họa gật đầu, Doãn Hồng Uyên tới bên xích Thuyền Thiên, vây quanh kết giới, hướng về phía Hoa Thiên Cốt ở bên trong, "Yêu Thần Hoa Thiên Cốt, ngươi và Kiếm tôn có tư tình sao?"

"Sư tôn?" Hoa Thiên Cốt nghe thấy danh của Thiệu Nguyệt bèn hơi đứng dậy, thấp giọng nói.

Trong tiên lao, Đường Bảo vội vã chạy vào, thấy Thiệu Nguyệt ngã xuống đất, con bé mãi một tiến tới, lại bị một kết giới ngăn cản. Đường Bảo lùi về đằng sau, ngồi xổm người, lo lắng gọi, "Kiếm tôn? Kiếm tôn ơi? Người làm sao vậy?"

Thiệu Nguyệt không đáp, Đường Bảo bất an đi tới đi lui, đến khi nhìn thấy Niết, con bé mới chạy đến hỏi, "Này, người biết chuyện gì đã xảy ra với Kiếm tôn không?"

Niết chậm rãi mở mắt, liếc nhìn Thiệu Nguyệt, "Cô ta chỉ bất tỉnh thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đường Bảo lo lắng, "Chẳng lẽ không thể cứu Kiếm tôn ra sao? Không có cách nào mở kết giới này hay sao?"

"Còn phải xem cô ta thế nào đã, chỉ có bản thân cô ta mới có thể mở kết giới này, đi ra từ bên trong mà thôi." Niết tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Cái gì?" Từ Trúc và Từ Mạch vừa mới vào đã nghe được câu này của Niết, Từ Mạch lên trước, nhìn Niết, nghiêm túc báo, "Ta biết, ngài là Yêu Thần thượng cổ, nhất định ngài biết đã có chuyện gì xảy ra với chủ nhân," vừa nói, Từ Mạch vừa quỳ xuống, thỉnh cầu, "Xin ngài hãy nói cho chúng ta biết." Từ Trúc với Đường Bảo cũng quỳ, chăm chú nhìn Niết, Niết nhẹ thở dài, kể lại lí do Thiệu Nguyệt tới đây.

Doãn Hồng Uyên hỏi mãi, Hoa Thiên Cốt vẫn chỉ cúi đầu, mọi người không thấy được vẻ mặt của nàng, chỉ nghe nàng không ngừng ní non, "Sư tôn, sư tôn, sư tôn..."

Doãn Hồng Uyên trở lại bậc thang, "Tôn thượng, ta thấy căn bản thần trí của Hoa Thiên Cốt đã không còn rõ ràng nữa rồi, chúng ta nên thừa dịp này phong ấn Hồng Hoang của cô ta thôi."

Ôn Phong Dư vội phụ họa, "Không sai, đây là thời cơ tốt nhất, nếu chờ Hoa Thiên Cốt khôi phục lại như cũ, chúng ta sẽ càng khó khăn hơn."

Nghe Mạn Thiên, Vân Ân và Vệ Tích còn đang định tiến đến phản đối thì những Chường môn các phái đã đồng thanh, "Phong ấn, phong ấn, phong ấn..." Ma quân thấy cảnh này thì mỉm cười gian ác.

Bạch Tử Họa đang định tiến lên ngăn cản thì đột nhiên tiếng phượng hoàng vang lên, Sát Thiên Mạch cười Phượng hoàng lửa tới Trường Lưu, hạ xuống trước mặt Hoa Thiên Cốt, hất phất ống tay áo, nhìn tất cả những ai đang kêu la bằng nửa con mắt, "Ta xem xem trong số các người, ai dám động vào bé con thân yêu đây?"

--- ----- +

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Bùng Nổ

Mọi người cả kinh, kinh ngạc nhìn Sát Thiên Mạch, bọn họ không ngờ Sát Thiên Mạch lại tới vào lúc này, Sát Thiên Mạch tức giận lên tiếng, "Các người nếu ai dám động vào bé con thân yêu, thì tức là đang muốn gây khó dễ cho Sát Thiên Mạch ta!"

Ma quân không khỏi lùi về đằng sau mấy bước, chột dạ nhìn bóng lưng của Sát Thiên Mạch. Các phái ở phía trên cũng cảnh giác, Ma Nghiêm tiến thêm một bước, chỉ Sát Thiên Mạch, nói, "Sát Thiên Mạch, người tự tiện xông vào Trường Lưu của ta, chẳng lẽ muốn phá hủy tất cả cam kết lúc trước hay

sao?"

"Hừ," Sát Thiên Mạch khinh thường phẩy tay, "Là các ngươi phạm quy trước, huống chi các ngươi còn chưa hỏi Thiệu Nguyệt đã muốn phong ấn bé con thân yêu, đủ để thấy rõ các ngươi rắp tâm thế nào!"

"Sát Thiên Mạch!" Doãn Hồng Uyên tức giận, "Ngươi không nghe thấy những lời đồn về Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt ư?"

Sát Thiên Mạch nhướn mày không thèm để ý, "Ồ? Có nghe rồi, thì sao?"

"Ngươi..." Doãn Hồng Uyên tức tối, "Đã thế thì Thiệu Nguyệt không còn đủ tư cách để trông giữ Hồng Hoang nữa, đương nhiên phải phong ấn Hồng Hoang trên người Hoa Thiên Cốt rồi."

"Hừ," Sát Thiên Mạch hừ lạnh, "Thiệu Nguyệt và bé con thân yêu có tư tình hay không, các ngươi can thiệp được sao? Đó là chuyện giữa hai người bọn họ, cần bản không cần đến sự chấp nhận của các ngươi, hần là tiên phái các ngươi rảnh rỗi lắm nhì, luôn thích xía vào chuyện của người khác?"

"Sát Thiên Mạch, chớ nói bừa!" Ma Nghiêm giận dữ.

Sát Thiên Mạch không thèm bận tâm đến ý, "Hơn nữa chuyện ấy thì có liên quan gì tới Hồng Hoang? Mấy ngày trước, chính mắt chúng ta đã trông thấy chỉ mình Thiệu Nguyệt mới có thể ngăn cản Hồng Hoang, ta xem xem các ngươi định cướp đoạt Hồng Hoang kiểu gì!"

"Sát Thiên Mạch!" Ma Nghiêm nói xong bèn phi thân hồng xuất thủ, song y bị Bạch Tử Họa ngăn cản, Ma Nghiêm không hiểu nhìn chằm, "Tử Họa, sao đệ ngăn ta?"

Bạch Tử Họa nhìn Sát Thiên Mạch, lạnh lùng hỏi, "Sát Thiên Mạch, ngươi đến đây chỉ để nói những lời này à?"

Bấy giờ Sát Thiên Mạch mới nhìn về phía Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa, ta tới là để đưa bé con thân yêu đi."

"Ban đầu ngươi đã cam kết sẽ không cướp đoạt Hồng Hoang." Bạch Tử Họa cau mày.

"Ta chỉ đưa bé con thân yêu đi, không liên quan đến Hồng Hoang, huống chi là do các ngươi làm khó bé con trước." Sát Thiên Mạch nhìn xích Thuyền Thiên đang bao vây Hoa Thiên Cốt, trong lòng hết sức lo âu.

"Hoa Thiên Cốt đã tự tiện xông vào tiên lao của Trường Lưu, còn khiến đệ tử Trường Lưu bị thương, ngươi không thể đưa con bé đi." Bạch Tử Họa đáp.

"Cái gì?" Sát Thiên Mạch hơi giật mình, hần thắc mắc, "Không thể nào, bé con thân yêu vẫn luôn ở bên Thiệu Nguyệt mà, sao có thể đại náo Trường Lưu chứ? Hơn nữa chắc chắn Thiệu Nguyệt sẽ không cho phép bé con thân yêu làm như vậy." Bỗng dưng Sát Thiên Mạch nghĩ đến những lời đồn đại, "Chẳng lẽ..." Hần chỉ tay về phía Bạch Tử Họa, "Bạch Tử Họa, chẳng lẽ ngươi đã nhốt Thiệu Nguyệt vào tiên lao?"

Mọi người cả kinh, đồng loạt nhìn Bạch Tử Họa, nảy sinh nghi ngờ, Tôn thương vừa mới nói Kiếm tôn đang bế quan, sao tự dưng lại ở tiên lao rồi?

"Nói! Có phải vì những lời đồn cho nên ngươi đã nhốt Thiệu Nguyệt vào tiên lao, vì vậy bé con thân yêu mới bất chấp hết thảy để xông vào Trường Lưu hay không?" Sát Thiên Mạch suy đoán.

Bạch Tử Họa hơi cau mày, "Đúng là Thiệu Nguyệt đang ở tiên lao, nhưng..."

"Bạch Tử Họa!" Sát Thiên mạch tức giận, trợn mắt nhìn Bạch Tử Họa, "Hôm nay, ta sẽ không chỉ đưa bé con thân yêu đi, mà ta sẽ dẫn theo cả Thiệu Nguyệt!" Dứt lời, hần phi thân đến.

Ánh mắt Bạch Tử Họa thoáng lạnh, chàng bay vào giữa không trung, giao thủ với Sát Thiên Mạch, tất cả mọi người ngẩng đầu lên theo dõi trận chiến kịch liệt này. Hai tia sáng, một trắng, một đen không ngừng giao phong trên trời, cả hai dường như không phân cao thấp, song rõ ràng Sát Thiên Mạch đã nhận thấy tu vi của Bạch Tử Họa đã tiến thêm một nấc.

Hai người kéo dài khoảng cách, Sát Thiên Mạch nhẹ vuốt lọn tóc đang rũ xuống trước ngực, "Bạch Tử Họa, tu vi của ngươi thăng tiến rồi?"

Bạch Tử Họa không trả lời, chàng chỉ nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch bật cười, "Được, vậy hôm nay chúng ta phải phân thắng bại!" Nói xong, Sát Thiên Mạch triệu hồi thanh Phi Dạ.

Bạch Tử Họa thấy thế cũng gọi Đoạn Niệm ra, chỉ trong vòng một cái chớp mắt, Sát Thiên Mạch xông tới, sắc mặt Bạch Tử Họa vẫn không thay đổi, chàng lật vài đường kiếm, ngăn cản Phi Dạ của Sát Thiên Mạch. Hai người hết lùi rồi lại tiến, thanh âm kiếm va chạm không ngừng lọt vào tai.

Ma quân thấy Sát Thiên Mạch đang bận rộn, các các tiên phái ai cũng dồn hết sự tập trung lên trên không thì chậm rãi tiến lại gần xích Thuyền Thiên, ý đồ muốn mở ra kết giới của nó. Ma Nghiêm đứng bên trên cúi đầu, trông thấy cảnh Ma Nghiêm đứng cạnh xích Thuyền Thiên, chuẩn bị mở kết giới rồi.

Ma Nghiêm cả kinh, y mãi một chạy tới ngăn cản Ma quân, Ma quân phác giác bèn vội xoay người đánh với Ma Nghiêm, đương nhiên động tĩnh của cả hai kinh động đến một số người, Sênh Tiêu Mặc hô, "Sur huynh!" sau đó cũng phi thân gia nhập trận chiến.

Đệ tử Trường Lưu lập tức tràn xuống, định vây một vòng quanh xích Thuyền Thiên, đệ tử ma giới thấy vậy cũng xông tới, đánh với đệ tử Trường Lưu,

song phương tạo thành hỗn chiến. Những phái khác trở mắt nhìn, không biết nên làm gì, Nghê Mạn Thiên, Vân Ân và Vệ Tích nhìn nhau, đều dẫn đệ tử theo tiếp viện Trường Lưu.

Ai ngờ, ngay thời điểm đám người Nghê Mạn Thiên hướng xuống thì bầu trời đột nhiên lộng gió, thổi bay tất cả những ai đang chiến đấu, mọi người cả kinh, nhón nháo ngẩng đầu lên nhìn trời.

Kiểm khí của Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch ảnh hưởng xuống bên dưới, ngay cả kết giới của xích Thuyền Thiên cũng phải chấn động nhẹ. Hai kiếm va chạm, tiên khí chống lại ma khí, cuối cùng Bạch Tử Họa với Sát Thiên Mạch phải lùi về sau một bước, sau đó ném kiếm lên không trung, dùng tay để điều khiển kiếm của mình. Đoạn Niệm và Phi Dạ không ngừng qua lại trên trời, người phía dưới cũng có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn của kiếm khí, không khỏi nắm chặt bàn tay, vô cùng sốt ruột.

Bạch Tử Họa dốc toàn lực, truyền tiên lực cho Đoạn Niệm, Sát Thiên Mạch cũng thế, xuất toàn bộ ma khí cho Phi Dạ, sau đó hai thanh kiếm tương phùng, mũi kiếm chạm mũi kiếm, phát ra luồng linh lực khổng lồ. Sức mạnh trắng và đen giằng co chốc lát, giữa hai mũi kiếm như sắp bùng nổ, chấn động toàn bộ núi Trường Lưu.

Trên quảng trường Trường Lưu, mọi người hơi lay động, còn kết giới xích Thuyền Thiên cũng có dấu hiệu hơi giãn ra, Sát Thiên Mạch lùi về đằng sau, thi triển pháp lực, che ngực nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa cũng giống thế, chàng nhìn Sát Thiên Mạch. Bọn họ không hề để ý thấy Đoạn Niệm và Phi Dạ đang vô tình rơi về phía kết giới xích Thuyền Thiên.

Đột nhiên tiếng rắc rắc hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chỉ thấy Đoạn Niệm và Phi Dạ va chạm với kết giới của xích Thuyền Thiên, hơn nữa kết giới đã giãn ra, song kiếm xông phá, cùng nhau cắm xuống mặt đất.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Ma quân đã xông tới, một chưởng đánh vào lưng Hoa Thiên Cốt. Ma Nghiêm cách Ma quân không xa, y đuổi sát theo, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, lại bị một sức mạnh bất ngờ trên người Ma quân đánh bay đi.

"Sư huynh!" Sênh Tiêu Mặc vội tiếp lấy Ma Nghiêm, Ma Nghiêm phun một bọc máu tươi, giật mình nhìn theo hướng của Ma quân, Sênh Tiêu Mặc lo lắng nói, "Sư huynh, huynh sao rồi?"

Ma Nghiêm nắm lấy tay Sênh Tiêu Mặc, "Mau lên, sư đệ, mau ngăn Ma quân lại, hắn đang muốn hút lấy Hồng Hoang!" Y đã bị thương từ sau trận chiến với Hoa Thiên Cốt tại tiên lao, còn uy lực truyền tới từ trên người Ma quân rõ ràng là Hồng Hoang mà.

"Cái gì?!" Sênh Tiêu Mặc kinh ngạc nhìn Ma quân, thấy quả thật hắn trông như đang muốn hút công lực, Sênh Tiêu Mặc vội phi thân đến ngăn cản, song cũng bị bật lại cách xa vài mét.

Ma Nghiêm che ngực, nhanh chóng đứng dậy, lắm bầm, "Tuyệt đối không thể để cho ma đạo lấy được Hồng Hoang!" Song lại bị một người diện trang phục đệ tử Trường Lưu ngăn trước mặt. Ma Nghiêm tức giận nhìn người vừa xuất hiện, nhưng tới khi thấy rõ được khuôn mặt kia, y kinh ngạc trợn mắt, khó tin thốt lên, "Sao lại là ngươi?"

Sát Thiên Mạch che ngực, thẳm nhủ, tu vi Bạch Tử Họa đã thăng tiến rồi, quả nhiên không dễ đối phó, a, vốn ta cũng chưa từng nghĩ sẽ chiến thắng dễ dàng, vậy cũng đúng ý ta, có thể sáng khoái đánh một trận nên hồn. Sát Thiên Mạch giờ tay tạo thế công kích, quyết định sẽ phân thắng thua cùng Bạch Tử Họa, song Bạch Tử Họa tựa hồ nhận ra bên dưới khác thường, chàng cúi đầu, sau đó cả kinh, mãi một bay xuống. Sát Thiên Mạch cũng nhìn rồi vội vàng bám theo.

Hai người Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch vừa tiếp đất, lập tức hướng về phía Ma quân, một trận cuồng phong nổi lên, không ít đệ tử tu vi thấp bị thổi bay, những người khác dùng hết nội lực để giữ trụ.

Bạch Tử Họa lật tay một cái, "Đoạn Niệm!" Thanh Đoạn Niệm tự động bay vào trong tay chàng, sau đó chàng hất tay về phía Ma quân, Đoạn Niệm vọt vào không trung, sau đó không còn động tĩnh nào nữa.

Cuồng phong đã ngừng lại, mọi người đồng loạt nhìn Ma quân, chỉ thấy hắn đang vui mừng xen lẫn kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, tay còn lại dùng trường kích ngăn Đoạn Niệm lại, Bạch Tử Họa ngẩn người, khẽ cau mày.

Sát Thiên Mạch thấy Hoa Thiên Cốt yếu ớt ngồi trên mặt đất bèn tức giận, "Hắc Diệu! Ngươi đã làm gì với bé con thân yêu thế hả?"

Hắc Diệu ngửa mặt lên trời cười vang, tay cầm trường kích hất một cái, Đoạn Niệm bay về tay Bạch Tử Họa, hắn đắc ý vô cùng, "Hồng Hoang là của ta, ta đã lấy được Hồng Hoang! Ha ha ha ha..."

"Ngươi lại dám dẫm đạp thương bé con thân yêu?!" Sát Thiên Mạch hết sức giận dữ, hắn cầm Phi Dạ xông lên, Ma quân vùng trường kích, lại có thể không phân cao thấp với Sát Thiên Mạch khiến Sát Thiên Mạch hơi giật mình.

Ma quân thấy mình có thể đánh ngang bằng với Thánh quân Sát Thiên Mạch thì hưng phấn không thôi, lại còn tự phụ nói, "Sát Thiên Mạch à, ta không sợ ngươi đâu, sau này ta cũng sẽ không còn phải nghe lệnh của điện Thất Sát các ngươi nữa."

"Hắc Diệu!" Sát Thiên Mạch trợn mắt nhìn Ma quân, Bạch Tử Họa thấy thế bèn chuẩn bị xuất thủ, chàng tuyệt đối sẽ không để Hồng Hoang gieo họa xuống thế gian.

Ngay vào thời điểm Ma quân đang đắc ý tột độ thì đột nhiên cơ thể hắn có chút biến hóa, nhiều nơi phình to ra, tựa hồ đang muốn phá nát thân thể hắn vậy, mọi người kinh ngạc dõi theo cảnh tượng này.

Dần dần, Ma quân không còn cảm nỗi trường kích trong tay, thân thể đau đớn vô cùng, hần không ngừng kêu la thảm thiết, "Sao vậy? Tại sao lại như vậy? Hần ta không nói sẽ xảy ra chuyện này mà! Tại sao?!" Sau đó Ma quân không chịu nổi nữa, hần lập tức nổ tung, song vào khoảnh khắc cuối cùng, hần không cam tâm hết lên, "Trúc Cừu!!!"

Bùm, thân thể Ma quân tự bạo, những đệ tử ma giới hoảng loạn, nhìn ánh mắt không tốt đẹp của tiên phái, bọn họ rối rít ném binh khí lại, bỏ chạy mất dạng.

Ma quân đã chết, cái chết của hần khiến mọi người vừa kinh hãi, lại vừa thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời càng dè chừng Hồng Hoang hơn. Chương môn đồi Ngọc Trọc - Ôn Phong Dư thấy kết cục của Ma quân thì không khỏi thầm run trong lòng, may mà mình không cố cướp đoạt Hồng Hoang, không thì kết quả của Ma quân có khi lại là kết cục của chính bản thân mình.

Như thế, các phái đã hiểu không phải ai cũng có thể chiếm đoạt Hồng Hoang, nhưng càng bổ sung thêm quyết tâm phong ấn Hồng Hoang của bọn họ.

Hồng Hoang trên người Ma quân quay trở về với Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt hơi đứng dậy, trên người tỏa ra thứ áp lực khiến không ai ở xung quanh dám động đậy, nàng từ từ ngẩng đầu, mắt nhìn về phía trước, mọi người cả kinh, cặp đồng tử của Hoa Thiên Cốt có màu của máu khiến bọn họ sợ hãi, không ngừng lùi về đằng sau.

"Thiên Cốt?" Nghe Mạn Thiên và Vệ Tích sững sờ.

"Chương môn?" Vân Ân lo lắng.

Hoa Thiên Cốt dang hai tay ra, mái tóc tung bay, một luồng gió mạnh mẽ thổi tới, làm cho toàn bộ không lạnh mà run, Bạch Từ Họa cau mày nhìn Hoa Thiên Cốt, chẳng nỡ nắm chặt Đoạn Niệm. Khi luồng gió kia thổi tới tiên lao, Niết hãm mắt cảm nhận sát khí trộn trong đó, sau đó thờ dài, "Cuối cùng vẫn không tránh nổi."

Từ Trúc, Từ Mạch và Đường Bảo bị luồng gió này đẩy lùi, bọn họ không khỏi lấy hai tay ôm thân mình, Đường Bảo thối mác, "Chuyện gì xảy ra vậy? Luồng gió này sao lại u ám như thế?"

Vốn Thiều Nguyệt đang ở trong kết giới cũng cảm nhận được nó, tay cô hơi giật giật, còn trong không gian hư vô, Thiều Nguyệt chậm rãi đứng dậy, lẩm bẩm không ngừng, "Là Tiêu Cốt, Tiêu Cốt tới rồi, ta muốn mau chóng rời khỏi đây, mau chóng đi ra ngoài..."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ngọc Huyền Ly

Ma Nghiêm giật mình nhìn người trước mặt, "Sao lại là ngươi? Sao ngươi lại có thể lên vào Trường Lư?"

Trúc Nhiễm xoay quả cầu thủy tinh trong tay, ngồi xổm xuống giờ nó lên, "Hừ, ông có biết đây là gì không?"

Ma Nghiêm ngược mắt nhìn quả cầu thủy tinh, vẫn chưa hiểu gì hết, Trúc Nhiễm nói tiếp, "Đây là ngọc Huyền Ly, có thể cho người khác thấy được cảnh tượng mà ta muốn để đối phương thấy." Dứt lời, Trúc Nhiễm làm phép lên ngọc Huyền Ly, khuôn mặt Trúc Nhiễm lập tức biến thành khuôn mặt của một đệ tử Trường Lư.

"Ngươi..." Ma Nghiêm chỉ hần, nhìn xung quanh, hô lớn, "Ngươi đâu, mau bắt thứ rác rưởi của Trường Lư này lại!"

"Ha ha ha..." Trúc Nhiễm đứng dậy cười vang, sau đó cúi đầu nhìn Ma Nghiêm, "Ông còn chưa hiểu sao? Căn bản là bọn chúng còn chẳng trông thấy chúng ta."

"Cái gì?" Ma Nghiêm nhìn xung quanh, dù y có gọi thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ chẳng có ai chú ý tới bọn họ.

Trúc Nhiễm cúi đầu tiến đến gần Ma Nghiêm, "Chớ uống phí khí lực, trong mắt bọn họ, họ chỉ thấy một đệ tử Trường Lư đang tận tâm tận lực chăm sóc cho Thế tôn mà thôi."

"Ngươi... đồ nghịch tử..." Ma Nghiêm tức giận, sau đó như ý thức được điều mình vừa nói, y mãi một liếc nhìn đi nơi khác.

Trúc Nhiễm nắm lấy cổ áo Ma Nghiêm, vẻ mặt dữ tợn, "Ta thành ra thế này không phải là vì món quà của ông hay sao? Còn bảo ta là nghịch tử? Vậy có ngày nào ông ý thức được trách nhiệm của một người cha hay không?"

Ma Nghiêm kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt đầy hận thù của Trúc Nhiễm, "Ngươi, ngươi biết sao?"

"Ồ trong mắt của ông, chỉ có Trường Lư, vì Trường Lư, ông giết mẫu thân, cũng vì Trường Lư, ông chia rẽ ta và Lư Hạ, cuối cùng Lư Hạ phải

chết, đây là kết quả mà ông muốn?" Trúc Nhiễm phần nộ chỉ trích.

Ma Nghiễm trả lời với vẻ cây ngay không sợ chết đứng, "Mẹ của ngươi là yêu, là do cô ta giấu giếm thân phận lừa gạt ta, nếu ta biết cô ta là yêu, tuyệt đối ta sẽ không đến bên cô ta!"

Trúc Nhiễm tức giận quát to, dùng lực treo ngược Ma Nghiễm lên không, hấn lấy ra một con dao găm từ ống tay áo, tiến đến đâm xuống vai phải của Ma Nghiễm, Ma Nghiễm cắn chặt răng, không kêu tiếng nào.

Trúc Nhiễm chuyển động con dao găm trong tay, Ma Nghiễm nhăn nhó, vẻ mặt đau đớn khiến lòng hấn vui sướng không thôi, song vẫn chưa thể giải tỏa được oán hận xưa cũ, "Chỉ vì mẹ ta là yêu mà ông giết bà, còn niệm phong trí nhớ của ta, để ta bái ông làm sư phụ?"

"Không... sai..." Ma Nghiễm nặn ra hai chữ.

"Còn Lưu Hạ? Nàng chỉ là một cô gái đơn thuần..." Trúc Nhiễm còn chưa nói xong, Ma Nghiễm đã lớn tiếng quát, "Nhưng con nhãi đó là muội muội của Sát Thiên Mạch, nó là người trong ma đạo!"

"Aaaa..." Trúc Nhiễm hét lên, cặp mắt ửng đỏ, rút con dao găm ra, sau đó đột nhiên nở nụ cười gian hiểm, Ma Nghiễm kỳ quái nhìn hấn, Trúc Nhiễm dùng tay chỉ về đằng sau, "Còn Thiệu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt thì sao? Ta đã tận mắt trông thấy cái gọi là tư tình giữa hai người bọn họ."

"Cái gì?" Ma Nghiễm kinh ngạc, "Là ngươi tạo nên những lời đồn đại kia?"

"Đồn đại gì chứ, chúng là sự thật, ông có thể can thiệp được bọn họ ư?" Trúc Nhiễm bật cười điên cuồng, "Hôm nay ta thật muốn ở lại xem xem, tình yêu giữa tiên và ma, ông định ngăn cản thế nào!"

"Trúc Nhiễm!" Ma Nghiễm tức giận, không ngừng giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi ràng buộc của Trúc Nhiễm, song bởi vì y đã bị thương hai lần vì Hồng Hoang cho nên bây giờ không phải đối thủ của hấn, chỉ có thể lo lắng theo sát tình huống bên ngoài.

Trong không gian hư vô, từng tia điện bổ xuống, Thiệu Nguyệt dang hai tay, ngẩng đầu, cứ thế nghênh đón thiên lôi, để cho Mẫn Nhiên đứng cách đó không xa cũng hơi giật mình, nếu không phải hấn trông thấy thân thể Thiệu Nguyệt đang run rẩy thì có khi sẽ thật sự cho rằng không phải Thiệu Nguyệt đang độ kiếp mà chỉ đơn thuần là muốn tắm trong ánh nắng mặt trời.

Thiệu Nguyệt cắn chặt răng, lòng thầm nhớ tới Tiểu Cốt, cô biết nhất định Tiểu Cốt sẽ làm chuyện điên rồ, cô phải mau chóng đi ra, đưa Tiểu Cốt rời khỏi đây. Nghĩ đến đó, Thiệu Nguyệt nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, chuyển hóa toàn bộ đau đớn thành động lực, sau đấy mở mắt kiên định nhìn lên đỉnh đầu, thiên lôi đỏ, tao chắc chắn sẽ chiến thắng mày!

Tại tiên lao, Từ Trúc, Từ Mạch và Đường Bảo kinh ngạc nhìn Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt đang lơ lửng trên không, trên người lại có những tia sét màu đỏ vây quanh, hơn nữa ngày càng dày đặc, thỉnh thoảng cô còn lộ ra nét mặt đau đớn.

"Chủ nhân!" Từ Mạch lo âu gọi.

Từ Trúc cũng rất lo lắng, nàng trấn tĩnh Từ Mạch bằng cách xoa tay, sau đó xoay người hỏi Niết, "Đó là thiên lôi đỏ ư?"

Niết gật đầu, "Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, nếu không thể vượt qua những đợt sét cuối cùng thì Thiệu Nguyệt sẽ..."

"Hả? Vậy phải làm sao bây giờ đây, Cốt Đầu mà biết không phải sẽ thương tâm muốn chết à?" Đường Bảo bất an, chợt nhớ tới mục đích mình ra ngoài, con bé cả kinh thốt lên, "Đúng rồi, mọi người có ai thấy Cốt Đầu không? Ta cảm giác được rằng Cốt Đầu đã đến Trường Lưu rồi."

Từ Trúc và Từ Mạch nhìn nhau, Từ Trúc tiến lên phía trước, "Chúng ta cũng theo chân Thiên Cốt tới đây, nhưng... bây giờ..."

"Con bé đang ở quảng trường Trường Lưu, tuy nhiên ta khuyên các người đừng nên đến đó." Niết mở miệng.

Đường Bảo vui mừng, lập tức xoay người chạy ra ngoài cửa, song nghe được câu kia, con bé lại quay đầu lại, thắc mắc, "Tại sao? Chẳng lẽ Cốt Đầu gặp chuyện gì ư?" Càng nghĩ càng lo, Đường Bảo mãi mót biến thành một luồng sáng, biến mất khỏi tiên lao.

Từ Trúc nghi ngờ, "Vì sao lại khuyên Đường Bảo không nên đi?" Từ Mạch cũng không hiểu, quay sang nhìn Niết.

Niết ngẩng đầu, tựa hồ cậu có thể nhìn xuyên thấu qua lớp tường của tiên lao, thẳng về hướng xa xăm, "Bởi vì con bé không còn là Hoa Thiên Cốt mà các người biết nữa."

Toàn bộ Trường Lưu bị che phủ bởi mây đen, còn trên quảng trường Trường Lưu, mây đen che mặt trời, gió độc hoành hành, Hoa Thiên Cốt đứng ngay trung tâm, ngưng tụ Hồng Hoang. Cho đến khi gió thoảng dừng, mọi người mới mở mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, song khi Hoa Thiên Cốt mở mắt ra, cặp đồng tử tươi như máu hù dọa cả thầy, khiến cho mọi người không khỏi rớt rít lùi lại đằng sau.

Sát Thiên Mạch thấy Hoa Thiên Cốt như vậy, bất an gọi, "Bé con thân yêu ơi?" Hấn tiến thêm một bước, nhưng lúc này Hoa Thiên Cốt lại lật tay một cái, lòng bàn tay đánh xuống dưới đất, đồng thời ngẩng đầu lên hét to. Một vòng tròn màu đỏ lấy nàng làm tâm bắt đầu khuếch tán, sóng gợn đến đâu, người người bị đánh bay đến đó, chỉ những ai nội lực thâm sâu mới chống chịu nổi, song bọn họ vẫn không ngừng lùi về đằng sau.

Làn sóng này tràn toàn bộ Trường Lưu, đương nhiên cũng ảnh hưởng tới tiên lao, Từ Trúc và Từ Mạch buộc phải lui lại, chỉ mình Niết ngồi im bất động,

lắm lắm, "Còn làm tới nước này nữa..." Sau đó ngẩng đầu nhìn Thiều Nguyệt trong kết giới.

Thiều Nguyệt cảm nhận được sự bi thương và tức giận của Hoa Thiên Cốt, lòng thầm căm ghét, vì sao Tiểu Cốt lại đau lòng như vậy, tựa hồ nàng đang muốn hủy trời diệt đất vậy. Thiều Nguyệt xót cho Hoa Thiên Cốt, cô ngửa đầu nhìn những tia thiên lôi đỏ đang tích trữ trên cao, cắn chặt răng, phi thân bay lên.

Mẫn Nhiên giật mình, hô, "Thiều Nguyệt!" Song Thiều Nguyệt đã nhanh chóng vọt vào trong luồng mây trừ tầng tầng lớp lớp sấm sét, Mẫn Nhiên sợ hãi nói, "Chẳng lẽ cô muốn chịu đựng cùng một lúc tất cả số thiên lôi còn lại sao?" Mẫn Nhiên kinh hãi không thôi, ban đầu ngay cả Lôi Hạo cũng chưa dám làm vậy.

Hắn lo lắng bay lên, vừa mới bay được nửa đường, tiếng kêu đau đớn của Thiều Nguyệt đã vọng tới, sau đó là âm thanh sấm sét át hết tất cả, Mẫn Nhiên ngừng lại, siết chặt tay, thâm nhủ, Thiều Nguyệt, ngươi nhất định phải làm được.

"Aaaaa..." Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu hét lớn, tựa hồ nàng đang muốn khai thông toàn bộ bị phản trong lòng, nàng không tin sư tôn sẽ rời bỏ nàng, sư tôn sẽ không bỏ rơi Tiểu Cốt, nhưng những gì nàng nhìn thấy trong quả cầu thủy tinh, lại là hình ảnh sư tôn nằm im bất động ở đó, còn nàng thì lại chẳng thể làm được gì.

Bạch Tử Họa nắm chặt Đoạn Niệm, nhìn đệ tử các phái xung quanh đang không ngừng thương tổn, chàng nín thở ngưng thần, toàn thân phát ra ánh sáng trắng, nâng kiếm phóng về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được thanh kiếm, nàng xoay người dùng hai tay đẩy một cái, Hồng Hoang đánh Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa nâng kiếm đỡ, xoay người nhìn Hoa Thiên Cốt đứng đối diện.

"Hoa Thiên Cốt, ngươi đã quên cam kết ở đây rồi, Tiểu Nguyệt một lòng bảo hộ ngươi, vậy mà ngươi lại phụ lòng Tiểu Nguyệt." Bạch Tử Họa nói.

"A a... ha ha ha..." Cặp mắt đỏ tươi phần nộ đan xen oán hận của nàng nhìn chằm chằm Bạch Tử Họa, "Sư tôn đã không còn ở đây thì ta tuân thủ cam kết để làm gì? Đều là vì các người đã hại chết sư tôn!"

Bạch Tử Họa nhíu mày, chàng cảm thấy lời nói kia hơi kỳ quặc, Hoa Thiên Cốt lại nói tiếp, "Nếu thiên hạ này không muốn buông tha cho hai ta, vậy thì ta sẽ hủy diệt toàn bộ thiên hạ!"

Bạch Tử Họa nghe xong cả kinh, vội vàng tiến đến hòng ngăn cản, song trí não Hoa Thiên Cốt đã bị đau buồn và thù hận làm cho mê muội, dù là ai chấn lối, kẻ cả thần, nàng cũng giết.

Trúc Nhiễm mỉm cười quan sát Bạch Tử Họa giao thủ kịch liệt với Hoa Thiên Cốt, hắn quay đầu nhìn Ma Nghiễm, "Ông nói xem, ai sẽ thắng đây?"

"Dĩ nhiên là Tử Họa!" Ma Nghiễm lập tức đáp.

Trúc Nhiễm bật cười khinh bỉ, "Cũng chưa chắc, bây giờ Hoa Thiên Cốt chỉ hận không thể giết sạch hết toàn bộ, ông cảm thấy một người lòng không gợn sóng như Bạch Tử Họa lại có thể chiến thắng nổi trái tim ngập tràn khát vọng báo thù cho người yêu của Hoa Thiên Cốt ư?"

Ma Nghiễm ngẩn người, "Ý ngươi là gì?"

Trúc Nhiễm nâng ngọc Huyền Ly trong tay lên, "Ông chưa quên tác dụng của nó chứ?" Lúc trước ở tiên lao, là hắn đã biến thành Đường Bảo để lừa Hoa Thiên Cốt.

"Ngươi..." Ma Nghiễm kinh hãi, hóa ra ngay từ lúc lời đồn đại được lan rộng cho tới khi Hoa Thiên Cốt mê muội hóa điên, tất cả đều là trò của kẻ luôn hành động trong bóng tối này.

Trúc Nhiễm nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ma Nghiễm, đắc ý bảo, "Ông nghĩ không sai đâu, ta làm hết đây, ta để Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt đã chết ở Trường Lưu, ông nói xem, Hoa Thiên Cốt sẽ làm gì?"

"Trúc Nhiễm!" Ma Nghiễm giận dữ hét lên, thân thể không ngừng rướn về phía trước, giẫy dụa liên hồi, "Rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Trúc Nhiễm nghiêm mặt lại, tiến đến gần Ma Nghiễm, "Ta muốn ông tận mắt trông thấy Trường Lưu bị phá hủy!"

"Ngươi sẽ không được như ý đâu, sư muội chưa chết, con bé sẽ ngăn cản Hoa Thiên Cốt." Ma Nghiễm nói.

Trúc Nhiễm mỉm cười, "Ta còn đang chờ mà, chờ đến khi cô ta trông thấy màn kịch hay này." Ma Nghiễm thấy Trúc Nhiễm như thế thì trong lòng vô cùng hối hận, nếu ban đầu y nghe theo sư muội, thì có lẽ kiếp nạn ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa giao thủ trên không, chẳng phân biệt thắng thua, còn những người ở dưới chết dần chết mòn, vì Sát Thiên Mạch chịu nội thương cho nên chỉ có thể lo lắng dõi theo trận chiến của cả hai, còn Nghê Mạn Thiên với sự trợ giúp của ngọc Viêm Thủy nên không bị ảnh hưởng bởi Hồng Hoang, nàng đứng đó, bất an như bao người dõi theo hai cái bóng một đỏ, một trắng đang không ngừng đan chéo trên nền trời.

Bấy giờ Đường Bảo chạy tới, thấy cảnh tượng này bèn đứng như trời trồng, lắm lắm, "Cốt Đầu? Kia là Cốt Đầu ư? Sao Cốt Đầu lại đánh nhau với Tôn thượng?" Con bé muốn ngăn cản Hoa Thiên Cốt, thế là nó bay lên, nói, "Cốt Đầu ơi, đừng đánh nữa, bây giờ Kiếm tôn vì mẹ còn đang ở bên bờ vực sống chết kia kia..."

"Không ổn rồi!" Trúc Nhiễm thấy Đường Bảo xuất hiện, nếu để cho Hoa Thiên Cốt biết chân tướng thì kế hoạch của hắn tiêu tùng rồi, thế là Trúc Nhiễm nhanh chóng làm phép ném ngọc Huyền Ly về phía Hoa Thiên Cốt, một bọc sáng vô hình bao Hoa Thiên Cốt lại.

Hoa Thiên Cốt vừa mới né đợt công kích của Bạch Tử Họa rồi đánh một chưởng về phía chàng, Bạch Tử Họa xoay mình nâng kiếm đỡ, sau đó dùng nội lực kéo gần khoảng cách giữa hai người. Cả hai đưa mắt nhìn nhau chốc lát xong xông về phía đối phương, lúc này Đường Bảo trùng hợp bay tới trung gian, dang rộng hai tay, la lớn, "Đừng đánh nữa!"

Hoa Thiên Cốt ngăn người, lý trí khôi phục lại, "Đường Bảo, mau tránh ra!"

Bạch Tử Họa dùng tiên lực đẩy Đường Bảo, sau đó đâm kiếm về phía Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo thấy Đoạn Niệm sắp sửa đâm trúng Hoa Thiên Cốt bèn vội xoay người ngăn cản trước người nàng, lập tức Đoạn Niệm đâm vào giữa ngực con bé.

Con người Hoa Thiên Cốt thu bé lại, nàng không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt, đưa tay run rẩy muốn ôm Đường Bảo, nhưng Bạch Tử Họa lại rút Đoạn Niệm ra, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Đường Bảo rơi xuống, sụt qua đầu ngón tay nàng.

"AAAA!!!" Hoa Thiên Cốt hét to, ngưng tụ toàn bộ Hồng Hoang trong cơ thể, "Bạch! Tử! Họa!" Đất trời cũng chấn động, quảng trường Trường Lưu sắp nứt vỡ rồi, phòng ốc sụp đổ, còn lý trí của Hoa Thiên Cốt thì tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chỉ Vì Muốn Bảo Hộ Nàng

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt ưu tư kích động trước mặt, chàng không hiểu vì sao đột nhiên Hoa Thiên Cốt trở nên như vậy, mới vừa rồi chàng chỉ dùng lực đẩy Đường Bảo ra, để con bé từ từ hạ xuống đất, tránh ảnh hưởng tới cuộc chiến giữa chàng và Hoa Thiên Cốt. Nhưng phản ứng của Hoa Thiên Cốt lại cứ như thể chàng vừa mới khiến Đường Bảo bị thương vậy?

Hoa Thiên Cốt bùng phát Hồng Hoang làm Bạch Tử Họa hoàn hồn, song cũng khiến chàng mất tập trung, tiên lực giữ lấy Đường Bảo bị tan rã, Đường Bảo không có ai đỡ thì nhanh chóng rơi xuống.

"Đường Bảo!" Nghe Mạn Thiên thấy Đường Bảo bèn vội làm phép nâng con bé lên, song có một bóng người áo trắng còn nhanh hơn cả nàng, bay lên không trung tiếp lấy Đường Bảo, đến khi thấy rõ diện mạo người kia, Nghe Mạn Thiên mới hạ tay xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Đường Bảo tự đứng rót xuống thì hoảng sợ la lớn, bỗng nhiên con bé ngã vào một vòng tay quen thuộc và ấm áp bèn ngẩng đầu kinh ngạc, "Thập Nhất?"

Lạc Thập Nhất nở nụ cười chất phác, vui mừng nói, "Đường Bảo à, may mà nàng không sao."

Đường Bảo vô cùng cảm động, con bé ôm chặt lấy Lạc Thập Nhất, sau đó từ từ tiếp đất cùng anh chàng. Tiếp đất xong, Đường Bảo mới chợt nhớ ra thương tích của Lạc Thập Nhất, con bé mãi một kiểm tra trên dưới anh chàng một lượt, "Thập Nhất, thương tổn của huynh thế nào rồi?"

Lạc Thập Nhất lắc đầu, an ủi, "Ta không sao, Đường Bảo, Kiếm tôn đã trị thương cho ta rồi mà."

"Thật không?" Đường Bảo neho mắt nhìn anh chàng, "Nhưng rõ ràng Kiếm tôn đã bảo..." Đường Bảo để ý thấy trán Lạc Thập Nhất lấm tấm mồ hôi, nhưng anh chàng vẫn mỉm cười nhìn mình, đúng là huynh ấy đang cố gắng gượng.

Hốc mắt Đường Bảo ửng đỏ, song con bé không muốn để Lạc Thập Nhất nhìn thấy, thế là nó rũ mi mắt, xoay người tới bên cạnh anh chàng, ôm lấy Lạc Thập Nhất, giả bộ yếu ớt chỉ vì muốn có thể diu dặt đối phương.

Lạc Thập Nhất không hề nhận ra, anh chàng chỉ vui vẻ cười cười, đưa tay đặt bên hông Đường Bảo, Đường Bảo cố gắng để không bật khóc, con bé ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt đang giao chiến với Bạch Tử Họa trên không, lo lắng nói, "Cốt Đầu đánh nhau với Tôn thượng rồi, phải làm sao giờ đây?"

Lạc Thập Nhất cũng cau mày nhìn trận chiến trên không, thờ dãi, "Chỉ có Kiếm tôn mới có thể ngăn cản họ lại thôi."

"Nhưng mà... Kiếm tôn..." Đường Bảo nhớ tới Thiệu Nguyệt đang ở trong tiên lao, lòng càng lo lắng, con bé chỉ có thể cầu nguyện Kiếm tôn mau mau xuất hiện để có thể ngăn lại toàn bộ những chuyện này.

"Người đã làm gì?" Ma Nghiễm thấy cuộc chiến giữa Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa nay đã kịch liệt hơn thì chất vấn Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm bật cười, hiềm độc đáp, "Ta chỉ để Hoa Thiên Cốt trông thấy cảnh cô gái áo xanh kia chết trong tay Bạch Tử Họa mà thôi."

"Người..." Ma Nghiễm giận đến nổi liên tục ho khan, song y không tài nào nhúc nhích nổi, Trúc Nhiễm chỉ liếc nhìn y, vội vàng xoay đầu, trong sự khinh

thường vẫn ẩn hiện chút đau nhói, tiếp tục thưởng thức cuộc đối đầu của Hoa Thiên Cốt với Bạch Tử Họa.

Ma Nghiêm thoáng dừng lại, chậm giọng bảo, "Trúc Nhiễm, toàn bộ những gì ngươi làm đều vì muốn trả thù ta mà, thế thì cứ nhắm vào ta đi, đừng kéo theo cả Trường Lưu, thậm chí là cả thiên hạ vào."

"Tại sao lại không thể?" Trúc Nhiễm xoay người tức giận, "Thiên hạ này đã không còn nơi nào dành cho ta, cũng không còn người để ta nhớ, để ta ràng buộc nữa, dù ta có hủy diệt nó, thì có sao?!"

Khuôn mặt dữ tợn của Trúc Nhiễm phản chiếu trong đôi mắt Ma Nghiêm, khiến cho trái tim y đau đớn từng hồi, người biến Trúc Nhiễm trở thành như thế này, là y. Ban đầu vốn cho rằng quyết định của mình là đúng đắn, không ngờ sai rồi, y nên làm gì đây, để có thể hóa giải hận thù trong lòng Trúc Nhiễm?

Hoa Thiên Cốt nổi điên không ngừng công kích Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa dần dốc toàn lực, Hoa Thiên Cốt thấy mãi vẫn chưa đánh thắng được Bạch Tử Họa bèn triệu hồi Thanh Tuyền, một tay men theo thân kiếm tới mũi kiếm, Thanh Tuyền lập tức hóa màu đỏ bùng.

Bạch Tử Họa rút tiên lực vào Đoạn Niệm, Đoạn Niệm hiện lên ánh sáng trắng, trong nháy mắt biến ảo thành hơn mấy nghìn thanh kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt cũng không cam chịu yếu thế, giờ tay ném Thanh Tuyền lên đỉnh đầu, đồng thời biến ảo thành mấy ngàn thanh kiếm, cực diện giằng co với Đoạn Niệm của Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt màu đỏ, cùng Bạch Tử Họa màu trắng tạo thành hai sắc thái đối lập; hai người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, Bạch Tử Họa chỉ kiếm về phía trước, Hoa Thiên Cốt phát tay xuống, song kiếm lập tức va chạm. Nhất thời chỉ còn âm thanh leng keng, kiếm đụng kiếm, cọ sát bắn tia lửa điện, trông cực kỳ chói mắt giữa tiết trời âm u.

Hoa Thiên Cốt giằng co với Bạch Tử Họa, trên y phục của hai người từ từ hiện lên những vết cắt. Qua cơn mưa kiếm, Hoa Thiên Cốt tiến đến tiếp lấy Thanh Tuyền, lật tay một cái, đâm về phía Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa thu hồi Đoạn Niệm, thấy đối phương xông tới, chàng nâng kiếm lên đỡ, sau đó phi thân giao thủ với Hoa Thiên Cốt trên không, song mãi vẫn chưa phân được thắng bại.

Bấy giờ, bầu trời phía trên tiên lao ngập mây đen, mây đen dày dặc thường, bỗng dung tiếng sét vang lên, một chùm tia chớp xuất hiện, Bạch Tử Họa thấy thế chợt lâm bầm, "Tiểu Nguyệt?" Nhưng ngay tại khoảnh khắc chàng thất thần, Thanh Tuyền của Hoa Thiên Cốt đã đâm vào vai trái của Bạch Tử Họa.

"Ha ha ha...." Trúc Nhiễm hưng phấn cười vang, "Thieu Nguyệt sắp tới rồi, vừa vặn cho cô ta thưởng thức kịch hay!"

"Trúc Nhiễm!" Ma Nghiêm hét lên, "Dừng tay đi!"

Trúc Nhiễm nhắm mắt lâm lợ, "Ông nói xem, nên để cho Thieu Nguyệt trông thấy Hoa Thiên Cốt chết trong tay Bạch Tử Họa, hay là để Bạch Tử Họa chết trong tay Hoa Thiên Cốt đây?"

"Trúc Nhiễm!!!"

"Ồ, đúng rồi, hay là để cả hai bọn họ chết trong tay đối phương đi, ông nghĩ phản ứng của Thieu Nguyệt sẽ như thế nào?" Trúc Nhiễm hứng thú vô cùng.

"Trúc Nhiễm, ngươi cũng chỉ muốn nhắm vào ta thôi mà, hãy bỏ qua cho Tử Họa và sư muội đi." Ma Nghiêm dần khẩn cầu.

Trúc Nhiễm im lặng chốc lát, vui vẻ nhìn Ma Nghiêm, "Ai, một Thế tôn luôn nghiêm túc và bảo thủ lại cũng có một ngày phải cầu xin người khác sao?"

Ma Nghiêm không nói gì, Trúc Nhiễm lại tiến đến, đâm con dao găm trên tay vào vai phải Ma Nghiêm thêm một lần nữa, Ma Nghiêm ngửa đầu, đau đớn rên lên.

"Hừ!" Trúc Nhiễm thấy Nghiêm thống khổ thì hết sức hưởng thụ, hần đặc ý bảo, "Ông cầu ta đi, chỉ cần ông cầu xin ta, ta sẽ bỏ qua cho bọn họ."

Ma Nghiêm mím môi, cuối cùng mở miệng, "Ta xin người, hãy bỏ qua cho Tử Họa và sư muội."

Trúc Nhiễm sung sướng cười to, "Không ngờ Thế tôn Ma Nghiêm cũng có ngày hôm nay!" Vừa nói, hần vừa tăng lực trong tay, Ma Nghiêm nhú mày, cố chịu đau đớn ở trên vai, Trúc Nhiễm đột nhiên nhắm mắt, chậm rãi nói, "Nhưng ta sẽ không để ông được toại nguyện, nếu ông trân trọng Bạch Tử Họa và Thieu Nguyệt đến thế, vậy hôm nay ta sẽ khiến cho cả hai người bọn họ phải tàn sát lẫn nhau!"

"Cái gì?!" Ma Nghiêm cả kinh, Trúc Nhiễm rút con dao găm ra, Ma Nghiêm rên lên, dõi theo bóng lưng đang dần rời xa của Trúc Nhiễm, "Trúc Nhiễm, dừng tay, mau dừng tay!"

Bầu trời lại xuất hiện tia chớp, chỉ một lát sau, một chùm sáng màu bạc xuất hiện, bắn thẳng tới chân trời, chiếu sáng toàn bộ núi Trường Lưu, những ai bị Hồng Hoang đánh bay đi cũng nhìn thấy tia sáng này, họ rối rít đứng dậy, quay trở về quảng trường Trường Lưu. Thời điểm toàn bộ đang kinh ngạc, giữa cột sáng màu bạc đột nhiên lóe lên tia điện, trực tiếp công kích Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt phát hiện thấy nguy hiểm sau lưng bèn rút kiếm trong tay, xoay người chém tới, Bạch Tử Họa che miệng vết thương, lao đảo. Chỉ nghe thấy một tiếng ầm, sấm sét biến mất, còn Hoa Thiên Cốt bị chấn động đến phải lùi lại mấy bước, cảm giác bàn tay cầm kiếm hơi tê dại, tại sao cảm giác này lại quen thuộc đến thế, lại thân thiết đến thế? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn, song cả thế giới chỉ một màu đỏ như máu.

Thieu Nguyệt bước ra từ cột sáng màu bạc, toàn thân bao phủ bởi sấm sét, bộ y phục màu trắng tựa như ánh rạng đông giữa màn đêm, mang đến hy

vọng cho mọi người.

Bạch Tử Họa thấy Thiệu Nguyệt chậm bước từ không trung thì khóe môi khẽ cong, chỉ có Tiểu Nguyệt mới có thể cản Hoa Thiên Cốt lại, chẳng thờ phào nhẹ nhõm, gọi, "Tiểu... Nguyệt?" Khi nhìn rõ Thiệu Nguyệt, Bạch Tử Họa lại giật mình.

Ánh mắt Thiệu Nguyệt trở nên kiên định hơn rất nhiều, tựa như cô vừa ra một quyết định vô cùng trọng đại, song hai bên tóc mai của cô đã hóa thành màu trắng, tạo thành mảng màu hoàn toàn khác biệt với mái đầu đen, Bạch Tử Họa không kìm lòng cau mày, lo lắng nói, "Tiểu Nguyệt à..."

"Sur huynh, hãy giao mọi chuyện lại cho ta." Thiệu Nguyệt bình tĩnh bảo, sau đó lộn tay mấy vòng, làm phép nhẹ hộ tống Hoa Thiên Cốt xuống mặt đất, sau đó nhìn nàng.

Bạch Tử Họa tiếp đất xong, Sát Thiên Mạch đi tới thắc mắc, "Kia là Thiệu Nguyệt ư? Sao lại có cảm giác không giống Thiệu Nguyệt của lúc trước vậy?"

Bạch Tử Họa cũng không hiểu, chẳng lẽ độ kiếp xong sẽ biến thành như thế? Chẳng ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Nguyệt, toàn thân cô tản ra một loại sức mạnh kinh khủng, đối diện với Hoa Thiên Cốt đang có chút thất thần. Bạch Tử Họa lại cau mày, trước kia nhất định Thiệu Nguyệt sẽ vội vã tới bên Hoa Thiên Cốt để che chở cho con bé, giúp con bé khôi phục lại ý chí, nhưng bây giờ.... Thiệu Nguyệt chỉ đứng im, rồi cuộc Tiểu Nguyệt đã nghĩ gì?

Từ Trúc và Từ Mạch vội chạy tới, trông thấy Đường Bảo với Lạc Thập Nhất, Từ Mạch bèn lo lắng gọi, "Đường Bảo!"

"Từ Mạch tỷ tỷ, Từ Trúc sư tỷ!" Đường Bảo vừa diu Lạc Thập Nhất, vừa chỉ một ngón tay lên bầu trời, "Sao thế? Chẳng lẽ Kiếm tôn muốn đánh nhau với Cốt Đầu à?"

"Ồi..." Từ Mạch ngẩng đầu nhìn Thiệu Nguyệt, "Sao lại thành ra như thế?"

Từ Trúc tiến tới nắm lấy tay Từ Mạch, "Chúng ta phải tin vào Thiệu Nguyệt, nàng tuyệt đối sẽ không khiến Thiên Cốt bị thương đâu." Từ Mạch và Đường Bảo nhìn nhau, bây giờ bọn họ chỉ có thể yên lặng, chăm chú quan sát Thiệu Nguyệt cùng Hoa Thiên Cốt.

Trúc Nhiễm cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Thiệu Nguyệt lại chẳng làm gì mà chỉ lẳng lặng đứng đó, mới vừa rồi rõ ràng hắn đã dùng ngọc Huyền Ly để làm phép với Thiệu Nguyệt, khiến cho cô trông thấy cảnh Bạch Tử Họa chết trong tay Hoa Thiên Cốt, song tựa hồ Thiệu Nguyệt không hề bị ảnh hưởng. Trúc Nhiễm không cam tâm, hắn lại sử dụng ngọc Huyền Ly, một luồng sáng trong suốt phiêu về phía Thiệu Nguyệt.

Mãi Thiệu Nguyệt mới có thể rời khỏi không gian hư vô, gặp lại Tiểu Cốt, bây giờ dáng vẻ Tiểu Cốt lại khiến Thiệu Nguyệt vô cùng xót xa. Hoa Thiên Cốt diện một thân sắc đỏ, thất thần đứng đàng kia, cặp đồng tử màu máu phản chiếu vào mắt Thiệu Nguyệt, làm cô nhớ về khi nàng còn ở Vạn Hoang, vất vả lắm cô mới tìm được Tiểu Cốt, khi ấy cũng là bộ dạng này. Điểm khác biệt duy nhất, bây giờ Tiểu Cốt không còn hoang mang, luống cuống khi sử dụng Hồng Hoang nữa, mà chỉ còn nồng nặc sát khí.

Bỗng nhiên ánh mắt Thiệu Nguyệt chợt lạnh, cô liếc nhìn đằng sau, một tia điện công kích theo ánh mắt của cô, đánh tay luồng sáng trong suốt nọ, dứt phóng về phía ngọc Huyền Ly trên tay Trúc Nhiễm. Trúc Nhiễm vội ném ngọc Huyền Ly đi, cả kinh ngã xuống đất, bề mặt ngọc Huyền Ly xuất hiện một vết nứt nhỏ, cuối cùng nó tan ra thành nhiều mảnh vụn.

Trúc Nhiễm che tay phải, cảm giác tê dại khiến hắn nhất thời không thể động đậy, Ma Nghiễm cũng thoát khỏi sự trói buộc của Trúc Nhiễm, ngã nhào xuống đất.

Sênh Tiêu Mặc thấy tình hình của Ma Nghiễm bèn mãi một chạy tới đỡ y, thấy trên vai phải của Ma Nghiễm có máu, hắn hỏi, "Sur huynh ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Rõ ràng này giờ huynh vẫn được một đệ tử chăm sóc mà, sao tự dưng lại bị thương?" Sênh Tiêu Mặc ngẩng đầu nhìn Trúc Nhiễm, giờ hắn mới phát hiện ra đây không phải đệ tử Trường Lưu mà này giờ mình trông thấy.

"Trúc Nhiễm ư?" Sênh Tiêu Mặc hoài nghi, "Sao con lại ở đây?"

Trúc Nhiễm đứng dậy cười vang, "Quả nhiên là Kiếm tôn, ngọc Huyền Ly cũng chẳng làm gì nổi người!" Thiệu Nguyệt không để ý đến hắn, cô quay lại tiếp tục nhìn Hoa Thiên Cốt, Kinh Lôi trong tay đã bắt đầu sục sôi, cô đưa kiếm lên chỉ về phía nàng.

"Trúc Nhiễm!" Thanh âm giận dữ của Sát Thiên Mạch vang lên, "Ta sẽ trả thù cho Lưu Hạ!" Sau đó hắn nâng kiếm xông tới.

Trúc Nhiễm chỉ để ý bên trên mà không phòng vệ xung quanh, khi Sát Thiên Mạch phóng kiếm tới, đâm vào ngực hắn, hắn cũng chẳng kịp tránh né. Cơ mà, vì sao người kia lại ngăn trước người mình, chịu đựng nỗi đau một kiếm xuyên tim?

Sát Thiên Mạch nhìn người mình vừa đâm thì giật mình không thôi, hắn không hiểu vì sao Ma Nghiễm lại nhận thay Trúc Nhiễm một kiếm này, khóe miệng Ma Nghiễm ứa máu, y đưa tay lên nắm lấy Phi Dạ, sau đó từ từ rút ra, đến khi rút xong, Ma Nghiễm ngã về phía sau. Trúc Nhiễm kinh ngạc dõi theo hết thấy, trong nháy mắt Ma Nghiễm gục ngã, hắn vội đưa tay đỡ lấy y.

"Sur huynh!" Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc mãi một chạy tới, Lạc Thập Nhất được Đường Bảo diu, lo lắng gọi, "Sur phụ!"

Trúc Nhiễm ôm Ma Nghiễm, hốc mắt ươn ướt, môi hắn run rẩy, thắc mắc, "Vì sao?"

Khóe miệng Ma Nghiễm không ngừng chảy máu, Trúc Nhiễm vội đè lại vết thương cho y, Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc làm phép, niệm phong lại kinh mạch của Ma Nghiễm, sau đó truyền tiên lực cho y.

Ma Nghiêm đưa tay lên định xoa khuôn mặt của Trúc Nhiễm, song khi còn cách một li, y lại dừng lại, y biết mình chẳng có tư cách để làm cha, "Buông xuôi đi, ta... chỉ mong... con buông xuôi..."

Trúc Nhiễm hiểu ý của Ma Nghiêm, hấn gợn tay lên bắt lấy tay y, muốn đặt nó ở bên mặt mình, nhưng trong khoảnh khắc hấn chạm vào tay y, tay của Ma Nghiêm đã rơi xuống, hấn bắt hụt rồi. Trúc Nhiễm không tài nào tin nổi, hấn không ngừng lay động thân thể của Ma Nghiêm, bật nước nỏ, "Ông không thể chết được, ông mà chết, ta biết tìm ai để báo thù đây? Ông không thể chết được!!!"

"Sư huynh ơi..." Sênh Tiêu Mặc bật khóc, Bạch Tử Họa bị thương cầm lấy tay Ma Nghiêm đang đặt dưới đất.

"Sư phụ!" Lạc Thập Nhất Nhất rơi lệ, thương tâm vô cùng. Hốc mắt Đường Bảo cũng ướt ướt, song con bé ôm chặt lấy Lạc Thập Nhất, tránh để anh chàng tự khiến mình bị thương.

Mọi người ở đây đang đắm chìm trong bầu không khí bi thương thì đột nhiên tiếng kiếm va chạm từ trên không vọng xuống, Sát Thiên Mạch cả kinh, "Sao Thiệu Nguyệt lại đánh nhau với bé con thân yêu vậy?"

"Hoa Thiên Cốt đã mê muội rồi, căn bản là con bé không biết trước mặt nó là Thiệu Nguyệt nữa." Bạch Tử Họa đáp.

"Cái gì?!" Mọi người cả kinh, lo âu nhìn về phía hai người.

Thiệu Nguyệt giao thủ với Hoa Thiên Cốt, phát hiện ra tựa hồ Hoa Thiên Cốt đã không còn bình thường, cô khẽ cau mày, nâng kiếm lên, va chạm với kiếm của Hoa Thiên Cốt. Hai người giằng co chốc lát, Thiệu Nguyệt bắn ra sáu sét từ trên tay, cho nó chạy dọc theo thân kiếm tấn công Hoa Thiên Cốt.

Tay phải Hoa Thiên Cốt bị đánh trúng, Thanh Tuyền rơi khỏi tay, song trên bầu trời lại xuất hiện thêm mấy đợt lôi điện, đồng loạt bổ về phía Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt dùng hai tay ngưng tụ Hồng Hoang, dùng sức bắn một chưởng, đánh văng hết toàn bộ sáu sét trước mặt, thay đổi quỹ đạo của chúng sang hướng quảng trường.

Đám người Bạch Tử Họa vội né tránh, Nghê Mạn Thiên vừa mới thoát một cái, còn đang vui mừng thì chợt nghe thấy thanh âm lo lắng của Đường Bảo, "Nha đầu hung dữ, cẩn thận!"

Nghê Mạn Thiên vừa quay đầu lại, một tia điện đã gần ngay trước mắt, nàng không tránh kịp, thì đành phải nhắm mắt lại, nhưng không đau đớn như dự đoán, khi nàng mở mắt ra, nhìn bóng lưng quen thuộc phía đối diện, nàng kinh ngạc vô cùng.

"Sóc Phong?" Nghê Mạn Thiên chưa dám khẳng định.

Sóc Phong quay người lại, mỉm cười với Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Thiên vui mừng tiến đến, la lớn, "Sóc Phong!" Nhưng hụt mất, nàng xuyên qua thân thể Sóc Phong.

Nghê Mạn Thiên không hiểu, Sóc Phong giải thích, "Mạn Thiên à, giờ ta chỉ là linh hồn, không có thân xác."

Nghê Mạn Thiên lắc đầu, "Không sao, chỉ cần huynh là ở đây là được rồi, huynh ở đây là được rồi..." Sóc Phong an tâm mỉm cười, sau đó hóa thành một luồng sáng quay về ngọc Viêm Thủy.

Toàn thân Hoa Thiên Cốt ở trên không bị bao phủ với sáu sét, tựa như bị bọc trong một quả cầu hình trụ, giam Hoa Thiên Cốt lại bên trong. Thiệu Nguyệt giờ cao Kinh Lôi, trong kiếm phong còn có điện chém lên mây đen, cô thấy Hoa Thiên Cốt đã không còn chỗ trốn bên hồ, "Tiểu Cốt!" 1

Hoa Thiên Cốt ngừng lại một lát, không hề có bất kỳ phản ứng nào, tiếp tục công kích sáu sét xung quanh, Thiệu Nguyệt đành phải vung kiếm xuống, một luồng sét bổ xuống giữa ngực Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt đau đớn kêu lên, Thiệu Nguyệt lại giờ cao Kinh Lôi, gọi, "Tiểu Cốt!" Song Hoa Thiên Cốt vẫn chưa khỏi phục lý trí, thế là Thiệu Nguyệt cứ đưa qua đưa lại, không ngừng tấn công Hoa Thiên Cốt.

Sau bao đợt sét bổ xuống, Hồng Hoang cũng có dấu hiệu bị khắc chế, sắc đỏ trong mắt Hoa Thiên Cốt rút đi chút ít, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Nguyệt, "Sư, sư tôn?"

Thiệu Nguyệt hạ Kinh Lôi, nhưng không tiến lại gần nàng, "Tiểu Cốt, là ta."

"Sư tôn, tốt quá, người chưa chết, Tiểu Cốt biết sư tôn sẽ không bỏ rơi Tiểu Cốt mà." Hoa Thiên Cốt vui vẻ nói, không khỏi đưa hai tay về phía trước, song nàng bị sáu sét vây quanh đánh trúng, đau đớn rụt tay lại, không hiểu nhìn về phía Thiệu Nguyệt, "Sư tôn ư?"

"Tiểu Cốt, bây giờ nàng chưa thể đi ra." Thiệu Nguyệt nói xong bèn ném Kinh Lôi lên không, mây đen trên trời nhất thời cuộn cuộn, Thiệu Nguyệt làm phép đẩy Kinh Lôi vào bên trong tầng tầng lớp lớp mây, tụ tập sáu sét.

Hoa Thiên Cốt cười khổ, "Sư tôn à, có phải Tiểu Cốt lại làm sai rồi phải không?" Nàng cúi đầu nhìn phía dưới, Trường Lưu đã bị hủy hoại hoàn toàn vì nàng, phòng ốc sụp đổ, mặt đất nứt vỡ, cũng có rất nhiều đệ tử đã gục ngã. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, nhưng bật cười hải lòng, "Có thể chết trong tay sư tôn, Tiểu Cốt chết cũng không hối tiếc."

Thiệu Nguyệt nhíu mày, ngửa mặt nhìn lên, sau đó tập trung toàn bộ sáu sét vào Kinh Lôi, trong nháy mắt, Kinh Lôi trở thành một thanh kiếm khổng lồ treo lơ lửng trên trời giữa lớp mây đen.

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, chờ đợi sự xét xử của Kinh Lôi, song đột nhiên có một thứ ngoại lực hút nàng đi, sau đó nàng ngã vào một vòng tay khiến nàng quỵn luyến.

"Sur tôn?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc ngẩng đầu, sau đó cả kinh, "Tóc của người?" Hoa Thiên Cốt vuốt ve hai bên tóc mai trắng xóa, hết sức đau lòng.

Thiều Nguyệt lắc đầu, cầm lấy tay Hoa Thiên Cốt, "Không sao," rồi giải thích, "Chỉ có thể này, ta mới có thể ôm nàng mà không cần kiêng kị."

Hoa Thiên Cốt vỡ lẽ gật đầu nhìn Kinh Lôi ở phía trên, "Sur tôn ơi, người và sấm sét..."

"Không sai," Thiều Nguyệt gật đầu, "Ta đã hoàn toàn không chế được sấm sét, có thể rút nó rời khỏi cơ thể rồi."

"Nhưng mà, Tiểu Cốt đã phạm phải tội lỗi tày trời..." Hoa Thiên Cốt cúi đầu bất an.

"Mọi chuyện đã có ta, ta sẽ che chở cho Tiểu Cốt." Thiều Nguyệt dịu dàng nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó tỏ ra nghiêm trọng, "Tiểu Cốt, kể tiếp dù có xảy ra bất cứ chuyện này, nàng cũng phải sống thật tốt, biết không?"

Hoa Thiên Cốt cho rằng mình sắp bị trừng phạt, bèn gật đầu cam đoan, "Vâng, Tiểu Cốt sẽ nghe theo sư tôn."

Bàn tay đang xoa gò má của Hoa Thiên Cốt chợt dừng lại, "Cho dù ta không có ở đây."

"Cái gì? Sư tôn..." Hoa Thiên Cốt cả kinh, nhưng nàng còn chưa dứt lời, Thiều Nguyệt đã nhẹ nhàng cầm Hoa Thiên Cốt lên, nghiêng người hôn nàng.

Hoa Thiên Cốt như chết chìm trong sự dịu dàng, nàng nhắm nghiền hai mắt, hy vọng thời gian sẽ mãi ngừng trôi tại khoảnh khắc này. Thiều Nguyệt mở mắt ra, cô trông thấy vẻ mặt của Hoa Thiên Cốt, ánh mắt thoáng hiện lên sự bi thương, cô đưa tay nhẹ đặt lên lưng của Hoa Thiên Cốt, sau đó bắt đầu hút lấy tất cả nội lực của nàng.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy nội lực của mình đang dần bị rút cạn, mà Hồng Hoang đã sớm trở thành nội lực của nàng rồi, nàng chợt hiểu việc Thiều Nguyệt đang làm, Hoa Thiên Cốt mãi một né tránh cái ôm của Thiều Nguyệt. Song Thiều Nguyệt vẫn ôm chặt lấy nàng, không để nàng né thoát, đồng thời đẩy nhanh tốc độ hấp thụ.

Hoa Thiên Cốt gắng sức giãy dụa, cuối cùng cũng rời khỏi lồng ngực Thiều Nguyệt, nàng lo lắng hét lên, "sư tôn! Người có biết người đang làm gì hay không?"

Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt ở trước mắt, bông hoa giữa trán đã biến mất, quần áo toàn thân cũng quay về với sắc trắng, thanh thuần như thuở nàng mới tới Trường Lưu vậy.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt chỉ mỉm cười nhìn mình, không nói gì hết thì ngày càng bất an, nước mắt đã tuôn rơi là chảy, "Sư tôn ơi, đừng mà..."

Thiều Nguyệt không nỡ nhìn thấy Hoa Thiên Cốt đau thương, cô cúi đầu hôn lên từng giọt nước mắt của nàng, sau đó bật cười thư thái, "Tiểu Cốt, hãy sống..." Sau đó đẩy Hoa Thiên Cốt xuống.

Hoa Thiên Cốt vừa rơi, vừa duỗi tay hô lớn, "Sư tôn!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Tình Yêu

Thiều Nguyệt hấp thụ Hồng Hoang, ngẩng đầu nhìn Kinh Lôi trên đầu, trầm nghĩ, mục đích của mảy là Hồng Hoang, vậy thì hãy cứ tiêu diệt Hồng Hoang đi, chỉ như thế, Tiểu Cốt mới thực sự an toàn! Sau đó Thiều Nguyệt dang hai tay, vận công lan tỏa Hồng Hoang trong cơ thể. Kinh Lôi cảm nhận được Hồng Hoang, trong nháy mắt, nó bắn ra tia điện từ tầng tầng lớp lớp mây đen, tụ xung quanh thân kiếm, chỉ chớp lát, Kinh Lôi tích trữ sấm sét, từ từ hạ xuống.

"Sư tôn, đừng mà!" Hoa Thiên Cốt đang rơi xuống, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Thiều Nguyệt thay nàng chịu đựng hết thảy, bây giờ nàng hoàn toàn mất đi nội lực rồi, ngay đến cả việc bay tới bên Thiều Nguyệt, nàng cũng không thể.

Sát Thiên Mạch vội vã phi thân tiếp lấy Hoa Thiên Cốt, "Bé con thân yêu à, bé không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt níu lấy vạt áo Sát Thiên Mạch, "Mau! Mau đi cứu sư tôn đi, sư tôn hút Hồng Hoang về mình rồi, sư tôn định... hy sinh bản thân..."

"Cái gì?!" Sát Thiên Mạch cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía Thiều Nguyệt, sao Thiều Nguyệt lại ngốc như vậy chứ, vì bé con thân yêu mà muốn hy sinh hết thảy? Người không nghĩ bé con thân yêu sẽ đau khổ thế nào khi mất đi người ư? Bé con sẽ phải sống một mình trên một thế giới không có người sao?

"Sát tỷ tỷ! Tỷ mau buông muội ra, tỷ đi cứu sư tôn đi!" Hoa Thiên Cốt giẫy dụa hòng thoát khỏi vòng tay của Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch lại ôm thật chặt lấy Hoa Thiên Cốt, cúi đầu hét lên, "Bé còn chưa hiểu sao?! Mong muốn của Thiều Nguyệt chính là bé phải sống tốt, cho nên... ta sẽ không buông tay!"

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, ngừng cử động, nằng nặc về lời Thiều Nguyệt trước khi đẩy nàng xuống, "Hãy sống!" Hoa Thiên Cốt nghẹn ngào, sư tôn ơi, không có người, sao Tiểu Cốt có thể sống đây?

Bấy giờ, một luồng sáng trắng vụt qua, Hoa Thiên Cốt và Sát Thiên Mạch giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, là Bạch Tử Họa, tay chàng cầm Đoạn Niệm, xem ra chàng đang muốn ngăn cản Thiều Nguyệt. Sát Thiên Mạch bế Hoa Thiên Cốt tiếp đất, cả hai dõi theo bóng lưng Bạch Tử Họa, lần đầu tiên hắn hy vọng Bạch Tử Họa có thể thành công, hắn mong chàng có thể chặn Thiều Nguyệt lại, còn Hồng Hoang sẽ ra sao, thật sự thì hắn không quan tâm.

Bạch Tử Họa bay vòng quanh tầng lớp sấm sét vây Thiều Nguyệt, khi thì tránh sang trái, lúc lại né sang phải, khi thì nâng kiếm phòng ngự, lúc lại tấn công. Xuyên qua bao lớp binh phong che chở, cuối cùng Bạch Tử Họa cũng đến được trung tâm - nơi Thiều Nguyệt đang đứng, Bạch Tử Họa nhìn Thiều Nguyệt bình tĩnh chờ đợi sự phán xét của Kinh Lôi, cau mày gọi, "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt chỉ lẳng lặng ngẩng đầu, không trả lời Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa chém một kiếm xuống sấm sét, sau đó bước lại gần Thiều Nguyệt, "Tiểu Nguyệt à!"

Thiều Nguyệt chậm rãi mở mắt, Bạch Tử Họa duỗi tay trái, nhìn Thiều Nguyệt, ý bảo Thiều Nguyệt hãy mau để chàng dẫn cô rời khỏi đây. Thiều Nguyệt nhẹ lắc đầu, Bạch Tử Họa cau mày, tiến thêm một bước, bỗng dưng Thiều Nguyệt như cảm nhận được thứ gì đó, cô nhanh chóng dùng Hồng Hoang trên người mình bao bọc Bạch Tử Họa.

Một tia điện đỏ bổ xuống, đánh lên trên Bạch Tử Họa, song muốn lớp che chắn đã ngăn nó lại - là Hồng Hoang, nhưng tia điện đầy nhanh chóng thay đổi quỹ đạo, đánh về phía Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt rên lên, cô biết sét đỏ rất lợi hại, mình còn chưa đứng vững, cô đã dùng lực đẩy Bạch Tử Họa đi, còn mình thì bị vây quanh sét đỏ, nửa quỳ trên không trung.

"Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa cả kinh, chàng định xông lại, nhưng sét đỏ đã chặn chàng ở bên ngoài, Bạch Tử Họa không ngừng nâng kiếm công kích."

"Sư huynh này..." Thiều Nguyệt thở hổn hển, cô ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, thấy chàng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cô chột bảo, "Sư huynh, huynh còn nhớ lần đầu tiên ta gặp sư phụ hay không?"

Bàn tay nâng kiếm của Bạch Tử Họa hơi chững lại, chàng thối lui, nhìn Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt nói tiếp, "Nói rồi mà... ta..."

Bạch Tử Họa trợn mắt, "Tiểu Nguyệt? Chẳng lẽ muội..." Chưa dứt lời, Thiều Nguyệt đã đẩy Bạch Tử Họa ra khỏi vòng vây sấm sét, Bạch Tử Họa không kịp phản ứng, chỉ đành trơ mắt nhìn Thiều Nguyệt bị vùi trong lớp sấm sét ánh bạc.

Lúc này, một luồng ánh sáng đỏ từ đằng xa vụt lại, vọt vào tầng ánh sáng màu bạc, nó định dùng kiếm phong để đâm vào Kinh Lôi trong cơ thể Thiều Nguyệt, song uy lực của Kinh Lôi không hề bình thường, thanh Mẫn Sinh dừng lại chốc lát rồi bị bắn ra ngoài, cắm xuống mặt đất.

Một người chậm rãi bước tới bên Mẫn Sinh, nhìn hướng Thiều Nguyệt, thờ dài, "Người muốn ngăn cô ta?" Mẫn Sinh phát ra tia sáng lấp lờ, thân kiếm bắt đầu lay động, tựa hồ định xông lên lần nữa, Niết nhận ra ý đồ của nó, nói tiếp, "Nhưng không ai trong số chúng ta có thể ngăn cản được cô ta, giống như người ban đầu cũng không thể ngăn cản được Hạo vậy."

Mẫn Sinh ngừng lại, Niết lẩm bẩm, "Cô ta giống Hạo, ý chí vô cùng kiên định, một khi đã quyết thì không ai có thể ngăn cản. Điểm khác biệt duy nhất, chính là tình cảm của cô ta với Hoa Thiên Cốt, thực sự không gì sánh được. Vì Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt không tiếc mạo hiểm cả thiên hạ, trở thành Yêu Thần, còn vì cô ta mà đại náo Trường Lưu, thậm chí đánh đổi cái giá là hy sinh cả thiên hạ; còn Thiều Nguyệt, vì Hoa Thiên Cốt, cô ta luôn đứng chắn trước người con bé, thay con bé ngăn trở hết thảy thương tổn, còn vì con bé, quyết tâm vượt qua cả kiếp nạn của thánh thần, bây giờ, còn không tiếc hy sinh tính mạng, cũng phải bảo hộ Hoa Thiên Cốt bình an." 1

Ánh đỏ trên Mẫn Sinh chột lóe lên, tựa như nó đang trầm tư, cũng tựa như đang ngầm thừa nhận, Niết cúi đầu, "Bây giờ, cuối cùng thì ta cũng đã hiểu, tại sao kiếm của Hạo lại lựa chọn Thiều Nguyệt," Ánh sáng trên Mẫn Sinh bỗng ảm đạm, Niết ngẩng đầu lên trời, "Trong khi tất cả mọi người chỉ nghĩ đến việc phong ấn Hồng Hoang, thì mình cô ta lại tìm cách tiêu diệt nó. Bởi vì chỉ khi tiêu trừ căn nguyên, thiên hạ mới có thể thái bình, người cô ấy muốn bảo vệ, cũng sẽ an toàn."

Thiều Nguyệt nhìn Kinh Lôi gần ngay trước mắt, Hồng Hoang trong cơ thể cô đã giẫy dụa, ngăn cản Kinh Lôi. Mới vừa rồi, những gì cô nói với Bạch Tử Họa cũng chỉ vì không hy vọng bọn họ sẽ đau lòng, song cô cảm thấy việc quay trở về thời hiện đại là không thể, chỉ tiếc không ở bên chăm sóc Tiểu Cốt đến cuối đời, thật sự, rất tiếc nuối. Tầm binh phong che chắn của Hồng Hoang dần xuất hiện vết nứt vỡ, cuối cùng vỡ tan, Kinh Lôi thuận thế tiến vào, đâm lên người Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt đau đớn hét to.

Hoa Thiên Cốt thấy luồng sáng bạc khuếch đại thì mãi một rồi xa vòng tay của Sát Thiên mạch, mặc niệm bùa phi hành, sau đó đứng thẳng lưng, nàng không bay lên. Hoa Thiên Cốt không cam tâm, nàng tiếp tục lập đi lập lại khẩu quyết, không ngừng bật nhảy, để rồi ngã xuống đất.

"Bé con thân yêu à!" Sát Thiên Mạch vội tiến đến đỡ nàng dậy.

"Thiên Cốt ơi!" Từ Trúc, Từ Mạch và Nghê Mạn Thiên cũng tới.

"Cốt Đầu!" Đường Bảo diu Lạc Thập Nhất, lo lắng gọi.

Hoa Thiên Cốt oán hận dấm tay lên nền đất, "Tại sao! Tại sao! Tại sao lại thành ra như vậy? Tại sao ta lại vô dụng như vậy, luôn luôn để sư tôn chịu đựng hết thay thay ta?!"

Những người khác không biết nên an ủi như thế nào, bấy giờ tiếng hét của Thiệu Nguyệt vang vọng, Hoa Thiên Cốt cả kinh, hoảng hốt ngẩng đầu, sau đó bám chặt lấy Sát Thiên Mạch đang đứng cạnh mình, "Sát tỷ tỷ ơi, muội van xin tỷ đây, tỷ hãy đưa muội lên đi, Tiểu Cốt van tỷ!"

Sát Thiên Mạch cũng rất lo cho Thiệu Nguyệt, thế là hần gật đầu đồng ý, song thời điểm hần bế Hoa Thiên Cốt bay lên, ánh sáng màu bạc lại ngăn cản bọn họ. Bởi vì Sát Thiên Mạch có nội thương nên không đủ sức, chỉ đành đứng trệ giữa không trung. Hoa Thiên Cốt cũng hiểu, lúc nàng còn đang bất an không biết nên làm gì thì đột nhiên một luồng lực từ bên dưới truyền tới, giúp Sát Thiên Mạch tiến lên.

Sênh Tiêu Mặc nhận ra điểm kỳ lạ của Sát Thiên Mạch, hần vội truyền nội lực vào sau lưng Sát Thiên Mạch, đẩy Sát Thiên Mạch tiếp bước. Nghê Mạn Thiên, Từ Trúc, Từ Mạch, Đường Bảo và Lạc Thập Nhất thấy thế bèn liếc nhìn nhau rồi cùng chung tay đẩy hai người Hoa Thiên Cốt đi.

Khi tiến đến gần luồng ánh sáng, Hoa Thiên Cốt không ngừng gọi, "Sư tôn! Sư tôn! Sư tôn..."

Thời điểm nàng trông thấy thân thể Thiệu Nguyệt bị Kinh Lôi đâm xuyên qua, Hoa Thiên Cốt giật mình, Sát Thiên Mạch cũng vậy, Hoa Thiên Cốt đưa tay muốn bắt lấy Thiệu Nguyệt, đau đớn kêu lên, "Nguyệt!"

Thiệu Nguyệt cảm thấy toàn thân đau đớn, cảm giác như mình sắp nổ tung rồi, đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc, khổ sở khiến Thiệu Nguyệt nhúc nhích cũng khó khăn, cô chỉ có thể chậm rãi quay đầu lại, neho mắt nhìn về phương hướng thanh âm kia truyền tới. Song Thiệu Nguyệt chỉ trông thấy một bàn tay đưa đến, cô không khỏi nâng tay định bắt lấy nó, nhưng một khắc chạm vào, bỗng dưng tất cả lại biến mất.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiệu Nguyệt duỗi tay tới thì mừng rỡ không thôi, nàng nói, "Sư tôn ơi, Tiểu Cốt tới đón người rồi, nắm lấy tay ta đi, sau đó rời khỏi đây cùng Tiểu Cốt..."

Nhưng bỗng nhiên ánh sáng bạc lan rộng ra, giống như một cơn sóng trên mặt nước, vòng tròn lan truyền đi tứ phía, còn Hoa Thiên Cốt và Sát Thiên Mạch lại bị nó đánh bay, vốn dĩ nàng đã sắp chạm được tay của sư tôn rồi, song lại hụt mất, Hoa Thiên Cốt rơi xuống, đau đến nỗi chỉ muốn chết đi, "Không!!!"

Toàn bộ bầu trời bị bao phủ bởi ánh ngân quang, mây đen giăng kín lại trở nên trắng xóa trong tích tắc, khiến mắt của tất cả mọi người nhói lên, họ không khỏi đưa tay lên để che chắn. Rồi một tiếng sấm vang lên, ánh sáng bạc từ bốn phương tám hướng cùng thu về một điểm, luồng sáng ngày càng nhỏ lại, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn trời, nước mắt tuôn trào, nàng không tin sư tôn đã rời đi như thế, không phải người đã bảo sẽ mãi mãi ở bên chăm sóc Tiểu Cốt hay sao, có gì mà lại không giữ lời? Có gì lại bỏ rơi Tiểu Cốt một mình nơi đây?

Bạch Từ Họa cũng ngửa mặt lên, nắm chặt lấy Đoạn Niệm, sau đó tức giận cắn nó xuống nền đất; Sát Thiên Mạch cố nén dòng lệ, tay không khỏi siết lại.

Sênh Tiêu Mặc bị thương cúi gằm mặt, nước mắt chảy qua gò má, miệng lẩm bẩm, "Tiểu sư muội ơi, tiểu sư muội..."

Từ Mạch đau lòng, nghẹn ngào, "Từ Trúc, làm sao bây giờ? Ta không còn cảm nhận được sự tồn tại của chủ nhân nữa, không hề cảm nhận được một chút nào..." Còn Từ Trúc thì chỉ có thể ôm Từ Mạch vào lòng, hốc mắt ướt át nhẹ vuốt tóc nàng.

Nghê Mạn Thiên cũng khóc, nàng đưa tay khẽ chạm vào viên ngọc Viêm Thủy, thăm hỏi trong lòng, Sóc Phong à, Kiếm tôn đã ra đi rồi ư?

Đường bảo và Lạc Thập Nhất dựa vào nhau, nhìn lên không trung, thương tâm rơi lệ.

Trúc Nhiễm ở cách đó không xa, chậm rãi đặt Ma Nghiêm đang nằm trong vòng tay xuống đất, rồi tỏ vẻ giễu cợt đối với người đàn ông đã chết, "Hóa ra chúng ta giống nhau như vậy, không hổ là cha con, cho tới bây giờ, chúng ta chưa từng bỏ ra thứ gì vì tình yêu, cũng chưa từng dám hy sinh vì tình yêu," Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã khôi phục dáng vẻ vốn có, xong lại cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, tay nàng đang cầm một mảnh vải màu trắng, "Tình cảm giữa hai người bọn họ, mới thực sự là yêu..."

Khi ấy, một vật thể màu trắng từ trên trời nhẹ chao lượn, con người Hoa Thiên Cốt khẽ động, nàng giờ tay bắt lấy. Là dây buộc tóc của sư tôn, nàng từng thay vì sư buộc nó lên má. Sư tôn vẫn luôn ngốc nghếch trong việc ấy, còn nàng vẫn luôn vui mừng vì chuyện này, chỉ như thế, nàng mới có thể mượn cơ để thân mật với sư tôn, song người mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm đã không còn ở đây nữa, nàng còn cột tóc cho ai nữa đây?

Hoa Thiên Cốt đặt mảnh vải trắng ấy bên lồng ngực, lẩm bẩm, "Sư tôn ơi, Nguyệt, sư tôn, Nguyệt..." Đột nhiên nàng cảm thấy trái tim mình đau như thể bị ngàn dao cứa vào, nàng nắm chặt lấy mảnh vải, khoe miệng ứa máu, sau đó ngã xuống.

Tách, tách, tách... giữa sự hoảng hốt, hình như Thiệu Nguyệt đã nghe thấy một âm thanh, bấy giờ đầu cô đã trống rỗng, mình làm sao vậy? Thiệu Nguyệt tự hỏi bản thân, nhưng con buồn ngủ khiến cô không nghĩ được nhiều, lập tức chìm vào giấc ngủ mê man.

Lần tỉnh lại tiếp theo, Thiều Nguyệt vừa mở mắt đã trông thấy mái trần màu trắng, vách tường màu trắng, rèm cửa màu trắng, chăn đệm màu trắng, mũi ngập mũi nước khừ trùng, Thiều Nguyệt chợt bảo, "Hóa ra là bệnh viện, mình về rồi."

Sau đó Thiều Nguyệt cả kinh, về rồi ư? Về từ đâu? Tại sao lòng cô lại trống rỗng như thế, hình như, cô đã quên đi chuyện gì đó đã từng rất quan trọng?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chia Cách Giữa Hai Thế Giới

Thiều Nguyệt phiền não bóp trán, cô định ngồi dậy, nhưng vừa nhấc người, ngực đã đau nhói, đau đến nỗi cô ngã lại lên giường. Thiều Nguyệt đưa tay vuốt ngực mình, cô chạm đến một lớp vải dày vô cùng, thâm tâm lại càng thêm rối rắm, tại sao mình lại không hề có chút ký ức nào về vết thương này?

Suy nghĩ một lát, Thiều Nguyệt thờ dài, cô đành rút bàn tay đang đặt bên ngực trái lại, liếc mắt đột nhiên trông thấy một vết đỏ trên lòng bàn tay phải. Sao lại cảm thấy thân quen như thế? Thiều Nguyệt cau mày trầm tư, lại đưa tay xoa vết đỏ kia.

Bấy giờ, trí não cô chợt xuất hiện một cảnh tượng, bốn phía bao quanh bởi núi cao xanh biếc, còn ở trước mắt, có một cái hồ, nước trong hồ có cả thấy ba loại sắc màu. Thiều Nguyệt cảm giác như bản thân là một người vừa mới bước từ trong chiếc hồ đó ra, nâng lên một giọt bất kỳ sau đó đặt vào lòng bàn tay mình. Sự đau đớn trên lòng bàn tay vô cùng rõ rệt, song tâm trạng cô lại mừng rỡ, tựa hồ cô đã xác nhận được một việc vô cùng quan trọng.

"Tuyệt... Tuyệt..." Thiều Nguyệt sắp có thể bật thốt nên cái tên quen thuộc rồi, song tiếng cửa mở phòng bệnh lập tức cắt ngang, sau đó là âm thanh nhịp bước chân hỗn loạn.

"Tiểu Nguyệt ơi!" Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa nhào tới, hốc mắt ướt át, nước nỡ, "Tiểu Nguyệt, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi!" Dứt lời bèn níu lấy tay Thiều Nguyệt.

"Tiểu Vũ?" Dòng suy nghĩ của Thiều Nguyệt bị kéo về với thực tế, trông thấy cảnh Tiểu Vũ khóc, cô nắm lấy tay người bạn, an ủi, "Tiểu Vũ à, tao không sao đâu."

Tiểu Vũ gạt đầu lia lịa, sau đó nó ngồi bên mép giường, vẫn chưa chịu buông tay Thiều Nguyệt ra, Thiều Nguyệt kệ nó, chỉ thắc mắc, "Sao tao lại ở bệnh viện vậy?" Cô đảo mắt nhìn ngực mình, "Tao bị thương à?"

Nói đến đây, Tiểu Vũ sợ hãi vỗ ngực, "Tiểu Nguyệt, mày không biết đâu, vất vả lắm bọn tao mới tìm được mày, thế nhưng khắp người mày toàn là máu, nằm im không nhúc nhích, thật sự hù tao chết mà!" Rồi nó thả chậm lại tốc độ, "Nếu không nhờ Thiều Hoa nhanh chóng ra quyết định, lập tức bế mày đi bệnh viện thì có lẽ nguy hiểm lắm lắm đó."

"Anh?" Thiều Nguyệt giật mình, "Anh ấy về rồi à?"

"Ừ," Tiểu Vũ gạt đầu, "Từ sau khi mày mất tích, Thiều Hoa cũng mãi một quay về nước, chúng tao vẫn luôn đi tìm mày."

"Tao..." Thiều Nguyệt nghi ngờ, "Tao mất tích bao lâu rồi?"

"Gần một năm," Sau đó Tiểu Vũ hỏi, "Tiểu Nguyệt à, rốt cuộc một năm vừa qua mày đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại bị thương nghiêm trọng như thế, với cả..." Tiểu Vũ chần chừ, có một lần, nó giúp dì Thẩm lau người cho Thiều Nguyệt, thấy trên cơ thể Thiều Nguyệt có rất nhiều vết sẹo, lúc ấy dì Thẩm đã bật khóc, dì thương con gái, không biết con gái đã chịu khổ ra sao để thân thể biến dạng như vậy. Nó cũng đau lòng, cũng tự trách, nếu ngày hôm ấy nó không cố chấp kéo Thiều Nguyệt ra ngoài thì có lẽ trên đường về sẽ không gặp phải đợt sấm sét quái dị kia, Thiều Nguyệt cũng sẽ không biến mất, cũng không phải chịu đựng tổn thương.

"Tiểu Vũ ơi?" Thiều Nguyệt nhìn nó.

Tiểu Vũ lắc đầu, "Mày không sao là tốt rồi, không sao là tốt..."

Thiều Nguyệt cau mày suy tư, "Một năm... một năm này..." Song lại không tài nào nhớ nổi, cô nghiêng đầu đầy bất đắc dĩ, nhìn thấy bình hoa trên bệ cửa sổ, sau đó miệng không khỏi lẩm bẩm, "Hoa... Hoa... Hoa..." Cái tên như nghẹn trong cổ họng, tựa hồ có thể nói ra ngay tức thì, song cũng không thể nhớ đến.

Tiểu Vũ không hiểu, nó nhìn theo tầm mắt của Thiều Nguyệt, thắc mắc, "Tiểu Nguyệt, bình hoa kia sao thế?"

Thiều Nguyệt thờ dài, ban nãy đột nhiên một hình ảnh tràn vào trong tâm trí cô, một cô bé tay nâng một bông hoa nhỏ màu tím, vui vẻ đưa cho cô, khiến cho con gợn vốn dĩ đang hiển hiện lại lập tức tan biến, "Tao cũng không biết, trong đầu luôn loáng thoáng qua một vài thước phim, nhưng ngay sau đó lại

biến mất."

Tiểu Vũ cả kinh, "Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ... mày... không nhớ những chuyện... đã xảy ra trong một năm qua ư?"

"Ừ." Thiều Nguyệt buồn bã gật đầu, cô luôn cảm thấy mình nên nhớ lại, không biết vì sao, vì ngay cả bản thân cô cũng không biết.

"Được rồi, không nhớ thì không cần nghĩ nữa." Tiểu Vũ an ủi, đưa tay vuốt tóc Thiều Nguyệt, song khi tay nó chạm phải lọn tóc mai bạc trắng kia, tay lại cứng đờ, Tiểu Vũ mím môi, nhắm mắt nhịn để không bật khóc, sau đó nó lại mở mắt ra, gượng cười, "Thực ra thì, không nhớ cũng tốt."

"Nhưng... tao luôn cảm thấy nhất định tao phải nhớ ra." Thiều Nguyệt nhủ mảy.

"Mày nhìn mày xem, sắp trở thành bà lão rồi," Tiểu Vũ đưa tay xoa phần giữa mày của Thiều Nguyệt, chợt nhớ mình chưa báo tin về Thiều Nguyệt cho người nhà họ Thiều bên võ trấn, "Mày xem trí nhớ của tao nè, phải nhanh báo lại tin tức của mày cho chú Thiều và cô Thẩm thôi, bọn họ vẫn luôn chăm sóc mày bất kể ngày đêm đây, chẳng mấy khi chịu chợp mắt, sáng này tao còn phải đuổi Thiều Hoa về nghỉ ngơi, để tao gọi điện cho Thiều Hoa nhé." Dứt lời, Tiểu Vũ cầm di động rời khỏi phòng bệnh.

Thiều Nguyệt nhắm mắt, trong đầu vẫn còn quán quít với chữ "Hoa", rốt cuộc nó là gì? Sau đó cô thiếp đi.

"Thiên Cốt, Thiên Cốt? Thiên Cốt ơi!" Từ Trúc không ngừng gọi Hoa Thiên Cốt, đã đến lúc uống thuốc rồi, từ ngày đó, Hoa Thiên Cốt luôn bệnh đến u mê, không tài nào dậy nổi, thân thể cũng dần yếu ớt, nội lực mất hết khiến cho thoát trông nàng càng tiều tụy hơn. Tôn thượng bảo nàng mắc phải tâm bệnh, ngoại trừ Thiều Nguyệt, sẽ chẳng còn cách nào chữa khỏi nữa, nhưng Thiều Nguyệt... Từ Trúc đảo tròn mắt, vì tiêu diệt Hồng Hoang, Thiều Nguyệt đã tự hy sinh bản thân, cõi đời này mất đi Hồng Hoang, và cũng sẽ vĩnh viễn mất đi Thiều Nguyệt...

Hoa Thiên Cốt chậm rãi mở mắt, cặp đồng tử trống rỗng vô hồn, Từ Trúc ra tín hiệu cho Từ Mạch đứng đối diện, Từ Mạch vội đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, Từ Trúc dứt từng thìa, từng thìa thuốc trong chén cho nàng. Hoa Thiên Cốt chỉ há miệng ra như một cỗ máy, mất đi linh hồn chẳng khác nào một bức tượng gỗ, không còn chút xúc cảm.

Từ Trúc và Từ Mạch rời khỏi phòng, đóng cửa xong nhìn nhau, cùng lắc đầu thờ dài, cứ thế này, Thiên Cốt sẽ chẳng chịu được bao lâu nữa, nét mặt cả hai lộ vẻ ưu sầu.

Bấy giờ Đường Bảo mới một chạy tới, nắm lấy ống tay áo của Từ Mạch, hỏi, "Từ Mạch tỷ tỷ, Cốt Đầu sao rồi?" Con bé mới ra từ phòng của Lạc Thập Nhất thì lập tức chạy đến điện Tuyệt Tình, thương thế của Lạc Thập Nhất vẫn chưa lành, con bé không an tâm, song cũng rất sốt ruột cho Hoa Thiên Cốt ở bên này, cho nên nó chỉ đành chạy tới chạy lui giữa hai nơi.

Từ Mạch im lặng không đáp, Đường Bảo chán nản cúi đầu, "Phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Cốt Đầu cứ định tiếp tục như vậy hay sao?"

"Chỉ có chủ nhân mới có thể cứu được Thiên Cốt, có điều..." Từ Mạch không còn cảm nhận được sự tồn tại của Thiều Nguyệt, nàng hiểu rất rõ, Thiều Nguyệt đã không còn có mặt trên cõi đời này nữa.

Đường Bảo cũng bi ai, con bé nức nở, "Đúng thế, Kiếm tôn mà có ở đây thì thật tốt..."

"Chúng ta cũng đã tận mắt nhìn thấy, Thiều Nguyệt..." Quả thực Từ Trúc không dám nói ra, "Tiểu Mạch, hẳn là nàng rõ nhất."

Từ Mạch gật đầu, tựa lên vai Từ Trúc, nhỏ giọng thút thít, Từ Trúc vòng lấy nàng, hốc mắt ửng đỏ. Sau lưng bọn họ, cách đây không xa, Bạch Tử Họa lẳng lẳng đứng, chàng tới tiểu viện của Thiều Nguyệt, nhớ lại quãng thời gian lúc trước. Ban đầu, Tiểu Nguyệt cũng chỉ là một người bình thường không có chút linh lực nào, từ từ tu luyện mới trở thành Thượng tiên Trường Lưu, khả năng lĩnh ngộ của Tiểu Nguyệt cực cao, tu luyện cũng chăm chỉ, chàng đã nhìn Tiểu Nguyệt từng bước đi lên, song lại chỉ có thể trở mặt nhìn cô đi vào cõi hủy diệt.

Bạch Tử Họa quay đầu nhìn về phía phòng Hoa Thiên Cốt, bi thương quá lớn khiến trái tim cũng chết lặng, tình trạng của Hoa Thiên Cốt bây giờ là như vậy đây. Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn trời xanh, cảnh tượng ngày hôm ấy như còn sờ sờ ngay trước mắt, sau đó lại một hình ảnh thoáng qua, trước khi Tiểu Nguyệt đẩy chàng ra, con bé đã nói nửa câu, nếu chàng không hiểu sai, vậy thì Tiểu Nguyệt đã bảo con bé có thể sẽ quay lại thế giới vốn có của mình? Bạch Tử Họa trầm tư, nhưng vẫn chưa xác định được toàn bộ, cũng có thể, Tiểu Nguyệt chỉ vì muốn mình an tâm nên mới nói vậy.

Sau đó chàng nhớ sư phụ từng dặn, Tiểu Nguyệt là biến số lớn nhất trên cõi đời này, quy tắc của đất trời nơi đây không thể trói buộc được con bé, với Thiều Nguyệt, những chuyện vốn là không thể cũng có thể trở thành có thể, kiếp sinh tử chính là minh chứng rõ rệt nhất. Nghĩ tới đây, Bạch Tử Họa xoay người rời khỏi tiểu viện, chàng phải tới phòng của sư phụ, xem xem liệu có tài liệu nào liên quan đến thế giới khác hay không, có lẽ sư phụ đã để lại một chút manh mối gì đó.

Thiều Nguyệt ngắm mình trong gương, thắc mắc cau mày, cô nhẹ vuốt ve những sợi tóc mai màu trắng, sao lại là màu trắng, hẳn là mình không đi nhuộm tóc đâu?

Trong phòng bệnh, Thẩm Nhu đang sửa soạn lại hành lý, hôm nay Nguyệt Nhi đã có thể về nhà nghỉ ngơi, bà không khỏi mỉm cười. Dọn xong, Thẩm Nhu quay sang nhìn nhà vệ sinh, khó hiểu, "Sao Nguyệt Nhi vẫn chưa đi ra vậy nhỉ?"

Thế là Thẩm Nhu tới bên cửa phòng vệ sinh, gọi, "Nguyệt Nhi ơi? Nguyệt Nhi?" Không ai đáp lại, Thẩm Nhu hoảng sợ, mãi một mở cửa ra, hét lên, "Nguyệt Nhi!"

Khi thấy Thiều Nguyệt không hề hấn gì, Thẩm Nhu mới thở phào nhẹ nhõm, thấy Thiều Nguyệt vẫn đứng lẳng lẳng trước gương, bà tiến đến ôm bà vai

cô, "Nguyệt Nhi à, chúng ta về nhà thôi."

Thiều Nguyệt nói ra thắc mắc của mình, "Mẹ ơi, sao tóc con lại..."

Thẩm Nhu ngẩn người, bà không biết phải giải thích như thế nào, chỉ đành gượng đáp, "Lúc con quay về thì đã như vậy rồi..." Dứt lời, Thẩm Nhu cúi đầu, đưa tay lau khóe mắt.

Vốn dĩ Thiều Nguyệt đang muốn hỏi thêm, song khi cô thấy trong gương, Thẩm Thu đang lén lau nước mắt, lòng cô lại mềm nhũn, buông tha nghi ngờ trong lòng, xoay người kéo tay Thẩm Nhu, vui vẻ nói, "Mẹ ơi, chúng mình về nhà đi!"

"Ừ." Thẩm Nhu im lặng chốc lát rồi vội bảo, "Được, tốt lắm, tốt, chúng ta về nhà thôi, về nhà nào..."

Ngôi nhà chưa hề thay đổi, vẫn y nguyên ký ức của cô, phòng cô vẫn thế, cô nằm trên chiếc giường thoải mái của mình, nhìn lên trần nhà, không khỏi nâng tay lên ngắm vết đỏ kia, miệng lầm bầm, "Chắc chắn trước đây mình không hề có cái vết này, vậy nó xuất hiện trong một năm vừa qua ư? Nhưng sao mình lại không tài nào nhớ nổi vậy?"

Sau đó Thiều Nguyệt nhớ tới một đoạn hồi ức của cô ở trong bệnh viện, cảnh mình nhỏ một giọt nước lên lòng bàn tay phải, từ đó xuất hiện vết đỏ này, cô mới nghiêng đầu, chợt bảo, "Ồ, là do nước!" Sau đó lại không hiểu, "Nước có thể thiêu đốt người ta sao? Chưa từng nghe nói đến loại nước này đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Ai da..." Thiều Nguyệt thờ dãi, rút tay phải lại, đặt trên trán, ảo não không thôi.

Tiểu Vũ tới, thấy Thiều Nguyệt đang nằm trên giường bèn bước nhẹ chân, tiến dần về phía tai của Thiều Nguyệt, sau đó hét lên, "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt giật mình, quay sang nhìn nó, bật cười, "Mày cũng lớn rồi mà sao còn con nít như vậy?"

"Không phải mày vẫn bị tao dọa hay sao?" Tiểu Vũ nhướn mày.

Thiều Nguyệt không đáp, cô ngồi dậy, nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, "Tiểu Vũ, mày nói xem ta có nên...."

"Không nên!" Tiểu Vũ vội cắt ngang.

Thiều Nguyệt thắc mắc, "Tao còn chưa nói hết mà, sao mày biết tao muốn nói gì vậy?"

Tiểu Vũ cắn môi, đầy vẻ bất an, nó hơi gượng ngồi lên giường, sau đó tựa đầu trên bả vai Thiều Nguyệt, "Tao cũng không biết, tao luôn có một loại dự cảm xấu, rằng một khi đã nhớ ra, mày sẽ lại rời xa chúng tao."

Thiều Nguyệt bật cười, "Sao có thể chứ?" Cô đưa tay vỗ vai Tiểu Vũ, "Nói sau đi, mà nếu ta có rời đi thật, thì cũng có thể đi đâu chứ?"

Một nơi mà chúng tao mãi mãi không thể tìm được, Tiểu Vũ trầm nghĩ, sau đó nó nhắm mắt lại, nhớ về lúc nó và Thiều Hoa tìm thấy Thiều Nguyệt trên một ngọn núi sét đánh liên hồi, trên người cô diện một thân cổ trang dính đầy máu. Khi ấy, nó rõ ràng đã trông thấy quanh người Thiều Nguyệt có tia điện, song sau đó tia điện từ từ biến mất vào trong vết thương của cô, ban đầu nó chỉ cho rằng mình hoa mắt. Nhưng khi cha Thiều Nguyệt - Thiều Từ Dương giám định bộ đồ mặc trên người Thiều Nguyệt, Tiểu Vũ mới sợ ngây người, bộ cổ trang này tuyệt đối không hề được sản xuất ở thời hiện đại, to lạ làm nên nó cũng phải cách đây cả mấy ngàn năm, hơn nữa còn là một thời đại không thể chỉ ra cụ thể.

Thiều Từ Dương là nhà lịch sử học nổi danh, ông cũng nghiên cứu rất sâu về cổ vật, cho nên Tiểu Vũ hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Thiều Từ Dương. Nó hồi tưởng lại ngày Thiều Nguyệt biến mất, một tia sét bổ xuống, Thiều Nguyệt tan biến, chẳng lẽ Thiều Nguyệt đã thật sự đến một thế giới khác hẳn với thế giới của chúng ta hay sao? Nó không thể tưởng tượng nổi, cũng không dám tưởng tượng, chỉ mong sau này vẫn sẽ như trước kia, có thể sống tiếp một cuộc đời bình yên.

Đột nhiên một giọng điệu hài hước vang lên phá vỡ sự im lặng, "Này, tỷ muội hai người đã ôn xong chuyện cũ chưa thế?"

"Anh?" Thiều Nguyệt thấy Thiều Hoa hai tay ôm ngực dựa bên cửa, cười hi hi nhìn cả hai.

Tiểu Vũ quay sang tức giận, "Anh quản làm gì, để bọn em tỷ muội tình thâm đi!"

"Ừ, ừ, ừ, hai người là tỷ muội tình thâm, nhưng mẹ đã bảo em lên gọi Tiểu Vũ xuống ăn cơm rồi mà..." Thiều Hoa buồn cười nhìn Tiểu Vũ.

"Ai da!" Tiểu Vũ vỗ trán, "Mãi nói chuyện nên quên bém mắt," Sau đó nhìn Thiều Nguyệt, bước xuống giường, "Đi nào, Tiểu Nguyệt, chúng ta mau xuống ăn cơm, đừng để ý đến cái con người đáng ghét này nữa!"

Thiều Hoa nhìn Tiểu Vũ đi qua, mỉm cười lắc đầu, "Nhìn cái tính hay quên của em kia, sau này thì phải làm sao đây?"

Tiểu Vũ dừng chân, xoay người nhìn anh, gằn từng chữ một, "Không-cần-anh-quản!" Sau đó nghiêng đầu bỏ đi.

Thiều Nguyệt ngạc nhiên nhìn hai người, lúc đi ngang qua Thiều Hoa, cô dùng ánh mắt thăm hỏi nhìn anh, song Thiều Hoa nhún vai một cái, ý là "em thấy thế nào thì nó chính là như vậy". Thiều Nguyệt gật đầu vờ lẽ, không khỏi cười thầm, thật đúng là một đôi oan gia.

Trong một cái hang nơi rừng sâu núi hiểm có một cây hòe vạm vỡ, cạnh cái cây có một căn nhà gỗ nhỏ, trước căn nhà gỗ lại có một người đàn ông diện bộ đồ vải gät màu xanh đang thư thái ngồi trên ghế, hưởng thụ ánh nắng mặt trời trên cao.

Bấy giờ, đột nhiên cây hòe kia lên tiếng, "Đông Hoa, đây là lần đầu tiên ta thấy huynh ung dung tự tại như vậy, thật hiếm thấy, hiếm thấy!"

Đông Hoa bật cười, "Bởi vì đã buông bỏ trách nhiệm gánh trên vai, không còn phải đi trả nợ cho những sai lầm của mình nữa, lại có Từ Họa, ta không cần phải đi lo lắng về thiên hạ rồi."

"Ha ha," Cây hòe sáng khoái cười một tiếng xong tỏ ra tiếc nuối, "Tiếc thay, giờ ta lại không thể uống với huynh một chén, nếu không nhất định sẽ rất vui thích đây!"

Một cô gái diện đồ đen đi tới, nghe thấy tiếng cười của hai người mới hỏi, "Nhìn hai người nói chuyện hợp ý với nhau như vậy, không biết ta có tham gia vào được không?"

Đông Hoa ngừng cười, bảo, "Từ Huân à, Đàn Phàm bảo huynh ấy muốn uống rượu kia."

"Đông Hoa, huynh..." Đàn Phàm không kịp ngăn, mà dù có ngăn, thì hôm nay hẳn cũng chỉ là một cái cây, không thể ngăn nổi.

"Ồ?" Từ Huân nhướn mày nhìn về phía cây hòe, "Thật vậy không?"

Đàn Phàm vội giải thích, "Từ Huân à, ta chỉ thuận miệng nói thế thôi, nói trêu thôi ấy mà." Vì muốn bảo hộ mảnh hồn phách của Đàn Phàm nên Từ Huân đã đặt nó vào một cây hòe ngàn năm. Nàng nhất mực chăm chỉ chăm sóc cho cây hòe, vất vả lắm Đàn Phàm mới có thể trò chuyện, dĩ nhiên sẽ không dễ cho hắn thích gì làm nấy, nhờ đâu thất bại trong gang tấc thì biết phải làm sao?

Đông Hoa thấy Đàn Phàm giải thích với thái độ lấy lòng với Từ Huân thì hết sức nhớ nhưng khoảng thời gian Ngũ Thượng tiên còn ở bên nhau, có điều như bây giờ thì cũng không tệ, có Đàn Phàm, có Từ Huân, còn có cả Úc Khanh, y cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Chợt một luồng gió nhẹ thổi tới, Đàn Phàm nghiêm mặt lại, "Có vị khách không mời mà đến kia."

Từ Huân quay sang nhìn, một bóng người từ từ xuất hiện, nàng hơi cau mày, "Là người?"

Hắn ta mặc trang phục đệ tử Trường Lưu, song lại cũ nát lắm rồi, tựa hồ hẳn cũng chỉ còn duy nhất bộ y phục này để có thể kiêu hãnh, hắn ngẩng đầu lộ ra nửa bên mặt đã bị hủy hoại, kiên định nói, "Ta tới tìm Dị Hủ Quân!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đầu Mối

Từ Huân quay sang nhìn Đông Hoa, Đông Hoa không nói gì, nhưng tay lại siết chặt lại, Từ Huân nhận thấy thế bèn giả bộ vừa pha trà, vừa nói, "Trúc Nhiễm, có lẽ người tới nhầm nơi rồi, ở đây không có người người muốn tìm đâu."

Trúc Nhiễm không tin, "Không, nhất định Dị Hủ Quân đang ở đây!" Y nhìn Đông Hoa, khom người hành lễ, "Thượng tiên Đông Hoa, xin ngài, hãy cho ta được gặp Dị Hủ Quân!"

"Thiên hạ đã không còn Dị Hủ Quân nữa rồi, người có nhờ Đông Hoa cũng vô ích." Bỗng nhiên một giọng nói nho nhã vang lên từ đằng sau Đông Hoa, một anh chàng đeo một sọt lá thuốc sau lưng chậm rãi bước tới, cũng không thèm nhìn Trúc Nhiễm mà đi thẳng tới bên cạnh Đông Hoa, sau đó đặt sọt thuốc xuống, kiểm tra mắt Đông Hoa.

"Dị Hủ Quân, ta đã tìm ngài từ rất lâu rồi, giả gì cũng được, chỉ cần ngài giúp ta!" Trúc Nhiễm ưu tư đến kích động.

Đông Phương Úc Khanh tháo miếng vải che mắt Đông Hoa xuống, quan sát mắt y, vẫn chẳng có chuyển biến tốt, thế là Đông Phương Úc Khanh lựa ra một ít thảo dược từ cái sọt, bắt đầu nghiền nát.

"Dị Hủ Quân!" Trúc Nhiễm thấy Đông Phương Úc Khanh không chú ý tới mình bèn kêu lên.

Đông Phương Úc Khanh vẫn chưa ngừng tay, nói tiếp, "Ta đã bảo thiên hạ bây giờ đã không còn Dị Hủ Quân nữa, huống chi lâu Dị Hủ đã sớm đóng cửa, tại sao lại còn Dị Hủ Quân?"

"Là chuyện liên quan đến Hoa Thiên Cốt!" Trúc Nhiễm lớn tiếng.

Đông Phương Úc Khanh dừng tay một lát, sau đó anh chàng lại tiếp tục, "Cốt Đầu đã có sư tôn của nàng che chở cho rồi, cần gì người phải bận tâm?"

Trúc Nhiễm cười khổ, "Không sai, quả đúng là Kiếm tôn đã bảo vệ Hoa Thiên Cốt vô cùng tốt, nhưng... Kiếm tôn đã mãi mãi biến mất khỏi cõi đời này rồi."

"Cái gì?!" Đông Hoa cả kinh, bật dậy, "Tiểu Nguyệt làm sao?" Đông Phương Úc Khanh và Từ Huân cũng hơi kinh hãi, họ cùng nhìn về phía Trúc Nhiễm.

"Kiếm tôn lấy mạng đổi mạng với Hồng Hoang..." Trúc Nhiễm thuật lại mọi chuyện đã phát sinh vào ngày hôm ấy khiến cho bất kỳ ai ở đây đều khiếp sợ vô cùng.

"Sao lại như thế? Tiểu Nguyệt..." Đông Hoa thất thần ngồi lên ghế, y còn chưa quay lại đường đường chính chính tái kiến Tiểu Nguyệt mà, vẫn còn chưa nói với nhau được một câu, Tiểu Nguyệt đã đi...

Đông Phương Úc Khanh mím môi, có chút căm ghét nhìn Trúc Nhiễm, "Cho nên... yêu cầu của ngươi là gì?"

Trúc Nhiễm rũ mi mắt, "Ta chỉ muốn tìm Kiếm tôn, dù chỉ còn một mảnh hồn phách, hoặc là chuyển thể của người thôi cũng được."

Đông Phương Úc Khanh nhìn Trúc Nhiễm đầy hoài nghi, "Ta không nghĩ ngươi và Kiếm tôn lại có mối giao tình sâu đậm như vậy."

Trúc Nhiễm bật cười tự giễu, "Không sai, ta chỉ vì chuộc tội mà thôi, nếu không sao còn mặt mũi đi gặp... sư phụ của ta, càng không có tư cách để đi gặp Lưu Hạ."

"Sao ta có thể tin đây là mong muốn thật tâm của ngươi chứ không phải âm mưu quỷ kế gì?" Đông Phương Úc Khanh vẫn chưa tin.

Trúc Nhiễm ngẩng mặt nhìn Từ Huân, "Cái chết là nguyên nhân đáng sợ nhất để con người có thể tỉnh ngộ, ta tin rằng tiền tử Từ Huân cũng hiểu điều đó."

Từ Huân im lặng, ban đầu Đàn Phàm chết vì nàng, nàng đã bị đá kích vô cùng, trở thành đạo tiên, cũng từ đây nàng mới biết nàng với Bạch Từ Họa là bất khả thi, và ai mới là người mà nàng nên quý trọng nhất.

Trúc Nhiễm nói tiếp, "Ta từng có một người mà ta vô cùng quý trọng, đột nhiên người đó lại trở thành người mà ta hận nhất, vì báo thù, ta đã hy sinh cô gái mà ta yêu. Nhưng rồi một ngày, người mà ta hận nhất lại cứu sống ta, ngài nói xem, hận thù của ta rốt cuộc có ý nghĩa gì cơ chứ?" Hốc mắt ửng đỏ, "Ông ấy vốn là người thân cận nhất của ta, hôm nay ta đã thật sự chẳng còn gì, ngay cả mục đích sống cũng không, chỉ còn cái chết. Song khi nhìn thấy dáng vẻ như cái xác biết đi của Hoa Thiên Cốt, ta cảm thấy, có lẽ ta nên làm gì đó, để bù đắp cho những sai lầm của bản thân. Dù sao Kiếm tôn cũng là tiểu sư muội sư phụ thương yêu nhất, cũng là người mà Lưu Hạ kính yêu nhất."

"Cốt Đầu..." Đông Phương Úc Khanh nghe về tình hình của Hoa Thiên Cốt thì trong lòng khó chịu, anh chàng hiểu Cốt Đầu lệ thuộc nhường nào vào Kiếm tôn mà, thế nhưng hôm nay chỉ còn lại mình nàng lẻ loi. Anh chàng cũng biết không ai có thể thay thế vị trí của Kiếm tôn trong lòng Cốt Đầu, Cốt Đầu chỉ muốn được đi theo Kiếm tôn.

Cặp mắt Đông Hoa mông lung, y nhận ra sự thay đổi của Đông Phương Úc Khanh, bèn bảo, "Úc Khanh à, hãy giúp Tiểu Nguyệt một tay, cũng giúp Hoa Thiên Cốt một tay đi."

Đông Phương Úc Khanh ngẩng đầu nhìn Đông Hoa, hơi trầm ngâm, "Được, ta đồng ý, tuy nhiên, ngươi phải chờ ba ngày sau."

Trúc Nhiễm kinh ngạc, vui mừng gật đầu, "Chỉ cần Dị Hủ Quân đáp ứng thì bao lâu cũng được!"

Thiều Nguyệt ngồi trước bàn ăn, bên phải cô là Thẩm Nhu và Thiệu Tử Dương, đối diện là Thiệu Hoa, bên trái là Tiểu Vũ, cảm giác thật thoải mái, cô không khỏi cảm thán, "Cảm giác như đã lâu chưa được ăn cơm chung với gia đình vậy!"

Thẩm Nhu gấp thức ăn vào bát Thiệu Nguyệt, dịu dàng nói, "Vậy thì ăn nhiều một chút, đây đều là đồ mà con thích đấy."

"Vâng" Thiệu Nguyệt gật đầu, sau đó cũng gấp một món lên, "Mẹ, mẹ cũng ăn nhiều một chút đi."

Thẩm Nhu cúi đầu che giấu hốc mắt ửng đỏ của mình, thẩm nhu, Nguyệt Nhi về rồi, cuối cùng cả nhà cũng có thể ăn một bữa đoàn viên. Thiệu Tử Dương ngồi nghiêm chỉnh, nhận thấy Thẩm Nhu đang ưu tư bèn đặt đĩa xuống, nhẹ vỗ đùi bà để an ủi.

Tiểu Vũ ngồi bên Thiệu Nguyệt, huych tay cô một cái, cười hi hi, "Tiểu Nguyệt à, cuối cùng mày cũng quay trở lại, mày không biết là cô và chú lo lắng gần chết, tóc cũng bạc trắng cả rồi à."

"Đâu chỉ mỗi vậy, bọn anh ai cũng lo cho em, Tiểu Vũ cũng sắp thành khách quen nhà ta rồi." Thiệu Hoa nuốt một miếng cơm.

Thiệu Tử Dương gật đầu, "May mà có Tiểu Vũ, nếu không nhờ con bé khẳng khái tìm kiếm con ở khắp mọi nơi trong một năm nay thì cũng không biết phải chờ đến bao lâu nữa."

Thiệu Nguyệt quay sang thắc mắc, "Tiểu Vũ này, mày tìm thấy tao ở đâu vậy?"

Tiểu Vũ còn chưa lên tiếng, Thiệu Hoa đã cướp lời, "Tiểu Vũ ấy à, hầu như sẽ chạy đến những nơi thường xuyên có sấm chớp để tìm, ngày nào em ấy cũng chăm chú xem dự báo thời tiết, cứ đâu có sét là chạy đến, em không biết đâu, anh bám theo em ấy mà cũng lo lắng gần chết."

"Sét?" Thiều Nguyệt không hiểu, quay sang nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ nhận ra ánh mắt của Thiều Nguyệt bèn mãi mốt thay đổi chủ đề, cảnh cáo Thiều Hoa, "Anh lắm mồm!"

Thiều Hoa nhún vai, ý bảo bất đắc dĩ, Tiểu Vũ chần chừ cho Thiều Nguyệt, "Được rồi, bây giờ mày vừa mới xuất viện thôi, phải bồi bổ cho thực tốt, chờ khi nào khỏe hẳn nói tới những thứ khác."

Thiều Nguyệt mỉm cười nhận lấy cái bát, "Được rồi, tới lúc đó tao cũng muốn nghe chút chuyện thú vị về mày với anh trai tao nữa đấy."

Tiểu Vũ vừa nghe đã lập tức phản bác, "Cái gì mà thú vị, không có, không có!"

Thiều Hoa nhướn mày, giả bộ suy nghĩ, "Ồ... có vẻ như có không ít đâu."

"Thiều Hoa!" Tiểu Vũ chỉ Thiều Hoa, giận dữ, "Anh nói năng nhăng cuội gì đấy?"

Thiều Hoa vô tội cảm thừa lên, ăn phần của mình, coi như không thấy Tiểu Vũ. Tiểu Vũ thấy vậy vẫn chưa hết giận mà nhìn chằm chằm Thiều Hoa, sau đó Thiều Hoa cứ gắp món gì, nó lại gắp trước, mà gọi là cướp thức ăn của Thiều Hoa cũng được. Sau khi đoạt được xong, Tiểu Vũ đắc ý nhìn Thiều Hoa, thế là Thiều Hoa cũng phần khởi, cả hai cùng bắt đầu cuộc đại chiến tranh giành trên bàn.

Thiều Nguyệt phì cười, đúng là oan gia, Thẩm Nhu vốn đang định ngăn hai người lại, nghe được tiếng cười của Thiều Nguyệt, bà lại thôi, Nguyệt Nhi vui là được rồi, còn hơn là về mặt nặng nề tâm sự. Thiều Từ Dương cũng khẽ cong môi, tạm thời gạt bỏ lo lắng về bộ đồ cổ mà Thiều Nguyệt đã mang về.

Thiều Nguyệt lắc đầu mấy cái rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, đột nhiên một hình ảnh thoáng hiện ra. Trong một căn phòng cổ kính, nàng và vài người cũng cùng vây quanh một bàn ăn, bên cạnh là một chàng trai mặt mũi lạnh lùng, trong trẻo, thần nhiên dùng bữa; đối diện lại là một cô gái ngây thơ thanh thuần, cô cảm thấy nàng rất thân quen, song lại không thể thấy rõ được mặt nàng, nàng nhất mực gắp đồ ăn cho cô, còn tỏ ra vô cùng cao hứng...

"Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt? Tiểu Nguyệt!" Tiểu Vũ mạnh tay vỗ Thiều Nguyệt một cái.

Thiều Nguyệt hoàn hồn, quay sang thắc mắc, "Hả? Sao thế, Tiểu Vũ?"

Tiểu Vũ cau mày, "Là tao hỏi mày làm sao mới đúng, sao tự dưng lại ngây người vậy?"

"Hả?" Thiều Nguyệt nhìn xung quanh, Thiều Hoa gật đầu, Thẩm Nhu lo lắng nhìn cô, Thiều Từ Dương cũng đặt bát đĩa trên tay xuống, vẻ mặt lo âu.

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Tao không sao, chỉ là..." Cô nghiêng đầu, cau mày, "Cảm giác như... ta cũng từng ăn chung với người khác như thế này..."

"Vậy mày còn nhớ người đó là ai không?" Tiểu Vũ hỏi.

Thiều Nguyệt thờ dãi, lắc đầu, "Không nhớ."

Thẩm Nhu vỗ nhẹ bả vai Thiều Nguyệt, "Được rồi, Nguyệt Nhi à, đừng ép bản thân làm gì, con vừa mới hồi phục thôi."

"Vâng..." Thiều Nguyệt không muốn người khác phải nặng lòng nên đành đề xuống cảm giác quen thuộc khác thường kia đi, tiếp tục ăn cơm.

Hoa Thiên Cốt ở trong phòng Thiều Nguyệt, nhìn vật nhớ người, nàng đưa tay vuốt ve từng thứ một, thứ nào cũng gợi nhắc tới một kỷ niệm giữa nàng và sư tôn. Sách trên giá, nàng luôn yêu thích tới đọc sách trong phòng sư tôn, còn có thể tranh thủ trộm ngắm sư tôn mất lần, sau đó mượn cớ thỉnh giáo đề có thể ở bên sư tôn; bàn trang điểm, mỗi sáng nàng sẽ dậy rất sớm vì muốn thỉnh an sư tôn trước khi sư tôn rửa mặt, sau đó có thể chải tóc cho sư tôn; án thư, mỗi khi sư tôn đọc sách hoặc xử lý công chuyện, nàng luôn lặng lẽ ngồi bên người sư tôn, giả bộ cũng đang đọc sách, như thế thì có thể lén thấy vẻ mặt nghiêm túc của sư tôn, ngắm thôi cũng đủ hết một ngày...

Tới sân trong, trên bàn đá có một cây cỏ cầm, nhớ lúc sư tôn dạy nàng gây đàn, người tự tay cầm lấy tay nàng để dạy, khi ấy tim nàng đập như muốn bay ra khỏi lồng ngực, rất sợ sư tôn sẽ nghe thấy, song lại muốn thời khắc đó sẽ kéo dài vĩnh cửu. Cây hoa đào kia vẫn nở rộ, sư tôn luôn thích ngồi dưới tàng cây này, thoả ngọc tiêu, khi thì xem nàng luyện cầm, khi thì cùng nàng luyện kiếm. Mỗi lần gió nhẹ thổi tới, cánh hoa tuôn rơi, sư tôn sẽ luôn đứng giữa làn hoa vũ, để cho mắt nàng phải nỗ lực ngắm nhìn như thể sư tôn là một vị tiên đến từ một thế giới khác vậy.

Hoa Thiên Cốt ngồi dưới tàng hoa đào, lấy ra dải dây buộc tóc màu trắng, đó là món đồ duy nhất sư tôn để lại, nàng ôm chặt nó vào trong lồng ngực, nước mắt đã khô, Hoa Thiên Cốt không khóc nổi nữa, chỉ có thể không ngừng nghẹn ngào gọi, "Sư tôn ơi... sư tôn... sư tôn..."

Đông Phương Úc Khanh đang quán vãi quanh mắt cho Đông Hoa thì Đông Hoa chợt nói, "Úc Khanh à, ta biết vì sao con phải đợi đến sau ba ngày, nhưng chuyện của Tiểu Nguyệt và Hoa Thiên Cốt..."

Đông Phương Úc Khanh dừng tay trong chốc lát rồi ngắt lời y, "Đông Hoa, tự ta có chừng có mực, vất vả lắm thánh lực của ông mới có thể khôi phục, bây giờ phải chữa trị cho mắt, không thể bỏ dở giữa chừng, còn phải điều trị thêm ba ngày nữa, đến lúc đó mặc kệ kết quả có ra sao, ta cũng sẽ đưa Trúc Nhiễm tới lầu Dị Hù."

"Nhưng Hoa Thiên Cốt là người con thích, con hẳn là nên..." Đông Hoa khuyên nhủ.

"Ta thích Cốt Đầu, nhưng ông cũng là thân nhân duy nhất trên cõi đời này của ta!" Đông Phương Úc Khanh kiên định, Đông Hoa đã luôn ở bên bầu bạn

với anh chàng, anh chàng đã sớm coi Đông Hoa như cha, "Huống chi, lòng của Cốt Đầu đã sớm thuộc về người khác, chỉ cần Thiều Nguyệt trở lại, Cốt Đầu sẽ nhanh chóng vui vẻ trở lại, ta có đi cũng chẳng được việc gì."

"Hy vọng có thể tìm lại Tiểu Nguyệt, haizz..." Đông Hoa thành tâm nói, song bây giờ y lại lực bất tòng tâm, chẳng thể giúp được gì, chỉ có thể im lặng ở đây chờ đợi tin tức.

Bạch Tử Họa ở trong phòng sư phụ lật sách, chàng đã xem qua tất cả tài liệu, sư phụ không hề đề cập tới thế giới khác, song có một quyển sách khiến chàng vô cùng đề tâm, đó là thư giản sư phụ đặc biệt biên soạn vì Thiều Nguyệt. Chàng đã đọc nhiều lần, trong đó ghi lại quá trình tu luyện bình thời của Tiểu Nguyệt, còn có ít miêu tả về Kinh Lôi.

Thư giản ghi rằng, chỉ cần một người còn tồn tại, thì dù cho người đó có đến từ nơi đâu cũng sẽ để lại một dấu mỗi, mà dấu vết ấy sẽ liên quan chặt chẽ tới một thứ đồ vật.

Bạch Tử Họa suy ngẫm, vật liên quan mật thiết nhất với Tiểu Nguyệt chính là Kinh Lôi, nhưng nó đã biến mất cùng Tiểu Nguyệt rồi, vậy còn thứ gì nữa? Chàng lại lật thư giản, thư giản kia ghi chép lại từ ngày Tiểu Nguyệt bái nhập môn hạ Trường Lưu, đột nhiên Bạch Tử Họa lại nhìn chăm chăm vào ba chữ: đá Nghiệm Sinh?

"Đúng rồi, đá Nghiệm Sinh! Vật duy nhất liên quan mật thiết tới Tiểu Nguyệt!" Bạch Tử Họa chợt nói, sau đó vội vàng đi lấy đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt.

Song thời điểm mở hộp gấm kia ra, Bạch Tử Họa thất vọng nâng viên đá Nghiệm Sinh lên, thờ dài, "Ánh sáng trên đá Nghiệm Sinh đã tắt, quả nhiên, Tiểu Nguyệt..."

Bạch Tử Họa buông viên đá Nghiệm Sinh xuống, đứng dậy đi tới cửa, kinh ngạc nhìn lên bầu trời phương xa, mây đen đã giăng kín, cảnh tượng rất giống với ngày hôm đó, song Bạch Tử Họa biết, tất cả đã là quá khứ, Tiểu Nguyệt cũng sẽ không quay trở về, để rồi chàng không hề chú ý tới một tia sáng bạc bấy giờ thoáng xẹt qua viên đá Nghiệm Sinh đặt trên mặt bàn dài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Nhớ Về

Giữa đêm khuya, khi ánh đèn tại hàng vạn ngôi nhà đã tắt, tất cả mọi người cùng tiến vào giấc mộng đẹp. Song tại một khu chung cư nhỏ, trong một gian phòng tối đen lại vang lên từng tiếng thở dài nhẹ, trở nên vô cùng quý dị giữa không gian yên tĩnh, khiến cho những ai đi ngang qua đây đều sợ hãi, sốt sắng quan sát khắp tứ phía, thâm nhủ, chẳng lẽ gặp ma? Thế nhưng bấy giờ mây đen đã che phủ vầng trăng, thậm chí còn không có lấy nổi một vì sao, những người tan ca muộn mải một rụt cổ lại, vội vàng chạy khỏi nơi đây, chỉ muốn mau mau về đến nhà thật chóng mà thôi.

Thiều Nguyệt không an giấc, hai tay cô không ngừng nắm chặt lấy ra trải giường, chau mày lại, mồ hôi lạnh túa ra, có vẻ như cô đang gặp ác mộng. Trong giấc mơ, Thiều Nguyệt bị bực bởi lời điện, cô muốn trốn khỏi đây, song không tài nào thoát nổi, dù cô đi đến đâu, sấm sét cũng sẽ ngăn cản con đường của cô, trong lúc cô lo lắng không biết nên làm gì cho phải thì bầu trời chợt đi ùng tiếng sấm, một thanh kiếm không lồ màu bạc toàn thân phủ bởi sấm sét từ trên không rơi xuống, đâm thẳng về phía Thiều Nguyệt. Thiều Nguyệt không thể tránh đi đâu, nhìn mũi kiếm ngày càng tiến lại gần, ngực lại mơ hồ đau, cuối cùng trong một cái chớp mắt khi mũi kiếm chạm vào ngực cô, Thiều Nguyệt bừng tỉnh.

Thiều Nguyệt thở hổn hển từng cơn, che ngực kinh hoàng, giấc mơ này quá chân thực, cảm giác như thanh kiếm kia đã thật sự đâm xuyên qua ngực cô vậy, bây giờ ngay cả ngực cũng bắt đầu đau nhói. Một lát sau, Thiều Nguyệt dần bình ổn lại nhịp thở, thấy những đồ vật quen thuộc mới chợt nhớ ra mình đang ở nhà.

Tỉnh rồi, Thiều Nguyệt cảm giác khắp người toàn mồ hôi, dính nhớp vào quần áo thì rất khó chịu, thế là cô xuống giường, vào phòng vệ sinh, rửa mặt, sau đó cởi bộ đồ ngủ ra, lúc này mới thấy thoải mái hơn một chút. Lúc chuẩn bị cài lại cúc áo ngủ trước ngực, cô dùng tay lại, nhẹ vuốt ve vết sẹo hình tia chớp nơi tim mình.

Cô đã nhìn thấy nó vào cái ngày kiểm tra lần cuối tại bệnh viện để chắc chắn mình đã hoàn toàn khôi phục, khi bác sĩ tháo bỏ băng gạc, ấy thế mà lại trông thấy ở vị trí phẫu thuật có để lại một vết sẹo hình tia chớp làm cô ngạc nhiên không thôi, song lại có một cảm giác kỳ lạ.

Thiều Nguyệt ngắm mình trong gương, ngoại trừ vết thương trên ngực còn có rất nhiều vết thương khác, cô nhớ rõ rằng trước kia mình không hề có những vết thương này, vậy chúng xuất hiện trong một năm mất tích hay sao? Cô từng lên hỏi bác sĩ, bác sĩ đáp đó là những vết thương do vật sắc bén tạo ra, hơn nữa còn thương rất sâu, tuyệt đối không thể khôi phục trong một năm rưỡi được. Có điều những vết sẹo kia đã kết vảy rồi, thoạt trông đã lành từ rất lâu, nhưng mình mới chỉ mất tích có một năm, Thiều Nguyệt vô cùng hoài nghi, cô quả thực không nghĩ ra lí do vì sao mình lại bị thương, và vì sao mình lại quên đi những ký ức ấy.

Ngay tại thời điểm mắt Thiều Nguyệt dán đầy dấu hỏi thì đột nhiên một tiếng sấm bất ngờ vang lên, thức tỉnh Thiều Nguyệt, cô rời khỏi phòng vệ sinh,

nhìn ra ngoài cửa sổ, tia sét ở bên ngoài khiến cô cảm giác tương tự thập phần trong giấc mơ. Thiều Nguyệt nhận ra trời không mưa, có điều sấm chớp lại không ngừng đan chéo làm cho màn đêm mất đi sự tĩnh lặng.

Lại một tia sét bổ xuống, chiếu sáng gương mặt mê man của Thiều Nguyệt, bấy giờ ngực cô chợt đau nhói, cô che ngực, lùi về phía sau một bước, nhưng một tia sét màu bạc lại bắn ra từ kẽ tay của cô, hướng về phía đằng sau.

Như bị ma xui quỷ khiến, Thiều Nguyệt bám theo tia sét nọ, bước qua cửa phòng, xuyên qua hành lang tối om, đi tới cuối dãy, đó là thư phòng của cha mà, Thiều Nguyệt thâm nhủ. Tia sét nhỏ kia đi qua cửa phòng rồi biến mất trước mắt Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt vội mở cửa, thấy tia sét thẳng hướng đến giá treo quần áo bên cửa, sau đó mất tăm mất tích.

Thiều Nguyệt chậm rãi bước tới, càng bước lại gần bộ y phục kia, cảm giác đau đớn trong ngực cô càng rõ rệt, trong đầu không ngừng xuất hiện nhiều hình ảnh, nhiều đến nỗi cô cảm tưởng đầu cô sắp nứt ra rồi.

Thiều Nguyệt lùi về đằng sau, hét vang "Aaaaaa...." Đánh thức những người đang ngủ, Thiều Tử Dương, Thẩm Nhu và Thiều Hoa hoảng hốt chạy đến, bật đèn để rồi thấy Thiều Nguyệt đang ôm đầu, vẻ mặt thống khổ.

"Nguyệt Nhi à!" Thiều Tử Dương và Thẩm Nhu kinh ngạc.

"Tiểu Nguyệt!" Thiều Hoa bước nhanh tới, đỡ lấy Thiều Nguyệt đang trên đà ngã xuống, anh chàng lo lắng hỏi, "Tiểu Nguyệt ơi, em làm sao thế?"

Thiều Tử Dương cùng Thẩm Nhu vây quanh Thiều Nguyệt, còn Thiều Nguyệt chỉ vô thức lăm bắm một mình, bọn họ sát lại gần lắng nghe, chỉ nghe thấy, "Tiểu... về... đi..." sau đó Thiều Nguyệt bất tỉnh.

Bạch Tử Họa ngồi đọc thư giản trong điện Tuyệt Tình, bàn cao bên phải đặt đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt, chàng vẫn chưa cất nó đi, chàng còn hy vọng có thể tìm ra chút thông tin nào đó liên quan tới đá Nghiệm Sinh trong sách. Chàng đọc tập trung cao độ, xong đột nhiên trời bỗng nổ tiếng sấm khiến Bạch Tử Họa phân tâm, chàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, không khỏi cau mày, kỳ lạ, gần đây sao mây đen luôn che phủ mặt trời vậy, lại thêm một tiếng sấm nữa, song không thấy được dù chỉ nửa giọt nước mưa.

Bạch Tử Họa bấm tay tính toán, cũng không có hiện tượng dị thường nào bất ổn, chàng lại cúi đầu tiếp tục kiểm tra thư giản, song liếc mắt thấy tại góc phải hộp gấm có một tia sáng bạc thoáng qua. Bạch Tử Họa ngừng lại, vội vàng lôi viên đá Nghiệm Sinh trong hộp gấm ra, nhưng viên đá Nghiệm Sinh không hề có bất kỳ thay đổi nào, vẫn không có chút ánh sáng, nằm im trên lòng bàn tay.

Bạch Tử Họa cho rằng mình đã trông thấy ảo giác, song khi nhớ về kiếp sinh tử, khi đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt xuất hiện một ánh sáng tím trong chớp mắt, chàng cũng từng xem nhẹ, để đến kết quả là kiếp sinh tử biến đổi khiến chàng trở tay không kịp.

Nghĩ thế, Bạch Tử Họa mang viên đá Nghiệm Sinh đi tới trước cửa, nhìn mây đen phương xa, chấp nhận rằng có lẽ nó có liên quan gì đó, chàng nâng viên đá Nghiệm Sinh lên, lắng lắng quan sát. Sấm sét trên trời thoáng hiện, viên đá Nghiệm Sinh trên tay Bạch Tử Họa cũng vụt một tia sáng bạc, Bạch Tử Họa hơi giật mình, tiếp tục quan sát, khi đã chắc chắn rằng đá Nghiệm Sinh của Thiều Nguyệt có sinh ra phản ứng, chàng mới lộ vẻ vui mừng. Nhìn tia sáng bạc phát ra từ viên đá Nghiệm Sinh, chàng lăm bắm, "Tiểu Nguyệt...."

Hoa Thiên Cốt vào trong viện, thấy những món đồ bài trí vô cùng quen thuộc, từng ngọn cây cọng cỏ, hết thấy đều lưu giữ dấu vết của sư tôn, nhưng cuối cùng, lại không thể trông thấy bóng hình thân thuộc. Mắt nàng ngập tràn nỗi đau, tựa như cái xác biết đi, để đến khi tới bên rìa bờ của điện Tuyệt Tình, nàng mới rũ mi, thu hết toàn bộ Trường Lưu vào trong mắt, nhớ trước kia, nàng từng cùng sư tôn đứng đây ngắm nhìn nơi phương xa, lời sư tôn, thanh âm sư tôn như văng vẳng bên tai khiến cho trái tim nàng khẽ run rẩy.

"Sư tôn... Tiểu Cốt... không thể..." Hoa Thiên Cốt nắm chặt lấy dải băng màu trắng trên tay, đặt nó bên ngực, "Sư tôn nói người muốn Tiểu Cốt sống tốt, nhưng mà... không có sư tôn, Tiểu Cốt... không thể chịu đựng nổi nữa... sư tôn ơi, Tiểu Cốt rất nhớ người... Tiểu Cốt muốn gặp người..." Dứt lời, ánh mắt Hoa Thiên Cốt trở nên kiên định, nàng bước lên phía trước một bước, sau đó cảm giác mắt trọng lượng đến, Hoa Thiên Cốt rơi xuống từ điện Tuyệt Tình.

"Thiên Cốt!" Từ Trúc bung bát thuốc đi tìm Hoa Thiên Cốt, thấy trong phòng không có ai, nàng mới lo lắng chạy ra ngoài kiếm, ai ngờ trông thấy cảnh Hoa Thiên Cốt rớt xuống, bát thuốc cũng hất đi, loang đầy đất. Song nàng bắt chấp hết, mãi một chạy tới, phi thân xuống cứu Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vừa rơi tự do, vừa dang rộng cánh tay, nhắm mắt giãn mày, ngay cả khóe miệng cũng cong lên, "Sư tôn à, cuối cùng Tiểu Cốt cũng có thể đến gặp người..."

Một bóng người vụt qua, tiếp lấy Hoa Thiên Cốt, bế nàng trở về điện Tuyệt Tình. Hoa Thiên Cốt cảm nhận được một cái ôm thân thuộc, nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc, "Đông Phương?"

Tiếp đất xong, Đông Phương Úc Khanh trách móc, "Cốt Đầu, sao nàng lại ngốc như vậy chứ? Nàng không biết bây giờ nàng đã không còn chút nội lực nào nữa rồi hay sao? Rơi từ trên độ cao như vậy, nàng định đi tìm cái chết à?"

Hoa Thiên Cốt cười khổ, "Như thế... ta có thể đi gặp sư tôn mà...."

"Nàng..." Đông Phương Úc Khanh bắt đầu dĩ, may mà anh chàng chạy tới kịp, không thì... hẳn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

"Thiên Cốt!" Từ Trúc mãi một chạy đến, kiểm tra trên dưới Hoa Thiên Cốt để chắc rằng nàng không hề hấn gì mới dám thở phào nhẹ nhõm, "Thiên Cốt ơi, sao muội lại... ngốc như vậy, Thiều Nguyệt mà thấy muội như thế ắt sẽ đau lòng lắm."

"Nhưng mà... muội muốn gặp sư tôn, nhớ, nhớ rất nhiều...." Hoa Thiên Cốt bi thương.

Từ Trúc lúc đầu không biết phải làm sao, lúc Đông Phương Úc Khanh đang chuẩn bị mở miệng thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, "Cho dù con có chết, con cũng không thể thấy được Thiệu Nguyệt."

"Tôn thượng." Từ Trúc thấy Bạch Từ Họa đi tới bên vội hành lễ.

Đông Phương Úc Khanh lại kinh ngạc nhìn Bạch Từ Họa, chẳng lẽ hắn ta biết sao? Hoa Thiên Cốt rời khỏi vòng tay của Đông Phương Úc Khanh, không hiểu nhìn Bạch Từ Họa, "Tôn thượng.."

Bạch Từ Họa tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, lấy viên đá Nghiệm Sinh cầm trong tay ra, trên đó đang phát ra ánh sáng bàng bạc, Hoa Thiên Cốt không khỏi tròn tròn mắt, mừng rỡ thốt lên, "Đây là... đá Nghiệm Sinh... của sư tôn ư?"

Bạch Từ Họa gật đầu, Hoa Thiên Cốt cẩn thận nâng viên đá Nghiệm Sinh của Thiệu Nguyệt lên, khuôn mặt cắt không còn một giọt máu cũng từ từ hiện lên một nụ cười, nàng không thêm chớp mắt mà cứ nhìn chăm chăm viên đá Nghiệm Sinh, khó nén nổi cái thứ cảm giác sung sướng điên đảo trong cõi lòng, "Sư tôn... còn sống... còn sống...."

Tiểu Vũ tới Thiệu gia thì trông thấy Thiệu Từ Dương, Thẩm Nhu và Thiệu Hoa đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt đậm vẻ lo âu, nó mới thở dài, bảo, "Tiểu Nguyệt vẫn còn như thế à?"

Thiệu Hoa dịch đi một chút, nhường lại vị trí bên cạnh cho Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ngồi xuống, Thiệu Hoa rầu rĩ đáp, "Từ lần trước khi phát hiện ra Tiểu Nguyệt ngất đi tại thư phòng cho tới lúc nó tỉnh lại thì vẫn luôn trốn trong phòng, có vẻ như nó đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng khi bọn anh hỏi, thì nó lại bảo nó cũng không biết, nó chỉ bảo, nó bắt buộc phải nhớ ra, đã mấy ngày trôi qua rồi."

"Những ký ức kia thật sự quan trọng với Tiểu Nguyệt như vậy sao?" Tiểu Vũ đảo mắt, sau đó quay sang hỏi Thiệu Hoa, "Trước khi Tiểu Nguyệt ngất xỉu, nó có nói gì hay không?"

Thiệu Hoa nhớ lại, anh không dám chắc cho lắm, "Hình như là gì mà nhỏ bé gì đó, quay về gì đó."

"Quay về?" Tiểu Vũ bất an trong lòng, nơi Tiểu Nguyệt muốn về, không phải là ngôi nhà này hay sao? Tiểu Vũ đứng lên, "Cô, chú, cháu đi thăm Tiểu Nguyệt một lát nhé." Thiệu Từ Dương và Thẩm Nhu gật đầu, họ đều hy vọng Tiểu Vũ có thể khuyên bảo Thiệu Nguyệt được một chút.

Tiểu Vũ vừa vào đã trông thấy Thiệu Nguyệt ngồi dựa bên giường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng phủ lên người cô khiến cho Tiểu Vũ bỗng cảm thấy một cảm giác rất xa lạ. Tiểu Vũ ngồi bên mép giường, cầm lấy tay Thiệu Nguyệt, "Tiểu Nguyệt, mày đang nghĩ gì thế?"

"Tiểu Vũ?" Thiệu Nguyệt quay đầu lại, "Mày tới rồi."

"Tiểu Nguyệt, mày cứ như vậy sẽ khiến người nhà lo lắng." Tiểu Vũ cau mày.

"À... biết chứ." Thiệu Nguyệt bắt đầu kể, "Nhưng từ cái ngày hôm trước, lòng tao luôn có một giọng nói gọi tao trở về, tao cảm thấy tao nhất định phải nhớ ra những thứ mà tao cần phải nhớ, những thứ rất quan trọng với tao."

Tiểu Vũ bĩu môi, nắm chặt lấy tay Thiệu Nguyệt, "Nhưng đây mới là nhà của mày, chẳng lẽ mày lại muốn cô chú phải đau khổ thêm một lần nữa vì sự ra đi của mày hay sao?"

"Tiểu Vũ à..." Thiệu Nguyệt kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ, áy náy không thôi, quả thật thì cô đã không nghĩ tới điều này.

Tiểu Vũ thấy thế cũng biết không nên tiếp tục, nó lách sang chuyện khác, "Tiểu Nguyệt à, chúng ta đi dạo một lát đi, mày cứ ở lì trong phòng mãi cũng không tốt cho cơ thể, ra ngoài hít thở chút không khí, hơn nữa còn..." Tiểu Vũ nâng lọn tóc mai bạc trắng của Thiệu Nguyệt lên, "Nên nhuộm đen đi thì hơn."

Thiệu Nguyệt do dự nhìn lọn tóc trắng, Tiểu Vũ nói tiếp, "Ở trong phòng cũng không giúp mày nhớ ra nổi, biết đâu đi lại lòng vòng lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó thì sao, được không?" Tiểu Vũ lắc tới lắc lui tay Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt im lặng nhìn nó, trước đây Tiểu Vũ luôn như vậy, mềm mại, cố chấp muốn kéo cô theo để chơi cùng, Thiệu Nguyệt cũng chỉ đành thỏa hiệp, "Được rồi, tao thua mày."

Tiểu Vũ mỉm cười đắc ý, "Cũng chỉ mình Tiểu Nguyệt là tốt nhất!"

Rời khỏi tiệm cắt tóc, Tiểu Vũ nhìn mái đầu đen của Thiệu Nguyệt thì gật gù, "Thế này ổn hơn rồi."

"Sao thế, trước không ổn à?" Thiệu Nguyệt trêu ghẹo.

Tiểu Vũ mãi mới xoa tay, "Sao thế được? Có điều khi nhìn tóc mày bạc trắng, tao luôn thấy rất kỳ dị."

Đi tới cổng trường đại học, Thiệu Nguyệt dừng lại ngắm nhìn, "Đã lâu chưa tới..."

Tiểu Vũ thấy công khóa bèn quay đầu sang nhìn quán cà phê đối diện, "Tiểu Nguyệt này, chúng mình ra quán ngồi tí đi, bây giờ trường đang trong kỳ nghỉ, chúng ta không vào được đâu."

"Ừ." Tiểu Nguyệt gật đầu, vào quán cà phê xong, Tiểu Nguyệt không khỏi cảm thán, "Nơi này sửa sang lại rồi à?"

Tiểu Vũ kéo Tiểu Nguyệt ngồi xuống, "Đúng vậy, mày nhìn xem quán cà phê này bây giờ xịn chưa, chẳng những có vô tuyến, mà giờ có cả TV, mày xem!"

Tiểu Nguyệt nhìn theo ngón tay đang chỉ của Tiểu Vũ, quả nhiên ở trên quầy có treo một cái TV cỡ bự, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, Tiểu Nguyệt cảm ơn rồi thả đường xong rót sữa vào trong tách, bắt đầu lấy thìa khuấy.

Bấy giờ, đột nhiên TV phát ra tiếng nhạc, Tiểu Vũ ngồi bên cạnh cao hứng nói, "Là 'Hoa Thiên Cốt' à!"

Bàn tay đang khuấy cà phê của Tiểu Nguyệt khựng lại, "Hoa-Thiên-Cốt?" Sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

"Đúng đấy, mày còn nhớ không, ban đầu cũng là ở đây, tao đã kể cho mày nghe về bộ phim ấy đó." Tiểu Vũ ngồi lại gần.

Tiểu Nguyệt gật đầu, quả đúng là có chuyện như vậy, cũng là trong cái ngày mà cô mất tích, cô không bận tâm lắm, tiếp tục khuấy cà phê. Chợt một thanh âm thê lương vang lên từ TV, để cho trái tim Tiểu Nguyệt đau nhói như bị đâm, cô chậm rãi ngừng đầu, Hoa Thiên Cốt trên màn hình diện một thân trang phục màu đỏ rực, rất lộng lẫy, nhưng cũng rất xót xa, những lời nàng nói, lại khiến cô đau lòng không thôi, "Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, ban đầu ta cho rằng ta có cả thế giới, nhưng hóa ra toàn bộ đều là giả. Người yêu ta, lại chết vì ta; người ta yêu, lại một lòng muốn ta chết. Người ta tin, lại phản bội lại ta; người ta dựa dẫm, lại bỏ rơi ta. Ta không mong muốn gì, ta không mưu cầu gì, ta chỉ khát khao một cuộc sống giản đơn mà thôi, nhưng ông Trời ép ta, là người ép ta! Người cho rằng, đến tận bây giờ, ta còn có thể quay đầu lại được nữa hay sao?"

Tiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt bị vậy bởi nỗi đau thương, chiếc thìa trên tay rơi xuống, va phải tách cà phê phát ra âm thanh lanh lảnh, môi cô run rẩy, hình ảnh mơ hồ trong tâm trí cũng dần hiện rõ, "Tiểu-Cốt?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Phương Pháp

Đông Phương Úc Khanh dìu Hoa Thiên Cốt vào phòng, Hoa Thiên Cốt vừa ngồi xuống, Đường Bảo đã hoảng hoảng hốt hốt chạy đến, con bé hô toáng lên, "Cốt Đầu, Cốt Đầu, mẹ không sao chứ? Con mới nghe Từ Trúc tỷ tỷ báo mẹ nhảy khỏi điện Tuyệt Tình? Là thật ư?"

"Đúng đấy, Thiên Cốt à, sao muội có thể ngốc như vậy," Từ Mạch bám theo cũng nức nở, "Nếu chủ nhân còn ở đây thì nhất định sẽ không cho phép muội làm thế đâu."

Song Hoa Thiên Cốt chỉ mỉm cười khúc khích, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào viên đá Nghiệm Sinh trên tay, coi như không nghe thấy lời Đường Bảo và Từ Mạch nói, Đường Bảo kỳ quái đi tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt, "Cốt Đầu, mẹ làm sao vậy?"

Đông Phương Úc Khanh nói, "Cốt Đầu chỉ... đang vui quá thôi."

Bấy giờ Đường Bảo mới trông thấy Đông Phương Úc Khanh, con bé mừng rỡ, "Cha! Sao cha lại đến đây?"

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, cười, "Đường Bảo, đã lâu không gặp."

Đường Bảo ôm tay Đông Phương Úc Khanh, hưng phấn lắc tới lắc lui, Đông Phương Úc Khanh cũng kệ cho con bé làm thế, sau đó như nhớ đến Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo cau mày, "Nhưng, Cốt Đầu..." khi nhìn thấy viên đá Nghiệm Sinh trên lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo kinh ngạc thốt lên, "Đá Nghiệm Sinh? Nhưng... sao lại là màu bạc?"

"Chủ nhân?" Từ Mạch không dám chắc, nàng đi đến, nhắm mắt cẩn thận cảm thụ, "Không sai, là chủ nhân, ta cảm nhận được sự tồn tại của chủ nhân rồi!"

Đường Bảo khó tin nhìn Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương Úc Khanh gật đầu, Bạch Từ Họa đứng một bên mở miệng, "Không sai, đó là đá Nghiệm Sinh của Tiểu Nguyệt."

"Xem ra Tôn thượng đã biết, vậy liệu ông có biết Kiếm tôn đang ở đâu hay không?" Đông Phương Úc Khanh ngừng đầu hỏi.

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, nhìn chăm chăm Bạch Từ Họa đầy mong đợi, Bạch Từ Họa hơi cau mày, "Nếu Tiểu Nguyệt còn sống, vậy ắt hẳn con bé đang

ở một thế giới khác."

"Một thế giới khác ư?" Hoa Thiên Cốt cúi đầu trầm tư, sao sư tôn lại ở một thế giới khác?

"Hóa ra Tôn thượng đã sớm biết." Đông Phương Úc Khanh khá bất ngờ.

Bạch Tử Họa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, "Lúc Tiểu Nguyệt được sư phụ thu nhận vào môn hạ, người đã nói Tiểu Nguyệt đến từ một thế giới khác, hôm nay... có lẽ nó đã trở về..."

Đông Phương Úc Khanh như vỡ lẽ, chẳng trách anh chàng không dò được bất kỳ thông tin nào về Tiểu Nguyệt, hóa ra vốn dĩ cô đã không thuộc về cái thế giới này.

"Là sao?" Hoa Thiên Cốt ngày càng mơ hồ, "Ý Tôn thượng là sư tôn đang ở một thế giới khác, chứ không phải thế giới của chúng ta ư?"

"Đúng vậy, Cốt Đầu à," Đông Phương Úc Khanh kiên nhẫn giải thích, "Thứ gọi là thế giới khác, là một nơi hoàn toàn khác biệt so với thế giới của chúng ta, sự tồn tại của Kiếm tôn bây giờ đã độc lập với sự tồn tại của chúng ta rồi, hai bên không hề liên quan gì đến nhau, cũng không hề xuất hiện một giao điểm."

"Vậy sao sư tôn có thể tới đây được?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Đông Phương Úc Khanh cau mày lắc đầu, "Đó cũng là chuyện khiến ta không tài nào hiểu nổi, Kiếm tôn có thể đến được đây chắc hẳn là do một năng lượng thần bí nào đấy, khiến cho hai thế giới vốn dĩ chẳng có quan hệ gì với nhau đột nhiên vắt chéo lại tại một điểm."

"Thanh Kinh Lôi?" Bạch Tử Họa suy đoán.

"Ý Tôn thượng là..." Đông Phương Úc Khanh như chợt hiểu.

"Sư phụ từng bảo, ban đầu Tiểu Nguyệt và Kinh Lôi đã được người phát hiện cùng một lúc, bấy giờ trên người con bé còn có sức mạnh sấm sét của Kinh Lôi, việc một người không hề sở hữu chút linh lực nào mà lại gánh trên vai thứ sức mạnh sánh ngang với Thần Khí đã khiến sư phụ vô cùng kinh ngạc." Bạch Tử Họa quay đầu đi, chàng thuật lại đúng lời sư phụ từng nói.

"Nếu vậy thì chuyện Kiếm tôn có thể tới được đây có liên quan tới thanh Kinh Lôi sao?" Đông Phương Úc Khanh vỡ lẽ.

"Nhưng mà... Kinh Lôi... đã biến mất... cùng với sư tôn trong ngày hôm đó rồi." Hoa Thiên Cốt nghĩ về cảnh tượng ngày ấy thì lại càng đau lòng, nàng ôm lấy đầu, có chút chán nản.

Bạch Tử Họa nhìn Đông Phương Úc Khanh, "Nếu Dị Hủ Quân đã ở đây thì tất đã tìm ra phương pháp."

Đông Phương Úc Khanh bật cười, "Quả nhiên không thể qua mắt được Tôn thượng mà." Anh chàng lấy ra một cuốn trục từ trong túi ngực, đặt lên bàn, "Đây là phương pháp ta tìm thấy từ lâu Dị Hủ."

Hoa Thiên Cốt đưa tay cầm lấy cuốn trục, một khắc tay nàng chạm vào cuốn trục ấy, đột nhiên nàng nhớ tới quy luật ở lâu Dị Hủ bèn mãi mốt quay sang, "Đông Phương, có phải cái giá của nó rất lớn hay không?"

Đông Phương Úc Khanh rừ mi mắt, mím môi gật đầu, Hoa Thiên Cốt đánh lên ngực anh chàng, "Tại sao, tại sao chứ? Đông Phương, huynh có biết huynh làm vậy sẽ khiến cho ta áy náy lắm hay không?"

Đông Phương Úc Khanh bắt lấy tay Hoa Thiên Cốt, giải thích, "Cốt Đầu, không phải ta, mà là Trúc Nhiễm."

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt ngẩn người, ai cũng được, chẳng thể ngờ lại là Trúc Nhiễm, nàng không hiểu, Đông Phương Úc Khanh lại chỉ gật đầu rồi thuật lại toàn bộ sẽ việc đã xảy ra.

Kỳ hạn ba ngày đã hết, Đông Phương Úc Khanh tháo mảnh vải che mắt Đông Hoa, anh chàng có chút thấp thòm, đưa tay lắc tới lắc lui trước mặt Đông Hoa, "Sao rồi, Đông Hoa, có thể thấy không?"

Ánh mắt Đông Hoa vẫn không có tiêu cự, y vẫn chẳng thể nhìn thấy gì, Đông Phương Úc Khanh thất vọng thả tay xuống, sau đó lại lấy lại tinh thần, "Không sao hết, Đông Hoa à, chúng ta còn có thể thử lại mà."

Đông Hoa không nói gì, đột nhiên y cảm thấy mắt đau nhói, sau đấy lại có chút ít ánh sáng mơ hồ, y nhắm mắt lại, cảm thấy trước mặt xuất hiện một bóng người nhạt nhòa, y vui vẻ nói, "Úc Khanh?"

Đông Phương Úc Khanh cúi người xuống, "Sao thế, Đông Hoa, có phải ông thấy có chỗ nào không được thỏa mái hay không?"

Đông Hoa bắt lấy cánh tay của Đông Phương Úc Khanh, cười bảo, "Ta nhìn thấy rồi."

"Thật không? Đông Hoa?" Đông Phương Úc Khanh cao hứng cầm lấy tay Đông Hoa.

Đông Hoa gật đầu một cái, cây hộc phía đối diện y đột nhiên phát ra tiếng động xào xạc, Đản Phàm rung chuyển nhánh cây, mừng rỡ nói, "Tốt quá,

Đông Hoa!"

Từ Huân dọn dẹp đồng vải trên mặt bàn, cũng hào hứng bảo, "Đứng đây, Đông Hoa à, năm giác quan đã khôi phục được ba rồi, chỉ còn khứu giác và vị giác nữa thôi."

"Úc Khanh, đây đều là nhờ công của con." Đông Hoa cảm kích.

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, "Đó là việc mà ta phải làm, từ nhỏ tới lớn, ta chưa từng làm gì cho ông, còn ông thì lại luôn lo lắng cho ta, sau này sẽ không như vậy nữa, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Đông Hoa vui mừng vỗ tay Đông Phương Úc Khanh, gật đầu một cái, sau đó nhìn bóng người đang đi về phía anh chàng, "Úc Khanh..."

Đông Phương Úc Khanh quay đầu nhìn người mới tới, anh chàng không thể làm gì khác ngoài đứng dậy, nhìn Từ Huân, Từ Huân hiểu ý, "Yên tâm, ta sẽ chăm sóc Đông Hoa."

Đông Phương Úc Khanh cảm kích gật đầu, bấy giờ mới rời đi cùng Trúc Nhiễm. Từ Huân dõi theo bóng lưng của Đông Phương Úc Khanh, có chút lo âu, Đản Phàm nhận ra tâm tư của nàng, bảo, "Từ Huân, muội đi thăm Từ Họa đi."

Từ Huân im lặng chốc lát, sau đó nàng nhìn về phía cây hòe, lắc đầu, "Vô ích, trong lòng Từ Họa chỉ có thiên hạ và Trường Lưu, người duy nhất có thể lay động tâm tư tình cảm của chàng, cũng chỉ có mình Thiệu Nguyệt, dù ta có tới, thì cũng có thể thay đổi được gì chứ?" Dứt lời, nàng xoay người quay về ngôi nhà.

Đông Hoa thấy thế bèn nói với cây hòe, "Từ Huân đã sớm thông suốt rồi, Đản Phàm, huynh còn chưa nhận ra ư?"

Hồi lâu sau cây hòe vẫn không lên tiếng, gió nhẹ từ đâu thổi đến khiến những tán lá đung đưa không ngừng, tựa như tâm trạng của hân lúc này vậy.

Tại cấm địa của lầu Dị Hủ, Đông Phương Úc Khanh xoay người hỏi, "Trúc Nhiễm, người đã chắc chắn chưa?"

Trúc Nhiễm bật cười thư thái, "Ừ, đây là việc duy nhất ta có thể làm mà, bắt đầu đi!"

Đông Phương Úc Khanh giờ tay làm phép trên không, đột nhiên một thanh âm già nua vang lên, "Là ai quấy rầy ta?"

Đông Phương Úc Khanh chấp tay, cung kính nói, "Thưa thế hệ trước của lầu Dị Hủ, con là Đông Phương Úc Khanh."

"Ồ? Là tiểu tử nhà ngươi, có chuyện muốn nhờ vả sao?" Thanh âm già nua kia lại xuất hiện.

Đông Phương Úc Khanh nhìn Trúc Nhiễm, "Là vị đang đứng bên cạnh con."

Thanh âm già nua phì cười, "Xem ra ước nguyện của hân, cũng là ước nguyện của ngươi."

Đông Phương Úc Khanh mím môi, không phủ nhận mà gật đầu, Trúc Nhiễm tiến thêm một bước, "Tiền bối, tại hạ là Trúc Nhiễm, vì có chuyện muốn nhờ nên mới khấn cầu Dị Hủ Quân đưa ta đến đây."

"Nói đi!"

Trúc Nhiễm nói, "Tại hạ muốn biết tung tích của Kiếm tôn Thiệu Nguyệt."

"Thiệu Nguyệt? Cái người sở hữu biến số sao?"

Trúc Nhiễm vui mừng, "Tiền bối biết sao, vậy giờ người đang ở đâu vậy?"

Thanh âm già nua kia im lặng trong chốc lát, sau đó bảo, "Cô ta đã không còn trên cõi đời này nữa."

"Cái gì?" Trúc Nhiễm thất vọng cúi đầu, "Chẳng lẽ không còn chút dấu vết nào sao? Cho dù chỉ là một mảnh hồn phách, không thì chuyển thế cũng được?"

"Không sai, cho dù là một mảnh hồn phách hay là chuyển thế cũng không còn tồn tại trên cõi đời này."

"Sao có thể chắc chắn như vậy chứ?" Trúc Nhiễm không cam tâm quỳ xuống đất, dùng sức đâm một nắm đất, "Chẳng lẽ người đã thực sự hồn bay phách lạc, tan thành mây khói ư?"

Đông Phương Úc Khanh cũng thờ dài, Cốt Đầu mà biết, ắt sẽ lại hứng chịu đã kích thêm một lần nữa. Ai dè, bấy giờ thanh âm già nua kia lại đột ngột vang vọng, "Cô ta cũng không hề hồn bay phách lạc."

Trúc Nhiễm và Đông Phương Úc Khanh giật mình ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn lên trên, thanh âm già nua nói tiếp, "Sở dĩ cô ta không còn tồn tại trên cõi đời này, là bởi vì vốn dĩ cô ta đã không thuộc về nơi đây, cô ta chỉ quay trở về thế giới ban đầu của mình mà thôi."

Trúc Nhiễm vội vã đứng dậy, "Vậy phải làm sao mới có thể tìm được người đây?"

"Người muốn tìm cô ta? Người đã nghĩ tới cái giá đó sẽ rất lớn hay chưa?"

"Dù giá cả có như thế nào, cho dù có là tính mạng của ta, ta cũng nguyện ý!" Trúc Nhiễm kiên định.

"Được, ở đây có một cuốn trục, trong đó ghi lại phương pháp mở lại công thể giới, nhưng người phải hiểu cho rõ, cái giá này có thể dính líu đến đời đời kiếp kiếp của người."

Trúc Nhiễm im lặng chốc lát, trong nháy mắt, y hiểu ra cái giá này, đó là cả đời này, cả đời sau, mãi mãi của y, y thờ dài, rồi tỏ ra thư thái, "Con người chỉ sống một kiếp mà thôi, quan trọng không phải sống lâu như thế nào, mà là giữa quãng sinh mệnh ngắn ngủi ấy, anh ta có thể sống xuất sắc, sống hạnh phúc hay không." Có lẽ y đã sống đủ lâu, cuộc sống tràn đầy đau khổ và hối hận, y thà sống ngắn nhưng được ở bên người y thương yêu cũng thương yêu lại y còn hơn.

Thanh âm già nua kia mãi không đáp, rồi chợt một vật rơi từ giữa không trung, sau đó một luồng ánh sáng màu trắng thoát ra từ người Trúc Nhiễm, cho đến khi ánh sáng đó biến mất, Trúc Nhiễm lập tức ngã xuống đất.

"Trúc Nhiễm!" Đông Phương Úc Khanh vội tiến tới đỡ lấy y, ngồi chồm hổm xuống tiếp lấy thân thể đang dần mất đi sinh mạng của Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm bật cười yếu ớt, "Ha ha... ta làm được rồi, liệu bọn họ đã có thể tha thứ cho ta hay chưa?"

Đông Phương Úc Khanh không biết phải nói gì, anh chàng chỉ đành cau mày thương xót nhìn y, Trúc Nhiễm nâng tay phải của mình lên, đưa cuốn trục trên tay cho Đông Phương Úc Khanh, "Giao... nó cho... Hoa Thiên Cốt... sau đó... truyền lại rằng... ta rất xin lỗi..." Đông Phương Úc Khanh nhận lấy cuốn trục, nặng nề gật đầu, Trúc Nhiễm bắt lấy tay Đông Phương Úc Khanh, vội nói, "Và cả... ta biết ước muốn chôn chung cùng Lưu Hạ là hy vọng xa vời, nhưng... nếu Tôn thượng cho phép ta chôn ở Trường Lưu, cho dù không thể chôn bên cạnh sư phụ, chỉ cần được ở Trường Lưu, là tốt rồi..."

"Được, ta đáp ứng người." Đông Phương Úc Khanh nắm lấy tay Trúc Nhiễm, trịnh trọng đáp.

Trúc Nhiễm nghe xong, khoe miệng cong lên, trước mắt y hiện lên hai bóng hình quen thuộc - Lưu Hạ và Ma Nghiêm, y vui vẻ nói, "Họ tới đón ta kìa, họ tới đón ta..."

Đông Phương Úc Khanh nhìn theo tầm mắt của Trúc Nhiễm, song anh chàng không thấy gì hết, bấy giờ bàn tay Trúc Nhiễm trên tay anh chàng cũng tuột xuống, Đông Phương Úc Khanh cả kinh, quay đầu lại, Trúc Nhiễm đã an tĩnh nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền.

Trong điện Tuyệt Tình, mọi người trầm mặc, Hoa Thiên Cốt nhìn cuốn trục trên tay, chán nản nói, "Trúc Nhiễm..."

Bạch Tử Họa nhẹ bảo, "Trúc Nhiễm là đệ tử của sư huynh, sư huynh đã dùng cả tính mạng chỉ để thăng bé nhận ra quay đầu là bờ, nếu nó đã hối cải, vậy thì ta sẽ cho nó và sư huynh chôn cùng một nơi."

Đông Phương Úc Khanh yên tâm, anh chàng những tưởng sẽ phải hao tổn tâm lực để miệng lưỡi thuyết phục Bạch Tử Họa một phen, xem ra Bạch Tử Họa cũng không hề vô tình như vẻ bề ngoài của mình.

Hoa Thiên Cốt mở cuốn trục, đọc kỹ nội dung bên trong sau đó hơi cau mày, Từ Mạch không khỏi lo lắng, "Thiên Cốt, sao thế? Không tìm thấy ư?"

Hoa Thiên Cốt thả cuốn trục xuống, lắc đầu, "Để mở ra công thể giới thì phải tái hiện lại cảnh tượng ngày sư tôn biến mất, xông phá điểm yếu nhất nơi hai thể giới tương liên, nhưng Kinh Lôi đã biến mất, chúng ta sao có thể tìm được nơi yếu nhất tại công thể giới đây?"

Mọi người cùng im lặng, không ai có thể tìm ra biện pháp tốt hơn, bấy giờ, một giọng nói trầm thấp vang lên, "Kinh Lôi cũng đâu phải vật đến từ thể giới khác."

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cửa, một bóng người diện thanh sam bước tới, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, "Niết, sao đệ lại tới đây? Không phải đệ đã..." Từ sau ngày hôm đó, Niết và Mẫn Sinh đã đồng thời biến mất.

Niết cúi đầu, "Hết thầy cũng đều là do ta, nếu ta không truyền lại Hồng Hoang cho người thì những chuyện này sẽ không phát sinh, cho nên ta tới để giúp người."

Bạch Tử Họa cau mày nhìn Niết, vốn dĩ cậu đã đánh mất Hồng Hoang, có nhót vào tiên lao cũng chẳng giải quyết được gì, hơn nữa chàng đã đồng ý với Tiểu Nguyệt rằng sẽ không gây khó dễ cho Niết, cho nên khi cậu biến mất, Bạch Tử Họa cũng chẳng có ý định đi tìm, chỉ mong cậu có thể sống một cách yên lặng, không làm hại đến chúng sinh nữa.

Đông Phương Úc Khanh thắc mắc, "Kinh Lôi không phải vật tới từ thể giới khác ư, vậy chẳng lẽ nó vốn tồn tại ở thể giới của chúng ta sao?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Niết, chờ cậu giải thích, Niết gật đầu, "Không sai, Lôi Minh vốn dĩ đã tồn tại từ thời thượng cổ rồi, các người vẫn luôn nói có Thập Đại Thần Khí, nhưng thật ra là Thập Nhất, có điều sau trận đại chiến cuối cùng, Lôi Minh đã biến mất cùng vị chủ nhân của nó, cho nên người đời sau mới lãng quên." Nói đến đây, Niết có chút thương tâm, cậu lại nhớ về Lôi Hạo.

"Lôi Minh là Kinh Lôi?" Hoa Thiên Cốt nhớ lại thời còn trong động Hoang Phế, Niết quả thật đã từng gọi Kinh Lôi là Lôi Minh.

"Đúng vậy," Niết gật đầu, "Tiểu Nguyệt vốn là người của thể giới khác, nhưng bởi vì Lôi Minh đã dẫn cô ta tới đây, hôm nay Lôi Minh cũng theo cô ta

trở về thế giới cũ, chỉ cần chúng ta có thể tìm được sấm sét của Lôi Minh, như vậy sức mạnh ấy chắc chắn sẽ dẫn đến nơi Thiệu Nguyệt đang sống."

"Không sai!" Đông Phương Úc Khanh nhìn cuốn trục trên bàn, vỗ tay nói, "Sấm sét của Kinh Lôi chỉ là mấu chốt về giao điểm giữa hai thế giới, chỉ cần tìm được nơi sấm sét xuất hiện, vậy đó chắc chắn chính là điểm yếu nhất nơi hai thế giới đan xen nhau, vậy thì có thể mở ra cổng thế giới rồi!"

Tất cả mọi người cùng cao hứng khi tìm ra phương pháp, song Bạch Từ Họa lại hỏi, "Vậy phải cảm giác sấm sét của Kinh Lôi như thế nào?"

Nhất thời, mọi người trở mắt nhìn nhau, đây đúng là vấn đề, Niết đưa tay triệu hồi Mẫn Sinh, "Chỉ có Mẫn Sinh mới thân thuộc với Lôi Minh đến mức không thể thân thuộc hơn."

Hoa Thiên Cốt nhớ rằng giữa Kinh Lôi và Mẫn Sinh đã nhiều lần phát sinh phản ứng, ánh mắt nàng lộ ra hy vọng, nàng không khỏi siết chặt tay lại, thậm chí trong lòng, sự tôn, nhất định Tiểu Cốt sẽ tìm được người!

Lúc này, Từ Trúc bùng phát thuốc vào, thấy mọi người ai cũng hào hứng thì nàng hiểu ra hẳn là đã có chút sắp xếp trong việc của Thiệu Nguyệt, nàng đưa bát cho Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, nếu muội muốn đi tìm Thiệu Nguyệt thì phải bồi bổ cho thân thể, không thì muội sẽ không thể chống chịu nổi đâu."

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, tay nâng bát thuốc uống một hơi thấy đầy, Từ Trúc không kịp bảo nàng dừng vội quá, cũng chỉ bắt đắc dĩ ngồi nhìn. Hoa Thiên Cốt lấy hơi, lẩm bầm, "Không sai, ta phải chăm sóc thân thể cho thật tốt, cho dù không còn tu vi, ta vẫn có thể luyện lại lần nữa, những gì sư tôn đã dạy ta, ta chưa từng quên, nhất mực ghi tạc trong lòng, ta phải tu luyện thật tốt, nhất định phải tìm được sư tôn!"

Hoa Thiên Cốt không còn chán chường nữa, nàng lại hào hứng khiến cho mọi người vui vẻ và yên tâm không thôi, họ đều tin chắc rằng lần này ắt sẽ thành công, dù cho có gian nan nhường nào, họ cũng phải tìm ra Thiệu Nguyệt cho bằng được, bởi vì đây là mục tiêu trong lòng tất cả bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Trước Phút Biệt Ly

Trong tiệm cà phê, chiếc TV vẫn đang trình chiếu "Hoa Thiên Cốt", song ở một bàn ăn, Thiệu Nguyệt đã thất thần, lẩm bầm, "Tiểu Cốt, Tiểu Cốt ơi, Tiểu Cốt..." Ngực của cô đau một cách mơ hồ khiến cho lưng Thiệu Nguyệt cong lại, tay nắm chặt lấy phần áo phía trước.

Tiểu Vũ nhận ra Thiệu Nguyệt hơi khác thường, nó mãi một chuyện sang ngồi cạnh, đỡ lấy cô, "Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, mày làm sao thế?"

Toàn thân Thiệu Nguyệt run rẩy, Tiểu Vũ ôm chặt cô, lo lắng nói, "Tiểu Nguyệt à, rốt cuộc thì mày bị làm sao vậy, mày có thể cho tao biết không?"

Nước mắt Thiệu Nguyệt không ngừng tuôn rơi nơi khóe mắt, cô ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ thực sự hoảng hốt trước nét bi thương trong đôi con ngươi của Thiệu Nguyệt, nó ngăn người sợ hãi, chẳng hiểu sao lòng dạ cũng đau theo.

Thiệu Nguyệt nắm chặt cổ tay Tiểu Vũ, "Tao, tao phải... quay về, Tiểu Cốt... em ấy đang... chờ tao..."

Tiểu Vũ thảm cả kinh, sau đó Thiệu Nguyệt ngất lịm đi trong vòng tay Tiểu Vũ, Tiểu Vũ lo lắng gọi, "Tiểu Nguyệt ơi? Tiểu Nguyệt!"

Tại nhà họ Thiệu, Thiệu Nguyệt nằm ở trên giường của mình, mày vẫn nhủ chặt, Thảm Nhu đắp chăn kín cho cô, sau đó bà nhẹ vén tóc trên trán Thiệu Nguyệt, Thiệu Từ Dương đứng đằng sau với vẻ mặt nghiêm trọng, Tiểu Vũ ngồi một bên nắm lấy tay Thiệu Nguyệt, tự trách, "Đều do cháu hết, nếu cháu không dẫn Tiểu Nguyệt ra ngoài thì Tiểu Nguyệt sẽ không..."

Thiệu Hoa tiến lại gần, khẽ vỗ vai Tiểu Vũ, "Sao có thể trách em được, em cũng suy nghĩ cho Tiểu Nguyệt thôi mà."

"Nhưng..." Tiểu Vũ quay đầu lại, hốc mắt ửng đỏ, Thiệu Hoa ngăn người, sau đó vội ôm Tiểu Vũ vào trong lòng, an ủi, "Không trách em mà, không phải em sai, nếu Tiểu Nguyệt cứ mãi quanh quẩn ừ ừ ở trong nhà thì gia đình anh còn lo hơn, chúng mình cùng chờ Tiểu Nguyệt tỉnh rồi nói tiếp nhé."

Tiểu Vũ gật đầu trong vòng tay của Thiệu Hoa, nó không thể nào quên được ánh mắt đau khổ của Tiểu Nguyệt ban nãy, rốt cuộc thì Tiểu Nguyệt bạn nó đã trải qua những chuyện gì mà lại phải thương tâm thống khổ như vậy chứ?

Trong mơ, Thiệu Nguyệt rất lo lắng, cô thấy Tiểu Cốt không ăn, không uống, ngày nào cũng nằm im không động đậy trên giường, chẳng khác nào cái xác biết đi, song dù cô có gọi thế nào đi chăng nữa, Tiểu Cốt cũng không thể nghe thấy thanh âm của cô. Cho đến một ngày, cô thấy Tiểu Cốt rời khỏi phòng, đi không mục đích trong tiểu viện, cô biết Tiểu Cốt đang hồi tưởng lại, sau đó Tiểu Cốt tới bên bờ điện Tuyệt Tình, một bước tiến lên phía trước, nháy khỏi nơi đây.

"Tiểu Cốt!!!" Thiệu Nguyệt sợ hãi bật dậy, giờ cô mới phát hiện mình đang ở trong phòng, cô thở hồn hển, che ngực đi, chuyện cô lo lắng đã xảy ra rồi,

rõ ràng cô muốn Tiểu Cốt sống sao cho thật tốt mà. Cho dù chỉ là mơ, nhưng cô biết, nếu là Tiểu Cốt thì nhất định nàng sẽ làm ra chuyện gì đó điên rồ.

Thiều Nguyệt bước xuống giường, chân không đi tới bên cửa sổ, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm với vầng trăng lơ lửng, lòng thầm ra quyết định.

Tại điện Tuyệt Tình, Hoa Thiên Cốt tĩnh tọa tu hành dưới tán hoa đào trong viện, giống như sư tôn ngày xưa vẫn thường yêu thích ngồi chỗ này vậy. Vì muốn mình sớm hồi phục, nàng đã bắt đầu tu luyện lại từ đầu, lòng không ngừng nhớ lại những lời dạy dỗ của sư tôn, tựa như sư tôn vẫn còn ở bên cạnh nàng, thanh âm sư tôn vẫn còn vang vọng bên tai, để cho nàng vô cùng nhớ nhung quãng thời gian được ở bên người. Đó là cảm giác tốt đẹp giúp cho Hoa Thiên Cốt cảm thấy tu luyện là một việc đem lại cảm giác cực kỳ hạnh phúc, dù cho có ra sao thì nàng vẫn luôn nhớ những khi sư tôn còn ở bên nàng, nàng muốn giữ vững tâm trạng này cho đến khi gặp lại được sư tôn.

Thiều Nguyệt tỉnh dậy, khôi phục lại vẻ mặt bình thường để người nhà yên tâm, song vẫn cố gắng hành xử thật cẩn thận. Riêng Tiểu Vũ bắt đầu có chút nghi ngờ, nó cảm thấy Thiệu Nguyệt có gì đó bất thường, nhưng lại không thể chỉ rõ ra.

Như ngày xưa, Tiểu Vũ tới Thiệu gia thăm Thiệu Nguyệt, nó vừa tới đã thấy Thiệu Nguyệt ngồi trong phòng khách, xem TV cùng với Thẩm Nhu, thỉnh thoảng còn bình luận mấy câu, cả nhà vui vẻ hòa thuận. Đây đáng lẽ là hình ảnh khiến con người ta cao hứng, song chẳng biết tại sao Tiểu Vũ lại thấy bất an, tựa hồ như Thiệu Nguyệt sắp sửa lại biến mất, còn hiện tại nó đang nhìn thấy thì chỉ là ảo giác.

Thiệu Hoa đi đóng cửa rồi đứng sau lưng Tiểu Vũ, thấy nó cứ bất động, anh bèn thắc mắc, "Tiểu Vũ à, sao thế? Sao không đi vào đi?"

Tiểu Vũ hoàn hồn, lắc đầu một cái, "Không sao hết, chỉ là em thấy bây giờ Thiệu Nguyệt đã ổn rồi, vui vẻ thay cho nó mà thôi."

"Ừ ha," Thiệu Hoa cảm thán, "Tiệu Nguyệt đã hồi phục lại rồi, không còn nặng tâm sự hay buồn bực không vui nữa, cha mẹ anh nhẹ lòng biết chừng nào, ngày ngày ở bên chăm sóc con bé, cũng sắp quên bống mất nhì vị cũng có một thằng con trai là anh rồi đấy!" Dứt lời, Thiệu Hoa tỏ vẻ vô cùng tủi thân, nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ phì cười, bây giờ Thiệu Hoa mới thu hồi lại vẻ mặt ấy, dịu dàng nhìn Tiểu Vũ, cuối cùng em ấy cũng chịu cười rồi, không cau mày sầu lo nữa. Từ sau khi Thiệu Nguyệt tỉnh lại, Tiểu Vũ thường xuyên ngăn người nhìn Thiệu Nguyệt, hình như em ấy đang lo lắng chuyện gì đó, cho dù có hỏi, em ấy vẫn chỉ đáp rằng không sao hết, vậy nên thỉnh thoảng Thiệu Hoa sẽ chọc cho Tiểu Vũ cười, giúp Tiểu Vũ tạm thời quên đi phiền não, nét mặt cũng rạng ngời hơn.

Nghe thấy tiếng cười của Tiểu Vũ, Thiệu Nguyệt ngẩng đầu quay sang, cười bảo, "Tiểu Vũ à, mày tới rồi, có chuyện gì mà vui vẻ thế?" Ánh mắt đầy ẩn ý nhìn lướt qua Tiểu Vũ và Thiệu Hoa.

Tiểu Vũ nhận ra ẩn ý trong mắt Thiệu Nguyệt, mặt đỏ lên, vội vội chạy đến, tranh cãi một trận với Thiệu Nguyệt. Còn Thiệu Hoa lại mắt tự nhiên đờ đẫn một tiếng, sau đó bình tĩnh ngồi lên ghế salon, song khóe mắt vẫn luôn nhất mực đặt lên người Tiểu Vũ. Thiệu Tử Dương cùng Thẩm Nhu thì chỉ ôn hòa ngồi cung chiêu ngắm hai đứa trẻ đang đùa giỡn nhau trên ghế salon, ngôi nhà của họ đã lâu chưa ngập tràn tiếng cười như vậy. Chỉ những lúc vui vẻ thế này, Tiểu Vũ mới tạm thời quên đi hết thấy những phiền não kia, mới có thể thật sự cảm giác rằng Thiệu Nguyệt đang ở đây, và sẽ không biến mất nữa, nó hy vọng thời gian có thể tiếp tục trôi như bây giờ.

Gần tới trưa, Thẩm Nhu đứng dậy, mỉm cười với Tiểu Vũ, "Tiểu Vũ này, trưa nay cháu ở lại ăn cơm đi, bây giờ cô đi nấu ngay đây."

Tiểu Vũ gật đầu, "Vâng, cảm ơn cô ạ!"

Thiệu Nguyệt nhìn Thẩm Nhu bước vào trong bếp thì vội đứng lên, "Mẹ ơi, để con giúp mẹ một tay."

"Tiệu Nguyệt à, không phải mày đã nói một khi về nhà rồi thì chỉ muốn ăn cơm mẹ nấu hay sao?" Tiểu Vũ thắc mắc, hỏi còn ở kí túc xá tại đại học, Thiệu Nguyệt cũng thường xuyên tự nấu cơm, nó từng hỏi qua rằng thì là có phải khi ở nhà Thiệu Nguyệt cũng hay nấu nướng không, kết quả là Thiệu Nguyệt lắc đầu, bảo đã về nhà thì chỉ thích ăn thức ăn mẹ nấu thôi.

Thiệu Nguyệt nở nụ cười đa cảm, "Bây giờ không thể nữa, nhất định tao phải tranh thủ mới được."

Tiểu Vũ hoài nghi dõi theo bóng lưng Thiệu Nguyệt, không thể nữa là sao? Thiệu Nguyệt à, rốt cuộc mày đang nghĩ gì vậy, chẳng lẽ... Tiểu Vũ nhìn hai bóng lưng bận rộn trong nhà bếp, lắc đầu một cái, gạt bỏ những ý nghĩ khiến nó bất an kia đi, nó hy vọng đây chỉ là ảo giác của mình.

Dùng bữa xong, Thiệu Nguyệt và Tiểu Vũ đi tản bộ trên đường quốc lộ, hai người tới công viên, Tiểu Vũ thấy một chiếc xích đu bên mái một kéo Thiệu Nguyệt chạy đến. Tiểu Vũ cao hứng ngồi đung đưa tới lui trên chiếc xích đu, bảo, "Không ngờ lại vẫn có thể ngồi xích đu thế này."

Thiệu Nguyệt thấy Tiểu Vũ vui vẻ thì cũng đến ngồi cùng, nhẹ nhàng dịch chuyển. Cô quay sang nhìn Tiểu Vũ đang bật ngày càng cao hơn, nói, "Tiểu Vũ, mày còn gì muốn làm nữa hay không?"

Tiểu Vũ giật mình, vội dùng hai chân để thắng lại gấp, sau đó lo lắng nhìn Thiệu Nguyệt, "Tiệu Nguyệt à, mày nói gì vậy?"

Thiệu Nguyệt mỉm cười bất đắc dĩ, "Ý tao là, chúng ta cũng sắp phải nhập học rồi, tranh thủ bây giờ đang rảnh rỗi, chứ khi đã vào học, tao còn mất nguyên chương trình của một năm, hẳn sẽ không có nhiều thời gian đâu."

Tiểu Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu một bên suy nghĩ, đếm ngón tay, "Ừ thì, tao muốn đi dạo phố, đã lâu rồi mày không theo tao đi mua quần áo; còn cả đi xem phim nữa, gần đây rạp ra nhiều phim mới lắm, chúng mình cũng nên đi xem thử; và cả, và cả..."

Thiệu Nguyệt vừa nghe vừa gật gù mỉm cười, đột nhiên Tiểu Vũ như nhớ ra cái gì, hưng phấn chạy đến trước mặt Thiệu Nguyệt, vẻ mặt đầy mong đợi,

"Tiểu Nguyệt này, chúng mình có thể đi chụp ảnh bạn thân được không?"

"Được chứ!" Thiều Nguyệt thoải mái đồng ý, Tiểu Vũ mừng rỡ ngồi lên xích đu, bắt đầu lên kế hoạch nên đi đâu hay chỗ nào.

Thiều Nguyệt chỉ yên lặng ngồi nghe, rừ mi mắt xuống, che giấu những xúc động trong hốc mắt.

Mỗi đêm khi Thiều Nguyệt nhắm mắt lại, cô sẽ lập tức mơ thấy cảnh Tiểu Cốt nhảy khỏi điện Tuyệt Tình, lần nào cô cũng giật mình tỉnh giấc, trái tim đau đớn thêm từng phần. Cô xuống phòng khách uống nước hồng giảm áp lực, lúc quay về phòng mình, cô nhận ra đèn trong thư phòng vẫn sáng, Thiều Nguyệt bước tới, đẩy cửa phòng, hóa ra Thiều Tử Dương đang luyện thư pháp.

Bộ trang phục cổ trong thư phòng đã được cất đi từ hồi Thiều Nguyệt ngất xỉu, Thiều Nguyệt bước tới, nói, "Cha à, cha chưa ngủ sao?"

Thiều Tử Dương ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, mới mười giờ rưỡi tối, ông quay sang lại thấy trán Thiều Nguyệt có một lớp mồ hôi thì không khỏi nhủ mày, lo lắng hỏi, "Ngủ không ngon ư?"

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Con chỉ khát nước thôi, dậy đi uống nước."

Thiều Tử Dương vẫn nhìn Thiều Nguyệt đầy lo âu, Thiều Nguyệt mất tự nhiên né tránh tầm mắt, thấy giấy chữ trên bàn, cô mới vội đổi chủ đề, "Cha à, chữ của cha ngày càng đẹp lên, có thể cảm giác ra cả một bầu trời bao la ngập tràn khí thế được rồi."

"Ồ?" Thiều Tử Dương kinh ngạc, "Nguyệt Nhi có vẻ như đã phát triển hơn không ít đối với thư pháp rồi."

Thiều Nguyệt cười một tiếng, "Bởi vì con vẫn luôn chăm chỉ tập luyện mà." Ở thế giới kia, cô cũng có kinh nghiệm viết thư pháp gần hai trăm năm rồi, có thể không tiến bộ ư?

Thiều Tử Dương có hơi kỳ quái, ông cho rằng từ sau khi trở về, Thiều Nguyệt vẫn luyện thư pháp thì cũng không nghĩ nhiều nữa, ông đưa bút lông cho Thiều Nguyệt, "Vậy để xem thành quả luyện tập của con nào."

Thiều Nguyệt đặt bút xuống viết ba chữ "Nhất Tiễn Mai", đoạn sau là, "Hoa rơi nước chảy, một dạ tương tư, ưu sầu hai ngả, quên sao được tình, dù mây đã ngả, lòng vẫn còn đau." đúng như tâm trạng của cô bây giờ.

*Đoạn này mình edit không theo nguyên tác lắm =))) Ai mà đoán nổi cái đồng VietPhrase một nghĩa ấy nó muốn nói cái gì chứ, nhưng đại loại là nghĩa nó cũng vậy, thành thơ bốn chữ luôn rồi kìa =))))

Thiều Nguyệt ngượng ngùng quay mặt đi, mới ban nãy cô lại có thể tự nhận mình đã có nhiều năm kinh nghiệm hay sao? Lâu không viết rồi. Thiều Tử Dương thì chắc cảm thấy vui vẻ với sự cố gắng của Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt lại quay đầu lại, có chút do dự, "Cha à, cha... và mẹ... yêu nhau thế nào vậy ạ?"

Thiều Tử Dương im lặng chốc lát, khó hiểu nhìn Thiều Nguyệt, ông chưa rõ vì sao cô lại hỏi chuyện như thế. Thiều Nguyệt nhận ra thắc mắc trong mắt Thiều Tử Dương bèn vội giải thích, "À, bởi vì hôm nay con với Tiểu Vũ có đi xem phim, là phim tình cảm, cho nên con có hơi tò mò..." Thiều Nguyệt càng nói càng nhỏ giọng dần, cô cúi đầu không dám nhìn Thiều Tử Dương.

Thiều Tử Dương trông thấy dáng vẻ này của Thiều Nguyệt thì cũng chỉ cho rằng con gái đến tuổi hiểu kỳ rồi, ông nhẹ xoa đầu Thiều Nguyệt, hỏi tương lại, "Cha với mẹ gặp nhau lần đầu trong một buổi lễ thành lập trường đại học, bấy giờ mẹ con mới chỉ là sinh viên trong trường, còn cha đã là phó giáo sư rồi."

Thiều Nguyệt ngạc nhiên, "Hóa ra cha và mẹ là tình cảm thầy trò sao?"

Thiều Tử Dương mất tự nhiên hắng giọng, "Ừ, bấy giờ cũng không có nhiều người ủng hộ lắm, thậm chí người nhà còn đứng ra ngăn cản."

"Nhưng mà bây giờ cha và mẹ vẫn đang ở bên nhau, còn xây dựng nên một gia đình rất hạnh phúc nữa." Thiều Nguyệt cảm thấy tự hào.

"À..." Thiều Tử Dương hơi ngượng ngùng, "Không sai nhĩ, chỉ là mới đầu thật sự có rất nhiều khó khăn." Thiều Tử Dương có chút hoài niệm.

Thiều Nguyệt thấp thỏm hỏi, "Cha này, nếu có một ngày, cha phải lựa chọn giữa người nhà và người yêu, cha sẽ làm gì?"

"Nguyệt Nhi, con..." Thiều Tử Dương nhận ra đau khổ rồi rầm trong ánh mắt Thiều Nguyệt, ông không nói câu tiếp theo nữa, mà ngừng một chút rồi thư thái đáp, "Nguyệt Nhi à, nếu như có một ai đó sẽ ở bên con cả một đời, yêu thương con cho đến điểm tận cùng của sinh mệnh, thì đó cũng chỉ có thể là người yêu của con mà thôi."

"Nhưng... người nhà cũng rất quan trọng phải không?" Thiều Nguyệt dần mơ hồ.

"Nguyệt Nhi biết tâm nguyện lớn nhất của những bậc cha mẹ là gì không?" Thiều Tử Dương dịu dàng nhìn Thiều Nguyệt, khi Thiều Nguyệt đáp lại ông bằng ánh mắt nghi vấn, ông mới giải thích, "Là mong cho đứa trẻ của mình có thể sống hạnh phúc," Thiều Tử Dương nhớ lại về ử rử của Thiều Nguyệt lúc trước, "Nguyệt Nhi à, nếu con có thể gặp được một người làm cho con cảm thấy vui vẻ thì hãy giữ thật chặt, dù cho con có ra quyết định như thế nào, người nhà sẽ luôn ủng hộ con, chỉ cần con hạnh phúc, thế là đủ."

Thiều Nguyệt cảm động muốn khóc, cô mím môi, nức nở, "Vâng, cha, con nhất định sẽ sống thật hạnh phúc!" Sau đó xoay người lấy một chiếc bút lông

cỡ lớn trên kệ, viết một chữ "Phúc" thật to.

Thiều Tử Dương hài lòng gật đầu, "Không tệ nhì, chữ "Phúc" này viết rất lưu loát sinh động, tốt lắm, xem ra cha phải đem treo nó trong nhà thôi."

Thiều Nguyệt bật cười, "Vâng." Hy vọng cha, mẹ, và anh trai đều có thể tiếp tục sống hạnh phúc.

Thiều Hoa ngồi dưới bầu trời đêm, hít thở giữa làn gió lạnh, sau mỗi bữa cơm tối, anh đều ra sân ngồi như thế này, cảm thụ sự lạnh lẽo của đêm thật sự vô cùng thích ý. Thiều Nguyệt tìm Thiều Hoa rõ lâu mới thấy anh trong một góc tối, cô bất đắc dĩ đi tới, "Anh à, anh thật biết chọn chỗ ngồi quá." Dứt lời, cô ngồi đằng sau Thiều Hoa, dựa lưng vào lưng anh.

Thiều Hoa để Thiều Nguyệt ngồi dựa lên người mình, nghiêng đầu hỏi, "Sao thế, bé cưng của anh cũng cảm thấy chỗ này dễ chịu chứ?"

"Ha ha," Thiều Nguyệt cười đáp, "Dạ!" Sau đó nàng thu nụ cười lại, "Anh, Tiểu Vũ là một cô gái tốt, anh phải đối xử thật dịu dàng với cô ấy."

Mặt Thiều Hoa đỏ lên, anh thở dài, "Quả nhiên chẳng có gì qua nổi mắt em."

"Đương nhiên rồi, hôm nay em còn đi chụp ảnh bạn thân với Tiểu Vũ, không biết bao giờ mới thấy được ảnh cưới của hai người đây?" Thiều Nguyệt trêu ghẹo.

Thiều Hoa dùng bả vai khẽ huych Thiều Nguyệt, "Còn chưa đi xem bát tự đâu nhé, tuy nhiên, dù thế nào thì anh cũng không dễ bỏ cuộc đâu!"

"Vâng, vậy thì tốt..." Thiều Nguyệt làm như vô tình hỏi, "Anh này, anh và Tiểu Vũ tìm thấy em ở đâu vậy?"

"Ở núi Thanh U đấy, sao?" Thiều Hoa quay đầu thắc mắc.

Thiều Nguyệt lắc đầu, "Không có gì, chẳng qua thấy hai người bất chấp nơi vắng vẻ như vậy vẫn đến tìm thấy em thì quả là vi diệu."

Thiều Hoa bật cười, "Không phải vì Tiểu Vũ hay sao, cứ nơi nào có mây đen là chạy đến, cô ấy kiên trì lắm, ban đầu anh còn không hiểu nổi, sau đó mới thấy mừng thay cho em vì có người bạn tốt như Tiểu Vũ."

"Đúng nhì, em cũng mừng, cho nên anh phải cố gắng rước cậu ấy về nhà mình đấy!" Thiều Nguyệt trịnh trọng tuyên bố.

"Được, đến lúc đó thì em chắc chắn phải gọi Tiểu Vũ là chị dâu." Thiều Hoa cười trộm.

"Vâng, em rất mong đợi..." Thiều Nguyệt đảo tròn mắt, chỉ sợ em không đợi được đến ngày ấy thôi, "Anh, khi em không có ở đây, chăm sóc cha mẹ nhé."

Thiều Hoa im lặng chốc lát, anh luôn cảm thấy trong lời Thiều Nguyệt còn rất nhiều lớp ý, sau đó mới nhớ ra cô sắp nhập học, thế là anh mới thờ phào, "Em yên tâm đi, cả nhà có anh lo rồi, em hãy cứ học cho thật tốt ở trường đi."

"Vâng..." Thiều Nguyệt ngửa đầu nhìn trời đêm đầy sao, một giọt nước mắt lăn xuống, nhỏ lên áo của cô rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Cổng Thế Giới

Hoa Thiên Cốt tĩnh tọa tu hành dưới tán cây hoa đào, chậm rãi ngưng thần tụ khí, sau một tuần, nàng nhẹ thở ra một hơi, duỗi bàn tay phải, quan sát linh lực dần tập hợp lại rồi mỉm cười. Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay lại, quay đầu nhìn những cánh hoa đã héo úa, nhớ về sư tôn.

Khi những cánh hoa đào rụng rờ tuôn rơi, nàng từng hợp tấu cảm tiêu cùng sư tôn; khi lá xanh nắng ấm, nàng đã nghỉ ngơi hóng mát cùng sư tôn, thậm chí nàng còn làm nũng với sư tôn, nằm lên đùi sư tôn, cảm nhận mùi hương trên người sư tôn; khi nhành cây trơ trụi, nàng sẽ múa kiếm, còn sư tôn ngồi thổi tiêu hướng dẫn nàng... tất cả đều là những ký ức tốt đẹp, Hoa Thiên Cốt nhẹ chạm vào thân cây, khóe miệng cong lên.

"Cốt Đầu!" Đông Phương Úc Khanh đi tới, Hoa Thiên Cốt chưa rút tay lại, nàng quay đầu nhìn anh chàng, Đông Phương Úc Khanh ngắm nàng từ trên xuống dưới rồi gật gù, "Ừ, xem ra nàng đã hồi phục rồi đấy."

"Đương nhiên!" Hoa Thiên Cốt tràn đầy tự tin, "Bây giờ ta đã có thể tụ khí." Dứt lời, nàng duỗi tay biểu diễn cho Đông Phương Úc Khanh xem.

Đông Phương Úc Khanh nhìn quả cầu khí nho nhỏ trong lòng bàn tay của Hoa Thiên Cốt, anh chàng phì cười. Bấy giờ Niết tiến lại gần thấy được cảnh này, cậu khen ngợi, "Quả đúng là đồ đệ của Thiều Nguyệt, nhanh như vậy đã khôi phục chút tu vi."

"Ta sao có thể dễ dàng buông bỏ những gì sư tôn đã để lại cho ta." Hoa Thiên Cốt kiên định đáp, tu vi của nàng cũng là do Thiều Nguyệt truyền thụ, nhờ

Thiều Nguyệt đã thông kinh mạch, tu vi của nàng mới có thể tiến bộ xa hơn. Cho nên, dù tu vi của nàng đã tan biến, nàng cũng phải tu luyện lại một lần nữa, bởi nàng phải mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để có thể bảo vệ sư tôn, không cho phép hai người lại bị chia cắt thêm một lần nữa.

"Được rồi, đã đến lúc lên đường." Niết dôi theo phương trời xa xăm, nói.

Hoa Thiên Cốt mừng rỡ, thả tay xuống, "Cuối cùng cũng có thể đi tìm sư tôn!"

"Cốt Đầu ơi, con muốn đi với mẹ!" Đường Bảo chạy đến kéo tay Hoa Thiên Cốt, nũng nịu.

"Nhưng mà, còn Thập Nhất sư huynh..." Hoa Thiên Cốt do dự.

"Cốt Đầu!" Đường Bảo bắt mồm bừa bãi, sau đó Lạc Thập Nhất bước tới, bắt đầu nhìn Đường Bảo, sau đó nói với Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt à, muội cứ để Đường Bảo theo đi, chứ nếu cứ giữ nàng ở lại Trường Lưu, trong lòng nàng cũng chẳng thể ngừng lo lắng cho muội được."

Hoa Thiên Cốt nhìn Lạc Thập Nhất đã trở lại dáng vẻ hoạt bát sôi nổi bèn vui vẻ đáp, "Thập Nhất sư huynh, thương thế của huynh lành rồi à."

"Ừ," Lạc Thập Nhất dịu dàng nhìn Đường Bảo, "Nhờ có Đường Bảo hết lòng chăm sóc, ta đã khỏe lắm rồi," Đường Bảo hơi ngại ngùng nghiêng đầu đi, bấy giờ Lạc Thập Nhất mới xoay đầu lại, có chút thương cảm, "Thiên Cốt này, sư phụ đã không còn ở đây, Tôn thượng cần lắm một người đỡ đàn những công chuyện tại Trường Lưu, đến lúc ấy ta sợ Đường Bảo ở một mình sẽ nhàm chán, muội cũng biết tính cách của Đường Bảo mà."

Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt van nài của Đường Bảo, xong lại nhìn Lạc Thập Nhất, cuối cùng gật đầu đồng ý, "Được rồi."

"Ồ dè!" Đường Bảo cao hứng nhảy cồm lên, "Cốt Đầu tốt nhất!"

"Thiên Cốt, ta cũng muốn đi, ta muốn được tận mắt trông thấy chủ nhân trở lại." Tử Mạch bước đến.

Từ Trúc đứng bên Tử Mạch, mỉm cười nói, "Cần có người cai quản điện Tuyệt Tình, ta sẽ ở đây chờ mọi người quay về."

Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc lặng lẽ đứng trong khúc rẽ tại sân viện, Sênh Tiêu Mặc nghiêng người tiến tới trước mặt Bạch Tử Họa, "Huynh không muốn vào ư?"

Bạch Tử Họa im lặng chốc lát, "Không, bây giờ công chuyện trong môn bề bộn, ta thân là Chương môn Trường Lưu..."

"Được rồi, Chương môn sư huynh à, ta biết huynh vẫn luôn lo lắng cho Thiên Cốt mà, nếu không thì huynh sẽ không đến đây." Sênh Tiêu Mặc cất lời Bạch Tử Họa, hất phe phẩy chiếc quạt trên tay, "Ta biết từ khi sư huynh qua đời, chuyện trong môn đều do một thân huynh gánh vác, ta cũng không giúp được gì nhiều, cho nên ta mới bảo Lạc Thập Nhất tới giúp huynh. Chuyện tìm tiểu sư muội, hãy cứ để ta xử lý nhé, huynh đã thấy yên tâm hơn chưa?"

Bạch Tử Họa không nói gì, xoay người rời khỏi viện, Sênh Tiêu Mặc lắc đầu bật cười, "Trong lòng lo lắng thì cứ nói thẳng ra đi, việc gì phải ấp úng giữ kín trong người vậy."

Sênh Tiêu Mặc nghe thấy tiếng cười nói từ trong sân bèn khép quạt xếp lại, chỉ về phía trước, "Ai da, tính thêm ta nữa đi, tính thêm cả ta nữa..."

Tiểu Vũ cầm tập ảnh đã hoàn thiện, vui vẻ đi tới nhà họ Thiều, Thiều Hoa mở cửa, vừa trông thấy Tiểu Vũ thì lập tức mặt mày hớn hở, "Tiểu Vũ tới đó à."

Tiểu Vũ bước vào, gật đầu, giơ tập ảnh trên tay lên, "Đã hoàn thành album bạn thân giữa em và Tiểu Nguyệt rồi, em mãi mãi một chỗ đến để cho Tiểu Nguyệt xem."

"Vậy à?" Thiều Hoa lấy tập ảnh, nhìn lướt qua, liên tục thờ dài, "Trông cũng không tệ nhì!"

"Dĩ nhiên!" Tiểu Vũ hát cảm, rất chi là tự hào.

Thiều Hoa ngắm vẻ mặt dịu dàng chảy nước của Tiểu Vũ thì nhẹ cười, "Ừ, đúng rồi, đúng rồi, em gái anh với Tiểu Vũ đều đã là mỹ nữ rồi!" Sau đó lại thấy một bức ảnh Thiều Nguyệt diện cổ trang, Thiều Hoa im bật lại.

"Không có thành ý tí nào, đừng miễn cưỡng thế." Tiểu Vũ còn đang bận bắt mồm lời của Thiều Hoa, ngửa mặt lên lại thấy Thiều Hoa ngẩn ngơ, nó tiến lại gần nhìn, hóa ra là vì bức ảnh Thiều Nguyệt diện bộ cổ trang màu trắng.

"Đây là lựa chọn của Tiểu Nguyệt, cậu ấy bảo cảm thấy thân thiết với bộ đồ đó." Tiểu Vũ giải thích.

Thiều Hoa không khỏi vuốt ve bộ cổ trang trên hình, nhớ lại quá trình vô cùng vất vả mới tìm thấy được Tiểu Nguyệt, "Ban đầu khi chúng ta tìm ra được Tiểu Nguyệt, toàn thân con bé diện một bộ bạch y, khiến cho những vết máu loang lổ trên người nó thật sự khiến người ta giật mình."

Tiểu Vũ đảo tròn mắt, "Đúng nhì, đến bây giờ trong lòng em vẫn còn sợ hãi, em sợ Tiểu Nguyệt lại tiếp tục rời bỏ chúng ta..." Cảm giác bầu không khí dần trở nên nặng nề, Tiểu Vũ vội vàng giành tập ảnh về, phát tay bảo, "Được rồi, đừng nói về chuyện này nữa, cảm giác sao sao á, em đi xem Tiểu Nguyệt đây."

"Chắc Tiểu Nguyệt đang ở trong phòng." Thiệu Hoa dõi theo bóng lưng của Tiểu Vũ.

"Biết rồi!" Tiểu Vũ không quay đầu lại, nó tới phòng Thiệu Nguyệt, nhẹ gõ cửa, "Tiểu Nguyệt ơi?" Bên trong không ai đáp lại, Tiểu Vũ lại gõ thêm mấy lần, vẫn lặng im không tiếng động, thế là nó lại gọi, "VẬY TAO VÀO NHÉ?"

Tiểu Vũ mở cửa phòng, nhìn chiếc giường sắp xếp ngay ngắn cùng căn phòng không một bóng người, nó mới kinh hãi, mãi một hồi lên, "Thiệu Hoa!"

Thiệu Hoa hoảng hốt chạy đến, "Sao thế?" Khi nhìn căn phòng không có ai, anh mới thối thu, "Tiểu Nguyệt đâu rồi?"

"Hỏi anh đấy?" Tiểu Vũ lo lắng nhìn Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa gặm nghĩ lại, "Từ trưa nay anh đã không thấy Tiểu Nguyệt rời phòng rồi, anh còn nghĩ nó đang nghỉ ngơi, nên..."

Tiểu Vũ không biết nên làm gì bây giờ, chợt nó liếc mắt thấy một tờ giấy trên đầu giường, nó vội vã chạy tới, cầm lên đọc, là thư của Tiểu Nguyệt:

Cha, mẹ, Nguyệt Nhi thật bất hiếu, ngay khi cả nhà ta đang đoàn tụ, con lại tự ý rời đi, xin hãy tha lỗi cho đứa con gái hư đốn này. Thực ra Nguyệt Nhi cũng không xa mọi người, nhưng... có người cần con, con sợ nếu con về trễ, người ấy sẽ làm nên thứ chuyện gì đó điên rồ, ở một thế giới khác, con đã dùng hết phần đời của mình để bảo vệ nàng, chỉ vì con muốn nàng có thể hạnh phúc, mỉm cười sống tiếp. Vậy nên, tại một thế giới không có con, nàng chỉ có đau khổ, không còn thiết sống nữa, còn con... cũng chỉ có thể gượng cười, còn lòng lại rất đau.

Cha, cha nói chỉ có người yêu mới có thể ở bên con cả một đời, cùng con đi đến điểm tận cùng của sinh mệnh, nếu con tìm được, thì tuy nàng cũng là con gái giống như con, song hai đứa con sẽ luôn bảo vệ nhau, mãi mãi ở bên nhau, kiên định không cách rời. Cho nên, con hy vọng rằng cha mẹ đừng hoảng hốt, cũng không cần lo lắng, Nguyệt Nhi sẽ hạnh phúc, sẽ cùng nàng sống thật hạnh phúc.

Với cả, anh trai à, anh cũng phải nắm bắt hạnh phúc của mình đấy nhé! Tha cho đứa em gái thất thường của anh, đứa em gái đùn đẩy hết trách nhiệm cho anh, nhưng em thật sự mong anh sẽ chăm sóc cha mẹ thật tốt, hiểu thảo thêm cả phần em.

Còn Tiểu Vũ, thật xin lỗi, lại nuốt lời với mấy rồi, đã nói sẽ cùng quay về trường, cùng lên lớp với nhau... không thực hiện được những việc ấy rồi, tuy nhiên trong kỳ nghỉ, có thể cùng mấy đạo phố, xem phim, chụp ảnh vui vẻ như vậy, có người bạn như mây, tốt lắm, lần này... đừng đi tìm tao nữa, Tiểu Vũ, mây cũng phải sống thật hạnh phúc đấy!

Tiểu Vũ thất thần ngã ngồi trên giường, lá thư trong tay rơi xuống đất, Thiệu Hoa thấy thế vội nhấc nó lên, "Sao thế? Tiểu Vũ, Tiểu Nguyệt nói gì vậy?"

Tiểu Vũ dờ dẩn không đáp lại, Thiệu Hoa đành phải tự mình đọc, kết quả là càng đọc càng nhăn mày, anh lẩm bầm, "Sao lại thế? Tiểu Nguyệt... đi rồi?"

Tiểu Vũ nhắm mắt cưỡng chế dòng lệ chực chờ trào ra, nó hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu hỏi, "Thiệu Hoa này, dạo gần đây anh không thấy Tiểu Nguyệt có hành động bất thường nào sao?"

Thiệu Hoa cau mày lắc đầu, "Không có, dạo gần đây Thiệu Nguyệt ngoan lắm, ngày nào cũng ở bên cha mẹ, thường xuyên xem TV, mỗi tối đều xem chương trình dự báo thời tiết, giống như em lúc trước khi đi tìm Tiểu Nguyệt vậy..." Nói đến đây, Thiệu Hoa đột ngột dừng lại, nhớ hôm trước, Tiểu Nguyệt đúng là đã hỏi anh rằng bọn họ tìm thấy cô ở đâu, sau ngày đó, Tiểu Nguyệt mới bắt đầu xem TV thường xuyên, chẳng lẽ....

Tiểu Vũ trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thiệu Hoa bèn như vỡ lẽ, nó vội đứng dậy, chạy khỏi phòng, vừa đi vừa hỏi, "Anh nói cho Tiểu Nguyệt biết chúng ta tìm thấy cậu ấy ở đâu sao?"

Thiệu Hoa cứng họng, tự trách, "Ngày hôm đó Tiểu Nguyệt chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh không suy nghĩ nhiều."

"Anh..." Tiểu Vũ bất đắc dĩ, "Thôi được rồi, chúng ta mau tới núi Thanh U đi, không biết chừng lại có thể đuổi kịp Tiểu Nguyệt!"

"Được!" Thiệu Hoa theo sau Tiểu Vũ, hai người vội vàng ra ngoài, trùng hợp gặp Thiệu Tử Dương và Thẩm Nhu đang trở về, Thẩm Nhu thối thu, "Hai đứa mãi mãi một đi đâu thế?"

Thiệu Hoa không kịp giải thích, nhét lá thư trên tay vào tay Thẩm Nhu, nói ngắn gọn lại, "Cha, mẹ, Tiểu Nguyệt đi rồi, con với Tiểu Vũ phải đuổi theo nó."

"Cái gì?!" Thẩm Nhu giật mình, bà vội mở lá thư trên tay ra, sau đó xoay người bật khóc nức nở với Thiệu Tử Dương, "Tử Dương ơi, Nguyệt Nhi... con bé..."

Trong lòng Thiệu Tử Dương có một loại cảm giác như "thì ra là vậy", từ sau lần tâm sự với Nguyệt Nhi ở trong thư phòng, ông luôn có một loại dự cảm, rằng Nguyệt Nhi đã ra quyết định, mà quyết định ấy chắc chắn sẽ liên quan đến người yêu và người nhà, có điều, ông không ngờ tiết tấu lại nhanh như vậy.

Thiệu Tử Dương nhìn cuốn trục nằm trên mặt đất, phía trên là chữ "Phúc" to thật to, đó là chữ do Nguyệt Nhi viết, ông muốn treo nó thật trang hoàng trong nhà, nhưng vừa mang về, thì Nguyệt Nhi đã... Thiệu Tử Dương dang tay ôm lấy Thẩm Nhu, an ủi, "Tiểu Nhu à, chúng ta phải tin tưởng Nguyệt Nhi, tin tưởng Nguyệt Nhi..." Dứt lời, hốc mắt ông cũng ửng đỏ.

Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh, Niết, Sênh Tiêu Mặc, Đường Bảo và Tử Mạch đã lên đường rời khỏi Trường Lưu từ sáng sớm, bắt đầu đi tìm công thế giới, nhưng đã tìm ở nhiều nơi mà vẫn không thấy. Mỗi nơi mây đen dày đặc, sấm sét chát chòn, Niết đều lấy Mẫn Sinh ra, song chưa từng

cảm nhận được lực lôi điện của Kinh Lôi, qua vài lần thất thường như vậy, bọn họ dần có chút thất vọng xen lẫn lo áy, song chưa ai bỏ cuộc.

Một ngày, đám người Hoa Thiên Cốt nghỉ ngơi trên một ngọn núi, nơi đây cây lá xanh tốt, thanh tĩnh yên ả, bên tai văng vẳng tiếng chim hót, gió thổi khiến phong cảnh nơi đây càng thêm sáng khoái. Nhưng Hoa Thiên Cốt không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, nàng nhìn viên đá Nghiệm Sinh trên lòng bàn tay trái cùng dải dây buộc tóc trên lòng bàn tay phải, trên đầu gối lại là túi gấm sư tôn từng tặng nàng. Mặc dù bên trong túi không còn tóc cô nữa, song chỉ cần là đồ của sư tôn, nàng phải giữ gìn chúng thật toàn vẹn.

Hoa Thiên Cốt quan sát luồng ánh sáng bạc yếu ớt trên viên đá Nghiệm Sinh, hai tay nắm chặt lấy đặt nó bên môi của mình, nhắm mắt nói, "Sư tôn ơi, nhất định Tiểu Cốt sẽ tìm thấy người, nhất định!" Nhớ nhung khiến một giọt nước mắt chảy xuống, trùng hợp lại nhỏ lên viên đá Nghiệm Sinh.

Bấy giờ, ánh sáng bạc trên viên đá Nghiệm Sinh đột nhiên bùng phát, bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên kéo đến ùn ùn mây đen, sấm chớp cuộn cuộn, khiến cho những ai đang nghỉ ngơi đều cả kinh.

Hoa Thiên Cốt vội đứng dậy, "Niết!"

Niết đã triệu hồi Mẫn Sinh, "Ta biết rồi, Mẫn Sinh!" Sau đó chỉ kiếm lên trời.

Mẫn Sinh không ngừng bay vòng dưới lớp mây đen, đám người Hoa Thiên Cốt sốt sắng nhìn lên trời, họ sợ sẽ lại thất vọng như mấy lần trước, nhưng trái tim Hoa Thiên Cốt đang đập thình thịch, nàng cảm giác rằng lần này tuyệt đối sẽ không sai.

Quả nhiên, Mẫn Sinh lòng vòng một hồi thì bỗng nhiên vọt vào trong mây đen, Niết mừng rỡ, "Không sai, chúng ta thật sự đã tìm thấy công thể giới rồi!"

"Tốt quá, ta phải đi tìm sư tôn!" Dứt lời, Hoa Thiên Cốt chuẩn bị phi thân bay lên, song nàng phát hiện ra mình mới chỉ vừa khôi phục cách ngưng thần tụ khí, căn bản vẫn chưa thể phi hành.

Vốn dĩ Niết cũng không có ý định để Hoa Thiên Cốt đi, cậu bảo, "Thiên Cốt, để ta đi đi, hôm nay ngươi mới chỉ vừa khôi phục tu vi, cho dù có ai dẫn ngươi đi, nhưng giữa tầng tầng lớp lớp sấm sét như vậy, chắc chắn cũng chẳng hề dễ dàng, ta lại thân thuộc với Mẫn Sinh nhất, nhất định ta sẽ đưa Thiệu Nguyệt trở về."

"Nhưng mà..." Hoa Thiên Cốt không cam tâm.

"Ta nghĩ Thiệu Nguyệt sẽ không mong muốn khi trở về lại thấy người xảy ra chuyện đâu." Niết khuyên nhủ.

Sênh Tiêu Mặc và Đông Phương Úc Khanh cùng gật đầu tán thành, Hoa Thiên Cốt đành nói, "Vậy đệ phải thật cẩn thận."

Niết mỉm cười, xoay người bay vào trong mây đen, Sênh Tiêu Mặc vội phát ra pháp lực vào lớp mây, nói, "Chúng ta giúp hấn một tay đi!" Những người khác nhìn nhau gật đầu, cùng dùng pháp lực để trợ giúp Niết khỏi lôi điện.

Thiệu Nguyệt tới núi Thanh U, nhìn dãy núi liên kè đồ dài, cô thở ra, "Đúng là một nơi thanh tĩnh an bình." Cô hít một hơi thật sâu, cảm nhận hương vị của tự nhiên, nơi này có bầu không khí rất giống thế giới kia, không nhiễm dù chỉ một hạt bụi, là mùi vị của thiên nhiên.

"Nhưng..." Thiệu Nguyệt gặp chút khó khăn, "Núi lớn thế này, phải bắt đầu tìm từ đâu đây? Biết thế đã hỏi địa điểm cụ thể rồi."

Thiệu Nguyệt ngửa đầu nhìn trời, cả ngọn núi đang bị bao phủ bởi mây đen, song không nơi nào có sấm chớp, cho nên cô mới do dự không biết đi đâu trước. Đúng lúc nàng không hề có manh mối nào thì đột nhiên ngực Thiệu Nguyệt đau nhói, một tia sấm sét vọt khỏi ngực nàng, bay về phía ngọn núi bên tay trái.

Phía đằng đó lập tức xuất hiện sấm chớp đan xen, Thiệu Nguyệt mỉm cười, "Chính là nó!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bên Nhau Trộn Đời (Phần I)

Với sự giúp đỡ của Sênh Tiêu Mặc, Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và Từ Mạch, Niết thuận lợi tiến vào trong lớp mây, cậu liếc mắt nhìn Mẫn Sinh phía trước đang dừng lại bên một vòng xoáy màu đen, tựa hồ muốn chờ cậu tiến lại gần. Niết vội đi tới, vừa mới nắm lấy chuỗi Mẫn Sinh, Mẫn Sinh đã kéo cậu đi vào trong vòng xoáy đen đặc.

Niết định nói chuyện với Mẫn Sinh, song sấm sét bủa vây khiến cậu không còn tâm trí, chỉ có thể ra sức tránh né, cuối cùng cũng đến một nơi giống như một cái đường hầm, điện lôi bên trong làm Niết sốt ruột, cảm giác thân quen này khiến cậu có chút bất an, cậu không khỏi siết chặt Mẫn Sinh.

"Sao thế? Thấy sức mạnh quen thuộc nên nhớ tới Tiểu Hạo ư?" Một thanh âm cổ nhân vang lên bên tai Niết, Niết cả kinh, nghiêng đầu nhìn, "Mẫn Nhiên sao?"

Mẫn Nhiên đứng đung đứng đó, nhìn khắp tứ phía, "Có vẻ như nơi đây khác với thế giới bên ngoài, ta cũng có thể hiện cơ thể ra rồi." Từ sau trận đại chiến thời thượng cổ, một mảnh hồn phách của Mẫn Nhiên đã nhập vào Mẫn Sinh, trở thành linh tính của thanh kiếm, song hần cũng chỉ có thể tồn tại trong không gian hư vô mà thôi. Cho tới khi Thiệu Nguyệt tiến nhập vào không gian hư vô, cô mới có thể trông thấy Mẫn Nhiên, giờ không ngờ tại lỗ hổng của thời không, Mẫn Nhiên lại có thể trực tiếp rời khỏi không gian hư vô.

Niết nhớ lại lời Đồng Phương Úc Khanh, như vỡ lẽ, "Chẳng lẽ đây chính là khe hở của thời không mà Đồng Phương Úc Khanh đã đề cập đến sao? Ở đó, dù có là hình thái linh thể nào đi chăng nữa, cũng sẽ hiển hiện."

"Không sai," Mẫn Nhiên gạt đầu, sau đó nhìn về phía con đường hầm màu đen trước mắt, ở đó có một tia sét bạc nổi thẳng vào trong màn đêm, phía bên đó hẳn là thế giới của Thiệu Nguyệt, "Còn nhớ lời dặn dò của Đồng Phương Úc Khanh chứ?"

Niết gạt đầu với vẻ nghiêm trọng, "Nhớ, nhất định phải băng qua con đường hầm này, song không thể bị bất kỳ một tia sét nào bổ trúng, nếu không sẽ rơi khỏi khe hở thời không, tiến vào một thế giới khác, như vậy thì vĩnh viễn sẽ không thể quay trở lại."

"Nhớ cho kỹ." Mẫn Nhiên nói xong bèn dứt khoát bay vọt vào.

Niết bắt đầu đi, "Tuy ta không còn Hồng Hoang, nhưng ta vẫn luôn rất tự tin đối với pháp lực của mình." Cậu cầm lấy Mẫn Sinh, bám theo sát Mẫn Nhiên.

Cuối cùng Thiệu Nguyệt cũng có thể leo lên đỉnh núi, cô lau mồ hôi trên trán, cảm thán, "Có pháp lực đúng là vẫn tiện hơn nhiều!" Từ khi cô quay lại nơi này, hồi phục lại trí nhớ xong thì cô có từng thử, quả đúng là mình đã không còn pháp lực nữa, cũng đúng, bị Kinh Lôi đâm một phát giữa ngực, còn sống đã là may mắn lắm rồi. Thiệu Nguyệt cố gắng thở đều, đi về phía trước, càng đi thì càng tiến đến một bờ vực, sâu không thấy đáy, đồng thời còn có sấm sét không ngừng bổ xuống. Song Thiệu Nguyệt không hề sợ hãi, trong lòng cô cực kỳ chắc chắn, rằng dù cô có nhảy xuống thì cũng sẽ không hề hấn gì, cho nên Thiệu Nguyệt dứt khoát tiến lại gần bờ vực.

Ngay tại thời điểm Thiệu Nguyệt nhấc một bước chân lên không trung thì đằng sau đột nhiên vang lên âm thanh hoảng sợ, "Tiểu Nguyệt!" Rồi cánh tay Thiệu Nguyệt bị giữ lại, kéo ngã về đằng sau.

"Tiểu Vũ à?" Thiệu Nguyệt ngồi dưới đất, cảm nhận được có người đang ở đằng sau ôm chặt lấy thân mình, đối phương còn khẽ run rẩy, cô biết cô lại khiến Tiểu Vũ lo lắng, thế nên cô đưa tay vỗ vỗ bàn tay đang ở trước người mình, an ủi, "Tiểu Vũ à, tao không sao đâu."

Bây giờ Tiểu Vũ vẫn còn thấy vô cùng sợ hãi, nó vội vã chạy đến, thờ còn không ra hơi, kết quả là lại trông thấy Tiểu Nguyệt muốn nhảy vực?! Nó hoảng hốt lôi Tiểu Nguyệt trở lại, tới tận khi cảm nhận được sự sống của Tiểu Nguyệt, nó mới dám thở phào.

Nghe được lời an ủi cực kỳ bình tĩnh của Thiệu Nguyệt, Tiểu Vũ càng giận dữ hơn, nó dùng lực xoay Thiệu Nguyệt lại, lớn tiếng chất vấn, "Mày đang làm gì vậy hả? Mày có biết mày đang tự tìm đường chết hay không!" Vừa nói, mặt Tiểu Vũ vừa ướm dẫm hai hàng lệ.

Thiệu Nguyệt nhất thời chưa biết nên giải thích như thế nào, cô có chút bối rối lau nước mắt trên mặt Tiểu Vũ, xin lỗi, "Tiểu Vũ à, mày đừng khóc chứ, mọi chuyện không phải như mày trông thấy đâu, tao không sao hết, tao chỉ muốn quay về... quay về bên người nàng mà thôi."

Tiểu Vũ mất tự nhiên quay đầu đi, tự lau nước mắt cho mình, sau đó mắt đỏ nhìn Thiệu Nguyệt, do dự nói, "Nàng... có thật sự quan trọng đối với mày như vậy không?"

Thiệu Nguyệt gạt đầu tức thì, "Rất quan trọng, nàng là sinh mệnh của tao." Thiệu Nguyệt đưa tay chạm vào áo mình, "Tiểu Vũ này, mày còn nhớ những vết thương trên người tao chứ?"

Tiểu Vũ gạt đầu, "Nhớ, nhìn thôi cũng thấy ghê mình!"

"Đó đều là vì nàng." Thiệu Nguyệt nói.

"Cái gì?" Tiểu Vũ hét hoảng, "Vậy mà mày còn..."

Thiệu Nguyệt chỉ đáp, "Nàng đáng để cho ta làm vậy."

Tiểu Vũ buồn bã đảo tròn mắt, "Mày nhất định phải đi sao?"

Thiệu Nguyệt gạt đầu, "Tao phải trở về."

Cách đó không xa, Thiệu Hoa đã tới khi Tiểu Vũ kéo Thiệu Nguyệt quay về, anh nhìn hai người ngã ngồi dưới đất, khóc lóc ôm lấy nhau thì không nỡ đến quấy rầy. Lúc Thiệu Nguyệt quay sang nhìn anh, anh mới tiến lại gần, "Tiểu Nguyệt, em đã quyết định rồi ư?"

Thiệu Nguyệt cười, "Vâng, anh à, xin hãy tha lỗi cho đứa em tùy hứng này nhé."

Thiệu Hoa ngồi xổm xuống, nhẹ vuốt tóc Thiệu Nguyệt, "Đây là những gì mà người làm anh phải làm mà, từ nhỏ đến lớn em luôn rất ngoan ngoãn, chưa từng buông thả cho chính mình, đây là lần đầu tiên, và cũng sẽ là lần cuối cùng."

Thiệu Nguyệt nhìn giọt lệ Thiệu Hoa cố nén, hốc mắt cũng trở nên ướm ướt át, cô nghiêng người tới phía trước ôm lấy cả Thiệu Hoa và Tiểu Vũ, nức nở, "Hai

người nhất định phải thật hạnh phúc, em sẽ nhớ hai người lắm."

Tiểu Vũ ôm lại Thiều Nguyệt thực chặt, nghẹn ngào, "Ừ, Tiểu Nguyệt, mày nhất định phải hạnh phúc, nếu như người kia dám lừa dối mày, mày nhất định phải quay về đây."

Thiều Nguyệt bật cười, mặc dù cảm thấy không thể phát sinh ra tình huống ấy, song cô vẫn buông hai người ra, gật đầu một cái, Thiều Hoa vội nói, "Tiểu Nguyệt à, em yên tâm, cả nhà đã có anh lo rồi, anh sẽ chăm sóc cha mẹ thật tốt."

Thiều Nguyệt gật đầu nặng nề, lau khô nước mắt, lưu luyến nhìn Thiều Hoa và Tiểu Vũ, sau đó chậm rãi bước lùi lại đằng sau, dang rộng hai tay, nghiêng về phía bờ vực, xong sau đó, Thiều Nguyệt rơi xuống.

Tiểu Vũ sợ hãi, nó chạy đến, "Tiểu Nguyệt!" Thiều Hoa mãi mót ôm lấy Tiểu Vũ, anh sợ Tiểu Vũ vô tình té ngã, đồng thời cũng lo âu nhìn xuống đáy vực.

Bấy giờ, một tia sét bô xuống, Thiều Nguyệt bay từ bên dưới lên, toàn thân được một lớp ánh sáng màu bạc bao quanh, Tiểu Vũ với Thiều Hoa giật mình nhìn Thiều Nguyệt, họ không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của họ vào giờ khắc này, chẳng lẽ khi ấy Thiều Nguyệt cũng đã biến mất như thế này?

Hai người thấy Thiều Nguyệt ngày càng cách xa thì đồng thanh hô lên, "Tiểu Nguyệt!"

Thiều Nguyệt không dừng lại, cô mở mắt nhìn Tiểu Vũ và Thiều Hoa bên dưới, mỉm cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về vòng xoáy mây đen giữa lớp mây, sau đó biến mất giữa không trung cùng sấm sét.

Niết và Mẫn Nhiên vừa né điện lôi, vừa không ngừng tiến lên phía trước, không biết bao lâu mới có thể băng xuyên qua, Niết thảm nhũ, rồi cậu chém một kiếm vào tia sét đối diện. Cuối cùng cậu cũng thấy được ánh sáng cuối đường hầm, Niết mừng rỡ, song cậu không dám lơ là cảnh giác, tăng thêm tốc độ bay.

Lao ra khỏi đường hầm, Niết đặt Mẫn Sinh sau lưng, thở phào nhẹ nhõm, trước mặt cũng là một vòng xoáy màu đen, nhưng trước vòng xoáy có một luồng ánh sáng màu bạc thu hút sự chú ý của cậu. Niết và Mẫn Nhiên nhìn nhau, cùng gật đầu xong tiến lại gần luồng ánh sáng đó.

Lúc gần đến, Niết đột ngột dừng lại, tay khẽ run rẩy, cậu không tài nào tin nổi vào cảnh tượng trước mắt, thật sự là huynh ấy sao? Mẫn Nhiên đã lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, hân hoan ngẩn người, sau đó tiến lên phía trước, chần chừ gọi, "Tiểu Hạo?"

Ở trong luồng sáng, Lôi Hạo diện một thân bạch y, mái tóc xõa dài, hai tay làm phép di chuyển Thiều Nguyệt toàn thân bọc bởi sấm sét giữa không trung. Nghe được thanh âm của Mẫn Nhiên, y hơi dờ người rồi quay đầu lại nhìn hai người mới tới, con người co lại, sau đó khôi phục lại bình thường, y bật cười thư thái, "Không ngờ lại là hai người đây, ca, Niết."

Niết chậm rãi bước từng bước tới, Mẫn Sinh rơi khỏi tay từ lúc nào cũng không biết, cậu cứ trôi nổi giữa bóng tối. Cậu đi một bước, cứ như gần chạm tới trái tim mình, nặng nề đến mức không thở nổi, cho đến tận bây giờ, Niết vẫn chưa từng dám hy vọng có thể gặp lại y một lần nữa, bây giờ gặp được thật rồi, cậu vẫn sợ đây chỉ là một ảo ảnh nhất thời.

Niết tới trước mặt Lôi Hạo, chăm chú nhìn y, còn Lôi Hạo chỉ lẳng lặng nhìn cậu, Niết duỗi tay muốn vuốt ve gương mặt Lôi Hạo, ai ngờ tay cậu lại xuyên qua mặt của y, hụt rồi, Niết sợ hãi, "Đây là..."

Lôi Hạo giải thích, "Hôm nay ta chỉ là một linh hồn, giống Mẫn Nhiên, không thể chạm vào người khác, cũng không thể bị người khác chạm vào, chỉ tại nơi đây, ta mới có thể hiện cơ thể mà thôi."

Niết buồn bã thả tay xuống, sau đó lại vui mừng, "Dù có thế nào, huynh ở đây là tốt rồi, huynh ở đây đã rất tốt rồi..."

Lôi Hạo im lặng chốc lát, y quay đầu nhìn Thiều Nguyệt, thu hồi pháp lực, Thiều Nguyệt rơi xuống, Niết vội vã tới tiếp lấy cô, ngồi xổm xuống, nhìn Thiều Nguyệt đang bất tỉnh trong vòng tay mình, cậu hỏi, "Thiều Nguyệt bị sao thế?"

Mẫn Nhiên bay tới, "Không ngờ vẫn còn có thể gặp đệ, Tiểu Hạo à."

"Đúng nhĩ, ca..." Lôi Hạo cảm thán, "Đệ cũng không ngờ," Sau đó y cúi đầu nhìn Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt bị Lôi Minh gây tổn thương nên tu vi đã bị hủy hoại, hôm nay nàng chỉ là một người bình thường mà thôi, nếu không nhờ sấm sét phù hộ thì rất khó để xuyên qua khe hở thời không. Huống chi, Lôi Minh đã dùng mạng đôi mạng với Hồng Hoang, đồng thời biến mất, mặc dù Thiều Nguyệt đã có thể giữ được tính mạng, song đó cũng là nhờ một mảnh vụn của Lôi Minh đã kẹt lại ở lồng ngực nàng, che chở cho trái tim của nàng, đồng thời mở ra cổng thế giới."

"Thì ra là thế," Niết vỡ lẽ, vì thế cậu ngẩng đầu do dự, "Hạo... sao huynh lại ở đây?" Mẫn Nhiên cũng tò mò nhìn y, hẳn cũng muốn biết vì sao Lôi Hạo lại ở chỗ này.

Lôi Hạo thở dài, hồi tưởng, "Ban đầu ta cho rằng mình sẽ chết, không thể nghi ngờ..." Lôi Hạo nhìn Niết, Niết cúi đầu tự trách, "Chờ đến khi ta khôi phục lại được ý thức, thì đã phát hiện ra mình đang lơ lửng giữa bóng tối, Lôi Minh không còn đây, ta cũng không biết đây là đâu, chỉ tùy ý trôi dạt. Cho đến một ngày, ta cảm nhận được bóng tối đang chuyển động, hơn nữa còn có sự tồn tại của Lôi Minh, ta men theo sự chỉ dẫn của sấm sét, trông thấy Lôi Minh dẫn theo một cô gái ăn mặc kỳ lạ tới, thậm chí còn định lao ra khỏi đây. Ta mãi mót đuổi theo, nghĩ không chừng cũng có thể đi ra cùng, không ngờ lại bị cổng thế giới ngăn cản, bây giờ ta mới hiểu là mãi mãi mình sẽ không bao giờ có thể rời khỏi nơi này. Cho đến khi cổng thế giới mở ra lần nữa, ta lại trông thấy cảnh tượng Thiều Nguyệt bị Lôi Minh đâm trúng, Thiều Nguyệt toàn thân đầy máu tiến vào khe hở thời không, ta thấy nàng sắp bị điện lôi đánh trúng bèn vội xông tới bảo hộ trước người nàng, ai ngờ lại bị một luồng sức mạnh kéo đi, chỉ đành để lại một mảnh vụn vào ngực nàng."

"Cho nên Thiều Nguyệt mới có thể tự mình bước qua khe hở thời không sao." Mẫn Nhiên gật đầu.

"Vâng." Lôi Hạo nhớ tới quyết định tại thời hiện đại của Thiều Nguyệt thì vô cùng bội phục, "Nàng đã quyết tâm quay trở về đây, dù cho có phải xa cách với người nhà ở thế giới khác, nàng cũng quyết phải trở về." Cho nên y mới có thể chỉ dẫn cho cô khi cô mê man.

"Hóa ra là anh," Thiều Nguyệt tỉnh lại, xoa ngực mình, "Chẳng trách rõ ràng tôi đã không còn pháp lực, thế nhưng trong cơ thể vẫn còn sấm sét."

Niết đầy mong đợi nhìn Lôi Hạo, "Vậy huynh..."

Lôi Hạo biết cậu định hỏi gì, y lắc đầu, "Ta chỉ có thể hiện cơ thể trong khe hở thời không này mà thôi, nếu ra khỏi đây thì có lẽ ta sẽ tan thành cát bụi."

Niết mím chặt môi, đảo tròn mắt, Thiều Nguyệt thấy vậ bèn nắm chặt lấy phần áo ở trước ngực, sau đó cô nhắm nghiền mắt lại, cảm nhận lấy luồng sấm sét ở trong cơ thể mình.

Niết không hiểu thì lo lắng, "Thiều Nguyệt à, cô sao vậy?"

Lôi Hạo lấy làm sợ hãi, y cũng không hiểu Thiều Nguyệt đang làm gì, sau đó như nhận ra ý định của Thiều Nguyệt, y mãi một hô lên, "Niết, may ngăn cản Thiều Nguyệt đi!"

"Cái gì?" Niết thắc mắc, song vẫn kéo lấy tay Thiều Nguyệt, "Hạo, đang xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thiều Nguyệt muốn rút mạnh vụn của Lôi Minh ra." Hạo cau mày.

Mẫn Nhiên vẫn không hiểu, "Sao Thiều Nguyệt lại phải làm như vậy, chẳng lẽ cô ta không biết thứ đó đang bảo vệ cho tim của cô ta hay sao?"

"Đúng đấy, Thiều Nguyệt à, rốt cuộc thì cô định làm gì?" Niết nhìn Thiều Nguyệt.

Chỉ mình Lôi Hạo hiểu ý Thiều Nguyệt, y đảo trong mắt im lặng, không biết nên nói gì. Thiều Nguyệt chỉ nhẹ mỉm cười, "Tôi biết, nhưng tôi sẽ chết ư?" Thiều Nguyệt nhìn Lôi Hạo.

Lôi Hạo lắc đầu, "Không, y thuật tại thế giới của cô rất tân tiến, nó đã cứu sống cô, nhưng... thân thể của cô... sẽ không bằng trước kia nữa."

"Không sao, ít nhất thì tôi vẫn sẽ còn sống." Thiều Nguyệt lạnh nhạt đáp.

"Nhưng cô sẽ không thể tu tiên nữa! Trái tim của cô sẽ không thể chịu đựng nổi nội lực!" Lôi Hạo lớn tiếng.

Thiều Nguyệt thư thái, "Ban đầu tôi dốc lòng tu tiên cũng chỉ vì muốn tìm thấy Tiểu Cốt, thay đổi vận mệnh của Tiểu Cốt mà thôi, bây giờ Tiểu Cốt đã bình an vô sự, có tu tiên hay không đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Sau đó cô nhìn Niết, "Niết, Lôi Hạo nên ở bên cạnh cậu."

Niết kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, cậu không ngờ Thiều Nguyệt lại có thể làm vậy, song khi thấy ánh mắt kiên định của cô, Niết vẫn thỏa hiệp, buông tay cô ra.

Phải rút mảnh vụn kia ra, Thiều Nguyệt lại một lần nữa chịu đựng nỗi đau thấu tim, cô cố nén thống khổ, gắng sức lấy ra. Niết, Lôi Hạo và Mẫn Nhiên cũng không đành lòng nhìn, nhưng bọn họ biết không thể ngăn cản Thiều Nguyệt.

Cuối cùng cũng rút được mảnh vụn ra, Thiều Nguyệt giơ tay lên, một mảnh vụn bạc lơ lửng giữa không trung, sắc mặt Thiều Nguyệt trắng bệch, cô thở hắt ra, nhìn Lôi Hạo, "Lôi Hạo, mau lên!"

Lôi Hạo đưa tay chạm vào mảnh vỡ kia, sau đó một luồng sáng chói mắt lan rộng, sau khi ánh sáng biến mất, trên lòng bàn tay Thiều Nguyệt hiện ra một con dao găm bạc nhỏ tinh xảo được bọc bởi sấm sét.

Thiều Nguyệt đưa nó cho Niết, hốc mắt Niết ươn ướt, cậu ôm chặt lấy con dao găm kia, không ngừng cảm ơn, "Cảm ơn cô, Thiều Nguyệt, cảm ơn cô..."

Hoa Thiên Cốt lo lắng đi tới đi lui, nàng thấy Niết vào cổng thế giới cũng đã lâu mà mãi chưa thấy ra, nàng bèn đến trước mặt Đông Phương Úc Khanh, hỏi, "Đông Phương, sao Niết vẫn chưa trở lại vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Đông Phương Úc Khanh ngửa lên nhìn trời, vẻ mặt cũng lo âu, song anh chàng vẫn cố trấn an nàng, "Cốt Đầu à, đợi thêm một lúc nữa đi, Niết sẽ không sao đâu, nhất định hắn sẽ đưa Kiếm tôn quay về mà."

"Đúng đấy, Cốt Đầu ơi, mẹ phải tin cha chứ." Đường Bảo cũng khuyên lơn.

"Nhưng..." Hoa Thiên Cốt vẫn không yên lòng, "Khe hở thời không vô cùng nguy hiểm, lỡ có tí bất trắc thì sẽ mãi mãi không thể quay về, ta sợ..."

"Mau nhìn kia!" Sinh Tiêu Mặc vẫn luôn quan sát bầu trời thì chợt trông thấy một luồng sáng hồng vọt ra khỏi mây đen, hắn nhận ra đó là Mẫn Sinh và Niết, hơn nữa Niết còn đang bế một người, thế là hắn vội giúp Niết cản trở lại sấm sét, Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo với Từ Mặc thấy vậy cũng mãi một hô trợ.

Mẫn Sinh bảo vệ trước người Niết và Thiều Nguyệt, cuối cùng hai người cũng tiếp đất.

Hoa Thiên Cốt vừa nhìn đã trông thấy Thiều Nguyệt, nàng vội vàng chạy đến đỡ lấy Thiều Nguyệt từ trên tay Niết, sau đó quỳ xuống, nhìn Thiều Nguyệt trong lòng ngực, không ngừng gọi, "Sur tôn? Sur tôn?" Thấy Thiều Nguyệt vẫn hôn mê bất tỉnh, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, "Niết ơi, sur tôn làm sao thế?"

"Thiều Nguyệt..." Niết nhìn con dao găm trên tay, áy náy, "Thiều Nguyệt..."

"Ta không sao," Giọng nói yếu ớt của Thiều Nguyệt vang lên, Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn Thiều Nguyệt, hốc mắt ửng đỏ, "Sur tôn!"

Thiều Nguyệt gạt đầu, dịu dàng nhìn Hoa Thiên Cốt, nhận ra nàng đã gầy đi rất nhiều, "Ừ, ta ở đây, Tiểu Cốt à, nàng gầy quá."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, bật nước nở, "Sur tôn, sur tôn, sur tôn!"

Tiểu Nguyệt nghe được thanh âm quen thuộc xa cách đã lâu thì không khỏi mỉm cười, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Hoa Thiên Cốt, "Tiểu Cốt à, đừng khóc, ta ở đây rồi, sau này sẽ không đi đâu nữa."

"Vâng!" Hoa Thiên Cốt nhận ra thân thể Thiều Nguyệt khác thường, nàng lo lắng nói, "Sur tôn, sao thân thể người lại yếu ớt như thế?"

Thiều Nguyệt nhẹ nhàng xoa má Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt có vẻ rất hưởng thụ, nàng dựa đầu vào tay Thiều Nguyệt, thấy đáng vẻ như mèo con của Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt dịu dàng bảo, "Là di chứng sau một kiếm của Kinh Lôi thôi, không sao hết."

"Không sao, sau này đã có Tiểu Cốt chăm sóc sur tôn rồi." Hoa Thiên Cốt kiên định đáp.

"Được." Thiều Nguyệt nói, vuốt ve mặt Hoa Thiên Cốt, để nàng từ từ cúi đầu xuống, trán hai người dựa vào nhau, cảm thụ sự tồn tại của đối phương thì lòng mới thật sự bình tâm. Những người xung quanh thấy một màn ấm áp như thế thì cũng vô cùng cảm động, họ không nỡ đánh lòng quý nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Bên Nhau Trọn Đời (Phần I)

Trong điện Tuyệt Tình, Thiều Nguyệt nằm im trên giường của mình, Hoa Thiên Cốt thay cô đắp kín chăn, quay đầu rầu rĩ, "Tôn thượng ơi, rốt cuộc sur tôn bị làm sao vậy ạ?"

Bạch Tử Họa cau mày đáp, "Tim Nguyệt Nhi đã bị tổn thương rồi, cho nên con bé mới yếu ớt như vậy."

"Thế... có cách nào chữa khỏi cho sur tôn không ạ?" Hoa Thiên Cốt cúi xuống nhìn Thiều Nguyệt, vô cùng lo lắng.

"Lôi Minh... Kinh Lôi không phải thứ vũ khí bình thường, Thiều Nguyệt có thể sống sót cũng nhờ có một mảnh vụn của Kinh Lôi che chở cho trái tim, hôm nay mảnh vụn ấy đã bị rút ra rồi..." Niết cũng thấy áy náy.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay Thiều Nguyệt, nàng không định trách Niết, "Niết à, đó là quyết định của sur tôn, sur tôn làm như vậy, nhất định là bởi có nguyên nhân của người."

Niết thở dài, "Không có sấm sét hộ thể, thân xác của Thiều Nguyệt sẽ cực kỳ yếu đuối, nếu có thể tìm được sâm Địa Cực để bồi bổ thì có lẽ sẽ tốt hơn, song liệu tìm có thể khôi phục lại hoàn toàn hay không... có lẽ phải nghe theo ý trời."

"Sâm Địa Cực ư?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc, sao nàng chưa từng nghe qua vậy?

Niết gạt đầu, "Sâm Địa Cực, ta cũng mới chỉ thấy qua một lần khi còn ở thời kỳ thượng cổ, nghe bảo nếu ăn nó thì tu vi của người tu tiên sẽ tăng nhanh, liên tiếp đột phá nhiều cấp bậc, mà khi người bình thường ăn nó thì có thể trường sinh bất lão, mãi mãi tuổi thanh xuân, thể chất cũng sẽ cứng cáp hơn người bình thường gấp trăm lần. Có điều, muốn tìm được sâm Địa Cực cũng phải dựa vào cơ duyên, nếu không có duyên thì dù có thấy cũng chỉ đành đứng nhìn mà thôi."

"Sâm Địa Cực," Bạch Tử Họa cau mày, "Ta mới chỉ đọc ở trên cổ tịch, trăm ngàn năm qua chưa từng có ai trông thấy nó, bởi vì tự sâm Địa Cực cũng có linh tính, mỗi khi nó cảm giác nguy hiểm ủa đến thì sẽ tức khắc tìm chỗ trốn, tốc độ kinh hồn, không tài nào bắt nổi, hơn nữa..."

"Một báu vật như vậy, ắt sẽ có thần thú bảo vệ trông nom, nguy hiểm vạn phần." Đông Phương Úc Khanh lo lắng.

"Dù có nguy hiểm thế nào thì ta cũng phải đi, ta nhất định phải tìm được sâm Địa Cực!" Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt, kiên định nói, "Niết à, ban đầu đệ trông thấy nó ở đâu?"

"Sâm Địa Cực sinh trưởng ở vùng Cực Hàn, sinh vật ở đó thường không thể sống lâu, cho nên chỉ có mình sâm Địa Cực hút nổi linh lực tinh khiết ở đây, ban đầu ta cũng chỉ thoáng qua một tia sáng vàng vọt trước mắt, sau đó lại mất tăm mất tích." Niết hồi tưởng, "Thiên Cốt, với thực lực của ngươi hôm nay thì căn bản là không thể ở lại vùng Cực Hàn trong thời gian dài đâu."

"Ta biết," Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Ta sẽ vừa tu hành, vừa tìm kiếm, cho đến khi ta khôi phục lại toàn bộ tu vi, ta sẽ quay về vùng Cực Hàn, dù cho có phải đào sâu ba thước, ta cũng phải tìm được sâm Địa Cực cho sư tôn."

Bấy giờ Thiều Nguyệt chậm rãi mở mắt, Hoa Thiên Cốt thấy thế bèn mài một củi đầu, cao hứng nói, "Sư tôn, người tỉnh rồi!"

Thiều Nguyệt nghe thấy thanh âm quen thuộc thì hơi động tay, cảm giác ấm áp từng lòng bàn tay truyền tới khiến nàng chợt nhớ ra rằng mình đã quay về thế giới của Tiểu Cốt. Đợi đến khi mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng, cô lập tức trông thấy nụ cười vui vẻ của Tiểu Cốt, khỏe mắt nàng lại lấp lánh một giọt lệ, cô vuốt tay lau nó đi, dịu dàng đáp, "Tiểu Cốt..."

"Vâng, sư tôn." Hoa Thiên Cốt cầm tay Thiều Nguyệt nhắc lên, áp chặt nó bên má của mình. Hai người lẳng lặng nhìn nhau chăm chú làm cho những ai đứng xung quanh rơi vào trạng thái lúng túng, đi cũng không được mà ở lại cũng chẳng xong.

May thay Thiều Nguyệt nhận ra trong phòng vẫn còn người khác, cô hơi nhích người lên muốn ngồi dậy. Hoa Thiên Cốt mài một đờ lấy Thiều Nguyệt, nàng ngồi lên mép giường, để cô dựa vào lòng ngực mình.

Thiều Nguyệt khá là ngượng ngùng, cô mắt tự nhiên đàng hắng một tiếng, sau đó nhìn về phía từng người đứng xung quanh, cười bảo, "Sư huynh, Sênh sư huynh, Niết... các người đều ở đây à?"

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn lỗ tai đỏ ửng của Thiều Nguyệt, khỏe miệng lại cong lên, cánh tay đang nắm lấy tay Thiều Nguyệt cũng siết chặt hơn, Thiều Nguyệt im lặng chốc lát, ngay sau đó lại phục hồi trạng thái bình thường, Hoa Thiên Cốt thầm thấy buồn cười, sư tôn xấu hổ rồi, đáng yêu thật!

Bạch Tử Họa tiến đến, ân cần hỏi han, "Tiểu Nguyệt, muội thấy thế nào rồi?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Tốt hơn nhiều rồi, sư huynh."

"Chủ nhân!" Tử Mạch gối đầu lên đùi Thiều Nguyệt, bật nức nở, "Chủ nhân ơi, cuối cùng người cũng trở lại, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!"

Thiều Nguyệt xoa đầu Tử Mạch, an ủi, "Ta không sao hết, Tử Mạch à." Dứt lời, cô ngẩng lên mỉm cười với Tử Trúc đứng sau lưng Tử Mạch.

Niết áy náy tiến tới, "Thiều Nguyệt..."

Thiều Nguyệt nhìn cậu, thấy chiếc dao găm đeo bên hông cậu thì cô bật cười thoải mái, lắc đầu với Niết, ý bảo cậu đừng nên tự trách.

Niết hiểu tính cách của Thiều Nguyệt, cậu không muốn vương vãi gì nữa, lấy Mẫn Sinh ra đưa cho Thiều Nguyệt, "Thiều Nguyệt, cho cô thanh Mẫn Sinh đây."

Thiều Nguyệt không hiểu, cô thắc mắc nhìn Niết, Niết giải thích, "Đây cũng là ý muốn của Mẫn Sinh, nó đồng ý bảo vệ cô thay Kinh Lôi."

Thiều Nguyệt hiểu ý Niết, cô do dự nhìn Bạch Tử Họa, "Nhưng... Mẫn Sinh là một trong Thập Đại Thần Khí, không phải nó nên được Trường Lưu bảo quản hay sao?"

Bạch Tử Họa không hề bận tâm, "Bây giờ Hồng Hoang đã biến mất rồi, dù cho có thu thập đủ Thập Đại Thần Khí thì cũng chẳng còn công dụng gì nữa, nếu Mẫn Sinh đã chọn lựa muội làm chủ nhân thì hãy cứ giao hết thầy cho muội đi."

"Thật cảm tạ sư huynh!" Thiều Nguyệt chợt nghĩ đến một chuyện, "Nhưng mà... muội đã đánh mất tu vi rồi, còn có thể sử dụng Mẫn Sinh nữa hay sao?"

Ai dè, Thiều Nguyệt vừa dứt lời thì Mẫn Sinh tự động bay lên, bay tới trước mắt Thiều Nguyệt, tản ra ánh sáng màu đỏ, Niết bảo, "Thiều Nguyệt à, Mẫn Sinh chỉ muốn bảo vệ cô mà thôi, cho dù cô không sử dụng cũng không sao, khi nào cô gặp nguy hiểm thì tự bản thân nó cũng sẽ hành động."

"Thì ra là thế," Thiều Nguyệt nhìn Mẫn Sinh, vuốt tay cảm lấy chuỗi kiếm, chỉ trong vòng một cái chớp mắt, Mẫn Sinh phát ra một tia sáng hồng hồng rồi biến mất trên tay Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt thấy trên mu bàn tay như ẩn như hiện một hình vẽ thanh gươm đỏ rồi biến mất.

Hoa Thiên Cốt thấy thế cũng an tâm, "Vậy cũng được, sư tôn đã có Mẫn Sinh bảo vệ, ta cũng có thể yên lòng hơn."

Thiều Nguyệt nghe xong mỉm cười, hơi buông lỏng cơ thể để tựa vào người Hoa Thiên Cốt. Bấy giờ Sênh Tiểu Mặc bước tới, vỗ cái quạt xếp vào lòng bàn tay, "Tiểu sư muội à, muội đã trở lại rồi, điện Tuyệt Tình sẽ không còn lạnh giá như trước nữa."

"Sênh sư huynh, huynh vẫn như cũ nhỉ." Thiều Nguyệt gặp lại người quen, cảnh quen thì không khỏi xúc động.

Hoa Thiên Cốt hơi ngượng ngùng nhìn Sênh Tiểu Mặc, "Nho tôn à, sợ rằng không thể như mong muốn của ngài rồi, con muốn dẫn sư tôn xuống núi."

Thiều Nguyệt im lặng chốc lát, vẫn chưa hiểu ý của Hoa Thiên Cốt, Sênh Tiêu Mặc kịp thời phản ứng, "À phải rồi, con còn phải đi tìm..."

"Con muốn dẫn sư tôn hạ sơn du ngoạn," Hoa Thiên Cốt mãi mót cắt lời Sênh Tiêu Mặc, đồng thời khẽ lắc đầu, ý bảo họ đừng nên cho Thiều Nguyệt biết chuyện về sâm Địa Cực, sau đó lại cúi xuống nói với Thiều Nguyệt, "Sư tôn ơi, không phải người vẫn luôn muốn tiêu dao thiên hạ hay sao? Tiểu Cốt dẫn người đi, người có bằng lòng không?"

Thiều Nguyệt nhìn về phía Bạch Tử Họa, hôm nay không còn tu vi, cô cũng chẳng thể giúp được gì cho Trường Lưu nữa, song từ đầu chí cuối, cô sẽ mãi mãi là đệ tử Trường Lưu, muốn rời khỏi Trường Lưu thì phải có sự đồng ý của Chương môn Bạch Tử Họa, nếu không thì cô sẽ không tự tiện đi đâu.

Bạch Tử Họa nhẹ gật đầu, "Tiểu Nguyệt à, không cần lo lắng về Trường Lưu, cứ sống cuộc sống mà muội mong muốn đi, Trường Lưu đã có ta và sư đệ rồi, muội hãy yên tâm."

"Cảm ơn sư huynh nhiều!" Thiều Nguyệt chân thành.

"Đa tạ Tôn thượng!" Hoa Thiên Cốt cũng nói.

Dưới chân núi Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt dắt Thiều Nguyệt, hai người tạm biệt từng người trong đám Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt buông Thiều Nguyệt ra rồi tránh đi để Thiều Nguyệt có chút không gian với các sư huynh của cô. Đường Bảo chạy đến, ôm lấy tay Hoa Thiên Cốt, không ngừng nói, "Cốt Đầu ơi... Đường Bảo cũng muốn đi với mẹ."

Hoa Thiên Cốt vỗ tay Đường Bảo, "Đường Bảo ngoan, bây giờ con đã ở chung cùng với Thập Nhất sư huynh rồi, không thể tùy hứng như trước nữa."

Đường Bảo bĩu môi, bày tỏ sự bất mãn, Lạc Thập Nhất đi tới, Hoa Thiên Cốt đặt tay Đường Bảo lên tay của Lạc Thập Nhất, "Thập Nhất sư huynh, ta giao Đường Bảo lại cho huynh ấy, hãy chăm sóc con bé thật tốt nhé."

"Yên tâm đi, Thiên Cốt, ta sẽ cho Đường Bảo một cuộc sống thật hạnh phúc." Lạc Thập Nhất cam đoan chắc nịch khiến Đường Bảo đứng bên thẹn thùng cúi đầu.

"Cốt Đầu," Đông Phương Úc Khanh cau mày, "Liên quan đến sâm Địa Cực..."

Hoa Thiên Cốt ngắt lời anh chàng, "Đông Phương à, huynh đã giúp ta đủ rồi, lần này hãy để ta tự mình giúp sư tôn đi."

Đông Phương Úc Khanh rầu rĩ, "Được rồi, Cốt Đầu này, nàng phải bảo trọng!"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, bảy giờ Niết đi tới, "Thiên Cốt, ta sẽ tới vùng Cực Hàn, kiểm tra tung tích của sâm Địa Cực." cậu thấy Hoa Thiên Cốt sắp sửa từ chối thì giờ tay ngăn nàng lại, "Thiên Cốt, ta làm vậy là vì Thiều Nguyệt." Niết không khỏi đưa tay vuốt ve con dao găm đeo bên hông, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa.

Bên này, Tử Mạch níu chặt lấy ống tay áo của Thiều Nguyệt, "Chủ nhân ơi, Tử Mạch không nỡ xa người."

Thiều Nguyệt trêu mếu xoa đầu Tử Mạch, "Tử Mạch à, em cũng nên đi con đường đời của mình đi thôi, đừng nên chuyện gì cũng đặt ta lên hàng đầu nữa," Sau đó cô nhìn Tử Trúc, "Tử Mạch, giao Tử Mạch lại cho cô đấy."

"Thiều Nguyệt!"

"Chủ nhân!"

Tử Trúc và Tử Mạch trở mắt nhìn nhau, hai người chưa hề kể cho Thiều Nguyệt nghe về chuyện của mình.

Thiều Nguyệt bó tay bật cười, "Là Tiểu Cốt nhắc ta, nếu không hai người định bao lâu mới cho ta biết chứ?"

Mặt cả hai đều đỏ bừng, Thiều Nguyệt cũng không định trêu họ nữa, "Hai người nhất định phải sống thật hạnh phúc!" Tử Mạch và Tử Trúc nhìn nhau, gật đầu nặng nề.

"Tiểu Nguyệt..." Bạch Tử Họa khẽ nhủ mảy, lo âu nhìn Thiều Nguyệt.

Thiều Nguyệt thắc mắc nhìn Bạch Tử Họa, chờ đợi lời tiếp theo của chàng, Sênh Tiêu Mặc đi tới, nhìn Bạch Tử Họa xong cười bảo Thiều Nguyệt, "Chương môn sư huynh đang lo cho muội đấy, tiểu sư muội à."

"Yên tâm đi, đã có Tiểu Cốt ở đây rồi," Thiều Nguyệt thấy mảy Bạch Tử Họa vẫn nhủ chặt bèn nâng tay phải lên, "Huống chi muội vẫn còn Mẫn Sinh."

Bạch Tử Họa nhẹ thở dài, vung tay lên, một con thú khổng lồ đi tới sau lưng chàng, Thiều Nguyệt ngạc nhiên, "Thú Ngâm Nga ư?" Thú Ngâm Nga khẽ kêu với Thiều Nguyệt một tiếng, xem như lời chào.

"Du ngoạn thế gian thì khó tránh khỏi sẽ gặp chút phiền toái, thú Ngâm Nga của thể bảo vệ muội, như vậy ta cũng an tâm." Mặt Bạch Tử Họa vẫn lạnh lùng khi chàng thể hiện sự quan tâm để cho lòng Thiều Nguyệt ấm áp, "Sư huynh à, huynh thật giống một vị huynh trưởng, vẫn luôn ủng hộ mọi quyết định của ta."

Bạch Tử Họa nhìn nụ cười tươi rói của Thiều Nguyệt thì khóe miệng cũng khẽ xong, Sênh Tiều Mặc nhận ra thay đổi của Bạch Tử Họa bèn hất tay xòe quạt xếp, che mặt cười thầm 3

Tâm tình xong xuôi, Hoa Thiên Cốt và Thiều Nguyệt vẫy tay với tất cả mọi người, sau đó Hoa Thiên Cốt ôm eo Thiều Nguyệt, bay lên lưng thú Ngâm Nga, thú Ngâm Nga lập tức đưa hai người dần biến mất ở đường chân trời.

Bay lượn trên không, đã lâu Thiều Nguyệt không có cảm giác như thế, thoải mái tự do, toàn bộ thiên hạ đều ở bên dưới, giống như thể muốn đi đâu cũng được vậy, Thiều Nguyệt thở phào.

Hoa Thiên Cốt thấy dáng vẻ vui thích của Thiều Nguyệt thì cũng vui vẻ theo, nàng ôm Thiều Nguyệt thật chặt, hy vọng hai người có thể mãi mãi ở bên nhau như thế này.

Thiều Nguyệt không khỏi cảm thán, "Trước kia luôn là ta ôm Tiểu Cốt nhỉ."

"Vâng," Hoa Thiên Cốt nhẹ giọng đáp, "Trước kia luôn là sư tôn che chở cho ta, bây giờ hãy để Tiểu Cốt che chở cho sư tôn, ta sẽ cố gắng u hành, mau chóng khôi phục lại tu vi."

Thiều Nguyệt quay đầu, khẽ xoa má Hoa Thiên Cốt, "Vạn sự không thể nóng lòng cầu thành, hiểu không?"

Hoa Thiên Cốt giờ tay đặt lên tay Thiều Nguyệt, gật đầu, "Vâng, Tiểu Cốt nhớ kỹ." Sau đó nàng kéo tay Thiều Nguyệt lại bên môi mình, dịu dàng hôn một cái lên lòng bàn tay của cô.

Thiều Nguyệt nhất thời lúng túng, cô rũ mi mắt, không dám nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó như nhớ ra chuyện gì, cô ngẩng đầu lên, "Tiểu Cốt này, từ sau khi trở lại đến nay, ta vẫn chưa nói với nàng..."

Hoa Thiên Cốt còn giữ nguyên tay của Thiều Nguyệt, đặt bên gương mặt mình, thắc mắc nhìn cô.

Thiều Nguyệt nhếch môi, tựa hồ vừa cho ra một quyết định, cô nghiêng người về phía trước, đến sát tai của Hoa Thiên Cốt, "Ta-nhớ-nàng!"

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, sau đó ôm thật chặt lấy Thiều Nguyệt, hốc mắt cũng ươn ướt, sư tôn giống mình, nhớ nhưng tới khắc cốt ghi tâm trong quãng thời gian xa cách, nàng gật đầu lia lịa, "Tiểu Cốt cũng nhớ sư tôn, nhớ lắm, rất nhớ...."

Sau đó hai người tách ra, trán dựa trán, Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt trước mắt, kim lòng chẳng đậu mà hôn nhẹ lên mắt Thiều Nguyệt, gò má, xong từ từ chuyển đến đôi môi cô, hai người quấn quít bên nhau, tựa hồ hóa hết tất cả nhớ nhung thành một nụ hôn dai dẳng. Thú Ngâm Nga thả chậm tốc độ, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trời, để rồi ánh ban mai rải lên thân hình của hai người, tạo nên một vầng sáng đầy hoa mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Bên Nhau Trọn Đời (Phần Iii)

Quanh động U Lan lịu lo tiếng chim hót, non xanh nước biếc, rừng cây um tùm, song chỉ cần vượt qua ngọn núi này, bạn sẽ lại thấy một khung cảnh khác. Một thế giới trắng như tuyết, băng giá ngán đăm, gió lạnh giá buốt, khác biệt hoàn toàn so với phần thiên nhiên sống động đáng kia.

Giữa thung lũng nơi non xanh nước biếc này có một gian nhà tranh, xung quanh đóng một vòng hàng rào. Bấy giờ đang buổi xế trưa, trên sân có một cô gái diện bạch y đang thoải mái nằm thích ý tắm nắng, cô nhắm nghiền mắt, giống như đang ngủ, cũng như đang tận hưởng sự ấm áp của mặt trời.

Bỗng nhiên bầu trời vang lên tiếng Phượng Hoàng, thú Ngâm Nga canh gác bên Thiều Nguyệt cảnh giác ngẩng đầu, giậm chân chuẩn bị tư thế chiến đấu. Khóe miệng Thiều Nguyệt khẽ cong, cô vẫn nhắm mắt, trấn an nó, "Thú Ngâm Nga à, không sao đâu, chỉ là có nhân ghé thăm mà thôi."

Thú Ngâm Nga khẽ kêu, sau đó lùi về đằng sau Thiều Nguyệt, vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Sát Thiên Mạch cười Phượng hoàng lửa tiếp đất, toàn thân diện hoàng sam, bên hông còn kết một đóa hoa, hần nhẹ chỉnh lại phần tóc bị gió làm nhiễu loạn, thấy Thiều Nguyệt nhàn nhả nằm đó thì tiến đến bảo, "Thiều Nguyệt, tìm người đứng là chẳng dễ chút nào." Vừa nói, hần vừa không hề khách khí mà ngồi bên Thiều Nguyệt trước chiếc bàn gỗ.

Thiều Nguyệt mở mắt, cười đáp, "Không phải người vẫn tìm thấy rồi sao?"

Sát Thiên Mạch hơi hất cằm, đắc ý nói, "Cũng phải xem xem ta là ai chứ? Cõi đời này đâu có mấy ai có thể làm khó Sát Thiên Mạch ta."

Thiều Nguyệt ngắm gương mặt, giọng điệu đã lâu không gặp thì vô cùng xúc động, "Sát Thiên Mạch à, người vẫn thế."

Sát Thiên Mạch bật cười, sau đó hần vung tay lên, trên bàn lập tức xuất hiện một bầu rượu tinh xảo cùng một cái chén, hần tự rót rượu cho mình, thưởng thức mùi rượu một cách tinh tế xong quay sang nhìn Thiều Nguyệt, lắc đầu tiếc nuối, "Ai, mùi vị ngon thế này, xem ra mãi mãi người cũng chẳng thể lĩnh

hội."

"Đúng đây," Thiều Nguyệt cười bảo, "Cho dù nó có vào trong miệng ta rồi thì ta vẫn không thể nhận xét xem liệu nó có ngon hay không, vậy chẳng phải lãng phí lắm sao?"

Sát Thiên Mạch đặt ly rượu xuống, chợt nói, "Cuối cùng ngươi và bé con thân yêu cũng đã có thể sống một cuộc sống tự do tự tại rồi."

Thiều Nguyệt bật cười dịu dàng, "Ừ, có điều Tiểu Cốt vẫn lo về thân thể của ta, đi đến đâu, nàng cũng đòi đi linh thảo, linh dược ở chỗ đó để vợ và bồi bổ cho ta, ai da..." Nói tới đây, Thiều Nguyệt lắc đầu thờ dài, bây giờ mỗi khi ngửi được mùi thuốc, cô đều không nhịn được mà nhũn mảy, dạ dày sôi sục, song chỉ cần thấy Tiểu Cốt vất vả nấu thuốc vì mình, thời điểm nâng bát thuốc còn dè dặt, ánh mắt đầy mong đợi, cô không nhẫn tâm từ chối, để Tiểu Cốt có thể an tâm, cô đành phải cam chịu thôi.

Thiều Nguyệt ngược lên nhìn về phương trời xa, "Nhắc mới nhớ, Tiểu Cốt nghe đồn phụ cận có loại thảo dược vô cùng hiếm có nên lại ra ngoài tìm rồi."

"Chả trách không trông thấy bé con thân yêu đâu." Sát Thiên Mạch cúi đầu vuốt ve ly rượu trong tay, đột nhiên cảm thấy tâm trạng âm ỉm.

Thiều Nguyệt không hiểu nhìn Sát Thiên Mạch, lần đầu tiên cô trông thấy dáng vẻ ủ dột của hắn, bèn thắc mắc, "Sát Thiên Mạch này, với thực lực của ngươi thì hẳn ngươi đã sớm tìm ra tung tích của ta và Tiểu Cốt rồi chứ, sao tận bây giờ mới đến?"

Sát Thiên Mạch cười khổ, "Công việc ở điện Thất Sát bề bộn, ta không phân thân được, ngươi cũng biết từ sau trận đại chiến ấy, Hồng Hoang biến mất, các phái chính tà đông loạt đều xúc động trước hành động của ngươi, hơn nữa họ đã đánh mất mục tiêu tranh đoạt rồi, song phương ngừng công kích, thế giới tạm coi như đã khôi phục thái bình."

Thiều Nguyệt kinh ngạc nhìn Sát Thiên Mạch, "Ngươi luôn luôn phóng khoáng bất cần, vậy mà tự bao giờ lại trở nên nghiêm túc xử lý việc trong điện như vậy?"

Sát Thiên Mạch ngẩn người, chăm chăm nhìn Thiều Nguyệt, "Ta không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa," Thiều Nguyệt cau mày, Sát Thiên Mạch nói tiếp, "Ta không muốn những chuyện như Thiện Xuân Thu phát sinh thêm một lần nào nữa." Hắn biết đủ mọi thể loại gian khổ của Thiều Nguyệt và Hoa Thiên Cốt đều do một tay Thiện Xuân Thu gây nên, thế mà hắn lại chỉ phát hiện ra khi chuyện đã rồi, cũng do hắn quá tin nhiệm Thiện Xuân Thu mới dẫn đến hậu quả như thế.

Con ngươi Thiều Nguyệt hơi co lại, cô không ngừng Sát Thiên Mạch vẫn áy náy chuyện xưa, "Sát Thiên Mạch à, kể cả không có Thiện Xuân Thu thì chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới thôi, Tiểu Cốt và Hồng Hoang đã được định trước một kiếp rồi, chạy không thoát nổi."

Sát Thiên Mạch ngửa cổ một hơi uống cạn, Thiều Nguyệt thấy thế, lắc đầu khuyên lơn, "Huống chi, đạo đại chiến Thục Sơn, ta thật sự đã muốn giết Thiện Xuân Thu."

"Nhưng không phải cuối cùng ngươi cũng bỏ qua cho hắn vì ta đã ngăn cản ngươi hay sao?" Sát Thiên Mạch ảo não, Thiều Nguyệt nhất mực muốn giết Thiện Xuân Thu, song lần nào cũng bỏ qua cho gã, còn giao gã lại cho Sát Thiên Mạch, hắn biết Thiều Nguyệt nể tình cảm với mình nên mới không hạ thủ, nhưng hắn thì...

Thiều Nguyệt thấy Sát Thiên Mạch như vậy thì lòng cũng hơi khó chịu, cô thấy Sát Thiên Mạch lại bùng rượu lên hồng một hơi cạn chén bèn đứng dậy đoạt lấy cái chén, sau đó ngửa đầu lên uống sạch.

"Thiều Nguyệt!" Sát Thiên Mạch bật dậy lo lắng, hắn muốn tiến tới đỡ Thiều Nguyệt, song lại bị Thiều Nguyệt hạ cánh tay cầm rượu xuống giữ lại.

Thiều Nguyệt cảm nhận vị cay rất ở cổ họng, cô cố nén cảm giác ngứa ngáy, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Sát Thiên Mạch, "Sát Thiên Mạch! Sự tin tưởng của ngươi đâu rồi, sự bất cần cuồng ngạo của ngươi nữa? Đường đường là Thánh quân Thất Sát, sao có thể dùng dáng vẻ quá khứ mãi như thế? Ngươi có còn là Sát Thiên Mạch mà ta quen biết nữa hay không?"

Sát Thiên Mạch vô cùng kinh ngạc, xong chợt hắn lại bật cười vang, "Thiều Nguyệt à, không ngờ cũng có ngày có thể ngắm nhìn gương mặt tức giận của ngươi." Hắn thấy nổi lo lắng trong ánh mắt Thiều Nguyệt, lúc này mới thoải mái hơn, "Thiều Nguyệt quả nhiên vẫn là Thiều Nguyệt, có một tri kỷ như vậy, cuộc đời đã đủ lắm rồi. Ngươi yên tâm, chờ khi nào ta tìm được người thừa kế mình, ta sẽ rời bỏ điện Thất Sát để đi tiêu dao khắp thiên hạ, giống như ngươi và bé con thân yêu ấy."

Thiều Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, Sát Thiên Mạch xoa má mình, không biết lấy đâu ra một chiếc gương soi nho nhỏ, ngắm nghía bản thân rồi cau mày thờ dài, "Vất vả lắm ta mới dưỡng da tốt như vậy, thế mà không hiểu sao giờ trông lại xuống sắc như vậy, xem chừng ta lại phải nghiên cứu thêm mấy loại mỹ phẩm nữa thôi."

Thiều Nguyệt bật cười thất thanh, Sát Thiên Mạch đã trở lại rồi, lại còn tự luyến như vậy, vẫn luôn quan tâm tới sắc đẹp của bản thân, đúng là Sát Thiên Mạch! Cuối cùng Thiều Nguyệt cũng an tâm.

Sát Thiên Mạch cười Phụng hoàng lừa rồi khỏi mái nhà tranh, không được gặp bé con thân yêu thì cũng có chút nuối tiếc, tuy nhiên cũng coi như chuyện này không uổng công, cuối cùng cũng gạt bỏ được những lần cản trở trong lòng mình, nếu Thiều Nguyệt không quay trở lại, cả đời này hắn sẽ luôn áy náy tự trách mình.

Bay vọt khỏi ngọn núi cao, Sát Thiên Mạch nhìn vùng Cực Hàn phía đối diện, không khỏi dừng lại quan sát, nhớ ban nãy Thiều Nguyệt có bảo bé con thân yêu đang đi tìm thảo dược nơi phụ cận, hắn lại cau mày lo âu, bé con thân yêu sẽ không lạc vào đây đâu chứ?

Đang nghĩ bụng vậy, Sát Thiên Mạch chợt trông thấy một bóng người đang bay khỏi vùng Cực Hàn, thân hình có chút lảo đảo, hẳn định thần nhìn lại, là Hoa Thiên Cốt mà!

"Bé con thân yêu!" Sát Thiên Mạch mãi mới bay tới, đỡ lấy Hoa Thiên Cốt chuẩn bị ngã đến nơi rồi.

Toàn thân Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, môi tím bầm, dường như sự lạnh giá đã lan khắp cơ thể, Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng Sát Thiên Mạch bèn ngẩng đầu, yếu ớt hỏi, "Sát tỷ tỷ ư?"

"Bé con thân yêu à, sao bé lại thành ra như thế này?" Sát Thiên Mạch vừa sốt ruột lại vừa lo lắng, hắn đành phải đặt Hoa Thiên Cốt xuống dưới đất, một tay đặt lên vai nâng, truyền nội lực cho nàng để trừ bỏ khí lạnh trong người.

Một lát sau, sắc mặt Hoa Thiên Cốt dần bình thường trở lại, cơ thể cũng không run rẩy nữa, Sát Thiên Mạch thu hồi nội lực, Hoa Thiên Cốt chậm rãi mở mắt, "Cảm ơn nhiều, Sát tỷ tỷ."

Sát Thiên Mạch đứng trước mặt Hoa Thiên Cốt, "Bé con thân yêu à, dù đã khôi phục tu vi rồi thì vẫn chưa thể tùy tiện xông vào vùng Cực Hàn đâu, bé xem bé ra nông nổi nào đi, nếu để Thiệu Nguyệt thấy được thì chẳng phải..."

Hoa Thiên Cốt vội nắm lấy cánh tay Sát Thiên Mạch, lắc đầu lia lịa, "Đừng, Sát tỷ tỷ ơi, ngàn vạn lần đừng cho sư tôn biết!"

Sát Thiên Mạch bắt đầu gật đầu, "Được rồi, được rồi, ta sẽ không cho Thiệu Nguyệt biết, vậy bé cũng đừng làm gì để Thiệu Nguyệt lo đấy."

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, "Sát tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Cốt sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

Sát Thiên Mạch nhìn Hoa Thiên Cốt cũng tự hiểu nàng không có tiếp thu được cái gì, hắn bèn lấy ra một chai thuốc từ túi ngực mình, "Đây là đan Hóa Viêm, có thể giúp bé không bị khí lạnh xâm phạm trong ba ngày, nếu vô tình vào phải vùng Cực Hàn thì nhớ ăn lấy một viên."

"Vâng." Hoa Thiên Cốt nhận chai thuốc, trịnh trọng gật đầu, "Cảm ơn Sát tỷ tỷ."

Sát Thiên Mạch nhớ ban nãy Thiệu Nguyệt có kể Hoa Thiên Cốt đang đi tìm thảo dược, hắn không thể ngừng lo lắng, còn không quên thăm than, hai người quả đúng là một đôi, luôn suy nghĩ cho đối phương, vì không muốn đối phương sốt ruột nên lúc nào cũng giấu diếm nhau.

"Phượng hoàng lửa!" Sát Thiên Mạch chợt gọi, Phượng hoàng lửa kêu một tiếng, tới bên Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch đưa tay nhẹ vuốt ve đầu Phượng hoàng lửa, Phượng hoàng lửa thuận thế cúi xuống hưởng thụ, Sát Thiên Mạch không nỡ, song hắn vẫn bảo, "Phượng hoàng lửa à, từ bây giờ trở đi, bé con thân yêu sẽ là chủ nhân của ngươi."

"Sát tỷ tỷ?" Hoa Thiên Cốt đứng lên nhìn Sát Thiên Mạch, nàng không hiểu hành động này của hắn có ý nghĩa gì.

"Phượng hoàng lửa có thể một ngày đi ngàn dặm, sau này dù cho bé có muốn đi đâu tìm thảo dược đi chăng nữa thì cũng có thể mau chóng quay trở lại, hơn nữa Phượng hoàng lửa thuộc tính hỏa, dù cho sau này bé có không cẩn thận lạc vào vùng Cực Hạn thì Phượng hoàng lửa vẫn có thể giúp được bé." Sát Thiên Mạch giải thích.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Không được, Phượng hoàng lửa là thú cưỡi mà Sát tỷ tỷ yêu thích nhất, Tiểu Cốt sao có thể nhận nó được?"

Sát Thiên Mạch vỗ vỗ bả vai Hoa Thiên Cốt, "Thiệu Nguyệt là tri kỷ của ta, còn bé con thân yêu lại là muội muội của ta, hai người là những người mà cuộc đời Sát Thiên Mạch này coi trọng nhất, ta chỉ muốn hai người có thể sống thật hạnh phúc, thật bình an, hưởng chi, bé không có muốn để Thiệu Nguyệt lại phải lo lắng chứ?"

"Sát tỷ tỷ..." Hốc mắt Hoa Thiên Cốt ửng đỏ, nàng tiến đến ôm lấy Sát Thiên Mạch, "Tiểu Cốt mãi mãi là muội muội của tỷ!"

Sát Thiên Mạch mừng rỡ ôm lại Hoa Thiên Cốt, giờ phút này trái tim của hắn mới thực sự bình tĩnh trở lại, không còn dấy dưng với quá khứ, giờ đây điều quan trọng nhất là hiện tại và tương lai.

Hoa Thiên Cốt mới vừa bước vào thì đã thấy Thiệu Nguyệt nhắm mắt nằm trên ghế, ánh sáng mặt trời rải lên người cô tạo nên một lớp sáng vàng óng ả. Hoa Thiên Cốt không khỏi ngắm đến ngây dại, ngay sau khi kịp phản ứng, nàng đưa tay lên vỗ vỗ má mình, sau đó kiểm tra lại xem toàn bộ thân thể có gì bất thường không rồi tiếp tục tiến vào trong sân.

Lúc tới bên cạnh Thiệu Nguyệt, Thiệu Nguyệt liền mở mắt, nghiêng đầu dịu dàng nhìn Hoa Thiên Cốt, "Về rồi sao, Tiểu Cốt."

Hoa Thiên Cốt lộ ra một khuôn mặt vô cùng vui vẻ, "Ta trở về rồi đây, sư tôn." Sau đó nàng ngồi xuống, nằm lên người Thiệu Nguyệt.

Thiệu Nguyệt mỉm cười nhẹ vuốt tóc Hoa Thiên Cốt, mặc cho nàng nằm lên người mình. Hoa Thiên Cốt nhắm mắt im lặng chốc lát rồi đột nhiên mở mắt ra, gạt đầu cả kính, "Sư tôn ơi, người uống rượu ư?" 1

Tay Thiệu Nguyệt dừng lại, sau đó lại như bình thường, "Mới vừa rồi Sát Thiên Mạch đến uống rượu giải sầu, để khuyên hắn, ta mới uống một chén thôi."

Hoa Thiên Cốt thờ phào nhẹ nhõm, "Sư tôn phải chú ý thân thể nhiều hơn."

"À..." Thiều Nguyệt bật cười, bây giờ Tiểu Cốt ngày càng thích quản lý, cô chợt trông thấy Phụng hoàng lửa đứng cách đó không xa bèn thối má nhìn Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt giải thích, "Trên đường trở về, Sát tỷ tỷ tặng cho ta."

"Sát Thiên Mạch thật là..." Thiều Nguyệt có chút bất đắc dĩ, "Nếu làm vậy có thể khiến hần thấy an tâm thì cũng được." Thiều Nguyệt thấy Hoa Thiên Cốt có vẻ mệt mỏi bèn dịch người ra một chút, sau đó vỗ vỗ phần trống ở bên cạnh, "Tiểu Cốt à, nàng cũng mệt rồi, nằm nghỉ ngơi một chút đi."

"Được!" Hoa Thiên Cốt vui vẻ nằm xuống, vì nàng không muốn Thiều Nguyệt khó chịu nên nằm nghiêng sát ra ngoài, Thiều Nguyệt lại lo Hoa Thiên Cốt sẽ ngã xuống nên đưa tay ôm eo nàng.

Xung quanh đều là mùi hương của sư tôn khiến cho Hoa Thiên Cốt vô cùng yên lòng, mệt mỏi ập tới, Hoa Thiên Cốt nằm trong lòng ngực Thiều Nguyệt, cặp mắt dần dần nhắm lại. Thiều Nguyệt nhìn Hoa Thiên Cốt đầy yêu thương, sau đó đưa tay vén tóc trước trán cho nàng, cô hơi nhướn người lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống trán của Hoa Thiên Cốt.

"Ngủ ngon, Tiểu Cốt." Thiều Nguyệt dịu dàng bảo, sau đó tăng thêm lực ôm, để Hoa Thiên Cốt dán sát mình hơn, bây giờ cô mới an tâm để trán kề trán với Hoa Thiên Cốt, mỉm cười tiến vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Sâm Địa Cực

Mặt trời ngả đằng Tây, ánh nắng xế chiều phủ nét ảm áp lên khu rừng, khoác lên những tán cây bộ áo choàng dài lê thê, còn ở trong ngôi nhà tranh giữa thung lũng, trên chiếc ghế nằm, hai bóng người đang ôm nhau, cảnh tượng êm đềm và tốt đẹp biết bao. Bỗng nhiên mắt một người hơi giật giật, sau đó dần dần mở ra, đến khi trông thấy gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, nàng mới nở nụ cười tươi rói rồi.

Có thể vừa tỉnh dậy đã trông thấy người mình yêu là chuyện hạnh phúc dường nào chứ. Hoa Thiên Cốt chăm chú ngắm nghía khuôn mặt lúc ngủ của Thiều Nguyệt, không khỏi đưa tay lên vuốt ve, từ mi mắt tới gò má, nàng không ngừng phác thảo lại dung nhan của Thiều Nguyệt. Cơ thể yếu ớt khiến làn da Thiều Nguyệt có chút nhợt nhạt, vì uống thuốc lâu dài nên trên người cô nồng nặc mùi thuốc bắc, song đó cũng chẳng thể ảnh hưởng đến hình tượng Thiều Nguyệt trong mắt Hoa Thiên Cốt, với Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt mãi mãi là con người đẹp để nhất trần đời.

Ánh mắt vốn đang ngập tràn tình yêu thì trong lúc lơ đãng chạm vào tóc mai của Thiều Nguyệt, Hoa Thiên Cốt giật mình. Con ngươi nàng co lại, ngón tay run rẩy đưa tay nhẹ sờ vào sợi tóc bạc trắng một màu nhừ nhối giữa những lọn tóc đen. Nàng nhớ trận đại chiến ấy, sư tôn đã ngăn nàng lại, lúc bấy giờ hai bên tóc mai người còn trắng xóa, thế nhưng từ khi sư tôn quay trở về, mái đầu lại quay trở lại với sắc đen, Hoa Thiên Cốt nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, hóa ra... hóa ra... lại là như vậy. Sư tôn không chỉ bị để lại di chứng của Kinh Lôi, mà lúc trước, vì muốn cứu mình thoát khỏi Hồng Hoang, người đã phải chịu bao nhiêu khổ, lưng của người đã sớm không thể chịu đựng thêm nỗi gánh nặng, song vì Tiểu Cốt, sư tôn vẫn chuyển Hồng Hoang về với người, chịu đựng toàn bộ đau đớn.

Suy nghĩ một lúc, Hoa Thiên Cốt gột tay che miệng mình, tránh để tiếng khóc đánh thức Thiều Nguyệt. Hoa Thiên Cốt nhắm chặt mắt, lệ không ngừng tuôn rơi, vừa nghĩ tới những việc sư tôn làm vì mình, nàng lập tức không thể ngừng xót xa, thậm chí cảm thấy sư tôn thành ra như bây giờ chính là vì nàng, ý nghĩ tiêu cực ấy chiếm cứ nội tâm của Hoa Thiên Cốt, khiến cho nàng không tài nào kiềm chế nổi.

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên thanh âm quen thuộc, "Tiểu Cốt à, đừng khóc, đừng khóc nhé..."

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, song nhận ra cô chỉ đang nói mơ, miệng vẫn liên tục lầm bầm những lời vừa rồi. Hoa Thiên Cốt bèn mỉm cười, nàng lau đi nước mắt trên mặt, dịu dàng bảo, "Sư tôn à, dù trong mộng thì người vẫn không quên dỗ dành Tiểu Cốt nhỉ." Nàng đặt trán tựa vào trán Thiều Nguyệt, cọ nhẹ, nhìn hàng lông mi trước mắt như đang muốn dụ dỗ mình thì lòng cũng khẽ động, nàng nhẹ nhàng hôn lên mắt của cô.

"Sư tôn, thật xin lỗi, Tiểu Cốt không nên tiêu cực như thế, lại càng không nên có ý nghĩ muốn lùi bước, thật xin lỗi, sư tôn, thật xin lỗi, Nguyệt..." Hoa Thiên Cốt xin lỗi, còn Thiều Nguyệt tựa hồ đang nằm mơ một giấc mộng đẹp, khẽ miệng từ từ cong lên.

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiều Nguyệt đầy yêu thương, "Nguyệt, người ngày càng thích ngủ, ngày xưa, chỉ cần có chút động tĩnh, người sẽ lập tức tỉnh dậy, ấy vậy mà giờ đây người lại ngủ ngon như thế. Người an tâm, Tiểu Cốt nhất định sẽ giúp Nguyệt khôi phục lại như cũ, nhất định!"

Bấy giờ tiếng Phụng hoàng vọng lại từ đằng sau, Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Phụng hoàng lửa đứng trong sân với vẻ không hài lòng, nàng mới nhớ từ lúc quay về đã quên bém mắt nó rồi. Lúc này nàng rón rén rời khỏi ghế, đi tới trước mặt Phụng hoàng lửa, nhẹ nhàng vuốt đầu nó để trấn an, "Phụng hoàng lửa à... Hòa... Hòa Nhi!" Hoa Thiên Cốt quyết định, "Hòa Nhi, sau này còn phải nhờ ngươi giúp nhiều."

Phượng hoàng lửa kêu một tiếng như đáp lại Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt bật cười, "Tiểu Hanh đang ở sân sau đấy, đi tìm nó đi, nhất định các ngươi sẽ trở thành bạn tốt." Phượng hoàng lửa vỗ cánh bay đi, bay tới hậu viện liền trông thấy thú Ngâm Nga đang nằm nghỉ ngơi, nó giương mắt thấy Phượng hoàng lửa bay đến thì cũng chỉ nhìn lướt qua rồi lại tiếp tục nhắm mắt. Phượng hoàng lửa cao ngạo ngẩng cao đầu, đi qua người thú Ngâm Nga, rồi tự nhiên bắt đầu tia tốt cho bộ cánh xinh đẹp của mình, Hoa Thiên Cốt bảo hai đứa sẽ là bạn tốt à, xem chừng còn cần nhiều thời gian đấy.

Trên sân, Hoa Thiên Cốt nhìn viên đan Hòa Viêm Sát Thiên Mạch tặng, suy nghĩ về người đang nằm ngủ say phía đằng sau rồi nắm chặt chai thuốc, ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi xa xăm, nét mặt đầy kiên nghị.

Mấy ngày tiếp theo, Thiệu Nguyệt nhìn thức ăn trên bàn, thối mặt, "Tiểu Cốt à, sao dạo gần đây toàn là gạo đen, đậu đen, hạt mè, toàn là thức ăn lấy màu đen làm chủ đạo vậy?"

Hoa Thiên Cốt hỏi, "Sư tôn không thích ư?"

Thiệu Nguyệt lắc đầu, "Đồ Tiểu Cốt nấu thì sao ta lại không thích, "Cô chỉ bát thuốc ở bên, "Nhưng ngay cả thuốc cũng bỏ thêm hà thủ ô."

Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt thăm dò của Thiệu Nguyệt, gương trán định lại, "À... là do ta muốn sư tôn bồi bổ thân thể nhiều hơn thôi."

Thiệu Nguyệt biết Hoa Thiên Cốt không muốn nói hết, song Tiểu Cốt đã không muốn nói thì nhất định là có lý do của nàng, cũng khẳng định là có liên quan tới mình, Thiệu Nguyệt không định cố chấp, còn gấp thức ăn của Tiểu Cốt, "Tiểu Cốt à, vạn sự tùy duyên, thuận theo tự nhiên là được rồi."

Hoa Thiên Cốt im lặng chốc lát, nàng vẫn còn khiến sư tôn lo lắng, vẫn còn để sư tôn phải an ủi, nàng gặt đầu, ăn thức ăn Thiệu Nguyệt gấp cho mình, cũng không rõ mùi vị thế nào nữa.

"Tiểu Cốt!" Đột nhiên Thiệu Nguyệt gọi.

Hoa Thiên Cốt không hiểu ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, nụ hôn của Thiệu Nguyệt đã đặt lên môi nàng, Hoa Thiên Cốt chờ người trong chốc lát, đợi tới khi phản ứng thì Thiệu Nguyệt đã ngồi lại ngay ngắn, dặn dò, "Tiểu Cốt, lúc ăn cơm không nên suy nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tiêu hóa."

Hoa Thiên Cốt nhìn lỗ tai ửng đỏ của Thiệu Nguyệt thì đột nhiên cảm thấy miệng vô cùng ngọt ngào, nàng không khỏi lè lưỡi liếm môi mình, để cho Thiệu Nguyệt trông thấy lại càng ngượng hơn, cô không thể làm gì khác ngoài bưng bát cơm lên tiếp tục ăn. Hoa Thiên Cốt nhớ về xúc cảm ban nãy thì không khỏi tiếc nuối, giả như mình đừng có sùng sốt như vậy, nhưng có thể thấy một mặt dễ thương của sư tôn thì nàng đã rất chi là thỏa mãn rồi. Giờ khác này, dù trong miệng có là loại thức ăn gì thì cũng chỉ có cùng một mùi vị, đó là vị ngọt ngào, say mê cõi lòng Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt thu dọn bát đĩa, vừa ra đã thấy Thiệu Nguyệt chống tay lên trán ngủ, nàng nhẹ bước chân đến bên Thiệu Nguyệt, dịu dàng ôm chặt Thiệu Nguyệt vào lòng ngực, sau đó cẩn thận bế cô lên. Thiệu Nguyệt tựa hồ cảm nhận được hương thơm quen thuộc, cô nhích lại gần về phía Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt không khỏi mỉm cười, ôm chặt lấy Thiệu Nguyệt như thể một thứ báu vật vô cùng quý giá song lại dễ vỡ, mỗi bước chân cũng vô cùng trầm ổn và dè dặt để vào trong nhà.

Nhẹ nhàng đặt Thiệu Nguyệt lên giường, đắp kín chăn, Hoa Thiên Cốt ngồi ở bên, ngăn người nhìn Thiệu Nguyệt, sau đó nâng tay phải của cô lên, đặt vào lòng bàn tay mình, nắm thật chặt. Hoa Thiên Cốt cúi đầu hôn nhẹ lên tay phải của Thiệu Nguyệt, đồng thời cũng không ngừng cầu nguyện, hy vọng ngày hôm nay nàng có thể tìm thấy sâm Địa Cực. Mỗi lần trước lúc lên đường, nàng luôn trịnh trọng cầu nguyện như thế, mặc dù lần nào cũng tay không đi về, song nàng vẫn giữ vững thói quen, nàng không thể để ngọn lửa trong lòng mình dập tắt.

Bỗng nhiên bên ngoài phát ra một luồng linh lực, Hoa Thiên Cốt cảnh giác mở mắt, cẩn thận đặt tay Thiệu Nguyệt vào trong chăn rồi thoáng cái xuất hiện trong sân. Nàng nhìn tám bùa truyền tin lơ lửng trên không, vung tay mở nó ra, bên trong vọng tới giọng điệu mừng rỡ của Niết, "Thiên Cốt, ta tìm thấy sâm Địa Cực rồi, mau đến đây!"

Hoa Thiên Cốt nghe xong cũng vui mừng, nàng mãi một kêu lên, "Hỏa Nhi! Tiểu Hanh!"

Phượng hoàng lửa và thú Ngâm Nga cùng xuất hiện trên sân, Hoa Thiên Cốt xoa đầu thú Ngâm nga, dặn dò, "Tiểu Hanh à, bảo vệ sư tôn nhé!"

Thú Ngâm Nga khề kêu, gặt đầu nặng nề, Hoa Thiên Cốt nhảy lên người Phượng hoàng lửa, ăn một viên đan Hòa Viêm, "Hỏa Nhi, chúng ta đi thôi!"

Phượng hoàng lửa ngẩng đầu kêu một tiếng rồi phóng lên cao, trong chớp mắt đã biến mất khỏi cái sân của ngôi nhà tranh, thú Ngâm Nga nghiêm trang đứng trước cửa, bảo vệ Thiệu Nguyệt ở trong nhà.

Hoa Thiên Cốt cười Phượng hoàng lửa bay vào vùng Cực Hàn, dựa theo chỉ thị của tám bùa truyền tin để đến một nơi núi băng mọc như rừng, nàng quan sát khắp tứ phía, đập vào mắt cũng chỉ một màu trắng xóa, chẳng trông thấy gì, song nàng vẫn cảm nhận được phía trước có một luồng linh lực. Hoa Thiên Cốt vỗ vỗ Phượng hoàng lửa, "Hỏa Nhi à, phải giữ yên lặng nhé, đừng kêu."

Phượng hoàng lửa gặt đầu, nhẹ nhàng sải cánh, chậm rãi bay về phía trước. Một lát sau, cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng tìm thấy Niết, nàng thấy Niết đang nấp ở sau một tảng đá, dè dặt thò đầu ra nhìn xung quanh.

Chẳng lẽ là sâm Địa Cực? Hoa Thiên Cốt thăm nhủ, thế nên nàng cũng nhẹ nhàng tiến tới, nhìn theo phương hướng Niết đang nhìn, quả nhiên ở phía dưới tảng đá cao chót vót kia có một luồng ánh sáng màu vàng đang lấp ló trên nền tuyết, xung quanh còn không ngừng có những luồng ánh sáng xanh tràn vào.

Niết nghiêng đầu giải thích, "Luồng ánh sáng vàng kia là sâm Địa Cực đấy, bây giờ nó đang hút linh khí đất trời, chúng ta phải nhân cơ hội này lấy hai đánh một! Nhớ kỹ, sâm Địa Cực sở hữu tốc độ vô cùng nhanh, chúng ta nhất định phải mau chóng!"

"Ừ." Hoa Thiên Cốt gật đầu nặng nề, hai người chia nhau hành động, đến khi nhìn thấy Phượng hoàng lửa sau lưng, nàng mới dặn dò, "Hỏa Nhi, tốc độ của ngươi là nhanh nhất, chốc nữa ngươi nhớ quan sát kỹ luồng sáng vàng kia, có gì thì chặn đường trốn của nó lại cho ta."

Phượng hoàng lửa gật đầu, vừa định kêu lên thì lại nhớ lời nhắc nhở của Hoa Thiên Cốt với mình, thế là nó chỉ hơi dang cánh, ý bảo mình nhất định sẽ làm được. Hoa Thiên Cốt an tâm mỉm cười, đưa tay vuốt ve đầu Phượng hoàng lửa, bắt đầu mai phục.

Niết từ từ tiến lại gần sâm Địa Cực, cậu ngừng thở, từng bước từng bước tiến đến, dần dần cũng tiến rất sát sâm Địa Cực, chỉ còn thiếu một bước chân nữa thôi, Niết lấy đá, nhảy lên một cái, nhào vào hồng bất được sâm Địa Cực. Sâm Địa Cực phản ứng vô cùng nhạy bén, khi tay của Niết còn chưa chạm được thì nó đã vụt thoát.

Hoa Thiên Cốt mãi một phi thân đến, xông thẳng tới sâm Địa Cực từ phía đối diện, đưa tay phải nhằm bắt lấy nó, ai dè sâm Địa Cực đảo chín mươi độ, rẽ ngay sang phía bên trái, Hoa Thiên Cốt cả kinh, "Hỏa Nhi!"

Phượng hoàng lửa kêu lên, một luồng ánh sáng hồng vọt qua trước mặt sâm Địa Cực, trực tiếp ngăn cản đường chạy của nó. Sâm Địa Cực không bỏ cuộc, nó tiếp tục đảo chín mươi độ, chạy loạn lên, song dù nó có trốn đi đâu thì Phượng hoàng lửa cũng sẽ xuất hiện trước mặt, để cho sâm Địa Cực cũng phải hốt hoảng, tán loạn hết cả lên. Trong mắt Hoa Thiên Cốt và Niết thì chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng và một luồng ánh sáng hồng đang truy đuổi nhau, song rõ ràng ánh sáng vàng không phải đối thủ của ánh sáng hồng kia.

Cuối cùng sâm Địa Cực cũng kiệt sức rồi, thân hình to lớn của Phượng hoàng lửa chắn trước mặt nó, để cho nó không dám hành động thiếu suy nghĩ được nữa. Hoa Thiên Cốt và Niết chạy tới, một trái một phải vây sâm Địa Cực lại, sâm Địa Cực muốn chạy cũng không thoát.

Hoa Thiên Cốt cao hứng nói với Phượng hoàng lửa, "Hỏa Nhi, tốt lắm!" Phượng hoàng lửa ngẩng đầu kêu một tiếng, tựa hồ rất chi là tự hào.

Sâm Địa Cực bị hai người một thú vây quanh, hơn nữa vòng vây còn từ từ khép lại, luồng sáng vàng trên người nó không ngừng lóe lên, có lẽ nó đang rất bất an. Hoa Thiên Cốt và Niết nhìn nhau, sau đó Hoa Thiên Cốt nhào tới bắt lấy sâm Địa Cực, ai ngờ, nàng vừa mới chạm tay vào sâm Địa Cực xong, sâm Địa Cực lại nhanh chóng đảo xuống, cắm thẳng vào mặt đất.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn chưa buông tay, sau đó nàng lại theo sâm Địa Cực phóng xuống dưới, Niết cả kinh, "Thiên Cốt!"

Phượng hoàng lửa kêu lên, ngửa đầu tròn mắt giận dữ nhìn sâm Địa Cực, thân hình sâm Địa Cực run rẩy, tốc độ giảm dần, từ từ ngã cái bẹp xuống nền đất. Hoa Thiên Cốt thở phào nhẹ nhõm, song khi nàng định cầm sâm Địa Cực lên, nàng mới phát hiện ra căn bản là mình không tài nào nhấc nó lên nổi.

Hoa Thiên Cốt khó hiểu cau mày, dùng cả hai tay mà vẫn không thể suy chuyển được sâm Địa Cực.

"Thiên Cốt, sao thế?" Niết kỳ quái nhìn Hoa Thiên Cốt.

"Ta cũng không biết nữa, hình như sâm Địa Cực đã đóng chặt vào đất rồi hay sao ấy, ta rút mãi không ra." Hoa Thiên Cốt vừa gồng sức vừa đáp.

Niết ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra, bỗng nhiên cậu chỉ sâm Địa Cực, bảo, "Thiên Cốt, xem này, sâm Địa Cực đã mọc rễ rồi!"

Hoa Thiên Cốt định thần nhìn lại, giờ nàng mới phát hiện ra rễ của sâm Địa Cực giờ đây đã khuếch trương như gân lá, không ngừng cắm xuống mặt đất, chẳng trách nàng rút mãi không ra, "Sao lại có thể như thế?" Hoa Thiên Cốt thắc mắc.

Vừa dứt lời, mặt đất đột nhiên rung chuyển, Hoa Thiên Cốt mất thăng bằng, nàng vội vã nắm chặt lấy sâm Địa Cực, Niết lùi lại mấy bước, gấp gáp ổn định lại thân hình. Đi đôi với chấn động là những vết nứt trên nền đất, một thân hình khổng lồ lao ra, vây quanh đám Hoa Thiên Cốt.

"Rắn băng chín đầu?" Niết giật mình, con rắn chín đầu toàn thân trắng như tuyết vây khốn bọn họ, không ngừng gờ nanh gào thét.

"Cái gì?" Hoa Thiên Cốt chưa từng nghe qua về rắn băng chín đầu, song khi thấy con hung thần ác sát này trước mặt, nàng cũng hiểu sẽ rất khó đối phó, tay không khỏi nắm chặt lấy sâm Địa Cực, thậm chí, dù có thế nào, ta cũng sẽ không buông tay!

"Rắn băng chín đầu vô cùng hiếm thấy, dù cho có là vùng Cực Hàn thì cũng không chắc đã có một con, rắn băng chín đầu cần nguồn linh lực tinh khiết để sống, nhưng linh lực trên thế gian này ít nhiều luôn có tồn tại tạp chất, cho nên rắn băng chín đầu là của hiếm đấy." Niết giải thích.

"Vậy sao?" Hoa Thiên Cốt không hiểu, rắn băng chín đầu chỉ có thể sống ở điều kiện hà khắc như vậy thì sao lại xuất hiện ở đây.

Niết ngăn trước người Hoa Thiên Cốt để bảo vệ nàng, cảnh giác đáp, "Nhất định là vì sâm Địa Cực rồi, ở vùng Cực Hàn vạn vật khó sinh sống lâu dài, nơi đây cũng là nơi sở hữu linh lực thuần khiết, song phần lớn lại bị phân tán, không thể kết tụ, muốn tạo rắn băng chín đầu thì không dễ đâu. Thế nhưng ban này sâm Địa Cực có hấp thụ linh lực nơi đây, tụ tập lại linh lực tinh khiết dưới mặt đất, đẻ ra con rắn băng chín đầu kia."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hoa Thiên Cốt hỏi.

Niết quay đầu cười, "Thiên Cốt à, sâm Địa Cực thì vẫn bắt buộc phải lấy đem về đúng không?"

"Đương nhiên! Nó là biện pháp duy nhất để có thể cứu chữa cho sư tôn, ta sẽ không buông tay đâu!" Hoa Thiên Cốt không hề do dự.

"Tốt lắm, chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng thôi, người hãy nghĩ cách rút sâm Địa Cực ra đi, rắn băng chín đầu cứ để ta giải quyết." Dứt lời, Niết xông lên giữa không trung đánh với rắn băng chín đầu, Phượng hoàng lửa cũng đi theo hỗ trợ, ngăn cản rắn băng chín đầu công kích Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt nhìn sâm Địa Cực trên tay, rút mãi không ra, thế là nàng triệu hồi Thanh Tuyền, đâm mặt băng xung quanh sâm Địa Cực, luồng sáng vàng quanh sâm Địa Cực chợt lóe lên, Thanh Tuyền bị đánh văng đi, cắm xuống phần đất sau lưng nàng. Hoa Thiên Cốt quay đầu định gọi Thanh Tuyền lại, xong đột nhiên có một luồng sức mạnh ập tới, Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp phòng ngự đã bị một tảng băng con rắn kia bắn đến đánh trúng, đông cứng trong nháy mắt.

Trong căn nhà tranh, giấc ngủ của Thiệu Nguyệt cũng dần không còn an ổn, bỗng nhiên cô bật dậy kêu lên, "Tiểu Cốt!" Lòng cô vẫn còn vô cùng sợ hãi, mới vừa rồi cô nằm mơ thấy Tiểu Cốt gặp nguy hiểm, nhưng khi nghĩ rằng tai họa đã trở thành quá khứ, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

Thiệu Nguyệt lau mồ hôi trên trán, đứng dậy bước xuống rót chén trà để uống cho trơn cổ, khéo mắt liếc thấy thú Ngâm nga đang ở ngoài cửa sổ, cô không khỏi thắc mắc, "Thú Ngâm nga sao lại phải đứng canh cửa làm gì thế?" Suy nghĩ thêm một chút, bình thường chỉ khi Tiểu Cốt ra ngoài hái thuốc thì thú Ngâm Nga mới như thế, chẳng lẽ....

Thiệu Nguyệt vội vàng chạy ra ngoài sân, "Thú Ngâm nga, Tiểu Cốt đi đâu rồi?"

Thú Ngâm Nga lắc đầu, có chút chần chừ, Thiệu Nguyệt nhận ra có gì đó bất thường, bất an trong lòng càng lan ra, cô lớn tiếng nói, "Thú Ngâm Nga, mau dẫn ta đi tìm Tiểu Cốt, nàng đang gặp nguy hiểm!"

Thú Ngâm Nga vừa nghe xong thì không còn do dự nữa, nó hơi cúi thấp người để Thiệu Nguyệt cười lên, sau đó chở nàng cùng chạy về phía vùng Cực Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Bảo Hộ Nàng Suốt Đời

Thiệu Nguyệt cười thú Ngâm Nga vượt qua dãy núi, nhìn cảnh sắc trắng như tuyết trước mặt, cô không khỏi thở dài, "Ước chừng chỉ cách một dãy núi mà như hai thế giới khác nhau, một bên là thế giới tươi đẹp tràn đầy sự sống, một bên lại là thế giới giá lạnh không có lấy nổi một cọng cỏ, thật khác biệt." Vừa dứt lời, Thiệu Nguyệt chợt cảm thấy lạnh thấu xương, toàn thân run lẩy bẩy, bấy giờ mu bàn tay cô phát ra một luồng ánh sáng hồng, trong nháy mắt bao bọc lấy cơ thể Thiệu Nguyệt, chống đỡ sự lạnh lẽo của vùng Cực Hàn.

Thiệu Nguyệt dần cảm thấy tốt hơn, cô nhìn dấu vết hình thanh kiếm trên mu bàn tay phải, cảm kích, "Mẫn Sinh à, cảm ơn mày." Luồng sáng hồng trên mu bàn tay như đáp lại lời cô, nó lóe lên hai lần rồi sau đó tiếp tục bảo vệ Thiệu Nguyệt.

"Thiên Cốt!" Niết thấy Hoa Thiên Cốt vẫn duy trì tư thế cũ khi bị đông thành tượng đá thì lòng sốt ruột không thôi, song hiện tại con rắn băng chín đầu vẫn đang cuốn lấy cậu, khiến cậu tạm thời không thể phân tâm. Còn Phượng hoàng lửa phía bên kia nhiều lần muốn lao xuống song lại bị rắn băng chặn đường, Phượng hoàng lửa tức giận rít lên, ngọn lửa quanh thân ngày càng bùng cháy, tựa hồ muốn thiêu đốt con rắn băng kia tan thành vùng nước.

Niết không do dự nữa, cậu rút con dao găm bên hông ra, ném lên trời, đột nhiên bầu trời xuất hiện sấm chớp, từng tia sét bổ xuống, đánh vào cả chín cái đầu của con rắn băng đang ngồng cuồng khiến nó phải choáng váng, động tác cũng chậm đi nhiều. Niết tranh thủ chém đứt một cái đầu của con rắn, cái đầu to lớn rơi xuống đất thì vỡ tan tành, Phượng hoàng lửa dang hai cánh ra, xuyên qua phần cổ của hai cái đầu khác, để lại một vết hỏa diễm, thân thể con rắn băng lập tức bốc cháy, lửa trên người Phượng hoàng lửa lại dường như không phải lửa, cho dù toàn thân con rắn được tạo ra bởi loại băng thanh khiết nhất thì cũng đang cháy sáng lên. Chỉ một chốc lát sau, hai cái đầu nọ dần tê liệt để rồi hóa thành đá rơi xuống đất.

Thiệu Nguyệt đang đi tìm Hoa Thiên Cốt thì chợt trông thấy sấm chớp ở bầu trời xa xăm, cảm giác quen thuộc như thế, sao cô có thể không nhận ra, "Là Lôi điện?" Thiệu Nguyệt kinh ngạc, sau đó vỗ vỗ người thú Ngâm Nga, "Thú Ngâm Nga à, mau lên, qua bên kia đi!" Thú Ngâm Nga đổi hướng, nhanh chóng tuân lệnh.

Niết và Phượng hoàng lửa đối địch với sáu cái đầu còn lại, Thiệu Nguyệt vừa tới đã trông thấy cảnh tượng ấy, Hoa Thiên Cốt lại bị hóa băng trên mặt đất, cô đưa bàn tay phải, chỉ về phía nàng, "Mẫn Sinh, mau đi cứu Tiểu Cốt đi!"

Một luồng ánh sáng hồng vụt qua, xông tới chỗ Hoa Thiên Cốt, lơ lửng phía trên nàng, sau đó cắm thẳng lên mặt băng. Băng quanh Hoa Thiên Cốt lập tức bị hóa giải, nàng lấy lại được tự do, nhìn Mẫn Sinh trước mặt, thắc mắc, "Mẫn Sinh ư?" Sau đó lập tức xoay người, tìm kiếm bóng dáng Thiệu Nguyệt, "Sư tôn ơi?"

Mẫn Sinh cắm trên nền đất, dồn hết sát khí của nó xuống dưới lòng đất, sâm Địa Cực cảm nhận được luồng sát khí này thì nhanh chóng rút về; mất đi nguồn cung cấp của sâm Địa Cực, rắn băng chín đầu lao đảo chuẩn bị ngã, toàn bộ mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng trông thấy Thiều Nguyệt cười thú Ngâm Nga trên không trung, nàng vừa định gọi sư tôn thì mặt đất đột nhiên chấn động, rần rần quỵ ngã cũng vỡ tan tành xung quanh khiến nàng nhất thời bị phân tâm, sâm Địa Cực cũng chạy thoát khỏi tay nàng, bay lên trời, Hoa Thiên Cốt mãi mót đuổi theo.

Tốc độ của sâm Địa Cực vô cùng nhanh, không ngừng tránh trái tránh phải khỏi những tầng băng đang rơi xuống. Đương nhiên Thiều Nguyệt cũng nhận ra Hoa Thiên Cốt đang đuổi theo một luồng sáng vàng, mà thi thoảng cũng có tầng đá rơi trúng người nàng. Cô lo cho Tiểu Cốt bèn cúi người bảo với thú Ngâm Nga, "Thú Ngâm Nga, đến chỗ Tiểu Cốt đi."

Thú Ngâm Nga vừa né tránh vừa chạy đến chỗ Hoa Thiên Cốt, nhưng nó lại không để ý đến một luồng sáng vàng lóe lên cực kỳ nhanh. Sâm Địa Cực cũng đang vừa chạy tránh chướng ngại vật vừa tăng thêm tốc độ, phòng ngừa bị kẻ đằng sau đuổi kịp, song lại không hề chú tâm tới con thú Ngâm Nga đang đi tới trước mặt, để rồi khi thú Ngâm Nga vì muốn né băng rơi mà lùi sau một bước đã lập tức chặn ngay trên quỹ đạo sâm Địa Cực dự định.

Tất cả xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt, sâm Địa Cực không kịp thay đổi quỹ đạo, cũng không kịp giảm tốc độ thành ra trực tiếp vọt vào trong cơ thể Thiều Nguyệt.

"Sư tôn!" Mặt Hoa Thiên Cốt cắt không còn một giọt máu, nàng tro mắt nhìn luồng sáng vàng kia chui vào cơ thể Thiều Nguyệt, Niết cũng nhận ra nơi này đang có gì đó khác thường bèn vội vàng phi thân đến.

Thiều Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng vàng, sau đó có cái gì đấy bay vào ngực mình, rồi cô cảm thấy ngực như đang có lửa đốt, dần dà nó lan ra toàn thân, ý thức cũng dần hỗn loạn, không còn rõ ràng.

"Không... sao có thể như vậy?" Hoa Thiên Cốt nhìn toàn thân Thiều Nguyệt tỏa ra ánh sáng vàng, Thiều Nguyệt nhũn chặt mày giúp Hoa Thiên Cốt nhận thấy cô đang vô cùng đau đớn, "Nguyệt!!!" Hoa Thiên Cốt chạy tới, song lại bị luồng sáng vàng kia đẩy lùi trở lại.

Niết đỡ lấy Hoa Thiên Cốt, "Thiên Cốt, ngươi không sao chứ?"

Hoa Thiên Cốt nắm chặt lấy cánh tay Niết, bất an nói, "Làm sao lại như vậy, sư tôn... Nguyệt, Nguyệt..."

Niết cũng có chút luống cuống, cậu không hề biết kết quả của việc sâm Địa Cực trực tiếp tiến nhập vào thân thể con người sẽ như thế nào, song nhìn dáng vẻ kia của Thiều Nguyệt thì hẳn là cô đang cố gắng chống chịu sâm Địa Cực, "Thiên Cốt à, Thiều Nguyệt đang chiến đấu với sâm Địa Cực thôi, chỉ cần chiến thắng được ý thức của nó, là có thể dung hợp được liệu của sâm Địa Cực vào thân thể rồi."

"Nhưng mà, sư tôn đã là người bình thường rồi, sao có thể sánh bằng củ nhân sâm đã sống hơn ngàn năm được?"

Đúng nhì, nếu là Thiều Nguyệt lúc trước thì cậu còn có thể tin tưởng rằng cô sẽ chiến thắng, nhưng bây giờ... cau mày trầm tư nhìn Thiều Nguyệt, một lát sau, cậu đưa tay nâng con dao găm bên hông lên, cảm thụ chấn động vô cùng khê khàng của nó, Niết cong khỏe miệng, thầm nhủ, hóa ra huynh cũng có ý định ấy, Hạo.

Thế là, Niết ném con dao găm về phía Thiều Nguyệt, ấy vậy con dao găm cũng tự động lơ lửng trên đỉnh đầu cô, áp chế luồng sáng vàng trong cơ thể Thiều Nguyệt, bây giờ Mẫn Sinh cũng xông pha, giao thành đường chéo với con dao găm màu bạc, hai tia sáng một đỏ, một trắng cùng chui vào cơ thể Thiều Nguyệt, giúp nàng chiến thắng sức mạnh cường đại của sâm Địa Cực.

Thiều Nguyệt cảm giác toàn thân nóng như lửa đốt, một thứ nguyên thể nóng bỏng như muốn đốt cháy cơ thể cô, khiến cho cô vô cùng đau đớn. Thế mà lúc này lại có hai nguồn linh khí truyền tới từ đỉnh đầu, chế ngự lại sức nóng trong cơ thể, dần dần giải nhiệt khắp thân thể, tràn lan ra tứ kinh bát mạch của cô.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt không còn vẻ mặt thống khổ nữa thì cũng nhẹ thở phào, song nàng vẫn chưa dám lơ là cảnh giác, chăm chú theo dõi Thiều Nguyệt, nàng sợ sẽ có gì đó xảy ra ngoài ý muốn, nhưng kỳ tích ở đây là mái tóc của Thiều Nguyệt ngày càng đen, da dẻ cũng không còn tái nhợt mà từ từ trở nên trắng sáng. Hoa Thiên Cốt không dám dời tầm nhìn đi, nàng sợ đây chỉ là ảo giác của mình, cố gắng nín nhịn trái tim đầy mừng rỡ rồi hỏi, "Niết này, sư tôn..."

Niết cao hứng gật đầu, "Thiên Cốt, ngươi không nhìn nhầm đâu, Thiều Nguyệt đang hấp thụ được liệu của sâm Địa Cực đấy."

"Tốt quá," Hoa Thiên Cốt tiến thêm một bước, hốc mắt dần ửng đỏ, "Tốt quá, như vậy thì sư tôn có thể khôi phục lại thân thể thần tiên như trước kia, lại trở lại là một Kiếm tôn Trường Lưu người người kính trọng và ngưỡng mộ rồi, hơn nữa cũng không phải chịu đựng sự hành hạ của bệnh tật nữa, tốt quá... Nguyệt, Tiểu Cốt sẽ không phải nhìn người ngày càng gầy đi mà lực bất tòng tâm, cũng không phải tro mắt nhìn người rồi xa nữa, thật sự... quá tốt..."

Hoa Thiên Cốt mừng đến rớt nước mắt, áp lực lâu ngày tích tụ trong ngực cuối cùng cũng tan biến, nàng lau nước mắt đi, mỉm cười bay đến trước mặt Thiều Nguyệt, nàng muốn ngay khi Thiều Nguyệt mở mắt ra, người đầu tiên mà cô trông thấy sẽ là nàng với nụ cười trên môi. Luồng sáng vàng quanh Thiều Nguyệt dần tắt, rồi biến mất, con dao găm bạc cũng quay về với Niết, Mẫn Sinh tự động hóa thành tia sáng hồng bay vào mu bàn tay Thiều Nguyệt. Hoa Thiên Cốt thấy Thiều Nguyệt rơi từ trên không xuống bèn vội vã tiến đến tiếp lấy cô, nhưng nàng cảm thấy như mình đang ôm một ngọn lửa vậy, nàng không khỏi ôm chặt lấy cô, chậm rãi hạ xuống, song Thiều Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại.

Hoa Thiên Cốt nhận ra có gì đó không đúng, nàng cau mày nhẹ lay Thiều Nguyệt, "Sư tôn? Sư tôn?" Nhưng Thiều Nguyệt không hề phản ứng lại, Hoa Thiên Cốt không khỏi hốt hoảng, nàng ngẩng đầu lo lắng hỏi, "Niết ơi, sao sư tôn lại không tỉnh? Sao thân thể sư tôn lại nóng như vậy?"

Niết đang dùng ý thức trao đổi với Lôi Hạo trong cơn đau đớn, Lôi Hạo thông báo tình hình của Thiệu Nguyệt với cậu, cậu gật đầu ý bảo đã hiểu, sau đó thu hồi cơn đau đớn trên tay, đi về phía Hoa Thiên Cốt, giải thích, "Thiên Cốt à, đừng hoảng sợ, Thiệu Nguyệt vừa dung hợp với âm Địa Cực nên bây giờ nhiệt độ trong người hơi cao, phải tìm chỗ cho cô hạ nhiệt ngay."

Hoa Thiên Cốt cau mày suy tư, bỗng nhiên nàng nghĩ ra một nơi, "Ta nhớ lúc ta mới tới đây, ở phía Tây của vùng Cực Hàn có một cái hồ băng." Dứt lời, nàng bế Thiệu Nguyệt mà một bay đi.

Ở phía tây vùng Cực Hàn có một dãy núi quanh hồ băng, trên mặt hồ lơ lửng từng luồng khí lạnh, mới tới gần thôi đã cảm thấy giá lạnh thấu xương. Hoa Thiên Cốt và Niết vội vận công chống đỡ, Hoa Thiên Cốt nhìn Thiệu Nguyệt trong ngực mình, chậm rãi bước đến, Niết cả kinh, "Thiên Cốt à, không phải ngươi cũng định theo xuống đây chứ?"

Hoa Thiên Cốt dừng bước, gật đầu, "Ta lo cho sư tôn, nhờ đầu nhiệt độ trong người sư tôn hạ xuống thấp quá mà chúng ta lại không kịp thời phát hiện thì nguy."

"Nhưng..." Niết lo lắng, "Thiên Cốt à, ngươi sẽ không chịu nổi đâu, ở đây lạnh lẽo như vậy, chúng ta chỉ đứng bên thôi đã phải dùng nội lực để chống cự rồi, nếu xuống dưới thì..."

"Yên tâm đi, Niết, ta đã có đan Hỏa Viêm Sát tỷ tỷ cho, ta có thể chịu được." Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu đáp.

Niết thấy ánh mắt kiên định của Hoa Thiên Cốt thì chẳng thể làm gì khác ngoài chờ đợi, cậu biết khuyên can cũng không nổi, "Được rồi, ta ở trên núi, nếu có gì hãy gọi ta."

Hoa Thiên Cốt gật đầu đáp ứng, tiếp tục tiến lên phía trước, Niết xoa người nói với Phượng hoàng lửa và thú Ngâm nga, "Chăm sóc chủ nhân của các ngươi." Phượng hoàng lửa và thú Ngâm nga nhìn nhau, sau đó gật đầu nặng nề, bây giờ Niết phát ông tay áo, bay lên đỉnh núi, tĩnh tọa luyện công, đưa lưng về phía hồ băng, ngăn cản khí lạnh xung quanh.

Tới bên hồ băng, Hoa Thiên Cốt ngồi xuống, đưa tay thả vào trong hồ, nháy mắt, một cảm giác lạnh giá vô cùng truyền từ đầu ngón tay, lan ra toàn thân, Hoa Thiên Cốt giật mình mà một thu tay lại. Nàng nhìn Thiệu Nguyệt trong ngực, còi áo của cô ra, để lộ làn da trơn mịn nhẵn nhụi, song giờ phút này Hoa Thiên Cốt không có lòng dạ thương thức, bởi vì toàn bộ sự chú ý của nàng đều bị những thứ khác hấp dẫn, đó là những vết sẹo vốn dĩ sinh ra vì nàng đã hoàn toàn biến mất, trở lại với làn da lành lặn ngày xưa, chỉ chưa có vết sẹo bên ngực trái. Song vết sẹo đầy bây giờ cũng chỉ hiện hiện nhạt, nếu cẩn thận quan sát thì sẽ còn trông thấy cả một luồng sáng vàng đang lưu động.

Bỗng dưng như nghĩ tới cái gì đó, Hoa Thiên Cốt mà một kiểm tra tóc mai của Thiệu Nguyệt, quả nhiên không còn sợi tóc trắng như mắt kia nữa, Hoa Thiên Cốt cao hứng không tài nào kìm nén, nàng cúi đầu, dựa trán mình bên trán Thiệu Nguyệt, hưng phấn nói, "Tốt quá, Nguyệt! Tốt quá..." Hoa Thiên Cốt nhe răng cười.

Thiệu Nguyệt như đang khó chịu, cô khẽ hừ, Hoa Thiên Cốt lại vội vàng nâng đầu lên, thấy vẻ khó chịu của Thiệu Nguyệt bèn mà một cái ôm của mình, bế Thiệu Nguyệt bước vào hồ băng.

Chậm rãi ngồi xuống, Hoa Thiên Cốt nâng lọ đan Hỏa Viêm lên, nuốt toàn bộ số thuốc còn dư lại, sau đó ôm chặt lấy Thiệu Nguyệt, ngực nàng dán lấy lưng Thiệu Nguyệt, chỉ có vậy, Hoa Thiên Cốt mới có thể cảm nhận được mọi thay đổi trong cơ thể của cô.

Qua ba ngày ba đêm, sáng sớm, khi ánh nắng mặt trời chạm xuống mặt hồ, sương trắng bao phủ như đang đắm chìm giữa nơi tiên cảnh. Thiệu Nguyệt chậm rãi mở mắt, ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ đập vào mắt khiến cô khỏi khỏi híp lại, sau đó cảm nhận được xúc cảm quen thuộc từ người ở đằng sau, Thiệu Nguyệt giật mình, gò má đỏ ửng.

Thiệu Nguyệt cảm nhận được cơ thể mình vô cùng ấm áp, ngực cũng không còn đau nữa, đan điền như có dòng nước đang không ngừng cuộn cuộn lan truyền đi toàn thân. Thiệu Nguyệt không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thế là cô quay đầu hỏi, "Tiểu Cốt, sao..." Đến khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt và đôi môi tím bầm của Hoa Thiên Cốt, Thiệu Nguyệt mới lo lắng đặt hai tay lên mặt nàng, "Đồng cứng rồi!"

"Sao có thể như vậy?!" Thiệu Nguyệt chưa hiểu gì hết, song cô biết nhất định vì mình nên Tiểu Cốt mới thành ra như vậy, cô đặt trán tựa bên trán Hoa Thiên Cốt, không ngừng gọi, "Tiểu Cốt? Tiểu Cốt? Tiểu Cốt..."

Hoa Thiên Cốt nghe được giọng điệu thân quen bên yếu ở mở mắt, lúc nhìn rõ người trước mặt, nàng mỉm cười, "Nguyệt, người tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh..." Sau đó ngã vào ngực Thiệu Nguyệt.

"Tiểu Cốt?!" Thiệu Nguyệt ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt, lo lắng gọi, cô nhìn xung quanh, đây là vùng Cực Hàn, chẳng lẽ Tiểu Cốt vẫn luôn ở đây? Vậy sao mình lại không thấy lạnh?

Thiệu Nguyệt cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan tới nguồn nhiệt kỳ quái kia, cô lập tức nín thở ngưng thần, dồn nhiệt từ đan điền lên, sau đó cúi đầu hôn Hoa Thiên Cốt, cạy môi của nàng ra, truyền chân khí của mình sang cho nàng.

Một lát sau, sắc mặt Hoa Thiên Cốt dần hồng hào, môi cũng trở lại bình thường, bây giờ Thiệu Nguyệt mới thu hồi chân khí, chăm chăm nhìn Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy có một luồng nhiệt truyền từ miệng, dần dà sưởi ấm thân nàng, nàng mở mắt, trông thấy gương mặt lo âu của Thiệu Nguyệt, Hoa Thiên Cốt dịu dàng gọi, "Sư tôn..."

"Tiểu Cốt này, có cảm thấy gì không, còn lạnh chứ?" Thiều Nguyệt không an tâm

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, "Tiểu Cốt không sao, sư tôn yên tâm đi!"

Thiều Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, khẽ tựa trán bên trán Hoa Thiên Cốt, trách cứ với giọng điệu cưng chiều, "Tiểu Cốt ngốc nghếch, Tiểu Cốt thật ngốc nghếch, khí lạnh đã lan vào cơ thể rồi mà còn không biết đường đi ra, cứ nhất mực ở dưới nước, không sợ chết rét ư?"

Hoa Thiên Cốt bật cười, "Còn không phải vì không nỡ rời xa sư tôn sao, hơn nữa nếu là vì sư tôn thì Tiểu Cốt cam tâm tình nguyện!"

Thiều Nguyệt cảm động, hốc mắt ửng đỏ, nhẹ hôn một cái lên môi Hoa Thiên Cốt, dịu dàng bảo, "Cô gái ngốc nghếch!" Hoa Thiên Cốt mím môi, sau đó mỉm cười ngây ngẩn.

Quay về mái nhà tranh, Thiều Nguyệt đặt Hoa Thiên Cốt lên giường, thay nệm đắp kín chắn, mặc dù Thiều Nguyệt đã truyền chân khí cho Hoa Thiên Cốt, ngăn cản khí lạnh trong người nàng, song Hoa Thiên Cốt vẫn tương đối yếu, dọc đường đã ngủ mê man trong lòng ngực Thiều Nguyệt rồi.

Sắp xếp ổn thỏa cho Hoa Thiên Cốt xong, Thiều Nguyệt rời khỏi phòng, Niết đứng trong sân, nghe được tiếng động bèn quay người lại mỉm cười với Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt duỗi tay mời Niết ngồi xuống, Niết vừa mới ngồi, Thiều Nguyệt lập tức mở miệng, "Bây giờ có thể kể ta nghe những chuyện đã xảy ra hay chưa?"

Niết lắc đầu cười khổ, "Biết ngay người sẽ hỏi mà..." Thế là Niết thuật lại cặn kẽ chuyện về sâm Địa Cực cho cô.

Thiều Nguyệt như đang suy nghĩ, ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, chợt cô bảo, "Chả trách, rõ ràng là đi ngao du thiên hạ cùng Tiểu Cốt, thế mà Tiểu Cốt lại như đã có sẵn mục tiêu, hơn nữa đi đến đâu là đi săn lùng dược liệu trân quý đến đó, hóa ra là vì sâm Địa Cực."

Niết gật đầu, Thiều Nguyệt đưa tay đặt lên ngực, "Vậy nên, luồng ánh sáng vàng kia là sâm Địa Cực sao?"

"Không sai, cũng có thể coi là đánh bậy đánh bạ mà cũng trúng, trùng hợp để người lấy được, chứng minh rằng người vẫn có duyên làm tiên đấy."

Thiều Nguyệt không đáp, vốn dĩ cô còn cho rằng chỉ có thể ở bên cạnh Tiểu Cốt thêm mười mấy năm, ai ngờ đã giành được sâm Địa Cực rồi, cô cũng khôi phục lại tiên cốt, vậy thì cô sẽ không còn phải lo rằng sau này Tiểu Cốt một thân một mình lẻ loi giữa cuộc đời nữa.

"Tốt lắm, ta cũng yên tâm rồi." Dứt lời, Niết đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thiều Nguyệt đột nhiên gọi cậu lại, "Niết, cảm ơn!"

Bước chân của Niết hơi khựng lại, cậu đưa tay chạm vào con dao găm bằng bạc đeo bên hông, xua tay ý bảo Thiều Nguyệt không cần để ý rồi rời khỏi mái nhà tranh trong chớp mắt.

Quay về phòng, Thiều Nguyệt tới ngồi bên mép giường, đầy thương yêu ngắm Hoa Thiên Cốt ngủ say, cô đưa tay nhẹ vén những sợi tóc lòa xòa trước trán Hoa Thiên Cốt, sau đó cúi người nhẹ hôn nàng một cái.

Hoa Thiên Cốt mở cặp mắt mơ màng, giọng mũi nong nặc, "Sư tôn..."

"Ừ," Thiều Nguyệt dịu dàng nhìn nàng, "Tình à?"

"Ha ha..." Hoa Thiên Cốt cười khúc khích, sau đó dịch người vào phía trong, nhìn Thiều Nguyệt đầy mong đợi.

Thiều Nguyệt mỉm cười hiểu ý, cô nằm ra bên ngoài, cô vừa đặt lưng xuống, Hoa Thiên Cốt lập tức xích đến, ô lấy Thiều Nguyệt, đặt lỗ tai mình lên ngực Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt biết ý định của Hoa Thiên Cốt nên cùng tùy nàng.

Hoa Thiên Cốt nằm lên người Thiều Nguyệt, nhắm mắt lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ, hoàn toàn không còn yếu ớt như xưa nữa, Hoa Thiên Cốt cười thật tâm, nàng vẫn giữ nguyên tư thế này, hỏi nhỏ, "Sư tôn ơi, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa, phải không?"

Hốc mắt Thiều Nguyệt có chút ướt át, cô biết Hoa Thiên Cốt vẫn luôn bất an trong lòng, nàng sợ cô lại rời đi, thế là Thiều Nguyệt ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt, kiên định đáp, "Không, mãi mãi sẽ không!"

Hoa Thiên Cốt hài lòng, lại tiếp tục tiến vào giấc mộng đẹp, Thiều Nguyệt thấy vậy cũng nhắm mắt, sau đó hai người cùng mỉm cười, tựa hồ đều mơ một giấc mơ ấm áp.

Có một ngày, Thiều Nguyệt đang đọc thư trong sân thì đột nhiên Hoa Thiên Cốt chạy vào, trong tay cầm hai lá thư, nàng vui vẻ nói, "Sư tôn, có thư của Sát tỷ và Đông Phương này!" Ngay sau đó thấy trong tay Thiều Nguyệt cũng đang có một lá thư bên hỏi, "Sư tôn, đó là của ai thế?"

Thiều Nguyệt buông bức thư xuống, "Sư huynh."

Hoa Thiên Cốt ngồi bên Thiều Nguyệt, "Tôn thượng nói gì thế?"

"Sư huynh kể lại một chút chuyện của Trường Lưu đạo này, Đường Bảo đã thông hiểu chút chuyện lạ thế gian, huynh ấy để con bé giảng bài cho đệ tử mới, tăng thêm kiến thức cho bọn nhỏ."

"Không hổ danh Đường Bảo!" Hoa Thiên Cốt gật đầu với vẻ tự hào.

"Lạc Thập Nhất thì vẫn là đại sư huynh Trường Lưu, quản lý việc trong môn; Từ Trúc cũng được sư huynh chấp nhận cho hạ sơn lịch luyện, đương nhiên là Từ Mạch có đi theo; Sinh sư huynh thì vẫn thế, nhưng sư huynh thì..."

"Tôn thượng? Ngài ấy làm sao thế?" Hoa Thiên Cốt hiếu kỳ.

"Sư huynh thu nhận nữ đệ tử, tên là U Nhược." Thiệu Nguyệt có chút ngạc nhiên.

Hoa Thiên Cốt cũng hết sức kinh ngạc, "Tôn thượng lại thu nhận nữ đồ đệ à?"

"Ừ," Thiệu Nguyệt gật đầu, trầm tư, "Nhưng sao ta lại luôn cảm thấy cái tên U Nhược này quen tai thế nhỉ? Từng nghe qua ở đâu đây?" Bởi vì Thiệu Nguyệt chỉ quan tâm đến tình tiết có Hoa Thiên Cốt, cho nên không nhớ lắm nội dung liên quan đến người tên U Nhược.

Hoa Thiên Cốt có chút bức bối, nàng lập tức cắt đứt suy nghĩ của Thiệu Nguyệt về một cô gái khác, gờ bức thư trên tay lên, "Sát tỷ tỷ cũng đã thu nhận đồ đệ rồi, sư tôn đoán xem là ai đi?"

"Nghe giọng điệu của nàng thì có vẻ như là người chúng ta cùng quen biết à?" Thiệu Nguyệt suy đoán.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Không sai, là Bạch linh, cô gái tộc cáo đó."

Thiệu Nguyệt nhớ ra, "À, là con gái Hồng Cơ."

"Vâng, là cô ấy, thật muốn xem xem cảnh tượng đồ đệ Tôn thượng gặp đồ đệ Sát tỷ tỷ sẽ như thế nào quá?" Hoa Thiên Cốt không khỏi đoán mò, "Giương cung tuốt nỏ chẳng? Hay là giành giật tranh đấu?"

Thiệu Nguyệt đáp, "Sát Thiên Mạch này cái gì cũng thích so bì với sư huynh, ngay cả thời điểm thu nhận đồ đệ cũng không phân sớm muộn, chỉ mong đồ đệ của cả hai sẽ không giống bọn họ, chung sống hòa bình với nhau được thì tốt."

"À phải rồi," Hoa Thiên Cốt chợt nhớ tới bức thư của Đông Phương, "Sư tôn, trong thư Đông Phương có bảo huynh ấy đã chữa khỏi bệnh cho Thượng tiên Đông Hoa rồi, và cả Thượng tiên Từ Huân..." Bỗng dưng ý thức có gì đó sai sai, Từ Huân giờ đã là đạo tiên, Hoa Thiên Cốt vội sửa lại, "Từ Huân tiên bối luôn nhất mực chăm sóc Đan Phàm tiên bối, cách đây vài ngày, Đan Phàm tiên bối cũng đã tu luyện hóa thành người rồi."

Thiệu Nguyệt nghe xong cũng vui vẻ hơn, cuối cùng Đan Phàm cũng đã có thể đến bên Từ Huân rồi, Đông Hoa sư huynh cũng đã khỏe lại, song đột nhiên Hoa Thiên Cốt lại cúi đầu áy náy, "Không biết Sóc Phong thế nào rồi, liệu huynh ấy có thể đi ra từ ngọc Viêm Thủy hay không?"

Thiệu Nguyệt nhẹ xoa đầu Hoa Thiên Cốt, "Nàng yên tâm đi, Sóc Phong đã có thể hóa hình người rồi, có điều thời gian duy trì vẫn chưa ổn định, còn phải thường xuyên quay về ngọc Viêm Thủy để tiếp tục tu luyện, Mạn Thiên vẫn đang đợi thằng bé mà."

"Thật vậy ư? Thế thì tốt quá!" Hoa Thiên Cốt thoải mái đáp.

Thiệu Nguyệt chợt nhớ ra đạo gài dây Hoa Thiên Cốt có gì đó bất thường, cô liền hỏi, "À mà Tiểu Cốt này, mấy tối nay nàng thường hay đi về muộn, đang bận rộn gì thế?"

"À..." Hoa Thiên Cốt cứng họng, song lại không muốn nói dối Thiệu Nguyệt, thế là nàng đành phải cố tỏ vẻ thần bí, "Đây là bí mật, Tiểu Cốt sẽ tặng cho sư tôn một điều vô cùng ngạc nhiên."

"Ồ?" Thiệu Nguyệt mỉm cười, "Vây ta chờ nhé."

Mấy ngày sau, Thiệu Nguyệt ngửa mặt nhìn bầu trời đêm trăng khuyết, lòng thầm nhủ sao Tiểu Cốt vẫn chưa quay về, không phải là lại đi chuẩn bị cho cái thứ ngạc nhiên mà nàng nói đấy chứ? Vừa nghĩ tới đó, Hoa Thiên Cốt đã hưng phấn chạy vào, "Sư tôn, đi với ta nào!" Rồi không nói thêm gì đã ôm eo Thiệu Nguyệt, bay lên trời.

Thiệu Nguyệt nhìn vẻ mặt cao hứng của Hoa Thiên Cốt thì cũng tùy nàng. Hoa Thiên Cốt đưa Thiệu Nguyệt tới một đỉnh núi, sau đó để Thiệu Nguyệt ngồi xuống, nàng gờ tay triệu hồi Thanh Tuyền, ngưng tụ pháp lực nhắm thẳng lên bầu trời đêm, Thanh Tuyền vèo một cái đã biến mất.

Chỉ một lát sau, giữa bầu trời đêm xuất hiện một trận mưa sao băng, Thiệu Nguyệt vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ, "Vũ Dạ Lưu Tinh?"

Hoa Thiên Cốt gật đầu, "Vâng, ngày xưa trên đường từ Thục Sơn về Trường Lưu, người đã sáng tạo ra nó vì Tiểu Cốt, cho nên, Tiểu Cốt cũng muốn làm một lần cho sư tôn."

"Xem ra ta đã không còn gì để dạy nàng nữa rồi." Thiệu Nguyệt cảm thán, cơn mưa sao băng này chỉ là một lần tùy hứng của cô, áy vạy mà Tiểu Cốt chỉ nhìn qua một lần đã có thể sử dụng thuần thục như thế, quả nhiên Tiểu Cốt đúng là đệ tử của mình.

Hoa Thiên Cốt ngồi bên người Thiệu Nguyệt, thu hết dũng khí để gọi, "Nguyệt..."

Thiệu Nguyệt im lặng chốc lát xong quay sang nhìn nàng, Hoa Thiên Cốt bất an hỏi, "Tiểu Cốt có thể gọi người như thế không?"

"Không phải nàng đã gọi như vậy ở vùng Cực Hàn rồi hay sao?" Thiều Nguyệt buồn cười.

"Hả?" Hoa Thiên Cốt giật mình, "Sư tôn nghe thấy sao?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Tuy chúng là ta thầy trò, nhưng đồng thời cũng là người yêu, gọi tên của người yêu mình thì có gì là không thể chứ?"

Hoa Thiên Cốt nghe vậy thì mặt mày hớn hờ, nàng cao hứng nhào vào trong lòng ngực Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt nhát thời ngã về đằng sau, Hoa Thiên Cốt nằm lên người Thiều Nguyệt, không ngừng gọi, "Nguyệt!"

"Ừ."

"Nguyệt!"

"Ừ."

"Nguyệt!"

"Ừ." Thiều Nguyệt kiên nhẫn đáp.

"Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt..."

Thiều Nguyệt phì cười, vuốt ve mái tóc của Hoa Thiên Cốt, cưng chiều bảo, "Tiểu Cốt ngốc."

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, "Nguyệt, người còn nhớ những gì người nói tại đại điển báisư chứ?"

Thiều Nguyệt gật đầu, "Nhớ."

"Nguyệt đã nói sẽ bảo hộ ta suốt đời," Hoa Thiên Cốt nhớ lại cảnh tượng lúc đó, trong lòng không khỏi xúc động, cả đời này, nàng sẽ không bao giờ quên câu nói ấy, mà sau đây, quả thật Thiều Nguyệt đã luôn luôn che chở cho nàng, "Nhưng Tiểu Cốt cảm thấy, ngay từ khi Tiểu Cốt có thể nhớ thì Nguyệt đã che chở cho Tiểu Cốt rồi."

Thiều Nguyệt hồi tưởng lại, bấy giờ cô một lòng muốn thay đổi số mệnh của Tiểu Cốt, không ngờ cô cũng đã thay đổi cả số mệnh của mình.

"Nguyệt này..." Ánh mắt Hoa Thiên Cốt lấp lánh, Thiều Nguyệt ngẩn người, "Sau này, ta cũng sẽ bảo hộ nàng suốt đời!"

Thiều Nguyệt ngắm nhìn đôi mắt rực sáng của Hoa Thiên Cốt, ngay cả cơn mưa sao băng đang rơi đằng sau nàng cũng phải thua kém, Thiều Nguyệt gật đầu với vẻ trịnh trọng. "Được!"

Hoa Thiên Cốt bật cười vui vẻ, sau đó nàng từ từ cúi đầu xuống, hòa làm một thể với Thiều Nguyệt, tay hai người xiết lại với nhau, mười ngón đan xen, nắm thật chặt, bầu trời đêm đầy sao băng vẫn tiếp tục nở rộ như đang làm chứng cho lời thề vĩnh hằng của bọn họ.

--- -----Kết thúc-----

Editor và những lời cuối cùng XD

Thật sự thì, khi edit luôn tự hỏi sao nó không hết mau mau đi cho mình đỡ phải gánh cực nọ, nhưng mà đến khi hoàn rồi thì lại vô cùng vi diệu. Thật sự hết rồi à? Hôm nọ mình có lướt qua lại vài chương, vẫn còn những dòng nho nhỏ chữ in nghiêng ở cuối kiểu lần thân ngồi ca thán sao chạng đường còn dài quá, ấy thế mà đã 140 chương rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Hộ Em Suốt Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.